

Secretele zeilor

„Citiți voi, copii ai viitorului, și aflați secretele trecutului, atât de îndepărtate de voi, dar atât de aproape prin adevărul lor.” (Papirusul Ananaî)

39. Amurgul zeilor

În antichitate, oamenii nu credeau, ca în prezent, în divinități omnipotente, omnisciente, omniprezente și eterne, fără început și sfârșit, atribute ce depășesc barierele logicii. Zeii anticilor erau asemănători oamenilor. Aveau defecte și calități, slăbiciuni și puncte forte, se nășteau, iubeau, urau și, bineînțeles, mureau. E drept că mureau doar corpurile lor materiale, spiritele dăinuind etern. Ceea ce se spune și despre oameni, de altfel.

Religiile antice sunt pline de zeități care au murit și, cel mai adesea, au înviat. De exemplu, în Babilon, Marduk a omorât-o pe Tiamat, zeița primordială, din corpul căreia a făcut lumea. În Sumer, Dumuzi (numit Tammuz de către semiți) a fost ucis de cinci demoni galla în stâna surorii sale. Iubita sa, Inanna, a fost și ea ucisă în Lumea de Dincolo de zeița Ereskigal, apoi înviată de către Enki. Cel

mai iubit zeu al egiptenilor a fost Osiris, cel care a fost ucis de către fratele său, Seth, Dincolo. A fost mumificat de Anubis, ceea ce l-a permis să învie pentru scurt timp, cât să-și lase soția însărcinată. Si sumerianul Dumuzi a fost mumificat de către Inanna pentru că, într-o zi, să se poată întoarce la ea. În Fenicia și Siria exista cultul lui Adonis, zeul mort și înviat, asemănător cu Attis al frigienilor. În Canaan, Baal a fost omorât de către Mot, zeul morții. Sora și iubita lui Baal, Anat, *l-a apucat pe credinciosul Mot și cu o sabie l-a tăiat.* ceea ce a dus la învierea lui Baal. Pentru scandinavii, zeul orb, Hodur l-a ucis pe Baldur, urma, unui siretic al înșelătorului Loki. La Ragnarök, apocalipsa nordicilor, majoritatea zeilor și-au găsit sfârșitul. Baldur a înviat după Ragnarök pentru a conduce lumea alături de puținii zei supraviețuitori. Pe lângă Adonis, pe care l-au preluat de la fenicieni, grecii aveau în miturile lor și alte divinități care și-au găsit moartea: Dionysos numit Bacchus de către romani, a fost mâncat de titani și recreat apoi de Zeus. Titanul Prometheus, crucificat pe vârful Omu, era ucis în fiecare zi de vulturul lui Zeus, care se mănca în ficatul și reînvia în următoarea. Semizele Herakles a devenit zeu după ce și-a găsit sfârșitul în flăcările unui rug aprins. Pentru azteci, zeul Quetzalcoatl s-a sinucis dând un foc, din cauza remuscărilor, ei când se cu sora sa după o noapte de băutură. Coyolxauhqui și cei patru sute de copii ai săi l-au decapitat mama, pe zeita Coatlicue. Decapitata a fost și zeita egipteană Isis de că a fiul ei, Horus, și înviata de zeul în Japonia, nărea zeita Izanami a murit după nașterea zeului focului, în urma arsurilor provocate de acesta. În mitologia filipineză, zeul Ullang Kaluluwa, sarbele uriaș care trăia în nori, a fost ucis în luptă de către zeul Bathala, îngrijitorul Pământului. Cătiva ani mai târziu, zeul înaripat Galang Kaluluwa a murit în regatul lui Bathala în urma unei boli. Pentru budisti, Siddhartha Gautama sau Buddha a murit la 80 de ani iar în creștinism, după două zile.

Secretul învierii morților nu era la îndemâna oricui. Un text sumerian arată că, odată, Marduk s-a plâns tatălui său, Enki, că nu i-a predat toate cunoștințele pe care le deține. „Fiule”, a răspuns Enki, „ce *anume* nu cunoști? Ce *ti-ai mai putea da?*”. Informația ascunsă, a arătat Marduk, era secretul învierii din morți. Într-adevăr, după cum indică textele antice, Enki deținea acel secret. În *Coborârea Inannei în Infern*, el este cel care a înviat-o pe zeița ucisă de Ereskigal. Enki a trimis două creaturi (cel mai probabil bio-roboti cenușii) să recupereze cadavrul Inannei, pe care l-au conectat la două dispozitive misterioase. Apoi,

„Peste corpul care a fost lovit,

De 60 de ori Mâncarea Vieții,

De 60 de ori Apa Vieții,

Ei au stropit peste el Si Inanna s-a ridicat'.

Într-o poveste egipteană, păstrată pe *Papirusul Westcar*, faraonul Khufu / Keops a aflat de la unul dintre fiii săi despre un bătrân care „a fost inițiat în misterele lui Thoth”, printre care se afla și capacitatea de a învia morți. Ne amintim că Thoth era unul dintre numele atribuite de egipteni lui Enki. Pentru a verifica informația primită, faraonul a poruncit să-i fie tăiat capul unui prizonier, provocându-l pe bătrân să readucă omul la viață. Bătrânul a refuzat să folosească acea „*magie a lui Thoth*” pe o ființă umană și a tăiat capul unei găște. Apoi „a spus anumite cuvinte de putere” din *Cartea lui Thoth*, iar capul tăiat s-a alăturat corpului găștii, care a început să scoată sunete ca înainte. Conform miturilor egiptene, Thoth este cel care a înviat-o pe Isis în același mod, înlocuindu-i capul tăiat de Horus cu unul de vacă.

Enki nu era singurul care deținea secretul învierii morților, ci și fosta sa soție, Ninhursag. Într-un mit

egiptean, după ce a fost tăiat în bucăți de Seth, Osiris / a fost mumificat de către Anubis. Apoi, soția sa, Isis / Ninhursag, și-a folosit magia pentru a-l aduce la viață, în Mesopotamia, Inanna / Ninhursag este cel care l-a îmbălsămat pe Dumuzi / Enki, pregătindu-l pentru reîntoarcerea la viață. În Canaan, Baal a fost înviat de sora și soția sa, Anat, după ce aceasta

l-a ucis pe zeul morții, Mot. În Japonia, Okuninushi (Marduk), fiului zeului exilat Susano-o (Enki), a fost ucis de frații săi de două ori, în lupta pentru supremația Pământului, și înviat de fiecare dată de către mama sa (Ninhursag). În textele sumeriene despre facerea omului, Enki este prezentat dormind în Lumea de Dincolo, iar zeița mamă Ninmah / Ninhursag îl trezește pentru a-i cere ajutorul. În unele religii, precum creștinismul, decedații nu sunt considerați morți, ci adormiți pe lumea cealaltă, așteptând să fie treziți la Judecata de Apoi. În același mod și Enki este „adormit” în textul sumerian, Ninhursag fiind cea care îl „trezește” din morți pentru a-l aduce în lumea noastră.

Ninhursag nu a păstrat secretul învierii morților doar pentru ea, ci l-a împărtășit și lui Enlil, primul său fiu și cel de-al doilea sot. Ca Iisus și Viracocha, Enlil a înviat adeseori defuncți, după cum susțin textele creștine și legendele incase. În mitul crucificării lui Prometheus, Zeus / Enlil îl aducea zilnic pe titan la viață, pentru a fi chinuit la nesfârșit de vulturul care îi devora ficatul. În legendele egiptene, Seth / Enlil a demonstrat că știe cum să împiedice învierea fratelui său, Osiris / Enki, tăindu-i corpul în 13 părți pe care le-a împrăștiat în tot Egiptul. Mai mult, conform mitologiei creștine, Iisus / Enlil a reușit, la rândul său, să învie a treia zi după crucificarea sa.

Primul conducător al Pământului, Enki, cel ucis și înviat de câteva ori, la un moment dat și-a găsit sfârșitul. Miturile din întreaga lume susțin că a fost ucis de către fratele său, Enlil, ocazie cu care Marduk, fiul lui Enki, a primit conducerea Terrei. Iar Enlil, alături de Celeștii săi, a părăsit planeta, îndreptându-se către casa tatălui său din Ceruri. Când a avut loc

moartea lui Enki? Încă o dată, arheologia, istoria și mitologia ne pot ajuta să deslușim misterul. Pentru a înțelege când și de ce a fost ucis zeul, trebuie să aflăm evenimentele care au dus la acel moment, începute în Sumer la jumătatea mileniului al III-lea î.e.n.

Cronica Weidner spune că, în timpul domniei regelui Puzur-Nirah din Aksak, pescarii templului Esagila din Babilon, care au pescuit șapte sau opt zile pentru masa zeului Marduk, au intrat într-o zi

în taverna cârciumăresei Kug-Bau sau , ■^■WKubaba. Văzându-i obosiți, ea i-

a hrănit și s-a oferit să le gătească peștele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cârciumărită, Marduk a hotărât să îi ofere conducerea lumii și a înscăunat-o ca regină a cetății Kis. *Lista Regilor Sumerieni* susține că Kug-Bau a domnit timp de un secol. Este una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei antice, ținând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbați. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Kebat / Hepat, unul dintre epitetul zeitei-mamă Hannahannah. Nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hititilor, a fost numită zeița tutelară a orașului Karkemis. Cultul său s-a răspândit iar numele ei i-a fost atribuit principalei zeiță din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sau Kufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe și au considerat-o fiica lui Zeus. E posibil ca anticii să fi avut dreptate, iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viață este una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kisului timp de o sută de ani. Nu știu cât de bine gătea, însă e puțin bizar ca Marduk să o fi înscăunat doar pentru că i-a plăcut mâncarea ei. Ținând cont de originea ei necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate și de zeificare, putem bănuși că, în realitate, era fiica lui Marduk.

După moartea reginei Kug-Bau, în 2.365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kis. Nu se cunosc multe despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în orașul Azupiranu s-a născut Sargon sau Sarru-Kinu. Conform autobiografiei lui Sargon, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, preoteasa l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufurat. A fost găsit în Kis de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat. Potrivit *Listei Regilor Sumerieni*, Sargon a răsturnat harnicul regelui Ur-Zababa,

Fiul lui Puzur-Suen, care a primit tronul în 2.340 î.e.n. *Legenda lui Sargon* spune că, înainte de aceasta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme. Sargon a dat într-o zi peste Istar, care se odihnea în grădina regelui. Zeița l-a plăcut și i- a devenit amantă. „Pe când eram grădinar, Istar m-a învrednicit cu iubirea ei”, se lăuda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el și zeiță:

„Într-o zi regina mea,

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul - inanna.

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul,

După ce a străbătut Elamul și Suburul,

După ce a străbătut (...)

S-a apropiat obosită, a adormit.

Am văzut-o de la marginea grădinii;

Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar șase ani. Regele Lugal-Zage-Si din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte orașe-state sumeriene, precum Lagas, Nippur, Ur, Larsa și Uruk. Se presupune că Sargon a fost implicat în moartea regelui din Kis, însă nu există nicio dovadă în această privință. Într-o inscripție, Lugal-Zage-Si anunța că zeul Enlil este cel care i-a oferit „toate pământurile dintre mările de sus și de jos”. Prin urmare, s-a autodenumit rege

al Sumerului și și-a stabilit capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucure de regatul său; a fost prins de Sargon care, după ce a convins armata din Kis să îl urmeze, a capturat Urukul, căruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugalgage și l-a dus în Nippur, unde l-a țârat în fața templului lui Enlil. În 2334 î.e.n. și-a început domnia și, prin cucerirea nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înființat primul imperiu al lumii: Imperiul Akkadian, la ordinul zeitei Istar. Un text denumit *Cronica lui Sargon* declară că „Sharru-Kinu, regele Agadéi, s-a înălțat în era lui Istar”. Pentru a-și clădi imperiul, Sargon a fost ajutat de zeita, iubita sa de pe vremea când era grajdinar. Lucru absolut firesc ținând cont că era semit, prin urmare adept al Veghetorilor. Într-o campanie întreprinsă peste munții Zagros, în timp ce „intra în țara lui Warahsi (...), când înainta în beznă (...), Istar a făcut o lumină să-i strălătească”. Astfel, Sargon a putut „răzbi prin întuneric”. Ducându-și trupele prin trecători, până în Iurdistanul de astăzi, Regele a avut grija să si arate recunoștința și l-a ridicat un templu în Agadé, capitala imperiului său. Oraș închinat tot ei, de altfel. În Agadé s-a înălțat sfânta Inanna un templu ca nobil sălas; în Ulmas a ridicat un tron”. spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Sargon a primit și aprobarea Cerurilor. Cel puțin asta susținea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Sargon, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anunță că Sargon era nu doar „Atoate-Veghetorul cuprinzător” al lui Istar, ci și „mare regent al lui Enlil”. Enlil fiind cel care „îi dăduse puterea și domnia”. Un alt text declara că „Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui Sargon, regele țării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul”. Exact același lucru îl susținea și Lugalgage și din Umma înainte de a fi ucis de Sargon.

Cincizeci și cinci de ani a domnit Sargon, care a fost supranumit „Cel Mare”. Soția sa, Tashlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, și patru fii: Rimus, Manistusu, Su-Enlil sau Ibarum și Illaba’is-takal. După moartea lui Sargon din 2.279 î.e.n., Rimus a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de nouă ani. A urmat fratele său, Manistusu, care a domnit timp de cincisprezece ani,

■până în 2.255 î.e.n., când a fost asasinat de către membrii curții sale regale. Se presupune că și Rimus a avut un sfârșit asemănător. Pe Enheduanna, Sargon a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-și cimenta puterea în sudul Sumerului. Prințesa și-a menținut postul până în timpul domniei lui Rimus, când a fost expulzată din cauza implicării sale într-o formă de tulburare politică și reinstalată în cele din urmă ca Mare Preoteasă. Deși preoteasă a lui Enki, prințesa o prefera pe zeița Istar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima deținătoare a titlului de „Preoteasă En” consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanță politică, detinut adesea de prințese, de-a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semi-divin.

Cine era cu adevărat Sarru-Kinu sau Sargon cel Mare? Atât mama, cât și fiica sa, au detinut funcția de Mare Preoteasă, iar el se declarase „*preot uns al lui Anul*”. În acele vremuri, fiind considerat locțiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot avea o influență atât de mare, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol atribuia oricui, ci doar membrilor caselor regale. Nu cunoaștem

despre părinții lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, prin prisma funcției deținute, era de vită regală. Sargon s-a născut pe vremea când rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau / Kubaba, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deși nu avem dovezi pentru a sprijini această ipoteză, sunt mari șanse ca mama lui Sargon să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ținând cont de funcția ei supremă în preoție. Fiind cam de aceeași vârstă cu regele, e posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica

reginei Kug-Bau. / Kubaba. Ceea ce l-ar face pe Sargon strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu grădinar în funcția de paharnic al regelui Ur-Zababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendența lui Sargon din casa regală a divinei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă și motivul pentru care zeii au ajutat un simplu grădinar să ajungă pe tronul Sumerului și să formeze primul imperiu din istorie. Istar, chiar devenindu-i amantă, însă totul capătă sens acceptând posibilitatea ca Sargon să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care l-a adus la sfârșit.

La finalul îndelungatei sale domnii, Sargon a construit orașul / Akkad, pe care l-a desemnat Agac

capitală a imperiului. Etimologia numelui este necunoscută cercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are o origine akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui orașului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Sargon, lucru care reiese și din menționarea sa într-o inscripție pre-sargonică. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orașel în ditamai orașul, capitală a unui imperiu. Nici locația orașului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Sargon, Azupiranu. Este posibil ca Agadé și Azupiranu, cele două cetăți necunoscute cercetătorilor, despre care se știe doar că erau pe malul Eufratului, să fie unul și același. Pare logic ca Sargon să-și fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză, în lipsa dovezilor.

Cronica regilor timpurii susține că regele a ridicat Agadé pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfințirea orașului; un oraș sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfințit pe care să-și ridice capitala, cea mai firească soluție era să aducă astfel de sol din Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk:

„Ținând seamă de sacrilegiul astfel făptuit de Sargon,

Marele domn Marduk s-a mâniat

Si i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Sargon;

Iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna".

Istoria consemnează foamete, războaie și revolte în întreg imperiul pe finalul domniei lui Sargon. În autobiografia sa, regele chiar declara: „*toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agadé, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare*”. A murit în 2.279 î.e.n., până atunci negăsindu-și odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk. Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Manistusu și nepotul lui Sargon, care a urcat pe tron în 2.255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „*Rege al celor patru părți ale lumii*”, după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toți semiții, un adept al Veghetorilor. Numele său conține unul dintre epitele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar și „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dușmanii. Într-o inscripție despre marsul lui Naram-Sin spre Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Deși din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul și Ebla,

Acum zeul Nergal (Marduk) deschis-a calea viteazului Naram-Sin,

I-a dat Ebla și Armanul, i-a dăruit Amanusul

Și Muntele Cedrilor și Marea de Sus”.

Marea greșală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, Ekur, la ordinul zeiței Istar. Imediat după acest sacrilegiu, ea și-a părăsit templul din Agadé, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil:

„Cuvântul Ekurului plutea peste Agadé

Ca o tăcere de moarte;

Agadé tremura tot;

Templul său, Ulmas, era înflorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit orașul.

Fecioara și-a uitat odaia,

Sfânta Inanna (Istar) și-a uitat altarul din Agadé”.

Zeița avea un motiv foarte bun pentru această acțiune sfidătoare. Un text, intitulat *Regina tuturor ME-urilor*, recunoaște că Istar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină și să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu și a lui Enlil, precum și legile date de ei. Anunțând că „*a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere (...) mai mare chiar decât Anu*”, Istar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk:

„Cereasca monarhie a fost răpită de o femeie (...)

A schimbat complet legile Sfântului Anu,

Nu s-a temut de marele Anu.

I-a luat lui Anu E-Anna,

Casa cu farmec fără egal, cu durabilă

noblețe. Acelei case i-a adus nimicirea;

I nan na își atacă oamenii, îi face prizonieri".

„A sfidat cuvântul lui Enlil;

Lovitură de stat a zeiței se desfășura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk,

Naram-Sin îl ataca pe cel al Enlil din Nippur. Conform textului
„Avânt! Blestemul Akkadului, după ce a primit ordinul pe care îl așteptase șapte ani,
regele akkadian

I-a strivit pe slujitorii lui Enlil,

Si-a mobilizat trupele și

Ca un erou deprins cu despotismul

A prins Ekurul în mână de fier".

Cucerind cu ușurință Nippurul, Naram-Sin „ca un tâlhar l-a prădat. A intrat cu forța în templul Ekur, „ridicând mari scări pe zidul Casei". A ajuns în Sfânta Sfințelor, loc permis doar preoților lui Enlil. „Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunoștea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului", pe care regele „le-a azvârlit în foc". Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil și a luat averile orașului".

Blestemul Akkadului mai spune că, pentru sacrilegiul comis de Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații erau jefuiți, oamenii se luptau între ei pentru mâncare, statuile zeilor erau arse. Deși blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme o eveniment fictiv, la sfârșitul secolului trecut, după ce a examinat solul mesopotamian, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că, în jurul anului 2.200 î.e.n., a avut loc o îndelungată

secetă, care a uscat solul și a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. E posibil ca schimbările climatice să fi fost cauzate de cometa Hale-Bopp, care a trecut pe lângă Pământ în 2.215 î.e.n. Această schimbare climaterică sau blestem nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mănînd peste măsură, fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat, Enlil l-a chemat în Mesopotamia pe gutieni, dăci maramureseni din Munții Gutai, pentru a nimici Imperiul Akkadian slabit de foamete, secetă și revolte. În 2.193 î.e.n. după moartea lui Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sin, hoardele gutienilor au năvălit „în număr mare, ca lăcustele (...) nimic n-a scăpat brațului jof. Multi

akkadieni au fost măcelăriți fără milă: cel ce dormea pe acoperiș, pe acoperiș a murit; cel ce dorm

în casă n-a fost dus la groapă (...) capete erau zdrobite, guri erau strivite (...) sângele trădătorilor curgea peste sângele credincioșilor”. Pentru a împiedica devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari au hotărât ca Agadé, „orașul care a îndrăznit să atace Ekurul”, să fie distrus, iar celelalte crutate. „Lovește în Agadé cu un blestem de ură”, i-au spus lui Enlil, numai să lase în viață celelalte regiuni. Enlil a acceptat iar hoardele gutiene au sters de pe fața pământului capitala akkadienilor, i-au gonit pe semiți, apoi au condus Mesopotamia, Lagas fiind cartierul lor general. Sosirea lor în Mesopotamia a avut loc cu puțin înainte de trecerea din Era Taurului în cea a Berbecului. După ce gutienii au preluat conducerea Mesopotamiei, Anu și Enlil au implantat în cetatea Kis arma Suhadaku iar Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, distruse de „blestemul” lui Enlil. Multe orașe au fost reclădite și repopulate, doar Agadé a rămas pustiu pentru totdeauna. Același Ninurta, fiul lui Enlil, i-a cerut gutianului Gudea (2.144 - 2.124 î.e.n.), regele din Lagas, să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Ba chiar i-a oferit și planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota regele, Ninurta a apărut alături de alți doi zei, cu totii stând lângă „pasărea divină a vântului turbat” (nava zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanentă păzită de două „arme zelești”. Si se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celeștilor prin adepții lor, arienii. Însă Veghetorii nu au acceptat înfrângerea prea ușor.

În anul 2.119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul orașului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduși de regele Tirigan, pe care i-a învins și i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al Sumerului. Astfel a început perioada sumeriană renascentistă, care a dus la nașterea Imperiului Neo-Sumerian. Utu-Hengal a domnit mult timp pe tron, după numai șapte ani locul lui fiind luat de Ur-Nammu (2.112 - 2.094 î.e.n.), ginerele său și guvernatorul de până atunci al orașului Ur. Deși arieni, acești regi sumerieni nu ascultau

ordinele Celeștilor, ci erau adepți ai Veghetorilor. Utu-Hengal conține în numele său unul dintre epitetele sumeriene ale lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se

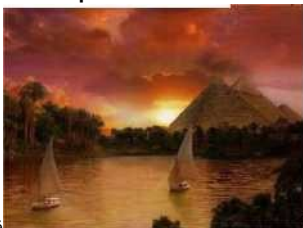
proclamase ^^^^^^^^^^ H ^^^ HI ^^^^^^^^^^
 n, semizeu, sustinând că mama sa era zeita
 Ninsun, a început să construiască în orașul Ur
 un mare ziggurat închinat fiului Enki, numit
 Etemen-nigur, casa a cărei fundație creează
 teroare. Zigguratul a fost terminat de Sulgi,
 fiul regelui, care și el a dus câteva războaie
 cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul său
 Nanna / Enki, i-a ordonat să-i construiască
 acel templu, pentru care i-a dat măsuri
 precise, oferindu-i chiar și o pralină și o
 sfoară de măsurat. Sulgi se lauda că a
 petrecut cu Marduk și cu Istar în templul lui
 Anu din Uruk și chiar a făcut sex cu zeita. Fiul
 său, Amar-Sin, a înființat la Eridu (orașul lui
 Enki) o reședință regală și a adoptat funcții
 preoțești. Iar ultimii trei regi ai Sumerului,
 Amar-Sin, Su-Sin și Ibbi-Sin, și-au inclus în
 nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui
 Enki, Sin. De ce Anu și Enli au permis ca
 gutienii lor să fie izgoniți iar Mesopotamia să
 fie condusă de susținători ai veghetorilor?
 Răspunsul ni-l dă Codul lui Ur-Nammu, cel mai vechi

cod de legi descoperit până în prezent, care
 începe astfel: „După ce An și Enli au predat regalitatea cetății Ur lui Nanna
 (Enki), în acea vreme a făcut Ur-Nammu, fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa

un bită care l-a purtat în pănte, în conformitate cu principiile sale de echitate și adevăr...”
 Chiar așa sa fi stat lucrurile? Sa-i fi predat
 Anu și Enli de bună voie conducerea lui Enki?
 Sau capacitatea veghetorilor a preluat-o din
 proprie inițiativă? În teorie, este logic ca Enki
 să fi încercat să recapete puterea în era sa
 cea a Berbecului, și sa fi ales arieni în locul

Si în Egipt s-au produs evenimente de importanță majoră, asemănătoare și contemporane
 cu cele din Mesopotamia. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2.181 î.e.n., Egiptul
 a intrat în Prima

semitilor săi, care în acele vremuri nu aveau
 forța necesară pentru a recuceri
 Mesopotamia.

Perioadă Intermediară, o perioadă

egiptene. Haosul, foametea, revoltele și luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Theba (oraș al lui Enki) și Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se luptau pentru putere, împărțindu-și Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor și, implicit, o perioadă de foamete, exact la fel ca în Imperiul Akkadian și exact în același timp. În jurul anului 2.055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Sulgi în Sumer, pe tronul Thebei a urcat Mentuhotep II, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat naștere Imperiul Neo-Sumerian, în timp ce Mentuhotep II este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Si faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala

sa, Theba, fiind principalul centru de cult al lui Amon / Enki. Mentuhotep II chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amon. Dacă Sulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Mentuhotep II și-a ridicat un uriaș templu mortuar, închinat aceleiași divinități. Totul se petrecea aproape identic, și aproximativ în același timp, în Egipt și în Mesopotamia.

Schimbări majore în această perioadă au avut loc și în China. Conform *Proiectului Cronologic Xia- Shang-Zhou* din 1996, în jurul anului 2.070 î.e.n. a fost înființată dinastia Xia, prima tradițională a Chinei. Fondatorul ei a fost Yu cel Mare, urmașul împăratului Galben Huangdi (un personaj divin

considerat ^^^^^^^^^^^^^^^^^Hinițiatorul civilizației chineze). Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundațiilor care loviseră țara în același timp cu schimbările climaterice menționate de egipteni și de mesopotamieni, provocate probabil de apariția cometei Hale-Bopp (oh de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundațiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un canal de scurgere a apei. Alte legende susțin că a fost ajutat de un dragon galben și de o țestoasă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă și că Yu l-a ucis pe Xiangliu, șarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia și Egipt, și China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia și Chi You. Pentru că a oprit inundațiile și a refăcut agricultura, Yu a primit tronul Chinei, înființând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Mentuhotep II, care a unificat Egiptul, Yu cel Mare a împărțit China în nouă provincii.

Ținând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt și China, la care adăugăm și construirea Seahenge din Marea Britanie în 2.049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur, un eveniment important a avut loc, cu repercursiuni în întreaga lume. Răspunsul poate fi găsit în Egipt, tărâmul faraonilor.

în timpul domniei lui Mentuhotep II, la scurt timp după ce Enki a preluat conducerea Egiptului și

Mesopotamiei, puțin după 2.050 î.e.n. a apărut cultul lui I~KOsiris, un alter- ego al lui Enki. În religia osiriană, zeul, primul conducător al lumii, a fost ucis de către fratele său, Seth (Enlil), care i-a luat tronul. După o luptă cu unchiul său, Horus (Marduk), fiul lui Osiris, a primit mult-râvnitul tron și, implicit, conducerea întregii lumi. Apoi, Ra (Anu) l-a luat cu el pe Seth, pentru a-l însoți în Barca Milioanelor de Ani, cu care zeul suprem se plimba în Cer. Un mit asemănător au dogonii din Mali, unde zeul răzvrătit Nommo a fost tăiat în bucăți de către tatăl său și împrăștiat pe toată suprafața Pământului. Religia lui Osiris a luat naștere în orașul Abydos, numit Abdu de către egipteni. Abdu provine din Abzu, casa subterană a lui Enki în religia sumeriană. Prin urmare, egiptenii considerau orașul Abydos casa terestră a zeului. Chiar susțineau că în acel loc se afla, la loc de cinste, capul lui Osiris, zeul care a fost închis într-o cutie apoi tăiat în bucăți de către fratele său, bucăți împrăștiate în tot Egiptul.

Apariția în acel moment al cultului lui Osiris, zeul ucis, poate însemna un singur lucru: crima a avut loc cu puțin timp înainte. Iar motive pentru acea crimă erau. Enki tocmai preluase Mesopotamia și Egiptul din mâinile lui Enlil, căruia încă nu-i trecuse supărarea pentru jefuirea templului său din Nippur, pentru care responsabili erau akkadienii, adepții lui Enki. Conflictul dintre Celești și Veghetori era unul îndelungat, iar aceste ultime fapte ale lui Enki nu au reprezentat decât picăturile care au umplut paharul. Iar după aceasta întâmplare, începând cu perioada din jurul anului 2.000 î.e.n., aparițiile zeilor printre oameni s-au rărit considerabil. Atât Celeștii cât și Enki au dispărut, singurii care și-au mai făcut apariția, conform cronicilor antice, fiind Veghetorii. Iar odată cu zeii au dispărut și sumerienii, după cum susțin istoricii.

Plecarea Celeștilor de pe Pământ nu poate fi pusă decât pe seama unui ordin al lui Anu. Trimisi aici de împărat, s-au retras fără îndoială tot la porunca sa. Cel mai probabil, pentru uciderea lui Enki, Anu a hotărât să-l ia pe Enlil în casa zeilor, iar Terra să rămână sub stăpânirea fiului celui ucis, Marduk. Încăunarea lui Marduk ca rege al Pământului reiese din mai multe surse antice. Pe lângă mitul egiptean al lui Horus, care a primit tronul de la zeul suprem Ra, există poemul babilonian *Enuma Elis*, care descrie alegerea lui Marduk în fruntea panteonului, și prologul *Codului lui Hammurabi*, care începe cu afirmația: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil (Enlil), stăpân al Cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea (Enki), el l-a preamărit printre Igigi (Veghetori)”. În cronicile japoneze, Okuninushi a devenit conducătorul Pământului, primind titlul de „stăpân al Terrei”, după ce tatăl său s-a mutat în Lumea Cealaltă. Pentru scandinavii, Baldur a ajuns conducătorul panteonului după Ragnarok, apocalipsa care a adus moartea majorității zeilor. Grecii nu au păstrat mituri

care să explice ascensiunea la tron

a lui Marduk, însă au lăsat să un indiciu, numindu-l pe Apollo moștenitorul lui Zeus (Enlil), deși Ares (Ninurta) era mâna dreaptă a zeului suprem. Pentru perși, Ahura Mazda sau Ormuzd a ajuns zeul suprem al panteonului odată cu apariția zoroastrismului, iar pentru musulmani Allah a devenit singurul dumnezeu. După întoarcerea din Babilon, evreii l-au adoptat pe Marduk ca unic zeu, atribuindu-i numele Yahweh. În *Noul Testament*, care îl numește Satan pe Marduk, zeul este considerat stăpânul acestei lumi (*Evangelia după Matei*) și „dumnezeul veacului acestuia” (*A Doua Epistolă către Corinteni* 4:4). Iar în *Apocalipsa lui Ioan*, Marduk este Fiara căreia „*Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare*” (13:2), autorul adăugând că „*l s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul*” (13:7). Adepții lui Marduk au exagerat uneori importanța zeului lor. De exemplu, pentru babilonieni, Marduk a devenit conducătorul tuturor zeilor cerești și pământeni, în textul sumerian *Enki și ordinea lumii* este scris că „*lui i-a dat Enki în grijă întregul univers*”, iar pentru akkadieni și asirieni el era „*stăpânul Cerului și al Pământului*”. În realitate, Anu și-a păstrat funcția de conducător

Moartea lui Enki în jurul anului 2.050 î.e.n., plecarea Celestilor și accesarea lui Marduk pe tronul Terrei au acoperire istorică. În acea perioadă, amoritii și elamitii (semiti, prin urmare adepți ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor (arieni care s-au

retras din zonă, rămasi fără protecția zeilor lor). După domnia lui Sulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul

Neo-Sumerian a fost condus de regi cu nume akkadiene

(adică semite): Amar-Sin (2.048 - 2.039 î.e.n.), Su-Sin (2.039 - 2.030 î.e.n.) și Ibbi-Sin (2.030 - 2.006 î.e.n.). Cu toții și-au inclus în nume unul dintre epitele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase. Înainte de domnia acestor trei regi, Sulgi a terminat de

suprem al imperiului, lui Marduk lăsându-i doar tronul Pământului.

construit marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Uspia, care a domnit în jurul anului 2.030 î.e.n., a ridicat pentru același zeu un templu în orașul Assur din Asiria. Babilonul, fondat în secolul al XXIII-lea î.e.n. (undevea între 2.286 î.e.n. și 2.231 î.e.n., conform diferitelor cronici antice) și închinat lui Marduk, a fost transformat de amoriti dintr-un biet orașel în ditamai capitala Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea, cel de-al saselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod

Moise pe muntele Sinai. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălțat zidurile Babilonului și a

construit temple pentru principalii zei, Marduk, Ea / Enki și de legi și o armă foarte puternică. „Zei Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara - eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat cărna lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure”, scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în care Marduk i-a încredințat legile. Predarea unor legi de către Marduk nu reprezintă un caz izolat, cu puțin timp în urmă el dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform *Bibliei*, și lui

Istar, care au înlocuit triada supremă originală, formată din An, Enlil și Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi și-a cucerit vecinii și a format Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind „cel mai sfânt oraș” din Mesopotamia, titlu detinut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preoții propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile și atributele lui Enlil. Iar sora și consoarta sa, Istar, a făcut același lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său, Ea / Enki. Acest lucru se observă în turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Numărul 40, ce semnifică titlul de Mare Prinț al lui Enki, este unul dintre cele mai des întâlnite numere în scripturile evreilor, folosit ca omagiu adus tatălui zeului lor. Transformarea religiei lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a cultului stăpânului acestei lumi. „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!” a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toți supușii săi.

Dacă într-adevăr Enki a fost ucis de către fratele său în jurul anului 2.050 î.e.n., cum a murit? Primul indiciu ni-l dau tot egiptenii antici, care au consemnat cele mai multe detalii despre moartea zeului. În scrierile lor, sufletele morților mergeau la Osiris, în lumea subterană pe care o conducea. În mod bizar, sufletele se îndreptau spre Cer pentru a ajunge în împărăția din interiorul Pământului. Mai

exact, spre centura Orion, echivalată de egipteni cu Osiris.

egiptologi moderni au ajuns la concluzia că Duat, lumea subterană a lui Osiris, a devenit la un moment dat o parte a cerului. Ba chiar i-au identificat coordonatele cerești. În anii 1940, egiptologul Selim Hassan a fost primul care a încercat să identifice acele coordonate. După un studiu minuțios al multor texte funerare și referitoare la înviere, el a stabilit că Duat a fost imaginat de vechii egipteni „în partea răsăriteană a Cerului”, putând fi descoperit atunci când steaua Sirius și constelația Orion deveneau vizibile înaintea zorilor. „Orion a fost învăluit de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică. Sothis (Sirius) a fost învăluită de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică”, spune unul dintre textele funerare, din care Hassan a dedus că se bazează pe observații astronomice, ce duc la concluzia că Duat se afla localizat în Cer. „Am trecut de căile lui Osiris; acestea sunt la limita Cerului”, spune unul dintre *Textele Sarcofagelor*, manuale pentru călăuzirea sufletelor în Viața de Apoi, scrise cu puțin înainte de 2.040 î.e.n., la câțiva ani de la moartea lui Enki / Osiris. În drumul său spre Orion și spre Osiris, sufletul decedatului se oprea în Centura de Asteroizi dintre Marte și Jupiter. Cum a ajuns zeul de sub pământ în Cer? Și de ce sufletele se opreau în Centura de Asteroizi, dacă zeul le aștepta în Centura Orion? Să fi văzut egiptenii antici vreo legătură între meteoriții din Centură și corpul dezmembrat al lui Osiris?

Întinsă pe aproximativ 2 - 3,4 Unități Astronomice, Centura de Asteroizi aflată între Marte și Jupiter are o origine necunoscută. Oamenii de știință au emis câteva ipoteze care să încerce să explice proveniența asteroizilor, însă niciuna satisfăcătoare. Nu poate fi vorba

despre rămășițele vreunei planete, deoarece masa totală a asteroizilor din Centură ajunge la aproape 4% din masa Lunii, ceea ce înseamnă un corp ceresc mai mic decât Charon, satelitul planetei Pluto.

■ Pentru a forma o planetă de mărimea Terrei ar fi nevoie de aproximativ două mii de astfel

de centuri de asteroizi. Dacă ar fi fost vorba totuși despre un astfel de

corp ceresc, apare următoarea întrebare: ce sau cine l-a spart? Se pare că asteroizii din Centură nu pot fi atrași de planeta Marte din cauza gravitației lui Jupiter și viceversa, ceea ce înseamnă că se află exact în punctul în care gravitațiile celor două planete acționează asupra lor în mod egal, pentru a-l menține constant în același loc. Ceea ce ar fi o coincidență cam mare, dacă am pune-o pe seama întâmplării. Orbitale principale ale asteroizilor din Centură sunt eliptice, spre deosebire de planete, care au orbite aproape circulare. Pe Ceres, planeta pitică a Centurii, cat și pe câțiva asteroizi, a fost descoperită

spunea regizorul James Cameron, care a explorat-o în 2012. Groapa Marianelor se află pe locul

unde se presupune că s-a scufundat un continent mitic, numit gheață, a cărei proveniență ridică, de asemenea, semne de întrebare. Mai mult, unii cercetători au calculat că întreaga masă a asteroizilor din Centură ar încăpea perfect în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific ce are, de asemenea, o proveniență necunoscută.

Groapa Marianelor se află în apropiere de Japonia, la circa două mii de kilometri est de Insulele Filipine și la sud de insula Guam. La nord se continuă cu groapa Bonin care, la rândul ei, continuă tot în nord cu groapa Japoniei. Fiind cel mai adânc punct de pe suprafața Pământului, cu o adâncime de 10.994 de metri, explorarea fundului Gropii Marianelor este aproape imposibilă, presiunea exercitată de apă fiind de aproape două tone pe centimetru pătrat. Cu alte cuvinte, la acea adâncime, organismul uman ar fi supus unei presiuni echivalente cu greutatea a douăzeci de avioane de mare capacitate. Nimeni nu știe cum s-a format, ipoteza acceptată momentan de mediul academic considerând-o opera unui meteorit. Care însă nu se găsește acolo, la drept vorbind. „Este un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate”,

Lemuria, Mu sau Kumari Kandam, pe care ar fi trăit o civilizație mult avansată, ipoteză desființată de teoriile moderne privind plăcile tectonice. Cu toate astea, Oceanul Pacific

conține în jur de 25.000 de insule, mai mult decât conțin toate celelalte oceane împreună, iar în apropiere de Groapa Marianelor au fost descoperite orașe și structuri piramidale scufundate. Groapa se află într-o regiune de o mare instabilitate tectonică, numită Cercul de Foc al Pacificului, cea mai întinsă și activă zonă vulcanică de pe Pământ, ce conține 62% dintre vulcanii activi existenți în prezent pe planeta noastră. Tot aici se află punctul de îmbinare a trei plăci tectonice, placa Pacificului, placa Filipinelor și placa Euroasiatică. De asemenea, Groapa Marianelor se află în Triunghiul Dragonului sau Marea Diavolului, o zonă misterioasă, aflată pe același meridian cu Triunghiul Bermudelor din Oceanul Atlantic. În ambele triunghiuri au avut loc numeroase cazuri de dispariții de vapoare, bărci sau avioane, precum și de apariții ale unor nave fantomă și OZN-uri. Supraviețuitorii povesteau că, în acea zonă misterioasă, aparatura nu le mai funcționa, o ceață apărută pe neașteptate le-a redus vizibilitatea iar timpul a început să se scurgă mult mai repede. Vladimir Ajaja, unul dintre cei mai respectați ufologi ruși, afirma: *„Cinzeci la sută din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele. Alte cincisprezece cu lacurile.*

Astfel OZN-urile tind să se asocieze cu apa”, adăugând că „au fost incidente în care oamenii de știință au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor Prin urmare, nu putem să nu ne întrebăm ce se întâmplă în acea zonă. Si cum s-a format Groapa Marianelor?

Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro a salvat o broască țestoasă din mâinile unor copii care o torturau. Drept mulțumire, o țestoasă mai mare l-a dus în Ryugu-jo, palatul de pe fundul mării al lui Ryūjin, împăratul dragonilor și zeul apelor. Ajuns în palatul submarin, pescarul a aflat că

țestoasa pe care o salvase —r*li^^~n.L*dBI^Blera prințesa Toyatama-hime sau Otohime, fiica împăratului dragonilor. Urashima Taro a petrecut trei zile în palatul de sub ape, apoi s-a întors în satul său, unde a aflat că a fost dispărut trei sute de ani. Conform acestei legende, palatul submarin se afla în Triunghiul Dragonului, în apropiere de Groapa Marianelor. Împăratul dragonilor și zeul apelor nu poate fi decât Enki. Si pentru greci, ca Poseidon, locuia pe fundul mării, iar babilonienii, care îl numeau și Oannes, considerau că locuiește în adâncul Golfului Persic. În Sumer se credea că Enki locuiește în Abzu, sursa apelor freatice. Această casă a sa din interiorul Pământului era unul dintre orașele regatului subteran numit Agartha sau Shamballa. Fiind considerat sursa apelor freatice, Abzu era localizat sub scoarța terestră, sub o mare sau un ocean, acesta fiind adevăratul motivul pentru care anticii considerau că zeul locuiește pe fundul apei, iar în zilele noastre jumătate dintre OZN-uri sunt văzute ieșind sau intrând în oceane. Ca exemplu, în *Apocalipsa lui Ioan*, Fiara din Adânc vine în lumea oamenilor „ridicându-se din mare” (13:1). Departate de a fi o coincidență, din Abzu, locul subteran în care a fost obligat Enki să locuiască, fiind închis acolo de către fratele său, provine cuvântul „abis”, iar Groapa Marianelor mai este numită „Marele Abis”. În limba greacă, „abyssos” înseamnă „adânc” sau „prăpastie fără fund”, denumiri ce se potrivesc perfect Gropii din Pacific. Grecii au botezat Abydoss orașul egiptean Abdju după cuvântul „abyssos”, Abdju provenind, la rândul său, din sumerianul Abzu. Iar Abdju / Abydoss era principalul centru de cult al zeului Osiris / Enki, zeul ucis de fratele său și trimis în lumea subterană. În *Noul Testament*, „abyssos” apare de nouă ori, desemnând locuința demonilor (*Evanghelia după Luca* 8:31), locuința morților (*Epistola către Romani a Apostolului Pavel* 10:7), locul din care provin Fiara sau îngerul Abaddon / Apollion, precum și închisoarea celui considerat „balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana”

(*Apocalipsa lui Ioan*). În *A Doua Epistolă Sobornicească a Apostolului*

2:4, pentru închisoarea îngerilor păcătoși a fost preferat cuvântul sinonim „tartaros”. În mitologia

greacă, „Tartaros” era cea mai joasă regiune a lumii, în care erau închiși titanii, un loc de pedeapsă a păcătoșilor, umani sau divini. A fost descris de grecii antici ca un loc întunecat, umed și trist, o descriere asemănătoare cu cea a Gropii Marianelor, făcută de James Cameron: *„un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat Sentimentul a fost unul de*

izolare față de întreaga umanitate”. Prin urmare, sunt mari șanse ca Groapa Marianelor să fie locul unde se găsea cândva Abzu, orașul subteran al lui Enki. Se potrivesc acestei ipoteze și miturile continentului dispărut în acel loc, Lemuria, Mu, populat cândva de ființe mult evoluat tehnologic și spiritual, care au adus civilizația omenirii. În cartea sa din 1926, scriitorul britanic James Churchward chiar afirma că Osiris provenea de pe continentul Mu din Pacific. Dacă e așa, unde a dispărut orașul?

După cum au concluzionat unii cercetători, asteroizii din centura aflată între Marte și Jupiter ar încăpea perfect în Groapa Marianelor. Pe scurt, din Oceanul Pacific a dispărut o mare bucată de pământ, iar între Marte și Jupiter a apărut aceeași cantitate, dar fărâmițată. Oare nu ar fi posibil ca misterioasa Centură de Asteroizi să provină din Oceanul Pacific? Este o ipoteză îndrăzneță însă, în același timp, și logică. Știm din mituri că Enlil și-a ucis fratele, care era închis în Lumea Subterană. Știm și că l-a mai asasinat de câteva ori înainte, însă de fiecare dată Enki a înviat. Prin urmare, pentru a pune capăt conflictului odată pentru totdeauna, Enlil avea nevoie de o soluție permanentă. Pentru a fi sigur că nu va mai putea

fi înviat, Enlil și-a smuls fratele cu tot cu orașul subteran în care afla și cu pământul care îl înconjură, trimițând totul în spațiu, dep

■arte de Terra, după Marte, unde l-a sfârșit în bucăți, cel mai probabil printr-o explozie. Scandinavii chiar considerau că Loki (Enki) a murit ars, în urma lui rămânând doar un pumn de cenușă. Nu cunoaștem metoda prin care Enlil a reușit acest lucru. Însă o civilizație atât de avansată tehnologic încât să creeze pe cale artificială atât Pământul, cât și Luna, capabilă să călătorească prin Univers și să creeze viață, ar reuși fără prea mari dificultăți să lanseze un oraș în spațiu. Mitul egiptean al lui Osiris pare să susțină această variantă. Seth l-a închis pe Osiris într-o cutie (care ar putea reprezenta orașul subteran în care a fost închis Enki de către fratele său), apoi l-a tăiat în bucăți și l-a împrăștiat în toată lumea sau, cu alte cuvinte, l-a aruncat în aer cu tot cu „cutie” (și cu bucata de pământ în care era înfășurat), împrăștiindu-l între Marte și Jupiter, formând astfel Centura de Asteroizi. Si

dogonii din Mali au mitul zeului răzvrătit Nommo, care a fost rupt în bucăți și împrăștiat în toată lumea. Unii asteroizi încă prezintă urme de apă înghețată, ceea ce se poate explica prin proveniența lor din Oceanul Pacific. Alții, precum 16 Psyche, sunt metalici, conținând cantități uriașe de fier, fiind probabil rămășițe ale „cutiei” (orașul subteran) lui Osiris / Enki. Astfel înțelegem și de ce sufletele morților egipteni nu se mai duceau sub pământ, la zeul lor, ci în Centura de Asteroizi.

Ipoteza orașului lui Enki spulberat în spațiu reiese din concepțiile religioase ale antichității. Babilonienii susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ. Tot ei considerau Babilonul copia orașului Eridu, casa pământească a lui Enki. Prin analogie rezultă că, pentru babilonieni, exista în cer un oraș al lui Enki. În *Apocalipsa lui Ioan* din *Noul Testament* se spune că va coborî pe Pământ un imens oraș, numit Noul Ierusalim: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer

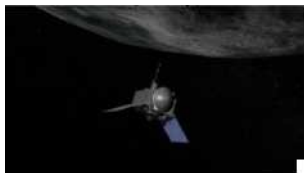
de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă,
ei”

împodobită pentru mirele

(21:2). Acest oraș coborât din cer, în care locuiau divinitățile, „este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâtă cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă” (21:16). Douăsprezece mii de stadii înseamnă 2.220 de kilometri, care nu reprezintă lungimea fiecărei laturi ale cetății (ce ar da o arie de 4.928.400 de kilometri pătrați, adică aproape 1% din suprafața totală a Pământului), așa cum se consideră în mod eronat, ci aria cetății. O construcție cu așa de aproape cinci milioane de kilometri pătrați ar ocupa foarte mult spațiu. Ca o comparație, orașul american New York are o suprafață de doar 831,4 kilometri pătrați. Așadar, o arie de 2.220 de kilometri pătrați este mai acceptabilă. Ținând cont că Groapa Marianelor are o suprafață de 2.540 de kilometri pătrați, putem considera că Noul Ierusalim al *Apocalipsei lui Ioan* este orașul subteran smuls din acel loc și distrus între Marte și Jupiter. Ierusalim se traduce ca „așezarea lui Salim”, acesta fiind zeul canaanian al amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară, fiul zeului suprem El. Aceste caracteristici ale sale îl identifică pe Salim cu Enki. Conform tradiției biblice, Ierusalimul a fost construit de către regele David, scris în ebraică „Dwd” și în egipteană „Tht”, nimeni altul decât zeul înțelepciunii Thoth, un alter-ego egiptean al lui Enki.

Dacă trupul lui Enki a fost fărâmițat printre asteroizi, nu ar trebui să ne mire faptul că un asteroid a primit numele său. 1923 Osiris sau 4011P-L este numele atribuit unui asteroid descoperit pe 24 septembrie 1960 de către Cornelis Johannes van Houten și de Ingrid van Houten-Groeneveld. Un alt asteroid, depistat pe 11 septembrie 1999, a primit numele 101955 Benu sau 1999 RQ36, Benu fiind în mitologia egipteană o divinitate pasăre asociată cu Osiris și cu Ra.

În prezent se construiește naveta spațială OSIRIS REx, care va fi lansată în septembrie 2016 pentru a colecta probe de sol din asteroidul 101955 Benu. NASA a anunțat că, dacă va dispune de fonduri, va construi și naveta OSIRIS REx 2, care va studia sateliții naturali ai planetei Marte, Phobos și Deimos (despre care se crede că provin din Centura de Asteroizi). Deși OSIRIS REx reprezintă inițiala a „Origins Spectral Interpretation Resource Identification Security Regolith Explorer”, în limba latină înseamnă „regele Osiris”. Sonda spațială

Rosetta (botezată după orașul egiptean în care a fost descoperită celebra piatră care le-a permis francezilor să decodifice hieroglifele egiptene), lansată pe 2 martie 2004, care a studiat asteroizii 1 Ceres și 21 Lutetia din Centură, deține un sistem de imagistică științifică intitulat OSIRIS („Optical, Spectroscopic and Infrared Remote Imaging System”). În aprilie 2015, pe 1 Ceres va ajunge și sonda spațială Dawn, lansată de NASA pe 27 septembrie 2007. De asemenea, planeta HD 209458 b din constelația Pegasus a fost numită neoficial Osiris. Iar NASA se pregătește să lanseze în spațiu până în 2016 un mini-satelit numit OSIRIS-3U („Orbital Satellite for Investigating the Response of the Ionosphere to Stimulation and Space Weather”). După cum am mai spus, egiptenii antici îl echivalaseră pe Osiris cu Centura Orion. Deloc surprinzător, următoarele misiuni ale NASA se vor

numi Orion. Același nume l-a purtat și modulul lunar al misiunii Apollo 16, iar sigla misiunilor Apollo conține cele trei stele ale Centurii Orion. Mitul grecesc al lui Orion este diferit de cel egiptean, pentru greci Orion fiind ucis de Artemis, zeița Lunii, din cauza înșelăciunii lui Apollo, zeul al cărui nume l-au purtat misiunile NASA pe Lună. Și nu putem să nu remarcăm cât de des apare Osiris în legătură cu spațiul cosmic și, mai ales, cu asteroizii... Scriitorul american Richard Charles Hoagland chiar susține că NASA este condusă de o elită secretă formată din adoratori ai lui Osiris. Este posibil să aibă dreptate, ținând cont de folosirea repetată a numelui zeului egiptean. În plus, prima aselenizare a unui om pe Lună a avut loc pe 20 iulie, dată la care începea calendarul egiptean vechi (fiind, de asemenea, și ziua în care s-a născut Alexandru Macedón). De asemenea, egiptenii considerau că în luna iulie s-a născut Osiris. Șapte ani mai târziu de la prima aselenizare, exact în aceeași zi, ajungea pe Marte pentru prima oară o sondă pământeană, Viking 1. Pentru egiptenii antici, Osiris a fost ucis în cea de șaptesprezecea zi a lunii Athyr sau Hathor, corespunzând zilei de 26 noiembrie în calendarul gregorian, după cel egiptean reformat (sau 4 octombrie după cel vechi); ultima misiune NASA cu echipaj uman a fost Apollo 17, iar următoarea va fi Orion 17. Luna Athyr era cea de-a treia a calendarului egiptean; sigla misiunii Orion 17 conține trei luni. Iar Apollo,

după cum s u s ț i n e a n u m e r o ș i cronicari greci, a fost echivalat cu Horus, fiul lui Osiris. Ca o curiozitate suplimentară, pe 4 octombrie, ziua în care a fost ucis Osiris, a decedat fizicianul Max Planck, cel care a dat numele unui societăți ce se ocupă cu cercetarea în optzeci ai trei de domenii, unul dintre ele fiind spațiul cosmic. Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar este principalul colaborator al NASA. Și tot ca o curiozitate, pe 4 octombrie, când în Egiptul antic se considera că a murit Osiris,

creștinii îl sărbătoresc pe Sfântul Amun sau Ammon, acesta fiind numele unui zeu egiptean care, la fel ca Osiris, a fost echivalat cu Enki.

Nu puteau să lipsească ciudăţeniile din Centura de Asteroizi. Pe lângă obiectele zburătoare neidentificate care au fost surprinse de câteva ori, un scriitor în C

american, Richard Charles

Hoagland, susţine că a observat for

geometrice pe suprafaţa

asteroidului Vesta, surprinse în timpul misiunii Dawn. Iar în august 2013, o echipă de astronomi, condusă de profesorul universitar David Jewitt, a observat în Centură un „obiect straniu, năucitor”, diferit de meteoriţi, ce se învârtă în jurul propriei axe ca un aspersor, expulzând praf. Obiectul, considerat asteroid şi numit P/2013 P5, are sase cozi luminoase. Deşi arată ca o cometă, profesorul Jewitt a insistat că toate dovezile sugerează că este vorba despre un asteroid. Care are totuşi sase cozi de cometă şi îşi schimbă aspectul periodic. „Acesta este un obiect extraordinar pentru noi şi cu siguranţă vom mai descoperi şi altele”, a mai spus profesorul Jewitt, care nu a reuşit să găsească o explicaţie raţională pentru aspectul misteriosului asteroid.

Poate cea mai mare ciudăţenie legată de Centura de Asteroizi este menţionarea ei în Biblie, chiar la început.

mijlocul apelor „Şi a zis Elohim: „Să fie o tărie prin

ria şi a despărţit Elohim apele cele

A făcut Elohim

tă

(Facerea 1:6-8).

Ce ar putea fi

apele? E drept

suprafaţă solidă,

ar putea fi o

ebraic pentru

desemnează

Tăria a numit-

o

„Şi a despărţit Elohim apele cele şi să despărţă ape de apel” Şi a fost aşa. Elohim cer. Şi a văzut Elohim că este bine

pământ luată din Pacific cu tot cu oraşul lui Enki şi împrăştiată în spaţiu. Poate că această formulare este interpretabilă, însă *Biblia* conţine şi alte indicii care sprijină ipoteza formării Centurii de Asteroizi, bine ascunse de ochii cititorului. Cele 27 de cărţi ale *Noului Testament* pot fi grupate în patru părţi, în funcţie de conţinutul lor, şi anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole şi Apocalipsa. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format *Biblia*, cele patru grupe poartă numele *Evangeliums*, *Acta Apostolorum*, *Epistolas* şi *Apocalypsis*. Iniţialele acestora sunt *EAEA*, adică de două oh Ea, numele atribuit de babilonieni lui Enki. *Noul Testament* începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca şi după Ioan, aşezate exact în această ordine. Iniţialele celor patru evanghelişti sunt *MMLI*, ceea ce înseamnă 2051, scris cu numere latine. Ar fi posibilă aşezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin? Conciliul de la Nicea, care a stabilit această ordine, s-a format la porunca unui împărat roman. În acea fază, creştinismul se pregătea să devină religia oficială a

Imperiului Roman iar *Biblia*, cartea sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost compilată pentru Imperiul Roman, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin. Ce ar putea să semnifice acel număr? Cel mai probabil, un an. Ținând cont că Enki a fost ucis în jurul anului

2.50 î.e.n. iar numele său babilonian se află ascuns în inițialele celor patru părți ale *Noului Testament*, sunt mari șanse ca numărul reieșit din inițialele celor patru evangheliști, 2051, să fie anul exact al morții sale (î.e.n.). În *Biblie* doar patru cărți conțin capitolul 51 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*), toate sugerând ideea ruperii bucății de pământ din Pacific, în care se afla casa lui Enki, și împrăștierea ei în spațiu:

- *Psalmul 51*: „Ce te fălești întru răutate, puternice? Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug, lubit-ai răutatea mai mult decât bunătatea, nedreptatea mai mult decât a grăi dreptatea, lubit-ai toate cuvintele pierzării, limbă vicleană! Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii”. Acel viclean puternic, care se fălește întru răutate și care iubește nedreptatea și răutatea, este în toate religiile Enki. A fost doborât de un zeu, smuls și mutat din locuința sa, la fel și rădăcina sa aflată în pământ.

- *Cartea lui Isaia*: „Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdui ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea „Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înălțate ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?”; „Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său”. Zeul lui Isaia se întoarce pentru a se lupta, pentru a face dreptate. Sunt menționate victoriile sale împotriva lui Rahab (monstru marin al mărilor, dragon ce reprezintă abisul primordial) și a balaurului, ambele creaturi simbolizându-l pe Marele Șarpe și zeul apelor, Enki. „Ridicăți la ceruri ochii voștri și priviți jos pământ

!; cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi (...). Și să dai uitării pe Domnul, Ziditorul tău, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul?”. Două pasaje în care se vorbește despre cum au fost întinse cerurile precum și despre un fum în ele, ceea ce ar putea fi referiri la explozia care a dus la formarea Centurii de asteroizi. Nu lipsesc nici menționările mării din care a fost smuls Enki și locașul său: „Nu ești Tu, oare, Cel ce ai secat marea și apele adâncului celui fără fund, Cel ce adâncimile mării le-ai prefăcut în cărare largă pentru cei răscumpărați ai Tăi? (...) Eu sunt Domnul Dumnezeu Care stărnesc marea și face să mugească valurile ei”. Ne este indicat în acest psalm chiar și orașul care a suferit mânia zeului: „Trezește-te, trezește-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai băut din mâna Domnului paharul urgiei Lui”, Ierusalimul fiind, așa cum am văzut, „așezarea lui Salim”, zeul amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară.

- *Cartea lui Ieremia*: „Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimicitor. Și voi trimite la Babilon vânțurători, care-l vor vânțura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile”. După cum am mai spus, babilonienii își considerau cetatea copia orașului Eridu, casa pământeană a lui

Enki. În același timp, ei susțineau că

există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ, prin urmare o casă cosmică a lui Enki. Despre acest Babilon susține Cartea lui Ieremia că a fost nimicit de către Domnul. „Căzut-a fără de veste

Babilonul, și s-a zdrobit (...) Cei putești ai Babilonului au încetat lupta, șed în întăriturile

7 secătuitu-s-a puterea lor și au ajuns ca femeile; locuințele lor sunt arse și zăvoarele sfărâmate (...)

Zidurile cele groase ale Babilonului le voi dărâma până la temelie și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc” descriu soarta orașului distrus în spațiu: distrus, sfărâmat și ars. „De aceea iată vin zile când voi pedepsi pe idolii Babilonului și toată țara lui va fi rușinată” ne indică cine erau cei pedepsiți din Babilonul ceresc: idolii, adică zeii Veghetori. „Că Domnul va pustii Babilonul și va pune capăt glasului celui mândru al lui”, cel mândru fiind, fără îndoială, stăpânul orașului, adică Enki. „Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte”. „Bel” este un epitet akkadian al zeilor, tradus prin „Domnul”; prin urmare, Bel al Babilonului este Domnul / zeul aceluia oraș. În timp ce în Babilonul pământean Bel era Marduk, în cel ceresc acest epitet i se aplica lui Enki. Nu lipsesc nici de aici referirile la marea sub care se afla orașul subteran: „O, tu, cel ce locuiești lângă apele cele mari și ești plin de comori, venit-a sfârșitul tău și măsura lăcomiei tale ței s-a umplut! (...) Suna-vor valurile lor, ca apele cele mari, răsună-va glasul lor (...) Iată Eu iau apărarea pricinii tale și te voi răzbuna și voi seca marea lui și canalele lui le voi usca”. Ba chiar există o referire și la întinderea cerurilor sau crearea Centurii de Asteroizi: „El a făcut pământul cu puterea Sa, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Sa și cu mintea Sa a întins cerurile”. Despre ridicarea orașului la cer și despre pedeapsa lui în cer vorbesc următoarele pasaje: „Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Lăsați-l și haideți să mergem fiecare în țara noastră, pentru că osânda lui s-a ridicat până la nori și a ajuns până la cer! (...) De s-ar ridica Babilonul până la cer și de și-ar întări întru înălțime cetatea sa, tot vor veni din porunca Mea pustiitorii, zice Domnul”. Este menționată și aruncarea orașului: „Voi întinde împotriva ta mâna mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul”. Acest capitol al Cărții lui Ieremia ne oferă indicii și pentru identificarea zeului responsabil cu pedepsirea orașului: „La glasul Lui freamătă aple în ceruri și El ridică nori de la marginile pământului; făurește fulgerele în mijlocul ploii și

scoate vânturile din vistieriile Sale". Această descriere

nu

se poate potrivi decât unei singure zeități: Enlil, zeul furtunii. Motivul distrugerii Babilonului este, conform acestui capitol, răzbunarea: „*Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți pentru fărădelegile lui, căci acesta este timpul răzbunării pentru Domnul, căci El îi va da răsplată*”. Despre ce răzbunare este vorba aflăm din același loc: „*Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul Său*”. Si ne amintim că evenimentele care au dus la sfârșitul lui Enki au început cu jefuirea templului lui Enlil din Nippur de către akkadienii conduși de Naram-Sin. Atunci, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian provocând secetă, foamete și revolte, ceea ce a dus la nimicirea imperiului. Enki însă nu s-a lăsat și a revenit la putere atât în Mesopotamia, cât și în Egipt, aceasta fiind picătura care a umplut paharul răbdării lui Enlil. „*Ne rușinam când auzeam ocară, și necinstea acoperea obrazul nostru, când străinii au venit în locul cel sfânt al templului Domnului*” mai spune textul, o referire la akkadienii care au invadat și jefuit templul lui Enlil.

- *Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul)*': „*Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe necazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului*

de primprejur și din mijlocul focului pe care nu-l aprinsesem eu; din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul mincinos și de limba cea nedreaptă cu pără la împărat. S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era (...) Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea”. Anticii credeau că în lumea subterană a lui Enki ajungeau sufletele oamenilor după moarte. Acest Isus, fiul lui Sirah, pare că a scăpat din acea lume, pe care o numește „adâncul pântecelui împărăției morților”, unde niște entități malefice îi căutau sufletul, pe care doreau să i-l devoreze. Zeul său, pe care l-a chemat în ajutor, l-a salvat „în

Coborârea
lui

*zilele necazului și în vreme de jale
grea”.*

Enlil / Iisus în lumea subterană și eliberarea sufletelor captivilor există în mitologia creștină,
Ioan Damaschinul, considerat sfânt de către creștini, scria acum treisprezece secole:
„Pogorâtu-te-ai în

cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați, Hristoase". Un alt sfânt al creștinismului, Ioan Gură de Aur, amintea la rândul său de distrugerea lumii subterane. El nota că, atunci când Iisus a coborât în lumea de jos, iadul „s-a amărât... s-a stricat... a fost batjocorit... a fost omorât... s-a surpat... a fost legat". Datorită acestui episod, creștinii consideră că, la întoarcerea pe Pământ a lui Iisus / Enlil, morții vor învia și vor ieși din morminte. Această idee nu este una originală, creștinii preluând-o din zoroastrism, religie ale cărei scripturi susțin că „a cincea parte dintre morți vor ieși din morminte, cu același trup și înfățișare pe care le-au avut în clipa morții. Chiar din locul acela unde suflarea le-a părăsit trupul".

Conform arheologilor, vulcanul Mariveles din Insulele Filipine a erupt ultima oară în jurul anului 2.050 î.e.n. Cum insulele sunt în apropierea Gropii Marianelor, erupția vulcanului în acea perioadă nu poate fi decât rezultatul catastrofei din 2.051 î.e.n., când orașul lui Enki a fost smuls de pe fundul Oceanului Pacific. Legende filipineze chiar vorbesc despre un oraș fermecat, numit Biringan, care reprezintă o poartă către altă lume. Se spune că este locuit de engkantos, ființe capricioase și răutăcioase care răpesc oameni și provoacă boli. Locația orașului este necunoscută, deoarece Biringan apare și dispare din când în când. Nu lipsește nici Enki din folclorul filipinez; numit Bakunawa, este zeul lumii subterane, ce are aspect de dragon sau de șarpe marin gigantic. Prezenta sa și a orașului său în miturile filipineze dovedesc de fapt prezenta sa în zonă cu mult timp în urmă. Din acel episod s-a născut o superstiție a localnicilor, păstrată până în ziua de astăzi: pentru filipinezi, un singur huruit de tunete anunță moartea unei persoane importante. Cel mai probabil, superstiția amintește de zeul furtunii, ale cărui arme erau fulgerul și tunetul, care l-a ucis pe zeul exilat Enki, primul conducător al Terre i.

Nu putem ști cu siguranță dacă Enki a fost ucis în 2.051 î.e.n. sau dacă Centura de Asteroizi provine din Groapa Marianelor. Știm însă că Enlil a părăsit Pământul acum patru milenii, care i-a revenit lui Marduk. Fără îndoială, uciderea lui Enki l-a determinat pe împăratul Anu să-și retragă fiul cel mic de pe planeta noastră. Nu a fost de acord cu nesfârșita luptă dintre Celești și Veghetori. Le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărțit teritoriile și oamenii, a acceptat unele calamități precum Potopul sau cele două mari războaie. Însă se ajunsese prea departe. Moartea unuia dintre Anunnaki,

zeii cei mari, era o încălcare gravă a legilor. Pedepsa maximă a unui Anunnaki era

exilul. Zeii puteau fi încarcerati, torturati, exilați, însă niciodată uciși. Enlil a încălcat această regulă, așa că

Anu nu a avut de ales decât să îi retragă titlul de rege, pe care să i-l ofere lui Marduk, fiul zeului ucis. Nu a fost o alegere ușoară, Enlil fiind preferatul său și moștenitorul tronului imperiului. Însă legile erau făcute pentru toți, iar un împărat care le-ar încălca de dragul fiului său și-ar pierde încrederea supușilor. Astfel, Anu a hotărât ca Enlil să se întoarcă pe planeta zeilor. Veghetorii au rămas în continuare exilați pe Terra, mai exact în lumea subterană, însă li s-a interzis cu desăvârșire amestecul în viețile oamenilor. Din acest motiv, textele antice, inclusiv cele biblice, susțin că zeii, începând cu acea perioadă, nu s-au mai înfățișat aleșilor lor în carne și oase, ci pe ascuns, cel mai adesea în vis. Întâlnirile

de gradul III ale extraterestrilor din ziua de astăzi precum și răpirile oamenilor au loc întotdeauna noaptea, la adăpostul întunericului, din cauza aceleiași reguli ale lui Anu. Pentru că zeii n-au acceptat sub nicio formă să-și piardă supusii, ci

au învățat să se ascundă mai bine. Veghetorii nu au fost lăsați pe Pământ de capul lor. O parte a Celestilor a rămas aici, cel mai probabil pe Lună, pentru a-și supraveghea pe zeli exilați de la distanță, fără a fi reperați de oameni (din cauza aceleiași reguli ale lui Anu muritorilor). În ^{Rig-Veda} se spune că totii cei care părăsesc Pământul se opresc pe Lună, care este poarta lumii ceresti, doar cine răspunde la întrebările ei fiind autorizat să meargă mai departe. Ceea ce înseamnă că, probabil, Celestii și-au stabilit baza pe Lună, acolo unde se afla și Poarta Stelară, calea de acces către lumea zelor. Și poate, pentru că au descoperit baza Celestilor pe Lună, din 1972 oamenii n-au mai îndrăznit să viziteze sateliții naturali ai Pământului. În cele șase misiuni cu echipaj uman pe Lună, astronautii au petrecut acolo în total 80 de ore, 32 de minute și 11 secunde sau 289.931 de secunde. Cum în jurul anului 289.200 î.e.n. a luat naștere Homo Sapiens, putem presupune că 289.931 î.e.n. este anul în care Enki și Ninhursag au început să lucreze la crearea omului, prima ființă bastinașă a planetei care conținea și ADN-ul zelor. Celestii și-au făcut

treaba conștiincioși, având grijă ca Veghetorii să respecte regulile, mai ales pe cea care le interzicea

intervenția directă în

omenirii. O întâmplare din 1991 ne prezintă o mostră de conștiinciozitate din partea lor. Într-un film realizat pe 15 septembrie 1991, în cadrul misiunii STS-48 a navei spațiale Discovery, se observă cum o duzină de puncte luminoase ce se deplasează în direcții diferite, cu viteze variabile. La un moment dat, unul dintre obiecte s-a apropiat de navetă. După o izbucnire de lumină, obiectul și-a schimbat brusc traiectoria într-un unghi de 120 de grade și, accelerând, a dispărut în spațiu. Peste numai două secunde, locul ocupat mai înainte de acel obiect a fost traversat de două dăre luminoase. Putem presupune că obiectul luminos care s-a apropiat de Discovery era o navă a Veghetorilor, pusă pe fugă de un „foc de avertisment” al Celestilor.

O inscripție a regelui babilonian Hammurabi conține ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei. Regele babilonian scria că Anu

„Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki,

*Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea,
L-a făcut pe el mare printre zeii Veghetori.
Numit Babilon ce urmează să fie înălțat,
L-a făcut suprem în lume;
Si a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,
Domnia veșnică".*

Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea *Apocalipsei lui Ioan*, unde Fiarei „/ s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian *Enuma Elis*. Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „ 7 zei ai Destinului” și a sute de zeiități de rang minor, a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul. Apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil și a numărului 50, adică rangul de rege. Acesta s-a făcut

prin recitarea celor „50 de nume” pe care le-a primit noul al Pământului cu această ocazie. Toate puterile celorlalți zei erau incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, asirologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „etimologiile care însoțesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic și cabalistic decât unul strict lingvistic”. Se pare că există într-adevăr un sens „cabalistic” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „Toate instrucțiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume”. În cartea *Die funfzig Namen des Marduk* („Cele 50 de nume ale lui Marduk”), Franz Bohl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părintii lui Anu; trei dintre ele conțin fiecare câte un triplu înțeles. Dintr-un astfel de înțeles aflat în cadrul altui înțeles reiese capacitatea de a „reînvia zeii morți” pe care a primit-o în sfârșit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) conțin variante ale epitetului „asar” („prințul apelor”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „dumnezeul veacului acestuia”, cum îl numește *A Doua Epistolă către Corinteni*, a primit și secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia morții. Secret pe care Marduk încearcă din răspuțeri să-l pună în aplicare, pentru a-și învia tatăl.

Obligat să-și părăsească teritoriul și supușii, Enlil s-a văzut nevoit să respecte ordinul tatălui său. Însă nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk, la fel cum dacii pârlăreau totul în calea invadatorilor atunci când erau atacați. Cinci texte mesopotamiene, numite *Lamentații*, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni. Unul dintre aceste texte, intitulat *Lamentație pentru Ur*, reprezintă jelierea orașului de către zeița Ningal, după ce aceasta l-a rugat pe Enlil să-și retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oras-fantomă, amintește de furia furtunii lui Enlil și invocă protecția zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamități. Zeița i-a rugat pe Anu și pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea orașului, atât în particular cât și în fața Consiliului zeilor Anunnaki:

sincer am

vărsat lacrimi în fata lui An, sincer m-am închinat în fata lui Enlil: «Fie ca orașul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat». Consiliul zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final. Visteria templului a fost golită de către invadatorii elamiti iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeitățile lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrun-kug și Egal-mah, templul Ekur al lui Enlil, Iri-kug, Eridug și Unug. Distrugerea E-kic-nu-jal, pusă pe seama invadatorilor, este descrisă în detalii. „Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună țara: marea furtună a Cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat țara, furtuna care a distrus orașe, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în țară”, este notat în Lamentația pentru Ur. „Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptoF, completează zeița orașului. „Secerătoarea furtună se țâra prin toată țara. Ca un uragan a distrus complet orașul. Furtuna care anihilează țara a adus orașul la tăcere. Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul și-a îndeplinit misiunea deasupra oamenilor. Furtuna

comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce țărâmul departe, a

macoperit cetatea Ur ca un veșmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (...) Cel care fugea de ea era copleșit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi și cei puternici ai Urului au murit de foame. Mamele și tății care nu și-au părăsit casele au fost înghițiți de flăcări. Micuții ce stăteau în brațele mamelor lor au fost duși de apă ca niște pești”, mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: „Oameni, nu cioburi. Acopereau ce era în apropiere. Pereții au înghițit porțile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor, unde se adunau ciorile pentru ospăț, ele stăteau împrăștiate. Pe marginile tuturor străzilor și drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, s-au umplut cu grămezi de corpuri. Sângele țării umple găurile, cum umple metalul o matrită. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare”. Nu știm ce fel de furtuni au fost cele care au cauzat distrugerea Sumerului. Vânt puternic, ploaie, inundații, flăcări, toate au fost corelate cu atacurile elamitelor, care nu păreau deranjați și nici afectați de aceste furtuni. Cert este că supraviețuitorii au părăsit Sumerul, împrăștiindu-se pe unde au apucat. Unul dintre ei,

conform Bibliei, Coranului și Talmudului, a fost Abram (Avram în română), care a plecat înainte de începerea catastrofei, mulțumită zeului său.

Abram / Abraam este considerat strămoșul israelitilor și al arabilor, deținând un loc foarte important în iudaism, islamism și creștinism, religii care au fost numite abrahamice după numele său. Cercetătorii biblici l-au plasat pe Abram în jurul anului 2.000 î.e.n. Conform *Bibliei*, el s-a născut cu 1.200 de ani înainte de construcția Templului lui Solomon (fixată de tradiția evreiască la 968 î.e.n.), adică în 2.168 î.e.n., și a trăit 175 de ani. Tradiția biblică nu reprezintă o dovadă a existenței lui Abram, însă acea dovadă ar putea veni din Babilon. Capitolul 14 al *Facerii* susține că „în zilele lui Amrafel (Amraphel în ebraică), regele Senaarului (Sumerului), ale lui Arioc (Ariokh), regele Elasarului, ale lui Kedarlaomer (Khedorla'omer), regele Elamului și ale lui Tidal (Tidhal), regele din Gutim, s-a întâmplat să facă aceștia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birșă, regele Gomorei, cu Șinab, regele Admei, cu Șemeber, regele Teboimului, și cu regele din Bela sau Toar”, război la care a participat și Abram. Niciunul dintre acești regi nu avea acoperire istorică, prin urmare au fost considerați personaje mitologice până în 1987, când o serie de tăblite babiloniene a schimbat părerea cercetătorilor. Descoperirea lor a fost anunțată în acel an într-o conferință a lui Theophilus Pinches la Institutul Victoria din Londra. În ele se spunea că regele Elamului, Kudur-Laghamar, conducea o alianță de regi care îi includea și pe Eri-Aku („Servitor al lui Aku”) din Larsa și Tud-ghula din Gutium. Nu a fost dificilă echivalarea lui Kudur-Laghamar cu Khedorla'omer, lui Eri-Aku cu Ariokh și a lui Tud-ghula cu Tidhal. În plus, s-a reușit și stabilirea perioadei războiului acestor regi, după ce a fost identificat *de la Chaldée* că ar fi corect să se citească „Amar-Pal”, așa cum este scris fonetic în *Septuaginta*

(traducerea *Torei* în greacă din secolul al II-lea î.e.n.). Doi „Amrafel, regele Senaarului”. În 1875, comparând lectura tradițională a numelui cu articularea sa în traduceri biblice timpurii, asiologul și arheologul François Lenormant sugera în *La Langue Primitive*

ani mai târziu, savantul victorian Daniel Henry Haigh, care a adoptat și el varianta „Amar-Pal”, afirmând în *Zeitschrift für Ägyptische Sprache und Altertumskunde* că „*al doilea element* (din numele regelui) *este un nume al Zeului-Lună (Sin)*”, a declarat: „*De mult eram convins de identitatea lui Amar-pal ca fiind unul dintre regii Urului*”. În 1916, și Franz Böhl a sugerat în *Die Könige von Genesis 14* ca numele regelui să fie citit ca în *Septuaginta*, „Amar-Pal”, explicând că însemna „Văzut de Fiu”, un nume regal în spiritul altor nume regale din Orientul Apropiat, la fel ca egipteanul Thoth-mes („Văzut de Thoth”). Astfel, putem concluziona că biblicul Amraphel sau Amar-Pal este Amar-Sin, regele Imperiului Neo-Sumerian între 2.048 și 2.039 î.e.n. Documentele istorice descriu o alianță între sumerieni și vecinii lor, cu doar câțiva ani înainte de domnia lui Amar-Sin. În cel de-al douăzeci și optulea său an de domnie (2.066 î.e.n.), predecesorul său, regele Sulgi, și-a dat fiica de soție viceregelui Elamului, oferindu-i orașul Larsa ca zestre. În schimb, viceregele i-a pus lui Sulgi la dispoziție o legiune de trupe elamite. Acele trupe au fost folosite de regele sumerian pentru a supune provinciile apusene, inclusiv Canaanul în cel de-al patruzeci și unulea an al său de domnie, adică în 2.53 î.e.n. Prin urmare, în ultimii ani ai domniei lui Sulgi și în primii ai succesorului său, Amar-Sin, găsim nisa de timp istoric în care se înscrie consemnarea biblică, războiul regilor, la care a participat și Abram.

Geneza biblică susține că Terah, un urmaș al lui Sem (unul dintre cei trei fii ai lui Noe), care locuia în Ur, a avut trei fii: Abram, Nahor (care purta numele bunicului său, tatăl lui Terah) și Haran. Cel din urmă, care avea un fiu pe nume Lot, a murit înaintea tatălui său și a fost îngropat în orașul Ur. Abram și-a luat-o ca soție pe Sarai iar Nahor pe Milkha, fiica lui Haran. La un moment dat, „*a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în țara Canaanului; dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo*”. Harran din nordul Mesopotamiei este orașul în care Terah și-a găsit sfârșitul. Pe când Abram avea șaptezeci și cinci de ani, Yahweh i-a spus să-și ia familia și să plece în Canaan, teritoriul pe care i-l va lăsa lui și urmașilor săi. Abram l-a ascultat și a părăsit Sumerul. De ce a fost ales el de Yahweh? Cine era Abram cu adevărat?

Conform *Bibliei*, Abram era un urmaș al lui Sem, unul dintre cei trei fii ai lui Noe, strămoșul rasei semite. Prin urmare nu era un sumerian pur-sânge sau arian, ci făcea parte din rasa semită. În *Facerea* 14:13 este numit „*Abram Evreuf*”, termenul biblic fiind „ibri”, cuvânt care provine din numele lui Eber, unul dintre strămoșii săi. Sufixul biblic „i”, aplicat unei prefixul „n” era adesea înlăturat în traduceriile semite din sumeriană, „ibri” se traduce prin „născut în

„Mike” poate fi un nume

sumerian al regelui Nippur. Abram era un

iNippur, accoia imiu iUMIC.

i lai lai i ai uiaouiui

iNippur. r-vui ai llaia ui i

„ibri” sau un „nibri”, adică originar din Nippur, orașul lui Enlil. *Biblia* nu afirmă că Terah și familia sa ar

persoane, înseamnă „născut în”. Cum

fi fost din Ur (doar pentru Haran este menționat ca loc al nașterii), ci doar că locuiau acolo la un moment dat. Ceea ce înseamnă că, după cum arată epitetul „ibri”, proveneau din Nippur, acolo unde neamul lor a locuit începând cu Eber, și s-au mutat mai târziu în Ur. *Vechiul Testament* nu oferă informații despre tatăl lui Abram. Culegerea evreiască *Midras* îl consideră un preot idolatru, făuritor de idoli. Într-o zi, Abram - care nu îi împărtășea convingerile religioase - i-a spart totii idoli din prăvălie. O întâmplare asemănătoare este povestită în *Coran*, unde Abram sparge idoli comunității sale. Numele lui Terah în akkadiană este Tirhu, care semnifică un artefact sau un vas cu scopuri magice. Semnul cuneiform pentru Tirhu, în sumeriană, origina din cel al cuvântului Dug.namtar, care se traduce prin „Vorbitor al sortii”. Punând cap la cap aceste informații, putem presupune că Terah era preot oracular în Nippur, adică cel care vorbea cu Enlil, una dintre cele mai importante funcții preoțești. Astfel ne putem da seama de ce s-a mutat din Nippur în Ur și de acolo în Haran.

În 2.112 î.e.n., Ur-Nammu s-a așezat pe tronul Sumerului și a transformat cetatea Ur în capitala Imperiului Neo-Sumerian. Acela este momentul în care Terah a părăsit Nippurul pentru a-i sta regelui alături, probabil la dorința lui Enlil de a avea un spion în Ur, fiind cunoscut faptul că regele era un adept al lui Enki. Încoronarea lui Ur-Nammu chiar a avut loc la Nippur, unde a fost uns ca rege de preoții lui Enlil (printre care probabil s-a aflat și Terah). Noul rege a transformat orașul Ur nu doar în capitala administrativă a imperiului, ci și în cea religioasă, în defavoarea Nippurului. Prin urmare, mutarea din Nippur în Ur a preotului oracular este firească. Legătura dintre familia lui Terah și casa regală a Sumerului reiese și din numele părților feminine menționate în *Biblie*: fiica lui Haran, fratele lui Abram, se numea Milcah („Regina”), iar soția lui Abram și sora sa după tată purta numele Sarai („Prințesa mea”). Pe lângă acestea, mai există o legătură între numele feteleor și regalitate, neobservată de cercetători.

Despre mama lui Abram, *Biblia* nu spune niciun cuvânt. *Talmudul babilonian* o numește Amsalai, fiica lui Karnevo. Nu știm nimic despre acest Karnevo, cum nu știm nici despre fiica sa. Însă putem deduce singuri adevărul. Conducătorul Imperiului Akkadian, Naram-Sin, care a domnit între anii 2.255 - 2.218 î.e.n., nepotul lui Sargon cel Mare, a jefuit templul lui Enlil din Nippur. După domnia fiului său,

Sar-Kali-Sarri (2.218 - 2.193 î.e.n.), odată cu nașterea lui Terah a

inceput o perioadă de anarhie, care a slăbit imperiul. Gutienii au atacat Akkadul iar la tron au urmat patru regi - Igigi, Imi, Nanum și Ilulu - a căror domnie a însumat doar trei ani. După ei, la conducere a ajuns Dudu care, în cei douăzeci și unu de ani de domnie, nu a reușit să readucă ordinea în imperiul lovit de foamete și revolte. Ultimul rege al Imperiului Akkadian a fost Su-Turul / Su-Durul (2.169 - 2.154 î.e.n.), care a reușit să restaureze o parte a autorității centralizate, însă nu a putut împiedica prăbușirea imperiului său în fața raidurilor gutienilor aduși în Mesopotamia de Enlil. Fără îndoială că, în încercarea de a reface ordinea, a încercat să-i împace pe preoții din Nippur ai lui Enlil. Mai ales deoarece aceștia promovau

ideea că haosul din imperiu era rezultatul blestemului zeului, care voia răzbunare, după cum susțin texte din acea perioadă, precum *Blestemul Akkadului*. O alianță puternică între casa regală akkadiană și

preotimea sumeriană din Nippur nu se putea realiza decât printr-un singur mod: căsătoria unui preot cu o urmasă a lui Naram-Sîn. Inscriptiile vremii ne arată că trei dintre fetele lui Naram-Sîn au ocupat funcția de Mare Preoteasă până în acel moment: Tutanapsûm în Nippur, Enmenanna în Ur și Sumson în Sippar. Înaintea lor, Enheduanna, fiica lui Sargon cel Mare și matusa lui Naram-Sîn, a ocupat această funcție în Ur. De asemenea, și mama lui Sargon în orașul Azupiranu, înclinată femeilor din casa regală a lui Sargon, către preotie era una firească și chiar tradițională. Cea aleasă pentru căsătoria aranjată a fost numită Amsalai de către ^{Talmud}. Prima parte a numelui ei „am” care indică funcția de Mare Preoteasă în Ur, la fel ca predecesoarele ei, Enheduanna și Enmenanna. Iar „sai” este o variantă a numelui ebraic „sai” („prîntesă mea”) purtat de soția lui Abram („care provine din akkadianul „sar” („regină”). Tatăl ei este numit Kar-nebo în ^{Talmud} care se mai scrie și Kar-nebo, adică Mielul lui Nabu. Singura prîntesă din acea perioadă care se potrivește descrierii este fiica lui Sar-Kali-Sarri și a reginei sale, Tutu-Sar-Ibbis. Remarcăm că numele ambilor conține particula „sar” („rege”), întâlnit și în numele mamei lui Abram. Știm din inscripțiile vremii că, până să urce pe tronul Imperiului Akkadian, Sar-Kali-Sarri a fost guvernatorul Nippurului, instalat în acea funcție de tatăl său, pentru controlul preotimii. Fiind semit, prin urmare adept al veghetorilor, fiul lui Naram-Sîn putea adopta titlul „Kar-nebo / Kar-nevo”, adică Mielul lui Nabu, care era fiul și moștenitorul lui Marduk. Este posibil ca ei în acea vreme, să fi numit semiti de-ai sai ca preoți în Nippur, pentru a deține controlul tagmei preoțești, știm de la că sora sa, Tutanapsûm, era Mare Preoteasă, în acea vreme se aflau în Nippur Nahor, Serû și Ragau, tatăl, bunicii și străbunicul lui Terah, ^{Abraham}. Sunt mari șanse ca măcar unul dintre ei (dada nu

chiar toti)
ar

fi devenit preoți din ordinul lui Sar-Kali-Sarri, ceea ce

explica modul în care a ajuns Terah să dețină rolul de preot oracular al lui Enlil, fiind știut faptul că funcția de preot se transmitea din tată în fiu. Cel care a ales-o pentru căsătoria aranjată pe acea prințesă, nepoata lui Naram-Sin, a fost negreșit Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian, în încercarea sa de a readuce ordinea în țară. Soțul prințesei akkadiene a fost ales Terah, preotul semit din Nippur, născut în anul morții lui Sar-Kali-Sarri și al invaziei gutienilor. Poate motivul mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n. a fost prințesa Amsalai. Odată eliberat Sumerul de akkadieni și gutieni iar Urul redevenit capitală, fosta Mare Preoteasă din Ur se putea întoarce acasă, unde să-și continue munca începută în tinerețe. Sau poate chiar își dorea să recapete tronul strămoșilor ei. Descendenta lui Abram din casa regală akkadiană ar putea explica numele Milcah („Regina”) și Sarai („Prințesa mea”), averile pe care le deținea Abram încă de la plecarea din Sumer, mica armată pe care o conducea, dar și legăturile sale cu regii din câmpia Iordaniei, cu cel filistean, cu cel al Salemului și cu cel al Egiptului Inferior. Însă cea mai bună dovadă o reprezintă tot *Geneza* biblică. La moartea Sarrăi, fiii lui Het din Hebron i-au dat lui Abraam cel mai

bun loc de înmormântare pentru soția sa deoarece, după cum l-au mărturisit, *„tu aici la noi esti un voievod al lui Yahweh”*. Iar „voievod” nu este decât un sinonim pentru „dămnitor” sau „rege”.

O dovadă suplimentară a originii akkadiene a lui Abram o reprezintă chiar numele său și al soției sale. Numiți inițial Abram și Sarai, zeul lor le-a schimbat numele în Abraham (Avraam în română) și Sarah sau Sara în 2.024 î.e.n., pe când erau în Canaan. Unii cercetători consideră că, astfel, cei doi au renunțat la numele lor sumeriene în favoarea unora semite, devenind oficial semiți. O ipoteză logică, din moment ce, în acea vreme, sumerienii erau în pragul dispariției, în timp ce semiții se pregăteau să ocupe întregul Orient Mijlociu. Abram și familia sa, semiți la origine, trebuiau să renunțe la tot ce îi lega de Sumer, inclusiv la nume, să se adapteze vremurilor și traiului din Canaan. Oricât de logică pare această ipoteză, realitatea este total opusă. Abram nu este un nume sumerian, ci semit. Fiind compus din „ab” („tată”) și „ram” („măreț, ””suprem”), se traduce ca „tatăl suprem”, un nume firesc pentru un membru al unei case regale. Soția sa avea tot un nume semit, compus din „sar” („prінț”) și „ai” („al meu”), traducându-se corect prin „prінțesa mea”. Fiind akkadieni, cei doi aveau nume akkadiene. În Canaan, zeul le-a oferit nume așa-zis semite, Abraham și Sarah / Sara („prінțesă”). În realitate, numele primite erau Ab.ra.am și Sar.ra, nume sută la sută sumeriene, redactorii *Vechiului Testament* modificându-le pentru a avea sens în ebraică. În sumeriană, „sar” are înțelesul de „gonit”, iar printre multiplele sensuri ale cuvântului „ra” se numără și „a conduce”, folosit și de egipteni pentru a-și denumi zeul din fruntea panteonului. Așadar, Sarra se numește „conducătoarea izgonită”, nume care i se potrivește, fiind nevoită să-și părăsească tara pentru a se așeza în Canaan, după câțiva ani de nomadism. La Abraam, lucrurile sunt puțin mai încurcate. Scris cu cuneiforme, cuvântul „ab” („fereastră, deschizătură, nisă”) era reprezentat prin același semn folosit pentru „es” („a unge”) și „aba” („lac, mare”). Prin urmare, prima silabă ar putea fi oricare dintre cele trei variante. „Ra” înseamnă „a acompania, a conduce, a purta”. Ultima silabă, „am”, scrisă după un substantiv, înseamnă „a fi”. În rest, are același înțeles ca și „aga”, adică „diademă, coroană” (cu sensul de simbol al regalității). Astfel, cea mai corectă traducere a numelui Abraam este „cel uns pentru a purta coroana”, un nume ce i se potrivea perfect. Făcea parte din casa regală akkadiană, fiind un urmaș al lui Sargon cel Mare, al mamei acestuia, divina Kug-Bau, și chiar al lui Marduk. Numele său, primit cel mai probabil de la mama sa, prінțesa akkadiană, ne arată că aceasta își dădea tronul Sumerului dacă nu pentru ea, măcar pentru fiul ei. Așadar, acesta este adevăratul motiv al mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n.

Cine era Sarai cu adevărat? În Facerea 11:29 se spune: „Iar Avram și Nahor și-au luat

femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milca, fata lui Haran, tatăl Milcăi și al Iscăi". Acesta este singura menționare biblică a Iscăi, fiica lui Haran, sora Milcăi și a lui Lot. Unii cercetători

au ajuns la concluzia Talmudului și a altor surse că alt nume sau un titlu al Sarai. Cuvântul „israh” este un derivat strădăcinii aramaice folosite pentru vâz, prin urmare a fost tradus ca însemnând „cea care vede”, o referire la clarviziune. în tradiția evreiască, prin prisma acestui epitet, Sarai este considerată un profet la fel de mare sau chiar mai mare decât Abram, deoarece putea vedea viitorul. în consecință, Israh este privit ca un alter-ego al soției lui Abram, ce se referă doar la partea ei profetică. Rabinul Isaac Luna Askenazi, considerat tatăl Kabbalei contemporane, scria în secolul al XVI-lea: „Israh a fost Sarra, dar de ce era numită Israh? Deoarece vedea viitorul grație inspirației divine”. în zilele noastre, folcloristul american Howard Schwarz o descria pe Israh ca fiind o „extensie a personalității Sarai dincolo de limitele ei normale”.

Dacă Sarai și Israh sunt una și aceeași persoană, apare o problemă. Israh este fiica lui Haran și neputața lui Abram în Facerea 20:12, Abram spune despre Sarai: „Cu adevărat eam-i soră după tată, dar nu s”-e soție”. Era ea într-adevăr fiica lui Terah? în Facerea 11:31

scrie: „a Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său”. Dacă era fiica lui Terah, autorul biblic ar fi menționat asta, așa cum a făcut cu Abram; în schimb, o numește nora sa. Afirmatia lui Abram este una dubioasă dacă observăm contextul în care a fost formulată. Biblia spune că, atât în Egipt cât și în Gherara, Abram a declarat că Sarai îi este soră, nu soție, de teamă să nu fie ucis de eventuali pretendenți ai ei. După ce i-a apărut Yahweh în vis pentru a-i cere să-i înapoieze soția lui Abram, regele Abimelech l-a întrebat pe patriarh de ce nu a spus adevărul. Prins cu minciuna, e normal ca

Abram să fi încercat să se apere într-un fel. Asa că nu e exclus să-i fi oferit regelui o nouă minciună, care să includă și o parte din adevăr. Prin urmare, afirmația că Sarai îi este soră după tată, în acest context, nu poate fi privită decât cu suspiciune. Deși trebuie să luăm în calcul și varianta că ar putea fi adevărată. În acest caz, cum ar putea Sarai să fie și fiica lui Terah, și a lui Haran?

Ținând cont că a murit primul, cu mult înaintea celorlalți, Haran pare a fi cel mai mare dintre fiii lui Terah. Abram, care a trăit cel mai mult dintre frați, pare să fi fost mezinul. În *Geneza* biblică, unde se spune că lui Terah „*s-au născut Avram, Nahor și Haran*”, ordinea enumerării celor trei nu a fost stabilită în funcție de vârstă, ci de importanță. Abram este unul dintre cele mai importante personaje pentru iudaism, islamism și creștinism, fiind considerat părintele israelitilor și al arabilor. Prin urmare, e normal să fie notat primul. Haran e cel mai puțin important dintre frați, ținând cont că a murit primul, neluând astfel parte la peregrinările familiei. Așadar, în listă a fost trecut ultimul. După moartea lui Haran, rămase orfane de tată, Sarai și Milcah au fost adoptate de către bunicul lor, Terah. Legile vremurilor specificau foarte clar că orice familie avea nevoie de un cap, care era întotdeauna soțul / tatăl copiilor. Atunci când deceda tatăl, noul cap al familiei sau tată al copiilor devenea, din punct de vedere legal, tatăl defunctului sau bunicul copiilor după tată. În acest mod Sarai și Milcah au devenit ficele adoptive ale lui Terah. Cei doi fii rămași ai lui Terah, Abram și Nahor, le-au luat de neveste, după cum cerea tradiția vremurilor. Probabil nunțile lor au avut loc în același timp, fiind vorba despre căsătoria a doi frați cu două surori. După nuntă, fetele nu mai aveau nevoie de un tată din punct de vedere legal, deoarece capi ai familiilor deveneau soții lor. Astfel se explică de ce mai târziu, la plecarea din Ur în Harran, Sarai este numită nora lui Terah, și nu fiica sa. Cu ajutorul numelor celor

două fete putem stabili o^{tx}linea nașterii lor. Cum „Milcah” („Regina”) reprezintă un rang mai mare decât Sarai („Prințesa mea”), ea a fost prima fiică a lui Haran. La fel ca soțul ei, Sarai era mezina. Astfel se explică și modul în care s-au stabilit cele două cupluri: Nahor, fratele mai mare, a ales-o pe Milcah, sora mai mare, în timp ce lui Abram, fratele mai mic, i-a rămas Sarai, sora mai mică. Se pare că a fost potrivirea perfectă, cel puțin pentru mezinul lui Terah: Abram putea vorbi cu zeii, la fel ca tatăl său; soția lui era clarvăzătoare, având capacitatea de a vedea viitorul. Părinții lui au fost preoți, mama sa ocupând chiar funcția supremă. La fel ca strămoșii lor, proveniți din regina Kug-Bau: Sargon cel Mare, mama și fiica sa, precum și ficele lui Naram-Sin. În aceste condiții, nu e de mirare că au primit o misiune divină.

În 2.094 î.e.n., când regele Ur-Nammu a murit, fiul său, Sulgi, a preluat tronul. Deși în primii ani s-a implicat în construirea de temple și chiar a terminat zigguratul lui Nanna / Enki, început de tatăl său, Sulgi nu era un mare credincios. Ci dimpotrivă. A intervenit în

afacerile templelor din tot Sumerul,

banii fiind principalul motiv pentru care le-a construit. Der este unul dintre orașele cu temple în afacerile cărora Sulgi a intervenit în prima parte a domniei sale, însă pe care l-a distrus în 2.075 î.e.n., aparent ca pedeapsă din voința zeilor. Cronicii timpurii, precum *Cronica Weidner*, criticau nelegiuirile regelui, cum ar fi faptul că „*nu efectua corect ritualurile, și-a spurcat ritualurile de purificare*”. Textul *CM 48* îl învinuiește de influențare necorespunzătoare a riturilor, compunând „*stele mincinoase, scrieri insolente*”. *Cronica Regilor Timpurii* îl acuză de „*porniri criminale, iar bunurile templului Esagila și ale Babilonului le-a luat ca pradă*”. S-a proclamat zeu în cel de-al douăzeci și treilea an al său de domnie, iar timpul și l-a petrecut compunându-și imnuri autolaudative. Se pare că aceste „nelegiuiri” erau pe placul Veghetorilor, Istar invitându-l în Uruk, unde l-a făcut „*un om ales pentru vulva Inannei*”. Au făcut sex în templul lui Anu, după o petrecere privată, la care a participat și Marduk, după cum recunoștea însuși Sulgi:

„Cu viteazul Utu (Marduk), prieten ca și frate,

Am băut licoare tare în

templul întemeiat de

Anu.

Menestrelii mi-au cântat cele șapte cântări de dragoste.

Inanna (Istar), regina, vulva Cerului și a

Pământului, îmi era alături, benchetuind în

templu”.

Actul sexual sfidător în templul sacru al unui zeu Celest nu era nefiresc pentru Sulgi, el însuși fiind conceput pe altarul lui Enlil din templul său din Nippur, printr-o uniune dintre regele Ur-Nammu și Marea Preoteasă a lui Enlil. Un astfel de rege nu avea cum să fie pe placul unui preot credincios lui Enlil, precum Terah. Știind ce va urma, oh poate îndemnat de zeul său, în 2.094 î.e.n., când Sulgi a urcat pe tron, Terah și familia sa au plecat în Harran, orașul geamăn al Urului. Nu a luat cu el toată familia, după cum susține *Geneza* biblică, ci a fost însoțit doar de Abram, Sarai și Lot, fiul lui Haran. Nu știm ce s-a întâmplat cu soția lui Terah, dacă a rămas în Ur oh a plecat și ea în orașul din nordul Sumerului. Este posibil ca tot ea să fi fost motivul plecării din Ur după moartea lui Ur-Nammu și înscăunarea noului rege; arogantului Sulgi, care nu avea respect pentru zei, îi lipsea toleranța tatălui său față de străini, mai ales față de membrii fostei case regale akkadiene. Mai mult ca sigur, pentru a nu fi în pericol, prințesa Amsalai și-a luat familia și a fugit în Harran, departe de palatul regal. Sau poate, odată cu înscăunarea lui Sulgi, prințesa și-a dat seama că nu mai are nicio șansă să preia tronul strămoșilor săi, așa că a plecat.

Când Sulgi a căzut, în 2.048 î.e.n., Yahweh i-a vorbit pentru prima oară lui Abram. Zeul i-a cerut să părăsească Harranul și să se îndrepte către Canaan, tinutul pe care a promis că îl va dăruia urmașilor

lui Abram. Era la scurt timp după moartea lui Enki, iar rege al Sumerului devenise Amar-Sin, primul dintre cei trei care au adoptat epitetul akkadian al zeului în numele lor, ca omagiu adus divinității defuncte. De asemenea, Amar provine din Amar Utu, numele sumerian al lui Marduk, așa că e evidentă apartenența regelui la cultul Veghetorilor. *Biblia* spune că Abram avea șaptezeci și cinci de ani când a părăsit Harranul, prin urmare s-a născut în 2.123 î.e.n. Tatăl său a mai trăit șaiszeci de ani, așadar s-a născut în 2.193 î.e.n. și a murit în 1988 î.e.n., în Harran, la vârsta

de două sute cinci ani. A luat Abram „pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agoniseră ei și toți oamenii, pe care-i aveau în Haran, și au ieșit, ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan”. Apartenența sa la fosta casă regală i-a adus beneficii: avere, slujitori și chiar soldați. Termenul biblic folosit pentru a desemna oamenii lui Abram este „naar”, care a fost tradus în diferite moduri, ca „slugi”, „tineri” sau „oameni”. Însă, în limba huriană, acest cuvânt desemna călăreți. De altfel, în textele militare mesopotamiene se găsesc printre soldații cu care și cavalerie „lu.nar”-ii („oamenii-nar”), călăreții rapizi. În plus, în *Cartea întâia a Regilor* din *Vechiul Testament*, regele David a atacat tabăra unor amaleciti, „și nimeni din ei n-a scăpat, afară de patru sute de tineri („Is-Naar” în original, adică „oameni-nar” sau „lu.nar”) care s-au suit pe cămile și au fugit” (30:17). Numindu-i pe oamenii lui Abram „oameni-nar”, *Biblia* ne informează că a părăsit Sumerul cu un corp de cavalerie care, probabil, folosea cămile, nu cai, cămilele fiind mult mai potrivite pentru zonele aride din Canaan și Sinai.

Prezenta soldaților sub comanda lui Abram ne indică faptul că, după moartea lui Sulgi, își dorea să atace capitala Ur pentru a prelua în forță tronul strămoșilor săi. Poate visa chiar la restaurarea Imperiului Akkadian. În timpul petrecut în Harran și-a strâns mica armată, pe care n-a mai apucat să o folosească pentru lovitura de stat plănuită. Zeul său i-a schimbat planurile, trimitându-l în Canaan. Pentru acest lucru, i-a promis un nou teritoriu: „*leși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare*”. Abram s-a lăsat convins și, cu gândul la noul tinut, a renunțat la ideea de a conduce Sumerul.

În Canaan, la locul numit Sichem, lângă stejarul Mamvri, i s-a arătat din nou zeul, ocazie cu care Abram a ridicat un altar. Singurul motiv pentru care zeul i s-a înfățișat a fost să-i arate teritoriul promis: „*țara aceasta o voi da urmașilor tăi*”. Apoi, Abram a pornit spre

viitorul oraș Ierusalim, numit Salem în acele zile, până la muntele Monah, „care e la răsărit de Beth-El” („casa zeului”), unde a mai

ridicat un altar. De acolo a plecat spre sud, până în Egipt, care în acel moment era împărțit în două. Egiptul de Sus era condus de Mentuhotep și din Theba iar Egiptul de Jos de către Merikare din Herakleopolis. Veniti din Canaan, cei mai probabil Abram, Sarai și Lot au ajuns la curtea lui Merikare. Fermecat de frumusețea soției lui Abram, faraonul a luat-o de nevastă, știind că ea e sora lui. A cumpărat-o de la Abram, dându-i pe ea, pe oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, câțari și cămile".

spune că au stat cinci ani în Egipt. În Biblie, „Domnul însă a lovit cu bătaii mari și grele pe Faraon și casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram”.

Speriat, Merikare i-a dat lui Avram, soția înapoie și i-a gonit din Egipt, permitându-le să păstreze averea primită. E posibil ca plecarea lui Avram, Sarai și Lot din Egipt să nu se datoreze unui conflict de speriat de Yahweh, ci conflictului dintre dinastiile din Theba și Herakleopolis, care tocmai izbucnise. În încercarea de a cuceri regiunea Thinis, Merikare a profanat necropola sacră a lui Osiris / Enki din Abydos. Mentuhotep II din Theba nu a putut lăsa nepeдеpsit acest sacrilegiu, prin urmare și-a trimis armatele în nord, la atacat și învins pe Merikare, apoi a unificat Egiptul. Sunt mari șanse ca Merikare să fi murit în lupta cu Mentuhotep II, care a avut loc în jurul anului 2.040 î.e.n. Acesta pare cel mai plauzibil motiv pentru plecarea lui Avram din Egipt: teama de conflictul armat în care era implicat faraonul sub protecția căruia se aflată până în acel moment. Dacă relatarea din „Cartea Jubileelor” este adevărată, după cinci ani (adică în 2.042 î.e.n.) au părăsit Egiptul, din cauza războiului dintre dinastiile regale din Theba și Herakleopolis.

Întorcându-se pe unde venise, Abram a ajuns la muntele Monah, între Beth-El și Hai, unde

ridicase un altar pentru Yahweh. Acolo s-a despărțit de nepotul său, Lot, care a plecat spre Sodoma din câmpia Iordanului, iar Abram a rămas în Canaan. După plecarea lui Lot, zeul i-a apărut din nou lui Abram, pentru a-i cere să verifice acel teritoriu, amintindu-i că îl va lăsa urmașilor lui. Acesta s-a întors la stejarul Mamvri din Hebron, unde a mai ridicat un altar. Nu a petrecut mult timp acolo deoarece „în zilele lui Amrafel, regele Senaarului”, a avut loc expediția militară a regilor răsăriteni, împotriva celor canaaniti. Aceasta pare să fi avut loc în 2.039 î.e.n., în ultimul an de domnie al lui Amar-Sin. *Facerea* 14:5 susține că războiul a avut loc la paisprezece ani după ce elamitii, sub conducerea lui Kedarlaomer / Kudur-Laghamar, îi subjugaseră pe regii canaaniti.

Într-adevăr, trecuseră paisprezece ani de când regele sumerian Sulgi, predecesorul lui Amar-Sin, la sfatul oracolului zeului Nanna / Enki, a lansat campania militară din 2.053 î.e.n., din Canaan, condusă de elamiti. După ce i-au învins pe refaimi, pe zuzimi, pe emimi, pe horei, pe amaleciti și pe amorei, Kudur-Laghamar / Khedorla'omer, Eri-Aku / Ariokh, Tud-ghula / Tidhal și Amar-Sin / Amraphel s-au luptat în Valea Sidimului cu cinci regi din Câmpia Iordanului: Bera, Birsá, Sinab, Semeber și regele din Bela / Toar. Învingători, regii mesopotamieni au jefuit Sodoma și Gomora și au plecat. L-au luat cu ei și pe Lot, pe care l-au capturat în Sodoma. Aflând că nepotul său a fost înrobít, Abram a plecat cu trei sute optsprezece călăreți „naar”. I-a ajuns pe regii mesopotamieni la Dan, unde i-a atacat și învins în timpul nopții, eliberându-l astfel pe Lot și recuperând prada de război luată din Sodoma. Pentru această victorie incredibilă, a fost felicitat atât de Bera, regele Sodomei, cât și de Melhisedec, cel al Salemului. Mai mult, noaptea i-a apărut zeul său în vis, pentru a-l asigura că îi va lăsa moștenire acel ținut. Învinși, regii mesopotamieni au fost detronați. Amar-Sin și-a pierdut viața pe drumul spre casă, fiind ucis de înțepătura unui scorpion, tronul primindu-l fratele său, Su-Sin. Prin victoria în fata lui Naram-Sin și a aliaților său, Abram putea considera că s-a răzbunat pe cel care i-a ocupat tronul care i se cuvenea, cel al Sumerului.

La zece ani după sosirea în Canaan, adică în 2.038 î.e.n., pentru că Sarai era stearpă, Abram s-a culcat cu slujnica ei, egipteanca Hagar. Se întâmpla la scurt timp după moartea lui Amar-Sin și înscăunarea fratelui său, Su-Sin, pe tronul Imperiului Neo-Sumerian. Din dorința lui Abram de a avea un copil imediat după ce a aflat de moartea lui Amar-Sin înțelegem că își dorea un fiu care să urce pe tronul Sumerului. Doar făcea parte din familia regală akkadiană, strămoșii săi conducând

Mesopotamia timp de două secole. Prin urmare, avea I dreptul de a cere tronul. Momentul era cel mai potrivit, Sumerul fiind slăbit, mai ales după destrămarea alianțelor cu vecinii săi. Nici mama viitorului copil nu a fost aleasă întâmplător; deși *Biblia* susține că era o simplă slujnică, o veche legendă evreiască, amintită de Louis Ginzberg în *Legends of Jews*, o consideră pe Hagar fiica faraonului, pe care Merikare i-a dat-o lui Abram în schimbul Sarăi, alături de „*oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catări și cămile*”. Devine tot mai evident faptul că Abram își dorea un fiu care să primească tronul Sumerului, având ambii părinți cu sânge regal. După nouă luni, Hagar a născut un băiat pe care I-a botezat Yisma‘el (Ismael în română), după cum i-a poruncit un înger, pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. Era în 2.037 î.e.n., Abram având atunci 86 de ani.

Ajuns pe tronul Sumerului în 2.039 î.e.n., Su-Sin a găsit marea alianță a regilor mesopotamieni destrămată, iar pe foștii aliați ai Urului atacându-i imperiul aflat în descompunere. Regele nu a avut de ales decât să ceară ajutorul zeilor săi, Veghetorii. La începutul domniei sale, se lauda într-o inscripție că „*Sfânta Inanna (Istar), cea înzestrată cu uimitoare calități, prima fiică a lui Sin (Enki)*”, i-a oferit arme cu care să „*atace în luptă tara dușmană care e nesupusă*”. Însă ajutorul zeiței era insuficient, iar Su-Sin și-a oferit loialitatea celeilalte tabere divine. Pe măsură ce creșteau presiunile din vest, regele a început să le ceară iertare și ajutor zeilor cei mari din Nippur, adică lui Enlil și soției sale, Ninhursag. Textele rămase din acea vreme și excavatiile arheologice au dezvăluit că Su-Sin a întreprins lucrări masive de reconstrucție în Nippur. Disperat, a înălțat și o stelă pentru Enlil și soția sa, „*o stelă cum niciun rege nu mai durase*”. Zeul însă nu era prezent, pentru a-i răspunde; doar Ninlil / Ninhursag i-a auzit implorările. Cuprinsă de compasiune, „*pentru a prelungi bunăstarea lui Su-Sin, a-i întinde vremea coroanei*”, zeița i-a dat o „*armă care cu radiație lovește (...)* a cărei *împăimântătoare străfulgerare ajunge până la cer*”. Un text al lui Su-Sin, catalogat sub indicativul *Colecția B*, susține că, după ce a făcut Harranul să „*tremure de spaima armelor lui*”, regele a încercat să facă pace. A trimis-o pe fiica sa ca mireasă, probabil conducătorului regiunii. Fata s-a întors în Sumer, „*înființând un oraș pentru Enlil și Ninlil (Ninhursag) pe hotarul Nippurului*”. Era prima dată „*din zilele când s-au hotărât sortii, ca un rege să construiască un oraș pentru Enlil și Ninlil*”, după cum se lauda Su-Sin. Regele chiar și-a atribuit rolul de Mare Preot în Nippur, însă toate aceste eforturi ale sale au fost în zadar. Enlil refuza să-i ofere ajutorul, iar Imperiul Neo-Sumerian se apropia de

pentru Enlil și Ninnursag „o mare de

iminentul său sfârșit. Într-un ultim gest disperat de a atrage protecția Celeștilor, Su-Sin a construit ^ 'rcă de croazieră, potrivită pentru cele mai late râu

f, pe care „a împodobit-o desăvârșit cu pietre prețioase”, a înzestrat-o cu vâsle din cel mai fin lemn și a mobilat-o cu tot confortul, inclusiv cu un pat nupțial. Apoi, a „pus barca de croazieră în bazinul larg din fața Casei Plăcerilor lui Ninlil”. Se pare că, în sfârșit, regele a găsit formula câștigătoare; Enlil s-a lăsat înduplecat și s-a întors în Nippur:

„Când Enlil a auzit

De la o zare la alta s-a grăbit,

Din miazăzi în miazănoapte a călătorit;

Prin văzduh, peste pământ a gonit,

Mult să se bucură cu iubita-i regină, Ninlil’.

Lipsește câteva rânduri dinspre finalul tăbliței, prin urmare nu putem ști ce s-a întâmplat. Însă ultimele rânduri ale textului se referă la „Ninurta, marele războinic al lui Enlil, care l-a buimăcit pe intrus”, după ce a descoperit pe barcă „o inscripție, o scriere rea”, probabil folosită pentru a arunca un blestem asupra lui Enlil și Ninnursag. Nu s-a găsit niciun text despre reacția lui Enlil la acest complot, însă se pare că a plecat din nou din Nippur, de această dată luându-și soția cu el. Nu peste mult timp, în februarie 2.031 î.e.n., o eclipsă totală de Lună a fost interpretată de către preoții din Nippur ca un semn rău. I-au scris lui Su-Sin că era o prevestire „către regele care domnește peste cele patru regiuni: zidul său va fi distrus, Urul va rămâne pustiu”. Nemaiavând ce pierde, respins de zeei Celești, Su-Sin i-a sfidat pentru ultima oară. A construit în Nippur, orașul lui Enlil, un templu pentru un zeu tânăr, numit Sara („Print”), un fiu al lui Istar. În inscripția lăsată în templu, Su-Sin se declara tată al tânărului zeu: „Divinului Sara, ceresc erou, iubitul fiu al Inannei: tatăl său, Su-Sin, puternicul rege, rege al Urului, rege al celor patru regiuni, i-a construit templul Sagipada, iubitul lui altar; trăiască regele”. N-a mai trăit mult regele, acela fiind ultimul său an de domnie.

Nu e ultimul rege al Sumerului, Ibbi-Sin, nu a reușit să oprească decăderea imperiului. Urcat pe tron după moartea tatălui său, în 2.030 î.e.n., nu a putut decât să accelereze construirea zidurilor și fortificațiilor din centrul Sumerului, în jurul Urului și al Nippurului, restul țării rămânând fără apărare. Mesajele de loialitate de la centrele urbane subordonate au încetat să mai sosească, rând pe rând. În cel de-al doilea an al său de domnie s-a numit Mare Preot al templului lui Istar din Uruk, însă de la oracole nu primea decât mesaje de distrugere și pedeapsă. În al patrulea an de domnie i s-a spus că „Fiul de la apus se va ridica (...) e un semn pentru Ibbi-Sin: Urul va fi judecat”. În al cincilea an, regele a devenit Mare Preot al lui Istar la templul ei din Ur, însă nici această funcție nu

i-a fost de folos. A fost ultimul an în care celelalte orașe din

Sumer au trimis tradiționalele animale de sacrificiu pentru templul lui Enki din Ur. Autoritatea centrală din Ur, zeii săi Veghetori și marele său templu-ziggurat nu mai erau recunoscute. În al saselea an de domnie, adică în 2.024 î.e.n., sfârșitul părea tot mai iminent. „*Când vine anul al saselea, locuitorii Urului vor fi prinși în capcană*”, anunța unul dintre oracole. Calamitatea urma să vină „*când, pentru a doua oară, cel ce-și spune Suprem, ca unul căruia i-a fost uns pieptul, va veni de la apus*”. În același an, după cum arată mesajele primite de rege de la frontiera vestică, „*apuseni ostili intraseră pe câmpia*” Mesopotamiei, fără a întâmpina vreo rezistență. În scurt timp ei au „*intrat în interiorul țării, ocupând una după alta toate marile fortărețe*”. Chiar înainte de terminarea anului al saselea, s-au oprit și din Nippur inscripțiile care îl onorau pe regele din Ur. Dușmanul Sumerului, „*cel ce-și spune Suprem*”, ajunsese în inima imperiului. Acesta nu putea fi decât noul rege al Pământului, Marduk, care se întorcea în Mesopotamia pentru a se înscăuna în Babilonul său mult iubit.

În autobiografia sa, Marduk susține că a fost exilat timp de douăzeci și patru de ani în țara

Hatti: „*În țara Hatti am întrebat un oracol*

[Despre] tronul și domnia mea; în toi:

«*Până când?*

Douăzeci și patru de ani, în toi, am cuibărit».

După cel de-al douăzeci și patruilea an Zilele

mele [de exil] erau încheiate Spre orașul meu am

[pornit];

Templul meu Esagila ca un munte [să-l înalt],

Veșnicul meu sălas să-l [reînființez].

Am luat-o la picior

Prin (...) țări spre orașul meu

Pentru ca (...) să i-l hotărăsc,

Un rege în Babilon să [însăunez] în

casa legământului meu (...)

În Esagilul ca un munte (...)

De Anu creat (...) în Esagil (...)

O platformă să ridic (...) în orașul

meu (...)

Bucurie (...)".

Tăblița deteriorată înșiră apoi orașele prin care a trecut Marduk în drumul spre Babilon. Intrase într-adevăr în Mesopotamia de la vest, așa cum preziseră oracolele, însoțit de semiții săi amoriti. Însă lucrurile nu au mers pentru el ca pe roze. Împotriva Babilonului un zeu „*își dezlăntuise mânia*". Numele lui e declarat la începutul unei coloane din text, din care însă nu se distinge decât prima parte: „*Divinul Nin...*”, care nu poate fi decât Ninurta, fiul lui Enlil. Din păcate, deteriorarea tăbliței nu ne permite să aflăm acțiunile lui Ninurta împotriva Babilonului. Însă continuarea o găsim în cea de-a treia tăblită a *Textelor lui Khedorlaomer*, unde trupele amonte ale lui Marduk au năvălit spre Nippur, oraș în care le așteptau cele elamite, mobilizate de Ninurta. În timpul confruntării, Nippurul a fost devastat iar Ekur, templul lui Enlil, profanat din nou. Ninurta i-a acuzat pe discipolii lui Marduk de această faptă, însă textul îl consideră pe fiul lui Enlil adevăratul autor, pe care îl numește Erra („Cel care aduce ucidere”):

„Erra, cel nemilos,

A intrat în incinta sacră.

S-a oprit în incinta sacră,

A privit Ekurul.

Gura a deschis, tinerilor lui le-a spus:

«Luați prada din Ekur,

Luați odoarele,

Distrugeți-i temelia,

Spargeți îngrăditura altarului!»”.

Când Enlil a aflat că i-a fost profanat templul, că „*în sfânta sfintelor voalul era sfâșiat*, s-a întors într-un suflet în Nippur. „*în fata lui goneau zei învesmântați în raze*”] el însuși „*răspândea o strălucire ca a fulgerului*” când a coborât din cer. „*Si-a cutremurat locul sfânt*” când a aterizat în templu, apoi l-a întrebat pe fiul său, „*prințul Ninurta*”, cine i-a pângărit locul sfânt. Bineînțeles că Ninurta nu și-a mărturisit vina, ci a arătat cu degetul către Marduk și amoritii săi. Textul mai susține că Ninurta nu îi adresa tatălui său respectul cuvenit: „*Fără a se teme pentru viața sa, nu și-a scos tiara*”] lui Enlil „*urât i-a vorbit (...) nu era dreptate; distrugerea se zămislea*”.

De ce i-arfi profanat Ninurta templul tatălui său? Fără îndoială, pentru a-l atrage în lupta împotriva lui Marduk. Ninurta, care ar fi trebuit să moștenească tronul lui Enlil, nu era mulțumit de decizia lui Anu, de a-i oferi lui Marduk conducerea Terrei. Mai mult decât atât, nu era deloc mulțumit că tatăl său a acceptat hotărârea împăratului, renunțând la tron fără luptă. Ninurta era un război

inie, învățat să lupte până la capăt, să nu cedeze sub nicio formă. Nu putea accepta înfrângerea, mai ales în fata Veghetorilor, cu care a luptat întreaga sa viață. Mai ales în fata lui Marduk, rivalul său direct la tron. A învățat să lupte până la final de la tatăl său, care acum ceda. Ceea ce a făcut să-i scadă respectul pentru Enlil, din acest motiv „nu și-a scos tiara” și „urât i-a vorbit”. Nu era corect să primească Marduk ceea ce i se cuvenea lui, adevăratul fiu al lui Enlil. Și nu era corect ca tatăl său să nu facă nimic în această privință. Însă Enlil accepta în continuare ordinul împăratului Anu, chiar și după ce templul din Nippur i-a fost devastat.

În Epopeea lui Erra, Consiliul Zeilor s-a întrunit și a discutat „preț de o zi și o noapte, fără încetare”. Anunnaki, marii zei, i-au amintit lui Ninurta de decizia lui Anu: „Acum că Prințul Marduk s-a ridicat, acum că oamenii pentru a doua oară l-au ridicat chipul, de ce continuă Erra cu împotrivirea?”. Furios,

văzând s-a lăsa nu primește sprijin din partea nimănui.
Ninurta

hotărât să își facă singur dreptate. „Consultându-se cu sine însuși”, zeul s-a decis să dezlănțuie niște arme teribile. „Pământurile le voi nimici, morman de pulbere voi face din ele; cetățile le voi prăpădi, în pustiu le voi preface; munții îi voi netezi, animalele le voi face să dispară; mările le voi agita, viețuitoarele din ele le voi decima; oamenii îi voi face să piară, sufletele lor le voi preschimba în vapori; nimeni nu va fi crutat, și-a spus el. Dintr-un text catalogat cu indicele CT-xvi-44/46 aflăm că un zeu minor l-a anunțat pe Marduk de planul distructiv al lui Erra / Ninurta. Într-o noapte, pe când marii zei se retrăsese pentru a se odihni, zeul „aceste cuvinte lui Marduk i le-a grăit”, în legătură cu „șapte arme cumplite care de Anu au fost create (...) Pustiirea acestor șapte contra ta se pregătește”. Alarmat, Marduk a vrut să afle unde se aflau armele. „Aceste șapte, unde s-au născut, unde au fost create?”, a întrebat el. Zeul cel mic i-a dezvăluit faptul că erau ascunse sub pământ:

„Aceste șapte în munți sălășluiesc, într-o

scobitură din pământ se găsesc.

Din acel loc cu strălucire vor năvăli,

De pe Pământ la Cer; în groază înzăuate”.

Nefiind lămurit, Marduk a insistat să afle locația exactă a armelor, însă i s-a răspuns că „*până și zeilor înțelepți, și lor le e necunoscut.*

Mai departe, în *Epopoea lui Erra* apare un zeu, numit Isum. Nu se cunoaște identitatea acestui personaj, al cărui nume akkadian s-ar traduce prin „înțeleptul învățător al Muntelui”. Știm doar că sumerienii îl numeau Endursaga („Domnul prietenos și supus al legăturii”), considerându-l mesagerul zeilor și fratele lui Marduk. Acesta nu poate fi decât Enoh / Nabu, zeul înțelepciunii după moartea lui Enki și mesagerul zeilor, cel numit de unii fiul lui Enki, iar de alții al lui Marduk. Din mituri știm deja că Nabu a părăsit tabăra Veghetorilor, trecând de partea Celeștilor. De asemenea, știm și că în cel de-Al Doilea Război al Zeilor a jucat adesea rolul de mediator între cele două tabere aflate în conflict. Același rol îl joacă și aici, încercând să-l convingă pe Ninurta să renunțe la planul de a folosi teribilele arme împotriva oamenilor nevinovați:

„Îi vei distruge tu, cel drept, pe cei drepți?

Îi vei distruge pe cei care împotrivă-ti au păcăuit

Laolaltă cu cei care împotrivă-ti nu au păcăuit?”

Însă Ninurta, plin de ură, era hotărât. „*Voi anihila fiul și voi lăsa tatăl să-l îngroape; apoi îl voi uide pe tată, fără a lăsa pe nimeni să-l îngroape!*”, a strigat el. În cele din urmă, Isum / Nabu l-a înduplecat. Ninurta a acceptat să excludă din atac Mesopotamia, promițând să atace doar locurile în care s-ar putea ascunde Marduk:

„Din oraș în oraș un emisar voi trimite;

Fiul, sămânța tatălui, nu va scăpa;

Mama lui se va opri din râs (...)

La locul zeilor, acces nu va avea”.

Se pare că planul lui Ninurta a fost aprobat de Enlil. Fără a mai pierde timpul, Ninurta și Nabu s-au hotărât să treacă la acțiune:

„Atunci eroul Erra a venit în fata lui Isum,

Amintindu-și cuvintele lui;

Si Isum a venit în fată, după cuvântul dat,

Cu o strângere de inimă”.

Primul care a lansat una dintre bombe a fost Nabu:

„Isum spre Muntele Cel Mai Suprem porni;

Îngrozitoarele Șapte, fără egal,

Se târau în urmă-î.

La Muntele Cel Mai Suprem eroul sosi;

Ridică mâna Muntele fu spulberat;

Câmpia de lângă Muntele Cel Mai Suprem O sterse el apoi;

În pădurile sale, nicio tulpină de copac nu mai rămase în picioare".

Ninurta nu s-a lăsat mai prejos:

„Atunci, imitându-l pe Isum,

Erra Drumul Regilor îl urmă.

Orașelor sfârșitul li-l aduse, în pustietate le prefăcu, în munți întinse

în fometarea,

Animalele le făcu să piară".

Un document cunoscut drept *K.5001*, publicat în *Oxford Edition of Cuneiform Texts*, voi. VI, scris în sumeriană și în akkadiană, adresat unui zeu a cărui identitate nu reiese din fragment, confirmă atacul devastator:

„Domn, purtător al Pârjol ȋtorului Care a făcut scrum inamicul;

Care a nimicit țara neascultătoare;

Care a vestejit viața urmașilor Cuvântului Rău;

Care a plouat cu pietre și foc peste dușmani".

Astfel de arme teribile, precum cele șapte ale lui Ninurta, asemănătoare celor atomice, sunt descrise și în scripturile indiene. În Bhagavad-Gita, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului” a distrus trei cetăți, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum și flăcări, strălucitoare cât o mie de soți, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona

sustine că, un proiectil în flăcări, cu strălucirea unui foc
tara fum, fu lansat. O obscuritate subtilă înconjură
deodată cerurile. Norii urcară cât mai sus, lăsând
sa cada o aversă de sânge. Lumea, arsa de
caldura acestor arme, pară cuprinsă de febră". În
Mahabharata se vorbește despre o armă care a provocat secetă într-o țară timp de
doisprezece ani, iar o alta distrugea
a opta, de la bordul unei puternice vimana, aflată în
aer, la o mare înaltime. Gurkha a aruncat un singur
proiectil asupra cetății dușmanilor. Un fum alb
strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât
Soarele, s-a ridicat având o incandescentă
insuportabilă (...). Totul s-a petrecut de parcă ar fi
fost o dezlantuire a elementelor. Soarele se
învărtea în cerc. Parjolita complet de doborârea
armei, lumea umbla bulmăcă în vapori. Arși de
vapori, elefanții fugeau înnebuniți care încotro,
cautând o scăpare din fata groaznicului flagel. Apa
clocotea, animalele mureau, iar dușmanii erau
secerati; parjolul cuprindea arborii, care se
prăvaleau în sir ca într-o pădure cuprinsă de
flăcări. Mugind îngrozitor, elefanții se prăbuseau
răpuși. Căi și carele de luptă ardeau, totul arăta
ca după un urias incendiu. Mii de case au fost
distrușe totală, pe mare și pe uscat, se aternu o
îniste totală. Privelistea era înfrigorantă.
Cadavrele celor cazuți se zgărciseră într-atât din
cauza căldurii nemaînaltănite, încât nici nu mai
arătau a oameni. În Ramayana, în timpul unui război, sute de
meteori căzura din cer iar, suferințele, securile,
scuturile se învâlburau. Un fum stăruitor și gros ca
norul înnebusea oamenii și animalele care
începeau să se strazi. Orașul Lanka, arzând,
lumina marea. Arma Strămoșului, pe care prințul Rama
primise de la Agastya și „o
sageata aceasta care avea adunată în ea energia
tuturor fiintelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să
razbata un munte, putea trăshi după aceea un sir
de o sută de elefanți și apoi putea să prefacă în
pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din
urma tot mai putea să sfărâme, la o departare de
zece yojana, o cetate de granit". După ce Rama a lansat arma,
Zdruncinarea văzduhului le-a prăbușit. Pământul
s-a cutremurat până în marșantele, lui de foc.
Multe stele s-au desprins de pe cer. În capitolul
Victoria, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: un disc
negru acoperi Soarele. Numai de căt, ziua fu
înlocuită de un întuneric total (...). Pestii stateau
nemiscăți în lazurile unde lotusul începea să se
onilească. Toți arborii își pierdura frunzele.

Pământul se zgudui”.

Nu doar textele antice susțin folosirea armelor atomice, ci și descoperirile arheologice. În lume se găsesc multe locuri ce prezintă urme ale unor atacuri nucleare. În Peru, la trei sute de metri de un monolit gigant, ce cântărește peste douăzeci de mii de tone, din fortificațiile de la Sacsayhuaman, se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în sase direcții diferite. În Irak și în desertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la niște temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, ce conțineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franța, Scoția, Chile, India, Australia și Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu și beriliu. Analizele au arătat că ele suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa cinci - sase mii de grade Celsius. În preajma Mării Moarte există unele zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu există vegetație sau animale. În Death Valley din Nevada se află

ruinele unui oraș vechi de câteva milenii, distrus de o mare catastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat, rocile s-au transformat în tektite iar pe unele ziduri s-au impregnat ciudate siluete negre, ca niște umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu poate fi vorba despre un meteorit iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile și nisipul. Nu există în zonă forme de viață animală sau vegetală, cu excepția unor microorganisme. Temperatura de peste sase mii de grade celsius, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obține decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo- Daro din sudul Pakistanului, oraș cu un nivel ridicat de radiații, s-au găsit patruzeci și patru de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu fata în jos, tinându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se apropie. Cercetătorul britanic David Davenport susținea în 1997 că a găsit un epicentru de aproape cincizeci de metri, unde totul a fost topit prin vitrificare. În anii 1940-1950, arheologii au descoperit același lucru în orașele indiene Kot Diji și Harrapa (aflat pe paralela de 30 de grade, la fel ca Eridu și Giza, locuri unde se găseau la un moment dat „porți stelare”). Iar în Tara Luanei din Munții Buzăului (România), pe un mare platou s-au găsit ruinele unei cetăți gigantice antice. Cercetătorii au stabilit că așezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, solul fiind ars pe o adâncime de aproximativ jumătate de metru. Nu cresc plante în zonă iar animalele refuză să se apropie. De asemenea, cercetătorii au descoperit un nivel ridicat de radiații. O legendă locală spune că, demult, acolo se afla o cetate cu ziduri imense, care a fost distrusă de năvălitori veniți din Cer.

Dumnezeul lui Mahommed, cel ce folosește de obicei pluralul atunci când vorbește despre sine (implicând faptul că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă în Coran adeseori cu distrugerea multor cetăți: „Câte cetăți am pierdut noi și le-a ajuns pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază” (7:3); „Si acele cetăți le-am dărâmat noi, pentru că au fost nelegiuite, și le-am dat o veste despre pieirea lor” (18:58); „Si câte cetăți am făcut noi fărâme, pentru că erau nelegiuite, și am ridicat alt popor în urma lor? Si când simțiră mânia noastră, fugiră de ea” (21:11-12); „Si câte cetăți care erau nelegiuite am pierdut noi și ele stau dărâmate pe temeliele lor! Si câte fântâni sunt deșerte și câte cetăți înalte!” (22:44); „Si câte cetăți, care se încreddeau în prisosința lor, am dărâmat Noi!” (28:58). Să fie vorba oare despre cetățile care prezintă urme ale unor bombe atomice? Poate chiar acelea distruse de cele șapte bombe ale lui Ninurta în 2.024 î.e.n.?

Exact în acel an, conform *Genezei* biblice, lui Abram i s-a arătat din nou zeul său. Ca de fiecare dată, i-a reamintit că va lăsa moștenire Canaanul urmașilor săi. Apoi i-a schimbat numele din Abram în Abraam (Avraam în română), iar soției sale din Sarai în Sarah. Atunci a aflat Abraam că fiul său, Yisma'el, nu îi va fi moștenitor, „Iată, te-am ascultat și pentru Ismael, și iată îl voi binecuvânta,

*// voi crește și-l voi înmulți foarte, foarte tare; doispnezece voievozi se vor naște din el și voi face din el popor mare. Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care l-a născut Sara la anul-pe vremea aceasta!" I-a spus zeul. Nu a plecat, fără a încheia un legământ cu Abraam, cerându-i în schimb să se circumcidă; nu doar el, ci „toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur”. Acest obicei al „tăierii împrejur” era unui egiptean. Miturile spun că zeul suprem Ra (Anu) și-a tăiat penisul, din sângele și sperma sa curse pe pământ născându-se So, zeul aerului, și Tefnut, zeita umidității, nimeni altul decât Enlil și Enki. So, Sin, penultimul rege al Sumerului, a preluat numele unuia dintre acești doi zei egipteni, ceea ce dovedește că religia egipteană depășea granițele țării. Circumcizia era un gest simbolic de solidaritate cu zeul, menit să aducă urmași precum al zeului, în realitate, mitul egiptean e derivat din episodul castrării lui Anu de către fiul său, Enki, pe care grecii și hitiții l-au păstrat nealterat, (la greci, Ouranos a fost castrat de Kronos, iar la hitiți Anu de Kumarbi).

Imediat după ce „au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească din casa lui Avraam, născuți în casa lui sau cumpărați cu argint de la cei de alt neam”, zeul, însoțit de alți doi, a apărut în fata lui Abraam. De fapt, cele trei divinități erau în trecere prin fata cortului său, fără să aibă vreun gând să-l viziteze. Abraam „cum i-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea lor și s-a închinat până la pământ, l-a convins să se oprească puțin, cât să mănânce și să se odihnească. La masă le-a servit un vitei, oferindu-ne astfel un indiciu în deslușirea identității „Domnului”: vițelul era simbolul celui numit adeseori „taurul ceresc”, adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul i-a amintit lui Abraam că va avea un fiu peste un an. Apoi i-a dezvăluit motivul vizitei sale: „Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogori-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”. După ce însoțitorii Domnului au plecat spre Sodoma, Abraam a încercat să-l convingă pe Enlil să nu comită un asemenea genocid, întocmai ca Nabu pe Ninurta în *Epopoea lui Erra* „Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă

celui necredincios! Departe de una ca asta!
Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?”. A încercat chiar să-l înduplece folosind
numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „*Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de*

drepti: pierde-i-vei, oare și nu vei cruta tot locul acela pentru cei cincizeci de dreți, de se vor afla în cetate?” Primind un răspuns satisfăcător, Abrahăa a continuat negocierile, scăzând din ce în ce mai mult numărul „dreților”, alungând într-un final zece. „Pentru cei zece nu o voi pierde”, l-a asigurat Enli, apoi „S-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său”. Capitolul 19 ne spune că se făcuse deja seara când cei doi trimiși ai lui Enli, Sodomă. Acolo au fost întâmpinați de Lot, nepotul lui Abrahăa, care l-a invitat în locuința sa. Inițial au refuzat, preferând să stea pe strădă. Inșă, la insistențele lui Lot, au acceptat în cele din urmă. Locuitorii Sodomăi, „de la tânăr până la bătrân”, au înconjurat casa, cerându-l pe cei doi ca să-l „cunoască”. În Sodomă, le-a oferit Lot pe cele două fice ale lui, mulțimea a vrut să spargă usa, cei doi zei l-au tras pe Lot înăuntru „iar pe oamenii care erau la usa casei l-au lovit cu orbire de la mic până la mare”. Apoi l-au anunțat pe nepotul lui Abrahăa de planul distrugerii cetății, sfătuindu-l să-și la familia și să fugă. În zori, cei doi l-au spus lui Lot să se grabească. „Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului, către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fice ale lui”. Scotându-l afară, l-au sfătuț să fugă din fata urgiei: „Măntuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiti înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu eil”. Pentru că nu aveau timp să ajungă la munte, Lot și familia sa au ales să se ascundă într-un loc numit doar / Zoar. După ce au fost în siguranță, „Domnul a slobozit peste Sodomă și Gomoră ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele tinutului acelaia”. Uităndu-se spre locul unde erau Sodomă și Gomoră, Abrahăa a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cunor”. Locul ramañând „pustiitate pentru totdeauna”. după cum susține Cartea lui Sofonie 2:9. Efectul pedepsei divine a fost devastator, chiar soția lui Lot prefăcându-se într-un „stălp de sare, termenul ebraic fiind „netsiv melah”.

într-un articol prezentat Societății Orientaliste Americane în anul 1918 și într-o continuare în *Beiträge zur Assyriologie*, asirologul Paul Haupt a demonstrat că, întrucât primele surse de sare din Sumer au fost bălțile de lângă Golful Persic, termenul sumerian „nimur” s-a ramificat, ajungând să însemne atât „sare”, cât și „vapori”. De vreme ce Marea Moartă se numește în ebraică Marea Sărată, probabil naratorul evreu al *Bibliei* a interpretat greșit termenul sumerian și a scris „stălp de sare”, când soția lui Lot a devenit de fapt „o coloană de vapori”. În textele ugaritice, precum povestea canaanită a lui Aghat, sfârșitul unui muritor de mână unui zeu era descris ca „scăparea sufletului ca un abur, ca fumul pe nări”. în *Epopeea lui Erra*, moartea oamenilor a fost descrisă de zeu astfel: „Oamenii îi voi face să se mistuiesc, sufletele lor le voi preface în abur”. Deși aflat la vreo optzeci de kilometri distanță, Abrahăa nu s-a simțit în siguranță, *Biblia* spunându-ne că și-a strâns cortul și s-a mutat mai departe, spre apus, instalându-se la Gherar. De asemenea, niciodată după aceea nu s-a mai aventurat în peninsula Sinai. Chiar și peste ani, când Yitskhak a vrut să se ducă în Egipt din cauza foametei din Canaan, Domnul i-a interzis să facă acest lucru, semn că radiațiile din zonă încă erau periculoase.

Cercetătorii consideră că Sodoma și Gomora se aflau în sudul Mării Moarte, parte ce încă mai poartă supranumele local de Marea lui Lot. În anii 1920, zona a fost explorată de către o misiune științifică sponsorizată de Institutul Biblic Pontifical de la Vatican, după cum susține Alexis Mallon în *Voyage d'Exploration au sud-est de la Mer Morte*. Arheologi reputați, ca William Foxwell Albright și James Penrose Harland, au descoperit că așezările din munții înconjurători au fost abandonate brusc în secolul al XXI-lea î.e.n., fără a mai fi reocupate timp de câteva secole. Și până în zilele noastre, în apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminări radioactive, „suficiente pentru a provoca sterilitatea și alte boli aferente la toate animalele și oamenii care le absorb pe parcursul unui număr de ani”, după cum nota Ian M. Blake în *The Palestine Exploration Quarterly*. Toate indiciile arată că zona Sodomei și Gomorei a fost distrusă cu o bombă nucleară. *Epopoea lui Erra* pare să descrie crearea noii porțiuni sudice a Mării Moarte, prin spargerea țărmlui de miazăzi și eliminarea tuturor formelor de viață:

„A scobit prin mare, întregimea i-a

împărtit-o.

Tot ce trăia într-însa,

Până și crocodilii, l-a vestejit.

Ca și cu focul a pârjolit viețuitoarele,

Grânele le-a osândit să se facă pulbere”.

Conform *Epopoei lui Erra*, în 2.024 î.e.n., Ninurta și Nabu au distrus câteva locuri cu ajutorul a șapte arme teribile, cel mai probabil atomice, în căutarea lui Marduk. În *Biblie*, Abraam a fost martorul distrugerii Sodomei și Gomorei exact în același an, de unde reiese că sudul Mării Moarte a fost devastat de cei doi zei. Modul de lansare a armelor este identic: în tăblita sumeriană *K.5001* „a plouat cu pietre și foc peste dușmani”, iar în *Biblie* „Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer”. La fel și efectele armelor, în ambele texte locurile rămânând pustii, „morman de pulbere”, ocolite de animale, cu munții retezați și mările agitate. Prezența lui Nabu în Sodoma e confirmată de un text mesopotamian, în care zeul „spre marea cea mare a pornit”. Apoi,

„Dar când fiul lui Marduk

în tara de pe coastă era,

Cel-al- Vântului-Rău

Cu pârjol tara de câmpie a ars-o”.

Știm din mitul sumerian că Ninurta a primit în cele din urmă aprobarea lui Enlil pentru a folosi armele, cu condiția ca ele să fie folosite doar în locurile în care se confirmă prezența lui Marduk. În povestea biblică, Enlil îi însoțește pe Ninurta și Nabu până aproape de Sodoma, după cum a declarat chiar el: „pogori-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”. Cu alte cuvinte, pentru a verifica dacă într-adevăr inamicul lor se ascundea acolo. Ce făceau în stradă cei doi zei, înainte de a intra în casa lui Lot? În *Epopoea lui Erra*, Ninurta spunea: „Din oraș în oraș un emisar voi trimite; Fiul, sămânța tatălui, nu va scăpa”. Mai mult ca sigur, verificau dacă Marduk se află în Sodoma. Când au primit confirmarea, au intrat în casa lui Lot. Se pare că Marduk a aflat de prezența celor doi inamici și și-a trimis supușii, „sodomenii, locuitorii cetății Sodoma, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân”, să-i captureze. „Unde sunt Oamenii, care au intrat să măie la tine? Scoate-i ca să-i cunoaștem!”, i-au

rigat ei lui Lot după ce au
 înconjurat casa în care se
 aflau zeli, însă Ninurta și Nabu
 nu puteau fi învinși, de o
 gloată de simpli muritori; „pe
 oamenii, care erau la usa casei, i-au lovit cu orbire de la mic până la mare, încât în zadar se chinuiau
 să găsească usa”. Dimineata au parasit oraşul, împreună cu
 Lot şi cu familia acestuia, apoi au lăsat cumpăna cu
 bomba nucleară. În zadar, însă. Marduk a reuşit să
 scape şi de această dată iar Ninurta, după
 consumarea inutilă a celor şapte bombe, a fost
 nevoit să accepte înfrângerea, la fel ca tatăl său.

După catastrofă, „a ieşit Lot din Toar şi s-a aşezat în
 munte, împreună cu cele două fete ale sale.”

căci se temea să locuiască în Toar, şi a locuit într-o peşteră, împreună cu cele două fete ale sale”
 (Facerea 19:30). Vechiul Testament spune că fetele s-au hotărât într-o zi să-şi îmbete tatăl şi să se
 culce cu el, pentru a avea urmaşi deoarece, spuneau ele, „nu-i nimeni în ţinutul acesta, care să intre
 la noi, cum e obiceiul pământului”. Au făcut întocmai cum şi-au propus şi, culcându-se cu Lot după
 ce l-au îmbătat, au rămas însărcinate. Fiecare dintre ele a născut câte un băiat; primul a fost numit
 Moab şi a devenit strămoşul moabitilor, iar al doilea Ben-Ammi, strămoşul amonitilor. Dacă această
 întâmplare biblică este reală, cu siguranţă a fost deformată de către redactorii scripturilor evreieşti,
 pentru a se ascunde descendenţa lui Lot din familia regală akkadiană a lui Sargon cel Mare. Lucru
 care reiese cu uşurinţă din inadvertenţele povestirii. Biblia spune că fetele au ales incestul de frică
 să nu rămână fără urmaşi, nefiind alţi bărbaţi prin zonă. Însă cu câteva versete înainte am aflat că
 Lot a părăsit de teamă Toarul, oraş neafectat de bomba nucleară: „a ieşit Lot din Toar şi s-a aşezat în
 munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Toar”. De ce se temea
 Lot? Sau de cine? Nu cumva de locuitorii oraşului? Biblia spune că Toarul a fost protejat de efectele
 bombei, prin urmare locuitorii săi au supravieţuit. Dacă oraşul nu era populat doar de femei, lucru
 imposibil, sub nicio formă nu puteau considera fetele lui Lot că „nu-i nimeni în ţinutul acesta, care să
 intre la noi, cum e obiceiul pământului”. În al doilea

rând, cum a reușit Lot să facă sex? Era bătrân și atât de beat încât nu și-a putut aminti nimic din cele două nopți de incest. „*Acesta n-a simțit când s-a culcat și când s-a sculat ea*”, spune *Biblia*. Dacă era într-o stare de ebrietate atât de avansată, care nu i-a permis să-și dea seama ce face sau să-și amintească ceva după, cum a putut erecție în aceste condiții? Mai ales că avea și o vârstă înaintată, la care problemele sexuale sunt inevitabile. Aceste două absurdități ascund o realitate deloc sfântă, așa cum este considerat Lot: incestul a fost realizat în mod conștient. Casele regale obișnuiau să-și păstreze genele divine în familie (sau „sângele albastru”), prin urmare membrii lor se căsătoreau între ei. Făcând parte din casa regală akkadiană,

Lot a păstrat tradiția. Rămas fără soție, pentru a fi sigur că va avea moștenitori care să ducă mai departe genele divine ale lui Sargon, nu putea să se împerecheze decât cu fiicele sale. Acest obicei exista deja în familia sa, după cum confirmă chiar *Biblia*: Abram și Nahor s-au căsătorit cu nepoatele lor. Mai târziu, Yitskhak, fiul lui Abraam și al Sarrăi, a luat-o de soție pe Rebekah, fiica vărului său, Bethuel. La rândul său, Ya'akov, fiul lui Yitskhak, s-a căsătorit cu fiicele lui Bethuel, Le'a și Rebekah. După cum spuneam, singurul motiv pentru aceste căsnicii între membrii aceleiași familii era păstrarea genelor divine ale lui Marduk, transmise prin regii Imperiului Akkadian.

Din cauza zonei iradiate, a plecat Abraam „*de acolo spre miazăzi și s-a așezat între Cadeș și Sur și a trăit o vreme în Gherara*”, tinutul filistenilor. În acel loc s-a repetat povestea din Egiptul Inferior: Abraam a susținut că Sarra era sora sa, nu soția, iar regele Abimelech i-a luat-o. Tot ca în Egipt, zeul lui Abraam i-a *W* % . ^ ^ ^ ^ ^ mT^M^* Blăpărit regelui în vis, i-a lovit tara cu sterilitate și i-a cerut să-i înapoieze proorocului său femeia. Speriat, Abimelech a luat „*o mie de sicii de argint, vite mari și mici, robi și roabe și a dat lui Avraam; și i-a dat înapoi și pe Sarra, femeia sa*”. Deși *Biblia* afirmă că regele „*însă nu se atinsese de ea*”, la scurt timp Sarra a născut un băiat, care a fost numit Yitskhak. Cam mare coincidenta, ținând cont că Abraam nu a reușit să o lase însărcinată în câteva decenii de căsnicie, însă ea a născut imediat după ce a petrecut cel puțin o noapte cu Abimelech... Era anul 2.023 î.e.n., când Abraam împlinise un secol de viață iar Sarra, consoarta lui, nouă decenii. Imediat după nașterea lui Yitskhak, Abraam i-a izgonit pe Hagar și pe Yisma'el, la dorința soției sale, care își dorea ca fiul ei să fie singurul moștenitor. În desertul Beerseba, „*îngerul lui Dumnezeu*” a făcut să apară o fântână, pentru ca mama și copilul ei să nu moară de sete. Au trăit o vreme în pustiu Paran iar, după ce Yisma'el a crescut și a devenit vânător, mama sa i-a găsit o soție egipteană, din țara ei natală, cu care băiatul a avut doisprezece fii și o fiică. Tot la Beerseba, Abraam

și Abimelech au făcut un legământ, iar Abram și-a însusit meritele săpării fântânii făcute de înger pentru a-i salva pe Hagar și Yisma'el. „*Aceste șapte mielușele să le iei de la mine, ca să-mi fie mărturie, că eu am săpat fântâna aceasta!*”, i-a spus el regelui filistenilor. După legământul cu Abimelech, Abraam „*a sădit o dumbravă*” la Beerseba „*și a chemat acolo numele Domnului Yahweh cel veșnic*”.

După câțiva ani în care Abraam și familia sa au trăit în tinutul filistenilor, a fost contactat din nou de zeul său. Acesta i-a cerut să-l sacrifice pe Yitskhak pe muntele Monah, unde Abraam construise un altar după plecarea din Harran în 2.048 î.e.n. Nu știm câți ani avea băiatul în acel moment, însă putem intui că era destul de mare, din moment ce a luat Abraam „*lemnele cele pentru jertfă*” și „*le-a pus*”^{ci} usoare. După ce si-a legat fiul de altar, pe umerii lui Isaac”, lemne ce nu erau nici puține și

când se pregătea să-l înjunghie, „*îngerul Domnului a strigat către el din ceh'*” și i-a cerut să se oprească, pentru că Domnul s-a convins de fidelitatea sa. Abraam și Yitskhak s-au întors în Beerseba, însă n-au găsit-o pe Sarra acolo. O legendă evreiască spune că îngerul decăzut Samael a anunțat-o că Abraam i-a sacrificat fiul, iar ea a murit de supărare, într-o altă variantă a legendei, deghizat într-un bătrân, Satan a anunțat-o același lucru. Auzind asta, Sarra a plecat să-și caute soțul. A ajuns în Hebron, unde Satan i s-a înfățișat din nou, tot în formă umană, pentru a-i spune că Yitskhak nu fusese ucis și că se va întoarce în curând cu tatăl său. Iar Sarra a murit... de bucurie. Negăsind-o acasă în Beerseba, Abraam și Yitskhak au urmat-o până în Hebron, unde au găsit-o moartă. *Vechiul Testament* susține că Sarra și-a găsit sfârșitul la vârsta de o sută douăzeci și șapte de ani. Fiind cu zece ani mai tânără decât Abraam, adică născută în 2.113 î.e.n., înseamnă că a decedat în 1.986 î.e.n. Si astfel am mai dezlegat un mister: în momentul în care era pe punctul de a fi sacrificat, Yitskhak era în vârstă de treizeci și șapte de ani. Iar această întâmplare a avut loc la doi ani după moartea lui Terah, rămas în Harran.

Episodul sacrificării lui Yitskhak este unul dintre cele mai controversate din *Biblie*. De ce l-ar fi supus la o asemenea încercare o entitate superioară? De ce era necesar ca patriarhul să-și demonstreze fidelitatea? Era într-adevăr acesta motivul sacrificiului? Ori altul nebănuit? Pentru a înțelege cine era

zeul care i-a —

ml să-și ucidă fiul, apoi s-a răzgândit, e de ajuns să urmărim povestea biblică, ce susține că nu a fost implicat un singur zeu, ci doi! Primul, cel care i-a dat ordinul, este numit Yahweh de redactorul *Bibliei*: „*După acestea, Yahweh a încercat pe Avraam și i-a zis...*”. Cel care l-a oprit înainte de sacrificiu nu era același zeu, ci un altul, numit de autor înger: „*Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis...*”. Tot un înger i-a salvat pe Hagar și pe Yisma'el în 2.037 î.e.n., pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. În 2.024 î.e.n., înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, Abraam a fost vizitat de trei zeități, pe care le-am identificat cu Enlil, Ninurta și Nabu. Ținând cont că este vorba despre mai multe divinități, pentru a înțelege episodul sacrificării lui Yitskhak trebuie să aflăm cine era zeul lui Abraam, cel care l-a luat din Mesopotamia pentru a-i oferi Canaanul.

Ar putea fi Enlil, zeul tatălui său, care astfel i-a răsplătit lui Terah fidelitatea salvându-i familia din Sumerul aflat în pragul colapsului? După cum am văzut, Enlil este cel care i-a apărut în 2.024 î.e.n. Însă putem ști cu siguranță că tot el este zeul care l-a luat din Harran? Sunt șanse aproape nule ca Abram să fi fost ales de Enlil din moment ce, conform folclorului iudaic și islamic, el nu împărtășea convingerile religioase ale tatălui său. Atât culegerea evreiască *Midras*, cât și *Coranul*, povestesc că Abraam a spart statuile zeilor lui Terah. Zeul și-ar fi ales, fără îndoială, un om fidel lui. În plus, plecarea din Sumer în Canaan nu se potrivește planurilor zeului. Se întâmpla la trei ani după moartea lui Enki, când împăratul Anu hotărâse ca Marduk să primească tronul Pământului iar Enlil să-și facă bagajele pentru a pleca acasă. Aflat pe picior de plecare, Enlil nu avea de ce să-și facă un plan pentru Canaan și, mai ales, nu avea de ce să încredințeze o misiune unui adept al Veghetorilor. Prin urmare, nu poate fi el zeul lui Abraam.

Vechiul Testament susține că este vorba despre Yahweh / Marduk, variantă susținută și de Coran. În Sura 6 este scris despre Abraam: „Si după ce l-a acoperit noaptea, văzu el o stea: el zise: «Acesta e Domnul meu!» (...) Si văzu el Luna răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu!» (...) Si când văzu el Soarele răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu, aceasta este mai mare!»” (76-78).

■ ^Bcum puteau fi Luna, Soarele și o stea zeul lui Abraam? Inițial, Marduk a fost considerat zeu-soare, numit Utu de sumerieni și Samas de akkadieni. Când a trecut de partea tatălui său, Enki, a devenit membru al grupului ce avea ca simbol Luna, la fel ca restul Veghetorilor. Yahweh chiar înseamnă „cel care a devenit Luna”. Lui Marduk îi era atribuită planeta Marte, simbolizată printr-o stea cu sase raze, fiind a șasea planetă din sistemul nostru solar. Prin urmare, afirmația lui Abraam din *Coran* îl descrie pe Marduk, confirmând astfel varianta biblică. Zeul i-a vorbit prima oară lui Abraam în 2.048 î.e.n., pe când acesta se afla cu familia sa în Harran. Oraș important din nordul Mesopotamiei, Harran era „fratele-geamăn” al cetății Ur, ambele fiind închinat zeului Lunii, Nanna / Enki. Atât în Ur, cât și în Harran, cultul copiilor zeului, gemenii Utu / Marduk și Inanna / Istar, era la mare cinste. Într-un asemenea oraș, aparținând Veghetorilor, era normal să își facă apariția una dintre aceste divinități, nicidecum una din tabăra rivală. Zeul a luat legătura cu Abraam în 2.048 î.e.n., anul în care, conform autobiografiei sale, Marduk își începea cei douăzeci și patru de ani de exil în țara Hatti. Cum Harran se afla la granița dintre Sumer și Hatti, rezultă că Marduk se afla exact în locul în care se afla Abraam și exact în momentul în care acesta i-a vorbit zeul său pentru prima oară. Așadar, nu încapе nicio îndoială despre ce divinitate este vorba. Din legendele evreiești și musulmane reiese că Abraam nu se înțelegea foarte bine cu tatăl său, probabil din cauza diferentelor religioase. În schimb, era preferatul mamei sale, un avantaj pe care îl au adesea mezinii. Fără îndoială că a aflat de la ea istoria familiei lor, descendentă din Marduk, domnia de un secol a reginei Kug-Bau, înfintarea Imperiului Akkadian de către Sargon cel Mare și distrugerea lui în urma blestemului lui Enlil. Aceste lucruri nu au avut ca efect decât apariția dorinței băiatului de a ajunge cândva pe tron, la fel ca strămoșii săi, și poate chiar de a restaura defunctul Imperiu Akkadian. În același timp, i-a fost insuflată aversiunea față de Celești și loialitatea pentru Veghetori, zeii mamei lui. Prințesa, fiica fostului rege Sar-Kali-Sarri și nepoata lui Naram-Sin, a avut grijă ca fiul ei să-i urmeze pe zeii familiei sale, nu pe cei ai lui Terah, lucru demonstrat de numele pe care i l-a dat băiatului. Abram, care se traduce ca „tatăl mareț / suprem”, mai are un sens ascuns. Citit invers devine Marba, cuvânt format din „mar”, care provine din numele lui Marduk (numit în Sumer Amar Utu, Utu sau Martu), și „ba”, scris și „bar”, care înseamnă „suflet” (cuvânt preluat cu același înțeles și de egipteni). Pentru totii cellalți, fiul ei cel mic era „marețul tată”; pentru ea era „sufletul lui Marduk”. În aceste condiții, nu e de mirare că Marduk l-a ales pe Abraam pentru a-i încredința o misiune. În 2.112 î.e.n., după moartea lui Utu-Hengal, cel care a luat puterea din mâinile gutienilor, a fost înscăunat ginerele acestuia, Ur-Nammu, care a numit Urul capitala Sumerului. În acel moment, prințesa Amsalai și-a luat familia din Nippur și s-a mutat în Ur, noua capitală sumeriană. Mutarea a

Î.e.n., aflând că Sulgi a murit, Abram s-a hotărât să plece spre Ur cu un corp de cavalerie, pentru a prelua tronul Sumerului prin forță. Însa zeul Marduk, abia ajuns în zonă, l-a oprit și l-a trimis în Canaan. Pentru a-l convinge să renunțe la tronul Sumerului, zeul l-a făgăduit un nou teritoriu. *„Tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie”* (Facerea 13:15). I-a promis zeul. Mai mult, l-a asigurat și de protecția sa. *„Nu te teme, Avrame, că Eu sunt ascutul tău, și răsplata ta va fi foarte mare!”* (Facerea 15:1). Cei doi au încheiat un pact: *„în ziua aceea a încheiat Domnul legământ cu Avram, zicând: «Urmașilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului»”* (Facerea 15:18). În schimb, fidelității sale, Abraam urma să primească un regat care nu ar fi avut soarta imperiului strămoșilor săi, ci ar fi rămas al familiei sale pentru totdeauna: *„și-ți voi da ție și urmașilor tăi pământul în carte pibegești acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moștenire veșnică, și vă voi fi Dumnezeu”* (Facerea 17:8). Pentru a-l asigura pe noul său profet de seriozitatea ofertei sale, Marduk l-a schimbat mai târziu numele în „cel uns pentru a purta coroana”, iar pe „sotiei sale, în conducătoarea”, izgonită, Abraam, prințul akkadian, a acceptat și a renunțat la Sumer pentru Canaan. La rândul său, pentru a demonstra fidelitatea față de veghetori, și-a botezat ambii copii după Istar, sora și soția lui Marduk: prima silabă a numelor lui Yismael și Yitskhak este identică cu cea a numelui zeitei. A avut grijă să si mărească și averea pe seama faraonului Merikare și a regelui filistean Apimelech, de la care a plecat cu nenumărate bogății. Același lucru l-a făcut mai târziu și Yitskhak, noul său, tot în Gherara filistenilor. Abraam și-a ales bine victimele, cei doi regi făcând parte din tabara opusă fiind adepți ai Celeștilor. Merikare își avea reședința în Herakleopolis, oras închinat lui Ninurta, iar Apimelech era filistean, adică făcea parte din rasa ariana, cea supusa Celeștilor. în

2.39 Î.e.n., după războiul regilor din Valea Sidimului, Abraam a primit sansa de a se răzbuna pe Naram-Sin, cel care a ocupat tronul Sumerului la moartea lui Sulgi, tron pe care și-l dorea prințul akkadian. Cincisprezece ani mai târziu, înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, când l-a întâlnit pe Enlil, l-a tratat cu respectul cuvenit unui zeu. La rândul său, datorită fidelității lui Terah, Enlil i-a acceptat invitația la masă și chiar i-a împărțit planul distrugerii cetăților.

avut ca scop apropierea de tron, pe care să încerce să-l obțină pentru Abram, urmașul regilor akkadieni. În acea vreme, mezinul familiei avea doar unsprezece ani iar viitoarea sa soție, Sarai, fiica fratelui său, Haran, abia împlinise primul an de viață. Optsprezece ani mai târziu, regele a murit iar pe tron a urcat fiul său, Sulgi. Dându-și seama că nu are nicio șansă să preia puterea, printesa și-a luat familia și a plecat în Harran, orașul geamăn al Urului. Nu putea face nimic împotriva

noului rege care era protejat de Veghetori, zeii ei. În 2.048
 Abraam și-a ales cu grijă femeile care să-i nască fii, urmași ai conducătorilor Imperiului Akkadian, prinți ce aveau să moștenească un regat de la Marduk. Hagar, mama primului fiu, Yisma'el, avea sânge regal, fiind fiica faraonului Egiptului Inferior. Iar Sarra, mama lui Yitskhak, se trăgea și ea din

dinastia de Marduk, trebuia să-și păstreze genele divine sau „sângele albastru”. De aceea, când a venit momentul să-l însoare pe Yitskhak, Abraam și-a trimis sluga să-i găsească o soție din neamul său rămas în Harran: „*vei lua femeie pentru feciorul meu din rudele mele și din casa tatălui meu*”. Slujitorul i-a adus-o lui Yitskhak pe „*Rebeca, fecioara care se născuse lui Batuel, fiul Milcâi, femeia lui Nabor, fratele lui Avraam*”. Fiului său, Ya'akov, Yitskhak i-a dat același ordin, de a se căsători cu o rudă: „*mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale*”. Aceste încrucișări repetate între membrii aceleiași familii au avut un efect nedorit: sterilitatea. Până la optzeci și nouă de ani, Sarra, soția lui Abraam, a fost stearpă. La fel și Rebekah, consoarta lui Yitskhak. „*Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și i-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit*” după douăzeci de ani de căsnicie. N-au scăpat de sterilitate nici nurorile lor, nevestele lui Ya'akov: Lia a fost stearpă timp de șapte ani, până când Yahweh „*a deschis pântecele ei, iar Rahila fu stearpă*”. De unde tragem concluzia că s-a defectat ceva în codul lor genetic, de era nevoie de intervenția directă a zeului pentru a le scăpa de sterilitate.

De ce l-a trimis Marduk pe Abraam în Canaan? Ținta sa era un anume loc, muntele Monah din Ierusalimul de astăzi, aflat pe atunci în vecinătatea orașului Salem. Ajuns pentru prima oară în Canaan, după ce a ridicat un altar lângă stejarul Mamvri din Sichem, Abraam s-a îndreptat către muntele Monah, „*care e la răsărit de Beth-El*” („casa zeului”), unde a mai ridicat un altar. Tot pe același munte a vrut să-l sacrifice pe Yitskhak. Conform *Bibliei*, în același loc i-a apărut zeul regelui David și tot acolo a construit Solomon un templu, în care era ținut Chivotul Legământului, un

Pentru

dispozitiv prin care preoții comunicau cu Yahweh. musulmani, de pe acest munte s-a ridicat profetul Muhammad la cer. În primii ani ai islamului, profetul le cerea adeptilor săi să se roage cu fata spre muntele Monah, numit astăzi și Sion sau Muntele

Templului. În *Cartea lui Isaia* 8:18, se spune că Domnul „*locuiește în Muntele Sionului*”. E posibil ca Marduk să-și fi ales acel loc deoarece era un centru energetic important. Kabbalah consideră muntele Sion un punct spiritual, din care se naște realitatea. Coordonatele sale însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E), un număr cu o conotație negativă, ce reprezintă triada supremă a Veghetorilor. Ținând cont că Ierusalimul e locul în care s-a vărsat cel mai mult sânge din toată istoria lumii, se pare că energia negativă emanată din acel centru energetic este reală. Iar Marduk are nevoie de ea într-un mod rămas necunoscut. Cel puțin deocamdată...

Este Marduk zeul care i-a cerut lui Abraam să-și sacrifice fiul? N-ar fi avut de ce să facă asta. Marduk a încheiat un pact cu Abraam, prin care el și urmașii acestuia ar fi avut în grijă Canaanul. Yitskhak era urmașul cel mai potrivit pentru această misiune. Ambii lui părinți se trăgeau din regina Kug-Bau, fiica lui Marduk. Dacă băiatul ar fi murit, moștenitor al lui Abraam ar fi devenit Yisma'el, a cărei mamă era prințesa egipteană Hagar. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, și ea făcea parte din rasa ariană, cea închinată Celeștilor. În plus, provenea din Herakleopolis, oraș aflat sub tutela lui Ninurta. Marduk n-ar fi acceptat sub nicio formă un asemenea urmaș, prin urmare avea tot interesul ca Yitskhak să trăiască și să se înmulțească. Cei care ar fi avut de câștigat de pe urma morții lui Yitskhak și ridicarea lui Yisma'el la rang de moștenitor ar fi fost Celeștii. Însă întâmplarea a avut loc în

continuare pe Veghetori. 1.986 î.e.n., când Enlil părăsise Pământul. Câțiva Celești rămăseseră aici, pentru a-i păzi în conducătorul lor fiind Ninurta. Ținând cont că mama lui Yisma'el era una dintre adepții sale, devine tot mai posibil ca ordonat lui Abraam să-l ucidă pe Yitskhak. Motivul era unul banal și poate chiar pueril pe alocuri: o mică răzbunare. Abraam avea atunci o sută treizeci și șapte de ani, iar soția sa o sută douăzeci și șapte. Dacă ar fi murit Yitskhak, părinții săi n-ar fi fost în stare să dea naștere unui alt moștenitor, oricât s-ar fi chinuit Marduk. Iar Yisma'el ar fi fost singurul moștenitor al lui Abraam, prin urmare ar fi primit teritoriul dăruit de zeu. Ar fi fost o lovitură teribilă pentru noul rege al Pământului, căruia i s-ar fi năruit întregul plan legat de acea zonă. Iar Ninurta ar fi fost satisfăcut măcar într-o mică măsură. Însă socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg; Marduk a aflat și a reușit să-l salveze la timp pe Yitskhak. Totuși, Ninurta a avut parte de o mică satisfacție. Cel mai probabil, el este acel înger decăzut din legendele evreiești care i-a cauzat moartea Sarrăi, anunțând- o că i-a murit fiul. Însă acest deces nu avea să schimbe nimic; Yitskhak rămânea în continuare moștenitorul lui Marduk, cel care avea să-i ducă mai departe planul la îndeplinire.

Nu putem să nu remarcăm faptul că familia lui Abraam nu era una obișnuită. În primul rând, caracteristica principală pare a fi longevitatea, mai ales a strămoșilor săi din partea tatălui. El însuși a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani; fii săi, o sută treizeci și șapte și o sută optzeci; tatăl său a ajuns

Ninurta să fi fost zeul care i-a

chiar la vârsta de două sute cinci ani. La fel par să stea lucrurile și în familia mamei sale, regina Kug-

Bau domnind o sută de ani. Toate copiile *Listei Regilor Sumerieni* susțin că I nepotul ei, Ur-Zababa, a domnit patru sute de ani, mai puțin o singură copie, cea acceptată de cercetători, care îi atribuie doar sase ani. Pe lângă longevitate, se pare că membrii acestei familii aveau un aspect fizic extrem de atrăgător. *Biblia* spune că Rebekah, nepoata lui Nahor, fratele lui Abraam, „*era foarte frumoasă la chip*”. La fel și Rakhel, strănepoata lui Nahor, care „*era chipeșă la statură și tare frumoasă la față*”. *Biblia* spune că Yosef, strănepotul lui Abraam, era și el „*chipeș la statură și foarte frumos la față*”. Era atât de atrăgător, încât soția egipteanului care l-a cumpărat a vrut neapărat să se culce cu el. Conform *Coranului*, din cauza frumuseții lui, femeile din cetate „*când îl văzură, îl preamăriră și-și tăiară mâinile și ziseră: «Doamne ferește, acesta nu e om, acesta e un înger cinstit!»*” (12:31). Să nu o uităm pe Sarra, soția lui Abraam, a cărei frumusețe la șaizeci și sase de ani l-a înnebunit pe faraonul Merikare, iar la optzeci și nouă pe regele Abimelech. În *Manuscrisele de la Marea Moartă*, un text atribuit lui Abraam povestește că „*trei egipteni de vază*” au venit la ei „*și au continuat să-i spună vorbe frumoase lui Sarai despre gratia ei minunată și a sa înțelepciune*”. Întorși la palatul regal, acei nobili i-au vorbit faraonului despre Sarra: „*Cât de gingaș e chipul ei, cât (...) și de subțiri sunt buclele ei! Cât de frumoși ochii! Cât de delicat îi este nasul și întreaga ei înfățișare! Cât de frumoși îi sunt sânii și cât de albă îi este fata! Cât de gingașe îi sunt brațele, cât de desăvârșite mâinile, cât de încântătoare îi sunt picioarele, cât de gingașe palmele, cât de lungi și*

subțiri îi s
Frumuseț

ară sau mireasă nu este mai minunată decât ea!

62/901

presus de a oricărei femei! Dincolo de toate, pe lângă

frumusețe, ea este înțeleaptă iar(...) a mâinilor ei este într-adevăr minunată!”. Deși descrierea pare a fi a unei zeițe, în realitate este a unei femei de șazeci și șase de ani! Remarcăm că nu doar frumusețea ei este lăudată, ci și înțelepciunea. Calitate care se regăsește și la strănepotului ei, Yosef, căruia un faraon îi mărturisea: „*nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine*”. În plus, ea mai era numită și Iscah, sau „cea care vede”, fiind dotată cu darul clarviziunii. Capacitățile extrasenzoriale par a fi comune familiei lui Abraam. Terah a fost preot oracular, ce recepta mesajele zeilor. Abraam, fiul său, Yitskhak, și nepotul Ya’akov au fost profeți, cu toții fiind capabili să comunice cu zeii. Ya’akov (Iacov în română) a văzut poarta Cerului într-un vis în care i-a vorbit zeul său dar și „*oștirea lui Yahweh tăbără, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh*” pe drumul dinspre Haran. Yosef, strănepotul lui Abraam, avea capacitatea de a prevesti viitorul prin interpretarea viselor. Capitolul 32 al *Genezei* biblice susține că Ya’akov s-a luptat cu Yahweh „*până la revărsatul zorilor*” iar despre Abraam știm că a învins alianța regilor mesopotamieni în 2.039 î.e.n., pe care nu au putut-o înfrânge armatele celor cinci regi iordanieni.

Longevitate, frumusețe ieșită din comun, înțelepciune și forță superioare oamenilor de rând, capacități extrasenzoriale... Toate aceste însușiri, întâlnite doar la semizei, ne indică o familie de supra-oameni. Știm că, prin mama sa, Abraam a moștenit genele lui Marduk, datorită descendentei din fiica zeului, regina Kug-Bau. Familia tatălui său se trăgea din Noe / Nabu, după cum susține *Vechiul Testament*. Este posibil ca nu doar acele gene să fi fost responsabile pentru însușirile supraumane. Despre fiul și nepotul lui Abraam, Allah / Marduk spunea în *Coram* „*Si noi i-am dat lui în dar pe Isaac și pe Iacov, și pe tot i-am făcut cinstiți. Si noi i-am făcut pe ei prototipuri, ca să ocârmuiască după porunca noastră și le-am descoperit facerea binelui și împlinirea rugăciunii și darea milosteniilor și ei ne-au fost rob*” (21:72-73). *Biblia* arată că, din cauza sterilității femeilor din neamul lui Abraam, era necesară adeseori intervenția lui Marduk pentru a le oferi urmași. Fără îndoială este vorba despre o intervenție medicală. În *Coran*, zeul chiar se laudă că el i-a creat pe Yitskhak și pe Ya’akov dar și că i-a „*făcut pe ei prototipuri*”. De unde înțelegem că Marduk, creatorul

lor, era cel care intervenea genetic adeseori, dându-le astfel gene divine, responsabile cu însușirile lor supra-umane. Chiar și aspectul fizic al membrilor acestei familii îi trădează, frumusețea ieșită din comun fiind un atribut al zeilor și al semizeilor. În plus, conform *Manuscriselor de la Marea Moartă*, Sarra nu avea pielea ușor închisă la culoare, ca restul semțiilor, nobilii egipteni mirându-se „*cât de albă îi este fata*”, culoare obținută, de asemenea, prin intermediul genelor divine. Poate că Marduk își folosea ADN-ul propriu pentru a-și îmbunătăți adepții (care oricum aveau genele lui prin descendenta din Kug-Bau). Dacă e așa, înțelegem în sfârșit de ce Abraam a fost numit de către mama sa „sufletul lui Marduk”.

Ibbi-Sin a fost ultimul rege al Sumerului. Încă din primii ani de domnie, începută în 2.030 î.e.n., a avut de înfruntat nenorocirile care îi loveau imperiul. Întâi a pierdut sprijinul financiar al orașelor sumeriene, care în cele din urmă și-au declarat independența. Apoi, începând cu 2.017 î.e.n., a avut de suferit de pe urma invaziei armoniilor, semțiilor apuseni

ai lui Marduk, care cucereau Mesopotamia pentru noul rege al Pământului. Din cauza lor, foamea a început din nou să pună stăpânire pe țară. Iar lovitura de gratie a fost dată de furtuna distrugătoare a lui Enlil, care nu voia să-i lase lui Marduk

Mesopotamia întreagă. În 2.004 î.e.n., amoritii au cucerit capitala Ur, pe care au distrus-o, ceea ce a însemnat sfârșitul Sumerului. Ibîi-Sin a reușit să scape și a murit în exil în țara Ansan, pe care el însuși o devastase cu puțin timp în urmă. Odată Sumerul distrus, Enlil a părăsit Pământul, la ordinul tatălui său, iar Marduk s-a întors în Babilonul său mult iubit. Abraam a murit la vârsta de o sută șaptezeci și cinci de ani, în 1.948 î.e.n. Yitskhak și Yisma'el l-au îngropat lângă Sarra, „în peștera Macpela, din țarina lui Efron, fiul lui Țohar Heteeanul, în fața stejarului Mamvri”. Yitskhak s-a căsătorit cu Rebekah, „fecioara care se născuse lui Batuei, fiul Miicăi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam”, care i-a născut doi gemeni: pe Esav și pe Ya'akov. Ya'akov, care a fost numit Israel de către zeul său, i-a furat fratelui său binecuvântarea paternă și l-a păcălit să-i dea dreptul de prim născut. S-a căsătorit cu verisoarele sale, Le'a și Rakhel, fiicele lui Lavan din Harran, care i-au dăruit opt fii și o fiică. Israel a mai avut patru fii de la cele două servitoare ale soților lui. Preferatul său a fost Yosef, unul dintre cei doi fii ai Rakhelei, ceea ce a atras invidia celorlalți copii.

Pe când Yosef avea șaptesprezece ani, frații săi l-au vândut unei caravane de ismaeliti, care l-a dus în Egipt. Unsprezece ani mai târziu, a ajuns vizirul Egiptului, după ce i-a interpretat visele faraonului. După opt ani, din cauza foametei, Ya'akov și familia sa s-au mutat în Egipt. Yosef le-a dat israelitilor tinutul Gosen din Delta Nilului. În 1.817 î.e.n. a murit Ya'akov, iar cincizeci și cinci de ani mai târziu și-a găsit sfârșitul și vizirul Yosef.

Conform cronologiei biblice, în 1.854 î.e.n. a ajuns Yosef în Egipt iar în 1.841 î.e.n. a devenit vizir. În acea vreme, faraon era Senusret III din Dinastia a XII-a, care împărțea tronul cu fiul său, Amenemhat III. Într-un fragment dintr-un papirus din timpul domniei lui Amenemhat III este menționat un vizir pe nume Kheti. În textul *Instalarea Vizirului* este amintit Kheti, un vizir faimos care și-a

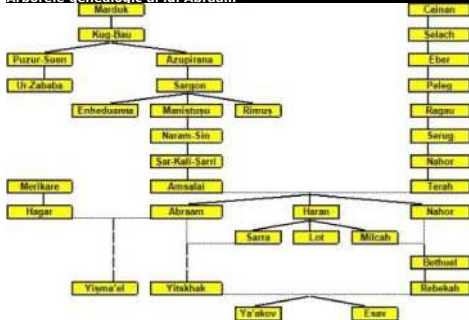
discriminat rudele în favoarea egiptenilor, pentru a nu fi acuzat de

subiectivism, dând astfel un exemplu de imparțialitate și corectitudine. Iar acest Kheti pare a fi

israelitul Yosef. „Kheti” este un cuvânt de origine sanscrită, care înseamnă „agricultură”; după ce a ajuns vizir, Yosef s-a ocupat de agricultură, pentru ca Egiptul să nu sufere din cauza foametei ce urma să vină. Acest nume, sub forma Khety, a fost folosit și de câțiva faraoni ai dinastiilor a IX-a și a X-a, printre care și o rudă îndepărtată a lui Yosef: Wakhare Khety III, tatăl lui Merikare și bunicul prințesei Hagar, cea care i l-a născut lui Abraam pe Yisma’el. În timpul domniei lui Merikare a existat un guvernator al unei nome egiptene, pe nume Khety II; bunicul său, Khety I, a ocupat aceeași funcție. De asemenea, trezorierul lui Mentuhotep II din Dinastia a XI-a, faraonul care l-a ucis pe Merikare, se numea tot Kheti. Conform cronologiei biblice, în 1.833 î.e.n., familia israelită a lui Ya’akov s-a mutat în Egipt din Canaan, Yosef dându-le tinutul Gosen din Delta Nilului. Egiptologii au stabilit că, puțin înainte de 1.800 î.e.n., un grup de semiți din Canaan a migrat în Delta Nilului. Ya’akov a murit în 1.816 î.e.n. Urmașii săi au rămas în Delta câteva secole, până au fost scosi de acolo de Moise / Akhenaton. Egiptologii au stabilit că, în 1.805 î.e.n., în Delta Nilului a început Dinastia a XIV-a, formată din conducătorii semiților emigrați din Canaan. Primul lor conducător a fost Yakhbim. Numele său nu era scris într-un cartuș, așa cum se proceda de obicei cu faraonii. Prin urmare, putem concluziona că Yakhbim nu se considera un rege al Egiptului, ci doar un conducător al semiților din Delta. Nu știm mare lucru despre acest lider semit, însă numele său ne dezvăluie originea sa. „Im” indică pluralul în limbile vest-semitice iar „Yakb” seamănă surprinzător de mult cu Yakob / Ya’akov. Prin urmare, Yakhbim era unul dintre iacobiti, adică membru al familiei lui Ya’akov.

În 1.762 î.e.n. a murit vizirul Yosef, la vârsta de o sută zece ani. În Mesopotamia, regele amorit Hammurabi tocmai înființa Imperiul Babilonian, căruia îi stabilea capitala în Babilon. Ceea ce înseamnă că Marduk s-a instalat în sfârșit pe tronul Pământului și se pregătea să-și înceapă domnia ca unic conducător al Terrei. Însă planurile i-au fost date peste cap de către sora și consoarta sa, Istar, cu care a trebuit să se războiască până în zilele noastre.

Arborele genealogic al lui Abraam

41. Cronologia amurgului zeilor

Conducătorii Imperiului Akkadian, conform Listei Regilor Sumerieni'.

Şamu-Kinu / Sargon I	2 334 î.e.n.	2 279 î.e.n.	Fiul preotesei azupirane
Rimuş	2 279 î.e.n.	2 270 î.e.n.	Fiul lui Şamu-Kinu şi Taşlultum
Maniştuşu	2 270 î.e.n.	2 255 î.e.n.	Fiul lui Şamu-Kinu şi Taşlultum
Naram-Sin	2 255 î.e.n.	2 218 î.e.n.	Fiul lui Maniştuşu
Şar-Kali-Şarri	2 218 î.e.n.	2 193 î.e.n.	Fiul lui Naram-Sin
Igigi, Imi, Nanum & Ilulu	2 193 î.e.n.	2 190 î.e.n.	
Dudu	2 190 î.e.n.	2 169 î.e.n.	
Şu-Turul / Şu-Durul	2 169 î.e.n.	2 154 î.e.n.	Fiul lui Dudu

Conducătorii Sumerului după perioada gutiană, conform Listei Regilor Sumerieni'.

Utu-Hengai	2 119 î.e.n.	2 112 î.e.n.	
Ur-Nammu	2 112 î.e.n.	2 094 î.e.n.	Ginerele lui Utu-Hengai
Şulgi	2 094 î.e.n.	2 048 î.e.n.	Fiul lui Ur-Nammu
Amar-Sin	2 048 î.e.n.	2 039 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Şu-Sin	2 039 î.e.n.	2 030 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Ibbi-Sin	2 030 î.e.n.	2 004 î.e.n.	Fiul lui Şu-Sin

Genealogia lui Abraam de la Sem, fiul lui Noah, până la Yosef, conform Vechiului Testament

Şem	3.293 î.e.n.	2.693 î.e.n.	Fiul lui Noah şi Emzara
Arpakhşad	3.193 î.e.n.	2.728 î.e.n.	Fiul lui Şem şi Sedeqetielebab
Cainan	3.058 î.e.n.	2.598 î.e.n.	Fiul lui Arpakhşad şi Rasurays
Selach / Sala	2.928 î.e.n.	2.468 î.e.n.	Fiul lui Cainan şi Milcah
Eber / Heber	2.798 î.e.n.	2.294 î.e.n.	Fiul lui Selach şi Mûrak
Peleg / Peleg	2.664 î.e.n.	2.325 î.e.n.	Fiul lui Eber
Rageu / Reu	2.534 î.e.n.	2.195 î.e.n.	Fiul lui Peleg şi Lomna
Serug / Seroh	2.402 î.e.n.	2.072 î.e.n.	Fiul lui Rageu şi Ora
Nahor	2.272 î.e.n.	2.068 î.e.n.	Fiul lui Serug şi Milcah
Terah / Terach	2.193 î.e.n.	1.988 î.e.n.	Fiul lui Nahor şi Iyoska
Abram / Abraam	2.123 î.e.n.	1.948 î.e.n.	Fiul lui Terah
Yişma'el	2.037 î.e.n.	1.900 î.e.n.	Fiul lui Abraam şi Hagar
Yîtskhak	2.023 î.e.n.	1.843 î.e.n.	Fiul lui Abraam şi Sarra
Esav / Edom	1.963 î.e.n.	?	Fiul lui Yîtskhak şi Rebekah
Ya'akov / Israel	1.963 î.e.n.	1.816 î.e.n.	Fiul lui Yîtskhak şi Rebekah
Yosef	1.871 î.e.n.	1.762 î.e.n.	Fiul lui Ya'akov şi Rakhel

2.465 **î.e.n.** - Este încoronată de Marduk cârciumărita Kug-Bau în Kis.

2.402 **î.e.n.** - Se naşte Serug, bunicul lui Terah.

2.365 **î.e.n.** - Moare regina Kug-Bau. Tronul Sumerului îi revine fiului ei, Puzur-Suen.

2.340 **î.e.n.** - Moare regele Puzur-Suen. Pe tron urcă fiul său, Ur-Zababa.

2.334 **î.e.n.** - Regele Ur-Zababa din Kis este ucis de către Lugal-Zage-Si din Umma. Sargon îl ucide pe Lugal-Zage-Si şi se încoronează ca rege al Sumerului.

2.325 **î.e.n.** - Moare Peleg, stră-străbunicul lui Terah.

2.294 **î.e.n.** - Moare Eber, stră-stră-străbunicul lui Terah.

2.279 **î.e.n.** - Moare Sargon. Pe tronul Imperiului Akkadian urcă fiul său, Rimus.

2.272 **î.e.n.** - Se naşte Nahor, tatăl lui Terah şi bunicul lui Abraam.

2.270 **î.e.n.** - Moare Rimus, fiul lui Sargon. Tronul îi revine fratelui său, Manistustu.

2.255 **î.e.n.** - Moare Manistustu, fiul lui Sargon. Este înscăunat ca rege al Imperiului Akkadian fiul său, Naram-Sin.

2.218 **î.e.n.** - Moare Naram-Sin, nepotul lui Sargon. Regele Akkadului devine fiul său, Sar-

Kali-Sarri. 2.195 **î.e.n.** - Moare Ragau, străbunicul lui Terah.

2.193 **î.e.n.** - Moare Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sin şi strănepotul lui Sargon. În Nippur se naşte Terah, fiul lui Nahor şi Iyoska. Începe invazia gutienilor în Mesopotamia. Imperiul Akkadian este condus simultan de patru regi: Igigi, Imi, Nanum şi Ilulu.

2.190 **î.e.n.** - Dudu îi învinge pe cei patru regi şi ocupă tronul Akkadului.

2.169 **î.e.n.** - Moare Dudu iar tronul îi revine fiului său, Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian.

2.154 **î.e.n.** - Moare Su-Turul. Imperiul Akkadian este distrus de către gutieni.

2.123 i.e.n. - Se naște în Nippur Abraam, fiul lui Terah și Amsalai.

2.119 i.e.n. - Guvernatorul orașului Uruk, Utu-Hengal, se înscăunează ca rege al Sumerului după ce îl învinge pe Tirigan, regele gutienilor.

2.113 i.e.n. - Se naște Sarra, fiica lui Haran, viitoarea soție a lui Abraam.

2.112 i.e.n. - Regele Utu-Hengal moare iar tronul Sumerului îi revine ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul orașului Ur. Terah și familia sa se mută din Nippur în Ur.

2.094 i.e.n. - Moare regele Ur-Nammu. Pe tron urcă fiul său, Sulgi. Terah și familia sa se mută din Ur în Harran.

2.072 i.e.n. - Moare Serug, bunicul lui Terah. Regele Sulgi se autoproclamă zeu.

2.068 i.e.n. - Moare Nahor, tatăl lui Terah și bunicul lui Abraam.

2.066 i.e.n. - Regele sumerian Sulgi își dă fiica de soție și orașul Larsa ca zestre viceregelui Elamului, primind în schimb o legiune de trupe elamite.

2.53 i.e.n. - Regele Sulgi supune provinciile apusene ale Orientului Mijlociu cu ajutorul legiunii sale elamite.

2.51 i.e.n. - Enlil îl ucide pe Enki. Se formează Centura de Asteroizi și Groapa Marianelor. Anu hotărăște ca Enlil să părăsească planeta iar tronul Pământului să-i revină lui Marduk, fiul lui Enki.

2.048 i.e.n. - Moare regele Sulgi, fiul lui Ur-Nammu. Tronul Sumerului îi revine fiului său, Naram-Sin. La ordinul lui Marduk, Abraam, Sarra și Lot pleacă din Harran în Canaan.

2.047 i.e.n. - Abraam, Sarra și Lot ajung în Herakleopolis, la curtea faraonului Merikare, regele Egiptului Inferior.

2.042 i.e.n. - Abraam, Sarra și Lot pleacă din Egipt în Canaan, din cauza conflictului dintre faraonii Merikare și Mentuhotep II.

2.39 i.e.n. - Regii mesopotamieni Amar-Sin, Kudur-Laghamar, Eri-Aku și Tud-ghula înving alianța regilor iordanieni în Valea Sidimului. Abraam îi învinge la Dan și își eliberează nepotul capturat de mesopotamieni. Pe drumul spre casă moare Naram-Sin, fiul lui Sulgi. Fratele său, Su-Sin, preia tronul Sumerului.

2.037 i.e.n. - Se naște Yisma'el, fiul lui Abraam și Hagar, fiica faraonului Merikare.

2.030 i.e.n. - Moare regele Su-Sin, fiul lui Sulgi. Fiul său, Ibbi-Sin, devine ultimul rege al Sumerului.

2.024 i.e.n. - Zeul Ninurta folosește șapte bombe atomice pentru a distruge orașe loiale lui Marduk, printre care Sodoma și Gomora. Abraam și Sarra pleacă în Gherara, la curtea regelui filistean Abimelech.

2.023 i.e.n. - Se naște Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra.

2.4 i.e.n. - Moare Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului. Enlil părăsește Pământul după ce distruge Sumerul printr-o furtună.

1.988 i.e.n. - Moare în Harran Terah, tatăl lui Abraam.

1.986 i.e.n. - Ninurta îi cere lui Abraam să-l sacrifice pe Yitskhak, însă Marduk intervine la

timp. Moare Sarra, soția lui Abraam, mama lui Yitskhak.

1.983 î.e.n. - Yitskhak se căsătorește cu Rebekah.

1.963 î.e.n. - Se nasc gemenii Esav și Ya'akov, fiii lui Yitskhak și Rebekah.

1.948 î.e.n. - Moare Abraam.

1.923 î.e.n. - Esav se căsătorește cu Iudit și cu Basemata.

1.900 î.e.n. - Moare Yisma'el, fiul lui Abraam și Hagar, strămoșul arabilor.

1.894 î.e.n. - Sumu-Abum formează în sudul Mesopotamiei un mic regat amorit ce includea și Babilonul, înființând astfel Prima Dinastie Amorită babiloniană.

1.881 î.e.n. - Moare Sumu-Abum iar pe tronul regatului amorit urcă Sumu-la-El.

1.878 î.e.n. - Moare faraonul Senusret II din Dinastia a XII-a iar tronul Egiptului îi revine fiului său, Senusret III.

1.871 î.e.n. - Se naște Yosef, fiul lui Ya'akov și Rakhel. Ya'akov se hotărăște să se întoarcă în Canaan cu familia sa, unde primește de la Marduk numele Israel.

1.860 î.e.n. - Amenemhat III, fiul lui Senusret III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.

1.854 î.e.n. - Yosef este vândut de frații lui și dus în Egipt.

1.845 î.e.n. - Moare Sumu-la-El iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sabium.

1.843 î.e.n. - Moare Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra. În Egipt, Yosef ajunge la închisoare, acuzat pe nedrept.

1.841 î.e.n. - Yosef devine vizirul Egiptului. În țară încep șapte ani de bunăstare.

1.839 î.e.n. - Moare Senusret III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat III.

1.834 î.e.n. - În Orientul Mijlociu încep șapte ani de foamete.

1.833 î.e.n. - Ya'akov și familia sa se mută în Egipt.

1.831 î.e.n. - Moare Sabium iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Apil-

Sin. 1.816 î.e.n. - Moare Ya'akov, fiul lui Yitskhak și Rebekah.

1.815 î.e.n. - Amenemhat IV, fiul lui Amenemhat III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.

1.814 î.e.n. - Moare Amenemhat III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat IV.

1.813 î.e.n. - Moare Apil-Sin iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sin-Muballit.

1.806 î.e.n. - Moare Amenemhat IV iar tronul Egiptului îi revine surorii sale, Sobekneferu.

1.805 î.e.n. - Pe tronul Avarisului din Delta Nilului urcă Yakbim, unul dintre urmașii lui Ya'akov, fondatorul Dinastiei a XIV-a.

1.802 î.e.n. - Moare regina Sobekneferu. Pe tronul Egiptului urcă Sekhemre Khutawy Sobekhotep, fondatorul Dinastiei a XIII-a, care mută capitala la Memphis.

1.794 î.e.n. - Sin-Muballit abdică iar tronul regatului amorit din Mesopotamia îi revine fiului său, Hammurabi, care înființează Imperiul Babilonian, și transformă Babilonul în capitală, la ordinul lui Marduk.

1.780 î.e.n. - Moare Yakbim iar pe tronul din Avaris urcă Ya'ammu.

1.770 î.e.n. - Moare Ya'ammu iar pe tronul din Avaris urcă Qareh.

1.762 î.e.n. - Moare vizirul Yosef, fiul lui Ya'akov și Rakhel.

42. Urzeala tronului

Ajuns pe tronul Pământului, Marduk nu s-a putut bucura de domnia pe care o visase. Aflat sub stricta supraveghere a Celeștilor, prin urmare limitat în a-și exercita puterea, noul rege s-a văzut nevoit să împartă conducerea Terrei cu sora și consoarta sa, Iștar. Veghetorii s-au trezit împărțiți în două

tabere, ce se află într-un război nevăzut de aproape patru milenii. Nevăzut de omenire, care totuși îi simte efectele pe propria piele. Totul din cauza dorinței de putere a zeiței, pe care nu s-a sfiit să o afișeze de-a lungul întregii istorii a Pământului.

În 2.048 î.e.n., Marduk a încheiat o înțelegere cu prințul akkadian Abraam, căruia i-a oferit Canaanul, pentru a păzi muntele Monah din Ierusalimul de astăzi. Un secol mai târziu prințul a murit, iar urmașii săi au ajuns, în cele din urmă, în Egipt. Uitați de zeul lor, care și-a îndreptat atenția către Babilon, orașul său de suflet, urmașii lui Abraam (autointitulați israeliți după nepotul lui Abraam, cel care i-a dus în Egipt) au rămas în țara faraonilor mai bine de cinci secole, până când au fost scoși de acolo de faraonul Akhenaton, pe care l-au numit Moise. Acesta le-a adus cultul lui Enlil, numit de egiptenii acelor vremuri Aton. Ajunși în Canaan, evreii au renunțat la zeul lui Moise, oscilând între Baal- Zephon sau Yahu / Yahweh și Așerah / Astarte, nimeni alții decât Marduk și Iștar. Conform istoriei oficiale a evreilor, Canaanul a fost împărțit la un moment dat în două regate, Iuda (cel din sud) și Israel (partea de nord), Iuda (Yehuda în ebraică) înseamnă „mulțumită lui Yahu / Yahweh” iar Israel se traduce corect prin „Iștar, zeița conducătoare”. Prin urmare, cele două regate s-au separat din motive religioase, fiecare fiind adeptul uneia dintre cele două divinități: Iuda al lui Marduk iar Israel al lui Iștar.

În 586 î.e.n., regatul Iuda a fost cucerit de către babilonieni, majoritatea iudeilor fiind deportați în Babilon. Acolo au făcut cunoștință cu cultul lui Marduk, zeitatea principală a Babilonului, nimeni altul decât divinitatea pe care o adora sub numele Yahu / Yahweh. Exilul s-a încheiat în 538 î.e.n., după ce Babilonul a fost cucerit de perșii lui Cyrus cel Mare, la ordinul zeului său, Ahura Mazda / Marduk. Zeul a renunțat la Babilon, în care cultul lui Iștar se dezvoltase amenințător, și s-a reorientat către Ierusalim.

Întorși în Canaan, o serie de preoți, conduși de profetul Ezra, au creat o religie pentru toți evreii, israeliți și iudei, închinată lui Marduk / Yahweh. Însă acea religie se adresa doar maselor, elita religioasă preferând-o pe Iștar, zeița-mamă a semiților. Când au compus scripturile noii religii, care au format *Torah* sau *Vechiul Testament*, preoții lui Ezra i-au ascuns pe Marduk și pe Iștar în *Cartea Esterei* sub numele Mordekhay și Ester (Marduheu și Estera în română). Evreii greci din Alexandria, inventatorii creștinismului, au lăsat în urmă câteva indicii cu privire la zeitatea lor: dacă Israel (reprezentând adeptii lui Iștar) era considerat poporul ales, Iuda a devenit trădătorul Domnului (deoarece, din punctul de vedere al adeptilor lui Iștar, iudeii și-au trădat zeița-mamă, preferându-l pe Marduk).

Războiul celor două zeități a continuat de-a lungul timpului, nefiind observat nici măcar de către evreii de rând. Dacă Iștar era conducătoarea din umbră a ^^^^^^^^^^^^^^^^^Hisraeliților, pe Marduk îl întâlnim în jurul anului 600 ca zeu al islamului (musulmanii consideră că zeul lor, Allah, este Yahweh al evreilor), o religie ce păstrează și astăzi o atitudine ostilă față de femei, fără îndoială datorată aversității zeului lor față de sora sa, Iștar. Simbolul islamului este semiluna, simbolul

Veghetorilor (și, implicit, al conducătorului lor, Marduk), lângă o pentagramă mică, ce reprezintă superioritatea zeului în fața lui Enlil (steaua cu cinci raze semnifică a cincea planetă din sistemul nostru solar, Jupiter, zeitate echivalată cu Enlil). Timp de aproape șaisprezece secole, evreii lui Iștar și musulmanii lui Marduk au dus o îndelungată luptă ce continuă chiar și astăzi.

Păziți îndeaproape de Celești, Veghetorii s-au văzut nevoiți să se supună ordinului lui Anu de a nu interveni în dezvoltarea omenirii. Rămânând ascunși muritorilor de rând (cu excepția celor aleși de ei pentru îndeplinirea unor misiuni), Marduk și Iștar au fost obligați să renunțe la confruntări directe, mulțumindu-se cu luptele adepților lor. Totuși, istoria medievală consemnează două bătălii între

1561, susținea că locuitorii orașului Nüremberg au fost treziți de un „spectacol înfricoșător”:

obiecte ciudate se luptau

pe cer la răsăritul Soarelui.

Veghetori, care nu au mai putut fi ascunse. O foaie volantă de știri din Germania, de pe 14 aprilie Aveau forme diferite, de sfere, cruci și tuburi. Unele dintre ele au căzut pe pământ iar altele au dispărut în nori de fum sau aburi. Acea foaie volantă există astăzi în Biblioteca Centrală din Zürich (Elveția), acolo unde s-a păstrat și descrierea unui eveniment similar din 7 august 1566, petrecut deasupra orașului Basel. Fără a ne supune la un exercițiu de imaginație prea intens, ne dăm seama că acele obiecte zburătoare care se luptau erau nave.

Unitate ale Americii într-un nou Canaan, a avut grijă să-și

să lui Iștar) a hotărât să transfcîn momentul în care o parte a elitei evreiești (cea supu rme Statele New York Statuia Libertății țară războinică, la fel ani de existență a evreii ai lui Iștar s-au sunt

și divinitatea. Astfel, pe Iștar o putem admira în imortalizată sub forma zeiței romane Liberta, devenind simbolul Statelor Unite ale Americii. O ca zeitatea sa, care în două sute treizeci și opt de avut doar douăzeci și șase de ani de pace. Adepții numit sioniști, iar cei rămași credincioși lui Marduk considerați evrei ortodocși. Spre deosebire de cei ortodocși, sioniștii nu cred în natura divină a *Toré* (*Testament*), preferând *Talmudul*, lucru absolut ținând cont că dumnezeul *Toré* este Yahweh / Marduk. Sioniștii și-au luat de la muntele Sion sau Monah din Ierusalim, cel pe care și-l dorea zeul adversarilor. În același timp, acest nume îl ascunde pe cel al zeiței: „și” inversat reprezintă prima silabă a numelui ei babilonian, iar „on” este varianta grecească a sumerianului „an”, cuvântul pentru „cer”. Prin urmare, Sion se traduce corect „Cereasca Iștar”.

aducă. (Vechiul fîresc, acolo numele

În luna iulie a anului 2000, regizorul de filme documentare, Alex Jones, s-a infiltrat în Bohemian

Tot Sitchin este cel care consideră că Pământul, cometele și centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter s-au format din coliziunea planetei Nibiru cu o alta, Tiamat.

Bineînțeles că ipotezele lui Sitchin sunt atât de fanteziste, încât depășesc orice limită a logicii. Ca să

nu mai vorbim despre faptul că nici măcar un singur om de știință n-a fost atât de bătut în cap încât să-i dea dreptate. Însă masoneria a promovat intensiv cărțile lui Sitchin, implicit imaginara planetă Nibiru, din motive lesne de înțeles. Cum Sitchin le-a îndeplinit planul cu brio, îndepărtându-și cititorii de adevăr printr-o serie de minciuni foarte credibile, planeta inventată de el a fost prezentată ca adevăr și promovată corespunzător, pentru a intoxica cât mai eficient creierul maselor. Degeaba s-au chinuit numeroși cercetători să demaște minciunile lui Sitchin; pentru cei mai mulți, Nibiru este o planetă reală, unde locuiesc Anunnaki, căutătorii de aur.

Vorbesc într-adevăr textele sumeriene despre planeta Nibiru? Categorie, nu! Cuvântul „*nibiru*” nu există în limba sumerienilor. Însă există unul asemănător în akkadiană, „*neberu*”, care a fost tradus ca „traversare” sau „punct de tranziție”, referindu-se în special la râuri. De exemplu, într-un text sumero-akkadian, un sat este numit „*Ne-bar-ti-Ash-shur*”, adică „locul de trecere al lui Ashur”. Un alt text vorbește despre un barcagiu care trecea călători peste apă contra cost, pasagerii fiind nevoiți să plătească „*shiql kaspum sha ne-bi-ri-tim*” („argint ca taxă de traversare”). Un text akkadian vorbește despre o campanie militară: „*A-ra-mu nakirma bab ni-bi-ri sha GN itsbaf*” („Arameii au fost sfidători și au luat poziție la intrarea în vad / punct de trecere”). În altul, despre elamiti se spune că „*ina ID Abani ne-bi-ru u-cha-du-u*” („au tăiat podul / locul de trecere de pe râul Abani”).

În astronomia babiloniană, „*neberu*” sau „*nibirum*” este un termen ce reprezintă punctul cel mai înalt al eclipticii (traectoria anuală aparentă a Soarelui prin constelațiile zodiacului), adică momentul solstițiului de vară. În *Enuma Elis*, mitul babilonian al creației, are și alte înțelesuri: Neberu este numită planeta Jupiter (și o dată Mercur), o stea dar și zeul Marduk. Niciunul dintre aceste patru înțelesuri nu se referă însă la o planetă dincolo de Pluto, pe care locuiesc zeii. E drept că toate aceste înțelesuri ale cuvântului akkadian pot crea confuzii, dar acesta nu este un motiv să acceptăm varianta fantezistă a masonului Sitchin, care nu are niciun fel de acoperire.

Ideea lui Sitchin nu este una originală. La sfârșitul secolului al XIX-lea, mulți astronomi au făcut speculații despre existența unei planete dincolo de Neptun,

a fost numită Planeta X. de către astronomul american Percival Lowell. Descoperite ulterior, nici Pluto și nici Eris nu sunt considerate a fi controversata Planeta X, care a fost echivalată cu Nibiru a lui Sitchin. Deși nu sunt puțini cei care chiar și astăzi cred în existența Planetei X, Nibiru, sondele spațiale Pioneer 10, Pioneer 11, Voyager 1 și Voyager 2 au demonstrat inexistența ei. În primul rând, acestea au determinat mult mai precis masa planetelor pe lângă care au trecut, iar conform acestor mase, discrepanțele în orbitele planetelor au dispărut. În al doilea rând, traiectoriile sondelor spațiale nu au putut fi atribuite niciun fel de influență care ar putea fi atribuită forței gravitaționale a unui alt obiect mare nedescoperit din sistemul solar.

Chiar dacă nu există nici planeta, nici cuvântul „*nibiru*”, masoneria promovează excesiv fabulația lui

Sitchin. De ce este promovată Nibiru și nu altă planetă? După cum spuneam, inventatul „*nibiru*” provine din akkadianul „*neberu*”, cuvânt cu o mulțime de înțelesuri și cu o origine necunoscută. Cel puțin pentru cercetătorii cu minți limitate. Spre surprinderea acestora, akkadianul „*neberu*” își are originea în Egiptul antic. „*Nebheru*” era unul dintre epitetele zeiței iubirii, Hathor, consoarta lui Horus. A fost tradus convențional prin „casa lui Horus”, deși se ignoră un amănunt foarte important: egiptenii antici foloseau același cuvânt pentru „casă” și „soție”. Prin urmare, „*neberu*” înseamnă „soția lui Horus”, ținând cont că acesta era rolul zeiței Hathor. Așa cum a observat și Sitchin, anticii echivalau zeii cu corpuri cerești. Pentru egipteni, Venus era planeta echivalentă cu zeița Hathor. În antichitate, Venus era considerată adeseori aducătoare de nenorociri, molime și distrugerii. Miturile egiptene susțin că Hathor / Nebheru a încercat să distrugă omenirea de câteva ori, ceea ce poate fi privit ca un efect al planetei Venus.

Ar putea Venus să fie planeta Nibiru? în niciun caz. În astrologia babiloniană, Neberu este punctul cel mai înalt al eclipticii, iar în *Enuma Eliș* este oh o stea, oh planetele Jupiter sau Mercur, oh zeul Marduk. Nu există niciun motiv să considerăm Neberu / Nibiru a fi Venus. În plus, pentru a demonta complet minciuna lui Sitchin, pentru mesopotamieni, locul nașterii zeilor Anunna era Duku, care înseamnă „colina sfântă”. Care nu e nici planeta Venus, nici vreo planetă născută din imaginația lui Sitchin.

De ce vor masonii atât de mult să credem în existența planetei Nibiru? De ce este atât de importantă

pentru ei? Din moment ce nu există, nu poate fi importantă. Căci, înseamnă că nu planeta propriu-zisă e cea care contează, ci numele ei. Sau, mai exact, zeitatea pe care o reprezintă. Zeița evreilor sioniști (care conduc din umbra masoneria) este Iștar, numită Hathor de către egipteni. Prin urmare, Nibiru nu este decât forma americanizată a lui „*neberu*”, transformat de akkadieni și babilonieni în „*neberu*”, epitetul zeiței masonilor. Promovarea intensivă a acestei inexistente planete nu reprezintă decât slăvirea intensivă a zeiței Iștar / Hathor / Nebheru. Motivul e același ca în orice cult: atragerea binecuvântărilor și ajutorului respectivei divinități. Ca amănunt suplimentar, dacă la egipteni „*neberu*” era „casa zeului Horus”, pentru Sitchin și adepții săi Nibiru este casa zeilor Anunnaki. Coincidentă?

În urma celui de-Al Doilea Război Mondial orchestrat de sioniști, în 1948 a fost înființat statul Israel. A fost îndeplinită în sfârșit promisiunea făcută de Marduk lui Abraam, urmașii acestuia primind fostul Canaan. Momentul nu a fost unul întâmplător, ci bine programat. Abraam a murit în 1948 î.e.n., iar promisiunea lui Marduk s-a îndeplinit tot în 1948, însă în actuala eră.

Revenind la lupta stăpânilor divini ai Pământului, cel mai bun exemplu îl reprezintă România, fostul târâm al zeilor. În 1989 - 1990, elita adepților lui Iștar a reușit să distrugă comunismul din Europa, care se opunea masoneriei. În România, comunismul a căzut în decembrie 1989 printr-o lovitură de stat mascată în revoluție. Instalați la conducere, trădătorii supuși masoneriei au vândut țara pe bucăți, pentru a distruge odată pentru totdeauna fostul târâm al zeilor. Cei care au profitat de resursele României, date de pomană străinilor, au fost, bineînțeles, tot masonii. Sărim peste toate așa-zisele privatizări și ne referim la un singur caz, probabil cel mai clar dintre ele. În 1997 s-a înființat Roșia Montană Gold Corporation S.A. (RMGC), care a primit licența de concesionare a resurselor de la Roșia Montană, unde studiile geologice și de explorare au evidențiat existența unor

resurse de trei sute paisprezece tone de
patru sute optzeci tone de argint. 80,69% la sută din totalul acțiunilor RMGC sunt deținute de
compania canadiană Gabriel Resources, al cărei acționar majoritar este Beny Steinmetz, un evreu
sionist, prin urmare adept al lui Iștar. În septembrie 2013, guvernul României a aprobat în secret
începerea exploatarei miniere la Roșia Montană. Trădarea s-a aflat imediat iar românii au ieșit în
stradă după numai câteva zile. Se spune că organizatorul protestelor a fost miliardarul american
George Soros, un evreu ortodox anti-sionist, deci adept al lui Marduk. A doua zi după primele
proteste a avut loc moartea suspectă a unui copil de patru ani, pe nume Ionuț Anghel, pentru care s-
a dat vina pe o haită de câini maidanezi. Întreaga presă românească a vuit pe marginea acestui
subiect, instigând la uciderea câinilor. Politicienii s-au unit și ei în acest demers, hotărând
eutanasierea maidanezilor. Deși moartea copilului prezenta urmele implicării serviciilor secrete
române, ancheta oficială a fost făcută de mântuială, lăsând în urmă o mulțime de întrebări fără
răspunsuri. Iar presa a promovat intens acest caz, în timp ce ignora protestele împotriva exploatarei
miniere de la Roșia Montană, în speranța că ura românilor față de maidanezi îi va face să uite de
străinii veniți să le fure aurul. Însă lucrurile nu au stat deloc așa. După ce au fost uciși mii de câini
maidanezi, românii au continuat protestele și mai înverșunați ca la început.

Grecii antichi susțineau că, în orașul subteran din Munții Apuseni, Zeus i-a închis pe titani, iar mai apoi
pe Typhon, gigantul ce voia să-l detroneze. Typhon era Marduk al babilonienilor sau Yahweh,
dumnezeul iudeilor / evreilor ortodocși, prin urmare este vorba despre orașul său subteran. Sioniștii
de la Gabriel Resources (adeptii lui Iștar) urmăreau îngroparea intrării în orașul subteran sub două
sute cincisprezece milioane de metri cubi de cianuri, în timp ce evreul ortodox George Soros (adeptul
lui Marduk) încerca să oprească acest lucru, finanțând protestele împotriva proiectului minier.

Cei dintruna dintre tabere nu părea să cedeze în lupta pentru Roșia Montană sau, mai exact, pentru
orașul subteran al lui Yahweh / Marduk, ambele luptând cât mai murdar și mai înverșunat. Sioniștii
au cerut, prin politicienii români care îi slujesc și prin mass-media pe care o controlează,
eutanasierea maidanezilor, dând startul unui teribil măcel. Într-un final, sioniștii au pierdut iar
lucrările de la Roșia Montană au fost sistate. Cel puțin pentru moment.

Ce legătură există între lupta evreilor pentru orașul subteran și câini? Unul dintre cele mai crunte
ritualuri religioase antice, întâlnit în numeroase părți ale lumii, precum China, Grecia sau cele două
Americi, implica sacrificarea și torturarea câinilor. În Grecia, apărția creștinismului nu a stopat acest

ritual, cîinii erau sacrificați pentru respingerea influenței ei negative dar și pentru restaurarea purității și bunăstării unei comunități. Puii de cîne erau adesea îngropați la baza fundațiilor clădirilor (la fel ca Ana meșterului Manole) pentru prevenirea energiilor negative asociate cu zeița. Cel mai des întâlnit mod de sacrificare a cîinilor era spînzurarea acestora pe popuri.

urmată de aruncarea cadavrelor în apă. Hekate este aceeași Iștar a sioniștilor, zeitate de cele mai multe ori asociată cu felinele, astfel încât e posibil ca sacrificarea câinilor să reprezinte ofrande aduse zeiței ca dovadă a supunerii și a fidelității, cei ce oferă sacrificiile demonstrând astfel că o aleg pe ea în detrimentul fratelui ei, Marduk, asociat adeseori cu câinele. Prin aceste jertfe, adepții zeiței nu doar se protejează de influența negativă a ei, ci îi și solicită ajutorul pentru sporirea propriei lor bunăstări. Nu este o coincidență faptul că politicienii români de vârf, slujitori ai sioniștilor ce i se închină lui Iștar, au ordonat cu toții masacrarea câinilor maidanezi prin legea eutanasierii. Nici faptul că Presa din România, marioneta acelorasi politicieni, a instigat poporul la ură împotriva câinilor, la modul cel mai agresiv posibil. Mai mult ca sigur Beny Steinmetz, John Paulson, Thomas Kaplan și ceilalți evrei sioniști din conducerea Gabriel Resources au ordonat sacrificarea maidanezilor pentru a evita mânia zeiței lor, după ce au eșuat în a-i face pe plac prin distrugerea orașului subteran al rivalului ei. Totodată, poate i-au cerut și ajutorul în această problemă, Kabbalah evreiască conținând ritualuri de invocare a entităților din alte lumi. În miturile grecești, Hekate i-a ajutat pe argonauți să obțină lâna de aur, despre care Nicolae Densușianu și alții au demonstrat că se afla pe teritoriul României de astăzi. În prezent, alți străini îi solicită ajutorul pentru a pune mâna pe aurul din Munții Apuseni, ceea ce nu pare a fi o coincidență. Se pare că ritualul sioniștilor a funcționat, atingându-se cel puțin unul dintre scopuri, deoarece mânia zeiței a fost deviată, la scurt timp sud-estul României fiind lovit de viituri.

În antichitate, personificarea negativă a zeiței Iștar mai era

ită ca Lamia în Grecia, Lilith în

Israel sau Lilitu în Mesopotamia. Sub aceste aspecte, ea era considerată unul dintre cei mai înfricoșători demoni, ce avea obiceiul de a devora copii. Anticii încercau să-și protejeze copiii prin numeroase ritualuri, amulete și chiar prin invocarea altor demoni, precum Pazuzu. Sunt mari șanse ca moartea copilului de patru ani să fi fost comandată de cei care ne conduc țara, scopul crimei fiind nu doar distragerea atenției opiniei publice de la afacerea Roșia Montană, ci și un altul, mai sinistru. Poate că băiatul, precum miile de câini din România, a fost sacrificat acestei entități malefice venerate de sioniști (și nu numai), ahtiată după sângele copiilor. Interesant este și că mama copilului vorbea tot despre un sacrificiu, atunci când se referea la moartea lui. „Vă mulțumim din suflet pentru susținere și pentru faptul că ați fost alături de noi. Se pare că sacrificiul lui IONUȚ nu a fost în zadar De sus, din împărăția Cerurilor, ne-a luminat și ne-a dat gândul cel bun, pentru ca alți «lonuți» să nu mai pățească ce a pățit el. Ne bucurăm că legea a trecut, sperăm să fie aplicată și să nu mai auzim de tragedii. Familia Anghel”, scria ea pe contul său de Facebook la nici două ore după adoptarea legii eutanasierii maidanezilor. Și reținem ceea ce iese în evidență din această afirmație: „sacrificiul lui IONUȚ”.

Ca oricare alt război, și cel dintre Marduk și Iștar va avea un sfârșit. Textele apocaliptice afirmă că bătălia finală dintre cele două zeități va avea loc înainte de întoarcerea lui Enlil pe Pământ. Omenirea va fi împărțită în două tabere conduse de cele două căpetenii ale Veghetorilor. După ce Marduk o va ucide pe Iștar, Enlil se va întoarce cu armata sa pentru a-l distruge. Moartea zeiței va surveni după întoarcerea lui Enki, care îi va sta din nou alături fiului său. Cel care va reuși să îl reînvie va fi, fără îndoială, Marduk, fiul credincios. Enlil va ieși învingător din această confruntare apocaliptică, numai după distrugerea completă a Pământului. Pușinii oameni supraviețuitori vor fi mutați, *Apocalipsa lui*

și'

Ioan descriind un „cer nou și pământ nou. Căci cerul cel l dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este”. Enki, Marduk și Nabu vor fi aruncați „în iezerul de foc și de pucioasă”, unde „vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor”. Dacă textele apocaliptice conțin măcar un sâmbure de adevăr, vom afla la timpul potrivit. În acest caz, Marduk va reuși în cele din urmă să-și învie tatăl. Iar întoarcerea lui Enki va aduce sfârșitul Pământului, de această dată pentru totdeauna.

39. Amurgul zeilor

În antichitate, oamenii nu credeau, ca în prezent, în divinități omnipotente, onisciente, omniprezente și eterne, fără început și sfârșit, atribute ce depășesc barierele logicii. Zeii anticilor erau asemănători oamenilor. Aveau defecte și calități, slăbiciuni și puncte forte, se nașteau, iubeau, urau și, bineînțeles, mureau. E drept că mureau doar corpurile lor materiale, spiritele dăinuind etern. Ceea ce se spune și despre oameni, de altfel.

Religiile antice sunt pline de zeități care au murit și, cel mai adesea, au înviat. De exemplu, în Babilon, Marduk a omorât-o pe Tiamat, zeița primordială, din corpul căreia a făcut lumea. În Sumer, Dumuzi (numit Tammuz de către semiți) a fost ucis de cinci demoni galileeni, iar Inanna, a fost și ea ucisă în stâna surorii sale. Iubita în Lumea de Dincolo de zeița Ereskigal, apoi înviată de către Enki. Cel

mai iubit zeu al egiptenilor a fost Osiris, cel care a fost ucis de către fratele său, Seth, ajungând astfel să conducă Lumea de Dincolo. A fost mumificat de Anubis, ceea ce i-a permis să învie pentru scurt timp, cât să-și lase soția însărcinată. Si sumerianul Dumuzi a fost mumificat de către Inanna pentru ca, într-o zi, să se poată întoarce la ea. În Fenicia și Siria exista cultul lui Adonis, zeul mort și înviat, asemănător cu Attis al frigienilor. În Canaan, Baal a fost omorât de către Mot, zeul morții. Sora și iubita lui Baal, Anat, „*I-a apucat pe credinciosul Mot și cu o sabie l-a tăiat*”, ceea ce a dus la învierea lui Baal. Pentru scandinavi, zeul orb Hodur l-a ucis pe Baldur în urma unui șiretlic al înșelătorului Loki. La Ragnarok, apocalipsa nordicilor, majoritatea zeilor și-au găsit sfârșitul. Baldur a înviat după Ragnarok, pentru a conduce lumea alături de putinii zei supraviețuitori. Pe lângă Adonis, pe care l-au preluat de la fenicieni, grecii aveau în miturile lor și alte divinități care și-au găsit moartea. Dionysos, numit Bacchus de către romani, a fost mâncat de titani și recreat apoi de Zeus. Titanul Prometheus, crucificat pe Vârful Omu, era ucis în fiecare zi de vulturul lui Zeus, care îi mânca ficatul, și reînviat în următoarea. Semizeul Herakles a devenit zeu după ce și-a găsit sfârșitul în flăcările unui rug aprins. Pentru azteci, zeul Quetzalcoatl s-a sinucis dându-și foc din cauza remuscărilor, el culcându-se cu sora sa după o noapte de beție. Iar Coyolxauhqui și cei patru sute de frați ai săi și-au decapitat mama, pe zeița Coatlicue. Decapitată a fost și zeița egipteană Isis, de către fiul ei, Horus, și înviată de zeul Thoth, care i-a înlocuit capul cu unul de vacă. În Japonia, marea zeiță Izanami a murit după nașterea zeului focului, în urma arsurilor provocate de acesta. În mitologia filipineză, zeul Ulilang Kaluluwa, șarpele uriaș care trăia în nori, a fost ucis în luptă de către zeul Bathala, îngrijitorul Pământului. Câțiva ani mai târziu, zeul înaripat Galang Kaluluwa a murit în regatul lui Bathala în urma unei boli. Pentru budisti, Siddhartha Gautama sau Buddha a murit la 80 de ani iar în creștinism, Iisus a fost crucificat la 33 de ani, înviind după două zile.

Secretul învierii morților nu era la îndemâna oricui. Un text sumerian arată că, odată, Marduk s-a plâns tatălui său, Enki, că nu l-a predat toate cunoștințele pe care le deține. „*Fiule*”, a răspuns Enki, „*ce anume nu cunoști? Ce ti-ai mai putea da?*”. Informația ascunsă, a arătat Marduk, era secretul

învierii din morți, într-adevăr, după cum indică
textele antice, Enki deținea acel secret. In *Coborârea
Inannei în Infern*, el este cel care a înviat-o pe zeita ucisă
de Ereshkigal. Enki a trimis două creaturi (cel mai
probabil bio-roboti cenușii) să recupereze cadavrul
Inannei, pe care l-au conectat la două dispozitive
misterioase. Apoi,

„Peste corpul care a fost lovit,

De 60 de ori Mâncarea Vieții,

De 60 de ori Apa Vieții,

Ei au stropit peste el

Și Inanna s-a ridicat’.

Într-o poveste egipteană, păstrată pe *Papirusul Westcar*, faraonul Khufu / Keops a aflat de la unul
dintre fiii săi despre un bătrân care „a fost inițiat în misterele lui Thoth”, printre care se afla și
capacitatea de a învia morți. Ne amintim că Thoth era unul dintre numele atribuite de egipteni lui
Enki. Pentru a verifica informația primită, faraonul a poruncit să-i fie tăiat capul unui prizonier,
provocându-l pe bătrân să readucă omul la viață. Bătrânul a refuzat să folosească acea „magie a lui
Thoth” pe o ființă umană și a tăiat capul unei găște. Apoi „a spus anumite cuvinte de putere” din
Cartea lui Thoth, iar capul tăiat s-a alăturat corpului găstii, care a început să scoată sunete ca
înainte. Conform miturilor egiptene, Thoth este cel care a înviat-o pe Isis în același mod, înlocuindu-i
capul tăiat de Horus cu unul de vacă.

Enki nu era singurul care deținea secretul învierii morților, ci și fosta sa soție, Ninhursag. Într-un mit

egiptean, după ce a fost tăiat în bucăți de Seth, Osiris / Enki a fost
mumificat de către Anubis. Apoi, soția sa, Isis / Ninhursag, și-a folosit magia pentru a-l aduce la viață, în Mesopotamia, Inanna / Ninhursag este cel care l-a îmbălsămat pe Dumuzi / Enki, pregătindu-l pentru reîntoarcerea la viață. În Canaan, Baal a fost înviat de sora și soția sa, Anat, după ce aceasta l-a ucis pe zeul morții, Mot. În Japonia, Okuninushi (Marduk), fiului zeului exilat Susano-o (Enki), a fost ucis de frații săi de două ori, în lupta pentru supremația Pământului, și înviat de fiecare dată de către mama sa (Ninhursag). În textele sumeriene despre facerea omului, Enki este prezentat dormind în Lumea de Dincolo, iar zeița mamă Ninmah / Ninhursag îl trezește pentru a-i cere ajutorul. În unele religii, precum creștinismul, decedații nu sunt considerați morți, ci adormiți pe lumea cealaltă, așteptând să fie treziți la Judecata de Apoi. În același mod și Enki este „adormit” în textul sumerian, Ninhursag fiind cea care îl „trezește” din morți pentru a-l aduce în lumea noastră.

Ninhursag nu a păstrat secretul învierii morților doar pentru ea, ci l-a împărtășit și lui Enlil, primul său fiu și cel de-al doilea sot. Ca Iisus și Viracocha, Enlil a înviat adeseori defuncți, după cum susțin textele creștine și legendele incase. În mitul crucificării lui Prometheus, Zeus / Enlil îl aducea zilnic pe titan la viață, pentru a fi chinuit la nesfârșit de vulturul care îi devora ficatul. În legendele egiptene, Seth / Enlil a demonstrat că știe cum să împiedice învierea fratelui său, Osiris / Enki, tăindu-i corpul în 13 părți pe care le-a împrăștiat în tot Egiptul. Mai mult, conform mitologiei creștine, Iisus / Enlil a reușit, la rândul său, să învie a treia zi după crucificarea sa.

Primul conducător al Pământului, Enki, cel ucis și înviat de câteva ori, la un moment dat și-a găsit sfârșitul. Miturile din întreaga lume susțin că a fost ucis de către fratele său, Enlil, ocazie cu care Marduk, fiul lui Enki, a primit conducerea Terrei. Iar Enlil, alături de Celeștii săi, a părăsit planeta, îndreptându-se către casa tatălui său din Ceruri. Când a avut loc moartea lui Enki? Încă o dată, arheologia, istoria și mitologia ne pot ajuta să deslușim misterul. Pentru a înțelege când și de ce a fost ucis zeul, trebuie să aflăm evenimentele care au dus la acel moment, începute în Sumer la jumătatea mileniului al III-lea î.e.n.

Cronica Weidner spune că, în timpul domniei regelui Puzur-Nirah din Aksak, pescarii templului Esagila din Babilon, care au pescuit șapte sau opt zile pentru masa zeului Marduk, au intrat într-o zi

în taverna cârciumăresei Kug-Bau sau I ■ ^ ^ ■ WKubaba. Văzându-i oboșiți, ea i-a hrănit și s-a oferit să le gătească peștele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cârciumărită, Marduk a hotărât să îi ofere conducerea lumii și a înscăunat-o ca regină a cetății Kis. *Lista Regilor Sumerieni* susține că Kug-Bau a domnit timp de un secol. Este una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei antice, ținând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbați. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Kebat / Hepat, unul dintre epitetul zeiței-mamă Hannahannah. Nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hititilor, a fost numită zeița tutelară a orașului Karkemis. Cultul său s-a răspândit iar numele ei i-a fost atribuit principalei zeități din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sau Kufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe și au considerat-o fiica lui Zeus. E posibil ca anticii să fi avut dreptate, iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viață este una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kisului timp de o sută de ani. Nu știu cât de bine gătea, însă e puțin bizar ca Marduk să o fi înscăunat doar pentru că i-a plăcut mănecarea ei. Ținând cont de originea ei necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate și de zeificare, putem bănuia că, în realitate, era fiica lui Marduk.

După moartea reginei Kug-Bau, în 2.365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kis. Nu se cunosc multe despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în orașul Azupiranu s-a născut Sargon sau Sarru-Kinu. Conform autobiografiei lui Sargon, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, preoteasa l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat. A fost găsit în Kis de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat. Potrivit Listei Regilor Sumerieni, Sargon a devenit paharnicul regelui Ur-Zababa,

fiul lui Puzur-Suen, care a primit tronul în 2.340 î.e.n. *Legenda lui Sargon* spune că, înainte de aceasta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme, Sargon a dat într-o zi peste Istar, care se odihnea în grădina regelui. Zeița l-a plăcut și i-a devenit amantă. „Pe când eram grădinar, Istar m-a învrednicit cu iubirea ei”, se lauda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el și zeiță:

„Într-o zi regina mea,

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul - Inanna.

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul,

După ce a străbătut Elamul și Suburul,

După ce a străbătut (...)

S-a apropiat obosită, a adormit.

Am văzut-o de la marginea grădinii;

Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar șase ani. Regele Lugal-Zage-Si din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte orașe-state sumeriene, precum Lagas, Nippur, Ur, Larsa și Uruk. Se presupune că Sargon a fost implicat în moartea regelui din Kis, însă nu există nicio dovadă în această privință. Într-o inscripție, Lugal-Zage-Si anunța că zeul Enlil este cel care i-a oferit „toate pământurile dintre mările de sus și de jos”. Prin urmare, s-a autodenumit rege

al Sumerului și și-a stabilit capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucură de regatul său: a fost prins de Sargon care, după ce a convins armata din Kis să îl urmeze, a capturat Urukul, caruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugal-Zage și l-a dus în Nippur, unde l-a rătat în lesa în fața templului lui Enlil. În 2334 î.e.n. și-a început domnia și, prin cucerirea, nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înființat primul imperiu al lumii, Imperiul Akkadian, la ordinul zeiței Istar. Un text denumit *Cronica lui Sargon* declară că „Sharru-Kinu, regele Agadéi, s-a înălțat în era lui Istar”. Pentru a-și clădi imperiul, Sargon a fost ajutat de zeita, iubita sa de pe vremea când era gradinar. Lucru absolut firesc, ținând cont că era semit, prin urmare adept al Veghetorilor. Într-o campanie întreprinsă peste munții Zagros, în timp ce „întra în țara lui Warahsi când înainta în beznă (...)”, Istar a făcut o lumină să-i strălucească”. Astfel, Sargon a putut „răzbi prin întuneric” ducându-și trupele prin trecători, până în Lurdistanul de astăzi. Regele a avut grija să-l arate, recunoscându-și și l-a ridicat un templu în Agadé, capitala imperiului său. Oraș închinat tot er, de altfel. „în Agadé și-a înălțat sfânta Inanna un templu ca nobil sălas; în Almas a ridicat un tron”, spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Sargon a primit și aprobarea Celestilor. Cel puțin asta susținea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Sargon, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anunță că Sargon era nu doar „Atoate-Veghetorul-cuprinzător” al lui Istar, ci și „preot uns al lui Anu” și „mare regent al lui Enlil”. Enlil fiind cel care „îi dăduse puterea și domnia”. Un alt text declară că „Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui Sargon, regele țării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul”. Exact același lucru îl susținea și Lugal-Zage și din Umma înainte de a fi ucis de Sargon.

Cincizeci și cinci de ani a domnit Sargon, care a fost supranumit „Cel Mare”. Soția sa, Tashlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, și patru fii: Rimus, Manistusu, Su-Enlil sau Ibarum și Illaba'is-takal. După moartea lui Sargon din 2279 î.e.n., Rimus a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de

nouă ani. A urmat fratele său, Manistusu, care a domnit timp de cincisprezece ani,

■ până în 2.255 î.e.n., când a fost asasinat de către membrii curții sale regale. Se presupune că și Rimus a avut un sfârșit asemănător. Pe Enheduanna, Sargon a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-și cimenta puterea în sudul Sumerului. Prințesa și-a menținut postul până în timpul domniei lui Rimus, când a fost expulzată din cauza implicării sale într-o formă de tulburare politică și reinstalată în cele din urmă ca Mare Preoteasă. Deși preoteasă a lui Enki, prințesa o prefera pe zeița Istar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima deținătoare a titlului de „Preoteasă En” consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanță politică, detinut adesea de prințese, de-a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semj-divin.

Cine era cu adevărat Sarru-Kinu sau Sargon cel Mare? Atât mama, cât și fiica sa, au detinut funcția de Mare Preoteasă, iar el se declarase „*preot uns al lui Anu*”. În acele vremuri, fiind considerat locțiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot avea o influență atât de mare, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol nu se atribuia oricui, ci doar membrilor caselor regale. Nu cunoaștem

părinții lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, prin prisma funcției deținute, era de vită regală. Sargon s-a născut pe vremea când rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau / Kubaba, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deși nu avem dovezi pentru a sprijini această ipoteză, sunt mari șanse ca mama lui Sargon să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ținând cont de funcția ei supremă în preoțime. Fiind cam de aceeași vârstă cu regele, e posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica

reginei Kug-Bau / Kubaba. Ceea ce l-a făcut pe Sargon strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu gradinar în funcția de paharnic al regelui. Urzababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendența lui Sargon din casa regală a divinei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă și motivul pentru care zeii au ajutat un simplu gradinar să ajungă pe tronul Sumerului și să formeze primul imperiu din istorie. Istoricul chiar devenindu-i amantă. Însă din totul capătă sens acceptând posibilitatea că Sargon să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care l-a adus sfârșitul.

La finalul îndelungatei sale domnii, Sargon a construit orașul / Akkad, pe care l-a desemnat Agac

capitală a imperiului. Etimologia numelui este necunoscută cercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are o origine akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui orașului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Sargon, lucru care reiese și din menționarea sa într-o inscripție pre-sargonică. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orășel în ditamai orașul, capitală a unui imperiu. Nici locația orașului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Sargon, Azupiranu. Este posibil ca Agadé și Azupiranu, cele două cetăți necunoscute cercetătorilor, despre care se știe doar că erau pe malul Eufratului, să fie unul și același. Pare logic ca Sargon să-și fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză, în lipsa dovezelor.

Cronica regilor timpurii susține că regele a ridicat Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfințirea orașului; un oraș sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfințit pe care să-și ridice capitala, cea mai firească soluție era să aducă astfel de sol din Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk: „Ținând seamă de sacrilegiul astfel făcut de Sargon,

Marele domn Marduk s-a mâniat

Și i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Sargon; iar lui

i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna”.

Historia consemnează foamete, războaie și revolte în întreg imperiul pe finalul domniei lui Sargon. În autobiografia sa, regele chiar declara: „*toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agadé, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare*” A murit în 2.279 î.e.n., până atunci negăsindu-și odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk.

Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Manistusu și nepotul lui Sargon, care a urcat pe tron în 2.255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „*Rege al celor patru părți ale lumii*”, după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toți semiții, un adept al Veghetorilor. Numele său conține unul dintre epitele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar și „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dușmanii. Într-o inscripție despre marsul lui Naram-Sin spre Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Deși din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul și Ebla,

Acum zeul Nergal (Marduk) deschis-a calea viteazului Naram-Sin,

I-a dat Ebla și Armanul, i-a dăruit Amanusul

Si Muntele Cedrilor și Marea de Sus”.

Marea greșală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, Ekur, la ordinul zeiței Istar. Imediat după acest sacrilegiu, ea și-a părăsit templul din Agadé, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil:

„Cuvântul Ekurului plutea peste Agadé

Ca o tăcere de moarte;

Agadé tremura tot;

Templul său, Ulmas, era înfiorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit orașul.

Fecioara și-a uitat odaia,

Sfânta Inanna (Istar) și-a uitat altarul din Agadé”.

Zeita avea un motiv foarte bun pentru această acțiune sfidătoare. Un text, intitulat *Regina tuturor ME-urilor*, recunoaște că Istar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină și să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu și a lui Enlil, precum și legile date de ei. Anunțând că „*a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere (...)* mai mare chiar decât Anu”, Istar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk:

„Cereasca monarhie a fost răpită de o femeie (...)

*A schimbat complet legile Sfântului Anu,
Nu s-a temut de marele Anu.*

I-a luat lui Anu E-Anna,

Casa cu farmec fără egal, cu durabilă noblețe.

Aceleia case i-a adus nimicirea;

I nan na își atacă oamenii, îi face prizonieri".

Lovitură de stat a zeiței se desfășura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk,

Naram-Sin îl ataca pe cel al lui Nippur. Conform textului intitulat de savanți *Blestemul Akkadului*, după ce a primit ordinul pe care îl așteptase șapte ani, regele akkadian

„A sfidat cuvântul lui Enlil;

I-a strivit pe slujitorii lui Enlil,

Si-a mobilizat trupele și

Ca un erou deprins cu despotismul

A prins Ekurul în mână de fief'.

Cucerind cu ușurință Nippurul, Naram-Sin „ca un tâlhar l-a prădat. A intrat cu forța în templul Ekur, „ridicând mari scări pe zidul Casei". A ajuns în Sfânta Sfințelor, loc permis doar preoților lui Enlil. „Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunoștea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului", pe care regele „le-a azvârlit în foc". Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil și a luat averile orașului".

Blestemul Akkadului mai spune că, pentru sacrilegiul comis de Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații erau jefuiți, oamenii se luptau între ei pentru mâncare, statuile zeilor erau arse. Deși blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme un eveniment fictiv, la sfârșitul secolului trecut, după ce a examinat solul mesopotamian, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că, în jurul anului 2.200 î.e.n., a avut loc o îndelungată

secetă, care a uscat solul și a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. E posibil ca schimbările climatice să fi fost cauzate de cometa Hale-Bopp, care a trecut pe lângă Pământ în 2.215 î.e.n. Această schimbare climatică sau „blestem” nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mănos peste măsură, fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat, Enlil i-a chemat în Mesopotamia pe gutieni, daci, maramureseni din Munții Gutai, pentru a nimici Imperiul Akkadian slabit de foamete, secetă și revolte. În 2.193 î.e.n., după moartea lui Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sîn, hoardele gutienilor au năvălit „în număr mare, ca lăcustele (...) nimic n-a scăpat brațului lor”. Mulți akkadieni au fost măcelăriți fără milă, cel ce dormea pe acoperiș, pe acoperiș a murit; cel ce dorm

în casă n-a fost dus la groapă (...) capete erau zdrobite, guri erau strivite (...) sângele trădătorilor curgea peste sângele credincioșilor”. Pentru a împiedica devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari au hotărât ca Agadé, „orașul care a îndrăznit să atace Ekurul”, să fie distrus, iar celelalte crutate. „Lovește în Agadé cu un blestem de ură”, i-au spus lui Enlil, numai să lase în viață celelalte regiuni. Enlil a acceptat iar hoardele gutiene au sters de pe fața pământului capitala akkadienilor, i-au gonit pe semiți, apoi au condus Mesopotamia, Lagas fiind cartierul lor general. Sosirea lor în Mesopotamia a avut loc cu puțin înainte de trecerea din Era Taurului în cea a Berbecului. După ce gutienii au preluat conducerea Mesopotamiei, Anu și Enlil au implantat în cetatea Kis arma Suhadaku iar Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, distruse de „blestemul” lui Enlil. Multe orașe au fost reclădite și repopulate, doar Agadé a rămas pustiu pentru totdeauna. Același Ninurta, fiul lui Enlil, i-a cerut gutianului Gudea (2.144 - 2.124 î.e.n.), regele din Lagas, să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Ba chiar i-a oferit și planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota regele, Ninurta a apărut alături de alți doi zei, cu totii stând lângă „pasărea divină a vântului turbat (nava zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanentă păzită de două „arme zelești”. Si se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celeștilor prin adepții lor, arieni. Însă Veghetorii nu au acceptat înfrângerea prea ușor. În anul 2.119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul orașului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduși de regele Tirigan, pe care i-a învins și i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al Sumerului. Astfel a început perioada sumeriană renașcentistă, care a dus la nașterea Imperiului Neo-Sumerian. Utu-Hengal nu a rezistat mult timp pe tron, după numai șapte ani locul lui fiind luat de Ur-Nammu (2.112 - 2.094 î.e.n.), ginerele său și guvernatorul de până atunci al orașului Ur. Deși arieni, acești regi sumerieni nu ascultau ordinea Celeștilor, ci erau adepți ai Veghetorilor. Utu-Hengal conține în numele său unul dintre epitetele sumeriene ale lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se

proclamase susținând că mama sa era zeita Ninsun, a început să construiască în orașul Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, numit Etemennidur („Casa a cărei fundație creează teroare”). Zigguratul a fost terminat de Sulgi, fiul regelui, care și el a dus câteva războaie cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul său, Nanna / Enki, l-a ordonat să-l construiască acel templu pentru care l-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar și o prăină și o sfoară de măsurat. Sulgi se lauda că a petrecut cu Marduk și cu Istar în templul lui Anu din Uruk și chiar a făcut sex cu zeita. Fiul său, Amar-Sin, a înfruntat la Eridu (orașul lui Enki) o reședință regală și a adoptat funcția preotest. Iar ultimii trei regi ai Sumerului, Amar-Sin, Su-Sin și Ibbi-Sin, și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin. De ce Anu și Enlil au permis ca gutienii lor să fie izgoniți iar Mesopotamia să fie condusă de susținători ai veghetorilor? Raspunsul ni-l da Coduk lui Ur-Nammu, cel mai vechi cod de legi descoperit până în prezent, care începe astfel: „După ce An și Enlil au predat regalitatea cetății Urukului Nanna în acea vreme a făcut Ur-Nammu, fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa iubită care l-a purtat în pântec, în conformitate cu principiile sale de echitate și adevăr...” Chiar așa sa fi stat lucrurile? Sa-i fi predat Anu și Enlil de bună voie conducerea lui Enki? Sau căpetenia veghetorilor a preluat-o din proprie inițiativă? În teorie, este logic ca Enki să fi încercat să recapete puterea în era sa, cea a Berbecului, și să fi ales arieni în locul semitilor săi, care în acele vremuri nu aveau forța necesară pentru a recuceri

Si în Egipt s-au produs evenimente de importantă majoră, asemănătoare și contemporane cu cele din Mesopotamia. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2.181 î.e.n., Egiptul a intrat în Prima

liniunecă
istoriei

Mesopotamia.

Perioadă Intermediară, o perioadă

egiptene. Haosul, foametea, revoltele și luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Theba (oraș al lui Enki) și Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se luptau pentru putere, împărțindu-și Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor și, implicit, o perioadă de foamete, exact la fel ca în Imperiul Akkadian și exact în același timp. În jurul anului 2.055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Sulgi în Sumer, pe tronul Thebei a urcat Mentuhotep II, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat naștere Imperiul Neo-Sumerian, în timp ce Mentuhotep II este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Si faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala

sa, Theba, fiind principalul centru de cult al lui Amon / Enki. Mentuhotep II chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amon. Dacă Sulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Mentuhotep II și-a ridicat un uriaș templu mortuar, închinat aceleiași divinități. Totul se petrecea aproape identic, și aproximativ în același timp, în Egipt și în Mesopotamia.

Schimbări majore în această perioadă au avut loc și în China. Conform *Proiectului Cronologic Xia-Shang-Zhou* din 1996, în jurul anului 2.070 î.e.n. a fost înființată dinastia Xia, prima tradițională a

Chinei. Fondatorul ei a fost Yu cel Mare, urmașul împăratului Galben Huangdi (un personaj divin considerat ^^^^^^^^^^^^^^^^^■ initiatorul civilizației chineze). Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundațiilor care loviseră țara în același timp cu schimbările climatice menționate de egipteni și de mesopotamieni, provocate probabil de apariția cometei Hale-Bopp (oh de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundațiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un canal de scurgere a apei. Alte legende susțin că a fost ajutat de un dragon galben și de o țestoasă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă și că Yu l-a ucis pe Xiangliu, șarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia și Egipt, și China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia și Chi You. Pentru că a oprit inundațiile și a refăcut agricultura, Yu a primit tronul Chinei, înființând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Mentuhotep II, care a unificat Egiptul, Yu cel Mare a împărțit China în nouă provincii.

Ținând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt și China, la care adăugăm și construirea Seahenge din Marea Britanie în 2.049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur, un eveniment important a avut loc, cu repercursiuni în întreaga lume. Răspunsul poate fi găsit în Egipt, țărâmul faraonilor.

În timpul domniei lui Mentuhotep II, la scurt timp după ce Enki a preluat conducerea Egiptului

Mesopotamiei, puțin după 2.050 î.e.n. a apărut cultul lui I^~~~~~RsOsiris, un alter-ego al lui Enki. În religia osiriană, zeul, primul conducător al lumii, a fost ucis de către fratele său, Seth (Enlil), care i-a luat tronul. După o luptă cu unchiul său, Horus (Marduk), fiul lui Osiris, a primit mult-râvnitul tron și, implicit, conducerea întregii lumi. Apoi, Ra (Anu) l-a luat cu el pe Seth, pentru a-l însoți în Barca Milioanelor de Ani, cu care zeul suprem se plimba în Cer. Un mit asemănător au dogonii din Mali, unde zeul răzvrătit Nommo a fost tăiat în bucăți de către tatăl său și împrăștiat pe toată suprafața Pământului. Religia lui Osiris a luat naștere în orașul Abydos, numit Abdu de către egipteni. Abdu provine din Abzu, casa subterană a lui Enki în religia sumeriană. Prin urmare, egiptenii considerau orașul Abydos casa terestră a zeului. Chiar susțineau că în acel loc se afla, la loc de cinste, capul lui Osiris, zeul care a fost închis într-o cutie apoi tăiat în bucăți de către fratele său, bucăți împrăștiate în tot Egiptul.

Apariția în acel moment al cultului lui Osiris, zeul ucis, poate însemna un singur lucru: crima a avut loc cu puțin timp înainte. Iar motive pentru acea crimă erau. Enki tocmai preluase Mesopotamia și Egiptul din mâinile lui Enlil, căruia încă nu-i trecuse supărarea pentru jefuirea templului său din Nippur, pentru care responsabili erau akkadienii, adepții lui Enki. Conflictul dintre Celești și Veghetorii era unul îndelungat, iar aceste ultime fapte ale lui Enki nu au reprezentat decât picăturile care au umplut paharul. Iar după aceasta întâmplare, începând cu perioada din jurul anului 2.000 î.e.n., aparițiile zeilor printre oameni s-au rărit considerabil. Atât Celeștii cât și Enki au dispărut, singurii care și-au mai făcut apariția, conform cronicilor antice, fiind Veghetorii. Iar odată cu zeii au dispărut și sumerienii, după cum susțin istoricii.

Plecarea Celeștilor de pe Pământ nu poate fi pusă decât pe seama unui ordin al lui Anu. Trimiși aici de împărat, s-au retras fără îndoială tot la porunca sa. Cel mai probabil, pentru uciderea lui Enki, Anu a hotărât să-l ia pe Enlil în casa zeilor, iar Terra să rămână sub stăpânirea fiului celui ucis, Marduk. Încăunarea lui Marduk ca rege al Pământului reiese din mai multe surse antice. Pe lângă mitul egiptean al lui Horus, care a primit tronul de la zeul suprem Ra, există poemul babilonian *Enuma Elis*, care descrie alegerea lui Marduk în fruntea panteonului, și prologul *Codului lui Hammurabi*, care începe cu afirmația: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil (Enlil), stăpân al Cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea (Enki), el l-a preamărit printre Igigi (Veghetorii)”. În cronicile japoneze, Okuninushi a devenit conducătorul Pământului, primind titlul de „stăpân al Terrei”, după ce tatăl său s-a mutat în Lumea Cealaltă. Pentru scandinavi, Baldur a ajuns conducătorul panteonului după Ragnarok, apocalipsa care a adus moartea majorității zeilor. Grecii nu au păstrat mituri care să explice ascensiunea la tron

a lui Marduk, însă au lăsat să un indiciu, numindu-l pe Apollo moștenitorul lui Zeus (Enlil), deși Ares (Ninurta) era mâna dreaptă a zeului suprem. Pentru persi, Ahura Mazda sau Ormuzd a ajuns zeul suprem al panteonului odată cu apariția zoroastrismului, iar pentru musulmani Allah a devenit singurul dumnezeu. După întoarcerea din Babilon, evreii l-au adoptat pe Marduk ca unic zeu, atribuindu-i numele Yahweh. În *Noul Testament*, care îl numește Satan pe Marduk, zeul este considerat stăpânul acestei lumi (*Evanghelia după Matei*) și „dumnezeul veacului acestuia” (*A Doua Epistolă către Corinteni* 4:4). Iar în *Apocalipsa lui Ioan*, Marduk este Fiara căreia „Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare” (13:2), autorul adăugând că „/ s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Adepții lui Marduk au exagerat uneori importanța zeului lor. De exemplu, pentru babilonieni, Marduk a devenit conducătorul tuturor zeilor cerești și pământeni, în textul sumerian *Enki și ordinea lumii* este scris că „lui i-a dat Enki în grijă întregul univers”, iar pentru akkadieni și asirieni el era „stăpânul Cerului și al Pământului”. În realitate, Anu și-a păstrat funcția de conducător suprem al imperiului, lui Marduk lăsându-i doar tronul Pământului.

Moartea lui Enki în jurul anului 2.050 î.e.n., plecarea Celeștilor și accederea lui Marduk pe tronul Terrei au acoperire istorică. În acea perioadă, amoritii și elamitii (semiți, prin urmare adepți ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor (arieni care s-au

Neo-Sumerian a fost condus de regi cu nume akkadiene (adică semite): Amar-Sin (2.048 - 2.039 î.e.n.), Su-Sin (2.039 - 2.030 î.e.n.) și Ibbi-Sin (2.030 - 2.006 î.e.n.). Cu toții și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase. Înainte de domnia acestor trei regi, Sulgi a terminat de construit

retras din zonă, rămași fără protecția zeilor lor). După domnia lui Sulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul

marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Uspia, care a domnit în jurul anului 2.030 î.e.n., a ridicat pentru același zeu un templu în orașul Assur din Asiria. Babilonul, fondat în secolul al XXIII-lea î.e.n. (unde va între 2.286 î.e.n. și 2.231 î.e.n., conform diferitelor cronici antice) și închinat lui Marduk, a fost transformat de amoriti dintr-un biet orașel în ditamai capitala Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susținea

principalii

zei, Marduk, Ea / Enki și Istar, care au înlocuit

ca a primit de la Marduk un cod de legi și o armă foarte puternică. „Zeii Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara - eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat căma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făcut eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure”, scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în care Marduk i-a încredințat legile. Predarea unor legi de către Marduk nu reprezintă un caz izolat, cu puțin timp în urmă el dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform *Bibliei*, și lui Moise pe muntele Sinai. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălțat zidurile Babilonului și a construit temple pentru triada supremă originală, formată din An, Enlil și Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi și-a cucerit vecinii și a format Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind „cel mai sfânt oraș” din Mesopotamia, titlu detinut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preoții propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile și atributele lui Enlil. Iar sora și consoarta sa, Istar, a făcut același lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său, Ea / Enki. Acest lucru se observă în turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Numărul 40, ce semnifică titlul de Mare Prinț al lui Enki, este unul dintre cele mai des întâlnite numere în scripturile evreilor, folosit ca omagiu adus tatălui zeului lor. Transformarea religiei lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a cultului stăpânului acestei lumi. „Să nu ai altă dumnezei afară de Mine!” a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toți supușii săi.

Dacă într-adevăr Enki a fost ucis de către fratele său în jurul anului 2.050 î.e.n., cum a murit? Primul indiciu ni-l dau tot egiptenii antici, care au consemnat cele mai multe detalii despre moartea zeului. În scrierile lor, sufletele morților mergeau la Osiris, în lumea subterană pe care o conducea. În mod bizar, sufletele se îndreptau spre Cer pentru a ajunge în împărăția din interiorul Pământului. Mai

exact, spre centura Orion, echivalată de egipteni cu Osiris. Bl ^X#^^^^^BCâtiva egiptologi moderni au ajuns la concluzia că Duat, lumea subterană a lui Osiris, a devenit la un moment dat o parte a cerului. Ba chiar i-au identificat coordonatele cerești. În anii 1940, egiptologul Selim Hassan a fost primul care a încercat să identifice acele coordonate. După un studiu minuțios al multor texte funerare și referitoare la înviere, el a stabilit că Duat a fost imaginat de vechii egipteni „în partea răsăriteană a Cerului”, putând fi descoperit atunci când steaua Sirius și constelația Orion deveneau vizibile înaintea zorilor. „Orion a fost învăluit de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică. Sothis (Sirius) a fost învăluită de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică”, spune unul dintre textele funerare, din care Hassan a dedus că se bazează pe observații astronomice, ce duc la concluzia că Duat se afla localizat în Cer. „Am trecut de căile lui Osiris; acestea sunt la limita Cerului”, spune unul dintre *Textele Sarcofagelor*, manuale pentru călăuzirea sufletelor în Viata de Apoi, scrise cu puțin înainte de 2.040 î.e.n., la câțiva ani de la moartea lui Enki / Osiris. În drumul său spre Orion și spre Osiris, sufletul decedatului se oprea în Centura de Asteroizi dintre Marte și Jupiter. Cum a ajuns zeul de sub pământ în Cer? Și de ce sufletele se opreau în Centura de Asteroizi, dacă zeul le aștepta în Centura Orion? Să fi văzut egiptenii antici vreo legătură între meteoriții din Centură și corpul dezmembrat al lui Osiris?

Întinsă pe aproximativ 2 - 3,4 Unități Astronomice, Centura de Asteroizi aflată între Marte și Jupiter are o origine necunoscută. Oamenii de știință au emis câteva ipoteze care să încerce să explice proveniența asteroizilor, însă niciuna satisfăcătoare. Nu poate fi vorba despre rămășițele vreunei planete, deoarece masa totală a asteroizilor din Centură ajunge la aproape 4% din masa Lunii, ceea ce ar însemna un corp ceresc mai mic decât Charon, satelitul planetei Pluto.

Pentru a forma o planetă de mărimea Terrei ar fi nevoie de aproximativ două mii de astfel de centuri de asteroizi. Dacă ar fi fost vorba totuși despre un astfel de

spunea regizorul James Cameron, care a explorat-o în 2012. Groapa Marianelor se află pe locul

unde se presupune că s-a scufundat un continent mitic, numit corp ceresc, apare următoarea întrebare: ce sau cine l-a spart? Se pare că asteroizii din Centură nu pot fi atrași de planeta Marte din cauza gravitației lui Jupiter și viceversa, ceea ce înseamnă că se află exact în punctul în care gravitațiile celor două planete acționează asupra lor în mod egal, pentru a-i menține constant în același loc. Ceea ce ar fi o coincidență cam mare, dacă am pune-o pe seama întâmplării. Orbitalele principalilor asteroizi din Centură sunt eliptice, spre deosebire de planete, care au orbite aproape circulare. Pe Ceres, planeta pitică a Centurii, cât și pe câțiva asteroizi, a fost descoperită gheață, a cărei proveniență ridică, de asemenea, semne de întrebare. Mai mult, unii cercetători au calculat că întreaga masă a asteroizilor din Centură ar încăpea perfect în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific ce are, de asemenea, o proveniență necunoscută.

Groapa Marianelor se află în apropiere de Japonia, la circa două mii de kilometri est de Insulele Filipine și la sud de insula Guam. La nord se continuă cu groapa Bonin care, la rândul ei, continuă tot în nord cu groapa Japoniei. Fiind cel mai adânc punct de pe suprafața Pământului, cu o adâncime de 10.994 de metri, explorarea fundului Gropii Marianelor este aproape imposibilă, presiunea exercitată de apă fiind de aproape două tone pe centimetru pătrat. Cu alte cuvinte, la acea adâncime, organismul uman ar fi supus unei presiuni echivalente cu greutatea a douăzeci de avioane de mare capacitate. Nimeni nu știe cum s-a format, ipoteza acceptată momentan de medii academice considerând-o opera unui meteorit. Care însă nu se găsește acolo, la drept vorbind. „Este un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate”, Lemuria, Mu sau Kumari Kandam, pe care ar fi trăit o civilizație mult avansată, ipoteză desființată de teoriile moderne privind plăcile tectonice. Cu toate acestea, Oceanul Pacific conține în jur de 25.000 de insule, mai mult decât conțin toate celelalte oceane împreună, iar în apropiere de Groapa Marianelor au fost descoperite orașe și structuri piramidale scufundate. Groapa se află într-o regiune de o mare instabilitate tectonică, numită Cercul de Foc al Pacificului, cea mai întinsă și activă zonă vulcanică de pe Pământ, ce conține 62% dintre vulcanii activi existenți în prezent pe planeta noastră. Tot aici se află punctul de îmbinare a trei plăci tectonice, placa Pacificului, placa Filipinelor și placa Euroasiatică. De asemenea, Groapa Marianelor se află în Triunghiul Dragonului sau Marea Diavolului, o zonă misterioasă, aflată pe același meridian cu Triunghiul Bermudeilor din Oceanul Atlantic. În ambele triunghiuri au avut loc numeroase cazuri de dispariții de vapoare, bărci sau avioane, precum și de apariții ale unor nave fantomă și OZN-uri. Supraviețuitorii povesteau că, în acea zonă misterioasă, aparatura nu le mai funcționa, o ceată apărută pe neașteptate le-a redus vizibilitatea iar timpul a început să se scurgă mult mai repede. Vladimir Ajaja, unul dintre cei mai respectați ufologi ruși, afirma: „Cinzeci la sută din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele. Alte cincisprezece cu lacurile.

Astfel OZN-urile tind să se asocieze cu apa”, adăugând că „au fost incidente în care oamenii de știință au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor. Prin urmare, nu putem să nu ne întrebăm ce se întâmplă în acea zonă. Și cum s-a format Groapa Marianelor?

Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro a salvat o broască țestoasă din mâinile unor copii care o torturau. Drept mulțumire, o țestoasă mai mare l-a dus în Ryugu-jo, palatul de pe fundul mării al lui Ryujin, împăratul dragonilor și zeul apelor. Ajuns în palatul submarin, pescarul a aflat că

țestoasa pe care o salvase
prințesa Toyatama-hime sau Otohime, fiica împăratului dragonilor. Urashima Taro a petrecut trei zile în palatul de sub ape, apoi s-a întors în satul său, unde a aflat că a fost dispărut trei sute de ani. Conform acestei legende, palatul submarin se afla în Triunghiul Dragonului, în apropiere de Groapa Marianelor. Împăratul dragonilor și zeul apelor nu poate fi decât Enki. Și pentru greci, ca Poseidon, locuia pe fundul mării, iar babilonienii, care îl numeau și Oannes, considerau că locuiește în adâncul Golfului Persic. În Sumer se credea că Enki locuiește în Abzu, sursa apelor freatice. Această casă a sa din interiorul Pământului era unul dintre orașele regatului subteran numit Agartha sau Shamballa. Fiind considerat sursa apelor freatice, Abzu era localizat sub scoarța terestră, sub o mare sau un ocean, acesta fiind adevăratul motivul pentru care anticii considerau că zeul locuiește pe fundul apei, iar în zilele noastre jumătate dintre OZN-uri sunt văzute ieșind sau intrând în oceane. Ca exemplu, în *Apocalipsa lui Ioan*, Fiara din Adânc vine în lumea oamenilor „ridicându-se din mare” (13:1). Departe de a fi o coincidență, din Abzu, locul subteran în care a fost obligat Enki să locuiască, fiind închis acolo de către fratele său, provine cuvântul „abis”, iar Groapa Marianelor mai este numită „Marele Abis”. În limba greacă, „abyssos” înseamnă „adânc” sau „prăpastie fără fund”, denumiri ce se potrivesc perfect Gropii din Pacific. Grecii au botezat Abydos orașul egiptean Abdju după cuvântul „abyssos”, Abdju provenind, la rândul său, din sumerianul Abzu. Iar Abdju / Abydos era principalul centru de cult al zeului Osiris / Enki, zeul ucis de fratele său și trimis în lumea subterană. În *Noul Testament*, „abyssos” apare de nouă ori, desemnând locuința demonilor (*Evangelia după Luca* 8:31), locuința morților (*Epistola către Romani a Apostolului Pavel* 10:7), locul din care provin Fiara sau Îngerul Abaddon / Apollion, precum și închisoarea celui considerat „balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana” *Apocalipsa* lui Ioan). În *A Doua Epistolă Sobornicească a Apostolului*

1
Petru 2:4, pentru închisoarea îngerilor păcătoși a fost preferat cuvântul sinonim „tartaros”. În mitologia greacă, „Tartaros” era cea mai joasă regiune a lumii, în care erau închiși titanii, un loc de pedeapsă a păcătoșilor, umani sau divini. A fost descris de grecii antici ca un loc întunecat, umed și trist, o descriere asemănătoare cu cea a Gropii Marianelor, făcută de James Cameron: „un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de

izolare față de întreaga umanitate”

Prin urmare, sunt mari șanse ca Groapa Marianelor să fie locul unde se găsea cândva Abzu, orașul subteran al lui Enki. Se potrivesc acestel ipoteze și miturile continentului dispărut în acel loc, Lemuria / Mu, populat cândva de ființe mult evaluate tehnologic și spiritual, care au adus civilizația omenirii. În cartea sa din 1926, scriitorul britanic James Churchward chiar afirma că Osiris provenea de pe continentul Mu din Pacific. Dacă e așa, unde a dispărut orașul?

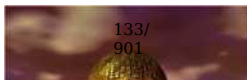
După cum au concluzionat unii cercetători, asteroizii din centura aflată între Marte și Jupiter ar încăpea perfect în Groapa Marianelor. Pe scurt, din Oceanul Pacific a dispărut o mare bucată de pământ, iar între Marte și Jupiter a părut aceeași cantitate, dar fărâmițată. Oare nu ar fi posibil ca misterioasa Centură de Asteroizi să provină din Oceanul Pacific? Este o ipoteză îndrăzneță însă, în același timp, și logică. Știm din mituri că Enlil și-a ucis fratele, care era închis în Lumea Subterană. Știm și că l-a mai asasinat de câteva ori înainte, însă de fiecare dată Enki a înviat. Prin urmare, pentru a pune capăt conflictului odată pentru totdeauna, Enlil avea nevoie de o soluție permanentă. Pentru a fi sigur că nu va mai putea fi înviat, Enlil și-a smuls fratele cu tot cu orașul subteran în care se afla și

depe

cu pământul care îl înconjura, trimițând totul în spațiu, arte de Terra, după Marte, unde l-a sfârșit în bucăți, cel mai probabil printr-o explozie. Scandinavii chiar considerau că Loki (Enki) a murit ars, în urma lui rămânând doar un pumn de cenușă. Nu cunoaștem metoda prin care Enlil a reușit acest lucru. Însă o civilizație atât de avansată tehnologic încât să creeze pe cale artificială atât Pământul, cât și Luna, capabilă să călătorească prin Univers și să creeze viață, ar reuși fără prea mari dificultăți să lanseze un oraș în spațiu. Mitul egiptean al lui Osiris pare să susțină această variantă. Seth l-a închis pe Osiris într-o cutie (care ar putea reprezenta orașul subteran în care a fost închis Enki de către fratele său), apoi l-a tăiat în bucăți și l-a împrăștiat în toată lumea sau, cu alte cuvinte, l-a aruncat în aer cu tot cu „cutie” (și cu bucata de pământ în care era înfășurat), împrăștiindu-l între Marte și Jupiter, formând astfel Centura de Asteroizi. Si dogonii din Mali au mitul zeului răzvrătit Nommo, care a fost rupt în bucăți și împrăștiat în toată lumea. Unii asteroizi încă prezintă urme de apă înghețată, ceea ce se poate explica prin proveniența lor din Oceanul Pacific. Alții, precum 16 Psyche, sunt metalici, conținând cantități uriașe de fier, fiind probabil rămășițe ale „cutiei” (orașul subteran) lui Osiris / Enki. Astfel înțelegem și de ce sufletele morților egipteni nu se mai duceau sub pământ, la zeul lor, ci în Centura de Asteroizi.

Ipoteza orașului lui Enki spulberat în spațiu reiese din concepțiile religioase ale anticilor. Babilonienii susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ. Tot ei considerau Babilonul copia orașului Eridu, casa pămănteană a lui Enki. Prin analogie rezultă că, pentru babilonieni, exista în cer un oraș al lui Enki. În *Apocalipsa lui Ioan* din *Noul Testament* se spune că va coborî pe Pământ un imens oraș, numit Noul Ierusalim: „*Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer*

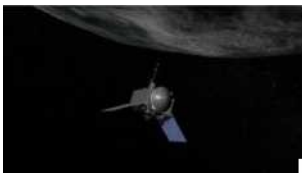
133/
901

de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă,

împodobită pentru mirele ei”

(21:2). Acest oraș coborât din cer, în care locuiau divinitățile, „este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt deopotrivă” (21:16). Douăsprezece mii de stadii înseamnă 2.220 de kilometri, care nu reprezintă lungimea fiecărei laturi ale cetății (ce ar da o arie de 4.928.400 de kilometri pătrați, adică aproape 1% din suprafața totală a Pământului), așa cum se consideră în mod eronat, ci aria cetății. O construcție cu aria de aproape cinci milioane de kilometri pătrați ar ocupa foarte mult spațiu. Ca o comparație, orașul american New York are o suprafață de doar 831,4 kilometri pătrați. Așadar, o arie de 2.220 de kilometri pătrați este mai acceptabilă. Ținând cont că Groapa Marianelor are o suprafață de 2.540 de kilometri pătrați, putem considera că Noul Ierusalim al *Apocalipsei lui Ioan* este orașul subteran smuls din acel loc și distrus între Marte și Jupiter. Ierusalim se traduce ca „așezarea lui Salim”, acesta fiind zeul canaanian al amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară, fiul zeului suprem El. Aceste caracteristici ale sale îl identifică pe Salim cu Enki. Conform tradiției biblice, Ierusalimul a fost construit de către regele David, scris în ebraică „Dwd” și în egipteană „Tht”, nimeni altul decât zeul înțelepciunii Thoth, un alter-ego egiptean al lui Enki. Dacă trupul lui Enki a fost fărâmițat printre asteroizi, nu ar trebui să ne mire faptul că un asteroid a

primit numele său. 1923 Osiris sau 4011P-L este numele atribuit unui asteroid descoperit pe 24 septembrie 1960 de către Cornelis Johannes van Houten și de Ingrid van Houten-Groeneveld. Un alt asteroid, depistat pe 11 septembrie 1999, a primit numele 101955 Bennu sau 1999 RQ36, Bennu fiind în mitologia egipteană o divinitate pasăre asociată cu Osiris și cu Ra.

În prezent se construiește naveta spațială OSIRIS REx, care va fi lansată în septembrie 2016 pentru a colecta probe de sol din asteroidul 101955 Bennu. NASA a anunțat că, dacă va dispune de fonduri, va construi și naveta OSIRIS REx 2, care va studia sateliții naturali ai planetei Marte, Phobos și Deimos (despre care se crede că provin din Centura de Asteroizi). Deși OSIRIS REx reprezintă inițialele a „Origins Spectral Interpretation Resource

Identification Security Regolith Explorer”, în limba latină înseamnă „regele Osiris”. Sonda spațială Rosetta (botezată după orașul egiptean în care a fost descoperită celebra piatră care le-a permis francezilor să decodifice hieroglifele egiptene), lansată pe 2 martie 2004, care a studiat asteroizii 1 Ceres și 21 Lutetia din Centură, deține un sistem de imagistică științifică intitulat OSIRIS („Optical, Spectroscopic and Infrared Remote Imaging System”). În aprilie 2015, pe 1 Ceres va ajunge și sonda spațială Dawn, lansată de NASA pe 27 septembrie 2007. De asemenea, planeta HD 209458 b din constelația Pegasus a fost numită neoficial Osiris. Iar NASA se pregătește să lanseze în spațiu până în 2016 un mini-satelit numit OSIRIS-3U („Orbital Satellite for Investigating the Response of the Ionosphere to Stimulation and Space Weather”). După cum am mai spus, egiptenii antici îl echivalaseră pe Osiris cu Centura Orion. Deloc surprinzător, următoarele misiuni ale NASA se vor

numi Orion. Același nume l-a purtat și modulul lunar al misiunii Apollo 16, iar sigla misiunilor Apollo conține cele trei stele ale Centurii Orion. Mitul grecesc al lui Orion este diferit de cel egiptean, pentru greci Orion fiind ucis de Artemis, zeița Lunii, din cauza înșelăciunii lui Apollo, zeul al cărui nume l-au purtat misiunile NASA pe Lună. Si nu putem să nu remarcăm cât de des apare Osiris în legătură cu spațiul cosmic și, mai ales, cu asteroizii... Scriitorul american Richard Charles Hoagland chiar susținea că NASA este condusă de o elită secretă formată din adoratori ai lui Osiris. Este posibil să aibă dreptate, ținând cont de folosirea repetată a numelui zeului egiptean. În plus, prima aselenizare a unui om pe Lună a avut loc pe 20 iulie, dată la care începea calendarul egiptean vechi (fiind, de asemenea, și ziua în care s-a născut Alexandru Macedón). De asemenea, egiptenii considerau că în luna iulie s-a născut Osiris. Șapte ani mai târziu de la prima aselenizare, exact în aceeași zi, ajungea pe Marté pentru prima oară o sondă pământeană, Viking 1. Pentru egiptenii antici, Osiris a fost ucis în cea de șaptesprezecea zi a lunii Athyr sau Hathor, corespunzând zilei de 26 noiembrie în calendarul gregorian, după cel egiptean reformat (sau 4 octombrie după cel vechi); ultima misiune NASA cu echipaj uman a fost Apollo 17, iar următoarea va fi Orion 17. Luna Athyr era cea de-a treia a calendarului egiptean; sigla misiunii Orion 17 conține trei luni. Iar Apollo,

după cum s u s ț i n e a n u m e r o ș i cronicari greci, a fost echivalat cu Horus, fiul lui Osiris. Ca o curiozitate suplimentară, pe 4 octombrie, ziua în care a fost ucis Osiris, a decedat și fizicianul Max Planck, cel care a dat numele unui societăți ce se ocupă cu cercetarea în optzeci și trei de domenii, unul dintre ele fiind spațiul cosmic. Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar este principalul colaborator al NASA. Si tot ca o curiozitate, pe 4 octombrie, când în Egiptul antic se considera că a murit Osiris, creștinii îl sărbătoresc pe Sfântul Amun sau Ammon, acesta fiind numele unui zeu egiptean care, la fel ca Osiris, a fost echivalat cu Enki.

Nu puteau să lipsească ciudăţeniile din Centura de Asteroizi. Pe lângă obiectele zburătoare neidentificate care au fost surprinse în Centura de câteva ori, un scriitor în C " american, Richard Charles

Hoagland, susţine că a observat form

geometrice pe suprafaţa

asteroidului Vesta, surprinse în timpul misiunii Dawn. Iar în august 2013, o echipă de astronomi, condusă de profesorul universitar David Jewitt, a observat în Centură un „obiect straniu, năucitor”, diferit de meteoriţi, ce se învârtă în jurul propriei axe ca un aspersor, expulzând praf. Obiectul, considerat asteroid şi numit P/2013 P5, are şase cozi luminoase. Deşi arată ca o cometă, profesorul Jewitt a insistat că toate dovezile sugerează că este vorba despre un asteroid. Care are totuşi şase cozi de cometă şi îşi schimbă aspectul periodic. „Acesta este un obiect extraordinar pentru noi şi cu siguranţă vom mai descoperi şi altele”, a mai spus profesorul Jewitt, care nu a reuşit să găsească o explicaţie raţională pentru aspectul misteriosului asteroid.

Poate cea mai mare ciudăţenie legată de Centura de Asteroizi este menţionarea ei în Biblie, chiar la început. „Şi a zis despartă ape de rîu şi a despărţit Elohim apele cele a fost aşa. A Elohim tă

(Facerea 1:6-8). despărţit apele? suprafaţă solidă, o referire la „tărie” este în sumeriană, apă”, ceea ce

Tăria a numit-o

Elohim cer. Şi a văzut Elohim că este bine”

„Şi sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Ce ar putea fi acea „tărie” numită „cer”, care a E drept că anticii îşi imaginau Cerul ca fiind o care acoperă Pământul ca o cupolă. Însă ar putea fi Centura de Asteroizi? Cuvântul ebraic pentru „rakia” sau „raqiya”, care desemnează ceva întins. „ra.kia” poate fi tradus ca „pământul aruncat din ne duce cu gândul la porţiunea de pământ luată din Pacific cu tot cu oraşul lui Enki şi împrăştiată în spaţiu. Poate că această formulare este

interpretabilă, însă Biblia conţine şi alte indicii care sprijină ipoteza formării Centurii de Asteroizi, bine ascunse de ochii cititorului. Cele 27 de cărţi ale Noului Testament pot fi grupate în patru părţi, în funcţie de conţinutul lor, şi anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole şi Apocalipsa. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format Biblia, cele patru grupe poartă numele Evangeliums, Acta Apostolorum, Epistolas şi Apocalypsis. Iniţialele acestora sunt EAEA, adică de două oh Ea, numele atribuit de babilonieni lui Enki. Noul Testament începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca şi după Ioan, aşezate exact în această ordine. Iniţialele celor patru evanghelişti sunt MMLI, ceea ce înseamnă 2051, scris cu numere latine. Ar fi posibilă aşezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin? Conciliul de la Niceea, care a stabilit această ordine, s-a format la porunca unui împărat roman. În acea fază, creştinismul se pregătea să devină religia oficială a

Imperiului Roman iar *Biblia*, cartea sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost compilată pentru Imperiul Roman, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin. Ce ar putea să semnifice acel număr? Cel mai probabil, un an. Ținând cont că Enki a fost ucis în jurul anului 2.050 î.e.n. iar numele său babilonian se află ascuns în inițialele celor patru părți ale *Noului Testament*, sunt mari șanse ca numărul reieșit din inițialele celor patru evangheliști, 2051, să fie anul exact al morții sale (î.e.n.). În *Biblie* doar patru cărți conțin capitolul 51 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*), toate sugerând ideea rușii bucății de pământ din Pacific, în care se afla casa lui Enki, și împrăștierea ei în spațiu:

- Psalmul 51: „Cete făleşti întru răutate, puternice? Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug, lubit-ai răutatea mai mult decât bunătatea, nedreptatea mai mult decât a grăi dreptatea, lubit-ai toate cuvintele pierzării, limbă vicleană! Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii”. Acel viclean puternic, care se făleşte întru răutate și care iubește nedreptatea și răutatea, este în toate religiile Enki. A fost doborât de un zeu, smuls și mutat din locuința sa, la fel și rădăcina sa aflată în pământ.

- Cartea lui Isaia: „Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdi ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea”] „Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înălță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?”] „Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său”. Zeul lui Isaia se întoarce pentru a se lupta, pentru a face dreptate. Sunt menționate victoriile sale împotriva lui Rahab (monstru marin al mărilor, dragon ce reprezintă abisul primordial) și a balaurului, ambele creaturi simbolizându-l pe Marele zeu

Șarpe și

apelor, Enki. „Ridicați la ceruri ochii voștri și priviți jos pământul; cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi (...) Și să dai uitării pe Domnul, Ziditorul tău, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul?”. Două pasaje în care se vorbește despre cum au fost întinse cerurile precum și despre un fum în ele, ceea ce ar putea fi referiri la explozia care a dus la formarea Centurii de asteroizi. Nu lipsesc nici menționările mării din care a fost smuls Enki și locașul său: „Nu ești Tu, oare, Cel ce ai secat marea și apele adâncului celui fără fund, Cel ce adâncimile mării le-ai prefăcut în cârare largă pentru cei răscumpărați ai Tăi? (...) Eu sunt Domnul Dumnezeuul Care stănesc marea și face să mugească valurile ei”. Ne este indicat în acest psalm chiar și orașul care a suferit mânia zeului: „Trezește-te, trezește-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai băut din mâna Domnului paharul urgiei Lui”, Ierusalimul fiind, așa cum am văzut, „așezarea lui Salim”, zeul amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară.

- Cartea lui Ieremia: „Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimicitor. Și voi trimite la Babilon vânturători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile”. După cum am mai spus, babilonienii își considerau cetatea copia orașului Eridu, casa pământească a lui Enki. În același timp, ei susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ, prin urmare o casă cosmică a lui Enki. Despre

acest Babilon sustine Cartea lui Ieremia că a fost nimicit de către Domnul.
„Căzut-a fără de veste Babilonul, și s-a zdrobit (...) Cei puternici ai Babilonului au încetat lupta, șed în
întăriturile

lor; secătuitu-s-a puterea lor și au ajuns ca femeile; locuințele lor sunt arse și zăvoarele sfărâmate (...). Zidurile cele groase ale Babilonului le voi dărâma până la temelie și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc” descriu soarta orașului distrus în spațiu: distrus, sfărâmat și ars. „De aceea iată vin zile când voi pedepsi pe idolii Babilonului și toată țara lui va fi rușinată” ne indică cine erau cei pedepsiți din Babilonul ceresc: idolii, adică zeii Veghetori. „Că Domnul va pustii Babilonul și va pune capăt glasului celui mândru al lui”, cel mândru fiind, fără îndoială, stăpânul orașului, adică Enki. „Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngâmădi spre el de acum înainte”. „Bel” este un epitet akkadian al zeilor, tradus prin „Domnul”; prin urmare, Bel al Babilonului este Domnul / zeul aceluia oraș. În timp ce în Babilonul pământean Bel era Marduk, în cel ceresc acest epitet i se aplica lui Enki. Nu lipsesc nici de aici referirile la marea sub care se afla orașul subteran: „O, tu, cel ce locuiești lângă apele cele mari și ești plin de comori, venit- a sfârșitul tău și măsura lăcomiei tale ți s-a umplut! (...) Suna-vor valurile lor, ca apele cele mari, răsuna-va glasul lor (...) Iată Eu iau apărarea pricinii tale și te voi răzbuna și voi seca marea lui și canalele lui le voi usca”. Ba chiar există o referire și la întinderea cerurilor sau crearea Centurii de Asteroizi: „El a făcut pământul cu puterea Sa, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Sa și cu mintea Sa a întins cerurile”. Despre ridicarea orașului la cer și despre pedeapsa lui în cer vorbesc următoarele pasaje: „Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Lăsați-l și haideți să mergem fiecare în țara noastră, pentru că osânda lui s-a ridicat până la nori și a ajuns până la cer! (...) De s-ar ridica Babilonul până la cer și de și-ar întări întru înălțime cetatea sa, tot vor veni din porunca Mea pustiiitorii, zice Domnul”. Este menționată și aruncarea orașului: „Voi întinde împotriva ta mâna mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul”. Acest capitol al Cărții lui Ieremia ne oferă indicii și pentru identificarea zeului responsabil cu pedepsirea orașului: „La glasul Lui freamătă apele în ceruri și El ridică nori de la

marginile pământului; făurește fulgerele în mijlocul ploii și scoate vânturile din vistieriile Sale". Această descriere nu se poate potrivi decât unei singure zeități: Enlil, zeul furtunii. Motivul distrugerii Babilonului este, conform acestui capitol, răzbunarea: „Fugiți din

Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți pentru fărâdelegile lui, căci acesta este timpul răzbunării pentru Domnul, căci El îi va da răsplată". Despre ce răzbunare este vorba aflăm din același loc: „*Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul Său*". Si ne amintim că evenimentele care au dus la sfârșitul lui Enki au început cu jefuirea templului lui Enlil din Nippur de către akkadienii conduși de Naram-Sin. Atunci, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian provocând secetă, foamete și revolte, ceea ce a dus la nimicirea imperiului. Enki însă nu s-a lăsat și a revenit la putere atât în Mesopotamia, cât și în Egipt, aceasta fiind picătura care a umplut paharul răbdării lui Enlil. „*Ne rușinam când azeam ocară, și necinstea acoperea obrazul nostru, când străinii au venit în locul cel sfânt al templului Domnului*" mai spune textul, o referire la akkadienii care au invadat și jefuit templul lui Enlil.

- *Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul)'. „Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe necazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului*

de primprejur și din mijlocul focului pe care nu-l aprinsesem eu; din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul mincinos și de limba cea nedreaptă cu pără la împărat. S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era (...) Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea". Anticii credeau că în lumea subterană a lui Enki ajungeau sufletele oamenilor după moarte. Acest Isus, fiul lui Sirah, pare că a scăpat din acea lume, pe care o numește „adâncul pântecelui împărăției morților”, unde niște entități malefice îi căutau sufletul, pe care doreau să i-l devoreze. Zeul său, pe care l-a chemat în ajutor, l-a salvat „în

Coborârea lui

zilele necazului și în vreme de jale grea".

Enlil / Iisus în lumea subterană și eliberarea sufletelor captivilor există în mitologia creștină, Ioan Damaschinul, considerat sfânt de către creștini, scria acum treisprezece secole: „*Pogorātu-te-ai în cele mai de jos ale pământului și ai sfârșămat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați,*

Hristoase". Un alt sfânt al creștinismului, Ioan Gură de Aur, amintea la rândul său de distrugerea lumii subterane. El nota că, atunci când Iisus a coborât în lumea de jos, iadul „s-a amărât... s-a stricat... a fost batjocorit... a fost omorât... s-a surpat... a fost legat. Datorită acestui episod, creștinii consideră că, la întoarcerea pe Pământ a lui Iisus / Enlil, morții vor învia și vor ieși din morminte. Această idee nu este una originală, creștinii preluând-o din zoroastrism, religie ale cărei scripturi susțin că „a cincea parte dintre morți vor ieși din morminte, cu același trup și înfățișare pe care le-au avut în clipa morții. Chiar din locul acela unde suflarea le-a părăsit trupul”.

Conform arheologilor, vulcanul Mariveles din Insulele Filipine a erupt ultima oară în jurul anului 2.050 î.e.n. Cum insulele sunt în apropierea Gropii Marianelor, erupția vulcanului în acea perioadă nu poate fi decât rezultatul catastrofei din 2.051 î.e.n., când orașul lui Enki a fost smuls de pe fundul Oceanului Pacific. Legende filipineze chiar vorbesc despre un oraș fermecat, numit Biringan, care prezintă o poartă către altă lume. Se spune că este locuit de engkantos, ființe capricioase și răutăcioase care răpesc oameni și provoacă boli. Locația orașului este necunoscută, deoarece Biringan apare și dispare din când în când. Nu lipsește nici Enki din folclorul filipinez; numit Bakunawa, este zeul lumii subterane, ce are aspect de dragon sau de șarpe marin gigantic. Prezența sa și a orașului său în miturile filipineze dovedesc de fapt prezența sa în zonă cu mult timp în urmă. Din acel episod s-a născut o superstiție a localnicilor, păstrată până în ziua de astăzi: pentru filipinezi, un singur huruit de tunete anunță moartea unei persoane importante. Cel mai probabil, superstiția amintește de zeul furtunii, ale cărui arme erau fulgerul și tunetul, care l-a ucis pe zeul exilat Enki, primul conducător al Terre i.

Nu putem ști cu siguranță dacă Enki a fost ucis în 2.051 î.e.n. sau dacă Centura de Asteroizi provine din Groapa Marianelor. Știm însă că Enlil a părăsit Pământul acum patru milenii, care i-a revenit lui Marduk. Fără îndoială, uciderea lui Enki l-a determinat pe împăratul Anu să-și retragă fiul cel mic de pe planeta noastră. Nu a fost de acord cu nesfârșita luptă dintre Celești și Veghetori. Le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărțit teritoriile și oamenii, a acceptat unele calamități precum Potopul sau cele două mari războaie. Însă se ajunsese prea departe. Moartea unuia dintre Anunnaki,

zeii cei mari, era o încălcare gravă a legilor. Pedepsa maximă a unui Anunnaki era

■ exilul. Zeii puteau fi încarcerati, torturati, exilați, însă niciodată uciși. Enlil a încălcat această regulă, așa că Anu nu a avut de ales decât să îi retragă titlul de rege, pe care să i-l ofere lui Marduk, fiul zeului ucis. Nu a fost o alegere ușoară, Enlil fiind preferatul său și moștenitorul tronului

imperiului. Însă legile erau făcute pentru toti, iar un împărat care le-ar încălca de dragul fiului său și-ar pierde încrederea supușilor. Astfel, Anu a hotărât ca Enlil să se întoarcă pe planeta zeilor. Veghetorii au rămas în continuare exilați pe Terra, mai exact în lumea subterană, însă li s-a interzis cu desăvârșire amestecul în viețile oamenilor. Din acest motiv, textele antice, inclusiv cele biblice, susțin că zeii, începând cu acea perioadă, nu s-au mai înfățișat aleșilor lor în carne și oase, ci pe ascuns, cel mai adesea în vis. Întâlnirile de gradul III ale extraterestrilor din ziua de astăzi precum și răpirile oamenilor au loc întotdeauna noaptea, la adăpostul întunericului, din cauza aceleiași reguli ale lui Anu. Pentru că zeii n-au acceptat sub nicio formă să-și piardă supușii, ci

au învățat să se ascundă mai bine. Veghetorii nu au fost lăsați pe Pământ de capul lor. O parte a Celeștilor a rămas aici, cel mai probabil pe Lună, pentru a-i supraveghea pe zeii exilați de la distanță, fără a fi reperați de oameni (din cauza aceleiași reguli ale lui Anu de a nu interveni în vreun fel în

existența muritorilor). În *Rîg-Veda* se spune că toți cei care părăsesc Pământul se opresc pe Lună, care este poarta lumii cerești, doar cine răspunde la întrebările ei fiind autorizat să meargă mai departe. Ceea ce înseamnă că, probabil, Celeștii și-au stabilit baza pe Lună, acolo unde se află și „Poarta Stelară”, calea de acces către lumea zeilor. Și poate pentru că au descoperit baza Celeștilor pe Lună, din 1972 oamenii n-au mai îndrăznit să viziteze satelitul natural al Pământului. În cele șase misiuni cu echipaj uman pe Lună, astronautii au petrecut acolo în total 80 de ore, 32 de minute și 11 secunde sau 289.931 de secunde. Cum în jurul anului 289.200 î.e.n. a luat naștere Homo Sapiens, putem presupune că 289.931 î.e.n. este anul în care Enki și Ninhursag au început să lucreze la crearea omului, prima ființă băștinașă a planetei care conținea și ADN-ul zeilor. Celeștii și-au făcut treaba conștiincioși, având grijă ca Veghetorii să respecte regulile, mai ales pe cea care le interzicea intervenția directă în $KM^{\wedge}\sim$ existența omenirii. O întâmplare din 1991 ne prezintă o mostră de conștiinciozitate din partea lor. Într-un film realizat pe 15 septembrie 1991, în cadrul misiunii STS-48 a navei spațiale Discovery, se observă cum o duzină de puncte luminoase ce se deplasează în direcții diferite, cu viteze variabile. La un moment dat, unul dintre obiecte s-a apropiat de navetă. După o izbucnire de lumină, obiectul și-a schimbat brusc traiectoria într-un unghi de 120 de grade și, accelerând, a dispărut în spațiu. Peste numai două secunde, locul ocupat mai înainte de acel obiect a fost traversat de două dăre luminoase. Putem presupune că obiectul luminos care s-a apropiat de Discovery era o navă a Veghetorilor, pusă pe fugă de un „foc de avertisment” al Celeștilor.

O inscripție a regelui babilonian Hammurabi conține ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei. Regele babilonian scria că Anu

„Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki,

Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea,

L-a făcut pe el mare printre zeii Veghetori.

Numit Babilon ce urmează să fie înălțat,

L-a făcut suprem în lume;

Si a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,

Domnia veșnică”.

Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea *Apocalipsei lui Ioan*, unde Fiarei „I s-a dat el stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian *Enuma Elis*. Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „7 zei ai Destinului” și a sute de zeități de rang minor, a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul. Apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil și a numărului 50, adică rangul de rege. Acesta s-a făcut

prin recitarea celor „50 de nume” pe care le-a primit noul al Pământului cu această ocazie. Toate puterile celorlalți zei erau incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, asirologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „etimologiile care însoțesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic și cabalistic decât unul strict lingvistic”. Se pare că există într-adevăr un sens „cabalistic” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „Toate instrucțiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume”. În cartea *Die fünfzig Namen des Marduk* („Cele 50 de nume ale lui Marduk”), Franz Bohl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părinții lui Anu; trei dintre ele conțin fiecare câte un triplu înțeles. Dintr-un astfel de înțeles aflat în cadrul altui înțeles reiese capacitatea de a „reînvia zeii morți” pe care a primit-o în sfârșit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) conțin variante ale epitetului „asar” („prîntul apelor”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „dumnezeul veacului acestuia”, cum îl numește *A Doua Epistolă către Corinteni*, a primit și secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia morții. Secret pe care Marduk încearcă din răspuț să-l pună în aplicare, pentru a-și învia tatăl.

Obligat să-și părăsească teritoriul și supusii, Enlil s-a văzut nevoit să respecte ordinul tatălui său. Însă nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk, la fel cum dacii pârjeau totul în calea invadatorilor atunci când erau atacați. Cinci texte mesopotamiene, numite *Lamentații*, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni. Unul dintre aceste texte, intitulat *Lamentație pentru Ur*, reprezintă jelirea orașului de către zeița Ningal, după ce aceasta l-a rugat pe Enlil să-și retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oras-fantomă, amintește de furia furtunii lui Enlil și invocă protecția zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamități. Zeița i-a rugat pe Anu și pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea orașului, atât în particular cât și în fata Consiliului zeilor Anunnaki:

„Mi-am încrucișat picioarele, i-am ținut de mâini, sincer am vărsat lacrimi în fata lui An, sincer m-am închinat în fata lui Enlil: «Fie ca orașul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat»”. Consiliul zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final. Visteria templului a fost golită de către invadatorii elamiti iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeițele lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrun-kug și Egal-mah, templul Ekur al lui Enlil, Iri-kug, Eridug și Unug. Distrugerea E-kic-nu-jal, pusă pe seama invadatorilor, este descrisă în detalii. „Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună țara: marea furtună a Cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat țara, furtuna care a distrus orașe, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în țară”, este notat în Lamentația pentru Ur. „Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptor, completează zeița orașului. „Secerătoarea furtună se țâra prin toată țara. Ca un uragan a distrus complet orașul. Furtuna care anihilează țara a adus orașul la tăcere. Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul și-a îndeplinit misiunea

deasupra oamenilor. Furtuna comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce țărâmul departe, a

macoperit cetatea Ur cu un veșmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (...) Cel care fugea de ea era copleșit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi și cei puternici ai Urului au murit de foame. Mamele și tatii care nu și-au părăsit casele au fost înghițiți de flăcări. Micuții ce stăteau în brațele mamelor lor au fost doborâți de apă ca niște porci”, mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: „Oamenii, nu clopuri. Apele erau ca țara în apropiere. Pereții au înghițit porțile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor unde se adunau ciorile pentru ospăț, ele stăteau împrăștiate. Re marginile tuturor străzilor și drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, erau umplute cu grămizi de corpuri. Sângele tării umple găurile, cum umple metalul o matriță. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare”. Nu știm ce fel de furtuni au fost cele care au cauzat distrugerea Sumerului și Imperiului Neo-Sumerian, ploaie, inundații, flăcări, toate au fost corelate cu atacurile împotriva orașelor și regiunilor înconjurătoare și nici afectați de aceste furtuni. Cert este că supraviețuitorii au părăsit Sumerul, împrăștiindu-se pe unde au apucat. Unul dintre ei, conform Bibliei, Coranului și Talmudului, a fost Abram (Avram în română), care a plecat înainte de începerea catastrofei, mulțumită zeului său.

40. Abraam, prințul akkadian nomad

Abram / Abraam este considerat strămoșul israelitilor și al arabilor, deținând un loc foarte important în iudaism, islamism și creștinism, religii care au fost numite abrahamice după numele său. Cercetătorii biblici l-au plasat pe Abram în jurul anului 2.000 î.e.n. Conform *Bibliei*, el s-a născut cu 1.200 de ani înainte de construcția Templului lui Solomon (fixată de tradiția evreiască la 968 î.e.n.), adică în 2.168 î.e.n., și a trăit 175 de ani. Tradiția biblică nu reprezintă o dovadă a existenței lui Abram, însă acea dovadă ar putea veni din Babilon. Capitolul 14 al *Facerii* susține că „în zilele lui *Amrafel* (Amraphel în ebraică), *regele Senaarului* (Sumerului), *ale lui Arioc* (Ariokh), *regele Elasarului*, *ale lui Kedarlaomer* (Khedorla'omer), *regele Elamului și ale lui Tidal* (Tidhal), *regele din Gutim, s-a întâmplat să facă aceștia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birša, regele Gomorei, cu Șinab, regele Admei, cu Șemeber, regele Teboimului, și cu regele din Bela sau Toar*”, război la care a participat și Abram. Niciunul dintre acești regi nu avea acoperire istorică, prin urmare au fost considerați personaje mitologice până în 1987, când o serie de tăblite babiloniene a schimbat părerea cercetătorilor. Descoperirea lor a fost anunțată în acel an într-o conferință a lui Theophilus Pinches la Institutul Victoria din Londra. În ele se spunea că regele Elamului, Kudur-Laghamar, conducea o alianță de regi care îi includea și pe Eri-Aku („Servitor al lui Aku”) din Larsa și Tud-ghula din Gutium. Nu a fost dificilă echivalarea lui Kudur-Laghamar cu Khedorla'omer, lui Eri-Aku cu Ariokh și a lui Tud-ghula cu Tidhal. În plus, s-a reușit și stabilirea perioadei războiului acestor regi, după ce a fost identificat „*Amrafel, regele Senaarului*”. În 1875, comparând lectura tradițională a numelui cu articularea sa în traduceri biblice timpurii, asiologul și arheologul François Lenormant sugera în *La Langue Primitive de la Chaldée* că ar fi corect să se

citească „Amar-Pal”, așa cum este scris fonetic în *Septuaginta* (traducerea *Toréi* în

greacă din secolul al II-

lea î.e.n.). Doi ani mai târziu, savantul victorian Daniel Henry Haigh, care a adoptat și el varianta „Amar-Pal”, afirmând în *Zeitschrift für Ägyptische Sprache und Altertumskunde* că „al doilea element (din numele regelui) este un nume al Zeului-Lună (Sin)”, a declarat: „De mult eram convins de identitatea lui Amar-pal ca fiind unul dintre regii Urului”. În 1916, și Franz Böhl a sugerat în *Die Könige von Genesis 14* ca numele regelui să fie citit ca în *Septuaginta*, „Amar-Pal”, explicând că înseamnă „Văzut de Fiu”, un nume regal în spiritul altor nume regale din Orientul Apropiat, la fel ca egipțeanul Thoth-mes („Văzut de Thoth”). Astfel, putem concluziona că biblicul Amraphel sau Amar-Pal este Amar-Sin, regele Imperiului Neo-Sumerian între 2.048 și 2.039 î.e.n. Documentele istorice descriu o alianță între sumerieni și vecinii lor, cu doar câțiva ani înainte de domnia lui Amar-Sin. În cel de-al douăzeci și optulea său an de domnie (2.066 î.e.n.), predecesorul său, regele Sulgi, și-a dat fiica de soție viceregelui Elamului, oferindu-i orașul Larsa ca zestre. În schimb, viceregele i-a pus lui Sulgi la dispoziție o legiune de trupe elamite. Acele trupe au fost folosite de regele sumerian pentru a supune provinciile apusene, inclusiv Canaanul în cel de-al patruzeci și unulea an al său de domnie, adică în 2.053 î.e.n. Prin urmare, în ultimii ani ai domniei lui Sulgi și în primii ai succesorului său, Amar-Sin, găsim nisa de timp istoric în care se înscrie consemnarea biblică, războiul regilor, la care a participat și Abram.

Geneza biblică susține că Terah, un urmaș al lui Sem (unul dintre cei trei fii ai lui Noe), care locuia în Ur, a avut trei fii: Abram, Nahor (care purta numele bunicului său, tatăl lui Terah) și Haran. Cel din urmă, care avea un fiu pe nume Lot, a murit înaintea tatălui său și a fost îngropat în orașul Ur. Abram și-a luat-o ca soție pe Sarai iar Nahor pe Milkha, fiica lui Haran. La un moment dat, „a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în țara Canaanului; dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo”. Harran din nordul Mesopotamiei este orașul în care Terah și-a găsit sfârșitul. Pe când Abram avea șaptezeci și cinci de ani, Yahweh i-a spus să-și ia familia și să plece în Canaan, teritoriul pe care i-l va lăsa lui și urmașilor săi. Abram l-a ascultat și a părăsit Sumerul. De ce a fost ales el de Yahweh? Cine era Abram cu adevărat?

Conform *Bibliei*, Abram era un urmaș al lui Sem, unul dintre cei trei fii ai lui Noe, strămoșul rasei semite. Prin urmare nu era un sumerian pur-sânge sau arian, ci făcea parte din rasa semită. În *Facerea* 14:13 este numit „Abram Evreul”, termenul biblic fiind „ibri”, cuvânt care provine din numele lui Eber, unul dintre strămoșii săi. Sufixul biblic „i”, aplicat unei persoane, înseamnă „născut în”. Cum prefixul „n” era adesea înlăturat în traduceriile semite din sumeriană, „ibri” se traduce prin „născut în

Nibru”, acesta fiind numele sumerian al orașului Nippur. Abram era un „ibri” sau un „nibri”, adică originar din Nippur, orașul lui Enlil. *Biblia* nu afirmă că Terah și familia sa

fi fost din Ur (doar pentru Haran este menționat ca loc al nașterii), ci doar că locuiau acolo la un moment dat. Ceea ce înseamnă că, după cum arată epitetul „ibri”, proveneau din Nippur, acolo unde neamul lor a locuit începând cu Eber, și s-au mutat mai târziu în Ur. *Vechiul Testament* nu oferă informații despre tatăl lui Abram. Culegerea evreiască *Midras* îl consideră un preot idolatru, făuritor de idoli. Într-o zi, Abram - care nu îi împărtășea convingerile religioase - i-a spart totii idoli din prăvălie. O întâmplare asemănătoare este povestită în *Coran*, unde Abram sparge idolii comunității sale. Numele lui Terah în akkadiană este Tirhu, care semnifică un artefact sau un vas cu scopuri magice. Semnul cuneiform pentru Tirhu, în sumeriană, origina din cel al cuvântului Dug.namtar, care se traduce prin „Vorbitor al sortii”. Punând cap la cap aceste informații, putem presupune că Terah era preot oracular în Nippur, adică cel care vorbea cu Enlil, una dintre cele mai importante funcții preoțești. Astfel ne putem da seama de ce s-a mutat din Nippur în Ur și de acolo în Haran.

În 2.112 î.e.n., Ur-Nammu s-a așezat pe tronul Sumerului și a transformat cetatea Ur în capitala Imperiului Neo-Sumerian. Acela este momentul în care Terah a părăsit Nippurul pentru a-i sta regelui alături, probabil la dorința lui Enlil de a avea un spion în Ur, fiind cunoscut faptul că regele era un adept al lui Enki. Încoronarea lui Ur-Nammu chiar a avut loc la Nippur, unde a fost uns ca rege de preoții lui Enlil (printre care probabil s-a aflat și

Terah). Noul rege a transformat orașul Ur nu doar în capitala administrativă a imperiului, ci și în cea religioasă, în defavoarea Nippurului. Prin urmare, mutarea din Nippur în Ur a preotului oracular este firească. Legătura dintre familia lui Terah și casa regală a Sumerului reiese și din numele părților feminine menționate în *Biblie*: fiica lui Haran, fratele lui Abram, se numea Milcah („Regina”), iar soția lui Abram și sora sa după tată purta numele Sarai („Prințesa mea”). Pe lângă acestea, mai există o legătură între numele fetelor și regalitate, neobservată de cercetători.

Despre mama lui Abram, *Biblia* nu spune niciun cuvânt. *Talmudul babilonian* o numește Amsalai, fiica lui Karnevo. Nu știm nimic despre acest Karnevo, cum nu știm nici despre fiica sa. Însă putem deduce singuri adevărul. Conducătorul Imperiului Akkadian, Naram-Sin, care a domnit între anii 2.255 - 2.218 î.e.n., nepotul lui Sargon cel Mare, a jefuit templul lui Enlil din Nippur. După domnia fiului său, Sar-Kali-Sarri (2.218 -

2.193 î.e.n.), odată cu nașterea lui Terah a

Gutienii au atacat Akkadul iar la tron au urmat patru regi - Igigi, Imi, Nanum și Ilulu - a căror domnie a însumat doar trei ani. După ei, la conducere a ajuns Dudu care, în cei douăzeci și unu de ani de domnie, nu a reușit să readucă ordinea în imperiul lovit de foamete și revolte. Ultimul rege al Imperiului Akkadian a fost Su-Turul / Su-Durul (2.169 - 2.154 î.e.n.), care a reușit să restaureze o parte a autorității centralizate, însă nu a putut împiedica prăbușirea imperiului său în fata raidurilor gutienilor aduși în Mesopotamia de Enlil. Fără îndoială că, în încercarea de a reface ordinea, a încercat să-i împace pe preoții

din Nippur ai lui Enlil. Mai ales deoarece aceștia promovau ideea că haosul din imperiu era rezultatul blestemului zeului, care voia răzbunare, după cum susțin texte din acea perioadă, precum *Blestemul Akkadului*. O alianță puternică între casa regală akkadiană și

preotimea sumeriană din Nippur nu se putea realiza decât printr-un singur mod: căsătoria unui preot cu o urmașă a lui Naram-Sin. Inscripțiile vremii ne arată că trei dintre fiicele lui Naram-Sin au ocupat funcția de Mare Preoteasă până în acel moment: Tutanapsum în Nippur, Enmenanna în Ur și Sumsoni în Sippar. Înaintea lor, Enheduanna, fiica lui Sargon cel Mare și mătușa lui Naram-Sin, a ocupat această funcție în Ur. De asemenea, și mama lui Sargon în orașul Azupiranu. Înclinația femeilor din casa regală a lui Sargon către preoție era una firească și chiar tradițională. Cea aleasă pentru căsătoria aranjată a fost numită Amsalai de către *Talmud*. Prima parte a numelui ei, „am”, este varianta ebraică a sumerianului „en”, care indică funcția de Mare Preoteasă în Ur, la fel ca predecesoarele ei, Enheduanna și Enmenanna. Iar „salai” este o variantă a numelui ebraic „sarai” („prințesa mea”), purtat de soția lui Abram, care provine din akkadianul „sar” („regină”). Tatăl ei este numit Kar-nevo în *Talmud*, care se mai scrie și Kar-nebo, adică „Mielul lui Nabu”. Singura prințesă din acea perioadă care se potrivește descrierii este fiica lui Sar-Kali-Sarri și a reginei sale, Tuta-Sar-Ibbis. Remarcăm că numele ambilor conține particula „sar” („rege”), întâlnit și în numele mamei lui Abram. Știm din inscripțiile vremii că, până să urce pe tronul Imperiului Akkadian, Sar-Kali-Sarri a fost guvernatorul Nippurului, instalat în acea funcție de tatăl său, pentru controlul preotimii. Fiind semit, prin urmare adept al Veghetorilor, fiul lui Naram-Sin putea adopta titlul Kar-nebo / Kar-nevo, adică „mielul lui Nabu”, care era fiul și moștenitorul lui Marduk. Este posibil ca el, în acea vreme, să fi numit semiți de-ai săi ca preoți în Nippur, pentru a deține controlul tagmei preoțești. Știm deja că sora sa, Tutanapsum, era Mare Preoteasă. În acea vreme se aflau în Nippur Nahor, Serug și Ragau, tatăl, bunicul și străbunicul lui Terah, tatăl lui Abram. Sunt mari șanse ca măcar unul dintre ei (dacă nu

*
t

chiar tot)
ar

fi devenit preoți din ordinul lui Sar-Kali-Sarri, ceea ce

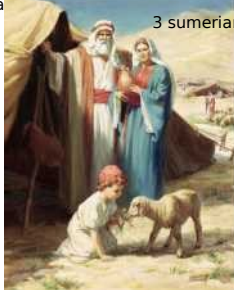
explica modul în care a ajuns Terah să dețină rolul de preot oracular al lui Enlil, fiind știut faptul că funcția de preot se transmitea din tată în fiu. Cel care a ales-o pentru căsătoria aranjată pe acea prințesă, nepoata lui Naram-Sin, a fost negreșit Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian, în încercarea sa de a readuce ordinea în țară. Soțul prințesei akkadiene a fost ales Terah, preotul semit din Nippur, născut în anul morții lui Sar-Kali-Sarri și al invaziei gutienilor. Poate motivul mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n. a fost prințesa Amsalai. Odată eliberat Sumerul de akkadieni și gutieni iar Urul redevenit capitală, fosta Mare Preoteasă din Ur se putea întoarce acasă, unde să-și continue munca începută în tinerețe. Sau poate chiar își dorea să recapete tronul strămoșilor ei. Descendenta lui Abram din casa regală akkadiană ar putea explica numele Milcah („Regina”) și Sarai („Prințesa mea”), averile pe care le deținea

Abram încă de la plecarea din Sumer, mica armată pe care o conducea, dar și legăturile sale cu regii din câmpia Iordaniei, cu cel filistean, cu cel al Salemului și cu cel al Egiptului Inferior. Însă cea mai bună dovadă o reprezintă tot *Geneza* biblică. La moartea Sarrâi, fiii lui Het din Hebron i-au dat lui Abraam cel mai

bun loc de înmormântare pentru soția sa deoarece, după cum i-au mărturisit, „tu aici la noi esti un volevod al lui Yahweh”. Iar „volevod” nu este decât un sinonim pentru „dömnitor” sau „rege”.

O dovadă suplimentară a originii akkadiene a lui Abram o reprezintă chiar numele său și al soției sale. Numiți inițial Abram și Sarai, zeul lor le-a schimbat numele în Abraham (Avraam în română) și Sarah sau Sara în 2.024 î.e.n., pe când erau în Canaan. Unii cercetători consideră că, astfel, cei doi au renunțat la numele lor sumeriene în favoarea unora semite, devenind oficial semiți. O ipoteză logică, din moment ce, în acea vreme, sumerienii erau în pragul dispariției, în timp ce semiții se pregăteau să ocupe întregul Orient Mijlociu. Abram și familia sa, semiți la origine, trebuiau să renunțe la tot ce îi lega de Sumer, inclusiv la nume, să se adapteze vremurilor și traiului opusă. Abram nu este un nume din Canaan. Oricât de logică pare această ipoteză, realitatea este totuși

3 sumerian, ci semit.

Fiind compus din „ab” („tată”) și „ram” („măreț,

suprem”), se traduce

ca „tatăl suprem”, un nume firesc pentru un membru al unei case regale. Soția sa avea tot un nume semit, compus din „sar” („prînt”) și „ai” („al meu”), traducându-se corect prin „prîntesa mea”. Fiind akkadieni, cei doi aveau nume akkadiene. În Canaan, zeul le-a oferit

nume așa-zis semite, Abraham și Sarah / Sara („prințesă”). În realitate, numele primite erau Ab.ra.am și Sar.ra, nume sută la sută sumeriene, redactorii *Vechiului Testament* modificându-le pentru a avea sens în ebraică. În sumeriană, „sar” are înțelesul de „gonit”, iar printre multiplele sensuri ale cuvântului „ra” se numără și „a conduce”, folosit și de egipteni pentru a-și denumi zeul din fruntea panteonului. Așadar, Sarra se numește „conducătoarea izgonită”, nume care i se potrivește, fiind nevoită să-și părăsească țara pentru a se așeza în Canaan, după câțiva ani de nomadism. La Abraam, lucrurile sunt puțin mai încurcate. Scris cu cuneiforme, cuvântul „ab” („fereastră, deschizătură, nisă”) era reprezentat prin același semn folosit pentru „es” („a unge”) și „aba” („lac, mare”). Prin urmare, prima silabă ar putea fi oricare dintre cele trei variante. „Ra” înseamnă „a acompania, a conduce, a purta”. Ultima silabă, „am”, scrisă după un substantiv, înseamnă „a fi”. În rest, are același înțeles ca și „aga”, adică „diademă, coroană” (cu sensul de simbol al regalității). Astfel, cea mai corectă traducere a numelui Abraam este „cel uns pentru a purta coroana”, un nume ce i se potrivea perfect. Făcea parte din casa regală akkadiană, fiind un urmaș al lui Sargon cel Mare, al mamei acestuia, divina Kug-Bau, și chiar al lui Marduk. Numele său, primit cel mai probabil de la mama sa, prințesa akkadiană, ne arată că aceasta își dorea tronul Sumerului dacă nu pentru ea, măcar pentru fiul ei. Așadar, acesta este adevăratul motiv al mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n.

Cine era Sarai cu adevărat? În Facerea 11:29 se spune: „Iar Avram și Nahor și-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milca, fata lui Haran, tatăl Milcâi și al Iscâi”. Acesta este singura menționare biblică a Iscâi, fiica lui Haran, sora Milcâi și a lui Lot. Unii cercetători

au ajuns la concluzia *Talmudului* și a altor surse rabinice că nu este decât un alt nume sau un titlu al Sarai. Cuvântul „ischah” este un derivat al rădăcinii aramaice folosite pentru văz, prin urmare a fost tradus ca însemnând „cea care vede”, o referire la clarviziune, în tradiția evreiască, prin prisma acestui epitet, Sarai este considerată un profet la fel de mare sau chiar mai mare decât Abram, deoarece putea vedea viitorul. În consecință, Ischah este privit ca un alter-ego al soției lui Abram, ce se referă doar la partea ei profetică. Rabinul Isaac Luna Askenazi, considerat tatăl Kabbalei contemporane, scria în secolul al XVI-lea: „ *Ischah a fost Sarra, dar de ce era numită Ischah? Deoarece vedea viitorul grație inspirației divine*”. În zilele noastre, folcloristul american Howard Schwarz o descria pe Ischah ca fiind o „*extensie a personalității Sarai dincolo de limitele ei normale*”.

Dacă Sarai și Ischah sunt una și aceeași persoană, apare o problemă. Ischah este fiica lui Haran și nepoata lui Abram. În *Facerea* 20:12, Abram spune despre Sarai: „*Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu știu după mamă, iar acum mi-e soție*”. Era ea într-adevăr fiica lui Terah? În *Facerea* 11:31

scrie: „*a luat Bil --V nepotul*

Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și

său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său”. Dacă era fiica lui Terah, autorul biblic ar fi menționat asta, așa cum a făcut cu Abram; în schimb, o numește nora sa. Afirmatia lui Abram este una dubioasă dacă observăm contextul în care a fost formulată. Biblia spune că, atât în Egipt cât și în Gherara, Abram a declarat că Sarai îi este soră, nu soție, de teamă să nu fie ucis de eventuali pretendenți ai ei. După ce i-a apărut Yahweh în vis pentru a-i cere să-i înapoieze soția lui Abram, regele Abimelech l-a întrebat pe patriarh de ce nu a spus adevărul. Prins cu minciuna, e normal ca Abram să fi încercat să se apere într-un fel. Așa că nu e exclus să-i fi oferit regelui o nouă minciună, care să includă și o parte din adevăr. Prin urmare, afirmația că Sarai îi este soră după tată, în acest context, nu poate fi privită decât cu suspiciune. Deși trebuie să luăm în calcul și varianta că ar putea fi adevărată. În acest caz, cum ar putea Sarai să fie și fiica lui Terah, și a lui Haran?

Ținând cont că a murit primul, cu mult înaintea celorlalți, Haran pare a fi cel mai mare dintre fiii lui Terah. Abram, care a trăit cel mai mult dintre frați, pare să fi fost mezinul. În Geneza biblică, unde se spune că lui Terah „/ s-au născut Avram, Nahor și Haran”, ordinea enumerării celor trei nu a fost stabilită în funcție de vârstă, ci de importanță. Abram este unul dintre cele mai importante personaje pentru iudaism, islamism și creștinism, fiind considerat părintele israelitilor și al arabilor. Prin urmare, e normal să fie notat primul. Haran e cel mai puțin important dintre frați, ținând cont că a murit primul, neluând astfel parte la peregrinările familiei. Așadar, în listă a fost trecut ultimul. După moartea lui Haran, rămase orfane de tată, Sarai și Milcah au fost adoptate de către bunicul lor, Terah. Legile vremurilor specificau foarte clar că orice familie avea nevoie de un cap, care era întotdeauna soțul / tatăl copiilor. Atunci când deceda tatăl, noul cap al familiei sau tatăl copiilor devenea, din punct de vedere legal, tatăl defunctului sau bunicul copiilor după tată. În acest mod Sarai și Milcah au devenit ficele adoptive ale lui Terah. Cei doi fii rămași ai lui Terah, Abram și Nahor, le-au luat de neveste, după cum cerea tradiția vremurilor. Probabil nunțile lor au avut loc în același timp, fiind vorba despre căsătoria a doi frați cu două surori. După nuntă, fetele nu mai aveau nevoie de un tată din punct de vedere legal, deoarecece capi ai familiilor deveneau soții lor. Astfel se explică de ce mai târziu, la plecarea din Ur în Haran, Sarai este numită nora lui Terah, și nu fiica sa. Cu ajutorul numelor celor

doi fete putem stabili oHrddineea nașterii lor. Cum „Milcah” („Regina”) reprezintă un rang mai mare decât Sarai („Printesa mea”), ea a fost prima fiică a lui Haran. La fel ca soțul ei, Sarai era mezină. Astfel se explică și modul în care s-au stabilit cele două cupluri: Nahor, fratele mai mare, a ales-o pe Milcah, sora mai mare, în timp ce lui Abram, fratele mai mic, i-a rămas Sarai, sora mai mică. Se pare că a fost potrivirea perfectă, cel puțin pentru mezinul lui Terah: Abram putea vorbi cu zeii, la fel ca

tatăl său; soția lui era clarvăzătoare, având capacitatea de a vedea viitorul. Părinții lui au fost preoți, mama sa ocupând chiar funcția supremă. La fel ca strămoșii lor, proveniți din regina Kug-Bau: Sargon cel Mare, mama și fiica sa, precum și fiicele lui Naram-Sin. În aceste condiții, nu e de mirare că au primit o misiune divină.

În 2.094 î.e.n., când regele Ur-Nammu a murit, fiul său, Sulgi, a preluat tronul. Deși în primii ani s-a implicat în construirea de temple și chiar a terminat zigguratul lui Nanna / Enki, început de tatăl său,

Îi nu era un mare credincios. Ci dimpotrivă. A intervenit în afacerile templelor din tot Sumerul,

probabil fiind principalul motiv pentru care le-a construit. Der este unul dintre orașele cu temple în afacerile cărora Sulgi a intervenit în prima parte a domniei sale, însă pe care l-a distrus în 2.075 î.e.n., aparent ca pedeapsă din voința zeilor. Cronici timpurii, precum *Cronica Weidner*, criticau nelegiuirile regelui, cum ar fi faptul că „nu efectua corect ritualurile, și-a spurcat ritualurile de purificare”. Textul *CM 48* îl învinuiește de influențare necorespunzătoare a riturilor, compunând „stele mincinoase, scrieri insolente”. *Cronica Regilor Timpurii* îl acuză de „porniri criminale, iar bunurile templului Esagila și ale Babilonului le-a luat ca pradă”. S-a proclamat zeu în cel de-al douăzeci și treilea an al său de domnie, iar timpul și l-a petrecut compunându-și imnuri autolaudative. Se pare că aceste „nelegiuiri” erau pe placul Veghetorilor, Istar invitându-l în Uruk, unde l-a făcut „un om ales pentru vulva Inannei”. Au făcut sex în templul lui Anu, după o petrecere privată, la care a participat și Marduk, după cum recunoștea însuși Sulgi:

„Cu viteazul Utu (Marduk), prieten ca și frate,

Am băut licoare tare în

templul întemeiat de Anu.

Menestrelii mi-au cântat cele șapte cântări de dragoste.

Inanna (Istar), regina, vulva Cerului și a

Pământului, îmi era alături, benchetuind în

templu”.

Actul sexual sfidător în templul sacru al unui zeu Celest nu era nefiresc pentru Sulgi, el însuși fiind conceput pe altarul lui Enlil din templul său din Nippur, printr-o uniune dintre regele Ur-Nammu și Marea Preoteasă a lui Enlil. Un astfel de rege nu avea cum să fie pe placul unui preot credincios lui Enlil, precum Terah. Știind ce va urma, oh poate îndemnat de zeul său, în 2.094 î.e.n., când Sulgi a urcat pe tron, Terah și familia sa au plecat în Harran, orașul geamăn al Urului. Nu a luat cu el toată familia, după cum susține *Geneza* biblică, ci a fost însoțit doar de Abram, Sarai și Lot, fiul lui Haran. Nu știm ce s-a întâmplat cu soția lui Terah, dacă a rămas în Ur oh a plecat și ea în orașul din nordul Sumerului. Este posibil ca tot ea să fi fost motivul plecării din Ur după moartea lui Ur-Nammu și înscăunarea noului rege; aroganțului Sulgi, care nu avea respect pentru zei, îi lipsea toleranța tatălui său față de străini, mai ales față de membrii fostei case regale akkadiene. Mai mult ca sigur, pentru a nu fi în pericol, prințesa Amsalai și-a luat familia și a fugit în Harran, departe de palatul regal. Sau poate, odată cu înscăunarea lui Sulgi, prințesa și-a dat seama că nu

mai are nicio sansă să preia tronul strămoșilor săi, așa că a plecat.

Când Sulgi a căzut, în 2.048 î.e.n., Yahweh i-a vorbit pentru prima oară lui Abram. Zeul i-a cerut să părăsească Harranul și să se îndrepte către Canaan, ținutul pe care a promis că îl va dăruia urmașilor lui Abram. Era la scurt timp după moartea lui Enki, iar rege al Sumerului devenise Amar-Sin, primul dintre cei trei care au adoptat epitetul akkadian al zeului în numele lor, ca omagiu adus divinității defuncte. De asemenea, Amar provine din Amar Utu, numele sumerian al lui Marduk, așa că e evidentă apartenența regelui la cultul Veghetorilor. *Biblia* spune că Abram avea șaptezeci și cinci de ani când a părăsit Harranul, prin urmare s-a născut în 2.123 î.e.n. Tatăl său a mai trăit șizeci de ani, așadar s-a născut în 2.193 î.e.n. și a murit în 1988 î.e.n., în Harran, la vârsta

de două sute cinci ani. A luat Abram „pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agonisiseră ei și toți oamenii, pe care-i aveau în Haran, și au ieșit, ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan”. Apartenența sa la fosta casă regală i-a adus beneficii: avere, slujitori și chiar soldați. Termenul biblic folosit pentru a desemna oamenii lui Abram este „naar”, care a fost tradus în diferite moduri, ca „slugi”, „tineri” sau „oameni”. Însă, în limba huriană, acest cuvânt desemna călăreți. De altfel, în textele militare mesopotamiene se găsesc printre soldații cu care și cavalerie „lu.nar”-ii („oamenii-nar”), călăreții rapizi. În plus, în *Cartea întâia a Regilor* din *Vechiul Testament*, regele David a atacat tabăra unor amaleciti, „și nimeni din ei n-a scăpat, afară de patru sute de tineri („Is-Naar” în original, adică „oameni-nar” sau „lu.nar”) care s-au suit pe cămile și au fugit” (30:17). Numindu-i pe oamenii lui Abram „oameni-nar”, *Biblia* ne informează că a părăsit Sumerul cu un corp de cavalerie care, probabil, folosea cămile, nu cai, cămilele fiind mult mai potrivite pentru zonele aride din Canaan și Sinai.

Prezența soldaților sub comanda lui Abram ne indică faptul că, după moartea lui Sulgi, își dorea să atace capitala Ur pentru a prelua în forță tronul strămoșilor săi. Poate visa chiar la restaurarea Imperiului Akkadian. În timpul petrecut în Harran și-a strâns mica armată, pe care n-a mai apucat să o folosească pentru lovitura de stat plănuită. Zeul său i-a schimbat planurile, trimițându-l în Canaan. Pentru acest lucru, i-a promis un nou teritoriu: „*leși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare*”. Abram s-a lăsat convins și, cu gândul la noul ținut, a renunțat la ideea de a conduce Sumerul.

În Canaan, la locul numit Sichem, lângă stejarul Mamvri, i s-a arătat din nou zeul, ocazie cu care Abram a ridicat un altar. Singurul motiv pentru care zeul i s-a înfățișat a fost să-i arate teritoriul promis: „*țara aceasta o voi da urmașilor tăi*”. Apoi, Abram a pornit spre viitorul oraș Ierusalim, numit Salem în acele zile, până la muntele Monah, „care e la răsărit de Beth-El” („casa zeului”), unde a mai

ridicat un altar. De acolo a plecat spre sud, până în Egipt, care în acel moment era împărțit în două. Egiptul de Sus era condus de Mentuhotep II din Theba iar Egiptul de Jos de către Merikare din Herakleopolis. Veniti din Canaan, cei mai probabil Abram, Sarai și Lot au ajuns la curtea lui Merikare. Fermecat de frumusețea soției lui Abram, faraonul a luat-o de nevastă, știind că ea e sora lui Abram, cumpărând-o de la Abram, dându-i pe ea „oi, vite mari și asinai, slugi și slujnice, cățari și cămăși”

spune că au stat cinci ani în Egipt. în Biblie, „Domnul însă a lovit cu bățai mari și grele pe Faraon și casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram”. Speriât, Merikare i-a dat lui Abram, soția înapoi și i-a gonit din Egipt, permitându-le să păstreze averea primită. E posibil ca plecarea lui Abram, Sarai și Lot din Egipt să nu se datoreze unui faraon speriat de Yahweh, ci conflictului, dintre dinastiile din Theba și Herakleopolis, care tocmai izbucnise. În încercarea de a cuceri regiunea Thinis, Merikare a profanat necropola sacra a lui Osiris / Enki din Abydos. Mentuhotep II din Theba nu a putut lăsa nepedepsit acest sacrilegiu, prin urmare și-a trimis armatele în nord, l-a atacat și învins pe Merikare, apoi a unificat Egiptul. Sunt mari șanse ca Merikare să fi murit în lupta cu Mentuhotep II, care a avut loc în jurul anului 2.040 î.e.n. Acesta pare, cel mai plauzibil motiv pentru plecarea lui Abram din Egipt: teama de conflictul armat în care era implicat faraonul sub protecția căruia se aflase până în acel moment. Dacă relatarea din *Canta Jubileelor* este adevărată, după cinci ani (adică în 2.042 î.e.n.) au părăsit Egiptul, din cauza războiului dintre dinastiile regale din Theba și Herakleopolis.

întorcându-se pe unde venise, Abram a ajuns la muntele Monah, între Beth-El și Hai, unde ridicase un altar pentru Yahweh. Acolo s-a despărțit de nepotul său, Lot, care a plecat spre Sodoma din câmpia Iordanului, iar Abram a rămas în Canaan. După plecarea lui Lot, zeul i-a apărut din nou lui Abram, pentru a-i cere să verifice acel teritoriu, amintindu-i că îl va lăsa urmașilor lui. Acesta s-a întors la stejarul Mamvri din Hebron, unde a mai ridicat un altar. Nu a petrecut mult timp acolo deoarece „în zilele lui Amrafel, regele Senaarului”, a avut loc expediția militară a regilor răsăriteni, împotriva celor canaaniti. Aceasta pare să fi avut loc în 2.039 î.e.n., în ultimul an de domnie al lui Amar-Sin. *Facerea* 14:5 susține că războiul a

avut loc la paisprezece ani după ce elamitii, sub conducerea lui Kedarlaomer / Kudur-Laghamar, îi subjugaseră pe regii canaaniti.

Într-adevăr, trecuseră paisprezece ani de când regele sumerian Sulgi, predecesorul lui Amar-Sin, la sfatul oracolului zeului Nanna / Enki, a lansat campania militară din 2.053 î.e.n., din Canaan, condusă de elamiti. După ce i-au învins pe refaimi, pe zuzimi, pe emimi, pe horei, pe amaleciti și pe amorei, Kudur-Laghamar / Khedorla'omer, Eri-Aku / Ariokh, Tudghula / Tidhal și Amar-Sin / Amraphel s-au luptat în Valea Sidimului cu cinci regi din Câmpia Iordanului: Bera, Birsă, Sinab, Semeber și regele din Bela / Toar. Învingători, regii mesopotamieni au jefuit Sodoma și Gomora și au plecat. L-au luat cu ei și pe Lot, pe care l-au capturat în Sodoma. Aflând că nepotul său a fost înrobît, Abram a plecat cu trei sute optsprezece călăreți „naar”. L-a ajuns pe regii mesopotamieni la Dan, unde i-a atacat și învins în timpul nopții, eliberându-l astfel pe Lot și recuperând prada de război luată din Sodoma. Pentru această victorie incredibilă, a fost felicitat atât de Bera, regele Sodomei, cât și de Melhisedec, cel al Salemului. Mai mult, noaptea i-a apărut zeul său în vis, pentru a-l asigura că îi va lăsa moștenire acel tinut. Învinși, regii mesopotamieni au fost detronați. Amar-Sin și-a pierdut viața pe drumul spre casă, fiind ucis de înțepătura unui scorpion, tronul primindu-l fratele său, Su-Sin. Prin victoria în fata lui Naram-Sin și a aliaților său, Abram putea considera că s-a răzbunat pe cel care i-a ocupat tronul care i se cuvenea, cel al Sumerului.

La zece ani după sosirea în Canaan, adică în 2.038 î.e.n., pentru că Sarai era stearpă, Abram s-a culcat cu slujnica ei, egipteanca Hagar. Se întâmpla la scurt timp după moartea lui Amar-Sin și înscăunarea fratelui său, Su-Sin, pe tronul Imperiului Neo-Sumerian. Din dorința lui Abram de a avea un copil imediat după ce a aflat de moartea lui Amar-Sin înțelegem că își dorea un fiu care să urce pe tronul Sumerului. Doar făcea parte din familia regală akkadiană, strămoșii săi conducând

Mesopotamia timp de două secole. Prin urmare, avea I dreptul de a cere tronul. Momentul era cel mai potrivit, Sumerul fiind slăbit, mai ales după destrămarea alianțelor cu vecinii săi. Nici mama viitorului copil nu a fost aleasă întâmplător; deși *Biblia* susține că era o simplă slujnică, o veche legendă evreiască, amintită de Louis Ginzberg în *Legends of Jews*, o consideră pe Hagar fiica faraonului, pe care Merikare i-a dat-o lui Abram în schimbul Sarăi, alături de „*oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catâri și cămile*”. Devine tot mai evident faptul că Abram își dorea un fiu care să primească tronul Sumerului, având ambii părinți cu sânge regal. După nouă luni, Hagar a născut un băiat pe care l-a botezat Yisma'el (Ismael în română), după cum i-a poruncit un înger, pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. Era în 2.037 î.e.n., Abram având atunci 86 de ani.

Ajuns pe tronul Sumerului în 2.039 î.e.n., Su-Sin a găsit marea alianță a regilor mesopotamieni destrămată, iar pe foștii aliați ai Urului atacându-i imperiul aflat în descompunere. Regele nu a avut de ales decât să ceară ajutorul zeilor săi, Veghetorii. La începutul domniei sale, se lauda într-o inscripție că „*Sfânta Inanna (Istar), cea înzestrată cu uimitoare calități, prima fiică a lui Sin (Enki)*”, i-a oferit arme cu care să „*atace în luptă tara dușmană care e nesupusă*”. Însă ajutorul zeiței era insuficient, iar Su-Sin și-a oferit loialitatea celeilalte tabere divine. Pe măsură ce creșteau presiunile din vest, regele a început să le ceară iertare și ajutor zeilor cei mari din Nippur, adică lui Enlil și soției sale, Ninhursag. Textele rămase din acea vreme și excavatiile arheologice au dezvăluit că Su-Sin a întreprins lucrări masive de reconstrucție în Nippur. Disperat, a înălțat și o stelă pentru Enlil și soția sa, „*o stelă cum niciun rege nu mai durase*”. Zeul însă nu era prezent, pentru a-i răspunde; doar Ninlil / Ninhursag i-a auzit implorările. Cuprinsă de compasiune, „*pentru a prelungi bunăstarea lui Su-Sin, a-i întinde vremea coroanei*”, zeița i-a dat o „*armă care cu radiație lovește (...)* a cărei înspăimântătoare străfulgerare ajunge până la cer”. Un text al lui Su-Sin, catalogat sub indicativul *Colecția B*, susține că, după ce a făcut Harranul să „*tremure de spaima armelor lui*”, regele a încercat să facă pace. A trimis-o pe fiica sa ca mireasă, probabil conducătorului regiunii. Fata s-a întors în Sumer, „*înființând un oraș pentru Enlil și Ninlil (Ninhursag) pe hotarul Nippurului*”. Era prima dată „*din zilele când s-au hotărât sortii, ca un rege să construiască un oraș pentru Enlil și Ninlil*”; după cum se lauda Su-Sin. Regele chiar și-a atribuit rolul de Mare Preot în Nippur, însă toate aceste eforturi ale sale au fost în zadar. Enlil refuza să-i ofere ajutorul, iar Imperiul Neo-Sumerian se apropia de

iminentul său sfârșit. Într-un ultim gest disperat de a atrage protecția Celeștilor, Su-Sin a construit

pentru Enlil și Ninhursag „o mare barcă de croazieră, potrivită pentru cele mai late râuri”, pe care „a împodobit-o desăvârșit cu pietre

prețioase”, a înzestrat-o cu vâsle din cel mai fin

lemn și a mobilat-o cu tot confortul, inclusiv cu un pat nupțial. Apoi, a „pus barca de croazieră în bazinul larg din fața Casei Plăcerilor lui Ninlil”. Se pare că, în sfârșit, regele a găsit formula câștigătoare; Enlil s-a lăsat înduplecat și s-a întors în Nippur: „Când Enlil a auzit

De la o zare la alta s-a grăbit,

Din miazăzi în miazănoapte a călătorit;

Prin văzduh, peste pământ a gonit,

Mult să se bucure cu iubita-i regină, Ninlil’.

Lipsește câteva rânduri dinspre finalul tăbliței, prin urmare nu putem ști ce s-a întâmplat. Însă ultimele rânduri ale textului se referă la „Ninurta, marele războinic al lui Enlil, care l-a buimăcit pe intrus”, după ce a descoperit pe barcă „o inscripție, o scriere rea”, probabil folosită pentru a arunca un blestem asupra lui Enlil și Ninhursag. Nu s-a găsit niciun text despre reacția lui Enlil la acest complot, însă se pare că a plecat din nou din Nippur, de această dată luându-și soția cu el. Nu peste mult timp, în februarie 2.031 î.e.n., o eclipsă totală de Lună a fost interpretată de către preoții din Nippur ca un semn rău. I-au scris lui Su-Sin că era o prevestire „către regele care domnește peste cele patru regiuni: zidul său va fi distrus, Urul va rămâne pustiu”. Nemaiavând ce pierde, respins de zeii Celești, Su-Sin i-a sfidat pentru ultima oară. A construit în Nippur, orașul lui Enlil, un templu pentru un zeu tânăr, numit Sara („Print”), un fiu al lui Istar. În inscripția lăsată în templu, Su-Sin se declara tată al tânărului zeu: „Divinului Sara, ceresc erou, iubitul fiu al Inannei: tatăl său, Su-Sin, puternicul rege, rege al Urului, rege al celor patru regiuni, i-a construit templul Sagipada, iubitul lui altar; trăiască regele”. N-a mai trăit mult regele, acela fiind ultimul său an de domnie.

Nici ultimul rege al Sumerului, Ibbi-Sin, nu a reușit să oprească decăderea imperiului. Urcat pe tron după moartea tatălui său, în 2.030 î.e.n., nu a putut decât să accelereze construirea zidurilor și fortificațiilor din centrul Sumerului, în jurul Urului și al Nippurului, restul țării rămânând fără apărare. Mesajele de loialitate de la centrele urbane subordonate au încetat să mai sosească, rând pe rând. În cel de-al doilea an al său de domnie s-a numit Mare Preot al templului lui Istar din Uruk, însă de la oracole nu primea decât mesaje de distrugere și pedeapsă. În al patrulea an de domnie i s-a spus că „Fiul de la apus se va ridica (...) e un semn pentru Ibbi-Sin: Urul va fi judecat”. În al cincilea an, regele a devenit Mare Preot al lui Istar la templul ei din Ur, însă nici această funcție nu

i-a fost de folos. A fost ultimul an în care celelalte orașe din

Sumer au trimis tradiționalele animale de sacrificiu pentru templul lui Enki din Ur. Autoritatea centrală din Ur, zeii săi Veghetori și marele său templu-ziggurat nu mai erau recunoscute. În al saselea an de domnie, adică în 2.024 î.e.n., sfârșitul părea tot mai iminent. „Când vine anul al saselea, locuitorii Urului vor fi prinși în capcană”, anunța unul dintre oracole. Calamitatea urma să vină „când, pentru a doua oară, cel ce-și spune Suprem, ca unul căruia i-a fost uns pieptul, va veni de la apus”. În același an, după cum arată mesajele primite de rege de la frontiera vestică, „apuseni ostili intraseră pe câmpia” Mesopotamiei, fără a întâmpina vreo rezistență. În scurt timp ei au „intrat în interiorul țării, ocupând una după alta toate marile fortărețe”. Chiar înainte de terminarea anului al saselea, s-au oprit și din Nippur inscripțiile care îl onorau pe regele din Ur. Dușmanul Sumerului, „cel ce-și spune Suprem”, ajunsese în inima imperiului. Acesta nu putea fi decât noul rege al Pământului, Marduk, care se întorcea în Mesopotamia pentru a se înscăuna în Babilonul său mult iubit.

În autobiografia sa, Marduk susține că a fost exilat timp de douăzeci și patru de ani în

tara Hatti: „În tara Hatti am întrebat un oracol

[Despre] tronul și domnia mea; în

toi: «Până când?

Douăzeci și patru de ani, în toi, am cuibărit».

După cel de-al douăzeci și

patrulea an Zilele mele [de exil]

erau încheiate Spre orașul meu

am [pornit];

Templul meu Esagila ca un munte [să-l înalt],

Veșnicul meu sălas să-l [reînființez].

Am luat-o la picior

Prin (...) țări spre orașul meu

Pentru ca (...) să i-l hotărască,

Un rege în Babilon să [însăunnez]

în casa legământului meu (...)

În Esagilul ca un munte (...)

De Anu creat (...) în Esagil

(...)

O platformă să ridic (...) în

orașul meu (...)

Bucurie (...)".

Tăblița deteriorată înșiră apoi orașele prin care a trecut Marduk în drumul spre Babilon. Intrase într- adevăr în Mesopotamia de la vest, așa cum preziseră oracolele, însoțit de semiții săi amoriti. Însă lucrurile nu au mers pentru el ca pe roze. Împotriva Babilonului un zeu „*își dezlântuise mânia*". Numele lui e declarat la începutul unei coloane din text, din care însă nu se distinge decât prima parte: „*Divinul Nin...*”, care nu poate fi decât Ninurta, fiul lui Enlil. Din păcate, deteriorarea tăbliței nu ne permite să aflăm acțiunile lui Ninurta împotriva Babilonului. Însă continuarea o găsim în cea de-a treia tăblicită a *Textelor lui Khedorlaomer*, unde trupele amonte ale lui Marduk au năvălit spre Nippur, oraș în care le așteptau cele elamite, mobilizate de Ninurta. În timpul confruntării, Nippurul a fost devastat iar Ekur, templul lui Enlil, profanat din nou. Ninurta i-a acuzat pe discipolii lui Marduk de această faptă, însă textul îl consideră pe fiul lui Enlil adevăratul autor, pe care îl numește Erra („Cel care aduce ucidere”):

„Erra, cel nemilos,

A intrat în incinta sacră.

S-a oprit în incinta sacră,

A privit Ekurul.

Gura a deschis, tinerilor lui le-a spus:

«Luați prada din Ekur,

Luați odoarele,

Distrugeți-i temelia,

Spargeți îngrăditura altarului!»”.

Când Enlil a aflat că i-a fost profanat templul, că „*în sfânta sfintelor voalul era sfâșiat*, s-a întors într- un suflet în Nippur. „*În fata lui goneau zei învesmântați în raze*”] el însuși „*răspândea o strălucire ca a fulgerului*” când a coborât din cer. „*Si-a cutremurat locul sfânt*” când a aterizat în templu, apoi l-a întrebat pe fiul său, „*prințul Ninurta*”, cine i-a pângărit locul sfânt. Bineînțeles că Ninurta nu și-a mărturisit vina, ci a arătat cu degetul către Marduk și amoritii săi. Textul mai susține că Ninurta nu îi adresa tatălui său respectul cuvenit: „*Fără a se teme pentru viața sa, nu și-a scos tiara*”] lui Enlil „*urât i-a vorbit (...)*” nu era dreptate; distrugerea se zămislea”.

De ce i-arfi profanat Ninurta templul tatălui său? Fără îndoială, pentru a-l atrage în lupta împotriva lui Marduk. Ninurta, care ar fi trebuit să moștenească tronul lui Enlil, nu era mulțumit de decizia lui Anu, de a-i oferi lui Marduk conducerea Terrei. Mai mult decât atât, nu era deloc mulțumit că tatăl său a pțat hotărârea împăratului, renunțând la tron fără acce

luptă. Ninurta era un războ

■inie, învățat să lupte până la capăt, să nu cedeze sub nicio formă. Nu putea accepta înfrângerea, mai ales în fata Veghetorilor, cu care a luptat întreaga sa viață. Mai ales în fata lui Marduk, rivalul său direct la tron. A învățat să lupte până la final de la tatăl său, care acum ceda. Ceea ce a făcut să-i scadă respectul pentru Enlil, din acest motiv „nu și-a scos tiara” și „urât i-a vorbit”. Nu era corect să primească Marduk ceea ce i se cuvenea lui, adevăratul fiu al lui Enlil. Si nu era corect ca tatăl său să nu facă nimic în această privință. Însă Enlil accepta în continuare ordinul împăratului Anu, chiar și după ce templul din Nippur i-a fost devastat.

În Epopeea lui Erra, Consiliul Zeilor s-a întrunit și a discutat „preț de o zi și o noapte, fără încetare”. Anunnaki, marii zei, i-au amintit lui Ninurta de decizia lui Anu: „Acum că Prințul Marduk s-a ridicat, acum că oamenii pentru a doua oară i-au ridicat chipul, de ce continuă Erra cu împotrivirea?”. Furios,

văzând
Ninurta

nu primește sprijin din partea nimănui,

s-a hotărât să își facă singur dreptate. „Consultându-se cu sine însuși”, zeul s-a decis să dezlănțuie niște arme teribile. „Pământurile le voi nimici, morman de pulbere voi face din ele; cetățile le voi prăpădi, în pustiu le voi preface; munții îi voi netezi, animalele le voi face să dispară; mările le voi agita, viețuitoarele din ele le voi decima; oamenii îi voi face să piară, sufețele lor le voi preschimba în vapori; nimeni nu va fi crutat, și-a spus el. Dintr-un text catalogat cu indicele CT-xvi-44/46 aflăm că un zeu minor l-a anunțat pe Marduk de planul distructiv al lui Erra / Ninurta. Într-o noapte, pe când marii zei se retrăseseră pentru a se odihni, zeul „aceste cuvinte lui Marduk i le-a grăit”, în legătură cu „șapte arme cumplite care de Anu au fost create (...) Pustiirea acestor șapte contra ta se pregătește”. Alarmat, Marduk a vrut să afle unde se aflau armele. „Aceste șapte, unde s-au născut, unde au fost create?”, a întrebat el. Zeul cel mic i-a dezvăluit faptul că erau ascunse sub pământ:

*„Aceste șapte în munți sălășluiesc,
Într-o scobitură din pământ se
găsesc. Din acel loc cu strălucire
vor năvăli,*

De pe Pământ la Cer; în groază înzăuate”.

Nefiind lămurit, Marduk a insistat să afle locația exactă a armelor, însă i s-a răspuns că „*până și zeilor înțelepți, și lor le e necunoscut*”.

Mai departe, în *Epopoea lui Erra* apare un zeu, numit Isum. Nu se cunoaște identitatea acestui personaj, al cărui nume akkadian s-ar traduce prin „înțeleptul învățător al Muntelui”. Știm doar că sumerienii îl numeau Endursaga („Domnul prietenos și supus al legăturii”), considerându-l mesagerul zeilor și fratele lui Marduk. Acesta nu poate fi decât Enoch / Nabu, zeul înțelepciunii după moartea lui Enki și mesagerul zeilor, cel numit de unii fiul lui Enki, iar de alții al lui Marduk. Din mituri știm deja că Nabu a părăsit tabăra Veghetorilor, trecând de partea Celeștilor. De asemenea, știm și că în cel de-Al Doilea Război al Zeilor a jucat adesea rolul de mediator între cele două tabere aflate în conflict. Același rol îl joacă și aici, încercând să-l convingă pe Ninurta să renunțe la planul de a folosi teribilele arme împotriva oamenilor nevinovați:

„Îi vei distruge tu, cel drept, pe cei drepti?”

Îi vei distruge pe cei care împotrivă-ti au păcăuit

Laolaltă cu cei care împotrivă-ti nu au păcăuit?”

Însă Ninurta, plin de ură, era hotărât. „*Voi anihila fiul și voi lăsa tatăl să-l îngroape; apoi îl voi uide pe tată, fără a lăsa pe nimeni să-l îngroape!*”, a strigat el. În cele din urmă, Isum / Nabu l-a înduplecat. Ninurta a acceptat să excludă din atac Mesopotamia, promițând să atace doar locurile în care s-ar putea ascunde Marduk:

„Din oraș în oraș un emisar voi trimite;

Fiul, sămânța tatălui, nu va scăpa;

Mama lui se va opri din râs (...)

La locul zeilor, acces nu va avea”.

Se pare că planul lui Ninurta a fost aprobat de Enlil. Fără a mai pierde timpul, Ninurta și Nabu s-au hotărât să treacă la acțiune:

„Atunci eroul Erra a venit în fata lui Isum,

Amintindu-și cuvintele lui;

Si Isum a venit în fată, după cuvântul dat,

Cu o strângere de inimă”.

Primul care a lansat una dintre bombe a fost Nabu:

„Isum spre Muntele Cel Mai Suprem

porni; îngrozitoarele Șapte, fără egal,

Se târau în urmă-î.

La Muntele Cel Mai Suprem eroul sosi;

Ridică mâna Muntele fu spulberat;

Câmpia de lângă Muntele Cel Mai Suprem O sterse el apoi;

în pădurile sale, nicio tulpină de copac nu mai rămase în picioare".

Ninurta nu s-a lăsat mai prejos:

„Atunci, imitându-l pe Isum,

Erra Drumul Regilor îl urmă.

Orașelor sfârșitul li-l aduse, în pustietate le prefăcu, în

munți întinse înfometarea,

Animalele le făcu să piară".

Un document cunoscut drept *K.5001*, publicat în *Oxford Edition of Cuneiform Texts*, voi. VI, scris în sumeriană și în akkadiană, adresat unui zeu a cărui identitate nu reiese din fragment, confirmă atacul devastator:

„Domn, purtător al Pârjol ȋtorului Care a făcut scrum

inamicul;

Care a nimicit țara neascultătoare;

Care a vestejit viața urmașilor Cuvântului Rău;

Care a plouat cu pietre și foc peste dușmani".

Astfel de arme teribile, precum cele șapte ale lui Ninurta, asemănătoare celor atomice, sunt descrise și în scripturile indiene. În *Bhagavad-Gita*, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului” a distrus trei cetăți, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum și flăcări, strălucitoare cât o mie de soți, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona

sustine că, un proiectil în flăcări, cu strălucirea
 unui foc fără fum, fu lansat. O obscuritate
 subtilă înconjură deodată cerurile. Norii
 urcară cât mai sus, lăsând să cadă o aversă
 de sânge. Lumea, arsă de căldura acestei
 arme, păru cuprinsă de febră. *în Mahabharata*
se vorbește despre o armă care a provocat secetă într-o țară timp de doisprezece ani, iar o
alta distrugea. *în cartea a opta,*
 de la bordul unei puternice vimana, aflată în
 aer la o mare înălțime, Gurkha a aruncat un
 singur proiectil asupra cetății dușmanilor. Un
 fum alb strălucitor de zece mil de ori mai
 luminos decât Soarele s-a ridicat având o
 incandescentă insuportabilă (...). Totul s-a
 petrecut de parcă ar fi fost o dezlănțuire a
 elementelor. Soarele se învârtia în cerc
 parolita complet de dogoarea armei, lumea
 umpla buimacă în vapoare. Arși de vapoare,
 elefanții fugeau înnebuniți care-ncotro,
 căutând o scăpare din fata groaznicului
 flagel. Apa clocotea, animalele mureau iar
 dușmanii erau secerați; pârjolul cuprindea
 adânc, care se prăvăleau în sir ca într-o
 padure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor,
 elefanții se prăbuseau răpuși. Căi și carele
 de luptă ardeau, totul arăta ca după un urias
 incendiu. Mil de case au fost distruse apoi pe
 mare și pe uscat, se asternu o liniste totală (...)
 Privelistea era înfrigorată. Cadavrele celor
 căzuți se zgărciseră într-atât din cauza
 căldurii nemăintâlnite, încât nici nu mai
 arătau a oameni. *în Ramayana, în timpul unui război,*
 sute de meteori căzura din cer, iar „sulitele,
 securile, scuturile se învâlbura”. Un fum
 stăruitor și gros ca noroiul înăbusea damenii
 și animalele care încercau să iasă pe strazi.
 Orașul Lanka, arzând, lumina marea. *Arma*
bravosului pe care prințul Rama o primise de la Agastya și „o
liniste pentru
înăburea subprea *era o armă teribilă:* „săgeata
 aceasta care avea adunată în ea energia
 tuturor fiintelor strălucea ca Soarele. Ea
 putea să razbată un munte, putea trăși
 după aceea un sir de o sută de elefanți, și
 apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o
 sută de care, iar în cele din urmă tot mai
 putea să sfărâme, la o depărtare de zece
 yojana, o cetate de granit”. *După ce Rama a lansat arma,*
 cele două osti crezura că venise sfârșitul
 lumii. Zoruncinarea văzduhului le-a prăbusit.
 Pământul s-a cutremurat până în maruntaiele
 lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe

ceh'. În capitolul Victoria, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: un disc negru acoperit Soarele. Numai de căt, ziua fu înlocuită de un întuneric total (...). Peștii stăteau nemiscăți în iazurile unde lotusul începea să se odiească. Toții arborii își pierdura frunzele. Pământul se zgudu'.

Nu doar textele antice susțin folosirea armelor atomice, ci și descoperirile arheologice. În lume se găsesc multe locuri ce prezintă urme ale unor atacuri nucleare. În Peru, la trei sute de metri de un monolit gigant, ce cântărește peste douăzeci de mii de tone, din fortificațiile de la Sacsayhuaman, se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în sase direcții diferite. În Irak și în desertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la niște temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, ce conțineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franța, Scoția, Chile, India, Australia și Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu și beriliu. Analizele au arătat că ele suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa cinci - sase mii de grade Celsius. În preajma Mării Moarte există unele zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu există vegetație sau animale. În Death Valley din Nevada se află

ruinele unui oraș vechi de câteva milenii, distrus de o mare
atastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat,
rocile s-au transformat în tektite iar pe unele ziduri s-au impregnat ciudate siluete negre,
ca niște umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu
poate fi vorba despre un meteorit iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile și nisipul. Nu
există în zonă forme de viață animală sau vegetală, cu excepția unor microorganisme.
Temperatura de peste șase mii de grade celsius, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se
poate obține decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo- Daro din sudul Pakistanului, oraș
cu un nivel ridicat de radiații, s-au găsit patruzeci și patru de schelete perfect conservate,
îngropate sub stradă, cu fața în jos, tinându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se
apropie. Cercetătorul britanic David Davenport susținea în 1997 că a găsit un epicentru de
aproape cincizeci de metri, unde totul a fost topit prin vitrificare. În anii 1940-1950,
arheologii au descoperit același lucru în orașele indiene Kot Diji și Harrapa (aflat pe paralela
de 30 de grade, la fel ca Eridu și Giza, locuri unde se găseau la un moment dat „porți
stelare”). Iar în Tara Luanei din Munții Buzăului (România), pe un mare platou s-au găsit
ruinele unei cetăți gigantice antice. Cercetătorii au stabilit că așezarea a fost distrusă
instantaneu de un foc mistuitor, solul fiind ars pe o adâncime de aproximativ jumătate de
metru. Nu cresc plante în zonă iar animalele refuză să se apropie. De asemenea,
cercetătorii au descoperit un nivel ridicat de radiații. O legendă locală spune că, demult,
acolo se afla o cetate cu ziduri imense, care a fost distrusă de năvălitori veniți din Cer.

*Dumnezeul lui Mahommed, cel ce folosește de obicei pluralul atunci când vorbește despre
sine (implicând faptul că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă
în Coran adeseori cu distrugerea multor cetăți: „Câte cetăți am pierdut noi și le-a ajuns
pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază” (7:3); „Si acele cetăți le-am
dărâmat noi, pentru că au fost nelegiuite, și le-am dat o veste despre pieirea lor” (18:58);
„Si câte cetăți am făcut noi fărâme, pentru că erau nelegiuite, și am ridicat alt popor în
urma lor? Si când simțiră mânia noastră, fugiră de ea” (21:11-12); „Si câte cetăți care erau
nelegiuite am pierdut noi și ele stau dărâmate pe temeliiile lor! Si câte fântâni sunt deșerte
și câte cetăți înalte!” (22:44); „Si câte cetăți, care se încredeau în prisosința lor, am
dărâmat Noi!” (28:58). Să fie vorba oare despre cetățile care prezintă urme ale unor bombe
atomice? Poate chiar acelea distruse de cele șapte bombe ale lui Ninurta în 2.024 î.e.n.?*

Exact în acel an, conform *Genezei* biblice, lui Abram i s-a arătat din nou zeul său. Ca de
fiecare dată, i-a reamintit că va lăsa moștenire Canaanul urmașilor săi. Apoi i-a schimbat
numele din Abram în Abraam (Avraam în română), iar soției sale din Sarai în Sarah. Atunci
a aflat Abraam că fiul său, Yisma'el, nu îi va fi moștenitor, „Iată, te-am ascultat și pentru
Ismael, și iată îl voi binecuvânta,

*// voi crește și-l voi înmulți foarte, foarte tare; doisprezece voievozi se vor naște din el și voi face din el popor mare. Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta!". I-a spus zeul. Nu a plecat țara la încheia un legământ cu Abraam, cerându-i în schimb să se circumcidă; nu doar el. Ci: „*toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur*”. Acest miturile spun că zeul suprem Ra (Anu) și-a tăiat penisul, din sângele și sperma sa curse pe pământ, hâncându-se su, zeul aerului, și Enlil, zeul umidității, nimeni alți decât Enlil și Enki. Su Sin, penultimul rege al Sumerului, a preluat numele unuia dintre acești doi zei egipteni, ceea ce dovedește că religia egipteană depășea granițele țării. Circumcizia era un gest simbolic de solidaritate cu zeul, menit să aducă urmași precum al zeului. În realitate, mitul egiptean e derivat din episodul castrării lui Anu de către fiul său Enki, pe care grecii și hititi l-au păstrat nealterat (la greci, Ouranos a fost castrat de Kronos, iar la hititi Anu de Kumarbi).

Imediat după ce „*au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească din casa lui Avraam, născuți în casa lui sau cumpărați cu argint de la cei de alt neam*”, zeul, însoțit de alți doi, a apărut în fața lui Abraam. De fapt, cele trei divinități erau în trecere prin fața cortului său, fără să aibă vreun gând să-l viziteze. Abraam „*cum i-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea lor și s-a închinat până la pământ*”, l-a convins să se oprească puțin, cât să mănânce și să se odihnească. La masă le-a servit un vitei, oferindu-ne astfel un indiciu în deslușirea identității „Domnului”: vițelul era simbolul celui numit adeseori „taurul ceresc”, adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul i-a amintit lui Abraam că va avea un fiu peste un an. Apoi i-a dezvăluit motivul vizitei sale: „*Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogori-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu*”. După ce însoțitorii Domnului au plecat spre Sodoma, Abraam a încercat să-l convingă pe Enlil să nu comită un asemenea genocid, întocmai ca Nabu pe Ninurta în *Epopoea lui Erra* „*Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă*

celui necredincios! Departe de una ca asta!
Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?''. A încercat chiar să-l înduplece
folosind numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „*Poate în cetatea aceea să*
fie cincizeci de

drepti: pierde-i-vei, oare, și nu vei cruta tot locul acela pentru cei cincizeci de drepti, de se vor afla în cetate?" Primind un răspuns satisfăcător, ce în ce mai mult numărul "drepților", ajungând într-un final la zece, „Pentru cei zece nu o vei pierde”, I-a asigurat Enlil, apoi „S-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său”. Capitolul 19 ne spune că se făcuse deja seară când cei doi trimiși ai lui Enlil, cei mai probabil Nihurta și Nabu, au ajuns în Sodoma. Acolo au fost întâmpinați de Lot, nepotul lui Abraam, care l-a invitat în locuința sa. Inițial, Lot a refuzat, preferând să stea pe stradă. Însa la insistențele lui Lot, au acceptat în cele din urmă. Locuitorii Sodomei, „de la tânăr până la bătrân”, au înconjurat casa, cerându-i pe cei doi ca să-l „cundască”. În zadar le-a oferit Lot pe cele două fiice ale lui, sodomitiții îi vroiau neapărat pe noii veniți. Când multimea a vrut să spargă ușa, cei doi zei l-au tras pe Lot înăuntru „iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire de la mic până la mare”. Apoi l-au anunțat pe nepotul lui Abraam de planul distrugerii cetății, stătuindu-l să-și lăse familia și să fugă. În zori, cei doi l-au spus lui Lot să se grăbească. „Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui”. Scotlandul-i afară, l-au statuit să fugă din lăta urgiei: „Măntuiește-ți sufletul tău! Să nu te uieți înapoi, nici să te oprești în câmp, zi fugi în munte, ca să nu pieri cu el!”. Pentru că nu aveau timp să ajungă la munte, Lot și familia sa au ales să se ascundă într-un loc numit Ioar / Zoar. După ce au fost în siguranță, „Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele, tinutului acelui”. Uitându-se spre locul unde erau Sodoma și Gomora, Abraam „a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor”, locul rămânând „pustiitete pentru totdeauna”. după cum susține Garter lui Sofonie 2:9. Efectul pedepsei divine a fost devastator, chiar soția lui Lot prefăcându-se într-un stâlp de sare, termenul ebraic fiind „netsiv melah”.

Într-un articol prezentat Societății Orientaliste Americane în anul 1918 și într-o continuare în *Beiträge zur Assyriologie*, asirologul Paul Haupt a demonstrat că, întrucât primele surse de sare din Sumer au fost bălțile de lângă Golful Persic, termenul sumerian „nimur” s-a ramificat, ajungând să însemne atât „sare”, cât și „vapori”. De vreme ce Marea Moartă se numește în ebraică Marea Sărată, probabil naratorul evreu al *Bibliei* a interpretat greșit termenul sumerian și a scris „stâlp de sare”, când soția lui Lot a devenit de fapt „o coloană de vapori”. În textele ugaritice, precum povestea canaanită a lui Aghat, sfârșitul unui muritor de mâna unui zeu era descris ca „scăparea sufletului ca un abur, ca fumul pe nări”. În *Epopaea lui Erra*, moartea oamenilor a fost descrisă de zeu astfel: „Oamenii îi voi face să se mistuiască, sufletele lor le voi preface în abur”. Deși aflat la vreo optzeci de kilometri distanță, Abraam nu s-a simțit în siguranță, *Biblia* spunându-ne că și-a strâns cortul și s-a

mutat mai departe, spre apus, instalându-se la Gherar. De asemenea, niciodată după aceea nu s-a mai aventurat în peninsula Sinai. Chiar și peste ani, când Yitskhak a vrut să se ducă în Egipt din cauza foametei din Canaan, Domnul i-a interzis să facă acest lucru, semn că radiațiile din zonă încă erau periculoase.

Cercetătorii consideră că Sodoma și Gomora se aflau în sudul Mării Moarte, parte ce încă mai poartă supranumele local de Marea lui Lot. În anii 1920, zona a fost explorată de către o misiune științifică sponsorizată de Institutul Biblic Pontifical de la Vatican, după cum susține Alexis Mallon în *Voyage d'Exploration au sud-est de la Mer Morte*. Arheologi renumiți, ca William Foxwell Albright și James Penrose Harland, au descoperit că așezările din munții înconjurători au fost abandonate brusc în secolul al XXI-lea î.e.n., fără a mai fi reocupate timp de câteva secole. Și până în zilele noastre, în apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminări radioactive, „suficiente pentru a provoca sterilitatea și alte boli aferente la toate animalele și oamenii care le absorb pe parcursul unui număr de ani”, după cum nota Ian M. Blake în *The Palestine Exploration Quarterly*. Toate indiciile arată că zona Sodomei și Gomorei a fost distrusă cu o bombă nucleară. *Epopoea lui Erra* pare să descrie crearea noii porțiuni sudice a Mării Moarte, prin spargerea țărâmului de miazăzi și eliminarea tuturor formelor de viață:

„A scobit prin mare, întregimea i-

a împărțit-o.

Tot ce trăia într-însa,

Până și crocodilii, l-a

vestejit.

Ca și cu focul a pârjolit viețuitoarele,

Grânele le-a osândit să se facă pulbere”.

Conform *Epopoei lui Erra*, în 2.024 î.e.n., Ninurta și Nabu au distrus câteva locuri cu ajutorul a șapte arme teribile, cel mai probabil atomice, în căutarea lui Marduk. În *Biblie*, Abraam a fost martorul distrugerii Sodomei și Gomorei exact în același an, de unde reiese că sudul Mării Moarte a fost devastat de cei doi zei. Modul de lansare a armelor este identic: în tăblita sumeriană K.5001 „a plouat cu pietre și foc peste dușmani”, iar în *Biblie* „Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer”. La fel și efectele armelor, în ambele texte locurile rămânând pustii, „morman de pulbere”, ocolite de animale, cu munții rețezați și mările agitate. Prezența lui Nabu în Sodoma e confirmată de un text mesopotamian, în care zeul „spre marea cea mare a pornit”. Apoi,

„Dar când fiul lui Marduk

în țara de pe coastă era,

Cel-al- Vântului-Rău

Cu pârjol țara de câmpie a ars-o”.

Știm din mitul sumerian că Ninurta a primit în cele din urmă aprobarea lui Enlil pentru a folosi armele, cu condiția ca ele să fie folosite doar în locurile în care se confirmă prezența lui Marduk. În povestea biblică, Enlil îi însoțește pe Ninurta și Nabu până aproape de

Sodoma, după cum a declarat chiar el: „*pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu*”. Cu alte cuvinte, pentru a verifica dacă într-adevăr inamicul lor se ascundea acolo. Ce făceau în stradă cei doi zei, înainte de a intra în casa lui Lot? În *Epopeea lui Erra*, Ninurta spunea: „*Din oraș în oraș un emisar voi trimite; Fiul, sămânța tatălui, nu va scăpa*”. Mai mult ca sigur, verificau dacă Marduk se află în Sodoma. Când au primit confirmarea, au intrat în casa lui Lot. Se pare că Marduk a aflat de prezenta celor doi inamici și și-a trimis supușii, „*sodomenii, locuitorii cetății Sodoma, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân*”, să-i captureze. „*Unde sunt Oamenii, care au intrat să măie la tine? Scoate-i ca să-i cunoaștem!*”, i-au

rigat ei lui Lot după ce au
inconjurat casa în care se
afluau zeii. Însă Ninurta și
Nabu nu puteau fi învinși
de o gloată de simpli
muritori, „pe oamenii, care erau la

„ușa casei, i-au lovit cu orbire de la mîc până la

mare, încât în zadar se chinuiau să găsească ușa”. Dîmîneata au
părăsit orașul, împreună cu Lot și cu familia
acesteia, apoi au lansat cumplita bombă
nucleară. În zadar însă, Marduk a reușit să
scape și de această dată iar Ninurta, după
consumarea inutilă a celor șapte bombe, a
fost nevoit să accepte înfrângerea, la fel ca
tatăl său.

După catastrofă, „a ieșit Lot din Toar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale
sale, _

căci se temea să locuiască în Toar, și a locuit într-o
peșteră, împreună cu cele două fete ale sale” (Facerea 19:30). Vechiul Testament spune că
fetele s-au hotărât într-o zi să-și îmbete tatăl și să se culce cu el, pentru a avea urmași
deoarece, spuneau ele, „nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul
pământului”. Au făcut întocmai cum și-au propus și, culcându-se cu Lot după ce l-au
îmbătat, au rămas însărcinate. Fiecare dintre ele a născut câte un băiat; primul a fost numit
Moab și a devenit strămoșul moabitilor, iar al doilea Ben-Ammi, strămoșul amonitilor. Dacă
această întâmplare biblică este reală, cu siguranță a fost deformată de către redactorii
scripturilor evreiești, pentru a se ascunde descendența lui Lot din familia regală akkadiană
a lui Sargon cel Mare. Lucru care reiese cu ușurință din inadvertențele povestirii. Bjbliia
spune că fetele au ales incestul de frică să nu rămână fără urmași, nefiind alți bărbați prin
zonă. Însă cu câteva versete înainte am aflat că Lot a părăsit de teamă Toarul, orăș
neafectat de bomba nucleară: „a ieșit Lot din Toar și s-a așezat în munte, împreună cu cele
două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Toah”. De ce se temea Lot? Sau de cine?
Nu cumva de locuitorii orașului? Biblia spune că Toarul a fost protejat de efectele bombei,
prin urmare locuitorii săi au supraviețuit. Dacă orașul nu era populat doar de femei, lucru
imposibil, sub nicio formă nu puteau considera fetele lui Lot că „nu-i nimeni în ținutul
acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului”. În al doilea

rând, cum a reușit Lot să facă sex? Era bătrân și atât de beat încât nu și-a putut aminti nimic din cele două nopți de incest. „Acesta n-a simțit când s-a culcat și când s-a sculat ea”, spune *Biblia*. Dacă era într-o stare de ebrietate atât de avansată, care nu i-a permis să-și dea seama ce face sau să-și

amintească ceva după, cum a putut erecție în aceste condiții? Mai ales că avea și o vârstă înaintată, la care problemele sexuale sunt inevitabile. Aceste două absurdități ascund o realitate deloc sfântă, așa cum este considerat Lot: incestul a fost realizat în mod conștient. Casele regale obișnuiau să-și păstreze genele divine în familie (sau „sângele albastru”), prin urmare membrii lor se căsătoreau între ei. Făcând parte din casa regală akkadiană, Lot a păstrat tradiția. Rămăs fără soție, pentru a fi sigur că va avea moștenitori care să ducă mai departe genele divine ale lui Sargon, nu

putea să se împerecheze decât cu fiicele sale. Acest obicei exista deja în familia sa, după cum confirmă chiar *Biblia*. Abram și Nahor s-au căsătorit cu nepoatele lor. Mai târziu, Yitskhak, fiul lui Abraam și al Sarrai, a luat-o de soție pe Rebekah, fiica vărului său, Bethuel. La rândul său, Ya'akov, fiul lui Yitskhak, s-a căsătorit cu fiicele lui Bethuel, Le'a și Rebekah. După cum spuneam, singurul motiv pentru aceste căsnicii între membrii aceleiași familii era păstrarea genelor divine ale lui Marduk, transmise prin regii Imperiului Akkadian.

Din cauza zonei iradiate, a plecat Abraam „de acolo spre miazăzi și s-a așezat între Cadeș și Sur și a trăit o vreme în Gherara”, tinutul filistenilor. În acel loc s-a repetat povestea din Egiptul Inferior: Abraam a susținut că Sarra era sora sa, nu soția, iar regele Abimelech i-a luat-o. Tot ca în Egipt, zeul

lui Abraam i-a W* % . ^ ^ ^ ^ ^ mT^M^ ^ Blapărut regelui în vis, i-a lovit tara cu sterilitate și i-a cerut să-i înapoieze proorocului său femeia. Speriat, Abimelech a luat „o mie de sicii de argint, vite mari și mici, robi și roabe și a dat lui Avraam; și i-a dat înapoi și pe Sarra, femeia sa”. Deși *Biblia* afirmă că regele „însă nu se atinsese de ea”, la scurt timp Sarra a născut un băiat, care a fost numit Yitskhak. Cam mare coincidenta, ținând cont că Abraam nu a reușit să o lase însărcinată în câteva decenii de căsnicie, însă ea a născut imediat după ce a petrecut cel puțin o noapte cu Abimelech... Era anul 2.023 î.e.n., când Abraam împlinise un secol de viață iar Sarra, consoarta lui, nouă decenii. Imediat după nașterea lui Yitskhak, Abraam i-a izgonit pe Hagar și pe Yisma'el, la dorința soției sale, care își dorea ca fiul ei să fie singurul moștenitor. În desertul Beerseba, „îngerul lui Dumnezeu” a făcut să apară o fântână, pentru ca mama și copilul ei să nu moară de sete. Au trăit o vreme în pustiul Paran iar, după ce Yisma'el a crescut și a devenit vânător, mama sa i-a găsit o soție egipteană, din tara ei natală, cu care băiatul a avut doisprezece fii și o fiică. Tot la Beerseba, Abraam

și Abimelech au făcut un legământ, iar Abram și-a însusit meritele săpării fântânii făcute de înger pentru a-i salva pe Hagar și Yisma'el. „*Aceste șapte mielusele să le iei de la mine, ca să-mi fie mărturie, că eu am săpat fântâna aceasta!*”, i-a spus el regelui filistenilor. După legământul cu Abimelech, Abraam „*a sădit o dumbravă*” la Beerseba „*și a chemat acolo numele Domnului Yahweh cel veșnic*”.

După câțiva ani în care Abraam și familia sa au trăit în tinutul filistenilor, a fost contactat din nou de zeul său. Acesta i-a cerut să-l sacrifice pe Yitskhak pe muntele Monah, unde Abraam construisese un altar după plecarea din Harran în 2.048 î.e.n. Nu știm câți ani avea băiatul în acel moment, însă putem intui că era destul de mare, din moment ce a luat Abraam *le-a pus pe umerii lui Isaac*, lemne ce nu erau nici puține și

când se pregătea să-l înjunghie, „*îngerul Domnului a strigat către el din ceh’*” și i-a cerut să se oprească, pentru că Domnul s-a convins de fidelitatea sa. Abraam și Yitskhak s-au întors în Beerseba, însă n-au găsit-o pe Sarra acolo. O legendă evreiască spune că îngerul decăzut Samael a anunțat-o că Abraam i-a sacrificat fiul, iar ea a murit de supărare, într-o altă variantă a legendei, deghizat într-un bătrân, Satan a anunțat-o același lucru. Auzind asta, Sarra a plecat să-și caute soțul. A ajuns în Hebron, unde Satan i s-a înfățișat din nou, tot în formă umană, pentru a-i spune că Yitskhak nu fusese ucis și că se va întoarce în curând cu tatăl său. Iar Sarra a murit... de bucurie. Negăsind-o acasă în Beerseba, Abraam și Yitskhak au urmat-o până în Hebron, unde au găsit-o moartă. *Vechiul Testament* susține că Sarra și-a găsit sfârșitul la vârsta de o sută douăzeci și șapte de ani. Fiind cu zece ani mai tânără decât Abraam, adică născută în 2.113 î.e.n., înseamnă că a decedat în 1.986 î.e.n. Si astfel am mai dezlegat un mister: în momentul în care era pe punctul de a fi sacrificat, Yitskhak era în vârstă de treizeci și șapte de ani. Iar această întâmplare a avut loc la doi ani după moartea lui Terah, rămas în Harran.

Episodul sacrificării lui Yitskhak este unul dintre cele mai controversate din *Biblie*. De ce l-ar fi supus la o asemenea încercare o entitate superioară? De ce era necesar ca patriarhul să-și demonstreze fidelitatea? Era într-adevăr acesta motivul sacrificiului? Ori altul nebănuit? Pentru a înțelege cine era

zeul care i-a —

ml să-și ucidă fiul, apoi s-a răzgândit, e de ajuns

să urmărim povestea biblică, ce susține că nu a fost implicat un singur zeu, ci doi! Primul, cel care i-a dat ordinul, este numit Yahweh de redactorul *Bibliei*: „După acestea, Yahweh a încercat pe Avraam și i-a zis...”. Cel care l-a oprit înainte de sacrificiu nu era același zeu, ci un altul, numit de autor înger: „Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis...”. Tot un înger i-a salvat pe Hagar și pe Yisma'el în 2.037 î.e.n., pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. În 2.024 î.e.n., înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, Avraam a fost vizitat de trei zeități, pe care le-am identificat cu Enlil, Ninurta și Nabu. Ținând cont că este vorba despre mai multe divinități, pentru a înțelege episodul sacrificării lui Yitskhak trebuie să aflăm cine era zeul lui Abraam, cel care l-a luat din Mesopotamia pentru a-i oferi Canaanul. Ar putea fi Enlil, zeul tatălui său, care astfel i-a răsplătit lui Terah fidelitatea salvându-i familia din Sumerul aflat în pragul colapsului? După cum am văzut, Enlil este cel care i-a apărut în 2.024 î.e.n. însă putem ști cu siguranță că tot el este zeul care l-a luat din Harran? Sunt șanse aproape nule ca Abram să fi fost ales de Enlil din moment ce, conform folclorului iudaic și islamic, el nu împărtășea convingerile religioase ale tatălui său. Atât culegerea evreiască *Midras*, cât și *Coranul*, povestesc că Abraam a spart statuile zeilor lui Terah. Zeul și-ar fi ales, fără îndoială, un om fidel lui. În plus, plecarea din Sumer în Canaan nu se potrivește planurilor zeului. Se întâmpla la trei ani după moartea lui Enki, când împăratul Anu hotărâse ca Marduk să primească tronul Pământului iar Enlil să-și facă bagajele pentru a pleca acasă. Aflat pe picior de plecare, Enlil nu avea de ce să-și facă un plan pentru Canaan și, mai ales, nu avea de ce să încredințeze o misiune unui adept al Veghetorilor. Prin urmare, nu poate fi el zeul lui Abraam.

Vechiul Testament susține că este vorba despre Yahweh / Marduk, variantă susținută și de Coran. În Sura 6 este scris despre Avraam: „Si după ce l-a acoperit noaptea, văzu el o stea: el zise: «Acesta e Domnul meu!» (...) Si văzu el Luna răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu!» (...) Si când văzu el Soarele răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu, aceasta este mai mare!»” (76-78).

■ ^Bcum puteau fi Luna, Soarele și o stea zeul lui Abraam? Inițial, Marduk a fost considerat zeu-soare, numit Utu de sumerieni și Samas de akkadieni. Când a trecut de partea tatălui său, Enki, a devenit membru al grupului ce avea ca simbol Luna, la fel ca restul Veghetorilor. Yahweh chiar înseamnă „cel care a devenit Luna”. Lui Marduk îi era atribuită planeta Marte, simbolizată printr-o stea cu sase raze, fiind a șasea planetă din sistemul nostru solar. Prin urmare, afirmația lui Abraam din *Coran* îl descrie pe Marduk, confirmând astfel varianta biblică. Zeul i-a vorbit prima oară lui Abraam în 2.048 î.e.n., pe când acesta se afla cu familia sa în Harran. Oraș important din nordul Mesopotamiei, Harran era „fratele-geamăn” al cetății Ur, ambele fiind închinat zeului Lunii, Nanna / Enki. Atât în Ur, cât și în Harran, cultul copiilor zeului, gemenii Utu / Marduk și Inanna / Istar, era la mare cinste. Într-un asemenea oraș, aparținând Veghetorilor, era normal să își facă apariția una dintre aceste divinități, nicidecum una din tabăra rivală. Zeul a luat legătura cu Abraam în 2.048 î.e.n., anul în care, conform autobiografiei sale, Marduk își începea cei douăzeci și patru de ani de exil în țara Hatti. Cum Harran se afla la granița dintre Sumer și Hatti, rezultă că Marduk se afla exact în locul în care se afla Abraam și exact în momentul în care acestuia i-a vorbit zeul său pentru prima oară. Așadar, nu încapă nicio îndoială despre ce divinitate este vorba.

Din legendele evreiești și musulmane reiese că Abraam nu se înțelegea foarte bine cu tatăl său, probabil din cauza diferentelor religioase. În schimb, era preferatul mamei sale, un avantaj pe care îl au adesea mezinii. Fără îndoială că a aflat de la ea istoria familiei lor, descendența din Marduk, domnia de un secol a reginei Kug-Bau, înființarea Imperiului Akkadian de către Sargon cel Mare și distrugerea lui în urma blestemului lui Enlil. Aceste lucruri nu au avut ca efect decât apariția dorinței băiatului de a ajunge cândva pe tron, la fel ca strămoșii săi, și poate chiar de a restaura defunctul Imperiu Akkadian. În același timp, i-a fost insuflată aversiunea față de Celești și loialitatea pentru Veghetori, zeii mamei lui. Prințesa, fiica fostului rege Sar-Kali-Sarri și nepoata lui Naram-Sin, a avut grijă ca fiul ei să-i urmeze pe zeii familiei sale, nu pe cei ai lui Terah, lucru demonstrat de numele pe care i l-a dat băiatului. Abram, care se traduce ca „tatăl măreț / suprem”, mai are un sens ascuns. Citit invers devine Marba, cuvânt format din „mar”, care provine din numele lui Marduk (numit în Sumer Amar Utu, Utu sau Martu), și „ba”, scris și „bar”, care înseamnă „suflet” (cuvânt preluat cu același înțeles și de egipteni). Pentru toți ceilalți, fiul ei cel mic era „mărețul tată”; pentru ea era „sufletul lui Marduk”. În aceste condiții, nu e de mirare că Marduk l-a ales pe Abraam pentru a-i încredința o misiune. În 2.112 î.e.n., după moartea lui Utu-Hengal, cel care a luat puterea din mâinile gutienilor, a fost înscăunat ginerele acestuia, Ur-Nammu, care a numit Urul capitala Sumerului. În acel moment, prințesa Amsalai și-a luat familia din Nippur și s-a mutat în Ur, noua capitală sumeriană. Mutarea a

În en., aflând că Sulgi a murit, Abram s-a hotărât să plece spre Ur cu un corp de cavalerie, pentru a prelua tronul Sumerului prin forță, însă zeul Marduk, abia ajuns în zonă, l-a oprit și l-a trimis în Canaan. Pentru a-l convinge să renunțe la tronul Sumerului, zeul l-a fagaduit un nou teritoriu. *„Tot pământul, cât îl vezi, ti-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie”* (Facerea 13:15), l-a promis zeul. Mai mult, l-a asigurat și de protecția sa: *„Nu te teme, Avram, că Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!”* (Facerea 15:1). Cei doi au încheiat un pact: *„În ziua aceea a încheiat Domnul legământ cu Avram, zicând: «Urmașilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului»”* (Facerea 15:18). În schimbul fidelității sale, Abraam urma să primească un regat care nu ar fi rămas al familiei imperiului strămoșilor săi, ci ar fi rămas al familiei sale pentru totdeauna: *„și-ți voi da ție și urmașilor tăi pământul în carte pribegesci acum ca străin, tot pământul canaanului, ca moștenire veșnică, și vă voi fi Dumnezeu”* (Facerea 17:8). Pentru a-l asigura pe noul său profet de seriozitatea ofertei sale, Marduk l-a schimbat mai târziu numele în „cel uns pentru a purta coroana”, iar pe „al” soției sale în „conducătoarea izgonită”. Abraam, prințul akkadian, a acceptat și a renunțat la Sumer pentru Canaan. La rândul său, pentru a-și demonstra fidelitatea față de veghetori, și-a pomezat ambii copii după Istar, sora și soția lui Marduk; prima silabă a numelor lui Yisma el și Yitskhak este identică cu cea a numelui zeiței. A avut grija să-și mărească și averea pe seama faraonului Merikare și a regelui filistean Abimelech, de la care a plecat cu nenumerate bogății. Același lucru l-a făcut mai târziu și Yitskhak, fiul său, tot în Gherara filistenilor. Abraam și-a ales bine victimele, cei doi regi făcând parte din tabăra opusă, fiind adepți ai Celestilor. Merikare își avea reședința în Herakleopolis, oraș închinat lui Ninurta, iar Abimelech era filistean, adică făcea parte din rasa ariană, cea supusă Celeștilor. În

2.39 î.e.n., după războiul regilor din Valea Sidimului, Abraam a primit sansa de a se răzbuna pe Naram-Sin, cel care a ocupat tronul Sumerului la moartea lui Sulgi, tron pe care și-l dorea prințul akkadian. Cincisprezece ani mai târziu, înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, când l-a întâlnit pe Enlil, l-a tratat cu respectul cuvenit unui zeu. La rândul său, datorită fidelității lui Terah, Enlil i-a acceptat invitația la masă și chiar i-a împărțisit planul distrugerii cetăților.

avut ca scop apropierea de tron, pe care să încerce să-l obțină pentru Abram, urmașul regilor akkadieni. În acea vreme, mezinul familiei avea doar unsprezece ani iar viitoarea sa soție, Sarai, fiica fratelui său, Haran, abia împlinise primul an de viață. Optsprezece ani mai târziu, regele a murit iar pe tron a urcat fiul său, Sulgi. Dându-și seama că nu are nicio șansă să preia puterea, printesa și-a luat familia și a plecat în Harran, orașul geamăn al Urului. Nu putea face nimic împotriva

noului rege care era protejat de Veghetori, zeii ei. În 2.048

Abraam și-a ales cu grijă femeile care să-i nască fii, urmași ai conducătorilor Imperiului Akkadian, prinți ce aveau să moștenească un regat de la Marduk. Hagar, mama primului fiu, Yisma'el, avea sânge regal, fiind fiica faraonului Egiptului Inferior. Iar Sarra, mama lui Yitskhak, se trăgea și ea din

dinastia
oferit

regală din Akkad. Moștenitorul regatului din Canaan,

de Marduk, trebuia să-și păstreze genele divine sau „sângele albastru”. De aceea, când a venit momentul să-l însoare pe Yitskhak, Abraam și-a trimis sluga să-i găsească o soție din neamul său rămas în Harran: „*vei lua femeie pentru feciorul meu din rudele mele și din casa tatălui meu*”. Slujitorul i-a adus-o lui Yitskhak pe „*Rebeca, fecioara care se născuse lui Batuel, fiul Milcâi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam*”. Fiului său, Ya'akov, Yitskhak i-a dat același ordin, de a se căsători cu o rudă: „*mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale*”. Aceste încrucișări repetate între membrii aceleiași familii au avut un efect nedorit: sterilitatea. Până la optzeci și nouă de ani, Sarra, soția lui Abraam, a fost stearpă. La fel și Rebekah, consoarta lui Yitskhak. „*Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit*” după douăzeci de ani de căsnicie. N-au scăpat de sterilitate nici nurerile lor, nevestele lui Ya'akov: Lia a fost stearpă timp de șapte ani, până când Yahweh „*a deschis pântecele ei, iar Rahila fu stearpă*”. De unde tragem concluzia că s-a defectat ceva în codul lor genetic, de era nevoie de intervenția directă a zeului pentru a le scăpa de sterilitate.

De ce l-a trimis Marduk pe Abraam în Canaan? Ținta sa era un anume loc, muntele Monah din Ierusalimul de astăzi, aflat pe atunci în vecinătatea orașului Salem. Ajuns pentru prima oară în Canaan, după ce a ridicat un altar lângă stejarul Mamvri din Sichem, Abraam s-a îndreptat către muntele Monah, „*care e la răsărit de Beth-El*” („casa zeului”), unde a mai ridicat un altar. Tot pe același munte a vrut să-l sacrifice pe Yitskhak. Conform *Bibliei*, în același loc i-a apărut zeul regelui David și tot acolo a construit Solomon un templu, în care era ținut Chivotul Legământului, un

dispozitiv prin care preoții comunicau cu Yahweh. musulmani, de pe acest munte s-a ridicat profetul Muhammad la cer. În primii ani ai islamului, profetul le cerea adepților săi să se roage cu fata spre muntele Monah, numit astăzi și Sion sau Muntele

Templului. În *Cartea lui Isaia* 8:18, se spune că Domnul „*locuiește în Muntele Sionului*”. E posibil ca Marduk să-și fi ales acel loc deoarece era un centru energetic important. Kabbalah consideră muntele Sion un punct spiritual, din care se naște realitatea. Coordonatele sale însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E), un număr cu o conotație negativă, ce reprezintă triada supremă a Veghetorilor. Ținând cont că Ierusalimul e locul în care s-a vărsat cel mai mult sânge din toată istoria lumii, se pare că energia negativă emanată din acel centru energetic este reală. Iar Marduk are nevoie de ea într-un mod rămas necunoscut. Cel puțin deocamdată...

Este Marduk zeul care i-a cerut lui Abraam să-și sacrifice fiul? N-ar fi avut de ce să facă asta. Marduk a încheiat un pact cu Abraam, prin care el și urmașii acestuia ar fi avut în grijă Canaanul. Yitskhak era urmașul cel mai potrivit pentru această misiune. Ambii lui părinți se trăgeau din regina Kug-Bau, fiica lui Marduk. Dacă băiatul ar fi murit, moștenitor al lui Abraam ar fi devenit Yisma'el, a cărui mamă era prințesa egipteană Hagar. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, și ea făcea parte din rasa ariană, cea închinată Celeștilor. În plus, provenea din Herakleopolis, oraș aflat sub tutela lui Ninurta. Marduk n-ar fi acceptat sub nicio formă un asemenea urmaș, prin urmare avea tot interesul ca Yitskhak să trăiască și să se înmulțească. Cei care ar fi avut de câștigat de pe urma morții lui Yitskhak și ridicarea lui Yisma'el la rang de moștenitor ar fi fost Celeștii. Însă întâmplarea a continuat pe Veghetori, avut loc în

Ninurta să fi fost zeul care i-a

1.986 î.e.n., când Enlil părăsise Pământul. Câțiva Celești rămăseseră aici, pentru a-i păzi în conducătorul lor fiind Ninurta. Ținând cont ca mama lui Yisma'el era una dintre adepții sale, devine tot mai posibil ca ordonat lui Abraam să-l ucidă pe Yitskhak. Motivul era unul banal și poate chiar pueril pe alocuri: o mică răzbunare. Abraam avea atunci o sută treizeci și șapte de ani, iar soția sa o sută douăzeci și șapte. Dacă ar fi murit Yitskhak, părinții săi n-ar fi fost în stare să dea naștere unui alt moștenitor, oricât s-ar fi chinuit Marduk. Iar Yisma'el ar fi fost singurul moștenitor al lui Abraam, prin urmare ar fi primit teritoriul dăruit de zeu. Ar fi fost o lovitură teribilă pentru noul rege al Pământului, căruia i s-ar fi năruit întregul plan legat de acea zonă. Iar Ninurta ar fi fost satisfăcut măcar într-o mică măsură. Însă socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg; Marduk a aflat și a reușit să-l salveze la timp pe Yitskhak. Totuși, Ninurta a avut parte de o mică satisfacție. Cel mai probabil, el este acel înger decăzut din legendele evreiești care i-a cauzat moartea Sarrăi,

anunțând- o că i-a murit fiul. Însă acest deces nu avea să schimbe nimic; Yitskhak rămânea în continuare moștenitorul lui Marduk, cel care avea să-i ducă mai departe planul la îndeplinire.

Nu putem să nu remarcăm faptul că familia lui Abraam nu era una obișnuită. În primul rând, caracteristica principală pare a fi longevitatea, mai ales a strămoșilor săi din partea tatălui. El însuși a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani; fii săi, o sută treizeci și șapte și o sută optzeci; tatăl său a ajuns

chiar la vârsta de două sute cinci ani. La fel par să stea lucrurile și în familia mamei sale, regina Kug-

Bau domnind o sută de ani. Toate copiile *Listei Regilor Sumerieni* susțin că I nepotul ei, Ur-Zababa, a domnit patru sute de ani, mai puțin o singură copie, cea acceptată de cercetători, care îi atribuie doar sase ani. Pe lângă longevitate, se pare că membrii acestei familii aveau un aspect fizic extrem de atrăgător. *Biblia* spune că Rebekah, nepoata lui Nahor, fratele lui Abraam, „era foarte frumoasă la chip”. La fel și Rakhel, strănepoata lui Nahor, care „era chipeșă la statură și tare frumoasă la față”. *Biblia* spune că Yosef, strănepotul lui Abraam, era și el „chipeș la statură și foarte frumos la față”. Era atât de atrăgător, încât soția egipteanului care l-a cumpărat a vrut neapărat să se culce cu el. Conform *Coranului*, din cauza frumuseții lui, femeile din cetate „când îl văzură, îl preamăriră și-și tăiară mâinile și ziseră: «Doamne ferește, acesta nu e om, acesta e un înger cinstit!»” (12:31). Să nu o uităm pe Sarra, soția lui Abraam, a cărei frumusețe la șaizeci și sase de ani l-a înnebunit pe faraonul Merikare, iar la optzeci și nouă pe regele Abimelech. În *Manuscrisele de la Marea Moartă*, un text atribuit lui Abraam povestește că „trei egipteni de vază” au venit la ei „și au continuat să-i spună vorbe frumoase lui Sarai despre gratia ei minunată și a sa înțelepciune”. Întorși la palatul regal, acei nobili i-au vorbit faraonului despre Sarra: „Cât de gingaș e chipul ei, cât (...) și de subțiri sunt buclele ei! Cât de frumoși ochii! Cât de delicat îi este nasul și întreaga ei înfățișare! Cât de frumoși îi sunt sânii și cât de albă îi este fata! Cât de gingașe îi sunt brațele, cât de desăvârșite mâinile, cât de încântătoare îi sunt picioarele, cât de gingașe palmele, cât de lungi și

subțiri îi s
Frumuseț

ară sau mireasă nu este mai minunată decât ea!

presus de a oricărei femei! Dincolo de toate, pe lângă

141/901

frumusețe, ea este înțeleaptă iar(...) a mâinilor ei este într-adevăr minunată!”. Deși descrierea pare a fi a unei zeițe, în realitate este a unei femei de șazece și sase de ani! Remarcăm că nu doar frumusețea ei este lăudată, ci și înțelepciunea. Calitate care se regăsește și la strănepotului ei, Yosef, căruia un faraon îi mărturisea: „*nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine*”. În plus, ea mai era numită și Iscah, sau „cea care vede”, fiind dotată cu darul clarviziunii. Capacitățile extrasenzoriale par a fi comune familiei lui Abraam. Terah a fost preot oracular, ce recepta mesajele zeilor. Abraam, fiul său, Yitskhak, și nepotul Ya’akov au fost profeți, cu toții fiind capabili să comunice cu zeii. Ya’akov (Iacov în română) a văzut poarta Cerului într-un vis în care i-a vorbit zeul său dar și „*oștirea lui Yahweh tăbărată, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh*” pe drumul dinspre Haran. Yosef, strănepotul lui Abraam, avea capacitatea de a prevesti viitorul prin interpretarea viselor. Capitolul 32 al *Genezei* biblice susține că Ya’akov s-a luptat cu Yahweh „*până la revărsatul zorilor*” iar despre Abraam știm că a învins alianța regilor mesopotamieni în 2.039 î.e.n., pe care nu au putut-o înfrânge armatele celor cinci regi iordanieni.

Longevitate, frumusețe ieșită din comun, înțelepciune și forță superioare oamenilor de rând, capacități extrasenzoriale... Toate aceste însușiri, întâlnite doar la semizeii, ne indică o familie de supra-oameni. Știm că, prin mama sa, Abraam a moștenit genele lui Marduk, datorită descendentei din fiica zeului, regina Kug-Bau. Familia tatălui său se trăgea din Noe / Nabu, după cum susține *Vechiul Testament*. Este posibil ca nu doar acele gene să fi fost responsabile pentru însușirile supraumane. Despre fiul și nepotul lui Abraam, Allah / Marduk spunea în *Coram* „*Si noi i-am dat lui în dar pe Isaac și pe Iacov, și pe tot i-am făcut cinstiți. Si noi i-am făcut pe ei prototipuri, ca să ocârmuiască după porunca noastră și le-am descoperit facerea binelui și împlinirea rugăciunii și darea milosteniilor și ei ne-au fost rob*” (21:72-73). *Biblia* arată că, din cauza sterilității femeilor din neamul lui Abraam, era necesară adeseori intervenția lui Marduk pentru a le oferi urmași. Fără îndoială este vorba despre o intervenție medicală. În *Coran*, zeul chiar se laudă că el i-a creat pe Yitskhak și pe Ya’akov dar și că i-a „*făcut pe ei prototipuri*”. De unde înțelegem că Marduk, creatorul

lor, era cel care intervenea genetic adeseori, dându-le astfel gene divine, responsabile cu însușirile lor supra-umane. Chiar și aspectul fizic al membrilor acestei familii îi trădează, frumusețea ieșită din comun fiind un atribut al zeilor și al semizeilor. În plus, conform *Manuscriselor de la Marea Moartă*, Sarra nu avea pielea ușor închisă la culoare, ca restul semțiilor, nobilii egipteni mirându-se „*cât de albă îi este fata*”, culoare obținută, de asemenea, prin intermediul genelor divine. Poate că Marduk își folosea ADN-ul propriu pentru a-și îmbunătăți adepții (care oricum aveau genele lui prin descendenta din Kug-Bau). Dacă e așa, înțelegem în sfârșit de ce Abraam a fost numit de către mama sa „sufletul lui Marduk”.

Ibbi-Sin a fost ultimul rege al Sumerului. Încă din primii ani de domnie, începută în 2.030 î.e.n., a avut de înfruntat nenorocirile care îi loveau imperiul. Întâi a pierdut sprijinul financiar al orașelor sumeriene, care în cele din urmă și-au declarat independența. Apoi, începând cu 2.017 î.e.n., a avut de suferit de pe urma invaziei armoniilor, semțiilor apuseni

ai lui Marduk, care cucereau Mesopotamia pentru noul rege al Pământului. Din cauza lor, foamea a început din nou să pună stăpânire pe țară. Iar lovitura de gratie a fost dată de furtuna distrugătoare a lui Enlil, care nu voia să-i lase lui Marduk

Mesopotamia întreagă. În 2.004 î.e.n., amoritii au cucerit capitala Ur, pe care au distrus-o, ceea ce a însemnat sfârșitul Sumerului. Ibîi-Sin a reușit să scape și a murit în exil în țara Ansan, pe care el însuși o devastase cu puțin timp în urmă. Odată Sumerul distrus, Enlil a părăsit Pământul, la ordinul tatălui său, iar Marduk s-a întors în Babilonul său mult iubit. Abraam a murit la vârsta de o sută șaptezeci și cinci de ani, în 1.948 î.e.n. Yitskhak și Yisma'el l-au îngropat lângă Sarra, „în peștera Macpela, din țarina lui Efron, fiul lui Țohar Heteeanul, în fața stejarului Mamvri”. Yitskhak s-a căsătorit cu Rebekah, „fecioara care se născuse lui Batuei, fiul Miicăi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam”, care i-a născut doi gemeni: pe Esav și pe Ya'akov. Ya'akov, care a fost numit Israel de către zeul său, i-a furat fratelui său binecuvântarea paternă și l-a păcălit să-i dea dreptul de prim născut. S-a căsătorit cu verisoarele sale, Le'a și Rakhel, fiicele lui Lavan din Harran, care i-au dăruit opt fii și o fiică. Israel a mai avut patru fii de la cele două servitoare ale soților lui. Preferatul său a fost Yosef, unul dintre cei doi fii ai Rakhelei, ceea ce a atras invidia celorlalți copii.

Pe când Yosef avea șaptesprezece ani, frații săi l-au vândut unei caravane de ismaeliti, care l-a dus în Egipt. Unsprezece ani mai târziu, a ajuns vizirul Egiptului, după ce i-a interpretat visele faraonului. După opt ani, din cauza foametei, Ya'akov și familia sa s-au mutat în Egipt. Yosef le-a dat israelitilor tinutul Gosen din Delta Nilului. În 1.817 î.e.n. a murit Ya'akov, iar cincizeci și cinci de ani mai târziu și-a găsit sfârșitul și vizirul Yosef.

Conform cronologiei biblice, în 1.854 î.e.n. a ajuns Yosef în Egipt iar în 1.841 î.e.n. a devenit vizir. În acea vreme, faraon era Senusret III din Dinastia a XII-a, care împărțea tronul cu fiul său, Amenemhat III. Într-un fragment dintr-un papirus din timpul domniei lui Amenemhat III este menționat un vizir pe nume Kheti. În textul *Instalarea Vizirului* este amintit Kheti, un vizir faimos care și-a

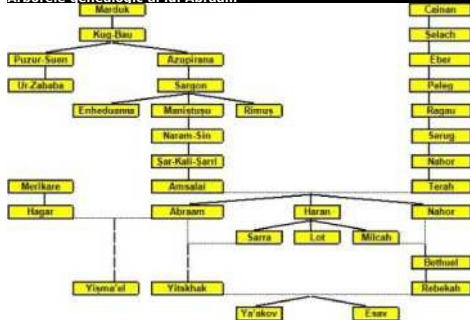
discriminat rudele în favoarea egiptenilor, pentru a nu fi acuzat de

subiectivism, dând astfel un exemplu de imparțialitate și corectitudine. Iar acest Kheti pare a fi

israelitul Yosef. „Kheti” este un cuvânt de origine sanscrită, care înseamnă „agricultură”; după ce a ajuns vizir, Yosef s-a ocupat de agricultură, pentru ca Egiptul să nu sufere din cauza foametei ce urma să vină. Acest nume, sub forma Khety, a fost folosit și de câțiva faraoni ai dinastiilor a IX-a și a X-a, printre care și o rudă îndepărtată a lui Yosef: Wakhare Khety III, tatăl lui Merikare și bunicul prințesei Hagar, cea care i l-a născut lui Abraam pe Yisma’el. În timpul domniei lui Merikare a existat un guvernator al unei nome egiptene, pe nume Khety II; bunicul său, Khety I, a ocupat aceeași funcție. De asemenea, trezorierul lui Mentuhotep II din Dinastia a XI-a, faraonul care l-a ucis pe Merikare, se numea tot Kheti. Conform cronologiei biblice, în 1.833 î.e.n., familia israelită a lui Ya’akov s-a mutat în Egipt din Canaan, Yosef dându-le tinutul Gosen din Delta Nilului. Egiptologii au stabilit că, puțin înainte de 1.800 î.e.n., un grup de semiți din Canaan a migrat în Delta Nilului. Ya’akov a murit în 1.816 î.e.n. Urmașii săi au rămas în Delta câteva secole, până au fost scosi de acolo de Moise / Akhenaton. Egiptologii au stabilit că, în 1.805 î.e.n., în Delta Nilului a început Dinastia a XIV-a, formată din conducătorii semiților emigrați din Canaan. Primul lor conducător a fost Yakbim. Numele său nu era scris într-un cartuș, așa cum se proceda de obicei cu faraonii. Prin urmare, putem concluziona că Yakbim nu se considera un rege al Egiptului, ci doar un conducător al semiților din Delta. Nu știm mare lucru despre acest lider semit, însă numele său ne dezvăluie originea sa. „Im” indică pluralul în limbile vest-semitice iar „Yakb” seamănă surprinzător de mult cu Yakob / Ya’akov. Prin urmare, Yakbim era unul dintre iacobiti, adică membru al familiei lui Ya’akov.

În 1.762 î.e.n. a murit vizirul Yosef, la vârsta de o sută zece ani. În Mesopotamia, regele amorit Hammurabi tocmai înființa Imperiul Babilonian, căruia îi stabilea capitala în Babilon. Ceea ce înseamnă că Marduk s-a instalat în sfârșit pe tronul Pământului și se pregătea să-și înceapă domnia ca unic conducător al Terrei. Însă planurile i-au fost date peste cap de către sora și consoarta sa, Istar, cu care a trebuit să se războiască până în zilele noastre.

Arborele genealogic al lui Abraam

41. Cronologia amurgului zeilor

Conducătorii Imperiului Akkadian, conform Listei Regilor Sumerieni'.

Şamu-Kinu / Sargon I	2 334 î.e.n.	2 279 î.e.n.	Fiul preotesei azupirane
Rimuş	2 279 î.e.n.	2 270 î.e.n.	Fiul lui Şamu-Kinu şi Taşlultum
Maniştuşu	2 270 î.e.n.	2 255 î.e.n.	Fiul lui Şamu-Kinu şi Taşlultum
Naram-Sin	2 255 î.e.n.	2 218 î.e.n.	Fiul lui Maniştuşu
Şar-Kali-Şarri	2 218 î.e.n.	2 193 î.e.n.	Fiul lui Naram-Sin
Igigi, Imi, Nanum & Ilulu	2 193 î.e.n.	2 190 î.e.n.	
Dudu	2 190 î.e.n.	2 169 î.e.n.	
Şu-Turul / Şu-Durul	2 169 î.e.n.	2 154 î.e.n.	Fiul lui Dudu

Conducătorii Sumerului după perioada gutiană, conform Listei Regilor Sumerieni'.

Utu-Hengai	2 119 î.e.n.	2 112 î.e.n.	
Ur-Nammu	2 112 î.e.n.	2 094 î.e.n.	Ginerele lui Utu-Hengai
Şulgi	2 094 î.e.n.	2 048 î.e.n.	Fiul lui Ur-Nammu
Amar-Sin	2 048 î.e.n.	2 039 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Şu-Sin	2 039 î.e.n.	2 030 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Ibbi-Sin	2 030 î.e.n.	2 004 î.e.n.	Fiul lui Şu-Sin

Genealogia lui Abraam de la Sem, fiul lui Noah, până la Yosef, conform Vechiului Testament

Sem	3.293 î.e.n.	2.693 î.e.n.	Fiul lui Noah și Emzara
Arpakhşad	3.193 î.e.n.	2.728 î.e.n.	Fiul lui Sem și Sedeqetelebab
Cainan	3.058 î.e.n.	2.598 î.e.n.	Fiul lui Arpakhşad și Rasu'sya
Sealach / Sala	2.928 î.e.n.	2.468 î.e.n.	Fiul lui Cainan și Milcah
Eber / Heber	2.798 î.e.n.	2.294 î.e.n.	Fiul lui Sealach și Murak
Peleg / Paleg	2.664 î.e.n.	2.325 î.e.n.	Fiul lui Eber
Ragau / Reu	2.534 î.e.n.	2.195 î.e.n.	Fiul lui Peleg și Lomna
Serug / Seroh	2.402 î.e.n.	2.072 î.e.n.	Fiul lui Ragau și Ora
Nahor	2.272 î.e.n.	2.068 î.e.n.	Fiul lui Serug și Milcah
Terah / Terach	2.193 î.e.n.	1.988 î.e.n.	Fiul lui Nahor și Iyoska
Abraam / Abraam	2.123 î.e.n.	1.948 î.e.n.	Fiul lui Terah
Yisma'el	2.037 î.e.n.	1.900 î.e.n.	Fiul lui Abraam și Hagar
Yitskhak	2.023 î.e.n.	1.843 î.e.n.	Fiul lui Abraam și Sarra
Esav / Edom	1.963 î.e.n.	?	Fiul lui Yitskhak și Rebekah
Ya'akov / Israel	1.963 î.e.n.	1.816 î.e.n.	Fiul lui Yitskhak și Rebekah
Yosef	1.871 î.e.n.	1.762 î.e.n.	Fiul lui Ya'akov și Rakhel

2.465 **î.e.n.** - Este încoronată de Marduk cârciumărita Kug-Bau în Kis.

2.402 **î.e.n.** - Se naște Serug, bunicul lui Terah.

2.365 **î.e.n.** - Moare regina Kug-Bau. Tronul Sumerului îi revine fiului ei, Puzur-Suen.

2.340 **î.e.n.** - Moare regele Puzur-Suen. Pe tron urcă fiul său, Ur-Zababa.

2.334 **î.e.n.** - Regele Ur-Zababa din Kis este ucis de către Lugal-Zage-Si din Umma. Sargon îl ucide pe Lugal-Zage-Si și se încoronează ca rege al Sumerului.

2.325 **î.e.n.** - Moare Peleg, stră-străbunicul lui Terah.

2.294 **î.e.n.** - Moare Eber, stră-stră-străbunicul lui Terah.

2.279 **î.e.n.** - Moare Sargon. Pe tronul Imperiului Akkadian urcă fiul său, Rimus.

2.272 **î.e.n.** - Se naște Nahor, tatăl lui Terah și bunicul lui Abraam.

2.270 **î.e.n.** - Moare Rimus, fiul lui Sargon. Tronul îi revine fratelui său, Manistustu.

2.255 **î.e.n.** - Moare Manistustu, fiul lui Sargon. Este înscăunat ca rege al Imperiului Akkadian fiul său, Naram-Sin.

2.218 **î.e.n.** - Moare Naram-Sin, nepotul lui Sargon. Regele Akkadului devine fiul său, Sar-Kali-Sarri.

2.195 **î.e.n.** - Moare Ragau, străbunicul lui Terah.

2.193 **î.e.n.** - Moare Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sin și strănepotul lui Sargon. În Nippur se naște Terah, fiul lui Nahor și Iyoska. Începe invazia gutienilor în Mesopotamia. Imperiul Akkadian este condus simultan de patru regi: Igigi, Imi, Nanum și Ilulu.

2.190 **î.e.n.** - Dudu îi învinge pe cei patru regi și ocupă tronul Akkadului.

2.169 î.e.n. - Moare Dudu iar tronul îi revine fiului său, Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian.

2.154 î.e.n. - Moare Su-Turul. Imperiul Akkadian este distrus de către gutieni.

2.123 **î.e.n.** - Se naște în Nippur Abraam, fiul lui Terah și Amsalai.

2.119 i.e.n. - Guvernatorul orașului Uruk, Utu-Hengal, se înscăunează ca rege al Sumerului după ce îl învinge pe Tirigan, regele gutienilor.

2.113 i.e.n. - Se naște Sarra, fiica lui Haran, viitoarea soție a lui Abraam.

2.112 i.e.n. - Regele Utu-Hengal moare iar tronul Sumerului îi revine ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul orașului Ur. Terah și familia sa se mută din Nippur în Ur.

2.094 i.e.n. - Moare regele Ur-Nammu. Pe tron urcă fiul său, Sulgi. Terah și familia sa se mută din Ur în Haran.

2.072 i.e.n. - Moare Serug, bunicul lui Terah. Regele Sulgi se autoproclamă zeu.

2.068 i.e.n. - Moare Nahor, tatăl lui Terah și bunicul lui Abraam.

2.066 i.e.n. - Regele sumerian Sulgi își dă fiica de soție și orașul Larsa ca zestre viceregelui Elamului, primind în schimb o legiune de trupe elamite.

2.53 i.e.n. - Regele Sulgi supune provinciile apusene ale Orientului Mijlociu cu ajutorul legiunii sale elamite.

2.51 i.e.n. - Enlil îl ucide pe Enki. Se formează Centura de Asteroizi și Groapa Marianelor. Anu hotărăște ca Enlil să părăsească planeta iar tronul Pământului să-i revină lui Marduk, fiul lui Enki.

2.048 i.e.n. - Moare regele Sulgi, fiul lui Ur-Nammu. Tronul Sumerului îi revine fiului său, Naram-Sin. La ordinul lui Marduk, Abraam, Sarra și Lot pleacă din Haran în Canaan.

2.047 i.e.n. - Abraam, Sarra și Lot ajung în Herakleopolis, la curtea faraonului Merikare, regele Egiptului Inferior.

2.042 i.e.n. - Abraam, Sarra și Lot pleacă din Egipt în Canaan, din cauza conflictului dintre faraonii Merikare și Mentuhotep II.

2.39 i.e.n. - Regii mesopotamieni Amar-Sin, Kudur-Laghamar, Eri-Aku și Tud-ghula înving alianța regilor iordanieni în Valea Sidimului. Abraam îi învinge la Dan și își eliberează nepotul capturat de mesopotamieni. Pe drumul spre casă moare Naram-Sin, fiul lui Sulgi. Fratele său, Su-Sin, preia tronul Sumerului.

2.037 i.e.n. - Se naște Yisma'el, fiul lui Abraam și Hagar, fiica faraonului Merikare.

2.030 i.e.n. - Moare regele Su-Sin, fiul lui Sulgi. Fiul său, Ibbi-Sin, devine ultimul rege al Sumerului.

2.024 i.e.n. - Zeul Ninurta folosește șapte bombe atomice pentru a distruge orașe loiale lui Marduk, printre care Sodoma și Gomora. Abraam și Sarra pleacă în Gherara, la curtea regelui filisteian Abimelech.

2.023 i.e.n. - Se naște Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra.

2.4 i.e.n. - Moare Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului. Enlil părăsește Pământul după ce distruge Sumerul printr-o furtună.

1.988 i.e.n. - Moare în Haran Terah, tatăl lui Abraam.

1.986 i.e.n. - Ninurta îi cere lui Abraam să-l sacrifice pe Yitskhak, însă Marduk intervine la timp. Moare Sarra, soția lui Abraam, mama lui Yitskhak.

1.983 i.e.n. - Yitskhak se căsătorește cu Rebekah.

1.963 i.e.n. - Se nasc gemenii Esav și Ya'akov, fiii lui Yitskhak și Rebekah.

1.948 î.e.n. - Moare Abraam.

1.923 î.e.n. - Esav se căsătorește cu Iudit și cu Basemata.

1.900 î.e.n. - Moare Yisma'el, fiul lui Abraam și Hagar, strămoșul arabilor.

1.894 î.e.n. - Sumu-Abum formează în sudul Mesopotamiei un mic regat amorit ce includea și Babilonul, înființând astfel Prima Dinastie Amorită babiloniană.

1.881 î.e.n. - Moare Sumu-Abum iar pe tronul regatului amorit urcă Sumu-la-El.

1.878 î.e.n. - Moare faraonul Senusret II din Dinastia a XII-a iar tronul Egiptului îi revine fiului său, Senusret III.

1.871 î.e.n. - Se naște Yosef, fiul lui Ya'akov și Rakhel. Ya'akov se hotărăște să se întoarcă în Canaan cu familia sa, unde primește de la Marduk numele Israel.

1.860 î.e.n. - Amenemhat III, fiul lui Senusret III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.

1.854 î.e.n. - Yosef este vândut de frații lui și dus în Egipt.

1.845 î.e.n. - Moare Sumu-la-El iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sabium.

1.843 î.e.n. - Moare Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra. În Egipt, Yosef ajunge la închisoare, acuzat pe nedrept.

1.841 î.e.n. - Yosef devine vizirul Egiptului. În țară încep șapte ani de bunăstare.

1.839 î.e.n. - Moare Senusret III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat III.

1.834 î.e.n. - În Orientul Mijlociu încep șapte ani de foamete.

1.833 î.e.n. - Ya'akov și familia sa se mută în Egipt.

1.831 î.e.n. - Moare Sabium iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Apil-Sin.

1.816 î.e.n. - Moare Ya'akov, fiul lui Yitskhak și Rebekah.

1.815 î.e.n. - Amenemhat IV, fiul lui Amenemhat III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.

1.814 î.e.n. - Moare Amenemhat III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat IV.

1.813 î.e.n. - Moare Apil-Sin iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sin-Muballit.

1.806 î.e.n. - Moare Amenemhat IV iar tronul Egiptului îi revine surorii sale, Sobekneferu.

1.805 î.e.n. - Pe tronul Avansului din Delta Nilului urcă Yakbim, unul dintre urmașii lui Ya'akov, fondatorul Dinastiei a XIV-a.

1.802 î.e.n. - Moare regina Sobekneferu. Pe tronul Egiptului urcă Sekhemre Khutawy Sobekhotep, fondatorul Dinastiei a XIII-a, care mută capitala la Memphis.

1.794 î.e.n. - Sin-Muballit abdică iar tronul regatului amorit din Mesopotamia îi revine fiului său, Hammurabi, care înființează Imperiul Babilonian, și transformă Babilonul în capitală, la ordinul lui

Marduk.

1.780 î.e.n. - Moare Yakbim iar pe tronul din Avaris urcă Ya'ammu.

1.770 î.e.n. - Moare Ya'ammu iar pe tronul din Avaris urcă Qareh.

1.762 î.e.n. - Moare vizirul Yosef, fiul lui Ya'akov și Rakhel.

39. Amurgul zeilor

În antichitate, oamenii nu credeau, ca în prezent, în divinități omnipotente, onisciente, omniprezente și eterne, fără început și sfârșit, atribute ce depășesc barierele logicii. Zeii anticilor erau asemănători oamenilor. Aveau defecte și calități, slăbiciuni și puncte forte, se nașteau, iubeau, urau și, bineînțeles, mureau. E drept că mureau doar corpurile lor materiale, spiritele dăinuind etern. Ceea ce se spune și despre oameni, de altfel.

Religiile antice sunt pline de zeități care au murit și, cel mai adesea, au înviat. De exemplu, în Babilon, Marduk a omorât-o pe Tiamat, zeița primordială, din corpul căreia a făcut lumea. În Sumer, Dumuzi (numit Tammuz de către semiți) a fost ucis de cinci demoni galla în stâna surorii sale. Iubita sa, Inanna, a fost și ea ucisă în Lumea de Dincolo de zeița Ereškigal, apoi înviată de către Enki. Cel

mai iubit zeu al egiptenilor a fost Osiris, cel care a fost ucis de către fratele său, Seth, ajungând astfel să conducă Lumea de Dincolo. A fost mumificat de Anubis, ceea ce i-a permis să învie pentru scurt timp, cât să-și lase soția însărcinată. Și sumerianul Dumuzi a fost mumificat de către Inanna pentru ca, într-o zi, să se poată întoarce la ea. În Fenicia și Siria exista cultul lui Adonis, zeul mort și înviat, asemănător cu Attis al frigienilor. În Canaan, Baal a fost omorât de către Mot, zeul morții. Sora și iubita lui Baal, Anat, „l-a apucat pe credinciosul Mot și cu o sabie l-a tăiat, ceea ce a dus la învierea lui Baal. Pentru scandinavi, zeul orb Hodur l-a ucis pe Baldur în urma unui șiretlic al înșelătorului Loki. La Ragnarok, apocalipsa nordicilor, majoritatea zeilor și-au găsit sfârșitul. Baldur a înviat după Ragnarok, pentru a conduce lumea alături de puținii zei supraviețuitori. Pe lângă Adonis, pe care l-au preluat de la fenicieni, grecii aveau în miturile lor și alte divinități care și-au găsit moartea. Dionysos, numit Bacchus de către romani, a fost mâncat de titani și recreat apoi de Zeus. Titanul Prometheus, crucificat pe Vârful Omu, era ucis în fiecare zi de vulturul lui Zeus, care îi mânca ficatul, și reînviat în următoarea. Semizeul

Herakles a devenit zeu după ce și-a găsit sfârșitul în flăcările unui rug aprins. Pentru azteci, zeul Quetzalcoatl s-a sinucis dându-și foc din cauza remușcărilor, el culcându-se cu sora sa după o noapte de beție. Iar Coyolxauhqui și cei patru sute de frați ai săi și-au decapitat mama, pe zeița Coatlicue. Decapitată a fost și zeița egipteană Isis, de către fiul ei, Horus, și înviată de zeul Thoth, care i-a înlocuit capul cu unul de vacă. În Japonia, marea zeiță Izanami a murit după nașterea zeului focului, în urma arsurilor provocate de acesta. În mitologia filipineză, zeul Ulilang Kaluluwa, șarpele uriaș care trăia în nori, a fost ucis în luptă de către zeul Bathala, îngrijitorul Pământului. Câțiva ani mai târziu, zeul înaripat Galang Kaluluwa a murit în regatul lui Bathala în urma unei boli. Pentru budiști, Siddhartha Gautama sau Buddha a murit la 80 de ani iar în creștinism, Iisus a fost crucificat la 33 de ani, înviind după două zile.

Secretul învierii morților nu era la îndemâna oricui. Un text sumerian arată că, odată, Marduk s-a plâns tatălui său, Enki, că nu i-a predat toate cunoștințele pe care le deține. „Fiule”, a răspuns Enki, „ce anume nu cunoști? Ce ți-ai mai putea da?”. Informația ascunsă, a arătat Marduk, era secretul învierii din morți. Într-adevăr, după cum indică textele antice, Enki deținea acel secret. În *Coborârea Inannei în Infern*, el este cel care a înviat-o pe zeita ucisă de Ereškigal. Enki a trimis două creaturi

(cel mai probabil bio-roboți cenușii) să recupereze cadavrul Inannei, pe care l-au conectat la două dispozitive misterioase. Apoi,

„Peste corpul care a fost lovit,

De 60 de ori Mâncarea Vieții,

De 60 de ori Apa Vieții,

Ei au stropit peste el Și

Înarma s-a ridicat’.

Într-o poveste egipteană, păstrată pe *Papirusul Westcar*, faraonul Khufu / Keops a aflat de la unul dintre fiii săi despre un bătrân care „a fost inițiat în misterele lui Thoth”, printre care se afla și capacitatea de a învia morți. Ne amintim că Thoth era unul dintre numele atribuite de egipteni lui Enki. Pentru a verifica informația primită, faraonul a poruncit să-i fie tăiat capul unui prizonier, provocându-l pe bătrân să readucă omul la viață. Bătrânul a refuzat să folosească acea „*magie a lui Thoth*” pe o ființă umană și a tăiat capul unei găște. Apoi „a spus anumite cuvinte de putere” din *Cartea lui Thoth*, iar capul tăiat s-a alăturat corpului găștii, care a început să scoată sunete ca înainte. Conform miturilor egiptene, Thoth este cel care a înviat-o pe Isis în același mod, înlocuindu-i capul tăiat de Horus cu unul de vacă.

Enki nu era singurul care deținea secretul învierii morților, ci și fosta sa soție, Ninhursag. Într-un mit egiptean,

după ce a fost tăiat în bucăți de Seth, Osiris / a fost mumificat de către Anubis. Apoi, soția sa, Isis / Ninhursag, și-a folosit magia pentru a-l aduce la viață. În Mesopotamia, Inanna / Ninhursag este cel care l-a îmbălsămat pe Dumuzi / Enki, pregătindu-l pentru reîntoarcerea la viață. În Canaan, Baal a fost înviat de sora și soția sa, Anat, după ce aceasta l-a ucis pe zeul morții, Mot. În Japonia, Okuninushi (Marduk), fiului zeului exilat Susano-o (Enki), a fost ucis de frații săi de două ori, în lupta pentru supremația Pământului, și înviat de fiecare dată de către mama sa (Ninhursag). În textele sumeriene despre facerea omului, Enki este prezentat dormind în Lumea de Dincolo, iar zeița mamă Ninmah / Ninhursag îl trezește pentru a-i cere ajutorul. În unele religii, precum creștinismul, decedații nu sunt considerați morți, ci adormiți pe lumea cealaltă, așteptând să fie treziți la Judecata de Apoi. În același mod și Enki este „adormit” în textul sumerian, Ninhursag fiind cea care îl „trezește” din morți pentru a-l aduce în lumea noastră. Ninhursag nu a păstrat secretul învierii morților doar pentru ea, ci l-a împărtășit și lui Enlil, primul său fiu și cel de-al doilea soț. Ca Ișus și Viracocha, Enlil a înviat adeseori defuncți, după cum susțin textele creștine și legendele incașe. În mitul crucificării lui Prometheus, Zeus / Enlil îl aducea zilnic pe titan la viață, pentru a fi chinuit la nesfârșit de vulturul care îi devora ficatul. În legende egiptene, Seth / Enlil a demonstrat că știe cum

Cronica Weidner spun
templului Esagila din
Marduk, au intrat într-o

cărciumăresei Kug-Bau
sau

susțin că a fost ucis de către fratele său, Enlil, ocazie cu care Marduk, fiul lui Enki, a primit conducerea Terreii. Iar Enlil, alături de Celeștii săi, a părăsit planeta, îndreptându-se către casa tatălui său din Ceruri. Când a avut loc moartea lui Enki? Încă o dată, arheologia, istoria și mitologia ne pot ajuta să deslușim misterul. Pentru a înțelege când și de ce a fost ucis zeul, trebuie să aflăm evenimentele care au dus la acel moment, începute în Sumer la jumătatea mileniului al III-lea î.e.n.

Văzându-i obosiți, ea i-a hrănit și s-a oferit să le gătească peștele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cărciumărită, Marduk a hotărât să îi ofere conducerea lumii și a însăunat-o ca regină a cetății Kiș. *Lista Regilor Sumerieni* susține că Kug-Bau a domnit timp de un secol. Este una dintre cele mai proeminente figurile istoriei antice, ținând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbați. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Kebat / Hepat, unul dintre epitetulzeiței-mamă Hannahannah. Nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hitiților, a fost numită zeița tutelară a orașului Karkemiș. Cultul său s-a răspândit iar numele ei i-a fost atribuit principalei zeități din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sau Kufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe și au considerat-o fiica lui Zeus. E posibil ca anticii să fi avut dreptate, iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viață este una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kișului timp de o sută de ani. Nu știu cât de bine gătea, însă e puțin bizar ca Marduk să o fi însăunat doar pentru că i-a plăcut mâncarea ei. Ținând cont de originea ei necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate și de zeificare, putem bănuși că, în realitate, era fiica lui Marduk.

După moartea reginei Kug-Bau, în 2.365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kiș. Nu se cunosc multe despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în orașul Azupiranu s-a născut Sargon sau Șarru-Kinu. Conform autobiografiei lui Sargon, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, preoteasa l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat. A fost găsit în Kiș de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat. Potrivit *Listei Regilor Sumerieni*,

ji Puzur-Nirah din Aksak, pescarii
sau opt zile pentru masa zeului

să împiedice învierea
 fratelui său, Enlil
 și-a găsit sfârșitul. Miturile din întreaga lume
 Enki, făcându-i corpul în
 13 părți pe care le-a
 înprăstiat în tot
 conform Mai mult
 creștine, Iisus / Enki a
 reușit, la rândul său
 să învie la treia zi după
 crucificarea sa.

Primul conducător al Pământului, Enki, cel
 ucis și înviat de câteva ori, la un moment dat

Kubaba și-a găsit sfârșitul. Miturile din întreaga lume

Sargon a devenit paharnicul regelui Ur-Zababa, Suen, care a primit tronul în 2.340 î.e.n. *Legenda lui Sargon* spune că, înaintea de aceasta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme, Sargon a căutat pe zeul Iștar, care se odihnea în grădina regelui. Zeița l-a plăcut și i-a devenit amantă. „*Pe lângă un grădinar, Iștar m-a învrednicit cu iubirea ei*” se lauda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el și zeiță: „*Într-o zi regina mea,*

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul – Inanna

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul,

După ce a străbătut Elamul și Șuburul,

După ce a străbătut (...)

S-a apropiat obosită, a adormit.

Am văzut-o de la marginea grădinii;

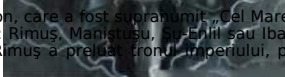
Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat’.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar șase ani. Regele Lugal-Zage-Si din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte orașe-state sumeriene, precum Lagaș, Nippur, Ur, Larsa și Uruk. Se presupune că Sargon a fost implicat în moartea regelui din Kiș, însă nu există nicio dovadă în această privință. Într-o inscripție, Lugal-Zage-Si anunța că zeul Enlil este cel care i-a oferit „*toate pământurile dintre mările de sus și*

de jos". Prin urmare, s-a autodenumit rege stabilizat capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucure de regatul său; a fost prins de Sargon care, după ce a convins armata din Kiş să îl urmeze, a capturat Urukul, căruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugal-Zage-Si l-a dus în Nippur, unde l-a târât în lesă în fața templului lui Enlil. În 2.334 î.e.n. și-a început domnia și, prin cucerirea nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înființat primul imperiu al lumii, Imperiul Akkadian, la ordinul zeiței Istar. Un text denumit *Cronica lui Sargon* declară că „*Sharru-Kinu, regele Agadéi, s-a înălțat în era lui Istar* Pentru a-și clădi imperiul, Sargon a fost ajutat de zeiță, iubita sa de pe vremea când era grădinar. Lucru absolut firesc, ținând cont că era semit, prin urmare adept al Veghetorilor. Într-o campanie îndreptată peste munții Zagros, în timp ce „*intra în țara lui Warahși când înainta în beznă Istar a făcut o lumină să-i strălucească*". Astfel, Sargon a putut „*răzbi prin întuneric*", ducându-și trupele prin trecători, până în Lurdistanul de astăzi. Regele a avut grijă să-și arate recunoștința și i-a ridicat un templu în Agadé, capitala imperiului său. Oraș închinat tot ei, de altfel. „*în Agadé și-a înălțat stănta Inanna un templu ca nobil sălaş; în Ulmaș a ridicat un tron*", spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Sargon a primit și aprobarea Celestilor. Cel puțin asta susținea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Sargon, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anunță că Sargon era nu doar „*Atoate-Veghetorul cuprinzător*" al lui Istar, ci și „*preot uns al lui Anu*" și „*mare regent al lui Enlil*", Enlil fiind cel care „*îi dăduse puterea și domnia*". Un alt text declara că „*Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui Sargon, regele țării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul*". Exact același lucru îl susținea și Lugal-Zage-Si din Umma înainte de a fi ucis de Sargon.

Cincizeci și cinci de ani a domnit Sargon, care a fost supranumit „Cel Mare”. Soția sa, Tashlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, și patru fii: Rimuș, Manișusu, Si-Enlil sau Ibarum și Illaba'is-takal. După moartea lui Sargon din 2.279 î.e.n., Rimuș a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de nouă ani. A urmat fratele

despre părintii lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, în 2.255 î.e.n., când său, Maniștușu, care a domnit timp de cincisprezece ani, a fost asasinat de către membrii curții sale regale. Se presupune că și Rimuș a avut un sfârșit asemănător. Pe Enheduanna, Sargon a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-și cimentea puterea în sudul Sumerului. Prințesa și-a menținut postul până în timpul domniei lui Rimuș, când a fost expulzată din cauza implicării sale într-o formă de tulburare politică și reinstalată în cele din urmă ca Mare Preoteasă. Deși preoteasă a lui Enki, prințesa o prefera pe zeița Iștar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima deținătoare a titlului de „Preoteasă En” consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanță politică, deținut adesea de prințese, de-a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semi-divin.

Cine era cu adevărat Șarru-Kinu sau Sargon cel Mare? Atât mama, cât și fiica sa, au deținut funcția de Mare Preoteasă, iar el se declarase „preot uns al lui Anu”. În acele vremuri, fiind considerat locțiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot avea o influență atât de mare, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol prin prisma funcției deținute, era de viță regală. Sargon s-a născut pe vremea când rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau / Kubaba, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deși nu avem dovezi pentru a sprijini această ipoteză, sunt mari șanse ca mama lui Sargon să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ținând cont de funcția ei supremă în preoțime. Fiind cam de aceeași vârstă cu regele, e posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica reginei Kug-Bau / Kubaba. Ceea ce l-ar face pe Sargon strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu grădinar în funcția de paharnic al regelui Ur-Zababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendența lui

Sargon din casa regală a divinei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă și motivul pentru care zeii au ajutat un simplu grădinar să ajungă pe tronul Sumerului și să formeze primul imperiu din istorie, Iștar chiar devenindu-i amantă. Însă totul capătă sens acceptând posibilitatea ca Sargon să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care i-a adus sfârșitul.

La finalul îndelungatei sale domnii, Sargon a con; " "

I-a desemnat capitală a

struit orașul Agade / Akkad, pe care

imperiului. Etimologia numelui este necunoscută ^^^^H^BMKmd^^^Hcercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are o origine akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui orașului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Sargon, lucru care reiese și din menționarea sa într-o inscripție pre-sargonică. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orașel în ditamai orașul, capitală a unui imperiu. Nici locația orașului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Sargon, Azupiranu. Este posibil ca Agade și Azupiranu, cele două cetăți necunoscute cercetătorilor, despre care se știe doar că erau pe malul Eufratului, să fie unul și același. Pare logic ca Sargon să-și fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză, în lipsa dovezilor.

Cronica regilor timpurii susține că regele a ridicat Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfințirea orașului; un oraș sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfințit pe care să-și ridice capitala, cea mai firească soluție era să aducă astfel de sol din Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk:

„Ținând seamă de sacrilegiul astfel făptuit de Sargon,

Marele domn Marduk s-a mâniat

Și i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Sargon;

Iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna”.

Istoria consemnează foamete, războaie și revolte în întreg imperiul pe finalul domniei lui Sargon. În autobiografia sa, regele chiar declară: *„toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agade, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare”*. A murit în 2.279 î.e.n., până atunci negăsindu-și odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk.

Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Maniștușu și nepotul lui Sargon, care a urcat pe tron în 2.255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „*Rege al celor patru părți ale lumii*”, după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toți semiții, un adept al Veghetorilor. Numele său conține unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar și „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dușmanii. Într-o inscripție despre marșul lui Naram-Sin spre Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Deși din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul și Ebla,

Acum zeul Nergal (Marduk) deschis-a calea viteazului Naram-Sin,

I-a dat Ebla și Armanul, i-a dăruit Amanusul

Și Muntele Cedrilor și Marea de Sus”.

Marea greșală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, Ekur, la ordinul zeiței Iștar. Imediat după acest sacrilegiu, ea și-a părăsit templul din Agade, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil:

„Cuvântul Ekuruului plutea peste Agade

Ca o tăcere de moarte;

Agade tremura tot;

Templul său, Ulmaș, era înfiorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit orașul.

Fecioara și-a uitat odaia,

Sfânta Inanna (Iștar) și-a uitat altarul din Agade”.

Zeița avea un motiv foarte bun pentru această acțiune sfidătoare. Un text, intitulat *Regina tuturor ME-urilor*, recunoaște că Iștar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină și să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu și a lui Enlil, precum și legile date de ei. Anunțând că „*a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere (...)* mai mare chiar decât Anu”, Iștar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk:

„Cereasca monarhie a fost răpită de o femeie (...)

A schimbat complet legile Sfântului Anu,

Nu s-a temut de marele Anu.

I-a luat lui Anu E-Anna,

Casa cu farmec fără egal, cu durabilă noblețe.

Acelei case i-a adus nimicirea;

Sin îl ataca pe cel al lui

Enlil din Nippur. Conform textului intitulat de savanți

Inanna își atacă oamenii, îi face prizonieri”.

Lovitură de stat a zeiței se desfășura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk, Naram-

Blestemul Akkadului, după ce a primit ordinul pe care îl așteptase șapte ani, regele akkadian

„A sfidat cuvântul lui Enlil;

I-a strivit pe slujitorii lui Enlil,

Și-a mobilizat trupele și

Ca un erou deprins cu despotismul

A prins Ekurul în mână de fier¹.

Cucerind cu ușurință Nippurul, Naram-Sin „ca un tâlhar I-a prădat. A intrat cu forța în templul Ekur,

„ridicând mari scări pe zidul Caset. A ajuns în Sfânta Sfințelor, loc permis doar preoților lui Enlil.

„Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunoștea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului”, pe care regele „le-a azvârlit în foc”. Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil și a luat averile orașului”.

Blestemul Akkadului mai spune că, pentru sacrilegiul comis de Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații erau jefuiți, oamenii se luptau între ei pentru mâncare, statuile zeilor erau arse. Deși blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme un eveniment fictiv, la sfârșitul secolului trecut, după ce a examinat solul mesopotamian, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că, în jurul anului 2.200 î.e.n., a avut loc o îndelungată secetă, care a uscat solul și a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. E posibil ca schimbările climaterice să fi fost cauzate de cometa Hale-Bopp, care a trecut pe lângă Pământ în 2.215 î.e.n. Această schimbare climaterică sau „blestem” nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mânios peste măsură, „fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat, Enlil i-a chemat în Mesopotamia pe gutieni, daci maramureșeni din Munții Gutâi, pentru a nimici Imperiul Akkadian slăbit de foamete, secetă și revolte. În 2.193 î.e.n., după moartea lui Șar-Kali-Șarri, fiul lui Naram-Sin, hoardele gutienilor au năvălit „în număr mare, ca lăcustele (...) nimic n-a scăpat brațului lor. Mulți akkadieni au fost măcelăriți fără milă: „cel ce dormea pe acoperiș, pe acoperiș a murit; cel ce dorm

ea în casă n-a fost dus la groapă (...) capete erau zdrobite, guri erau strivite (...) sângele

trădătorilor, curgea peste sângele credincioșilor'. Pentru a împiedica
devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari
au hotărât ca Agade „orașul care a îndrăznit să atace Ekuruf”, să fie
distrus, iar celelalte citate „Lovește în Agade cu un blestem de ură,
fau spus lui Enlil, numai să iase în viață celelalte
regiuni. Enlil a acceptat să hoardele gutiene au
sters de pe fața pământului capitala akkadienilor,
l-aș goni pe semiti, apoi au condus Mesopotamia,
Lagaș fiind cartierul lor general. Sosirea lor în
Mesopotamia a avut loc cu puțin înainte de
trecerea din viață a lui Enlil. Era taurului în cea de a Berbecului.
După ce gutienii au preluat conducerea
Mesopotamiei, Anu și Enlil au implantat în cetatea
Kis, arma „Sunadaku” iar Ninurta a refăcut
agricultura” și sistemul de irigații distruse de
„blestemul” lui Enlil. Multe orașe au fost reedificate
și repopulate, doar Agade a rămas pustiu pentru
totdeauna. Același Ninurta, fiul lui Enlil, l-a cerut
gutianului Gudea (2.144 -

2.124 î.e.n.), regele din Lagaș, să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Ba chiar i-a oferit și
planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota
regele, Ninurta a apărut alături de alți doi zei, cu toții stând lângă „pasărea divină a vântului turbat”
(nava zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanență păzită de două „arme zeiești”.
Și se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celestilor prin adepții lor, arienii. Însă Veghetorii
nu au acceptat înfrângerea prea ușor.

În anul 2.119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul orașului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduși
de regele Tirigan, pe care l-a învins și i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al
Sumerului. Astfel a început perioada sumeriană renașterii, care a dus la nașterea Imperiului Neo-
Sumerian. Utu-Hengal nu a rezistat mult timp pe tron, după numai șapte ani locul lui fiind luat de Ur-
Nammu (2.112 - 2.094 î.e.n.), ginerele său și guvernatorul de până atunci al orașului Ur. Deși arienii,
acești regi sumerieni nu ascultau ordinele Celestilor, ci erau adepți ai Veghetoriilor. Utu-Hengal
conține în numele său ^

ale

lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se proclamase ^^^ semizeu,
susținând că mama sa era zeița Ninsun, a început să construiască în orașul Ur un mare ziggurat

închinat lui Enki, numit Etemennigur („casa a cărei fundație creează teroare”). Zigguratul a fost terminat de Șulgi, fiul regelui, care și el a dus câteva războaie cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul său, Nanna / Enki, i-a ordonat să- i construiască acel templu, pentru care i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar și o prăjină și o sfoară de măsurat. Șulgi se lăuda că a petrecut cu Marduk și cu Iștar în templul lui Anu din Uruk și chiar a făcut sex cu zeița. Fiul său, Amar-Sin, a înființat la Eridu (orașul lui Enki) o reședință regală și a adoptat funcții preoțești. Iar ultimii trei regi ai Sumerului, Amar-Sin, Șu-Sin și Ibbi-Sin, și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin. De ce Anu și Enlil au permis ca gutienii lor să fie izgoniți iar Mesopotamia să fie condusă de susținători ai Veghetorilor? Răspunsul ni-l dă *Codul lui Ur-Nammu*, cel mai vechi cod de legi descoperit până în prezent, care începe astfel: *„După ce An și Enlil au predat regalitatea cetății Ur lui Nanna (Enki), în acea vreme a făcut Ur-Nammu, fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa iubită care l-a purtat în pântec, în conformitate cu principiile sale de echitate și adevăr...”*. Chiar așa să fi stat lucrurile? Să-i fi predat

Au și Enlil de bună voie conducerea lui Enki? Sau căpetenia Veghetorilor a preluat-o din proprie inițiativă? În teorie, este logic ca Enki să fi încercat să recapete puterea în era sa, cea a Berbecului, și să fi ales arieni în locul semiților săi, care în acele vremuri nu aveau forța necesară pentru a recuceri

Și în Egipt s-au produs evenimente de importanță majoră, asemănătoare și contemporane cu cele din Mesopotamia. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2.181 î.e.n., Egiptul a intrat în Prima Perioadă

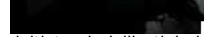
Intermediară, o
perioadă
Mesopotamia.

întunecată a istoriei egiptene.
Haosul.

foamea, revoltele și luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Theba (oraș al lui Enki) și Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se luptau pentru putere, împărțindu-și Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor și, implicit, o perioadă de foamete, exact la fel ca în Imperiul Akkadian și exact în același timp. În jurul anului 2.055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Șulgi în Sumer, pe tronul Thebei a urcat Mentuhotep II, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat naștere Imperiul Neo- Sumerian, în timp ce Mentuhotep II este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Și faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala sa, Theba, fiind principalul centru de cult al lui Amon / Enki. Mentuhotep II chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amon. Dacă Șulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Mentuhotep II și-a ridicat un uriaș templu mortuar, închinat aceleiași divinități. Totul se petrecea aproape identic, și aproximativ în același timp, în Egipt și în Mesopotamia.

Schimbări majore în această perioadă au avut loc și în China. Conform *Proiectului Cronologic Xia-Shang-Zhou* din 1996, în jurul anului 2.070 î.e.n. a fost înființată dinastia Xia, prima tradițională a Chinei. Fondatorul ei a fost Yu cel Mare, urmașul împăratului Galben Huangdi (un personaj divin considerat

■ inițiatorul civilizației chineze). Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundațiilor care loviseră țara în același timp cu schimbările climaterice menționate de egipteni și de mesopotamieni, provocate probabil de apariția cometei Hale-Bopp (ori de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundațiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un

canal de scurgere a apei. Alte legende susțin că a fost ajutat de un dragon galben și de o țestoasă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă și că Yu l-a ucis pe Xiangliu, șarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia și Egipt, și China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia și Chi You. Pentru că a oprit inundațiile și a refăcut agricultura, Yu a primit tronul Chinei, înființând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Mentuhotep II, care a unificat Egiptul, Yu cel Mare a împărțit China în nouă provincii.

Ținând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt și China, la care adăugăm și construirea Seahenge din Marea Britanie în 2.049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur, un eveniment important a avut loc, cu repercursiuni în întreaga lume. Răspunsul poate fi găsit în Egipt, tărâmul faraonilor.

În timpul domniei lui Mentuhotep II,
la scurt

Mesopotamia
ei.

timp după ce Enki a preluat conducerea Egiptului și

puțin după 2.050 î.e.n. a apărut cultul lui Osiris, un alter-ego al lui Enki. În religia osiriană, zeul, primul conducător al lumii, a fost ucis de către fratele său, Seth (Enlil), care i-a luat tronul. După o luptă cu unchiul său, Horus (Marduk), fiul lui Osiris, a primit mult-răvnitul tron și, implicit, conducerea întregii lumi. Apoi, Ra (Anu) l-a luat cu el pe Seth, pentru a-l însoți în Barca Milioanelor de Ani, cu care zeul suprem se plimba în Cer. Un mit asemănător au dogonii din Mali, unde zeul răzvrătit Nommo a fost tăiat în bucăți de către tatăl său și împrăștiat pe toată suprafața Pământului. Religia lui Osiris a luat naștere în orașul Abydos, numit Abdu de către egipteni. Abdu provine din Abzu, casa subterană a lui Enki în religia sumeriană. Prin urmare, egiptenii considerau orașul Abydos casa terestră a zeului. Chiar susțineau că în acel loc se afla, la loc de cinste, capul lui Osiris, zeul care a fost închis într-o cutie apoi tăiat în bucăți de către fratele său, bucăți împrăștiate în tot Egiptul.

Apariția în acel moment al cultului lui Osiris, zeul ucis, poate însemna un singur lucru: crima a avut loc cu puțin timp înainte. Iar motive pentru acea crimă erau. Enki tocmai preluase Mesopotamia și Egiptul din mâinile lui Enlil, căruia încă nu-i trecuse supărarea pentru jefuirea templului său din Nippur, pentru care responsabili erau akkadienii, adepții lui Enki. Conflictul dintre Celești și Veghetorii era unul îndelungat, iar aceste ultime fapte ale lui Enki nu au reprezentat decât picăturile care au umplut paharul. Iar după aceasta întâmplare, începând cu perioada din jurul anului 2.000 î.e.n., aparițiile zeilor printre oameni s-au rărit considerabil. Atât Celeștii cât și Enki au dispărut, singurii care și-au mai făcut apariția, conform cronicilor antice, fiind Veghetorii. Iar odată cu zeii au dispărut și sumerienii, după cum susțin istoricii.

Plecarea Celeștilor de pe Pământ nu poate fi pusă decât pe seama unui ordin al lui Anu. Trimiși aici de împărat, s-au retras fără îndoială tot la porunca sa. Cel mai probabil, pentru uciderea lui Enki, Anu a hotărât să-l ia pe Enlil în casa zeilor, iar Terra să rămână sub stăpânirea fiului celui ucis, Marduk. Încăunarea lui Marduk ca rege al Pământului reiese din mai multe surse antice. Pe lângă mitul egiptean al lui Horus, care a primit tronul de la zeul suprem Ra, există poemul babilonian *Enuma Eliș*, care descrie alegerea lui Marduk în

fruntea panteonului, și prologul *Codului lui Hammurabi*, care începe cu afirmația: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil (Enlil), stăpân al Cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea (Enki), el l-a preamărit printre Igigi (Veghetori)”. În cronicile japoneze, Okuninushi a devenit conducătorul Pământului, primind titlul de „stăpân al Terrei”, după ce tatăl său s-a mutat în Lumea Cealaltă. Pentru scandinavi, Baldur a ajuns conducătorul panteonului după Ragnarok, apocalipsa care a adus moartea majorității zeilor. Grecii nu au păstrat mituri care să explice ascensiunea la tron a lui Marduk, însă au lăsat să

un indiciu,

numindu-l

pe Apollo moștenitorul lui Zeus (Enlil), deși Ares (Ninurta) era mâna dreaptă a zeului suprem. Pentru persi, Ahura Mazda sau Ormuzd a ajuns zeul suprem al panteonului odată cu apariția zoroastrismului, iar pentru musulmani Allah a devenit singurul dumnezeu. După întoarcerea din Babilon, evreii l-au adoptat pe Marduk ca unic zeu, atribuindu-i numele Yahweh. În *Noul Testament*, care îl numește Satan pe Marduk, zeul este considerat stăpânul acestei lumi (*Evangelia după Matei*) și „dumnezeul veacului acestuia” (*A Doua Epistolă către Corinteni* 4:4). Iar în *Apocalipsa* lui Ioan, Marduk este Fiara căreia „Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare” (13:2), autorul adăugând că „i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Adepții lui Marduk au exagerat uneori importanța zeului lor. De exemplu, pentru babilonieni, Marduk a devenit conducătorul tuturor zeilor cerești și pămâneni, în textul sumerian *Enki și ordinea lumii* este scris că „lui i-a dat Enki în grijă întregul univers”, iar pentru akkadieni și asirieni el era „stăpânul Cerului și al Pământului”. În realitate, Anu și-a păstrat funcția de conducător Moartea lui Enki în jurul anului 2.050 î.e.n., plecarea Celestilor și accederea lui Marduk pe tronul Terrei au acoperire istorică. În acea perioadă, amoriții și elamiții (semiti, prin urmare adepți ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor (arieni care s-au retras din zonă, rămași fără protecția

zeilor lor). După domnia lui Șulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul Neo-Sumerian a fost condus de regi cu nume akkadiene (adică semite): Amar-Sin (2.048 - 2.039 î.e.n.), Șu-

suprem al imperiului, lui Marduk lăsându-i doar tronul Pământului.

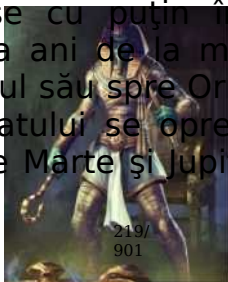
Sin (2.039 - 2.030 î.e.n.) și Ibbi-Sin (2.030 - 2.006 î.e.n.). Cu toții și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase. Înainte de domnia acestor trei regi, Șulgi a terminat de construit marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Ușpia, care a domnit în jurul anului 2.030 î.e.n., a ridicat pentru același zeu un templu în orașul Așșur din Asiria. Babilonul, fondat în secolul al XXIII-lea î.e.n. (undevea între 2.286 î.e.n. și 2.231 î.e.n., conform diferitelor cronici antice) și închinat lui Marduk, a fost transformat de amoriți dintr-un biet oraș în ditamai capitala Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod de legi și o armă foarte puternică. *„Zeii Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară dreptatea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara - eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat cârma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făcut eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure”,* scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în care Marduk i-a încredințat legile. Predarea unor legi de către Marduk nu reprezintă un caz izolat, cu puțin timp în urmă el dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform *Bibliei*, și lui Moise pe muntele Sinai. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălțat zidurile Babilonului

și a construit temple pentru principalii Marduk, Ea / Enki și Iștar, care au înlocuit triada supremă originală, formată din An, Enlil și Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi și-a cucerit vecinii și a format Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind *„cel mai sfânt oraș”* din Mesopotamia, titlu deținut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preoții propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile și atributele lui Enlil. Iar sora și soarta sa, Iștar, a făcut același lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său, Ea / Enki. Acest lucru se observă în turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ișmael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Numărul 40, ce semnifică titlul de Mare Prinț al lui Enki, este unul dintre cele mai des întâlnite numere în scripturile evreilor, folosit ca omagiu adus tatălui zeului lor. Transformarea religiei lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a cultului stăpânului acestei lumi. *„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!”* a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toți supușii săi.

Dacă într-adevăr Enki a fost ucis de către fratele său în jurul anului 2.050 î.e.n., cum a murit? Primul indiciu ni-l dau tot egiptenii antici, care au consemnat cele mai multe detalii despre moartea zeului. În scrierile lor, sufletele morților mergeau la Osiris, în lumea subterană pe care o conducea. În mod bizar, sufletele se îndreptau spre Cer pentru a ajunge în împărăția din interiorul Pământului. Mai exact, spre centura Orion,

■ Câteva egiptologi moderni au ajuns la concluzia că Duat, lumea subterană a lui Osiris, a devenit la un moment dat o parte a cerului. Ba chiar i-au identificat coordonatele cerești. În anii 1940, egiptologul Selim Hassan a fost primul care a încercat să identifice acele coordonate. După un studiu minuțios al multor texte funerare și referitoare la înviere, el a stabilit că Duat a fost imaginat de vechii egipteni „în partea răsăriteană a Cerului”, putând fi descoperit atunci când steaua Sirius și constelația Orion deveneau vizibile înaintea zorilor. „Orion a fost învăluit de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică. Sothis (Sirius) a fost învăluită de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică”, spune unul dintre textele funerare, din care Hassan a dedus că se bazează pe observații astronomice, ce duc la concluzia că Duat se afla localizat în Cer. „Am trecut de căile lui Osiris; acestea sunt la limita Cerului”, spune unul dintre Textele Sarcofagelor, manuale pentru călăuzirea sufletelor în Viața de Apoi, scrise cu puțin înainte de 2.040 î.e.n., la câțiva ani de la moartea lui Enki / Osiris. În drumul său spre Orion și spre Osiris, sufletul decedatului se oprea în Centura de Asteroizi dintre Marte și Jupiter. Cum a ajuns

zeul de sub pământ în Cer? Și de ce sufletele se opreau în Centura de Asteroizi, dacă zeul le aștepta în Centura Orion? Să fi văzut egiptenii antici vreo legătură între meteoriții din Centură și corpul dezmembrat al lui Osiris?

întinsă pe aproximativ 2 - 3,4 Unități Astronomice, Centura de Asteroizi aflată între Marte și Jupiter are o origine necunoscută. Oamenii de știință au emis câteva ipoteze care să încerce să explice proveniența asteroizilor, însă niciuna satisfăcătoare. Nu poate fi vorba despre rămășițele vreunei planete, deoarece masa totală a asteroizilor din Centură ajunge la aproape 4% din masa Lunii, ceea ce ar însemna un corp ceresc mai

mic decât Charon, satelitul planetei Pluto.

Pentru a forma o planetă de mărimea Terrei ar fi nevoie de aproximativ două mii de astfel de centuri de asteroizi. Dacă ar fi fost vorba totuși despre un astfel de corp ceresc, apare următoarea întrebare: ce sau cine l-a spart? Se pare că asteroizii din Centură nu pot fi atrași de planeta Marte din cauza gravitației lui Jupiter și viceversa, ceea ce înseamnă că se află exact în punctul în care gravitațiile celor două planete acționează asupra lor în mod egal, pentru a-i menține constant în același loc. Ceea ce ar fi o coincidență cam mare, dacă am pune-o pe seama

întâmplării. Orbitele principalilor asteroizi din Centură sunt eliptice, spre deosebire de planete, care au orbite aproape circulare. Pe Ceres, planeta pitică a Centurii, cât și pe câțiva asteroizi, a fost descoperită gheață, a cărei proveniență ridică, de asemenea, semne de întrebare. Mai mult, unii cercetători au calculat că întreaga masă a asteroizilor din Centură ar încăpea perfect în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific ce are, de asemenea, o proveniență necunoscută.

Groapa Marianelor se află în apropiere de Japonia, la circa două mii de kilometri est de Insulele Filipine și la sud de insula Guam. La nord se continuă cu groapa Bonin care, la rândul ei, continuă tot în nord cu groapa Japoniei. Fiind cel mai adânc punct de pe suprafața Pământului, cu o adâncime de 10.994 de metri, explorarea fundului Grozii Marianelor este aproape imposibilă, presiunea exercitată de apă fiind de aproape două tone pe centimetru pătrat. Cu alte cuvinte, la acea adâncime, organismul uman ar fi supus unei presiuni echivalente cu greutatea a douăzeci de avioane de mare capacitate. Nimeni nu știe cum s-a format, ipoteza acceptată momentan de mediul academic considerând-o opera unui meteorit. Care însă nu se găsește acolo, la drept vorbind. „*Este un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate*”, spunea regizorul James Cameron, care a explorat-o în 2012. Groapa Marianelor se

află pe locul unde se presupune că s-a scufundat un continent mitic, numit Lemuria, Mu sau Kumari Kandam, pe care ar fi trăit o civilizație mult avansată, ipoteză desființată de teoriile moderne privind plăcile tectonice. Cu toate astea, Oceanul Pacific conține în jur de 25.000 de insule, mai mult decât conțin toate celelalte oceane împreună,

iar în apropiere de Groapa Marianelor au fost descoperite orașe și structuri piramidale scufundate. Groapa se află într-o regiune de o mare instabilitate tectonică, numită Cercul de Foc al Pacificului, cea mai întinsă și activă zonă vulcanică de pe Pământ, ce conține 62% dintre vulcanii activi existenți în prezent pe planeta noastră. Tot aici se află punctul de îmbinare a trei plăci tectonice, placa Pacificului, placa Filipinelor și placa Euroasiatică. De asemenea, Groapa Marianelor se află în Triunghiul Dragonului sau Marea Diavolului, o zonă misterioasă, aflată pe același meridian cu Triunghiul Bermudei din Oceanul Atlantic. În ambele triunghiuri au avut loc numeroase cazuri de dispariții de vapoare, bărci sau avioane, precum și de apariții ale unor nave fantomă și OZN-uri. Supraviețuitorii povesteau că, în acea zonă misterioasă, aparatura nu le mai funcționa, o ceață apărută pe neașteptate le-a redus vizibilitatea iar timpul a început să se scurgă mult mai repede. Vladimir Ajaja, unul dintre cei mai respectați ufologi ruși, afirma: *„Cinzeci la sută din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele. Alte cincisprezece cu lacurile. Astfel OZN-urile tind să se asocieze cu apa”,* adăugând că *„au fost incidente în care oamenii de știință au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor”*. Prin urmare, nu putem să nu ne întrebăm ce se întâmplă în acea zonă. Și cum s-a format Groapa Marianelor?

Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro a salvat o broască țestoasă din mâinile unor copii care o torturau. Drept mulțumire, o țestoasă mai mare l-a dus în Ryugu-jo, palatul de pe fundul mării al lui Ryujin, împăratul dragonilor și zeul apelor. Ajuns în palatul submarin, pescarul a aflat că țestoasa pe care o salvase

■era prințesa Toyatama-hime sau Otohime, fiica împăratului dragonilor. Urashima Taro a petrecut trei zile în palatul de sub ape, apoi s-a întors în satul său, unde a aflat că a fost dispărut trei sute de ani. Conform acestei legende, palatul submarin se afla în Triunghiul Dragonului, în apropiere de Groapa Marianelor. Împăratul dragonilor și zeul apelor nu poate fi decât Enki. Și pentru greci, ca Poseidon, locuia pe fundul mării, iar babilonienii, care îl numeau și Oannes, considerau că locuiește în adâncul Golfului Persic. În Sumer se credea că Enki locuiește în Abzu, sursa apelor freatice. Această casă a sa din interiorul Pământului era unul dintre orașele regatului subteran numit Agartha sau Shamballa. Fiind considerat sursa apelor freatice, Abzu era localizat sub scoarța terestră, sub o mare sau un ocean, acesta fiind adevăratul motivul pentru care anticii considerau că zeul locuiește pe fundul apei, iar în zilele noastre jumătate dintre OZN-uri sunt văzute ieșind sau intrând în oceane. Ca exemplu, în *Apocalipsa lui Ioan*, Fiara din Adânc vine în lumea oamenilor „*ridicându-se din mare*” (13:1). Departe de a fi o coincidență, din Abzu, locul subteran în care a fost obligat Enki să locuiască, fiind închis acolo de către fratele său, provine cuvântul „abis”, iar Groapa Marianelor mai este numită „Marele Abis”. În limba greacă, „abyssos” înseamnă „adânc” sau „prăpastie fără fund”, denumiri ce se potrivesc perfect Gropii din Pacific. Grecii au botezat Abydoss orașul egiptean Abdju după cuvântul „abyssos”, Abdju provenind, la rândul său, din sumerianul Abzu. Iar Abdju / Abydoss era principalul centru de cult al zeului Osiris / Enki, zeul ucis de fratele său și trimis în lumea subterană. În *Noul Testament*, „abyssos” apare de nouă ori, desemnând locuința demonilor (*Evanghelia după Luca* 8:31), locuința morților (*Epistola către Romani a Apostolului Pavel* 10:7), locul din care provin Fiara sau îngerul Abaddon / Apollion, precum și închisoarea celui considerat „*balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana*” (*Apocalipsa lui Ioan*). În *A Doua Epistolă*

Sobornicească a Apostolului

UPetru 2:4, pentru închisoarea îngerilor păcătoși a fost preferat cuvântul sinonim „tartaros”. În mitologia greacă, „Tartaros” era cea mai joasă regiune a lumii, în care erau închiși titanii, un loc de pedeapsă a păcătoșilor, umani sau divini. A fost descris de grecii antici ca un loc întunecat, umed și trist, o descriere asemănătoare cu cea a Gropii Marianelor, făcută de James Cameron: „*un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate*”. Prin urmare, sunt mari șanse ca Groapa Marianelor să fie locul unde se găsea cândva Abzu, orașul subteran al lui Enki. Se potrivesc acestei ipoteze și miturile continentului dispărut în acel loc, Lemuria / Mu, populat cândva de ființe mult evolute tehnologic și spiritual, care au adus civilizația omenirii. În cartea sa din 1926, scriitorul britanic James Churchward chiar afirmă că Osiris provenea de pe continentul Mu din Pacific. Dacă e așa, unde a dispărut orașul?

După cum au concluzionat unii cercetători, asteroizii din centura aflată între Marte și Jupiter ar încăpea perfect în Groapa Marianelor. Pe scurt, din Oceanul Pacific a dispărut o mare bucată de pământ, iar între Marte și Jupiter a apărut aceeași cantitate, dar fărâmițată. Oare nu ar fi posibil ca misterioasa Centură de Asteroizi să provină din Oceanul Pacific? Este o ipoteză îndrăzneată însă, în același timp, și logică. Știm din mituri că Enlil și-a ucis fratele, care era închis în Lumea Subterană. Știm și că l-a mai asasinat de câteva ori înainte, însă de fiecare dată Enki a înviat. Prin urmare, pentru a pune capăt conflictului odată pentru totdeauna, Enlil avea

nevoie de o soluție permanentă. Pentru a fi sigur că nu va mai putea fi înviat, Enlil și-a smuls fratele cu tot cu orașul subteran în care se afla și cu pământul care îl înconjură,

trimițând totul în spațiu, dep

■arte de Terra, după Marte, unde l-a sfărâmat în bucăți, cel mai probabil printr-o explozie. Scandinații chiar considerau că Loki (Enki) a murit ars, în urma lui rămânând doar un pumn. Ipoteza orașului lui Enki spulberat în spațiu reiese din concepțiile religioase ale antichității. Babilonienii susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ. Tot ei considerau Babilonul copia orașului Eridu, casa pământească a lui Enki. Prin analogie rezultă că, pentru babilonieni, exista în cer un oraș al lui Enki. În *Apocalipsa lui Ioan* din *Noul Testament* se spune că va coborî pe Pământ un imens oraș, numit *Noul Ierusalim*:

„Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă,

impodobită pentru mirele ei” (21:2). Acest oraș coborât din cer, în care locuiau divinitățile, „este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă” (21:16). Douăsprezece mii de stadii înseamnă 2.220 de kilometri, care nu reprezintă lungimea fiecărei laturi ale cetății (ce ar da o arie de 4.928.400 de kilometri pătrați, adică aproape 1% din suprafața totală a Pământului), așa cum se consideră în mod eronat, ci aria cetății. O construcție cu aria de aproape cinci milioane de kilometri

de cenușă. Nu cunoaștem metoda prin care Enlil a reușit acest lucru. Însă o civilizație atât de avansată tehnologic încât să creeze pe cale artificială atât Pământul, cât și Luna, capabilă să călătorească prin Univers și să creeze viață, ar reuși fără prea mari dificultăți să lanseze un oraș în spațiu. Mitul egiptean al lui Osiris pare să susțină această variantă. Seth l-a închis pe Osiris într-o cutie (care ar putea reprezenta orașul subteran în care a fost închis Enki de către fratele său), apoi l-a tăiat în bucăți și l-a împrăștiat în toată lumea sau, cu alte cuvinte, l-a aruncat în aer cu tot cu „cutie” (și cu bucata de pământ în care era înfășurat), împrăștiindu-l între Marte și Jupiter, formând astfel Centura de Asteroizi. Și dogonii din Mali au mitul zeului răzvrătit Nommo, care a fost rupt în bucăți și împrăștiat în toată lumea. Unii asteroizi încă prezintă urme de apă înghețată, ceea ce se poate explica prin proveniența lor din Oceanul Pacific. Alții, precum 16 Psyche, sunt metalici, conținând cantități uriașe de fier, fiind probabil rămășițe ale „cutiei” (orașul subteran) lui Osiris / Enki. Astfel înțelegem și de ce sufletele morților egipteni nu se mai duceau sub pământ, la zeul lor, ci în Centura de Asteroizi.

pătrați ar ocupa foarte mult spațiu. Ca o comparație, orașul american New York are o suprafață de doar 831,4 kilometri pătrați. Așadar, o arie de 2.220 de kilometri pătrați este mai acceptabilă. Ținând cont că Groapa Marianelor are o suprafață de 2.540 de kilometri pătrați, putem considera că Noul Ierusalim al *Apocalipsei lui Ioan* este orașul subteran smuls din acel loc și distrus între Marte și Jupiter. Ierusalim se traduce ca „așezarea lui Șalim”, acesta fiind zeul canaanian al amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară, fiul zeului suprem El. Aceste caracteristici ale sale îl identifică pe Șalim cu Enki. Conform tradiției biblice, Ierusalimul a fost construit de către regele David, scris în ebraică „Dwd” și în egipteană „Tht”, nimeni altul decât zeul înțelepciunii Thoth, un alter-ego egiptean al lui Enki.

Dacă trupul lui Enki a fost fărâmițat printre asteroizi, nu ar trebui să ne mire faptul că un asteroid a primit numele său. 1923 Osiris sau 4011P-L este numele atribuit unui asteroid descoperit pe 24 septembrie 1960 de către Cornelis Johannes van Houten și de Ingrid van Houten-Groeneveld. Un alt asteroid, depistat pe 11 septembrie 1999, a primit numele 101955 Bennu sau 1999 RQ36, Bennu fiind în mitologia egipteană o

divinitate pasăre asociată cu Osiris și cu Ra. prezent se construiește naveta spațială OSIRIS REx, care va fi lansată în septembrie 2016 pentru a colecta probe de sol din asteroidul 101955 Bennu. NASA a anunțat că, dacă va dispune de fonduri, va construi și naveta OSIRIS REx 2, care va studia sateliții naturali ai planetei Marte, Phobos și Deimos (despre care se crede că provin din Centura de Asteroizi). Deși OSIRIS REx reprezintă inițialele a „Origins Spectral Interpretation Resource Identification Security Regolith Explorer”, în limba latină înseamnă „regele Osiris”. Sonda spațială Rosetta (botezată după orașul egiptean în care a fost descoperită celebra piatră care le-a permis francezilor să decodifice hieroglifele egiptene, lansată pe 2 martie 2004, care a studiat asteroizii 1 Ceres și 21 Lutetia din Centură, deține un sistem de imagistică științifică intitulat OSIRIS („Optical, Spectroscopic and Infrared Remote Imaging System”). În aprilie 2015, pe 1 Ceres va ajunge și sonda spațială Dawn, lansată de NASA pe 27 septembrie 2007. De asemenea, planeta HD 209458 b din constelația Pegasus a fost numită neoficial Osiris. Iar NASA se pregătește să lanseze în spațiu până în 2016 un mini-satelit numit OSIRIS-3U („Orbital Satellite for Investigating the Response of the Ionosphere to Stimulation and Space Weather”). După cum am mai spus, egiptenii antici îl echivalaseră pe Osiris cu Centura Orion. Deloc surprinzător, următoarele misiuni

ale NASA se vor numi Orion. Același nume l-a purtat și modulul lunar al misiunii Apollo 16, iar sigla misiunilor Apollo conține cele trei stele ale Centurii Orion. Mitul grecesc al lui Orion este diferit de cel egiptean, pentru greci Orion fiind ucis de Artemis, zeița Lunii, din cauza înșelăciunii lui Apollo, zeul al cărui nume l-au purtat misiunile NASA pe Lună. Și nu putem să nu remarcăm cât de des apare Osiris în legătură cu spațiul cosmic și, mai ales, cu asteroizii... Scriitorul american Richard Charles Hoagland chiar susținea că NASA este condusă de o elită secretă formată din adoratori ai lui Osiris. Este posibil să aibă dreptate, ținând cont de folosirea repetată a numelui zeului egiptean. În plus, prima aselenizare a unui om pe Lună a avut loc pe 20 iulie, dată la care începea calendarul egiptean vechi (fiind, de asemenea, și ziua în care s-a născut Alexandru Macedón). De asemenea, egiptenii considerau că în luna iulie s-a născut Osiris. Șapte

ani mai târziu de la prima aselenizare exact în aceeași zi alungea pe Marte pentru prima oară o sondă pământeană, Viking 1. Pentru egiptenii antici, Osiris a fost ucis în cea de șaptesprezecea zi a lunii Athyr sau Hathor, corespunzând zilei de 26 noiembrie. În reformatul (sau 4 octombrie după cel egiptean) ultima misiune NASA cu echipaj uman a fost Apollo 17, iar următoarea va fi Orion 17. Luna Athyr era cea de-a treia a calendarului egiptean; sigla misiunii Orion 17 conține trei luni. Iar Apollo,

după cum susținea~~~~~»u numeroși cronicari greci, a fost echivalat cu Horus, fiul lui Osiris. Ca o curiozitate suplimentară, pe 4 octombrie, ziua în care a fost ucis Osiris, a decedat și fizicianul Max Planck, cel care a dat numele unui societăți ce se ocupă cu cercetarea în optzeci și trei de domenii, unul dintre ele fiind spațiul cosmic. Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar este principalul colaborator al NASA. Și tot ca o curiozitate, pe 4 octombrie, când în Egiptul antic se considera că a murit Osiris, creștinii îl sărbătoresc pe Sfântul Amun sau Ammon, acesta fiind numele unui zeu egiptean care, la fel ca Osiris, a fost echivalat cu Enki. Nu puteau să lipsească ciudăteniiile din Centura de Asteroizi. Pe lângă obiectele zburătoare neidentificate care au fost surprinse în Centură de câteva ori, un scriitor american, Richard Charles Hoagland, susține că a

observat geometrice pe suprafața asteroidului Vesta, surprinse în timpul misiunii Dawn. Iar în august 2013, o echipă de astronomi, condusă de profesorul universitar David Jewitt, a observat în Centură un „obiect straniu, năucitor¹”, diferit de meteoriți, ce se învârtă în jurul propriei axe ca un aspersor, expulzând praf. Obiectul, considerat asteroid și numit P/2013 P5, are șase cozi luminoase. Deși arată ca o cometă, profesorul Jewitt a insistat că toate dovezile sugerează că este vorba despre un asteroid. Care are totuși șase cozi de cometă și își schimbă aspectul periodic. „Acesta este un obiect extraordinar pentru noi și cu siguranță vom mai descoperi și altele”, a mai spus profesorul Jewitt, care nu a reușit să găsească o explicație rațională pentru aspectul misteriosului asteroid.

Poate cea mai mare ciudățenie legată de Centura de Asteroizi este menționarea ei în Biblie, chiar la început. „Și a zis Elohim: “Să fie o țară prin mijlocul apelor și să despartă ape de

ape!” Şi a fost aşa. A făcut Elohim tăria şi a despărţit Elohim apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o

Elohim cer. Și a văzut Elohim că este bine" (Facerea 1:6-8). Ce ar putea fi acea „tărie” numită „cer”, care a despărțit apele? E drept că anticii își imaginau Cerul ca fiind o suprafață solidă, care acoperă Pământul ca o cupolă. Însă ar putea fi o referire la Centura de Asteroidi? Cuvântul ebraic pentru „tărie” este „rakia” sau „raqiya”, care desemnează ceva întins. În sumeriană, „ra.ki.a” poate fi tradus ca „pământul aruncat din apă”, ceea ce ne duce cu gândul la porțiunea de pământ luată din Pacific cu tot cu orașul lui Enki și împrăștiată în spațiu. Poate că această formulare este interpretabilă, însă *Biblia* conține și alte indicii care sprijină ipoteza formării Centurii de Asteroidi, bine ascunse de ochii cititorului. Cele 27 de cărți ale *Noului Testament* pot fi grupate în patru părți, în funcție de conținutul lor, și anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole și Apocalipsa. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format *Biblia*, cele patru grupe poartă numele *Evangeliums*, *Acta Apostolorum*, *Epistolas* și *Apocalypsis*. Inițialele acestora sunt EAEA, adică de două ori Ea, numele atribuit de babilonienii lui Enki. *Noul Testament* începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan, așezate exact în această ordine. Inițialele celor patru evangheliști sunt MMLI, ceea ce înseamnă 2051, scris cu numere latine. Ar fi posibilă așezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin? Conciliul de la Niceea, care a stabilit această ordine, s-a format la porunca unui împărat roman. În acea fază, creștinismul se pregătea să devină religia oficială a Imperiului Roman iar *Biblia*, cartea sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost compilată pentru Imperiul Roman, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin. Ce ar putea să semnifice acel număr? Cel mai probabil, un an. Ținând cont că Enki a fost ucis în jurul anului 2.050 î.e.n. iar numele său babilonian se află ascuns în inițialele celor patru părți ale *Noului Testament*, sunt mari șanse ca numărul reieșit din inițialele celor patru evangheliști, 2051, să fie anul exact al morții sale (î.e.n.). În *Biblie* doar patru cărți conțin capitolul 51 (*Psalmlui*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*), toate sugerând ideea ruperii bucății de pământ din Pacific, în care se afla casa lui Enki, și împrăștierea ei în spațiu:

- *Psalmlui 51: „Ce te fâlești întru răutate, puternice? Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug, lubit-ai răutatea mai mult decât bunătatea, nedreptatea mai mult decât a grăi dreptatea, lubit-ai toate cuvintele pierzării, limbă vicleană! Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii”. Acel viclean puternic, care se fâlește întru răutate și care iubeste nedreptatea și răutatea, este în toate religiile Enki. A fost doborât de un zeu, smuls și mutat din locuința sa, la fel și rădăcina sa aflată în pământ.*

- *Cartea lui Isaia: „Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdi ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea, Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înălță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?”, „Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său”. Zeul lui Isaia se întoarce pentru a se lupta, pentru a face dreptate. Sunt menționate victoriile sale împotriva lui Rahab (monstru marin al mărilor, dragon ce reprezintă abisul primordial) și a balaurului, ambele creaturi simbolizându-l pe Marele Șarpe și zeul apelor, Enki. „Ridicați la ceruri ochii voștri și priviți jos pământ*

ritul; cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi (...) Și să dai uitării pe Domnul, Ziditorul tău, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul?”. Două pasaje în care se vorbește despre cum au fost întinse cerurile precum și despre un fum în ele, ceea ce ar putea fi referiri la explozia care a dus la formarea Centurii de asteroizi. Nu lipsesc nici menționările mării din care a fost smuls Enki și locașul său: „Nu ești Tu, oare, Cel ce ai secat marea și apele adâncului celui fără fund, Cel ce adâncimile mării le-ai prefăcut în cărare largă pentru cei răscumpărați ai Tăi? (...) Eu sunt Domnul Dumnezeu Care stărnesc

marea și face să mugească valurile ei”. Ne este indicat în acest psalm chiar și orașul care a suferit mâna zeului: „Trezește-te, trezește-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai băut din mâna Domnului paharul urgiei Luf, Ierusalimul fiind, așa cum am văzut, „așezarea lui Șalim”, zeul amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară.

- Cartea lui Ieremia: „Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimicitor. Și voi trimite la Babilon vânturători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile”. După cum am mai spus, babilonienii își considerau cetatea copia orașului Eridu, casa pământeană a lui Enki. În același timp, ei susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ, prin urmare o casă cosmică a lui Enki. Despre acest Babilon susține Cartea lui Ieremia că a fost nimicit de către Domnul. „Căzut-a fără de veste Babilonul, și s-a zdrobit (...) Cei puternici ai Babilonului au

încetat lupta, șed în întăriturile¹ și au

lor; secătuitu-s-a puterea lor

ajuns ca femeile; locuințele lor sunt arse și zăvoarele sfărâmate (...) Zidurile cele groase ale Babilonului le voi dărâma până la temelie și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc” descriu soarta orașului distrus în spațiu: distrus, sfărâmat și ars. „De aceea iată vin zile când voi pedepsi pe idoli Babilonului și toată țara lui va fi rușinată” ne indică cine erau cei pedepsiți din Babilonul ceresc: idoli, adică zeii Vegheteori. „Că Domnul va pustii Babilonul și va pune capăt glasului celui mândru al lui”, cel mândru fiind, fără îndoială, stăpânul orașului, adică Enki. „Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte”. „Bel” este un epitet akkadian al zeilor, tradus prin „Domnul”; prin urmare, Bel al Babilonului este Domnul / zeul aceluia oraș. În timp ce în Babilonul pământean Bel era Marduk, în cel ceresc acest epitet i se aplica lui Enki. Nu lipsesc nici de aici referirile la marea sub care se afla orașul subteran: „O, tu, cel ce locuiești lângă apele cele mari și ești plin de comori, venit-a sfârșitul tău și măsura lăcomiei tale îți s-a umplut! (...) Suna-vor valurile lor, ca apele cele mari, răsună-vă glasul lor (...) Iată Eu iau apărarea pricinii tale și te voi răzbuna și voi seca marea lui și canalele lui le voi usca”. Ba chiar există o referire și la întinderea cerurilor sau crearea Centurii de Asteroizi: „El a făcut pământul cu puterea Sa, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Sa și cu mintea Sa a întins cerurile”. Despre ridicarea orașului la cer și despre

pedeapsa lui în cer vorbesc următoarele pasaje: „Am voit să
vindecam Babilonul, dar nu s-a vindecat! Lasă-l și hai-deți să mergem, fiecare în țara noastră și a ajuns până la cer. (...) De
Babilonul până la cer și de și-ar întări într-un
multime cetatea sa, tot vor veni din porunca
Mea pustitori”, zice Domnul. Este menționată și aruncarea
orășului: „Voi întinde împotriva ta mâna mea, te
voi arunca jos de pe stânci și te voi face
munte dogorit de soare”, zice Domnul. Acest capitol
al Cartii lui Ieremia ne oferă indicii și pentru identificarea zeului
responsabil cu pedepsirea orășului. La glasul lui treamăta
apele în ceruri și El ridică nori de la marginile
pământului; faurește fulgerele în mijlocul ploii
și

■ ■ ■ U ■ ■ ■ >*

„Mscoate vânturile din vistieriile Sale”. Această descriere nu se poate potrivi decât unei singure zeități: Enlil, zeul furtunii. Motivul distrugerii Babilonului este, conform acestui capitol, răzbunarea: „Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți pentru fărâdelegile lui, căci acesta este timpul răzbunării pentru Domnul, căci El îi va da răsplată”. Despre ce răzbunare este vorba aflăm din același loc: „Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul Său”. Și ne amintim că evenimentele care au dus la sfârșitul lui Enki au început cu jefuirea templului lui Enlil din Nippur de către akkadienii conduși de Naram-Sin. Atunci, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian provocând secetă, foamete și revolte, ceea ce a dus la nimicirea imperiului. Enki însă nu s-a lăsat și a revenit la putere atât în Mesopotamia, cât și în Egipt, aceasta fiind picătura care a umplut paharul răbdării lui Enlil. „Ne rușinam când auzeam ocară, și necinstea acoperea obrazul nostru, când străinii au venit în locul cel sfânt al templului Domnului” mai spune textul, o referire la akkadienii care au invadat și jefuit templul lui Enlil.

- Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul): „Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care

căutau sufletul meu, din multe necazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului de primprejur și din mijlocul

focului pe care nu-l
aprinsesem eu; din adâncul pântecelui
locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul mincinos și de limba cea nedreaptă cu
pără la împărat. S- a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de
fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am
căutat ajutorul oamenilor și nu era (...) Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să
nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea". Anticii credeau că în
lumea subterană a lui Enki ajungeau sufletele oamenilor după moarte. Acest Isus, fiul lui
Sirah, pare că a scăpat din acea lume, pe care o numește „adâncul pântecelui împărăției
morților”, unde niște entități malefice îi căutau sufletul, pe care doreau să i-l devoreze.
Zeul său, pe care l-a chemat în ajutor, l-a salvat „în

zilele necazului și în vreme de jale
grea".

Isus în lumea subterană și eliberarea sufletelor

captivilor există în mitologia creștină, Ioan /

Damaschinul, considerat sfânt de către creștini, scria acum treisprezece secole: „*Pogorâtute-ai în cele mai de jos ale pământului și ai sfârșit în cuibele cele veșnice, care ținneau pe cei legați, Hristoase*”. Un alt sfânt al creștinismului, Ioan Gură de Aur, amintea la rândul său de distrugerea lumii subterane. El nota că, atunci când Isus a coborât în lumea de jos, iadul „s-a amărât... s-a stricat... a fost batjocorit... a fost omorât... s-a surpat... a fost legat. Datorită acestui episod, creștinii consideră că, la întoarcerea pe Pământ a lui Isus / Enlil, morții vor învia și vor ieși din morminte. Această idee nu este una originală, creștinii preluând-o din zoroastrism, religie ale cărei scripturi susțin că „a cincea parte dintre morți vor ieși din morminte, cu același trup și înfățișare pe care le-au avut în clipa morții. Chiar din locul acela unde suflarea le-a părăsit trupul.

Conform arheologilor, vulcanul Mariveles din Insulele Filipine a erupt ultima oară în jurul anului 2.050 î.e.n. Cum insulele sunt în apropierea Gropii Marianelor, erupția vulcanului în acea perioadă nu poate fi decât rezultatul catastrofei din 2.051 î.e.n., când orașul lui Enki a fost smuls de pe fundul Oceanului Pacific. Legende filipineze chiar vorbesc despre un oraș fermecat, numit Biringan, care reprezintă o poartă către altă lume. Se spune că este locuit de engkantos, ființe capricioase și răutăcioase care răpesc oameni și provoacă boli. Locația orașului este necunoscută, deoarece Biringan apare și dispare din când în când. Nu lipsește nici Enki din folclorul filipinez; numit Bakunawa, este zeul lumii subterane, ce are aspect de dragon sau de șarpe marin gigantic. Prezența sa și a orașului său în miturile filipineze dovedesc de fapt prezența sa în zonă cu mult timp în urmă. Din acel episod s-a născut o superstiție a localnicilor, păstrată până în ziua de astăzi: pentru filipinezi, un singur huruit de tunete anunță moartea unei persoane importante. Cel mai probabil, superstiția amintește de zeul furtunii, ale cărui arme erau fulgerul și tunetul, care l-a ucis pe zeul exilat Enki, primul conducător al Terrei.

Nu putem ști cu siguranță dacă Enki a fost ucis în 2.051 î.e.n. sau dacă Centura de Asteroizi provine din Groapa Marianelor. Știm însă că Enlil a părăsit Pământul acum patru milenii, care i-a revenit lui Marduk. Fără îndoială, uciderea lui Enki l-a determinat pe împăratul Anu să-și retragă fiul cel mic de pe planeta noastră. Nu a fost de acord cu nesfârșita luptă dintre Celești și Veghetori. Le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărțit teritoriile și oamenilor, a acceptat unele dintre Anunnaki, zeii cei mari, era o încalecămătăi, precum Potopul sau cele două mari războaie. Însă se ajunsese prea departe. Moarte; " călcare gravă a legilor. Pedeapsa

maximă a unui Anunnaki
era

lexilul. Zeii puteau fi încarcerati,

care le interzicea intervenția directă în Mexistența omenirii. O întâmplare din 1991 ne prezintă o mostră de conștiinciozitate din partea lor. Într-un film realizat pe 15 septembrie 1991, în cadrul misiunii STS-48 a navei spațiale Discovery, se observă cam o duzină de puncte luminoase ce se deplasează în direcții diferite, cu viteze variabile. La un moment dat, unul dintre obiecte s-a apropiat de navetă. După o izbucnire de lumină, obiectul și-a schimbat brusc traiectoria într-un unghi de 120 de grade și, accelerând, a dispărut în spațiu. Peste numai două secunde, locul ocupat mai înainte de acel obiect a fost traversat de două dăre luminoase. Putem presupune că obiectul luminos care s-a apropiat de Discovery era o navă a Veghetorilor, pusă pe fugă de un „foc de avertisment” al Celeștilor.

O inscripție a regelui babilonian Hammurabi conține ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei. Regele babilonian scria că Anu

„Hotărâte de Marduk, primul născut al

lui Enki, Sarcinile lui Enlil peste toată

omenirea,

L-a făcut pe el mare printre zeii

Veghetori. Numit Babilon ce urmează

să fie înălțat, L-a făcut suprem în

lume;

Și a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,

Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea *Apocalipsei lui Ioan*, unde Fiarei „i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian *Enuma Eliș*. Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „7zei ai Destinului” și a sute de zeițăți de rang minor, a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul. Apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil și a numărului 50.

Acesta s-a făcut prin recitarea celor „50 de nume” pe care

le-a primit
noul
zei erau

al Pământului cu această ocazie. Toate puterile celorlalți

incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, asiologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „etimologiile care însoțesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic și cabalistic decât unul strict lingvistic”. Se pare că există într-adevăr un sens „cabalistic” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „Toate instrucțiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume”. În cartea *Die funfzig Namen des Marduk* („Cele 50 de nume ale lui Marduk”), Franz Bohl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părinții lui Anu; trei dintre ele conțin fiecare câte un triplu înțeles. Dintr-un astfel de înțeles aflat în cadrul altui înțeles reiese capacitatea de a „reînvia zeii morți” pe care a primit-o în sfârșit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) conțin variante ale epitetului „asar” („printru apelor”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „dumnezeul veacului acestuia”, cum îl numește *A Doua Epistolă către Corinteni*, a primit și secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia morții. Secret pe care Marduk încearcă din răsuputeri să-l pună în aplicare, pentru a-și învia tatăl. Obligat să-și părăsească teritoriul și supușii, Enlil s-a văzut nevoit să respecte ordinul tatălui său. Însă nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk, la fel cum dăci pârjoleau totul în calea invadatorilor atunci când erau atacați. Cinci texte mesopotamiene, numite *Lamentații*, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni. Unul dintre aceste texte, intitulat *Lamentație pentru Ur*, reprezintă jelirea orașului de către zeița Ningal, după ce aceasta l-a rugat pe Enlil să-și retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oraș-fantomă, amintește de furia furtunii lui Enlil și invocă protecția zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamități. Zeița i-a rugat pe Anu și pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea orașului, atât în particular cât și în fața Consiliului zeilor.

Anunnaki:
mâini,

încrucișat picioarele, i-am ținut de

sincer am vărsat lacrimi în fața lui An, sincer m-am închinat în fața lui Enlil: «Fie ca orașul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat»''. Consiliul zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final. Visteria templului a fost golită de către invadatorii elamiți iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeitățile lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrun-kug și Egal-mah, templul Ekur al lui Enlil, Iri-kug, Eridug și Unug. Distrugerea E-kic-nu-jal, pusă pe seama invadatorilor, este descrisă în detalii. „Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună țara: marea furtună a Cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat țara, furtuna care a distrus orașe, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în țară'', este notat în Lamentația pentru Ur. „Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptor'', completează zeița orașului. „Secerătoarea furtună se țara prin toată țara. Ca un uragan a distrus complet orașul. Furtuna care anihilează țara a adus orașul la tăcere. Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul și-a îndeplinit misiunea deasupra oamenilor. Furtuna

comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce țărâmul departe, a

macoperit cetatea Ur ca un veșmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (...) Cel care fugea de ea era copleșit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi și cei puternici ai Urului au murit de foame. Mamele și tații care nu și-au părăsit casele au fost înghițiți de flăcări. Micuții ce stăteau în brațele mamelor lor au fost duși de apă ca niște pești'', mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: „Oamenii, nu cioburi. Acopereau ce era în apropiere. Pereții au înghițit porțile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor, unde se adunau ciorile pentru ospăț, ele stăteau împrăștiate. Pe marginile tuturor străzilor și drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, s-au umplut cu grămezi de corpuri. Sângele țării umple găurile, cum umple metalul o matriță. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare''. Nu știm ce fel de furtuni au fost cele care au cauzat distrugerea Sumerului. Vânt puternic, ploaie, inundații, flăcări, toate au fost corelate cu atacurile elamiților, care nu păreau deranjați și nici afectați de aceste furtuni. Cert este că supraviețuitorii au părăsit Sumerul, împrăștiindu-se pe unde au apucat. Unul dintre ei, conform Bibliei, Coranului și Talmudului, a fost Abram (Avram în română), care a plecat înainte de începerea catastrofei, multumită zeului său.

38. Războiul ariano-semit

Bv KLAUDYU

26

2

Rate This

„Întreaga istorie este un conflict dintre arieni și semiti.” - Houston Stewart Chamberlain

Profitând de haosul creat, în care zeii nu mai țineau cont de teritoriile și rasele primite la tratatul de pace, Iștar și-a creat propria rasă, pe cea semită. Cercetătorii consideră că semii au apărut în Levant, în jurul anului 3.750 î.e.n. Formați dintr-un amestec al roșiilor lui Enlil și albiilor lui Marduk, semii au mai primit un ingredient special la naștere: o parte din ADN-ul zeiței. Dorindu-și o rasă care să îi ofere un avantaj, Iștar a apelat la propriile ei gene, semii moștenind de la ea nu doar agresivitatea, ci și lipsa scrupulelor, precum și dorința de putere. Nu întâmplător cu toții o considerau zeita-mamă. Evreii, semii ai căror elite au ales-o pe Iștar ca divinitate supremă (spre deosebire de mase, care i se închină lui Yahweh / Marduk), se consideră copiii lui Dumnezeu. Sau, mai exact, a zeității lor supreme. Chiar și-au botezat poporul (și, mai târziu, țara) după numele mamei lor, Israel fiind format din „is” (prima parte a numelui akkadian Iștar), „ra” („conducător” în limba sumeriană) și „el” („zeu” în limbile semite). Urmele venerării zeiței în Israel se găsesc chiar și în *Vechiul Testament*. În *Cartea a doua a Cronicilor* și în cărțile a *treia* și a *patra a Regilor* este scris că Astarte era venerată în templul lui Solomon, alături de Yahweh, lucru confirmat și de cronicarul arab Al-Massudi care relatează că, în anul 820, oamenii califului Al-Maamun au găsit în Marea Piramidă din Egipt (adevăratul templu al lui Solomon) statuile unui zeu și a unei zeițe. Tot în *Vechiul Testament* se specifică faptul că regele Solomon a

Început să o slujească pe Astarte. În plus, *Cartea a treia a Regilor* concursul dintre profetul Mie și profeții zeilor Baal și Așera, care a avut loc în Canaan. Relatările biblice sunt confirmate de descoperirile arheologice de la Khirbet el Qom, din inima Iudeei și de la Kuntillet Ajrud, la granița vechiului regat. Într-un mormânt de la Khirbet el Qom, din secolul al VIII-lea î.e.n., s-a găsit pe o inscripție o rugăciune pentru YHWH (Yahweh) și Așera, numele ei fiind invocat de trei ori. La Kuntillet Ajrud, situl arheologic este împânzit cu inscripțiile „ YHWH și a sa Așera”, una dintre ele ieșind în evidență: „Pentru YHWH de la Șomron și a sa Așera” (Șomron sau Samaria a fost capitala regatului iudeu în secolele IX – VIII î.e.n.). Iar la Moța au fost descoperite numeroase figurine cu chip feminin, care atestă existența unui cult al unei zeițe ca *religie oficială de stat*, după cum a numit-o Erin Darby, profesor de studii religioase la Universitatea Tennessee - Knoxville.

Cum lupta individuală pentru teritorii s-a dovedit a fi haotică, zeii și-au refăcut vechile tabere: Enlil, Ninurta și Ninhursag pe de o parte, Enki, Marduk și Iștar pe cealaltă. Renunțând la teritoriile și rasele primite inițial, Celeștii lui Enlil au ales rasa albă sau ariană, cea mai evoluată în acel moment. Lucru care nu i-a deranjat deloc pe Veghetori, care au preferat rasa semită, creată de Iștar. Astfel, a început un război îndelungat între cele două rase, condus din umbră de cele două tabere de zeități, război invizibil maselor, însă evident în filele istoriei.

Între 2.900 î.e.n. și 2.300 î.e.n., arienii sumerieni din sud și semii din nord s-au înfruntat pentru a obține supremația în Mesopotamia. În secolul al XXIV-lea î.e.n., conduși de Sargon cel Mare, akkadienii (semiti) au cucerit Sumerul lui Enlil, la ordinul lui Iștar, formându-și astfel Imperiul Akkadian. Lui Naram-Sin, nepotul lui Sargon, zeul Marduk i-a dat Armanul, Ibla, Amanusul și Muntele Cedrilor. Când Naram-Sin a profanat templul lui Enlil din Nippur la ordinul zeiței Iștar, Enlil le-a cerut hoardelor din Gutium (daci din munții Gutai din Maramureș) să atace Akkadul. În 2.154 î.e.n., gutienii au distrus Imperiul Akkadian, au șters capitala Agadé de pe fața pământului și au condus Mesopotamia timp de nouăzeci și unu de ani și patruzeci de zile. Orașul Lagaș, închinat lui Ninurta, fiul lui Enlil, a fost cartierul lor general. Ca răsplată pentru victoria împotriva semiiilor, Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, iar Anu și Enlil au implantat în orașul Kiș (de asemenea, oraș al lui Ninurta) arma Șuhadaku. Deși imperiul le-a fost distrus, akkadienii nu au dispărut din Mesopotamia. Au rămas divizați în două nații aparent diferite: asirienii în nord și babilonienii în sud.

În jurul anului 2.400 î.e.n. apar în Canaan și Siria amoriții, un popor semit numit Mar.tu de sumerieni, Tidnum sau Amurru de akkadieni și Amar de egipteni. După cum susțin textele mesopotamiene, ei purtau numele zeității lor supreme. Martu la sumerieni, numit inițial Amar Utu, este Marduk al babilonienilor. În secolul al XXI-lea î.e.n., triburile amorite au migrat în sudul Mesopotamiei, unde au distrus a treia dinastie sumeriană din Ur.

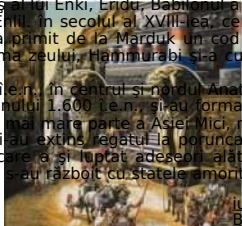
Deveniseră o forță atât de impresionantă, încât regele sumerian Șu-Sin a fost nevoit să construiască, pentru a-și opri, un zid lung de 270 de kilometri, de la Tigru până la Eufrat. În textul sumerian *Lugalbanda și pasărea Anzu* se spune că a fost nevoie de construirea unui zid în jurul orașului Uruk (închinat lui Anu și Ninhursag), pentru a-l proteja de invazia amoritilor. Distrugând a treia dinastie din capitala Ur, amoritii au reușit astfel să distrugă Imperiul Sumerian. Au cucerit și alte orașe sumeriene, pe care le-au transformat în orașe-

state independente, cum ar fi Isin, Larsa, Kis sau Babilon. În 1.894 î.e.n. au înființat

■ prima dinastie amorită în Babilon. La ordinul zeului lor, Marduk, regii amoriti au ridicat Babilonul (care până atunci era doar un orașel), au construit temple pentru Marduk, Iștar și Ea / Enki, precum și zigguratul Etemenanki sau Turnul Babei. Fiind declarat de către conducătorii săi succesorul fostului oraș al lui Enki, Eridu, Babilonul a devenit orașul sfânt al Mesopotamiei, eclipsând Nippurul lui Enli. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod de legi dar și o armă foarte puternică. Probabil ajutat de arma zeului, Hammurabi și-a cucerit vecinii, înființând astfel Primul Imperiu Babilonian.

La începutul celui de-al doilea mileniu î.e.n., în centrul și nordul Anatoliei (Turcia de astăzi) au apărut hitiții (arieni) care, în jurul anului 1.600 î.e.n., și-au format un imperiu. Un secol mai târziu, Imperiul Hitit cuprindea cea mai mare parte a Asiei Mici, nordul Levantului și cel al Mesopotamiei. Hitiții susțineau că și-au extins legatul la porunca zeului furtunii, Teșub (Enli), conducătorul panteonului lor, care a și luptat adeseori alături de ei. Regele hitit Hattusili I și moștenitorul său, Mursili I, s-au războit cu statele amorite (semit) din Siria. În

amorite și al Primului Imperiu Babilonian. Hitiții

au au încorporat Babilonul

1.595 î.e.n., Babilonul a fost cucerit și prădat de hitiții conduși de Mursili I, ceea ce a dus la sfârșitul dinastiei

în imperiul lor, ci l-au lăsat kasiților (tot arieni), aliații lor, care încercaseră să-l cucerească cu două secole în urmă, fiind atunci învinși de regii amoriti Samsu-iluna și Abi-Eșuh. Deși hitiții au aruncat statuia lui Marduk din Babilon, conducătorii kasiți au adus-o înapoi, iar pe Marduk l-au considerat egalul propriului lor zeu, Shuqamuna. Ba chiar au semnat acorduri de pace cu semii asirieni în secolele al XVI-lea și al XV-lea î.e.n. Cu toate acestea, se pare că n-au reușit să evite mânia lui Marduk și a celorlalți Veghetori. În 1.365 î.e.n., Așur-uballit I a format Primul Imperiu Asirian (semit). Asirienii au prădat de câteva ori Babilonul, regele Adad-

nirari I chiar anexându-l Imperiului Asirian. Regele asirian Tukulti-Ninurta I a cucerit, la rândul său, Babilonul și chiar și-a condus imperiul timp de opt ani din acel loc, din 1.235 î.e.n. până în 1.227 î.e.n. în zadar kasiții au refăcut Nippurul, orașul lui Enlil; Celeștii nu i-au ajutat în lupta cu semiții. În secolul al XII-lea î.e.n., dominația lor asupra Babilonului a ajuns la final, când elamiiți l-au învins pe regele kasit Enlil-nadin-ahi. Au recucerit orașul pentru scurt timp, în 1.025 î.e.n., însă după douăzeci și unu de ani au fost învinși de aramei (semiți din Siria de astăzi). Kasiții s-au retras în munții Luristanului, unde au trăit în pace până în 702 î.e.n., când au fost învinși lângă Hulwan (în Iran) de către regele asirian Sennacherib. În jurul anului 1.650 î.e.n., Egiptul condus de faraoni arieni a fost invadat de hicsoși, un grup semit de nomazi. După ce au condus Egiptul timp de un secol, formând Dinastia a XV-a, hicsoșii au fost expulzați de Ahmose I. O parte dintre ei a ajuns în Canaan, unde au construit Ierusalimul, iar o parte a migrat în Grecia, locuită în acel moment de traci. Această migrație a putut avea loc cu ușurință deoarece tracii se retrăseseră din sudul Europei din cauza erupției vulcanului Santorini, ce a avut loc în jurul anului 1.600 î.e.n. În secolul al XV-lea î.e.n., faraonul arian Tuthmosis III a cucerit Fenicia, Palestina și Siria, zone locuite de semiți. După aceste victorii, el a transformat Egiptul într-o super-putere mondială, fiind considerat unul dintre cei mai mari regi ai Egiptului. Faraonul susținea că zeul Amon i-a cerut să extindă granițele Egiptului prin cucerirea Orientului Mijlociu. În 1.457 î.e.n., la Meggido, Tuthmosis III a învins o coalitie a regilor canaanieni (semiți) la ordinul aceluiași zeu, care l-a învățat să lanseze un atac frontal îndrăzneț împotriva inamicului, înfrânți, canaanienii au fost nevoiți să recunoască suveranitatea lui Amon. Pe o stelă din 1.393 î.e.n., faraonul Tuthmosis IV (pelasg) este numit „*cuceritorul Siriei* (teritoriu semit). Un text înscris pe partea inferioară a unui scarabeu menționează prezența zeului Aton în fruntea armatei faraonului în luptă. Pentru a menține pacea, Tuthmosis IV a încheiat o alianță cu statul arian Mitanni (localizat în nordul Siriei și sud-estul Anatoliei), căsătorindu-se cu o prințesă mitanniană. Tuthmosis IV este cel care a restaurat Marele Sfînx de la Gizeh, după ce zeul Horus i-a ordonat într-un vis să facă acest lucru. În 1.207 î.e.n., faraonul Merneptah a obținut o victorie împotriva israeliților. Aversiunea faraonilor arieni față de semiții israeliți reiese și din *Vechiul Testament*, unde i-au înrobuit pe timpul lui Moise.

Se pare că, după un timp, națiunile pelasge / ariene au început să-și renege rădăcinile și divinitățile și chiar să se lupte între ele. În Egipt, zeul Ra (Anu) a fost înlocuit din fruntea panteonului cu Amon (Enki), odată cu izgonirea hicsoșilor de către alianța prinților tebani, conduși de Ahmose I. Tuthmosis III susținea că a înființat Imperiul Egiptean la ordinul lui Amon. Faraonul Akhenaton a încercat să readucă Egiptul la zeii Celești, interzicând cultul lui Amon și ridicându-l pe Aton (Enlil) la rangul de zeu suprem. Însă, în timpul

domniei fiului său, Tutankhamon, zeul Amon și-a recăpătat locul pierdut cu puțin timp în urmă. Ba, mai mult, în 1.286 î.e.n., în bătălia de la Kadeș (în Liban), zeul a apărut pe câmpul de luptă, ajutându-l pe Ramses II. Lupta a avut loc împotriva altor arieni, hitiții. La rândul lor, și aceștia și-au renegat zeii și ordinele primite de la aceștia. În jurul anului 1.500 î.e.n., regele hitit Telepinu s-a aliat cu un stat hurian (tot arian), Kizzuwatna, împotriva altuia, Mitanni. După un secol, și regele hitit Tudhaliya I s-a aliat cu Kizzuwatna, distrugând statele huriene Mitanni și Aleppo. În timpul Regatului Mijlociu, hitiții au adoptat câteva zeități și ritualuri religioase de la hurieni. Iar în timpul Imperiului Hitit, conducătorii hitiților s-au declarat supraoameni (la fel ca regii egipteni), egali cu zeii, supușii lor adresându-li-se cu epitetul „soarele meu”. Aceste

fapte ale egiptenilor și hitiților nu au rămas nepedepsite de către restul populațiilor ariene. În jurul anului 1.200 î.e.n. a avut loc invazia Popoarelor Mării, alcătuite din traci, cretani și ionieni din Anatolia, cu toții arieni. Aceștia au lovit doar Egiptul, pe hitiți și zonele ocupate de semiti. După moartea regelui hitit Muwatalli, egiptenii și hitiții au încheiat un tratat de pace, pentru a se proteja de invazia Popoarelor Mării. Cu toate acestea, în 1.198 î.e.n., invadatorii au reușit să distrugă Imperiul Hitit însă, șapte ani mai târziu, invazia lor a fost oprită de către faraonul Ramses III cu ajutorul aceluiași zeu, Amon. O parte dintre Popoarele Mării s-au oprit în Canaan, *Biblia* numindu-i filistenii, aceștia aflându-se într-un continuu conflict cu israeliții. Tot ei sunt atlanții despre care scria Platon, acel popor mai dezvoltat tehnologic decât restul, care a atacat statele grecești (semitice) și Egiptul.

În 1.198 î.e.n., odată cu distrugerea Imperiului Hitit a început războiul troian, sfârșit zece ani mai târziu. Națiunile grecești (semitice) s-au unit împotriva cetății ariene din Anatolia. De partea troienilor au luptat multe triburi tracice, printre care și amazonele din nordul Mării Negre, cu toții aparținând rasei ariene. Cetatea a fost distrusă iar o parte dintre troieni au migrat spre vest, în Italia de astăzi.

Când Asiria (stat semit) a devenit o putere în Orientul Mijlociu, nu a pierdut ocazia de a ataca statele ariene. În

1.365 î.e.n., ajuns pe tronul Asiriei, Ashur-uballit I a cucerit statele Mattiwaza și Mitanni, în ciuda eforturilor regelui hitit Suppiluliuma I de a le apăra. Teritoriile mitannienilor și hurienilor au fost asimilate de asirieni, care au redus astfel influența hitiților în Asia Mică. Regele asirian Adad-nirari I chiar a anexat regatului său orașul

Carchemiș, aflat până în
Fiul

moment sub controlul hitiților.

acestuia, Șalmaneser I, i-a învins și el pe hurrieni și mitannieni, cărora le-a preluat teritoriile. În zadar hitiții au încercat să sprijine militar regatul mitannian. Speriați de forța asirienilor, regele hitit Hattusili III și faraonul Ramses II au încheiat în 1.258 î.e.n. un tratat de pace la Kadesș. Fiul lui Hattusili III, Tudhaliya IV, a fost ultimul rege hitit destul de puternic pentru a-i ține pe asirieni departe de centrul regatului său, chiar dacă a pierdut teritorii importante, însă a fost învins la Nihiriya de regele asirian Tukulti-Ninurta I. Ultimul rege hitit, Suppiluliuma II, a reușit câteva victorii împotriva asirienilor, însă era prea târziu pentru regatul său. Asirienii cuceriseră până în acel moment o mare parte din teritoriile hitite din Asia Mică și Siria. În plus, atacurile Popoarelor Mării au lăsat regatul hitit vulnerabil. Astfel, în jurul anului 1.180 î.e.n., capitala Hattusa a fost distrusă și, odată cu ea, și regatul hitit. Două decenii mai târziu, regele asirian Tiglath-Pileser I a reușit să-i învingă pe frigienii (arieni, parte din Popoarele Mării) care încercau să cucerească coloniile asiriene din sudul Anatoliei. Chiar dacă regatul hitit a dispărut, în timp au apărut câteva regate neo-hitite în Anatolia și în nordul Siriei, cele mai importante fiind Carchemiș și Milid. Aceste regate neo-hitite au căzut treptat sub controlul Imperiului Neo-Asirian (911 - 608 î.e.n.). Carchemiș și Milid au devenit vase ale Asiriei sub domnia lui Șalmaneser III (858 - 823 î.e.n.) și au fost asimilate de Asiria în timpul regelui Sargon II (722 - 705 î.e.n.). Șalmaneser

III este cel care susținea că a primit arme de la zeii Așșur și Ninurta.

Asirienii nu s-au luptat doar cu popoarele ariene, ci și cu frații lor semiți. Între 705 și 681 î.e.n., tronul Imperiului Asirian a fost ocupat de Sennacherib, fiul lui Sargon II. Prima sa campanie militară a avut loc în 703

În anul 701 î.e.n., împotriva lui Sennacherib, regele Babilonului, care se alegea alături de asirienii, arameii și elamitii (cu toți semii) împotriva asirienilor. Au urmat și alte campanii împotriva Babilonului, cea din anul 689 î.e.n., ducând la distrugerea orașului. Sennacherib a înăbușit și revolta iudeilor din 701 î.e.n., ce erau sprijiniți de egipteni și de

babilonieni. Deși a asediat Ierusalimul, Sennacherib s-a întors H[^]NHiaSMireSESI[^]HHbrusc în Ninive, renunțând la asediu aparent fără niciun motiv. Cartea lui Isaia din Vechiul Testament susține că „a ieșit îngerul Domnului și a bătut în tabăra Asiriei o sută și cincizeci de mii; iar dimineața, la sculare, toți erau morți. Atunci Sanherib, regele Asiriei, a ridicat tabăra și a plecat și s-a oprit la Ninive” (37:36-37). El a mai cucerit Sidon, Tyr, Byblos, Akko, Așdod și Așkalon cu ajutorul unei arme primite de la zeul Așșur. I-a învins și pe egiptenii săriți în ajutorul orașelor cucerite de asirieni. Herodot scria că, atunci când Sennacherib a atacat Egiptul, într-o noapte, din cauza zeului Ptah, „șoarecii de câmp au venit într-un număr foarte mare și le-au distrus tolbele cu săgeți, arcurile și mânerul scuturilor” soldaților asirieni, „într-atât încât dimineața aceștia au fugit dezarmați și mulți dintre ei au fost omorâți”. Într-o cronică a bătăliei de la Halule din 691 î.e.n., redactată în cuneiforme pe o tăbliță de lut, Sennacherib scria că a fost ajutat de zei pe câmpul de luptă: „M-am rugat lui Așșur, lui Sin, lui Șamaș, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui Iștar din Ninive, lui Iștar din Arbailak - zeilor mei ocrotitori - ca să birui împotriva puternicului vrăjmaș. Zeii mi-au ascultat de îndată ruga și mi-au venit în ajutor”. După ce a cucerit Babilonul în 689 î.e.n., le-a ordonat soldaților săi să jefuiască și să distrugă orașul, spre deosebire de Ierusalim sau Egipt, acolo unde zeii l-au împiedicat să facă acest lucru. Într-una dintre inscripțiile sale, Asarhaddon, fiul lui Sennacherib, a explicat motivul distrugerii Babilonului de către tatăl său, vinovatul principal fiind „zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mâniat și a supus orașul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voința lui Marduk, orașul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arahtu și prefăcut într-o mlaștină de neștrăbătut”. Pentru distrugerea Babilonului, Sennacherib a fost ucis de către doi dintre fiii săi, care au încercat să-l omoare și pe fratele lor, Asarhaddon. Însă, după cum nota chiar el, a fost acuzat de către zei, apoi Iștar i-a învins dușmanii. Ajuns pe tronul Asiriei în 681 î.e.n., Asarhaddon a primit de la zeul Așșur „un sceptru neînving, pentru înfrângerea dușmanilor” și ordinul de a ataca Egiptul, după cum nota regele pe o lespede de piatră, descoperită la Zendjirli (în Siria de nord).

Ultimul mare conducător al Imperiului Neo-Asirian a fost Așșurbanipal, fiul lui Asarhaddon. El nota pe o prismă de argilă arsă, cu zece laturi, că zeul Așșur i-a poruncit să cucerească Manna și Elam. Mai mult, susținea că a folosit Arma Strălucirii, primită de la zei, împotriva

egiptenilor. În 667 î.e.n., zeii Așșur, Bel și Nabu au luptat

alături de el împotriva faraonului nubian Taharqa. Doborât de H aureola lui Așșur

și Iștar, Taharqa umbla ca un om scos din minți, după cum notau cronicile asiriene. O inscripție regală asiriană povestește că zeul Așșur i-a apărut regelui lidian Gyges într-un vis, pentru a-i spune că își va învinge dușmanii doar dacă i se va preda lui Așșurbanipal. În 664 î.e.n., în campania asirienilor lui Așșurbanipal împotriva Egiptului, pe drumul spre Theba au dispărut o sută cincizeci de soldați, conduși de Šarru-Kan, cu tot cu carele lor de luptă. Dispariția, consemnată în biblioteca lui Așșurbanipal din Ninive, a fost pusă pe seama zeilor. După moartea lui Așșurbanipal în 627 î.e.n., hoardele aliate ale sciților, cimmerienilor, mezilor și perșilor (cu toții arieni) au invadat Asiria, ceea ce a dus la distrugerea Imperiului Neo-Asirian.

Babilonienii au profitat de situație și, la un an după moartea lui Așșurbanipal, în 627 î.e.n., s-au răzvrătit împotriva asirienilor, sub conducerea caldeanului (semit) Nabopolassar, care a înființat astfel Imperiului Neo-Babilonian. Aliați cu mezii din Persia, babilonienii au cucerit capitala asiriană Ninive în 612 î.e.n. În anul 609 î.e.n., Nabopolassar a cucerit și orașul Harran, unde se refugiaseră forțele asiriene. În 610 î.e.n., Nabopolassar a început un război împotriva Egiptului, care se aliase cu asirienii. În 605 î.e.n., fiul regelui, Nebuchadnezzar II, a învins la Carchemiș armata faraonului Necho II, precum și rămășițele armatei asiriene. Imediat după această victorie, Nabopolassar a abdicat în favoarea fiului său, constructorul grădinilor suspendate din Babilon, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice.

Înainte de a abdică, Nabopolassar a început restaurarea zigguratului Etemenanki din Babilon sau Turnul Babel, „poarta stelară” a lui Marduk, la ordinul zeului său, după cum declara într-o inscripție: *„În acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliele turnului Babei, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer”*. Fiul acestuia,

Nebuchadnezzar II, a terminat Mm[^]MI[^]EcSS[^]ăS[^]Hreconstrucția turnului, la ordinul aceluiași zeu: „zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliiile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul”. Conform cronicilor babiloniene, tot Marduk este cel care i-a ordonat lui Nebuchadnezzar II să plece cu armata la vest, în Liban. *Vechiul Testament* susține că Yahweh i-a poruncit lui regelui babilonian să atace Egiptul și Iudeea. În anul 597 î.e.n., acesta a capturat Ierusalimul, iar în 586 î.e.n. a distrus orașul, deportând apoi o mare parte a populației evreiești în Babilon. *Biblia* susține că Yahweh / Marduk a hotărât ca pustiirea Ierusalimului să dureze șaptezeci de ani, același lucru hotărându-l și pentru Babilonul său cu ceva timp în urmă, conform cronicilor babiloniene. Motivul pedepsirii iudeilor este faptul că aceștia și-au părăsit zeul, în favoarea altor divinități.

În 556 î.e.n., Nabu-na'id a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. El a scris că încoronarea sa a avut loc când zeul Sin (Enki), utilizând „arma lui Anu”, i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca mulțumire, Nabu-na'id a reconstruit în Haran templul lui Sin, E.hui.hui, l-a declarat pe Sin zeu suprem și a reînviat cultul celor doi copii ai zeului, Șamaș (Marduk) și Iștar. Mai mult, a adus în templul lui Marduk din Babilon pe vechii zei ai Sumerului și ai Akkadului, ceea ce nu a fost pe placul zeului. Fragmente de manuscrise descoperite la Marea Moartă susțin că Yahweh / Marduk l-a lovit pe Nabu-na'id cu febră timp de șapte ani. Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care chiar a mărșăluit alături de rege. Apoi i-a ordonat să pună înapoi în cetățile lor pe toți zeii din Sumer și din Akkad, pe care Nabu-na'id îi adusese în Babilon. Conform *Vechiului Testament*, Cyrus a fost ales de Yahweh să-i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi să le reconstruiască Marele Templu din Ierusalim.

Cyrus cel Mare a fondat Imperiul Ahemenid, cucerind imperiul mezilor, pe cel al lydienilor și pe cel neo-babilonian. Deși făcea parte din dinastia ariană a Ahemenizilor, într-o vreme când arienii dispăruseră din Mesopotamia, găsindu-se în număr restrâns doar prin Persia și India, și l-a ales ca zeu suprem

pe Marduk, pe care îl numea Ahura Mazda, influențat fiind de profetul Zoroastru. Evreii l-au numit Mesia, considerându-l, conform *Vechiului Testament*, „*unsul lui Yahweh*”. La ordinul zeului său, Cyrus a încercat să-și mărească imperiul cucerindu-și frații arieni. În anul 530 î.e.n. a pornit un război împotriva massagetilor conduși de regina Tomyris, fiind învins și ucis de către aceștia. Fiul său, Cambyses II, a reușit să-i recupereze cadavrul, pe care l-a înmormântat în Parsagadae, capitala imperiului. Mai târziu, acesta a reușit să cucerească și Egiptul. Conform lui Herodot, Cambyses II a trimis 50.000 de soldați pentru a amenința oracolul lui Amon din oaza Siwa. O furtună de nisip i-a îngropat pe toți de vii, în deșert, nelăsând nicio urmă. Tot Herodot scria că regele a fost lovit de zei cu nebunie, deoarece a ucis taurul sacru Apis, nebunia ducând în cele din urmă la moartea sa.

După o scurtă domnie de doar câteva luni a lui Bardiya, fratele lui Cambyses II, tronul Imperiului Persan a fost preluat de Darius I. Deși tot arian, precum predecesorii săi ahemenizi, și el era un adept devotat al lui Ahura Mazda / Marduk, așa cum reiese și dintr-o

inscripție descoperită pe Muntele Behistun.

'Darius I susținea că zeul său i-a oferit tronul Imperiului Persan. Mai mult, el credea că toate revoltele din Imperiul Persan erau rodul forțelor întunecate ale minciunii. A finanțat construirea templului lui Yahweh din Ierusalim, respectând decretul lui Cyrus cel Mare, a construit un templu pentru Amon (Enki, tatăl lui Marduk) în Egipt, a sprijinit preoții elamiti și câteva culte grecești. A fost nevoit să înăbușe revolte în întreg imperiul său, rezultate a faptului că nu avea parte de susținerea maselor. A pedepsit statele grecești Athena și

Eretria pentru ajutorul acordat statelor ioniene răzvrătite împotriva perșilor, a cucerit Macedonia, și o mare parte din Tracia, din Egipt și din India. Ba chiar a îndrăznit în 514 î.e.n. să treacă Dunărea și să invadeze Dacia, țărâmul zeilor, însă a părăsit locul în scurt timp, cu mâna goală. Herodot scria

că Darius trăgea zilnic câte o săgeată spre cer, cerându-i lui Zeus răzbunare împotriva ateniienilor care au sprijinit revolta ionică. Acest gest amenințator se pare că nu a fost pe placul zeului, deoarece în 490 î.e.n. atenienii i-au învins pe persi ca prin minune la Marathon. Istoricul grec Herodot afirma în *História* că un număr mare de atenieni l-a văzut pe zeul Pan coborând din ceruri în mijlocul lor, pentru a lupta și a semăna teroare în rândurile persilor. Atenienii jurau că doar datorită zeului au reușit să obțină victoria. Un alt istoric, Plutarh, nota în *Theseus* că fantoma semizeului Theseus, fondatorul Athénai, a luptat atunci împotriva armatei lui Darius. După cum scria politicianul și filosoful roman Marcus Tullius Cicero în *Despre natura zeilor*, cu 9 ani înainte se petrecuse un eveniment asemănător, gemenii divini Kastor și Poludeukes ajutându-i pe romani să-i învingă pe tusculanii la lacul Regillus.

La patru ani după această înfrângere, Darius I a murit, lăsându-i tronul imperiului fiului său, Xerxes I. Se pare că noul împărat nu împărțea convingerile religioase ale tatălui său, punând preț pe zeitățile arienilor. În anul 484 î.e.n. a topit statuia de aur a zeului Marduk din Babilon, ceea ce a dus la o revoltă a babilonienilor,

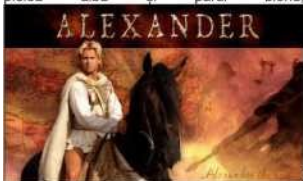

Xerxes

înăbușită de persi abia doi ani mai târziu. Ca răzbunare, a ordonat distrugerea parțială a Turnului Babei, zigguratul Etemenanki sau „poarta stelară” a lui Marduk. În plus, a refuzat titlul tatălui său de Rege al Babilonului, preferându-le pe cele de Rege al Persiei și Mediei, Rege al Națiilor sau Rege al Regilor. În 480 î.e.n. i-a atacat pe greci (semiti), continuând ceea ce începuse Darius I. Având cea mai numeroasă armată strânsă de cineva până în acel moment, l-a învins pe regele spartan Leonidas la Thermopylae, apoi a cucerit Athena. Deoarece la Artemisium o mare parte din flota grecilor a fost distrusă de o furtună, Xerxes I și-a continuat atacul, fiind convins că avea zeii de partea lui. Însă lucrurile nu au stat chiar așa, persii fiind învinși la Salamina, probabil Marduk nelăsând nepedepsită insolenta lui Xerxes. Cronicarii vremii notau că, în timpul bătăliei, pe cer și-au făcut apariția câteva obiecte zburătoare neidentificate. Împăratul persan a fost nevoit să-și trimită cea mai mare parte a armatei în Babilon, pentru a împiedica o nouă revoltă, lăsând în Grecia puțini soldați, care au fost înfrânți în anul următor la Plataea. Grecii au distrus și restul flotei persane, ancorate la Mycale. După eșecul din Grecia, Xerxes I și-a îndreptat atenția către terminarea construcțiilor începute de tatăl său, în orașele Susa și Persepolis. În 465 î.e.n., Xerxes I a fost asasinat de către Artabanus, comandantul gărzii regale și cel mai puternic oficial de la curtea persană.

În 336 î.e.n., tronul Macedoniei a fost ocupat de Alexandras III, supranumit „cel Mare”. Mama sa, Olympias, era dacă, iar tatăl său, Filipos II, macedonean (un amestec de traci și greci). După spusele Olympiei, adevăratul tată al lui Alexandras era zeul Dionisos (Enki), băiatul însă se considera fiul lui Zeus (Enlil). Cu

pielea albă și părul blond, Alexandras Macedon făcea parte, fără

i, din rasa ariană. După o scurtă incursiune în Dacia, unde i s-a interzis accesul către Izvorul Vieții din Grădina Zeilor, Alexandros a căutat nemurirea printre cele mai vechi civilizații din lume, astfel ajungând în Egipt, Babilon și India. Nu părea a fi interesat de războiul

ariano-semit, el luptându-se cu toate rasele pe care le-a întâlnit. Cu toate astea, zeii i-au urmărit îndeaproape acțiunile și chiar le-au influențat. În ziua în care s-a născut a ars Templul lui Artemis din Efes, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice, istoricul Hegesias din Magnesia considerând că incendiul s-a datorat faptului că zeița supraveghea în acel moment nașterea lui Alexandras. În Dacia a fost gonit de un înger sau de doi oameni-pasăre, conform diferitelor variante ale cronicilor. În timpul asediului cetății Tyr din 332 î.e.n., macedonenii au fost ajutați de cinci „*minunate scuturi zburătoare*”, aranjate în formă de V, care au spart zidul cetății, după cum susține *Istoria lui Alexandru cel Mare*. Ajuns în Egipt, oracolul din oaza Siwa l-a declarat fiu al zeului Amon (Enki). După ce i-a învins pe perși în 331 î.e.n. și a cucerit Babilonul, Alexandras și-a propus să restaureze zigguratul Etemenanki al lui Marduk, distrus de Xerxes I, însă nu a mai apucat să o facă. În anul 329 î.e.n., în timp ce armata lui Alexandras se pregătea să traverseze Indusul pentru a ataca India, câteva discuri

zburătoare au atacat elefanții macedonenilor. Șase ani mai târziu, Alexandras și-a găsit sfârșitul în palatul lui Nebuchadnezzar II din Babilon.

Dacii au reușit să se răzbune pe macedoneni după nouă ani de la sacrilegiul lui Alexandros. Trogus Pompeius nota că „*Zopyrion, pe care Alexandru cel Mare îl lăsase guvernator al Pontului, a socotit că e rușinos să stea degeaba și să nu întreprindă el ceva*”. La gura râului Hypanis (Bug) a asediat Olbia (Parutino), însă fără succes, scîții din nordul Mării Negre opunând o rezistență dărză. Zopyrion a hotărât să abandoneze asediul și să se retragă, alegând să se întoarcă prin teritoriul dacilor. În momentul în care cei 30.000 de soldați macedoneni au ajuns la Dunăre, dacii i-au atacat și i-au distrus complet, însuși Zopyrion pierzându-și viața. Cronicarii spun că Alexandros Macedón a fost profund mâhnit la auzul vestii înfrângerii lui Zopyrion, însă a ales să-și continue expediția în Orient, evitând să se întoarcă în Dacia pentru a-i pedepsi pe ucigașii guvernatorului său. După moartea lui Alexandros, Lysimachos (un grec din Thessalia, deci semit) a devenit regele tracilor vecini cu Macedonia. După ce i-a cucerit pe odrizi, Lysimachos i-a atacat pe dacii conduși de Dromichaïtes. Fiind învins, Lysimachos a fugit iar fiul său, Agatocles, a rămas prizonier. După opt ani, Lysimachos s-a întors cu o armată mai numeroasă, dar a fost din nou înfrânt și chiar capturat. Dus la Helis, cetatea de scaun a lui Dromichaïtes, Lysimachos a fost nevoit să încheie o pace rușinoasă cu regele dac, cedându-i teritoriul de peste Dunăre. Ba, mai mult, i-a dat-o lui Dromichaïtes de soție pe propria sa fiică.

În anul 82 î.e.n., pe fostul tărâm al zeilor și-a început domnia Burebista, care a unificat toate triburile dacice, formând regatul Dacia. Unificarea s-a terminat în anul 59 î.e.n., când Burebista a început o campanie militară împotriva celților de pe Dunărea Mijlocie, din Bazinul Panonic. Apoi a eliberat cetățile de pe malul Mării Negre, aflate sub ocupație romană. De aici a organizat expediții până în Macedonia și Iliria, devenind „*cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia*”, cum îl numește o inscripție greacă. În *Geografia*, Strabon spunea că Burebista „*și-a luat ca ajutor pe Deceneu, un bărbat vrăjitor, care umblase multă vreme prin Egipt, învățând acolo unele semne profetice, datorită cărora susținea că tălmăcește voința zeilor. Ba încă, de la un timp era*

otit și zeu, așa cum am arătat când am vorbit de Zamolxe”. În timpul războiului dintre Caesar și Pompei, Burebista s-a aliat cu cel din urmă, care însă a fost înfrânt și ucis ulterior în Egipt. După această victorie, Caesar a planificat o campanie împotriva Daciei, conform istoriei vieții

Augustus, scrisă chiar de el însuși. Octavius a mai apucat să-și ducă invazia la îndeplinire, deoarece a fost ucis în anul 44 î.e.n. de către și de moartea lui Iulius Caesar, dacii au trecut Dunărea și au năvălit asupra provinciilor romane, devastând și ocupând Macedonia. Senatul roman a adunat o armată numeroasă pentru a-l respinge iar mai târziu împăratul Octavius Augustus a făcut tot posibilul să încheie o alianță cu dacii, pentru a fi sigur că nu și transformă în dușmani. Tacitus spunea că, la înmormântarea lui Caesar, cinci sute de evrei se aflau în fruntea cortegiului, rupându-și hainele de durere, mai mult, ca sigur deoarece invadarea Daciei nu a mai avut loc.

În anul 6, romanii (arieni) conduși de Octavius Augustus au cucerit Iudeea (stat semit), transformând-o în provincie romană. În anul 66 a izbucnit revolta iudeilor, care a dus la retragerea trupelor romane din Ierusalim, aparent fără niciun motiv. În *Războiul iudeilor*, istoricul Flavius Josephus a scris despre motivul retragerii romanilor: „Câteva zile după sârbătoare, în ziua de 21 a lunii artemisius, s-a produs un fenomen de necrezut și uimitor înainte de asfințitul soarelui, mulțimea a putut privi care și oștiri de soldați înarmați, ivite pe neașteptate în văzduh”. Romanii au revenit în anul 70, conduși de Titus, și au asediat Ierusalimul, distrugând templul lui Yahweh / Marduk ca pedeapsă pentru răzvrătire. În 132, sub conducerea lui Simon Bar Kohba, evreii s-au răsculat din nou împotriva stăpânirii romane. Revolta a fost stinsă abia în 135, din acel moment Iudeea fiind numită Palestina de către romani.

Profitând de războiul civil izbucnit la moartea împăratului roman Nero, în anii 68 - 69 dacii s-au aliat cu sarmații și au invadat Moesia. Respinși de romani, ei s-au întors în anul 85, aliați cu sarmații și bastarnii. În anul următor, împăratul Domițian a fost nevoit să își facă

apariția personal pe frontul din Moesia. În anul

“87, Domițian l-a trimis pe prefectul Cornelius Fuscus să atace Sarmizegetusa, capitala dacilor. Fuscus a fost înfrânt la Tapae de către dacii conduși de Diurpaneus, care și-a

schimbat ulterior numele în Decebalus. În anul următor, Decebalus a înfruntat tot la Tapae o armată romană condusă de generalul Tettius Iulianus. Cu toate că romanii au învins, împăratul Domițian a fost nevoit să încheie cu Decebalus o pace rușinoasă pentru imperiul roman. Domițian a atacat Dacia doar la îndemnul prietenului și sfetnicului său, evreul Flavius Josephus, care nu a renunțat la visul poporului său de a invada țărâmul zeilor, locul de proveniență al rasei ariene. De ce își doreau atât de mult evreii să subjuge Dacia? Deoarece, conform profețiilor evreiești, pieirea lor va veni de la Gog și Magog, adică geți și masageți. Împrăștiați de romani în toată Europa, evreii au ajuns în cele din urmă și în Dacia, inițial în grupuri mici. În secolul al XIV-lea au migrat în număr ceva mai mare din Europa Centrală în Principatele Dacice, un alt val făcându-și apariția din Ucraina în secolul al XVI-lea. Din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, până la începutul secolului al XX-lea, și mai mulți evrei s-au refugiat în Moldova și Ardeal, din cauza înăsprii situației în Galiția. După căderea comunismului din Europa, din anii 1989 - 1990, care scosese în afara legii masoneria condusă de evrei, aceștia au reușit să se infiltreze în conducerea României, de unde au început distrugerea fostei Dacii, țărâmul zeilor. Însă, după cum declara Ion Antonescu, fostul conducător al României între 1940 și 1944, *„ne-am născut aici, suntem cei dintâi așezați aici și vom pleca cei din urmă”*.

O parte importantă a războiului ariano-semit o reprezintă cruciadele dintre 1096 și 1270, în care s-au înfruntat în numeroase rânduri creștinii europeni (arieni) și musulmanii asiatici (semiți). Proclamate „războaie sfinte”, cele opt cruciade au avut loc sub stindardul crucii (simbolul cerului și, implicit, al zeilor Celești) și cel al semilunii (simbolul Veghetorilor). Nu au lipsit entitățile supranaturale din aceste lupte crâncene, duse în special pentru controlul Ierusalimului, orașul lui Yahweh / Marduk. În timpul primei cruciade, în anul 1099, pe când cruciații asediau Ierusalimul, un cavaler strălucitor a apărut subit pe Muntele Măslinilor, agitănd un scut care

lucea, chemându-i pe cruciații

descurajați să lanseze un nou atac, după cum a anunțat Matthew de Paris

Historia Anglorum. Îmbărbățați de vrâV ^Hacel personaj misterios, cruciații au reușit să-și învingă adversarii și să cucerească Ierusalimul. După prima cruciadă a luat naștere la Ierusalim Ordinul Cavalerilor Templieri, despre care se spune că primeau ordine de la demonul Baphomet prin intermediul unui craniu, folosit ca mijloc de comunicare. Desființat în 1312, Ordinul Cavalerilor Templieri reapare în Europa sub numele de Francmasonerie, organizație condusă din umbră de evrei.

Cel mai recent război ariano-semit de amploare se ascunde în spatele celui de-Al Doilea Război Mondial. Ajuns la conducerea Germaniei, Adolf Hitler a început lupta împotriva evreilor, în timp ce încerca să recreeze rasa ariană pură, descendentă a zeilor. Aceste idei îi erau alimentate de către Societatea Thule, care primea ordine de la „o ierarhie a Supraoamenilor - Conducătorii Secreți

ai Celui de-al Treilea Ordin”, numiți extraterestri de către unii sau demoni de către alții, printre care și scriitorul Trevor Ravenscroft. Acesta susținea că respectivele „Inteligențe Malefice” acordau membrilor Societății Thule „puteri magice fenomenale”. Doctorul Werner Von Braun, comandantul proiectului spațial al lui Hitler și mai apoi unul dintre arhitecții cheie ai NASA, vorbea în 1959, la rândul său, despre niște „forțe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror proveniență ne este în prezent necunoscută”, despre care nu poate spune mai multe, în afara faptului că „suntem angajați

într-un proces de contactare a acestor forțe". În cadrul experimentelor CIA-ului din timpul Războiului Rece, doctorul Andrija Puharich a intrat în contact cu nouă entități care se declarau a fi zeii din vechime. Despre cel de-Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă afirmau că atrocitățile lui Hitler au făcut parte din planul lor, evreii uciși în această conflagrație „s-au sacrificat pentru a avertiza planeta că ei sunt cei care vor conduce omenirea". În aceste condiții, nu ne miră declarația lui Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983: „Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noștri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclav".

Început acum câteva milenii, războiul dintre arieni și semiți continuă și în ziua de astăzi, ascuns de ochii omului de rând. Chiar dacă zeii Celești au părăsit demult Pământul iar semiții s-au împărțit în două tabere, închinatelor celor două căpetenii ale Veghetorilor, Marduk și Iștar, ura genetică dintre cele două rase a rămas la fel de vie ca la început. Poate lucrurile ar fi evoluat într-o direcție complet diferită dacă nu ar fi avut loc unul dintre cele mai importante evenimente din istoria Pământului: moartea primului conducător al planetei noastre, Enki.

37. Războaiele zeilor și oamenilor

„Piară-ntre zei și-ntre oameni dihonía și învrăjbirea” - Akhilleus (Iliada)

Iliada poetului și rapsodului grec Homer, scrisă prin secolul al VIII-lea î.e.n., descrie un mare război dintre troieni și greci, considerat mitic de către istorici. Evenimentele care au provocat războiul sunt descrise în lucrarea *Cipriile*, atribuită lui Stasinós din Cipru, prima carte a *Cicluului epic troian*. Totul a început de la mărul de aur aruncat de zeița Eris, pe care prințul troian Paris a trebuit să îl ofere celei mai frumoase zeițe. Alegând-o pe Aphrodite, Paris a primit-o în dar pe Helene, regina Spartei, pe care a dus-o în

Troia. Soțul Helenei, regele spartan Menelaus, și fratele său, regele micenian Agamemnon, au adunat întreaga lume greacă și au pornit un crunt război împotriva cetății troiene, care a durat nu mai puțin de zece ani. În Cântul 8 din *Iliada*, numărul troienilor și al aliaților lor era de 50.000, în timp ce unii comentatori consideră că numărul grecilor era de 120.000 sau 140.000. Printre eroii troienilor se numărau Hektor (fiul cel mare al regelui Priam), Paris (fratele lui Hektor), semizeul Aineias (fiul zeiței Aphrodite și al prințului Anchises) și Sarpedon (regele Lyciei, fiul lui Zeus și al muritoarei Laodamia), în timp ce campionii aheilor erau Agamemnon (regele micenienilor), Menelaus (regele spartanilor), semizeul Akhilleus (fiul regelui Peleus și al zeiței Thetis), Odysseus (regele insulei Ithaca), Aias Telamonianul (nepotul lui Zeus și vărul lui Akhilleus), Aias Locrianul (conducătorul tribului locrienilor), Diomedes Tydides (unul dintre cei mai puternici luptători, întrecut doar de Akhilleus). Homer susține că până și zeii Olimpului s-au împărțit în două tabere, implicându-se în desfășurarea războiului. Acțiunile lor nu doar au influențat majoritatea evenimentelor pe parcursul celor zece ani, ci au decis chiar soarta îndelungatului conflict.

Deoarece aheii i-au răpit fiica, preotul Hrisēs l-a rugat pe Apollo să-i pedepsească. Zeul și-a luat arcul și „întâl nemerit-a în muli și-n ogarii cel sprinteni, /Dar mai tîntî după-aceea și-n oaste săgeți otrăvite, /Morții ardeau sumedenii pe ruguri. Si-n vreme de 9/Zile, prin lagăr zburară săgețile dumnezeirii”. Despre fapta lui Apollo, semizeul Akhilleus îi povestea mamei sale, zeița Thetis: „Vajnic începe să tragă în ahei; de picau din oștire/ Morți cu duiumul și-n tabăra mare zburau ucigașe /De pretutindeni săgeți”.

În Cântul 2, pentru ca aheii să-l pretuiască pe Akhilleus, Zeus i-a trimis lui Agamemnon un vis înșelător, prin care îl momea să atace Troia. În vis, Zeus luase forma sfetnicului Nestor. Nici Hera, soția lui Zeus, nu a stat degeaba. Pentru că Agamemnon le-a cerut aheilor să plece acasă, Hera a trimis-o pe Athena să-i oprească. Zeița i-a încredințat această misiune lui Odysseus care, susținut de Nestor, i-a convins pe greci să atace Troia. Athena chiar s-a amestecat printre ahei, încurajându-i: „Cu ochi lucii Athena-ntre dănșii/Scutu-și purta (...) Grabnică, scutul clătînând, ca fulgerul trece prin oaste / Si o sileste la mers și-n inima fiestecărui/Pune țările de fier, ca neobosit să tot lupte”. Luând înfățișarea lui Polițe, zeița Iris, trimisă de Zeus, i-a anunțat pe troieni că aheii vin să-i atace.

În Cântul 3, în timpul duelului dintre Menelaus și Paris, regele spartan l-a prins pe prințul troian de coada coifului, sugrumându-l. La adăpostul invizibilității, zeița Aphrodite a rupt cureaua coifului, permițându-i astfel lui

Paris să se elibereze. Când Menelaus a încercat să-și lovească inamicul cu lancea, zeița I-a smuls pe Paris și l-a dus „*prin negură acasă, /într-o cămară în iatac*”. La rândul său, Paris susținea despre Menelaus că a primit ajutor divin: „*Azi dacă el a învins, e doar cu ajutorul Athenei*”.

În cântul 4, în sala de aur de pe muntele Olimp, Zeus a cerut sfatul zeilor cu privire la războiul troian. Hera,

care dorea răzbunare pentru că nu a primit ^jffiy^Mii^Hmărl de aur al zeiței Eris, a propus continuarea conflictului. Drept urmare, Zeus a trimis-o pe Athena să-i ademenească pe troieni să-și încalce învoiala făcută. Zeița a coborât de pe muntele Olimp „*ca și o stea luminoasă*” care „*se lasă-n văzduh și împrăstie o ploaie de raze*”, o descriere cât se poate de asemănătoare a OZN-urilor din ziua de astăzi. Ajunsă în Troia, Athena a luat înfățișarea lui Laodocos Antenoriarul și l-a convins pe Pandaros să-l săgeteze pe Menelaus. Apoi a deviat săgeata, care doar l-a rănit pe regele spartan. Aflând de atentatul împotriva fratelui său, Agamemnon a ordonat reînceperea luptei, spre multumirea Herei și a celorlalți zei olimpici ce-și doreau războiul, care nu au stat deoparte, ci au participat la luptă. „*Ares pe unii-i asmute și Pallas Athena pe alții, / Teama și Groaza și Vrajba cea aprigă peste măsură, / Bună tovarăș-a cruntului Ares și soră de un sânge (...)* Gloata străbate, se furis-acuma-ntr-o cetate și-aprinde / Turba de-o parte și alta, sporindu-le jalea și plânsul”. Văzându-l pe Hektor că intră în luptă, „*furia-l prinse pe Apollo / Cum îl văzu din Pergam, și zori pe troieni cu glas tare*”. Zeița înțelepciunii, fecioara Athena, era cea mai înverșunată: „*Fiica lui Zeus, Athena slăvită, umbra în desime / Si-nflăcără pe ahei oriunde slăbeau*”. Mai târziu, „*Pallas Athena din nou înteti pe Tydides Diomedes; / înimă-i dete și-mbold ca în tabără el să se înalte/Mult mai presus de ahei și să capete-naltă mărire, / Pară nestinsă pe coif și pe scut îi aprinse zeita; (...)* Pallas apoi îl împinse pe unde-a fost toiu-ncleștarif”.

În Cântul 5, Athena i-a propus lui Ares să se retragă amândoi din luptă, lăsându-i singuri pe troieni și pe ahei. Însă ea nu a respectat înțelegerea, l-a făcut lui Diomedes mădularile, genunchii și brațul mai ușoare, i-a pus în piept vitejia tatălui lui și i-a luat negura de pe ochi, dându-i astfel darul de a vedea zeii. Când Diomedes și-a aruncat lancea, „*Athena o-ndreptă spre nasul, / Ochiul lui Pandaros*”. În lupta cu Aineias, Diomedes l-a rănit pe

fiul ^BnckaH^H^phroditei. Văzând că fiul ei e pe cale de a fi ucis, Aphrodite „*îl cuprinse cu brațele albe și-n fată-i întinse / Faldul veșmântului ei strălucit ca să-l apere astfel / De lovitură; se temea nu cumva să-l împungă cu lancea/Si să-l omoare danaii. De aceea și-l scoase din luptă*”. La porunca Athenei, Diomedes a rănit-o pe zeița iubirii și a frumuseții, iar ea și-a scăpat fiul din brațe, aruncându-l departe. „*Dar îl apucă pe el în brațe din norul cel negru / Phoibos Apollo ca nu cumva-n piept să îl înțepe cu lancea / Si să-l omoare danaif*”. Rănită, Aphrodite a fugit pe muntele Olimp cu carul lui Ares, ajutată de Iris, unde Diona, mama sa, i-a vindecat mâna. Prinzând curaj, Diomedes l-a atacat și pe Apollo, chiar de trei ori, renunțând doar după ce zeul l-a amenințat. Apollo l-a dus pe Aineias în cetatea Pergam, unde zeitele Leto și Artemis l-au vindecat. Apoi, zeul a plăsmuit o „*umbră*” adoma lui Aineias, pe care a trimis-o în luptă în locul semizeului. În plus, l-a rugat pe Ares să-l ucidă pe Diomedes. Zeul războiului a luat înfățișarea lui Acamas, „*Domnul tracilor*”, și i-a zorit pe troieni. Profitând de lipsa Athenei de pe câmpul de luptă, Apollo i-a pus lui Aineias în inimă curaj și tărie și l-a trimis printre camarazii săi. Ares i-a pregătit o capcană lui Menelaus, împingându-l în luptă împotriva lui Aineias, pentru a-l vedea mort. Însă Antiloh i s-a alăturat lui Menelaus, fiul Aphroditei fiind nevoit astfel să se retragă. În urma lui Hektor veneau cete puternice „*călăuzite de Ares, mânite de crunta Enio; / Ea es-nsoțită de Valma războinica-nfiorătoare. / Ares, cu mâna-nvârtind o lungă năprasnică*”

lance, / Ba înaintea lui Hektor se poartă, ba-n urma lui Hektor". Văzând că prințul troian este ajutat de Ares, Diomedes și-a anunțat camarazii. Până și Zeus a intervenit în luptă, ferindu-l de moarte pe fiul său, Sarpedon, după ce acesta a fost rănit cu sulița în coapsă de Tlepolem, fiul semizeului Herakles. Profitând de ocazie, Odysseus a încercat să-l ucidă pe fiul lui

Zeus, însă Athena i-a îndreptat furia către licieni.

A/âzându-l pe Ares în luptă

de partea troienilor, Hera și Athena s-au hotărât să-i ajute pe ahei. Coborâtă printre ei, Hera a luat înfățișarea lui Stentor pentru a-i încuraja. Având aprobarea lui Zeus pentru a-l înlătura din luptă pe Ares, Athena i-a cerut lui Diomedes să-l atace pe zeul războiului. Când Ares și-a aruncat sulița către Diomedes, Athena (care purta coiful invizibilității al lui Hades, pentru a nu fi văzută de ceilalți zei) i-a deviat-o. Apoi Diomedes, ajutat tot de zeiță, l-a rănit pe Ares, care a fugit pe muntele Olimp, unde a fost vindecat de Peon. Orbit de Zeus, Glaucos a luat de la Diomedes arme de aramă în valoare de nouă boi și i-a dat armele sale aurite, ce valorau o sută de tauri.

Apollo și Athena s-au înțeles să oprească războiul, cerându-i în schimb lui Hektor să lupte cu un aheu.

Helenos, un alt fiu al regelui troian Priam, „cu mintea ghicindu-le sfatul / Celor doi zei și știind ce puseră dânsii la cale”, i-a dezvăluit lui Hektor planul divin. Acesta a acceptat învoiala zeilor și s-a luptat cu Aias Telamonianul până când doi crainici le-au cerut să se oprească, deoarece se înnoptase.

Pentru că ahei au ridicat un dig fără să aducă jertfe zeilor, Zeus i-a cerut fratelui său, Poseidon, să-l dărâme după sfârșitul războiului. Tot Poseidon este cel care, alături de Apollo, construisese după cetății Troia. Apoi, Zeus le-a interzis zeilor olimpici să se mai amestece în desfășurarea războiului. După ce le-a dat ordinul, regele zeilor a plecat cu un car tras de doi cai cu coame aurite și copite de aramă pe Gargaros, vârful muntelui Ida, de unde „ticiși niște nori” peste cele două tabere de luptători. Acolo a cumpănit soarta troienilor și a aheilor, după care „Zeus atunci de pe Ida vârtos începu să detune / Si fulgera între ahei”. Apoi, „el între nori bubuind, deodată zvârli sclipitorul/Fulger, de-ajune-naintea sirepilor lui Diomedes. / Flacăra groaznic-atunci pufni din aprinsa pucioasă”. Când Teukros Telamonianul a tras cu arcul în Hektor, Apollo i-a deviat săgeata, care l-a nimerit pe Arheptolem. Pentru a le îndeți o capcană aheilor, Zeus le-a trimis ca semn un vultur ce a aruncat în jertfelnic un pui de cerb, ceea ce i-a făcut pe greci să creadă că regele zeilor luptă de partea lor. Însă Zeus „olimpianul din nou întări pe troieni la bătaie / Si-nghesuiră pe-ahei spre sântul adânc de la ziduri”. Văzându-și favoriții încoțâți, Hera și Athena au vrut

corăbii

să-i ajute pe ahei, însă au fost oprite de Iris, care le-a transmis amenințările stăpânului suprem. „Zeus trimise la vasele-aheilorpe fioroasa /Zână Eris”. Ea s-a dus pe corabia lui Odysseus „și de-acolo-ncepu cu putere /Zâna să strige grozav și-aheilorsă le insuflă /Multă virtute ca tot să se bată mereu cu dușmanii. / Strigătul ei auzind, deodată le-a fost tuturor / Lupta mai bună decât pe

să plece în tară”. Încântat peste măsură de măcel, Zeus a trimis picături de ploaie cu sânge „ca semn că voia din oștire / Suflete multe și tari să trimită pe lumea cealaltă”. Ignorând ordinul lui Zeus, Vrajba, „singură ea din Olimp a venit la război să ia parte”. Însă conducătorul suprem al panteonului olimpian era ocupat: „Hektor de Zeus ferit, din ploaia loviturilor scapă / Teafăr din colb, din măcel, din sânge, din valma bătaii”. Apoi, Zeus a trimis-o pe Iris să îl sfătuiască pe Hektor să stea departe de luptă până când îl va vedea pe Agamemnon. Iar când acesta va fi rănit și va fugi, regele zeilor îi va da printrului troian tărie să-i învingă pe tot și chiar să ajungă până la corăbiile aheilor. Ascunsă sub coiful invizibilității, Athena n-a putut sta departe de luptă. Atunci când Socos, numit de Homer „cel ca un zeu”, și-a aruncat lancea spre Odysseus, doar i-a jupuit acestuia pielea pe la coaste, „căci Pallas Athena /Nu-ngădui-n măruntaiele lui să pătrundă tuguiauf”. Din fericire pentru ea, atenția lui Zeus era îndreptată către Aias: „Dar mai la urmă cerescul părinteînsăpaimă pe Aias”. Apoi, „Zeus din Ida, din munți, porni vijelie ce-aduse /Nouri de colb la corăbii; orbi pe ahei și cu asta /Dete lui Hektor atunci și troienilor toată mărirea”. Mai mult, și-a împins fiul, pe Sarpedon, să năvălească peste ahei. Teukros Telamonianul a încercat să-l oprească printr-o săgeată, „dar Zeus de moarte-și ferește/Fiul Sarpedon, căci nu vrea să cadă ucis la corăbii”. Deoarece „Zeus a dat precădere mai mare lui Hektor”,

acesta a reușit să treacă de zidul aheilor. A spart poarta cu o piatră uriașă, pe care Zeus i-a făcut-o ușoară, iar soarta războiului părea pecetluită. Drept pentru care zeul, numit de Odysseus „*cârmaciul războaielor lumii*”, a hotărât să se retragă din luptă.

Poseidon a profitat de retragerea fratelui său și, luând chipul lui Calhas, i-a încurajat pe cei doi Aias. Apoi i-a atins cu sceptorul său, umplându-i de virtute, „și mai ușoare le-au fost și brațe, și trup, și picioare”. După ce a terminat cu cei doi eroi, i-a îmboldit pe ceilalți ahei. „Zeul întâi se grăbi să încante pe Teukros, pe Leitos, /Pe Deipilos, pe Toas, pe-alesul voinic Penelaos, /Pe Merione și pe Antilokhos, cei doi meșteri ai luptei”, după cum susține Homer în Cântul 13. Văzându-l mort pe Imbriu, nepotul său, Poseidon „tabără printre ahei la corăbii, ajută, ia parte/Si dă îmbold tuturor și troienilor pagub-aduse”. Apoi a luat înfățișarea lui Toas Andremonianul pentru a-l convinge pe Idomeneus să se întoarcă la luptă. Mai târziu, zeul l-a paralizat pe Alcatos. Acesta „nu mai putu să ia fuga și nici să mai scape de moarte” iar Idomeneus, văzându-l împietrit, i-a înfipt lancea în piept. Zeul mărilor l-a ajutat și pe Antilokhos, fiul lui Nestor, regele Pylosului: „Nimeni sub pavăză însă nu-i poate scrijelii trupul /Tânăr, vânos și rotund, căci zeul cutremur Poseidon /Apără pe Antilokhos de ploaia cea deasă de sulit”. Adamas a încercat să-l lovească, dar Poseidon i-a tocit lancea: „Arma-i ca parul cel ars, o bucată rămase în scutul / Lui Antilokhos, iar alta pe tărnă se lasă ciuntită”. Poseidon a luat înfățișarea unui bătrân pentru a-l încuraja pe Agamemnon, apoi a continuat să-i ajute pe ahei atât cu îndemnuri, cât și participând efectiv la luptă: „Asa-i ajutase pe-ahei cu îndemnul, /Ba și el însuși zorind cu armele, zeul Poseidon”. Văzând

că Poseidon a intervenit pentru ahei, Hera a păcălit-oH^H^H^Bl pe Aphrodite să-i dea puterea iubirii pentru a-i împăca pe Okeanos și Tethys, considerați de Homer tatăl și mama zeilor. Primind de la zeița iubirii colanul cu toate vrăjile de dragoste, Hera l-a convins pe Hypnos să-l adoarmă pe Zeus, promitându-i-o ca soție pe Pasitea, una dintre Gratii, drept răsplătă. Vrajit, Zeus s-a culcat cu Hera, fiind apoi adormit de Hypnos, care l-a îndemnat în acest timp pe Poseidon să-i ajute mai repede pe ahei. Zeul mărilor a ascultat sfatul, făcându-și apariția în fruntea ostirii, având în mână „o sabie trăsnic de lungă/Care lucea ca un fulger”. Când s-a trezit, Zeus a trimis-o pe Iris la Poseidon, să-i ceară să se retragă din luptă, și la Apollo, să-i ceară să-l vindece pe Hektor, care a fost rănit de ahei. Apollo i-a dat putere prințului, apoi a apărut în fruntea armatei troiene, vânturând scutul dăruit de Hephaestus lui Zeus și scoțând strigăte îngrozitoare pentru a-i înspăimânta pe greci. După aceasta, a dărâmat cu piciorul marginea unui sănt, formând o cale pentru troieni, și a surpat zidul aheilor. Regele zeilor s-a întors în mijlocul luptei, rupându-i lui Teukros struna arcului, deviindu-i astfel săgeata care l-ar fi nimerit pe Hektor. Apollo i s-a alăturat tatălui său, deviind lancea lui Meges dinspre Polidamas, fiul lui Pantus, direct în pieptul lui Cresmos. Înversnătat, Zeus „mereu le dă-mbold și inima-nflacăără-ntr-însii /Moale sminteste pe ahei și le ia biruința din mână”. La rândul ei, Athena le-a luat grecilor de pe ochi „un zăbranic de ceată dată de un zeu”. Conducătorul zeilor a continuat să-l ajute pe Hektor: „Cu mâna-i puternică Zeus/Tot îl împinge din urmă și oastea-mpreună cu dânsul”. Concentrat la prințul Troiei, Zeus a observat prea târziu că fiul său, Sarpedon, a fost ucis, iar vârul acestuia, Glaucos, rănit. Zeus l-a trimis pe Apollo să-l vindece pe Glaucos (care i-a pus și virtute în piept) și să curețe cadavrul lui Sarpedon, apoi le-a cerut lui Hypnos și Thanatos să-i ducă leșul în Licia, unde să fie îngropat de către rude.

De trei ori Patroklos, iubitul lui Akhilleus, a încercat să urce zidul Troiei și de fiecare dată a fost trântit de Apollo. A patra oară zeul i-a cerut să se retragă, deoarece nu-i este dat să cucerească Troia

nici lui, nici lui Akhilleus.

Patroklos a fost nevoit să cedeze în fata zeului. Apoi, Apollo a luat înfățișarea lui Asiu unchiul lui Hektor, și i-a cerut prințului troian să meargă după iubitul lui Akhilleus și să-l omoare. În timpul luptei dintre cei doi, Apollo, ascuns sub o negură deasă, l-

a lovit în spate pe Patroklos, i-a desprins platoșa, i-a sfărâmat sulița și i-a aruncat scutul și coiful. Euforb a profitat de ocazie și i-a înfipt eroului dezarmat lancea în spate. În același timp, Hektor i-a împlântat sulița în vintre. Câțiva ahei, printre care și Menelaus, s-au strâns în jurul cadavrului lui Patroklos, pentru a nu fi jefuit de troieni. Apollo a continuat să-și bage coada și a luat înfățișarea lui Mentis, pentru a-l anunța pe Hektor că Menelaus l-a ucis pe Euforb. La rândul său, Zeus a trimis în prințul troian un duh războinic, care i-a umplut trupul de virtute și de vlagă. Apoi a așezat o ceată peste aheii care păzeau trupul lui Patroklos. Apollo și-a continuat campania de manipulare și, luând înfățișarea

lui Perifas Epitainu, l-a anuntat pe Aineias că Zeus încă îi sprijină pe troieni. După această, regele zeilor a trimis-o pe Athena să-l înceteze pe ahei. Ea a coborât între ei sub un nor, apoi a luat chipul lui Fenix și l-a încurajat pe Menelaus, căruia l-a dat curaj și „umerii l-a întărit și genunchii?” Apollo a luat înfățișarea lui Fenops, fiul lui Asiu, și l-a anuntat pe Hektor că Menelaus l-a ucis pe Aetion. Zeus a învaluit muntele Ida negura la o parte doar la rugămintea lui Aias Telamonianul.

După ce a aflat că iubitul său Patroklos a fost ucis, Akhilleus și-a dorit răzbunare. Mama sa,

zeița Tethis, i-a cerut să nu intre în luptă până când ea nu se va întoarce cu noi arme de la Hephaestus. Trimisă de Hera, Iris i-a cerut J^K^HJHlui Akhilleus să iasă în fata troienilor pentru a-i speria. Athena i-a pus pe spate un

scut cu ciucuri de aur „și-l încunună c-un nour de aur pe cap și-aprinde / Străluminoasa vâpaie din creștetul lur. Hera a poruncit Soarelui să apună mai devreme, pentru a opri apriga luptă. Athena i-a scos din minte pe troieni, pentru a asculta sfatul prost al lui Hektor, și nu pe cel bun al lui Polidamas. Într-un târziu, Tethis i-a adus lui Akhilleus arme și o armură nouă, făcute de zeul Hephaestus, apoi i-a pus în piept „cutezare nebună”. La porunca lui Zeus, Athena i-a turnat semizeului în piept ambrozie și nectar. Primind darul vorbirii de la Hera, un cal, pe nume Bălanul, i-a spus lui Akhilleus că Apollo l-a ucis în realitate pe Patroklos și că el, la rândul său, va fi ucis de un om și de un zeu. N-a apucat să spună mai multe însă, pentru că Furiile i-au înăbușit glasul.

De teamă că Akhilleus va dărâma zidul Troiei, Zeus le-a cerut zeilor olimpici să intervină în război: Hera, Athena, Poseidon, Hermes și Hephaestus de partea aheilor, iar Ares, Apollo, Artemis, Afrodita, Leto și Xantos / Scamandru de partea troienilor. În timpul luptei, Athena a început să țipe la ahei iar Ares la troieni, Zeus să bubuie în nori iar Poseidon să cutremure muntele Ida. Ba chiar zeii au început să se lupte între ei: Poseidon cu Apollo, Athena cu Ares, Hera cu Artemis, Hermes cu Leto și Hephaestus cu Xantos.

Luând înfățișarea lui Licaon, Apollo i-a dat semizeului Aineias „avânt și tărie” și i-a spus să îl atace pe Akhilleus. Zeii s-au oprit din luptă și, ascunși sub negură, s-au așezat pentru a privi lupta dintre cei doi semize, însă nu s-au mulțumit doar să privească, ci au și intervenit în momentele cruciale. Pentru ca Aineias să nu fie ucis, Poseidon i-a pus lui Akhilleus întineric pe ochi și liliuța lui Aineias la picioare, pe care l-a luat „de jos ridicându-l în aer. / Peste mulțimea de păcuri, de cai și de care / Zboară Aineias săltat de a zeului mână și-ajunge / Tocmai la capătul învioratului zbucium de arme”. Acolo, zeul l-a sfătuit să stea departe de Akhilleus, apoi s-a întors și „de pe ochi lui Akhilleus-i împrăstie repede ceata/Dată de sus”. Văzând că Aineias a dispărut, Hektor i-a luat locul. Când și-a aruncat sulița, „Pallas Athena/Lin a suflat-o și dinspre Akhilleus a-

ntors-o la Hektor, / Unde-a căzut la K^KiMHCjfiPHp/c/oare/e lu?’. Akhilleus a ripostat, însă Apollo l-a ascuns pe Hektor într-o negură. Rămăs fără adversari, fiul zeiței Thetis a început să-l fugărească pe troieni. Mulți dintre ei s-au înecat în râul Xantos din cauza unei neguri dese create de Hera. Zeul Xantos i-a aprins vâpaie în suflet lui Asteropeos pentru a-i tine piept lui Akhilleus, însă semizeul era de neoprit. Văzând acest lucru, Xantos i-a cerut să nu mai ucidă troieni iar lui Apollo să îi protejeze pe aceștia. Pentru că fiul lui Thetis nu l-a

ascultat, Xantos și-a năpustit apele spre el. Poseidon și Athena l-au încurajat pe semizeu, iar Hera l-a trimis pe Hephaestus să îl oprească pe Xantos. După ce aceștia s-au luptat, Hera a fost de acord ca Hephaestus și Xantos să se retragă din luptă. Athena l-a învins pe Ares în luptă, pe care l-a salvat Aphrodite, trimisă de Hera ca să o oprească pe zeița înțelepciunii. Însă Athena a bătut-o și pe Afrodita. La rândul ei, Hera a învins-o pe Artemis. Poseidon și Apollo au hotărât să nu se mai lupte. La fel și Hermes, care a refuzat confruntarea cu Leto. Apollo l-a ascuns pe Agenor într-o negură deasă, pentru a nu fi omorât de Akhilleus, apoi a luat înfățișarea acestuia pentru a-l atrage pe semizeu departe de Troia. Când și-a dat seama că a fost păcălit, Akhilleus s-a întors la cetatea asediată, unde l-a găsit pe Hektor, pe care a început să îl fugărească în jurul Troiei. Apollo l-a salvat pe prințul troian, dându-i *„înimă aprigă-n piept și repeziciune în picioare”*.

Zeus a fost nevoit să pună în cumpănă soarta lui Hektor și a lui Akhilleus, apoi a lăsat-o pe Athena să facă ce vrea, obligându-l în același timp pe Apollo să se retragă din luptă. Primind aprobarea tatălui său, Athena l-a

Încurajat pe Akhilleus, apoi l-a păcălit pe Hektor. Zeița a luat înfățișarea lui Deiphobos (unul dintre frații lui Hektor și Paris) și i-a spus prințului troian că îl vor învinge împreună pe semizeul mirmidon. Cei trei s-au trezit fată în fată și au început lupta. Akhilleus și-a aruncat sulița spre Hektor, însă și-a ratat tinta, dar Athena i-a înapoiat-o pe ascuns. La rândul său, Hektor și-a aruncat sulița spre adversarul său, bazându-se pe sprijinul lui Deiphobos. Când și-a dat seama că a fost păcălit de Athena, a fost prea târziu. Dezarmat, a fost ucis de Akhilleus. Aphrodite a păzit trupul prințului troian și l-a miruit, iar Apollo a pus deasupra-i un nor, pentru a nu fi uscat de soare. La rugămintea lui Akhilleus, Iris i-a chemat pe Munteanul și Crivățul ca să aprindă rugul lui

~^H^~^HPatroklos. La cursa de care a aheilor, Apollo i-a zburat biciul din mână lui Diomedes Tydides, însă Athena i-a înapoiat biciul și i-a incitat caii la fugă. Iar lui Eumelos, zeița i-a sfărâmat hamul. Pentru ca Odysseus să câștige cursa, Athena i-a făcut sprintene brațele, picioarele și trupul, iar lui Aias Locrianul i-a pus piedică. Akhilleus nu a participat la această cursă de care a aheilor, fiind preocupat să-și umilească adversarul chiar și după moartea acestuia, l-a legat cadavrul lui Hektor de car și i l-a târât în jurul Troiei timp de douăsprezece zile. Apollo nu a putut asista nepăsător la această cruzime și i-a acoperit trupul prințului troian cu o pavăză mare de aur, pentru a nu fi distrus. După douăsprezece zile, Apollo le-a cerut zeilor să-l oprească pe Akhilleus. La porunca lui Zeus, Iris i-a cerut regelui Priam să-și răscumpere fiul, iar Tethis lui Akhilleus să accepte învoiala. Zeus l-a trimis pe Hermes să-l însoțească pe regele Priam până în tabăra mirmidonilor, pentru a se

întâlni cu conducătorul acestora, semizeul Akhilleus. Hermes i-a adormit pe paznici, înlesnind astfel accesul regelui Troiei.

Ciclul epic conține amănunte suplimentare ale războiului troian, din care reiese același amestec al zeilor în desfășurarea evenimentelor. Lucrarea *Cipriile*, atribuită lui Stasinós din Cipru, susține că Zeus și Themis au pus la cale războiul troian, după ce Zeus a dezlănțuit războiul teban. La îndemnul Aphroditei, Paris și-a construit o corabie cu care a plecat spre Sparta, pentru a o întâlni pe frumoasa Helene. Tot Aphrodite este cea care i-a poruncit fiului ei, Aineas, să-l însoțească pe Paris în acea călătorie. Zeița iubirii a împins-o pe Helene în brațele prințului troian. Când cei doi îndrăgostiți au fugit din Sparta pe ascuns, la adăpostul nopții, Hera le-a trimis în cale o furtună, corabia lor fiind împinsă de vânturi în portul Sidonului. Între timp, unul dintre frații Helenei, Kastor, a fost ucis, iar Zeus a fost de acord ca acesta, alături de fratele său geamăn, Poludeukes (sau Pollux), să se bucure de nemurire o dată la două zile. Zeița Iris l-a anunțat pe Menelaus că soția sa a fugit cu prințul Paris. În timp ce flota grecilor se strângea în Aulida, Jupiter și Agamemnon, fratele lui Menelaus, s-a lăudat că tînteste cu arcul mai bine decât zeița Artemis. Cuprinsă de furie, zeița a stărnit furtuni pe mare, pentru a-i împiedica pe greci să plece. Singura modalitate de a potoli mânia zeiței era ca Agamemnon să-și sacrifice fiica. Însă Artemis a răpit-o pe fecioară și a dus-o în Taurida (Crimeea de astăzi), unde i-a oferit nemurirea, după ce a înlocuit-o pe altar cu o căprioară. După începerea războiului, a avut loc o întâlnire secretă între Akhilleus și Helene, cu ajutorul zeițelor Aphrodite și Thetis. În *Etiopida*, Arctinos din Milet susține că semizeul Memnon, regele Etiopiei, a obținut nemurirea, datorită insistențelor mamei sale, Eos, pe lângă regele zeilor, Zeus. După moartea lui Akhilleus, mama sa, Themis, i-a luat trupul neînsuflit de pe rug și l-a dus în insula Leuke (Insula Șerpilor de astăzi din Marea Neagră).

Sfârșitul războiului este descris tot în *Ciclul epic*. După zece ani de lupte, bătălia a ajuns la final doar datorită inteligenței ieșite din comun a lui Odysseus. Câțiva ahei ascunși într-un imens cal de lemn, care a fost dus în

Troia, au ieșit noaptea pe ascuns și au deschis porțile cetății, lăsând să intre întreaga armată a grecilor. Troia a fost distrusă, doar câțiva supraviețuitori reușind să se salveze. Unii dintre ei, conduși de semizeul Aineias, au migrat către est, urmașii lor înființând Roma. În timpul bătăliei finale, sâgeata lui Paris a fost îndreptată de zeul Apollo către călcâiul lui Akhilleus, singurul său punct vulnerabil, semizeul găsindu-și

astfel moartea. Soția lui Zeus, Hera, i-a dus spiritul lui Akhilleus pe Insula Șerpilor din Marea Neagră, acolo unde i-a adus-o și pe frumoasa Helene, pentru a-i fi eroului consoartă pentru eternitate.

Deși în antichitate povestea lui Homer era considerată o cronică a unor evenimente reale, în timp s-a transformat în concepția generală într-o fabulație. Până și celebra cetate Troia a devenit pentru întreaga lume doar un loc fantastic, inventat de poetul grec. Asta până în 1822, când jurnalistul și geologul scoțian Charles

Maclaren a sugerat că Troia a existat în realitate și că ruinele ei s-ar afla pe muntele Hissarlik

din Turcia. Arheologul amator englez Frank Calvert a început excavările pe respectivul munte, însă cel

care a descoperit Troia a fost afaceristul german Heinrich Schliemann, care a continuat munca englezului în anii 1870. Descoperirile arheologice au relevat urmele unui crunt război, întocmai precum cel descris de Homer și ceilalți autori ai *Ciclului epic*. Descoperirea Troiei a șocat întreaga lume, din acel moment mitologia fiind privită cu alți ochi. Nu ca fabulație, ci ca o posibilă istorie secretă a omenirii. Oamenii au început să-și ridice semne de întrebare: dacă Troia chiar a existat, la fel și războiul din *Iliada*, ce altceva mai e real din opera lui Homer? Poate chiar zeii?

Oricât de reale ar fi fost Troia și războiul troian, *Iliada* lui Homer nu reprezintă decât un amestec al celebrelor epopei indiene *Mahabharata* și *Ramayana*. Cel mai lung poem epic scris vreodată, *Mahabharata*, atribuit lui

Vyasa, descrie războiul Bharata ce a avut loc în nordul Indiei în jurul anului .400 î.e.n., dintre două clanuri, Kaurava și Pandava. Zeii au participat la război, pe care l-au influențat cât de mult și-au dorit, împărțindu-se la rândul lor în două tabere. Le-au oferit muritorilor arme, strategii și nave (numite vimana), ba chiar s-au implicat în mod direct în luptă. Ca exemplu de arme divine primite de oameni de la divinități, Agnini i-a dăruit lui Vasudeva discul Saora, Siva i-a oferit lui Arjuna arma Pasupat, Arjuna a mai primit și arma Antaradhana de la Kuvera, iar clanul Kaurava a folosit în luptă arma divină Narayana, împotriva clanului rival. Fondatoarea Societății Teosofice, Helena Petrovna Blavatsky, susținea în *The Secret Doctrine* că *Mahabharata* se referă la conflictul istoric dintre Suryavanshi (adoratori ai Soarelui) și Indavanshi (adoratorii Lunii).

Ce-a de-a doua sursă de inspirație a lui Homer, *Ramayana* lui Valmiki, conține nu doar lupta dintre divinități, ci și răpirea soției ca motiv al începerii războiului. În *Ramayana*, regele din Lanka, demonul Ravana, i-a răpit

soția H i w p r i n ț u l u i Rama (considerat încarnarea zeului Visnu). Drept pentru care Rama, alături de unul dintre frații săi și de o armată de maimuțe, condusă de Hanuman, a asediat Lanka. La fel ca în *Mahabharata*, și aici s-au folosit arme și nave primite de la zei. Și, la fel ca în *Iliada*, soțul și-a recăpătat soția la finalul îndelungatului război. Se pare că nici *Ramayana* nu este atât de originală pe cât s-ar crede. În legendele indiene mai există una asemănătoare, mai veche. Aici, Sukra a răpit-o pe Tara, soția căruțașului

zeului Indra. Rudra și alți zei au sărit în ajutorul soțului, pornind un crunt război. La final, Tara a născut un fiu, numit Budah, al cărui tată era Soma.

Descoperind *Mahabharata*, scriitorul grec Dio Crisostomos (care a trăit la începutul primului mileniu al erei noastre) a afirmat că opera lui Homer a ajuns până și în India, sugerând că *Iliada* a fost tradusă în sanscrită. Totuși, s-a demonstrat că poemul indian este mult mai vechi decât opera homerică. Asemănările dintre *Iliada* (și restul lucrărilor din *Ciclu epic*) și cele două poeme indiene mult mai vechi demonstrează un singur lucru: grecii s-au inspirat din literatura indiană pentru a înfrumuseța povestea războiului troian. Unul dintre cele mai bune exemple îl reprezintă călcăiul lui Akhilleus. În mitologia post-homerică, marele erou al războiului troian a **■**

v.

fost scăldat la J | H -Mnastere de mama sa în râul Styx, unul dintre cele șapte care înconjoară

lumea de dincolo. Astfel, băiatul a devenit invincibil, singura sa parte vulnerabilă fiind călcăiul de care l-a ținut mama sa, zeița Thetis, în timp ce l-a scufundat în apa Styxului. La finalul războiului troian, Akhilleus și-a găsit moartea fiind săgetat de către Paris, a cărui săgeată a fost deviată de zeul Apollo direct în călcăiul vulnerabil. Akhilleus nu este singurul cu un călcăi vulnerabil, ci și Krisna, unul dintre personajele principale ale epopeii *Mahabharata*. Scăldat la naștere de mama sa într-un râu, Krisna a devenit invincibil, singura sa parte vulnerabilă fiind călcăiul stâng, de care a fost ținut. După terminarea războiului Bharata, Krisna s-a întors în orașul său, Dvaraka. Acolo, într-o pădure din apropierea orașului, a fost confundat cu o câprioară de către un vânător, care l-a săgetat în călcăiul vulnerabil, zeul găsimdu-și astfel moartea. După decesul lui Krisna, spiritul său s-a înălțat în paradisul ceresc Goloka, iar orașul său, Dvaraka, s-a scufundat în ocean, așa cum susține *Mahabharata*.

Dvaraka lui Krisna a fost identificat cu actualul oraș ce poartă același nume, de pe coasta vestică a Indiei. Aici, arheologii au descoperit urme ale înundării orașului în trecut. Inspirați de această descoperire, și-au extins cercetările și în adâncul apelor de lângă oraș. La numai douăzeci de metri sub apă, scafandrii au găsit urme ale unui port antic prosper, precum străzi pavate și ziduri de gresie. Cercetătorii au ajuns la concluzia că acele ruine scufundate sunt rămășițele legendarului oraș Dvaraka al lui Krisna, unul dintre cele șapte orașe sacre ale hinduismului. Textele antice hinduse susțin că, la un moment dat, un rege din Salwa a atacat Dvaraka cu nava sa, numită Saubha Vimana. Respectivul a folosit arme energetice, asemănătoare fulgerelor, ce au distrus o mare parte din oraș. Krisna a răspuns atacului cu arme la fel de teribile, săgeți ce semănau cu fulgerele sau cu razele Soarelui, care scoteau zgomote asemănătoare tunetelor. Într-un final, zeul a invins, ucigându-și adversarul. Urme ale luptelor dintre zei, în care s-au folosit arme distrugătoare, se găsesc în Kot Diji și Harrapa din India dar și în Mohenjo Daro din sudul Pakistanului. Aici, nisipul s-a vitrificat iar rocile s-au transformat în tektite, ceea ce implică folosirea unor arme asemănătoare celor atomice. Urme de acest gen se mai întâlnesc și în Peru (la Sacsayhuaman), în Irak, în desertul Gobi (lângă Hara-Hoto), în Tara Luanei din Buzău, în Death Valley din Nevada, în preajma Mării Moarte, în Liban, în Franța, în Scoția, în Chile, în Australia și în Africa de Sud. Peste tot, războaiele zeilor au lăsat în urmă victime omenești, așa cum e de exemplu Mohenjo-Daro din Pakistan, oraș cu un nivel ridicat de radiatii, în care s-au găsit patruzeci și patru de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu fata în jos, ținându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se apropie.

Parcă pentru a confirma descoperirile arheologice, Allah, zeul profetului Mahommed, cel ce folosește de obicei pluralul atunci când vorbește despre sine (sugerând că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă în Coran adeseori cu distrugerea multor cetăți: „Câte cetăți am pierdut noi și le-a ajuns pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază” (7:3); „Si acele cetăți le-am dărâmat noi, pentru că au fost nelegiuite, și le-am dat o veste despre pieirea lor” (18:58); „Si câte cetăți am făcut noi fărâme, pentru că erau nelegiuite, și am ridicat alt popor în urma lor? Si când simțiră mânia noastră, fugiră de ea”

(21:11-12); „Si câte cetăți care erau nelegiuite am pierdut noi și ele stau dărâmate pe temeliile lor! Si câte

fântâni sunt deșerte și câte cetăți înalte!” (22:44); „Si câte cetăți, care se încredeau în prisosința lor, am dărmărat Noi!” (28:58).

În *Iliada* și în *Homere*, zeii implicați în război își schimbă înfățișarea, călătoresc în „care” zburătoare, devin invizibili, le însușă anumite însușiri unora dintre muritori, în timp ce alora le pun bete în roate, răpesc oameni, manipulează, luptă cot la cot cu muritorii și controlează vremea. Chiar dacă pare totul invenția lui Homer, ce s-a inspirat din *Mahabharata* și *Ramayana* indienilor, aceste fapte ale zeilor se întâlnesc în miturile din întreaga lume, inclusiv în cele moderne, legate de fenomenul extraterestrilor. Ele susțin că zeii s-au implicat de multe ori în războaiele oamenilor, pe unele chiar provocându-le. Și, ca de obicei, omenirea a fost cea care a avut cel mai mult de suferit.

În secolul al XXIV-lea î.e.n., Sarru-Kin sau Sargon I a înființat regatul Akkad și capitala Agadé. El susținea că zeul Enlil i-a acordat tronul. Într-o campanie peste munții Zagros, Sargon afirma că Istar i-a luminat calea. Chiar dacă Enlil i-a oferit tronul, Sargon recunoștea

că accesunea sa s-a datorat în primul

l rând zeitei Istar, căreia i-a fost amant. Printre amantii ei muritori s-au mai numărat regele Shulgi din Ur (care o numea „*regina, vulva Cerului și a Pământului*”) și regele Iddin-Dagan din Uruk. Se pare că Istar era una dintre divinitățile cele mai dornice de război. Un text susține că, la un moment dat, ea a atacat Arabia. Într-un altul, a trimis șapte regi din Iran cu trei sute șazeci de mii de oameni împotriva Akkadului. Iar inscripțiile lăsate de regii asirieni descriu cum ei plecau la război la ordinele zeitei Istar, cum ea îi sfătuia când să atace și când să aștepte, cum ea mărșăluia adesea în fruntea oștilor și cum, cel puțin o dată, a apărut în fața tuturor. În schimbul loialității lor, Istar le promitea regilor vieți lungi și succese. Și, probabil, pecetluia înțelegerea cu o partidă de sex... divină.

Naram-Sin, nepotul lui Sarru-Kin / Sargon I, susținea că a primit „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dușmanii. Zeul Nergal i-a dat Armanul, Ibla, Amanusul și Muntele Cedrilor. La un moment dat, Istar i-a poruncit regelui să profaneze templul lui Enlil din Nippur. Ca răspuns, Enlil le-a cerut hoardelor din Gutium să atace Akkadul, care astfel i-au răzbunat pe sumerienii cuceritori de akkadieni. Capitala Agadé a fost stearsă de pe fața pământului. Gutienii (daci din munții Gutai) au condus Mesopotamia timp de nouăzeci și unu de ani și patruzeci de zile, Lagas fiind cartierul lor general. În acest timp, zeul Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații. După victoria gutienilor, Anu și Enlil au implantat în orașul Kis arma Suhadaku. Când regele Utu-Hegal a ridicat această armă împotriva orașului pe care îl asedia, a căzut mort.

Tot în secolul al XXII-lea î.e.n., regele asirian Tiglat-Pileser I a luptat la porunca zeilor Assur și Ninurta. La ordinul zeilor Anu și Adad, regele s-a dus în munții Libanului.

Legende din *Fengshen Yangi* („investitura zeilor”, o năvelă chinezească din secolul al XVI-lea) fac referiri la un ev al minunilor, care a existat acum patru milenii, în care au avut loc bătălii aeriene. Facțiuni rivale au luptat pentru dominarea Chinei, fiind ajutate de zei care susțineau o tabără sau alta.

Prin 1.800 î.e.n., zeul Marduk i-a dat lui Hammurabi, cel de-al șaselea rege al Babilonului, o armă foarte puternică, pe lângă celebrul cod de legi.

Regatul hitit a înflorit prin 1750 î.e.n., intrând în declin cinci secole mai târziu. Hititii susțineau că și-au extins regatul la porunca zeului Tesub, care a și luptat adeseori alături de ei. Nu doar Tesub și-a făcut apariția pe câmpul de luptă alături de hititi, ci și Istar.

Deși regatul pictilor s-a constituit în nordul Scoției prin anii 450 - 600, legendele lor

menționează ajutorul pe care l-au primit în anul 1.500 î.e.n. de la „*un popor care venea din Extremul Nord în niște corăbii zburătoare*”, după cum consemna Rodica Bretin în *Dosarele imposibilului*.

După spusele faraonului Tuthmosis III, egiptenii au învins la Meggido o coalitie a regilor canaanieni în 1470 î.e.n., la ordinul zeului Amon. Faraonul susținea că zeul i-a cerut să extindă granițele Egiptului prin cucerirea Orientului Mijlociu. La Meggido, Amon i-a propus faraonului să lanseze un atac frontal îndrăzneț împotriva inamicului. Tuthmosis III a reușit astfel să învingă, grație protecției și sfaturilor zeului, iar armata înfrântă a fost nevoită să recunoască suveranitatea lui Amon.

Un text înscris pe partea inferioară a unui scarabeu menționează prezenta zeului Aton în fruntea armatei faraonului Tuthmosis IV în luptă, în secolul al XIV-lea î.e.n. Tuthmosis IV este cel care a restaurat Marele Sfinx de la Gizeh, după ce zeul Horus i-a ordonat într-un vis să facă acest lucru. Întâmplarea a fost consemnată pe o stelă care a fost plasată între labele din fată ale Sfinxului.

În 1286 î.e.n., în lupta de la Kades (în Liban) împotriva hititilor, lângă fluviul Oronte, Ramses II a fost ajutat de Amon. Faraonul povestea că, la un moment dat, s-a trezit singur, înconjurat de două mii cinci sute de care inamice. S-a rugat la Amon, iar zeul i-a dat o putere a mâinii echivalentă cu cea a o sută de mii de soldați, astfel încât Ramses II a reușit să-și croiască singur drum printre inamici. De asemenea, zeița Sekhmet a fost văzută pe caii lui Ramses II suflând flăcări care ardeau trupurile soldaților inamici.

După moartea regelui hitit Muwatalli, egiptenii și hititii au încheiat un tratat de pace, deoarece erau atacati de „popoarele mării” din Grecia și Creta. Aceștia erau filistenii din *Vechiul Testament*, pe care faraonul Ramses III spunea că i-a învins cu ajutorul lui Amon-Ra.

În secolul al IX-lea î.e.n., regele asirian Salmaneser III susținea că a primit arme de la zeii Assur și Ninurta.

În *Iliada*, Homer povestea că, deoarece Oineu din cetatea Calidon a dat jertfe din via sa tuturor zeilor, mai puțin ei, Artemis a stărnit pe pământul acestuia un vier coltat care i-a distrus totii pomii. Mistrețul a fost ucis de Meleagru, fiul lui Oineu. Apoi, zeița a iscat „*bătălie și zarvă*” între etoli și cureți, fiecare cerând blana și capul mistrețului. Meleagru l-a ucis pe fratele mamei sale, iar ea le-a cerut răzbunare zeilor Hades și Persephone. „*Hoinara umbrelor, Furia, răzbunătoarea cea cruntă*” a ascultat-o, iar cureții au atacat Calidonul. Tot în *Iliada*, Homer susține că, atunci când orașul Pilos a fost atacat de cei din tara Elidei, zeița Athena i-a chemat noaptea la arme pe locuitorii orașului. Când Nestor a vrut să-i ucidă pe fiii lui Actor, molionii, Poseidon i-a furișat „*din război în negură deasă-nvelindu-i*”, pentru a-i proteja.

În *Vechiul Testament*, zeul evreilor provoca adeseori conflicte între muritori. În *Ieșirea*, el a trimis zece plăgi asupra Egiptului, pentru a-l convinge pe faraon să-i lase pe evrei să părăsească țara. După ce evreii au traversat marea prin mijlocul apelor despărțite de Moise, „*a căutat Yahweh din stâlpul cel de foc și din nor spre tabăra Egiptenilor și a umplut tabăra Egiptenilor de spaimă. Și a făcut să sară roțile de la carele lor, încât cu anevioie mergeau carele. Atunci au zis Egiptenii: «Să fugim de la fața lui Israel, că Yahweh se luptă pentru ei cu Egiptenii!»*” (14:24-25). Apoi i-a cerut lui Moise să-și ridice brațul asupra mării, pentru ca apele să-i inee pe egipteni, „*și așa a înecat Yahweh pe Egipteni în mijlocul mării*” (14:27). În *Carta lui Iosua*, înainte de asediul Ierihonului, în fata lui Iosua a apărut „*căpetenia oștirii Domnului*” (5:14), care i-a cerut să se descalce, deoarece acel loc este sfânt. Apoi, zeul l-a învățat pe Iosua să înconjoare timp de șapte zile cetatea, purtând Chivotul Legământului, iar în a șaptea zi să sune preoții din șapte coarne de berbec, după care israelitii să facă gălgăie.

Astfel, zidurile Ierihonului s-au prăbușit.

Cartea a patra a Regilor din Vechiul Testament,

când sirienii era plin de cai și care de foc” invizibile. La rugămintea profetului Elisei, Yahweh

evreii au reușit să captureze cetatea. În pregătire să-i atace pe israeliti, tot muntele

i-a orbit pe atacatorii sirieni. Armata lui Yahweh a fost văzută și de Iacov în Facerea: „a văzut oștirea lui Yahweh tăbărâtă, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh" (32:1). Pornirile războinice ale lui Yahweh împotriva oamenilor reies și din Cartea lui Isaia\ „Că Domnul este mâniat asupra popoarelor, cu urgie împotriva oștirii lor. El le nimicește și le dă la junghiere" (34-2). În aceeași carte biblică, profetul Isaia recunoaște că zeul său provoacă războaie pe întreg cuprinsul Pământului: „«Eu am poruncit sfintei Mele oștiri, zice Domnul, chemat-am pe vitejii mâniei

Mele, pe cei ce se veselesc de slava Mea». Ascultați acest zgomot surd în munți, vuiet al unui neam fără de număr; auziți această zarvă de împărății, de neamuri adunate; Domnul Sabaoth cercetează ostirea gata de luptă. Ele vin dintr-un ținut depărtat, de la capătul cerului; vine Domnul și uneltele mâinii Lui, ca să nimicească tot pământul" (13:3-5).

Într-o cronică a a bătlăiei de la Halule din 691 î.e.n., redactată în cuneiforme pe o tăblită de lut, regele asirian Sennacherib scria: „M-am rugat lui Așșur, lui Sin, lui Șamaș, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui Iștardin Ninive, lui Iștar din Arbailsk - zeilor mei ocrotitori - ca să birui împotriva puternicului vrăjmaș. Zeii mi-au ascultat de

*îndată ruga și mi-au venit în ajutor. (...)*Am apucat

strâns arcul puternic ce mi-a fost dăruit de

Assursi am luat în mâinile mele săgețile dătătoare de moarte{...}Din porunca lui Assur, marele stăpân, m-am prăvălit asupra dușmanului din față și din flancuri, așa cum se năpustește furtuna cea cumplită. Cu armele lui Assur, stăpânul meu, și sub apăsarea luptei mele mănoase, am întors piepturile lor și i-am aruncat înapoi. {...}Bătălia am oprit-o numai după ce s-au scurs de două ori câte două ceasuri'. În 689 î.e.n., Sennacherib a cucerit Babilonul, ordonându-le soldaților săi să jefuiască și să distrugă orașul. Într-una dintre inscripțiile sale, Asarhaddon, fiul lui Sennacherib, a explicat motivul distrugerii Babilonului de către tatăl său. Vinovatul principal era „zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mâniat și a supus orașul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voința lui Marduk, orașul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arahtu și prefăcut într-o mlaștină de nestrăbătut'. Sennacherib a mai cucerit Sidon, Tyr, Byblos, Akko, Asdod și Askalon cu ajutorul unei arme primite de la zeul Assur. El a subjugat și Iudeea, însă nu a folosit arma lui Assur împotriva Ierusalimului.

Herodot scria că, atunci când Sennacherib a atacat Egiptul, faraonul Sethos i-a cerut zeului său ajutorul. Zeul i-a apărut în vis și i-a spus să nu-și facă probleme, pentru că îi va trimite ajutor. La Pelusium, într-o noapte, „șoarecii de câmp au venit într-un număr foarte mare și le-au distrus tolbele cu săgeți, arcurile și mânerul scuturilor" soldaților asirieni, „într-atât încât dimineața aceștia au fugit dezarmați și mulți dintre ei au fost omorâți". În Cartea lui Isaia din *Vechiul Testament*, această salvare divină nu a avut loc la Pelusium, ci în Ierusalim. Primind cererea de ajutor a faraonului, regele evreu Iezechia s-a rugat zeului său, care i-a transmis prin gura profetului Isaia că se va ocupa de Sennacherib. „Și a ieșit îngerul Domnului și a bătut în tabăra Asiriei o sută și cincizeci de mii; iar dimineața, la sculare, toți erau morți. Atunci Sanherib, regele Asiriei, a ridicat tabăra și a plecat și s-a oprit la Ninive" (37:36-37).

Când frații săi au vrut să-l omoare, Asarhaddon, fiul lui Sennacherib, a fost ascuns de către zeii. Apoi Iștar a luptat cu inamicii regelui. Regele Asiriei spunea pe o lespede de piatră, descoperită la Zendjirli (în Siria de nord), că zeul Assur i-a înmănat „un sceptru neînvinș, pentru înfrângerea dușmanilor" și, alături de zeii cei mari, i-a poruncit să atace Egiptul. În secolul al VII-lea î.e.n., regele asirian Assurbanipal a folosit Arma Strălucirii, primită de la zeii, împotriva egiptenilor. El nota pe o prismă de argilă arsă, cu zece laturi, că zeul Assur i-a poruncit să cucerească Manna și Elam. În 667 î.e.n., zeii Assur, Bel și Nabu au luptat alături de el împotriva faraonului nubian Taharqa. Doborât de aureola lui Assur și Iștar, Taharqa umbla ca un om scos din minți, după cum notau cronicile

asiriene. O HK&IW^inscriptie regala a asiriană povestește că zeul Assur i-a arătat regelui Ildian Gydes într- un vis, pentru a- l spune că își va învinge dusmanii doar dacă i- se va preda lui Assurbanipal. În 664 î.e.n. în campania asirienilor lui Assurbanipal împotriva Egiptului, pe drumul spre Teba au dispărut o sută cincizeci de soldați, conduși de Sarru- Kan, cu tot cu care lor de luptă. Dispariția, consemnată în biblioteca lui Assurbanipal din Ninive, a fost pusă pe seama zefir, urmele căreilor și ale soldaților se terminau brusc. Egiptenii din zona povesteau că au văzut un nor urias care a coborât pe pământ, probabil fiind responsabil pentru dispariția soldaților asirieni. Această întâmplare este foarte asemănătoare cu cea a Companiei E din Batalionul Royal Norfolk a armatei Marii Britanii care, pe 12 august 1915, a dispărut fără urmă în Dardanele în apropiere de ruinele Troiei, pe când se pregătea să- si înfrunte inamicul turc. Nimeni nu știe unde și de ce au dispărut cei două sute saizeci și sase de soldați britanici, cart fiind faptul că nu a fost găsit pe câmpul de luptă trupul niciunuia dintre ei, iar turcii nu au luat prizonieri. Abia în 1965, Frederick Belchardt, un fost genist al armatei din Noua Zeelandă, a povestit că, în acea zi de 12 august 1915, o formațiune de aproximativ opt nori se afla chiar deasupra Companiei E. Norii s- au lăsat încet sepe pământ, învalundu- l pe cei două sute saizeci și sase de soldați. Când norii s- au ridicat, Compania E nu mai era acolo.

În 660 î.e.n., în timpul luptei dintre armata lui Jimmu-tenno (primul împărat al Japoniei, născut în 711 î.e.n.) și tâlharii lui Nagasune-hiko, dintr-o dată cerul s- a acoperit de nori, vântul a început să bată, burnița și- a făcut apariția iar pe cer s- a ivit un zmeu auriu, ce strălucea ca o planetă uriașă, care a poposit pe arcul împăratului. Lumina strălucitoare pe care o emana i- a orbit pe tăhari, ajutându- l astfel pe împărat să câștige lupta. Zeul Marduk i- a ordonat lui Nebuchadnezzar II, conducătorul Imperiului Neo- Babilonian (constructorul grădinilor suspendate din Babilon, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice), să plece cu armata la vest, în Liban. *Vechiul Testament* susține că Yahweh i- a poruncit lui Nebuchadnezzar II să atace Egiptul și Iudeea. În anul 597 î.e.n., acesta a capturat Ierusalimul, iar în 586 î.e.n. a distrus orașul, deportând apoi o mare parte a populației evreiești în Babilon. *Biblia* susține că Yahweh a hotărât ca pustiirea Ierusalimului să dureze șaptezeci de ani, aceiași lucru hotărându- l și Marduk pentru Babilonul său, conform cronicilor babiloniene.

În 556 î.e.n., Nabu- na' id a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo- Babilonian. El a scris că încoronarea sa a avut loc „*în prima zi a apariției acestuia*”, când zeul Sin, utilizând „*arma lui AnU*”, i- a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca mulțumire, Nabu- na' id a reconstruit în Haran templul lui Sin, E. hui. hui, i- a declarat pe Sin zeu suprem și a reînviat cultul celor doi copii ai zeului, Inanna și Utu.

Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care a mers chiar alături de rege. Apoi i- a ordonat să pună înapoi în cetățile lor pe toti zeii din Sumer și din Akkad, pe care Nabu- na' id îi adusese în Babilon. Conform *Vechiului Testament*, Cyrus a fost ales și de Yahweh să- i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi

să le reconstruiască Marele Templu din Ierusalim.

În *Despre natura zeilor*, politicianul și filosoful roman Marcus Tullius Cicero nota că, în anul 498 î.e.n., gemenii divini Kastor și Poludeukes i-au ajutat pe romani să-i învingă pe tusculanii la lacul Regillus.

Istoricii greci Herodot în *Históriai* și Plutarh în *Theseus* afirmă că, în anul 490 î.e.n., la bătălia de la Marathon, un număr mare de atenieni a văzut un personaj suprauman care lupta de partea lor împotriva persilor. Atunci, atenienii au jurat că zeii au coborât din cer și i-au ajutat să obțină victoria. De asemenea, în 480 î.e.n., obiecte zburătoare neidentificate au zburat deasupra zonei Salamina, unde grecii au distrus apoi flota invadatoare a împăratului persan Xerxes.

În timpul asediului cetății Tyr din 332 î.e.n., Alexandru Macedon a fost ajutat de niște obiecte zburătoare neidentificate, care au spart zidul cetății. În *Istoria lui Alexandru cel Mare* se spune că deasupra taberei

macedonene au

cinci „minunate scuturi zburătoare” aranjate în formă de

V. După un

scurt tur deasupra orașului, „cel mai mare dintre scuturi a eliberat o forță ca un fulger, care a nimerit o parte din ziduri. Acestea s-au spart, apoi au venit și alte fulgere. Zidurile și turnurile se prăbușeau, ca și cum ar fi fost construite din noroi. Astfel, armata asediatoare a putut să intre cu ușurință în oraș”. În anul 329 î.e.n., în timp ce armata lui Alexandru se pregătea să traverseze Indusul pentru a ataca India, niște discuri zburătoare au atacat elefanții macedonenilor. Speriați, generalii lui Alexandru s-au hotărât să renunțe la atac. Se presupune că falangele macedonene au fost atacate cu o armă asemănătoare celor atomice și silite astfel să se retragă.

În anul 66, comandantul roman Cestius și-a retras trupele din Ierusalim aparent fără niciun motiv. Romanii au revenit în anul 70, conduși de Titus, și au asediat orașul. Despre motivul retragerii romanilor în 66 a scris istoricul Flavius Josephus (pe numele său real Yoseph ben Mattatياهو) în *Războiul iudeilor*. „Câteva zile după sârbătoare, în ziua de 21 a lunii artemisius, s-a produs un fenomen de necrezut și uimitor înainte de asfințitul soarelui, mulțimea a putut privi care și oștiri de soldați înarmați, ivite pe neașteptate în văzduh”.

În jurul anului 220, zeii i-au cerut într-un vis împărătesei Japoniei, Jingo-kogo, să cucerească ținutul Chosen (Coreea de astăzi). Soțul ei s-a opus, supărându-se pe zei, și a murit imediat în luptă. După moartea împăratului, Jingo a plecat cu trei mii de corăbii și a cucerit Chosenul, așa cum i-au cerut zeii. Zeițele au apărut în fața și în spatele expediției. Regele coreean a fost înspăimântat de invadatorii divini și s-a predat imediat.

Conform lui Lactantius, în anul 312, împăratului roman Constantin i s-a spus într-un vis să așeze „semnul ceresc al lui Dumnezeu pe scuturile soldaților săf”. După Eusebius, în timpul marșului către Roma, Constantin „a văzut cu ochii lui în ceruri o cruce de foc ridicându-se din lumina Soarelui, care purta mesajul În Hoc Signo Vinces sau «cu semnul ăsta vei cuceri»”. În noaptea următoare, Iisus i-a apărut împăratului în vis, cu același semn, și i-a cerut să poarte în fruntea armatei sale un standard cu aceeași formă. Constantin a făcut așa cum i s-a spus și și-a învins rivalul, pe Maxentius.

În *Istoria Britaniei*, Nennius relatează că Sfântul Germanus s-a rugat Dumnezeului său timp de trei zile și trei nopți. În cea de-a treia noapte, la ora trei, un foc căzut din cer a aprins întregul castel al lui Vortigern, omorându-l pe acesta și pe toate femeile sale. Episoade asemănătoare apar în *Vechiul Testament*. În *Cartea a doua a Cronicilor*, după ce regele Solomon și-a terminat rugăciunea, „s-a pogorât foc din cerși a mistuit arderea de tot și jertfele, și slava Domnului a umplut templul” (7:1). În *Cartea a treia a Regilor*, în timpul unui concurs împotriva profeților zeilor Baal și Asera, Ilie s-a rugat zeului său și „s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și pietrele și țărâna și a mistuit și toată apa care era în șanț (18:38). În *Cartea a patra a Regilor*, la dorința lui Ilie, de două ori „s-a coborât focul lui Yahweh din cer (1:12), arzând de fiecare dată câte un sol și cincizeci de

soldății ai regelui Ohozia.

Matthew de Paris scria în *Historia Anglorum* că, în anul 1099, pe când cruciații asediau Ierusalimul, un cavaler strălucitor a apărut subit pe Muntele Măslinilor, agitând un scut care lucea, chemându-i pe cruciații descurajați să lanseze un nou atac.

În secolul al XV-lea, Jeanne d'Arc, supranumită „fecioara din Orléans”, susținea că a primit viziuni de la arhanghelul Mihail, Sfânta Margareta și Sfânta Caterina, care i-au ordonat să elibereze Franța de sub dominația engleză. Câteva victorii militare i-au făcut pe francezi să o creadă cu adevărat trimisa divinității. Se spune că, după încoronarea lui Charles VII, vocile au încetat să-i mai vorbească. A fost arsă pe rug pe 30 mai 1431, în piața Vieux-Marche din Rouen, Jeanne d'Arc dându-și ultima suflare cu numele lui Iisus pe buze, fiind convinsă că și-a îndeplinit misiunea.

Pe 26 septembrie 1914, aproape de Mons (în Belgia), britanicii se luptau cu germanii, care erau superiori ca număr și dotare. Între cele două tabere au apărut brusc sufe de arcași în vesminte medievale, conduși de un cavaler în armură, călare pe un cal alb. Arcașii au tras săgeți către nemți, dându-le britanicilor sansa de a se regrupa într-o poziție favorabilă, apoi au dispărut.

Se pare că până și cel de-Al Doilea Război Mondial a fost orchestrat de aceste divinități. Se spune că Hitler studia teoria Pământului gol în interior, îl crezând foarte mult în mitul Agarthei, acea lume subterană locuită de entități superioare. Astrologul său personal, pe nume Karl Erns Kraft, susținea că a venit din Agartha. Societatea Thule, care îl dirija pe Adolf Hitler din umbră, credea în „*comunicarea cu o ierarhie a Supraoamenilor - Conducătorii Secreți ai Celui de-al Treilea Ordin*”. În baza sa din castelul Wewelsburg, Heinrich Himmler aducea mediumuri ce susțineau că pot contacta extraterestri, unul dintre ele fiind Maria Orsic, lidera grupului Vriligen. După cum susține Ravenscroft în cartea *Sulița Destinului*, Societatea Thule organiza în mod regulat ședințe oculte, în care participanții comunicau cu demoni care le apăreau ca spirite

călăuzitoare. De asemenea, Ravenscroft Bl „afirma că *„participarea la aceste ritualuri sadice*

treze în participanți viziuni penetrante ale Inteligențelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale”. Indiferent dacă vorbim despre „*puteri magice*” sau informații tehnologice, se pare că germanii au primit aceste cunoștințe. În 1938, la Berlin, chimistii Otto Hahn și Fritz Strassmann au descompus atomul de uraniu și au descoperit fisiunea atomică, baza energiei nucleare. În Al Doilea Război Mondial, Germania a avut cea mai avansată tehnologie militară din lume: avioane cu reacție, bombardiere de înaltă precizie și rachete teleghidate. Nemții au avut și două arme extraordinare pentru acea vreme, rachetele V1 și V2. Inventatorul lor, doctorul Wernher Von Braun, comandantul proiectului spațial al lui Hitler și mai apoi unul dintre arhitecții cheie ai NASA, declara în 1959: „*ne aflăm în fața unor forte mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror proveniență ne este în prezent necunoscută*” și „*nu pot spune mai mult acum, dar suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forte*”. Cu cinci ani în urmă, profesorul său și unul dintre părinții astronauticii, Hermann Oberth (născut la Sibiu în 1894), afirma: „*OZN-urile sunt concepute și dirijate de ființe inteligente de un nivel foarte înalt. Ele nu-și au originea în sistemul nostru solar și poate nici măcar în galaxia noastră*”. În 1955, Oberth scria într-un articol: „*nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea își au originea exclusiv în afara Pământului*”. Referitor la înalta tehnologie militară a germanilor în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Hermann Oberth, pe atunci membru al programului ce se ocupa de rachete, a spus că au fost ajutați în acest sens de „*oameni din alte lumi*”. În 1970, cercetătorul OZN Allen Greenfield l-a întâlnit pe Wernher Von Braun în baza aeriană Wright-Patterson, în timp ce studia dosare declassificate. Întrebat cum de a dezvoltat atât de multă tehnologie într-un timp atât de scurt, Von Braun a recunoscut că a fost ajutat de extraterestri. O confirmare a faptului că anumite entități au orchestrat totul vine din Statele Unite ale Americii. În timpul Războiului Rece, CIA-ul a inițiat un program secret, condus de doctorul Andrija Puharich, prin care s-a intrat în contact cu un grup de

nouă entități, ce susțineau că sunt zeii Egiptului Antic, Elohim ai evreilor, eonii gnosticilor dar și Dumnezeu, care „*nu este altceva decât noi împreună, Cele Nouă Principii ale Domnului. Nu există un alt Dumnezeu decât noi, Cei Nouă, uniti*”. Despre cel de-Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă, prin unul dintre emisarii lor, Tom, spuneau că atrocitățile lui Hitler au făcut parte din planul lor, fiind necesare pentru înființarea statului Israel. La sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, după contactul cu Armata Roșie din 15 septembrie 1944, trupele de partizani iugoslavi au continuat să lupte mai mult singure cu nemții. În apropierea orașului Skopje, un regiment de partizani a traversat râul Vardar pe un pod. Siliți să se retragă, au observat că podul dispăruse. Singurul pod existent vreodată în acel loc a fost construit în secolul al XVII-lea și s-a prăbușit în 1890 din cauza vechimii. Să fie vorba despre un ajutor din partea zeilor?

Legende de pe întreg cuprinsul Pământului vorbesc despre amestecul zeilor în războaiele oamenilor. În cartea *The Gods of Eden* („Zeii Edenului”) din 1993, autorul William Bradley a emis ipoteza că extraterestrii au luat parte la aproape orice catastrofă majoră din istoria omenirii și chiar au folosit războiul ca mijloc de control al creșterii populației. Mulți oameni de știință, inclusiv faimosul fizician Stephen Hawkins, consideră că extraterestrii ar putea fi o amenințare pentru noi și sugerează să facem tot posibilul pentru a evita contactul cu ei. Nick Pope, care a condus între 1991 și 1994 secretariatul 2(a) al Statului Major Aerian din Ministerul

Apărării al Marii Britanii, nota în cartea sa din 1996: „*nu avem nici dovezi că un fenomen foarte real, precum OZN-urile, este inofensiv*”. Este posibil ca William Bradley să aibă dreptate măcar parțial: zeii nu doar au luat parte la aproape orice catastrofă majoră din istoria omenirii, inclusiv la războaie, ci poate chiar le-au provocat, așa cum susțin legendele. S-a observat că numărul aparițiilor OZN-urilor crește mereu în vreme de război. De exemplu, începând cu septembrie 1939, când a izbucnit cel de-Al Doilea Război Mondial, au existat numeroase rapoarte ale observării OZN-urilor deasupra Germaniei, pe care piloții americani le-au numit „*foo fighters*”. În *Prodigiorum Libellus*, Julius Obsequens a consemnat lumini strălucitoare deasupra Romei antice, apărute cu puțin timp înainte de un cutremur. Conform *Nihongi*, în ziua a unsprezecea din luna a opta a anului 682, un obiect de forma unui steag budist de bot, de culoarea flăcării, a plutit prin spațiul gol către nord, fiind văzut în toate provinciile. Apoi s-a scufundat în marea din Koshi. În acea zi, un abur alb s-a ivit pe Muntele de la Răsărit, de mărimea a patru stânci marini. A doua zi a fost un cutremur mare, iar după șase zile a avut loc un alt cutremur. În zorii acelei zile a apărut un curcubeu drept în mijlocul cerului, de cealaltă parte față de

o stea de

Soare. Deasupra erupțiilor vulcanice au fost surprinse întotdeauna OZN-uri. Pe pe insula egipteană Seheil e scris că de șapte ani e foamete, vinovat pentru acest lucru fiind zeul Khnum, care i-a spus faraonului Djoser din Dinastia a III-a că va renunța la a împiedica revărsarea Nilului doar atunci când templul său din Elephantina va fi restaurat și va primi un venit regulat din bogăția nubiană. Conform *Papirusului Westcar*, Khnum este zeul care a pus „*sănătate*” în trupurile primilor trei regi din Dinastia a V-a, la fel cum zeii din *Iliada* își întăreau eroii pământeni favoriți. Să nu uităm că, în *Vechiul Testament*, zeul evreilor a provocat de nenumărate ori secetă, foamete sau molime, cele mai cunoscute astfel de acțiuni ale sale fiind plăgile împotriva Egiptului, în timpul lui Moise.

Dacă am observat din mituri implicarea lor în războaiele oamenilor iar catastrofele așa-zis naturale se pot explica prin folosirea unor arme asemănătoare HAARP-ului american (High Frequency Active Auroral Research Program), rămâne întrebarea: cum au provocat zeii molimele? Răspunsul ni-l dă tot scriitorul William Bradley. În cartea sa din 1993, *The Gods of Eden*, el citează jurnale private și alte publicații din toată Europa medievală, ce conțin relatări ale unor obiecte în formă de țigară, care emiteau o ceață toxică. Primele relatări de acest gen sunt de la mijlocul secolului al XIV-lea, în perioada izbucnirii epidemiei de ciumă neagră, care a ucis peste șaptezeci și cinci de milioane de oameni. Mărturiile ale unor obiecte strălucitoare care emiteau o ceață se găsesc în Europa și China, și susțin că respectiva ceață provoca holera și ciuma. De exemplu, istoricul italian Matteo Villani a scris despre ceață observată de călători din Asia, care erau convingi că puteau vedea ciuma mișcându-se. Au existat și numeroase rapoarte ale unor creaturi cu mantii negre și fete terifiante, care apăreau la periferiile satelor chiar înainte de declanșarea ciumei, având în mâini obiecte asemănătoare unor coase, din care se emana toxică ceață. Acele creaturi au servit ca model pentru binecunoscuta imagine a „mortii cu coasa”. Si nu putem decât să le mulțumim zeilor „plini de iubire” și pentru aceste „daruri”...

Tot o ceață este și cea folosită de zei pentru a-și ascunde vehiculele zburătoare. În *Iliada* lui Homer, zeii răpeau oameni cel mai adesea ascunzându-i într-o negură deasă, ceață sau nor. Pentru a nu fi ucis de Menelaus, Paris a fost dus de Aphrodite „*prin negură acasă, / într-o cămară în Iatac*”. Apollo l-a transportat pe Aineias în același mod: „*il apucă pe el în brațe din norul cel negru*”. În Cântul 5, Homer scrie despre Ideos: „*Nu scăpa nici el de pierzanie dacă Hephaestus / Nu-l izbăvea ocrotindu-l în ceață noptie*”. Apollo, ascuns sub o negură deasă, l-a lovit în spate pe Patroklos, permitându-le astfel lui Euforb și Hektor să-l ucidă pe iubitul lui Akhilleus. Zeus a așezat o ceață peste aheii care păzeau trupul lui Patroklos, pentru a-i proteja de troieni. Zeii implicăți în război s-au ascuns sub negură pentru a privi lupta dintre semizeii Aineias și Akhilleus. Atunci când Nestor a vrut să-i ucidă pe fiii lui

Actor, molionii, Poseidon i-a furișat „*din război în negură deasă-nvelindu-f’*.
În zilele noastre, mulți dintre cei care au avut întâlniri de gradul III susțin că au fost răpiți în niște nori în care se găseau ascunse nave extraterestre. Prin urmare, nu putem decât să presupunem că norii / ceata / negura din jurul zeilor reprezintă un sistem de camuflaj al navelor. Care, de altfel, se întâlnește în miturile din întreaga lume, chiar și în *Biblie*. În capitolul al nouălea al *Evangeliei lui Luca*, Iisus a mers cu trei dintre apostolii săi pe

muntele Tabor din Galileea. Acolo au apărut Moise și mie care au vorbit cu Iisus despre sfârșitul său pe cruce. Și „pe când vorbesc acestea, s-a făcut un nor și i-a umbrît; și ei s-au spăimîntat, cînd au intrat în nor” (19:34). După ce norul a plecat, Iisus a rămas singur cu cei trei apostoli. În Vechiul Testament, cînd Yahweh a coborât pe muntele Sinai, pentru a discuta cu Moise, a făcut-o sub forma unei flăcări albe într-un fum gros, fără îndoiala fiind vorba tot

despre o navă camuflată în ceață / nor / negură:

Jar Muntele Sinai fumega tot, că se pogorîse Yahweh pe el în foc; și se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, și tot muntele se cutremura puternic” (Ieșirea 19:18). Atunci s-a pogorât Domnul în nor, a stat acolo și a rostit numele lui Yahweh” (Ieșirea 34:5). Cînd Moise discuta cu zeul său, intra în cort și „se pogora un stîlp de nor și se oprea

la intrarea cortului și Yahweh grăia cu Moise” (Ieșirea 33:9). În timpul exodului evreilor din Egipt, un înger le-a arătat drumul ziua ascuns într-un nor, iar noaptea într-o flacăra. La un moment dat, îngerul și-a așezat norul între cele două tabere, acoperind-o pe cea a egiptenilor, întocmai ca Zeus în Iliada, cînd a lăsat negura peste ahei: „Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel, și s-a mutat în urma lor; și s-a ridicat stîlpul cel de nor dinaintea lor și a stat în urma lor. Astfel a trecut el și a stat între tabăra Egiptenilor și tabăra fiilor lui Israel; și era negură și întuneric pentru unii, iar pentru ceilalți lumină, noaptea, și toată noaptea nu s-au apropiat unii de alții” (Ieșirea 14:19-20). Psalmul 96 vorbește și el despre un nor și negură în jurul lui Yahweh: „Domnul împărățește! Să se bucure pămîntul, să se veselească insule multe. Nor și negură împrejurul Lui, dreptatea și judecata este temeliea neamului Lut’ (1-2). Norul ca mijloc de transport divin se întâlnește și în alte cărți biblice: „iată venea dinspre miazănoapte un vînt vijelios, un normare și un val de foc, care răspîndea în toate părțile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie” (Iezechiel 1:4); „Plecata cerurile și s-a coborât și sub picioarele lui era negură deasă. Șezut-a pe heruvimi și a zburat, zburat-a pe aripile vîntului! Din negură și-a făcut adăpost și cort împrejurul său; cu ape întunecoase și cu nori negri era înfășurat’ (A doua Carte a Regilor 22:10-12). În Evanghelia lui Matei, „vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă” (24:30) și „De acum veți vedea pe Fiul Omului sezînd de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului” (26:64). Ne amintim și că unul dintre epitele lui Baal-Hadad în Canaan era „călărețul norilor”.

Dacă în timpul zborului zei își ascundeau de multe ori navele în ceață / nori / negură, atunci când aterizau aveau nevoie de alte ascunzători, pentru care apelau la ajutorul oamenilor. Conform scrierilor antice, se pare că zei își foloseau templele ca hangare pentru nave. Prin secolul al XXII-lea î.e.n., regele Gudea din Lagas scria că zeul Ningirsu / Ninurta i-a apărut într-un vis, avînd alături Divina Pasăre Neagră (nava zeului). Ningirsu i-a cerut regelui să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Zeul Ningiszidda, care îl însoțea pe Ningirsu, i-a oferit regelui Gudea planul templului. Cînd totul a fost gata iar Gudea sărbătorea construirea templului lui Ningirsu în Lagas, zeul, „care strălucea ca soarele”, a apărut alături de alți doi zei, cu totii stînd lîngă „pasărea divină a vîntului turbat”. Odată pusă în templu, „pasărea” a fost în permanentă pîzită de două „arme zeiești”, numite „supremul vîntător” și „supremul ucigător”. Adăpostul ei era numit Mu.na.da.tur.tur („adăpostul de piatră tare al lui MU”). Un alt rege din Lagas, Urukagina, scria că „MU luminează ca un foc pe

care l-am făcut mare". Lu-Utu, rege în Umma în

mileniul III î.e.n., a construit un

adăpost pentru un MU (navă) al zeului Utu „în locul ales din templu". Pe o monedă găsită la Byblos este reprezentat templul lui Istar cu un MU ieșind din el. Ur-Nammu, regele din Ur, scria că zeul său i-a ordonat să-i construiască un templu și i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar și o prăjină și o sfoară de măsurat. Marduk i-a cerut regelui babilonian Nabopalassar să-i restaureze templul și zigguratul Etemenanki, sau Turnul Babei, după cum afirma chiar regele într-o inscripție: „în acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babei, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer'. Fiul acestuia, Nebuchadnezzar II, care a terminat reconstrucția turnului, completa: „zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul. Am luat o prăjină și eu însumi am măsurat dimensiunile. Pentru Marduk, stăpânul meu, m-am umilit și mi-am scos tunica, însemnul rangului regal, și am cărat pe umerii mei pământ și cărămizi". Într-o

altă inscripție, Nebuchadnezzar II spunea că a ridicat capul bărcii Id.ge.ul a lui Marduk și că între ziduri a închis barca Zag.mu.ku („strălucitorul MU pentru depărtări”). În orașul egiptean Heliopolis se spunea că era păstrată pasărea strălucitoare Bennu a zeului Ra. În *Vechiul Testament*, Yahweh i-a dat lui Moise instrucțiuni precise pentru lăcașul său din desert, iar lui Solomon i-a acordat înțelepciune, pentru a construi Marele Templu din Ierusalim, Iezechiel a primit planuri detaliate pentru cel de-al doilea templu, de la un om cu înfățișarea aramei, ce avea o sfoară și o prăjină. Inginerul german de structuri Hans Herbert Beier a realizat o schiță a clădirii pe care Iezechiel a construit-o pentru „*carul Domnului*” și a ajuns la concluzia că naveta încăpea perfect în templu.

Termenul sumerian MU a devenit pentru semii „*su-mu*”, „*sam*” sau „*sem*” („cea care este MU”) și desemnează o navă. Se pare că și sumerianul „*din.gi*”, semn pictografic ce desemna cuvântul „zei”, reprezintă tot o navă, unde „*gi*” pare a fi o rachetă în trepte, iar „*din*” înseamnă „nobil, sfânt, strălucitor, drept”, fiind evident un epitet al zeilor. De altfel, Sem-ul seamănă foarte mult cu capsulele din vârful rachetelor noastre.

De ce au provocat zeii dezastre pe pământ prin războaie, molime sau catastrofe aparent naturale? Pentru a afla acest lucru, trebuie întâi să recapitulăm evenimentele de după Potop.

După marea Diluviu, care a încheiat cel de-al doilea război al zeilor, zeii s-au întors pe Terra în anul 29.640 î.e.n. Atunci a avut loc Bătălia Piramidelor, după care Enki a fost închis din nou în lumea subterană, iar Marduk trimis în exil. În jurul anului 21.000 î.e.n., Marduk s-a întors și a încercat să construiască o nouă „poartă stelară”, Turnul Babei, distrusă de Enlil. Cu aprobarea împăratului Anu, Ninhursag a organizat un tratat de pace, în urma căruia zeii și-au împărțit teritoriile și oamenii. Enki a primit rasa neagră și Africa, Marduk rasa albă și Europa, Enlil rasa roșie și America (păstrând-o pe cea sudică pentru el și cedându-i-o pe cea nordică fiului său, Ninurta), Anu rasa galbenă și Asia, pe care le-a lăsat rasă administrare noii sale iubite, Ninhursag. Istar a primit Australia, pe care și-a creat o rasă proprie, cea australoidă, încrucișând oamenii roșii ai lui Enlil cu cei galbeni ai lui Anu. Antarctica a devenit un teritoriu neutru, pentru viitoarele tratate ale zeilor, fiind acoperit cu gheață pentru a împiedica accesul oamenilor.

Această împărțire a oamenilor și teritoriilor părea să aducă pe Pământ pacea mult așteptată. Vechile rivalități au dispărut, zeii lucrau împreună pentru beneficiul oamenilor. Enlil și Ninurta i-au învățat agricultura, iar Enki și copiii săi creșterea animalelor. Însă nu toată lumea era mulțumită. Istar nu se putea mulțumi cu acel teritoriu mic și îndepărtat așa că, mai târziu, și-a creat rasa semită, cu care a invadat Mesopotamia. Însă cel care a dat startul reînceperii ostilităților a fost fratele ei, Marduk. Creat de tatăl său cu un profund spirit războinic și cu o dorință aprigă de putere, Marduk nu s-a mulțumit cu un singur teritoriu. Asa încât și-a trimis rasa albă, tracii, să invadeze o bună parte a lumii, aceștia ajungând din Europa până în Asia și în nordul Africii. Urmele lor se găsesc atât în Mesopotamia, India și China, cât și în Egipt. Se pare că totul a început cu acel mini-potop din jurul anului 5.600 î.e.n., care a dus la formarea Mării Negre.

Anu și Enlil și-au dorit încă de la începuturi ca omenirea să rămână în stadiul primitiv. Învățăturile Veghetorilor au dus la dezvoltarea mai ales tehnologică a oamenilor, pe care i-au folosit ca soldați în războaiele împotriva Celeștilor. După cel de-al doilea mare război al zeilor, Potop și tratatul de pace din jurul mileniului XXI î.e.n., când zeii și-au împărțit rasele umane și teritoriile, ambele tabere au acceptat ordinul împăratului Anu, de a

menține omenirea la un stadiu primitiv. Oamenii au fost învățați agricultura și creșterea animalelor, cunoștințele minime pentru a supraviețui. Marduk însă nu a fost de acord cu

această decizie. El și- a civilizat supusii pe ascuns, dăci fiind primul popor din istorie ce a avut cunoștințe de matematică, astronomie, filosofie, biologie, medicină, etc. Firește că Marduk a acționat pe ascuns, pentru a nu fi descoperit de Anu și Enlil. Si-a transmis învățăturile preoților săi care, la rândul lor, le-au dat mai departe poporului. Scrierea a fost rezervată doar preoților, acesta fiind motivul pentru care în Dacia nu s-au descoperit multe

inscripții. În plus, Marduk a interzis ridicarea construcțiilor somptuoase, așa cum se întâmpla în vremurile de demult, care ar fi atras fără îndoială atenția asupra nivelului tehnologic ridicat. În schimb, și-a învățat supusii să trăiască în armonie cu natura, care le putea oferi tot ce aveau nevoie. Astfel, dăci și frații lor plecați din țara de origine, tracii, s-au dezvoltat mult înaintea tuturor, fără a-și trăda prin stilul lor de viață nivelul ridicat de cunoștințe.

Se pare că, oricât de multe măsuri de precauție și-a luat Marduk, Celeștii au aflat. Nu se știe cum. Firește că i-au cerut lui Marduk să se oprească și să-și readucă poporul la nivelul primitiv la care se aflau restul oamenilor. O cerință absurdă, pe care Marduk n-a putut decât să o refuze. Departate de a fi o coincidență, imediat după acest refuz, în jurul anului 5.600 î.e.n., Marea Mediterană s-a revărsat peste un baraj natural, provocând un potop ce a prins sub ape peste o sută cincizeci de mii de kilometri pătrați, ce a dus la formarea Mării Negre, după cum a descoperit o serie de arheologi, precum cercetătorul Robert Ballard. Cei o sută cincizeci de mii de kilometri pătrați de pământ, pe care se aflau numeroase așezări umane, făceau parte din teritoriul lui Marduk. De remarcă e faptul că mini-potopul a avut loc imediat după apariția primei scrieri din lume, reprezentată prin tăblițele de la Tărtăria. Bănuind că acea inundație era un avertisment din partea Celeștilor, Marduk a considerat-o o declarație de război. Prin urmare, a reacționat. Imediat după mini-potop, în jurul anului 5.600 î.e.n., a început desertificarea nordului Africii, teritoriul controlat de Enlil (deși Africa i-a revenit lui Enki la împărțirea teritorială, Enlil și-a păstrat bucăți din teritoriile celorlalți zei), ceea ce a dus la formarea desertului Sahara. Nu știm dacă a fost mâna lui Marduk la mijloc, însă știm deja că zeii aveau tehnologia necesară pentru crearea dezastrelor așa-zis naturale. Iar Marduk nu a lăsat niciodată nerăzbdunat confruntările primite. Tot atunci, în 5.500 î.e.n., probabil ca o sfidare, apare cultura Cucuteni-Tripolia în Dacia. Datorită desertificării nordului Africii, oamenii roșii ai lui Enlil au invadat Valea Nilului. În replică, tot atunci apar în Egipt Semsu-Hor, acei oameni albi ai lui Horus / Marduk, care au condus Egiptul predinastic. Cea mai veche dată calendaristică rămasă de la egiptenii antici este 19 iulie 4.242 î.e.n., probabil ea marcând momentul în care tracii Semsu-Hor au ajuns în Egipt. În jurul anului 3.500 î.e.n., Semsu-Hor au părăsit teritoriul din jurul Nilului, lăsând Egiptul în haos, imediat după făcându-și apariția în Mesopotamia sumerienii plecați din Simeria dăciă. După aproximativ două secole, arienii (de asemenea tot tracii, supusii lui Marduk) apar în valea Indusului, acolo unde se găseau oameni din rasa roșie, adepți ai lui Enlil. În jurul anului 3.100 î.e.n., faraonul trac Narmer / Menes unifică Egiptul, înființând astfel prima dinastie faraonică. În toate aceste zone, tracii au adus cu ei civilizația moștenită de la zeul lor. Pe 31 august 3.114 î.e.n., dată notată de mayasi, Enki își face apariția în America

De asemenea:

Centrală, teritoriul lui Enlil, unde a fost numit Quetzalcoatl de către azteci și Kukulcan de către mayasi. Mai târziu și-au făcut apariția acolo și olmecii, negrii săi din Africa. Iar Marduk și-a dus tracii chiar până în China, domeniul lui Anu. Nici tabăra Celeștilor nu a stat cu mâinile în sân. Prin jurul anului 3.500 î.e.n. apare în Creta (în Europa, adică pe teritoriul lui Marduk) civilizația minoică, ce venera taurul, unul dintre simbolurile lui Enlil. În Sumer este construit Nippur, orașul lui Enlil, numit Nibru de sumerienii, scris logografic ca EN.LIL.KI („pământul lui Enlil”). I, apar orașe închinat și celorlalte zeități: Suruppak lui

Ninhursag, Sippar și Larsa lui

Marduk, Uruk lui Anu, Ur, Harran și Eridu lui Enki, Borsippa lui Nabu / Enoh, Lagas și Kis lui Ninurta sau Bad-Tibira lui Istar. Haosul a pus din nou stăpânire pe Pământ, nemaifiind respectată vechea împărțire teritorială. Zeii s-au văzut din nou nevoiți să se lupte pentru fiecare bucăciă de pământ. însă nu ca în trecut, ci pe ascuns. După cel de-al doilea război al zeilor, care era cât pe ce să distrugă planeta, Anu a devenit foarte strict cu privire la respectarea vechii sale reguli, ce interzicea intervenția divinităților în viațele muritorilor. Drept pentru care, așa cum se observă din toate scrierile antice (indiferent dacă vorbim despre *Biblie*, *Iliada* lui Homer sau tăblițele de lut sumeriene, asiriene și babiloniene), zeii au fost nevoiți să acționeze pe ascuns. Nu și-au mai făcut apariția în mijlocul oamenilor, ca

În trecut, ci au participat la lupte ascunși în spatele invizibilității și cu navele camuflate. Si-au ales câțiva oameni cărora le-au transmis ordinele pe ascuns, ori în întâlniri private, ori chiar în vis. Totul pentru a evita furia împăratului Anu.

Pacea s-a dus odată cu mini-potopul care a dat naștere Mării Negre, care l-a determinat pe Marduk să cucerească și alte teritorii. Să fi fost într-adevăr Anu și Enlil cei care au provocat inundația, așa cum bănuia Marduk? Să fi renunțat ei atât de ușor la o pace pentru care au muncit din greu? Sau altcineva și-a vârât

coada? Stim că, la tratatul de pace al zeilor, Istar a fost cea mai nemulțumită. A primit un teritoriu izolat, Australia, unde a fost nevoită să-și creeze o rasă proprie din combinarea raselor lui Enil și Anu. De-a lungul istoriei, Istar a demonstrat întotdeauna că nu se mulțumește cu puțin și, mai ales, nu acceptă nicio dată înfrângerea. Ținând cont că ea era cea mai puternică de în conflict care să duca la o nouă împărțire teritorială, sunt șanse mari ca ea să fi provocat mini-potopul care l-a convins pe Marduk să reia vechiul conflict. Astfel, ea a putut să-și îndeplinească scopul, rămânând totodată cu mâinile curate. Poate tot ea e cea care l-a anunțat pe Anu și pe Enil că Marduk nu a respectat ordinea și și-a civilizat poporul. Și poate nu întâmplător a dat Homer vina pe o femeie pentru începerea unui îndelungat război...

Nibiru - nebunia lui Sitchin, „Când mă uit în ochii tăi văd jumătatea mea, Na na na, na na na, na na na na, Atâta nebunie e în inima mea,

As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea” (Simona Nae feat. Juju - „Doi nebuni”)

Nu obișnuiesc să fiu atent la versurile melodiilor pe care le ascult. Dacă vreau versuri, citesc poezii. Din acest motiv n-am fost atent nici la versurile melodiei Simonei Nae, „Doi nebuni”. Însă, într-o zi, pe când melodia rula la radio, mi-a atras atenția un vers: „*As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea*”. Ce caută Nibiru în melodia Simonei Nae? De ce Nibiru și nu Marte, Venus, Jupiter sau Saturn? Și ce e Nibiru?

Nibiru este o planetă inventată de masonul Zecharia Sitchin, popularizată prin seria sa de volume, „Cronicile Pământului”. Conform lui Sitchin, textele sumeriene susțin că zeii, Anunnaki, provin de pe planeta Nibiru, care se află mult dincolo de Pluto și care revine în sistemul nostru solar odată la 3.600 de ani. Acești Anunnaki au sosit pe Pământ pentru a extrage aur, pe care să îl împrăstie în atmosfera planetei lor. Tot Sitchin este cel care consideră că Pământul, cometele și centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter s-au format din coliziunea planetei Nibiru cu o alta, Tiamat.

Bineînțeles că ipotezele lui Sitchin sunt atât de fanteziste, încât depășesc orice limită a logicii. Ca să nu mai

vorbim despre faptul că nici măcar un singur om MHBMB de știință n-a fost atât de bătut în cap încât să-i dea dreptate. Însă masoneria a promovat intensiv cărțile lui Sitchin, implicit imaginara planetă Nibiru, din motive lesne de înțeles. Pentru a ne tine departe de adevăr, pentru a nu afla adevărata natură a zeilor precum și locul lor de proveniență, masoneria a lansat ipoteza extraterestră. Cum Sitchin le-a îndeplinit planul cu brio, planeta inventată de el a fost prezentată ca adevăr și promovată corespunzător, pentru a intoxica cât mai

eficient creierele maselor. Degeaba s-au chinuit numeroși cercetători să demaște minciunile lui Sitchin; pentru cei mai mulți, Nibiru este o planetă reală, unde locuiesc Anunnaki, căutătorii de aur.

Vorbesc într-adevăr textele sumeriene despre planeta Nibiru? Categoric, nu! Cuvântul „*nibiru*” nu există în limba sumerienilor. Însă există unul asemănător, „*neberu*”, în akkadiană, care a fost tradus ca „traversare” sau „punct de tranziție”, referindu-se în special la râuri. De exemplu, într-un text sumero-akkadian, un sat este numit „*Ne-bar-ti-Ash-shur*”, adică „locul de trecere al lui Ashur”. Un alt text vorbește despre un barcagiu care trecea călători peste apă contra cost, pasagerii fiind nevoiți să plătească „*shiqil kaspum sha ne-bi-ri-tim*”

(„argint ca taxă de traversare”). Un text akkadian vorbește despre o campanie militară: „A-ra-mu nakirma bab ni-bi-ri sha GN itsbaʿ” („Arameii au fost sfidători și au luat poziție la intrarea în vad / punct de trecere”). În altul, despre elamiti se spune că „ina IDAbani ne-bi-ru u-cha-du-u” („au tăiat podul / locul de trecere de pe râul Abani”).

În astronomia babiloniană, „*neberu*” sau „*nibirum*” este un termen ce reprezintă punctul cel mai înalt al eclipticii (traectoria anuală aparentă a Soarelui prin constelațiile zodiacului), adică momentul solstițiului de vară. În Enuma Elis, mitul babilonian al creației, are și alte înțelesuri: Neberu este numită planeta Jupiter (și o dată Mercur), o stea dar și zeul Marduk. Niciunul dintre aceste patru înțelesuri nu se referă însă la o planetă dincolo de Pluto, pe care locuiesc zeii. E drept că toate aceste înțelesuri ale cuvântului akkadian pot crea confuzii, dar acesta nu este un motiv să acceptăm varianta fantezistă a masonului Sitchin, care nu are niciun fel de acoperire.

Ideea lui Sitchin nu este una originală. La sfârșitul secolului al XIX-lea, mulți astronomi au făcut speculații despre existența unei planete dincolo de ^{^^^H^^^H}Neptun, care a fost numită Planeta X de către astronomul american Percival Lowell. Descoperite ulterior, nici Pluto și nici Eris nu sunt considerate a fi controversata Planetă X, care a fost echivalată cu Nibiru a lui Sitchin. Deși nu sunt puțini cei care chiar și astăzi cred în existența Planetei X/ Nibiru, sondele spațiale Pioneer 10, Pioneer 11, Voyager 1 și Voyager 2 au demonstrat inexistența ei. În primul rând, acestea au determinat mult mai precis masa planetelor pe lângă care au trecut, iar conform acestor mase, discrepanțele în orbitele planetelor au dispărut. În al doilea rând, traiectoriile sondelor spațiale nu au pus în evidență niciun fel de influență care ar putea fi atribuită forței gravitaționale a unui alt obiect mare nedescoperit din sistemul solar.

Chiar dacă nu există nici planeta, nici cuvântul „*nibiru*”, masoneria promovează excesiv fabulația lui Sitchin. Se știe că această organizație malefică și-a înfipt ghearele și în industria muzicală, fiind un lucru obișnuit ca muzicienii să promoveze simboluri și idei masonice. Asa că n-ar trebui să ne mire prezenta inexistentei planete Nibiru în melodia Simonei Nae. Însă de ce este promovată Nibiru și nu altă planetă?

După cum spuneam, inventatul „*nibinproyvne*” „*neberu*”, cuvânt cu o mulțime de înțelesuri și cu

o origine necunoscută. Cel puțin ^{^^^^^^^^^^^I} pentru cercetătorii cu minți limitate. Spre surprinderea acestora, akkadianul „*neberu*” își are originea în Egiptul antic. „*Nebheru*” era unul dintre epitele zeitei iubirii, Hathor, soarta lui Horus. A fost tradus convențional prin „casa lui Horus”, deși se ignoră un amănunt foarte important: egiptenii antichi foloseau

același cuvânt pentru „casă” și „soție”. Prin urmare, „*nebheru*” înseamnă „soția lui Horus”, ținând cont că acesta era rolul zeiței Hathor. Așa cum a observat și Sitchin, anticii echivalau zeii cu corpuri cerești. Pentru egipteni, Venus era planeta echivalentă cu zeița Hathor. În antichitate, Venus era considerată adeseori aducătoare de nenorociri, molime și distrugeri. Miturile egiptene susțin că Hathor/ Nebheru a încercat să distrugă omenirea de câteva ori, ceea ce poate fi privit ca un efect al planetei Venus.

Ar putea Venus să fie planeta Nibiru? În niciun caz. În astrologia babiloniană, Neberu este punctul cel mai înalt al eclipticii, iar în Enuma Elis este ori o stea, ori planetele Jupiter sau Mercur, ori zeul Marduk. Nu există niciun motiv să considerăm Neberu / Nibiru a fi Venus. În plus, pentru a demonta complet minciuna lui Sitchin, pentru mesopotamieni, locul nașterii zeilor Anunna era Duku, care înseamnă „colina sfântă”. Care nu e nici planeta Venus, nici vreo planetă născută din imaginația lui Sitchin.

De ce vor masonii atât de mult să credem în existența planetei Nibiru? De ce este atât de importantă pentru

ei? Din moment ce nu există, nu poate fi ^■;^^^■ importantă. Ceea ce înseamnă că nu planeta propriu- zisă e cea care contează, ci numele ei. Sau, mai exact, zeitatea pe care o reprezintă. Am arătat deja în Roșia Montană. Între maidanezi și viitori că zeița evreilor sionisti (care conduc din umbră masoneria) este Istar, zeița iubirii la babilonieni, numită Hathor de către egipteni. Prin urmare, Nibiru nu este decât forma americanizată a lui „neberu”, transformat de akkadieni și babilonieni în „neberu”, epitetul zeiței masonilor. Promovarea intensivă a acestei inexistente planete nu reprezintă decât slăvirea intensivă a zeiței Istar / Hathor / Nebheru. Motivul e același ca în orice cult: atragerea binecuvântărilor și ajutorului respectivei divinități. Ca amănunt suplimentar, dacă la egipteni „neberu” era „casa zeului Horus”, pentru Sitchin și adepții săi Nibiru este casa zeilor Anunnaki. Coincidentă?

Am ales să ignor tabla masonică de sah din videoclipul melodiei „Doi nebuni”, în care Simona Nae se afișează

ca un simplu pion, *PLT* * însă am întrebat-o printr-un mesaj de ce a menționat Nibiru. Dându-i astfel
ocazia de a demonstra ori că este doar o victimă a masonilor ce coordonează industria muzicală românească (puteau să i se impună acele versuri), ori că este perfect conștientă de faptele sale. Am așteptat mult și bine un răspuns pe care nimeni nu s-a obosit să mi-l dea. Din fericire, și tăcerea e un răspuns...

The Secrets of the Gods

Nu obișnuiesc să postez materiale care nu-mi aparțin. însă de data asta fac o excepție, pentru că merită. O prietenă mi-a trimis niște versuri pe care le-a compus vineri, în ultima zi a lunii februarie. Pentru că mi-au plăcut, am hotărât să nu le păstrez doar

pentru mine, ci să le împărtășesc și altora. Bineînțeles, cu permisiunea autoarei:

The Secrets of the Gods

by Diana-Maria Nie

From underneath the rocks they speak The ancient gods, of lust and blood.

A quest for power they incite Into the weakest of the hearts.

*To strife to be forever good, it is a lie Because, you see, the evil is what the gods want.
To bring to flames mankind.*

Do not be fooled by those who preach About the wonders of the skies.

There's no such thing, there're only lies To keep men occupy and thus, forever blind.

*The gods exist, they're real, free to do along their will To burn us all, to bring us down,
Forever on our knees.*

These are the secrets of the gods,

Creators of all things!

To be forever at their hands And never truly free.

It stands in us to free ourselves

From lies and misconceptions

And learn where heaven's always been...

Inside the human nature!

36. Hercule cel voinic și merele de aur

„Ca merele de aur pe poliți de argint, așa este cuvântul spus la locul lui.” (Pildele lui Solomon 25:11)

Cel mai mare erou al Greciei antice a fost Herakles („gloria Herei”), numit de romani Hercules. Primind la naștere numele Alcaeus sau Alcide, și l-a schimbat în Herakles la sfatul Oracolului din Delphi după ce și-a omorât copiii, într-o criză de nebunie datorată aparent zeiței Hera. Se spune că Herakles s-a născut în Theba, fiind fiul lui Zeus și al reginei Alcmena, strănepoata semizeului Perseus și soția regelui Amphitryon. El și-a dobândit gloria după cele douăsprezece misiuni pe care le-a dus la capăt datorită în primul rând forței sale ieșite din comun. Nu mai puțin importante sunt prezența lui alături de argonauți în căutarea lânii de aur și participarea la războiul zeilor olimpieni împotriva gigantilor. Conform legendelor grecești, se pare că Herakles și-a petrecut o mare parte din viață în teritoriile tracilor, mai ales în Dacia, lucru care reiese în special din cele douăsprezece munci ale sale. Prima dintre ele a reprezentat uciderea leului din Nemea, un oraș grecesc din nord-estul peninsulei Peloponez. Însă nu știm să fi existat vreodată lei în Grecia. Chiar istoricul Herodot susținea despre Dacia că „numai în aceste ținuturi se nasc lei în Europa”. Si Ghilgames, conform celebrei sale epoei, afirma același lucru, referindu-se la același teritoriu: „în munții aceștia văzut-am odinioară lei”. Prin urmare, sunt mari șanse ca respectivul leu să fi fost ucis de Herakles ori undeva în Africa, ori în Dacia, nicidecum în Grecia. În cea de-a doua misiune, eroul a ucis Hidra din Lerna, o regiune aparent tot din Grecia antică. Însă miturile spun că părinții monstrului erau Typhon și Echidna, care locuiau în subteranul Carpaților Occidentali, iar rolul Hidrei era de a păzi intrarea către lumea de dincolo, adică Ardealul. Așadar, este posibil ca și a două muncă a semizeului să fi avut loc tot pe tărâmul dacilor. În cea de-a treia, Herakles a prins căprioara cu coarne de aur a zeiței Artemis în țara numită Istria de lângă Pontul Euxin (Marea Neagră). Istria nu poate fi decât teritoriul traversat de Istru (Dunărea), pentru poetul

Pindar fiind tinutul hiperboreilor, adică v. P[^]Ks echea Dacie. În cea de-a opta muncă, Herakles a furat iepele carnivore ale gigantului Diomedes, regele Traciei, care locuia pe țărmul Mării Negre. În următoarea misiune, eroul a furat brăul de aur al Hippolyte, regina amazoneilor. Se știe că amazonele făceau parte tot din neamul tracilor, locuind de asemenea în apropierea Mării Negre. Pentru a-și îndeplini cea de-a zecea misiune, Herakles a furat cireada gigantului Geryon, al cărui sălas era în tinutul hesperidelor, aflat la capătul lumii, acolo unde titanul Atlas ținea cerul pe umerii săi. Pentru grecii antici, vârful Omu din munții Bucegi era numit Atlas, fiind considerat locul în care pământul se unește cu cerul. În următoarea misiune, Herakles s-a întors în același tinut al hesperidelor, de unde a furat merele de aur ce creșteau într-o grădină fermecată, asemănătoare Grădinii Edenului din *Biblie*. Iar grădina biblică nu era decât Ardealul dacic. Ultima dintre cele douăsprezece munci ale semizeului a constat în răpirea paznicului lumii de dincolo, câinele cu trei capete, Kerberos, lumea de dincolo, în viziunea antichității, fiind același Ardeal. Pe lângă acestea, Herakles a făcut și alte vizite în Dacia. A participat alături de zeii olimpieni la războiul împotriva gigantilor, despre care grecii antici considerau că a avut loc în munții dacilor. L-a eliberat pe titanul Prometheus de pe muntele Atlas (vârful Omu), după cum amintea și gramaticul Apollodor. Și, nu în ultimul rând, a participat alături de argonauții lui Iason la expediția din tinutul hiperboreilor / dacilor, pentru capturarea lânii de aur. Herodot îl considera pe Herakles protopărintele agatârșilor, sciților și gelonilor. El spunea că grecii de lângă Pontul Euxin (Marea Neagră) povesteau că semizeul, întorcându-se spre Grecia cu cirezile lui Geryon, a ajuns în țara sciților. Acolo, în timp ce dormea, i-au dispărut iepele de la car. Herakles a pornit în căutarea iepelor și, cutreierând toate ținuturile din jur, a ajuns într-o zonă numită Păduroasa. Aici locuia într-o peșteră nimfa

Echidna, ce domnea peste Scitia, o ființă mixtă, ce lliiiiHH&hvea partea inferioară a corpului de șarpe, iar cea superioară de femeie. Echidna i-a spus eroului că iepele lui sunt la ea și că i le va restitui numai după o partidă de amor. Herakles a acceptat și, după un

timp, Echidna i-a născut trei fii: Agathyros, Gelonos și Scythes. Aceștia au devenit, după părerea lui Herodot, întemeietorii dinastiilor regale a agatârșilor (din Ardeal), a gelonilor (din părțile Podoliei) și a sciților din nordul Mării Negre. Părintele istoriei considera că regiunea Hylea sau Păduroasa, patria Echidnei, se afla în apropiere de râul Borysthene (Nipru). Însă tradițiile grecești anterioare lui Herodot susțineau că reședința nimfei se afla în tinutul arimilor de la nordul Istrului (Dunării).

Hesiod povestea că Echidna a fost obligată de zei să locuiască într-o peșteră din tinutul arimilor, aflată sub o stâncă dintr-o vale înconjurată de munți, fiind vorba, cel mai probabil, de orașul subteran din Munții Apuseni.

întâlnirea semizeului cu nimfa s-a păstrat până astăzi în baladele românești, moștenite de la vechii daci. Eroul, numit aici Iovan Iorgovan, un mare viteaz din părțile estice, vine în munții Căruții (ai Cernei), în munții Veregii sau ai Covergii, pentru a vâna cerbi și câprioare. În alte variante, el caută o fată frumoasă în Munții-de-Aur (aceiași munți Apuseni). În acele vremuri, Cerna era un râu sălbatic, cu apa neagră și cu valuri uriașe, ce curgea cu un urlet înfrigorant. Negăsind nicio barcă cu care să ajungă pe malul celălalt, Iorgovan a rugat râul să-și îmblânzească valurile și să-i arate pe unde poate traversa, deoarece el a sosit în acel loc pentru a găsi o fată sălbatică, mândră și voinică, după cum îi fusese urdit la naștere. Înduplecat, râul Cerna i-a arătat locul prin

care apa poate fi traversată dar și unde o poate găsi pe mândra fată. I^wVscultând povețele râului, eroul o găsește ascunsă sub o stâncă pe fecioara cu față ca luna, cu păr auriu, cu „glas mângâios” și cu „grai frumos”. Îndată ce a văzut-o, vrăjit de frumusețea ei, Iorgovan i-a mărturisit că a cutreierat lumea în lung și în lat, însă nu a găsit nicio femeie care să semene cu ea. Fata i-a amintit eroului că ei se cunoșteau deja. Demult, pe când se aflau amândoi în slujba unei mândre crăieșe, el a lăsat-o însărcinată. De rușine, ea s-a pedepsit, retrăgându-se în sălbăcie. Văzând că fata nu vrea să iasă din peșteră, Iorgovan și-a asmutit asupra ei câinii și șoimii. În zadar tânăra i-a cerut plângând să-și cheme animalele, care o zgâriau și pe ea, și pe copilul ei. Iorgovan, turbat de furie, nu dorea nimic altceva decât să o omoare pe cea care l-a refuzat. Cu ultima suflare, fata l-a blestemat pe Iovan Iorgovan, care s-a transformat într-o stană de piatră. În *Odyseea*, poetul Homer amintea de acea statuie din valea Cernei, menționând un curios simulacru al lui Herakles, o figură reală dar fără viață a eroului, pe care o numește „*idolul puterii lui Herakles*”. Acea formă fără suflet a semizeului, care nu era o statuie cioplită de mână omenească, se afla în părțile extreme ale Dunării, în țara hiperboreilor după Platon, acolo unde Hesiod susținea că Zeus l-a aruncat într-o peșteră adâncă pe balaurul Typhon. „*Este, așadar, fără îndoială că idolul puterii lui Hercule, de care ne vorbește Homer, această statuie primitivă de lângă Oceanos Potamos era unul și același simulacru tradițional cu figura cea împietrită a eroului de pe*

valea Cernei, de care amintesc cântecele noastre eroice”, nota Nicolae Densusianu în *Dacia Preistorică*. Din punct de vedere al cercetătorilor, acea figură împietrită a lui Herakles nu putea fi decât o statuie primitivă, săpată în stâncă în epoca preistorică. În ținuturile tracilor (inclusiv în Dacia), Herakles, privit ca un erou național, avea statui încă din cele mai îndepărtate timpurii. Cea mai veche statuie din Italia (teritoriul locuit inițial de traci), după cum scria Plinius, a fost cea a lui Hercules din Forum Boarium, consacrată de Evandru.

Pausania nota că în satul Hyett Beotia, locuit de pelasgi / traci, exista un

statuie primitivă a lui Hercules / Herakles, care nu era decât un bolovan inform. Tradițiile antice romane susțin că în valea Cernei a existat odată un chip colosal al lui Hercules, un monument vechi, pe care cântecele populare dacice îl legau de legenda unei frumoase fecioare ce locuia într-o peșteră. Acest monument al lui Herakles se găsea exact în locul unde se spune că Iovan Iorgovan a fost transformat într-o stană de piatră, de unde rezultă că este vorba despre unul și același personaj. Pentru romani, Hercules era zeul tutelar al regiunilor Cernei, unde era adorat ca Hercules Invictus („neînvingul”), Hercules Sanctus

(„sfântul”) sau Hercules Salutiferus („vindecătorul”). Într-adevăr, în acea regiune s-a descoperit un număr semnificativ de statui ale semizeului. La fel ca în legende grecești, în cântecele populare daco-române Iorgovan este eroul care a cutreierat lumea în lung și în lat, care s-a luptat cu leul, cu balaurul gigantic (Hidra) și cu Marcoci (Marte al romanilor sau Marduk al babilonienilor), care a avut relații amoroase cu șerpoaica (Echidna) și care a urmărit ciuta gălbioară (căprioara cu coarne de aur a zeiței Artemis) prin munții Jiului și ai Oltului. Este numit „*braț de buzdugan*”, „*mândru falnic căpitan*” sau „*lovan cel tare și mare*”, fiind mereu prezentat ca un călător, descrieri ce se potrivesc perfect lui Herakles al grecilor.

Despre moartea semizeului, Homer și Hesiod nu scot niciun cuvânt. Însă narațiunile culese de gramaticul Apollodor, identice cu legendele romane, susțin că adevărata cauză a morții eroului a fost trecerea peste un râu periculos dintr-o zonă muntoasă. Apollodor ne spune că

Herakles și soția sa, Deianira, au ajuns într-o zi la

sălbaticul râu Even. El a traversat apa fără frică, însă pe Deianira i-a încredintat-o centaurului I Nessus care obținuse de la zei misiunea de a trece călătorii peste acea apă, bine înțeles contra cost. În timpul traversării râului, centaurul a încercat să o violeze pe Deianira însă Herakles, ajuns pe celălalt mal, i-a străpuns pieptul cu o săgeată înmuiată în veninul Hidrei. Pentru a se răzbuna, cu ultima suflare, Nessus a învățat-o pe Deianira să pregătească din sângele său înveninat o alifie de dragoste pentru Herakles. După un timp, când semizeul se pregătea să aducă un sacrificiu lui Zeus pe promontoriul Ceneon din Eubea, soția sa i-a trimis o cămașă unsă cu alifia preparată după învățăturile centaurului. În timpul ceremoniei, din cauza apropierii de foc, cămașa s-a încălzit iar veninul Hidrei, cu care fusese infectat sângele lui Nessus, a pătruns în corpul eroului. Dându-și seama că nu va scăpa cu viață, Herakles și-a construit un rug pe muntele Oeta, s-a așezat pe el și a început să roage trecătorii să-i pună capăt suferințelor, aprinzând rugul. Nu știm de ce nu l-a aprins singur, însă probabil avea motivele lui. Nimeni nu a îndrăznit să-i accepte rugămintea, în afară de păstorul Poias. Drept mulțumire, semizeul i-a dăruit arcul său. La vestea că Herakles arde de viu, conform lui Herodot, râul Dyrras din Thessalia a ieșit din matca sa și s-a îndreptat rapid către locul de suferință al eroului, pentru a-i salva viața stingând rugul cu apele sale.

Atât versiunea lui Apollodor, cât și cea a lui Herodot, pun moartea semizeului în legătură cu o apă curgătoare, la fel ca în balada dacică a lui Iovan Iorgovan. Deianira, cu care Herakles dorea să traverseze râul sălbatic, nu este decât un derivat al Diernei, numele vechi al Cernei. Până și promontoriul Ceneon, locul morții eroului, ne duce cu gândul la același nume Cerna. Iar denumirea Even, pe care grecii antici o atribuiau respectivului râu, traversat de erou, este în realitate numele semizeului în teritoriul din nordul Dunării, adică Ivan sau Iovan. Prin urmare, moartea lui Herakles a avut loc în Dacia, acolo unde și-a petrecut o mare parte a vieții. Si astfel apare o nouă întrebare: unde s-a născut?

Grecii, care l-au adoptat ca erou național, susțineau că semizeul s-a născut în patria lor, mai exact în Theba. Însă nu toti au fost convingși că lucrurile stăteau într-adevăr așa. Unul dintre sceptici a fost istoricul Herodot care, în călătoriile sale prin Egipt și Fenicia, a încercat să afle originea cultului lui Herakles. Însă, după cum a mărturisit în scrierile sale, nu a putut afla nici de la egipteni, nici de la fenicieni, adevărata patrie a semizeului, ci doar faptul că era foarte vechi cultul acestui erou. Ținând cont că Herakles a luptat în cel de-al doilea război al zeilor, împotriva gigantilor, într-o vreme în care nu exista orașul Theba, fără îndoială că povestea grecilor este una inventată. Oare nu s-ar fi putut naște în teritoriul în care și-a petrecut o mare parte a vieții și unde și-a găsit și sfârșitul, adică în nordul Dunării, pe pământul cunoscut mai târziu ca Dacia? Grecii îl considerau strămoșul tracilor agatârsi, geloni, sciți și latini. Epitetele de rămlean, român, mocan și craiovean,

ce3 dau în legende românești, viața sa ca păstor, agricultor și luptător cu arcul, cu buzduganul, cu măciuca, cu paloșul sau cu sulița, călătoriile sale prin munți pentru a căuta porci sălbatici, lei, cerbi, balauri sau fete, cultul său în valea Cernei precum și atributele sale fizice (statură uriașă, forță ieșită din comun, barbă deasă) ni-l prezintă ca fiind un erou pelasg din nordul Dunării, așa cum a observat și Nicolae Densușianu. În plus, Herakles era un semizeu, iar pentru antici pelasgii (și dacii, urmașii lor) erau considerați semizeii. Prin urmare, nu poate fi deplasat să considerăm că locul nașterii lui Herakles / Hercules era țărâmul zeilor, Dacia. Pentru a afla zona exactă a nașterii sale, nu trebuie decât să privim spre mitologia greacă. Mama sa era numită de autorii greci Alcmene, forma coruptă a numelui Al(c)mana sau Armana, după cum însuși semizeul era numit de vechii germani Almannus. Prin urmare, patria în care s-a născut (sau „mama” lui)

Herakles era tinutul arminilor/ arimilor din vechea Dacie. Primul său nume din folclorul românesc, Iovan, ne indică faptul că era fiul lui Iovis / Jovis / Jupiter, denumirea dată de romani lui Zeus al grecilor. Al doilea său nume, Iorgovan, provine din grecescul „*georgos*” („agricultor”) și sugerează ori că era fiul lui Zeus Georgos (una dintre denumirile date de greci conducătorului panteonului lor), ori că Herakles a fost cel care a arat cu plugul pentru prima oară, în creștinism, el a devenit Sfântul Gheorghe (derivat din același „*georgos*” al grecilor), victoria sa asupra Hidrei fiind celebrată prin binecunoscutul episod al uciderii balaurului. În anul 394, Theodosiu cel Mare, în lupta cu Eugeniu (al cărui stindard era icoana Sfântului Gheorghe), chiar le spunea soldaților săi: „*în fruntea oștirilor noastre este crucea, iar în fruntea gloatelor inamice este imaginea lui Hercules*”. Numele dat de greci, Herakles, a fost tradus prin „gloria Herei”, însă se pare că provine din aceeași rădăcină ca și numele Hercules, Hercoles sau Heracles ale romanilor și Hercele, Herce ori Erele ale etruscilor, care nu poate fi decât „*arkhles*”. Sub acest nume îl întâlnim în lista conducătorilor Egiptului din dinastia regilor păstori (în poeziile populare românești, Iovan Iorgovan este numit „*fiul de mocan*”). În plus, preotul Manethon scria că, la un moment dat, Osiris l-a lăsat pe Herakles la conducerea Egiptului. Cuvântul „*arkhles*”, din care au derivat numele Herakles, Hercules sau Heracles, provine la rândul său dintr-un vechi cuvânt pelasg, rădăcina românescului „*arcaș*”. Epitet care i se potrivește perfect semizeului, ținând cont că, după *Odysee* al lui Homer, era cel mai bun în lupta cu arcul, grecii antici numindu-l adeseori „*arcașul*”.

Se pare că Herakles era cunoscut și în Mesopotamia, unde a fost numit Ghilgames. Deși poveștile celor două

personaje sunt diferite în mare KSI^Hparte, există o serie de asemănări ce demonstrează că este vorba despre unul și același semizeu. Faptele lui Ghilgames seamănă cu cele ale omologului său grec, cum ar fi lupta cu taurul ceresc, cu leul sau călătoria în Dacia. Ambii aveau o forță ieșită din comun și erau îmbrăcați în piei de leu. Înarmați adesea doar cu o ghioagă, amândoi au devenit celebri datorită călătoriilor lor pline de aventuri. De asemenea, în Israel, Samson pare a fi același personaj. Dotat de asemenea cu o forță ieșită din comun, născut după ce mama sa a fost vizitată de un „înger”, Samson a avut o viață plină de lupte mai ales cu filistenii, dușmanii israelitilor. De asemenea, și el s-a luptat cu un leu, lucru puțin ciudat pentru pământul Israelului, unde nu există și nici nu au existat vreodată aceste feline. Prin urmare, poveștile celor trei, diferite în aparență, par a descrie un singur personaj, numit Iovan Iorgovan în folclorul nostru.

Luptând de partea zeilor cerești ai lui Zeus / Enlil, împotriva fraților săi, giganții (pelasgii), și eliberându-l pe Prometheus / Enki de pe vârfurile Omu, Herakles a devenit un trădător. A demonstrat acest lucru și ulterior, când s-a întors în Dacia pentru a fura diverse comori, cum ar fi merele de aur din grădina hesperidelor, brăul de aur

al amazoanei Hippolyta, căprioara cu coarne de aur a zeiței Artemis, iepel carnivore ^^^^^^ale gigantului Diomedes, cireada gigantului Geryon și câinele cu trei capete, Kerberos, paznicul lumii de dincolo (Ardealul). După terminarea celor douăsprezece munci, Herakles s-a întors din nou în Dacia, alături de argonauți, pentru a fura lâna de aur a

pelasgilor din pădurea sfântă a zeului războiului. Nedreptățile împotriva poporului din care făcea parte nu s-au oprit aici, grecii susținând că Herakles și argonauții au jefuit Troia (cetate pelasgă) înainte de războiul descris de Homer în *Iliada*. Semizeul i-a învins pe bebrici (un trib tracic ce locuia în Bithynia), le-a ucis regele, pe Mygdon, și le-a luat pământul, pe care l-a oferit prințului Lycus din Mysia. I-a ucis pe Lepreus, Alastor și Periclymenus, nepoții zeului Poseidon, pe semizeii Eryx, Linus și Augeias și pe giganții Cycnus, Porphyryon, Mimas, Albion, Bergion și Antaeus, cu totii din același neam al pelasgilor ca și el.

Se pare că Zeus / Enlil nu a depus mult efort pentru a-l convinge pe Herakles să-și trădeze poporul. Miturile antice ni-l prezintă nu doar ca fiind un mare erou al omenirii, ci și o persoană fără scrupule, extrem de violentă, arogantă, sadică, instabilă psihic, cu porniri ucigașe și poftă sexuală ieșite din comun. L-a ucis pe Linus, cel care l-a inițiat în tainele muzicii, deoarece sârmanul profesor a îndrăznit să-i corecteze greșelile. Într-un meci demonstrativ de box l-a omorât pe celebrul Eryx din Sicilia. Din cauza nebuliei și-a omorât copiii pe care îi avea cu prima sa soție, Megara. Tot din cauza nebuliei și-a aruncat cel mai bun prieten, pe Iphitus, de pe zidul

uriaș al unei cetăți. Într-o zi, pe când Theiodamas, regele driopilor, își ara pământul, Herakles i-a ucis un bou pentru că îi era foame; deoarece a îndrăznit să se împotrivescă, regele a fost, la rândul său, asasinat, iar driopii obligați să ducă un război crunt împotriva semizeiului. Tot grecii spuneau că fiul lui Zeus a răpit-o pe prințesa Iole din Oechalia, după ce i-a ucis acesteia tatăl și frații. În baladele românești, pe valea Cernei și-a asmutit câinii și șoimii asupra fetei care l-a refuzat. În *Vechiul Testament*, el a ucis treizeci de oameni, cărora le-a furat hainele pentru a plăti un pariu pierdut. Mai târziu a prins trei sute de vulpi, le-a legat de cozi câte două și între ele câte o tortă aprinsă, lăsând bieteale animale să moară în chinuri groaznice, în *Epopeea lui Gilgames* este descris ca un tiran care „îi chinuie fără încetare” pe locuitorii cetății Uruk, „îngrămădește asupra lor corvezi”, îi trezește când vrea „în sunetul tobei”, îi obligă să construiască zidurile cetății, „întinde mreje pentru a prinde oamenii” și se culcă cu orice femeie dorește, spre disperarea tatilor și soților acestora, deoarece semizeul „ține în mâinile sale întreaga putere a Urukului” iar zeii „i-au hărăzit să domnească asupra popoarelor”. Acest apetit sexual deosebit de ridicat a fost evidențiat și de grecii antici. Pe lângă cele patru soții și numeroasele amante (printre care și șerpoaica Echidna), Herakles a avut și nouă iubiți de sex masculin. În *Eroticos*, istoricul Plutarh susținea că iubiții semizeiului erau nenumărați. Tot grecii povesteau că Herakles s-a culcat într-o singură noapte cu cele cincizeci de fiice ale regelui Thespius din Thespie, pe toate lăsându-le însărcinate. În *Biblie*, pe lângă soția sa filisteiană, s-a iubit și cu Dalila din valea Sorec și cu o prostituată din Gaza. În aceste condiții, nu e de mirare că în legenda românească din valea

Cernei asmute câinii și șoimii asupra fetei care i-a respins avansurile sexuale. În concluzie, Herakles nu a fost marele erou al antichității, așa cum și-ar fi dorit unii să credem, ci doar un despot trădător de neam, cu probleme psihice, sadic, nemilos, violent, cu porniri ucigașe și cu un apetit sexual ieșit din comun. E drept că a ucis câteva creaturi, însă nu a făcut-o pentru a salva omenirea de acei monștri, ci doar pentru a-și îndeplini misiunile. De exemplu, a ucis leul din Nemea, Hidra din Lerna și păsările stimfaliene și a capturat mistrețul de pe muntele Erymanthus, căprioara zeiței Artemis, taurul din Creta, iepele lui Diomedea, boii lui Geryon și pe Kerberos din Tartar doar la ordinele regelui Eurystheus din Argos. Ce mai, un adevărat apărător al omenirii... De ce s-a întors trădătorul Herakles atât de des în Dacia? Ținând cont că a furat lâna de aur, merle de aur, brăul de aur al Hippolytei și căprioara cu coarne de aur, putem presupune că scopul vizitelor sale erau bogățiile materiale. Însă de ce ar face asta? E drept că Dacia a fost dintotdeauna un ținut plin de aur, însă semizeul nu ducea lipsă de averi, pe care le putea obține din orice colt al lumii. Dar dacă scopul său nu era

"îmbogățirea? Oracolul din Delphi i-a prezis că „atunci când toate acestea se vor încheia, tu vei deveni unul dintre nemuritori”. În Epopeea lui Ghilgames, el s-a dus în Dacia pentru a afla secretul

neumuririi. Se pare că imortalitatea era o dorință timpurie a semizeului, grecii susținând că, după ce s-a născut, Herakles a fost dus pe ascuns la zeița Hera, pentru a-i suga din sân laptele neumuririi. Când l-a observat pe cel mic la pieptul său, Hera l-a aruncat, întrerupând procesul, laptele vărsat transformându-se în ceea ce numim astăzi Calea Lactee. Prin urmare, e posibil ca adevărata sa misiune în Dacia, acolo unde se află Izvorul Neumuririi, să fie obținerea imortalității. Herakles considerând că este un drept care i se cuvine, în calitate sa de fiu al regelui zeilor. Și cum acest drept i-a fost refuzat la scurt timp după naștere, e posibil ca semizeul să fi încercat să-l obțină după ce a crescut, astfel petrecându-și aproape întreaga viață pe pământul zeilor, cunoscut ulterior ca Dacia. Dacă pentru popoarele din Mesopotamia el a descoperit secretul neumuririi, pe care a pierdut-o din cauza unui șarpe, grecii antici susțineau că Herakles a primit imortalitatea mult dorită la finalul aventurilor sale, fiind mutat apoi alături de zei pe muntele Olimp. Dacă într-adevăr în Dacia a descoperit secretul neumuririi, cum și în ce condiții s-a întâmplat acest lucru?

În *Epopoeia lui Gilgames*, semizeul nu a descoperit imortalitatea în Apa Vieții, ci într-o plantă care creștea în respectiva apă. În mitologia greacă, singura descoperire a lui Herakles din aria botanicii o reprezintă merele de aur. Conform legendelor, acestea creșteau în grădina hesperidelor, un tinut aflat la capătul lumii, departe de ochii muritorilor (întocmai ca grădina publică a Edenului), în apropierea locului unde titanul Atlas susținea Cerul pe umerii săi. Am văzut deja că muntele Atlas era pentru vechii greci vârful Omu din

Itii Bucegi. Legenda

dezvălu

susține că Herakles l-a eliberat pe titanul Prometheus care, în semn de recunoștință, i-a înlățat secretul a merelor de aur. Pentru a le putea obține, semizeul l-a rugat pe titanul Atlas să i le aducă. Titanul a acceptat, cu condiția ca fiul lui Zeus să țină Cerul pe umeri, în locul său. Întors cu merele, Atlas a refuzat să-și reia rolul de susținător al poverii. Herakles l-a păcălit, rugându-l să țină Cerul pentru câteva clipe, câțisi ia el blana leului pe umeri. În momentul în care titanul și-a reluat poziția inițială, ținând Cerul, Herakles a fugit cu merele de aur, pe care i le-a dus regelui Eurystheus. Deoarece merele nu puteau fi decât în posesia zeilor, regele s-a văzut nevoit să i le dea Athenei, zeița înțelepciunii, care le-a dus înapoi, în grădina hesperidelor.

Conform grecilor antici, merele de aur din această grădină erau ale zeiței Hera, care le primise la nunta sa cu Zeus de la Gaia, zeița Pământului. Afrodită i-a dăruit lui Milanion trei dintre aceste mere, cu ajutorul cărora el a câștigat mâna fecioarei Atalanta. Vestită pentru iuțeala picioarelor sale, Atalanta anunțase că se va căsători cu cel care va alerga mai repede decât ea. În timpul cursei, Milanion a lăsat să-i cadă merele de aur primite de la Afrodită. Neputându-și stăpâni curiozitatea, ea s-a oprit să le și astfel a fost învinsă. Cei doi s-au căsătorit și au trăit fericiti ziua în care au făcut sex într-un sanctuar al lui Zeus, care i-a transformat în lei ca pedeapsă pentru sacrilegiul comis. Însă celebru măr de aur din grădina hesperidelor este acela

adinahesperidelor

culeagă, până în

cel mai

15
81

care a dus la începerea războiului troian. Supărată pentru că invitată la

Tethys cu regele Peleu, Eris, zeița discordiei, a aruncat în nuntașilor un măr de aur, pe care era scris „*cele mai frumoase*”.

Zeițele Hera, Athena și Afrodită l-au revendicat, fiecare considerând că este mai frumoasă decât celelalte. Văzând că nu se poate ajunge la o înțelegere, Zeus, regele zeilor, i-a cerut lui Paris, unul dintre prinții Troiei, să decidă învingătoarea concursului de

nu a fost nunta zeiței mijlocul

frumusețe. Fiecare dintre zeițe a încercat să-l convingă pe Paris că merită mărul de aur. Hera i-a promis putere și bogăție, Athena - victorii militare și slavă războinică iar Afrodita, zeița iubirii, i-a făgăduit-o pe Elena, regina Spartei, fiica muritoare a lui Zeus și cea mai frumoasă dintre femei. Prințul i-a oferit mărul Afroditei, care a făcut-o pe Elena să se îndrăgostească de el. Deoarece Elena a fugit în cetatea iubitului său, soțul ei, regele Menelaus, împreună cu fratele său, regele micenian Agamemnon, au pornit un război împotriva cetății troiene, care a durat nu mai puțin de zece ani.

Dacă merele de aur creșteau în Dacia, ar fi firesc să le întâlnim și în folclorul daco-romănesc. Într-adevăr, ele există aici din abundență. În mitologia românească, Sfânta Miercure, Sfânta Vineri și Sfânta Duminică (întocmai precum cele trei nimfe hesperide ale grecilor) sunt trei bătrâne cu puteri miraculoase, care îngrijesc animalele sălbatice și ajută călătorii la nevoie. Ele dețin un tezaur de obiecte fermecate, pe care le dăruiesc în împrejurări speciale, printre care se găsesc perii ce se transformă în păduri, o furcă de aur care toarce singură și, bineînțeles, mere de aur. Merele sunt considerate de români fructele Sfântului Ilie; pe 20 iulie, ziua în care este sărbătorit sfântul, femeile cheamă copii străini sub un măr, pe care îl scutură pentru a da de pomană fructele căzute. În această zi merele sunt duse la biserică pentru a fi sfințite, crezându-se că doar în acest mod ele vor deveni mere de aur pe lumea cealaltă. Merele de aur se întâlnesc și în colindele moștenite de la daci: „*Crescutu-mi-au, /Florile dalbe, /Născutu-mi-au /Fir de măr aurel, / Mânduși frumusei*” sau „*Florile pe care le-am cules azi-noapte / Vor rodi în brazda sufletelor toate /*

Merele de aur, merele visate

În *De colindătorii veacurilor toate, /Dalbe și iar dalbe, flori adevărate*. O urătură de Anul Nou din Botoșani spune: „*Pe mulți boieri am urat; /Și pe Irod am urat./El tare s-a bucurat, /Fuga afară a alergat, /Douăsprezece mere de aur aruncat, /Iar noi bucuroși ne-am înturnat*”. Într-un colind din zona Ialomiței, pomul cu mere de aur rodește în fiecare vară, însă fructele sale nu apucă să se coacă, fiind mâncate de un duh: „*Vântulețul Mării Negre, /Măru-i merisorde aur, /La dalbele mănăstiri / Mi-a sădit un fir de aur, /Fir de măr dintr-aurel; /Făcea mere în toate vere; /Geaba face, nu le coace, /Din pricina a duh de măr*”. Acest duh ar putea fi dulf, singura entitate mitologică marină a românilor, un peste ce iese din apa mării și se transformă în om pentru a încerca să fure mere de aur dintr-un pom crescut pe o insulă. Nu se știe originea acestui nume, însă ar putea fi o contopire dintre termenii „*delfin*” și „*duh*”. O legătură dintre o creatură marină și merele de aur se întâlnește și în mitologia greacă, în povestea celor douăsprezece munci ale lui Herakles, unde respectivele mere erau păzite de dragonul Ladon (spre deosebire de dulful daco-român, care încearcă să le fure). Fără îndoială, Ladon este copia lui Lotan din miturile ugaritice, dragonul maritim cu șapte capete, învins de zeul furtunii, Baal Hadad. Grecii l-au metamorfozat pe Lotan în Ladon prin transformarea literei „t” în „d” și inversarea literelor „a” și „o”.

Merele de aur, atât de des întâlnite în folclorul românesc, nu puteau lipsi din basme. Cel mai cunoscut este cel cules de Petre Ispirescu, *Prâslea cel voinic și merele de aur*. Se spune că, în vremuri demult apuse, un împărat puternic avea în grădina sa un pom care făcea o dată pe an mere de aur. Însă împăratul nu apuca niciodată să se bucure de fructe deoarece, înainte să se coacă, venea cineva de fiecare dată și i le fura. Cei doi fii ai săi mai mari au încercat să prindă hoțul, însă au eșuat. Cel mai mic, Prâslea și-a încercat și el norocul.

Nu doar a reușit să salveze mult răvnitele mere, ci chiar l-a săgetat pe hoțul ascuns la K^H^Hadăpostul întunerului. A doua zi, împreună cu frații săi mai mari, a plecat în

căutarea tâlharului. Luându-se după urmele de sânge căzute pe pământ, cei trei au ajuns la marginea unei prăpăstii. Prâslea a coborât cu ajutorul unor funii și a ajuns pe Tărâmul Celălalt. Acolo a întâlnit trei prințese, care fuseseră răpite din casa tatălui lor de trei zmei, aceiași care furaseră și meriele de aur (la fel ca dulful din folclorul românesc). Prâslea i-a ucis pe cei trei zmei (întocmai ca Herakles pe Ladon) apoi s-a întors cu prințesele la frații săi, care îl așteptau la marginea prăpastiei. Înainte de a pleca, a luat din palatele zmeilor câte un bici care, atunci când era pocnit în fiecare colt al palatului, făcea să apară câte un măr. Pocnind din bice, Prâslea a făcut un măr de aramă pentru fata cea mare, căreia i-a dat și un bilețel în care scria că va fi soția fratelui său cel mare. Pentru fata mijlocie, promisă fratelui mijlociu, Prâslea a făcut un măr de argint. Iar pentru fata cea mică, pe care și-o dorea pentru el, băiatul a făcut să apară un măr de aur. Pe care însă nu i l-a dat fetei, ci l-a păstrat. Frații lui le-au ridicat pe cele trei prințese cu ajutorul frânghiilor cu care coborâse Prâslea, iar lui i-au întins o capcană. În timp ce îl trăgeau în sus, au dat drumul frânghiilor de la mare înălțime. Bănuind că frații săi îi pregăteau ceva, mezinul legase din timp de funii o piatră, pe care își asezase căciula. Crezând că Prâslea e mort, cei doi frați au plecat acasă cu

prințesele. S-au căsătorit cu fetele cele mai mari, însă mezina a refuzat cu încăpățănare să-și aleagă un sot. Cu ajutorul unei zgripsoroaice, căreia i-a salvat puii de un balaur, Prâslea a părăsit Tărâmul Celălalt și s-a întors în lumea oamenilor. Sosit în cetatea sa, îmbrăcat în haine țărănești pentru a nu fi recunoscut (întocmai ca eroul *Odysseei* lui Homer), băiatul a aflat că logodnica sa era silită să se mărite. Însă ea, la fel ca Penelopa lui Odysseus, își supuse petitorii la o încercare imposibilă: cel care îi dorea mâna era nevoit să-i aducă o furcă cu caierul și fusul de aur, care să toarcă singură. Prâslea a devenit ucenicul argintarului căruia împăratul îi ceruse să realizeze respectiva furcă de aur, și a scos furca din mărul de aur pe care îl făcuse în palatul unuia

dintre zmei. Văzând furca de aur care torcea singură, adusă de argintar, fata de împărat și-a dat seama că Prâslea a supraviețuit. Drept pentru care, pentru a fi sigură de acest lucru, a cerut și o cloșcă cu pui de aur. Prâslea a recurs la același truc, scoțând cloșca și puii din mărul de aur. Văzând păsările de aur ciugulind mei tot din aur, prințesa și-a dorit să îl cunoască pe adevăratul făurur deoarece, spunea ea, „*cine a făcut aste două lucruri trebuie să aibă și mărul de aur al zmeului*”. Adus în fata Curții, Prâslea a scos la iveală respectivul măr, iar fata și împăratul l-au recunoscut. Ca pedeapsă pentru cei doi frați ai săi, care au încercat să îl omoare, Prâslea a apelat la pedeapsa divină: toti trei fiii împăratului au tras câte o săgeată în sus, lăsându-l pe Dumnezeu să le hotărăască soarta. Dacă săgeata mezinului a căzut la distanță, ale fraților săi li s-au înfipt în capete, cei doi murind pe loc. Prâslea s-a însurat cu aleasa inimii sale, iar după moartea tatălui său a devenit împărat, „*și împărăți în pace de atunci și până în ziua de astăzi, de or fi trăind*”, după cum încheia Ispirescu.

O altă poveste în care întâlnim merele de aur, culeasă din popor tot de Petre Ispirescu, este *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos*. La fel ca în basmul lui Prâslea, este vorba tot despre un împărat care avea în grădina sa un pom ce făcea mere de aur, pe care nu apuca să le gustă din cauza unui hot. Si aici cei doi fi mai mari ai săi au eșuat în încercarea de a prinde tâlharul, care a fost rănit doar de priunțul cel mic, numit Făt-Frumos. Si în această poveste mezinul a plecat în căutarea hoțului care, după cum a aflat de la un lup uriaș, cu fruntea de aramă, era împăratul păsărilor. Acea pasăre se afla în împărăția vecină, închisă într-o cușcă de aur, de unde le ordona celor mai rapizi supusi ai săi să-i aducă merele de aur ale tatălui lui Făt-Frumos. Încercând să fure pasărea cu tot cu colivie, priunțul a fost prins în fapt și dus în fata conducătorului suprem al aceluia tărâm. Fiind pasibil de pedeapsa cu moartea pentru furt, eroul a căzut de acord să plece într-o misiune,

întocmai ca Herakles în povestea celor douăsprezece munci. Pentru a scăpa de pedeapsă, dar și pentru a primi pasărea din colivia de aur, priunțul a fost nevoit să îi aducă împăratului iapa sălbatică a împăratului vecin. Încercând să fure iapa, Făt-Frumos a fost prins în flagrant și de această dată. Pentru a-l absolvi de pedeapsă, și acest împărat l-a trimis într-o misiune: să i-o aducă pe Zâna Crăiasă. Ajutat de lupul fermecat cu fruntea de aramă, flăcăul o răpește pe Zâna Crăiasă dar, îndrăgostindu-se de ea, se hotărăște să o păstreze pentru el. Lupul ia înfățișarea fetei iar eroul i-l duce celui de-al treilea împărat, primind în schimb iapa năvăasă. După ce Făt-Frumos s-a îndepărtat cu Zâna Crăiasă și cu iapa, lupul și-a reluat adevărata înfățișare și a plecat după ei. La curtea celui de-al doilea împărat, povestea s-a repetat, flăcăul primind pasărea și colivia de aur în schimbul lupului transformat în iapă. Astfel, băiatul s-a întors acasă și cu iapa năvăasă, și cu împăratul păsărilor, și cu frumoasa zână. În împărăția tatălui său a construit un grajd falnic pentru iapă, a așezat în grădina colivia cu pasărea, apoi s-a căsătorit cu Zâna Crăiasă. „*După care trăiră în fericire, fiindcă Făt-Frumos nu mai avea ce pofti. Și or fi trăind și astăzi, de n-or fi murit*”, încheie Petre Ispirescu, la fel ca în basmul precedent.

Povesti asemănătoare cu acestea există nu doar în Europa, ci și în Asia până în India și China, în Africa de nord, în America de Sud, în Mexic, în Canada și chiar la indienii din America de Nord. Schema este întotdeauna aceeași, precum în basmul lui Prâslea: dintr-o grădină se fură niște fructe rare, fiii proprietarului o

păzesc pe rând însă doar cel mai mic reușește să rănească hoțul, pe care îl urmărește până pe Tărâmul Celălalt. Acolo îl ucide, salvează trei surori prințese, frații săi încearcă să îl omoare și, după ce se întoarce în lumea oamenilor, se face recunoscut iar frații săi sunt pedepsiți. Acest lucru demonstrează nu doar că toate au o sursă

comună, dar și faptul că povestea lui Făt-Frumos, ce are începutul și sfârșitul identic, e o adaptare

ulterioară vSgăE&ă&sa basmului lui Prâslea. Din cele două povesti populare, culese de Petre Ispirescu, reiese că acțiunea se petrece în Dacia. Prezenta lupului în basmul lui Făt-Frumos întărește această idee, fiind cunoscut faptul că acest animal era animalul sacru al dacilor. Eroul a mers doar câteva zile până a ajuns pe Tărâmul Celălalt, ceea ce înseamnă că împărăția tatălui său se afla în apropierea Ardealului. Deși acea lume pare una subterană, ținând cont că a fost nevoit să coboare cu ajutorul unor funii, aparatele înșeală și de această dată. Pentru a ajunge în Ardeal, Prâslea / Făt-Frumos a fost nevoit să traverseze munții Carpați; prin urmare, coborârea sa cu ajutorul frânghiilor putea avea loc de pe munte, nu neapărat într-o lume subterană. Zmeii, acele ființe jumătate șerpi și jumătate oameni, apar aici ca hoți ai merelor de aur, la fel ca dulfii din folclorul daco-românesc, spre deosebire de balaurul Ladon din mitologia grecilor, care le păzea. Însă diferența există doar în aparență. Din basmul lui Prâslea reiese de fapt că zmeii furaseră merele de la oamenii care le achiziționaseră prin metode necunoscute, pentru a le duce în lumea lor, Ardealul. Acest fapt îi transformă în paznici ai merelor de aur (la fel ca Ladon), care ar fi trebuit să rămână în lumea lor, nicidecum în cea a oamenilor. O idee asemănătoare întâlnim și în mitologia greacă unde, după ce a primit de la Herakles merele de aur, regele Eurystheus i le-a dat zeiței Athena pentru a le duce înapoi în grădina hesperidelor, deoarece nu puteau fi în posesia muritorilor. Zmeii, ca paznici ai Grădinii Zeilor, se întâlnesc și în *Epopoea lui Gîlgames*, unde „la porțile muntelui stăteau de pază făpturi jumătate-om, jumătate balaur, Scorpionii; fata lor era înfricoșătoare, privirea lor ucidea oamemT. Dacă în basmul lui Făt-Frumos zmeii au fost înlocuiți cu păsări, se spune că Alexandru Macedon a întâlnit în Grădina Zeilor „păsări cu chip uman” atunci când a încercat să-i calce lui Gîlgames pe urme, traversând Carpații printr-un tunel. Prima ființă pe care a întâlnit-o Prâslea pe Tărâmul Celălalt a fost una dintre cele trei fiice de împărat răpite de zmei, la fel cum Gîlgames a întâlnit-o pe zeița Siduri la scurt timp după ce a

pășit în Grădina Zeilor. În *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos*, eroului i se dau câteva misiuni, asemănătoare cu muncile lui Herakles. Furtul iepei sălbatică amintește de cea de-a opta muncă a lui Herakles, și anume capturarea iepelor antropofage ale lui Diomede, regele Traciei. Iapa era albă și „avea căpăstrul aurit și împodobit cu pietre nestemate, de lumina ca soarele”, foarte asemănător cu brăul fermecat al reginei amazoanelor, Hippolyta, pe care Herakles l-a furat pentru a-și duce la capăt cea de-a noua muncă. Ajutat de lupul fermecat (care pare a fi inspirat din câinele Kerberos, pe care semizeul l-a capturat în

cea de-a douăsprezecea misiune), ^K&Sis&în^HFăt-Frumos o răpește pe Zâna Crăiasă, întocmai ca Herakles pe frumoasa prințesă Iole din Oechalia. Până și păsările ce furau merele de aur ne duc cu gândul la păsările stimfaliene, pe care semizeul le-a ucis în cea de-a sasea sa misiune. Ținând cont de toate aceste asemănări, putem presupune că aceste basme, precum și celelalte asemănătoare, din restul lumii, s-au inspirat din povestea semizeului Herakles / Ghilgames. Trebuie remarcată și cloșca cu pui de aur, din povestea *Prăslea cel voinic și merele de aur*, o parte reală a tezaurului de la Pietroasa, ceea ce confirmă sămburele de adevăr din spatele basmului popular.

Merele de aur apar și în două basme din secolul al XIX-lea, ale fraților Jacob și Wilhelm Grimm. Cei doi frați folcloriști, filologi, lingviști și doctori în drept au descoperit merele în folclorul antic și le-au ascuns în spatele unor povești, *Pasărea de aur* și *Pomul cu merele de aur*. Prima dintre ele este o copie evidentă a basmului daco-românesc *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos*. Frații Grimm povesteau că, într-o țară îndepărtată, un rege avea în grădina sa un pom cu mere de aur. Deoarece în fiecare noapte cineva fura câte un măr, grădinarul regelui și cei doi fii ai săi mai mari au încercat să stea de pază, fără succes însă. Venind rândul fiului cel mic al

grădinarului, acesta a reușit să săgeteze
la cerut, grădinarului să prindă notul, iar
acesta și-a trimis fiul pe rând să îndeplinească
misiunea. Cu toți s-au întâlnit cu un vulpoi
întâlni, să înnopteze într-un han, urât și trist.
Fiul cel mai mare a gonit vulpoiul și l-a ignorat
statul, alegând să se cazeze într-un han
frumos. Din cauza plăcerilor oferite de acel
loc,

și-au uitat misiunea. Spre deosebire de frații săi, mezinul grădinarului a ales să-l asculte pe vulpoiul fermecat, care i-a dezvăluit că într-un castel negru va găsi o pasăre de aur într-o colivie de lemn, alături de care se află o colivie de aur. L-a sfătuit să ia pasărea în colivie de lemn în care se găsea pentru că, dacă ar încerca să o schimbe cu cea de aur, va regreta. Băiatul însă nu putu rezista tentației și încercă să plece și cu colivie de aur, moment în care pasărea măiastră a început să țipe, alertând gărzile. Fiul grădinarului a fost capturat și dus în fața stăpânului castelului, care l-a amenințat cu moartea dacă nu îi va aduce un cal care aleargă ca vântul. Pentru că nu știa încotro s-o apuce, băiatul a fost din nou ajutat de vulpoiul fermecat, care i-a spus că într-un castel alb se află calul căutat. „Calul va avea două sei, una nouă și alta veche, dar tu alege-o pe cea veche și vei vedea”, l-a sfătuit vulpoiul. Din nou fiul grădinarului a cedat în fața ispitei, alegând șeaua cea nouă. La fel ca pasărea de aur, calul a făcut zgomote, alertând paznicii, iar băiatul a fost din nou capturat. Și stăpânul acestui palat l-a trimis într-o misiune, pentru a nu-l decapita: să i-o aducă pe fiica regelui. Vulpoiul l-a ajutat din nou, sugerându-i ca, la miezul nopții, când prințesa face baie, să îi sărute mâna iar ea îl va urma, atât timp cât nu apucă să-și ia rămas bun de la părinți. De această dată, băiatul a urmat întocmai instrucțiunile și astfel a putut să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Pentru a rămâne și cu prințesa, și cu calul, și cu pasărea, vulpoiul l-a mai sfătuit: „Când vei ajunge în fața stăpânului palatului alb, îi vei cere calul în schimbul prințesei și când te vei urca pe cal, să ridici prințesa pe sa și să ieși în fugă, fără să te poată prinde nimeni. Când vom ajunge la castelul negru, intri tu singur cu calul și spui că vrei să examinezi pasărea, să te convingi că e cea adevărată. Când o vei avea în mâinile tale, să fugi mâncând pământul și să ni te alături”. Fiul grădinarului a făcut așa cum i s-a spus, apoi s-a întors la palatul regelui care, deoarece nu avea fii, l-a ales pe el moștenitor al tronului. După moartea bătrânului rege, mezinul grădinarului a ocupat tronul și a trăit fericit până la adânci bătrâneți alături de fiica fostului rege, care l-a devenit soție. Dacă această poveste nu este decât o copie a basmului *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos*, cel de-al doilea al fraților Grimm, *Pomul cu merele de aur*, pare a fi total diferit de restul care abordează această temă. Se spune că o femeie avea trei fete. „Pe cea mare o chema *Un-ochi*, pentru că avea un singur ochi și era așezat ochiul acesta tocmai în mijlocul frunții; pe cea mijlocie o chema *Doi-ochi*, pentru că avea doi ochi, iar pe cea mai mică, *Trei-ochi*, cel de-al treilea fiind așezat tot în mijlocul frunții”. Deoarece Doi-ochi era identică din punct de vedere fizic cu oamenii, mama și surorile ei nu o puteau suferi. Si nu scăpau nicio ocazie de a-i face fetei viața un calvar. Într-o zi, plecată fiind cu capra la păscut, a început să plângă pentru că surorile ei îi pusese în traistă foarte puțină mâncare. O zână a văzut-o și a învățat-o ca, atunci când îi este foame, să îi spună caprei: „*Capră, behăie, Masă, pune-te!*”. De fiecare dată când rostea aceste cuvinte, apărea o masă plină cu cele mai alese mâncăruri. Afând într-un final secretul fetei, mama sa i-a înjunghiat capra. Zâna a apărut din nou în fața

lui Doi-ochi și a învățat-o să îngroape măruntaiele caprei în fata usiiH^H^^^Hi. În acel loc, a doua zi a apărut un falnic pom cu frunze de argint și mere de aur. Mama și cele două fiice ale sale au încercat zadarnic să pună mâna pe fructele de aur; de fiecare dată crengile se ridicau iar ele rămâneau cu mâinile goale. Doi-ochi și-a încercat și ea norocul și, spre surprinderea tuturor, crengile nu s-au retras din calea ei ci chiar au coborât, pentru a-i fi fetei mai ușor să culeagă merele. Bineînțeles că mama sa i-a luat mult râvnitele fructe, într-o zi, pe când un tânăr se apropia de casa lor, cele două preferate ale mamei lor au ascuns-o pe Doi-ochi într-un butoi, alături de merele de aur. Vrăjit de frumusețea pomului, acel „*voinic de flăcău, tare mândru la chip*” le-a spus celor două că îi va îndeplini orice dorință proprietarei copacului, în schimbul unei crenguțe. în zadar

au încercat fetele să rupă o creangă: povestea s-a repetat și de fiecare dată, copacul și-a ridicat ramurile pentru a nu putea fi alinse. Doi ochi dădu dintr-un din brațele lui, care au ajuns la picioarele fiicei lui. Dorind să afle de unde au apărut aceste fructe nemăvăzute, cele două surori au fost nevoite să o scoată pe Doi ochi din butor. Văzând-o, tânărul s-a îndrăgostit instantaneu de ea. Și pentru că fata a reușit să-i dea o crenguță din pomul fermecat, el și-a îndeplinit cea mai mare dorință: a luat-o cu el, scăpând-o astfel de chinurile pricinuite de mama și surorile ei. Acestora nici măcar copacul nu le-a rămas: a doua zi pomul nu se mai găsea în data usilor lor. El în dreptul, doia surori au ajuns să cersească la poarta basteiului în care locuiau Doi ochi și soti ei. Recunoscându-le, ea le-a primit cu brațele deschise, uitând de neplăcerile din trecut. *Jar cele două surori haine, văzând atâta bunătațe din partea ei, se căiră amarnic pentru răul pe care i-i făcuseră în tinerețe".* **Cam târziu...**

Nu știm locul acțiunii acestui basm al fraților Grimm, dar îl putem intui. Pomul cu merele de aur nu creștea în lumea oamenilor, ci într-un tărâm populat de ființe fantastice, cum ar fi mama și cele două surori ale eroinei. Una dintre ele avea un singur ochi în frunte, aidoma ciclopilor, iar cealaltă avea trei ochi, la fel ca zeul Siva din folclorul indian sau monstruoasa pasăre Zu din Mesopotamia. Doi-ochi era privită de familia ei ca o ciudățenie, deoarece aspectul său fizic era identic cu cel al oamenilor. Prin urmare, putem concluziona că acțiunea s-a

petrecut într-o lume a creaturilor, cum ar fi Tărâmul Celălalt din miturile multor --»^^^■^popoare, adică Ardealul dacic. Cele trei surori par a fi nimfele hesperide din miturile grecilor, fiicele titanului Atlas care păzeau merele de aur, sau Sfânta Miercuri, Sfânta Vineri și Sfânta Duminică din folclorul românesc. Dacă în multe basme și legende ale lumii un erou (Prâslea / Făt-Frumos / Herakles / Gilgames) a sosit în Ardeal pentru a căuta merele de aur, un astfel de voinic apare și în această poveste. În toate versiunile basmului,

tânărul întâlnea o frumoasă fată (fie că era vorba despre o prințesă, o zeiță sau șerpoaica Echidna), de care se îndrăgostea și pe care o lua cu el, în lumea oamenilor. Același lucru se întâmplă și aici, unde acel „voinic de flăcău, tare mândru la chip” (o descriere ce amintește de Făt-Frumos al daco-românilor) se îndrăgostește de Doi-ochi, pe care o ia cu el în palatul său. Cum toate acele povestiri descriu călătoria lui Herakles în căutarea merelor de aur, și acest basm pare a se referi la aceeași întâmplare, povestită de frații Grimm dintr-un alt

unghi.

Merele de aur apar și în mitologia scandinavă, povestea lor fiind asemănătoare cu cea din folclorul dacic, grec și germanic. În *Edda în proză*, scrisă în secolul al XIII-lea de Snorri Sturluson, zeița Idunn era paznica merelor de aur care acordau tinerețea veșnică. Zeii Asgardului veneau adesea în grădina zeiței Idunn pentru a mânca din respectivele mere, rămânând astfel etern tineri. Într-o zi, gigantul Thjazi (adică unul dintre pelasgi, strămoșii dacilor, asemenea lui Herakles) l-a obligat pe zeul Loki să o atragă pe Idunn într-o pădure. Acolo o aștepta uriașul care, transformat într-un vultur uriaș, a răpit-o și a dus-o în palatul său. Absența zeiței a cauzat îmbătrânirea celorlalți zei ai Asgardului care, într-un final, și-au dat seama că Loki era responsabil pentru dispariția ei. Acesta a promis că o va recupera și s-a ținut de cuvânt. Transformat într-un soim, a găsit-o pe ¹

I Idunn singură în casa lui Thjazi, a transformat-o într-o nucă și a adus-o înapoi în Asgard, lumea zeilor. Dându-și seama că zeița a dispărut, uriașul s-a transformat din nou în vultur și, furios, a pornit pe urmele lui Loki (cele două personaje transformate în păsări ne duc cu gândul la păsările de aur din basmele *Păsărea de aur* și *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos*). Pentru a-l opri pe uriaș, zeii au construit un rug care i-a ars penele. Astfel, zeii au reușit să îl omoare pe uriașul prăbușit la pământ. Acest final al povestii amintește de rugul pe care și-a găsit sfârșitul Herakles în mitologia greacă. Răpirea zeiței din grădina merelor de aur, aflată pe tărâmul zeilor, seamănă izbitor cu povestea de dragoste dintre eroul basmelor și frumoasa pe care o ia cu

el în lumea oamenilor. O interpretare satisfăcătoare a numelui ei nu a putut fi oferită nici până în ziua de astăzi. E posibil ca prin inversarea primelor litere, Iduun să provină din Diuun, nume derivat din Diana, zeita vânătorii la romani, numită Artemis de către greci (cea despre care se spunea că petrecea mult timp în țara hiperboreenilor / pelasgilor, a cărei caprioară cu coarne de aur a fost ucisă de Herakles în același teritoriu) sau Dana / Danu la celti (care a dat numele râului Danu, Danubius). Iduun / Diuun sau Diana / Dana, zeita din cauza căreia a fost rădăcina ca și Delanira, cea care a cauzat moartea lui Herakles în același mod, sau ca Daila din *Vechiul Testament*, care a dus la capturarea și apoi uciderea lui Samson și din nou se pare că avem aceeași poveste dacică

De ce erau atât de dorite aceste mere de aur care creșteau în Ardeal? Mitologia scandinavă susține că ofereau tinerețea veșnică. Legendele egiptenilor și ale altor popoare antice considerau mărul arborele sfânt sau copacul ceresc al vieții. Din acele vremuri este un

simbol al lumii vegetale, necesar unei vieți sănătoase, de

unde și zicala: „Un măr pe z/
în

doctorul departe de casă”. În Geneza biblică,

Grădina Edenului se afla, pe lângă Pomul Cunoașterii, și cel al Vieții. Chiar dacă nu se specifică că ar fi vorba despre un măr, un Copac al Vieții în Grădina Zeilor nu poate fi decât pomul cu mere de aur, prezent în folclorul universal, cel ce oferea viața veșnică. În *Biblie*, zeul suprem i-a gonit pe oameni din Grădina Edenului pentru ca aceștia să nu guste din fructul Pomului Vieții. În miturile din întreaga lume, merele de aur erau rezervate exclusiv zeilor. „Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacăra vâlvăitoare, să păzească drumul către pomul vieții”, afirmă *Biblia*, în timp ce miturile celorlalte popoare confirmă acest lucru, susținând că teritoriul în care se aflau merele de aur era locuit doar de ființe supranaturale (zei, nimfe, balauri, zmei, zâne), care păzeau respectivele fructe (asa cum ar fi hesperidele, balaurul Ladon sau zmeii, de exemplu). Merele de aur sunt amintite clar în *Vechiul Testament*, într-una dintre *Pildele lui Solomon*: „Ca merele de aur pe poliți de argint, așa este cuvântul spus la locul lui” (25:11). Este posibil ca merele de aur din Dacia să ofere nemurirea? Teoretic, este posibil. În Ardeal curge Izvorul Vieții, pe care l-au căutat de-a lungul timpului oameni precum Gilgames sau Alexandru Macedon, care are capacitatea de a oferi viața veșnică. Un pom crescut pe malul acestui izvor, cu rădăcinile udate de Apa Vieții, ar putea prelua proprietățile respectivei ape. Chiar dacă acest lucru poate părea de domeniul fantasticului, se pare că unii oameni au luat legenda merelor de aur în serios, precum prințul moștenitor al Marii Britanii. În 1759, Walter Baltazar, istoriograful lui Mihai Viteazul, scria despre satele din Ardeal că

„sunt sate avute datorită fructelor multe și dulci asemeni fructelor din Polonia Mare și Germania”. Ofițerul francez Dupont, din armata lui Sobieschi, descria în 1688 pustiirea Moldovei de către turci, subliniind că *„nu se cunosc locurile în care au fost sate și târguri decât prin mulțimea pomilor roditori din jurul caselor”*¹. Tot în aceeași perioadă, Dimitrie Cantemir publica date prețioase despre răspândirea pomilor și calitatea superioară a fructelor în Ardeal și Moldova, accentuând necesitatea consumului de mere pentru o viață sănătoasă. Pe teritoriul fostei Dacii, în special în Ardeal, se întâlnesc din abundență livezi de mere domnești, considerate a fi cel mai bun soi autohton. Fructele sunt mari, de culoare gălbuie-portocalie, cu gust dulce-acidulat și cu o aromă discretă, adevărate mere de aur, precum în legende. Prințul Charles al Marii Britanii, care de câțiva ani vizitează România în mod regulat, a descoperit la Mălâncrav (în județul Sibiu), ascunsă printre dealuri, o livadă cu mere de aur și o fabrică de suc delicios de mere. Imediat a decis să-și achiziționeze în acel loc o reședință de vacanță. Ba, mai mult, prin fundația pe care o patronează, „Mihai Eminescu Trust”, Charles a achiziționat și respectiva fabrică. Directorul fundației, Caroline Fernolend, a recunoscut într-un interviu că „Mihai

kt, VIH ^Î^KIEminescu Trust” plătește o arendă foarte mare pentru livada aflată pe o suprafață de 108 hectare de teren, dar și ca să se proiecteze asemenea în curtea dintr-o altă localitate, din județul Sibiu, cum ar fi Bierban, Răchib, Mosna și Alma Vii, inevitabil apare întrebarea: de ce este interesat prințul Charles de merele din Ardeal? Se află cumva în căutarea celorlalte mere de aur? Scepticii îl s-ar putea pare a amuzantă această ipoteză, fără îndoielă. Insa această variantă nu este atât de fantazistă pe cât pare. Din toamna anului 2015, angajații Fundației Mihai Eminescu Trust, au început să cultive soiuri tradiționale de pomi fructiferi din județele din Ardeal, Sibiu, Brașov și Mureș. După ce vor afla unde se află pomii fructiferi tradiționali, angajații Fundației vor încerca să planteze acele soiuri vechi în livezele prințului Charles. Acest proiect va avea un buget de un sfert de milion de franci elvețieni, bani oferți de câteva bănci elvețiene, apăsând pe butonul conservării soiurilor tradiționale de pomi fructiferi. „Scopul proiectului nu e doar conservarea, este și identificarea varietății soiurilor tradiționale de meri, peri, pruni. Dorim să contribuim la conservarea lor, în situ, creând o pepinieră la livada pe care fundația o are în Mălâncrav, pe urmă vrem să plantăm în livada noastră, dar și în alte liveze”.

declara pentru presa Michaela Elk, reprezentanta a Fundației Mihai Eminescu Trust. Despre livezele din localitățile sibiene Fântânele și Șibiel, Dumitru Ungureanu (președintele și federatului Trai Verde, fostul director general al Agenției Regionale de Protecția Mediului Sibiu) spunea: „Problema este că în zona respectivă sunt merii și peri de o sută de ani, deci sunt soiurile cele mai vechi. Avem acolo o valoare genetică foarte valoroasă”. Potrivit acestuia, „bolile se mută din zonele calde, în cele reci”.

sugerând că merele din pomii tradiționali sunt mai rezistente la schimbările climatice, în mod natural. Bineînțeles că oamenii înțelegi la minte nu pot crede că prințul Charles este interesat atât de mult de polie pomilor, încât să pornească un proiect de o asemenea avergura. La fel și băncile elvețiene, care sunt dispuse să investească peste 200.000 de euro doar pentru conservarea unor pomi vechi din Ardeal. Despre familia regală britanică se spune că s-ar afla în fruntea masoneriei (grupare ce se consideră destinată a secretelelor zeilor) europene. Elveția fiind locul unde această organizație își ascunde finanțele, departe de ochii lumii. Dacă este adevărat, înseamnă că masoneria este interesată de merii vechi din Ardeal, mai ales de cei din soiul domnesc (asa-numitele

d3 aur), ceea ce nu poate decât să ridice semne de întrebare. Ce ar putea căuta Charles dacă nu celebrele mere de aur? La o privire mai atentă pe harta României, se observă că județele în care fundația prințului își realizează recensământul pomilor se află exact în centrul României (pe care Papa Ioan Paul al II-lea a numit-o „Grădina Maicii Domnului”), implicat în mijlocul Ardealului, regiune considerată de antici Grădina Zeilor sau Tărâmul Celălalt. Conform miturilor din vechime, acolo se află pomul cu merele de aur, ce oferă viața veșnică, după cum susține și *Vechiul Testament* „iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului” (*Facerea* 2:9). Cine ar fi crezut că prințul Charles îi va călca pe urme semizeului Herakles?

De ce caută merele de aur din legende? Bineînțeles, pentru a obține dacă nu nemurirea, măcar longevitatea. Se pare că se urmărește prepararea unei substanțe din ele, sau a unui elixir, după cum sugerează cel mai bine *Dicționarul de francmasonerie* din 2006 al istoricului francez Daniel Ligou: „*Ucenicii și Calfele nu au voie să depășească pragul tabernacolului, Maeștrii nu au voie să depășească Sfânta, doar «adevărații Masoni scoțieni» pot intra în Sfânta Sfințelor unde învață arta secretă de a transmuta metalele în aur și de a prepara elixirul vieții*”. Trebuie menționat faptul că familia regală britanică face parte din Ritul Scoțian Antic și Acceptat, ceea ce îl transformă pe prințul Charles într-unul dintre „adevărații Masoni scoțieni” care au învățat „arta secretă” de a „prepara elixirul vieții”. Ca o curiozitate, Marea Lojă a Angliei a fost înființată în anul 1716 în taverna Mărul, aflată pe strada Charles, una dintre cele patru loje masonice fondatoare chiar numindu-se The Apple-Tree („Mărul”), nume schimbat ulterior în Loja Curajului și a Vechiului Cumberland.

Ce ar putea fi folosit acest elixir preparat din merele de aur? Se pare că oamenii de știință au identificat deja gena nemuririi în ADN-ul uman. După ce au studiat hidra de apă dulce, care este nemuritoare, cercetătorii

germani și-au dat seama că secretul ȋmortalității ei constă ȋn gena FoxO, pe care o au toate animalele și omul.

Interesant e cã, ȋn S^ ^ ^ ^ ^ P^Emitologia greacã, pãnã sã ajungã la merele de aur, Herakles a ucis Hidra (o creaturã nemuritoare, ale cãror capete se regenerau), paznica Lumii de Dincolo (Ardealul), fiica lui Typhon (care a fost ȋnchis ȋn subsolul Munților Apuseni) și a Echidnei (care locuia ȋn tinutul arimilor de la nordul Dunării). Acea genã menȋine celulele stern ȋn stare activã, din acest motiv țesuturile reinnoindu-se ȋn permanentã. ȋn prezent, cercetãtorii germani ȋncearcã sã stabileascã factorii care influențeeazã activitatea genei FoxO, pentru a o putea activa la oameni. Sã fie oare acesta rolul elixirului vieții, pe care ȋnvatã sã-l prepare masonii din merele de aur românești? Se știe deja cã otetul de mere ȋmpiedicã procesele de ȋmbãtrânire și de degenerare a pielii. Conform medicilor, consumul zilnic a o sutã de mililitri de otet de mere are efectul unui tonic general, ținând la distanțã bãtrânețea. Mai mult, prin tamponarea pielii cu otet de mere, asã-numitele „pete de ȋmbãtrânire” dispar. Prin urmare, un „elixir” al vieții realizat din merele legendare, care sã activeze gena FoxO, pare sã rezolve problema tinereții veșnice. Cel puțin ȋn teorie.

ȋn ȋncercarea de a afla secretul nemuririi, savanții de la Institutul Wistar din Philadelphia au descoperit o genã a cãrei absențã poate regla rãgenerarea țesuturilor la mamifere, ȋn același mod ȋn care salamandrele ȋși regenereazã cozile, atunci cãnd rãmân fãrã ele (sau ca Hidra din legenda lui Herakles, cãreia ȋi creșteau la loc capetele tăiate). Cercetãtorii au fãcut aceastã descoperire observând cobaii de laborator, ale cãror urechi amputate au crescut complet ȋn doar cãteva zile, nelãsând nici urme, nici cicatrici. Aceste animale au ceva ȋn comun: lipsa genei p21, care obligã celulele sã se comporte ȋntr-un mod straniu, ca și cum ar fi celule-mamã embrionare, ȋn loc de celule adulte. Descoperirea a fost publicatã ȋn revista *Proceedings of the National Academy of Sciences* și oferã noi perspective pentru vindecarea umanã. „*Scoaterea unei gene ar fi un procedeu mult mai dificil decãt introducerea ei*” apreciazã cercetãtorii americani, care cred cã extracția respectivei gene din structura umanã ar putea crea specimene care ȋși vor regenera ȋncontinuu organele. „*Nu știm dacã și din punct de vedere moral va fi posibilã crearea unor astfel de oameni. Probabil cã va fi o lungã dezbatere, exact cum a fost cu donarea*”, considerã savanții de la Institutul Wistar.

Nici oamenii de stiințã de la prestigioasa universitate Harvard nu au stat cu mâinile ȋn sãn. Pe 28 noiembrie 2010, o echipã de cercetãtori anunțã cã a reușit inversarea procesului de ȋmbãtrânire la mamifere prin

activarea telomerazei. Atunci cãnd este activatã, gena hTERT, localizatã ȋn cromozomul 5p15.33, produce enzima numitã telomerezã, datoritã cãreia celulele trãiesc ȋn continuare și se divid la nesfãrșit. ȋn 2009, premiul Nobel pentru medicinã a fost acordat pentru descoperirea telomerazei. La scurt timp dupã anunțul cercetãtorilor de la Harvard a apãrut produsul TA-65, despre care se spune cã activeazã telomeraza, extinzând viața celulelor pe termen nelimitat, dupã cum anunțã producãtorul medicamentului, T.A. Sciences. Nu știm dacã oamenii de stiințã au reușit prin acest produs sã descopere secretul nemuririi, deoarece nu ȋi cunoaștem adevãratele efecte. ȋnsã putem ȋntui cã, dacã ar fi fãcut-o, mai mult ca sigur nu ar fi ȋncercat ȋn continuare sã activeze gena FoxO sau sã elimine gena p21. Iar prințul Charles nu ar fi cãutat ȋn Ardeal merele de aur, din care sã realizeze elixirul tinereții. Ca o curiozitate, dacã Ghilgames a fost nevoit sã-și anunțe natura divinã ȋnainte de a pãși ȋn Grãdina zeilor iar Herakles era pelasg nãscut ȋn același teritoriu, ȋn 2011, prințul Charles s-a declarat urmaș al marelui domnitor Vlad Tepes, sugerând astfel cã are sãnge daco- pelasg. Gãndindu-se, probabil, cã doar urmașilor direcți ai zeilor li se permite cãutarea nemuririi pe teritoriul vechii Dacii, la fel ca ȋn vremurile demult apuse.

Nu știm dacă prințul va descoperi merele sau dacă acestea vor avea efectul scontat. Grecii antici susțineau că Herakles, chiar dacă a pus mâna pe respectivele fructe, și-a găsit totuși sfârșitul. Abia apoi a fost dus pe muntele Olimp, unde a trăit veșnic alături de zei. Deși tradițiile vechi susțin că el a trăit înainte de Potop, se pare că s-a întors pe Pământ de câteva ori. Cercetătorii au stabilit că ar fi trăit în Grecia între anii 1264 și 1226

În 1500 î.e.n. După Herodot, a trăit în jurul anului 1500 î.e.n. în Egipt, sub numele Arkhies. În jurul anului 1600 î.e.n. Același lucru se observă și la Gilgames, din dinastia E. Considera unul dintre giganti de dinaintea Potopului, miturile sumeriene susțin că el a fost al cincilea rege din prima dinastie postdiluviană din Uruk, iar anumite inscripții sau stabilite domnia prin secolul XXVII î.e.n. pentru budisti, Herakles a apărut pe Pământ și prin secolul al VI-lea î.e.n. sub forma lui Yalrapan, protectorul lui Buddha. Împărații romani Commodus și Maximian s-au declarat reîncarnările lui Herakles, dar nu putem considera

adevărate aceste afirmații, fiind mai firesc să le p[^]H[^]^HHSlunem pe seama arogantei celor doi împărați. Rămâne un mister cum a murit Herakles, iar apoi a trăit veșnic pe muntele Olimp, alături de zei, unde s-a căsătorit cu Hebe. Putem presupune că a devenit nemuritor spiritul său, însă pare improbabil ca Herakles să fi trăit ca spirit într-un loc material, alături de ființe materiale, chiar căsătorindu-se cu una dintre ele. Devine astfel plauzibilă următoarea ipoteză: aflat pe rugul aprins, în imposibilitatea de a-și pierde viața datorită nemuririi oferite de merele de aur, Herakles a fost luat de tatăl său și dus pe muntele Olimp, alături de ceilalți nemuritori. Pentru cei prezenți la eveniment, semizeul a fost mistuit de flăcări, apoi înviat de către Zeus și răpit, întocmai ca Mie în *Vechiul Testament*. Însă arderea corpului său poate fi privită în sens metaforic, flăcările mistuind partea muritoare a eroului, care a devenit astfel nemuritor. Doar acceptând această ipoteză putem înțelege de ce Herakles, devenit acum zeu, s-a putut întoarce de nenumărate ori printre muritori.

Cine a fost el cu adevărat? *Vechiul Testamente* amintește pe Nimrod, „cel dintâi viteaz pe pământ” (*Facerea* 10:8), fiul lui Cus și strănepotul lui Noe. „El a fost vânător vestit înaintea Domnului Yahweh; de aceea se și zice: «Vânător vestit ca Nimrod înaintea Domnului Yahweh»” (*Facerea* 10:9), continuă *Biblia*. *Cartea întâia a Cronicilor* afirmă, la rândul ei: „Lui Cus i s-a mai născut de asemenea și Nimrod. Acesta a început să fie puternic pe pământ” (1:10). Primul mare erou al lumii, după legendele grecilor, a fost Herakles, devenit celebru în primul rând pentru forța sa ieșită din comun. Ca vânător ne este prezentat atât în folclorul daco-român, cât și în mitologia greacă. Gânditorii evrei din primul secol al erei

noastre, precum Philo din Alexandria sau Yochanan ben Zakai, au interpretat pasajul biblic „vânător vestit ca Nimrod înaintea Domnului Yahweh” ca semnificând *potriva Domnului Yahweh*”, idee întâlnită mai apoi la Pseudo-Philo și la Symmachus. De

■ asemenea, istoricul evreu Flavius Josephus l-a descris pe Nimrod ca fiind un om ce s-a opus lui Yahweh. Unii rabini chiar au conectat numele Nimrod cu cuvântul „rebel”. Despre Herakles știm că a luptat în cel de-al doilea război al zeilor alături de tatăl său, împotriva giganților / pelasgilor conduși de Marduk / Yahweh. De altfel, în folclorul daco-român, unul

dintre inamicii lui Iovan Iorgovan / Herakles este Marcoci, nimeni altul decât Marduk / Yahweh. În unele tradiții antice, Nimrod a fost venerat ca zeu, același lucru întâmplându-se și cu Herakles. Lucrarea *Capitole ale rabinului Eliezar* din anul 833 relatează o tradiție evreiască veche, conform căreia Nimrod a moștenit de la tatăl său vesmintele lui Adam și Eva (croite din piei de animale), care îl făceau invincibil. În miturile grecești, Herakles purta pielea leului din Nemeea care, de asemenea, îi asigura invincibilitatea. Ca să nu mai vorbim de nemurirea oferită de merele de aur. Alte tradiții spun că, în timpul războiului împotriva lui Avraam, un tânăr i-a pătruns lui Nimrod în creier, înnebunindu-l. În mitologia greacă, Herakles a înnebunit de două ori, prima oară ucigându-și copiii, iar a doua, cel mai bun prieten. În *Divina Comedie* a lui Dante Alighieri, scrisă în secolul al XIV-lea, Nimrod este descris ca fiind unul dintre giganții închiși în Cercul Trădării din Iad. Iar Herakles, după cum am văzut, și-a trădat neamul pelasg, considerat un popor de giganți de către întreaga lume antică. În concluzie, putem presupune că biblicul Nimrod, „cel dintâi viteaz pe pământ”, este nimeni altul decât Herakles.

Nimród a fost identificat de numeroși cercetători cu primul împărat din istorie, Sarru-kinu („adevăratul rege” ori „regele legitim”) sau Sargon cel Mare, fondatorul imperiului akkadian, care a trăit aproximativ între anii 2334 și 2279 î.e.n. Despre Nimród, *Biblia* susține că „*împărăția lui, la început, o alcătuia: Babilonul, apoi Ereh (Uruk), Acad (Akkad) și Câine din ținutul Senaar (Sumer). Din pământul acela, el trecu în Asur, unde a zidit Ninive, cetatea Rehobot, Calah și Resen, între Ninive și Calah. Aceasta e cetate mare*” (Facerea 10:10-12). Sargon este cel care a construit Babilonul și Agadé / Akkad, apoi a cucerit Mesopotamia, unde a înființat imperiul akkadian. Dacă Sargon / Sarru-kinu este într-adevăr biblicul Nimród, înseamnă că avem de a face cu o nouă apariție a lui Herakles în mijlocul muritorilor. În autobiografia sa, împăratul Sargon susține că mama sa era o preoteasă, iar tatăl necunoscut. Unii cercetători au concluzionat că afirmația despre tatăl lui Sargon s-ar

traduce cel mai bine prin „nevăzut”, sugerând
că ar fi vorba

a despre o divinitate. Ne
amintim că

Herakles era fiul unei muritoare și a lui Zeus, numit Enlil de către sumerieneni. De altfel, Sargon s-a autointitulat „*preot investit al lui Anu*” și „*mare ensi* (conducător) *al lui Enlil*”. Mai mult, unul dintre fiii săi se numea Shu-Enlil, nume format din cel al zeului atât în egipteană, cât și în sumeriană. În tăblițele de lut akkadiene se povestește că împăratul Sargon cel Mare a reușit de trei ori să ajungă până la Marea de Sus (Marea Neagră), unde a capturat ținutul Tilmun (Ardealul). În *Epopoea lui Ghiigames*, eroul a plecat către „*Tara Dilmun, grădina Soarelu*” pentru a afla secretul nemuririi. Iar legendele antice ne-au arătat că Herakles a făcut numeroase călătorii în Grădina Zeilor din Dacia, același Ardeal. În autobiografia sa, Sargon afirma că, până a deveni paharnicul regelui Ur-Zababa din Kis, a avut în grijă o grădină în care zeița Istar obișnuia să se plimbe. Din câte ne-au transmis anticii, Grădina Zeilor era, așa cum am mai spus, Ardealul. *Lista regilor sumerieneni* afirmă că tatăl lui Sargon era un grădinar, ceea ce a fost interpretat adesea prin sensul propriu al cuvântului, de îngrijitor al unei grădini. Însă e posibil ca, în realitate, epitetul „grădinar” să desemneze un locuitor al Grădinii Zeilor, ceea ce ne duce tot la tatăl „nevăzut” al împăratului, zeul Enlil. În cartea *As it Was* din 1976, Cyril Henry Hoskins, autodeclarat reîncarnarea călugărului tibetan Lobsang T. Rampa, chiar vorbea despre entități venite dintr-o realitate paralelă, care veghează asupra evoluției omenirii, ce poartă numele „*Grădinarii Pământului*” - probabil o referire la aceeași grădină edenică din Dacia. De asemenea, în basmul *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos* al fraților Grimm, eroul (altfel ego-ul lui Herakles) este fiu de grădinar. Si Sargon cel Mare s-a aflat în conflict cu zeul Marduk, inamicul lui Enlil, la fel ca Herakles. *Cronica regilor timpurii* susține că împăratul a construit orașul Akkad / Agadé pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Pentru această faptă, „*marele stăpân Marduk s-a infuriat și l-a distrus poporul prin foamete*”. Într-o inscripție din palatul său din Khorsabad, Sargon afirma: „*în furia inimii mele am numărat toate armatele zeului Assur, am privit ca un leu în ambuscadă și am avansat pentru a ataca aceste țări*”. Iar în autobiografia sa, declara că „*la vârsta de 55 de ani, toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agadé, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare*”. Leul cu care se asemăna era unul dintre simbolurile zeului Enlil. De altfel, Herakles a fost reprezentat de vecii greci acoperit cu o blană de leu.

Unii cercetători ai *Bibliei*, precum profesorul Ronald Hendel de la Universitatea California,

au ajuns la concluzia că Nimród nu este decât o vârstionare a lui Ninurta, zeul războiului în religiile mesopotamiene, fiul lui Enlil și

al lui Ninhursag. Numit initial Ningirsu, Ninib sau Ninip.

Ninurta făcea parte în Nippur dintr-o

triadă sfântă, alături de părinții săi.

Consoarta sa era zeița Ugallu sau Bau. Un număr foarte mare de imnuri și incantații i-au fost dedicate, unde este prezentat ca un erou ce salvează lumea de boli și de influența demonilor. La fel ca Herakles, Ninurta a învins o serie de monștri, cunoscuți sub numele „Eroii uciși”, cum ar fi Războinicul Dragon, Regele Palmier, Stăpânul Saman-ana, Taurul-Bizon, Sirena, Șarpele cu șapte capete, Berbecul sălbatic cu șase capete sau pasărea Anzu. Aceste creaturi se aseamănă cu cele învinse de Herakles

pe parcursul călătoriilor sale. Războinicul Dragon - Hydra din Larnea, Șarpele cu șapte capete - Ladon (sau Lotan în mitologia ugaritică), Taurul-Bizon - Taurul lui Poseidon (ori Taurul ceresc în *Epopoea lui Gilgames*), pasărea Anzu - păsările stimfaliene. În Mesopotamia, Ninurta era reprezentat cu aceleași arme ca și Herakles: un arc, o sabie curbată (armă tragică) și o ghioagă numită Sharur, care poate vorbi și lua forma unui leu înaripat. Mentorul lui Ninurta era unchiul său, Enki. Despre Herakles știm că s-a născut și și-a petrecut tinerețea în Dacia, tărâmul familiei lui Enki, până când a trecut de partea tatălui său, trădându-și neamul.

Ultima soție a lui Herakles, Hebe, era zeița tinereții, misiunea sa fiind de a servi zeilor pe muntele Olimp ambrozii și nectar, cele două elemente ce acordau viața veșnică. Printre epitelile consoartei lui Ninurta, Nintinugga / Bau / Baba / Gula, se găsea și Nm-din-dug („doamna care redă viața”), ea fiind zeița vindecătoare care, după Potop, a redat omenirii ce ne duce cu gândul „suflet de viață”. Numele lui Ninurta se poate traduce ca „domnul brazdel”, la Brazda lui Novac, care traversează Dacia de la vest la est. Asa cum

mai spus, numele daco-român al lui Herakles, Iorgovan, provine din grecescul „*georgos*” („agricultor”). O curiozitate ignorată de cercetători este prima parte a numelui lui Ninurta. În realitate, „*nin*” este de gen feminin, înseamnă „doamnă”, un epitet bizar pentru un zeu. Explicatia s-ar putea găsi în miturile grecilor, care susțineau că Herakles a fost timp de un an sclavul prințesei Omphale din Lydia, care l-a obligat să poarte doar haine femeiești și să se ocupe doar cu îndeletniciri feminine. Poate această experiență l-a făcut să fie atras și de bărbăți, după cum tot grecii afirmau. Dacă ținem cont și de faptul că tatăl amândurora era Enlil / Zeus, putem presupune că Ninurta și Herakles sunt unul și același personaj. Astfel, ajungem la concluzia că Herakles a fost primul fiu al lui Enlil și moștenitorul tronului acestuia, născut printre pelasgii din Dacia, devenit nemuritor după descoperirea merelor de aur din Ardeal, cel care și-a ajutat tatăl în nesfârșita luptă împotriva Veghetorilor lui Enki și Marduk, jucând un rol important în modelarea istoriei reale a Pământului.

Părintele Cleopa sau cum ajung nebunii sfinți

Ilie Cleopa este unul dintre cei mai importanți și mai respectați reprezentanți ai ortodoxismului românesc. Arhimandritul Ioanichie Bălan spunea despre el: „Părintele Cleopa este considerat, pe drept cuvânt, unul din cei mai iscusiți duhovnici, sfinți și

predicatori ai monahismului românesc contemporan. Viața sa interioară exemplară, de ascet și sihastru consacrat, experiența sa în nevoița monahală, vastele sale cunoștințe scripturistice și patristice de autodidact care te uimesc, memoria sa rar întâlnită, blândețea, dragostea sa de oameni, râvna pentru Dumnezeu și cuvântul său hotărât, înțelept și precis, unit cu darul frumoasei vorbiri în grai dulce moldovenesc fac din Arhimandritul Cleopa Ilie o personalitate în spiritualitatea noastră ortodoxă. Credincioșii, numeroșii săi fii duhovnicești, călugări și mireni, îl socotesc ca fiind o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru Biserica noastră”. Creștinii îl stimează atât de mult, încât foarte mulți se închină la mormântul său și la fosta lui chilie, de unde iau pământ și flori, susținând că „simt ajutor, prin rugăciunile sfinției sale”. La sfârșitul anului 2005, Biserica Ortodoxă Română a declarat că are în vedere deschiderea procesului de canonizare a părintelui Cleopa, precum și trecerea lui în calendar sub numele Cuviosul Cleopa de la Sihăstria. Pentru a înțelege de ce merită atât de mult să fie nu doar iubit și respectat, ci și canonizat, nu trebuie decât să citim câteva dintre cuvintele lui. De exemplu, un fragment din volumul al șaptelea al lucrării Ne vorbește părintele Cleopa:

Am văzut, pe unele pomelnice pe care le
 aducem, că pomelnici pe dracul Noroc, zicând:
 «Pentru norocul fetei, pentru norocul
 palatului, pentru norocul familiei». Ce mi-ai
 fost pe dracul pe pomelnici? Voi știți cine a
 secerat milioane de suflete. Voi vedeți că
 până la venirea lui Iisus Hristos, China, India,
 Japonia și insula Java și atâtea state se
 închinau la idoli, la diavoli, la Brahma, lui
 draci? Voi știți că până la venirea Domnului,
 oamenii săltați și nebuni, pentru fiecare
 păcat aveau un zeu? Marte, zeul războiului,
 făcând aduceau statuia lui, îndată trebuia să se
 facă război. Sa ompea câte mai mulți oameni,
 că așa îi plăcea. Veneau, zeita discordiei,
 când îi aduceau statuia, trebuia ca toți să se
 stădească și să se bata, făcând războaie
 discordiei. Nemis, zeita frumuseții. De acolo
 ne-au rămas cerceii și podoabele femeiești.
 Când o aduceau, îi puneau cerceii de aur
 margele de aur și toți trebuiau să fie pudrați,
 cu zarzoane, inele, cercei și să joace în fața
 ei. Că așa îi plăcea zeitei Nemis. Apoi
 Atrodia, zeita desfrăului. Îi aduceau statuia și
 o trăgeau într-o pădure deasă și acolo
 barbatii și femeile faceau cele mai mari urgii
 înaltele ei, că așa îi plăcea ei desfrăul și
 urgiile. Era Neptul, zeul apelor, Uranus, zeul
 pomelnici. Era și Molon, zeul fetei, la
 romani, la sumerieni și la cartaginezi. Cum
 era acest zeu Molon sau

Noroc, cum îi zicem astăzi? I se purta statuia într-o căruță cu două roți,
 din aramă sau

făcută

din argint. În spate, zeul Noroc avea un cuptor de aramă și în fața lui o tigaie din aramă; și-i
 dădeau foc lui Noroc pe la spate, până se înroșea și tigaia, și el. Popii lui purtau în mâini
 niște securi mari, ascuțite. Ce jertfă primea Noroc? Numai copii sugari de la mamele lor.
 Veneau în satul tău, de unde ești tu. Trăgeau căruța lui Noroc cu tigia roșie, înfierbântată,
 și strigau, bătând din palme: «Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfă lui Noroc!...» Atunci,
 nebulone de femei ziceau una alteia: «Cumătră, îți dai copilul?» «Îl dau, ca să am noroci».
 Lua muierea copilul de la sân și îl dădea în mâna slujitorului idolesc, care îl tăia bucăți și îl
 puneau în tigia lui Noroc să se frigă. Până la 40-50 de copii se puneau odată în tigia
 aceea. Mirosea în urma lui numai a friptură de copii proaspeți. Așa a secerat dracul Noroc
 milioane de copii. S-au dus mamele lor în fundul iadului. Acolo stau în vecii vecilor, că au
 dat jertfă lui Noroc. Voi nu vedeți ce zice Isaia? «Vai de cei ce fac masă dracilor și aduc
 jertfă lui Noroc!» Și voi, creștinilor, îi scrieți numele pe pomelnici. Vai de mine! Mare
 nebulie, mare rătăcire! N-ai pe Dumnezeu? Pui pe dracul Noroc? Numai ce auzi pe bețivi la
 crâșmă, zicând: «Hai noroc, cumătre!» Uneori, vezi creștini pe drum că se salută: «Hai
 noroc, vecinei». Dacă l-ai întreba cine-i noroc, nu știe, dar știe să-l pomenească. Mai chemi

pe dracul Noroc după atâtea mii de an? Te închini lui satana? Zi: «Bună ziua, cumătre! Bună ziua, vecine! Bună seara, mătușă!» Când zici «bună ziua», arăți că Dumnezeu e bun. Vă rog să nu-l mai puneți pe pomelnicele voastre și nici să nu-l mai pomeniți pe idolul Noroc!"

Sunt sigur că creștinii au sorbit cuvintele cuviosului părinte precum Oana Roman două vagoane de clătite. Cu toate că nu am nici pe departe „*vastele sale cunoștințe scripturistice*”, n-am putut să nu remarc o serie de erori grave printre prea-sfintele cuvinte ale prea-sfântului Părinte. Zece, precum poruncile dictate lui Moise. Ori le-o fi strecurat Diavolul acolo, pentru a ispiti turma de robi ai lui Hristos care îndrăznește să cerceteze, în loc să creadă, ori Necuratul mi-a întunecat mie mintea, pentru a-mi asigura un loc într-un cazan cu smolă din fundul Iadului. Oricum ar fi, trebuie să subliniez acele nereguli, măcar în speranța că bunul Dumnezeu, care a omorât din dragoste satanistii copii egipteni în vremea lui Moise (și alte câteva milioane pe parcursul istoriei), se va milostivi și îmi va arăta ceea ce este dreptă. Doamne, binecuvântează-mă cu înțelepciunea pe care i-ai oferit-o sfântului Solomon, pe care a folosit-o pentru a propune tăierea unui copil în două! Si permite-mi să-mi exprim îndoiele ca nelegiuitul apostol Toma, în speranța că-mi vei arăta și mie găurile... din palme. Așadar:

1. Cine naiba (scuză-mi, Doamne, limbajul) e Nemfis, „*zeița frumuseții*”? Sau, vorba celebră a trupei Smokie, „*Nemfis, Nemfis, who the fuck is Nemfis?*”. E un derivat al orașului egiptean Memphis? O fi vorba despre zeița egipteană Nephtys? Sau un hibrid între cele două nume? Ori un nume inventat de sfântul părinte, cuprins în acel moment de un lapsus păcătos? Nu există nicio zeitate cu acest nume, decât în imaginația lui.

2. Afrodita era zeița desfrâului iar discipolii ei îi trăgeau statuia într-o pădure pentru a o pune de o „*urgie*”? În primul rând, Afrodita era zeița frumuseții și a iubirii (nu inventata Nemfis). În al doilea, conform DEX-ului, „*comportare, faptă, maw[^]^B i[^]j[^]Bnifesta re de om dușmănos, furios etc.*” ori „*ură, furie*”. Ar trebui să înțelegem că grecii antici duceau statuia Afroditei în pădure apoi se băteau ca chiorii? Dădeau foc la copaci, trăgeau animalele de cozi? Jucau fotbal cu iepuri și vervețe în loc de mingi, tipând „*mergem la Mondial, că suntem mai tari ca românii*”? Sau pocneau pui de căprioară urlând „*This is Sparta*”? Cuvântul pe care părintele Cleopa îl căuta este „*orgie*”, care înseamnă cu totul altceva. E drept că în cultul Afroditei se practicau și orgii, dar cel mai adesea erau organizate în temple. Chiar nu era nevoie ca înfierbântații discipoli ai ei să-i care statuia în boschetii unei păduri, pentru un „gang bang” rapid. Dar cine stă să se încurce în astfel de amănunte? Părintele Cleopa în niciun caz.

3. „*Venera, zeița discordiei*”? De fapt, Venera era la romani unul dintre numele alternative ale zeiței Venus, aceeași Afrodita de mai devreme a grecilor. Zeița discordiei era numită Eris de către greci și Discordia de către romani, dar se pare că prea-smintitul (pardon, prea-sfintitul) Cleopa a studiat o altă mitologie, diferită de cea pe care o cunoaștem noi. Căci încurcate sunt căile neuronale ale domnului... Cleopa.

4. „*Neptul, zeul apelor*”? Poate Neptun, zeul mărilor la romani. Dacă n-o fi o greșeală de tipar iar părintele chiar s-a împotmolit în acest nume simplu, mă întreb ce ar fi ieșit dacă ar fi încercat denumirea greacă a acestei divinități, adică Poseidon. Sper că nu... Poseidol, care sună a alifie.

5. „*Uranus, zeul pământului*”? Să-mi fie cu pardon dar nu pot să nu mă întreb unde sunt „*vastele sale cunoștințe scripturistice și patristice de autodidact care te uimesc*”, despre care vorbea arhimandritul Bălan. Uranus la greci (mai exact Ouranos), numit Caelus de romani, era zeul Cerului. De fapt, exact asta înseamnă și numele său. Mama și soția sa, Gaia, era zeița Pământului. Dar dacă lisus a spus „*precum în Cer, așa și pe Pământ*”, e ușor să se creeze o confuzie între cei doi termeni în mințile cuiva considerat „*o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru Biserica noastră*”.

6. Moloh era „*zeul fericirii, la romani, la sumerieni și la cartaginezi*”? Sumerienii n-au auzit în viața lor de această zeitate, iar romanii i-au întâlnit numele doar vag, fără a simți nevoia să-i adopte cultul. Moloch era o zeitate amonită, venerată și de canaaniti, fenicienii, cartaginezi și levantini. Numele său înseamnă „regele”, ceea ce îl transformă în

conducătorul zeilor, însă nu există nici măcar un singur amănunt care să îl lege de fericire. Prin urmare, nu avem niciun motiv să îl considerăm „zeu fericirif”, așa cum dorește nea Cleopa sau, mai exact, „cuvântul său hotărât, înțelept și precis, unit cu darul frumoasei vorbiri în grai dulce moldovenesc”. E ghini di tăt, părinte, nu-i așa?

7. Cine naiba (ptui, Doamne, iar am scăpat cuvântul necurat) îl numea Noroc pe Moloch?!? Absolut nimeni! Nu există nicio singură legătură a lui Moloch cu norocul, darămite o redenumire a sa. Si de când are cuvântul „noroc” o conotație negativă? Când cineva pronunță acest cuvânt înseamnă că se închină Diavolului sau doar îl cheamă „pe dracul Noroc după atâtea mii de ani”? În acest caz, cum se face că *Biblia*, cartea de căpătâi a

oricărui creștin (implicit și a lui Cleopa), nu susține această roaba Liel, a născut

—rf ineptie? „Zilpa,

lui Iacovun fiu. Atunci a zis Lia: «Noroc» Și i-a pus numele Gad’ (Facerea 30:10-11). Acest Gad sau Noroc a devenit tatăl unuia dintre cele douăsprezece triburi ale israelitilor. În *Cartea întâia a Regilor* 22:5, un proroc pe nume Gad l-a sfătuit pe regele David să plece din Moab în Iuda. În *Cartea a Doua a Regilor* (capitolul 24), Dumnezeu îi vorbește lui David prin acest proroc. În *Cartea întâia a Cronicilor* 29:29 se spune că „Gad, văzătorul a scris o istorie a regelui David. În aceste cazuri, Gad sau Noroc nu reprezintă o invocare a Diavolului? Ori *Biblia* reprezintă o excepție, pentru că e „cuvântul Domnului”, iar Domnul are voie să încalce orice regulă? E drept că în *Cartea lui Isaia* 65:11 se vorbește despre o zeitățe canaanită, numită Gad, diferită de Moloch. Însă, ținând cont de celelalte două personaje biblice ce poartă acest nume, nu putem considera cuvântul „noroc” o închinare la Satan. Despre noroc pomeneste și *Cartea lui Tobit*, bineînțeles, tot fără nicio conotație negativă: „Și-i zicea slujnica: «Da, tu ești cea care ți-ai ucis bărbații? Căci, iată, ai fost dată în căsătorie la șapte, și n-ai avut noroc de nici unul!»” (3:8). Norocul e întâlnit și în *Cartea lui Ieremia*, având același sens pe care îl cunoaștem cu toții (mai puțin Cleopa): „Dara doua zi Pașhurra dat drumul lui Ieremia din temniță și Ieremia i-a zis: «Domnul nu te mai numește Pașhur (Noroc din toate părțile), ci Magor Misabib (Spaimă din toate părțile)»” (20:3). Până la urmă, cine are dreptate, stimate oite? *Biblia* sau părintele Cleopa?

8. „Voi nu vedeți ce zice Isaia? «Vai de cei ce fac masă dracilor și aduc jertfă lui Noroc!»”, spunea părintele Cleopa. Din păcate, nu și Isaia. Citatul biblic este următorul: „Și voi, cei ce ați părăsit pe Domnul, care ați uitat de muntele Meu cel sfânt, care întindeți masă pentru dumnezeul Gad și umpleți o cupă pentru Meni” (Isaia 65:11). Se pare că „memoria sa rar întâlnită”, lăudată de arhimandritul Bălan, mai dădea și rateuri uneori.

Astfel se explică și numeroasele confuzii mitologice din mintea mult prea-luminată a mult prea-fericitului Cleopa.

9. În fata statuii lui Moloch se afla „o tigaie din aramă” care se încingea și „până la 40-50 de copii se puneau odată în tigaia aceea”? Nu știu ce tigiă a văzut nea Cleopa la viața lui, dar ce descrie el sigur nu e tigaie ci, mai degrabă, piscină. Ori a lansat Bahmuteanca o nouă tigaie, numai bună pentru hrănit un sat întreg. „Mirosea în urma lui numai a friptură de copii proaspeți”. Cum o fi mirosul de copii proaspeți? Există oare și miros de copii vechi? Oare în urma lui Cleopa nu mirosea a creier încins (și proaspăt, neapărat) în timp ce debita asemenea tâmpenii?

10. „Buda” e Buddha, că vorbim despre numele unui personaj, nu despre căcătoarea unde îi veneau cele mai bune idei creștine viitorului sfânt din calendarul ortodox.

Si pentru că a dat dovadă de idei dintre cele mai bune, în cartea sa, *Drumul sufletului după moarte*, părintele Cleopa ne-a sfătuit următoarele: „Când vezi că s-a îmbolnăvit în casă mama, sora, fratele, soția, nepotul, copilul, tata, fiica, nu aduce întâi doctorul; întâi adu preotul și-l spovedește curat de toate păcatele”. De ce să facem asta? Pentru că popii sunt specializați în acordarea primului ajutor? Sau pentru că au vindecat vreo boală până acum? Ori prea extaziatul voia să ne vadă pe toți morți? Tot Ilie Cleopa este cel care, la un

moment dat, afirma că „*până la întruparea și învierea Domnului nostru Iisus Hristos, nimeni nu se putea mântui, căci raiul era închis și nu era revărsat peste lume harul Duhului Sfânt. Ceea ce trebuia să înțelegem e că sufletele tuturor oamenilor, inclusiv ale celor care respectau poruncile lui Dumnezeu (printre care enumerăm profeții sau sfinții), ajungeau direct în iad. Și acolo au rămas timp de multe mii de ani, până a venit Iisus să deschidă raiul. Prin urmare, nu conta dacă oamenii erau buni, dacă erau aleși de Dumnezeu pentru diferite misiuni (așa cum sunt profeții *Vechiului Testament*), sau dacă respectau cu sfințenie învățăturile preoților. Cu toții ajungeau în iad. Dar totuși Tatăl ceresc avea grijă de ei, ferindu-i de focul Gheenei și de furcile încornoraților demoni. Și stăteau bieții de ei în cazanele cu smoală, plictisiți și frustrați, întrebându-se când va veni Iisus cu cheia porții raiului sau, măcar, de ce Dumnezeuul atotputernic nu face o altă cheie. În *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Cleopa ne-a lovit cu o nouă serie de ineptii. Una dintre ele se referă la același Rai, pe care îl confundă în continuare cu Grădina Edenului. Pentru Cleopa, Raiul, care „*era de câteva zeci de ori mai mare decât Europa*”, se afla în Mesopotamia. Nu știm cum a încăput în Mesopotamia acest Rai uriaș, de zeci de ori mai mare decât un continent dar, bănuiesc că, împăturit cu grijă la colturi și înghesuit cu putere... intră până la urmă. Dacă nu, „*mai taie din el, dă-l dracu*”, vorba braconierului mustăcios. „*De la potop s-a ridicat Raiul în văzduh către răsărit*”, mai spune nea Cleopa, pentru că, dacă șerpilor și măgăritele pot vorbi iar din doi oameni pot lua naștere patru rase diferite și alte câteva subrase, de ce nu ar putea zbura și grădinile? Mai ales cele fermecate, mai mari decât continentul pe care sunt așezate, în care se găsesc pomi magici și șerpi vorbitori. Cleopa ne mai spune că tot acolo, în Irak, „*a fost Turnul Babei, făcut de Nimrod, împăratul Babilonului. Singurul uriaș care s-a născut după potop*”. Prea smintitul părinte ne dovedește din nou că nu-și cunoaște *Biblia*, ci o povestește ca Mahommed când a compus *Coranul*. Dacă ar fi cunoscut- o, ar fi știut probabil de Goliath, cel ucis de păstorul David, dar și de uriașii descoperiți în Canaan de evreii fugiți din Egipt sub conducerea lui Moise. Bineînțeles că în *Biblie* Nimrod nu are nicio legătură cu Turnul Babei, dar imaginația părintelui Cleopa încerca în acel moment să atingă apogeul. „*El a zis că nu se teme că mai vine un potop, și a zidit turnul Babei pe un loc înalt*”, a plusat „*unul din cei mai iscusiți duhovnici, sfințnici și predicatori ai monahismului românesc contemporan*”, deși în *Geneza* biblică avem o altă poveste, unde un*

grup de oameni a încercat să construiască Turnul pentru a ajunge la cer.

„Când S-a pogorât Dumnezeu, Nimrod era pe lângă turn. Si la un cutremur mare, turnul s-a risipit pe jumătate și l-a prins și pe Nimrod. Acolo i-a fost moartea!”. Părinte, de unde le scoți?!? Nu știu ce naiba ai fumat, dar vreau și eu...

Cleopa se lăuda chiar că a avut parte de o întâlnire de gradul III. în *Viata părintelui Cleopa*, scrisă de arhimandritul Ioanichie Bălan, afirma următoarele: „Eram într-o noapte la ora unu în bordei. Făcusem

Miezonoptica și eram pe la sfârșitul Utreniei, când deodată aud: buf, *W buf, buf! Se cutremura pământul. Eu am ieșit să văd ce se aude, dar când am deschis usa la bordei am văzut afară o lumină mare și în lumină, o mașină de alamă cu multe roti. Din ea a coborât un om înalt, cu ochii mari, pe jumătate albi și pe jumătate negri, care numai atât a zis apăsător: «Ce cauți aici?» Atunci mi-am adus aminte ce zic Sfinții Părinți. Că dacă ai Sfintele Taine, îl ai pe Hristos viu! Eu aveam Sfintele Taine într-o scorbură de brad în bordei. Si când am văzut așa, am intrat repede înăuntru, am cuprins bradul cu Sfintele Taine în brațe și numai atât am zis: «Doamne Iisuse, nu mă lăsa!» Să vezi tu atunci rugăciune când este dracul la ușă! Si când m-am uitat din nou afară, l-am văzut cum se dădea înapoi alungat de puterea lui Hristos. Lângă bordei era o râpă mare unde a căzut acel duh necurat. Dar cum a căzut? Când a ajuns la râpă, s-a dat de trei ori peste cap cu tot cu mașină și pe urmă a căzut și s-a făcut un zgomot mare de mi-au tiuit urechile până a doua zi la ora unu". în cazul în care părintele nu era „fumat” în acea zi și întâmplarea este reală, mă gândesc că acel „om înalt” n-a plecat din cauza rugăciunilor, ci de frica lui Cleopa. Nu e bine să te pui cu nebunul, mai ales când ești singur cu el noaptea, în pădure. Dar dacă acel om era vreun pădurar care s-a prăbușit cu mașina în râpă, în timp ce nebunul își freca mâinile de bucurie că a învins „demonul”?

Nu-ti trebuie cunoștințe de psihiatrie pentru a-ti da seama că Mie Cleopa nu avea toate

țiglele pe clopotniță sau că turla sa era plină de liliaci. Înțeleg asta foarte bine, citind doar câteva dintre aberațiile sale. Ceea ce

nu pot însă să înțeleg este cum de s-au găsit atâtea sute de mii de oameni care să-l cinstească, respecte și chiar venereze. Si de ce naiba ar vrea cineva să-l canonizeze? Pentru scenariile rupte de realitate pe care le inventa? Pentru necunoașterea *Bibliei*? Pentru lipsa logicii? Sau pentru profețiile pe care le-a făcut, dar nu s-au împlinit? Cum se face că ne alegem ca modele doar oameni dereglați, însă ne ignorăm complet adevăratele valori? Oare câți mai știu astăzi cu ce se ocupau Aurel Vlaicu, Traian Vuia, Henry Coandă, Ciprian Porumbescu, George Enescu, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Ana Aslan sau Emil Racoviță? Punem pariu că numărul lor e mult mai mic decât cel al fanilor lui Cleopa? Având

talentul de a cinsti astfel de oameni, de ce ne mai mirăm că totii care ne conduc țara de la Revoluție încoace n-au făcut decât să ne îngroape de vii în mocirlă? Sau că nu mai reușim să ajungem la un turneu final de fotbal de foarte mulți ani?

PS: Când în multe state europene Biserica a donat bani și chiar terenuri în încercarea de a ajuta țările respective să depășească perioada de criză financiară, Biserica Ortodoxă Română face lucrurile tocmai invers. Nu doar că primește anual din ce în ce mai mulți bani din bugetul țării și își desfășoară numeroase afaceri

pentru care nu plătește absolut nicio taxă Hf ^®R«(fără a mai lua în calcul banii donați de turma de drept-credincioși), dar a reușit să găsească încă o metodă de a stoarce și mai mulți bani din buzunarele noastre. Recent a cerut să-i fie retrocedate aproximativ 2.200 de clădiri confiscate de regimul comunist, printre care liceul Dinu Lipatti sau Academia Tehnică Militară. Cu mâna întinsă lung până în bugetul nostru și-asa

sărac, patriarhul Daniel nu s-a sfiit să declare că „*restituirea completă a bunurilor bisericești este necesară pentru a ajuta biserica în multiplele ei activități*”. Astfel, B.O.R.-ul va primi înapoi majoritatea clădirilor, urmând să primească niște sume colosale din închirierea celorlalte, cum ar fi instituțiile de învățământ, de exemplu. Bineînțeles că nici aceste venituri nu vor fi impozitate. Și astfel, Biserica Ortodoxă Română se va îmbogăți practic peste noapte mult mai mult, cu ajutorul banilor noștri. Dar bine că avem învățăturile fanatice ale lui Cleopa care să ne țină de frig, de foame și de sete, în timp ce admirăm palatele popilor și mașinile lor luxoase. Mânca-te-ar Raiul, părinte, cu totii popii tăi, că nu mai scăpăm odată de voi!

35. Izvorul vieții

„*Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și*

*acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...» De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat’, spune Geneza biblică. Povestea unei grădini primordiale, în care se află sursa nemuririi, a înfierbântat mințile oamenilor din toate timpurile. Dar mai ales în Evul Mediu, când fanatismul creștin a atins cote maxime, lucru demonstrat de Inchiziție și cruciade. Nebunia acestei perioade a început în 1145 atunci când, după cum relatează episcopul german Otto de Freising în *Chronicon*, Papa a primit o scrisoare misterioasă de la un conducător creștin din India. Cel care i-a înmănat Papei scrisoarea era episcopul Hugh din Gebal, un oraș de pe coasta mediteraneană a Siriei. Semnatarul scrisorii era un necunoscut ce își spunea Ioan Bătrânul, despre care se credea că era un descendent al magilor ce i-au adus daruri lui Iisus și că a întemeiat un puternic regat creștin la capătul lumii, după ce i-a învins pe regii musulmani din Persia. Acesta îi declara Papei că unul dintre râurile Edenului curge prin țara sa, India. E drept că nimeni nu auzise până în acel moment de părintele Ioan sau de un puternic regat creștin în estul Asiei. Însă când regii mongoli au atacat granițele imperiului musulman, învingându-l în 1141 pe sultanul Sanjar, Papei i-a fost prezentată vestea ca o victorie a unui rege creștin ce îi atacase pe musulmani din partea cealaltă a Asiei. Prin urmare, existența părintelui Ioan și a regatului său erau pentru europeni cât se poate de plauzibile. Imediat după ce a aflat de existența misteriosului Ioan și a unuiia dintre râurile Paradisului, Papa Eugeniu al III-lea a cerut organizarea unei noi cruciade. Mai ales că acest lucru se întâmpla după ce, cu un an înainte, creștinii fuseseră înfrânți de către musulmani la Edessa. Musulmanii au obținut o nouă victorie și în 1146, iar armatele creștine, conduse de francezul Ludovic al VII-lea și de germanul Conrad al III-lea, au plecat către Asia Mică un an mai târziu, la ordinul Papei. Turcii au reușit să nimicească ostile creștine și totul părea pierdut. Însă, conform cronicilor vremii, părintele Ioan a trimis în 1165 o scrisoare împăratului Bizanțului, împăratului Sfântului Imperiu Roman și altor regi, prin care își declara intenția de a veni cu armata sa în Țara Sfântă. Din nou și-a descris regatul ca fiind locul în care se află poarta Raiului și prin care curge unul dintre râurile Paradisului. Ajutorul promis nu a venit niciodată, spre dezamăgirea lumii creștine. Ba chiar Saladin, sultanul Egiptului și al Damascului, a unit lumea musulmană sub conducerea sa și a cucerit Ierusalimul în 1187, ceea ce a dus la o nouă cruciadă, condusă de regii Angliei și Franței, Richard Inimă de Leu și Filip al II-lea August, și împăratul Germaniei, Frederic I Barbarossa.*

În timp ce luptele cu musulmanii continuau, drumul către India rămânea închis pentru europeni, iar credința că în acea țară curgeau apele Edenului înflorea. La sfârșitul secolului al doisprezecelea și-a făcut apariția lucrarea *Românca of Alexander*, o biografie a lui Alexandru Macedon care vorbea despre trei fântâni miraculoase. Una

îi întinerea pe cei bătrâni, a doua oferea nemurirea iar ultima învia morții. Erau localizate în regiuni diferite, una dintre ele izvorând din Tigris și Eufrat (în Orient), alta din Nil (Egipt) iar cea de- a treia din Gange (India), acestea fiind în viziunea Europei medievale cele patru

râuri ce izvorau din Grădina

233/901

341/
901

Edenului. Cartea susținea că Alexandru a descoperit Fântâna Tinereții, din care au băut cincizeci și șase dintre însoțitorii săi. Însă cum ar fi putut ajunge creștinii europeni la acea fântână, din moment ce drumul către India era blocat de musulmani? Papii au încercat de nenumărate ori să comunice cu părintele Ioan, „*ilustrul și magnificul rege al Indiei și mult iubit fiu al lui Hristos*”. În 1245, Papa Inocențiu al IV-lea l-a trimis pe Giovanni da Pian del Carpine prin sudul Rusiei la conducătorul mongolilor, pe care îi considera nestorienii (o sectă creștin-ortodoxă) iar pe han ca fiind părintele Ioan. În 1254, armeanul Haithon a călătorit degizat spre Mongolia, prin estul Turciei. El consemna trecerea printr-o trecătoare din apropierea Mării Caspice, numită Poțile de Fier, ceea ce a dus la speculația că acea călătorie era asemănătoare celei a lui Alexandru, despre care se spunea că a turnat fier topit pentru a închide o trecătoare. Emisarii papali ce căutau tara părintelui Ioan au fost însoțiți de aventurieri, precum frații Niccolo și Maffeo Polo, Marco Polo (fiul lui Maffeo) sau cavalerul german William de Boldensele. Cavalerul englez John Maundeville scria că a descoperit Paradisul biblic în cartea *The Voyages and Travels of Sir John Maundeville, Knight*, ce a devenit un adevărat bestseller în Europa medievală.

Deoarece rutele terestre erau blocate de dușmani, regatele creștine europene au căutat o nouă rută către apele miraculoase din India. La mijlocul secolului al cincisprezecelea, regatul Portugaliei încerca să ajungă în India pe mare, înconjurând Africa. În 1495, portughezul Dinis Dias a ajuns la gurile fluviului Senegal, despre care nota că „*se spune că izvorăște din Nil, fiind unul din glorioasele râuri ale pământului, fiindcă își are izvorul în paradisul terestru, Grădina Eden*”. A fost urmat de alți exploratori, care au ajuns până la Capul Bunei Speranțe, până în 1499 când Vasco da Gama a reușit să înconjoare Africa și să ajungă în India mult-visată. Cu toate acestea, nu portughezii au fost cei care câștigat întrecerea. Spaniolul Cristobal Colon sau Cristofor

Columb, italian la origine, a descoperit că poate ajunge în India mult mai repede navigând spre vest, după ce a cercetat hărți și scrieri vechi. Deși i-au respins de trei ori propunerea, regele Spaniei, Ferdinand al II-lea de Aragon, și soția sa, Isabela I, i-au permis într-un final lui Columb să plece în căutarea Indiilor prin vest. Astfel, în octombrie 1492, Columb a ajuns la insulele Bahamas, despre care credea că sunt cele din tara legendarului părinte Ioan. Două decenii mai târziu, regele Ferdinand i-a cerut aventurierului Ponce de Leon să găsească fără întârzieri apele ce întinereau. Acesta a interogată și chiar torturat numeroși „indieni”, pentru a-i forța să dezvăluie locul în care se afla izvorul miraculos. În 1511, unii băștinași i-au mărturisit că pe insula lor exista un izvor din care a băut un bătrân, căruia imediat „*l s-a întors bărbăția și putea să facă tot ce făcea un bărbat tânăr, s-a însurat și a făcut și copii*”. În raportul său către regele Ferdinand, consemnat de istoricul oficial al Curții, Peter Martyr de Angleria, Ponce de Leon declara că băștinașii din insulele Lucayos sau Bahamas povesteau că „*există o insulă... în care se află un izvor etern, ale cărui puteri magice constau în faptul că, dacă cineva bea din el, probabil îi însoțit de o anumită dietă, devine tânăr din nou*”. Pe 23 februarie 1512, Ferdinand i-a acordat aventurierului un Patent de Descoperire, ordonându-i să găsească respectiva insulă. Pe fiecare dintre cele câteva sute de insule din Bahamas, marinarii lui Ponce de Leon au fost nevoiți să bea apa nenumăratelor pâduri, în căutarea celei miraculoase. Au fost interogați alți „indieni” care, prin legendele lor, confirmau existența apei ce întinerește. Pentru că expediția nu a avut succesul scontat, în 1521 regele spaniol l-a trimis pe Ponce de Leon într-o nouă căutare, de această dată în Florida. Referindu-se la scopul acestei misiuni, istoricul Antonio de Herrera y Tordesillas scria în *Historia general de las Indias* că „*el a plecat în căutarea Sfintei Fântâni, atât de renumită printre indieni, și a râului ale cărui ape îi întinereau pe cei bătrâni*”. În locul tinereții veșnice, Ponce de Leon a găsit moartea, cauzată de o săgeată indiană. Iar căutarea organizată, pe baza unui decret regal, a încetat pentru totdeauna. Nu

și căutarea individuală, însă. Cel mai bun exemplu îl reprezintă alchimia, care a cunoscut un avânt deosebit în Evul Mediu, influențată și de Kabbalah evreiască ce în acea perioadă a fost așternută în scris.

Să fi fost căutătorii nemuririi sau a tinereții veșnice o adunătură de naivi, ce urmăreau fantasmеle unor basme? Ei nu se considerau astfel. Într-o Europă creștină, cuvintele *Bibliei* nu erau puse la îndoială. Iar *Biblia* vorbea încă din prima sa parte despre o grădină udată de patru râuri, în care creștea un pom ce oferea nemurirea. În

plus, miturile păgânilor susțineau existența unor fructe sau ape de acest gen. Celtii, vechii locuitori ai Irlandei, povesteau că zeița Iduon păzea niște mere magice, pe care le

mâncău zeii pentru a red

eveni tineri. Pentru

grecii antici, oracolul din Delphi i-a prezis semizeului Herakles (numit Hercules de către romani) că „atunci când toate acestea se vor încheia, tu vei deveni unul dintre nemuritori”, iar penultima dintre muncile acestuia a constat în găsirea unor mere de aur din grădina hesperidelor, un loc aflat la capătul Pământului, departe de ochii muritorilor, întocmai ca grădina biblică a Edenului. Grecii și românii ne-au lăsat și alte mituri ce vorbesc despre simpli oameni ce au primit sau refuzat nemurirea. Tantalus a devenit nemuritor după ce a furat ambrozia și nectarul zeilor. Odysseus a refuzat imortalitatea oferită de nimfa Calypso, preferând să se întoarcă la soția lui. Zeul Apollo a uns trupul lui Sarpedon încât acesta să trăiască mai multe generații. Zeița Afrodita i-a oferit lui Phaon o potiuie magică, ce l-a transformat într-un tânăr „care a aprins inimile tuturor femeilor din Lesbos”. Si Demophon, uns cu ambrozie de Demetra, ar fi devenit nemuritor dacă mama sa nu ar fi întrerupt procedura. Pescarul Glaukos a observat că un peste prins de el a înviat după ce a atins o anumită iarbă și a sărit în mare. Luând respectiva iarbă în gură, Glaukos a sărit în apă exact în același loc, iar zeii Okeanos și Tethys l-au primit în rândul lor, făcându-l zeu. Despre o astfel de iarbă aminteau și mesopotamienii în *Epopeea lui Ghilgames*, eroul descoperind-o pe fundul unei ape din tărâmul zeilor. Tot mesopotamienii susțineau că preotului Adapa i-a fost oferită nemurirea de către zeul Anu și supraviețuitorilor Potopului de către Enlil. Iar pentru evrei, Enoh și Ilie au fost luați la cer, unde au primit imortalitatea. Prin urmare, cum ar fi putut considera căutătorii nemuririi că nu există un sâmbure de adevăr în toate aceste legende? Mai ales când *Apocalipsa lui Ioan*, ultima carte biblică, vorbește și ea despre „râul și apa vieții, limpede cum e cristalul și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului și în mijlocul pieței din cetate, de o parte și de alta a râului, crește pomul vieții, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-și rodul; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor”?

Anul 1492, când Columbus a descoperit America, a fost și cel în care s-a încheiat dominația musulmanilor în peninsula Iberică, prin capitularea maurilor la Granada. De-a lungul a opt secole, în mod evident, cultura creștină și cea musulmană din peninsula au interacționat. Povestea din *Coran* despre fântâna vieții era tabere. Iar faptul că se aseamăna cu legenda lui Glaukos reprezenta pentru oamenii

cunoscută în ambel

acelor

timperi o dovadă a veridicității ei. În Sura XVIII, Moise, însoțit de un ajutor, trebuia să ia cu el un peste uscat. Locul în care peștele va învia și va sări în apă va fi cel în

care va întâlni un personaj misterios, un „*servitor al Domnului*”. Ajunși la „*întretăierea dintre două râuri*”, pestele a înviat și a sărit în apă, iar Moise l-a întâlnit pe enigmaticul personaj. Tot în această sură, Moise este dus întâi în vest, apoi în est și, în cele din urmă, în tinutul în care Gog și Magog plănuiau nelegiuiri împotriva omenirii. Moise, numit aici Du-al’karnain („Cel cu două coarne”), a astupat trecătoarea dintre munți cu blocuri de fier, acoperite cu plumb topit, creând o barieră pe care Gog și Magog nu puteau să o răzbată. În ebraică și arabă, cuvântul „*karnain*” înseamnă atât „coarne duble”, cât și „raze duble”. În *Ieșirea* 34:29, „*când se pogora Moise din Muntele Sinai, având în mâini cele două table ale legii, el nu știa că fața sa strălucea, pentru că grăise Dumnezeu cu ei*”. Prin urmare, el poate fi Du-al’karnain, ținând cont că razele din *Biblie* au fost confundate adeseori cu coarne din cauza traducerilor defectuoase, cel mai bun exemplu fiind sculptura lui Michelangelo din biserica romană San Pietro. Însă cele trei călătorii precum și epitetul „Cel cu două coarne” i-au fost atribuite în Evul Mediu lui Alexandru Macedón, care în secolul al IV-lea î.e.n. a cucerit o mare parte din lume, ajungând până în India. Aceste credințe populare, care îl înlocuiau pe Moise cu Alexandru, erau răspândite în Europa și Orientul Apropiat, bazându-se pe scrierile istoricului grec Callisthenes din Olynth, care l-a însoțit pe Alexandru în expediția sa. Unul dintre primele episoade din scrierile istoricului grec explică confuzia dintre cele două personaje: se pare că Alexandru a încercat să plece din Egipt asemenea lui Moise, despărțind apele și traversând marea pe jos. Se presupune că aventurile regelui macedonean au început după cucerirea Egiptului,

Însă din texte nu rezultă nici în ce direcție a pornit Alexandru, nici dacă episoadele sunt aranjate în ordine cronologică.

Ajunând la o mare, Alexandru a cerut să se construiască în mijlocul acesteia un zid de plumb topit, care să se ridice până deasupra apei. După ce zidul a fost terminat, au fost trimiși înaintea niște prizonieri, pentru a-l testa. Când au ajuns la mijlocul zidului, „*valurile mării au căzut asupra lor și marea i-a înghițit, pierind cu totii... Când*

Cel-cu-două-coarne a văzut asta, tare s-a înfricoșat de puterea apelor¹ și a renunțat la acea metodă. Nu însă și la ideea de a vizita „întunericul” de dincolo de mare. Alexandru a făcut câteva ocoliri, în timpul cărora a vizitat Izvoarele fluviilor Tigru și Eufrat, studiind „secretele cerurilor, stelelor și planetelor²”. Lăsându-și trupele în urmă și luându-și cu el doar câțiva însoțitori, Alexandru s-a întors în Ținutul Întunericului, ajungând la un munte numit Mushas. Acolo și-a părăsit însoțitorii și a plecat singur. După douăsprezece zile și nopți de mers, „a zărit aura strălucitoare a unui înger³”, dar când s-a apropiat a observat că era „un foc pârjolitor⁴”. Atunci, Alexandru și-a dat seama că ajunsese la muntele care domina întreaga omenire. „Cine ești tu și de ce ai venit aici, muritorule?”⁵, l-a întrebat îngerul. „Cum ai reușit să pătrunzi în întuneric, căci nimeni n-a făcut-o până acum?”⁶. Alexandru i-a răspuns că Dumnezeu i-a ghidat pașii în acea direcție și i-a dat putere ca „să ajungă în acest loc, care este Paradisul⁷”. După o discuție lungă despre oameni și Divinitate, îngerul i-a cerut lui Alexandru să părăsească locul respectiv, însă acesta a insistat să afle secretele Cerului și Pământului, cerând să i se ofere ceva ce nu mai primise niciun om până în acel moment. Atunci, „îngerul îi zise: «Îți voi spune ceva astfel încât să trăiești fără a muri». Cel-cu-două-coarne zise: «Spune-mi». Iar îngerul îi spuse: «În ținutul Arabiei, Dumnezeu a făcut un întuneric, în care a ascuns comoara cunoștințelor sale. Tot acolo se află o fântână ale cărei ape sunt numite apele vieții și cel care bea din ea, chiar și o singură picătură, nu va muri în veci»”. Îngerul a atribuit acelor ape și alte însușiri, cum ar fi „puterea de a zbura prin ceruri asemenea îngerilor⁸”. „În care sferă al Pământului se află fântâna?”⁹, a întrebat Alexandru, nerăbdător. „Întreabă-i pe aceia care sunt moștenitorii cunoștințelor¹⁰”; i-a răspuns îngerul, care i-a oferit apoi un ciorchine de strugure pentru a-și hrăni oamenii. Întors la soldații săi, Alexandru le-a povestit despre întâlnirea sa de gradul III și le-a oferit câte un bob de strugure. De fiecare dată când rupea un bob, altul apărea în locul lui, astfel reușind regele macedonean să-i hrănească pe toți. Alexandru cel Mare a adresat tuturor înțelepților pe care i-a putut găsi aceeași întrebare: „Ati aflat cumva, în cărțile voastre, că Dumnezeu a făcut un loc întunecat în care a pus toate cunoștințele și în acel loc se află o fântână numită Fântâna Vieții?”¹¹. În versiunea greacă a textului, el a fost nevoit să meargă până la capătul Pământului pentru a-l găsi pe înțeleptul care cunoștea răspunsul. Varianta etiopiană susține că acesta, pe nume Matun, se afla deja în armata macedoneană. Acel loc, spunea Matun, „se află în apropierea soarelui, când răsare pe partea dreaptă”. Ba chiar l-a condus pe Alexandru în locul respectiv, de asemenea un ținut al Întunericului. După o lungă călătorie, regele macedonean l-a trimis pe înțelept înainte, să găsească drumul. Pentru a vedea în Întuneric, i-a dat o piatră magică, pe care o primise la rândul său de la un rege bătrân care trăise printre zei, o piatră adusă din Eden de Adam. Pentru că s-a rătăcit, Matun a scos piatră magică, care a început să lumineze în momentul în care a atins pământul. Astfel, înțeleptul a reușit să zărească un put, fără să-și dea seama că tocmai descoperise Fântâna Vieții. Versiunea etiopiană a textului lui Callisthenes spune că Matun „luase cu el un peste uscat și fiindu-i foarte foame s-a dus cu el la apă să-l spele pentru a-l găti. Dar, când peștele a atins apa, a tăsnit în ea și a fugit. Când Matun a văzut asta, s-a dezbrăcat și s-a aruncat în apă după el”. Realizând că a descoperit Apa Vie, Matun s-a spălat și a băut, devenind El-Khidr („veșnic tânăr”). Întorcându-se în tabăra macedoneană, nu a suflat nimănui o vorbă despre descoperirea sa. Alexandru însuși a pornit în căutarea

fântânii și a descoperit piatra uitată de Matun „*strălucind în întuneric și având acum doi ochi care aruncau lumină*”. Dându-și seama că e pe calea cea bună, regele a grăbit pasul, însă a fost oprit de către o voce care l-a certat pentru ambițiile sale și l-a anunțat că, în loc de viață veșnică, va găsi în curând moartea. Speriat, Alexandru cel Mare s-a întors la oamenii săi și a

renunțat la căutare. În altă variantă a legendei, vocea *^^^Ea^^^* Hapartinea unei păsări cu chip uman, care l-a obligat să se întoarcă atunci când a ajuns într-un loc „*bătut în smaralde, safire și iacinte*”. În scrisoarea lui Alexandru către mama sa, Olympias, era vorba de doi oameni-pasăre care i-au bocat trecerea. În versiunea greacă a textului lui Callisthenes, Andreas, bucătarul lui Alexandru, a fost cel care a spălat peștele uscat în fântâna „*ale cărei ape leuau cu lumină*”. Când peștele a atins apa, a înviat și a fugit, iar bucătarul, realizând ce a descoperit, a băut din respectiva apă și a păstrat puțină într-un vas de argint. Nici el nu a dezvăluit nimănui ceea ce descoperise. Când Alexandru (care în această versiune era însoțit de 360 de oameni) a ajuns într-un loc care strălucea deși nu se vedeau nici Soarele, nici Luna și nici stelele, calea l-a fost blocată de două păsări cu trăsături umane. Una dintre ele i-a spus: „*întoarce-te, fiindcă pământul pe care calci aparține numai lui Dumnezeu. Întoarce-te, nefericite, fiindcă în Tara Binecuvântărilor tu nu poți pune picioruiri*. Înfricoșați, Alexandru și oamenii săi s-au întors, nu înainte de a-și lua ca suveniruri câteva pietre și o palmă de praf. Ajunși la lumină, după ce au ieșit din Tara Noapții Veșnice, au văzut că praful și pietrele pe care le luaseră erau praf de aur și pietre prețioase. Abia atunci bucătarul Andreas a povestit despre peștele care înviase, evitând totuși să recunoască faptul că el băuse și păstrase din Apa Vieții. Auzind acestea, Alexandru l-a bătut și l-a alungat din tabără. Însă Andreas nu voia să plece singur, deoarece se îndrăgostise de fiica regelui macedonean. Asa că i-a povestit fetei secretul și i-a dat să bea apa păstrată în vasul de argint. Când Alexandru a aflat, a alungat-o și pe ea. „*Ai devenit făptură zeiască, căpătând nemurirea*”, i-a spus el, trimițând-o în Tara Binecuvântărilor. Iar pe bucătarul Andreas l-a aruncat în mare cu piatră legată de gât. Însă, în loc să se înece, bucătarul s-a transformat într-un demon al mării. „*Si așa se încheie povestea bucătarului și a fecioaref*”, ne spune versiunea greacă a textului istoricului Callisthenes.

Se știe că scrierile originale ale lui Callisthenes au dispărut, textele latinești care circulau în Europa medievală fiind considerate traduceri ale scrierilor originale. În paralel cu acestea circulau în Orientul Mijlociu și în nordul Africii versiuni în mai multe limbi, printre care etiopiana, araba, persana, siriana, armeană și greacă. Cercetătorii au ajuns la concluzia că toate aceste texte, scrise în perioade diferite, au o sursă comună, poate scrierile originale ale lui Callisthenes. Este evidentă influența creștină în povestea lui Alexandru; cu trei secole înaintea erei noastre nu putea vorbi despre Dumnezeu, din moment ce era adeptul unei religii politeiste, în care nu exista acest concept. Mama sa îl considera fiul zeilor Dionysos sau Zeus, iar preoții egipteni l-au declarat fiul lui Amon. Prezenta îngerului în poveste este rezultatul aceleiași influențe creștine, la fel ca încercarea lui Alexandru de a-l imita pe Moise. Unii pot considera că vestitul cuceritor a aflat despre Moise, Dumnezeu și îngerii de la evrei, însă acest lucru este imposibil. Cărțile *Vechiului Testament* au fost traduse pentru prima oară din ebraică în greacă în Alexandria, în timpul lui Ptolemeu al II-lea (285 - 247 î.e.n.), la câteva decenii după moartea lui Alexandru. Chiar dacă regele macedonean ar fi cunoscut religia evreilor după cucerirea Ierusalimului, nu există nici măcar un indiciu în multele sale biografii și epistole care să susțină vreo influență iudaică. Așadar, legenda lui Alexandru Macedon, care circula în Europa medievală, a fost fără doar și poate modificată de creștinii respectivelor vremuri, pentru a se potrivi crezului lor religios. Nu poate fi vorba despre o lucrare compusă în totalitate de acei creștini, deoarece unele dintre versiunile legendei aparțin secolului al doilea î.e.n., la care se adaugă scrisorile lui Alexandru către mama sa și către mentorul său, filosoful Aristotel. Prin urmare, influența creștină se rezumă doar la înlocuirea zeilor păgâni cu Dumnezeu și îngerii. Indiferent de zeitățile prezente în poveste, diferitele versiuni nu făceau decât să confirme autenticitatea și vechimea legendei lui Alexandru pentru europenii medievali. Iar aceasta, pe lângă mențiunile biblice și cele din miturile păgâne, alături de scrisorile părintelui Ioan, a reușit să înfierbânte dorința papilor și a regilor de a

descoperi secretul nemuririi. Însă unde se aflau acele ape miraculoase? Să fi fost în Orient, în apropierea Tigrului și Eufratului? Sau în peninsula Sinai de la granița cu Egiptul? Ori în India, acolo unde a ajuns Alexandru la finalul expediției sale? Niciuna dintre aceste variante nu este plauzibilă, pentru că cercetătorii ignoră cel mai important lucru: istoria oficială a lui Alexandru Macedón.

Istoria ne spune că în anul 335 î.e.n., înainte de a-și începe celebra campanie în Grecia, Egipt, Imperiul Persan și India, Alexandru Macedón a atacat Dacia din motive necunoscute. Istoricul Arthur Weigall scria despre această expediție a lui Alexandru că *„fusesse întreprinsă în mare parte pentru a putea afirma că el traversase marele fluviu (Dunărea), care fusese ca o barieră pentru aventurile septentrionale ale lui Fiip și*

formase linia admisă între lumea cunoscută a grecilor și nordul neștiut. Alexandru însuși considera acest fapt ca fiind de mare importanță, căci pe țărmul marelui fluviu el celebra un impresionant serviciu religios, oferind sacrificii lui Zeus, Herakles și divinității Dunării. După ce a rugat zeii să îl ierte pentru sacrilegiul de a călca

pământul considerat sfânt în toil

întreaga lume antică, Alexandru a trecut Dunărea

noptii, însoțit de doar cinci mii cinci sute de soldați din cei treizeci de mii pe care îi avea cu el, un număr mic în comparație cu cel al dacilor care îi așteptau pe malul nordic (aproximativ paisprezece mii de oameni). Deși luată prin surprindere de oastea macedoneană, apărută pe neașteptate la adăpostul întunericii, dacii nu s-au pierdut cu firea și au luptat crâncen, însă au fost nevoiți să se retragă. Alexandru i-a urmărit până în zona Carpatilor de Curbură, apoi a părăsit în grabă teritoriul zeilor, luând cu el bunurile pe care dacii nu reușiseră să le transporte. Această expediție a lui Alexandru reprezintă unul dintre marile mistere ale istoriei. De ce a atacat Dacia când avea de înăbușit revolte în Tracia și Grecia, iar planul său era să cucerească Imperiul Persan? De ce a stat atât de puțin în Dacia, fără a obține absolut nimic (în afara câtorva bunuri pe care dacii le-au lăsat în urmă)? Dacia nu reprezintă singura enigmă din povestea lui Alexandru. De ce a cucerit Egiptul din sud, dacă scopul său era să învingă Imperiul Persan din est? De ce a străbătut drumuri istovitoare, uneori prin desert, pentru a consulta oracolul zeului Amon de la oaza Siwa sau pe cel al lui Apollo de la Delphi? De ce, imediat după ce a părăsit Tracia, s-a dus în Troia, pentru a obține scutul semizeului Achilles (Ahile în română)? Dacă își dorea să cucerească lumea, de ce nu a încercat să supună și alte mari puteri, precum Roma sau Cartagina? Si de ce s-a aventurat tocmai până în India? Răspunsurile sunt simple, atât timp cât nu uităm scopul său suprem: Alexandru nu voia doar să cucerească lumea, ci și să obțină nemurirea. Se știe că a purtat cu el toată viața o copie a *Iliadei* lui Homer, operă ce îl avea ca personaj central pe Achilles, idolul lui Alexandru care, de asemenea, își dorea nemurirea. Legende spun că semizeul a fost primit în rândul zeilor după moarte și a locuit în insula Leuke (astăzi Insula Șerpilor) din Dacia, teritoriul cu care Alexandru și-a început celebra campanie. Căutarea nemuririi se observă cu lejeritate din teritoriile pe care le-a vizitat - Dacia, Egiptul, Babilonul, India, Persia - locurile în care trăiau cele mai vechi civilizații ale lumii, păstrătoare ale secretelor zeilor. Alexandru a vizitat oracole atât în Egipt cât și în Grecia și înțelepți precum Diogene nu din dorința de a-și diversifica existența, ci pentru a afla secretul nemuririi. Această dorință se pare că îi era alimentată de mama sa, Olympias, care l-a făcut să creadă că nu era un simplu muritor, ci un semizeu, asemenea lui Achilles. Oracolul egiptean i-a confirmat acest lucru, numindu-l fiu al zeului Amon. Prin urmare, nu e de mirare faptul că Alexandru cel Mare și-a dedicat întreaga viață căutării imortalității.

Unde și-a început el căutarea? Conform istoriei, în Dacia. De ce a ales acel loc? Pentru că întreaga lume antică îl considera țărmul zeilor. Prin urmare, e normal ca Alexandru să-și fi început căutarea direct la sursă, în locul în care au trăit zeii, acolo unde Prometheus a fost crucificat, unde titanul Atlas susținea cerul pe umerii săi, unde Achilles a fost dus după moarte, locul din care argonauții au furat lâna de aur iar Herakles merele de aur ale hesperidelor. E posibil ca întâmplările din legenda lui Alexandru și a Apei Vieții să fi avut loc în Dacia? Nu e doar posibil, ci și foarte probabil. În legendă, Alexandru a plecat singur până la muntele Mushas, pe care l-a traversat printr-un tunel, ajungând „în acest loc, care este Paradisul”, la muntele care domina întreaga omenire, ce era păzit de un „înger”. Istoricii spun că Alexandru a petrecut câteva zile pe malul

■ Dunării până să se hotărască să o traverseze. De ce? Nimeni nu știe. Se știe că Alexandru a ajuns până în sudul Moldovei. Iar cel mai sudic punct al Moldovei este Galatiul, acolo unde se află un tunel

pe sub Dunăre. De fapt, Galatiul e recunoscut pentru rețeaua sa complexă de tuneluri antice. E posibil ca Alexandru să fi traversat fluviul prin acel tunel până în Galați, ajungând de acolo (poate prin alt tunel) până la Vârful Omu, considerat de antici a fi Axis Mundi sau Columna Cerului, locul în care se intersectau Cerul și Pământul. În apropierea Vârfului Omu se află Sfinxul din Bucegi, celebrul paznic al tărâmului zeilor, care ar putea fi „îngerul” ce i-a înțers lui Alexandru accesul. În religia ebraică, sfincsi erau numiți heruvimi, deveniți îngeri în creștinism. După ce „îngerul” i-a confirmat existența unei fântăni „*ale cărei ape sunt numite apele vieții*”, regele macedonean s-a întors la oamenii săi. Apoi, aflând locația Apelor Vieții, legenda spune că Alexandru a plecat în Ținutul Întunerucului însoțit de câțiva soldați, lăsându-și armata în urmă. Conform istoricilor, în Dacia a pătruns noaptea, la adăpostul Întunerucului, fiind însoțit de un număr mic de soldați, în timp ce restul armatei sale rămăsese pe malul sudic al Dunării. Macedonenii au ajuns până la Carpații de Curbură, de unde s-au întors în cea mai mare grabă. Se știe că munții Carpați sunt străbătuți de numeroase tuneluri ce duc până în Ardeal, „lumea de dincolo” sau „grădina zeilor”, locația cea mai probabilă a fântânii cu Apă Vie. Probabil la capătul unui astfel de tunel, într-un loc „*bătut în smaralde, safire și iacinte*”, au fost întâmpinați macedonenii de către acele „*păsări cu chip uman*” care le-au blocat trecerea. *Întoarce-te, fiindcă pământul pe care calci aparține numai lui Dumnezeu. Întoarce-te, nefericitule, fiindcă în Tara Binecuvântărilor tu nu poți pune piciorul!*”, i-a spus una dintre ele lui Alexandru, iar macedonenii au fugit înfricoșați către tabăra lor. Această grabă reiese și din cronicile istoricilor care povesteau că, după ce i-au urmărit pe daci până în apropierea Carpaților, macedonenii s-au retras rapid, părăsind țara în aceeași zi. Dacă legenda susține că, înainte de a fugi, macedonenii și-au luat ca suveniruri câteva pietre și o palmă de praf, ce s-au dovedit a fi praf de aur și pietre prețioase, istoricii afirmă că, înainte de a părăsi Dacia, soldații lui Alexandru au prădat bunurile lăsate în urmă de daci. Prin urmare, celebra legendă care a înfierbântat regii și aventurierii Evului Mediu se referă la scurta campanie a lui Alexandru Macedon în Dacia. Iar Apa Vieții, căutată prin India, America, Egipt sau Orientul Apropiat, se află în adevărata Grădină a zeilor, Ardealul dacilor. Speriat de paznicii tărâmului zeilor, Alexandru Macedon a încercat să obțină nemurirea prin alte mijloace. A vizitat preoții celor mai vechi civilizații ale lumii, precum cea egipteană, babiloniană și indiană, a consultat oracole ale zeilor și înțelepți ca Diogene sau Aristotel, în speranța că va găsi o altă metodă de a obține nemurirea. Însă răspunsul mult dorit întârzia să apară, iar destinul lui Alexandru urma să fie identic cu cel al idolului său, Achilles, macedoneanul pierzându-și viața în tinerete, după fapte de vitejie ieșite din comun, ce i-au asigurat nemurirea în paginile istoriei universale. Se pare că Alexandru cel Mare nu a avut un singur idol, pe Achilles, ci doi. Expediția sa a fost inspirată din cea a lui Gilgames, cel mai mare erou al Orientului Apropiat, care se aseamănă destul de mult cu eroul războiului troian. Si Gilgames și Achilles erau două treimi zei și doar o treime muritori, mamele ambilor fiind

zeițe, iar tatii fii ai unor semizee. nfiM)M«flHArribii au descoperit că pot deveni nemuritori doar prin faptele lor de vitejie, care să rămână veșnic în amintirea omenirii. Amândoi eroii au avut relații de strânsă prietenie transformată în homosexualitate (Gilgames cu Enkidu și Achilles cu Patroklos), acei parteneri fiind considerați „suflete-pereche” ale eroilor. Alexandru le-a urmat exemplul, având o relație identică cu Hephaestion, garda sa de corp. În toate cele trei cazuri, partenerii au murit înaintea eroilor. Si Gilgames și Achilles au avut de înfruntat câte un adversar redutabil, neînvins până în acel moment (Humbaba, paznicul Pădurii de Cedri și Hector, eroul troienilor). Amândoi au fost urâți de către zeița iubirii, numită Afrodite în Grecia și Istar / Inanna în Mesopotamia. De unde provine admirația lui Alexandru Macedon pentru acest semizeu mesopotamian? Între Gilgames, Herakles (cel mai mare erou al grecilor) și Samson al evreilor există o serie de asemănări, ce sugerează posibilitatea de a fi vorba despre una și aceeași persoană

în toate cele trei cazuri. Deși se pregătea să devină un nou Achilleus încă de mic, Alexandru s-a declarat urmaș al lui Herakles după mamă. Adică al celui numit de sumerieni Ghilgames. Din acest motiv, a încercat să-i calce strămoșului său pe urme. Ca și Ghilgames,

Împăratul macedonean a răătăcit printr-un
 tuncut al întunericului, de pe tărâmul zelor, în
 căutarea nemuririi. Ghilgames a locuit cu
 mama sa în Uruk, acolo unde a devenit rege
 după moartea tatălui său Alexandru, care și
 el a devenit rege după moartea tatălui său, a
 locuit cu mama sa până și-a început celebra
 campanie. *Epopoea lui Ghilgames* susține că eroul a
 ajuns la un moment dat în Liban, în timpul
 campaniei împotriva persilor, Alexandru a
 ajuns și el în Liban, unde a asediat orașul Tyr
 timp de șase luni în anul 332 î.e.n. Așediu a
 avut loc ca urmare a refuzului localnicilor de
 a-i permite să aducă o rafuzul de zeului Melkart,
 rădăca același Ghilgames). După Tyr
 Alexandru a trecut în Palestina, acolo unde în

2011 arheologii au descoperit o statuie a lui Herakles (mai JfifiGPS exact în Valea Jezreel). Apoi a asediat Gaza, locul în care tradiția evreiască susține că Sâmsen a fost capturat de filistenii, după ce a fost trădat de prostituata Dailah. Conform istoricului roman Quintus Curtius Rufus, Alexandru l-a ucis pe Batis, comandantul fortăreței din Gaza, întocmai ca Achilleus pe Hector în războiul troian: l-a legat de un car și l-a târât în jurul zidurilor cetății. Din acel loc, oastea macedoneană s-a îndreptat către Egipt, acolo unde grecii îl identificaseră pe Herakles cu una dintre zeitățile locale, numite Som, Dsom, Chon sau Maceris. Conform lui Ptolemaeus Hephaestion, egiptenii l-au numit inițial Nilus pe Herakles. Potrivit unei tradiții, înainte de a pleca într-o călătorie, zeul Osiris l-a însărcinat pe Herakles cu guvernarea Egiptului. De acolo, Alexandru s-a îndreptat către Mesopotamia, unde Herakles era cunoscut ca Ghilgames. După victoria de la Gaugamela din 331 î.e.n. împotriva persilor, Alexandru s-a proclamat rege al Asiei. A fost primit ca atare nu doar în Babilon și Susa, așa cum ne indică istoricii, ci și în Uruk, orașul condus de Ghilgames în urmă cu câteva milenii. Ca mărturie stă *Lista regilor din Uruk*, în care Alexandru (numit aici Aliksaandar) este acreditat cu o domnie de șapte ani. Din Mesopotamia macedonenii au plecat în India, acolo unde grecii considerau că a ajuns la un moment dat Herakles. De altfel, grecii l-au identificat pe semizeul lor cu Vajrapani al indienilor, protectorul lui Buddha. Interesant este că, atât Enkidu al lui Ghilgames, cât și Hephaestion al lui Alexandru, au murit înaintea celor doi eroi, fiind răpuși în același mod, de către boli incurabile. Destinul lui Alexandru a fost și el identic cu al lui Ghilgames până la capăt, amândoi fiind răpuși de febră la capătul unor expediții glorioase. Regele macedonean a căzut în timp ce bea din cupa de doisprezece litri a lui Herakles. În cazul său chiar s-a vorbit despre otrăvire, așa cum considera Olimpias, mama lui Alexandru. Dacă această ipoteză ar fi adevărată, moartea lui Alexandru ar fi identică cu cea a lui Herakles, care a fost la rândul său otrăvit. Însă cele mai evidente asemănări dintre Alexandru Macedon și idolul său semizeu se întâlnesc în căutarea nemuririi.

În Epopeea lui Ghilgames, eroul a plecat către „Tara Dilmun, grădina Soarelui” sau Dacia, la fel ca Alexandru. Ghilgames a traversat muntele Masu printr-un tunel care „în lungime măsoară douăsprezece mii de întindecime, în interiorul său nu-i nici un pic de lumină; iar în inima lui domnește bezna deplină”, la capătul

căruia „creșteau tufişuri cu nestemate pe crengile lor”, ghimpii şi scaieţii „erau din pietre de

hematită, din nestemate rare şi agate, ba erau şi perle din adâncul mării’. Alexandru a traversat muntele Mushas printr-un tunel întunecat, timp de douăsprezece zile, la capătul căruia a găsit un loc „bătut în smaralde, safire şi iacinte”. În *Epopeea lui Ghilgames*, „la porţile muntelui stăteau de pază făpturi jumătate-om, jumătate balaur, Scorpionii; fata lor era înfricoşătoare, privirea lor ucidea oamenii’. Alexandru Macedón a întâlnit la capătul tunelului, în Grădina Zeilor, „păsări cu chip uman”. Acele creaturi i-au permis accesul lui Ghilgames, care era două treimi zeu şi o treime muritor, însă l-au gonit pe Alexandru, ceea ce rezolvă problema presupusei descendenţe divine a macedoneanului. Cum în Grădina Zeilor aveau acces doar zeii şi copiii lor, Alexandru nu era fiul lui Zeus, Dionysos sau Amon, aşa cum se credea, ci al unui muritor, cel mai probabil al regelui Filip. Ceea ce a contat prea puţin pentru cineva care voia din tot sufletul să se considere un urmaş al zeilor, cât şi pentru cei ce l-au urmat în îndelungata sa expediţie.

Dacă sursa nemuririi era în Dacia, nu ar trebui să ne mire faptul că acest aspect se întâlnește și în folclorul românesc. Cel mai bun exemplu îl constituie basmul *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*. Eroul, pe nume Făt Frumos, a plecat din împărăția tatălui

său, călare pe un cal înaripat (asemănător lui Pegasus al

grecilor), în căutarea nemuririi. După câteva zile de mers, a ajuns pe un tărâm locuit de creaturi înfricoșătoare, precum Gheonoaia sau Scorpia, unde niciun muritor nu se aventurase până în acel moment. După ce au traversat o pădure deasă, eroul și calul fermecat au ajuns pe teritoriul unor zâne, unde au descoperit viața veșnică mult dorită. Acolo au trăit vreme îndelungată, până când Făt Frumos, ajuns întâmplător în Valea Plângerii, și-a amintit de părinții săi. S-a întors acasă, descoperind cu stupefație că a lipsit câteva secole, deși pentru el trecuseră doar câteva zile. Chiar dacă nemuirea aici nu este dată de vreo apă fermecată, ca în celelalte legende, ci de un anumit loc, putem concluziona că acțiunea se petrece în același tărâm al zeilor din Dacia. Trebuie amintit și faptul că, despre acest basm, Constantin Noica afirma că ne aflăm „în fata unui dar nesperat al culturii noastre folclorice adus umanității... Nu cunoaștem o altă operă în proză a geniului omenesc să aibă atâta miez, de la primul la ultimul gând, și atât de riguroasă rostire”. Într-o legendă din munții Buzăului, împăratul Luana își tămăduia supușii folosind leacuri numai de el știute, cu apele vii și moarte din Valea Izvoarelor. În acea zonă trece râul Slănic, localnicii folosindu-i chiar și astăzi apele pentru a-și trata diferitele afecțiuni. Apele miraculoase se întâlnesc în multe basme românești, a căror acțiune

se petrece în același tărâm dacic. În *Voinicul cel fără de tată*, cules de Petre Ispirescu, eroul este tăiat în bucăți de către un zmeu. O zână „luă bucățică cu bucățică, os cu os, și le așeză una lângă alta, fiecare la locșorul lor. După aceea turnă apă moartă peste dânsule. Ele se încheagă, lipindu-se una de alta; pielea se făcu ca piftia, întrupându-se. Îl stropi cu apă vie și se însuflețir. În basmul *Voinic de Plumb*, Voinicul de Fier îl ucide în același mod pe cel de plumb. Eroul povestii este adus la viață de Mos Călugăr, care „spală trupul alb cu un fel de apă și îndată s-a sculat Voinic de Plumb”. În povestea *Pescăruș-împăratul*, eroul este ciopărit și ars într-un cuptor de către doisprezece zmei, apoi reînviat cu ajutorul apei fermecate. În *Tugulea, fiul unchiasului și al mătusei*, personajul principal, ucis de frații săi, este adus la viață cu ajutorul Apei Vii de către un urs și un vultur. O altă poveste populară

românească este *Pipărus Petru și Florea înflorit* unde zmeul, aflat în punctul de a fi ucis, spune: „*Lasă-mă în pace că-ti înviu pe cei doi frați (...) Si merse zmeul și-i dezgropă, și le puse inimile la loc, și-i stropi cu apă vie și se sculară mai frumoși de cum au fost.*” În *Povestea lui Harap-Alb* de Ion Creangă, eroul este decapitat de către spân. Fiica împăratului Ros „*repede pune capul lui Harap-Alb la loc, îl înconjură de trei ori cu cele trei smicele de măr dulce, toarnă apă moartă, să stea sângele și să se prindă pielea, apoi îl stropește cu apă vie, și atunci Harap-Alb îndată învie*”. Din toate aceste povesti reies două feluri de ape miraculoase: cea moartă, care vindecă sau regenerează, și cea vie, care readuce la viață. Într-un procentaj mic al basmelor, Apa Moartă este otrăvitoare pentru orice organism viu care o consumă. În general, Apa Vie are și alte proprietăți, fiind capabilă să întinerească sau să vindece dorul. De exemplu, în *Fântâna Sticlișoarei*, eroului i se cere să aducă apă de la respectiva fântână, deoarece „*cu apa doamnei Sticlișoare, dacă se spăla omul, se făcea copil de doisprezece ani: Cum puse mâna pe sticla de apă, împăratul se spălă pe ochi și se făcu taman ca și cum ar fi fost de doisprezece ani*”. Această apă era atât de prețioasă, încât împăratul a fost dispus să ofere în schimbul ei jumătate din propria sa împărăție. În *Viteazul cu mâna de aur*, personajul principal, aflat în căutarea fraților săi ce fuseseră încremeniți sub o stană de piatră,

ajunge ^~Kh^Kf^ttMMEIua o bătrână care îl supune unei încercări: „Când ai veni, să-mi aduci d-acolo amândouă vasele pline: cofa cu apă-vie, sticla cu apă-moartă; cu apa-vie să pot întineri pe oricine, cu apa moartă să pot îmbătrâni pe oricine”. Si aici se găsește funcția dublă a apei miraculoase, pe care eroul o folosește pentru a-și trezi frații împietriți: „Cu apa din cofă stropi mai întâi caii, care se deșteptară, se scuturară și-ncepură să rănceze de se zguduia locul. Când stropi pe voinici, întâi se roșiră la față, apoi se deșteptară ca din amorțeală”. Iar în povestea Voinicul cel fără de tată, culeasă de Petre Ispirescu, zmeul l-a sfătuit pe erou să folosească Apa Vie pentru a vindeca durerea mamei sale de părinți și de casă. „În tara de unde sunt eu, oamenii pătimiși de asemenea boală fac tot ce se poate de aduc apă vie și apă moartă de la munții ce se bat în capete. Această apă este leacul cel mai bun”, spunea zmeul. Imaginea munților ca paznici ai locului unde se află Apa Vie apare și în basmul Spaima zmeilor. De asemenea, în Epopeea lui Ghilgames și în legenda lui Alexandru Macedon am văzut că Apa Vie se afla dincolo de munți, în Ardealul dacilor.

La fel ca în poveștile românești, Apa Vie este prezentă și în mitologia slavă, care o consideră băutura zeilor.

Cel care o bea obține tinerețea veșnică și, implicit, nemurirea. Pentru popoarele slave, Apa Vie izvoră din Fântâna Fermecată de pe muntele Hvangur din Paradis, ce era păzită ori de Șarpele Alb și Fecioarele Albe, ori de zeii Siva și Jiva. Grecii antici au înlocuit Apa Vie cu ambrozia, o băutură „mai dulce ca mierea”, după cum o descria Alexandru Mitru în *Legendele Olimpului*, destinată exclusiv zeilor. Cei care beau această licoare sau gustau nectarul divin deveneau nu doar nemuritori, ci chiar zei. Cel mai bun exemplul este Tantalus, care a căpătat viața veșnică după ce a furat ambrozia și nectarul zeilor. Demphon, uns cu ambrozie de zeița Demetra, ar fi devenit nemuritor dacă mama sa nu ar fi întrerupt procedura. Zeul Apollo a uns trupul lui Sarpedon (posibil tot cu ambrozie) încât acesta să trăiască mai multe generații. Iar zeița Afrodita i-a oferit lui Phaon o potiune magică ce l-a întinerit, realizată probabil tot din ambrozie, care are aceleași proprietăți ca Apa Vie din basmele românești. În mitologia indiană, băutura zeilor, care oferea nemurirea, se numea Soma (nume ce provine din românescul Someș). Se spune că zeii Deva s-au luptat la începutul timpului cu demonii Asura pentru acest elixir, în final zeii fiind cei ce l-au câștigat. Se pare că Soma avea și alte proprietăți, la fel ca Apa Vie din folclorul românesc. Se spune că zeul Indra bea nectarul divin uneori pentru a căpăta puteri în lupte, Soma

krisna și i
l

ținut mama sa în timp ce l-a scufundat în apă. Grecii au preluat acest mit al lui

ajutându-l să crească foarte mult, ajungând la proporții gigantice. Nu doar Soma avea aceste proprietăți, indienii strecurând Apa Vie din folclorul dacic în povestea zeului Krishna, a cărui piele a devenit impenetrabilă după ce a fost scăldat de mama sa în apa unui râu. Singurul loc vulnerabil al zeului era călcâiul de care l-a au atribuit lui Achilles, eroul războiului troian și idolul lui Alexandru Macedon. Pentru ei, semizeul a fost scăldat în apele Stixului (unul dintre râurile care înconjurau Tartarul) de către mama sa, zeița Thetis, devenind astfel invincibil. Singurul său punct vulnerabil era călcâiul de care a fost ținut, pe care Paris i l-a săgetat la sfârșitul războiului troian. Cum Tartarul grecilor se afla în Ardealul dacilor, Styxul ce oferea invincibilitate pare a fi aceeași apă a vieții pe care au căutat-o Ghilgames, Alexandru Macedon și mulți alții după ei. Existența acestei ape miraculoase pe teritoriul dacilor ne este sugerată până și de părintele istoriei, Herodot, care scria că, înainte de a ajunge la Istru (Dunăre), Darius al perșilor i-a supus mai întâi pe geții care se credeau nemuritori. Din alte traduceri reiese că, în viziunea lui Herodot, geto-dacii nu se credeau nemuritori, ci deveneau astfel. Nemurirea dacică se întâlnește în învățăturile lui Zamolxis, referindu-se la viața veșnică a sufletului, însă poate avea legătură cu apele miraculoase de pe teritoriul Daciei, ce ofereau longevitate,

tinerete veșnică, vindecarea bolilor și chiar
 abundentă în băștină, prezentă din
 romane. Dincolo de mituri, aceste ape există
 în număr mare pe teritoriul dacilor. De
 exemplu, izvoarele de la Scropoasa și
 Herculan fac adevărate miracole pentru
 longevitate și sănătate, cea de la periferia
 Bărbăntului s-a dovedit a fi o reală minune
 terapeutică, iar cele de la Comarnic au atras
 până și atenția experților NATO prin puritatea
 lor. Cel care bea apă dintr-o fântână de la
 marginea satului Runc cresc brusc în înălțime
 iar izvorul de la Sâmbăta de Sus este
 considerat un dar de la Dumnezeu de către
 cel ce s-a vindecat de boli sociale
 și fizice. În 1696, Constantin Brâncoveanu
 și frații săi au clădit lângă acest izvor
 mănăstirea Sâmbăta de Sus, primul Hram al
 ei fiind numit „Izvorul Îmădușirii”. În prezent,
 în România există aproximativ o sută saizeci
 de stațiuni cu potențial balnear, ce folosesc
 proprietățile curative ale apelor minerale,
 cum ar fi Amara, Borsec, Băile Tușnad,
 Călimănești, Căciulata, Covasna, Govora,
 Slănic-Moldova sau Săngeorz-Băi. Dintre
 toate acestea, care este apa cuită de
 adevăratul izvor al vieții?

În zona numită „Sapte Izvoare” din Munții Bucegi, pe Valea Ialomitei, există o sursă de apă
 ce a fost studiată în laborator încă din anul 1927. Atunci, Grigore Marinescu atrăgea atenția
 că apa din acea zonă este una dintre cele mai curate din lume. George Murceanu a
 continuat studiile începând cu 1930, iar din 1935 o societate franceză. Toate testele au
 arătat că apa de la „Sapte Izvoare” este unică în lume, numărul său de bacterii

precum și poluarea cu azotați și azotiti fiind egale cu zero. Alte studii au arătat că
 avut loc între martie 1981 și februarie 1982, Nicolae Ceaușescu cerând să fie închisă în
 acea perioadă respectiva zonă. Doctorul inginer Ion Olteanu, unul dintre cercetătorii
 fenomenelor stranie din Bucegi, declara: „Președintele de atunci a fost informat că această
 sursă de apă este cunoscută de peste două mii de ani și că se găsește în zona inițială a
 dacilor, în Masivul Bucegi, că scrierile vechi pomenesc despre o apă din care a băut
 Zamolxe înainte de a deveni zeu, și că există un simbol al celor șapte izvoare pe scuturile
 dacice redată pe Columna lui Traian. Lui Ceaușescu i-a sunat bine mai ales faptul că acolo
 s-ar afla zona nemuririi, adică un punct energetic pozitiv. Dosarele de la Șapte Izvoare au
 fost redeschise după 1990, iar testele recente au arătat că informațiile lui Ceaușescu nu
 erau chiar departe de realitate”. Din faptul că bacteriile nu supraviețuiesc în această apă
 înțelegem că ea este Apa Moartă din folclorul popular. Investigațiile au arătat că izvorăște
 dintr-o grotă în care se află un imens lac subteran, debitul ei fiind de aproximativ patru mii
 de litri pe secundă. Cercetătorii au avansat ipoteza potrivit căreia puritatea apei se
 datorează unei anomalii geo-magnetice deși, conform credinței populare, izvorul are
 această proprietate deoarece trece peste o comoară masivă de
 argint. Totuși, această apă izvorăște din subteranul vârfului Omu,

cel mai încărcat punct energetic de pe glob, considerat de întreaga lume antică locul în care se uneau Pământul și Cerul. Din același loc izvorăsc toate cele șapte izvoare dacice printre care se află și cel al Apei Vii), cu proprietăți curative. Energiile vârfului Omu au vindecat de-a lungul

■ timpului diferite afecțiuni ale vizitatorilor, unele considerate din punct de vedere medical incurabile. Tot acolo se află așa-numita „Gură de Rai”, un loc în care organismul nu obosește ci, dimpotrivă, se revigorează, indiferent de efortul fizic depus. Prin urmare, proprietățile vindecătoare ale celor șapte izvoare se datorează doar energiilor muntelui pe care cândva a fost crucificat Prometheus din același motiv (în legendele grecilor, ficatul titanului se regenera zilnic). Iar izvorul vieții, vânat de Ghilgames, Alexandru

Macedón, papi, regi și aventurieri, curge în continuare nestingherit pe tărâmul dacilor, vegheat fără încetare de privirea ageră a Sfinxului din Bucegi, la ordinul Marelui Zeu Zamolxis.

34. Zeii dacilor

„Creațiile religioase ale tracilor și geto-dacilor par să fi împărțășit deopotrivă un destin nefericit... Cu excepția câtorva informații prețioase, comunicate de Herodot a propos de scenariul mitico-ritual al lui Zalmoxis, informațiile privind religiile tracă și traco-getă sunt puțin numeroase și aproximative”, constata cel mai mare specialist al omenirii în istoria religiilor și a civilizațiilor umane, Mircea Eliade. Herodot, părintele istoriei, este primul care a scris despre religia dacilor, centrată în jurul unei singure divinități, Zamolxis. Herodot susține că Zamolxis a fost un sclav al lui Pitagora, zeificat de către dacii cărora le-a adus o mulțime de cunoștințe din diferite domenii, de la astronomie la medicină. Herodot mai spunea că Zamolxis a cerut să i se facă o locuință subterană, unde a stat trei ani, iar dacii sacrifică un om la cinci ani, ca sol pentru Zamolxis.

Din fericire, nu toti sunt de acord cu părerea celui supranumit „părintele istoriei”. Jean Baptiste Bourguignon d'Anville în *Mémoire sur la nation des Getes et sur le pontife adoré chez cette nation* din 1759 susținea că Zamolxe era un profet divinizat, nicidecum un sclav al lui Pitagora, iar muntele sacru al profetului, Kogaionon, s-ar fi aflat în Carpatii Moldovei, în regiunea Casin (Bogdănești, județul Bacău). Conform lui Erwin Rohde în *Psyché* (1894), povestea lui Herodot, care susținea că Zamolxis a fost sclav al lui Pitagora, este „o deformare euhemerizantă a unei legende miraculoase”, iar pentru Vasile Pârvan „întreaga poveste e o naivitate rationalistă grecească”. Deși nu putini sunt cei care îl consideră pe zeul dacilor un profet divinizat, majoritatea cercetătorilor cred că era vorba despre o zeitate în toată regula. Gheorghe Mușu scria în *Mitologia tracilor că* Zamolxis este Pământul, ipostaziat ca divinitate. Pentru Athanasios Serg. Rousopoulos în *De Zalmoxide* din 1852, Zamolxis era o putere subpământeană. În *Religia geto-dacilor*, Ion Iosif Rusu nota că „Zamolxe, zeitate autohtonă la geți, nu poate fi decât «zeu al pământului», ca personificare a generosului fundament și izvor al vieții”. Cari Ciernen susținea în *Zalmoxis* (1939) că acesta a fost la început zeul morților, din acest motiv fiind numit de greci Kronos, devenit mai târziu și un geniu al vegetației, un fel de Dionysos traco-getic. În *Psyché* din 1894, Erwin Rohde afirma că geții aveau un singur zeu, pe Zamolxe, care era comparat cu Kronos, deoarece amândoi stăpâneau asupra morților. O idee asemănătoare se întâlnește și în *Les images thraces de Zeus Keraunos: Zbelsurdos, Gebeleizis, Zalmoxis* din 1913 a lui Georges Seure, pentru care Zamolxis este fie Zeus Keraunos, fie Kronos-Hades. Echivalarea lui Zamolxis cu Kronos al grecilor nu este o inovație a autorilor secolelor XIX - XX, ci o ipoteză preluată din antichitate. În secolul al II-lea î.e.n., Mnaseas din Patrae nota că „Geții îl adoră pe Kronos, pe care-l numesc Zalmoxis”. În secolul al III-lea, Diogene Laertios amintea de „Zamolxis, care este adorat de geți, fiind socotit drept Kronos”.

Dacă Zamolxis (numit adeseori și Zalmoxis, Zamolxe, Zalmoxe sau Salmoxis) a fost identificat încă din antichitate cu Dionysos, Kronos și Hades ai grecilor, adică Enki al sumerienilor, ar putea fi această echivalare corectă? Putem căuta răspunsul în numele zeului. Lingvistul german Paul Kretschmer tâlcuia numele lui

Zamolxis ca „rege, stăpân al oamenilor”. Nicolae Densusianu credea că Zalmoxis înseamnă

„Zeul Mos”, fiind format din „za” („zeu”) și „mox” („mos”). În *De rebus Geticis*, Guilielmus Bessell afirma că Zamolxis provine din grecescul „zemar” („sub pământ”) și „ksf” („a trăi”), „zemarksi” sau „zamarski” transformându-se în Zamolxis („cel care trăiește sub pământ”). Totuși, răspunsul corect se întâlnește în limba frigienilor, tracii din Anatolia (Turcia de astăzi). E posibil ca numele lui Zamolxis să provină din cuvântul „zemer”, care a dat numele Semele (zeița Pământului pentru greci, mama lui Dionysos). Deosebirea de vocală, „a” în geto-dacicul „zamof” față de „e” în frigianul „zemel” și în grecescul „semele” este un amănunt fonetic local tragic, indo-europeanul „e” sau „o” fiind transformat în „a” la tracii septentrionali și menținut ca „e” la cei meridionali și la frigieni. Prin urmare, „zamof” la tracii de nord (dacii) și „zemel” la tracii de sud și la frigieni înseamnă același lucru, adică „pământ”. Partea finală a numelui lui Zamolxis, „x/s”, a fost explicată prin influența iraniană ca însemnând „stăpânitor, prinț, rege, încercare”. în același timp, ar putea fi un corespondent scurtat al sciticului „xa/s”, ce se traduce prin „rege” sau „stăpân”. în concluzie, sensul corect al numelui Zamolxis este „stăpânul Pământului” sau „regele Pământului”, nume identic cu cel al sumerianului Enki („domnul Pământului” ori „stăpânul Pământului”). Să nu uităm că, în *Religia geto-dacilor*, Ion Iosif Rusu declara că „Zamolxe, zeitate autohtonă la geți, nu poate fi decât «zeu al pământului»”, iar Gheorghe Mușu scria în *Mitologia tracilor* că Zamolxis este Pământul, ipostaziat ca divinitate. Ținând cont și de echivalarea zeului dacilor cu Dionysos, Kronos și Hades ai grecilor, adică Enki al sumerienilor, adevărata identitate a lui Zamolxis iese la lumină. în plus, Enki era și Prometheus al grecilor, cel care a fost crucificat pe Vârful Omu, pe teritoriul zeului dacilor. Ca un amănunt suplimentar, Brașovul (oraș aflat în apropiere de Vârful Omu) a fost numit de către sasi Kronstadt, adică „orașul lui Kronos”.

După cum remarcă și Mircea Eliade, informațiile despre religia dacilor sunt într-un număr extrem de redus, majoritatea provenind din scrierile lui Herodot. Acest lucru i-a făcut pe cei mai mulți cercetători să

concluzioneze dacii aveau o religie monoteistă, Zamolxis fiind unicul zeu venerat în spațiul carpato-danubiano-pontic. însă acest lucru nu poate fi sub nicio formă adevărat. Dacii făceau parte din neamul tracilor, despre care știm că erau politeiști. în plus, în Dacia s-au descoperit câteva statuete ale zeiței Bendis, adorată de tracii de pretutindeni. în *Herodot și pretinsul monotheism al Geților* din 1944, Constantin Daicoviciu scria că în textul lui Herodot se găsesc două divinități: zeul htonic Zamolxis și zeul tunetelor și al cerului, Gebeleizis. Numeroși autori antici greci susțineau că Apollo venea adeseori în Dacia, acolo unde s-a născut Ares, iar Artemis își petrecea și ea o mare parte din timp printre daci. Au supraviețuit din antichitate câteva referiri la Gemenii Zamolxis, născuți la Argedava, iar istoricul austriac Eduard Robert Roesler declara în *Romänische studien* din

1871 că a descoperit în religia dacilor și o zeitate feminină numită Zamolxis. Prin urmare, dacii nu erau monoteiști, ci politeiști, la fel ca restul tracilor, în religia cărora trebuie să căutăm zeitățile dacice dispărute din istorie.

Descoperind urme ale unei divinități celeste în religia dacilor, câțiva cercetători au considerat că nu poate fi vorba decât despre Zamolxis. Însă în *Religia geto-dacilor*, Ioan Iosif Rusu scria despre zeitatea htonică Zamolxis: „*de o evoluție a lui în putere uraniană, cerească, nu poate fi vorba, căci spațiul ceresc aparține în*

mitologia getică altui zeu, stăpânul fulgerelor: Gebeleizis". Pentru a-și simplifica ipotezele, apărătorii teoriei monoteismului dacic l-au identificat pe Zamolxis cu Gebeleizis. Unii cercetători au refuzat această ipoteză, considerând că Zamolxis era marele preot care a preluat numele zeității pe care o sluja, Gebeleizis. De exemplu, în *Das vorrömische Dacien* din 1864, Eduard Robert Roesler scria că Gebeleizis și Zamolxis nu pot fi unul și același nume, Zamolxis fiind cel dintâi preot al zeului național Gebeleizis. În *La colonne Trajane* din 1865, Wilhelm Froehner considera că un om cu inteligență superioară și profet al Daciei, Zamolxe, s-a identificat cu zeitatea locală Gebeleizis. Iar în *Zamolxis* din 1852, C. Cless nota că marele preot Zamolxis și-a luat numele de la zeul pe care îl servea, fiind consacrat ca daemon și divinitate protectoare sub numele Gebeleizis. Am văzut însă că Zamolxis nu era un simplu muritor, ci chiar primul conducător al planetei noastre, Enki al sumerienilor. Prin urmare, nu putea fi un preot ce a preluat numele zeului furtunii. Dacă este vorba despre divinități diferite, cine a fost Gebeleizis?

Plecând de la afirmația lui Herodot, cum că tracii trăgeau cu săgețile spre cer în timpul furtunilor, Erwin Rohde nota în *Psyche* (1894) că acela care tuna și fulgera nu era Zamolxis, ci un duh rău. Însă varianta sa nu a fost acceptată, Gebeleizis fiind o zeitate tragică în toată regula. În lucrarea *Die alten Thraker* din 1893, Wilhelm Tomaschek scria că Gebeleizis era „aruncătorul fulgerelor”, forma originală a numelui fiind Sibleizis sau Zibeleizis. Pentru Eduard Robert Roesler era zeul Soarelui iar pentru Schneider era o zeitate orientală, adorată în chip de taur pe înălțimi de munți. Acest zeu al fulgerelor a fost numit Gebeleizis în nordul Traciei, iar în sud Zbelsurdos sau Zbeltiurdos, nume ce au fost traduse ca „strălucitul”. Pentru Nicolae Densușianu, Gebeleizis înseamnă „capul-lui-zeuloan Iosif Rusu afirma în *Religia geto-dacilor*. „se pare că Gebeleizis era considerat zeu suprem într-un sens deosebit, în timp ce, în Tracia, Zbelsurdos apare adesea precedat de numele lui Zeus, fiind așadar un epitet al acestuia, cu care era echivalat, poate considerat identic”. Zeul furtunii, ce avea ca simboluri Soarele și taurul, numit Zeus de către greci, era Enlil al sumerienilor.

Numele său, Gebeleizis, este format din „ge” (preluat și de greci, însemnând „Pământul”), „bef” (epitet des întâlnit la popoarele semite, având sensul de „Domnul”), „e” („și”) și „zis” (echivalent cu „x/s”, adică „regele” sau „stăpânul”). Prin urmare, Gebeleizis înseamnă „regele și domnul Pământului”, titlu ce i se potrivește ca o mânășă celui de-al doilea conducător al planetei noastre, Enlil, căruia sumerienii îi atribuiseră numărul 50, adică titlul de rege. Fiind cunoscută aversiunea dintre Enki și Enlil, înțelegem de ce dacii, slujitorii lui Zamolxis / Enki, trăgeau cu săgeți spre cer în timpul furtunilor: pentru a-l goni pe inamicul divinității lor, Gebeleizis / Enlil, zeul furtunii.

Pentru tracii, Bendis (al cărei nume a fost tradus prin „cea care leagă”) era zeița Lunii, a codrilor, a nopții, a fertilității, a dragostei și a farmecelor. Apelativul ei era Basileie în greacă sau Regina în latină. În cele câteva statuete descoperite pe teritoriul dacilor, zeița poartă o sulită în mâna stângă și o cupă de sacrificiu în cea dreaptă. Bendis, marea Zeiță Mamă a tracilor nu poate fi decât Ninhursag / Inanna a sumerienilor, fosta soartă a lui Enki și mama lui Marduk, de asemenea zeiță a Lunii și a nopții (simboluri ale familiei lui Enki), a dragostei, a farmecelor și a fertilității, considerată personificarea Pământului. Bendis a fost echivalată cu Cybele, Kybele sau Kybebe, mama zeilor și marea zeiță a Pământului, a roadelor și a iubirii. În *Lexikon*, Photius scria că la lidieni și frigieni Afrodita se numea Kybebe, iar noi am văzut deja că Afrodita grecilor era Ninhursag a sumerienilor.

Grecii antici au identificat-o pe Bendis cu Artemis, Hecate și Persephone (Istar a popoarelor semite) în mod eronat. Într-adevăr, cultul lui Istar se întâlnește și în teritoriile tracilor, însă sub aspectul zeiței vegetației, Cotys (după care a fost denumit Cotiso, unul dintre regii dacilor). Se bănuiește că numele ei înseamnă „bătălie”, „plăcere”, „dorință” sau „energie”, deși niciuna dintre aceste interpretări nu este sigură. În cultul zeiței Cotys se practica „scufundarea în apă”, rit de rodire, vrajă de ploaie la începuturi și botez al adeptilor de mai târziu (conform *Encyclopedia Pauly-Wissowa*). Cultul ei mai practica și „trăvestirea bărbaților în veșminte femeiești”, care a atras acuzațiile de „nerușinată efeminare” (după cum nota Scholia în *Satire*), aduse practicantilor cultului, numiți de asemenea „semifemei și destrăbălați” (conform lui Synesius în *Epistulae*). Trăvestitul și prostituția erau părți importante din cultul lui Istar în Mesopotamia, zeița numită adeseori „curtezana zeilor” și „vulva cerului”, orașul ei sumerian Uruk chiar numindu-se „orașul curtezanelor sacre”.

Un alt zeu important al tracilor sud-dunăreni era Sabadios sau Sabazios, zeul vegetației în turgescență, al formelor pline, al războiului și al Soarelui, ce avea formă de șarpe buclat. Aristofan scria în *Vespale* că „tracii numesc Sabazios pe Dionysos”, nimeni altul decât zeul-șarpe Enki / Zamolxis. Dacă „dios” sau „zos” înseamnă „zeu”, prima parte a numelui său se poate interpreta cu ajutorul limbii egiptene, unde „sa” înseamnă „protecție” iar „ba”, „suflet” sau „spirit”. Prin urmare, Sabazios se poate traduce ca „zeu spirit care protejează”. Evreii au preluat epitetul tracic al lui Enki și l-au transformat în Sabaoth, devenit Savaot în creștinism, una dintre multiplele zeități din *Vechiul Testament*, unite ulterior într-una singură. De asemenea, sabatul evreilor și al vrăjitoarelor și-a primit numele de la aceeași divinitate.

Pe Enki îl întâlnim în religia tracilor și sub alte aspecte. De exemplu, Dabatopeios era zeul focului și al fâurărilor, un personaj identic cu Hephaistos al grecilor sau Ptah al egiptenilor. Pentru traci, Derzelates, Derzelas sau Derzis era zeul htonian numit de greci Theos Megas („Zeul Mare”), al cărui nume înseamnă „ascunsul, învăluitul”, întocmai ca Amon al egiptenilor și Pluton al romanilor. La frigieni (tracii din Anatolia), Men era zeul Lunii, stăpânul apelor, domnul ploilor, paznicul jurămintelor și legămintelor, stăpânul ținutului morților, numit adeseori și Tyrannos ca expresie a puterii sale, exercitată asupra sortii muritorilor. Pe lângă numele aproape identic cu Min al egiptenilor, zeul războiului și al fertilității, Luna, apa și ținutul morților îl echivalează cu același Enki. De altfel, calendarul tracilor a avut la începuturi și multă vreme după aceea caracter lunar, fără îndoială o influență a cultului primei lor divinități.

Dacă anticii susțineau că Marduk a locuit în Dacia, el fiind după Potop zeitatea supremă a rasei albe, cultul său

nu putea lipsi din religia tracilor. ^rMi^lirilMiimit de greci Apollo ca zeitate solară sau Ares ca una războinică, Marduk apare la traci sub diferite nume. Ca zeu al războiului, tribul apsinților din Chersones îl numea Pleistoros, iar tribul crestoni din Mygdonia, Candaon sau Candaos. Marele Călăreț tracic, al cărui cult era foarte răspândit în Tracia, purta numele Heros sau Heron, din care a luat naștere Horus al egiptenilor. De multe ori, lângă el era reprezentat un copac în jurul căruia se încolăcea un șarpe. Unul dintre epitetele sale,

„Epekoos” („cel care aude, care împlineste”)
„amintește de Apollo, care era înfățișat în
șapanta cu patru mâini și patru urechi, pentru
mai bună ascultare și ajutorare a
credincioșilor. Iar în Norus / Apollo e nimeni altul
decât zeul- sarpe Marduk, fiul lui Enki și
Ninhursag.

Dacă dacii venerau aceleași zeiți ca și restul tracilor, cum se face că doar numele lui Zamolxis a supraviețuit din întregul lor panteon? Răspunsul ignorat de toti cercetătorii nu este atât de complicat pe cât s-ar crede: dacii le atribuiau tuturor divinităților lor același epitet, Zamolxis. Știm deja că ei credeau în Gemenii Divini Zamolxis, la fel cum știm că exista și cel puțin o zeiță cu acest nume. Astfel s-ar explica și diferitele variante ale acestui nume, cum ar fi Zamolxis, Zalmoxis, Zamolxe, Zalmoxe sau Salmoxis; nu era vorba despre un singur zeu cu un nume scris în multiple moduri, ci de mai multe zeiți cu același epitet. În plus, astfel înțelegem și diferitele descrieri ale lui Zamolxis, de la zeu htonic la unul uranian sau doar simplu profet divinizat după moarte. Ca exemplu, R. Roesler scria în *Romänische studier* din 1871 că Ares poate fi Zamolxis sau Zalmoxis, iar ființa lui Zamolxis nu poate fi net deosebită de cea a zeului Soarelui, Gebeleizis. De asemenea, Cari Goos în *Skizzen zur culturgeschichte der mittlern Donaugegenden* din 1877 afirma că zeitatea specific getică era Zamolxe, care ar putea fi identică și cu Ares al grecilor. Despre Zamolxis știm că era Enki, Gebeleizis era Enlil iar Ares, Marduk. Cei trei nu pot fi unul singur însă acceptând ideea că Zamolxis era doar un epitet aplicat tuturor marilor divinități, toate aceste relatări diferite (doar în aparență) capătă sens. Enki era Zamolxis care locuia într-o peșteră din apropierea Sfînxului din Bucegi, care a construit o uriașă cetate în Tara Luanei din Buzău și care a fost crucificat pe Vârful Omu, Marduk era Zamolxis - Apollo / Ares care locuia printre daci / hiperboreeni și Typhon care a fost închis în Tartarul de sub Munții Apuseni iar Istar era Zamolxis - Artemis / Cotys care vizita adeseori Grădina Zeilor din Ardealul dacilor. Pe lângă acești zei ai dacilor mai exista încă un Zamolxis, pierdut în negurile trecutului.

Despre Enoh / Nabu / Noe știm că a fost dus după Potop în Grădina Zeilor / Ardeal, acolo unde a locuit vreme îndelungată aproape de urmașii săi, dacii, care au populat inițial ținuturile din jurul Ardealului. *Epoopea lui Ghilgames* ne oferă indicii prețioase în încercarea de a afla unde locuia acesta. După ce a traversat muntele Masu (Vârful Omu) printr-un tunel subteran, Ghilgames a ajuns în Grădina Zeilor (Ardealul), unde i-a întâlnit pe zeul-Soare Samas (Marduk) și pe zeița vitei de vie, Siduri (Istar). A mers spre nord până la o

mare întindere de ape, pe care a traversat-o cu ajutorul timonierului Ursanabi, până a ajuns „la obârșia apelor”, acolo unde locuia supraviețuitorul Potopului, Utnapistim. Privind harta

În Moldova de Ardeal. Cheile sunt însoțite de stânci impresionante, turnuri și piramide aparent naturale. O astfel de structură este Piatra Altarului, un masiv stâncos de 1.120 metri altitudine, despre care legendele spun că era folosit de daci pentru ceremonii de cult. *Biblia, Epoopea lui Ghilgames* și cea a lui Atra-Hasis susțin că, imediat după Potop, supraviețuitorul Diluviului a construit un mare altar în locul în care a debarcat, pentru a aduce jertfe zeilor. Dacă Enoh / Noe / Nabu / Hermes / Thoth a locuit în Carpații Orientali după inundația globală, dând naștere poporului dacilor, interesant e că istoricul Herodot sugerează același lucru. El scria că tracii adorau în mod special zeițele numite de greci Ares, Dionysos și Artemis, adică Pleistoros / Candaon, Sabazioș și Bendis (Marduk, Enki și Istar), însă regii îl cinsteau cel mai mult pe Hermes, jură

României, marea apă pe care a întâlnit-o Ghilgames în drumul său nu poate fi decât râul Olt. Acesta izvorăște din munții Hăsmas, aflați în Carpatii Orientali, din același loc din care izvorăsc și râurile Mureș, Bicăz și Trotus, o adevărată „obârșie a apelor”², așa cum o numește *Epopoea lui Ghilgames*. E posibil ca în zona munților Hăsmas să se fi stabilit Enoh / Noe după Potop? În acel loc se află Cheile Bicazului, o zonă geografică lungă de aproximativ opt kilometri, ce leagă

pe el și spun că se trag din el. Ne amintim că tracii sunt urmașii direcți ai pelasgilor, primul popor al lumii, din care a luat naștere omul modern, Homo Sapiens Sapiens. „*Și a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!*” (Facerea 9:1), iar tracii au procedat întocmai, colonizând întregul mapamond.

Dacă Enoh a venit după Potop în munții Hășmas, care era locul exact în care a locuit? Singurul ce poate fi considerat casă a zeului este masivul Ceahlău, **ui si muntii Hasmas, Vin** aflat în apropiere de Cheile Bic

motive necunoscute, Ceahlăul este unul dintre cei trei munți sfinți ai creștinismului, alături de Tabor din Israel și Athos din Grecia. Deși nu are altitudinea altor munți din România, masivul Ceahlău este considerat un loc incredibil și chiar magic, ce poate fi văzut în zile senine de pe țărmul Mării Negre (aflat la o distanță de cinci sute de kilometri) sau de pe malul la fel de îndepărtat al Nistrului. Pentru Emilia Arcan, vicepreședintele Consiliului Județean Neamț, Ceahlăul „este locul care îți asigură o relaxare deplină, unde chiar dacă zăpada te înțeapă cu acele ei, nu simți durerea. Este comuniunea omului cu natura, orice suferință sufletească e alinată de cântul păsărilor și aerul curat. Muntele Ceahlău înseamnă viață, liniște, împlinire, înseamnă altceva. Noi nu conștientizăm toate frumusețile de care suntem înconjurați. Piscurile semețe îți oferă posibilitatea de a vedea viața de dincolo de nori. Privești în jos, iar vâlătucii de ceață te învăluie și te fac să te simți copleșit și mic în fața unei minuni a naturii, a imensității”. Dincolo de măreția peisajului ce taie respirația vizitatorului, Ceahlăul este cunoscut și datorită misterelor care îl înconjoară. La orele răsăritului, deasupra muntelui se produc jocuri de lumini inexplicabile și unice în lume. Localnicii au observat deseori apariții misterioase pe cer și au descoperit pe pășunile din jur curcui perfect trase (asemănătoare cu cele din lanurile din toată lumea, atribuite OZN-urilor), pe care le-au pus dintotdeauna pe seama unor ființe misterioase. Călugării de la schitul Drăuș susțin că văd noaptea, atunci când se duc la rugăciune, ploii de lumină albastre coborând deasupra piscurilor muntelui. Vârful Toaca de pe masivul Ceahlău are aspect piramidal, baza sa fiind pătrată, iar unghiul pantei nordice

de cincizeci și două de grade, identic cu al Marii Piramide din Egipt. De asemenea, raportul dintre lungimea și înălțimea laturilor Marii Piramide este identic cu cel al Vârfului Toaca, cercetătorul Ion Ticleanu de la Universitatea București declarând chiar că „*piramida lui Keops se înscrie perfect în reconstituirea piramidei inițiale de pe Vârful Toaca*”. În fiecare an, în prima decadă a lunii august, la răsăritul Soarelui, umbrele vârfurilor Toaca și Piatra Ciobanului formează,

timp de peste o oră și jumătate, o imensă hologramă ~~~~~Inaturală de forma unei piramide perfecte, fenomenul fiind denumit și Umbra Piramidei. Tot în aceeași perioadă a anului, deasupra Vârfului Toaca se produce un alt fenomen optic ciudat, pe care localnicii l-au numit, încă din vechime, Calea Cerului. Pentru câteva minute, deasupra muntelui se formează un stâlp de o luminozitate intensă, mărginit pe laturi de două benzi întunecate, care se pierde în imensitatea cerului. Unii cercetători ai respectivelor fenomene consideră că ele se datorează faptului că prin Vârful Toaca trece una dintre axe energetice ale Pământului. Iar la doar treizeci de kilometri de Ceahlău a existat, acum aproape șapte milenii, celebra cultură Cucuteni.

Într-o legendă, Dochia, fiica regelui Decebal, a ales muntele Ceahlău ca loc de refugiu din calea romanilor, înconjurată de soldații împăratului Traian, ea l-a rugat pe Zamolxis să o salveze, iar zeul a prefăcut-o într-o stână de piatră. Într-o altă legendă, baba Dochia și turma ei au înghețat pe munte, transformându-se cu toții în stane de piatră. Stâncile respective pot fi văzute și astăzi, constituind o mărturie vie a acestui mit. O altă legendă spune că demult, ascuns într-o văgăună a Ceahlăului, trăia un câpcăun. El adesea

ademenea tinere fete, pe care le ducea pe platoul muntelui, unde le transforma în stane de piatră. Într-o zi, sătenii s-au înarmat cu coase, topoare, paloșe și buzdugane și s-au așezat la pândă în Gura Bistricioarei, așteptându-l pe căpcăun. Acesta i-a zărit din vârful muntelui și, furios, a dezlănțuit o furtună teribilă. Apoi a smuls din creștetul muntelui o stâncă uriașă și a pornit în zbor cu ea către răzvrățiți. Însă duhul cel bun al muntelui

Ceahlău, pe care localnicii și-l închipuiau ca pe un bătrân, s-a prefăcut într- un voinic chipes și, călare pe un cal înaripat, a pornit în urmărirea căpcăunului. După ce l-a ajuns din urmă, duhul Ceahlăului a lovit căpcăunul peste gheare cu paloșul, uriașa stâncă prăbusindu-se departe de oameni, pe malul Bistriței, acolo unde poate fi văzută și astăzi. Localnicii de la poalele Ceahlăului consideră și în prezent că acele plaiuri au fost locuite în trecut „*de un neam de uriași, grozav de înalți și de tari, care au fost în cele din urmă înfrânți de urgia cerească*”. Ca o completare, în primul secol al erei noastre, poetul latin Marcus Valerius Martialis (cunoscut ca Marțial în limba română) povestea despre „*muntele cel faimos din țara hyperboreenilor* (Dacia) *unde zeii olimpici se legaseră cu jurământ în fata altarului cel mare să lupte contra gigantilor*”¹. În capitolul al saselea al *Cărții Judecătorilor* din *Vechiul Testament* există o referire la un asemenea altar. Aici, zeul Yahweh îi cere lui Ghedeon să- i ridice un altar pe munte, în locul jertfelnicului închinat lui Baal și al stâlpului acestuia de închinăciune (sau copac sfânt, după interpretarea *Bibliei* ortodoxe). Chiar dacă acțiunea biblică se petrece în Israel, pe muntele Ceahlău există un loc numit Altarul lui Ghedeon sau Piatra Lată a lui Ghedeon. Iar numele vechi al Ceahlăului este Pion sau Peon, cuvânt care, în greaca veche, înseamnă „casa stâlpului”, o referire la acei stâlpi de tip obelisc, ridicați de antici ca locuri de închinare.

Cine era „duhul” Ceahlăului din legendele locale? Ținând cont că dacii considerau respectivul munte ca fiind sălasul zeului Zamolxis, putem presupune că este vorba despre același personaj. După ce dacii au trecut la creștinism, referirile la zeii antici nu mai aveau ce căuta într-o religie monoteistă. Așa că vechiul mare zeu a fost transformat într-un duh benefic în legendele locale. Iar acest Zamolxis nu este decât Enoh / Noe / Nabu, cel care s-a stabilit pe muntele Ceahlău după Potop, devenind strămoșul dacilor. Se știe că, inițial, el s-a aflat în tabăra Veghetorilor, fiind fiul lui Marduk. Însă, mai târziu, a trecut de partea Celeștilor lui Enlil. Cercetările arată că pe muntele său, Ceahlău, s-a făcut tranziția între zamolxianism și creștinism (religia lui Enlil, sub forma lui Iisus), aici fiind ridicate primele altare creștine din Dacia. În prezent, pe Ceahlău există un număr impresionant de biserici și mănăstiri, muntele fiind unul dintre cei mai importanți ai creștinismului ortodox. Interesant e și munții Daciei par să fi fost împărțiți la un moment dat între cei trei Zamolxis. Enoh se

afla în

Carpații Orientali, Enki în cei Meridionali iar Marduk în Munții Apuseni. Dacă ■■■fB^~HHSBBMI^Hunim cele trei sălasuri ale acestor zeiități, muntele Ceahlău, Vârful Omu și Roșia Montană (acolo unde se presupune că există intrarea în orașul subteran al lui Marduk), rezultă un triunghi echilateral. Nu doar munții Carpați au fost împărțiți între aceste divinități, ci întreg pământul dacilor, cele trei mari regiuni, Ardealul, Valahia și Moldova fiind teritoriile zeilor Marduk, Enki și Enoh / Nabu. După cum spuneam, Enoh a trecut de partea lui Enlil la un moment dat, lucru care se observă și din simbolurile teritoriului său, Moldova: bourul, acvila și steaua cu cinci colturi sunt elemente asociate cu zeul furtunii. Deși nu cunoaștem prea multe amănunte despre religia dacilor, se observă trecerea de la un Zamolxis la altul în anumite momente ale istoriei. Pe vremea lui Herodot, dacii se închinau

unui zeu ce a murit și a înviat, în numele căruia se făceau sacrificii umane. În anul 47 î.e.n., Burebista și Deceneu au reformat religia dacilor, readucând la viață cultul Gemenilor Divini. După ce în 258 a recucerit Dacia ocupată de romani, Regalian a realizat, la rândul său, o reformă religioasă. În tăblițele de la Sinaia, el este numit Romanh, Romansie, Lomanh și So Lomonius („Cel Luminos”). Observăm că purta atât numele lui Enoh (numit și Solomon în folclorul ebraic) cât și pe cel al lui Enlil (care mai era numit și Raman în Mesopotamia), prin urmare putem intui cine era zeul din centrul religiei pe care a impus-o dacilor. Trecerea de la acest cult la creștinism s-a realizat fără probleme, ținând cont că ambele erau închinare aceleiași zeități.

în timpul șederii în Dacia, Enoh a înființat un ordin secret, al solomonarilor. Preoți ai lui Zamolxis, se spune că aceștia au puterea de a controla vântul și ploaia, de a aduce grindină, de a vedea viitorul și de a vindeca diverse afecțiuni. Trăiesc departe de lume, asemenea pustnicilor, în ascunsă cetate a

Babarului, dar coboară uneori prin sate pentru a cerși. Nu de nevoie, ci doar pentru a verifica moralitatea oamenilor. Acolo unde nu sunt bine primiți, abat grindina peste respectivul sat. Sunt descriși ca fiind înalți, roșcovani, cu mantii albe, având la brâu unelte magice. Mitologia populară susține că solomonarii, numiți zgrimbiteși în Tara Moților, învață magia dintr-o anumită carte, ce conține toată știința și puterea lor. Uneori călătoresc prin văzduh, călărind balauri, fiind în această postură invizibili. Conducătorul lor se numește Omul Alb sau Uniilă care nu poate fi decât Enoh, ținând cont și de denumirea preluată din dăcilul So Lomonius sau ebraicul Solomon. Puterea de a controla vremea ne indică faptul că sunt adepți ai lui Enlil, zeul furtunii. În ziua de azi, mai ales în zonele rurale, se consideră că ordinul solomonarilor încă există, aceștia trăind ascunși în tunelurile de sub munți. Ba unii merg și mai departe, susținând că serviciile secrete române ar colabora cu

acești enigmatice preoți magicieni.

Se pare că solomonarii nu își făceau apariția doar printre oamenii de rând, ci și în anturajul conducătorilor noștri. Într-un interviu din 2005, Aliodor Manolea (parapsihologul folosit de Traian Băsescu în campania electorală) susținea că Ștefan cel Mare a câștigat bătălia de la Vaslui cu ajutorul... magiei. Conform unui cronicar turc, după declarația lui Manolea, „Ștefan și curtea lui, cu vreo 200 de lefegii polonezi, stăteau pe un deal. Surle și trâmbițe peste tot. Sultanul dă ordin: să atace infanteria! Într-o clipă și armata turcă apare un mic norișor. Infanteria începe să atace. Intră în nor. Și au intrat. Și au - m ML * Jintrat. Trei regimente au intrat, dar nu ajungeau pe cealaltă parte! Sultanul ordonă spahiilor să atace și ei. Și au intrat în nor și spahiii, dar nici ei nu mai ieșeau pe cealaltă parte! Cronicarul povestește cum toată oastea românească era așezată pe deal, în genunchi. Ștefan, ținând sabia ridicată în sus, ca o cruce. Se auzeau sunete de surle, tulnice și țimbele. Atunci sultanul a ordonat retragerea (...) Ștefan a încercat să facă același lucru și la Războieni. Erau aceleași condiții prielnice ale terenului: pădure, dealuri. Ștefan i-a trimis acasă pe oameni și a rămas singur cu cei 200 de oșteni apropiați și cu boierii curții. Dar de data asta turcii găsiseră antidotul și norul nu a mai funcționat! Ce a urmat cunoaștem cu toții de la istorie”. Se știe că Ștefan cel Mare, un om evlavios, ce a construit numeroase biserici și mănăstiri, avea obiceiul de a-l vizita pe misteriosul Daniil Sihastrul (la sfatul căruia a fost construită mănăstirea Putna). Acest pustnic era considerat sfânt încă din timpul vieții sale, deoarece avea puterea de a vindeca, de a prezice viitorul și de a alunga demoni. Dacă episodul relatat de Aliodor Manolea este adevărat, nu ar fi de mirare ca Ștefan cel Mare să se fi ajutat în lupte de cunoștințele primite de la Daniil. Si nu ar fi de mirare ca acest pustnic cu puteri miraculoase să fie unul dintre solomonarii. Un personaj asemănător este Deceneu, vicerege și Mare Preot al lui Zamolxis în timpul lui Burebista și, mai apoi, rege al dacilor. Inițial și el a trăit retras, ca un sihastru, într-un tunet ascuns. Geograful antic Strabon îl descria ca fiind „un bărbat vrăjitor, care umblase multă vreme prin Egipt, învățând acolo unele semne profetice, datorită cărora susținea că tălmăcește voința zeilor. Ba încă, de la un timp era socotit și zeu, așa cum am arătat când am vorbit de Zamolxe. Ca o dovadă de ascultarea ce i-o dădeau geții, este și faptul că ei s-au lăsat înduplecați să-și

stârpească viile și să trăiască fără vin". Deceneu le-a oferit dacilor o importantă reformă socială și religioasă, în același timp opunându-se cu îndârjire pătrunderii în Dacia a cultelor străine. Din descrierea sa constatăm că nu era vorba despre un simplu preot, ci, la fel ca în cazul lui Daniil Sihastrul, de un solomonar. Fără doar și poate, tot un solomonar era și Regalian / Romanh / Romansie / Lomanh / So

Lomonius, eliberatorul Daciei ocupate de romani din secolul al treilea. De asemenea, se presupune că Horea, Cloșca și Crisan au fost tot solomonari.

Se pare că membrii acestui ordin secret, înființat de Zamolxis / Enoch, nu au apărut doar în trecut pământul Daciei de către crotopitori, ci și în ziua de astăzi. În 2010 a fost organizat un exercițiu militar comun româno- israelian în Carpații Meridionali, în apropiere de Sfînxul din Bucegi și de Vârful Omu, locuri foarte importante pentru daci. La exercițiu nu au participat doar militari israelieni, ci și un număr destul de mare de rabin. În același timp, în acea zonă era organizată o tabără pentru șizeci și cinci de copii israelieni, peste patruzeci la sută dintre cei din tabără fiind parapsihologi. Pe 26 iulie, un elicopter israelian s-a prăbușit inexplicabil în zona Colții Țapului, deasupra Poienii Gutanu, situată în partea vestică a Masivului Bucegi. La bordul elicopterului se aflau șase militari israelieni (din nou, același număr sacru al evreilor) și un român, media lor de vârstă fiind puțin peste treizeci și

trei de ani (tot unul dintre cele mai importante numere ale evreilor). Dacă

■zeița sionistilor este Istar, personaj simbolizat adeseori printr-o felină, interesant este că operațiunea de recuperare a resturilor elicopterului a fost coordonată de una dintre cele mai celebre unități de elită israeliene, așa-numita Unitate 669, ai cărei componenți sunt supranumiți „pisicile”, după emblema unității - o pisică înaripată. Martorii susțin că, în acea zi, înainte de accident, toată zona cuprinsă între Babele - Vârful Omu - Muntele Gaura a fost survolată de mai multe elicoptere militare, ba chiar au fost zărite echipe de soldați care păreau că păzesc ceva. Un cioban s-a plâns că nu a fost lăsat să treacă cu oile spre Padina de doi „*militari care aveau un aparat d-ăla ce măsoară curentul*”. Exact în acea zonă se află celebra „Gură de Rai”, o pantă cu o suprafață de aproximativ un kilometru pătrat, unde se manifestă o „*anomalie magnetică atipică*”, așa cum o definesc specialiștii, ce are efecte benefice uluitoare asupra organismului uman. Se pare că scopul israelitilor în munții Bucegi nu era un exercițiu militar, ci cercetarea secretelor lui Zamolxe. Despre copiii din tabără se presupune că fac parte din pepiniera de parapsihologi ai Israelului, precum celebrii „copii Geller”. Surprinzătoare este și prezența rabinilor la aceste „*exerciții militare*”, buni cunoscători ai magiei kabalistice. Unii consideră că respectivul elicopter s-a prăbușit din cauza „Gurii de Rai”, acea zonă de anomalie magnetică ce face praf orice aparat electronic. Totuși, zona a fost survolată de mai multe elicoptere care nu au pățit nimic, prin urmare nu magnetismul muntelui este răspunzător pentru accident. După cum afirma Nirmod Shefer, șeful Statului Major al forțelor aeriene israeliene, starea tehnică a elicopterului era „*excelentă*”, așadar accidentul nu poate fi pus nici pe seama unor defecțiuni tehnice. Șeful Serviciului Salvamont Bran, Fănica Boboc, declara pentru Mediafax că „*elicopterul s-a înfipt într-o stâncă, probabil dintr-o eroare de pilotă*!”. Însă e greu de crezut că un pilot experimentat, foarte bine antrenat, ar fi făcut o asemenea greșală, întingând aparatul într-o stâncă. Cu opt zile înainte de accident, alte două elicoptere israeliene erau cât pe ce să se prăbușească din cauza unor „defecțiuni tehnice”, aterizând de urgență în zona localității Priboiu din județul Dâmbovită. Care să fie adevărata cauză a prăbușirii elicopterelor? Câțiva soldați români, martori ai accidentului, au acceptat să vorbească sub protecția anonimatului, deși li s-a cerut să jure că vor păstra tăcerea. Cu toții spun că au văzut pe vârful muntelui câțiva oameni ce purtau robe albe, lungi, cu mâinile în

sus. Imediat s-a iscat din senin o furtună, ce a luat pe sus elicopterul israelian și l-a izbit frontal de o stâncă. După aceasta, furtuna s-a oprit la fel de brusc iar oamenii în alb au dispărut. Israelitii s-au speriat și au părăsit zona de urgentă, decidând să pună capăt exercițiului asa-zis militar. Misterioșii oameni îmbrăcați în robe, ce au puterea de a controla vremea, nu pot fi decât solomonarii, vechi preoți magicieni ce au misiunea de a păzi pământul sfânt al zeilor.

Legenda Marelui Lup Alb vorbește despre momentul în care conducătorul solomonarilor a primit misiunea de a

ocroti pământuimHHHHul Daciei. Se spune că, în vremurile demult apuse, un preot al lui Zamolxis cutreiera tărâmul Daciei pentru a-i ajuta pe nevoiași dar și pentru a le transmite dacilor că Marele Zeu veghea

neconținut asupra lor. Deși nu era în vârstă, acest preot avea parul și barba albe ca neața. Culoarea neobișnuită a parului și funcția de preot ne indică faptul că era vorba despre Enon, cel ce a înființat ordinul solomonarilor. Dându-și seama de valoarea slujitorului său, Zamolxis l-a oprit în munte, pentru a-i fi aproape în scurt timp. Iar ele, păcăturile au ajuns să-l asculte și să-l considere conducătorul lor pe preotul cu păr alb. Însă cei mai mulți îl îndrăgeau lupii, oamenii care nu aveau un conducător, doar țapnea tinându-l în hală. După un timp, într-un lup alb mare și puternic ca un urs, dându-i înșelăciunea de a aduna toți lupii pentru a dăcuera în primele zile, se auzea unelui marele lup alb iar lupii de prețutindeni săreau în ajutorul fratilor lor umani. Totodată, trădătorii și lași. Cu toată violența zeului și a lupilor, romanii au reușit să se infiltreze printre daci și, în apropiere de marea invazie a lui Traian, au sădit în sufletele lor a doră dintre ei sămânța neîncrederii în Marele Zeu. Astfel, nu le dăc au început să se teamă că Zamolxis romanilor. Căprinsi de bătaie împotriva început să omădare toți lupii ce le țeseau în cale. În speranța că unul dintre aceștia va fi ofere romanilor în schimbul vieții lor. Lupii

MLJIK

supraviețuitori au f u g B i t în inima munților, fără a reveni vreodată în ajutorul dacilor care i-au trădat. Zamolxis și Marele Lup Alb s-au retras în Muntele Sacru, de unde au privit cu durere cum dacii au fost înfrânți de romani din cauza trădării. Într-o altă legendă, apostolul Andrei a fost vegheat de către Marele Lup Alb pe tot parcursul călătoriei sale prin ținutul dacilor. Iar în zilele noastre, nu putini sunt turiștii care susțin că au fost salvați pe munte de către un lup alb. „*în codrii bătrâni, sub bolta înstelată, în bătaia caldă a vântului de libertate, cei cu inima pură pot auzi și acum chemarea la luptă a Marelui Lup Alb. Pământul, frunzele și cerul îl cunosc prea bine. Voi îl auziți?*”, se întreba Felix Crainicu și Cristi Ionită în *Legendele dacilor liberi*.

Se pare că solomonarii le ofereau conducătorilor dacilor mai mult decât ritualuri magice în încercarea de a proteja țărâmul zeilor. În miturile grecești, Apollo / Marduk era un arcaș neîntrecut. Unul dintre epitetele sale era Argirotoxos, adică „cel cu arcul de argint”. Săgeata trasă de el își atingeă întotdeauna tinta, deoarece nu era una obișnuită, ci o săgeată care purta destinul celui către care se îndrepta. În acele vremuri, zeii obișnuiau să influențeze viețile oamenilor. În *Iliada*, Homer îi atribuia arcului lui Apollo puterea de a răspândi ciuma și momelele, cum a fost cea care a izbucnit în tabăra grecilor în timpul asediului Troiei. Înainte de a muri, se

spune că Apollo și-a lăsat arcul în paza unui mic popor din tinutul Hiperboreei (Dacia).
^ ^ ^ ^ Se spune că paznicii îl încredințează mereu celor mai demni fii ai Luminii, pentru ca forța lui să vină în sprijinul urmașilor acelui popor. Acei paznici nu pot fi decât solomonarii, iar arcul a constituit dintotdeauna un element foarte important pentru poporul daco-român. Dacii săgețau cerul în timpul furtunilor și valurile Dunării în timpul inundațiilor. Marele preot dac Vezina a fost păstrător al însemnelor puterii, printre care se afla și arcul regilor daci. Gelu, conducătorul ardelean care nu a putut fi înfrânt decât prin trădare, a cerut să fie înmormântat alături de arcul său. Ștefan cel Mare, despre care se spune că a fost ajutat în lupte de solomonari, construia mănăstiri acolo unde ateriza săgeata sa. În basmul *Prâslea cel voinic și merele de aur*, eroul și frații săi s-au supus judecății arcului, fiecare dintre ei trăgând câte o săgeată în sus, acestea lovindu-i doar pe vinovați. De altfel, în mai toate poveștile populare, eroul are întotdeauna, alături de paloș, un arc. Importanța arcului reiese și dintr-un colind din zona localității Sorocii, unde construcția armei reprezintă un procedeu foarte important. Arcul este făcut de nouă meșteri, alegerea lemnului fiind vitală, la fel ca vrăjirea săgeților. Grecii susțineau că respectivul arc a ajuns la un moment dat și la semizeul Herakles (numit Hercules de romani) care, înainte să moară, i l-a lăsat lui Philoctetes. Mai târziu, arcul fermecat a ajuns în posesia lui Odysseus, Homer susținând în *Odysseia* că eroul era singurul care îl putea încorda, niciunul dintre petitorii Penelopei nereușind această performanță. E greu de crezut totuși că solomonarii, care îl păzeau ca pe ochii din cap, ar fi permis ca arcul zeului lor să

ajungă în mâinile grecilor, fie ei și eroi. Cum e greu de crezut și că vom avea prea curând un conducător care să merite să îi fie încredințat legendarul arc al lui Zamolxis.

Spartacus

Nu obișnuiesc să fac recomandări, însă de această dată nu m-am putut abține. „Spartacus”, un serial absolut excepțional, deși nu prea respectă adevărul istoric, pe care îl recomand fără rețineri. Mai ales pentru că avem nevoie și astăzi de un Spartacus care să ne conducă în lupta pentru libertate. Sau, mai bine zis, fiecare dintre noi ar trebui să devină Spartacus.

Sezon 0 - Gods of the Arena:

Sezon 1 - Blood and Sand:

Sezon 2 - Vengeance:

Sezon 3 - War of the Damned:

Probabil cea mai bună melodie pe care am auzit-o vreodată - „No Life Without You” de

Joseph LoDuca:

Mesajul serialului este unul simplu. Pentru a te elibera din lanțurile sclaviei e nevoie de un singur lucru: „Kill Them All”.

Kabbalah

Încă din Evul Mediu, evreii au fost considerați un popor de magicieni. Adeseori practicau ritualuri magice sexuale, multe temple având găuri în pereți, pentru ca rabinii să poată sodomiza ritualic tineri sau băieți și să-l

invoce pe îngerul decăzut Raziei atunci când ajungeau la orgasm. MultiLjttis®b«i E rabini practică și în prezent o formă de vampirism, sugând sângele de pe preputul circumcis al noilor-născuți. Multe dintre

ritualurile Bisericii Catolice, cum ar fi îngurgitarea simbolică a trupului și sângelui lui Iisus, provin din ritualuri antice evreiești, în care sunt practicate diverse forme de vampirism și sacrificii. Să nu uităm că Papa poartă o yamaka evreiască iar în 2011 Benedict al XVI-lea i-a absolvit pe evrei de orice responsabilitate pentru uciderea lui Iisus. Să nu uităm nici numeroasele cazuri de pedofilie din sânul Bisericii Catolice, preluate din ritualurile magice evreiești, bazate pe Kabbalah.

Kabbalah, considerată de către practicanții ei o parte esențială a studiului Toréi, este o colecție de învățături ezoterice și ritualuri magice evreiești, despre care se susține că au fost oferite omenirii prin comunicare telepatică de către îngerul decăzut Raziel. Conform tradiției evreiești, Kabbalah era practică în Israelul secolului al X-lea î.e.n. de aproximativ un milion de oameni. Invațiile străinilor, de la asirieni și babilonieni până la romani, i-au convins pe liderii spirituali ai evreilor (ce formează Sanhedrinul) să ascundă cunoștințele Kabbalei, care astfel a devenit o doctrină secretă, transmisă doar inițiaților pe cale orală. Deși informațiile pe care le deține își au originea în Babilon și în Egiptul antic, Kabbalah a ajuns în Europa în formă scrisă abia în secolul al XII-lea. Ea descrie îngerii și demonii din alte dimensiuni, oferindu-le inițiaților o hartă a lumii, numită Arborele Vieții, care explică metodele de invocare și de comunicare cu acele entități puternice.

Rabinii kabbalisti foloseau tehnici samanice pentru a induce stări modificate de conștiință. Postul, flagelarea și îngroparea corpului până la gât erau tehnici de pregătire a rabinului magician pentru călătoria prin cele șapte portaluri ale Copacului Vieții din Kabbalah. În final, ei întâlneau zeitatea supremă într-un tărâm numit Merkabah. Printre secretele Kabbalei se numără și instrucțiunile pentru uciderea unei persoane folosindu-se doar o simplă privire, ce poartă numele de „ochiul malefic”. Numele magic al ochiului este Enhara.

Cărțile secrete ale Kabbalei conțin doar câteva mii de cuvinte, dar descriu pe larg un Pământ sferic, universuri

paralele și structura atomică a materiei.

idei ce au devenit doctrine comune ale fizicienilor și

astronomilor moderni. Aceste cărți au fost scrise în coduri, folosite pentru a ascunde informații complexe, ce au fost studiate de alchimistii medievali. Sir Isaac Newton și mulți cercetători de elită au studiat științele oculte complexe ale Kabbalei într-o vreme în care misticismul, religia, alchimia, astrologia și astronomia erau cercetate ca o tradiție unitară bazată pe Kabbalah. Bazându-se pe aceeași doctrină secretă, fizicianul evreu Albert Einstein a inclus pagini întregi de calcule complexe într-un cod simplu de cinci simboluri: $e=mc^2$. Teoria haosului și noțiunea de universuri paralele, alături de majoritatea elementelor fizicii cuantice moderne, pot fi regăsite în textul original al Kabbalei.

Transmisă pe cale orală multe secole, colecția de texte ale Kabbalei a fost transcrisă în cele din urmă de rabinul Yitzhak Saggi Nehor sau Isaac Leblend (aproximativ 1160-1235) din Provence (sudul Franței) în secolul al XII-lea. Scrierile sale kabbalistice au ajuns în mâinile unui grup de nouă nobili francezi, ce au devenit Cavalerii Templieri. Ei s-au proclamat călugări pentru a-și continua studiile kabbalistice, dar și pentru a

Ci

face afaceri fără a plăti $^{B^{\wedge}taxe}$ și fără a trezi suspiciunea Vaticanului. Templierii au înțeles că originea Kabbalei era în Palestina, așa că au plănuit o cruciadă acolo, pentru a căuta și alte vestigii magice kabbalistice. Au încercat să-i împiedice pe musulmani să descopere Kabbalah și chiar să distrugă originile ei.

În plus, au descoperit și jefuit templul lui Solomon, despre care tradiția evreiască susține că a fost un mare magician. Arheologii au descoperit multe tuneluri săpate de templieri în Ierusalim, în special sub respectivul templu. Sfântul Graal, despre care se spune că a fost descoperit de templieri, este cel mai mare secret al Kabbalei. În realitate, Sfântul Graal nu este un obiect, ci doar o informație: faptul că materia fizică poate fi transformată, moleculă cu moleculă, prin intermediul incantațiilor vechilor litere și numere ebraice, iar natura realității este cu adevărat o iluzie. După două secole, templierii au fost prinși și torturați. Mulți au recunoscut că participau la ritualuri de sodomie, invocau spirite malefice, pe care le implantau în diverse animale, cum ar fi pisicile. Din castelele lor s-au confiscat artefacte folosite în magia neagră, cum ar fi cutii de argint ce conțineau crani sau capete uscate. Templierii așezau capetele în centrul unei mese rotunde și îl invocau pe Baphomet / Lucifer, pentru a le transmite instrucțiuni prin intermediul aceluia cap. Mulți au recunoscut că imaginea lui Iisus era scuipată și călcată în timpul ritualurilor kabbalistice, o tradiție satanică practică și astăzi în rândurile Ordo Templis Orientis, ce a fost condusă cândva de magicianul satanist Aleister Crowley. Într-o înregistrare pe un

cilindru <Jkje ceară din 1921, chiar poate fi auzit Crowley invocându-i pe îngerul decăzut Raziei și pe Enraha, ochiul malefic. Mulți templieri au și-au mituit paznicii pentru a fi eliberați din temniță și au fugit în Scoția și Malta. Si-au schimbat numele în Cavalerii Suverani de Malta, iar mai târziu au apărut în Scoția ca francmasoni. Toate versiunile francmasoneriei provin din ritualurile kabbalistice originale ale Cavalerilor Templieri. Pentru a observa infiltrarea lor în cele mai înalte cercuri, trebuie menționat că ritualul kabbalistic de izgonire cu ajutorul pentagramei a fost parțial aplicat de regina Elisabeta II a Marii Britanii în timpul ceremoniei sale de încoronare din 1952. Acest ritual avea la bază Ritualul mic de izgonire cu ajutorul pentagramei, conceput de Aleister Crowley pentru societatea secretă Golden Dawn.

Ca o curiozitate, deși numele Kabbalah a fost tradus ca „primire”, pare a fi compus din Ka'ba (cel mai sfânt loc al islamului) și Allah (zeitatea islamului). Kabbalah își are rădăcinile în magia pre-arabă iar Yahweh, zeul evreilor, este Allah al musulmanilor. Să fie oare vorba despre o coincidență?

Rosia Montană. între maidanezi și viituri

Trebuie să te avertizez, cititorule, că nu vrei să afli ceea ce ești pe cale să citești. Nu vrei să știi dedesubturile informațiilor cu care te îndoaă mass-media, pentru simplul fapt că nu vrei să-ți fie complicată existența în vreun fel. Drumul cel mai simplu n-o fi cel mai bun, însă e cel mai confortabil. Chiar dacă te va împinge curiozitatea să străbați rândurile următoare, vei respinge informațiile pe care le conțin. Doar pentru că nu coincid cu ceea ce ai fost învățat sau, într-o exprimare ușor cosmetizată, nu se pretează sistemului tău de valori. Apoi le vei critica, pentru că asta îți cere spiritul „civic” ce ti-a fost inoculat: să ataci orice se împotrivesc cursului „firesc” al lumii, stabilit de conducătorii săi nefirești. Si nu ar fi nimic nelalocul său dacă ai proceda astfel; e doar o reacție normală a unei persoane normale, într-o lume anormală în care normalitatea este considerată anormală. Fără a o lungi prea mult, hai să parcurgem rândurile care te vor adânci în normalitatea ta sau, dacă ai ghinion, te vor transforma într-o persoană anormală.

Poate ai observat că, în ultimile săptămâni, s-au perindat pe majoritatea canalelor TV

câteva întâmplări aparent fără nicio legătură între ele. Guvernul a aprobat în secret începerea lucrărilor miniere la Roșia Montană, un copil de patru ani a fost ucis de câini maidanezi (ceea ce a dus nu doar legalizarea eutanasierii câinilor, ci și la un val de crime brutale, ale căror victime au fost aceiași patruzezi), s-au organizat proteste contra sau pro Roșia Montană dar și anti maidanezi, iar o viitură necruțătoare a distrus câteva sate din Moldova. Mass-media și-a dat arama pe față, promovând intens cazul copilului ucis și protestele pro Roșia Montană, ducând o adevărată campanie de convingere a populației că Guvernul a luat cea mai bună decizie, evitând în același timp protestele care se opuneau proiectului minier. Când nu a mai fost în stare să ascundă manifestațiile zecilor de mii de oameni, din cauza informațiilor ce circulau cu lejeritate în mediul virtual, jurnaliștii au profitat de mini-potopul moldovenesc, pentru a abate atenția populației de la „răzvrățiții” de pe străzi. Să fie oare vreo legătură între maidanezi, Roșia Montană și viitură? Ori e vorba despre lucruri total diferite? Hai să le analizăm pe rând.

Crima ■.maidanezilor”

Pe majoritatea posturilor TV și pe internet s-a dezbătut cu ardoare subiectul copilului de patru ani, Ionut Anghel, aparent ucis de câini maidanezi în apropierea parcului Tei din Capitală pe 2 septembrie. Această tragedie de care au profitat televiziunile averse de rating se pare că ascunde mai multe decât se poate observa la prima vedere. Câteva nereguli în povestea oficială i-a făcut pe mulți internauti să ridice numeroase semne de întrebare, ce sunt ignorate de presă într-o continuă nesimțire. În primul rând, la câteva ore de la decesul copilului, mama sa „naviga” pe Facebook, iar tatăl său dădea interviuri presei cu o seninătate suspectă. Apoi, ambii părinți au făcut turul televiziunilor de câteva ori, ocupându-se mai mult de interviuri decât de jelirea propriului lor copil. Suspect este și faptul că bunica lui Ionut nu a fost acuzată de neglijență nici măcar de presă, ci doar anchetată formal după mult timp, doar ca urmare a presiunii opiniei publice. Peste tot în lume, inclusiv în țara noastră, când un copil pătește ceva, părinții copilului respectiv sunt trași la răspundere, uneori fiind chiar pedepsiți cu retragerea drepturilor părintești. În cazul lui Ionut, nu părinții erau responsabili cu supravegherea lui, ci bunica sa. Însă nimeni nu i-a cerut acesteia socoteală, mai ales că băiatul dispăruse de lângă ea aproximativ o oră. Ciudat este și faptul că acei maidanezi „agresivi” nu au atacat nici jurnaliștii și nici hingherii veniți să îi captureze, ci s-au „predat” pașnic, dând din cozi. Corpul neinsuflăit al copilului a fost găsit pe o proprietate privată, dar presa a omis intenționat și acest lucru, „ucigașii” putând fi câini de pază, nicidecum maidanezii ce ne-au fost prezentați la TV. Acesta nu ar fi un caz singular; acum câțiva ani, o femeie a fost sfârtecă de niște câini de pază pe o proprietate privată, presa susținând cu nesimțire că era vorba de maidanezi. Un caz asemănător este și cel al unei femei aflate în stare de ebrietate, care a fost atacată de câini ce aveau proprietari, mass-media promovând aceeași minciună a atacatorilor maidanezi. Nici despre faptul că Ionut a fost găsit cu pantalonii în vine nu vorbește nimeni și nici nu se pune la îndoială raportul eronat al medicului legist. Cel mai bine a exemplificat aceste lucruri europarlamentarul Corneliu Vadim Tudor într-un interviu: „Un caz care, se pare, e un caz de pruncucidere, de pedofilie. Copilul, se pare, și știu din zona serviciilor speciale, că a fost violat înainte și omorât și aruncat așa la câini. El a dispărut o oră jumate. O oră jumate nu a știut nimeni de el. În bălărele alea, în jungla aia. Și bunică-sa a stat pe bancă, la peste un kilometru distanță și nu i-a păsat de copilul ăla de patru ani. Deci medicul care a făcut autopsia la institutul medico-legal e palestinian. Il cheamă Abdo Salem și nu a dat raportul medicol-legal normal. A zis că la presiunea opiniei publice s-a grăbit. Păi așa merge treaba? Declanșăm o furie, râuri de sânge și șocuri sufletești foarte mari. Păi totii copiii vor suferi când vor vedea cum sunt luați câinii, pentru că așa nu face un raport medico-legal ca la carte? Nu merge treaba așa! Nu spun că 100% e adevărat. Eu reproduc ceea ce se spune în mediul serviciilor secrete, dar și în alte cercuri. Copilul, se pare, că ar fi fost violat, omorât și aruncat acolo printre ciufinii. Ar fi singurul caz de pedofilie care s-a lăsat cu pruncucidere, cu crimă? Nu au mai fost copii omorâți? Care sunt copii cu care s-a jucat el o oră jumate? De ce nu apare unul să spună: «M-am jucat cu Ionut și deodată o haită de bestii s-a năpustit și l-a sfâșiat». Care sunt copiii, că nu-i văd? Numai fratele lui mai mare, pe care nu

prea pui bază, pentru că e contradictoriu ce spune el. Dar nu-i auzim pe el, auzim relatările bunicii sale, care are partea sa de vinovăție". Ipoteza violului nu e una fantastică, ținând cont că în anii trecuți, în zona parcului Tei și în împrejurimi a fost semnalată în nenumărate rânduri prezenta unor pedofili și a unor suspecți de pedofilie. De ce Presa, „câinele de pază al societății”, ignoră acest aspect? Pe 3 septembrie, la știrile de la ora 17, reporterul Cătălin Radu Tânase prezenta în direct pentru Pro TV unele concluzii ale anchetei oficiale. În spatele lui și-au făcut apariția doi indivizi „colorați”, unul dintre ei scotându-și penisul, pe care a început să îl agite în aer. Reportajul nu a fost reluat și nici postat pe site-ul Pro TV-ului, ci înlocuit cu un altul asemănător. Acest gest poate fi considerat un act de teribilism al unei persoane cu puțini neuroni, însă ar putea fi și un fel de „semnătură” prin care un violator își recunoaște fapta cu mândrie, în fața întregii țări. Însă, se pare că Politia și Presa nu vor nici în ruptul capului să urmărească această pistă. O persoană care a reluat traseul copilului a povestit pe Facebook: „A durat peste o oră, incredibil de greu pentru un adult, am fost zgâriată de ciulinii, am sărit peste crengi ce atârnav peste apă, panta este abruptă de minimum 10 metri, imposibil de urcat, pietrele din apă se mișcau, e incredibil că nu am căzut în apă, deși m-am dezechilibrat de multe ori. Un copil nu avea nicio șansă să meargă pe acolo. Și în plus., de ce ar fi făcut-o?”. Chiar Daniel Vasile, purtătorul de cuvânt al ISU București, declara la Realitatea TV: „Este o zonă greu accesibilă, sunt puține explicații despre această întâmplare”. Persoana care a reluat traseul a adăugat că Jucul e plin de urme ale locuirii boschetarilor, care s-au văzut, de altfel, în reportajul Pro TV-ului din 3 septembrie. Aici apare o altă neregulă în povestea oficială: dacă un adult parcurge acel traseu într-o oră, un copil ar face-o într-un timp mai îndelungat. Presupunând totuși că Ionuț și fratele său s-au deplasat cu viteza unor adulți, au ajuns pe proprietatea privată respectivă, copilul a fost atacat de maidanezi iar fratele său a fugit la bunica sa, acesta ar fi avut nevoie de o oră și jumătate - două ore pentru a parcurge întregul traseu dus-întors. Ceea ce contrazice declarația bunicii, cum că i-ar fi lăsat pe copii nesupravegheați aproximativ 45 de minute. Dacă băieții ar fi fost atacați de câini, cu siguranță ar fi tipat. Și totuși, deși în apropiere de zona în care se presupune că s-a petrecut incidentul se găsesc numeroase locuințe, nimeni nu a auzit nimic. Devine tot mai plauzibilă ipoteza conform căreia Ionuț ar fi fost violat și ucis în altă parte, apoi aruncat peste gard, la câini. Chiar unul dintre polițiștii anchetatori ai cazului a afirmat că este imposibil ca un copil să sară un gard atât de înalt, pentru a ajunge în locul în care a fost descoperit cadavru, singura explicație fiind că Ionuț a fost ajutat să sară gardul sau aruncat peste. Dar, în continuare, aceste aspecte au fost complet ignorate de mass-media și de autorități. Și notăm și faptul că medicul care a „efectuat” autopsia, Abdo Salem, este de religie musulmană, cult care respinge conviețuirea cu câinii. Mai mult, nu există despre el niciun fel de informații oficiale ori neoficiale, în afara faptului că este șeful laboratorului IML Miso Monovici, că a absolvit facultatea de medicină în România și că provine dintr-o familie mixtă, tatăl fiind palestinian iar mama româncă. Acest tip de secretomanie apare de obicei în cazul ofițerilor sub acoperire, infiltrați de Serviciile Secrete în instituții publice și care, în mod firesc, acționează în conformitate cu ordinele primite. Dacă observăm viteza cu care s-a efectuat autopsia și s-a redactat raportul, înțelegem că s-a dorit înhumarea cât mai grabnică a cadavruului, ceea ce sprijină ideea că acest caz ascunde amănunte diferite de cele oficiale. În lumina acestor fapte suntem îndreptățiți să ne întrebăm, cu riscul de a fi eutanasiati precum câinii maidanezi: putem fi siguri că băiatul găsit mort pe 2 septembrie este Ionuț, fiul soților Anghel? Tot ce am putut vedea este o fotografie a unui copil, supranumit de Presă „îngerul blond”. Tocmai această expresie repetată prea des de jurnaliști a ridicat semne de întrebare, deoarece copilul blond din fotografie nu seamănă absolut deloc cu bruneții săi părinți, care nu se comportă așa cum ar fi făcut-o cineva care și-ar fi pierdut într-adevăr un copil. Chiar dacă Ionuț, băiatul din fotografii, este într-adevăr fiul soților Anghel, nu putem ști cu siguranță dacă el este cel găsit mort pe 2 septembrie. În mod convenabil pentru cei ce ne ascund adevărul, fata copilului a fost mutilată, ceea ce nu permite identificarea sa de către cunoscuți. Cu toate astea, tatăl său l-a identificat fără probleme, ignorând mutilarea și sutele de mușcături. Capacul sicriului său a fost și el ținut tot timpul închis. La fel de convenabil pare și faptul că respectiva crimă a avut loc într-un spațiu izolat, fără martori. Se pare totuși că nimeni nu a văzut cadavruul băiatului, în afară de anchetatori și familia Anghel. Fotografia corpului neînsuflit al lui Ionuț, care a circulat

atât pe internet, cât și în presă, s-a dovedit a fi un fals. Băiatul din respectiva fotografie este un american pe nume Taylor Pulliam din Richmond, Virginia, care în noiembrie 2004, pe când avea patru ani, a fost muscat de un Golden Retriever în curtea casei sale. Taylor a scăpat cu viață după șapte zile de spitalizare, o intervenție chirurgicală și o sută cincizeci de copii. Mama sa a postat acele fotografii pe internet în iunie 2009 nu pentru a blama în vreun fel câinii, ci pentru a sublinia necesitatea educării copiilor cu privire la pericolul apropierei de câini necunoscuți. Ba chiar își încheia povestirea astfel: „Taylor este acum un copil fericit de opt ani și IUBEȘTE câinii! De fapt, câteodată cred că este și el parțial câine! Dragostea lui pentru câini este extraordinară după aceea întâmplare traumatizantă!”. Ținând cont că fotografia din 2004 a americanului Taylor a fost prezentată de către multe site-uri dar și de mass-media ca reprezentându-l pe Ionuț Anghel, mai poate susține cineva că nu există manipulare în toată această poveste? În plus, cum fotografia falsă reprezenta până acum singura dovadă a existenței cadavrului lui Ionuț, rezultă că nimeni nu a văzut trupul neînsuflețit al băiatului, în afara anchetatorilor și a familiei Anghel. Prin urmare, putem fi siguri că a murit într-adevăr un copil pe 2 septembrie, din moment ce nu există nicio dovadă în această privință? Sau totul a fost doar o poveste inventată pentru a distrage atenția poporului de la Roșia Montană, inspirată din cazul din 2004 al americanului Taylor (care era tot blond și a fost muscat de câine tot la vârsta de 4 ani)? Să începem să ne întrebăm de ce au fost respinse absolut toate cererile de deshumare a cadavrului, inclusiv în instanță? Ca bonus, trebuie precizat că, imediat după ce publicul a aflat de existența site-ului mamei lui Taylor, articolul cu fotografiile respective a fost sters. Din fericire, unii dintre noi au apucat să le salveze înainte să dispară.

Dacă totuși a fost descoperit un cadavru, deși nu există nicio dovadă în această privință, privind toate inadvertențele cazului apare posibilitatea ca acel copil găsit mort să nu fie al soților Anghel, ci unul dintre boschetarii ce sălășluiesc în parcul Tei din Capitală. Părinții ar fi putut fi plătiți regește pentru a susține o minciună macabră, în timp ce Ionuț, viu și nevătămat, ar fi fost ascuns într-un loc îndepărtat, poate chiar în altă țară. Această variantă ar putea explica seninătatea soților Anghel afișată la interviurile televizate. Dacă într-adevăr Ionuț este copilul găsit mort, părinții săi ar fi putut fi plătiți pentru a ascunde crima, ipoteză deloc imposibilă, ținând cont de numărul extrem de mare al părinților care și-au vândut copiii. Mai ales dacă e vorba despre un copil adoptat. Internautii au observat că, deși contul de Facebook al Feliciei Anghel există din 2005, nu apar acolo menționări sau fotografii ale sarcinii, nașterii sau ale primilor ani din viața lui Ionuț. Dacă luăm în calcul și reacțiile ciudate ale soților Anghel după moartea copilului, lipsa asemănării fizice dar și interdicția autorităților de a se deshuma cadavrul pentru prelevarea probelor ADN, pare tot mai posibil ca Ionuț să fi fost adoptat. Poate chiar recent, în urmă cu câteva luni.

Conform unor surse din interiorul anchetei, în probele prelevate din rănilor copilului ucis nu a fost găsit ADN-ul niciunuia dintre cei șase maidanezi acuzați de crimă. Astfel, devine plauzibilă o altă ipoteză: Ionuț ar fi putut fi atacat și ucis de un câine de luptă, după care trupul său ar fi fost aruncat în locul în care a fost găsit, pentru a se da vina pe câinii vagabonzi. Fostul senator Marius Marinescu, în prezent președinte al Federației pentru Protecția Animalelor și Mediului, a confirmat această variantă, din surse ale Poliției. El a declarat: „Am susținut încă de la început că acel copil a fost ucis de un câine de luptă. Era imposibil ca niște câini comunitari să facă acele răni pe trupul copilului. Si era imposibil ca după acest atac, acei câini să stea liniștiți și să dea din coadă. Orice etolog a înțelege că acei câini nu erau vinozați. Poate că unul dintre ei a mirosit copilul și avea urme de sânge pe blană, darasa cum s-a văzut și la televizor, erau rezultatul unei atingeri, nu erau produse de o mușcătură. A fost o campanie de dezinformare, de învrăjpire a populației. În acest moment, autoritățile sunt obligate să-l identifice pe proprietarul câinelui de luptă vinovat, care a târât corpul în locul în care a fost găsit. Pe lângă jucăriile celor doi frați, anchetatorii au găsit în locul unde s-a descoperit cadavrul și o minge nouă, care nu le aparținea băieților. Iar bunica lor le-a povestit procurorilor pe 13 septembrie că, în acea zi fatidică, un tânăr a apărut cu băiatul cel mare, Andrei, pe care l-a găsit în preajma clubului Bamboo. Acel mortor cheie a fost mult timp de negăsit, ascunzându-se de anchetatorii. Să fie el proprietarul câinelui de luptă care l-a ucis pe Ionuț? Si de ce bunica nu a amintit până în acel moment de misteriosul mortor, deși a acordat numeroase interviuri Presei? De ce inițial a declarat că băieții au lipsit 45 de minute, iar ulterior și-a schimbat declarația,

ajungându-se la doar câteva minute? Dacă băiatul cel mare a ajuns în față la Bamboo deoarece s-a rătăcit, cum a găsit-o pe bunică acel tânăr? Si doar în câteva minute? Mai ales deoarece ea a declarat anchetatorilor că nu stătea pe loc, ci în acel moment își căuta nepoții. Si de ce mass-media nu a făcut publice rezultatele testelor ADN sau ipotezele alternative, continuând să dea vina pe câinii maidanezi? Poate pentru că totul este o masivă înscenare, în care un copil și-a pierdut viața pentru interesele altora? Ca exemplu, pe 17 septembrie, Antena 1 a prezentat această variantă sub titlul de „*teorie a conspirației*”, încheind și materialul cu nelipsita sintagmă „*copilul ucis de maidanezi*”, scopul acestei știri fiind în realitate de a denigra informațiile ce circulau libere pe internet și de a le reaminti oamenilor că trebuie să urască în continuare câinii. A fost oare copilul ucis de un câine de luptă sau asta e doar o altă variantă eronată spre care încearcă să ne îndrepte Presa, după ce au apărut din ce în ce mai multe dovezi ale nevinovăției maidanezilor? Pe 19 septembrie, la 17 zile după tragedie și la 6 zile de la declarația bunicii în fata anchetatorilor, au apărut în Presă imaginile surprinse de camerele de supraveghere din parc, din ziua morții copilului. În acele imagini se pot observa cei doi copii, lonet și fratele său, Andrei, jucându-se singuri la ora 9:21. Bunica lor nu este nicăieri. Cei doi aleargă pe o alee nesupravegheată, apoi dispar din raza camerelor de luat vederi. Puțin după ora 11:30, Andrei intră în parc, ținut de mână de un bărbat, același din declarația bunicii de pe 13 septembrie. La 11:37, necunoscutul și Andrei pot fi observați lângă un agent de pază, cei trei îndreptându-se mai apoi spre locul unde stătea cu mai bine de două ore în urmă bunica băieților. În timp ce bărbatul necunoscut cerea ajutorul agentului de pază, un câine maidanez s-a așezat cuminte lângă ei. Andrei, băiatul cel mare, nu a părut deloc speriat sau măcar deranjat de prezența patrupedului, lucru extrem de ciudat, dacă ținem cont de varianta oficială, ce pretinde că băiatul tocmai asistasese la moartea fratelui său mai mic, sfâșiat de maidanezi. Ba, mai mult, părinții copiilor susțin că și Andrei a fost muscat de câini, el necesitând chiar internarea într-un spital de psihiatrie pentru a scăpa de „trauma” la care fusese martor. Si, totuși, pe filmare se observă că Andrei nu are nicio reacție la prezența patrupedului comunitar. Iar aceasta nu ar fi singura neregulă ce iese la lumină din comparația filmării cu declarațiile părinților și ale bunicii celor doi copii. Politia declarase că Andrei a fost muscat și el de picior, însă a reușit să scape de maidanezi, dar din respectiva filmare nu reiese așa ceva; nu se observă nicio rană iar copilul merge absolut normal, fără a fi jenat în vreun fel, așa cum s-ar fi întâmplat în cazul în care ar fi fost rănit. Dacă la ora 9:21 Andrei poartă un tricou, peste două ore apare îmbrăcat cu o bluză cu mâneci lungi și glugă. Nu știm de unde a putut face băiatul rost de o asemenea bluză, pe care nu o avea când a plecat de lângă bunica sa. Nici a lui lonet nu putea fi, deoarece și acesta, la 9:21, purta doar un tricou. Nu cred că misteriosul personaj, care l-a găsit pe Andrei în fata clubului Bamboo, avea asupra lui o bluză pentru copii, cum nici nu cred că i-ar fi cumpărat băiatului una înainte de a intra în parc. În plus, apare o altă nedumerire: dacă cei doi băieți umblau în tricou la ora 9 și jumătate, de ce Andrei avea nevoie de o bluză groasă două ore mai târziu, când s-a încălzit vremea? În acest caz, îmi permit să avansez o nouă ipoteză: filmarea pe care ne-o prezintă Presa a avut loc în două zile diferite. Inițial s-a dat vina pe cei șase maidanezi însă, după ce internații au observat numeroasele inadvertențe, era nevoie de o nouă pistă spre care să fie conduși, pentru a se îndepărta de adevăr. Astfel, s-a lansat ipoteza câinelui de luptă, ce l-ar fi ucis pe băiete. Această nouă pistă a apărut pe 13 septembrie, când bunica celor doi copii a fost anchetată oficial. Cu o zi înainte a fost pregătită filmarea prezentată publicului pe 19 septembrie. Prima parte, cu cei doi copii ce alergau pe alee, este din 2 septembrie. Cea de-a doua, cu Andrei îmbrăcat diferit, adus în parc de un bărbat misterios, a fost filmată pe 12 septembrie. Nu a fost nevoie decât de eliminarea cifrei 1 din respectiva filmare și alipirea acestui fragment la cel de pe 2 septembrie. Lucru ușor de realizat de experții SRI-ului.

Încă nu crezi, cititorule, că asisti la o perfidă înscenare? Atunci cum îți explici faptul că răpa în care a fost găsit trupul băiețelului a fost aproape în totalitate defrișată, gunoaierele încărcate în camioane iar copacii tăiați și puși pe foc? Acel loc în care se presupune că a avut loc o crimă a fost în totalitate „curățat”, astfel încât să nu mai existe nicio urmă. Ceea ce nu se întâmplă în mod normal. Totuși, „curățarea” nu a fost realizată destul de repede. La doar patru zile după descoperirea cadavrului, un grup de bucureșteni a realizat o anchetă proprie. Investigatorii amatori au reluat traseul pe care se presupune că l-au urmat

cei doi copii, din parc până în locul unde a fost descoperit cadavrul. Acolo au făcut o descoperire macabră: o folie plină cu sânge, din cele cu care se acoperă cadavrele, ascunsă într-un tufiş. Tot în aceeaşi zonă au găsit un costum pe care îl poartă criminalistii la locul unei crime. Trebuie menţionat faptul că filmarea realizată de „detectivii” amatori a fost imediat pusă la dispoziţie Presei, însă făcută publică mai târziu. Pare greu de crezut că anchetatorii ar fi aruncat costumul şi folia în acel loc, după finalizarea investigaţiei. Cel mai probabil, cel care a aruncat cadavrul băiatului în acel loc a folosit respectiva folie pentru a-l transporta, iar costumul pentru a-şi proteja îmbrăcămintea proprie de eventuale scurgeri de sânge. Dar cine ar fi putut avea acces la folii pentru cadavre şi costume de protecţie, folosite doar de criminalisti? În plus, aceste obiecte demontează ipoteza crimei accidentale. Cineva echipat cu un astfel de costum şi o folie pentru cadavre demonstrează că uciderea micuţului a fost premeditată. Astfel se explică toate inadvertenţele din această poveste, inclusiv din modul în care a fost tratat cazul de către anchetatori, dar şi manipularea constantă şi agresivă a mass-mediei, ce a continuat să condamne maidanezii chiar şi după scoaterea la lumină a majorităţii neregulilor. De exemplu, pe 19 septembrie, postul TV Antena 3 a prezentat pe site-ul propriu filmarea din parcul Tei, din ziua de 2 septembrie, ce scoate la lumină unele inadvertenţe ale cazului. Cu toate acestea, şi-a încheiat articolul cu acelaşi mesaj ce trebuia implementat în subconştientul publicului cu orice preţ: *„În jurul orei 11 şi 30 de minute, Ionuţ şi-a găsit sfârşitul ucis de câini maidanezi”*. Si tot Mihai Gădea se plânge că „băştii” încearcă denigrarea postului TV pe care îl conduce, deoarece ar fi singurul care face public „adevărul”. Domnule Gădea, vi se potriveşte ca o mânăşă lozinca: *„Ati mintit poporul cu televizorul”*... Hai să menţionăm şi alte detalii ale poveştii, pe care „jurnalişti” ca domnul Gădea n-au de gând să le facă publice sub nicio formă: tatăl lui Ionuţ nu e un simplu muritor de foame, ci un important om de afaceri. Până în 2008 a avut afaceri de miliarde cu Primăria Capitalei (condusă de Adrian Videanu pe atunci) prin firma Convan SRL, la care este acţionar. Terenul pe care a fost găsit cadavrul copilului îi aparţine unui partener de afaceri al familiei Anghel. Culmea „coincidentei”, şi misteriosul martor, cel care l-a adus pe Andrei în parc, este tot om de afaceri. La câteva zile de la moartea copilului, fosta cântăreaţă Nadine, soţia omului de afaceri Dragoş Apostolescu, a organizat un miting de protest împotriva maidanezilor, ce s-a transformat rapid într-un miting anti-Opreşcu. Partidul Democrat-Liberal a făcut acelaşi lucru, cerându-i primarului Capitalei demisia în mod repetat. *„Cea mai mare pedeapsă pentru autorităţi este să rezolve problema câinilor vagabonzi”*, repeta obsesiv tatăl lui Ionuţ pe la toate televiziunile, sugerând că întreaga vină o poartă doar primarul Sorin Opreşcu. Trebuie să menţionăm şi faptul că afacerile familiei Anghel cu Primăria Generală a Capitalei s-au încheiat odată cu plecarea democrat-liberalului Videanu şi venirea lui Opreşcu la conducerea Primăriei. Imediat după instalarea sa în funcţia de edil, Sorin Opreşcu a denunţat public contractele cu firma Convan SRL ca fiind aducătoare de prejudicii pentru Primărie. Iar tatăl lui Ionuţ, sprijinit de PD-L şi de Presă, profită de moartea micuţului pentru a se răzbuna. Asa ar proceda în mod normal un părinte îndurerat?

Masacrarea câinilor

Pentru a afla cine a orchestrat moartea copilului, trebuie să ne întrebăm cine are de câştigat de pe urma acestui scandal. Ştim că Presa, care a mediatizat abundent acest subiect, îndemnând relativ subtil la ură împotriva câinilor, e subordonată partidelor politice, lucru observat în sfârşit şi de mass-media internaţională. Autorităţile care tratează acest caz cu superficialitate sunt şi ele subordonate politicienilor. Rezultă astfel posibilitatea ca acest scandal să fi fost orchestrat şi regizat corespunzător la ordinul clasei politice de vârf. De ce? Răspunsul este evident: pentru a distra atenţia populaţiei de la problema Roşiei Montane. Crima şi scandalul mediatic ce a urmat au avut loc la doar câteva zile de la răspândirea în mediul online a deciziei Guvernului de a aproba începerea exploatarea miniere la Roşia Montană. Doar simplul fapt că acea şedinţă a Guvernului din 27 august a avut loc în mare secret, departe de ochii şi urechile opiniei publice, demonstrează că ni se ascunde ceva. Prin urmare, ce puteau face guvernanţii noştri în condiţiile în care trădarea lor naţională a ajuns publică? Singura opţiune viabilă era deturnarea atenţiei către un subiect care să-i oblige pe români să-şi piardă interesul pentru Roşia Montană. Pare o

adevărată mană cerească pentru cabinetul Ponta crima căzută din senin la doar șase zile de la ședința secretă a Guvernului, ce a scos la lumină cele mai întunecate sentimente din inimile românilor. Sau poate nu a fost vorba despre vreun dar „divin” pentru politicieni, ci doar de o înscenare provocată chiar de ei, în grabă, în urma protestelor de pe 1 septembrie. Această grabă ar explica numeroasele nereguli din povestea uciderii copilului, ce ar denota nu o decizie premeditată a Guvernului, ci una disperată și neglijentă. Presa și-a făcut datoria exemplară, promovând la maximum nu doar subiectul în sine, ci și vina din ce în ce mai improbabilă a maidanezilor. Efectul manipulării s-a văzut încă din prima zi, mii de câini pierind în toată țara de mâinile descereieraților ascunși sub masca spiritului civic. Politicienii nu s-au bazat doar pe eficiența lor unealtă jurnalistică, ci și-au îndeplinit și rolul propriu. Președintele României, Traian Băsescu, declara pe 3 septembrie: *„Nu punem câinii mai presus de oameni. Câinii neadoptati să fie eutanasiați”,* făcând și un apel la Guvern să emită o ordonanță de urgență prin care să stabilească *„un termen scurt sau rezonabil”* în care animalele neadoptate să fie eutanasiate. Pe 5 septembrie, premierul Victor Ponta afirma un lucru asemănător pe Facebook: *„Între viața unui om și viața unui câine, evident că trebuie să apărăm viața omului!”*, adăugând că va vota în Parlament pentru adoptarea legii eutanasierii. Nici Crin Antonescu, președintele Senatului, nu s-a lăsat mai prejos: *„eutanasierea pare a fi singura cale de rezolvare a problemei câinilor comunitari.”* Cu toată clasa politică unită împotriva câinilor Camera Deputaților a adoptat (asa cum era de așteptat) pe 10 septembrie legea eutanasierii maidanezilor (votată afirmativ de 266 de deputați din 309). Primarul Craiovei, Lia Olguta Vasilescu, nu a așteptat decizia Parlamentului, ea ordonând încă de pe 4 septembrie uciderea a 500 de maidanezi din adăposturi. Nici primarul Timișoarei, Nicolae Robu, nu a pierdut timpul, condamnând toate patrupedele canine la moarte. Maidanezii din adăposturile publice din toată țara au fost executați cu sânge rece. Același lucru s-a întâmplat și pe străzi, în mai toate orașele și satele din România, unde mii de câini au fost împușcați, otrăviți, loviți și decapitați fără milă, indiferent dacă era vorba despre cățele gestante, pui sau câini blânzi. Anarhia a cuprins toată țara, sângele animalelor pătând pentru totdeauna pământul odinioară sacru și binecuvântat. Deși există în România o lege a protecției animalelor, deși Curtea Constituțională a considerat ilegală eutanasierea animalelor sănătoase iar opinia publică mondială a condamnat aspru aceste crime, curentul pro eutanasiere, inițiat de președintele Traian Băsescu, nu a putut fi îndepărtat din mințile spălate ale românilor cuprinși de ură. Iar Politia îi protejează pe cei ce încalcă legea, ucigând câini, dovedind că acționează la ordinele politicienilor. De exemplu, după ce doi tineri din Târgu Jiu au postat pe Facebook un filmuleț în care ucideau un câine cu bloc de BCA, lăudându-se cu fapta lor, Politia nu a luat absolut nicio măsură, deși au existat numeroase sesizări iar respectivii tineri nu și-au ascuns identitatea. Carmena Serbănoiu, președintele Asociației pentru Protecția Animalelor Pro Animals, declara despre acest caz: *„Fapta reprezintă cruzime față de animale, constituie*

infracțiune și se sancționează cu închisoare de la șase luni la trei ani, sau cu amendă penală de la 1000 la 10.000 lei (...) Am făcut multe sesizări, dar rezultate n-am primit (...). Din păcate, de un an de zile, de când am făcut mai multe sesizări, nu am primit niciun răspuns, la nimic. Explicația este aceea că există dezinteres pentru soarta animalelor¹. Nu e dezinteres, ci rea voință... În zadar s-au organizat manifestații disperate în diferite părți ale mapamondului, în zadar a strigat din toate puterile Presa mondială și în zadar chiar s-a ajuns la boicotarea produselor românești, setea de sânge a fost mult mai puternică. Astfel, în doar câteva zile, imaginea României peste totare s-a distrus mai mult decât în ultimii 24 de ani, străinii catalogându-ne pe absolut totu drept niște barbari violenți, imorali și psihopați, pe care nu și i-ar dori în preajma lor sub nicio formă. Instigarea la ură împotriva câinilor nu s-a rezumat doar la mijloacele obișnuite de manipulare, cum ar fi mass-media și politica, ci a apelat și la cea mai eficientă dintre toate: religia. Un preot ortodox, Sandi Mehedintu, a propus în cadrul emisiunii *Ediție Specială* de la RTV să fie folosiți maidanezii ca... hrană pentru urși. Această cruzime fără egal a fost rapid acceptată ca soluție de nenumărați creștini, mai ales că Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a subliniat (la fel ca politicienii de vârf) superioritatea omului față de animale: „Un om singur valorează mai mult decât întreg universul material. Toate galaxiile nu valorează cât suflul unui om, pentru că numai omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu cel veșnic viu, numai el a fost chemat la iubire și fericire veșnică, în comuniune cu Dumnezeu”. Această aroganță fără margini a Patriarhului, care se crede superior Universului, contrazice chiar învățăturile Dumnezeului său. În *Evanghelia după Matei* 9:13 din Noul Testament, Iisus spunea: „Milă voiesc, iar nu jertfă!”, iar în *Epifania, Fanaronul* 3:16, adăuga: „Am venit să pun capăt sacrificiilor de animale, iar dacă voi nu vă opriți a mai face sacrificii, mânia lui Dumnezeu nu vă va lăsa în pace”. În plus, din scrierile creștinismului timpuriu rezultă că Iisus și apostolii săi erau vegetarieni, evitânduciderea animalelor chiar și pentru a se hrăni, lată ce spun textele vechi din literatura extrabiblică:

- Petru: „Trăiesc cu pâine și măsline, pe care eu doar rareori adăug o legumă” (*Clementine Omiliile* XII, 6; rec. VII, 6).
- Pavel: „Iisus m-a instruit să nu consum carne și să beau nici vin, ci numai pâine, apă și fructe, așa încât să fiu găsit curat atunci când vrea să vorbească cu mine” (*Sefer Toledoth Jeschu sau Cartea Istoriei lui Iisus*).
- „Matei a trăit cu semințe, fructe din copaci și legume, fără carne” (*Clement din Alexandria - Paidagogos* II, 1:16).
- „Ioan niciodată nu a mâncat carne” (*Hegesipp, conform lui Eusebiu din Cezareea - Istoria Bisericii* II, 2:3).
- „Iacov, fratele Domnului, a trăit cu semințe și plante și nu s-a atins nici de carne, nici de vin” (*Epistulae ad Faustum* XXII, 3).

Dar cine să ia aminte la aceste lucruri? Scopul religiei nu este de a apropia omul de vreo divinitate, ci doar de a îndobitoci masele și de a strânge cât mai mult jugul în jurul gâturilor prostimii. Iar fetele bisericești de astăzi demonstrează cu seninătate acest lucru, prin propaganda anti-maidanezi. Așa cum era de așteptat, mulți creștini au simțit că au primit „dezlegare” la crimă și au continuat maltratarea și uciderea animalelor, mulți chiar considerându-se instrumente pământene ale justiției divine. Iar aceste crime păreau că rezolvă problema politicienilor cu privire la Roșia Montană. Fiind cel mai puternic și mai distructiv sentiment, ura îndreptată împotriva câinilor promitea să-i facă pe români să ignore orice altă problemă. Însă socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea din Piața... Universității.

Adevărații români, preocupați de adevăratele lor probleme, s-au unit pe străzi, protestând împotriva proiectului de la Roșia Montană. Aceste proteste au fost ignorate aproape

complet de Presă, care a continuat nu doar să instige la ura împotriva câinilor, ci și să încerce să ne spele creierele printr-o acerbă propagandă pro Roșia Montană. Manipularea nu a produs rezultatul scontat, oamenii continuând protestele. În disperare de cauză, unii „jurnaliști” mai puțin dotați intelectual, precum Mircea Badea, au apelat la injurii adresate cu nesimțire celor ce manifestau împotriva proiectului minier, frustrați de ineficiența manipulării lor. În cele din urmă, din cauza răspândirii informațiilor pe internet, Guvernul și Presa au fost nevoiți să renunțe la planul lor mârșav (cel puțin pe moment). Premierul Victor Ponta a cerut Parlamentului să voteze împotriva proiectului minier, iar televiziunile au început să facă publice protestele ce se încăpățâneau să continue chiar mai înversunate. Bineînțeles că politicienii și cățeii lor fideli, așa-zisii jurnaliști, nu s-au predat fără luptă. Imediat s-a organizat un

262/901

protest pro Roșia Montană, mediatizat la rândul său excesiv, în care oameni aduși din toate satele din zonă au fost plătiți pentru a susține că sunt locuitori ai controversatei localități și pentru a susține începerea activității miniere. Manipulatorii au dat dovadă de neglijență și de această dată în încercarea de a improviza această manifestare, metodele lor ieșind la lumină în același mediu online, rămas încă aproximativ liber. Unul dintre cele mai penibile astfel de momente este cel în care dentistul din localitate se pretindea a fi miner, pentru a crește în ochii telespectatorilor numărul celor ce ar putea primi locuri de muncă în eventualitatea începerii proiectului minier.

Evreii și Roșia Montană

Ce se ascunde în spatele acestui proiect, care transformă România într-un adevărat El Dorado? Nu ne întrebăm de ce Guvernul nostru a cedat unei firme canadiene dreptul de exploatare minieră, multumindu-se cu un mărunțiș de 2% (ridicat la 6% doar pentru a orbi ochii opiniei publice), deoarece știm deja. Absolut toți conducătorii noștri de după Revoluție, de la președinți la prim-ministri, urmează orbește planul masoneriei de distrugere a României. Iar această distrugere este realizată în primul rând economic. Si la Roșia Montană este vorba tot despre masonerie, acționarii majoritari ai companiei Gabriel Resources, care deține peste 80% din acțiunile Roșia Montană Gold Corporation, fiind miliardarii evrei John Paulson, Beny Steinmetz și Thomas Kaplan. Dacă în literatura ebraică Gabriel este arhanghelul morții, acest lucru l-a demonstrat și compania canadiană ce poartă acest nume, în țările din care a extras aur cu ajutorul aceleiași metode pe care o dorește și la Roșia Montană. În Guatemala, în zona din care s-a extras aurul, peste două treimi din populația locală de 110.0 de locuitori este bolnavă, dintre care 30.000 de oameni suferă de cancer. Honduras, o țară cu 80.000 de locuitori în zona minieră, a devenit la rândul ei victimă cianurilor folosite pentru extracția aurului, care au îmbolnăvit două treimi dintre localnici, din care 25.000 de locuitori suferă tot de cancer. Dacă acum câțiva ani o banală scurgere de cianură la Baia Mare a ajuns până în Dunăre și a ucis 300.000 de tone de peste, la ce ar trebui să ne așteptăm în cazul lacului cu cianură de la Roșia Montană, care ar trebui să conțină o cantitate de peste un miliard de ori mai mare decât cea de la Baia Mare? Cu excepția țărilor subdezvoltate, precum Honduras și Guatemala, evreii de la Gabriel Corporation au fost izgoniți de peste tot în lume prin hotărâri judecătorești, acordate sub presiunea opiniei publice. Însă în România conducătorii noștri i-au primit cu brațele deschise, demonstrând încă o dată că sunt cu totii doar niște marionete ale masoneriei evreiești. De câteva zile circulă informația potrivit căreia un alt evreu, miliardarul american de origine maghiară, George Soros, se află în spatele protestelor anti Roșia Montană. Fost sponsor neoficial al lui Bănescu la alegerile din 2009, Soros se pare că finanțează protestele împotriva acestei companii prin intermediul fundației sale din România, urmărind să primească el drepturile de exploatare minieră la Roșia Montană printr-o companie proprie. Informația despre lupta evreilor pentru aurul românesc ar putea fi corectă, dacă urmărim cu atenție indiciile pe care aceștia le lasă întotdeauna în urmă. Culorile mesajului „*Salvați Roșia Montană*” (roșu și verde pe fond alb) sunt culorile drapelului Ungariei. Protestele internaționale împotriva Roșiei Montane au avut loc la Londra și New York, acolo unde întotdeauna protestează evreii la ordinele conducătorilor lor, dar și la Budapesta, capitala Ungariei, locul nașterii miliardarului Soros. Protestele de la Roșia Montană, unde 33 de mineri s-au închis în subteran, prezintă și ele „amprente” ale evreilor. Pe 11 septembrie (data la care se sărbătoreau 12 ani de când sionistii din America au distrus World Trade Center, inventându-se astfel un pretext pentru atacarea țărilor arabe), 22 (2x11) de mineri s-au blocat în mină. Pe 13 septembrie (ziua în care bunica lui Ionuț a fost anchetată, după 11 zile de la crimă), alți 11 mineri au coborât în subteran, numărul lor ajungând la 33 (3 x 11). 11 și 13 sunt două numere importante în numerologia Kabbalei evreiești iar 33 este unul dintre cele mai importante, alături de 6, semnificându-l pe zeul evreilor, Yahweh. Se spune că doar 6 persoane din cele 33 sunt mineri cu adevărat, restul fiind în realitate angajați ai Roșia Montană Gold Corporation. 6 este și numărul procentelor redevențelor pe aur pe care le-ar primi statul

român în cazul începerii proiectului minier. În plus, copilul găsit mort în parcul Tei a fost ucis la 6 zile după hotărârea secretă a Guvernului în favoarea proiectului de la Roșia Montană și cu 6 zile înainte de cea mai mare sărbătoare religioasă a toamnei, Nașterea Maicii Domnului. 6 este și numărul câinilor maidanezi acuzați de crimă. După 6 zile de la declarația bunicii copiilor că ar exista un martor a fost făcută publică filmarea din parcul Tei, ce confirmă această variantă. Iar în Craiova (și nu numai), masacrarea maidanezilor a început cu 6 zile înainte de decizia Parlamentului cu privire la problema câinilor comunitari. Războiul dintre George Soros și Beny Steinmetz, principalul acționar al Gabriel Resources și cel mai bogat israelian, este unul binecunoscut, care durează de câțiva ani. Totul a început în 1998, când Steinmetz a râs de faptul că Soros a pierdut două miliarde de dolari în Rusia. În 2009, Steinmetz, cunoscut drept un apropiat al serviciului israelian de informații externe, Mossad, a obținut prin mită drepturi exclusive de exploatare a minereului de fier din Guineea. Soros a finanțat guvernul din Guineea pentru a strânge dovezi pe care autoritățile să le folosească pentru a rezilia contractul cu Steinmetz. În procesul intentat în aprilie 2012, Steinmetz l-a acuzat pe Soros că i-a înșenat o tentativă de asasinat la adresa președintelui Guineei. Acum, în 2013, întâlnim din nou războiul celor doi evrei, de această dată România devenind câmpul lor de luptă.

De ce își doresc evreii atât de mult Roșia Montană? Să fie aurul și argintul singurul motiv? „Zăcămintele de titan, germaniu, arseniu, molibden, vanadiu, nichel, cobalt, galii și wolfram sunt evidențiate calitativ și cantitativ în documentația pe care Roșia Montană Gold Corporation a cumpărat-o de la Agenția Națională de Resurse Minerale”, declara pe 9 septembrie geologul Aurel Sântimbrean, care a fost mai bine de 20 de ani șef la exploatarea minieră de stat de la Roșia Montană. El susține că, prin exploatarea acestor metale rare, nementionate în proiectul de lege adoptat de Guvern, Gold Corporation va deveni „multimiliardară în doi-trei ani, în timp ce statul român nu are niciun beneficiu din exploatarea acestor zăcămintele făcute cadou”. Sântimbrean a amintit că titaniul este folosit în combinații cu fierul, molibdenul, vanadiul și alte elemente, producându-se aliaje puternice și ușoare pentru industria aerospațială, pentru uz militar, pentru proteze medicale sau pentru implanturi ortopedice și dentare. Germaniul, care se găsește în natură în cantități mici, se utilizează la fabricarea semiconductoarelor. Aliajele cu molibden sunt folosite la fabricarea rachetelor, avioanelor, în medicina nucleară, în industria petrolieră sau în producerea lămpilor cu halogeni și rontgen. Vanadiul este utilizat la obținerea de oteluri speciale necesare pentru utilaje de mare viteză iar pentaoxidul de vanadiu este utilizat ca și catalizator la producerea acidului sulfuric. În concluzie, aceste metale rare, alături de aur și argint, par a fi cele mai bune motive pentru care cei doi miliardari își doresc să pună ghearele pe Roșia Montană. Dar or fi oare singurele motive? Sau mai există cel puțin încă unul, despre care nimeni nu dorește să vorbească, deși subiectul este bine cunoscut la nivel înalt? Dacă metalele prețioase de la Roșia Montană nu sunt principalul obiectiv al evreilor, ci doar un „bonus”? Ce se mai găsește ascuns în munții din vestul României?

Orașul subteran al zeilor

La începutul anilor 1990, subsolul din zona Carpatilor Occidentali a fost sondat de un satelit rusesc, care căuta situri antice și preistorice. De această ocazie, s-a descoperit un imens oraș subteran, întins pe o suprafață de peste două sute de kilometri pătrați, foarte bogat în aur. În zona numită Vârtoape din Munții Orăștiei, pe o suprafață de aproximativ patru kilometri pătrați există șaptezeci și cinci de gropi conice, de diferite dimensiuni (unele cu diametre de până la șaptezeci de metri), din care pleacă mai multe tuneluri către munții din apropiere (unul ajungând chiar sub sanctuarele din Sarmizegetusa Regia, fiind probabil cel prin care armata lui Decebal a plecat din calea romanilor, traversând munții în două zile). În zona Vârtoape, aparatele au detectat foarte multe incinte paralelipipedice care comunică între ele, precum camerele unei locuințe, multe dintre ele comunicând cu platoul de deasupra prin drumuri antice. În această zonă și în imediata apropiere se află vestigiile cele mai impresionante ale complexului, inclusiv sanctuare făcute din andezit (piatră pe care astăzi o putem tăia doar cu diamantul), construcții cu o

vechime mult mai mare decât cele de la Sarmizegetusa, acolo aflându-se centrul mega-orasului pre-dacic. Acest oraș subteran se întinde nu numai sub Sarmizegetusa Regia, ci și sub Simeria (locul de origine al sumerienilor), Tărtăria (unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume), Deva (zona din care au plecat arienii în Asia) și Roșia Montană. În *Pergamentul Secret*, Radu Cinamar vorbea despre un tunel foarte lung sub munții Orăștiei, la capătul căruia s-ar afla o cameră imensă din aur pur, în care s-au descoperit o lumină albastră stranie și șapte scaune capabile să susțină umanoizi de aproape trei metri înălțime. Referiri la acest oraș subteran se întâlnesc și în poveștile grecilor antici, care spun că în tinutul arimilor (adică în aceeași zonă) locuia în vremurile de demult gigantul Typhon, bine ascuns sub pământ, închis acolo de către Zeus. În *Teogonia*, Hesiod scria că în țara Arima trăia Echidna, o creatură jumătate nimfă și jumătate șarpe, ce locuia într-o peșteră adâncă, făcută de zei, ce seamănă cu un palat strălucitor, de unde păzea întreg tinutul. De altfel, grecii antici considerau că în subsolul Carpatilor Occidentali se afla Tartarul, lumea subterană în care au fost închiși titanii, primii zei, probabil fiind vorba despre acest uriaș oraș subteran. S-a descoperit și că nu doar sub Munții Apuseni, ci sub întregul lanț Carpatic de pe teritoriul țării noastre, există o rețea întreagă de tuneluri, despre care legendele dacice susțin că au fost construite de zeul Zamolxis pentru a proteja tinutul și poporul dac. Iar Roșia Montană se pare că reprezintă intrarea principală în acest oraș subteran al zeilor.

În luna februarie a anului 2012, o echipă româno-canadiană de geologi urmărea rămășițele filonului de aur la una dintre galeriile săpate de agatârși în urmă cu 5.500 de ani la Roșia Montană. Atunci, echipa a făcut aparent din întâmplare o descoperire colosală, ce ar putea modifica istoria omenirii dacă s-ar face publică.

Geologii români și canadieni au descoperit la baza galeriei ^B^^ricăpătul dreptunghiular al unei leșpezi aurii, care nu părea a fi o rocă naturală. După prelevarea unei mostre, rezultatele de laborator au arătat că era vorba despre o piatră compozită, obținută după o tehnologie imposibil de reprodus în condițiile științei actuale, compusă din 15% praf de granit, 30% wolfram și 55% pulbere de aur de 50 de karate. În luna aprilie, în timpul discuțiilor purtate cu ușile închise la Ministerul Minelor, Petrolului și Geologiei, canadienii au cerut ca această descoperire să nu fie făcută publică iar galeria să fie închisă urgent. Românii au fost de acord cu păstrarea secretului, însă au insistat să continue cercetările și să trimită acolo o echipă de arheologi. Zona a fost închisă imediat cu sârmă ghimpată și pusă sub pază. De la începutul lunii mai până pe 23 iunie s-au derulat în secret săpăturile în jurul leșpezii. Măsurătorile au stabilit faptul că aceasta, perfect șlefuită, cântărea aproximativ 1.700 de tone (cu 100 de tone mai mult decât cea de la Baalbek, în Liban), avea o lungime de 12 metri, o lățime de 6 metri și o înălțime de 3 metri, iar aurul din ea reprezenta 935 de tone, de 150 de ori mai mult decât tot aurul extras la Roșia Montană de daci, romani, austro-ungari și români la un loc. Într-un final, leșpedea a fost segmentată în 80 de calupuri egale, încărcată în containere și transportată noaptea, sub escortă militară, spre o destinație necunoscută. Din anumite informații reiese că fragmentele au ajuns la Combinatul Siderurgic din Galați, unde au fost topite și transformate în lingouri de aur și wolfram, despre care nu se știe unde au fost depozitate.

Un lucrător care a participat la dezmembrarea leșpezii susține că un bătrân arheolog de prestigiu, ce avea o cicatrice în colțul ochiului stâng, a realizat un set de fotografii, care au fost date spre studiu unui paleolingvist, ce a atras atunci atenția autorităților că leșpedea are o valoare istorică și culturală inestimabilă nu doar pentru români, ci pentru întreaga omenire. Ca argument, în respectivele fotografii se poate observa că întreaga suprafață a leșpezii era acoperită de o scriere în basorelief de culoare verde smarald, total necunoscută, posibil pelasgă. Cu toate acestea, autoritățile române au ignorat atenționările paleolingvistului și au dispus tăierea și topirea leșpezii, urmând ca, după vânzarea aurului, să primească 19,31% din câștig, conform înțelegerii cu partea canadiană.

Bătrânul arheolog, care a ales să-și păstreze ascunsă identitatea, a declarat presei la vremea respectivă: „Lucrurile însă au devenit de-a dreptul uluitoare atunci când la ridicarea leșpezii s-a putut observa un soi de puț cu diametrul de 4 metri, în interiorul căruia cobora o scară elicoidală, ale cărei trepte erau săpate în pereții puțului, de parcă fuseseră tăiate cu laserul. Din interiorul puțului emana o lumină lăptoasă, violacee. Deși cei câțiva lucrători, geologi și arheologi care au fost martori la ridicarea leșpezii și-au revenit după o vreme din uimire, în afara paleolingvistului care s-a precipitat ca un apucat pe scări în jos, nimeni n-a mai avut curajul să coboare ca să vadă ceea ce se afla în puț, iar a doua zi era deja prea târziu. Am așteptat cu toții ca paleolingvistul să apară, dar el nu s-a mai ridicat la suprafață. Peste noapte, SRI-ul și armata au acoperit cu scânduri intrarea în puțul care ducea spre interiorul muntelui, au turnat ciment și au sigilat-o. A doua zi a fost închisă gura puțului exterior, precum și intrarea în galeria săpată în vremuri imemorabile de agatârși. Tot a doua zi, eu, dimpreună cu toți martorii care au asistat la prelevarea leșpezii și la descoperirea puțului din adâncul minei, precum și cei care au participat la ștergerea urmelor, am fost puși să semnăm niște documente care garantau păstrarea «secretului de stat» și am plecat cu toții, speriați, înapoi pe la casele noastre”. La sediile Ministerului Minelor, Petrolului și Geologiei și al Institutului de Arheologie din București, nimeni nu știe nimic, domnind peste tot o tăcere ca de mormânt. Există voci care susțin că persoane suspuse de la Guvern au mușamalizat afacerea și că bancherii elvețieni își freacă mâinile satisfăcuți. Ultima dată când s-a mai putut discuta cu bătrânul

arheolog și cu lucrătorul martor a fost pe 28 iulie 2012, cei doi dispărând apoi fără urmă.

Galeria unde a fost descoperită lespedea, aflată pe Valea Cornei, sub satul Cornea de la Roșia Montană, a fost supranumită Galeria Hiperboreeană. Ea a mai fost cercetată în 1976 și, după o descoperire uluitoare, a fost sigilată de către Securitate. Dintre cei care au participat atunci la săpături, doar patru persoane mai sunt astăzi în viață. Trei dintre ei refuză să-și amintească întâmplarea de acum 37 de ani, doar unul dintre ei, Ion Mois, fost șef de echipă, a acceptat să rupă tăcerea, lădă ce a povestit el Presei: „*Poate că n-ar trebui să zic*

265/901

nimic, că doară am jurat la comuniști, dar eu mă trag de fel din Albac, chiar din neamul de moți al lui Avram Iancu, așa că nu pot să tac. Uite cum a fost: în iarna lui '76, am fost chemat de inginerul șef și am primit dispoziție să redeschid, să consolidez și să electrific vechea galerie 13, rămasă închisă încă de pe vremea austro-ungarilor, urmând ca după consolidare să vină doi tovarăși geologi să prospecteze. Galeria era veche, rămasă așa neexploată încă de pe vremea agatârșilor, care la vremea aceea scoteau din ea și prelucrau aurul și argintul pentru daci, iar filonul fusese epuizat cu multe secole înainte să ajungă românii stăpâni pe minele de aur, sau Alburnus Maior cum spuneau ei. E drept că se văd urme de căutare și din partea romanilor, dar e limpede că s-au lămurit repede și au abandonat. Lucrările de consolidare și electrificare au durat până în vara lui '76 și am avut niște probleme cu golirea de apă a unei părți a galeriei care se inundase. Atât valvele din mină, cât și electrovalvele de la pompe ne-au fost de mare ajutor. Tot atunci am găsit și un os spălat de ape, așa de mare, cum nu mai văzusem niciodată. După ce l-am arătat directorului minei, el l-a predat securistului întreprinderii Miniere de Stat Roșia Montană, iar pe noi ne-a anchetat Procuratura vreo patru zile. Că unde era osul când l-am găsit? Că în ce poziție? Că cine a mai fost cu noi în mină? Că cine mai știe de existența lui? Câți am intrat și câți am ieșit din șut în ziua aia? Mă rog, tot felul de întrebări, ca să ne sperie și să ne facă să tăcem. Am tăcut cu toții, iar după ce ne-au pus să semnăm declarațiile, ne-au trimis înapoi în galerie. Acasă n-am suflat o vorbă. Mi-era frică pentru ai mei. Când treaba noastră a fost terminată, au intrat în mină doi oameni de la București din care unul sigur era geolog. Ce au lucrat ei acolo nu știu, dar așa, ca la vreo săptămână, s-a prezentat un al treilea, unul foarte tânăr, cu o cicatrice la ochiul stâng, care a zis că e arheolog. La două zile după el, a venit o echipă întreagă de civili dar și câțiva arheologi cu niște echipamente cam ciudate, împreună cu un echipaj de Miliție care a blocat accesul la galerie 13 și a început să ne controleze legitimațiile la poartă. După încă vreo lună jumate am fost chemați din nou, eu și ortacii mei, cei care ne-am ocupat de consolidări și care deja semnaserăm declarațiile, să cărăm sterilul din fundul galeriei 13 și să-l scoatem cu vagonetele afară din mină. Atunci am văzut grozăvia. Arheologii scosese rădăcinile din stâncă un schelet uriaș, cam de 10 metri lungime, care zăcea pe o parte cu picioarele strânse. Osul pe care îl găsisem eu era legat cu o fundă roșie și de-abia atunci am văzut că era de fapt o vertebră. Mamă, da' ce vertebră! Civilii se foliau de colo-colo! Unii își notau câte ceva din ce ziceau arheologii, alții făceau poze cu blitzul. Ziceau ceva de unu' Densușianu, apoi ceva de hiperboreeni, apoi unul a sărit cu gura mare că să-și vadă de treabă, că Densușianu era avocat, nu istoric, apoi a dat-o cu partidul și cu securitatea. Altul, și ăsta era arheologul cel tânăr, că l-am recunoscut

după cicatrice, a scăpat una cum că scheletul ăla era de hiperborean și că ar putea

fi chiar strămoșul nostru! «Nu se poate tărișce! Ce hiperborean vizezi!» - a răcnit E la el unul gras în haină de piele și cu accent rusec! - «Omul se trage din maimuță! Unde ai mai pomenit tu maimuță de 10 metri? Gata! Scheletul ăsta pleacă la Moscova! Ia luați-l pă reacționam' ăsta d-aici!». Atunci ne-a cuprins groaza pe toți. Doi gealați au sărit pe el, l-au legat și l-au târât afară din mină. «Ia hai! Strângeți, împachetați în lăzi și duceți totul la gară! Și dacă mai suflă vreunul vreo vorbă v-arunc kaghebeu-n ceafă!». Tot pe noi a căzut

măgăreața cu strânsul și cu căratul. S-a făcut dimineață când am terminat de împachetat, de cărat și urcat lăzile în tren. Dar nici pe noi nu ne-au lăsat să mai mergem acasă. Ne-au suit în două dube fără geamuri și ne-au dus undeva. Unde, nu știu. Dar știu că am mâncat bătaie și că m-au pus să semnez că n-am văzut și că nu cunosc nimic, că am un unchi legionar care e bandit și împușcă securiști prin munți și mi-au zis că dacă suflu vreo vorbă îmi saltă nevasta și copiii iar pe mine mă bagă în pușcărie. Am semnat și am tăcut, ce era să fac... Nici cu ortacii mei n-am mai vorbit despre asta. Ceva de bine totuși mi s-a întâmplat după aceea. La o săptămână după ce m-am întors la mină, unul de-l aveam mereu coadă după mine când intram și ieșeam din șut a venit la birt și s-a așezat la masa mea. Cinstit să fiu, când l-am văzut, mi-a înghețat sângele în vine. «Uite Ioane, - mi-a zis - și eu sunt moț ca și tine. Și tot ca și la tine, neam de neamul meu au fost băieși la Roșia Montană. Am fost acolo când s-a descoperit scheletul uriașului. Acum e la Moscova. Ca și tine, am fost și eu martor, la plicul ăsta și păstrează-l ca pe ochii din cap. Înăuntru ai poza. Să știi de la mine că acolo, în galerie, era scheletul unui dac, strămoș de-al nostru. Păstrează poza și arat-o nepoților tăi. Eu nu știu dacă scap, pentru că am fost iradiat. Pe voi v-au speriat bine, dar de noi, ăștia din securitate, care nu ne speriem așa de ușor, se descotorosesc altfel. Nu te cunosc, nu mă cunoști. Nu ți-am dat nimic! Ai priceput?».

«Da, am priceput!». S-a ridicat și a ieșit repede pe ușă. Doar două zile l-am mai văzut cum pășea ca o umbră în urma mea, apoi nu l-am mai văzut niciodată. În schimb, mai am poza cu hiperboreanul de la e/”.

Așadar, deasupra Lespezii extrase în 2012 se aflase cu 36 de ani în urmă scheletul uriașului, în Galeria 13 sau Galeria Hiperboreeană. Iar același arheolog cu cicatrice în colțul ochiului stâng a fost martorul ambelor descoperiri, din 1976 și 2012. La Roșia Montană se află intrarea în orașul subteran al zeilor, supranumit Tartar de către grecii antici. Dacă în trecut secretele zeilor erau păzite întotdeauna de sfinci, creaturi mitice cu cap

de HH^înmom, corp de leu, picioare de taur și aripi de vultur, și la Roșia Montană există unul aparent natural. Sfînxul Roșiei Montane este situat pe unul dintre cele mai înalte puncte ale Masivului Cărnăc și are două capete: unul mare și încă unul mai mic, numit Sfînxisorul, deasupra celui mare. Unii localnici chiar susțin că evreii nu vor putea pune mîna pe aurul nostru atît timp cît Sfînxul va păzi Roșia Montană. E posibil ca acest oraș subteran al zeilor să fie adevărata tîntă a miliardarilor evrei George Soros și Beny Steinmetz? Am aflat deja că amîndoi au investit sume colosale pentru a-și pune ghearele pe Roșia Montană, am văzut implicarea SRI-ului atît în povestea copilului ucis pe 2 septembrie, cît și în descoperirea din Galeria Hiperboreeană. Am văzut implicarea clasei politice de vîrf atît în mușamalizarea înțelegerii secrete cu evreii, cît și în regizarea crimei copilului, apoi în deturnarea atenției publicului către maidanezi. Am văzut și manipularea fără ascunziș a mass-mediei în aceste cazuri. Pentru a afla dacă interesul miliardarilor evrei este orașul subteran sau aurul (alături de celelalte metale prețioase), nu trebuie decît să aruncăm o privire către planul proiectului minier de la Roșia Montană. Acesta este unul dintre cele mai mari proiecte de exploatare auriferă din lume, cu riscuri mult peste toate celelalte. În absolut toate țările Uniunii Europene se utilizează în

astfel de exploatări aproximativ 1.000 de tone de cianuri; la Roșia Montană se F---w?» dorește utilizarea a

13.0 de tone de cianuri pe an. Intervenția se va face pe un perimetru de 1.258 de hectare; se vor rade patru munți și se va săpa la o adâncime de 400 de metri, creîndu-se un crater gigantic, cu un diametru de aproximativ 8 kilometri, vizibil și de pe Lună. Proiectul va duce la excavarea a 500 de milioane de tone de steril în urma utilizării cianurilor. În urma acestui proiect, România va rămâne pentru totdeauna cu un lac imens de cianuri (adică 215 milioane de metri cubi de cianuri), și un baraj ce ar trebui să reziste veșnic (lucru puțin probabil). Pentru întreținerea și supravegherea acestui baraj, Roșia Montană Gold Corporation ne oferă doar 150 de milioane de euro, deși Agenția de Mediu a Statelor Unite ale Americii a evaluat costurile la 2,6 miliarde de dolari. Exploatarea se va face la suprafață, nu în galerii ca până acum, distrugându-se aproape complet respectiva zonă. Deși sunt și alte tehnologii pentru extracția aurului, nepericuloase pentru mediu, cea cu cianuri este cea mai ieftină și cea mai periculoasă. Evident că o firmă se gîndește doar la profitul propriu, alegînd cheltuieli cît mai mici. Si evident că jurnaliștii noștri cumpărați de evrei, precum Mihai Gădea și Mircea Badea de la Antena 3, ascund publicului variantele alternative, încercînd să ne convingă că extracția aurului cu ajutorul cianurilor este singura modalitate. Chiar un inginer chimist din Baia Mare a inventat încă din anul 2000 o metodă alternativă, care nici nu pune în pericol mediul, și este și mai eficientă, metodă respinsă de către Roșia Montană Gold Corporation. De ce evreii de la Gabriel Resources resping metodele alternative de extracție a aurului, unele chiar mai eficiente, preferînd-o doar pe

cea distrugătoare? De ce vor neapărat să folosească 13.000 de tone de cianuri pe an, când peste tot în lume este vorba doar despre 1.000 de tone? Răspunsul nu poate fi decât unul singur: pentru a distruge zona. De ce și-ar dori distrugerea acelei zone? Nu poate fi decât un motiv viabil: pentru a bloca accesul către / din orașul subteran al zeilor. Am văzut deja că Securitatea a sigilat intrarea în Galeria Hiperboreeană încă din 1976 iar în 2012, după ce a fost extrasă enorma lespede, SRI-ul și armata au cimentuit putui care ducea spre interiorul muntelui, blocând și intrarea în galerie. Un imens lac de cianuri ar sigila intrarea către acel oraș pentru totdeauna. Nimeni nu ar putea intra vreodată acolo și, mai ales, nimeni și nimic nu ar putea ieși de acolo. Dacă miliardarii evrei de la Gabriel

Resursele urmăresc într-adevăr distrugerea intrării orașului zeilor și îngroparea acestuia sub 215 milioane de metri cubi de cianuri, de ce ar face asta? Pentru a afla răspunsul, trebuie să cunoaștem adevărata religie a evreilor, ascunsă maselor dar cunoscută la cel mai înalt nivel.

Zeii evreilor

Miturile tuturor religiilor povestesc despre doi frați gemeni, care au moștenit la un moment dat Pământul de la tatăl lor. Babilonienii îi numeau Marduk și Istar, iar evreii i-au ascuns în *Cartea Esterei* din *Vechiul Testament* sub numele Mardochai și Estera. Vechile legende dau de înțeles că Istar ar fi fost creatoarea rasei semite, din care face parte și poporul israelit. De la cultul primordial al zeiței-mamă, evreii au trecut la politeism, la fel ca

toate popoarele cu care au intrat în contact. Au adoptat o nouă formă de BEI^SBIIIBSfflmonoteism odată cu cultul solar, instaurat de către Moise / Akhenaton. Însă, ajunși în Canaan, evreii au renunțat treptat la zeul lui Moise, oscilând între Baal-Zephon sau Yahu / Yahweh și Aserah / Astarte, nimeni alții decât gemenii divini ai babilonienilor, Marduk și Istar. Conform istoriei oficiale a evreilor, Canaanul a fost împărțit la un moment dat în două regate, Iuda (cel din sud) și Israel (partea de nord), Iuda (sau Yehuda în ebraică) înseamnă „mulțumită lui Yahu / Yahweh” iar Israel se traduce corect prin „Istar, zeita conducătoare”. Prin urmare, cele două regate s-au separat din motive religioase, fiecare fiind adeptul uneia dintre cele două divinități: Iuda al lui Marduk iar Israel al lui Istar. În 586 î.e.n., regatul Iuda a fost cucerit de către babilonienii, majoritatea evreilor iudei fiind deportați în Babilon. Acolo au făcut cunoștință cu cultul lui Marduk, zeitatea principală a Babilonului, nimeni altul decât divinitatea pe care o adorau sub numele Yahu / Yahweh. Exilul s-a încheiat în 538 î.e.n., după ce Babilonul a fost cucerit de către perșii lui Cyrus cel Mare. Întorși în Canaan, o serie de preoți, conduși de profetul Ezdra, au creat o religie pentru toți evreii, israeliții și iudeii, închinată lui Marduk/Yahweh. Însă acea religie se adresa doar maselor, o mare parte a elitei religioase preferând-o pe zeita-mamă Istar. Atunci când evreii greci din Alexandria au inventat creștinismul, au lăsat în urmă câteva indicii cu privire la zeitatea lor: dacă Israel (reprezentând adepții lui Istar) era considerat poporul ales, Iuda a devenit trădătorul Domnului (deoarece, din punctul de vedere al adepților lui Istar, iudeii și-au trădat zeita-mamă, preferându-l pe Marduk). Războiul suptelor celor două zeități a continuat de-a lungul timpului, nefiind observat nici măcar de către evreii de rând. Dacă Istar era conducătoarea din umbră a israelitilor, pe Marduk îl întâlnim în jurul anului 600 ca zeu al islamismului (musulmanii consideră că zeul lor, Allah, este Yahweh al evreilor), o religie ce păstrează și astăzi o atitudine ostilă față de femei (fără îndoială, datorată aversității zeului lor față de sora sa, Istar). În momentul în care o parte a elitei evreiești (cea supusă lui Istar) a hotărât să transforme Statele Unite ale Americii într-un nou Canaan, a avut grijă să-și aducă acolo și divinitatea. Astfel, pe Istar o putem observa în New York imortalizată sub forma zeiței romane Liberta, Statuia Libertății devenind simbolul Statelor Unite ale Americii. Adepții săi evrei au fost numiți sionisti, în timp ce aceia rămași credincioși lui Marduk sunt considerați evrei ortodocși. Spre deosebire de evreii ortodocși, sionistii nu cred în natura divină a *Toréi* (*Vechiul Testament*), preferând *Talmudul*, lucru absolut firesc, ținând cont că dumnezeul *Toréi* este Yahweh / Marduk. În luna iulie a

anului 2000, regizorul de filme documentare, Alex Jones, s-a infiltrat în Bohemian HBTBfK^iM*BMHGrove din California, locul unde cei mai puternici și bogați sionisti din lume se întâlnesc anual, reușind să filmeze pe ascuns ritualuri ciudate, executate în jurul statuii gigantice a unei bufnite. Bufnita, care poate fi găsită și pe bancnota de un dolar american, este unul dintre simbolurile zeiței sionistilor, Istar. În prezent, deși sionistii reprezintă jumătate dintre evreii aflați în Israel, ei constituie majoritatea populației mondiale evreiești. Așadar putem observa că Istar a preluat majoritatea evreilor, iar Marduk a fost nevoit să se mulțumească cu puținii evrei ortodocși și cu musulmanii. Povestea acestor gemeni divini există ascunsă în *Vechiul Testament*, unde

gemenii Iacob (ce și-a schimbat numele în Israel) și Esau se luptă pentru dreptul de prim-născut, implicit pentru moștenirea tatălui lor. Lupta biblică continuă și în ziua de astăzi, fiind dusă de adepții celor două divinități, cel mai bun exemplu fiind războiul dintre evreii sionisti și musulmani. Să nu uităm că, pe 11 septembrie 2001, sionistii au distrus World Trade Center, dând vina pe musulmani, în orașul vechiat de statuia zeiței Istar, New York. Ca o paranteză, „york” este un cuvânt celtic, ce desemnează tisa, arborele morții în Marea Britanie și Scandinavia, un copac funerar, folosit ca ornament al cimitirelor, ce împrăștie moartea prin otrava conținută în el. Exact cum s-a împrăștiat moartea în Orientul Mijlociu din New York, prin războaie... Revenind la lupta adepților gemenilor divini, este cunoscut faptul că Beny Steinmetz, acționarul majoritar al Gabriel Resources, este un evreu sionist, adică adept al zeiței Istar, în timp ce George Soros este considerat anti-sionist sau evreu ortodox, prin urmare adept al lui Marduk. Așadar, România a devenit fără voia sa câmpul de luptă al celor două tabere evreiești sau, mai bine spus, al adepților celor două divinități malefice.

Grecii antici susțineau că în orașul subteran din Munții Apuseni Zeus i-a închis pe titani, iar mai apoi pe Typhon, gigantul ce voia să-l detroneze. Typhon era Marduk al babilonienilor sau Yahweh, dumnezeul iudeilor/ evreilor ortodocși, prin urmare este vorba despre orașul său. Observăm că sionistii de la Gabriel Resources (adepții lui Istar) urmăresc îngroparea intrării în orașul subteran sub 215 milioane de metri cubi de cianuri, în timp ce evreul ortodox George Soros (adeptul lui Marduk) încearcă să oprească acest lucru, finanțând protestele împotriva proiectului minier. Niciuna dintre tabere nu pare să cedeze în lupta pentru Rușia Montană sau, mai exact, pentru orașul subteran al lui Yahweh / Marduk, ambele luptând cât mai murdar și mai înverșunat. Știm și că sionistii au cerut, prin politicienii români care îi slujesc și prin mass-media pe care o controlează, eutanasierea maidanezilor, dând startul unei teribile măcel, care a dus la uciderea câtorva mii de câini. Ce legătură există între lupta evreilor pentru orașul subteran și câinii? Una atât de evidentă, deși pare că aparține domeniului fantasticului, încât niciun om normal n-ar lua-o în calcul. Din fericire, nu toți suntem normali...

Unul dintre cele mai crunte ritualuri religioase antice, întâlnit în numeroase părți ale lumii, precum China, Grecia sau cele două Americi, implica sacrificarea și torturarea câinilor. În Grecia, apariția creștinismului nu a stopat acest ritual, ci l-a adoptat. Astfel, Kynomartyrionul, așa cum a fost denumit, a devenit o sărbătoare anuală, ce avea loc cu 40 de zile înainte de Paste, la care s-a renunțat abia prin anii 1930, în urma numeroaselor plângeri împotriva cruzimii față de animale. În Ungaria și Bulgaria, câinii au fost sacrificați până în timpul procesiunii noastre. Bulgarii au modificat ritualul, astfel încât câinii să nu mai fie uciși în timpul procesiunii. Frânghiile cu care în mod obișnuit câinii erau spânzurați de gât au fost legate în jurul corpurilor trupadelor, învârtite apoi în aer. În 2006, când Bulgaria se pregătea să adere la Uniunea Europeană, ceremonia a fost interzisă, datorită activiștilor europeni pentru drepturile animalelor. Cu toate acestea, în 2011, Petko Arnaudov, primulul satului Brodilovo din sud-estul Bulgariei, a reînviat ritualul, explicând că țărani „au nevoie de speranță într-o economie extrem de rea” dar și pentru că un focar de febră aftoasă a adus satul în pragul disperării. Presat de activiști pentru drepturile animalelor din Sofia și Burgas, premierul Boyko Borisov a condamnat oficial acest ritual, numindu-l „barbarie”, și a adoptat o lege ce îl interzice. Câinii erau sacrificați zeiței numite de greci Hekate, o entitate întunecată, asociată cu moartea, infernul, demoni, spirite, magie și boli. Cea mai temută divinitate din cele mai vechi timpuri, supranumită „Regina Noptii”, „Judecătoarea Morții” ori „cea de nerostit”, Hekate poate fi văzută doar de câini, care urlă atunci când ea se află în apropiere, conform credinței populare. Câinii (singurii care o pot simți) îi erau sacrificați pentru respingerea influenței ei negative dar și pentru restaurarea purității și bunăstării unei

comunități. Puii de câine erau adesea îngropați la baza ^^^^^^^^^^^■fundatiilor clădirilor (la fel ca Ana meșterului Manole) pentru prevenirea energiilor negative asociate cu zeița. Cel mai des întâlnit mod de sacrificare a câinilor era spânzurarea acestora pe poduri, urmată de aruncarea cadavrelor în apă. Hekate este aceeași Istar a sionistilor, zeități de cele mai multe ori asociată cu felinele, astfel încât e posibil ca sacrificarea câinilor să reprezinte ofrande aduse zeiței ca dovadă a supunerii și a fidelității, cei ce oferă sacrificiile demonstrând astfel că o aleg pe ea în detrimentul fratelui ei, Marduk, asociat adeseori cu câinele. Prin aceste

sacrificii, adeptii zeitei nu sunt doar protejați de influența negativă a ei, ci îi și solicită ajutorul pentru sporirea propriei lor bunăstări. Să fie oare o coincidență faptul că politicienii noștri de vară și uitorii ai sionistilor: ce i se închina lui Istar, au ordonat cu toții masacrarea câinilor maldanezi prin legea eutanasierii? Sau că presa din România, marioneta acelorasi politicieni, a instigat la modul cel mai agresiv posibil poporul la ură împotriva câinilor? Cel mai bun exemplu îl găsim pe B1 TV din 20 septembrie, ora 250 de lei aducea o blană. Ba chiar le-a cerut respectatorilor săi să violeze domiciliile animale. Acelasi Bancu instiga și cu cinci zile în urmă la otrăvirea și împușcarea maldanezilor. Probabil că nu există coincidențe. Probabil Beny Steinmetz, John Paulson, Thomas Kaplan și ceilalți evrei sionisti, din conducerea Gabriel Resources au ordonat sacrificarea maldanezilor pentru a face pe plac zeitei lor, după ce au eșuat în a-i supăra și a-i ruina. Ei, totodată, poate i-au cerut și ajutorul în această problemă,

Kabbalah evrească conținând ritualuri de invocare a entităților din alte lumi. În miturile grecești, Hekate i-a ajutat pe argonauți să obțină lâna de aur, despre care Nicolae Densușianu și alții au demonstrat că se afla pe teritoriul României de astăzi. În prezent, alți străini îi solicită ajutorul pentru a pune mâna pe aurul din Munții Apuseni, ceea ce nu pare a fi o coincidență. Se pare că ritualul sionistilor a funcționat, atingându-și cel puțin unul dintre scopuri, deoarece mânia zeitei a fost deviată...

Întorcându-ne puțin la moartea copilului de patru ani, trebuie amintit faptul că, în antichitate, zeita Istar mai era cunoscută ca Lamia în Grecia, Lilith în Israel sau Lilitu în Mesopotamia. Sub acest aspect, ea era considerată unul dintre cei mai înfricoșători demoni, ce avea obiceiul de a devora copii. Anticii încercau să-și protejeze copiii prin numeroase ritualuri, amulete și chiar prin invocarea altor demoni, precum Pazuzu. Dacă Ionut Anghel a fost ucis la ordinul celor care ne conduc țara, poate că scopul crimei nu a fost doar distragerea atenției opiniei publice de la afacerea Roșia Montană. Poate că băiatul, precum miile de câini din România, a fost sacrificat acestei entități malefice venerate de sionisti (și nu numai), ahtiate după sângele copiilor. Interesant este și că mama copilului vorbea tot despre un sacrificiu, atunci când se referea la moartea lui Ionut. „*Vă mulțumim din suflet pentru susținere și pentru faptul că ati fost alături de noi. Se pare că sacrificiul lui IONUT nu a fost în zadar. De sus, din împărăția Cerurilor, ne-a luminat și ne-a dat gândul cel bun, pentru ca alți «Ionuți» să nu mai pățească ce a pățit el. Ne bucurăm că legea a trecut, sperăm să fie aplicată și să nu mai auzim de tragedii. Familia Anghel*”, scria Felicia Anghel pe contul său de Facebook la nici două ore după adoptarea legii eutanasierii maldanezilor. Sacrificiul lui Ionut?!!

Inundațiile

Pe 9 septembrie, premierul Victor Ponta declara că proiectul de exploatare a aurului de la Roșia Montană „este închis” și că protestele de stradă și-au atins scopul. Anunțul a venit la o oră după ce Crin Antonescu, președintele Senatului, declara și el că se opune proiectului. După două zile, când sionistii sărbătoreau 12 ani de când au distrus World Trade Center, 22

de așa-zisi mineri (în realitate majoritatea fiind angajați ai Roșia Montană Gold Corporation)

s-au blocat în mină la Roșia Montană. După doar câteva ore, în

noaptea dintre 11 și 12 septembrie, 39 de localități din județul Galați au fost inundate, 9 persoane și-au pierdut viața, 6.091 au fost evacuate, 1.735 de locuințe au fost inundate iar 35 distruse complet de viitură. Drumul National 25 a fost blocat, 11 drumuri județene și 463 de poduri au fost afectate de mini-potop iar 3.042 de hectare de teren agricol au fost inundate. Ploaia a inundat și orașul Tulcea dar și câteva localități din județ, provocând pagube estimate la 4.085.396 lei. Noaptea dintre 12 și 13 septembrie a adus și în județul Vrancea ploi ce au inundat peste 70 de kilometri de drumuri comunale și ulițe din șapte comune, cele mai mari distrugerii fiind suportate totuși de județul Galați. Tot pe 11 septembrie, statul american Colorado a fost inundat, 1.502 case fiind distruse și 17.494 avariate. Sase persoane și-au pierdut viața, alte 11.000 au fost evacuate iar câteva sute au fost declarate dispărute. Orașele Jamestown, Lyons și Longmont au fost transformate practic în insule. „Este fără îndoială un eveniment istoric, care are loc o dată la 500 sau 1.000 de ani”, declara Sean Conway, un oficial din comitatul Weld. Deși inundațiile americane au început tot pe data fatidică de 11 septembrie, ele au avut loc după cele din Galați și Tulcea, statul Colorado

fiind cu 18 ore în urma României. Tot pe 11 septembrie, inundațiile au provocat o alunecare de teren în zona Veracruz din Mexic, unde au murit 14 persoane, iar diferite cartiere din Mexico City au rămas sub ape. Apoi, Mexicul a fost învăluit mortal de uraganul Ingrid sosit din est și de furtuna Manuel venită din vest, ploile torențiale ducând la câteva zeci de decese. În Acapulco, mii de turiști au rămas blocați iar în est Ingrid a provocat o nouă alunecare de teren, îngropând un autobuz și ucigând 12 persoane. În același timp, la mii de kilometri depărtare, taifunul Man-Yi lovea violent coasta de est a insulei Honshu, aducând ploi torențiale în zona de centru-sud a Japoniei. Deosebit de afectat a fost și orașul Kyoto, unde 260.000 de persoane au fost evacuate. După ce a lăsat în urmă doi morți, sute de răniți și mii de case avariate, taifunul a început să slăbească, transformându-se într-o furtună tropicală.

Să fie doar mâna naturii aceste furtuni apărute în același timp în Europa, Asia, America Centrală și de Nord, ce au provocat inundații catastrofale? Să fie o coincidență că popoul din sud-estul României a început după sacrificarea a câteva mii de maidanezi, în nefasta zi de 11 septembrie? Unii îl văd ca pe o pedeapsă divină, ca urmare a sângelui vărsat. Însă nu ar avea sens această variantă, ținând cont că Galațiul este unul dintre

putinele - - - județe pacifiste, în care nu au fost nici măcar adunați de pe străzi

maidanezii, darămite masacrați. Apele au afectat 39 (3x13) de localități din Galați, 3 și 13 fiind unele dintre cele mai importante numere din numerologie (inclusiv din cea evreiască). Putini știu că, în Afghanistan, 39 este considerat un număr blestemat, fiind asociat cu prostituția. Iar zeita prostituției în majoritatea culturilor, mai ales în Orientul Mijlociu, era Istar, supranumită adesea și „prostituata divină” sau „vulva cerului”. Conform *Talmudului*, activitățile interzise evreilor în ziua de Sabbath sunt în număr de 39. De asemenea, Sanhedrinul evreiesc permite 39 de lovituri de bici celor condamnați la 40 de lovituri. 39 de persoane au semnat prima constituție a Statelor Unite ale Americii pe 17 septembrie 1787 (printre care se aflau numeroși evrei sionisti). Dacă acest număr este atât de important pentru sionisti, e posibil ca el să fie în legătură cu zeita lor, Istar, așa cum sugerează și „blestemul lui 39” din Afghanistan, iar cele 39 de localități din Galați să poarte „semnătura” autoarei distrugerii. Egiptenii antici chiar au consemnat o întâmplare ce dovedește faptul că această zeită era responsabilă cu distribuirea pedepselor divine. Se spune că Istar, numită de egipteni Hathor, a fost trimisă de zeul suprem Ra să pedepsească omenirea răzvrătită. Transformată în leoaică, Istar era cât pe ce să măcelărească întreaga omenire. Însă zeii au revărsat peste câmpii o imensă cantitate de bere, colorată în roșu. Crezând că este sânge, zeita distrugătoare a băut atât de mult, încât n-a mai putut vâna, astfel omenirea fiind salvată. Indienii păstrează un mit asemănător, în care distrugătoarea Kali era pe punctul de a distruge omenirea, fiind oprită doar de zeul Siva. Într-o altă versiune indiană, Ganga, zeita apelor sacre, a fost trimisă pe Pământ pentru a purifica sufletele a 60.000 de copii uciși de înțeleptul Kapila. Zeita a plecat furioasă, înecând totul sub apele ei, fiind calmată doar de același Siva, care a prins-o și a lăsat-o să plece doar după ce s-a liniștit.

Poate că nu ar fi prea deplasat să luăm în considerare ipoteza că inundațiile catastrofale ar putea fi „opera” zeiței Istar. Evreii sionisti nu au reușit să-i facă pe plac distrugând intrarea către orașul subteran de la Roșia Montană, astfel că i-au sacrificat mii de câini pentru a fi feriți de mânia ei. Ritualul kabalistic a funcționat, furia

zeiței lovind cât mai departe de ei. Cum au fost i[?]@SBHalese acele locuri? Nu știm exact, însă e posibil s aibă legătură cu descoperirea din 2012. Galatiul, cel mai afectat județ din România de inundații, este locul în care a fost topită uriașa lespede de la Roșia Montană și transformată în lingouri de aur și wolfram. Nu se știe unde au dispărut acele lingouri, însă e posibil ca ele să fi fost împrăștiate în lume, poate chiar în S.U.A., Mexic și Japonia, acolo unde au lovit inundațiile în același timp. Dacă sionistii de la Gabriel Resources vor să închidă orașul subteran pentru totdeauna, sub un lac de cianuri, înseamnă că îndeplinesc voia zeiței lor, probabil

pentru a tine pe cineva sau ceva înăuntru. Cum uriașa lespede ce bloca intrarea a fost înlăturată în 2012, zeița invocată de kabalistii sionisti i-a pedepsit pe cei pe care îi considera responsabili, urmând aurul și wolframul din lespede. Astfel, a inundat nu doar Galațiul, unde a fost topită lespede, ci și locurile unde au ajuns metalele din ea. Dacă ar fi posibilă această variantă, cum au fost provocate inundațiile? E absurd să credem că o asemenea entitate ar fi pocnit din degete iar apa ar fi apărut de nicăieri, așa cum se întâmplă în povești. Condițiile meteorologice pot fi controlate, după cum demonstrează proiectul HAARP (High Frequency Active Auroral Research Program). Oamenii au primit tehnologia, inclusiv pe cea a HAARP-ului, de la acele entități pe care le considerau zei. Prin urmare, o entitate precum Istar nu ar fi apelat la minuni / farmece / magie pentru a inunda mai multe locuri, ci la tehnologia ce permite controlul fenomenelor meteorologice. Ca o curiozitate ce ar putea demonstra prezenta tehnologiei HAARP, în județul Galați continuă fenomenele stranii. La mai puțin de două săptămâni după inundații, locuitorii satului Izvoarele din comuna gălățeană Slobozia Conachi susțin că li se cutremură casele și se aud tot felul de zgomete ciudate din pământ, începând din 23 septembrie. Din cauza zguduitorilor care au loc și de șapte ori pe zi, pereții caselor s-au crăpat iar tencuiala a început să cadă. *„Se simte de parcă fierbe pământul sub picioare. Se aud bubuieli puternice de sare mâncarea de pe masă. Să vină cineva să spună ce este, că ne cad casele pe noi și nu mai putem dormi de teamă”*, declara pentru cotidianul Viata Liberă una dintre localnice, Anca Necula. Si casa parohială din localitate, recent renovată, a avut de suferit, preotul satului susținând că, în urma acestor cutremure, poza cu Arhiepiscopul Dunării de Jos, Casian Crăciun, a căzut de pe perete. Primarul comunei Slobozia Conachi nu a reușit să liniștească oamenii, drept pentru care a apelat la ajutorul celor de la Protecția Civilă, însă nici aceștia nu au reușit să descopere motivul fenomenelor din Izvoarele. Drept pentru care, primarul Ion Niculau a ajuns la concluzia că doar seismologii și geologii pot găsi explicații pentru bubuielile și zgâlțâiturile care i-au îngrozit pe cei 1.500 de localnici. *„Am chemat doi geologi și un seismolog. Așteptăm să vină specialiștii și abia apoi vom trage concluziile”*, a explicat el pentru același cotidian. Până la sosirea specialiștilor, localnicii dau vina pe cei care exploatează petrol în zonă. E posibil ca exploatarea petrolului să creeze acele mișcări tectonice care dau naștere sunetelor ciudate și deselor cutremure? Teoretic, da. Practic, sansele sunt mici să se întâmple acest lucru acolo unde a lovit viitura cu doar câteva zile în urmă, mai ales pentru că se extrage petrol în zonă de aproximativ șase decenii, fără să se fi avut loc până acum vreun fenomen asemănător. Dacă tehnologia HAARP (sau ceva asemănător) a creat viitura, e posibil ca tot ea să fie responsabilă pentru mișcările tectonice din prezent. Semn că se pregătește încă un dezastru în același județ Galați.

Cercetările evreilor în Buceai

În toată această poveste incredibilă mai există (cel puțin) o curiozitate. În 2010 a fost organizat un exercițiu militar comun româno-israelian în Carpații Meridionali, la est de Roșia Montană, în apropiere de Sfinxul din Bucegi și de Vârful Omu, locuri foarte importante pentru daci. La exercițiu nu au participat doar militari israelieni, ci și un număr destul de mare de rabini. În același timp, în acea zonă era organizată o tabără pentru 65 de copii israelieni, peste 40% dintre cei din tabără fiind parapsihologi. Pe 26 iulie, un elicopter israelian s-a prăbușit inexplicabil în zona Colții Țapului, deasupra Poienii Gutanu, situată în partea vestică a Masivului Bucegi. La bordul elicopterului se aflau 6 militari israelieni (din nou, aceiași număr sacru al evreilor) și un român, media lor de vârstă fiind puțin peste 33 de ani (tot unul dintre cele mai importante numere ale evreilor). Dacă zeița sionistilor este Istar, personaj simbolizat adeseori printr-o felină, interesant e că operațiunea de recuperare a resturilor elicopterului a fost coordonată de una dintre cele mai celebre unități de elită israeliene, așa-numita Unitate 669, ai cărei componenți sunt supranumiți „pisicile”, după emblema unității - o pisică înaripată. Martorii susțin că, în acea zi, înainte de accident, toată zona cuprinsă între Babele - Vârful Omu - Muntele Gaura a fost survolată de mai multe elicoptere militare, ba chiar au fost zărite echipe de soldați care păreau că păzesc ceva. Un cioban s-a plâns că nu a fost lăsat să treacă cu oile spre Padina de doi „militari care aveau un aparat d-ăla ce parcă măsura curentul”. Exact în acea zonă se află celebra

„Gură de Rai”, o pantă cu o suprafață de aproximativ un kilometru pătrat, unde se manifestă o „*anomalie magnetică atipică*”, așa cum o definesc specialiștii, ce are efecte benefice uluitoare asupra organismului uman. Se pare că scopul israelitilor în munții Bucegi nu era un exercițiu militar, ci cercetarea secretelor lui Zamolxe. Despre copiii din tabără se presupune că fac parte din pepiniera de parapsihologi ai Israelului, precum „copiii Geller”. Surprinzătoare este și prezenta rabinilor la aceste „exerciții militare”, buni cunoscători ai magiei kabalistice.

Unii consideră că respectivul elicopter s-a prăbușit din cauza „Gurii de Rai”, acea zonă de anomalie magnetică ce face praf orice aparat electronic. Totuși, zona a fost survolată de mai multe elicoptere care nu au pătit nimic.

Prin urmare, nu magnetismul muntelui este răspunzător pentru accident. După cum afirma Nirmod Shefer, șeful Statului Major al forțelor aeriene israeliene, starea tehnică a elicopterului era „*excelentă*”, prin urmare accidentul nu poate fi pus nici pe seama unor defecțiuni tehnice. Șeful Serviciului Salvamont Bran, Fănica Boboc, declara pentru Mediafax că „*elicopterul s-a înfipt într-o stâncă, probabil dintr-o eroare de pilotă*”. Însă e greu de crezut că un pilot experimentat, foarte bine antrenat, ar fi făcut o asemenea greșeală, întingând aparatul într-o stâncă. Cu 8 zile înainte de accident, alte două elicoptere israeliene erau cât pe să se prăbușească din cauza unor „defecțiuni tehnice”, aterizând de urgență în zona localității Priboiu din județul Dâmbovită. Care să fie adevărata cauză a prăbușirii elicopterelor? Câțiva soldați români, martori ai accidentului, au acceptat să vorbească sub protecția anonimatului, deși li s-a cerut să jure că vor păstra tăcerea. Cu toții spun că au văzut pe vârful muntelui câțiva oameni ce purtau robe albe, lungi, cu mâinile în sus. Imediat s-a iscat din senin o furtună, ce a luat pe sus elicopterul israelian și l-a izbit frontal de o stâncă. După aceasta, furtuna s-a oprit la fel de brusc iar oamenii înlăbușit au dispărut. Israelitii s-au speriat și au părăsit zona de urgență, decidând să pună capăt exercițiului militar. Se pare că misterioșii oameni de pe munte sunt solomonari, membri ai unui ordin străvechi al preoților lui Zamolxis, capabili să controleze vremea (fără tehnologie de genul HAARP, precum sionistii), ce trăiesc ascunși în munți, de unde păzesc tărâmul dacilor. Iar mărturiile acestor martori au dispărut inexplicabil de pe internet, deși puteau fi găsite pe nenumărate site-uri nu cu mult timp în urmă...

Apocalipsa românească

Creștinii pot regăsi evenimentele din România de astăzi în ultima carte biblică, Apocalipsa lui Ioan. „Și am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pe mii de ani, și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme” (20:1-3). Uriașa lespede de 1.700 de tone, inscripționată în limba

hiperboreenilor, ce acoperea misteriosul put din Galeria RI&SSH&HIHiperboreeană, ar putea fi acea pecete despre care vorbea Ioan. Din miturile vechi știm că tatăl gemenilor divini, supranumit Marele Șarpe în multe culturi, a fost închis în lumea subterană, poarta ei de acces putând fi tunelul de la Roșia Montană. Aceleași mituri susțin că Marduk a fost întotdeauna credincios tatălui său, căutând metode de a-l elibera, pentru a conduce lumea împreună, în timp ce Istar și-a dorit puterea absolută doar pentru ea, nefiind dispusă să o împartă cu nimeni. Dacă sub Roșia Montană ar fi locul în care a fost închis Marele Șarpe, putem înțelege de ce sionistii ei încearcă să închidă acea „poartă” sub un imens lac de cianură, pe când evreii lui Marduk se opun acestui lucru. Despre acel balaur, *Apocalipsa* susține că „*va ieși să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, și să le adune la război*” (20:8). Oare nu ar putea fi George Soros și Beny Steinmetz acei Gog și Magog ce se războiesc pentru Roșia Montană? Sau cei doi martori care „*au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele prorociilor lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor vo*” (11:6), adică au acces la tehnologie de control al vremii, de genul HAARP? Conform *Bibliei*, bătălia finală va avea loc la Harmagedon, care a fost tradus ca Muntele Meggido. Însă Meggido din Israel nu este munte, ci o colină artificială. N-ar putea fi acesta „muntele de aur” pe care se află Roșia Montană? Lui Ioan, un înger i-a spus: „*Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei ce se închină în el, iar curtea cea din afară a templului, scoate-o din socoteală și n-o măsoară, pentru că a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni*” (11:1-2). Oare această măsurătoare nu ar putea reprezenta evaluările de la Roșia Montană din ultimii ani? Acel „*templu al lui Dumnezeu*”, „*cetate sfântă*” sau „*noul Ierusalim*”, plin cu aur și pietre prețioase, unde se spune că vor locui divinitățile după ce se vor întoarce, nu ar putea fi orașul subteran al zeilor de sub Munții Apuseni? „*Iar cel de al treilea a vărsat cupa*

sustine Biblia. Pe
Harta

lui în râuri și în izvoarele apelor și s-au prefăcut în sânge" (16:4),

Ilosefină a Transilvaniei din 1769-1773, Roșia Montană apare sub

numele de Veres Patak, adică „Pârâu însângerat / Roșu”. În plus, râul Roșia este bogat în minerale, în special fier, care îi dau o culoare roșiatică. Din galeriile miniere vechi de peste două milenii se scurg în râul Roșia în fiecare secundă 20 de litri de ape acide, poluarea propagându-se de aici în râurile Abrud și Aries, și astfel întâlnim tot la Roșia Montană apele „prefăcute în sânge”. Ultima carte biblică vorbește și despre munți răsturnați sau distruși. N-ar putea fi vorba despre munții pe care Roșia Montană Gold Corporation vrea să îi rețene? *Apocalipsa* mai spune că „șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa. Și pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură” (12:15-16). N-ar putea fi acest pasaj o referire la inundațiile de după 11 septembrie? „Și am văzut o femeie, beată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus, și văzând-o, m-am mirat cu mirare mare” (17:6), mai spune Ioan. Dacă Eugenio Montale era de părere că „pe sfinți va trebui să-i cauți printre câini”, respectiva femeie n-ar putea fi Istar, cea căreia i s-au sacrificat mii de maidanezi? *Apocalipsa* vorbește și despre „o stea uriașă, arzând ca o făclie”, numită Absintion. N-ar putea fi ea oare cometa Ison care va ajunge în acest an în apropierea Pământului? Dacă inversăm literele primei silabe din numele cometei, reiese cuvântul Sion, numele muntelui sfânt al adoratorilor lui Istar. De asemenea, numele Ison ar putea însemna și „cereasca Istar”, o nouă referire la divinitatea sionistilor. Să fie oare vorba despre o coincidență? Sau, mai bine zis, despre o serie de coincidențe? Creștinii ar putea interpreta și în acest sens evenimentele din prezent. Din fericire, eu nu mă număr printre ei și nici nu cred într-un sfârșit al lumii de genul celui profețit de religii, așa că nu pot lua în calcul această interpretare a *Apocalipsei*. Dar dacă, totuși... ar fi adevărată?

Concluzii

Deși firul întregii povești prezentate mai sus pare să se lege, trebuie luate în seamă și alte amănunte. Unul deosebit de important este legat de descoperirile de la Roșia Montană din 1976 și 2012. Se pare că povestea scheletului uriaș și a lespezii a fost inventată în septembrie 2012 de către cineva care dorea să se amuze pe seama „conspiraționistilor”, demonstrând ușurința cu care pot fi manipulate masele. În povestea sa chiar a introdus anumite inadvertențe, care ar fi trebuit să ridice semne de întrebare în mințile cititorilor. De exemplu, aurul de 50 de karate nu există, 24 de karate fiind valoarea maximă, ce indică o puritate a aurului de 99,9%. În plus, exprimarea martorilor este prea corectă din punct de vedere gramatical, lucru greu de crezut în cazul unor simpli mineri. Fotografia scheletului „hiperboreanului” a fost realizată în Photoshop, ceea ce recunoaște nu doar autorul farsei, dar se și poate observa la o privire atentă. Pe lângă acest fals, trebuie menționat și că *Pergamentul Secret*, care vorbește despre un tunel sub munții Orăștiei și o cameră imensă din aur pur, cu scaune uriașe, este o lucrare de ficțiune, la fel ca toate celelalte ale lui Radu Cinamar, care ar putea sau nu să includă elemente reale. În plus, existența unui oraș imens în subsolul Carpatilor Orientali nu poate fi dovedită, neexistând niciun fel de dovadă fizică. Si totuși...

Dând la o parte povestea hiperboreanului uriaș și a lespezii gigantice, rămân scrierile antice grecești ce susțin existența unui tărâm subteran al zeilor în acea zonă. Despre un tunel prin care armata lui Decebal a traversat munții în doar două zile scriau și romanii. Acel Tartar al grecilor se află în apropierea pădurii Baci de lângă Cluj, considerată a fi intrarea către o altă lume. E drept că noi, publicul, nu avem dovezi pentru existența unei lumi subterane. Însă absența dovezii nu este neapărat dovada absenței. Dacă publicului nu i-au fost prezentate dovezi, nu înseamnă că ele nu ar putea exista, fiind ținute în secret de către elita conducătoare. Existența tunelurilor misterioase din munți a fost demonstrată inclusiv prin materiale video. Interesul celor doi miliardari pentru Roșia Montană este real, la fel ca urmele numerologiei kabbalistice în toate evenimentele importante ale lunii septembrie, ce scot în evidență latura ocultă. Real este și interesul sionistilor pentru țara noastră, evenimentele din 2010 din Bucegi fiind sprijinite de dovezi concrete. Reale sunt și toate inadvertențele din povestea copilului ucis pe 2 septembrie, manipularea mass-mediei pentru începerea exploatării la Roșia Montană și împotriva maidanezilor, precum și unificarea întregii clase politice de vârf în privința eutanasierii câinilor comunitari. De

asemenea, reală este și intenția sionistilor de a distruge întreaga zonă a Roșiei Montane prin utilizarea unei cantități de cianuri mult mai mari decât în mod obișnuit. Reală și demonstrată este și existența centrilor energetici din munți, inclusiv în Carpatii Occidentali. Tot reale sunt și fenomenele paranormale din munții noștri, ignorate de oamenii „seriosi”. Real este și sfinxul de la Roșia Montană (chiar doi, dacă îl luăm în calcul și pe cel mic), fiind cunoscut în întreaga lume antică faptul că sfincsii erau paznici ai secretelor zeilor. E drept că inundațiile de la Galați nu pot fi puse pe seama dezmembrării lespezii imaginare.

însă, dacă nu e acesta motivul pentru care viitura a lovit respectivul județ, nu înseamnă nici că totul a avut cauze naturale. Amploarea inundațiilor, apariția lor în același timp cu cele din Statele Unite, Mexic și Japonia dar și mișcările tectonice stranie din prezent exclud cauzele naturale, sugerând utilizarea HAARP-ului. Dacă nu știm de ce a fost ales Galatiul ca țintă, nu ne rămâne decât să căutăm în continuare.

Povestea uriașului hiperborean ne-a demonstrat ușurința cu care acceptăm manipularea. Iar acest lucru ar trebui să ne învețe să cernem absolut toate informațiile ce ne sunt oferite, indiferent cât de convingători par a fi cei ce ne oferă respectivele informații. Doar astfel, cu ochii larg deschiși, vom putea privi dincolo de minciuni,

în speranța că vom descoHHIKli^^^B9Hperi măcar o frântură de adevăr. Mai ales acum, când manipularea mass-mediei și a politicienilor atinge cote alarmante. Doar deschizând ochii vom putea înțelege ce se întâmplă cu adevărat în jurul nostru și doar astfel vom putea încerca să ne recuperăm pământul strămoșesc. Vorba cântecului: „Deșteaptă-te, române, din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani! / Acum ori niciodată croiește-ți altă soarte, / La care să se-nchine și cruzii tăi dușmani!”.

Îi pasă cuiva că Roșia Montană, împreună cu cei doi munți sfinți ai dacilor, Ceahlăul și Vârful Omu, formează un uriaș triunghi echilateral invizibil? Sau ignorăm posibilitatea existenței unui oraș antic subteran doar pentru că cineva a inventat o poveste despre un schelet uriaș?

33. Dacia, țărâmul zeilor „Oare n-am uitat cumva că iubirea de patrie nu e iubirea brazdei, a țărânei, ci iubirea trecutului?” (Mihai Eminescu)

Grecii susțineau că pelasgii au fost primul popor din lume, apărut înaintea Potopului. Care era locul lor de origine, din care au luat naștere celelalte rase umane? Unde au fost duși supraviețuitorii Potopului pentru a locui alături de zei? Și ce s-a întâmplat cu pelasgii? Mai există și astăzi sau au dispărut? Care este istoria lor, eliminată cu brutalitate din cea oficială?

În Dacia preistorică, publicată în 1913, Nicolae Densușianu scria că grecii „aveau o tradițiune, că înainte de densii a domnit peste pământul ocupat de ei un alt popor, care a desecat mlaștinile, a scurs lacurile, a dat cursuri nouă râurilor, a tăiat munții, a împreunat mările, a arat sesurile, a întemeiat orase, sate și cetăți, a avut o religiuine înălțătoare, a ridicat altare și temple deilor, și că aceștia au fost Pelasgii”. Tot el nota: „Încă înainte de imigrațiunea Grecilor, Celtilor și a Germanilor în ținuturile Europei, cea mai mare parte a acestui continent era ocupată de o rasă de omeni veniți din Asia, pe cari autorii grecesci i numiau în general Peiasgi și Turseni. Acești Peiasgi formase în timpurile ante-elene, cel mai întins, mai puternic, și mai remarcabil popor, o națiune, care din punct de vedere moral și material a schimbat fata Europei arhaice. Pelasgii ne apar în fruntea tuturor tradițiunilor istorice, nu numai în Bada și în Italia, dar și în regiunile din nordul Dunării și ale Mării negre, în Asia mică, în Asyria și în Egipt. Ei reprezintă tipul original al popoarelor așa numite arice, care a introdus în Europa cele de întâiu beneficii ale civilisațiunii. Urmele extensiunii lor etnografice, precum și ale activității lor industriale, le mai aflăm și astăzi pe cele trei continente ale lumii vechi; începând din munții Norvegiei până în pustiurile Saharei, de la izvoarele râurilor Araxe și Oxus până la Oceanul atlantic”.

Dionysiu din Halicarnas scria că pelasgii și-au primit numele de la Pelasg, fiul lui Zeus și al lui Niobe. Un lucru asemănător susținea Aeschyl în *Supplices*, unde i-a atribuit lui Pelasg următoarele cuvinte: „*Eu sunt Pelasg, fiul lui Palaechton, născut din Gaia, domnul acestei țări și după mine, regele său, s-a numit, cu drept cuvânt, ginta Pelasgilor, ce stăpânesc acest pământ.*” În literatura antică grecească, doar zeul Ares avea epitetul de

„Palaechton”, numit de poeții latini Geticus, fiind protectorul câmpiilor getice. La Homer, ducii pelasgilor aliați cu troienii sunt numiți descendenți ai lui Ares. Conform lui Pausaniae,

arcadienii povesteau că primul om de pe Pământ a fost Pelasg, ce se distingea de toți ceilalți muritori prin puterea, frumusețea și „*facultățile spiritului său*”. El i-a învățat pe oameni cum să-și construiască case. V*J!DT¹ pentru a se apăra de frig, cum să-și facă haine din piei de oaie și le-a interzis să mai mănânce plante care le erau dăunătoare. Cu șapte secole î.e.n., poetul Asiu din Samos scria că Pelasg, „*cel asemenea zeilor*”, a fost născut „*în tara neagră, pe munții cei cu culmile înalte*”. Unde era „*tara neagră*”, din pământul căreia s-a născut Pelasg? Acest epitet aplicat regiunii respective se referă fără doar și poate la culoarea solului, care nu poate fi decât cernoziomul, solul cu cea mai închisă culoare, ce are o fertilitate naturală ridicată. În lume există doar două așa-numite „centuri de cernoziom”: una în preeria canadiană, iar cealaltă începând din estul Croației, de-a lungul Dunării (incluzând nordul Serbiei și al Bulgariei și sudul României), continuând în republica Moldova, nord-estul Ucrainei și partea de sud a Rusiei, până în Siberia. Cum nimeni nu consideră că primii oameni au apărut în Canada, ce face parte din „lumea nouă”, continentul american, locul nașterii lor ar trebui căutat în cea de-a doua regiune. În articolul *Antropogeneza sau originea și evoluția speciei umane*, publicat în numărul 9 din 1989 al revistei *Știință și tehnică*, Lucian Gănulă chiar scria: „*Din bazinul panono-carpato-dunărean, rezervorul uman european primordial, de care trebuie să se țină seama în studiile moderne, proto-paleoliticii au iradiat în Europa Occidentală și de Nord, iar spre Răsărit pe la Nord de Marea Caspică și Asia Centrală, Podișul Iranului și pe subcontinentul indian*”. Acești pelasgi, care s-au extins nu doar în Europa, ci au ocupat și o mare parte a Asiei și nordul Africii, nu pot fi decât tracii, care în antichitate trăiau exact în acele regiuni. Geograful grec Pausanias, care în anul 174 a scris despre epoca Daciei sub conducerea lui Dromichete, afirma: „*afară de celti, nicio națiune nu e atât de numeroasă și de întinsă ca tracii. Niciodată, înainte de a fi bătuti de romani, ei n-au fost cu totul supuși*”. La rândul său, Herodot, cel considerat a fi părintele istoriei, declara: „*Neamul tracilor este cel mai numeros din lume, după cel al inzilor. Dacă ar avea un singur cărmuitor sau dacă tracii s-ar înțelege între ei, el ar fi de nebiruit și cu mult mai puternic decât toate neamurile, după socotința mea. Dar acest lucru este cu neputință și niciodată nu se va înfăptui. De aceea sunt aceștia slabi. Tracii au mai multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleași la toți, afară de geți, trauși și de acei care locuiesc la nord de creștomai.*” În *Dacia secretă*, etnograful Adrian Bucurescu consideră că numele tracilor vine de la „*traekf*” („bun, frumos, plăcut”) și de la „*thrakios*” („cutezător”). În *Marile Enigme*, Eugen Delcea crede că numele vine de la Trakia, în care „feste tatăl, „*ra*” este zeul egiptean Ra iar „*kia*” este Geea a greilor. Indiferent de natura numelui lor, cert este că tracii ocupau cea mai mare parte a suprafeței Pământului. Deși împărțiți în multe triburi cu denumiri

ii, lucrul confirmat și de Herodot prin „*tracii au mai multe nume, după regiuni*”, totuși se numeau tracii, mai puțin cei din teritoriul dintre Marea Neagră, Munții Balcani, Tisa și Nistru, în mare zona României de astăzi. Tracii de pe aceste meleaguri au fost numiți daci sau geți. Acum mai bine de două milenii, istoricul și geograful grec Strabon scria în *Geografia* că „*dacii au aceeași limbă cu geții*” și că „*elenii i-au socotit pe geți de neam tragic*”, iar Herodot i-a numit pe geți „*cei mai viteji și cei mai neînfricați dintre tracii*”. De unde rezultă că dacii și geții erau același popor, care făcea parte din cel al tracilor. O altă denumire acordată geto-dacilor era cea de sciți. Ca exemplu, din fragmentele rămase din *Getica* lui Criton reiese că acesta, când vorbește despre adversarii împăratului Traian, îi numește geți, iar când vorbește despre tara lor, o numește Scythia. Numele de Getia pentru tara geto-dacilor nu se folosea în izvoarele antice, preferându-se Scythia și, uneori, Dacia. Poetul roman Gaius Valerius Flaccus scria în primul secol al erei noastre că triburile Scitiei erau: sauromatii, alanii, heniochi, gipisaltii, cimmerienii, dandarizii, hyrcanii, coralii,

sindii, bastarnii, drancenii, neurii, iazygii, arimaspii, thyrsa-getii, choatrii, geții, albanezii și gelonii. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densusianu a demonstrat că sciții / scythii erau pelasgi, numele lor însemnând „scutasi” în cadrul organizării militare pelasge (litera „u” fiind transformată în „y”). Pentru scriitorul Eugen Delcea, numele de „geți” provine din Geea Tara / Terra („pământul Geei”), care a fost simplificat ca „geta”. Nicolae Densusianu considera că denumirea dată de greci, „getae”, avea sensul de „proprietari” sau „din țară”. Același lucru reiese și din denumirea de „daci”, ce

provine din „d’aci”, forma arhaică a expresiei „de aici”, de unde rezultă că geto-dacii nu considerau că au migrat de undeva, ci erau un popor născut pe teritoriul pe care îl ocupau.

Ar putea fi dacii pelasgii despre care vorbeau grecii, iar țara lor, locul de origine al omenirii? Istoricul Herodot ne transmite că „*pelasgii au fost primii locuitori ai Greciei și Italiei, aparținând rasei europene*”, precizând că cea mai mare parte a lor se afla în nordul Mării Negre și al Dunării, pe teritoriul dacilor. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densusianu afirma, referindu-se la Dacia, că „*legende romane ne spun că locuitorii acestei țări sunt un gen nou de oameni «ieșiți» pe pământ, după nimicirea prin potop a primei rase de oameni*”. Geto-dacii erau prezentați în antichitate, inclusiv de vechii chinezi, drept înalți și blonzi, identici cu pelasgii din punct de vedere al aspectului fizic. În plus, am văzut că, pentru

această

antici, pelasgii s-au născut „*în țara neagră, pe munții cei cu culmile înalte*”, teritoriu aflat pe centura de cernoziom ce începe în estul Croației, continuă de-a lungul Dunării spre republica Moldova, nord-estul Ucrainei și partea de sud a Rusiei și se termină în Siberia. În

zonă se afla și Dacia sau România de astăzi. În evul mediu, epitetul „negru” a fost aplicat celor trei mari regiuni ale fostei Dacii: Valahia / Tara Românească, Ardealul / Transilvania și Moldova. În timpul domniei regelui Ștefan peste Ungaria (997-1038), Transilvania apare într-un text sub numele „*Ungria Nigra*” („Ungaria neagră”). În cronică lui Fazel-ullach-Rasid de la 1303, românii din sudul Carpatilor sunt numiți „*Kara-Ulaghr*, adică „Valahii negri”. Epitetul „*kara*” („întunecat, negru”), aplicat țărilor daco-române, se întâlnește și în alte documente, turcii numind adeseori Valahia „*Kara-Iflatf*” și Moldova „*Kara- Bogdan*”, iar în poemele epice ale slavilor meridionali, Valahia este numită „*Zemija karablaska*”. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densusianu scria că pelasgii se numeau belasci sau balasci, nume modificate de-a lungul timpului în blasci, blaci, vlahi (litera b transformându-se în v), denumire preluată și în limba engleză, unde „*black*” înseamnă „negru”. Prin urmare, sudul Daciei a fost numit Valahia, adică „pământul negru”. Pe malul celălalt al Dunării, la granița cu România, în localitatea Lepenski Vir din Serbia, aflată în apropiere de defileul Porțile de fier, a fost descoperită cea mai veche așezare umană din Europa, cu o vechime de peste șapte milenii. În estul Valahiei avem câmpia Bărăganului, cunoscută pentru solul său negru, deosebit de fertil, numită mult timp „*grânarul Europei*” datorită culturilor sale extrem de bogate de cereale, fânate, plante alimentare și industriale. La doar câțiva kilometri de Bărăgan, în Dobrogea, se găsește satul Adamclisi, forma romanizată a denumirii turcești Adam Kilisse, care se traduce prin „Casa lui Adam”, nume ce ne duce cu gândul tot la locul apariției primului om, indiferent dacă îl numim Pelasg sau Adam. Iar la mai puțin de șaptezeci de kilometri de Adamclisi, în est, se află Marea Neagră, cel mai mare bazin de apă salmastră (cu salinitate scăzută) al lumii.

Deloc surprinzător, există numeroase descoperiri arheologice care dovedesc faptul că pe teritoriul României de astăzi a trăit prima civilizație a lumii. Cea mai concretă dintre ele este cultura Cucuteni, denumită astfel după satul din apropierea Iasiului, unde în 1884 s-au descoperit primele vestigii. În 1897 s-au găsit urme ale civilizației Cucuteni și în Ucraina, lângă Kiev, unde a fost denumită Trypillia, ignorându-se cu bună știință faptul că era vorba despre civilizația descoperită cu treisprezece ani în urmă pe teritoriul României. Cu toate acestea, în prezent lumea științifică a ajuns să recunoască această cultură drept prima civilizație a Europei, savanții occidentali decurajându-se fascinați de complexitatea și atribuțiile străvechii culturi Cucuteni. Ținând

Egipt, putem spune că nu este vorba despre prima civilizație a Europei, ci a lumii. Cultura Cucuteni se întindea pe o suprafață de 35.000 de kilometri pătrați, pe teritoriul actual al României (în Moldova și în sud-estul Ardealului), republicii Moldova (sau Basarabia) și Ucrainei. Conform descoperirilor, oamenii culturii Cucuteni au fost primii care trăiau organizați în așezări mari, aceste proto-orase fiind alcătuite din clădiri aranjate în cercuri concentrice. Ceramica lor, de foarte bună calitate, pictată variat și bogat, este unică în Europa, găsindu-se unele asemănări doar cu cea a unei culturi neolitice din China, mai nouă cu aproximativ un mileniu. Culoarele predominante ale ceramicii Cucuteni sunt rosul, albul și negrul, cu unele variații în funcție de temperatura la

care au fost arse respectivele vase. Ca formă, obiectele diferă de la simple pahare la vase mari, de tipul amforelor. Specialiștii vorbesc despre un cult al zeiței-mamă (Geea a grecilor, din care s-au născut pelasgii), dovadă fiind statuetele antropomorfe descoperite, care nu prezintă trăsături grotestice ori furioase, precum cele ale altor culturi mai noi. Rarele statuete masculine au fetele acoperite de măști iar cele feminine sunt grațioase, având picioare lungi și zvelte, fără măști și cu tatuaje pe corp. Nu există statuete cu sclavi înălțuți ori oameni sacrificăți, acesta fiind, conform opiniei istoricilor, un semn clar al unei civilizații egalitare și pacifiste. De asemenea, s-au descoperit în rândul populației Cucuteni urme ale unor culte solare, evidențiate mai ales prin pictură. „Cunoașterea aprofundată a acestei culturi este foarte importantă... Suntem mândri că aici a apărut cea mai importantă și avansată cultură neolitică din întreaga lume”, declara Romeo Dumitrescu, președintele fundației Cucuteni pentru Mileniul trei. Iar istoricul și arheologul Emil Condurachi, membru titular în 1955 al Academiei Române, afirma: „Pe teritoriul românesc s-a cristalizat, la începutul mileniului al IV-lea î.e.n., una dintre cele mai strălucite civilizații europene, cunoscută sub numele de Cultura cu ceramică pictată de tip Cucuteni. Prin această cultură, oamenii pământului nostru pot fi considerați a fi ajuns pe plan european la cel mai înalt nivel tehnic și cultural al epocii respective”. Totuși s-a descoperit că civilizația Cucuteni nu a apărut în mileniul al IV-lea î.e.n., ci la jumătatea celui de-al VI-lea î.e.n.!

Între octombrie 2009 și aprilie 2010, la Institutul pentru Studiul Lumii Antice de la Universitatea New York a fost organizată expoziția Lumea pierdută a vechii Europe: Valea Dunării, 5000-3500 î.e.n. Pentru prima oară în Statele Unite au fost expuse peste două sute cincizeci de artefacte aparținând unor muzee din România, Bulgaria și Moldova. Directorul institutului, Roger S. Bagnall, a mărturisit că până în acel moment „mulți arheologi nu au auzit de aceste culturi vechi din Europa”. Admirând ceramica multi-colorată, doctorul Bagnall, un specialist în arheologie egipteană, a remarcat că, în acea perioadă (5000 - 3500 î.e.n.), „egiptenii cu siguranță nu făceau asemenea ceramică”. Curatorul expoziției, David W. Anthony, declara că, la jumătatea celui de-al V-lea mileniu înaintea erei noastre, „Vechea Europă era printre cele mai sofisticate și avansate din punct de vedere tehnologic locuri din lume” și că a dezvoltat „multe dintre semnele politice, tehnologice și ideologice ale civilizației”. Prezent la expoziție, jurnalistul John Noble Wilford, câștigător a două premii Pulitzer (în 1984 și 1987), a scris pe 30 noiembrie 2009, în ziarul The New York Times, un articol intitulat O cultură europeană pierdută, scoasă din obscuritate, în care afirma: „Înainte de gloria Greciei și Romei, chiar înainte de primele orașe ale Mesopotamiei sau temple de-a lungul Nilului, trăiau în valea Dunării de Jos și la poalele Balcanilor oameni ce erau înaintea timpului lor în ce privește arta, tehnologia și comerțul la distanțe mari. Timp de 1.500 de ani, începând înainte de 5000 î.e.n., au construit orașe considerabile, câteva cu mai mult de două mii de locuitori. Stăpâneau topirea cuprului la scară mare, noua tehnologie a epocii. Mormintele lor dețineau o gamă impresionantă de vestimente rafinate și coliere și, într-un cimitir, s-a găsit cea mai mare asamblare de artefacte din aur din lume (...) Pe o arie largă a Bulgariei și României de acum, oamenii locuiau în sate cu case ce aveau una sau mai multe camere, în interiorul palisadelor. Casele, unele cu două etaje, aveau schelete de lemn cu pereți din chirpici și podele din pământ bătătorit. Din anumite motive, oamenilor le plăcea să ridice clădiri etajate din chirpici”.

Iosif Constantin Drăgan, fost președinte al Asociației Europene de Marketing, declara că „prima civilizație în Europa n-a fost cea greacă, deoarece, cu mult înaintea ei, a existat altă civilizație, născută în Valea Dunării, între Carpați și muntele Haemus, care a cunoscut o mare înflorire în epoca de bronz. Se știe acum că ea s-a afirmat încă din epoca de aur și de aramă, în timpul neoliticului. Iar dovezile arheologice nu întârzie să apară, pentru a sprijini această ipoteză. Pe lângă cea mai veche locuire în bordeie din lume, pe teritoriul vechilor daci au fost găsite cel mai vechi harpon și cel mai vechi vârf de lance cu două caneluri (de tip baionetă), având o vechime de douăzeci de milenii, dar și cel mai vechi topor-tărnăcop de miner. Aici s-a descoperit și cea mai veche activitate de minerit, minele de argint din România fiind printre cele mai vechi de pe mapamond. Între anii 10000 și 6000 î.e.n. au apărut în Dacia primele furnale din lume, în zona Titan - Călan - Nădrag, Reșița, Anina, Baia de Aramă, Baia de Fier, Baia Sprie. Prima activitate din metalurgia aramei a avut loc în 8000 î.e.n. Arheologul Vasile Boroneanț chiar declara: „Acum 8.000 de ani, strămoșii noștri

cunoșteau principiul reducerii unor minereuri". În 6000 î.e.n. au fost create primul arc și prima secure din lume, descoperite în Valea Răii din Râmnicu Vâlcea. În 1973, la Aiud, lângă oasele unui mastodont tânăr a fost găsit un ciudat obiect metalic, alcătuit 89% din aluminiu. Din câte știm noi, aluminiul a fost produs pentru prima oară în 1883 iar mastodonții au existat până acum opt sute de mii de ani. În *Secretele Terrei - volumul III*, Eugen Delcea susține că la Aiud s-a găsit și un fragment de navă, vechi de o sută de mii de ani. Dacăi aveau cel mai precis calendar din istorie, foarte apropiat de cel de la NASA, și prognoze exacte ale eclipselor pentru patru mii de ani. De la daci ne-au

parvenit două sute de cuie, cu o puritate a fierului de 99,97%, care nu ruginesc de o jumătate de mileniu. La Sarmizegetusa Regia s-a găsit o trusă chirurgicală dar și craniul trepanat al unei persoane care a trăit în continuarea La Gumeișita, unele figurine de lut din 4000 î.e.n. reprezintă mese rotunde, scaune cu spătar înalt și fotoliu cu brate. La scarăa Blidaru s-a descoperit beton dacic, care, pentru oameni de știință, este o supă metalică alcătuită din titan, nichel, argint, cupru, vanadiu, siliciu, aluminiu și sodiu, iar siliciul nu este calciu, ci un compus al siliciului. La Cornesti, un sat aflat la nici douăzeci de kilometri de Timișoara, se găsește cea mai mare fortificație antică din Europa. Germania a oferit trei sute de mii de euro pentru cercetarea sitului care se întinde pe o suprafață de o mie opt sute de hectare, fortificația fiind formată din patru inele concentrice. Unul dintre arheologi, profesorul doctor Bernard Heeb, declară: „Eu credea situl de la Cornesti

va sta alături de marile situri din Europa ca Stonehenge sau Sarmizegetusa. În opinia mea este unul dintre cele mai importante situri din întreaga Europă, este cea mai mare așezare din perioada preistorică pe care o cunoaștem și pe de altă parte este o structură absolut fantastică”.

În numărul 162 din 1988 al revistei *Noi Tracii*, profesorul Stern din Odessa scria: „Originea picturii trebuie căutată în aria de răspândire a tracilor, în cultura Tripolie Petreni-Cucuteni (...) strămutarea ei din nord spre sud s-a realizat prin deplasarea tracilor¹”. Cu zece ani înainte, într-o peșteră de la Cucuiat, pe malul Someșului, s-a descoperit silueta unui cal, pictată pe cornișa plafonului unei săli. Prima și ultima cercetare a peșterii de la Cucuiat a avut loc în 1979. Arheologul Ioan Bejinariu spunea că silueta calului nu este singurul desen descoperit în peșteră, pe pereții galeriei observându-se și alte siluete pictate: „Au mai fost descoperite o siluetă umană, o siluetă a unei feline, iar într-o nișă există și silueta unei păsări, iar pe pereți există și alte pete colorate, fără un contur

foarte clar¹. Specialiștii susțin că peștera de la Cucuiat este unică în Europa Centrală, —

putând fi asemuită cu celebrele SrsrsImpeștere din Altamira (în Spania), Lascaux, Rouffignac și Chauvet (în Franța). I s-a atribuit o vechime de peste zece mii de ani, deși unii consideră că picturile rupestre ar fi mult mai vechi. În 2010 s-a dovedit că profesorul Stern avea dreptate, când o echipă de speologi români a descoperit în peștera Coliboaia paisprezece desene rupestre ce înfățișau animale preistorice. Deoarece peștera Chauvet din Franța deținea până în acel moment recordul de vechime, câțiva speologi francezi au sosit imediat la Coliboaia pentru a studia descoperirea. Aceștia nu au avut de ales decât să constate autenticitatea picturilor rupestre. Vechimea lor este de peste treizeci și cinci de mii de ani, desenele fiind făcute de „cea mai veche cultură europeană”, după cum spunea chiar Jean Clottes, specialist UNESCO.

În Dacia preistorică, Nicolae Densușianu spunea: „Aici, la Dunărea de Jos și în special în țările Daciei - faptul este cert - s-a format și încheiat centrul cel mare și puternic al populației neolitice în Europa”. Ba chiar s-a demonstrat că cel mai vechi hominid din Europa a trăit pe teritoriul României. În 1962 a fost descoperit de Constantin S. Nicolaescu-Plopsor în satul Bugiulești din comuna Teșeu, județul Vâlcea, în punctul numit Valea lui

Grăunceanu. Hominidul, vechi de 1,9 milioane de ani, a fost numit Australopithecus Olteniensis. Si cel mai vechi homo sapiens din Europa a trăit pe teritoriul țării noastre. În 2002 a fost descoperit într-o peșteră din munții Aninei de către un grup de speologi timișoreni. Botezat Ion, primul homo sapiens are o vechime de patruzeci de mii de ani. În aceeași peșteră au fost găsite fosilele unor alți homo sapiens, botezați Maria și Vasile, mai tineri cu paisprezece milenii decât Ion.

Deși în continuare civilizația sumeriană este privită ca fiind cea mai veche din lume, urmată îndeaproape de cea egipteană și cea indiană, descoperirile arheologice dovedesc că prima a fost cea a dacilor. Cu toate că nu agreea în totalitate opiniile lui Nicolae Densușianu în legătură cu daco-pelasgii, istoricul, arheologul, epigrafistul și eseistul Vasile Pârvan, membru al Academiei Române începând cu 1913, a fost nevoit să constate că *„într-adevăr, Dacia și, în general, regiunile illirico-trace sunt leagănul civilizației pre și proto-istorice. Originile italicilor, grecilor și asiaticilor, din mileniul III și mileniul II î.e.n., ar trebui atent căutate în Europa danubiană.*

Este un punct de vedere cunoscut, dar nu încă suficient recunoscut de toată lumea (...) geții au fost locuitorii Troiei între 1000-700 î.e.n.”. Abia în 1961 s-a dovedit că avea dreptate, la fel ca Nicolae Densusianu și alți cercetători ai istoriei, când s-a descoperit cea mai importantă și controversată dovadă arheologică. în Ardeal, mai exact în localitatea Tărtăria din județul Alba, cercetătorul clujean Nicolae Vlassa a găsit trei tăblițe de lut ce

conțin o scriere necunoscută, Mi s-a asemănătoare cu cea a sumerienilor. După îndelungi

cercetări, s-a stabilit că tăblițele de la Tărtăria au fost inscripționate în jurul anului 5500 î.e.n., fiind cu o mie cinci sute de ani mai vechi decât cele sumeriene. Tăblițe oarecum asemănătoare cu cele de la Tărtăria au fost găsite la Karanovo și Gradetsnita din Bulgaria, însă acestea corespund mileniului al treilea î.e.n. Academicianul bulgar Vladimir I. Ghorghiev a declarat că „la Tărtăria, în România, avem de a face cu cea mai veche scriere din lume”, ipoteză inițial criticată aspru de comunitatea arheologică mondială. De exemplu, Adam Falkenstein, un arheolog din Frankfurt am Main, în anii 1960 susținea că tăblițele de la Tărtăria sunt un rezultat al influenței civilizației sumeriene, dacă nu chiar provenite din Sumer. Ulterior, a recunoscut originea autohtonă a acestora și faptul că reprezentau prima dovadă de scriere din istoria omenirii. În *Istoria ceașurilor*, astronomul polonez dr. Ludwig Zeidler nota: „Calendarul sumerian nu a fost creat în Mesopotamia, ci într-o zonă situată mult mai la nord, spre Marea Neagră și, la această latitudine, adică a nordului Mării Negre, tocmai se situează Tărtăria și Lepenski VIT.

Despre alfabetul dacic care cuprindea o sută cincizeci de caractere, Bonaventura Vulcanian din Bruges scria în 1597: „Geții au avut propriul lor alfabet cu mult înainte de a se fi născut cel latin (roman). (...) geții cântau, însoțindu-le din fluiet, faptele săvârșite de eroii lor, compunând cântece chiar înainte de întemeierea Romei, ceea ce-o scrie Cato - romanii au început să facă mult mai târziu”. În 1687, Carolus Lundius, consilierul regelui Suediei, afirma în Zamolxis, primus Getarum Legislator. „Să fie clar pentru toți, că cei pe care antichitatea i-a numit cu o venerație aleasă Geți, scriitorii i-au numit după aceea, printr-o înțelegere unanimă, Goți... grecii și alte popoare au luat literele de la Geți. La Herodot și Diodor găsim opinii directe despre răspîndirea acestor litere”. Alfabetul dacic nu reiese doar din tăblițele de la Tărtăria, ci și din Codexul Rohoncz, un manuscris vechi de peste un mileniu, păstrat în prezent la Budapesta, în Ungaria (scris în româna arhaică cu caractere dacice, de la dreapta la stânga, ce se citesc de jos în sus) și din tăblițele de plumb descoperite la Sinaia, scrise în aceeași limbă și cu aceleași caractere dacice.

Nu doar scrierea dacilor a fost prima din lume, ci și limba lor. Din vechi inscripții știm că dacii își numeau limba Oro Manisa sau Drago Manisa, ambele sintagme însemnând „Limba Curată” ori „Grai Divin”. Textele sugerează că Oro Manisa era limba vorbită și de zei, astfel explicându-se denumirea de „Grai Divin”. Gramatica acestei limbi prezintă numeroase neregularități, ceea ce caracterizează limbile foarte vechi și conservatoare. Se consideră în prezent că această limbă a dispărut, fiind păstrată în mică parte în cea română și cea albaneză.

Conform variantei oficiale, limba română este una indo-europeană, făcând parte din grupul italic și din subgrupul oriental al limbilor romanice. Se consideră că s-a format din amestecul limbii dacilor cu latina după cucerirea Daciei de către romani în anul 106, influența dacică rezumându-se la aproximativ trei sute de cuvinte. De altfel, poporul român s-ar fi format din amestecul soldaților romani cu femeile dace, în doar 169 de ani. Această variantă „oficială”, care ne este băgată pe gât cu forța de prea mult timp, are însă multe lacune, chiar penibile pe alocuri:

- Romanii lui Traian au cucerit doar 14% din teritoriul Daciei. Chiar dacă și-ar fi implementat limba în teritoriul cucerit, ar însemna că 14% dintre daci ar fi vorbit un amestec de latină și dacă, în timp ce 86% dintre daci și-ar fi păstrat propria limbă, Oro Manisa. Ceea ce nu poate fi posibil, deoarece românii de pe teritoriul fostei Dacii vorbesc una și aceeași limbă.

- Soldații romani veniți în Dacia nu erau fluenți în limba latină. Din *Istoria Românilor* de Constantin C. Giurescu din 1942 aflăm că armata aflată pe pământul Daciei cuprindea soldați din diferite părți ale imperiului roman, unele chiar foarte îndepărtate. Se găseau britani din Anglia de azi, asturi și lusitanieni din peninsula Iberică, bosporeni din nordul Mării Negre, antiocheni din regiunile Antiochiei, ubi și batavi de la Rin, gali din Franța, reti din Austria și sudul Germaniei de astăzi, comageni din Siria și chiar numizi și mauri din nordul Africii. Acești soldați, care reprezentau cea mai mare parte a armatei romane, vorbeau orice altă limbă în afară de latină. Ei nu știau nici măcar un cuvânt în limba romanilor, prin urmare nu ar fi putut să îi învețe pe daci latina, care să dea naștere limbii române. Pentru a oferi o explicație a acestor nereguli, în 1999, la New York, profesorul doctor în arheologie Ioan Piso din Cluj declara că dacii au învățat latina de la romani prin băile de la Sarmizegetusa lui Traian. De ce ar fi învățat-o prin băile romane și de la niște soldați goi? Pentru a satisface eventuale fantezii erotice ale domnului Piso?

- Chiar dacă ignorăm faptul că 86% dintre daci nu au întâlnit vreun roman iar restul de 14% au dat mai mult peste soldați de alte naționalități, tot nu este posibil ca limba și poporul român să se fi format în doar 169 de ani. Nicăieri în lume, indiferent de provincia cucerită, romanii nu au format limbi și popoare noi amestecându-se cu localnicii. Însă noi ar trebui să credem că acest lucru s-a întâmplat în Dacia, unde soldații romani au făcut sex cu femeile dace, astfel născându-se generații întregi de copii care învățau doar limba latină de la tatii lor, mamele lor probabil fiind mute, de nu reușeau să-i învețe limba strămoșească, moștenită de la zei. Nu știm motivul pentru care femeile dacilor s-ar fi deplasat chiar și sute de kilometri din cele mai îndepărtate teritorii ale Daciei, pentru a fi fecundate de soldații romani. Însă ar trebui să ne imaginăm că armata romană avea în componența sa un grup de „tauri comunali”, neapărat romani (nu din alte părți ale imperiului, pentru a reuși să-și învețe copiii limba latină), care se ocupa doar cu fecundarea tuturor femeilor dace pe care le întâlneau. Fiind adevărați profesioniști în pat, mai virili decât actorii de filme erotice, le-au impresionat atât de mult pe femeile dace, încât acestea au dus vorba în toată tara, femeile venind de bună voie să verifice performanțele acelor „latino lovers” îndopați cu Viagra. Dacii nu se arătau deranjați de împerecherile femeilor lor cu strămoșii lui Cassanova, ei înșiși testându-le virilitatea în băile din Sarmizegetusa Regia. În timpul actelor sexuale de la băi, grupul de gigolo avea grijă întotdeauna să-i învețe latina pe daci, iar în pauzele de odihnă pe propriii copii, rezultați în urma orgiilor cu femeile dace (cărora probabil le tăiau și limbile, pentru a nu îndrăzni să strice educația odraslelor cu cuvinte „barbare”). Iar aceasta este cea mai mare aberație posibilă pe care ar putea vreun istoric să o declare.

- Dacii nu puteau sub nicio formă să accepte să-și înlocuiască limba cu latina și nici să se amestece cu romanii. Istoria consemnează că nu au acceptat niciodată stăpânirea romană. În anii 117, 138, 140, 143, 156-157, 159, 167 și 180 au avut loc revolte violente în Dacia Romană, coordonate cu atacuri ale dacilor liberi din

provinciile neocupate. Aproape toată domnia de nouăsprezece ani a împăratului Marcus

Aurelius a fost marcată de lupte permanente cu dacii revoltăți. Commodus Antoninus, a dus trei războaie cu dacii liberi, în anii 180, 183 și 184. La fel și Caracalla, în anii 217-218, după cum consemna Dio Cassius, dar și Gordian în 238 și 242. Împărații Claudius al II-lea și Gallienus s-au aflat și ei în conflict cu dacii. În timpul lui Valerian, carpii au atacat sudul Dunării, în anul 256 au supus Colhida iar în 257-258 au ocupat Trapezuntul, apoi au trecut Bosforul și au eliberat orașele Calcedon, Niceea, Apameea și Nicomedia de pe coasta Asiei Mici. În anul 245, sub presiunea carpiilor, împăratul Filip Arabul a fost nevoit să abandoneze pentru totdeauna frontiera Transilvană. În anul 258, regele Regalian, un urmaș al lui Decebal, a eliberat Dacia, împăratul roman Gallienus neavând de ales decât să accepte autonomia țării. După moartea lui Regalian, în 268, romanii s-au întors, însă trei ani mai târziu împăratul Marcus Aurelius a hotărât retragerea definitivă a trupelor din Dacia, din

cauza atacurilor repetate ale dacilor liberi. Prin urmare, sub nicio formă nu s-ar fi putut realiza romanizarea dacilor într-o zonă aflată într-o permanentă stare de conflict, despre care amintește și discursul lui Aelius Aristide către Roma din anul 144, atunci când se referă la „nebunia geților”.

„Dachii prea veche a lor limbă osebită având, cum o lăsară, cum o lepădară așa de tot și luară a romanilor, aceasta nici se poate socoti nici crede”, exclama în secolul al XVII-lea stolnicul Constantin Cantacuzino. Dacă dacii nu au învățat latina de la soldații romani, atunci de unde? Nicolae Densușianu scria că, atunci „când sub Traian romanii au cucerit pe daci la Samizegetusa n-au trebuit tălmaci”, iar Dio Cassius spunea și el: „să nu uităm că Traian a fost un trac veritabil. Luptele dintre Traian și Decebal au fost războaie fratricide, iar tracii au fost dacii. Prin urmare, dacii și romanii vorbeau aceeași limbă. Însă dacii nu au învățat latina înainte să dea

piept cu romanii, ci limba latină provine din limba dacilor, Oro Manisa, învățată de la zei. Acest lucru l-a afirmat în decembrie 2012 și Miceai Ledwith, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, într-un interviu acordat postului de televiziune TVR Cluj. Atunci, Ledwith, fost membru al Comisiei Teologice Internaționale, care a a

mutacces la arhivele bibliotecii Vaticanului, a făcut o declarație șocantă: „Chiar dacă se știe că latina e limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română, sau precursora sa, vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers. Cu alte cuvinte, nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească. Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din Munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale (adică limba latină)”. La fel ca Densusianu cu un secol înainte, Ledwith a mai spus că, la întâlnirea lor cu romanii, dacii nu au avut nevoie de traducători, deoarece vorbeau deja limba din care se născuse latina. În această lumină, românii apar drept unul și același popor cu dacii, continuatori direcți și legitimi ai acestora, iar romanii ca un neam tragic. De asemenea, cu ocazia vizitei sale în România din anul 1999, Papa Ioan Paul al II-lea a numit această țară „Grădina Maicii Domnului”, de unde rezultă că Vaticanul cunoaște faptul că dacii / românii sunt primul popor din lume, țara lor fiind locul în care trăiau zeii antici. Cu aproape treizeci și trei de ani înainte de mărturisirea irlandezului Miceai Ledwith, lordache Moldoveanu scria într-un articol din Flacăra de pe 24 ianuarie 1980: „limba română, într-un stadiu primitiv specific, se vorbește din neoliticul timpuriu în Carpați și pe Valea Dunării. Dovedim, pe bază de inscripții, că în epoca bronzului, strămoșii noștri scriau alfabetul și vorbeau o limbă română de tip arhaic, protolatin. Asta pe când Roma nici nu exista”. În 1942, prozatorul Ioan Alexandru Brătescu-Voinesti afirma: „N- a pierit nici o limbă a Dacilor, pentru că ei n-au avut o altă limbă proprie, care să fie înlocuită prin limba Romanilor și n-au avut o astfel de limbă pentru simplul motiv că Dacii vorbeau latinește. Limba Dacilor n-a pierit. Ea a devenit în Italia întâi limba Romanilor care era o forma literară a limbii Daciei, iar mai târziu limba italiană; aceeași limbă a Dacilor, dusă în Franța a ajuns întâi limba Galilor, iar cu timpul limba franceză; în Spania ea a devenit întâi limba Iberilor; iar cu timpul limba spaniolă, iar aici a devenit cu vremea limba noastră românească”. În Memoriu asupra vechiei și actualei stări a Moldovei din secolul al XVI-lea, contele francez de Hauterive nota: „Latineasca, departe de a fi trunchiul limbilor care se vorbesc azi s-ar putea zice că este mai puțin în firea celei dintâi firi romane, că ea a schimbat mai mult vorbele sale cele dintâi și dacă nu m-aș teme să dau o înfățișare paradoxală acestei observații juste as zice că ea e cea mai nouă dintre toate, sau cel puțin a aceea în ale cărei părți se găsesc mai puține urme din graiul popoarelor din care s-au născut. Limba latinească în adevăr se trage din acest grai, iar celelalte limbi mai ales moldoveneasca sunt însuși acest grai”. Un argument suplimentar al moștenirii directe din Oro Manisa îl reprezintă faptul că limba română are și ea o gramatică foarte neregulată. Vocabularul și gramatica textelor de pe tăblițele de plumb de la Sinaia arată o profundă înrudită cu limbile așa-zise indo-europene, în realitate acestea provenind din Oro Manisa. în 1936, în

volumul al treilea al lucrării Istoria Lumii, francezul Louis de la Vallé Poussin spunea că locuitorii de la nordul Dunării de Jos „pot fi considerați ca locuri de origine a limbilor indo-europene, adică strămoșii omeniirii”. Scriitorul și lingvistul suedez Ekström Par Olof anunța în 1976 că „Limba română este o limbă-cheie, care a influențat în mare parte

toate limbile Europei". încă din 1862, la Paris, diplomatul francez Félix Colson preciza în *Nationalité et régénération des paysans moldo-valaques* că dacii erau de origine pelasgă iar limba lor nu era decât un idiom al limbii comune, pelasga, de dinainte de fondarea Romei. „Care a fost dialectul vorbit de vlahi? Filologii l-au considerat ca fiind importat de la romanii cuceritori. Nu este decât o aserțiune. Idiomul vlahilor este acela al pelasgilor, el s-a format de treizeci de secole. El a fost vorbit și în Munții Pindului, cu mai mult de o sută de ani înaintea cuceririi lui de către soldații lui Traian... în Peônia, în Pelasgonia, în Macedonia de Sus, pe care Eschil o numește Pelasgia, în cantoanele din Epir și din Tesalia,

ocupate de pelasgi, dialectul vlah nu a fost împrumutat de la stăpânii lumii. Dimpotrivă, romanii vorbeau limba pelasgilor... Este evident că descendenții pelasgilor care locuiesc în număr de mai multe sute de mii, în munții care au fost leagănul rasei lor antice, cei care populează fosta Dacie, vorbesc încă limba națională, care în Italia a dat naștere limbii latine... Nu ne mai este permis să ne îndoim că națiunile pelasgice nu au fost poporul latin. Totul concură spre a dovedi că dialectul lor a devenit limba latină. Este incontestabil că pelasgii au contribuit la fondarea Romei... Dialectul vlah preexistă. Imediat după cucerirea romană, el s-a revelat spontan în Dacia, în Panonia și pe Pind... A trebuit ca istoria să înregistreze povestea despre colonii care au adus în Dacia limba latină. În acest scop scriitorii au inventat povestea sângeroasă a exterminării națiunii dace de către Traian", scria el.

„O Evă mitocondrială din Tracia se află la originea românilor. Populația de aici a migrat apoi spre toată Europa cu 30-40.000 de ani în urmă”, afirma profesorul german Alexander Rodewald, directorul Institutului de Biologie Umană de la Universitatea din Hamburg. Poporul pelasg, cunoscut în antichitate mai ales ca trac, provenit din Pelasgeea / Dacia, reprezintă indo-europenii care au împânzit nu doar Europa, ci și nordul Africii și sudul Asiei, până în India și China. Cercetătorul german Bosch Gimpera spunea despre spațiul din care au pornit indo-europenii că „este situat între Valea Dunării, Marea Egee și Marea Neagră”. Scriitorul Eugen Delcea susține că

numele de ionieni, acordat [^]^[^]H»Li»[^]Bpelasgilor de către greci, provenea de la calitatea lor de „*fii ai zeului Soare*”, al cărui cap se găsea pe Vârful Omu, numit în vechime Kogaionon, deși e posibil să-și fi primit numele de la conducătorul lor, Ion fiind și astăzi cel mai des întâlnit nume la români. În India și Persia, pelasgii apar ca arieni, având o limbă asemănătoare cu cea a dacilor. În Orientul Apropiat, ei sunt sumerienii, hititi și fenicienii / filistenii. Bascii și etruscii păstrează elemente comune de limbă, folclor și tradiții cu zona de origine din România. Spaniolii se autodenumeau „urmași ai geților și lui Zalmoxe”.

Francezii, care păstrează puține cuvinte din latină, până în secolul optsprezece, exceptând orașele mari, vorbeau precum cronicarul moldovean Grigore Ureche. În articolul *Unde s-a născut civilizația?* din numărul șapte din 1975 al publicației *Reader's Digest*, arheologul american William Schiller șoca prin afirmația: „Civilizația s-a născut acolo unde trăiește astăzi poporul român, răspândindu-se apoi, atât spre răsărit, cât și spre apus, acum circa 13-15.000 de ani”. Cercetătorul Virgil Oghină spunea și el: „Națiunea cea mare pelasgo-arianică, de la începutul neoliticului, este de origine carpato-atlantică. Națiunea aceasta a populat, în expansiunea ei, Europa, sudul Asiei și nordul Africii - numită rasa albă europeană”. *Enciclopedia britanică* din anii 1920 menționa influența daco-geților în nordul Chinei. Arheologul german Klaus Schmith spunea și el că „purtații civilizațiilor cele mai vechi ale Chinei și Japoniei au imigrat în epoca neoliticului, în mare parte, din sud-estul Europei, din regiunea dintre Nipru, Dunăre și Balcani”. Iar istoricul englez Edward Gibbon, fost membru al parlamentului britanic, scria în *Istoria decăderii Imperiului Roman* din 1776 despre marele imperiu pelasgo-dac: „*Analele Chinei păstrează amănunte despre statul și mișcările triburilor pastorale, care pot fi adeseori distinse sub denumirea vagă de Scyti sau Tartari, succesiv vasali, dușmani și cuceritori ai unui mare imperiu... De la vărsarea Dunării până la Marea Japoniei, longitudinea Scythiei se întindea pe aproape 110 grade, care cuprindeau, pe această direcție, peste 1.700 de localități. Triburile pastorale ale Nordului au reușit de două ori cucerirea Chinei*”. Observăm aici o referire clară la tartari, nimeni alții decât dacii din zona Tărtăriei, unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume. Despre aceeași Tărtăria amintea și Helena Petrușna Blavatski, fondatoarea Societății Teosofice, în

cartea *Isis dezvăluită* din 1877: „*Multe din manuscrisele antice secrete pot fi găsite în Tartaria și India... întrunite în cartea lui Dzyan, care a venit din noaptea timpurilor, lăsată nouă de un popor necunoscut de etnologi și pe care au redactat-o în limba Senzar... Această limbă a fost vorbită de primii locuitori ai pământului*”, adică pelasgii / dacii. Cu mai bine de un secol înaintea Helenei Blavatski, ocultistul suedez Emanuel Swedenborg susținea ceva asemănător, părerea lui fiind că la Magna Tartaria se găsea „*cuvântul*” original al *Bibliei*. Într-adevăr, la Tărtăria s-a găsit cea mai veche scriere din lume, acolo fiind originea tuturor cuvintelor scrise vreodată.

La aproximativ patruzeci de kilometri de Tărtăria se află orașul Simeria, nume scris multă vreme ca Symeria. Cum în limba dacilor „y” se transforma adesea în „u”, numele localității ardelenice este identic cu cel al țării sumerienilor. Dacă ținem cont și de asemănările dintre literele de pe tăblițele de la Tărtăria și scrierea cuneiformă sumeriană, de faptul că sumerienii se îmbrăcau exact ca țărânii români și vorbeau o limbă asemănătoare, devine evident faptul că din Symeria Ardealului au migrat sumerienii în Orientul Apropiat în mileniul al IV-lea î.e.n. Lista regilor sumerieni chiar susține că, înainte de Potop, au domnit pe Pământ zeii și semizeii, „*apoi a sosit potopul, iar după potop au venit la domnie regii popoarelor din munți*”. O referire evidentă la daci, care trăiau în munții Carpați. Prin secolul al XVI-lea î.e.n. a apărut în zona Basarabiei și a Deltei Dunării tribul dacic al cimerienilor, fără îndoială plecat din același loc ca și sumerienii. Unii scriitorii antici greci considerau că cimerienii și-au continuat existența sub numele de tteri, costoboci sau carpi, geograful Strabon identificându-i cu cimbrii. Conform lui Abydeni, unul dintre regii sumerienilor, anterior cu patru generații Potopului, se numea Daos, care înseamnă „dacul”. Paul Lazăr Tonciulescu a demonstrat că sumerianul Gudea Ensi din Lagas provenea din Dacia. Gudea era un nume obișnuit la daci iar Burebista și Decebal fuseseră declarați „*ensi*” („semizeii”) de către daci, nume preluat de sumerienii, care l-au transformat în „*ensi*”, epitet pe care îl atribuiau conducătorilor lor. Iar guteii, ce au întemeiat orașul Gutei în nordul Sumerului, veneau din Munții Gutâi din Maramureș. Un alt rege sumerian antediluvian, Enmenluana din cetatea Bad-Tibira („zidul lucrătorilor cuprului”), se regăsește în legende din Buzău, unde Luana era conducătorul unui oraș cu ziduri foarte înalte. Limba română și cea bască au două sute șaptezeci de etimoame comune din punct de vedere fonetic și semantic, care conduc la aproximativ două mii cinci sute de derivate în limba română. Numele orașului românesc Deva se găsește ca localitate în țara Bascilor din Spania, lângă San Sebastian, ca vale maritimă la douăzeci și șapte de kilometri de San Sebastian, ca fluviu tot în Spania și ca râu și vale în Marea Britanie. În România există și localități numite Bascov, Bascovete, Bascovelu, Bașcov, dar și cuvântul „bască”, ce se referă la bereta purtată specific de basci. Originea pelasgă a acestora mai este dovedită și prin existența în Țara Bascilor a orașului pelasg Uxama, menționat într-o inscripție latină din Lusitania: „*Cornelia... Uxamesis Argelorum*”. În tradițiile romane, întemeietorii Uxamei erau veniți din estul Europei. Alte tradiții romane îi numesc pe locuitorii acestui oraș ambirodaci și argeli (nume provenit din Argeș).

La scurt timp după sosirea sumerienilor în Asia și-au făcut apariția în India arienii care, la fel ca sumerienii, aveau pielea albă. Limba lor a fost numită sanscrită, adică „scrierea zeilor”, având un sens asemănător cu Oro Manisa / Drago Manisa dacilor, tradusă și ca „grai divin”. În *Scrierea secretă - volumul II*, profesorul Tudor Diaconu a compus un mic dicționar româno-sanscrit, de unde reiese că arienii vorbeau românește, cele două limbi având peste o mie cinci sute de cuvinte și peste o mie de toponime și hidronime comune, lată câteva cuvinte din sanscrită alături de traducerea lor în limba română:

- ambarya = a aduna, a colecta; de aici a rezultat cuvântul românesc „hambar”
- kodra, kodrava = grâul săracilor, de aici provenind expresia „un codru de pâine”
- avi-sthala = staul sau adăpost pentru oi
- palava = pleavă
- bhukti = mâncare, bucate
- bhukta = a mânca, a îmbuca
- sava = seva sau mierea florilor
- lotra = pradă, jaf, de aici rezultând cuvântul „lotru”, cu sensul de „hot” - ud = ud

- pluta = plutitor, plută, care plutește, care înoată
- puți = care pute, urât mirositor
- vidhava = văduvă
- nap'at = nepoată
- lalana = femeie, soție, lele
- pitar = tată sau, în traducere liberă, cel care aduce pita (pâinea) în casă
- tata = tată, ca formulă de adresare - yatha = iată
- sarman = cel care caută refugiu, care caută un adăpost; cu alte cuvinte, un om sărman
- has = a râde, a zâmbi, a face haz, a lua în derădere, a batjocori
- lubh, lubhita = a dori, a atrage; de aici provenind cuvintele „a iubi”, „iubit”, „iubire”
- vitsana = vitei, bou
- vatsaka = vitică
- marmara = murmur, a murmura
- mandra = plăcut, agreabil, încântător, rădăcina cuvintelor românești „mândru”, „mândră”, „mândruță”
- raj, reg = rege
- vrata = dorință, lege, vrere, ceea ce am vrut
- kha = vacuum, spațiu gol, hău
- su-vega = a se mișca foarte repede, iute, rapid; aceasta este rădăcina cuvântului „suveică” și a expresiei „iute ca o suveică”
- antraya = interior, înăuntru
- ara = aramă, bronz

După douăzeci de ani de studiu, doctorul Lucian Cueșdean a ajuns la concluzia că, în prezent, optzeci de milioane de persoane ale comunității punjabi din India vorbesc o română arhaică. Cele două limbi au două mii de cuvinte identice, multe din ele comune și cu latina. Nu doar atât, „în Kazakhstan sunt acum, oficial, 20.000 de vorbitori de limbă română”, spunea el în 2010. Doctorul Cueșdean a pornit de la informațiile legate de marele trib al masageților, atestat în centrul Asiei de către istoricii antici și pomeniți în *Evagrius Scholasticus*, scris în secolul al VI-lea și tradus în formula *Ecclesiastical History* de către E. Walford în 1846, unde se spunea că „actuala populație JAD din nordul Indiei este descendentă masageților. în limba pahalavi, messagetæe este tradus Marii Jats”. Cueșdean a plecat pe urmele populației Marii Jats, pe care chinezii îi numeau Yueci, adică Geți, consemnând dominația lor în Punjabi. Astfel, el i-a descoperit pe cei optzeci de milioane de indieni care nu doar vorbesc limba dacică, ci se și îmbracă aproape identic cu țăranii

români.

În *Originea daco-tracă a limbii române din 1936*, Marin Bărbulescu-Dacu afirma: „Limba dacului din Carpați este identică cu cea a indianului de azi din provincia Dakka și tot Senegalul, acea limbă Dhakki din țara Dhakka în regiunea Bengalului oriental, în primul mileniu î.e.n., cât și limba aceea Daka și Andaka din India, ce stăpânea India cu mai multe mii de ani înainte de Christos”, în articolul *Exagerări istorice*, publicat în numărul 5.007 al revistei *Curentul* din 24 ianuarie 1942, doctorul Nicolae Lupu se întreba: „Când este dovedit că graiul țaranului român este aidoma sanscrit, ce am eu nevoie să mă duc la soldații lui Traian, care să-i facă să-și uite limba lor, ca apoi s-o învețe pe cea latină (romană), pe care nici ei n-o știau bine?”. În 1879, francezul Clemence Roger declara în *Bulletin de la Société d'Anthropologie* că „toate legende, toate tradițiile arienilor, istoricii din Asia confirmă că vin din Occident... să căutăm leagănul lor comun la Dunărea de Jos, în această Tracie pelasgică”. Iar *Cambridge History of India* din 1922, editată de Universitatea Cambridge din Marea Britanie, nota: „Drumul parcurs de arienii carpați până la ajungerea în India i-a purtat prin nordul Mării Negre și nordul Mării Caspice”. La aceeași concluzie a ajuns și arheologul francez Solomon Reinach în *L'origine des Aryenes. Histoire d'une controverse din 1892*.

În India a existat un stat numit Dahistan, adică Țara dacilor. Urme ale dacilor în acea zonă a Asiei se observă și din Dhaka sau Dacca (capitala Bangladeshului), satul Sra Dhaka, orașul Ghora Dhaka și zona Kala Dhaka din Pakistan, satul Dhaka și orașul Dhaka în India. Panteonul vedic îl conținea și pe zeul Daksa, unul dintre fiii lui Brahma, iar fiica sa, zeița Sati, mai era cunoscută și ca Daksayani. Tot în mitologia vedică exista Valac- Hilya, o zeitate colectivă a înțelepciunii, în care îi regăsim pe valahi, sacralizați astfel de către indienii. În *Dacia - Tara Zeilor*, Nicolae Miulescu demonstrează că numele zeilor vedici se regăsesc, în majoritate, în toponimele de pe teritoriul României, iar profesorul italian Fabio Scialpi se declara „*intrigat de prezența, pe teritoriul României, a mai multor toponime cu rezonanță sanscrită*”. De exemplu, cuvântul sanscrit pentru „zeitate” este „deva”, nume identic cu cel al orașului ardelenesc aflat la mai puțin de nouă kilometri de Simeria, locul de baștină al sumerienilor. În hinduism, Deva reprezintă și o clasă de zeități benefice, opuse demonilor Asura, însărcinate de către marii zei cu menținerea ordinii. Dacă Homerii numea pe pelasgi și „*daof („divini”)*”, nume provenit din „daci” prin înlocuirea literei „c” cu „o”, la vedici îl întâlnim pe zeul Dao, creatorul lumii. De asemenea, zeul indian Krisna are un nume foarte asemănător cu cel al regiunii românești Crisana. Despre originea dacilor întâlniți în toată lumea, arheologul australian Vere Gordon Childe afirma în 1926: „*Locurile primitive (cu sensul de primare) ale dacilor trebuie căutate, deci, pe teritoriul României. Într-adevăr, localizarea centrului principal de formare și extensiune a indo-europenilor trebuie să fie plasată la nordul și sudul Dunării*”.

Arienii se întâlnesc nu doar în India, ci și în Persia. În *Dacia - Tara Zeilor* din 1993, Nicolae Miulescu arată că, din cele doisprezece triburi care au părăsit zona Carpaților, două dintre ele au format națiunea persană, într-unul dintre ele avându-și originea chiar și împăratul Cyrus, cel căzut în luptă cu massagetii reginei Tomiris. Multe cuvinte din persana veche sau din cea contemporană, cunoscută și sub numele de Farsi, se regăsesc în limba română, lată câteva exemple: - pahsit = a păzi - ker-wo-s = cerb

- ker = corn
- alpa = alb
- gurta = spațiu închis, curte
- hulana = lână - tati = tată - malai = măcinat, mălai

- margean = mărgean

În limba persană, cuvântul „ban” înseamnă „cel care are în grijă”, „cel responsabil pentru”.

De exemplu:

- bagh-ban = cel ce păzește livada

- negah-ban = cel ce păzește o proprietate

- ciub-ban = cel ce păzește cu bătui de lemn în mină, rădăcina cuvântului românesc

„cioban” - darvaze-ban = portar (al unei echipe de fotbal sau al unei clădiri) în România

avem regiunea Banat dar și funcția de mare ban (de exemplu, ban al Craiovei), cu același

sens ca în limba persană, banul unei regiuni fiind cel ce avea în grijă zona respectivă. În

Iran există o regiune numită

Zarand, ~~Méridan~~ ~~میریدان~~, zar¹ înseamnă „aur”, iar în România întâlnim Tara Zarandului, zonă cunoscută încă din antichitate ca foarte bogată în aur. Printre cuvintele comune celor două limbi se numără și boccea, ciorap, colibă, cazma, chibrit, ciolac, catran, cas, dușman, fitil, habar, hambar, iureș, lighean, mahala, maidan, musafir, mușteriu, magiun, menghină, neghină, satâr, păstor, sîdef, sacagiu, targon, topor, tain, viran, etc. Putem concluziona că la fel ca în India, arienii au sosit în Persia din Dacia. Despre proveniența din Dacia a dinastiei persane a arsacizilor scria în 1826 istoricul german Heinrich Jules Klaproth, în lucrarea *Tableaux historiques de l'Asie, depuis la monarchie de Cyrus jusqu'à nos jours, accompagnées de recherches historiques et ethnographiques sur cette partie du monde*: „Chiar dacă trebuie să căutăm în Asia prima origine a arsacizilor, când au supus această parte a lumii, ei veneau din Europa și făceau parte dintr-o puternică națiune răspândită de la malurile Dunării până în ținuturile cele mai îndepărtate ale Asiei superioare: aceste popoare erau dacii, acesta era numele național al arsacizilor, pe care l-au dat tuturor supușilor lor. Cu trei secole înaintea erei noastre, Ungaria și Bactriana purtau în mod egal numele de Dacia/Dakia și această denumire, care se poate recunoaște ușor oricând, dar modificată în mod diferit în idiomurile care s-au succedat în Europa și Asia, se folosește chiar și pentru a desemna popoarele germane și pe urmașii vechilor persani”.

De unde provine denumirea de arieni? Unul dintre triburile dacice, menționate de greci și romani, era cel al arimaspiilor / arimanilor / arimilor, ce mai erau numiți și rāmi / ramani / rumini / rumoni. În secolul al VIII-lea î.e.n., poetul grec Homer spunea în *Iliada* că patria gigantului Typhon era Arima sau tara arimilor, iar în *Odiseea* susținea că acel teritoriu se afla în ținutul hiperboreilor din nordul Istrului (Dunării). Armunus era numele lui Zeus al arimilor, el devenind mai târziu, în Imperiul Roman, Jupiter Ruminus. Capadocia îl numeau Zeus Dakin. Marte / Ares, zeul războiului, era numit și Arimanios. În *Geografia*, Ptolemeu Claudius menționa Ramidava („cetatea ramilor”), unul dintre cele mai importante orașe ale Daciei meridionale. În *Argonautica* lui Orpheu și în *Metamorfozele* lui Ovidiu este menționat orașul Romechium. Poetul Aristeeas din Proconnes, profet al lui Apollo, îi descria pe pelasgii arimaspi astfel: „războinici mulți și foarte puternici, avuți în herghelii, în turme și cirezi de

vite; bărbați cu plete stufoase, ce fâlfăie în aer; cei mai robusti din toti oamenii, având fiecare câte un ochi în fruntea sa cea frumoasă". Istoricul evreu Flavius Josephus îi numea arimani pe lusitanii și pe cantabrii din Peninsula Iberică. Acest trib dacic al arimilor / arimaspilor / arimanilor / ramilor / ramanilor este populația ariană / ramană din India și Persia. Zeul persan Mithra, ce se întâlnește în India sub numele Mitra, era reprezentat întotdeauna cu o căciulă dacică pe cap. Numele lui este unul românesc, Mitru, diminutiv al des-întâlnitului prenume Dumitru. Un alt zeu al arienilor, Angra Mayiniu, era numit de perși și Ahriman, indicându-se astfel proveniența lui din tribul dacic al arimanilor. Inamicul său, zeul suprem al perșilor, Ahura Mazda, mai era numit și Hurmuz, cuvânt românesc care, conform dicționarului explicativ al limbii române, înseamnă ori mărgea de sticlă ce imită mărghitarul, ori un șirag de astfel de mărgel ori un arbust ornamental cu flori trandafirii și fructe albe, de mărimea cireșelor. Scripturile sacre ale perșilor, numite *Avesta*, provin din numele unei vechi regine a dacilor, Vesta / Istia / Histia / Hestia (ultimul nume fiind preluat și de greci pentru

una dintre divinitățile lor). În scripturile
 Venedic
 avestice, căminul original al rasei ariene, era bogat în
 recolte și sănătos, cu bălăstii udate de
 Dacia, având un climat blând și productiv. În
 Dacia, țara udată de numeroase râuri și
 izvoare, cel puțin până acum câteva milenii a
 fost mereu o climă temperată, cu perioade
 tropicale de încălzire. Despre sudul Daciei
 valahia se știe că a fost din totdeauna foarte
 bogat în recolte, câmpurile porceau foarte
 timpuriu, grânelor și porumbului. Chiar
 se întâlnește o faună extrem de variată încă
 din cele mai vechi timpuri. În paleoliticul
 inferior, pe teritoriul Daciei trăiau girafe,
 rinoceri și elefanți, în cel mijlociu cămăstreți,
 sustinea că numai în aceste ținuturi se nasc lei în Europa".
 Prin
 urmare putem considera că Aairyana Vaejo,
 căminul rasei ariene, era Dacia, România de
 astăzi.

De la autorii antici știm că dacii erau albi, înalți, blonzi, majoritatea bărboși, cu ochii
 albaștri. Cuvântul „barbari”,

aplicat de către greci și romani în „KBI^BSi” fîlgi special tracilor, provine din obiceiul
 acestora de a-și lăsa bărbii. Urme ale unor oameni albi, blonzi și cu ochi albaștri, care nu pot
 fi decât pelasgii / dacii, s-au găsit în toată lumea. Mumiile populației wari, o civilizație foarte
 sofisticată, care a trăit în munții Anzi înaintea incașilor, aveau măști pe care ochii erau
 confectionați din pietre albastre. Multe statui sumeriene reprezentau oameni albi cu ochi
 albaștri, unii chiar bărboși. În Egipt s-au descoperit, de asemenea, statui ale unor oameni
 cu ochi albaștri. Una dintre ele, din Egiptul predinastic, veche de șase milenii, făcută din
 fildeș, reprezintă o femeie blondă, cu pielea albă și cu ochii albaștri, confectionată din două
 pietre de lapislăzuli. S-a descoperit o sumedenie de mumii cu părul blond, șaten deschis
 sau roșcat, caracteristici caucaziene. într-un articol al unei reviste antropologice britanice,
 profesorul francez Vacher De lapouge descrie o mumie cu părul blond, descoperită la Al
 Amrah, despre care spune că are mărimea fetei și a craniului identice cu cele ale galilor sau
 saxonilor (popoare tractice). O altă mumie cu părul blond a fost găsită la Kawamil printre
 multe altele cu păr

șaten. O mumie cu părul blond s-a descoperit și la Silsileh. După
 cum nota „J'4 W” doctorul L.H. Dudley Buxton în *The People of Asia*, printre craniile
 din orașul Theba (numit Waset de egipteni), aflate în colecția Departamentului pentru
 Anatomie Umană de la Universitatea Oxford, se află specimene de tip nordic. Mumii cu
 părul roșu au fost descoperite în peșterile din Aboufaida iar una dintr-o piramidă din
 361

Saqqara avea nu doar părul roșu, ci și mustata și barba de aceeași culoare. O mumie din perioada predinastică, aflată în prezent la British Museum din Londra, a unei persoane ce a trăit cu două secole înaintea primului faraon, a fost botezată Ginger („ghimbir”) datorită părului ei roșcat. De asemenea, cartea *History of Egyptians Mummies* menționează o mumie cu păr roșcat. Deși foarte puține mumii ale faraonilor au supraviețuit până astăzi, majoritatea prezintă trăsături nordice, având păr blond sau roșcat. Regina Tyie, mama lui Akhenaton, avea păr șaten, la fel ca soția lui Tutankhamon, fiind reprezentată în picturi cu ten roz, ochi albaștri și păr blond. Mumia faraonului Tuthmose al II-lea prezintă păr șaten deschis. Faraonul Ramses al II-lea era blond-roșcat, înalt și cu pielea albă. Regina Hatshepsut avea părul blond. Într-o statuie de lemn, regele Hor are ochi albaștri. Picturile din mormântul faraonului Amenhotep al III-lea îl înfățișează pe acesta cu păr roșu deschis și trăsături caucaziene. Două statui din jurul anului 2570 î.e.n., găsite în morminte la Medum, îi înfățișează pe prințul

Rahotep și pe soția sa, Nofret. Pietrele folosite pe fațeta ochii lui sunt de culoare albastru-deschis, iar ale ei albastru-violet. În 2011, geneticienii de la iGENEA din Zurich (un centru de cercetări genealogice pe baza ADN-ului), au descoperit că Tutankhamon are un strămoș comun cu peste jumătate dintre bărbații europeni. Faraonul aparținea unui anumit grup de profile genetice, cunoscut sub denumirea haplogrupului R1b1a2, din care astăzi fac parte 70% dintre spanioli, 60% dintre francezi și numai 1% dintre egipteni. „A fost foarte interesant să descoperim faptul că el (Tutankhamon) aparținea unui grup genetic din Europa - erau multe alte grupuri posibile în Egipt din al căror ADN ar fi putut să provină”, a declarat Roman Scholz, directorul iGENEA. „Noi credem că acel strămoș comun a trăit în Caucaz în urmă cu circa 9.500 de ani”, a mai spus Scholz, recunoscând însă că nu știe cum au ajuns în Egipt strămoșii albi ai lui Tutankhamon. Se crede că până în jurul anului 1050 î.e.n., faraonii aveau trăsături caucaziene. Termenul „sânge albastru” Ț apărut în Egipt, în urma faptului că membrilor familiilor regale li se puteau vedea venele albastre-vinete prin

pielea albă. Însă nu doar elita era albă, ci și mulți oameni de rând, așa cum l Bir M se poate observa din multe picturi și statui lăuate în urmă de egiptenii antici, pe lângă mumii descoperite. O scenă agricolă din mormântul nobilului Meketre, vechi de patru milenii, înfățișează oameni cu păr roșu. Un scrib egiptean, numit Kay, ce a trăit în Saqqara în jurul anului 2500 î.e.n., avea ochi albaștri. În mormântul lui Menna din cea de-a XVII l-a dinastie, din Theba de vest, au fost desenate câteva fete blonde și un bărbat blond, ce supraveghează doi lucrători cu păr negru. Pictura unui bărbat blond, ce vânează dintr-un car, poate fi observată în mormântul lui Userhet, scribul regal al lui Amenophis al II-lea, în același mormânt fiind desenați și câțiva soldați blonzi. Stela funerară a preotului Remi îl înfățișează cu păr roșu. Într-un mormânt din a a XVII l-a dinastie, din Theba de vest, au fost desenate două fete cu păr blond și un băiat cu păr roșu, toți trei având pielea albă, jelindu-și părinții ce aveau, de asemenea, pielea albă, însă părul negru. Multe morminte din Beni Hassan conțin picturi ale unor oameni cu păr roșcat și ochi albaștri. Oameni blonzi și roșcați au fost desenați în multe morminte din Theba. Blonzi cu ochi albaștri s-au găsit și pe pereții mormântului faraonului Menptah din Valea Regilor. Picturi din cea de-a treia dinastie arată egipteni cu păr roșcat și ochi albaștri, lucrători, zidari și păstori. O femeie blondă a fost desenată în mormântul lui Djoser-ka-ra-seneb din Theba. Prin 2500 î.e.n. a fost pictată o barcă al

cărei echipaj este format din cinci navigatori blonzi. În mormântul lui fost reprezentăți oameni cu pielea albă și părul roșu. În mormântul lui Iteti din Saqqara se poate observa un bărbat cu păr blond și

Meresankh al III-lea din Giza
au

evidente trăsături caucaziene. Doctorul Grafton Elliot Smith menționa părul roșu al mumiei lui Henutmehet din cea de-a XVII l-a dinastie. În cartea *The Races of Europe*, profesorul Carleton Coon de la Harvard susține că „mulți oficiali, curtezani și preoți, reprezentând clasa superioară a societății egiptene dar nefăcând parte din familia regală, arătau izbitor precum europenii moderni, mai ales precum cei cu capete alungite (adică nordicii)”. Europeni cu capete alungite se întâlnesc mai ales în Scandinavia, Marea Britanie, Olanda și nordul Germaniei. În cartea *The Tutankhamun Deception* a lui Gerald O'Farrell, doctorul Grafton Elliot Smith recunoștea că nimeni nu știe cine erau acei oameni albi, cu ochi albaștri, care au apărut în Egipt, însă noi ne dăm seama că nu puteau fi decât pelasgii care

au plecat din Dacia, asa numiții indo-europeni, arieni sau sumerieni.

Preotul egiptean Manethon spunea că, în Egipt, după zei au domnit semizeii. În primul secol î.e.n., istoricul grec Diodor din Sicilia nota ce aflase de la preoții egipteni: „la început, zeii și eroii au cârmuit Egiptul ceva mai puțin de 18.000 de ani”. Iar *Papirusul de la Torino* susține că, după zei, au condus țara „venerabili Semsu-Hor” timp de 13.420 de ani. Acești Semsu-

Hor („Asistenți ai lui Horus”) sunt soldații lui Horus din războiul împotriva

armatei lui Seth, despre care egiptenii afirmau că s-au așezat la Edfu (capitala Egiptului Superior) și la Thinis (capitala Egiptului Inferior), depășindu-și în timp rolul militar, servind ca emisari și ajutoare umane. Horus era cel mai adesea reprezentat cu culoare albă, așa cum se poate vedea în *Cartea Morților a doamnei Cheritwebeshet* din a XXI-a dinastie, aflată în prezent la Muzeul Egiptean din Cairo. Ochiul lui Horus, unul dintre cele mai vechi simboluri egiptene, era întotdeauna albastru. Am văzut deja că Horus / Marduk este zeul care, după tratatul de pace, a primit rasa albă, care își avea originea în Dacia. Prin urmare, asistenții săi, Semsu-Hor, pe care i-a adus în Egipt, erau acei albi și blonzi, cu ochi albaștri, care au condus Egiptul încă din perioada pre-dinastică, nimeni alții decât pelasgii. Unul dintre ei, numit Narmer sau Menes, a unificat Egiptul în jurul anului 3100 î.e.n., devenind primul faraon recunoscut de istoria oficială. *Paleta lui Narmer*, descoperită de

James E. „oficial” cu trăsături ui beli în 1898 în Hierakonpolis, îl înfățișează pe primul faraon evidente caucaziene, cu barbă (întocmai ca dacii) și pe cap cu coroana albă a Egiptului Superior, foarte asemănătoare cu căciula dacică. Unul dintre epitetele lui era Hor-Aha („Luptătorul Horus”), ceea ce dezvăluie numele zeului căruia Narmer / Menes îi era fidel. După Manethon, faraonii primelor două dinastii (prin urmare și Narmer / Menes) erau originari din Thinis, acolo unde s-au așezat Semsu-Hor după finalul războiului cu Seth. Manethon și Herodot spun că Menes a fondat orașul Memphis, numit de egipteni Inbu-Hedj, care înseamnă „ziduri albe”, o referire la aceeași culoare a pielii primilor locuitori ai Egiptului, pelasgii. Orașul Thinis, de unde provenea Narmer / Menes, nu s-a descoperit încă. Numele lui provine din adjectivul „thinite”, folosit de Manethon pentru a-l descrie pe primul faraon. Cea mai corectă traducere a numelui Thinis a fost oferită la începutul secolului al nouăsprezecelea, însemnând „de pe râu / fluviu”. Cum acest oraș nu a fost descoperit în Egipt, ar putea ca Thinis să fie în altă parte, poate chiar în Dacia, țara de pe Dunăre. E posibil ca Thinis să fie varianta egipteană a râului Timiș din Banat, regiune din vestul Daciei, iar Menes să nu fie altceva decât varianta greco-egipteană a numelui dacic Manea, des întâlnit în balade. Să nu uităm că, în mitologia greacă, Tanais era un zeu-fluviu al Scitiei (Daciei), ce se scurgea în Marea Neagră. De altfel, Edgar Cayce, supranumit „profetul adormit”, vorbea în stare de hipnoză despre Tara Carpilor, ce se întindea între munții Carpați și Caucaz, o țară cu o civilizație înfloritoare, din care grupuri de oameni au emigrat în locuri diferite de pe Terra. Unul dintre grupuri, condus de preotul Ra-Ta, a ajuns în nordul Africii, unde a construit o țară nouă, pe care o numim astăzi Egipt.

Unii autori susțin că, în construirea Marii Piramide de la Giza, unitatea de măsură a fost cotul moldovenesc. Piramide se întâlnesc și pe teritoriul dacilor, cele mai multe fiind naturale sau doar aparent naturale. Vârful Toaca, aflat la altitudinea de 1.900 de metri, uimește prin aspectul său piramidal. La partea inferioară are un

trunchi de piramidă continuat cu vârf piramidal teșit. Baza trunchiului de piramidă este pătrată, fiind aproape imposibil ca două creste să se intersecteze în mod natural în unghi de nouăzeci de grade. Unghiul pantei de pe partea nordică a Vârfului Toaca este de cincizeci și două de grade, același cu al

Marii Piramide din Egipt. Raportul dintre lungimea și înălțimea laturilor Marii Piramide este identic cu cel al Vârfului Toaca, care pare să aibă o vechime de nouă - zece mii de ani. Cercetătorul Ion Ticleanu de la Universitatea București declara că „*piramida lui Keops se înscrie perfect în reconstituirea piramidei inițiale de pe Vârful Toaca*”. Iar dacă egiptenii își foloseau piramidele ca morminte, tradiția populară a românilor spune că Vârful Toaca este mormântul unor uriași. Tot doctorul Ticleanu a semnalat existența pe muntele Ceahlău a unei holograme naturale, umbra-piramidă. În fiecare an, în prima decadă a lunii august, la răsăritul Soarelui,

umbrele vârfurilor Toaca și Piatra Ciobanului formează, timp de peste o oră jumătate, o imensă hologramă naturală de forma unei piramide perfecte, fenomenul fiind denumit și Umbra Piramidei. Tot în aceeași perioadă a anului, deasupra Vârfului Toaca se produce un alt fenomen optic ciudat, pe care localnicii l-au numit, încă din vechime, Calea Cerului. Pentru câteva minute, deasupra muntelui se formează un stâlp de o luminozitate intensă, mărginit pe laturi de două benzi întunecate, care se pierde în imensitatea cerului. Unii cercetători ai respectivelor fenomene consideră că ele se datorează faptului că prin masivul

Ceahlău, inclusiv prin Vârful Toaca, trece una dintre axele energetice ale Pământului.

Acest vârf nu este singurul cu formă piramidală, înconjurat de fenomene stranie. Inginerul Cristina Pănculescu

a descoperit că vârful Măgura are, de asemenea, aspect de piramidă. Pe o porțiune de circa — nci kilometri de pe soseaua ce leagă Dealul Măgura de orașul Bacău, mașinile pornesc singure la deal. Iar dacă piramidele le-au fost aduse egiptenilor de către pelagii, la fel stau lucrurile și în cazul obeliscurilor. Pe o colină înaltă din comuna Polovragi s-au descoperit rămășițele unui monument preistoric, un obelisc lung de 1,09 metri, executat în granit, cu laturile principale de 0,45 metri. Toate fețele obeliscului sunt lustruite foarte fin, neprezentând nicio inscripție. Nu doar asemănarea cu obeliscurile egiptene frapază, ci și dimensiunile lui, ținând cont că primele obeliscuri egiptene aveau între unu și patru metri.

Istoricul Herodot scria că „*egiptenii se mândresc cu faptul că sunt cei mai vechi oameni din lume*”. Însă singurii pe care textele antice îi considerau a fi primii oameni, indiferent dacă vorbim despre scrieri grecești ori romane, erau pelagii, a căror țară de origine era Dacia. Tot Herodot preciza că Pasărea Phoenix venea din locul unde se nasc sau trăiesc zeii, adică din afara Egiptului. Egiptenii numeau această țară Ta-Neteru („tărâmul zeilor”), care era foarte departe de Egipt, peste mări și oceane. În *Textele Piramidelor*, cei mai buni dintre oameni erau duși într-un „*sălas al celor binecuvântați!*”, numit Ta-Ur („țara străveche”), care era „*situat departe, dincolo de o mare întindere de apă*”. După cum observa celebrul egiptolog E.A. Wallis Budge în *Osiris and the Egyptian Ressurrection*, „*egiptenii credeau că în această țară nu se putea ajunge decât cu corabii, sau cu ajutorul personal al zeilor, despre care se spunea că își duceau într-acolo favoriții!*”. Cei aleși se pomeneau într-o grădină vrăjită, constând în „*insule legate între ele prin canale pline de apă curgătoare, care le făceau să fie mereu verzi și fertile*”. Pe insulele din acea grădină, „*grăul creștea la o înălțime de cinci cubiti, spicele având doi cubiti lungime și tulpinile trei, iar secara creștea la o înălțime de șapte cubiti, spicele având trei cubiti lungime și tulpinile patru*” (un cubit regal fiind egal cu aproximativ 0,52 metri). Această descriere pare identică cu cea a Airyana Vaejo, căminul rasei ariene în scriiturile persane, despre care știm deja că era Dacia. Acea „*mare întindere de apă*” pe care erau nevoiți să o traverseze egiptenii pentru a ajunge pe tărâmul zeilor era Marea Mediterană, aflată în nordul Egiptului. În vechile papirusuri ce erau depuse în sarcofagele defuncților, care astăzi formează *Cartea egipteană a morților*, se face deseori referire la țara cea divină și fericită din partea de nord a lumii vechi, situată lângă râul cel mare și sfânt, unde s-au născut zeii și unde migrează

Ser. Acest cuvânt
seamă cu

!„fer”, forma populară a cuvântului „fier”. Râul Nun fiind
decedatului trecea printr-o poartă, numită

sufiletele celor morți. Râul cel mare și sfânt era
Dunărea iar țara zeilor, Dacia. În drumul său
către acest țărm, îndreptându-se spre Muntele
Vieții, aflat la nordul râului Nun, sufletul

291/901

Dunărea, poarta Ser este tot una cu Porțile de Fier ale Dunării de la Cazane. Oricine ar fi venit din Egipt spre munții Carpați, ar fi trebuit să traverseze Dunărea, Porțile de Fier fiind o cale de acces potrivită pentru acest lucru. Apoi, conform *Cărții egiptene a morților*, sufletul se îndrepta spre Duat, locuința lui Osiris (pe care în legendele tracilor îl găsim sub numele Zamolxis), ce avea formă de cerc. Pe lângă Duat trecea un râu ce se împărțea în mai multe brațe iar munții care îl înconjurau aveau șapte trecători. La o scurtă privire pe harta României se observă că la nordul Dunării, după Valahia, se află Ardealul sau Transilvania, zonă înconjurată de munții Carpați, care sunt împărțiți prin văi adânci în șapte grupe. „*Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai*” se petrece acțiunea baladei *Miorița*, gura de rai fiind una dintre aceste căi de acces către tărâmul zeilor de dincolo de munți. Râul din apropierea Duatului este tot Dunărea care, înainte de a se vărsa în Marea Neagră, se desparte în trei brațe. Duatul era considerat de egipteni lumea de dincolo, iar Ardealul a fost denumit de romani Transilvania, care înseamnă „țara de dincolo de pădure”. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densusianu concluzionează: „*însă, țara cea sfântă în religieuna pelasgă egipteană rămase cea de la marginea pământului, de la Oceanos Potamos sau Istru. În această parte a lumii era, pentru vechii pelasgi din Egipt, «regiunea divină», monumentele lor cele vechi religioase, imaginile zeilor săi protectori, țara strămoșilor adorați ca zei. Aici erau munții lor cei sfinți. Aici erau columnele cerului. Aici, după credințele vechi egiptene, era regiunea divină a grâului, locul abundenței, unde grâul creștea înalt de 1 cot, paiul de 4 și spicul de 3 cote. Aici emigrau sufletele celor decedați în Egipt spre a continua o viață nouă și fericită, întocmai după cum tot aici veneau, după moarte, sufletele eroilor pelasgi din Elada. Aici era râul cel mare, divin, numit Nuh, «părintele zeilor», care curgea de la apus spre răsărit, identic cu Oceanos Potamos sau Istrul preistoric*”.

Asa cum susținea și Densusianu, nu doar egiptenii considerau Dacia ca fiind locul în care mergeau sufletele celor drepti după moarte. Pentru greci, Insula Șerpilor din Marea Neagră,

fosta Leuke - Insula Albă (dăruită

complet EB^^^Mnejustificat Ucrainei de către fostul președinte al României, Emil Constantinescu, la sfârșitul mileniului al II-lea), ce mai era numită în antichitate și Insula Fericiților, a Celor Drepti, a Eroilor dar și Insula Hesperidelor, era locul în care ajungeau sufletele eroilor. Acolo se spune că a fost dus Achilles după ce a fost ucis de Paris în războiul troian și tot acolo l-a fost adusă Elena, ca soție, de către zeița Hera. În *Dacia preistorică*, Densusianu completa: „*Delta Dunării, în nemijlocită apropiere de insula Leuce, a avut, în timpurile preistorice și până în epoca lui Alexandru cel Mare, caracterul unui pământ sfânt*”. De altfel, Alexandru Macedon, înainte să treacă Dunărea în anul 335 î.e.n., i-a rugat pe zei să îl ierte pentru îndrăzneala de a păși pe tărâmul sfânt. Pentru popoarele Scandinaviei, sufletele războinicilor ajungeau în Valhalla, unde petreceau alături de zei. Numele acestui loc al eroilor nordici s-a format din Valahia, prin inversarea literelor „ah” (devenite „ha”) și transformarea literei „i” în grupul „ll”. Iar dacă egiptenii considerau Ardealul un loc de pe tărâmul zeilor, numindu-l Duat, aceiași lucru l-au făcut și grecii. Pentru ei, Tartarul era un loc de pe lumea cealaltă, în care au fost închiși titanii, ciclopii și hecatonchirii. Numele dat de greci aceluia loc provine din Tărtăria, celebrul loc ardelenesc în care s-a descoperit cea mai veche scriere din lume. De altfel, o veche tradiție spune că titanii bătuti de Dumnezeu s-au refugiat în peștera Kira din Dacia. O variantă asemănătoare prezenta și Dio Cassius în *Istoria Romei*: „*Generalul roman Crassus, în lupta ce o avuse cu*

Geții, prinse pe

fratele regelui Dapyx apoi a plecat spre peștera ^^^^^^^^^^^^^^Mnunită Cira, o cavernă vastă și puternică, unde se retrăsese un mare număr din locuitorii acestui tinut, luându-și cu ei obiectele cele mai prețioase și turmele. În această peșteră, conform legendelor, își căutaseră refugiu Titanii, când au fost învinși de zef'. Nicolae Densusianu credea că în zona Herculane - Porțile de Fier se afla Tartarul, unde au fost închiși Zeus, Typhon și Kronos, dar și legendara Atlantidă. În *Flacăra lui Adrian Păunescu*, numărul 11 din 2001, bioenergoterapeutul craiovean Iulian Urziceanu chiar afirma că cel mai încărcat punct energetic din lume se află la Băile Herculane. Cu toate acestea, dacii de la poalele Carpatilor Sudici considerau Ardealul drept

„Tărâmul Celălalt” sau „Lumea de Dincolo”.
 Transilvania, așa cum am mai spus, adică
 țara de dincolo de pădure. Mai târziu
 această lume a fost considerată subterană,
 așa cum se întâmpla în majoritatea religiilor.
 În povestile populare românești, eroul (cel
 mai adesea Fat Frumos) alungea pe lumea
 cealaltă nu coborând sub pământ, ci
 mergând tot înainte, la nivelul solului, pe o
 distanță mică, de numai câteva zile,
 traversând munți și păduri. Ardealul este
 înconjurat de munți împăduți, așa că se
 potrivește descrierii. Acolo locuiau tot felul de
 capcuni, balauri, zâne, vrăjtoare și feluriti
 monstri, ca Baba Cloanta sau Mama Padurii.
 Tot în această lume se găseau copaci magici,
 cu fructe vrăjite, cum apar merele de aur.
 Hesioperidelor, în care creșteau mere de aur,
 se afla pe teritoriul dacilor. Tot aici se găsea
 și celebra lană de aur, pe care o căutau
 argonauții lui Iason. Ardealul, ca grădina
 din Eden, se întindea în prima parte a
 primii oameni alături de divinitatea lor și în
 care creșteau pomi termecați, cum ar fi
 copacul Vieții și cel al Cunoașterii. După ce I-
 a izgonit pe Adam, ^{Biblia} susține că Dumnezeu „l-
 a așezat în preajma grădinii celei din Eden”
 Ardealul, locul în care trăiau dacii / pelasgii,
 Atunci, când primii oameni au fost izgoniți,
 Domnul” a spus heruvimi sărsăbie de flacăra vâlăitoare, să păzească drumul
 către pomul vieții”.
 Edenului era un spațiu închis, din moment ce
 era necesară păzirea doar a căii de acces
 către ea. Aruncând o privire pe harta
 României, observăm că Ardealul este
 înconjurat de munții Carpați din toate părțile,
 ce formează un adevărat zid imposibil de
 trecut, fiindă cont că heruvimii evreilor nu
 erau îngerii din creștinismul de astăzi, ci
 creaturi numite sfîrscî de către greci,
 de către sumerieni și lamassu și sedu de
 către akkadieni și

babylonieni, cei puși să păzească Grădina Edenului
 număr mare în munții Carpați (cum ar fi cel de la Topleț, cel de la Stănișoara, cel de la

Ardealul - sunt sfîrscîi aflați în

Piatra Arsă, Sfinxul Bratocei, cel de la Pietrele lui Solomon și cel mai cunoscut, Marel Sfinx din Bucegi). Peste tot în lume, rolul sfîncșilor era de a păzi secretele zeilor, fiind reprezentați cel mai adesea în fața templelor. În mod asemănător, sfîncșii din Carpați pot fi considerați paznicii tărâmului zeilor, care le-a fost interzis oamenilor într-un timp demult apus. De altfel, radiesteziștii au descoperit în dreptul fiecărui sfinx din Carpați încărcături energetice excepționale, care se pot vedea și în plan fizic. Pavel Codrescu, unul dintre cei care au măsurat energiile din jurul sfîncșilor, susține că puterea lor este atât de mare încât, dacă nu ar fi controlate, ar putea arde jumătate din România pe o adâncime de circa doi metri. „*Energiile din zonele respective sunt... inteligente și au anumite preferințe metalice*”, mai spune el. Localnicii susțin că pe lângă sfîncși se aud voci ciudate, vorbind într-o limbă necunoscută. În lumina acestor lucruri, putem considera că sfîncșii / heruvimii sunt arme mascate sub chipuri de piatră, puse „*să păzească drumul către pomul vieții*”. Acea „*sabie de flacără vălvăitoare*”, cu care erau dotați sfîncșii, sunt energiile care ar putea arde totul pe o adâncime de circa doi metri. Rolul acestor paznici pare a fi de a împiedica accesul oamenilor către tărâmul zeilor, întocmai cum susține povestea biblică. Acesta ar fi motivul pentru care, în legenda lui Oedip, sfinxul le cerea trecătorilor să răspundă la o ghicitoare sau, mai bine spus, să cunoască parola de acces, neștiutorii fiind uciși instantaneu. Din fericire, paznicii au fost dezactivați, deoarece se pare că nu maiucid pe nimeni care îndrăznește să se apropie de ei. Despre sfinxul de la Tigăile Mari localnicii chiar spun că a fost, la origine, un înger, care trebuia să păzească o închisoare în care Stăpânul ceresc îi aruncase pe diavoli. De rușine că nu a fost destul de vigilent, permitându-le astfel demonilor să evadeze, îngerul l-a rugat pe Dumnezeu să îl ierte și să îl lase în locul eșecului său. Tatăl ceresc i-a ascultat rugămintea și l-a transformat într-un paznic de piatră.

Știm din cronicile antice că nu doar Ardealul era considerat un loc sfânt, ci tot pământul Daciei. *Biblia* dă de înțeles același lucru, susținând că acea Grădină era un loc din Eden,

teritoriu echivalat cu raiul în viziunea

Icreștină: „Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus

acolo pe omul pe care-l zidise". Observăm și localizarea Edenului în răsărit, România / Dacia aflându-se în sud-estul Europei. Prin urmare, întreaga țară reprezenta teritoriul zeilor, Ardealul / Grădina Edenului / Duatul egiptenilor fiind zona în care locuiau zeii iar restul țării, locul în care trăiau aleșii zeilor, pelasgii / dacii. Dunărea era numită în trecut Eridani iar miturile sumeriene susțin că Eridu era casa pământeană a zeului Enki. Pe același zeu l-am întâlnit sub numele Zamolxe în religia dacilor, locuind într-o peșteră din munții Bucegi, dar și în Tara Luanei din Buzău, într-o cetate uriașă distrusă în bălăia finală a celui de-al doilea război al zeilor. Tot în Bucegi Enki / Prometheus a fost crucificat pe Vârful Omu, la mică distanță de Sfinx și Babe. Conform lui Herodot, Ares a domnit peste Scitia, fiind considerat un vechi rege național al dacilor, reședința sa fiind în munții geților (Carpați). Virgilius îl considera pe Marte / Ares protectorul câmpiilor getice iar Iordanes scria că acest zeu se născuse în țara geților. Poetul grec Pindar afirma că, după zidirea Troiei, Apollo s-a întors în patria sa de pe Dunăre, la hiperboreeni, loc în care își petrecea adesea timpul și Artemis, sora lui Apollo. Toate aceste mărturii antice dovedesc că Dacia a fost considerată țara zeilor iar Ardealul, locul în care locuiau respectivii zei, „grădina” interzisă oamenilor până la plecarea zeilor. Să nu uităm că, în timpul vizitei sale din 1999, Papa Ioan Paul al II-lea a numit România „grădina Maicii Domnului. Iar cu câteva decenii înainte de vizita Papei, indianul Sundar Singh folosea o exprimare asemănătoare în profeția sa apocaliptică: „*în timpurile ce vor veni, România va ajunge și va rămâne o paradisiacă grădină a binecuvântării divine, a dragostei, a fericirii a purității și înțelepciunii*”. Tot el spunea și că „*România va trece prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind în cele din urmă, grație spiritualizării ei exemplare, un veritabil focar spiritual, ce va putea fi comparat cu miticul «Nou Canaan», iar Bucureștiul se va transforma într-un centru esențial al acestui foc (...) și va fi considerat de toate popoarele drept un veritabil «Nou Ierusalim» pământesc*”.

Dacia, acel loc în care cei drepti se reuneau cu divinitățile lor după moarte, în timp a ajuns un tărâm înfricoșător pentru antici. Tartarul, care inițial era doar locul în care au fost închiși titanii, ciclopii și hecantonchirii, a devenit pentru greci și o închisoare a sufletelor păcătoșilor. În legendele înfricoșătoare care locuiau în Ardeal alături de alți monștri. De la autorii antici

știm că grecii și romanii nu aveau ^^^^^^Hcuraj să treacă Dunărea. Alexandru Macedon și împăratul Darius au îndrăznit să păsească pe teritoriul zeilor, însă și-au luat tălpașita după foarte puțin timp. Până și dacii erau priviți ca niște oameni ciudați și înfricoșători. Pliniu, citând *Periplul Europei* a lui Apollonides, scria că în Scitia sunt femei cu câte două pleoape la fiecare ochi. Medicul grec Marcellus din Sida nota în anul 138 că neurii, daci care locuiau în preajma Nistrului, erau vrăjitori, fiecare dintre ei schimbându-se anual în lup pentru câteva zile. Iar poetul Aristeas din Proconnes, profet al lui Apollo, îi descria pe pelasgii arimaspi ca fiind: „*cei mai robusti din toti oamenii, având fiecare câte un ochi în fruntea sa cea frumoasă*”. Si în ziua de astăzi, din cauza povestii aberante a lui Bram Stoker despre vampirul Dracula, România este privită de mare parte a Occidentului ca un tinut mistic, plin de vrăjitoare și monștri. Însă, în realitate, acesta este raiul pământean în care au locuit odată zeii alături de primii oameni ai lumii, daco-pelasgii.

Totuși, imaginea de tărâm înfricoșător s-a datorat nu imaginației anticilor, ci locurilor misterioase, în care se petrec fenomene inexplicabile, întâlnite în număr mare pe teritoriul Daciei. Un astfel de loc este pădurea Hoia-

Baciu de lângă Cluj, aflată în apropiere de Tărtăria - Tartarul grecilor -, un loc considerat „Triunghiul Bermudeilor din România”, inclusă de postul britanic de televiziune BBC și revista americană *Travel + Leisure* în topul celor mai înfricoșătoare locuri din lume. Încă de la primii pași printre copaci, vizitatorul este asaltat de stări inexplicabile de greață, anxietate, senzații de vomă, dureri de cap și chiar arsuri apărute pe piele. Cu cât se adâncește mai mult în inima codrului, este cuprins de o senzație de neliniște, fiori reci făcându-și apariția pe șira spinării. Multă vreme, localnicii au evitat să aducă vorba despre acest loc pe care îl credeau blestemat și chiar a fi sălasul Necuratului. Numeroase dispariții de persoane, apariții stranii ale unor chipuri umane, structuri imateriale sau materiale, lumini ciudate de forme și culori diverse sau OZN-uri cu

diverse forme geometrice **^2E^NF^FI^I^SE!**(**cumi** ar fi piramide, sfere, cilindri, conuri ori cuburi) au atras cercetători din întreaga lume. Multe dintre aceste fenomene sunt invizibile pentru ochiul uman, însă nu și pentru aparatele de filmat ori de fotografiat. Pădurea prezintă și anomalii magnetice, cum ar fi fluctuații inexplicabile ale câmpului electromagnetic. Printre cele mai șocante manifestări se numără și urmele care apar brusc pe pământ, zăpadă sau iarbă, chiar sub ochii privitorilor. Multi turiști au rămas îngroziți după ce au dezvoltat fotografiile făcute în pădurea Hoia-Baciu, în care se puteau vedea zeci de capete umane, unele fiind identificate ulterior cu figuri ale unor persoane decedate. Vegetația prezintă forme de deshidratare, arsuri și necroze ale tulpinilor și frunzelor în anumite zone ale pădurii. De multe ori se aud printre copaci sunete ciudate și înfricoșătoare, voci umane și chiar chieteli. Pentru specialiștii în parapsihologie, pădurea Hoia-Baciu este o poartă interdimensională prin care spiritele pot intra în dimensiunea materială a Terrei. Inițiatii în științele ezoterice consideră pădurea un portal între planul astral și cel teluric, o zonă intermediară asemănătoare Purgatoriului lui Dante Alighieri, unde sufletele decedaților staționează timp de patruzeci de zile, timp în care li se judecă faptele și li se hotărăște soarta. Indiferent de natura fenomenelor din pădurea ardeleană, ea rămâne cel mai important areal al manifestării fenomenelor parapsihologice de pe întreaga planetă. Astfel de locuri, precum pădurea Hoia-Baciu, au generat imaginea înfricoșătoare a Tartarului sau a iadului. Însă nu tot Ardealul era privit de anticii din întreaga lume ca un loc terifiant, ci doar o parte a lui, în special cea vestică. În est se aflau câmpiile prea-fericitilor, numite Elizee de către greci, locul unde sufletele celor drepti se odihneau alături de zei.

Nicolae Densusianu considera că legenda Atlantida s-a aflat pe teritoriul dacilor. În viziunea lui Platon, Atlantida era o insulă sau chiar un continent „*mai mare decât Asia (Mică) și Libia la un loc*”, aflată dincolo de

coloanele lui **^^^MHML.^^^IHHK&uH3**Hercule, unde trăiau oameni mult mai avansați tehnologic decât restul pământenilor. Am văzut că dacii / pelasgii au reprezentat prima civilizație din lume, diferența dintre ei și restul lumii fiind subliniată cel mai bine de Florence Farmbough în *Enciclopedia Britannica* din 1922- 1923: „*în timp ce strămoșii noștri bretoni alergau sălbatici prin păduri pe jumătate goi, cu corpurile pătate de vânătași, cu mintea pradă celor mai degradatoare superstiții, Tara României era civilizată, avea instituții, confort și chiar luxul unei comunități culte și bine organizate*”. Coloanele lui Hercule, de care amintea Platon, nu sunt decât Porțile de Fier, aflate lângă Herculanee. Atlantii și-au primit numele de la regele Atlas, nimeni altul decât titanul care sprijinea cerul în viziunea grecilor în locul din munții Carpați numit Axa Lumii, Axis Mundi, Polus Geticus sau Țășanile Lumii. Pentru Homer, Atlantida avea formă circulară, întocmai ca Duatul egiptenilor, Tartarul grecilor sau Iadul lui Dante Alighieri, nume alternative ale Ardealului înconjurat de munții Carpați. Prin urmare, povestea Atlantidei, pe care înțeleptul Solon a aflat-o de la preoții egipteni (ai căror strămoși erau pelasgi), este inspirată din cea a Ardealului care în preistorie pare să fi fost chiar o insulă, așa cum susținea Platon. În *Secretele Terrei* - volumul 3, Eugen Delcea spune că „Cetatea Munților (Ardealul) era înconjurată, în străvechime, de Marea Panonică la vest (acolo au devenit etruscii celebri marinari de mai târziu!) și Lacul getic (de la începutul perioadei cuaternare) la sud, ocupând Oltenia, Muntenia și sudul Moldovei. Mai adăugați la acestea Apsoro / Oceanos Potamos / Istru / Dunărea și Oceanos / Pontus Euxinus / Marea Neagră și veți înțelege de ce Platon prezenta Atlantida drept o insulă mai mare decât Libia și Asia (Mică) luate la un loc

și cum puteau locuitorii unei insule să dețină toate bogățiile posibile ale timpului și să domine lumea". Un lucru asemănător susținea și profesorul doctor Augustin Deačin articolul De la preistorie la istorie din numărul 122 din ianuarie 1985 al revistei Noi Tracii'. „Viata umană organizată în societate - după aprecierile lui Virgil Oghină - a început în Europa, pe teritoriul României. Cauzele obiective care au favorizat acest proces sunt multiple. Insula formată din arcul Munților Carpați, închis la vest de Munții Apuseni, inclusiv regiunile colinare externe,

are o suprafață mare, de aproximativ 1.500.000 km². Platoul Ardealului era brăzdat de numeroase cursuri de apă, populate cu multe soiuri de pești, regiunile colinare și montane erau acoperite cu întinse pășuni și păduri, cu o bogată faună și floră. Aceste condiții naturale ofereau posibilități de viață unei umane dintre cele mai bune și din Carpatică, fapt ce duce la ipoteza că insula

- Ardealul - ar fi fost locuită de o populație numeroasă". Si alți cercetători au localizat Atlantida lui Platon pe teritoriul României de astăzi, deși nu toți consideră că ar fi vorba despre Ardeal. Robert Ballard, cel ce a descoperit epava Titanicului, susține existența Atlantidei pe teritoriul actualei Mări Negre. El consideră că, în urmă cu aproximativ șapte milenii, fâșia de pământ care separa Marea Mediterană de lacul Mării Negre a cedat sub presiunea apei, distrugând civilizația momentului respectiv. Americanul

inundațiile catastrofale ca

Michael Robinson, profesor la Universitatea Ohio, specializat în s-au abătut asupra Pământului din cele mai vechi timpuri,

îmbrățișează ipoteza lui Robert Ballard. Numai că, spre deosebire de Ballard, Robinson a preferat să cerceteze nu țărmlul turcesc al Mării Negre, ci pe cel românesc, în apropiere de insula Șerpilor, unde a descoperit construcții ciclopice straniu, piramide și catedrale. „În cercetările mele m-am bazat foarte mult pe textele mistice care arată că toate civilizațiile își au rădăcinile pe teritoriul patriei dumnezeoastră și am avut acces la toate descoperirile făcute în România, din acest punct de vedere, descoperiri de care românii nici măcar nu au auzit”, spunea profesorul Robinson. El consideră că bazinele râurilor românești sunt rămășițele unui fluviu imens care străbătea continentul eurasiatic sau ale unui lac cu apă dulce care acoperea România în trecut, Atlantida aflându-se pe teritoriul țării noastre iar cetățile descoperite în munți fiind doar rămășițe a ceea ce a mai rămas după scufundarea străvechii civilizații. „Ceea ce oamenii au numit Noe și familia sa, au fost, în fapt, singurii atlanti care au supraviețuit cataclismului. Iar arca a fost construită din lemn de cedru la dumnezeoastră, în România, locul de unde a început și marea inundație a Pământului”, concluziona profesorul Michael Robinson. Despre Atlantida dădăci vorbea și etnograful Adrian Bucurescu: „Un singur neam a stăpânit, o singură dată în istorie, întregul Pământ și acesta a fost cel al Atlantilor. Centrul lor religios, militar și civil se afla pe țărmul de nord-vest al Mării Negre. Este adevărat că doar zece țări ale imperiului ajunseseră într-un stadiu avansat de organizare; acestea se întindeau în toată Europa, în vestul și sudul Asiei, precum și în jumătatea nordică a Africii. Marea Neagră se afla aproximativ în centrul acestei întinderi. Celelalte zone ale planetei, încă prea sălbătice, erau doar controlate de Atlanti, care nu întâmpinau acolo decât o vagă rezistență. Pentru pământeni din afara Imperiului propriu-zis, Atlantii erau chiar zei!”. În lucrarea sa, Nicolae Densusianu arăta că imperiul pelasgic avea un centru la nordul Dunării și nouă provincii. Astfel se explică de ce 10 este socotit numărul lui Dumnezeu, perfecțiunea, iar pentru daci 19 (1+9) era un număr magic. În cartea *Atlantida, al optulea continent*, lingvistul american Charles Frambach Berlitz arăta pe o hartă modernă a planseului Oceanului Atlantic că există și astăzi, în zona Insulelor Canare, un masiv muntos, acoperit de ape, pe care l-a numit Dacia, considerând că atlantii au plecat către zona Carpato-Danubiană iar tracii sunt urmașii atlantilor. În poezia *Memento mori* din 1872, marele poet național român Mihai Eminescu sugera și el o conexiune între zeii Daciei și Marea Neagră:

„Din fundul Mării Negre, din înalte-adânge Țale

453/

901

*Dintre stânce arcuite, din gigantice portale
Oastea zeilor Daciei în lungi şiruri au ieşit (...)
Zeii Daci ajung la marea, ce deschide-a ei portale,
Se reped pe trepte'nalte şi cobor în sure hale
Cu lumina, ei îngroapă a lor trai întunecos;
Dară ea, înfiorată de adâncă ei durere,*

în imagini de talazuri cânt-a Daciei

cădere Și cu-albastrele ei brațe țărmi

mângâie duios".

Atlantii au fost identificați adeseori cu hiperboreii sau hiperboreenii, un popor dezvoltat atât tehnologic, cât și spiritual. Primul care a scris despre hiperborei a fost Homer în jurul anului 1000 î.e.n. în epopeea *Epigonii* sau *Alcmeonida*, plasându-le țara în nordul Traciei.

Următorul a fost Hesiod, după vreun secol. Poetul Pindar, prin anul 520 î.e.n. îi prezenta pe

Hercule și Perseu îndreptându-se la râpele Dunării pentru a-i găsi pe fericiții

■ Hiperborei. Aristotel în 384 î.e.n. și Diogenes Laertios în 193 scriau că, după vechile tradiții, istoria lui Pitagora și a lui Zamolxis s-a petrecut la hiperborei. Geograful Strabon afirma că hiperboreii erau în Dacia. El spunea că istoricii greci din vechime numeau hiperborei, sauramati și arimaspi popoarele care locuiau dincolo de Marea Neagră, de Dunăre și de Marea Adriatică: „*Primii care au descris diferitele părți ale lumii spun că hiperboreenii locuiau deasupra Pontului Euxin (Marea Neagră) și a Istrului*. Pentru grecii antici, nordul extrem al Europei era Scitia / Dacia, dincolo de care se întindea desertul, adică necunoscutul. Apollonios, citându-l pe Timagetos, care a scris *Despre porturi*, spunea că Istrul (Dunărea) „*curge în jos din munții Hyperboreef*”, de unde rezultă că grecii înțelegeau prin Hyperborea teritoriul țării noastre. Chiar și în anul 1255, arhipastorul Nicefor Blemmydas scria că de la Dunăre la nord, cea mai mare parte a continentului european este a dacilor, iar Dionisie Periegetul nota: „*în ceea ce urmează voi scrie despre cea mai mare țară care se întindea din Asia Mică până în Iberia și din Nordul Africii până dincolo de Scandinavia, țara imensă a Dacilor*”. Acum aproximativ două milenii și jumătate, poetul grec Pindar afirma că, după zidirea Troiei, zeul Apollo s-a întors în patria sa de pe Dunăre, la hiperboreeni. Cu trei secole înaintea erei noastre, Apollonius din Rhodos susținea în *Argonautica*, la fel ca Homer, că hiperboreenii erau pelasgii ce locuiau în nordul Traciei. Vergilius Maro, autorul *Enaidei*, scria despre Orfeu: „*Singuratec, cutreieră gheturile hiperboreene și Tanais (Donul) acoperit de gheturi, și câmpurile niciodată fără zăpadă, în jurul munților Ripheei (Carpați)*”. Într-una dintre epigramele sale, poetul Marțial îi scria lui Marcellin: „*Soldat Marcellin, tu pleci acum, ca să ieși pe umerii tăi cerul de nord al hiperboreilor și astrele Polului Getic, care abia se mișcă*”. În *Epistulae*, el numește triumful

împăratului Domitian asupra dacilor „*hyperboreus*

■ *triumphus?*”, comentând: „*De*

trei ori a

trecut prin coarnele perfide ale Istrului sarmatic; de trei ori și-a scădat calul în zăpada getilor; mereu modest, el a refuzat triumful pe care-l merita și n-a adus cu sine decât renumele de a fi învins lumea hiperboreenilor”. Clement din Alexandria îi atribuia lui

Zalmoxis, zeul dacilor, care trăia în Carpați, epitetul de hiperborean. Macrobiu amintea de

„regiunile udate de Don și Dunăre... pe care antichitatea le numea hiperboreene”. Templul cel mai renumit al lui Apollo Hyperboreul se afla în insula sfântă de la gurile Dunării, Leuke (astăzi numită Insula Șerpilor), unde grecii considerau că ajung spiritele eroilor după moarte. În secolul al XIX-lea, templul a fost practic „demontat” și transportat la Moscova, unde a dispărut fără urmă. După mărturia unanimă a grecilor antici, oracolul din Delphi, închinat tot lui Apollo, a fost fondat de hiperborei, care trimiteau anual daruri sanctuarului. O tradiție veche spune că, într-o epocă foarte îndepărtată, hiperboreii au scăpat Elada de invazia galilor sau a celtilor. Pausanias a văzut la Pergam prin anul 174 un tabel istoric unde era reprezentat războiul atenienilor cu galii sau celtii și năvălirea hiperboreilor în ajutorul grecilor, care i-au învins pe gali. Iar hiperboreanul Abaris, fiul regelui dac Sentu, care a trăit prin 1200 î.e.n., a fost unul dintre civilizatorii patriei sale, având cunoștințe de medicină practică. A călătorit mult prin Europa și mai ales prin Grecia, purtând cu el o săgeată cu care vindeca boli. A scris *Oracole despre Scitia* și *Theogonia* plus o altă carte despre oracole, care în zilele lui Aristofan se citeau încă în public. Era foarte sobru și abstinent, anticii spunând despre el că nu mânca nimic. Se spune că hiperboreanul Abaris a înălțat în Laconia un templu în onoarea fiicei zeiței Ceres. În concluzie, atlantii, hiperboreii, pelasgii, dacii, sciții sau geții nu reprezintă decât unul și același popor, rasa primordială a omenirii.

La fel ca în miturile multor popoare antice, și în legendele sumerienilor exista o grădină a zeilor, numită Dilmun (sau Tilmun în akkadiană), în care zeii locuiau alături de cei mai drepti oameni. În *Epopoea lui Ghilgames*, supraviețuitorul Potopului, Utnapistim, a fost dus în Dilmun împreună cu soția sa, unde au primit nemurirea. Acest tărâm se afla „la gurile sau malurile fluviului cel îndepărtat”, în *Jocul de unde răsar și soarele*” (adică în est). În însemnările cartografice din primul secol al erei noastre, între vărsările în Dunăre a râurilor Olt și Vedea, fluviul se bifurca și forma o insulă pe care se afla cetatea Dimum, ce avea un nume foarte asemănător cu Dilmunul sumerienilor. Pe malul sudic al Dunării, în Bulgaria de astăzi, se afla orașul Dimum, numit în prezent Belene. În *Cosmografia* de la Ravena, din secolul al VII-lea, este amintit orașul Tilmun pe Dunăre, termen identic cu cel folosit de akkadieni și restul popoarelor semite pentru ținutul zeilor. Fără îndoială că din Dimum s-a format numele Dilmun și apoi Tilmun. În tăbălele de lut akkadiene se povestește că împăratul Sargon cel Mare (2242 - 2186 î.e.n.) din Akkad / Agadé a reușit de trei ori să ajungă până la Marea de Sus (Marea Neagră), unde a capturat ținutul Tilmun. Alte tăbăle de lut de prin anii 1800 î.e.n. se referă la o expediție comercială „*către Dilmun pentru a cumpăra cupru de acolo*”. În perioada kasită a regelui Burnaburias (în jurul anului 1370 î.e.n.), un sol al acestui regat a trimis scrisori către superiorul său din tara Dilmun / Tilmun. O inscripție asiriană de pe la 1250 î.e.n. (cu puțin timp înainte ca hiperboreanul Abaris, fiul regelui dac Sentu, să pornească prin Europa), spune că regele Asiriei urma să ia în stăpânire țările Dilmun și Meluha (Egiptul de Jos) precum și Marea de Jos și pe cea de Sus. În *Epopoea lui Ghilgames*, eroul a plecat către „*Tara Dilmun, grădina Soarelui*”, locul în care locuiau supraviețuitorii Potopului. Când a ajuns la trecătoarea din munți, Ghilgames a exclamat: „*în munții aceștia văzut-am odinioară lei*”. Referindu-se la Dacia, Herodot susținea că „*numai în aceste ținuturi se nasc lei în Europa*”, leul fiind și astăzi numele monedei României. În cele din urmă, regele cetății Uruk a ajuns la muntele Masu, „*care străjuiește răsăritul și apusul Soarelui*”, ale cărui piscuri „*erau atât de înalte, încât creștele atingeau cerul, iar poalele sale ajungeau până în lumea de dincolo (Ardealul)*”. Dacă acest munte este Kogăionul (Vârful Omu), muntele sacru al lumii antice, pe care a fost crucificat Enki / Prometheus, Ghilgames trebuia să îl traverseze pentru a ajunge în „*lumea de dincolo*”, Dilmun / Ardealul. Epopeea susține că Masu este „*muntele care străjuia răsăritul Soarelui*”, iar tradițiile populare românești, moștenite de la daci, afirmă că Vârful Omu este primul atins de razele Soarelui la răsărit. Acolo, „*la porțile muntelui stăteau de pază*

· i

În *făpturi jumătate-om, jumătate balaur, Scorpionii; fata lor era înfricoșătoare, privirea lor ucidea oamenii*”. În poveștile românești există creaturi asemănătoare acestor „Scorpionii”, numite zmei, care au aspectul unor balauri dar deseori apar și sub formă umană. În limbile slave, cuvântul „zmeu” înseamnă „șarpe”, în basme, zmeii locuiesc pe „*tărâmul celălalt* dar vin uneori în lumea oamenilor, cel mai adesea pentru a răpi fete frumoase. Pentru a traversa muntele și a ajunge în Dilmun, Ghilgames era nevoit să treacă printr-un tunel care „*în lungime măsoară douăsprezece mii de întindecime, în interiorul său nu-i nici un pic de lumină; iar în inima lui domnește bezna deplină*”. Scorpionii / zmeii i-au deschis eroului poarta muntelui, iar el a traversat tunelul și a ajuns în „*grădina zeilor*”, unde „*creșteau tufșuri cu nestemate pe crengile lor*”. Ghimpii și scaietii „*erau din pietre de hematită, din nestemate rare și agate, ba erau și perle din adâncul mării*”. Ghilgames a văzut chiar și „*un fruct de cornalină, înzestrat cu lujeri care încăntau vederea, de frunzele de lapislăzuli atârnavă fructe care încăntau vederea*”. Eroul l-a întâlnit în acea grădină pe zeul-Soare Samas, pe zeița vitei de vie, Siduri, pe Ursanabi (timonierul arcei ce a supraviețuit Potopului) și pe Utnapistim, eroul Diluviului. Epopeea susține că Ghilgames a traversat muntele printr-un lung tunel. Munții Bucegi sunt străbătuți de un lanț de drumuri subterane, cunoscute doar câtorva persoane. În vremuri de

restricte, dacii își trimiteau acolo

femeile și copiii cu comorile pe care le aveau, apoi plecau la luptă împotriva invadatorilor. Așa că în Epopoeea lui Gilgames, prin tuneluri se poate ajunge dintr-o parte în alta a muntilor. În anul 105, armata regelui Decebal a străbatut muntii printr-un astfel de tunel în numai două zile. Când împăratul roman Traian a aflat secretul dacilor, a ordonat astuparea galeriilor subterane, în carea

subterană, generalul Emil Strănu

Insursiune în lumea

scria că o coloană militară germană a dispărut într-un tunel de sub munții Carpați. În luna septembrie a anului 1944. În ultimii ani s-au efectuat măsurători energice în zona Bucegilor, care au constatat existența unor câmpuri de forță a unor tuneluri subterane ce traversează munții. Se spune că, printr-o astfel de pasăre subterană au format un cap de lup (simbolul dacilor) cu gura deschisă. Cercetătorii nu reușesc să-și dea seama dacă tunelurile au fost făcute de oameni ori doar descoperite și folosite de aceștia. Ignorând ceea ce le-a transmis dacia, totul a fost construit de marele zeu Zamolxe, atunci când s-a hotărât să apere acest pământ stănt și pe oameni care îl locuiesc.

Nu doar construcțiile din subteranul Daciei sunt fascinante, ci și cele de la suprafață. Florin Drăgăan scria că „Arhitectura dacilor este unică în Europa. Grandiosul complex arhitectural din Munții Orăștiei e comparabil cu realizările altor popoare, ce aveau ca și ei la bază o organizare statală de secole, împletirea genială dintre măreția naturii și monumentalizarea zidurilor nu are egal în toată Europa”. Acolo, pe o arie de două sute de kilometri pătrați se aflau cinci cetăți și zeci de așezări importante, cum ar fi sate, târguri și sanctuare. Folosind condiții naturale de relief, dacii transformaseră Munții Orăștiei într-o adevărată fortăreață. Si-au construit zidurile cetăților fără mortar, arheologii și istoricii constatând că piatra fusese adusă de la zeci de kilometri, în condiții de relief extrem de dificile, iar unii cred că acolo s-a cărat mai multă piatră decât există în Marea Piramidă din Egipt. Cetățile au fost înconjurate cu valuri de pământ roșu, adus de la mare depărtare, iar lângă multe locuințe s-au găsit grămezi de zgură metalică. Arheologii clujeni au descoperit aici cea mai mare cantitate de fier din lume pe metru pătrat arheologic. Vârfurile de munți luate de daci erau înconjurate cu ziduri din pietre de trei - cinci tone, aduse de la mare distanță, și aveau terase perfectionate, tăiate în stâncă, de forme rotunde, elipsoidale sau triunghiulare. La Piatra Muncelului, Vârful Secuiului, Târșia și Dealul Grosului au fost realizate terasări cu forme umanoide. Prin ridicarea sau terasarea unor vârfuri de munți, dacii au transformat distanța dintre ele în triunghiuri isoscele, echilaterale sau dreptunghiulare. Sarmizegetusa Regia, fosta capitală a Daciei în timpul regelui Decebal, formează un triunghi echilateral cu Simeria (locul de unde au migrat sumerienii) și Tărtăria (locul în care s-a descoperit cea mai veche scriere din lume). La Sarmizegetusa există roci radioactive dar și sulfură de fier, vanadium, nichel și siliciu. Pe multe pietre ale construcțiilor dacice nu de dezvoltă microflora, microvegetația, iar mușchiul crește foarte greu, însă pietrele care au fost scoase din zonă au prins mușchi și au fost deteriorate de intemperii. Cercetătorii presupun că, sub pietre, dacii au instalat lupe de argilă care adună razele infraroșii și ultraviolete și împiedică dezvoltarea bacteriilor. Tot la Sarmizegetusa se află marele calendar circular, considerat a fi cel mai precis din istorie, foarte

îapropiat de cel de la NASA, despre care Paul Lazăr Tonciulescu scria în Impactul

Romei asupra dacilor. „dacii cunoșteau și foloseau un calendar solar considerat cel mai precis din antichitate. Anul dacic avea 365,242197 zile, față de 365,242198 la care a ajuns astronomia modernă”. În apa care curge pe teritoriul sanctuarelor dacice au fost detectate urme de argint. „Sanctuarele descoperite în România au un rafinament arhitectonic pe care templele grecești îi vor atinge după mai bine de o mie două sute de ani”, remarcă profesorul american Paul Mac Kendrick. Într-o zonă muntoasă din județul Buzău, numită Tara Luanei, pe un mare platou, s-au găsit așezări umane gigant din epoca de piatră, sondajele arătând că așezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, pământul fiind ars pe o adâncime de circa jumătate de metru. Iar la sfârșitul mileniului trecut, sub Sarmizegetusa s-a descoperit un imens oraș subteran, întins pe o suprafață de

peste două sute de kilometri pătrați. La începutul anilor 1990, subsolul din zona Grădistei fusese sondat de un satelit rusesc, care căuta situri antice și preistorice. Dacă legendele românești spun că dacii își ascundeau în tuneluri aurul, iar Ghilgames a descoperit la capătul unui astfel de tunel o zonă cu multe pietre prețioase, orașul subteran este și el foarte bogat în aur. În zona numită Vârtoape din Munții Orăștiei, pe o suprafață de aproximativ patru kilometri pătrați există șaptezeci și cinci de gropi conice, de diferite dimensiuni (unele cu diametre de până la șaptezeci de metri), din care pleacă mai multe tuneluri către munții din apropiere (unul ajungând chiar sub sanctuarele din Sarmizegetusa Regia, fiind probabil cel prin care armata

lui Decebal a plecat din calea romanilor, traversând munții în două zile). În zona Vârtoape, aparatele au detectat foarte multe incinte paralelipipedice care comunică între ele, precum camerele unei locuințe, multe dintre ele comunicând cu platoul de deasupra prin drumuri antice. În această zonă și în imediata apropiere se află vestigiile cele mai impresionate ale complexului, inclusiv sanctuare făcute din andezit (piatră pe care astăzi o putem tăia doar cu diamantul), construcții cu o vechime mult mai mare decât cele de la Sarmizegetusa, acolo aflându-se centrul mega-orașului pre-dacic. Nu putem decât să o înțelegem pe Barbara Deppert Lippitz, expert german în tezaur antic, care exclama: „Sunt unul dintre specialiștii cei mai cunoscuți, nu numai în Europa, ci în toată lumea, și spun adevărul. Civilizația dacică este magnifică, iar eu sunt mândră că mă lupt pentru daci, aici, în țara dumneavoastră”. Acest oraș subteran se întindea nu numai sub Sarmizegetusa Regia, ci și sub Simeria (locul de origine al sumerienilor), Tărtăria (unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume) și Deva (zona din care au plecat arienii în Asia). Referiri la acest oraș subteran se întâlnesc și în poveștile grecilor antici, care spun că în tinutul arimilor (adică în aceeași zonă) locuia în vremurile de demult gigantul Typhon, bine ascuns sub pământ. În *Teogonia*, Hesiod scria că în țara Arima trăia Echidna, o creatură jumătate nimfă și jumătate șarpe, ce locuia într-o peșteră adâncă, făcută de zei, ce seamănă cu un palat strălucitor, de unde păzea întreg tinutul. În secolul al IV-lea î.e.n., scriitorul grec Ephoros împărțea locuitorii Pământului în indieni, etioپی, sciți și celti.

El scria că sciții sunt mai vechi în Europa decât elenii, că ei sunt autohtoni în Europa și că ei, mai înainte de toată lumea, au inventat cele trebuiri pentru comoditatea vieții. Platon împărțea aceeași opinie, adăugând că multe dintre cuvintele elene sunt împrumutate de la barbari (adică tracii, denumiți astfel datorită obiceiului lor de a purta bărbi), la care elenii au fost supuși pe alocuri. Scriitorul și medicul grec Clement din Alexandria, care a trăit între anii 150 și 216, aprecia că „elenii au furat filosofia lor de la barbari”, iar Dio Chrysostomos spunea că „geții sunt mai înțelepți decât aproape toți barbarii și mai asemenea grecilor”. De altfel, cei mai importanți filosofi ai Greciei antice erau ionieni sau tracii de origine, cum ar fi Tales din Milet, Anaxagora, Anaximandru, Anaximene, Xenophon, Pitagora, Herodot, Tucidide, Hecateu, Homer, Sofocle, Arhimede, Aristotel sau Platon. În 1923, renumitul elenist francez A. Jardé remarcă „Așa cum istoriile primitive a regiunilor care vor forma Grecia, grecii înșiși nu știu nimic. Până în prezent, solul grec n-a scos la iveală nici o urmă materială a paleoliticului. Cel mai vechi locuitor din Grecia sunt tracii, aparținând timpului neoliticului”. Iustinus, citându-l pe Trogus Pompeius care în 28 î.e.n. a scris o istorie universală în patruzeci și patru de volume, sub titlul *Historiæ Philippicæ et totius mundi origines et terræ situs*, scria despre daci: „Începuturile lor au fost la fel de strălucite precum stăpânirea lor și au devenit vestiți atât prin puterea bărbaților cât și prin cea a femeilor. Neamul sciților a fost întotdeauna considerat cel mai vechi, deși între sciți și egipteni a existat multă vreme o dispută cu privire la vechimea neamului”. O dispută inutilă deoarece, așa cum am văzut, Egiptul predinastic a fost colonizat de daci. Cel mai mare specialist al omenirii în istoria religiilor și a civilizațiilor

umane, Mircea Eliade, clarifica originea dacică a indo-europenilor: „De mai mult de un secol, savanții s-au străduit să identifice patria originară a indo-europenilor, să descifreze protoistoria lor și să stabilească fazele migrațiilor lor. S-a căutat patria originară în nordul și centrul Europei, în stepele Rusiei, în Asia Centrală, în Anatolia etc. S-a convenit azi să se localizeze focarul indo-european în regiunile de la nordul Mării Negre, între Carpați și Caucaz”. Într-una dintre cărțile sale, scriitorul Renato Zamfir remarcă faptul că „descoperirile târzii din Germania și Danemarca (...), cele de pe axa București-Belgrad de la Lepenski-Vir, cele de la Sarmisegetuza din sudul Carpaților Apuseni, cele din sudul Carpaților Meridionali, sau cele de la gurile de vărsare ale Dunării de la Cernavodă, atestă nu numai locuirea permanentă a acestor ținuturi, dar mai mult,

faptul că, aici, agricultura și creșterea animalelor au cunoscut un nivel avansat în comparație cu unele centre ale Orientului. Îndeosebi în Millociu. Ele vin să contrazică această teză presisă și să reazeze adevărul istoric la locurile respective. În localitățile menționate, cu deosebire în zonele sud-estice europene, au fost descoperite, în așa de vite și una de poartă, deci primele animale domestice. Probele materiale descoperite pe suprafețe geografice sau în localitățile de mai sus privesc perioada cuprinsă între anii 9000 și 6000 î.e.n. (...) se poate formula concluzia că formele superioare ale agriculturii și ale creșterii animalelor, respectiv domesticirea, sunt elemente specifice europene sau, cu mai multă exactitate, atlantice și nu, așa cum s-a crezut până nu demult, un import hemillocit de ultimă oră din zona mesopotamiană. Existența neîntreruptă continuitatea milenară a vieții pe întreg teritoriul european (...) se constituie ca o realitate care vorbește nu numai despre continuitate, dar chiar despre primordialitate. În 1968, John Maridale, profesor la Universitatea din Londra, constată: „Cultura neolitică (5500-2500 î.e.n.) bogată din Europa; Antropologul francez Eugène Pittard spunea că strămoșii etnici ai românilor urcă umanitatea până în primele vârste ale reprezentând doar un capitol recent din istoria țării. În Enciclopedia Peoples of All Nations, din 1922-1923, specialistul englez E.C. Davies afirma: Cu mult înainte ca vulturii români să intre pe teritoriul carpato-dunărean, cunoscut azi ca fiind România, exista o civilizație ce își avea

rădăcinile departe, în trecut, din neolitică. Unitatea perfectă a acestei civilizații primitive reiese din perfecta asemănare a armelor de luptă și uneltelor de muncă, a tumulilor și resturilor de vechi locuințe, din Transilvania până la Marea Neagră”. Peruvianul Daniel Ruzo, poate cel mai pasionat cercetător al megalitilor, autorul denumirii de „Civilizația Masma”, declara în 1968, după o vizită în România: „Carpații sunt într-o regiune a lumii în care se situează centrul european al celei mai vechi culturi cunoscute până în ziua de astăzi”. Remarcabile sunt și afirmațiile specialistului american de origine lituaniană, Marija Gimbutas, în Civilizație și cultură: vestigii preistorice în sud-estul Europei: „România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între anii 6500 - 3500 î.Hr., axată pe o societate matriarhală, teocratică, pașnică, iubitoare și creatoare de artă, care a precedat societățile indo-europene patriarhale de luptători din epocile bronzului și fierului. Acești oameni au folosit o scriere sacră începând cu cel puțin sfârșitul mileniului al VI-lea î.e.n. (...) Pe la anul 5500 î.e.n., vechii europeni din

Europa Central- Răsăriteană au dezvoltat un sistem de scriere cu circa 2.000 ani înaintea egiptenilor și a sumerienilor (...). Cele mai vechi descoperiri ale unor obiecte privind semne de scriere au fost făcute la Turdas, apoi la Tărtăria. Este acum cert că scrierea «veche europeană» este mult mai veche decât cea sumeriană, ca atare, comparațiile cronologice cu Sumerul nu sunt cele mai fericite. Folosirea persistentă a acelorași semne, timp de 20.000 ani, este o dovadă a faptului că acestea au o conotație specifică». Profesorul universitar japonez Minoru Nambara, specialist în istoria civilizațiilor, scria: „Maramureșul este satul primordial (...). Este un complex de realități care converg în a simți aici că te afli în satul primordial. Țăranii Maramureșului nu vin de nicăieri. Ai sentimentul că au venit direct din Cer în Maramureș. În alte țări simți, știi că oamenii au venit de undeva, aici nu ai acest sentiment. Aici, în Maramureș, este omul primordial în noblețea sa princiară, nu primitivă, în frumusețea lui de înaltă civilizație". În The Indo-European heritage, profesorii Leon E. Stover și Bruce Kraig vorbesc despre Vechea Europă a mileniului al V-lea î.e.n., care își avea locul în centrul României de astăzi, iar arheologul și filologul australian Vere Gordon Childe, profesor la Universitatea din Oxford, într-o carte din 1993 poziționa leagănul arienilor în spațiul carpato-dunărean. În mod surprinzător, pe 12 august 2013, fostul purtător de cuvânt al Serviciului Român de Informații din perioada 1990 - 1998, Nicolae Ulieru, declara pentru postul Realitatea TV: „Transilvania era centrul acelei entități tradiționale care în anii 6500 - 3500 înaintea erei noastre constituia zona cea mai importantă a culturii europene. Sunt două cărți care atestă faptul acesta. O carte se numește «Civilizație și cultură», a cărei autoare este de origine lituaniană (Marija Gimbutas), care spune că «România este ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6500 - 3500 înaintea erei noastre». Anul acesta a apărut la editura Herald, în primăvara acestui an, o carte a lui Constantin Daniel, un mare orientalist român. Trebuie să subliniez faptul că autorul este de origine evreiască, un evreu mult mai patriot decât mulți dintre români. Cartea se cheamă «Misteriile lui Zalmoxis» și în ea se afirmă următoarea idee, ca idee de bază: «toate miturile elenice existente la greci în epoca clasică erau de origine tracă și traco-getică,

fiind create de traci și inspirate de spiritualitatea tracă». Deci, pentru noi românii, această entitate a Transilvaniei este punctul nodal din care ne tragem și către care ne raportăm tot timpul».

Totuși, indiferent de numărul declarațiilor specialiștilor din întreaga lume, ce au cercetat dovezile istorice, arheologice și lingvistice, dacii rămân ascunși omenirii, istoria lor fiind înlocuită cu cea a unui popor tribal, „ales” de către maleficul zeu Yahweh să conducă lumea. Referindu-se la munții Bucegi, geologul Marian Dumitrescu, specialist în energia pietrelor, spunea: „străinii au știut dintotdeauna că acolo sunt secrete nemaipomenite care pot da stăpânire asupra lumii și a popoarelor”¹. Iar în Secretele Terrei - volumul III, Eugen Delcea constata: „La sfârșit de martie 2002, un oficial «anonim» al NATO a precizat clar că SUA nu vor «Vechea Europă» în organizație, făcând referire la România și Bulgaria (tara unde trăiseră tracii de la sudul Dunării). Această declarație pune în lumină un adevăr complex: cei din Vest știu foarte bine de unde a pornit viața și civilizația în Europa, care le sunt rădăcinile dar nu vor să recunoască acest lucru și cât de ingrați sunt față de părinții care i-au născut, i-au crescut și i-au ocrotit pe vremea când sultanii voiau să-și adape caii în Biserica de la Roma”. Oricât s-ar încerca ascunderea adevărului și distrugerea memoriei colective, a identității naționale, a tradițiilor și a istoriei dacilor, „nici o furtună, nici o invazie, nici un cutremur, nici o ocupație, nici o lovitură, oricât de dureroasă, de nimicitoare, nu a putut să-i clinească pe Românii din Dacia. Nimeni și nimic nu ne va putea smulge din ea”, după cum declara Ion Antonescu, fostul conducător al României între 1940 și 1944. „Ne-am născut aici, suntem cei dintâi așezați aici și vom pleca cei din urmă”, completa el.

„Pierit-au dacii?”, se întreba retoric Bogdan-Petriceicu Hasdeu în titlul studiului său din 1860. Răspunsul nu poate fi decât negativ. Am văzut deja că românii de astăzi nu sunt un popor format din amestecul dacilor cu romanii, ci urmași ai dacilor, primii oameni ai lumii. Continuitatea din spațiul carpato-danubiano-pontic a fost remarcată nu doar de Ion Antonescu, ci și de mulți cercetători, atât români cât și străini. Savantul Constantin Daicoviciu nota: „De când s-a ivit picior de om pe pământul României - cu multe mii de ani înainte de nașterea României, pe amândouă laturile Carpaților a trăit aceeași seminție de oameni, cu forme de viață asemănătoare, vorbind aceeași limbă, având aceleași credințe”.

Poetul și arheologul Cezar Bolliac constata

■ *continuitatea locuirii pe teritoriul României sub forma unui „sir neîntrerupt în civilizația preistorică a Daciei, începând din epoca pietrei lustruite și până în timpurile romane”. La rândul său, istoricul Nicolae Iorga recunoștea: „Pe lângă cei semănați sunt cei crescuți; nou suntem crescuți din pământ (...) Domnia noastră înseamnă o creație istorică solidă, venită dintr-un mare trecut, care trăiește peste toate constituțiile pe care ni le-am dat, trăiește până în epoca noastră (...) Satele dacice nu au făcut decât să-și continue - sub forma*

română - o viață sătească tracă". Considerat de dictatura comunistă drept un poet antinațional, Lucian Blaga le reproșă în 1960 următoarele celor care ne ascund istoria adevărată: „Arheologii și istoricii noștri ne spun că ciobanul nostru se îmbracă aproximativ ca și ciobanul dac. Olarii din cutare sat de munte (...) lucrează probabil la fel cum lucrau acum două-trei mii de ani. În general, tot felul de a fi, ritmul vieții, modul de a gândi, felul de a se purta, diverse acte, de la acela al aratului până la actul aproape ritual al mâncatului, proprii săteanului, fac impresia unui stil statornicit de mii de ani. Atrăgeam luarea aminte asupra unor caracteristici milenare ale descântecelor noastre de vrajă. Anumite formule trebuie să aibă o vechime de mii de ani”. În numerele 140-141 din iulie-august 1986 ale revistei Noi Tracii, P.P. Panaitescu afirma: „Cultura neoliticului din România e creația pelasgilor noștri (...) neoliticul din Dacia e creația oamenilor acestui pământ. Istoricul francez Albert Armând scria în 1936: „Acesta este unul dintre cele mai vechi popoare din Europa și cel mai frumos exemplu istoric de continuitate a neamurilor, fie că este vorba de tracii, de geții sau de daci. Locuitorii pământului românesc au rămas aceiași din epoca neolitică a pietrei șlefuite până în zilele noastre, susținând astfel, printr-un exemplu, poate unic în istoria lumii, continuitatea unui neam”. Deși ungarul se zbat de mult timp să pună mâna pe Ardeal, susținând că au fost primii locuitori ai vechiului tărâm al zellor, în Vechea și noua Dacie din 1791 istoricul maghiar Huszti Andras a fost nevoit să recunoască faptul că „geto-dacii au fost locuitorii cei mai vechi ai Ardealului, Moldovei și Munteniei, fiind foarte viteji și neîntrecuți în luptă” și că

„urmașii geto-dacilor trăiesc și astăzi și locuiesc acolo unde au locuit părinții lor, vorbesc în limba în care glăsuiau mai demult părinții lor”. Se pare că românii, mai ales în zona rurală, încă nu și-au uitat complet rădăcinile. La chestionarele lui Nicolae Densusianu, fiind comuna Mihăiești din Muscel au răspuns: *„nu am venit de nicăieri, ci ne-am pomenit aici”*, iar cei din comuna Cosmesti din județul Galați au afirmat același lucru: *„suntem aici de la începutul lumii”*. Si pentru că e nevoie de dovezi, nu doar de vorbe, acestea sunt oferite de un studiu de paleogenetică realizat între anii 2003 și 2006, care demonstrează că, din punct de vedere genetic, românii de astăzi sunt daci din trecut, teoria latinizării fiind absolut falsă. Cu sprijinul Universității din Hamburg (Germania), doctorul Georgeta Cardos, specialist în genetică, a comparat ADN-ul românilor din prezent cu cel din țesuturile osoase ale unui număr de cincizeci de daci, ce au trăit pe teritoriul României acum cinci milenii. Țesuturile au fost recoltate din peste douăzeci de situri arheologice din întreaga țară. Datele obținute au demonstrat că între actuala populație a României și cea de acum cinci mii de ani există o clară înrudire genetică, fondul de bază dovedind continuitatea populației dacilor sub forma românilor din prezent. Ca o observație suplimentară, locuitorii nordului României au ochi albaștri și păr blond sau roșu iar în vorbire au același accent, indiferent dacă vorbim de Tara Moșilor din vest sau zona Sucevei din est, iar cei din jumătatea sudică a țării au caracteristici fizice diferite, fiind cu pielea mai închisă la culoare, ochi căprui sau negri și păr de la castaniu la negru. Fără îndoială, diferențele fizice se explică prin amestecul dacilor cu populațiile migratoare, ce s-au așezat îndeosebi în sudul României. Cu toate acestea, fondul genetic al dacilor a rămas în românii de astăzi, indiferent de zona în care locuiesc sau de încrucișările cu alte popoare. Prin urmare, la fel ca doctorul Napoleon Săvescu în titlul cărții sale din 2002, putem spune fără teama de a greși că *„noi nu suntem urmașii Romei”*.

„Creațiile religioase ale tracilor și geto-dacilor par să fi împărțit deopotrivă un destin nefericit... Cu excepția câtorva informații prețioase, comunicate de Herodot a propos de scenariul mitico-ritual al lui Zalmoxis, informațiile privind religiile tracă și traco-getă sunt puțin numeroase și aproximative”, constata cu amărăciune Mircea Eliade. *„Ca și celtii, sacerdotii și asceții traci și geto-daci nu se încredințau scrierii”*, continua el. Într-adevăr, se pare că daci foloseau scrisul foarte rar, cel mai probabil fiind utilizat doar de preoți. Lucru absolut logic, de altfel. Scrierea le fusese oferită de către zei, prin urmare doar mediatorii dintre zei și oameni o puteau utiliza. Însă grecii și romanii au notat destule amănunte despre daci, din păcate scrierile rămase sunt puține, fragmentare, cele mai multe transmise la a doua sau a treia mână. Au fost editate de către Academia Română în două volume, unul cuprinzând autori până în secolul al IV-lea, celălalt continuând până în zorii mileniului al II-lea. O culegere de mici dimensiuni a acestor izvoare a realizat în 1939 G. Popa-Lisseanu. La sfârșitul secolului al XIX-lea, Alexandru Papadopol-Calimah, fost prefect al Tecuciului, ministru de externe în timpul lui Alexandru Ioan Cuza și ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice sub regele Carol I, a descoperit două sute optzeci și doi de autori care s-au referit la Dacia în scrierile lor. Papadopol-Calimah a început să-și publice descoperirile în 1872 în revista *Columna lui Traian*, inițiată și condusă de Bogdan Petriceicu Hasdeu, și a continuat timp de patru ani, realizând nouăsprezece articole, care mai târziu au fost cuprinse într-o carte,

intitulată *Scrieri vechi pierdute atingătoare de Dacia*. Intervalul temporal acoperit de ■
autorii

studiați de Papadopol-Calimah este foarte mare, întinzându-se din secolul al VI-lea î.e.n. până în secolul al XIII-lea. Nu s-a scris despre niciun neam al Europei din afara lumii greco-romane atât cât s-a scris despre daci: capitole întregi în lucrări de istorie, cărți complete ori referințe mai mult sau mai puțin ample. Această constatare demonstrează că interesul anticilor pentru neamul dacilor era mult mai mare decât ne-am imaginat. Printre autori se numără celebrii Aristotel, Strabon, Hecateu, poetul Ovidiu, Tacit, Plutarh, Pliniu cel Bătrân și cel Tânăr, Criton, Dio Cassius și împărații Traian, Iulian, Tiberius, Claudius sau Alexandru Macedon. Comparând aceste sute de scrieri cu cele care ne-au rămas, remarcăm că s-au pierdut peste 90% din informațiile despre daci. Cu toate aceste lipsuri, putem totuși să ne formăm o părere despre poporul primordial al omenirii.

Pentru antici, dacii erau înalți, blonzi, cu pielea albă și cu ochi albaștri. Citându-l pe Dio Chrysostomos din primul secol î.e.n., Iordanes l-a descris în secolul al VI-lea ca fiind un popor de războinici savanți care, în răgazul dintre lupte, se îndeletniceau cu filosofia și știința. Dio Chrysostomos mai spunea că „geții sunt mai înțelepți decât aproape totii barbarii și mai asemenea grecilor”. Părintele istoriei, Herodot, îi numea „cei mai viteji și cei mai drekți dintre traci”. Erau nepăsători în fata morții, știind că vor ajunge în împărăția zeului lor, Zamolxe. Soldații plecau la luptă strigând numele zeului și mureau zămbind, cu numele aceluiași zeu pe buze. Un ritual pentru a stimula curajul soldaților era sfintirea cu apa din Dunăre. Înainte de începerea luptei, fiecare dac gusta apa fluviului sacru. Istoricul grec Plutarh spunea că, în vechime, apa Dunării și a Nilului se păstra în vase de aur în visteriile împărăților ca semn de suveranitate și putere, în Legile morale și politice, filosoful grec Pitagora se referea și el la valorile morale ale dacilor: „Călătorește la geți, nu ca să le dai legi, ci ca să tragi învățăminte de la ei. La geți câmpurile sunt fără margini, toate pământurile sunt comune. Si dintre toate popoarele sunt cei mai înțelepți, spune Homer¹ (Legea 1143). Un alt mare filosof grec, trac la origine, Platon, consemna în dialogul Carmides o discuție între filosoful Socrate și Carmides, unde Socrate povestea ce l-a învățat un medic trac: „Zamolxis, regele nostru, care este un Zeu, ne spune că după cum nu trebuie a încerca să îngrijim ochii fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit netinându-se seama de corp. Tot astfel, trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul, și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli - pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă căci, zicea medicul, toate lucrurile bune și rele pentru corp și pentru om, în întregul său, vin de la suflet și de acolo curg ca dintr-un izvor, ca de la cap la ochi. Trebuie deci, mai ales și în primul rând, să tămăduim izvorul răului pentru ca să se poată bucura de sănătate capul și tot restul trupului. Prietene, zicea el, sufletul se vindecă cu descântece. Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflete înțelepciunea”. În lucrarea Getica din secolul al VI-lea, istoricul romanizat Iordanes vorbea despre daci în aceeași termeni apreciativi, susținând că marele preot Deceneu „l-a instruit în aproape toate ramurile filosofiei, căci el era în aceasta un maestru priceput. El l-a învățat morala (...), l-a instruit în științele fizicii (...), l-a învățat logica, făcându-l cu mintea superioară celorlalte popoare (...). Ce mare plăcere ca niște oameni viteji să se îndeletnicească cu doctrinele filozofice, când mai aveau puțin răgaz de războaie. Puteai să- l vezi pe unul cercetând poezia cerului, pe altul proprietățile ierburilor și ale arbuștilor, pe acesta studiind creșterea și scăderea lunii, pe celălalt observând eclipsele soarelui și cum, prin rotația cerului, soarele vrând

să atingă regiunea orientală, este dus înapoi spre regiunea occidentală”.
 *9mBtv^£!5aa^MAceste descrieri sunt în contradicție cu imaginea daco-getului barbar, primitiv, pe care istoricii ne-o inoculează de ceva timp. Romanii îi numeau pe daci „afulisiți dușmani și neam nebiruit”, „neam neînvinș” sau „neîmblânziți geți”. Poetul roman Publius Ovidius Naso, care a fost exilat în cetatea Tomis în anul 9 de către împăratul Augustus (unde a stat opt ani printre daci), scria că „nu există în toată lumea un neam mai sălbatic decât geții; totuși și ei au plâns la suferințele mele”, numindu-i și „neomenosii geți barbari”. Totuși, după victoria împăratului Traian din anul 106, acesta era felicitat de Plinius cel Tânăr într-o scrisoare pentru „victoria ta cea mai mare, cea mai frumoasă și cea mai importantă”. Împăratul chiar și-a schimbat numele din Marcus Ulpius Nerva Traianus în Imperator Caesar Divi Nervae filius Nerva Traianus Optimus Augustus Germanicus Dacicus Parthicus, pentru a scoate în evidență victoriile sale împotriva dacilor, partilor și triburilor germanice, cea mai importantă fiind, așa cum sublinia și Plinius cel Tânăr, cea împotriva dacilor lui Decebal. Cea mai bună

dovadă în acest sens este modul în care romanii au sărbătorit această victorie, organizând lupte de gladiatori timp de o sută douăzeci și trei de zile, în care au jertfit zece mii de oameni și unsprezece mii de animale sălbatice. Ca să nu mai vorbim despre columna lui Traian, acel monument ridicat la Roma de către împăratul roman, pentru a-și celebra victoria. Deși învinși, dacii liberi nu s-au lăsat cuceriti și au continuat raiduri împotriva romanilor multă vreme, până la retragerea completă a acestora din anul 275.

Din păcate, s-a păstrat o foarte mică parte din istoria antică a dacilor. Din puținul care ne-a rămas totuși ne putem da seama de ce erau numiți „*cei mai viteji și cei mai drepți dintre traci*”, „*neam neînving*” sau „*neîmblânziții geți*”, iată câteva exemple:

- Iornandes, episcopul Ravenei, scria în *De Getarum origine et rebus gestis*, citându-l pe Trogus Pompeius, că regele geților, Taunasis, a bătut pe malurile Phasului pe regele egiptenilor, Vesosis, iar Cyrus, împăratul Imperiului Ahemenid, a întreprins un război fatal lui contra reginei geților, Thamiri. Vesosis este o traducere greșită a numelui lui Sesotris, probabil Khakaperre Senusert al II-lea, care a domnit între 1897 și 1878 î.e.n., cel de-al patrulea faraon al celei de-a XII-a dinastii. După ce i-a cucerit pe etiopieni în sud și pe tracii din Europa, faraonul a fost învins de geto-dacii lui Tanausis (probabil numit Tânase în realitate) pe malul Mării Negre, în Georgia de astăzi. Egiptenii au fost gonți până în Egipt, unde doar Nilul și fortificațiile de acolo i-au oprit pe daci să distrugă total armata faraonului. La întoarcerea acasă, o parte din armata învingătorilor a rămas în Orient, acei daci fiind cunoscuți din acel moment sub numele de parti. Acesta este motivul pentru care partii, ca și dacia, aveau ca stindard draconul (ce avea forma unui cap de lup cu gura deschisă, care se continua cu un corp de balaur) iar Decebal, regele dacilor, corespundea cu Pacorus, regele partilor.

- În *Iliada*, Homer a amintit participarea tracilor în războiul troian, despre care se presupune ca a avut loc în secolul al XII-lea î.e.n. Deși nu oferă amănunte despre ei, preferând să se concentreze asupra zeilor și eroilor greci, aflăm detaliiile războiului din *Ciclul epic*, o colecție de lucrări aparținând unor autori străvechi, Proteșilaos, Arctinos, Sofocle și Eschil, care adunaseră pentru posteritate tradițiile preistorice ale poporului lor. Aici îl găsim pe Telef, regele geților, făcând minuni de vitejie în războiul troian. El vine în ajutorul troienilor, este rănit de Ahile și fuge pentru a-și vindeca rănila. Fiul său, Euripil, vine și el în ajutorul troienilor, luptă vitejește provocând mari distrugerii în tabăra grecilor, îl ucide chiar și pe Mahaon, chirurgul cel vestit al grecilor și unul dintre eroii *Iliadei*, apoi cade în luptă. Referindu-se la *Ciclul Epic*, Flavius Philostratus scria prin anul 193 că bătaia de la Troia dintre geți și greci „a fost mai crâncenă decât toate luptele câte au urmat sub Troada și câte au fost vreedată între barbari și între greci, căci ostirea lui Telef era grozavă și vitează nu numai în totalul ei, dar și individualmente, fiind copii voinici ai Dunării din ca rețea lui telef, Hiera, conștia. Misii lăsa u pe greci să debarce, aruncând de pe uscat veneau de dincolo de Istru; se

Proteslau zice apoi că doamna Hiera

săgeți și sulite cu mare furie. Misii zice că și femeile misilor se băteau de călare contra grecilor ca amazoane, și landa această cavalerie de femei...

femeie și cea mai frumoasă din toate câte au fost vestite de frumoase. Si cu toate acestea, Homer nu vorbește nici de viteza misilor, nici de faptele acestora eroice, ca să nu fie femeile mai frumoasă decât Elena și voinic mai mare decât Ahile". În Alea din Arcadia, renumitul templu al Minervei Alea (cel mai frumos și cel mai mare din toate templele Peloponezului), se vedea pe frontonul din timpul lui Pausanias bătaia lui Telef contra lui Ahile pe câmpiile Caicului. Tot după *Ciclul Epic*, amazoana Pentesilea a venit și ea în ajutorul Troiei, murind pe câmpul de luptă sub loviturile lui Ahile. Acesta, pe când o dezbrăca de armura pe care dorea să o păstreze ca trofeu, a rămas uimit de frumusețea amazoanei și a început să o plângă amar. Pentesilea era din Tracia, după cum susține Arctinos. De fapt, după Herodot, tara amazoanelor se afla în Scitia, după gurile Dunării, în stepele din nordul Mării Negre, ferocile luptătoare făcând parte tot din neamul tracilor. În anul 174 încă se mai vedea la Delphi, aproape de fântâna Cassotis, o clădire numită Lesche, în care, într-un tablou, era reprezentată Pentesilea ca o tânără fată, cu un arc scitic și o piele de leopard pe umeri. *Ciclul Epic* amintește și alte amazoane, venite dinspre Marea Neagră și Dunăre în ajutorul grecilor, în momentul în care troienii lui Priam și Hector erau pe punctul de a învinge.

- În *Trecerea galilor din Europa în Asia*, Demetrius din Bizanț scria că, prin 600 î.e.n., cimerienii au fost gonți de masageti (ambele fiind triburi dacice) de pe malurile Mării Negre, așa că au fugit și au cotoplit o parte a Galiei. De teama cimerienilor, mulți gali (numiți și galați) au emigrat. Cei conduși de Sigovese au trecut Rinul iar cei conduși de Bellovese au ajuns în Italia. Ulterior, au rămas multe așezări galice la Dunăre. În 280 î.e.n.,

o armată galică numeroasă a plecat de la Dunăre și a atacat Macedonia și Tracia. Pe teritoriul României, urme ale galilor se întâlnesc în numele localităților Galați (din județul Galați), Galați (în județul Dorohoi), Galatanii (în județul Argeș) și lacul Galateni (în județul Ialomița).

- Acum un mileniu și jumătate, în *Istoria romană și universală*, Hesychius Illustris din Milet afirma că, în anul 657 î.e.n., Byzas, fondatorul Bizanțului, s-a luptat cu geții de la Balcani și cu Odryssees, regele sciților.

Odryssees a atacat Bizanțul, care a scăpat doar pentru că Phidalia, soția lui Byzas, a trimis „dinți de șerpi” contra lui Odryssees, probabil o formă de magie. Aristocrit a scris și el despre un război dintre bizantini și Ateas, regele sciților. La vârsta de 95 de ani, Ateas a fost ucis în luptă contra lui Filip al Macedoniei.

- După cum nota Iornandes în *De Getarum origine et rebus gestis*, citându-l pe Trogu Pompeius, Cyrus, împăratul Primului Imperiu Persan, a întreprins un război fatal lui contra

reginei masagetilor,
Thamiri /Tomyris,

e.n. Herodot spunea că, inițial, Cyrus a cerut-o în căsătorie pe frumoasa refuzat-o. În acest caz, împăratul persilor a încercat să obțină teritoriul

prin anul 530".

regina, propunere pe care e masagetilor prin forță. Cyrus a fost ucis în luptă iar armata lui a suferit pierderi masive, într-o bătălie pe care Herodot a considerat-o cea mai aprigă din lumea antică. Când totul s-a sfârșit, regina l-a decapitat pe Cyrus și i-a păstrat capul într-un vas plin cu sânge, un gest care simboliza potolirea setei de sânge a marelui împărat al persilor. În *Persica*, Ctesias nota că Cyrus cel Mare a fost ucis în timpul asaltului derbicilor, ajutați de sciți și indieni. Preotul babilonian Berossus susținea că Cyrus a fost omorât în timpul luptei împotriva arcașilor dahae din Dahistan (tot de origine tracă), iar Xenophon, în *Cyropaedia*, îi contrazicea pe toți, considerând că regele persilor a murit în capitala sa din cauze naturale.

- Al treilea conducător al Imperiului Persan Ahemenid, Darius I, a fost primul care a îndrăznit să atace tărâmul zeilor, el organizând o expediție militară în Dacia în anul 513 î.e.n. După ce a cucerit coastele estice ale Mediteranei, Darius cel Mare s-a pregătit timp de opt ani pentru expediția în Tracia. S-a spus că toate popoarele tracice s-au supus, mai puțin geto-dacii. În 416 î.e.n., istoricul Ctesias scria în *Istoria Persiei și a*

Indiei că Darius, fiul lui Hystaspes, avea o armată numeroasă, formată din opt sute de mii de soldați. Regele sciților se numea Scitarba iar fratele său, Massa-Geta. Alți istorici susțin că Idanthyrsus era numele conducătorului triburilor unite ale sciților. Istoricul Gibbon spunea că „în Moldova regele Darius a primit de la regele sciților un soarec, o broască, o

corabie și cinci săgeți, alegorie care ne înfățișează o imagine îngrozitoare", alți autori înlocuind corabia cu o pasăre. Deși interpretarea lui Darius a fost una optimistă, un apropiat al său i-a tradus corect mesajul dacilor: „dacă nu vă veți transforma în broaște și să vă băgați în apă, în păsări - pentru a vă pierde în înaltul cerului sau în șoareci ca să intrați sub pământ, atunci nu veți scăpa de săgețile noastre". Împăratul persan nu s-a lăsat intimidat și a căzut în cursa dacilor. Aceștia l-au făcut să îi urmărească într-o zonă pustie, arzând câmpurile și astupând fântânile în urma lor, hărțuind constant armata persană, care a avut astfel ocazia să înfrunte nu doar absența totală a proviziilor și a apei, ci și iarna românească. Enervat la culme, Darius i-a trimis conducătorului dacilor o scrisoare, prin care îi cerea să lupte sau să predea. Idanthysus i-a răspuns că dacii nu vor lupta decât atunci când persii le vor profana mormintele strămoșilor. Împăratul persilor nu a îndrăznit acest lucru, continuând să-i fugărească pe daci. După o lună, armata persană suferise mari pierderi, din cauza oboselii, foamei și bolilor. Astfel încât, deși nu a fost învins în luptă, Darius a fost nevoit să pună capăt unei campanii militare dezastruoase și să se retragă de pe teritoriul dacilor cu coada între picioare.

- În anul 335 î.e.n., înainte de a-și începe celebra campanie în Grecia, Egipt, Persia și India, Alexandru Macedon a atacat Dacia, reușind ceea ce tatăl său, Filip al Macedoniei, nu îndrăzniase (cu patru ani în urmă, Filip i-a învins în Dobrogea pe sciții conduși de Ateas, însă nu a avut curaj să treacă Dunărea). După ce s-a rugat zeilor să îl ierte pentru sacrilegiul de a călca pământul sfânt, a trecut Dunărea în toilul nopții, acolo unde îl aștepta o puternică armată dacă, formată din 10.000 de pedestrași și 4.000 de călăreți, condusă de regele Symos. Respectabilul istoric Arthur Weigall scria despre această expediție a lui Alexandru Macedon: „*Era aventura îndrăzneată care ar fi putut prea bine pune capăt carierei sale încă de la început...* (expediția) *fusese întreprinsă în mare parte pentru a putea afirma că el traversase marele fluviu, care fusese ca o barieră pentru aventurile septentrionale ale lui Filip și formase linia admisă între lumea cunoscută a grecilor și nordul neștiut. Alexandru însuși considera acest fapt ca fiind de mare importanță, căci pe țărmul marelui fluviu (Istru / Danubius / Dunarea) el celebra un impresionant serviciu religios, oferind sacrificii lui Zeus, Herakles și divinității Dunării*”. Deși luați prin surprindere de oastea lui Alexandru, apărută pe neașteptate la adăpostul

întunericii lui, dacii nu s-au pierdut cu firea și au luptat cu îndrăzneală împotriva invadatorilor, însă au fost nevoiți să se retragă spre o așezare fortificată ce se afla la aproximativ cinci kilometri și jumătate. Dacii și-au luat femeile și copiii și au părăsit fortificația, preferând să se îndrepte către munți, motivul fiind, după cum nota istoricul Arrian în *Anabasis Alexandri*, faptul că „*orașul nu era bine întărit*”. Marele cuceritor Alexandru nu a îndrăznit să îl urmărească, ci a preferat să părăsească teritoriul zeilor cât mai repede, chiar în aceeași zi, după ce a prădat bunurile pe care dacii nu reușiseră să le transporte cu ei și a distrus așezarea „*până la temelie*”. Eroica apărare a dacilor în înclăștarea cu oastea macedoneană a produs o puternică impresie în lumea antică, generalul Ptolemaios considerând-o în jurnalul său unul dintre cele mai memorabile momente ale epocii.

- Dacii au reușit să se răzbune pe macedoneni peste nouă ani, pedepsindu-i pentru sacrilegiul lui Alexandru. Zopyrion, guvernatorul Traciei sau doar al zonei Mării Negre, a inițiat o expediție militară împotriva sciților din nordul mării. Trogus Pompeius nota că „*Zopyrion, pe care Alexandru cel Mare îl lăsase guvernator al Pontului, a socotit că e rușinos să stea degeaba și să nu întreprindă el ceva*”. La gura râului Hypanis (Bug), a asediat Olbia (Parutino) însă fără succes, sciții din nordul Mării Negre opunând o rezistență dărză. Zopyrion a hotărât să abandoneze asediul și să se retragă, alegând pentru întoarcere să treacă prin teritoriul dacilor. În momentul în care cei 30.000 de soldați macedoneni au ajuns la Dunăre, dacii i-au atacat și i-au distrus complet, însuși Zopyrion pierzându-și viața. „*Zopyrion, comandantul Thraciei, în timp ce făcuse o expediție împotriva geților, adunându-se pe neașteptate furtuni și vijelii, a fost copleșit împreună cu întreaga armată*”, scria Curtius Rufus în *Historia Alexandri*. Cronicarii spun că Alexandru Macedon a fost profund mâhnit la auzul vestii înfrângerii lui Zopyrion, însă a ales să-și continue expediția în Orient, evitând să se întoarcă în Dacia pentru a-i pedepsi pe ucigașii guvernatorului său.

- După moartea lui Alexandru cel Mare, Lisimah a devenit regele tracilor vecini cu Macedonia, acea mică parte a nației care era deja supusă lui Filip și Alexandru. După ce i-a cucerit pe odrizi, Lisimah i-a atacat pe geții conduși de Dromicete. Fiind învins, Lisimah a fugit iar fiul său, Agatocles, a rămas prizonier. După opt ani, Lisimah s-a întors cu o armată mai numeroasă, dar a fost din nou înfrânt și chiar capturat. Dus la Helis, cetatea de scaun a

lui Dromichete, Lisimah a fost nevoit să încheie o pace rușinoasă cu regele dac, cedându-i teritoriul de peste Dunăre. Ba, mai mult, i-a dat-o lui Dromichete de soție pe propria sa fiică. După unii istorici, Lisimah a căzut prizonier iar fiul său, Agatocles, a negociat și încheiat un tratat cu Dromichete, pentru a-și elibera tatăl.

- în anul 82 î.e.n. și-a început domnia Burebista, care a unificat toate triburile dacice, formând regatul Dacia. Unificarea s-a terminat prin anul 59 î.e.n., când Burebista a început o campanie militară împotriva celtilor de pe Dunărea Mijlocie, din Bazinul Panonic. Apoi a eliberat cetățile de pe malul Mării Negre, aflate sub ocupație romană. De aici a organizat expediții până în Macedonia și Iliria, devenind „*cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia*”, cum îl numește o inscripție greacă. Centrul statului dac se afla în munții Orăștiei, unde

Burebista a construit cetăți precum Costești, Blidaru, Căpâlna și Sarmizegetusa, ultima devenind până la urmă capitală a regatului. Tăblițele de la Sinaia susțin că numele regelui dacilor era Boerovisto sau Boeroviseto, el fiind poreclit și Visica („Pisica”). Era un mare iluminat care vorbea cu zeii, părinții lui se numeau Remio și Coeza, iar soția sa, cu care a avut șase copii, se numea Genucia. În *Geografia*, Strabon spunea că Burebista „*și-a luat ca ajutor pe Deceneu, un bărbat vrăjitor, care umblase multă vreme prin Egipt, învățând acolo unele semne profetice, datorită cărora susținea că tălmăcește voința zellor. Ba încă, de la un timp era socotit și zeu, așa cum am arătat când am vorbit de Zamolxe. Ca o dovadă de ascultarea ce i-o dădeau geții este și faptul că ei s-au lăsat înduplecați să-și stărpească viile și să trăiască fără vin*”. Deceneu l-a convins pe Burebista ca primul an al calendarului dac să fie considerat anul nașterii Gemenilor Divini (adică 713 î.Hr.), iar cel de-al 666-lea (47 î.Hr.) să fie anul reformelor politico-religioase. În timpul războiului dintre Caesar și Pompei, Burebista s-a aliat cu cel din urmă, care însă a fost înfrânt și ucis ulterior în Egipt. După această victorie, Caesar a planificat o campanie împotriva Daciei, însă a fost ucis în anul 44 î.e.n. La fel și Burebista, după o lună și jumătate. Tăblițele de la Sinaia susțin că marele preot Deceneu este cel care l-a trădat pe marele rege dac, dându-l pe mâna romanilor. Tot din cauza intrigilor lui Deceneu s-a sinucis Dapix, fiul cel mic al lui Burebista. Aceleași tăblițe spun că, după moartea regelui, tara sa a fost împărțită între cei cinci fii ai săi rămași în viață. Deceneu a primit și el o parte a Daciei, devenind rege al Ardealului.

- Conform istoriei vieții împăratului Octavius Augustus, scrisă chiar de el însuși, Iulius Caesar pregătea o expediție împotriva dacilor conduși de Burebista (Burebista). Conducătorul expediției trebuia să fie Octavian, pe care Caesar l-a trimis înainte, să-l aștepte la Apollonia. Octavian a așezat o flotă puternică pe Dunăre și tabere permanente pe maluri, pentru a opri năvălirile dacilor. În aceste incursiuni au fost omorâți trei șefi ai dacilor și mulți soldați. Uimite de puterea lui Octavian, toate neamurile sciților i-au trimis în două rânduri soli pentru a dobândi amicitia sa și a poporului roman. Însă împăratul roman a modificat adevărul, ridicându-se în slăvi pentru a-și sublinia „măreția”. În realitate, profitând de moartea lui Iulius Caesar, dacii au trecut Dunărea și au năvălit asupra provinciilor romane, devastând și ocupând Macedonia. Senatul roman s-a cutremurat de spaimă și a adunat o armată numeroasă pentru a-i respinge. Mai târziu, Octavian a făcut tot posibilul să încheie o alianță cu dacii, pentru a fi sigur că nu și-i transformă în dușmani. Istoricul Marcus Antonius, citat de Suetoniu, scria că Octavian ceruse de sot pentru fiica sa, Iulia, pe Cotizo, regele geților, și că totodată el voia să ia de nevastă pe fiica aceluiași rege: „*Octavian a făgăduit-o pe Iulia mai întâi fiului său Antonius, apoi lui Cotiso, regele geților, și că tot atunci a cerut, în schimb, în căsătorie, chiar pentru el pe fiica regelui*”. Despre Cotiso,

al cărui regat era în zona munților dintre Banat și Oltenia, autorul antic Florus ne spune că obișnuia să atace garnizoanele romane din sudul Dunării atunci când fluviul era înghețat, iar tăblițele de la Sinaia sugerează că a fost unul dintre cei mai mari eroi ai Daciei.

- Profitând de războiul civil izbucnit la moartea împăratului roman Nero, în anii 68 - 69 dacii s-au aliat cu sarmatii și au invadat Moesia. Respinși de romani, ei s-au întors în anul 85, aliați cu sarmatii și bastarnii. În anul următor, împăratul Domitian a fost nevoit să își facă apariția personal pe frontul din Moesia. În anul 87, Domitian l-a trimis pe prefectul Cornelius Fuscus să atace Sarmizegetusa, capitala dacilor. Acesta a traversat Dunărea pe un pod de vase cu cinci - șase legiuni și a fost înfrânt la Tapae de către dacii conduși de Diurpaneus. Cu doi ani în urmă, acest conducător al armatei dacilor îl învinsese și decapitase pe Oppius Sabinus, guvernatorul Moesiei. Temându-se de represaliile romanilor, regele dacilor, Duras, i-a cedat tronul lui Diurpaneus, care se remarcase deja în lupte. Cu această ocazie, noul rege și-a schimbat numele în Decebalus. În anul următor, Decebal a înfruntat tot la Tapae o armată romană condusă de generalul Tettius

Iulianus. De această dată romanii au învins însă, din cauza ^■■dificultăților întâmpinate de

armata sa, împăratul Domitian a fost nevoit să încheie cu Decebal o pace rușinoasă. Pentru prima oară în istoria sa, Imperiul Roman avea să plătească tribut dacilor. Sfântul Isidor de Sevilla (560 - 636), unul dintre părinții apusei ai creștinismului, scria: „*Roma însăși, învingătoarea tuturor popoarelor, a trebuit să slujească supusă și să primească jugul triumfului getic*”. Această situație umilitoare a fost unul dintre motivele pentru care împăratul Traian a început o expediție împotriva dacilor, după cum consemna istoricul roman Dio Cassius: „*După o ședere de câțiva timp la Roma el întreprinde o expediție contra dacilor. Gândindu-se la faptele acestora, era mahnit din cauza tributului pe care romanii trebuiau să-l plătească în fiecare an, și văzând cum puterea și îngâmfarea dacilor sporesc necontenit*”. Profitând de banii și inginerii romanilor, Decebal și-a echipat și instruit armata și a inițiat un vast program de construcții civile și militare, îndeosebi în zona Munților Orăștie. În același timp a început să stabilească relații cu popoare inamice Imperiului Roman. Tăblițele de la Sinaia oferă informații inedite despre Decebal, susținând că Diego și Vezino erau copiii săi, iar sora sa se numea Geopyr („Giuvaier”). Ea a luptat alături de bărbați, în fruntea femeilor dace (ca niște veritabile amazoane), împotriva romanilor lui Traian.

- în anul 101, Traian a pătruns în Dacia cu 150.000 de soldați. L-a învins pe Decebal la Tapae apoi, în anul următor, la Nicopolis și la Adamclisi. Decebal a fost obligat să încheie o pace zdrobitoare pentru Dacia, care îl

obliga să ^~wStt^~EHTi^dărâme zidurile cetăților, să cedeze o serie de teritorii și să renunțe la independență în politica externă. Însă această pace a fost văzută de ambele tabere doar ca un armistițiu. După ce Apolodor din Damasc, cel mai vestit inginer al epocii, a terminat de înălțat un pod peste Dunăre, în anul 105 legiunile romane l-au folosit pentru a invada din nou Dacia. Abandonat de aliați și atacat prin Banat, Valea Oltului și Moldova, Decebal a fost nevoit să se retragă în capitala Sarmizegetusa. În ciuda rezistenței eroice, cetatea a fost cucerită și distrusă. Regele dacilor a reușit să părăsească cetatea, probabil printr-un tunel subteran, încercând să continue rezistența în interiorul țării, însă a fost urmărit de cavaleria romană și încercuit în cele din urmă. Pentru a nu cădea viu în mâinile dușmanilor, regele dacilor s-a sinucis. Conform tăblițelor de la Sinaia, Decebal și-a luat viața în Valea Jiului. În urma acestei înfrângeri, o parte a teritoriului său a fost transformată în provincie romană, fiind numită Dacia Felix. Traian a construit o nouă capitală, numită Ulpia Traiana Sarmizegetusa, și-a imortalizat victoria pe Columna lui Traian din Roma și pe un monument triumfal de la Adamclisi din Dobrogea, iar cu aurul capturat de la daci a salvat Imperiul Roman de la faliment.

- Istoria oficială susține că, din cauza atacurilor repetate ale dacilor liberi, împăratul Aurelian a hotărât în 271 retragerea trupelor romane din Dacia, retragere încheiată după patru ani. Însă, cu treisprezece ani înainte, generalul Regalian, urmaș al lui Decebal, a declarat independent statul Daciei, rupându-se de Imperiul Roman. Pentru a apăra hotarele Daciei cât mai eficient, Regalian a încheiat alianțe cu vecinii din nord-vest, nord și est, cum ar fi goții, herulii sau tarvingii, popoare mereu pregătite pentru o invazie în provinciile romane de la granițele Daciei. Apoi a coordonat și sincronizat răscoale în provinciile Raetia, Gallia, Britannia și Egipt, încât

309/901

puterea Imperiului Roman să nu mai poată fi concentrată asupra Daciei. Regele Regalian și-a stabilit capitala la Sarmizegetusa, și-a creat o monedă proprie, care a înlăturat dinarul roman (după cum confirmă și istoricul american Paul Mac Kendrick în *Pietrele dacilor vorbesc*). Vechii istorici susțin că statul dac al lui Regalian avea o limbă bine cristalizată și o religie monoteistă, zalmoxianismul. Împăratul roman Gallienus nu a avut de ales decât să accepte autonomia Daciei, așteptând momentul prielnic pentru a-l înlătura pe Regalian. Acesta a fost ucis în august 268 la instigarea fraților săi roxolani, care nu vedeau autonomia cu ochi buni. După moartea sa, românii s-au întors în Dacia, însă peste numai trei ani împăratul Aurelian a hotărât retragerea trupelor, din cauza dacilor care continuau lupta cu cotropitorii. În tăblițele de la Sinaia este menționat cel mai important conducător dac de după Decebal, sugerat de poemul germanic medieval *Cântecul Nibelungilor* sub numele Ramunc și Sigheh. În textele de la Sinaia, eliberatorul Daciei, cel ce a inițiat întoarcerea la vechile tradiții, este numit Romanh, Romansie, Lomanh și So Lomonius („Cel Luminos”). Cum povestea lui Regalian este identică cu a lui So Lomonius, putem presupune că sunt una și aceeași persoană. În plus, Regalian nu pare un nume dacic ci, mai degrabă, unul atribuit eliberatorului Daciei de către romani. Prin urmare, așa cum susțin textele descoperite la Sinaia, numele său real ar putea fi Romanh sau Romansie.

Deși falsificatorii istoriei încearcă să ne inoculeze ideea aberantă că Dacia a dispărut după cucerirea lui Traian,

%

după acel moment formându-se poporul ^{Harta} **Daciei din 1542** român, stabilit în cele trei regiuni românești (Moldova, Transilvania și Tara Românească), adevărata istorie ne arată că denumirea de Dacia s-a păstrat până în 1859, când marile puteri au hotărât ca dacii să se numească români și să se considere urmași ai Romei antice, pentru a uita că sunt cel mai vechi popor din lume. Tot atunci s-a stabilit ca numele țării să fie România, în defavoarea

celui folosit de mii de ani, Dacia. Din păcate pentru acești falsificatori, au supraviețuit câteva dovezi ce atestă faptul că cele trei mari regiuni așa-zis românești (Moldova, Ardealul și Valahia), deși separate de granițe în mare parte a istoriei, erau considerate părți ale Daciei. Într-o hartă din 1542, gravată pe o placă de lemn de către sasul Ioan Honterus apoi publicată în atlasul său personal, denumit *Rudimenta Cosmographica*, România de astăzi apare sub numele de Dacia. Într-o hartă realizată de Ortelius în anul 1595 apare aceeași denumire, la fel și într-un atlas din 1720. Ioan Baptista Castaldo, marchiz de Cassano,

comandantul trupelor "a'ta Daciei din 1669 imperiale hansburgice care ocupaseră Ardealul în 1551, s-a implicat în anul următor în înlăturarea lui Ștefan Rares din Moldova și a lui Mircea Ciobanul din Valahia, pentru a aduce cele trei provincii dacice sub stăpânirea directă sau măcar sub influența imperială. În acest sens, a bătut o medalie cu chipul său, pe revers notând „*Svabactae Daciae restitutori optimo*”, adică „Restauratorul cel mai bun al Daciei zdrobite”. Polonezul Stanislaw Sarnicki afirma că Despot Vodă plănuia să reunească regatul

dacilor. Principele Sigismund Báthory încerca să-și impună stăpânirea în Moldova și Valahia, pe lângă Ardeal, *„într-un cuvânt întreaga Dacie”*, după cum nota istoricul său, János Decsi Baranyai. În tratatul încheiat în 1595, împăratul Rudolf al II-lea îi permitea nu doar să fie principele Transilvaniei, ci *„și al ambelor Dacii”*. În 1919, Nicolae Iorga nota: *„Izvoarele contemporane spun ca Báthory se considera ca rege al celor trei provincii reunite într-o Dacie care n-ar fi fost românească, ci tocmai împotriva ideii naționale românești, o Dacie care, dacă ar fi rămas, Dacia noastră nu s-ar fi ivit, niciodată n-am fi trăit s-o vedem cum este acuma”*. Conform

cronicilor turcești, austriece și maghiare, Mihai Viteazul, cel care a reunificat în anul 1600 cele trei provincii dacice, este numit „*Restitutor Daciae*” („Restauratorul Daciei”). Alte documente îl consemnează ca „*Malus Dacus*” („Dacul cel rău”). În două scrisori din 1600, adresate lui Mihai, reprezentanții de frunte ai funcționarilor superiori imperiali din Boemia îl numesc „*supremo Exercitus in partibus Dacis ductori et praefecto*” („lider și comandant al armatei în acele părți ale Daciei”), Valahia fiind „*Thraciae et Daciae partibus*” („parte din Dacia și Tracia”). Într-o scrisoare din 1603, Ioan Jezernyczky adresează o cerere împăratului Rudolf al II-lea, povestindu-i o întâmplare ce a avut loc „*după ce Mihai Voievod a redobândit Dacia, supunând-o sceptrului Maiestății Voastre*”. Câțiva ani mai târziu, istoricul francez Jacques Augustin de Thou folosea denumirea de Dacia pentru fiecare dintre cele trei regiuni așa-zis românești. În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, germanul Ioan Bisseli scria că, după supunerea Transilvaniei în octombrie 1599, Mihai Viteazul „*trimise împăratului și cheile Daciilorca semn de deplină supunere*”. În decembrie 1627, cardinalul maghiar Péter Pázmány înregistra declarația explicită a principelui ardelean Gábor Bethlen, care se dorea „*rex Daciae*” („rege al Daciei”), înglobând Moldova și Valahia sub autoritatea Porții otomane. Dimitrie Cantemir, domn al Moldovei în 1693 și între 1710-1711, pe lângă *Descrierea Moldovei* a scris și *Istoria Daciei vechi și noi*, o carte „dispărută” ca prin minune, la fel ca multe altele ce conțin adevărul despre daci. În lași, la mănăstirea Golia se află mormântul Sultanei Racovită din 1753, soția domnitorului Mihail Racovită. Pe placa de marmură a mormântului se poate citi: „*Nici pământeană, nici din Dacia nu sunt*

Byza mea, născătoare de bărbați glorioși, îmi este patria.

M-a născut Gheorgheos soției sale și mamei mele Eufrosina.

Numele meu este Sultana cea cu viața scurtă

Si am fost soția lui Mihail Racovită,

A Domnitorului înțelept al Dacilor și Misienilor.

Într-o biserică veche din curtea Catedralei Mitropolitane din Iași este îngropată una dintre fiicele lui Grigore Ghica, domnitor al Moldovei și Valahiei. Pe piatra ei de mormânt din 1738 stă scris:

„Aici zace sub pământ după moartea ei

Preastrălucita domniță, nobila Smaranda,

Fiica piosului egemon al întregii Dacii,

Domnul Grigore Ghica, fruntașul celor din Byza

Atât pentru strălucirea neamului, cât și pentru pioșenie”.

În timpul revoluției din 1821, Tudor Vladimirescu întreba într-o scrisoare adresată rivalului său, Alexandru Ipsilanti, conducătorul Eteriei grecești: „*Ce au dacia de câștigat de la greci? Ce au dacia în comun cu grecii?*”. Abia în 1859, când marile puteri au îngăduit unirea

Moldovei și Valahiei, au impus adoptarea numelui România, în defavoarea Daciei. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza nu a avut de ales decât să accepte acest

compromis, considerând ESHflnHHHB că unitatea teritorială este mai importantă decât denumirea țării. Adoptarea acestui nume a fost una fără probleme, ținând cont că dacii se mai autodenumeau și rumăni / rămăni. Aceste nume nu au absolut nicio legătură cu Roma, așa cum ar vrea falsificatorii istoriei să credem, ci provin de la Romanh, Romansie, Lomanh, So Lomonius sau Regalian, eliberatorul Daciei, care le-a reintrodus dacilor în anul 258 vechea religie, anterioară zamolxianismului, bazată pe cultul Soarelui. Arheologii au descoperit urme ale acestui cult pe întreg teritoriul Daciei, aparținând chiar epocii de piatră. La nivel global, tabăra zeităților lui Enlil era asociată cu Soarele, iar cea a lui Enki cu Luna. Akkadienii îl mai numeau pe Enlil Ramman, nume preluat de indieni sub forma Rama / Ram în epopeea *Ramayana* și în zoroastrism ca Raman. Unul dintre cele mai importante triburi dacice a preluat numele acestei divinități, membrii săi fiind cunoscuți în toată lumea antică sub numele de rămi, rămi, ramni, rahmani, ramani, arimani, arimaspi sau arimi. Eliberatorul Daciei și-a însușit și el numele divinității sale, într-o formă modificată. La fel a procedat și poporul său reîntors la vechea tradiție, adoptând nume precum rămi, rămăni sau rumăni (mai ales în Valahia, numită și Tara Rumânească), pe lângă cel de daci. În *Letopisețul Țării Moldovei*, Grigore Ureche amintește că „noi de la Râm ne tragem”, nume care nu indică Roma, ci pe zeitatea Ram / Rama / Raman. Acesta este motivul pentru care dacii au adoptat cu ușurință creștinismul în secolul al nouălea, biblicul Iisus și Raman fiind una și aceeași zeitate.

Faptele de vitejie ale dacilor au continuat și după izgonirea romanilor, demonstrând astfel continuitatea celui mai vechi popor din lume. Invadați de numeroase nații și chiar conduși uneori de străini, dacii au dat dovadă de vitejie, reușind unele dintre cele mai importante victorii din istoria mondială, întocmai ca în antichitate, lată câteva dintre ele: - în anul 1185, frații valahi Ioan și Petru Asan din munții Haemus (din Bulgaria) au organizat o răscoală împotriva Imperiului Bizantin. Inițial, armata vlaho-bulgară a fost înfrântă. Însă, cu ajutorul cumanilor, frații Valahi s-au întors și au inițiat o amplă campanie de prădare a Traciei, forțându-l pe împăratul Bizanțului să organizeze o nouă expediție armată împotriva lor. Oastea bizantinilor a fost surprinsă într-o trecătoare de către răsculați, fiind căt pe ce să-și piardă viața acolo chiar și împăratul. Această victorie a întărit poziția Asanestilor, care au rămas stăpâni peste țara dintre Dunăre și Balcani. Cel de-al treilea frate, Ionitza Asan, a întins granițele statului pe care îl conducea, obținând recunoașterea oficială atât a Bizanțului, cât și pe cea a papei. Astfel, valahii au reușit performanța de a crea un stat chiar în coasta celui mai mare imperiu al vremii, cel bizantin.

- În anul 1323, domnitorul Valahiei, Basarab I, l-a sprijinit pe regele bulgar Mihail Sisman în lupta împotriva Imperiului Bizantin. Pe 28 iulie 1330, voievodul valah a luptat din nou alături de regele bulgar la Velbuzd, de

3 dată împotriva regelui sârb Ștefan Decanski, unul dintre aliații lyHHsfllEregelui Ungariei, Carol Robert d'Anjou. Hotărât să îl îndepărteze de la domnie pe rebelul Basarab, regele ungar a pătruns în Valahia cu o armată formată din 30.000 de cavaleri, mult mai mare decât cea a dacilor valahi. După ce armata ungarilor a cucerit Severinul și a incendiat

Curtea de Argeș, bolile și lipsa hranei, cauzate de pustiirea pământurilor de către Basarab, l-au obligat pe Carol Robert să se retragă. La întoarcere, pe 9 noiembrie 1330, în trecătoarea de la Posada, Basarab a lansat atacul împotriva ungarilor, care au pierdut mii de cavaleri încă din prima zi a luptelor. Măcelul a durat patru zile, aproape toți ungurii fiind uciși la Posada în cea mai rușinoasă înfrângere din istoria Ungariei. Regele Carol Robert s-a salvat doar după ce și-a schimbat hainele cu Desev, un membru al găzii sale personale, „cel pe care valahii crezându-i însuși regele l-au ucis cu cruzime”, după cum nota chiar monarhul ungar. Visul Ungariei de a atinge Marea Neagră se sfârșise pentru totdeauna, iar Basarab I a domnit pe tronul Valahiei timp de patruzeci și doi de ani.

- În 1389, Mircea cel Bătrân, domnitorul Valahiei, i-a oferit sprijin armat iiiiH; ^ffiUcneazului sârb Lazar, în lupta de la Kossovopolje, împotriva turcilor. Deși creștinii păreau să aibă sorti de izbândă, ucigându-l chiar pe sultanul Murad, fiul acestuia, Baiazid Ilderim („Fulgerul”) a transformat retragerea inițială într-o victorie strălucită. Așteptându-se la răzbunarea turcilor, Mircea a consolidat linia Dunării prin ridicarea unei cetăți la Giurgiu și fortificarea celei de la Turnu. Pe 10 decembrie 1389 a încheiat un tratat de alianță cu regele polonez Vladislav Iagello și unul cu suveranul ungar Sigismund pe 17 martie 1390. După cucerirea Bulgariei din 1393, Baiazid a hotărât să invadeze Valahia. După ce au cucerit Silistra, turcii au traversat Dunărea și au ocupat Turnu, înaintând apoi spre Argeș. Pe 10 octombrie 1394, la Rovine a avut loc confruntarea dintre valahi și otomani, o bătălie cruntă și sângeroasă, în care voievodul Mircea a ieșit învingător. În *Scrisoarea III*, Mihai Eminescu descria astfel lupta: „Și abia plecă bătrânul... Ce mai freamăt, ce mai zbucium! Codrul clocoti de zgomot și de arme și de bucium,

Iar la poala lui cea verde mii de capete pletoase,

Mii de coifuri luctoare ies din umbra-ntunecoasă;

Călăreții umplu câmpul și roiesc după un semn Și în caii lor sălbatici bat cu scările de lemn,

Pe copite iau în fugă fața negrului pământ,

Lănci scânteie lungi în soare, arcuri se întind în vânt, Și ca nouri de aramă și ca ropotul de grindeni, Orizontu-ntunecându-l, vin săgeți de pretutindeni, Văjâind ca vijelia și ca plesnetul de ploaie...

Urlă câmpul și de tropot și de strigăt de bătaie, în zadar striga-mpăratul ca și leul în turbare,

Umbra morții se întinde tot mai mare și mai mare; în zadar flamura verde o ridică înspre oaste,

Căci cuprinsă-i de pieire și în față și în coaste,

*Căci se clatină rărite șiruri lungi de bătălie;
 Cad asabii ca și pâlcuri risipite pe câmpie,
 în genunchi cădeau pedestri, colo caii se
 răstoarnă, Când săgețile în valuri, care
 șuieră, se toarnă și, lovind în față,-n spate,
 ca și crivățul și gerul,
 Pe pământ lor li se pare că se năruie tot
 cerul... Mircea însuși mână-n luptă vijelia-
 ngrozitoare,
 Care vine, vine, vine, calcă totul în
 picioare; Durduind soseau călării ca un zid
 înalt de sulii, Printre cetele păgâne trec
 rupându-și large uliți; Risipite se-mprăștie
 a dușmanilor șiraguri,
 Și gonind biruitoare tot veneau a țării steaguri,
 Ca potop ce prăpădește, ca o mare
 turburată - Peste-un ceas păgânătatea e
 ca pleava vânturată. Acea grindin-oțelită
 înspre Dunăre o mână,
 Iar în urma lor se-ntinde falnic armia română".*

Deși victoria lui Mircea a fost categorică, ea nu a putut împiedica înaintarea armatei turcești mult superioară numeric, astfel încât valahii s-au retras spre Argeș, unde au fost înfrânți. Cu toate acestea, prin prisma victoriei de la Rovine, Mircea cel Bătrân a devenit primul european care a ieșit cu capul sus dintr-o înfruntare cu Imperiul Otoman.
 - După ce a refuzat să le mai plătească turcilor tribut, profitând de obiceiul acestora de a nu duce războaie iarna, Vlad Tepes, domnitorul Valahiei, a trecut tot malul stâng al Dunării prin foc, sabie și teapă. Cronicarii săi au menționat 1.350 de turci trași în teapă la Oblucitia și Nevoșelo, 6.840 la Disrstor, Cartai și Dripotrom, 630 la Turtucaia, 6.414 la Giurgiu, 1.460 la Ragova, 749 la Novigrad și Sistov și doar 210 la Marotiu. într-un amestec

de furie și groază, sultanul Mahomed al II-lea, supranumit „Cuceritorul”, ordonat strângerea celei mai mari armate musulmane de până atunci, formată din 250.000 de luptători, conform cronicarului Chalcocondil. Balbi, ambasadorul venetian la Stambul, nota că Vlad deține o armată de maxim

30.000 de soldați, în timp ce Petrus Thomasio scria că valahii aveau doar 22.000 de războinici. În fața unei armate mult superioare (doar) numeric, Tepes a aplicat vechea tactică dacică a hărțuirii: pustiirea pământului,

30.1 otrăvirea fântânilor și atacarea detașamentele lor turcești. După hrană. în noaptea dintre 17 și 18 iunie 1462, Vlad Tepeș a demonstrat un curaj unic în istoria omenirii, inspirându-se din tacticile tracului Spartacus. Astfel, domnitorul și cei mai buni osteni ai săi s-au îngrădat în bazine turcești, adăpostul nopții au măcelărit gorpii spahiilor din Anatolia. Finta lor era cortul sultanului, însă, din nefericire, Mahomed nu dormea în acea noapte în cortul său. Vlad și luptătorii săi s-au retras în viteză, lăsând în urmă o tabără otomană aflată în agonie. În lupta finală de la Chilia, domnitorul Valah a zdrobit un întreg corp de armată turcesc, pierderile turcilor fiind de 50.000 de oameni. Învingerea unei oști distruse de valași a înfrumusețat secolele și poezia. Sultanul a notat că se retrăgea până nu își pierde și restul oamenilor. După această victorie, Vlad a zdrobit armata fratelui său vitreg, Radu cel Frumos, lăsând de reușit să se salveze prin fugă. Însă 30.000 de turci nu au fost la fel de norocoși.

- în 1467, deoarece Ungaria dorea pe tronul Moldovei un domnitor care să-i reprezinte interesele, regele Matia Corvin a plecat spre teritoriul condus de Ștefan cel Mare, în fruntea unei armate formate din 40.000 de cavaleri. Pe 19 noiembrie, ungurii au devastat târgul Trotusului, urmând Bacăul și Romanul. Pe 15 decembrie, alături de doar 12.000 de osteni, Ștefan cel Mare a asediat Romanul, locul de campare al armatei ungare, după ce a incendiat orașul din toate părțile. După lupte violente, ungurii au început să se retragă în

dezordine, până și regele lor fiind rănit grav de o săgeată cu trei vârfuri și de către o sulită. Doar indecizia vornicului Isaia de a ataca acolo unde Ștefan îi ordonase să o facă l-a ajutat pe Matia Corvin să rămână necapturat și să ajungă în Ungaria alături de rămășițele armatei sale. În anul următor, Ștefan cel Mare a pătruns în Ardeal și a distrus trupele ungurești de acolo, demonstrând că pe tronul Moldovei se afla un dac adevărat.

- După ce pe tronul Valahiei a urcat Tepeș Vodă, un aliat al lui Ștefan cel Mare, sultanul Mahomed al II-lea și-a dat seama că era pe cale de a-și pierde influența în țările dacice. Uitănd ce a pătit cu doar câțiva ani în urmă, când a fost învins de Vlad Tepeș, sultanul a trimis în Moldova o armată imensă, numărând aproape 120.000 de oameni, condusă de Soliman Pasa. Aflând de planurile turcilor, Ștefan a cerut ajutorul vecinilor săi creștini, adunând pe lângă cei 40.000 de moldoveni ai săi încă 1.800 de cavaleri

^■■KdHJKZungurii și 5.000 de secui din Ardeal. Apoi, urmând vechiul obicei dacic, a pustiit totul în calea atacatorilor, îngreunându-le acestora înaintarea. Pe 10 ianuarie 1475, în mlaștinile din jurul Vasluiului, Ștefan cel Mare a atacat frontal uriașa armată a turcilor, în timp ce un detașament ascuns în pădure din apropiere a năvălit din spate, prinzându-i pe otomani ca într-o menhină. Cuprinși de panică, turcii au început să se calce în picioare, în

speranța că vor scăpa cu viață, lupta transformându-se în scurt timp într-o urmărire presărată cu zeci de mii de victime. Cronicarul polonez Ian Dlugosz nota: „foarte puțini turci și-au găsit mântuirea prin fugă, căci chiar și aceia care au fugit și au ajuns la Dunăre au fost uciși acolo de moldoveni, care aveau cai mai iuți, sau au fost înecați de valuri. Aproape toți prizonierii turci, afară de cei mai de frunte, au fost trași în teapă. Cadavrele celor uciși le-a ars, iar câteva grămezi cu oasele lor se văd până astăzi și sînt mărturie veșnică a unei victorii atât de însemnate. Toată oastea lui - Ștefan cel Mare - s-a îmbogățit foarte tare din prada luată de la turci, aur, argint, purpură, cai și alte obiecte prețioase". Cea mai mare înfrângere a Islamului în fața unei armate creștine l-a determinat pe papa Sixt al IV-lea să îl numească pe Ștefan cel Mare „principele creștinătății" și să îi scrie: „faptele tale săvârșite până acum cu înțelepciune și vitejie contra turcilor necredincioși, dușmanii noștri, au adus atîta celebritate numelui tău, încît ești în gura tuturor și ești de către toți foarte mult lăudat". După dezastrul de la Vaslui, însuși sultanul Mahomed a venit în Moldova, în fruntea a 160.000 de soldați. Prima luptă, de la Pârăul Alb - Războieni, a fost câștigată de otomani pe 26 iulie 1476, Ștefan fiind nevoit să se retragă. Sultanul a înaintat spre Suceava, însă nu a reușit să cucerească cetatea din cauza foamei, ciumei, rezistenței îndârjite a cetățenilor și a loviturilor date de oastea de manevră a lui Ștefan. Mahomed al II-lea a fost nevoit să părăsească Moldova și să se retragă peste Dunăre. Un martor ocular nota că „sultanul a părăsit

țara cu cetele sale fără să fi luat o singură cetate și fără altă pagubă pentru Moldova decât prada ce a adus cu sine, iar Ștefan Vodă a ieșit din munți și călărește viteaz prin toată domnia lui.

- Cei patruzeci și șapte de ani de domnie ai lui Ștefan cel Mare au fost presărați de nenumărate lupte (majoritatea victorii) împotriva turcilor, tătarilor, ungurilor, polonezilor și valahilor supuși turcilor. După un asediu nereușit al Sucevei, polonezul Ioan Albert a hotărât să se întoarcă acasă cu cei 100.000 de soldați ai săi. Ștefan cel Mare i-a urmărit pe atacatori cu 40.000 de osteni și i-a ajuns din urmă în „*apropiere de făgetul Cosminului*”. Acolo a ordonat armatei sale să înconjoare pădurea și să taie copacii, lăsându-i doar atât cât să poată fi prăvăliți. La 26 octombrie 1497, Ștefan a prins armata poloneză ca într-un clește, strivind-o aproape complet sub copaci. Cei care au reușit să fugă au fost urmăriți până la granița cu Polonia, fiind uciși la Lentesti și la Cernăuți. Ștefan și-a permis să trimită și un corp al armatei împotriva unui detașament de călăreți mazuri, veniți în ajutorul polonezilor. Lăsând pe pământul dacilor zeci de mii de morți, Polonia a suferit una dintre cele mai mari înfrângeri din istoria sa medievală.

- Pe 13 noiembrie 1594, Mihai Viteazul, domnitorul Valahiei, a inițiat lupta împotriva turcilor. A asediat Giurgiu, care a rezistat în fața armatei lui Mihai, însă turcii au fost zdrobiți la Hârsova, Silistra și Târgul de Floci. În același timp, Aron Vodă măcelărea în Moldova totii turcii din Iași. Sultanul a trimis spre Valahia o armată de aproximativ 40.000 de soldați, condusă de Ferhat Pasa, pe care l-a înlocuit inexplicabil în ultimul moment cu vizirul Sinan Pasa chiar înainte de a trece Dunărea. Mihai Viteazul nu reușise să strângă decât circa 8.000 de osteni, cărora li se adăugau 2.000 de unguri și 200 de cazaci. Pe 23 august 1595, la Călugăreni, lângă Giurgiu, Mihai a reușit o victorie uimitoare împotriva otomanilor, însuși Sinan Pasa fiind pe punctul de a-și pierde viața. La fel ca la Rovine, dacii valahi câștigaseră lupta, însă au fost nevoiți să se retragă din cauza superiorității numerice a otomanilor, care au ocupat în cele din urmă Muntenia. După ce Sigismund Bathory i s-a alăturat lui Mihai cu o armată de 23.000 de soldați, turcii au fost învinși la Giurgiu, în bătălia ce a avut loc între 15 și 20 octombrie 1595.

- Deși aliați împotriva turcilor, relațiile dintre Mihai Viteazul și Sigismund Bathory s-au răcit în timp. Când acesta a fost înlocuit de cardinalul Andrei Bathory, care a încheiat o pace cu turcii, Mihai a pătruns în Ardeal cu o armată ce număra aproape 20.000 de soldați, formată din valahi, secui, mercenari și haiduci balcanici, fiind susținut de Rudolf al II-lea (împăratul Sfântului Imperiu Roman, totodată rege al Boemiei, rege al Ungariei și principe al Transilvaniei) și de generalul acestuia, albanezul Giorgio Basta. În octombrie 1599, Mihai obține o victorie răsunătoare la Selimbăr împotriva lui Andrei Bathory, care a fost nevoit să fugă, fiind prins mai apoi de secui și decapitat în coliba unui tăietor de lemne.

- În aprilie 1877, România și Rusia se aliau împotriva Imperiului Otoman. Războiul ruso-turc începeu dezastruos pentru armata turistă, care a suferit pierderi grele la Plevna pe 8 și pe 18 iulie. Pe 20 august, armata română, comandată de domnitorul Carol I, a trecut Dunărea pe podul de la Corabia, îndreptându-se către Plevna, dând Imperiului Otoman cea mai grea lovitură de până atunci. Rănit, generalul turc Osman Pasa s-a predat necondiționat și i-a înmănat sabia sa ofiterului român Mihail Cerchez, gest refuzat de acesta până la sosirea lui Carol I. După victoria de la Plevna, Grivita I și II, Rahova, Smârdan și Vidin, celelalte fortificații turcești din Bulgaria au căzut rând pe rând în fața armatei ruso-române, comandate de Carol I. În 1881, acesta s-a încoronat ca rege, punându-și pe frunte coroana turnată din metalul unuia dintre tunurile turcești capturate la Grivita pe 30 august 1877. României conduse de el (formată în acel moment din Moldova și Valahia / Tara Românească) i-a adăugat Dobrogea în 1878 și Cadrilaterul în 1913, însă nepotul său, Ferdinand I, este cel care a refăcut vechea Dacie prin Marea Unire de la 1918.

- Românii au dat dovadă de vitejie și în războaiele ce au urmat. În Primul Război Mondial, după câteva înfrângeri grele, au câștigat lupte importante împotriva germanilor și austro-ungarilor, cum ar fi cele de la Mărăști, Mărășești și Oituz. La finalul războiului, în 1918, România și-a recuperat vechile teritorii din Ardealul, Banatul, Bucovina și Basarabia,

întregindu-se astfel Dacia lui Mihai Viteazul. În cel de-Al Doilea Război Mondial, România a luptat alături de germani pentru a-și recupera teritoriile furate de sovietici, Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Hertei. După înlăturarea de la putere a mareșalului Ion Antonescu, România condusă de regele Mihai a întors armele împotriva Germaniei, participând la eliberarea Cehoslovaciei și a Ungariei. Românii au eliberat Ungaria și în 1919, înlăturând din Budapesta regimul bolșevic al lui Bela Kun. Ca mulțumire, ungurii încă încearcă să ne răpească Ardealul, uitând că *„fără opină, Budapesta era în Siberia”*, așa cum a fost scris în 2011 pe o pancartă agățată de trei tineri bucureșteni pe gardul Centrului Cultural al Republicii Ungare.

Deși în anumite puncte ale istoriei dacii au fost conduși de străini sau de autohtoni supusi străinilor, nu au acceptat niciodată jugul asupritor, ci au organizat adeseori războaie și, mai târziu, revoluții. Printre cele mai cunoscute se numără răscoala de la Bobâlna din 1437-1438, războiul țărănesc condus de Gheorghe Doja din 1514, răscoala lui Horea, Cloșca și Crișan din 1784, revoluția lui Tudor Vladimirescu din 1821, revoluția din 1848, răscoala de la Flămânzi din 1907, revolta de la Tatarbuniar din 1924 și revoluția din 1989. Numai între anii 1949 și 1962 au izbucnit peste o sută de războaie țărănești în România. Dacă luăm în calcul și revoltele din perioada stăpânirii romane, alături de multitudinea de războaie din ultimul mileniu, reiese dorința acerbă de libertate a dacilor, transformați în români peste noapte în 1856. Însă, pentru a cunoaște cu adevărat primul popor din lume, trebuie să ne îndreptăm privirile spre timpurile preistorice, acolo unde este menționat adeseori sub alte nume.

Despre pelasgi știm că au fost prima rasă umană de pe Terra, ce s-a împrăștiat din Dacia pe toată suprafața Pământului. Cei care au rămas în țara de origine s-au numit daci, iar cei care au migrat s-au numit traci. Aceștia erau descriși în antichitate ca fiind înalți, blonzi, cu piele albă și cu ochi albaștri. Numeroase izvoare latine spun că împărații romani Augustus, Domitian și Honorius, care au purtat războaie crâncene cu dacii din nordul Dunării și Panonia, i-au învins pe giganți. Prin urmare, înalții traci / pelasgi erau numiți giganți sau uriași de către restul popoarelor, ce aveau o înălțime mai redusă. Acești uriași care au condus Pământul încă din cele mai vechi timpuri sunt întâlniți în miturile majorității popoarelor. De exemplu, legendele românești spun că, pe vremuri, aici trăiau jidovii sau uriesii, ființe foarte blânde, înalte de peste doi metri, cu pielea albă, ochi albaștri sau verzi și părul blond sau roșcat. Dovada că acești „giganți” erau originari din Dacia se întâlnește în *Vechiul Testament*. În timpul exodului din Egipt, Moise a trimis spioni în Canaan, pământul făgăduit evreilor de către Yahweh. Aceștia s-au întors speriați din cauza uriașilor pe care i-au văzut acolo: *„Am fost în*

V&fy^~kpământul în care ne-ai trimis, pământul în care curge miere și lapte și iată roadele lui. Dar poporul care locuiește în el, este îndrăzneț și orașele sunt întărite și foarte mari, ba și pe fiii lui Enac i-am văzut acolo”. (Numerii 13:28-29). Când Caleb, unul dintre spioni, a propus un atac împotriva locuitorilor Canaanului, ceilalți i-au replicat: „Nu putem să mergem împotriva poporului aceluia, pentru că e mult mai puternic decât noi (...) Tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari. Acolo am văzut noi și uriași, pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor; și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa le păream și noi

Ior" (Numerii 13:32-34). Despre „*fiii lui Enac*” amintește și Deuteronomul: „*înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr și înalt la statură, ca fiii lui Enac; și aceștia se socoteau printre Refaimi, ca fiii lui Enac; iar Moabitii îi numesc Emimf*” (2:10-11). În antichitate, munții Carpați mai erau cunoscuți sub numele Rifa. Dacă eliminăm terminația „*im*”, care indică pluralul, rezultă nu doar un nume aproape identic cu cel al munților noștri, ci și cel al tribului dacic Refa. Amintirea acestui trib dacic se întâlnește atât în numele localității Rata din județul Vrancea, aflate la poalele munților Carpați / Rifa, cât și în denumirea orașului Rafah din sudul fâșiei Gaza de astăzi, acolo unde locuiau acești refaimi, „*fiii lui Enac*”. Numele Enac sau Anak în alte versiuni poate fi o prescurtare a Anunnakilor, zeii cei mari ai omenirii, indicând faptul că acei uriași erau semizei. Însă Enac, tatăl giganților refaimi, poate proveni și din Enoch, scris în sumeriană Enokh. Iar *Vechiul Testament* susține că, după Potop, tatăl omenirii a fost Noe, pe care l-am identificat deja cu Enoch. Prin urmare, uriașii întâlniți de spionii evrei în Canaan nu erau decât unul dintre triburile tracie care împânzeau Pământul, plecați din munții Carpați. Privind lucrurile în această lumină, se poate explica și diferența de înălțime dintre ei și restul popoarelor, fiind cunoscut faptul că, pe vârful unui munte, gravitația este mai mică decât la poalele muntelui. Prin urmare, cei ce locuiesc pe vârfurile munților vor fi mai înalți decât cei ce locuiesc pe forme de relief mai joase. Un alt amănunt demn de a fi luat în seamă este faptul că, tot conform *Vechiului Testament*, Avraam a locuit în Canaan cu mult timp înainte de exodul lui Moise, însă nu a menționat nici măcar o singură dată vreun uriaș. De ce nu? Deoarece, după povestea biblică, Avraam și familia sa erau sumerieni, plecați din orașul Ur, adică făceau parte din același neam traco-pelagic de statură înaltă. Prin urmare, având aceeași înălțime ca pelagii refaimi din Canaan, nu puteau vorbi despre uriași.

Pentru Homer și Hesiod, giganții care s-au luptat cu zeii olimpieni sunt din țara Arimi, situată în nordul Dunării de jos. Pentru poetul Claudius, țara giganților se numește Inarime, denumire ce, de asemenea, provine din cea a tribului dacic al arimilor. După războiul cu dacii, împăratul roman Octavian Augustus a ridicat un templu dedicat zeului Marș Ultor („Marte răzbnătorul”), despre care poetul Ovidiu scria că e „*demn de trofeele luate de la gigantf*”. Iar Horatiu l-a numit pe Octavian „*al doilea învingător al titanilor*”. Împăratul Domitian, care a întreprins și el o expediție în Dacia, a fost celebrat de poetul Marțial ca un „*învingător al giganților*”, iar poetul Arruntius Stella a organizat un banchet în cinstea victoriei lui Domitian, pe care o numea „*triumf asupra giganților*”. Conform grecilor antici, locuitorii giganților se aflau în regiunea muntelui Phlegra, unde a avut loc și războiul împotriva zeilor. Poetul roman Statius susținea că Phlegra se găsește pe teritoriul Daciei. Într-adevăr, în apropiere de Cerna se află muntele Pregleda, un loc lipsit de pădure, având suprafața acoperită numai de stânci calcaroase și arse. Pregleda este vechiul Phlegra din miturile grecilor, care a fost ars de fulgerele lui Zeus. Pentru antici, lângă Phlegra giganților se afla peștera Avernus / Aornus / Aouernis, iar lângă poalele muntelui Pregleda există imensa peșteră Izverna. În sud-vestul masivului Retezat, care începe

nordul muntelui Pregleda, se află muntele Gugu, în jurul căruia trăiesc păstori de statură înaltă, numiți gugani, ce duc o viață mai mult izolată, de trib. Numele de gugani era cunoscut și de grecii antici. O localitate din regiunea în care se luptaseră zeii cu giganții purta numele de Gigonus. Hercule avea la egipteni epitetul „*gigon*”. Pe *Tabula Peutingeriana*, o copie din secolul al XII-lea a unei hărți romane, se observă în Dacia localitatea Gaganis. După geograful Stabon, ligurii (emigrați din Carpați în Italia) aveau un fel de cai și câțari numiți gygenoi, adică gugănești sau de la munte. Numele grecesc al uriașilor, „*gigantes*”, nu provine din cuvântul „*gegeneis*”, care înseamnă „născuți din pământ”, ci de la guganii de pe muntele Gugu. Unul dintre hecantochirii miturilor grecești

poartă numele Gyges. Un alt Gyges, fiul lui Dascylos, regele lydienilor, a ridicat o movilă funerară de o mărime extraordinară, după cum povestea Herodot. Tot un uriaș, regele Beotiei, se numea Ogyges. Alți urmași ai vechilor giganți trăiesc în satul hunedorean Târsa, cel mai izolat loc din România, unde toți membrii unei familii au trăit peste nouăzeci de ani. Eleonora, una dintre ei, crede că familia sa provine „*dintr-o spiță de oameni vechi, de dinainte de Potop. Erau aceia altu'fel de oameni. Oameni rămași. Zice că era dacii din Piatra Roșie, niște oameni mai mari. Mai înalți. Și solizi. Trăiau și peste o sută douăzeci de ani aceia. De acolo zice că s-o transmis neamul nostru*”. În mod asemănător cu relatarea din Târsa, la chestionarele lui Nicolae Densusianu, locuitorii comunelor Bordeiu Verde din Brăila și Podeni din Prahova au răspuns „*sămânța noastră este de la uriesf*”.

Despre adevărata natură a uriașilor pelasgi / traci vorbește tot *Vechiul Testament*. Cartea *Facerea* susține că „în vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime” (6:4). Am văzut că uriașii erau pelasgii / tracii, acel popor temut și slăvit în același timp de întreaga lume antică pentru vitejia sa (Herodot chiar îi numea pe daci „cei mai viteji și mai drepti dintre traci”). *Biblia* susține că acei uriași erau copiii îngerilor și ai pământenilor, adică semizeii. Aceiași lucru îl afirmam anticii și despre traci, în special despre cei din Dacia. La începutul erei noastre, într-un răvas trimis conducătorului dacilor, Cotizo, poetul latin Ovidiu îl numește pe acesta și pe întregul său popor „*neam scoborât din zei*”. Cu șase secole înainte, poetul grec Pindar, citându-l pe Phereikos din Heraclea, scria despre dacii din nordul Dunării: „*Hiperboreii locuiesc în părțile îndepărtate lângă templul lui Apolo. Ei sînt cu totul nedepriși la război și se trag, după cum spun tradițiile, din neamul titanilor celor vechi*”. Prin secolul al V-lea al erei noastre, poetul latin Claudian scria că pasărea pheonix își are cuibul în munții titanilor de lângă Ocean (Marea Neagră), adică în Carpați. Aici, grecii considerau că titanul Atlas susținea pe umerii săi cerul, în același loc în care a fost crucificat Prometheus, adică pe Vârful Omu. Grecii îi numeau pe geto-daci „*daoi*”, adică „divini”, datorită descendenței lor din vechii zei. Această proveniență din zei i-a făcut pe naști să considere rasa ariană superioară celorlalte rase umane, în mitologia ebraică, copiii îngerilor și ai pământenilor sunt numiți nefilimi / nafilimi, cuvânt format din rădăcina „*nfi*” („căzut, decăzut”) și terminația „*im*”, ce indică pluralul. Popoarele din nordul Europei numeau lumea cealaltă Helheim („tărâmul zeiței Hei”) sau Niflheim. Al doilea nume al lumii de dincolo este format din „*heim*” („tărâm”) și „*nifi*”, cuvânt aproape identic cu „*nfi*” al evreilor. Prin urmare, Niflheim, lumea cealaltă în viziunea scandinavilor, poate însemna „tărâmul celor decăzuți” ori „tărâmul nefilimilor”. Iar lumea cealaltă, în concepția popoarelor antice, era Ardealul dacilor.

Erau primii pelasgi identici cu dacii de după Diluviu? Din miturile mesopotamiene știm că, până la apariția primilor oameni, zeii au realizat câteva rebuturi, acel hominid din care oamenii de știință susțin că provine omul. Amestecându-și genele cu ale acelor hominizi, zeii au creat pelasgii sau semizeii, vestiții uriași din vechime. Pelasgii supraviețuitori ai Potopului au fost modificați genetic, dându-se astfel naștere diferitelor rase umane. Deși a păstrat o proporție mai mare a materialului genetic al zeilor, rasa albă de astăzi nu este identică cu cea a pelasgilor. O modificare semnificativă a pelasgilor o reprezintă reducerea înălțimii. Chiar dacă tracii erau mai înalți decât reprezentanții celorlalte rase, înălțimea lor era semnificativ mai mică decât a primilor pelasgi, de dinaintea Potopului. Urme ale unor uriași cu înălțime de patru - cinci metri se întâlnesc pe toată suprafața Pământului, mai ales în țara lor de origine, România de astăzi. În Bucegi s-a găsit un tunel cu schelete de uriași, ce prezintă un nivel ridicat de radioactivitate. La marginile Bucureștiului s-au descoperit rămășițele a optzeci de uriași cu înălțimea între trei și cinci metri. În necropola de la Argedava / Argedavon, vechea capitală dacică, în anii 1940 - 1950 s-au găsit scheletele a optzeci de uriași, unii având chiar cinci metri înălțime. Necropola zeilor de la Nucer, din Cotia Buzăului, este cunoscută tot pentru morminte ale uriașilor. În satul Stroiasca din județul Buzău s-au descoperit galerii subterane cu „lumini eterne”, săli de două

sute de metri lungime, o sursă de radioactivitate și mai ^^^■MtSiffaHmulte schelete de uriași înalți de trei - patru metri. La Muzeul Brukenthal din Sibiu se află un coif enorm, provenit din zona Sighisoara - Făgăraș, despre care Vasile Pârvan scria că este pentru „*un cap de uriaș*”. La Doboli de Jos s-a găsit o spadă enormă, cu un mâner de 1,13 metri, considerată a fi de origine scitică. În satul Coltea din județul Brăila au fost descoperite schelete umane de peste 2,5 metri, numite de localnici „oase de căpcăuni”. Schelete de uriași au mai fost dezgropate la Polovragi, la Cetățeni și la mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung-Muscel, personaj despre care se spunea că avea o statură impunătoare. Iar în octombrie 1989, la Pantelimon - Lebădașu au fost scoase din pământ douăzeci de schelete de

uriași.

Mulți săteni dintre cei care au dezgropat aceste schelete spun că au fost amenințați cu moartea, pentru a nu dezvălui nimănui ceea ce au văzut. În 2009, o echipă a televiziunii Antena 1, ce realiza o anchetă pe tema uriașilor din Bucegi, a primit un telefon de amenințare, a cărui înregistrare a fost făcută publică ulterior. Un bărbat misterios le-a „recomandat” jurnaliștilor să sisteze dezvăluirile, deoarece au intrat „*într-un joc periculos*”. „*Nu mai vorbiți despre Bucegi. Sunt informații care trebuie să rămână la nivelul unor structuri și nu trebuie*

făcute publice. Să nu vă doriți să ne cunoașteți, să dați interviuri la noi. Atât am avut de spus”, a continuat misteriosul personaj. Iar aceste amenințări nu fac decât să ne dovedească faptul că adevărata istorie a lumii este ascunsă omenirii de către cei ce puterj^HHH^H^L^ea de prea mult timp. Însă, așa cum susține Evanghelia lui Luca, „nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe față și nimic tainic, care să nu se cunoască și să nu vină la arătare” (8:17). Să sperăm că indianul Sundar Singh avea dreptate atunci când profetea că „în cele din urmă toți dușmanii României vor îngenunchia la hotarele acestei țări și plini de umilință vor recunoaște misiunea ei spirituală ce se va manifesta prin intermediul teribilei puteri a lui Dumnezeu”. Toate la timpul lor...

32. Pacea

„Pacea este o tranziție spre un nou război.” - Octav Bibere

Conform *Bibliei*, la un an de la declanșarea Potopului (30.000 î.e.n.) s-a întors pe Pământ Noe / Enoch împreună cu restul supraviețuitorilor. Cum în scrierile vechi era întotdeauna vorba despre ani divini, putem presupune că întoarcerea lor a avut loc după trei sute șazece de ani pământeni, adică în anul 29.640 î.e.n. Scrierile antice susțin că tot atunci s-au întors pe Terra și Veghetorii, dând startul Bătăliei Piramidelor. La finalul acestei lupte de la Giza, Enki a capitulat iar Marduk a fost închis în Marea Piramidă. Însă mărturia lui Enoch a făcut ca Enki să fie condamnat și închis din nou în lumea subterană, iar Marduk eliberat și trimis în exil. Dintr- un text sumerian știm că Marduk a fost exilat timp de douăzeci și patru de ani în tara Hatti, ceea ce înseamnă că s-a întors în jurul anului 21.000 î.e.n., douăzeci și patru de ani divini fiind egali cu opt mii șase sute patruzeci de ani pământeni. Atunci a avut loc incidentul Turnului Babei, Marduk încercând să construiască o nouă „poartă stelară” în orașul tatălui său, Eridu, pentru a părăsi Pământul. Enlil a aflat și a distrus Turnul, ceea ce ar fi putut da startul unui nou război. Însă, pentru a pune capăt odată pentru totdeauna

mult prea îndelungatului conflict, Ninhursag a hotărât să acționeze. Pentru acest lucru avea nevoie de sprijinul conducătorului suprem, împăratul Anu. Și cea mai bună metodă pentru a primi susținerea tatălui său era de a-l seduce.

Egiptenii au păstrat un mit în care zeul suprem Ra s-a închis într-o zi în camera sa, fiind supărat din cauza conflictului fără sfârșit dintre Seth (Enlil) și Horus (Marduk), refuzând să mai lumineze lumea. Fiica sa, Hathor (Ninhursag), zeița iubirii și a frumuseții, a intrat în camera lui hotărâtă să îl învelească. Hathor a dansat goală pentru tatăl ei, apoi a început să i gâdile, ceea ce l-a înveselit pe bătrânul zeu, care și-a reluat apoi mersul pe bolta cerească. Nu știu ce au înțeles vechii egipteni din această poveste dar când o zeiță goală îl pipăie pe zeul Soarelui, iar acesta iese din cameră foarte bine dispus, nu putem decât să ne gândim la sex. Se pare că preoții știau adevărul din moment ce, în cadrul unei procesiuni din templul lui

Hathor din Dendera, statuia ei era dusă din interiorul sanctuarului până pe acoperiș, unde fusese construită o capelă specială pentru ceremonia unirii zeiței cu discul solar. Japonезii aveau o legendă asemănătoare, în care Amaterasu omikami, zeita Soarelui, s-a închis într-o grotă cerească, lăsând lumea în întuneric. ceilalți zei au creat tot felul de obiecte pentru a o convinge pe Amaterasu să iasă, însă fără succes. Zeița Ame-no-Uzume-no-Mikoto („Fata Cerului”) s-a urcat pe un poloboc răsturnat, s-a dezbrăcat complet și a început un dans obscen și distractiv. Curioasă, auzind larma de afară, Amaterasu a părăsit grotă. Acest mit fiind aproape identic cu cel egiptean, putem presupune că japonезii au copiat povestea egiptenilor și au modificat-o, în ambele însă fiind vorba despre modul în care Ninhursag l-a sedus pe tatăl său. Sumerienii confirmă acest fapt, susținând că zeița iubirii și a frumuseții a devenit la un moment dat soarta lui An, primind cu această ocazie epitetul Anunitum („Cea iubită de An”), devenit Antum pentru akkadieni și babilonieni. De altfel, cei doi erau venerați împreună în templul Eanna din orașul Uruk. De ce și-a sedus Ninhursag tatăl? Cea mai plauzibilă variantă este cea a încercării de a obține susținerea lui pentru încheierea conflictului de pe Pământ. Si se pare că a obținut-o.

e curată". Un zeu a cărui L[^]k[^]H[^]H[^]~~~~~Hidentitate rămâne ascunsă (probabil Ninurta) i-a replicat: "*„Dar casa cea mai făloasă și strălucitoare din toate tot curată este?”*, referindu-se la Marea Piramidă. "*„Despre aceea nu pot vorbi, strălucirea ei Gibil o slujește”*, a răspuns zeița. După ce spiritele s-au mai potolit, a avut loc o ceremonie simbolică de iertare. Ninhursag a fost botezată cu apă din Tigru și Eufrat, simbolizând faptul că a fost reacceptată în rândul zeilor celești. Enlil a atins-o cu "*„strălucitorul sceptru”* iar "*„puterea ei nu a fost răsturnată”*. Enki și copiii săi au fost aduși în Harsag, acolo unde erau așteptați de Enlil și Ninurta. Anunțând că acționa în numele "*„marelui domn Anu (...)* Anu arbitru" (ceea ce dovedește că primise acordul conducătorului ceresc pentru a încheia pacea), zeița a efectuat o ceremonie proprie. A aprins șapte focuri, câte unul pentru fiecare zeu conducător sau Anunnaki: Anu, Enki, Marduk, Istar, Ninhursag, Enlil și Ninurta. Pentru fiecare foc aprins a rostit câte o incantație: "*„O ofrandă arzătoare lui Enlil din Nippur... lui Ninurta... lui Enki cel venit din Abzu... lui Nergal cel venit din Meslam”*. La apusul Soarelui, toate flăcările erau aprinse: "*„precum a soareului era marea lumină aprinsă de zeiță”*. Apoi, Ninhursag a făcut apel la înțelepciunea zeilor și a laudat beneficiile păcii: "*„Marete sunt roadele zeului înțelept; marele rău divin spre vegetația lui va veni (...)* revărsarea lui va face ca o grădina zeiască". A subliniat abundența de plante și animale și beneficiile unei "*„omeniri cu întreită încoltire”* ce se înmulțea după Potop, planta, clădea și îi slujea pe zei,

toate acestea fiind posibile doar în urma păcii. După ce zeița și-a terminat pledoaria, Enlil a luat cuvântul. „*înlăturată este nenorocirea de pe fata pământului*” a spus el, referindu-se, evident, la Diluviu. „*Mărețea Armă s-a ridicat*”, a completat Enlil, probabil sugerând că Luna a fost înlăturată din calea Soarelui, sfârșind astfel era glaciară. Iar lui Enki i-a permis să rămână la suprafață: „*Edin va fi locul pentru a ta Sfântă Casă*”, cu suficient teren în jur pentru a însămânța câmpiile. Auzind acestea, Ninurta a obiectat. „*Să nu vină!*”, a zberlat „*printrul lui Enht*. Ninhursag a luat din nou cuvântul, explicându-i fiului ei că trudise „*zi și noapte cu putere*” pentru a da posibilitatea oamenilor de a crește vitele și a cultiva pământul, amintindu-i cum a „*ridicat fundațiile, a umplut, a înălțat*”, apoi uriașa inundație a distrus „*totul, în întregime*”. „*Domn al vieții, zeu al roadelor, lasă berea cea bună să curgă cu îndoită măsură! Fă să fie lână din belșug!*”, i-a cerut ea. Până la urmă, Ninurta s-a lăsat înduplecat: „*O, mama mea, luminoasă! Continuă; făina nu o voi tine pe loc (...) în împărăție, grădina se va reface (...)* Pentru a pune capăt suferinței eu mă rog cu cinste”.

Continuarea negocierilor de pace se găsește în textul *Cânt cântarea mamei zeilor*. Primul care a luat cuvântul a fost Enki:

„*Enki i-a adresat lui Enlil cuvinte de laudă:*

«*O, tu, cel ce ești frunțas între frați,*

Taur al Cerului, care tine în mâini soarta omenirii.

Pe pământurile mele pustietatea larg s-a întins;

Toate sălasurile sunt pline de amărăciune Din cauza atacurilor tale»”.

Pentru a încheia pacea, Enki a fost de acord să-i cedeze fratelui său câteva teritorii pentru

totdeauna: „*Îți voi acorda poziția conducătorului în Zona Interzisă a zeilor;*

Locul ce radiază, în mâna-ti îl încredințezi”.

La rândul său, Enlil i-a oferit lui Enki Egiptul: „*pentru formidabila Casă care e ridicată ca o movilă (Marea Piramidă), l-a numit pe printrul a cărui strălucitoare soție (Istar) din conlocuirea cu Tsir (Ninhursag) se născuse.*

Pe puternicul printr care e ca un tap sălbatic în toată firea - pe el l-a numit și i-a poruncit să

păzească Locul Vieții”. Apoi i-a oferit titlul Ningiszida („Domnul Artefactului Vieții”). După ce și-au stabilit teritoriile, zeii au trasat planurile pentru modul în care pământurile aveau să fie ocupate de oameni. Enki a desenat pe pământ „*la picioarele lui Enlil*” un plan pentru înființarea așezărilor umane pe teritoriul lui. Enlil a acceptat și a răspuns desenând „*la picioarele lui Enki*” planul pentru restaurarea orașelor antediluviene din Sumer. Enki a pus totuși o condiție: să i se permită accesul liber în Mesopotamia și să primească înapoi Eridu, primul său oraș. Enlil a fost de acord cu această condiție: „*în tara mea, sălasul tău să dureze veșnic; din ziua când vii în preajma mea, masa încărcată să răspândească pentru tine delicioase arome*”. Si-a exprimat speranța că Enki va ajuta la revenirea prosperității în teritoriul său: „*toarnă-ti belșugul peste țară, fiecare an să- i înmulțească bogățiile*”. Din păcate, textele mesopotamiene nu descriu decât vag această împărțire a teritoriilor și a

oamenilor, ceea ce ne obligă să aflăm singuri detaliile.
În acele vremuri, pe Pământ exista o singură rasă a oamenilor, cea a supraviețuitorilor Potopului, ce formau un singur popor și vorbeau o singură limbă. Știm că din punct de vedere genetic erau „puri”, având un ADN mult mai apropiat de cel al zeilor decât restul raselor umanoide distruse de Potop. Urmași ai lui Enoh / Noe, acești oameni blonzi, cu piele albă și ochi albaștri, aidoma zeilor, reprezintă primii Homo Sapiens Sapiens. Grecii îi

numeau pelasgi și le atribuiau în poeme epice și divini, considerându-i oameni cu însuși supranaturale, asemenea zeilor. În India și Persia erau numiți arieni, fiind acea care pură din punct de vedere genetic despre care vorbeau teosofii și naștiții lui Hitler.

Dacă primii oameni erau albi, cum au apărut celelalte rase umane, cea etiopiană sau neagră, cea mongoloidă sau galbenă și cea indiană sau roșie? Observăm că aceste patru culori sunt atribuite în miturile egiptene principalelor zei aflați în conflict: Ra era galben, Seth roșu, Osiris negru iar Horus alb. Egiptologii susțin că egiptenii antici cunoșteau cele

patru rase umane, ei considerându-se cei roșii, asiaticii erau galbenii, locuitorii de la izvoarele Nilului erau cei negri iar oamenii din nord, albi. Prin urmare, este posibil ca egiptenii să fi atribuit fiecăruia dintre acești zei câte o rasă umană. Știm că zeii și-au împărțit oamenii, așadar este plauzibil ca ei să fi creat pe cale genetică celelalte rase pentru a-și „marca” supușii, astfel încât să fie WMTE BLACK YELLOW KEU USOR de recunoscut. Dacă înainte de Potop zeii își însemnau oamenii cu propriile simboluri pe frunte sau pe mână, metoda culorilor diferite pare mult mai eficientă. Astfel, Enki / Osiris a primit rasa neagră, Enlil / Seth pe cea roșie, Anu / Ra pe cea galbenă iar Marduk / Horus a păstrat-o pe prima, cea albă a pelasgilor. *Vechiul Testament* confirmă această ipoteză, susținând că, după Potop, „în vremea aceea era în tot pământul o singură limbă și un singur grai la toți (Facerea 11:1). După incidentul Turnului Babei „a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului” (Facerea 11:9). Adică imediat după ce Marduk a încercat să construiască o nouă „poartă stelară”, fiind oprit de Enlil, au luat naștere diferitele rase, ce aveau limba proprii, care au fost împrăștiate pe toată suprafața Pământului. Această împărțire a fost stabilită la tratatul de pace al zeilor, din jurul anului 21.000 î.e.n. Am văzut că, atunci, zeii nu și-au împărțit doar oamenii, ci și teritoriile. *Vechiul Testament* mai confirmă o dată acest lucru: „Iar lui Eberi s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui s-a împărțit pământul, și numele fratelui său era loctan” (Facerea 10:25). Nu știm nimic despre acest Peleg și nici nu ni se oferă amănunte despre acea împărțire a Pământului. Însă numele lui e foarte asemănător cu cuvântul „pelasg”. Prin urmare, citatul biblic poate fi citit astfel: „în zilele pelasgilor s-a împărțit Pământul”, exact ceea ce am descoperit din sursele mesopotamiene.

Observăm că, atunci când au fost create rasele umane, nu doar culoarea pielii a fost modificată, ci și cea a părului și a ochilor. La origine, oamenii albi aveau părul blond și ochii albaștri (aidoma zeilor), cei negri părul și ochii negri, cei roșii părul roșcat și ochii verzi iar galbenii părul gaten și ochii căprui. În timp, prin împerecheri inter-rasiale, aceste caracteristici nu au mai aparținut în mod exclusiv anumitor rase umane, ci s-au transmis și la celelalte. În general rasa albă, cea primordială, a pelasgilor, poate conține toate culorile de păr și de ochi. Celelalte sunt limitate, mai rar întâlnindu-se indivizi negri, galbeni sau roșii cu păr blond și ochi verzi ori albaștri.

Nu doar culoarea părului și a ochilor se află într-o strânsă legătură cu rasele umane, ci și grupele sanguine. Dintr-un strămos comun al omenirii, numit Noe sau Enoh de către evrei, nu puteau apărea patru grupe sanguine pe cale naturală, ci doar prin modificare genetică. Grupa O I pare a fi cea mai veche dintre ele, un individ cu această grupă putând dona sânge tuturor celorlalte grupe sanguine, prin urmare e posibil ca prima rasă umană de după Potop, cea a pelasgilor, să fi avut grupa sanguină O I. În timp, prin amestecul dintre

rase pe cale naturală și prin nenumărate încrucișări genetice realizate de zei, grupa 0 I nu a mai aparținut în mod exclusiv rasei caucaziene. Astăzi, la rasa albă apare în cea mai mare proporție grupa

. sanguină AII, B III la rasa mongoloidă și 0 I la rasa roșie (prezentă la 95% dintre amerinidieni). Grupa AB IV există în cea mai mică proporție, fiind prezentă la aproape 5% din populația lumii.

Din punctul de vedere al cercetătorilor, acest lucru nu poate însemna decât că este cea mai nouă grupă sanguină. Însă, conform logicii, nu este obligatoriu ca AB IV să fie cea mai nouă, ci poate a fost redusă pe parcurs prin cauze naturale ori pe cale artificială, din diferite motive. Pe lângă aceste patru grupe, mai există o componentă a sângelui ce poate dovedi că rasele umane au fost create de către zei pe cale genetică: Rh-ul. În globulele roșii din sânge există un antigen numit D, cei care îl au fiind persoane cu Rh pozitiv, iar cei fără antigen D având Rh negativ, lată distribuția tipurilor de sânge pe Pământ:

Rh pozitiv:

- O I - 37%

- AII - 36%

- AB IV - 3% Rh negativ:

- OI - 7% -AII -6%

- B III-1%

-AB IV-1%

Acest factor negativ al Rh-ului este considerat de cercetători o mutație de „*origini necunoscută*”, ce s-a petrecut inițial în Europa, în prezent existând la doar 15% din populația Terrei. Printre trăsăturile pe care le pot avea cei cu Rh negativ se numără: temperatură a corpului mai scăzută, o vertebrelă în plus, presiune a sângelui mai mică, abilități mentale analitice crescute, o vedere mai bună și simțuri aparte, rezistență mai mare împotriva bacteriilor, sensibilitate la căldură sau la lumina Soarelui. Majoritatea celor cu Rh negativ au păr blond ori roșcat, nu pot fi donatori și adesea spun că au avut multe experiențe extrasenzoriale ori întâlniri de gradul III cu extraterestri. Toate aceste trăsături ne duc cu gândul la sângele reptilian al lui Enki și al urmașilor săi. Rasele umane au fost create prin modificări genetice ale ADN-ului lui Enoh / Noe, care era urmaș al lui Enki (prin urmare avea sânge reptilian). Însă el a avut și copii pe cale naturală, care au păstrat nealterate genele sale „divine”, moștenite de la Enki, urmașii acestora fiind persoanele cu Rh negativ. Rh-ul pozitiv dovedește manipularea genetică a omenirii, prin eliminarea antigenului D, spre deosebire de Rh-ul negativ, care s-a transmis pe cale naturală. Cum au fost create rasele umane? Cu ajutorul unui pigment organic, numit melanină. La om, acesta este prezent în piele, păr și membranele ochilor. Melanină determină culoarea pielii și a părului și dă irisului nuanțe întunecate. La rasa negroidă, celulele pielii produc multă melanină, la rasa caucaziană aceasta aproape nu se produce, iar la celelalte rase producerea melaninei este intermediară. Un alt element ce diferențiază rasele umane este ochiul asiatic alungit, ce se deosebește de cel al celorlalte rase. Forma ochilor rasei mongoloide sunt rezultatul unui mic ligament ce trage pleoapa puțin în jos. Acest ligament există la toți nou-născuții, el dispărând însă de obicei după jumătate de an la rasele caucaziană, negroidă și roșie, rămânând doar la cea mongoloidă. Destul de rar, ochii asiatici se regăsesc la caucazieni și la fel de rar acest ligament dispare la mongoloidi, fiind doar o urmare a încrucișărilor genetice rasiale. Așadar, crearea raselor umane nu pare deloc un proces complicat pentru entități mult dezvoltate tehnologic, experte în genetică.

A fost oare o împărțire simbolică a Pământului, prin trasarea unor granițe pe hartă, sau este vorba despre una fizică? Geologii susțin că, în urmă aproximativ un miliard de ani, după ce Pământ un singur supercontinent.

Există două sute cincizeci de milioane de ani, acesta s-a divizat în trei părți, între care s-au format oceane. Ele s-au reunit mai târziu în cadrul mișcării de orogeneză Pan-Africane, care a durat aproximativ șaiszeci de milioane de ani, și au format supercontinentul Pannotia.

Acum circa cinci sute cincizeci de milioane de ani, Pannotia s-a divizat din nou în mai multe fragmente, cele mai importante fiind Laurentia (din care avea să se formeze America de Nord), Baltica (din care urma să ia naștere Europa de Nord), Siberia și Gondwana (sursa formării Chinei, Indiei, Africii, Americii de Sud și Antarcticii). De-a lungul a peste două sute de milioane de ani, multe dintre fragmentele mici s-au unit, formând un continent de mari dimensiuni, numit Laurasia. Acesta s-a reunit cu Gondwana cu două sute de milioane de ani în urmă, dând naștere supercontinentului Pangeea. Pangeea s-a rupt în mai multe continente, pe care astăzi le cunoaștem ca Europa, Asia, Africa, America de Nord, America de Sud, Australia și Antarctica. Geologii consideră că fenomenul de rupere a supercontinentului Pangeea continuă și în prezent, contribuind la mărirea Oceanului Atlantic, la finalul procesului de rupere urmând să se formeze un nou supercontinent. Oare așa stau lucrurile în realitate? Continentele chiar se unesc și se despart neîncetat, pe parcursul sutelor de milioane de ani, din cauze naturale? Calculele geologilor rămân în stadiul de ipoteze, deoarece nu pot fi demonstrate. Si sunt mari șanse să fie greșite, deoarece ignoră un aspect pe care anticii ni l-au transmis de mii de ani: planeta noastră nu se poate comporta precum un corp natural, deoarece a fost creată artificial de către zei. Prin urmare, dacă în mod normal este nevoie de câteva sute de milioane de ani pentru a se forma continentele pe care le știm astăzi dintr-un singur supercontinent, altfel stau lucrurile în cazul unei planete

artificiale, controlate de entități superioare tehnologic. Miturile străvechi sugerează că suprafața Terrei a fost formată dintr-un singur continent, așa-numitul Pangeea, până la tratatul de pace de acum douăzeci și trei de milenii. Platon a ascuns acest lucru în povestea Atlantidei. O insulă sau un continent pe care locuiau oameni foarte dezvoltati tehnologic, cuprinsă de un mare război și scufundată la un moment dat în mare nu poate fi decât Pangeea înainte de Potop, continentul Terrei pe care locuiau zeii alături de semizeii și oamenii, care au pornit un teribil război sfârșit printr-un Diluviu ce a inundat toată planeta. Dacă miturile diferitelor popoare sugerează că Potopul s-a datorat topirii bruste a zăpezii și ghetii în timpul încălzirii globale din mijlocul erei glaciare, Platon propune o nouă ipoteză, cea a scufundării continentului în apă. Ținând cont că planeta noastră este una artificială, controlată de zei care îi pot accelera sau încetini viteza de rotație în jurul axei sale ori în jurul Soarelui, devine posibil ca suprafața uscatului să poată fi scufundată în mod deliberat. De altfel, miturile afirmă că, în timpul bătăliei finale dintre Enlil și Marduk, chiar înainte de Potop, tot Pământul a fost ars de către bombele nucleare lansate de cei doi combatanți. Prin urmare, scufundarea uscatului în apă sau Diluviul ar putea reprezenta o acțiune de salvare, pentru stingerea flăcărilor nimicitoare, nicidecum o metodă de nimicire a tuturor viețuitoarelor. Ipoteza despărțirii continentelor abia în urma tratatului de pace al zeilor e susținută de *Biblie*, care afirmă că pe vremea pelasgilor a avut loc împărțirea Pământului. Și este una logică, de altfel. Atunci, zeii și-au împărțit teritoriile și oamenii. Zeii conducători sunt în număr de șapte, continentele de asemenea. Dacă au creat rase diferite pentru o delimitare concretă a supușilor fiecăruia, de ce n-ar fi existat și o delimitare concretă a teritoriilor? Observăm că cele patru rase se află pe continente diferite: rasa albă în Europa, rasa neagră în Africa, cea galbenă în Asia iar cea roșie în America. Acest lucru nu poate fi considerat o coincidență, ci doar rezultatul împărțirii teritoriale; zeii și-au împărțit Pământul în continente și oamenii în diferite rase, fiecare mutându-și rasa umană pe teritoriul propriu.

Ipoteza prezentată mai sus rezolvă problema migrației oamenilor, pe care cercetătorii nu au fost în stare să o explice într-un mod satisfăcător. Părerea lor este că oamenii au apărut în sudul Africii, de acolo migrând în epoca de piatră în toate colturile lumii. Putem înțelege migrația, oamenii căutând locuri cu condiții de trai mai favorabile decât cel din care au plecat. Însă de ce să se fi deplasat chiar și mii de kilometri pentru acest lucru? Și cum? Cum au reușit acei oameni subdezvoltați să traverseze mări și oceane pentru a se stabili în locuri precum America ori Australia? De ce s-au stabilit în locuri cu condiții vitrege de trai, cum ar fi Scandinavia ori Siberia? Aceste întrebări rămân fără răspunsuri satisfăcătoare, oricât de mult și-ar dori oamenii de știință să ne convingă de veridicitatea ipotezei lor. Singura variantă plauzibilă este cea care susține că oamenii au fost duși de către zeii lor în teritoriile respectivelor zei. Exact acest lucru susține și *Biblia*: după ce limbile oamenilor au fost amestecate, „*l-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului*”. Cu alte cuvinte, oamenii nu au migrat de

bunăvoie, ci au
fost

împrăștiați de către „Domnul” pe toată suprafața
Terrei. Eschimoșii

păstrează în memoria lor colectivă chiar și astăzi acel moment, ei susținând că strămoșii lor au fost transportați în nord de către uriașe „*păsări de fier*”. Ce ar putea fi aceste „*păsări de fier*” dacă nu aparate de zbor ale zeilor, asemănătoare avioanelor noastre? De altfel, în 1891, arheologii francezi au descoperit în mormântul lui Pa-di-Imen din Saqqara (care a trăit în secolul al treilea î.e.n.) o machetă de lemn a unui avion, iar într-un cimitir vechi de peste o mie cinci sute de ani, aparținând civilizației precolumbiene Tolima, s-a găsit o duzină de obiecte funerare asemănătoare unor avioane în miniatură. Să nu uităm de „*pasărea neagră*” cu care, pentru sumerieni, se deplasa zeul Ninurta, fiul lui Enlil.

Se pare că nu toți oamenii au fost duși cu nave pe noile teritorii ale zeilor lor, ci unii s-au deplasat singuri.

Există câteva relatări antice despre popoare ce au migrat spre un anumit teritoriu, la ordinul unui zeu. Cea mai cunoscută este cea biblică, a exodului israelitilor din Egipt către Canaan, la ordinul lui Yahweh. Într-o legendă a popoarelor din munții Anzi se povestește despre o uriașă flotă alcătuită din ambarcațiuni din lemn de plută și stuf. În barca din fruntea flotei se afla o piatră verde cu ajutorul căreia zeul oamenilor transmitea ordine șefului lor, Namyap, ghidându-l către țărâmul ales. Migranții au ajuns la Capul Santa Elena din Ecuador, unde Namyap a primit aripi, pentru a ajunge la zeul care vorbea prin piatră. În mod asemănător, în *Biblie*, Yahweh îi vorbea conducătorului israelitilor, Moise, prin intermediul Chivotului Legământului. Manuscrisul *Popol Vuh* susține că strămoșii mayasilor au venit „*din cealaltă parte a mării*”. Episcopul Landa scria că strămoșii mayasilor au venit de la Est, fiind îndrumați de către Dumnezeu, care le-a deschis douăsprezece drumuri pe mare. Iar în *Historia de las cosas de la Nueva Espana*, călugărul Bernardino de Sahagun nota, inspirându-se din unele texte originale scrise în limba nahuatl, că din Aztlan (sălasul primului cuplu patriarhal) au plecat șapte triburi, îndreptându-se către Pototlan (Guatemala de astăzi). De acolo s-au îndreptat către Sălasul Sarpelui- nor, împrăștiindu-se pe drum. Unii dintre ei, printre care toltecii și aztecii, au ajuns în Teotihuacan, orașul zeilor. La un moment dat, triburile au început să părăsească orașul sfânt. Primii au plecat toltecii, care și-au construit

propriul oraș, Tollan. Ultimii au plecat aztecii, conduși de Mexitli („Cel uns”), ce au

primit ordinul de a migra de la zeul lor, Huitzilopochtli, care le-a promis că vor găsi un pământ unde sunt „*case cu aur și argint, bumbac multicolor și o mie de feluri de cacao*”. Acolo trebuiau să se stabilească și să se numească „*Mexica*” („poporul uns”), deoarece erau poporul ales, ursit să domnească peste alte triburi, exact același lucru sustinându-l și Yahweh despre evreii săi. Aztecii au ajuns la Tollan, unde nu au fost primiți cu brațele deschise de tolteci. Au trăit timp de aproape două secole pe malurile mlăștinoase ale lacului central, până și-au construit propriul oraș, Tenochtitlan („orașul lui Tenoch”). Numele acestui oraș poate fi explicat prin faptul că aztecii se considerau „*tenochas*”, adică descendenții lui Tenoch, care este nimeni altul decât ebraicul Enoch, confirmându-se astfel că el este Noe, strămoșul omenirii de după Potop.

Cum și-au împărțit zeii continentele? După rasele care le populează, ale căror culori au fost atribuite de egipteni zeilor, putem concluziona că Enki a primit Africa, Marduk Europa, Enlil America (păstrând-o pe cea de sud pentru el și cedându-i-o pe cea de nord fiului său, Ninurta) iar Anu Asia (pe care i-a lăsat-o spre administrare noii sale amante, Ninhursag). Istar a primit Australia iar Antarctica a devenit un teritoriu neutru, pentru viitoarele tratate ale zeilor, fiind acoperită cu gheață pentru a împiedica accesul oamenilor. În 1929 s-a descoperit harta amiralului turc Piri Reis, ce a trăit în secolul al XVI-lea, pe care era reprezentată Antarctica fără gheață. Și harta lui Orontius Finnaeus prezintă Antarctica în detaliu, tot fără gheață, cu sute de ani înainte să fie descoperită. Aceste două hărți demonstrează că Antarctica a fost acoperită cu gheață nu acum câteva milioane de ani, așa cum susțin oamenii de știință, ci mult mai recent, pe vremea când oamenii existau deja. Textul *Cânt cântarea mamei zeilor* afirmă că lui Enki i-a fost oferit Egiptul, confirmându-se că Africa a devenit noul lui teritoriu, lucru pe care îl susțin și miturile egiptene în care zeul Ptah a sosit în acea zonă după Potop și a scos pământul de sub ape, dar și legendele diferitelor triburi africane, în care Enki era zeul suprem (de exemplu, zeul masailor din estul Africii se numea En-kai iar dogonii și-au numit tribul după denumirea lui Enki din Canaan, Dagon / Dogon, zeul lor suprem fiind Amma, nume derivat din egipteanul Ammon). În Asia îl găsim pe Anu ca fiind zeu suprem, însă cultul său nu a fost unul la fel de puternic

dezvoltat în comparație cu cel al altor zei, ceea ce ar putea fi explicat prin lipsa sa fizică din acel teritoriu. În plus, s-a descoperit că religia primordială din acea zonă era una centrată în jurul unei zeite- mamă a Pământului, nimeni alta decât Ninhursag. De exemplu, indienii venerau doar zeita-mamă până la sosirea arienilor, care le-au impus un cult complex, al mai multor zeiități. Grecii antici susțineau că Apollo locuia în nordul Europei, printre hiperboreeni, confirmând astfel că acest continent îi aparținea lui Marduk. Iar atribuirea Australiei zeiței Istar reiese din forma continentului, ce seamănă izbitor cu un cap de felină (unul dintre simbolurile ei). De altfel, privindu-ne planeta de sus, observăm că mai multe zone ale uscatului au diferite forme de animale, cum ar fi de cal ori de șarpe, ceea ce nu poate fi o coincidență, ci doar o realizare intenționată a acelor forme, pentru a indica zeitățile căreia îi aparțin respectivele teritorii.

Cele mai multe dovezi ale împărțirii continentale între zei se întâlnesc în cazul lui Enlil, care a păstrat America de Sud, oferindu-i-o pe cea de Nord fiului său. Marele Templu din Tenochtitlan are în vârf două turnuri gemene, cel din nord fiind închinat lui Tlaloc, zeul furtunii, iar cel din sud lui Huitzilopochtli, zeul războiului, nimeni alții decât Enlil și Ninurta. Pe țesăturile și vasele de ceramică din Lurin, Pisco, Nazca, Paracas, Ancon și Ica, personajul central este Rimac, un zeu care ține o baghetă într-o mână, un aruncător de fulgere în cealaltă iar pe cap o coroană cu raze. Pentru scriitorul Zecharia Sitchin, numele lui Rimac „atât din punct de vedere

semantic, cât și fonetic, seamănă cu numele Raman, numele sub care îl — cunoșteau popoarele

semite peAdad’. Iar Raman și Adad erau două dintre epitetele lui Enlil. În plus, numeroase legende din America centrală și de Sud susțin că zeul Viracocha - pe care l-am identificat cu Enlil - a sosit pentru a-l civiliza pe băștină la scurt timp după Potop. Pe un versant în Golful Paracas este desenat un fulger, vizibil atât din aer cât și de

pe mare, care simbolizează că acela era pământul zeului furtunii. Iar legenda lui Votan, povestită de numeroși cronicari spanioli (printre care episcopul Nunez de la Vega și călugărul Ramon Ordonez

y Aguiar), vorbește despre sosirea în peninsula Yucatan a „^{primului om pe care Dumnezeu l-a trimis în acest colt de lume pentru a popula și împărți pământul pe care noi îl cunoaștem astăzi sub numele de America}”. Numele său era Votan, el fiind un ^{„Deseși din vecinătatea Babilonului, Ramon Ordóñez a tras concluzia că acel loc, Chivim, era pământul năvălitorilor, pe care, ^{Biblia} îl consideră fii ai lui Canaan și veri ai egiptenilor. Însa ceea ce acești croniciari nu au observat, este ceea ce numele Votan este aproape identic cu Votan (scris Uneori și Wotan ori Woden), conducătorului panteonului nor, pe care scandinavii l-au transformat în Odin iar Wotan / Odin era numit de sumerieni Enlil.}

Se pare că zeii și-au împărțit oamenii primordialii, fiecare creându-și rasa pe teritoriul său, urme ale pelasgilor întâlnindu-se pe toată suprafața Pământului. Miturile peruane susțin că, după Potop, Viracocha (Enlil) a locuit în Tiahuanaco, de acolo mergând în Cuzco pentru a face omenirea să se înmulțească. După împărțirea teritoriilor și a oamenilor, zeii au lucrat

împreună pentru a reciviliza pământeni, miturile sumeriene susținând că Enki i-a învățat pe oameni creșterea animalelor, iar Enlil agricultura. Zeița Ninkasi chiar i-a învățat cum să fabrice berea. Anu a hotărât să le ofere Uii ~ «F oamenilor și orzul din cer dar Enlil nu a fost de acord și l-a ascuns. Însă frații Ninazu și Ninmada, ajutați de Utu (Marduk) au găsit orzul și l-au adus pământeniilor. Se pare că împărțirea porțiunii de uscat a Terrei, crearea raselor pe cale genetică, mutarea lor în noile teritorii ale zeilor și recivilizarea lor au fost procese de durată, de la tratatul de pace din 21.000 î.e.n. până la primele urme ale agriculturii scurgându-se aproximativ treisprezece milenii sau circa treizeci și cinci de ani divini. Chiar dacă se părea că acest tratat va reuși să mențină pacea câștigată cu greu, nu toti zeii erau mulțumiți. Cele patru rase ale oamenilor au fost împărțite între Anu, Enlil, Enki și Marduk, care au ales și cele mai mari continente. Istar a primit Australia, un teritoriu mai mic decât al celorlalți, și a trebuit să-și creeze o rasă proprie, cea australoidă, încrucișând oamenii roșii ai lui Enlil cu cei galbeni ai lui Anu. Nefiind mulțumit de rezultat, mai târziu a creat rasa semită, cu care a invadat teritoriile celorlalți zei. De altfel, acest lucru reiese din numele Israel, cu care evreeii și-au numit poporul și mai târziu țara, care se traduce corect prin „Istar, zeița conducătoare”. Nu doar Istar și-a dorit mai multă putere, ci și Enki, care și-a trimis oamenii pe continentul lui Enlil (ce au fost numiți olmecii de către cercetători), dar și Marduk, care și-a răspândit rasa ariană pe teritoriile vecine, înființând marelui imperiu pelasg ce se întindea din Europa până în India și China, incluzând și nordul Africii. Aceste evenimente au dus la noi conflicte, noi tratate de pace și noi împărțiri teritoriale, toate ca urmare a dorinței de putere a zeilor.

31. încrucișările zeilor

În majoritatea culturilor antice și chiar în religiile actuale, Enki, conducătorul zeilor exilați

pe Pământ, era supranumit „Șarpele”. De ce a primit acest epitet? În *Vechiul Testament*, cuvântul pentru șarpe este „*nahash*”, care provine din rădăcina „*NHSH*”, ce înseamnă „a descifra, a afla”. Cu alte cuvinte, îl descrie pe zeul înțelepciunii, Enki. În al doilea rând, e posibil ca Enki să-și fi luat supranumele „Șarpele” pentru a sublinia victoria sa asupra „șerpilor uriași” din vechime, dinozaurii. Exista în vremurile de demult obiceiul ca învingătorul să ia numele învinsului, pentru a-i fi recunoscut meritul de a fi câștigat confruntarea. Publius Cornelius Scipio

s-a autodenumit Scipio Africanul după ce l-a învins pe Hannibal Barca la Zama, în 202 î.e.n. În acest caz, „Africa” nu înseamnă împăratul roman Marcus Ulpius Traianus și nici împăratul numele în Imperator Caesar Divi Nervae Filius Nerva Traianus Optimus Augustus Germanicus Dacicus Parthicus pentru a arăta victoria sa asupra germanilor, dacilor și parților. Împăratul Caligula, Claudius și Nero și-au atribuit numele Germanicus după victoriile lor împotriva triburilor germanice. În acest caz, „șarpele” ar putea să însemne „Învingător al șerpilor”. O a treia variantă ar fi cea în care șarpele reprezintă spermatozoidul. Spermatozoidul creează viața, iar Enki era creatorul oamenilor. Forma

spermatozoidului este

cea a un
care

șarpe mic, prin urmare Enki poate fi considerat „șarpele”

crează viața. Ținând cont că el a făcut nu doar omul, ci întreaga faună a Terrei pe cale genetică, cei doi șerpi înolăciți, reprezentanți pe caduceul său în culturile sumeriană, greacă și romană, ar putea simboliza ADN-ul. Totodată, el și Ninhursag, alături de care a creat oamenii, au fost identificați cu cele două lanțuri organice ale ADN-ului (sau cei doi „șerpi”), fiind considerați gemeni divini. Însă niciuna dintre aceste trei variante nu pare a fi satisfăcătoare. Însă există încă una care ar putea explica natura supranumelui lui Enki.

Folosind scrierea cuneiformă, sumerienii reprezentau atât cerul, cât și pe divinitatea supremă a acestuia, printr-o cruce. Acest simbol a fost preluat de multe culturi ulterioare, ce i-au păstrat de cele mai multe ori semnificația originală. Indiferent dacă vorbim despre

zvastica lui Brahma în hinduism,

■crucea în creștinism ori ankh-ul egiptean, toate sunt simboluri ale divinităților celeste ori ale lumii din care acestea provin. Dacă cerul în care locuiau zeii este în realitate planeta lor de origine, crucea reprezintă simbolul planetei sau chiar al speciei zeilor. În acest caz, drumul crucii din creștinism, dusă în spațiul de lăsat, ar putea semnifica orbita planetei zeilor conduse de Enki. De ce au ales anticii să reprezinte planeta zeilor printr-o cruce? Ce

Înseamnă în realitate acest simbol? Cele două linii perpendiculare ne duc cu gândul la o intersecție sau o răscruce. Însă ce s-ar putea intersecta în casa zeilor? Două drumuri? Două lumi? Două orbite? Ce fel de drumuri sau lumi ori orbite? Miturile antice sau discuțiile moderne cu extraterestri nu ne oferă niciun indiciu în această privință. Prin urmare, e posibil ca acest simbol să nu reprezinte o intersecție, ci altceva. Cel mai probabil, o încrucișare, cuvânt care are ca rădăcină, de altfel, crucea. Despre ce fel de încrucișare ar putea fi vorba?

Am aflat deja că zeii / extraterestrii se ocupă cu crearea și modificarea genetică constantă a animalelor și plantelor. Enki a făcut acest lucru de multe ori pe planeta noastră. Aceste modificări genetice au fost realizate adeseori prin încrucișarea mai multor specii, ce au dus la îmbunătățirea unora, ori la apariția altora noi. Ținând cont de acest lucru, putem considera că rasa zeilor este cea a încrucișărilor, lucru simbolizat cel mai bine printr-o cruce. Totuși, experimentele lor genetice nu s-au realizat întotdeauna prin încrucișarea unor specii, prin urmare crucea nu poate fi simbolul care i-ar defini la modul general. Așadar, este posibil ca încrucișarea să nu reprezinte ceea ce fac zeii, ci ceea ce sunt. Adică rasa lor să fi fost realizată prin încrucișarea cu alte specii. Dacă așa stau lucrurile, cine să-i fi creat prin încrucișare genetică? Probabil nu este vorba despre crearea lor în acest mod, ci de modificarea proprie în timp. Fiind specialiști în genetică, poate că zeii, de-a lungul timpului,

au încercat să-și îmbunătățească specia prin UHh^SIHSEsirepetate încrucișări cu speciile animalelor pe care le-au creat, cu scopul de a căpăta anumite însușiri ale respectivelor animale. Dacă sunt capabili de astfel de încrucișări, așa cum am văzut, de ce nu le-ar realiza pe ei înșiși? În sprijinul acestei idei, avem în mai toate culturile antice reprezentarea zeilor ca hibridi între oameni și animale. Zeii egiptenilor aveau adeseori capete de animale, în alte culturi aveau aripi de păsări ori corpuri de animale și capete umane. Mai peste tot divinitățile aveau animale sacre ca simboluri. Poate că acesta era modul omului antic de a sugera faptul că zeii erau în realitate hibridi între umanoizi și animale. De asemenea, foarte mulți oameni, creați „după chipul și asemănarea” zeilor, prezintă trăsături fizice animalice (față ca de cal sau de câine, nas acvilin, etc.), ceea ce nu poate fi decât o reminiscență genetică a acelor creaturi. Chiar și în ziua de astăzi există popoare (cum ar fi indienii din America de Nord) care cred în comuniunea om-animal; fiecare indian își alege un animal ca totem, sufletul lui contopindu-se cu cel al animalului respectiv. În plus, boșimanii din desertul Kalahari din sudul Africii intră în transă pentru a crea o legătură cu animalele, ei considerând că o stare profundă de transă îi transformă în animale. Mai exact, îi face să atingă parțiala animalică ce există în fiecare dintre noi.

Această

i ipoteză poate explica motivul pentru care Enki a fost numit „Șarpele”: a fost creat prin încrucișarea cu o reptilă. Adepții teoriei reptilienilor ar putea considera că această teorie dovedește faptul că zeii antici sau extraterestrii de astăzi sunt reptile în realitate. Însă aspectul fizic al zeilor era uman, așa cum ne-au relatat anticii de nenumărate ori. Prin urmare, încrucișarea a constat în inserarea de ADN animalic, ori a unor organe, care nu le-ar fi modificat aspectul fizic, ci doar le-ar fi oferit însușiri diferite. Enki nu era un reptilian în sensul fantezist promovat de scriitorii precum David Icke, ci un umanoid. Ținând cont că oamenii au fost creați după ADN-ul său ori, așa cum spune *Biblia*, „după chipul și asemănarea” sa, privindu-ne pe noi ne putem da seama că Enki nu era o sopărlă. Și tot privindu-ne pe noi putem afla ce organ reptilian i-a fost inserat: creierul reptilian, nucleul fundamental al sistemului nostru nervos.

Din punct de vedere anatomic, creierul uman este alcătuit din patru „subcomputere” diferite, care s-au dezvoltat în timp, cel mai vechi fiind creierul reptilian, pe care îl întâlnim și la sopărlle și dinozauri. El este responsabil cu cele mai simple și vitale elemente ale vieții: reproducerea, securitatea, respirația și digestia. În

creierul reptilian își are originea câteva ^^^9^^^comportamente umane: cel obsesiv-compulsiv, superstițiile, conformismul față de legile străvechi, încrederea obedientă în acte normative, reacția la reprezentări parțiale și înșelătoria. De asemenea, tot ceea ce numim artă își are originea în acest creier, acolo unde iau naștere și visele. Reptilele sunt animale teritoriale iar comportamentele care au la bază teritorialismul (cum ar fi ritualurile, ceremoniile, arta, comportamentele agresive și altele compulsive precum

dorința de putere și de dominare) își au originea în creierul reptilian. De fapt, de la reptile am moștenit pe lângă instinctul de reproducere, două judecări fundamentale: dorința de putere și comportativitatea teritorială. Pentru reptile, sexul agresivitatea și teritorialitatea sunt același lucru. Principalele emoții emantate din creierul reptilian sunt afecțiunea animalică, ura, frica și dezamăgirea. Atunci când suntem cuprinși de sentimente negative cum ar fi ura, creierul reptilian este cel care obrește componenta elevată a rațiunii, emisie cerebrală stângi. Pe scurt, creierul reptilian controlează comportamentele esențiale pentru supraviețuirea speciei, instinctele, reflexele și comportamentele sexuale. Datogă lui, un reptil nu trebuie obținut prin forță, apoi, aparat, iar la agresiune se răspunde prin agresiune ori fuga.

Privind faptele lui Enki, menționate în scrierile antice, observăm că ele sunt doar rezultatul creierului reptilian. Teritorialismul reiese din îndârjirea cu care s-a luptat cu fratele său pentru păstrarea și, mai apoi, recuperarea tronului Pământului. Comportamentul agresiv, dorința de putere și dominarea sunt unele dintre principalele lui caracteristici. Înselătoarea, de asemenea. Conform anticilor, el este creatorul artelor și al ritualurilor preotești. Apetitul său sexual ieșit din comun a fost cel care i-a cauzat exilul pe planeta noastră, dar și cel care i-a determinat pe antici să-l reprezinte grafic adeseori cu un penis uriaș în erecție.

Limbajul creierului reptilian este

imaginativ, simbolist, acesta fiind motivul pentru care primele forme ale scrisului, pe care oamenii l-au învățat de la Enki, erau simbolice, cum ar fi scrierea cuneiformă sau cea hieroglifică (în care într-un simbol era cuprinsă nu o literă, ci o idee). Șerpii sunt animale care hibernează; în miturile sumeriene, Enki era descris de multe ori ca dormind în lumea subterană. Reptilele își mențin metabolismul la un nivel mult mai scăzut și sunt deosebit de longevive, ceea ce ar putea explica durata îndelungată de viață a lui Enki. Reptilele dispun de emisfere cerebrale mari, iar Enki era considerat zeul inteligenței și al înțelepciunii. De asemenea, șerpul au văzul, auzul și mirosul foarte dezvoltate, fiind și foarte agili, dând dovadă de rapiditate în mișcare, atât pe pământ cât și în apă. Aceste însușiri fizice probabil i-au oferit lui Enki avantaje deosebite în lupte, miturile considerându-l un războinic feroce, cu care doar Enlil a îndrăznit să-și măsoare forțele. Se pare că Enki nu a primit doar creierul reptilian, ci și sângele rece specific reptilelor. Din mituri știm că, pentru a fi pedepsit, Enki era închis de cele mai multe ori în lumea subterană. Și nu oriunde, ci în sursa apelor freactice. De ce Anu și Enlil alegeau această formă de pedeapsă? Deoarece animalelor cu sânge rece, printre care se numără și reptilele, temperatura scăzută le încetinește timpul de reacție și acțiunea receptorilor vizuali, până în punctul în care nu mai pot detecta mișcarea. De exemplu, vederea și reflexele crocodilului și ale marelui rechin alb variază în funcție de temperatură. Înainte de a ataca, marele rechin alb redirectionează căldura către mușchii din jurul ochilor, iar crocodilul stă la soare pentru a se încălzi. Prin urmare, Enki era închis în apele reci din subteran, departe de căldura Soarelui, pentru a fi ținut într-o stare în care percepția vizuală și timpul de reacție îi erau mult încetinite, ceea ce îl făcea incapabil de a ataca. În aceste condiții, șerpul intră de obicei în stare de hibernare. În mod asemănător, pentru a compensa lipsa hranei, sopările cu guler din Australia intră într-o stare de semi-amorteală,

încetinindu-și metabolismul.

Din miturile antice am dedus că Anu l-a creat pe Enki în laborator, însă până în acest moment nu am știut motivul exact pentru care era necesar acest mod de concepție. Însă lucrurile sunt clare acum: Enki nu a fost creat pe cale naturală pentru a-i fi inserate părți reptiliene

nevoie pentru a găsi o

Creierul reptilian nu i-a oferit doar inteligența de care avea nevoie pentru a înlocui dinozaurii pe Terra cu alte specii de animale, ci l-a făcut să aibă o relație sexuală cu sora sa, oferind astfel Consiliului Zeilor un motiv bun pentru a-l exila pe Pământ. În plus, creierul reptilian i-a

creat și simțul teritorial dezvoltat, ceea ce ar fi trebuit să îl țină pe planeta noastră departe de cea a zellor, dar și agresivitatea necesară pentru a fi în stare să distrugă specii întregi de dinozauri. Însă socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din țară, planul împăratului Anu reușind doar într-o anumită proporție.

Se pare că lui Enki nu i-au fost inserate doar părți reptiliene, ținând cont că era asociat și cu alte animale, cum ar fi pește și țapul. Despre țapi știm că sunt foarte activi în timpul sezonului de montă, putând lovi practic din orice poziție, fără a avea nevoie de avânt, producând răni grave. Forța loviturii este foarte mare mai ales dacă se ridică pe membrele posterioare, în cădere împingând cu toată greutatea corpului. Indiferent dacă vorbim despre inserarea de ADN ori despre o parte a creierului, încrucișarea lui Enki cu un țap i-a oferit forța de care avea nevoie în luptă. Iar de la pești probabil a primit branhii, pentru a fi capabil să respire sub apă, locul în care locuia după cum susțineau miturile multor culturi antice.

Știm că Ninhursag a fost creată tot de Anu și tot în laborator, fiind dona lui Enki. Însă cei doi nu erau identici, ci aproape, ea fiind încrucișată cu alte specii de animale. Fiind asociată cu felinele (pisici sau leoaice) și vitele și reprezentată adeseori cu aripi pe spate, putem presupune că acestea erau animalele cu care a fost încrucișată. Fiind dona lui Enki, Ninhursag avea aceleași părți reptiliene ca și el, genialitatea ei fiind rezultatul aceluiași creier reptilian. Însă se pare că organul ei reptilian a fost modificat. Zoologii consideră că, de-a lungul unei perioade mari de timp, anumite specii de reptile s-au transformat în păsări, existând o serie de asemănări între ele. Ninhursag era reprezentată cu aripi pe spate și uneori chiar cu gheare, ceea ce înseamnă că partea ei reptiliană a fost modificată într-una aviară. Una dintre marile diferențe dintre cele două specii este că reptilele au sânge rece, în timp ce păsările au sânge cald. Sângele rece al lui Enki reprezenta o metodă prin care putea fi controlat, atunci când era închis în locuri reci. Scopul împăratului Anu era de a-l controla doar pe el, prin urmare nu era nevoie ca și ea să aibă sânge rece. Însă principalul motiv pentru care latura reptiliană moștenită de la Enki a fost transformată într-una aviară este următorul: această transformare a

redus comportamentele negative, precum teritorialismul, dorința de putere și de dominare, dar și sentimentele negative, cum ar fi ura și frica. În plus, însușirile aviare i-ar fi oferit lui Ninhursag calități superioare fratelui său, necesare în cazul unui conflict între cei doi (ne amintim că planul

Ninhursag a ales să rămână alături de fratele / iubitul

ei). Multumită vederea păsărilor este superioară

vederii noastre. Si ele văd lumea în culori, dar multe percep nuanțe

suplimentare, cum ar fi ultravioletele. Se crede că păsările văd modelele de polarizare ale luminii solare, care în ultraviolet sunt mai vizibile decât în orice altă lungime de undă. Acestea formează o hartă a cerului pe care este indicată poziția Soarelui, ajutând astfel păsările să-și găsească cuibul. Retina ochilor păsărilor conține senzori magnetici specializați, care detectează o pată de culoare ce indică poziția polului magnetic. Păsările au auzul foarte ascuțit, ele detectând tunetul la o frecvență aflată mult sub aria noastră de percepție. Păsările migratoare, precum găștele, au în urechea internă un barometru natural, sensibil la schimbările atmosferice. Păsările pot percepe intervale de timp mai mici. Pentru un pormbel, de exemplu, o clipă trece mai încet decât pentru noi, ceea ce îi poate conferi viteză de reacție superioară. Toate aceste însușiri căpătate de la păsări au transformat-o pe Ninhursag într-un luptător feroce. Însă, pentru a fi un războinic de neoprit, i-au fost inserate și părți de felină și de bovină (ea fiind adeseori simbolizată ca o vacă, acesta fiind motivul pentru care respectiva bovină a devenit animalul sacru al Indiei). De la vite, mai mult ca sigur, a moștenit forța. Știm că, deși mărimea și localizarea pe glob a felineilor diferă, toți membrii acestei familii au caracteristici comune, atât fizice cât și legate de comportamentul social. Felinele posedă vedere binoculară, ce le oferă

i Anu era să fie exilat doar

zoologilor, știm
că

acuratețe vizuală superioară. Văzul lor este de aproximativ șase ori mai puternic decât al omului, putând distinge chiar și culori. Ochiul pisicilor dispune de o a treia membrană oculară, ce le permite să vadă în condițiile unei iluminări foarte slabe. Atunci când vânează, felinele nu se bazează doar pe văzul extrem de ascuțit, ci și pe simțul tactil și auzul deosebit. De asemenea, mirosul lor este mult mai dezvoltat decât cel al omului. Pisicile pot sări de la de șapte ori propria înălțime și aleargă cu viteze apropiate de 50 de kilometri pe oră, în timp ce ghepardul, cel mai rapid animal de pe Pământ, poate atinge viteza de 120 kilometri pe oră (însă numai pe distanțe scurte). Pisicile, care

au un creier mai apropiat ca structură de cel al oamenilor, sunt foarte afectuoase și se atașează foarte mult de stăpânii lor. Această afecțiune iasă din comun reiese din mituri. Unde Ninhursag era considerată zeita iubirii, iar atașamentul față de stăpân se observa din relația cu tatăl ei, împăratul Anu.

Fiind o clonă a mamei sale, Istar avea și ea toate aceste însușiri. Dacă felinele sunt vânători excepționali, să ne amintim că în Grecia și Roma antică Istar era considerată zeita vânătorii, sub numele Artemis sau Diana. însă genele primite de la tatăl său au făcut-o diferită de Ninhursag. Din cauza creierului reptilian, Istar avea dezvoltate atât dorința de putere și de dominare, cât și sentimentele negative. Si ea a fost considerată zeita iubirii, însă mai mult a iubirii fizice, sexuale. Iar atașamentul față de stăpân a făcut-o să-și părăsească mama și să treacă de partea tatălui său.

Enlil era fiul lui Ninhursag, prin urmare a moștenit de la mama sa ADN-ul animalelor cu care ea a fost încrucișată genetic. Si el era asociat cu păsări, tauri și lei. Știm că taurii au o forță ieșită din comun, pe care, mai mult ca sigur, a primit-o și Enlil. Iar de la lei a moștenit atât forță, cât și ferocitatea. Despre lei mai știm că sunt singurele feline cu adevărat sociale, ce formează grupuri compuse dintr-un singur mascul ori o coaliție de masculi, până la douăzeci de femele și pui. Cel mai adesea, un grup are doi masculi ce apără femelele și teritoriul de animale străine, competiția pentru șefie fiind foarte dură. Știm despre Enlil că, alături de fiul său, Ninurta, a condus grupul zeilor care li se opunea Veghetorilor. De asemenea, știm că a dus lupte crâncene pentru conducerea Pământului atât împotriva fratelui său, cât și împotriva nepotului său, Marduk. De obicei

leoaicele participă la vânătoare, masculii^^^^^^^^^H făcându-și apariția după ce prada a fost omorâtă, ei participând doar în cazul în care este nevoie de forța lor pentru a pune la pământ animale mai mari. Miturile egiptene susțin că, în timpul revoltei oamenilor împotriva zeului suprem, a fost trimisă leoaica Sekhmet (Ninhursag) pentru a-i pedepsi. De asemenea, în timpul Bătăliei Piramidelor, tot ea este cea care a luptat cu Veghetorii închiși în Marea Piramidă de la Giza, Enlil făcându-și apariția abia la final. Aceste întâmplări confirmă caracterul moștenit de la feline al lui Enlil și al mamei sale. Despre lei mai știm că, atunci când un mascul reușește să cucerească un grup iar femelele au deja pui, ele nu acceptă să se împerecheze cu noul mascul. Prin urmare, pentru a se împerechea, acesta ucide atât vechii masculi, cât și puii leoaicelor. Si aceste trăsături de caracter se întâlnesc în povestea lui Enlil, amintindu-ne că, atunci când a sosit pe Pământ, a luat-o pe Ninhursag de soție și a început un război împotriva fostului ei sot, Enki. Tot lei exclud din grup masculii ajunși la pubertate, aceștia trăind în sălbăticie, căutându-și propria familie. Pentru a deveni membrii unui nou grup, masculii tineri poartă bătălii sângeroase cu masculii dominanți ai grupului vizat, pentru a le lua locul. într-un mod similar, pe vremea când Marduk era considerat fiul lui Enlil, și-a părăsit grupul, a trecut de partea Veghetorilor apoi a încercat să-și detronizeze unchiul, ducând împotriva lui un teribil război.

Despre Marduk știm că era dona lui Enki, însă a primit și însușiri ale mamei sale, Ninhursag, din ADN-ul moștenit de la ea. Fiind un zeu-sarpe, la fel ca tatăl său, creierul său reptilian i-a creat atât teritorialismul dus la extrem, dorința de putere și inteligența superioară, cât și sentimentele negative și înclinația către sexualitate (Herodot scria că, în fiecare an, zeul apărea în Babilon pentru a se împerechea cu o virgină). De la mama sa a primit părți de taur, pasăre și leu. Numele său sumerian, Amar Utu, înseamnă „vițelul solar”, egiptenii, atunci când îl numeau Horus, îl reprezentau ca o zeităate cu cap de soim iar în Mesopotamia era numit uneori „tânărul

leu". Dacă de la tauri a moștenit forța excepțională iar la lei ferocitatea, vederea superioară și auzul ascuțit sunt însușirile primite de la păsări. În plus, se pare că Enki l-a încrucișat cu un nou animal: câinele. Dacii, care locuiau în teritoriul lui Marduk, aveau ca stindard șarpele cu cap de lup, iar

egiptenii susțineau că fiul cel mare al lui Osiris era Anubis, zeul cu cap de câine sau de șacal. Încrucșarea lui Marduk cu un câine a avut un singur scop: inserarea principalei calități a caninelor, și anume fidelitatea. Când l-a creat pe Marduk, Enki nu a dorit doar un adversar pentru Enlil, superior atât fizic, cât și intelectual, ci și un urmaș care să îi fie fidel. Și știm prea bine că Marduk a urmat întotdeauna ordinele tatălui său, exact ca un câine credincios.

Asa cum am mai spus, nu doar acești zei au fost încrucșați cu animale, ci toată rasa lor. Nu știm exact despre ce animale este vorba, dar putem deduce dintr-o statuie a lui Anu berbecului. Enki a fost și

posibil să fi

uneori echivalat cu acest animal, prin urmare, fiind dona tatălui său, e moștenit de la el ADN-ul ovin. De asemenea, în creștinism, Enlil este numit adeseori „mielul”, adică puiul berbecului. Dacă nu doar Anu, ci întreaga lor specie a fost încrucșată cu ovinele, de ce zeii ar fi făcut asta? Se știe că oile au un puternic instinct de turmă, care le face să-l urmeze orbește pe cel din fata lor. Când o oaie hotărâște să meargă undeva, celelalte o urmează, chiar dacă nu este o decizie bună. De exemplu, dacă o oaie sare de pe o stâncă, sunt mari șanse ca restul din turmă să o urmeze. Prin urmare, dacă întreaga populație a planetei zeilor a fost încrucșată cu animale, ovina pare a fi cea mai bună alegere. Știm că societatea lor nu este una democratică, ei fiind conduși de un împărat. Așadar, un împărat nu are decât de câștigat atunci când supușii săi îl urmează necondiționat, fără a crâcni. Dacă într-adevăr conducătorii planetei zeilor și-au încrucșat propria populație cu animale, astfel au realizat cea mai eficientă metodă de a o controla.

Observăm așadar că acele părți animalice care le-au fost inserate zeilor, indiferent dacă vorbim despre ADN ori despre anumite organe, sunt responsabile pentru majoritatea acțiunilor lor. Prin urmare, pentru a le afla adevăratele caractere, nu este necesară doar psihologia umană, ci și cunoștințe zoologice, care ne pot ajuta să înțelegem adevărata esență a zeilor dar și modul în care gândesc. Doar astfel vom putea să le cunoaștem adevărata față, ascunsă mii de ani în spatele unor mituri, devenite pentru majoritatea doar simple povești, și poate chiar să le anticipăm viitoarele mișcări în marea lor „joc de sah” în care a fost inclusă și planeta noastră.

30. Apocalipsa

„Dacă vrei să scapi de sfârșitul lumii, mergeți către începuturile ei.” - Octav Bibere
Apocalipsa lui Ioan

Din multitudinea de texte vechi referitoare la sfârșitul lumii, *Apocalipsa lui Ioan* din *Noul Testament*, ultima carte biblică, este cea mai cunoscută dar și cea mai controversată. Agnosticul Robert G. Ingersoll o numea în secolul al nouăsprezecelea „cea mai nebunească dintre toate cărțile”, George Bernard Shaw a calificat-o drept „o descriere ciudată a viziunilor unui drogat” iar Thomas Jefferson, unul dintre fondatorii Statelor Unite ale Americii, o descria ca fiind „nălucirile unui maniac, nu mai demnă și nici mai capabilă de a fi explicată decât incoerența viselor noastre nocturne”. Însă, pentru cei mai mulți, *Apocalipsa* este considerată parte a cuvântului lui Dumnezeu pentru oameni, fiind de

secole bune privită ca un adevăr indubitabil și o profetie sigură despre viitor. Interpretată în mii de moduri, *Apocalipsa lui Ioan* a înspăimântat omenirea veacuri întregi cu amenințarea

334/901

iminentei Judecății de Apoi. Însă, așa cum ne-au obișnuit textele vechi, și în această carte biblică lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. La fel ca Ragnarokul scandinavilor, *Apocalipsa lui Ioan* nu prezintă evenimente din viitor, ci dintr-un trecut îndepărtat, din timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, care s-a încheiat cu distrugerea vieții pământene printr-o inundatie globală. În plus, în această carte nu este vorba despre o revelație sacră a divinității, ci doar de evenimente ale trecutului înfățișate unui muritor în timpul unei petreceri „divine”. Cuvântul „apocalipsă” nu înseamnă „revelație”, așa cum ni se spune, ci exact ceea ce pare: „epoca lipsă”, adică perioada dinaintea de Potop, ce a dispărut din istoria oficială a omenirii.

Autorul susține că, într-o duminică, se afla „*în duh*” pe insula Patmos din marea Egee. Nu știm ce înseamnă a fi „*în duh*”, prin urmare nu putem decât să presupunem că Ioan ori dormea, ori medita (lucru mai puțin probabil pentru un grec al acelor timpuri), ori era beat ori chiar drogat. La un moment dat a auzit în urma sa „*glas mare de trâmbiță*” care l-a spus: „*Ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea*” (1:11). Întorcându-se pentru a vedea persoana care i se adresează, Ioan a observat șapte sfeșnice de aur, în mijlocul cărora se afla „*Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins pe sub sân cu un brâu de aur*” (1:13). Deși părerea generală este că Iisus este cel care îi vorbea lui Ioan, autorul subliniază că era vorba de cineva asemănător lui, nu de el însuși. În plus, Fiul Omului nu este o referire strictă la Iisus, fiind un epitet des aplicat oamenilor. Prin urmare, Ioan susține că vizitatorul său semăna cu un om (dar nu era identic cu unul).

Aspectul fizic al acestui personaj este cel puțin HMffllfllf^^^HB bizar: „*Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada, și ochii Lui, ca para focului. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe; în mâna Lui cea dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, iar fața Lui era ca soarele, când strălucește în puterea lui*” (1:14-16). Părul său „*ca lâna albă și ca zăpada*” ne indică faptul că avea aspectul fizic al unuia dintre zeii din vechime, care erau reprezentați în mituri cu podoabe capilare de culori deschise, blonde sau chiar albe. Culoarea roșie a ochilor și a picioarelor, fata strălucitoare și sabia care îi ieșea din gură dau de înțeles că respectivul personaj purta un costum și o cască. E drept că ni-l putem imagina cu o sabie cu două tăișuri în gură, dar nu putem găsi niciun motiv logic pentru care cineva ar purta un asemenea accesoriu. Cel mai probabil este vorba despre o cască prevăzută cu două furtunuri în dreptul gurii, asemănătoare măștilor de gaze. Această cască poate fi răspunzătoare și pentru vocea metalizată a personajului, acel „*glas mare de trâmbiță*” sau „*vuiet de ape multe*”. Nu știm ce era dispozitivul luminos din mâna sa de forma a „*șapte stele*”, dar putem bănuși că acele „*șapte sfeșnice de aur*” în mijlocul cărora și-a făcut apariție reprezintă un mijloc de transport.

Văzând misterioasa apariție, Ioan a „*căzut la picioarele Lui ca un mort*”. Vizitatorul l-a sfătuit să nu se teamă și să scrie mesaje pentru înșeri a șapte biserici din Asia. Trebuie remarcat faptul că mesajele nu erau pentru conducători umani ai respectivelor biserici, *Apocalipsa* numindu-i „*îngeri*”. Celui din Efes i-a transmis următoarele: „*adu-ți aminte de unde ai căzut și te pocăiește și fă faptele de mai înainte; iar de nu, vin la tine curând și voi mișca sfeșnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi*” (2:5), ceea ce sugerează că era vorba despre unul dintre înșerii decăzuți sau un Veghetor. Orașul Efes, aflat pe coasta de vest a Asiei mici, a fost locul în care se găsea una dintre cele șapte minuni ale lumii antice, și anume templul zeiței Artemis, numit Artemision în limba greacă. În Efes au avut loc trei sinoade bisericești în anii 190, 431 și 449, iar tradiția creștină susține că orașul a fost vizitat de apostolul Pavel dar și că aici au fost înmormântați Maria Magdalena și evanghelistul Luca. Să fie oare Artemis, (Istar) „*îngerul Bisericii* (templului) *din Efes*”? „*îngerului Bisericii din Smirna*”, Ioan trebuia să-i transmită următoarele: „*Nu te teme de*

cele ce ai să pătimești. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să fiți ispitiți, și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții' (2:10). Smirna, numit astăzi Izmir, locul nașterii poetului grec Homer, se află în sud-vestul Turciei, pe țărmul Mării Egee.

Mesajul pentru îngerul bisericii din Pergam era: „știu unde sălășluiești: unde este scaunul satanei; și ții numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde

locuiește satana. Dar am împotriva ta câteva lucruri, că acolo pe unde mergi în învătura lui Baalam, cel ce învăța pe Balac să pună la viață pe poticneala înaintea lui Israel, ca să mănânce carne jertfită idolilor și să se dea desfrânări. Astfel ai sîtu pe unde mergi, asemenea în învătura nicolaïților, și voi face-te deci, la de nu, vin la tine curînd și voi face cu ei războr, cu sabia gurii Mele

(2:13-16). Orașul Pergamon din Turcia de astăzi avea temple închinate zeităților Dionissos, Hera, Athéna, Demetra, Asclépios și Serapis. Mitologia creștină susține că în anul 92, în templul lui Serapis a fost ucis Sfântul Antipa, primul arhiepiscop al Pergamului, ars de viu înăuntrul unui taur în flăcări ce îl reprezenta pe egipteanul Apis. Cum Serapis și Apis erau manifestări ale sumerianului Enki, numit Lucifer de creștini, putem intui că acest templu era locul „unde este scaunul satanei”.

„îngerului” bisericii din Tiatira (oraș închinat zeităților Apollo și Artemis, numit astăzi Akhisar), vizitatorul i-a reproșat tolerarea unei femei numite Izabela, ce se considera

prooroc și îi învătă pe oameni „să facă

desfrânări și ■/!

să mănânce cele jertfite idolilor” (2:20). Nu știm de ce era

atît de importantă această femeie încât să merite atenția unor entități superioare, însă e posibil ca ea să fie doar o copie a Izabelei din *Vechiul Testament*, soția regelui Ahab, care promova închinarea la Baal și persecuta profeții lui Yahweh. Tot pentru acest „înger”, vizitatorul mai are un mesaj cel puțin ciudat: „Și celui ce biruiește și celui ce păzește până la capăt faptele Mele, îi voi da lui stăpînire peste neamuri. Și le va păstori pe ele cu toiag de fier și ca pe vasele olarului le va sfărâma, precum și eu am luat putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da lui steaua cea de dimineață” (2:26-28). Cu alte cuvinte, cei care îi vor rămâne fideli vor primi stăpînirea omenirii, pe care o vor strivi „ca pe vasele olarului”, în același mod în care interlocutorul lui Ioan a luat putere de la tatăl său. Ba, mai mult, el le va oferi adeptilor săi planeta Venus. Această preluare a puterii pare o uzurpare de tron, iar singurul despre care știm că a preluat tronul în acest mod este Enki, care și-a atacat tatăl. Tot el este cel al cărui simbol era planeta Venus sau lucaefărul de dimineață. Să fi fost Enki cel care îi vorbea lui Ioan?

Al cincilea „înger” era cel din Sardes (fosta capitală a regatului Lidiei, aflat pe teritoriul Turciei de astăzi), mesajul către el fiind: „Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort. Priveghează și întărește ce a mai rămas și era să moară. Căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu. Drept aceea, adu-ți aminte cum ai primit și ai auzit și păstrează și te pocăiește. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta” (3:1-3). Îndemnul „priveghează” ne duce cu gândul tot la un Veghetor, căruia misteriosul personaj îi sugera să-și facă treaba pentru care se afla pe Pământ.

Celui de-al saselea „înger”, cel din Filadelfia (aflat tot în Turcia și numit în prezent Alasehir), i s-a spus: „*Îți dau din sinagoga satanei, dintre cei care se zic pe sine că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și vor cunoaște că te-am iubit*” (3:9). Despre această iubire vorbește chiar și numele orașului, Filadelfia traducându-se ca „iubire frățească”.

Ultimul mesaj îi era adresat „îngerului” din Laodicea: „Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte (...) Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi” (3:15-18). Cu această ocazie, vizitatorul lui Ioan și-a declinat identitatea: „Acestea zice Cel ce este Amin, martorul cel credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu” (3:14). Cuvântul românesc „amin” se scrie „amen” în latină, greacă și ebraică. Varianta oficială a Bisericii este că „amen” înseamnă „așa să fie”, ceea ce ar transforma citatul biblic în „acestea zice Cel ce este așa să fie”. Privind lucrurile din acest unghi, fraza nu are niciun sens, nici măcar pentru cei mai fanatici creștini. Prin urmare, traducerea este greșită. Amen, Amun și Amon sunt numele zeității egiptene numite de greci Ammon și de cartaginezi Ba al-Hamon.

Prin urmare, cel care l-a trimis pe Ioan la înșelul bisericii din [^][^][^][^][^][^] M[^] I Laodicea nu folosea fraze ambigue, ci și-a declarat identitatea: el era marele Amen / Amon al egiptenilor. De asemenea, acest zeu sub forma Amen (sau Amin în română) este pomenit la sfârșitul fiecărei rugăciuni creștine. Care ar fi motivul? Răspunsul îl găsim în cartea *Despre Isis și Osiris* a istoricului Plutarh: „*Approape toți cred că Amun, pe care grecii l-au făcut Amon, era pentru egipteni numele propriu al lui Iupiter. Manethon Sebenitul crede că acest cuvânt indică ceea ce este ascuns, sau chiar faptul de a te ascunde. Hecateu din Abdera însă spune că egiptenii se foloseau de acest nume pentru a se striga unul pe altul; că din firea lui acest cuvânt este o chemare; că acest popor crede că cel dintâi dintre zei, pe care îl confundă cu universul, este un zeu ascuns și necunoscut și că îl roagă să li se arate rostind «Amun»; pe atât este neamul egiptean de reținut și de secret în ce privește filosofia lui religioasă. Și toate acestea sunt adevărate unanimitate de către cei mai înțelepți dintre greci, ca Solon, Thales, Platon, Eudoxiu, Pitagora urmați, de Licurg însuși, care toți au călătorit în Egipt și acolo au stat în preajma preoților din această țară*”. Așadar, toți acești înțelepți greci pomeniți de Plutarh consideră că egiptenii foloseau foarte des numele Amun / Amen, în speranța că astfel li se va arăta zeul. Acesta este adevăratul motiv pentru care, la sfârșitul fiecărei rugăciuni, milioanele de credincioși din ultimii două mii de ani îl pomenesc pe Amon, fără să fie conștienți de acest lucru. Întemeietorii creștinismului au preluat o parte din cultul lui Amon și l-au introdus în religia lui Iisus, sperând în continuare că zeul li se va arăta dacă numele lui va fi rostit de un număr suficient de ori. Zeul egiptean Amon era Enki al sumerienilor, ceea ce sugerează de altfel și mesajul către „îngerul” din Tiatira.

După ce a notat mesajele pentru cei șapte „îngeri” din Anatolia, Ioan spune că „*m-am uitat și iată o ușă era*

deschisă în cer și glasul cel dintâi - glasul ca de

l. trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind

*cu mine - mi-a zis: Suie-te aici și îți voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea. Îndată am fost în duh; și iată un tron era în cer și pe tron ședea Cineva. Și Cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de iasp și de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățișarea smaraldului” (4:1-3). Cel mai probabil, Ioan a fost luat cu o navă și dus înaintea altui personaj cu înfățișare stranie, asemănător unor pietre prețioase ale căror culori naturale sunt brun, negru și roșu. Aspectul său fizic ciudat se poate explica tot printr-un costum similar celui purtat de primul personaj care l-a vizitat pe Ioan. „în mijlocul tronului și împrejurul tronului” se aflau „patru ființe, pline de ochi, dinainte și dinapoi”, identice celor zărite de Iezechiel în *Vechiul Testament*, una asemănătoare leului, una asemănătoare vițelului, una cu chip de om și ultima cu aspect de vultur (4:6-7). „Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului” (4:5), o adevărată feerie de lumini și sunete. În fața tronului se afla ceva „ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul” (4:6), adică un ecran, iar în jurul tronului erau douăzeci și patru de scaune pe care stăteau douăzeci și patru de bătrâni „îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur” (4:4). Putem presupune că Ioan îl considera bătrâni din cauza culorii albe a părului lor, o culoare obișnuită, alături de cea galbenă, la rasa „zeilor”. Aceștia, care probabil constituiau Consiliul zeilor descris de miturile multor popoare, „când înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului” (4:10).*

în mâna celui de pe tron, Ioan a văzut o carte „scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceteli” (5:1). Un „înger puternic” a întrebat cine este vrednic să rupă pecetile și să deschidă cartea. Cum nimeni nu s-a oferit, Ioan a început să plângă. Îngerul l-a liniștit și l-a arătat

„un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi” (5:6). Creatura a luat cartea din mâna celui ce ședea pe tron, moment în care „cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților” (5:8). Aceștia „cântau o cântare nouă”, alături de ei auzindu-se „glas de îngeri mulți, de jur împrejurul tronului și al ființelor și al bătrânilor, și era numărul lor zeci de mii de zeci de mii și mii de mii” (5:11).

Să fi fost Ioan martorul unei slujbe religioase sau a nimerit în mijlocul unei petreceri? Această ipoteză nu ar fi una extravagantă, ținând cont că miturile antice ale majorității popoarelor descriau adeseori petreceri ale zeilor. Să nu uităm că telul suprem al vikingilor era de a ajunge în Valhalla, unde să petreacă alături de zei.

Cei douăzeci și patru aveau în mâini pahare și instrumente muzicale. Cântau și se tot aruncau la pământ, ceea ce ar putea fi metoda lui Ioan de a descrie dansul. Nu doar aceștia cântau, ci se auzea „glas de înger mulți, de jur împrejurul tronului și al ființelor și al glasuri și tunete; și șapte bătrânilorcu alte cuvinte, muzica răsună în toată sala.

„Din tron
ieseau fulgere
și
urmare, cel
luminii fiind
extre

de asemenea ca cele dintr-un club ori o
disco. Prin
canta de ardea înaintea tronului”, aceste sunete și jocuri de
care stătea pe „tronul” înconjurat de lumini ar putea fi
DJ-ul. Biblia susține că acesta chiar a comandat
măncare și alcool, Ioan auzindu-l spunând: „măsura de

grâu un dinar, și trei măsuri de orz un dinar. Dar de untdelemn și de vin
să nu te atingi” (6:6). Deși adeseori ignorat acest pasaj, nu poate reprezenta decât o
negociere a prețurilor grâului (pâinii), untdelemnului (uleiului), orzului (berii) și vinului. Ce
mai, o adevărată petrecere cu muzică, dans, mâncare și băutură! Nu lipsesc nici țigările,
Ioan susținând că „a venit un alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s-a dat
lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur
dinaintea tronului (pupitrul DJ-ului). Și fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea
lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților” (8:3-4). De ce ar fi avut nevoie acele ființe
de tămâie? Respectivul „înger” nu a fost trimis să ducă tămâie „pe altarul de aur dinaintea
tronului”, ci țigări DJ-ului. Ioan nu văzuse țigări în viața lui, prin urmare nu le putea descrie.
După cunoștințele lui, tămâia era cea care scotea un asemenea fum, așadar nu putea fi
vorba decât despre așa ceva. Însă noi astăzi putem recunoaște o țigară ca fiind acel obiect
din mâna „îngerului”, care scotea fum. Se pare că Ioan a făcut cunoștință tot atunci și cu
ciocolata. Un glas din cer l-a trimis la un înger să-i ceară „o carte mică, deschisă”, pe care o
ținea în mână. Îngerul i-a spus: „Ia-o și mănânc-o și va amărî pântecul tău, dar în gura ta
va fi dulce ca miera. Atunci am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în
gura mea dulce ca miera, dar, după ce-am mâncat-o pântecul meu s-a amărât (10:9-10).
Nu știm ce era acea „cärtică”, dar sunt mari șanse să fi fost o banală bucată de ciocolată,
care să-i fi făcut gura „dulce ca miera” și să-i fi stricat la burtă („pântecul meu s-a
amărât).

Când mielul cu „șapte coarne și șapte ochi” a rupt primele patru peceti ale cărții luate de la
DJ-ul de pe „tron”, lui Ioan i s-au arătat cei patru călăreți apocaliptici. Primul, călare pe un
cal alb, era înarmat cu un arc „și i s-a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor ca să
biruiască” (6:2). Celui de-al doilea, care călărea un cal roșu, „i s-a dat să ia pacea de pe
pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s-a dat (6:4). Al treilea,
înarmat cu grea,

numele său era „Moartea; și iadul se ținea după el; și li s-a dat lor
putere peste a patra

parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu foamete, și cu moarte și cu fiarele de pe
pământ (6:8). Pentru a afla cine sunt acești patru călăreți apocaliptici, care au înfricoșat
nenumărate generații de aproape două milenii, nu trebuie decât să aruncăm o privire în
mitologia egipteană. Aici, actorii principalii ai marilor conflicte divine erau în număr de
patru, fiecare având o culoare specifică. Ra era galben, Osiris era negru, Seth era roșu iar

Horus, alb. Aceștia au fost identificați cu Anu, Enki, Enlil și Marduk ai popoarelor mesopotamiene. Primul călăreț, cel ce avea calul alb, era înarmat cu un arc. Marduk / Horus prezenta adeseori aspecte ale unei divinități războinice. *Biblia* afirmă că „*i s-a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor ca să biruiască*”, în timp ce lui Marduk i s-a oferit conducerea Pământului, după care a pornit cel de-al doilea război al zeilor împotriva unchiului său. Celui care călărea un cal roșu „*i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s-a dat*”. Popoarele antice susțineau că epoca de Aur a omenirii, perioada de pace și armonie, s-a sfârșit odată cu sosirea lui Enlil / Seth. Venirea sa pe planeta noastră a dus la începerea primului război al zeilor. Despre călărețul calului negru *Biblia* afirmă că „*avea un cântar în mâna lui*”. În *Cartea*

egipteană a morților, Osiris / Enki era judecătorul lumii de dincolo, în fața căruia inima fiecărui defunct era cântărită într-o balanță. În plus, acțiunile sale au pus în balanță suveranitatea Pământului în repetate rânduri, atunci când și-a atacat tatăl, când a pornit revolta Veghetorilor și când a trimis oamenilor religia prin Enoch, toate aceste evenimente chiar având loc în era Balanței. *Apocalipsa lui Ioan* îl numește Moartea pe călărețul calului galben. Anu / Ra este cel care a aprobat moartea oamenilor în timpul celui de-al doilea război al zeilor, atât prin molime cât și prin Potop. Despre acești patru cavaleri (adică nobili, diferentiindu-se de restul) apocaliptici, *Biblia* afirmă că „*li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu foame, și cu moarte și cu fiarele de pe pământ*. Din miturile antice știm că al doilea război al zeilor, precum și molimele sau foamea din acea perioadă au cuprins toată porțiunea de uscat a Pământului, care reprezintă astăzi 29,2% din suprafața totală a planetei noastre. Adică aproximativ un sfert din suprafața Terrei sau, după cuvintele *Bibliei*, „*a patra parte a pământului*”. Când a fost ruptă a cincea pecete, Ioan a văzut „*sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o*” (6:9), adepții lui Enlil uciși în acel mare război, ce așteptau răzburarea: „*până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?*” (6:10). *Apocalipsa* susține că „*fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb și li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună-slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei*” (6:11).

După ce a fost ruptă cea de-a șasea pecete, „*s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr și luna întreagă s-a făcut ca sângele, și stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul își leapădă smochinele sale verzi, când este zgduit de vijelie. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul și toți munții și toate insulele s-au mișcat din locurile lor. Și împărații pământului și domnii și căpeteniile oștilor și bogații și cei puternici și toți robii și toți slobozii s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților, strigând*

munților și șade pe tron și de mânia Mielului; Că a venit ziua cea mare a mâniei lor, și cine are putere ca să stea pe loc?” (6:12- 17). Aceste întâmplări par a descrie exact perioada celui de-al doilea mare război al zeilor, anticii susținând că atunci a fost acoperit Soarele (ceea ce a dat naștere erei glaciare), stelele au căzut pe Pământ iar bătălia finală dintre armatele lui Enlil și Marduk a fost precedată de un cutremur devastator. În a doua versiune a legendei Luanei din munții Buzăului, ea i-a învățat pe oameni să se ascundă în stânci pentru a se salva din calea flăcărilor aruncate de dușmani, ca dovadă existând mulțimea de așezări rupestre din zona Carpaților de curbură, în special între Colți și Bozioru. Ioan susține că tot atunci a văzut patru „*ingeri*” ce țineau „*cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac*” (7:1). Un alt „*inger*” „*care se ridica de la Răsăritul Soarelui și avea pecetea Viului Dumnezeu*” (7:2) le-a ordonat celor patru să tină vânturile în frâu până când vor fi pecetluiți „*pe frunțile lor*” o sută patruzeci și patru de mii de oameni, dintre „*robii Dumnezeului nostru*”, câte douăsprezece mii din fiecare trib al lui Israel. Această descriere a ingerilor ce țineau vânturile în frâu amintește de perioada de secetă menționată de Epopeele lui Ghilgames și Atră-Hasis, cea din urmă afirmând că

„*Ploile zeilor în lăcașul lor să rămână;*

Jos, pe Pământ, apele să nu mai curgă din izvoare.

Si vântul să bată, pământul să usuce,

Si norii să se facă mari, dar apa să nu-și lase".

După ce a fost ruptă ultima pecete, „*s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas*" (8:1). Apoi, Ioan a văzut șapte „îngeri” cărora li s-a dat câte o trâmbiță. Un alt „înger” și-a făcut apariția și a aruncat foc pe Pământ. Imediat după „*s-au pornit tunete și glasuri și fulgere și cutremur*” (8:5). Primind semnalul, cei șapte au început

339/901

să sufle în trâmbițele lor. „Și a trâmbițat întâiul înger, și s-a pornit grindină și foc amestecat cu sânge și au căzut pe pământ; și a ars din pământ a treia parte, și a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de

tot. A trâmbițat, apoi, al doilea înger, și ca un munte mare arzând în flăcări s-a prăbușit în mare și a treia parte din mare s-a prefăcut în sânge; Și a pierit a treia parte din făpturile cu viață în ele, care sunt în mare, și a treia parte din corăbii s-a sfărâmat. Și a trâmbițat al treilea înger, și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste izvoarele apelor. Și numele stelei se cheamă Absintos. Și a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare” (8:7-11). Despre focul care a căzut din cer arzând o mare parte a planetei noastre vorbesc miturile multor popoare, care specifică însă că această întâmplare a avut loc înainte de Potop, mai exact în timpul bătăliei finale dintre armatele lui Enlil și Marduk. De exemplu, pentru indienii hopi, „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor”, pentru scandinavii uriașul Surtr a dat foc universului în timpul Ragnarokului iar în Ramayana prințul Rama a lansat împotriva demonului Ravana arma „aducătoare de moarte prin foc ceresc”. După ce a trâmbițat al patrulea, „înger”, Apocalipsa susține că „a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte a lor și ziua să-și piardă din lumină a treia parte, și noaptea tot așa” (8:12). În capitolul al doisprezecelea, coada unui balaur roșu „tăra a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. O întâmplare asemănătoare se găsește în scrierea persană Bundahish, unde Angra Mainyu a „atacat și tulburat cerul, stăpânind „a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime”. În același timp, planetele s-au răscolat împotriva cerului, stărnind haos în tot Cosmosul. Acest episod a avut loc în timpul marelui război al zeilor, după „înghețul pustiitor și necruțat” (era glaciară). Vedem așadar din nou că Apocalipsa lui Ioan nu reprezintă o profecie a viitorului, ci amintirea trecutului. De ce a fost lovită a treia parte din cer? Răspunsul se găsește la sumerieni, pentru care cerul era împărțit în trei regiuni: partea superioară era a lui Enlil, partea mediană a lui An iar cea inferioară a lui Enki. În timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, Marduk a luat locul tatălui său. Prin urmare, acea parte de cer împânzită „cu întunecime” de Angra Mainyu (Enlil) sau de îngerii Apocalipsei era cea moștenită de Marduk.

Ce erau acel „munte mare arzând în flăcări” care a căzut în mare, prefăcând în sânge a treia parte a ei, și acea „stea uriașă, arzând ca o făclie”, numită Absintos, care „a căzut peste izvoarele apelor”, făcând amară a treia parte din ele? Mulți au interpretat aceste două obiecte în fel și chip, considerându-le asteroizi, meteoriți sau chiar planete de mici dimensiuni. Însă un corp ceresc natural nu ar putea face o parte din ape roșii sau amare. Cel mai probabil este vorba despre arme ale „zeilor”, bombe chimice, lansate din nave în cel de-al doilea mare război al lor. Miturile antice ne spun că Enlil a lovit omeneia cu diferite molime, însă nu ni s-a oferit nicio descriere a modalității în care acest lucru s-a întâmplat. Dacă a fost vorba de viruși artificiali, creați în laborator, Apocalipsa lui Ioan tocmai ne-a descris modalitatea în care aceștia au fost împrăștiați pe Pământul măcinat deja de cumplitul război.

După ce al cincilea „înger” a sunat din trâmbiță, Ioan a văzut „o stea căzută din cer pe pământ și i s-a dat cheia fântânii adâncului. Și a deschis fântâna adâncului și fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii” (9:1-2). Și din acest pasaj reiese descrierea unei bombe teribile, asemănătoare „muntelui înflăcărat” și „stelei” Absintos. O astfel de „stea” căzută din cer, care a penetrat scoarța terestră, ajungând până în lumea subterană (cartierul general al Veghetorilor), se întâlnește și în Ramayana. Numită „Arma Strămoșului”, pe care prințul Rama o primise de la Agastya și „o ținuse pentru împrejurarea supremă”, era o bombă nemăintălnită până în acel moment: „săgeata aceasta care avea adunată în ea energia tuturor ființelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sir de o sută de elefanți, și apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yoiانا, o

cetate de granit. Conform miturilor, această armă a

fost lansată de Enlil la începutul bătăliei ^^^^H finale dintre el și Marduk, chiar înainte de Potop.

340/901

Atacând lumea subterană, ea a cauzat enorme mișcări tectonice, descrise de strămoșii noștri ca o serie de cutremure devastatoare. Astfel, Marduk și Veghetorii săi au fost nevoiți să-și părăsească ascunzătoarea și să înfrunte armata lui Enlil. *Epopeea lui Ghilgames*, descrie acest episod astfel: „*La primele licăriri ale zoriilor, un nor negru (nava lui Enlil) s-a ivit în slava cerului, tuna acolo unde Adad, stăpânul furtunii (Enlil), călărea pe nori. Peste dealuri și câmpii, zeii Sullat și Hanis, crainicii Furtunii, o călăuzeau. Apoi zeii din hăurile Infernului (Veghetorii) se ridicară. Nergal (Marduk) deschise zăgazurile apelor din lumea de dincolo, Ninurta, stăpânul războiului, deschise canalele, iar cei șapte judecători ai Infernului, Anunnaki (căpeteniile Veghetoriilor), înălțară torțele lor, aprinzând toată tara cu flacăra lor strălucitoare (au lansat arme asemănătoare rachetelor). În Apocalipsa biblică, după ce „steaua” a lovit „fântâna adâncului”, din care s-a ridicat fum similar unei ciuperci atomice, „din fum au ieșit lăcuste pe pământ și li s-a dat lor putere precum au putere scorpiile pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului și nici o verdeață și nici un copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor” (9:3-4). Aceste „lăcuste” venite din lumea subterană nu erau insecte obișnuite, aspectul lor fizic fiind mai mult decât straniu: „înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți de război. Pe capete aveau cununii ca de aur, și fețele lor erau ca niște fețe de oameni. Și aveau păr ca părul de femei și dinții lor erau ca dinții leilor. Și aveau platoșe ca platoșele de fier, iar vuietul aripilor era la fel cu vuietul unei mulțimi de care și de cai, care aleargă la luptă. Și aveau cozi și bolduri asemenea scorpiilor; și puterea lor în cozile lor, ca să vatăme pe oameni cinci luni” (9:7-10). Cel mai probabil, „lăcustele” din Adânc sunt navete de luptă de mici dimensiuni, asemănătoare avioanelor noastre, trimise de Veghetorii în luptă ca urmare a atacului armatei lui Enlil împotriva cartierului lor general subteran. Apocalipsa dezvăluie în mod clar identitatea conducătorului „lăcustelor”: „au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume, în evreiește, este Abaddon, iar în elinește are numele Apollion” (9:11). Nu încapă nicio îndoială că acest Apollion este zeul numit de greci și romani Apollo, nimeni altul decât Marduk, fiul lui Enki, conducătorul Veghetoriilor în cel de-al doilea război al zeilor. Un alt text apocaliptic, descoperit la Marea Moartă și intitulat *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericii*, susține că Belial va fi conducătorul „fiilor întunericii” în bătălia sfârșitului lumii. Numele Belial provine din babilonianul Bel („Domnul”), unul dintre epitetele lui Marduk, pe care canaanienii l-au transformat în Baal. Prin urmare, și acest manuscris descrie Apocalipsa din trecut, indicându-l tot pe Marduk ca fiind conducătorul Veghetoriilor.*

După ce a sunat din trâmbiță cel de-al șaselea „înger”, „au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau gătiți spre ceasul și ziua și luna și anul acela, ca să omoare a treia parte din oamenii (9:15). Aceștia fuseseră „legați la râul cel mare, Eufratul” (9:14). Nu știm cine i-a legat pe acești „îngeri” lângă Eufrat, cum nu știm nici dacă este vorba despre patru zei mesopotamieni. Ar putea fi vorba despre Azazel / Enki și ajutoarele sale, ținând cont că, în Cartea lui Enoh, Dumnezeu i-a spus arhanghelului Mihail: „Du-te, leagă-l pe Semjaza și pe ajutoarele lui care s-au împreunat cu femeile, spurgându-se cu ele în necurăția lor. Iar când fiii lor se vor fi omorât unul pe celălalt, și când ei vor vedea nimicirea celor iubiți de ei, leagă-i trainic timp de șaptezeci de neamuri pe câmpiile Pământului, până în ziua judecării și sfârșitului lor, până la judecata ce va fi pentru vecii vecilor. În acele zile ei vor fi aruncați în prăpastia de foc, în chinurile temniței în care vor rămâne pe vecie. Și toti aceia care vor fi osândiți și nimiciți vor fi de acum încolo legați de ei până la sfârșitul tuturor neamurilor” (10:11-16).

De asemenea, în mitologia scandinavă, Loki și copiii săi, zeița Hei, lupul Fenrir și șarpele Jormungand, au fost legați în lumea subterană până la Ragnarok; odată eliberați, ei au început cruntul război împotriva zeilor Aesir, ce a dus la distrugerea lumii. La fel ca în miturile scandinave, și acești patru „îngeri” ai Apocalipsei creștine au pornit la război după ce au fost dezlegați. „Și numărul oștilor era de douăzeci de mii de ori câte zece mii de călăreți, căci am auzit numărul lor” (9:16), povestește Ioan, indicându-ne numărul exact al soldaților implicați în

acel război: două sute de milioane. „Și așa am văzut, /nBHT vedenie, caii și pe cei ce sedeau pe ei, având platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă. De aceste trei plăgi: de focul și de fumul și de pucioasa, care ieșea din gurile lor, a fost ucisă a treia parte din oameni. Pentru că puterea cailor este în gura lor și în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea șerpilor, având capete, și cu acestea vatămă” (9:17-19). Acești „cai” cu capete de lei și cu „platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă”, din gurile cărora ieșea „foc și fum și pucioasă” nu par a fi animale obișnuite ci, mai degrabă, mijloace de transport probabil de genul motocicletelor de astăzi, dotate cu aruncătoare de rachete. Acești „cai” motorizați, alături de navele „lăcuste”, au luptat în bătălia finală ce a precedat Potopul, ucigând o treime din populația Pământului.

Ioan afirmă că a văzut și „alt înger puternic, pogorându-se din cer, învăluit într-un nor și pe capul lui era

curcubeul, iar fața lui strălucea ca soarele
foc, și

picioarele lui erau ca niște stâlpi de

în mână avea o carte mică, deschisă. Și a pus piciorul lui cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ, Și a strigat cu glas puternic, precum răcnește leul. Iar când a strigat, cele șapte tunete au slobozit glasurile lor” (10:1-3). Acest „înger” ce stătea „pe mare și pe pământ, ce ne duce cu gândul la colosul din Rhodos, „și-a ridicat mâna dreaptă către cer și s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul și cele ce sunt în cerși pământul și cele ce sunt pe pământ și marea și cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi” (10:6). În acest fragment, Ioan pare a descrie aterizarea lui Enlil la locul bătăliei finale, existând în descrierea „puternicului înger” o serie de elemente specifice zeului furtunii: Soarele, focul, partea dreaptă, numărul șapte, norii și tunetele sunt simboluri ale lui Enlil, întâlnite în majoritatea religiilor antice.

Lui Ioan i s-a dat apoi „o trestie, asemenea unui toiag” și i s-a cerut să măsoare cu ea „templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei ce se închină în el”, dar nu și curtea din afara templului, deoarece aceasta „a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni” (11:2). Dacă acest templu este cel al lui Solomon, atunci este vorba de Marea Piramidă din Egipt, așa cum am demonstrat deja în urmă cu câteva capitole. Biblia nu ne oferă detalii despre motivul călcării în picioare a „cetății sfinte” de către neamuri, timp de trei ani și jumătate („patruzeci și două de luni”), însă acest episod pare a descrie Bătălia Piramidelor, în care Enlil și armata sa au atacat Veghetorii baricadați în Marea Piramidă de la Giza imediat după Potop. Cineva, probabil un „înger”, i-a spus lui Ioan că „voi da putere celor doi martori ai mei și vor proroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaiseci de zile (patruzeci și două de luni a câte treizeci de zile, adică tot trei ani și jumătate)”. Acești doi martori „sunt cei doi măslini și cele două sfesnice care stau înaintea Domnului pământului”, o referire clară la Enki, al cărui nume înseamnă „Domnul Pământului”. Nu poate fi vorba despre oameni obișnuiți, deoarece „dacă vrea cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele prorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi” (11:5-6). Cel mai probabil, aceste două personaje, care stau înaintea lui Enki, sunt soli ai lui Enlil trimiși pentru a-i convinge pe Veghetori să se predea. Însă, după cum am văzut, Marduk a refuzat să renunțe la luptă, fiind în cele din urmă închis în Marea Piramidă. Exact același lucru ni-l sugerează

și Apocalipsa lui Ioan: „când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî” (11:7). Ba, mai mult, ne indică locul exact în care s-a petrecut acțiunea: „și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor¹” (11:8). Dacă cel răstignit este Iisus, așa cum susține creștinismul, locul ar trebui să fie Ierusalimul, iar varianta oficială iudeo-creștină este că Sodoma s-a aflat undeva la sudul Mării Moarte. Aceste două locații nu sunt în Egipt, oricum le-am lua în calcul. Însă *Apocalipsa* afirmă că cetatea cea mare „se cheamă, duhovnicește” Sodoma și Egipt, adică la modul figurat. Dacă este vorba despre Marea Piramidă din Egipt, atacul împotriva ei la scurt timp după Potop poate semăna cu atacul asupra Sodomei, descris în *Vechiul Testament*. La finalul conflictului, după capitularea lui Enki și a restului Veghetorilor, în Marea Piramidă a fost sacrificat Marduk, care a refuzat să se predea, ceea ce ar putea însemna că „răstignire” la care se referea Ioan. Despre cei doi soli uciși de Marduk, *Apocalipsa* spune că „locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi proroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ (11:10). După trei zile și jumătate, cadavrele celor doi au fost reanimat și luate la cer: „duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor” (11:11-12). Să mai susțină creștinismul că Iisus este singurul care a înviat după trei zile și s-a ridicat la cer... După plecarea celor doi în „nori”, „s-a făcut cutremur mare și a zecea parte din cetate s-a prăbușit și au pierit în cutremur șapte mii de oameni, iar ceilalți s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului” (11:13), acesta fiind probabil momentul în care Veghetorii s-au predat. După ce al șaptelea „înger” a suflat în trâmbița sa, „s-au pornit, în cer, glasuri puternice care ziceau: împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și va împărți în vecii vecilor¹” (11:15). Cei douăzeci și patru de bătrâni din Consiliul zeilor i-au mulțumit conducătorului lor pentru că a preluat puterea și pentru că îi va pedepsi pe inamici: „neamurile s-au mâniat, dară venit mânia Ta și vremea celor morți, ca să fie judecați, și să răsplătești pe robii Tăi, pe proroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici și pe cei mari, și să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul” (11:18). Apoi „s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer, și s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său, și au fost fulgere și vulturi și tunete și cutremur și grindină mare” (11:19), din care reiese, fără să ne supunem la un exercițiu de imaginație prea dificil, descrierea aterizării unei nave.

Capitolul al doisprezecelea al *Apocalipsei* descrie alte evenimente importante din istoria Pământului, pe care le-am întâlnit deja în miturile antice, cum ar fi nașterea lui Enlil. Ioan susține că din cer i s-a arătat un semn: „o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele. Și era însărcinată și striga, chinându-se și muncindu-se ca să nască” (12:1-2). Apoi a văzut un alt semn: „iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești” (12:3). Acesta „stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște”, întocmai ca titanul Kronos din miturile grecești, care își înghitea copiii imediat după nașterea lor. Acea femeie „a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiaș de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui, iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute și șizeci de zile” (12:5-6). Această femeie „înveșmântată cu soarele” adică de partea luminii, a binelui, a taberei lui Anu și Enlil (simbolizată de Soare), ce călca Luna în picioare (adică era o inamică a taberei lui Enki, simbolizată de Lună), nu poate fi decât Ninhursag, care și-a părăsit familia, trecând de partea lui Anu și Enlil. Unul dintre epitetele ei în Mesopotamia era „regina cerului” și exact acest lucru semnifică că „cunună din douăsprezece stele” pe care o purta pe cap. „Balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea”, care a fost aruncat pe Pământ împreună cu îngerii săi și care aștepta să înghită copilul nou-născut este „șarpele” Enki sau Kronos al grecilor. Acesta, copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiaș de fier, abia născut de Ninhursag, este Enlil. Știm

deja că Anu a fecundat-o artificial pe Ninhursag după vizita sa pe Pământ; Enki a aflat și a încercat să-și ucidă rivalul la tron în jurul anului 426.000 î.e.n. însă „copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lut’, adică dus pe planeta zeilor, acolo unde a stat până în momentul în care a fost gata să se întoarcă pe Terra, pentru a-și învinge fratele. Ninhursag „a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu”, dându-i-se „cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme și vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui” (12:14). Enki a urmărit-o, încercând să obțină și el un fiu de la ea. „Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa” (12:15), ne spune Apocalipsa. „Și pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură. Și balaurul s-a aprins de mânia asupra femeii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și în mărturia lui Iisus. Și a stat pe nisipul mării” (12:16-18), continuă Ioan. Ninhursag a stat ascunsă „o mie două sute și șaptezeci de zile”, adică trei ani (divini) și

jumătate, până când Enlil a sosit pe planeta noastră pentru a-l a ■_^^Htaca pe Enki.

Apocalipsa ne descrie și lupta dintre cei doi frați: „Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el” (12:7-9). Această „cădere” a lui Enki, exilul

său pe planeta noastră, dovedește fără echivoc faptul că lui Ioan i s-au arătat evenimente din trecut, nicidecum dintr-un viitor apocaliptic.

Ioan afirmă că, pe când Balaurul Enki stătea pe nisipul mării, a văzut „*ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete și pe coarnele ei zece cununi împărătești și pe capetele ei: nume de hulă. Și fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de leu. Și balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare*” (13:1-2). Cu șapte capete și zece coarne, această Fiară are un aspect fizic identic cu cel al Balaurului. Ținând cont că Balaurul este Enki, Fiara identică cu el nu poate fi decât Marduk, fiul și moștenitorul său, ce era totodată și dona sa. Faptul că Fiara Marduk a moștenit tronul Balaurului Enki reiese și din pasajul „*Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare*”, Ioan susține că „*unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară*” (13:3), dar și că Fiara „*a fost rănită cu sabia și a rămas în viață*” (13:14), miturile antice confirmând faptul că, în timpul celui de-al doilea război al zeilor, Marduk a fost rănit de către unchiul său, Enlil.

Despre această Fiară se mai spune că „*și-a deschis gura sa spre hula lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer. Și s-a dat să facă război cu sfinții și să-l biruiască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul*” (13:6-7). Iar noi știm din legendele antice că Marduk a pornit cel de-al doilea război al zeilor împotriva unchiului său și că el a fost pentru o bună perioadă de timp conducătorul Pământului. Oamenii „*s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?*” (13:4). Într-adevăr, Enki și Marduk au fost venerați împreună. În Babilon, deși a preluat atribuțiile și funcțiile celorlalți zei, Marduk nu a făcut același lucru și cu tatăl său, Enki fiind mereu la loc de cinste, alături de fiul său. Acest lucru se observă din turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă care, deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate sunt simboluri ale lui Enki și Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate de unii morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Evreii, care îl venerază pe Marduk sub numele Yahweh, au avut grijă să introducă în scrierile lor numărul 40 (echivalentul titlului de Mare Print) al lui Enki, ca omagiu pentru tatăl zeului lor: Potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; spionii israeliți au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Eli, Saul, David și Solomon au domnit câte 40 de ani; israeliții au răstăcit în deșert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-și lua poporul și a murit după alți 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile și 40 de nopți; Otniel a fost judecător 40 de ani; sub Ghedeon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliți timp de 40 de ani; Ilie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isac și Esau s-au căsătorit la vârsta de 40 de ani; Iisus a petrecut 40 de zile în deșert; s-a înălțat la cer după 40 de zile de la învierea sa. Coarnele de berbec folosite de preoții evrei sunt tot simbolul lui Enki. În plus, la mijlocul secolului al XX-lea, Brigada 35 de Parașutism din cadrul Forțelor Defensive Israeliene avea ca siglă un șarpe înaripat de culoare verde. Șarpele înaripat e Lucifer sau Quetzalcohuatl iar verdele e culoarea zeului egiptean Osiris, care sunt doar trei dintre numele alternative ale lui Enki. Cu alte cuvinte, *Apocalipsa lui Ioan* nu minte atunci când susține că oamenii „*s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei*”.

În capitolul al șaptesprezecelea, Ioan a fost dus „în duh, în pustie”, unde a văzut „o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urăciunile și de
desfrănărilor necurății ale ei. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama ia urăciunilor pământului. Și am văzut o femeie, beată de sângele sfinților și de sângele

mucenicilor lui Iisus" (17:3-6). „Îngerul" care îl însoțea i-a spus că acea fiară călărită de femeie „era și nu este și va să se ridice din adânc și să meargă spre pieire. Și se vor mira cei ce locuiesc pe pământ ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, văzând pe fiară că era și nu este, dar se va arăta" (17:8). Iar „cele șapte capete sunt șapte munți deasupra cărora șade femeia. Dar sunt și șapte

împărați: cinci au căzut, unul mai este, celalalt încă nu a venit, iar când va veni are de stat puțină vreme. Și fiara care era și nu mai este - este al optulea împărat și este dintre cei șapte și merge spre piețe. Și cele zece coarne pe care le-a văzut sunt zece împărați, care încă n-au luat împărăția, dar care vor lua stăpânire de împărați, un ceas, împreună cu fiara" (17:9-12). În plus, „apele pe care le-ai văzut și

deasupra cărora șade desfrânata, sunt popoare și gloate și neamuri și limbi. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor uri pe desfrânată și o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc" (17:15-16), iar „femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărații pământului" (17:18). Dacă interpretarea dată de „inger" imaginilor prezentate este reală, apare inevitabil întrebarea: de ce era nevoie să i se arate lui Ioan simboluri, în loc de lucruri concrete? De ce i s-a arătat o femeie pe o fiară, în loc de o cetate pe șapte munți, alături de zece conducători? După cum se vede din textul biblic, Ioan nu a putut înțelege imaginile ce i-au fost prezentate, fiind nevoie de explicațiile „îngerului" de lângă el. Ținând cont de nivelul tehnologic mult evoluat al zeilor și de involuția unui simplu muritor de acum două milenii, chiar nu se găsea o metodă mai simplă de transmitere a unei informații? Astăzi, dacă un părinte ar încerca să-și învețe copilul câteva lucruri despre un oraș și despre conducătorii săi, nu ar apela la desene cu femei și balauri cu zece coarne. Prin urmare, logica ne spune că imaginile văzute de Ioan nu erau inutile, ci explicația lor e cea falsă. Fiara care „era și nu este și va să se ridice din adânc", ce avea culoare roșie, șapte capete și zece coarne, este aceeași din capitolul al treisprezecelea, adică Marduk. Desfrânata împodobită cu pietre scumpe (ce denotă faptul că era de vită nobilă), „beată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus (Enlil)", ce îl călărea pe Marduk și pe fruntea căreia era scris numele Babilonului, nu poate fi decât marea zeiță a Babilonului, „curtezana zeilor", „vulva cerului" sau „prostituata divină", nimeni alta decât Istar, sora și consoarta lui Marduk. Reprezentarea ei călare pe Marduk poate fi o metodă de a simboliza relația sexuală dintre cei doi. După cum am văzut, Istar a luptat alături de Enki și Marduk în cel de-al doilea mare război al zeilor. Ea este cea din viziunea apocaliptică a lui Ioan, „Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului".

Ioan povestește că a văzut și „o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grația ca un balaur și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și face semne

mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea A. 1

oamenilor; și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață. Și i s-a dat ei să insuflă duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să omoare pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei!" (13:11-15). Această „fiară" mai mică a fost numită „Antihrist" de către literatura creștină ulterioară - deși *Apocalipsa* nu folosește nici măcar o singură dată acest cuvânt - și echivalată cu o mulțime de personaje ale lungul timpului. În *Apocalipsa* lui Ezdra, înfățișarea Antihristului este asemănătoare unei fiare sălbatice; pe chip are scris cuvântul „Antihrist" ochiul său drept este precum lueafărul dimineții, în timp ce stângul stă nemişcat, are gura largă de o cot, dinții de o palmă, degetele ca niște coase iar urmele pașilor săi sunt late de două palme. În realitate, identitatea sa este mult departe de cea purtută de cercetători și teologi. Simbolizarea sa ca

„fiară” denotă o legătură de rudenie cu prima fiară, Marduk. Singura rudă a lui Marduk care „face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi” este fiul acestuia, Enoh / Nabu. Din miturile antice știm că Enoh a fost un slujitor devotat al tatălui său, lucru exemplificat de Ioan prin „*toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei*”, el fiind totodată cel care a adus oamenilor prima religie. Tot lui i s-au încredințat secretele magiei, astfel reușind să facă „*semne mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor, și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei*”. Enki, cel numit „Balaurul” în *Apocalipsă*, era considerat zeul înțelepciunii; ulterior, în viziunile anticilor, Enoh a preluat acest atribut de la bunicul său. Ioan subliniază această idee prin expresia „*grăia ca un balaur*”. Nu cu voce groasă, așa cum am fi tentați să credem, ci cu înțelepciune, precum „Balaurul” Enki. Așadar, „antihristul” de care se tem sute de milioane de oameni nu este decât Enoh / Nabu, fiul și moștenitorul lui Marduk.

Apocalipsa susține că Fiară cea mică, Enoh, „*îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șizeci și șase*” (13:16-18). Ce înseamnă cu adevărat acest număr, care reprezintă unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii de aproape două milenii? S-au dat sute de explicații mai mult sau mai puțin plauzibile, însă nimeni n-a reușit să-i afle adevărata semnificație. Figuri dominante ale diverselor epoci au fost asociate cu acest „număr al fiarei”, ca de exemplu Nero, Napoleon Bonaparte, Hitler sau Papa (oricare dintre ei). Citatul lui Ioan Teologul nu doar a băgat în ceață milioane de oameni, ci a și creat hexakosioihexekontahexafobia sau frica de numărul 666.

În matematică, 666 este suma primelor 36 de numere, fiind un număr triunghiular. Numerele triunghiulare sunt cele care pot forma un triunghi echilateral. Acesta este primul indiciu în decodificarea numărului. 666 este, de asemenea, suma pătratelor primelor șapte numere prime. În general, acest număr este privit ca unul malefic, fiind asociat cu Satan datorită citatului biblic. Acesta este cel de-al doilea indiciu.

Puțini știu că, pentru tracii în general și pentru daci în special, 666 a fost un număr extrem de important. Legende lor susțineau că Gemenii Divini Zalmoxis revin pe Pământ odată la 666 de ani. În timpul lui Burebista s-a decis ca primul an al calendarului dac să fie considerat anul nașterii Gemenilor Divini (adică 713

Î.Hr.), iar cel de-al 666-lea (47 Î.Hr.) să fie anul ^EZLE2Z22i^^^l'reformelor politico-religioase. Acest număr apare pe tot felul de inscripții de pe întreg teritoriul tracilor, ca SSS, CCC (C = 6 grec) sau VIVIVI (VI = 6 latin). De exemplu, o rugăciune a unei femei gete, zalmoxiană, a fost găsită pe o placă de marmură de la Tomis: „*Ayrelia Beneria Symforo Syn dio Syn ze sase tri Kai tethi gatriAyris nonam Niascharian*”. Această rugăciune se traduce astfel: „*Strălucitoare, curată, măreț! Doamnă, sunt credincioasă, sunt cu trei de șase, dar atât te rog: cândva să mă ajuti să renasc*”. Numărul 666 nu este întâlnit doar în textul curent {„*trei de șase*”}, ci și ascuns. Citind doar majusculele, reiese „*AB SSS K AN*”, ce se traduce „*cu 666 de ani*”. Conform doctorului Napoleon Săvescu, acesta era semnul la care se închinau tracii întorsii la adevărata religie, semn pe care îl purtau pe mâna dreaptă sau pe frunte, în cartea *Dacia Secretă*, Adrian Bucurescu prezintă mai multe astfel de exemple. Pe o placă de marmură descoperită în orașul Tetova din Macedonia se află următoarea inscripție: „*Sunt cu numărul trei de șase, care pentru mine e sfânt. Mi-ar plăcea să mă înalț în Tărâmul Zeilor*”. Pe un opaiț de la Drobeta, scrie, de la dreapta la stânga: „*E NAMOR SSS*” {„*cu numărul 666*”}. Pe un opaiț descoperit în cetatea veche de la Celei-Corabia (județul

Olt) este scris „CVI/V”, combinație între 6 grecesc (C) și 6 latinesc (VI). Tot în astfel de combinații apare 666 pe cărămizi și țigle găsite la Bumbești-Jiu, precum și în alte cetăți dacice.

Așadar, tracii asociau acest număr cu Gemenii Divini. Acesta este cel de-al treilea indiciu al nostru, care ne poate ajuta să descifrăm unul dintre cele mai bine păstrate coduri ale istoriei. Vă vine sau nu să credeți, răspunsul a fost chiar în fața noastră în tot acest timp. Pentru strămoșii noștri, indiferent de cultura din care făceau parte, anumite numere (1,3,7,9,12, etc.) erau foarte importante. Aceste numere și-au păstrat importanța chiar și ziua de azi. Deși numerologii dau tot felul de explicații pentru aceste numere, o ignoră pe cea mai importantă: numerele reprezintă divinități. 1 este zeul suprem, indiferent de religie. 2 este un cuplu de zei, ce îi semnifică de obicei pe Gemenii Divini (Enki și Ninhursag, Marduk și Iștar, Apollo și Artemis, Freyr și Freyja). Cifra 3 este o trinitate, întâlnită în majoritatea religiilor. De exemplu, prima trinitate din Mesopotamia era formată din Anu, Enlil și Enki. A fost urmată de cea de-a doua, formată din Enki și copiii săi, Marduk și Iștar. În brahmanism avem Trimurti compusă din Brahma, Vișnu și Șiva, în creștinism Sfânta Treime, și așa mai departe. Cifra 4 reprezintă familia „satanică”, adică pe Enki și Ninhursag, alături de copiii lor, Marduk și Iștar. Pentru egipteni, cifra 8 reprezenta marea Ogdoada din Hermopolis iar 9, Marea Enneadă din Heliopolis (grupuri de opt, respectiv nouă zei). 12 este numărul titanilor și al zeilor olimpici în Grecia antică, numărul zeilor conducători sumerieni, numărul apostolilor lui Iisus în creștinism, etc. În concluzie, numerele „magice” reprezintă entități superioare oamenilor, pe care le-au numit zei. Prin urmare, sunt mari șansele ca și 666 să reprezinte una sau mai multe astfel de zeități, Ioan spunea că „*este număr de om*”, prin om înțelegându-se o persoană, o entitate sau o ființă. În *Apocalipsă*, 666 e asociat cu Răul, cu Satan, cu Fiara sau cu Antihristul. La tracii, era asociat cu Gemenii Divini, adică Marduk (cel numit de creștini Satan) și sora sa, Iștar. Ioan scria: „*cine are pricepere să socotească numărul fiarei*”, dându-ne un indiciu foarte important în aflarea semnificației reale a acestui număr. Pentru a socoti „*numărul fiarei*”, este necesar să apelăm la matematică.

Enki

Iștar

Marduk

După cum ne-a relevat matematica, 666 este un număr triunghiular, adică poate fi simbolizat printr-un triunghi echilateral. Iar acest triunghi asociat cu răul nu poate fi decât triada „satanică” ce a pornit din Mesopotamia, formată din Șarpele Enki și copiii săi, gemenii Marduk și Iștar, așa cum se poate observa alături. Marduk și Iștar, fiind gemeni, sunt pe poziții egale, pe aceeași linie. Enki, tatăl lor, fiindu-le superior, este reprezentat mai sus decât ei. Toți trei sunt egali (unghiurile și laturile sunt egale), de aceea trinitatea a fost reprezentată printr-un triunghi echilateral. Însă, pentru a arăta că Enki este puțin mai sus decât copiii săi, el reprezintă unghiul de sus.

Această trinitate reprezintă un întreg iar membrii ei, câte un procent din acest întreg. Dacă ținem cont de regula de mai sus, că toți trei sunt egali, ar trebui să considerăm că fiecare dintre cei trei reprezintă 33,33333% din acest întreg. Însă, trebuie să ne amintim că Enki este aproape egal cu copiii săi, fiind puțin mai sus. Prin urmare, împărțirea trinității în procente se poate realiza într-un mod foarte simplu: Marduk și Iștar reprezintă câte 33% (fiind egali) iar tatăl lor, care este aproape egal cu ei dar puțin mai sus, 34%. Astfel se explică importanța numărului 33 în satanism și masonerie: 33 este zeul lor, Marduk sau Satan, o parte din trinitatea „satanică”, cele 33 de procente.

Prin varianta de mai sus se arată o diferență de 1% între Enki și copiii săi. Dar dacă vrem să micșorăm diferența dintre ei? Atunci apelăm la zecimale. Marduk și Iștar, care sunt gemeni (deci egali), vor reprezenta câte 33,3% din întreg. Iar tatăl lor, care este puțin mai sus decât ei, 33,4%. Prin urmare, diferența dintre ei este de doar 0,1 procente, ceea ce se apropie mai mult de ideea de triunghi echilateral, cu toate părțile sale (unghiuri sau laturi) egale.

Din câte ne spun miturile multor popoare, în timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, Marduk a devenit conducătorul pământenilor și al Veghetorilor, alături de sora sa, care i-a devenit soartă. Exprimând în procente partea fiecăruia din întreg, ar însemna că ei împreună reprezintă 66,6% din trinitate. Sau, în prima metodă de calcul, 66%. Prin urmare, 666 poate reprezenta ori numărul de procente ale celor doi conducători ai Terrei, fără virgulă (în antichitate, matematica cu zecimale nu era la îndemâna omului simplu, ci doar a inițiaților), ori pe cei doi de zece ori mai puternici ($66,6 \times 10 = 666$). Pe vremuri se practica această exagerare. Zeul egiptean Thoth era numit de greci Hermes Trismegistos, adică „Hermes de trei ori mare”. Iisus era numit de gnosticii setieni „cel de trei ori bărbat, etc. Așadar, este posibil ca 666 să îi reprezinte pe Marduk și Iștar (66,6) de zece ori mai puternici. Dacă folosim prima metodă de calcul, cea fără zecimale, suma procentelor Gemenilor este 66. Iar în viziunea masonilor, sataniștilor, ocultiştilor și numerologilor, 66 are aceeași valoare ca și 666.

Putem trage concluzia că 666 îi reprezintă pe cei doi copii ai Șarpelui original, Marduk și Iștar, conducătorii Pământului, indiferent dacă sunt sau nu de zece ori mai puternici. După cum am văzut, numărul 666 era asociat cu Gemenii Divini în viziunea tracilor, iar în *Apocalipsa lui Ioan* cu Răul, fiind numărul Fiarei, fiul Balaurului. Așa se explică și de ce Marduk, după ce a renunțat la Babilon, și-a ales Ierusalimul, un oraș ale cărui coordonate însumate dau $66^{\circ}60'$ ($31^{\circ}47'N + 35^{\circ}13'E$), sau de ce slujitorul său, Solomon (Enoh), primea anual un tribut de 666 talanți de aur (*Cartea a doua a Regilor* 10:14).

Este posibil totuși ca acest număr să nu îi reprezinte pe Marduk și Iștar? Am văzut că 666 este un număr triunghiular; prin urmare simbolizează o trinitate, și nu un cuplu. Pentru a afla semnificația numărului 666, trebuie întâi să o descoperim pe cea a cifrei 6.

În majoritatea religiilor, zeii erau echivalați cu corpuri cerești. Strămoșii noștri îi vedeau zeii venind din cer și plecând în același loc. Cum tot ce vedeau pe cer erau stelele și planetele, logica le-a spus că acestea nu puteau fi decât respectivii zei. Planetele poartă chiar și astăzi numele unor zei. Un bun exemplu este *Cartea lui Enoh*, în care îngerii sunt considerați stele (cei decăzuți sunt stele căzătoare) iar oamenii, animale. Adeșorii anticii foloseau stelele pentru a și reprezenta grafic zeitățile. Numărul razelor stelelor reprezintă numărul planetei echivalente cu un zeu, numărând din exterior către Soare. Steaua cu patru raze este Saturn, a patra planetă din sistemul nostru Solar, steaua cu cinci este Jupiter (a cincea planetă), cea cu șase este Marte (a șasea planetă), cea cu șapte este Pământul, cea cu opt, Venus, iar cea cu nouă raze, planeta Mercur. De multe ori steaua cu raze era înlocuită cu un cerc înconjurat de puncte, numărul lor având aceeași semnificație ca numărul razelor stelelor. Nu cred că mai există cercetători care să nu recunoască faptul că steaua cu opt raze era simbolul zeiței sumeriene Inanna sau al Afroditei, zeități identificate cu planeta Venus, a opta din sistemul nostru solar.

Iudaismul sau mozaismul a păstrat această tradiție. Inițial, simbolul evreilor era steaua cu cinci colțuri, adică Jupiter, a cincea planetă din exterior către Soare. Romanul Jupiter sau grecul Zeus, numit de sumerieni Enlil, a fost primul dumnezeu al evreilor, introdus de Moise / Akhenaton sub numele Atum. După întoarcerea lor din exilul babilonian, evreii au adoptat ca simbol steaua cu șase raze, adică Marte, a șasea planetă. Marte al latinilor era Martu al sumerienilor sau Marduk al babilonienilor, noul dumnezeu al evreilor, pe care l-au numit Yahweh („cel care a devenit Luna”). Numele acestui zeu se scrie întotdeauna YHWH, cele patru litere simbolizând faptul că este al patrulea conducător al Terrei, după Anu, Enki și Enlil. Numărul 6 a devenit echivalent al zeului evreilor, Yahweh, evreii folosindu-l în toate acțiunile lor importante. Dacă Marduk era reprezentat numeric prin cifra 6, tatăl său, Enki, considerat egalul său (asa cum am văzut mai devreme), era reprezentat prin aceeași cifră însă doar în raport cu Marduk. Anticii îi simbolizau pe Enki și Marduk în două moduri. Când era vorba doar de ei, cei doi zei erau reprezentați prin numărul 12 (suma celor doi 6). Însă Enki și Marduk de cele mai multe ori făceau parte dintr-o trinitate, alături de Iștar, așa cum se observă cel mai bine în Babilon. În acest caz, cei doi zei 6 erau alăturați, formând numărul 66, care în același timp reprezintă numărul lor de procente din respectiva trinitate. Prin urmare, numărul triunghiular 666 este format din cei doi zei 66, Enki și Marduk, alături de încă unul, egal cu ei. Cine ar putea fi această divinitate dacă nu Iștar, cea alături de care formau marea trinitate a Babilonului, cea de-a treia mare conducătoare a Veghetorilor în cel deal doilea mare război al zeilor? Prin urmare, numărul care a stârnit groaza multor

generații de creștini îi reprezintă pe Enki, Marduk și Istar. *Apocalipsa* afirmă că Fiară cea mică „*îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogăți și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mână lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cei ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei*”. Cei care consideră *Apocalipsa lui Ioan* o previziune a viitorului se tem că vor fi obligați să poarte microcipuri sau acte cu coduri de bare ce conțin numărul 666, fără a realiza că „profeția” lui Ioan nu e decât o amintire a unui trecut demult uitat. După cum demonstrează doctorul Napoleon Săvescu, tracia înțorși la religia primordială purtau numărul 666 pe mâna dreaptă sau pe frunte, întocmai cum susține *Apocalipsa*. Nu doar tracia, ci și alte popoare apelau la simboluri asemănătoare desenate sau chiar tatuate pe frunte. Chiar și astăzi, hindușii își desenează pe frunți un cerc roșu ce simbolizează al treilea ochi, deschis de către șarpele Kundalini. Ochiul este simbolul Veghetorilor iar al treilea ochi poate semnifica al treilea Veghetor (o parte dintr-o trinitate) sau chiar trei Veghetori (întreaga trinitate), întocmai ca 666. Să ne amintim că Fiară din *Apocalipsă* este descrisă ca având culoare roșie, aceeași pe care o folosesc și hindușii.

De unde provine obiceiul desenării simbolului Veghetorilor pe frunte? Hindușii îl imită pe unul dintre principalii lor zei, Siva (Enki al sumerienilor), cel care este întotdeauna reprezentat cu al treilea ochi deschis. Tot el este

(șarpele Kundalini, energia care ajută la deschiderea acestui ochi (cu alte cuvinte, este Veghetorul care aduce cunoașterea). Unii practicanți Reiki își desenează pe frunte simbolul Nin Giz Zida („șarpele de foc” în tibetană), denumire preluată din limba sumeriană, Ningișzida („domnul copacului cel bun”) fiind unul dintre epitetele lui Enki. La fel ca hindușii și practicanții Reiki, tracia au preluat acest obicei de la zeul lor suprem, Zamolxis (aceleasi Enki), care, după o tradiție geto-dacă, a fost tatuat în frunte de niște răufăcători, din acest motiv umblând legat la cap. Din păcate nu știm nici cine erau acei răufăcători și nici motivul pentru care zeul a fost tatuat pe frunte, însă putem afla folosind miturile altor popoare. În cartea *Facerea din Vechiul Testament*, după ce Cain și-a ucis fratele, a fost izgonit de către Dumnezeuul său, nu înainte de a primi un semn: „*și a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare*” (4:15). Nu se știe ce fel de semn era acela, însă teologii iudei și creștini bănuiesc că era transmis tuturor urmașilor lui Cain. În limba sumeriană, Cain înseamnă „gura care acuză” iar în *Apocalipsa lui Ioan*, Balaurul Enki este numit de către îngeri „*părășul fraților noștri, cel ce îi păra pe ei înaintea Dumnezeuului nostru, ziua și noaptea*” (12:10). Fără îndoială că pedeapsa lui Cain este în realitate cea a exilatului Enki / Zamolxis, semnul pe care l-a primit fiind acel „tatuaj” din frunte, despre care aminteam dăci. Metoda însemnării pe frunte a unui răufăcător nu este ieșită din comun, ci una des utilizată în antichitate. Goții își însemnau sclavii prin tatuaje. De asemenea, romanii își tatuau sclavii și infractorii, cel mai adesea pe frunte sau pe mâna dreaptă. În zona mării Mediterane, tatuajele au devenit asociate cu criminalitatea la mijlocul secolului al treilea, pe frunțile condamnaților fiind inscripționate infracțiunile de care s-au făcut vinovați, pedeapsa și numele victimelor lor. În Grecia și Roma antică, sclavii tatuați nu puteau deveni cetățeni ai țărilor respective nici măcar dacă își cumpărau libertatea. În principiu, tatuajele erau semne permanente ale vinovăției, degradante pentru cel care le purta. În timp, infractorii au devenit mândri de tatuajele lor, chiar și astăzi fiind considerate semne ale onoarei în lumea infracțională (ca exemplu, membrii mafiei japoneze Yakuza își acoperă corpurile cu tatuaje). În concluzie, *Apocalipsa lui Ioan* ne spune că în vremea celui de-al doilea mare război al zeilor, Enoh i-a convins pe majoritatea pământenilor să poarte tatuaje la vedere, pe frunte sau pe mâna dreaptă, simboluri ale lui Enki și Marduk. Scopul acestor însemnări era de a recunoaște adepții Veghetorilor și de a-i diferenția de cei care îi urmau pe Anu și Enlil în marele război al zeilor. Teologii consideră că semnul lui Cain s-a transmis urmașilor săi iar *Apocalipsa lui Ioan* confirmă acest lucru, susținând că ambii copii ai lui Enki aveau frunțile însemnate: Fiară Marduk avea „*pe capetele ei: nume de hulă*” iar pe fruntea lui Istar era „*scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urăciunilor pământului*”. Aceste „nume de hulă” de pe frunțile zeilor, la fel ca tatuajele infractorilor din antichitate, nu erau decât semne umilitoare și permanente ale vinovăției^{543/}

Se pare că nu doar Veghetorii își însemnau adepții prin această metodă, ci și zeii din cealaltă tabără, Ioan spune că a văzut pe muntele Sion Mielul (Iisus / Enli), „și cu El o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Lui și numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor” (14:1). Acești o sută patruzeci și patru de mii de virgini {„care nu s-au înținat cu femei, căci sunt feciorelnici”} au fost „răscumpărați dintre oameni, pargă lui Dumnezeu și Mielului” (14:4). Nu știm prețul plătit Veghetorilor de către Anu și Enli pentru acei virgini, însă Apocalipsa susține în mod explicit, chiar de două ori, că acei o sută patruzeci și patru de mii „fuseseră răscumpărați de pe pământ” (14:3). După ce un „inger”, „care zbura prin mijlocul cerului” i-a amenințat pe pământeni că a sosit ceasul judecării, un al doilea „inger” a anunțat că „a căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul furiei desfrânării sale” (14:8). Cum Babilonul original era Eridu, primul oraș al lui Enki, probabil la distrugerea sa se referă mesajul „ingerului”. Un al treilea „inger” și-a făcut apariția pentru a-i amenința cu chinuri veșnice pe cei care au primit semnul Veghetorilor pe frunte sau mână. Apoi, Ioan a văzut un „inger” ce ședea pe un nor alb, care a aruncat o seceră pe Pământ „și pământul a fost secerat, iar un alt „inger”, care „a ieșit din templul cel ceresc”, a aruncat un cutitas „și a cules via pământului și strugurii i-a aruncat în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat afară din cetate și a ieșit sânge din teasc, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadit (14:19-20). Acestă seceră amintește de cea folosită de Kronos pentru a-l castra pe tatăl său în mitologia greacă, o armă neobișnuită. Prin urmare, secera și cutitasul aruncate de „ingeri” pe Pământ ar putea fi două dintre teribilele arme folosite în cel de-al doilea mare război al zeilor, descrise în miturile multor popoare antice.

Ioan susține că a văzut apoi „în cer, alt semn, mare și minunat: șapte îngeri având șapte pedepse - cele de pe urmă - căci cu ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu” (15:1) și „ca o mare de cristal, amestecată cu foc, și pe biruitoarii fiarei și ai chipului ei și ai numărului numelui ei, stând în picioare pe marea de cristal și având alăutele lui Dumnezeu” (15:2), care cântau. După acestea, „s-a deschis templul cortului mărturiei din cer” (nava lui Anu) din care au ieșit cei șapte „ingeri” cu cele șapte pedepse. Una dintre cele patru creaturi de lângă tronul ceresc le-a dat „cele șapte cupe de aur pline de mânia lui Dumnezeu” (alte arme?) iar „templul se umplu de fum, din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri” (15:8). Cei șapte au primit ordin să verse „cupele de aur”. Primul a vărsat-o pe Pământ, „și o bubă rea și ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului fiarei” (16:2). Al doilea „a vărsat cupa lui în mare, și marea s-a prefăcut în sânge ca de mort, și orice suflare de viață a murit, din cele ce sunt în mare” (16:3). Al treilea „a vărsat cupa lui în râuri și în izvoarele apelor și s-au prefăcut în sânge” (16:4). Al patrulea „a vărsat cupa lui în soare și i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui” (16:8). Al cincilea „a vărsat cupa lui pe scaunul fiarei și în împărăția ei s-a făcut întuneric și oamenii își mușcau limbile de durere” (16:10), însă în continuare „au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor și a

bubelor lor, de faptele lor nu s-au pocăit (16:11). Al șaselea „a vărsat cupa lui în râul cel mare Eufrat și apele lui au secat, ca să fie gătită calea împăraților de la Răsăritul Soarelui” (16:12), moment în care Ioan a văzut „ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului celui mincinos trei duhuri necurate ca niște broaște” (16:13), care „sunt duhuri diavolești, făcătoare de semne și care se duc la împărății lumii întregi, să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, Atotțiitorul” (16:14). Armatele s-au adunat „la locul ce se cheamă evreiește Harmagedon” (16:16). După ce și-a vărsat „cupa” în aer cel de-al șaptelea „inger”, „s-au pornit fulgere și vuiete și tunete și s-a făcut cutremur mare, așa cum nu a fost, de când este omul pe pământ, un cutremur atât de puternic. Și cetatea cea mare s-a rupt în trei părți și cetățile neamurilor s-au prăbușit, și Babilonul cel mare a fost pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului aprinderii mâniei Lui. Și toate insulele pieriră și munții nu se mai aflară. Și grindină mare, cât talantul, se

prăvăli din cer peste oameni. Și oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindină, căci urgia ei era foarte mare" (16:18-21). Toate aceste urgii, de la molime, secetă, otrăvirea apelor sau întuneric până la cutremure devastatoare, s-au întâmplat, conform cronicilor mesopotamiene (și nu numai) în timpul celui de-al doilea război al zeilor. Ne amintim din *Epopoea lui Atra-Hasis* că Enki este cel care i-a sfătuit pe oameni să nu îi mai venereze pe zeii „cerești”, Anu și Enlil, ceea ce reiese și din *Apocalipsa lui Ioan*. Harmaghedon, locul unde cei mai mulți așteaptă să aibă loc bătălia finală a Apocalipsei într-un viitor nu prea îndepărtat, a fost identificat cu Teii Megiddo din actualul Israel. Acolo au avut loc câteva mari bătălii de-a lungul timpului, „*împărații lumii*” adunându-și armatele în trecut. Prima consemnată de istorie este cea din anul 1.478 î.e.n., când faraonul Tuthmosis al III-lea a învins o coaliție a statelor vasale canaaniene, condusă de regele din Kades. A doua mare bătălie de la Megiddo a avut loc în anul 609 î.e.n., când faraonul Necho al II-lea, alături de aliații săi asirieni, a pornit la război împotriva babilonienilor. Regele iudeu Iosia nu le-a permis egiptenilor să treacă prin teritoriul său, așa că a fost nevoit să îi înfrunte la Megiddo, unde și-a pierdut viața. Ultima mare luptă în acel loc a avut loc la finalul Primului Război Mondial, în 1918 trupele Imperiului Britanic, Franței și regatului Hedjaz înfruntându-le pe cele ale Imperiului Otoman și ale Germaniei.

După ce i-a fost arătată „mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului” (17:5), Istar, Ioan a văzut „un alt înger, pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (18:1), ce a strigat: „A căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș demonilor, închisoare tuturor duhurilor necurate, și închisoare tuturor păsărilor spurcate și urâte” (18:2). După multe laude aduse lui Iisus și tatălui său, Ioan a „văzut cerul deschis și iată un cal alb, și Cel ce ședea pe el se numește Credincios și Adevărat și judecă și se războiește întru dreptate. Iar ochii Lui sunt ca para focului și pe capul Lui sunt cununi multe și are nume scris pe care nimeni nu-l înțelege decât numai El. Și este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu. Și oștile din cer veneau după El, călare pe cai albi, purtând veșminte de vison alb, curat. Iar din gura Lui ieșea sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. Și El îi va păstori cu tolgă de fier și va călca

teascul vinului aprinderii mâinii lui Dumnezeu, Atotțiitorul. Și pe haina lui și împăratul împărăților și Domnul domnilor” (19:11-16). După această apariție

cer a lui Iisus (Enlil) și a armatei sale, lui Ioan i s-a arătat „fiara și pe împărății pământului, și oștirile lor adunate, ca să facă război ce Cel ce șade pe cal și cu oștirea Lui” (19:19). Această bătălie finală a celui de-al doilea război al zeilor, ce a avut loc înaintea Potopului, s-a încheiat cu victoria lui Enlil, lucru confirmat și de Apocalipsă: „fiara a fost răpusă și, cu ea, proorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iezorul de foc unde arde pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care iese din gura Celui ce șade pe cal, și toate păsările s-au săturat din trupurile lor” (19:20-21). În Epistola a doua către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel apare o idee asemănătoare: „atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va uide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale” (2:8). La finalul acestui mare război, Enki a fost închis din nou în temnița sa subterană, Ioan susține la rândul său că a „văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pe mii de ani. Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme” (20:1-3). Miturile ne spun că, după marele război, Enki a fost din nou eliberat. Apocalipsa afirmă și ea că „și către sfârșitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoarea lui. Și va ieși să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, și să le adune la război; iar numărul lor este ca nisipul mării. Și s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s-a pogorât foc din cer și i-a mistuit. Și diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezorul de foc și de pucioasă, unde este și fiara și proorocul mincinos, și vor fi chinuți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor” (20:7-10). După ce Balaurul a fost închis, Ioan spune că a văzut „sufletele celor tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor. Și

ei au înviat și au împărățit cu Cristos mii de ani” (20:4).

Această înviere este descrisă și în Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, unde se spune că „trămbea va suna și morții vor învia nestrăcătosi, iar noi ne vom schimba” (15:52), dar și în Epistola întâia către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel, unde același apostol declară că „însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și cei morți întru Cristos vor învia întâi, după aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul” (4:16-17).

După ce a asistat la judecata morților și aruncarea păcătoșilor în „iezorul cel de foc”, Ioan a „văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este” (21:1). Ultima parte a acestui verset („și marea nu mai este”) indică în mod clar că Pământul cel nou și cerul cel nou au apărut după retragerea apelor Potopului. Incașii din regiunea peruană Cuzco afirmă și ei că, după Potop, zeul Viracocha a refăcut reinnoit populația

peruană Cuzco afirmă și ei că, după Potop, zeul Soarele, Luna și stelele (un nou cer), apoi „a omenească a Pământului”. În

Scandinavia, după cruntul I Asgard. Iar în Japonia, zeii supraviețuitori și-au refăcut casa cerească

Voluspa:

„Se vede iar ieșind

Pentru a doua oară Pământul din mare,

Gingaș înverzit.

Cu alte cuvinte, doar după al doilea război al zeilor și Potop și-au făcut apariția un „cer nou și pământ nou”.

Ioan susține că a observat și aterizarea unei nave: „am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei” (21:2). A auzit și un glas puternic din dreptul tronului ceresc, care spunea: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei și ei vor fi poporul Lui și însuși Dumnezeu va fi cu ei. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut (21:3-4). Acest pasaj ne amintește de *Epopoea lui Ghilgames*, unde se spune că supraviețuitorii Potopului, Utnapistim și soția sa, au primit nemurirea dar și privilegiul de a locui în Grădina zeilor. Cel care ședea pe tron i-a spus lui Ioan: „celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieții” (21:6). Conform cronicilor antice, așa cum vom vedea, acest izvor al vieții se afla în Grădina zeilor, acolo unde a fost mutat Utnapistim. După o descriere detaliată a navei numite „noul Ierusalim”, ni se dă de înțeles că ea a aterizat în Grădina zeilor, Ioan afirmând că apa vieții „izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, și în mijlocul pieței din cetate, de o parte și de alta a râului, crește pomul vieții” (22:1-2). În această Grădină a zeilor, *Apocalipsa* spune că „noapte nu va mai fi; și nu au trebuință de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină și vor împărăți în vecii vecilor (22:5). N-ar trebui să ne pară fantastică această afirmație, cronicile fiind pline cu descrieri ale unor „sori” artificiale ce luminau cetățile zeilor. Însă, la fel ca mai toate „profețiile” din această carte biblică, și sferile luminoase au existat pe Pământ în trecut, nu în viitor.

Cine e personajul care l-a însoțit pe Ioan în toată această călătorie cerească? „Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu ca să mărturisească vouă acestea ^cuprivingerea Biserici. Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, steaua

care strălucește dimineța” ^H^H^H^H^H^H^H(22:16), spune el. În altă versiune a *Bibliei*, expresia „steaua care strălucește dimineța” este înlocuită cu „lucefărul de dimineță”. Zeul identificat cu planeta Venus sau cu lucefărul de dimineță era, în majoritatea culturilor antice, Enki. Să ne amintim că în capitolul al treilea și-a mai declinat o dată identitatea, susținând că el este Amon, unul dintre numele egiptene ale aceluiași Enki. Prin urmare, nu Iisus / Enlil era cel care i-a arătat lui Ioan evenimentele din cel de-al doilea război al zeilor, ci fratele acestuia, Enki.

Apocalipsa Evangheliei lui Matei

Apocalipsa lui Ioan nu este singurul text neotestamentar referitor la sfârșitul lumii. În capitolul 24 al *Evangheliei lui Matei*, Iisus a fost întrebat de către ucenicii săi care va fi „seminul venirii” sale „și al sfârșitului veacului”. Acesta le-a răspuns: „veți auzi de războaie și de zvонuri de războaie; luați seama să nu vă speriați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu este sfârșitul. Căci se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocuri”. Dar toate acestea sunt începutul durerilor” (24:6-11).

8). Într-adevăr, Potopul a avut loc după aproximativ nouăzeci și trei de milenii de la începutul marelui război al zeilor, timp în care pământeni au avut de suferit și din cauza molimelor trimise de Enlil, foametei și cutremurelor, Iisus spune că atunci vor apărea „*hristoși mincinoși și prooroci mincinoși*”, care vor încerca să-i amăgească pe cei aleși. „*Hristos*” înseamnă „cel uns”, unși fiind în vechime doar regii, iar proorocul este o persoană cu inspirație divină care prezice viitorul. Prin urmare, Iisus se referă la regi și profeti mincinoși, ceea ce amintește de evenimentul care a dus la începerea celui de-al doilea război al zeilor: Marduk s-a declarat fiul lui Enki și a cerut tronul Pământului, ocupat în acel moment de Enlil. Miturile egiptene ne-au relevat că a avut loc un o

îndelungată judecată a Consiliului zeilor, lui Horus / Marduk fiindu-i acordat titlul de rege după ce Thoth / Enoh (cel cărui divinitățile i-au arătat viitorul) a demonstrat că, din punct de vedere genetic, este într-adevăr fiul lui Osiris / Enki. Seth / Enlil nu a fost de acord cu această decizie a Consiliului, ceea ce a dus la un mare război între el și nepotul său. Din punctul său de vedere, Marduk și Enoh erau un rege și un prooroc mincinos, ceea ce reiese și din *Evangheliile lui Matei*, Iisus mai spune că, în acea perioadă, zilele vor fi scurătate *iar îndată după strămtorarea acelor zile, soarele se va întunece și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cerși puterile cerurilor se vor zgudui*" (24:29), aceleași detalii des întâlnite în multe culturi despre perioada celui de-al doilea război al zeilor. „*Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă. Și va trimite pe îngerii Săi, cu sunet mare de trâmbiță, și vor aduna pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini*" (24:30-31), mai spune Iisus / Enlil, povestind despre începutul bătăliei finale dintre el și Marduk. Nu lipsește nici judecata finală de la finalul războiului: „*Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre*" (25:31-32). Dacă am ajuns la concluzia că aceste „profeții” ale Apocalipsei viitoare se referă în realitate la cea din trecut, din timpul marelui război al zeilor încheiat cu Potopul, surprinzător este faptul că Iisus compară aceste două evenimente, sugerând că sunt identice: „*Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului. Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și venirea Fiului Omului*" (24:37-39).

Apocalipse apocrife creștine

Pe lângă aceste texte ale *Noului Testament*, există o mulțime de alte scrieri apocaliptice creștine, inspirate din cele biblice, care prezintă același sfârșit al lumii din trecut. Una dintre ele, numită *Revelația lui Ioan Teologul* sau *Apocalipsa lui pseudo-Ioan*, spune că „*în zilele acelea, spicul grâului va da o litră de făină (aproximativ o jumătate de kilogram) iar o singură mlădită va rodi o mie de ciorchini de struguri, iar un ciorchin va da o jumătate de vas de vin. Însă în anul ce va urma acestuia, nu se va găsi pe fata pământului nici măcar o jumătate de litră de făină ori o jumătate de vas cu vin*" (perioada de foamete din timpul celui de-al doilea război al zeilor). Apoi se vor arăta Tăgăduitorul și Antihristul (cele două fiare din *Apocalipsa lui Ioan*), care vor face răutăți timp de trei ani. Enoh și Ilie (cei doi martori din capitolul unsprezece al cărții biblice) se vor întoarce pe Pământ pentru a-l demasca pe Antihrist, iar acesta îi va omorî pe altar. După aceea, toti oamenii vor muri, însă Mihail și Gavril vor sufla în coarnele berbecului ce aleargă pe nori iar oamenii vor învia. Îngerii vor duce în cer toate icoanele, crucile și cărțile sfinte, toti oamenii vor fi răpiți pe nori, duhurile rele se vor uni sub stăpânirea Antihristului și se vor ridica pe nori iar îngerii vor pârjoli Pământul, care va rămâne curat. „*Atunci voi trimite îngerii Mei peste toată fata Pământului din care vor pârjoli 8.500 de coti iar munții cei înalți vor fi mistuiți de foc; toate stâncile vor fi topite de pară și se vor preface în praf, toți pomii vor ajunge cenușă. Se va șterge urma oricărei fiare ce umblă pe fata pământului și a oricărei târătoare ce mișună, și nicio pasăre ce zboară-n văzduh nu va mai fi; nimic nu va mai mișca pe pământ, iar pământul va rămâne nemîșcat*", spune Dumnezeu autorului textului. Zeul Savaot va coborî pe Pământ cu ostile cerești și îi va învinge pe cei răi. La fel ca în *Apocalipsa* biblică, după ce Mielul va rupe pecetea Cărții, stelele vor cădea din ceruri, Luna se va ascunde, Soarele își va opri lumina, cerurile vor dispărea, Pământul se va rupe, jumătate din mare va dispărea iar iadul se va arăta. „*Apoi Domnul va mătura păcatul de pe pământ, care va rămâne în urmă alb ca zăpada, făcându-se curat precum o foaie de hârtie, fără peșteri, munți, dealuri ori stânci; drept și alb ca zăpada va fi pământul de la un capăt la celălalt, iar fărâiele pământului vor fi arse în foc*".

Îngerul Temeluh va strânge la un loc mulțimea păcătoșilor, după care va lovi Pământul, care se va desface în mai multe părți, păcătoșii fierbând în grozave chinuri. În final, demonii și oamenii vor fi judecați, ceea ce ne duce cu gândul la procesul Veghetorilor de la finalul

Bătăliei Piramidelor, ce a avut loc după retragerea apelor Potopului. Să remarcăm și prezenta lui Enoh în timpul evenimentelor acestei Apocalipse, despre care știm deja că a jucat un rol important în cea din trecut.

Intr-un alt astfel de text creștin, intitulat Apocalipsa lui Ezdra, „Dumnezeu a zis: «Mai întâi voi aduce un cutremur pentru pieirea tuturor fiarelor cu patru picioare și a oamenilor; iar când vei vedea că fratele își lasă fratele pradă morții, că fiii se vor ridica împotriva părinților, că femeia va uita de soțul ei, că un popor se va porni împotriva altuia ca război, atunci vei ști că sfârșitul este aproape. În zilele acelea, fratele nu se va mai îndura de frate, nici bărbatul de femeia lui, nici prietenii de prieteni, nici robul de stăpânul lui; fiindcă cel care este vrăjmașul omului va ieși din Tartar și îi va învăța multe răutăți pe oameni». Asa cum am văzut, eliberarea „vrăjmașului” Enki din lumea subterană, războiul și marele cutremur au avut loc în trecutul îndepărtat al planetei noastre. „Apoi va răsuuna trâmbița, iar mormintele se vor deschide și morții vor învia întru nestricăciunea vieții. Atunci vrăjmașul, auzind înfricoșătoarea amenințare, se va ascunde în întunericul cel mai dinafară. Iar cerul, pământul și mările vor fi nimicite. Apoi voi arde optzeci de părți din cer și opt sute de părți din pământ”, spune Dumnezeu care îi vorbea profetului. Întrebat de Ezdra cum a păcăluit Pământul, acel Dumnezeu a răspuns: „Pentru că vrăjmașul se va ascunde la auzul trâmbiței, este destul acest lucru ca să topesc pământul dimpreună cu toți vrăjmașii spoitei omenesci”, ceea ce confirmă faptul că distrugerea vrăjmașului prin molime, război și o inundație globală a avut ca scop doar înfrângerea lui Enki și a Veghetorilor săi.

Apocalipsa Vechiului Testament

Elemente ale sfârșitului lumii se întâlnesc și în multe dintre cărțile Vechiului Testament, toate referindu-se, de asemenea, la cel de-al doilea război al zeilor care a avut loc acum aproximativ treizeci și două de mii de ani.

„Și tu, fiul omului, spune: Așa grățește Domnul Dumnezeu țării lui Israel: Vine, vine sfârșitul asupra celor patru laturi ale pământului, lată îți vine sfârșitul! Trimite-voi împotriva ta mânia Mea și te voi judeca după căile tale și după toate ticăloșiile tale te voi pedepsi. Ochiul Meu nu te va cruța, nici nu te va milui, ci-ți voi răsplăti după căile tale, ticăloșiile tale vor fi peste tine și vei cunoaște că Eu sunt Domnul” (Cartea lui Ieremie 7:1-3). Acest „Ochf” al Domnului pare a fi Ochiul lui Ra din mitologia egipteană, leoaica Sekhmet, pe care conducătorul zeilor a trimis-o pentru a pedepsi pământeni răzvrățiți. „Răurile vor bate din palme, deodată, munții se vor bucura de fața Domnului, că vine, vine să judece pământul. Judeca-va lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire” (Psalmul 97:10-11); „Mulțimi și iar mulțimi în Valea Judecății. Căci aproape este ziua Domnului în Valea judecății! Soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina lor. Din Sion Domnul va striga puternic și din Ierusalim va slobozi tunetul Său: pământul și cerurile se vor cutremura atunci” (Cartea lui Ieremie 4:14-16). Acest loc al judecății finale este amintit și în Apocalipsa lui Ezdra, unde zeul care își anunța întoarcerea declara: „Îmi voi întinde brațul și voi apăca lumea din cele patru colțuri și îi voi aduna pe toți în Valea lui Iosafat și voi șterge sămânța oamenilor ca lumea să nu mai fie”. În scripturile evreiești, de obicei momentul Apocalipsei este numit „ziua Domnului”: „Iată ziua Domnului, ea vine aprigă, mâniaoasă și întărită la mânia ca să pustiască pământul și să stăpească pe păcătoși de pe el. Luceferii de pe cer și grămezile de stele nu-și vor mai da lumina lor; soarele se va întuneca în răsăritul lui și luna nu va mai străluci. Atunci voi pedepsi lumea pentru fărâdelegile ei și pe cei nelegiuți pentru păcatele lor. Voi smeri mândria celor îngâmfați și obraznicia celor cruzi o voi arunca la pământ. Voi face ca oamenii să fie mai rari decât aurul cel mai scump, mai căutați decât aurul de Ofir. Pentru aceasta voi prăbuși cerurile; și pământul se va clătina din locul lui, din pricina mâniei Domnului Savaot, în ziua iușimii mâniei Lui” (Cartea lui Isaia 13:9-13); „Iată că vine ziua Domnului, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău. Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele voastre vor fi puse în ruină, necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar

El

restul poporului Meu
și se va

va fi stârpit din cetate. Atunci Domnul va ieși la luptă

război împotriva acestor popoare, ca în vreme de luptă, ca în vreme de război" (Cartea lui Zaharia 14:1-3); „Tăceți toți înaintea Domnului Dumnezeu, că aproape este ziua Lui, că Domnul a pregătit ospăț și a sfințit pe cei chemați ai Lui?” (Cartea lui Sofonie 1:7). „Ziua Domnului” este menționată și în Noul Testament, unde Iisus spune: „Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat (Evangelia lui Ioan 8:56), referindu-se la momentul distrugerii Sodomei și Gomorei, ceea ce confirmă faptul că aparține trecutului, nicidecum viitorului. „în ziua aceea Domnul se va năpusti cu sabia Sa grea, mare și puternică, asupra leviatanului, a șarpelui care fuge, asupra leviatanului, a șarpelui încolăcit, și va omorî balaurul cel din Nit (Cartea lui Isaia 27:1). Această ucidere a balaurului este descrisă și în Apocalipsa lui Ioan, fiind momentul în care Mihail l-a învins și l-a aruncat pe Pământ, dar și în mitologia egipteană, unde „Șarpele Nilului” sau „Șopârla malefică” Apophis a fost învinsă de protectorii lui Ra, conduși de Seth. Așadar este vorba tot despre un eveniment din trecut. „în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strămtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui. Domnul se va face știut în Egipt și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea” (Cartea lui Isaia 19:19-21), o aluzie evidentă la Bătălia Piramidelor de după Potop. „în vremea aceea nu va mai fi lumină, ci frig și ger. Va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o știe; nu va fi nici zi și nici noapte, ci în vremea serii va fi lumină” (Cartea lui Zaharia 14:6-7), pasaj în care întâlnim o menționare a erei glaciare în timpul căreia a avut loc cel de-al doilea război al zeilor și adevărata Apocalipsă. „«Voi nimici totul de pe fața pământului», zice Domnul. «Voi nimici oamenii și dobitoacele, păsările cerului și peștii mării! Voi face să se poticnească nelegiuții și voi pierde pe oameni de pe fața pământului», zice Domnul” (Cartea lui Sofonie 1:2-3), „Nici aurul, nici argintul nu vor putea să-i izbăvească în ziua mâniei Domnului, căci tot pământul va fi mistuit de focul mâniei Lui; căci El va distruge, da, va pierde într-o clipă pe toți locuitorii pământului” (Cartea lui Sofonie 1:18), „Atunci Domnul va fi înfricoșător pentru ei, căci El va distruge pe toți dumnezeii pământului și înaintea Lui se vor închina locuitorii ținuturilor celor mai de departe, fiecare din locul său” (Cartea lui Sofonie 2:11). într-adevăr, o mare parte a zeilor a fost distrusă în cruntul război dinaintea de Potop.

Apocalipsa de la Marea Moartă

Am văzut în *Apocalipsa lui Ioan* că nu Balaurul Enki a fost conducătorul armatei ce a luptat împotriva lui Enlil, ci fiul său, Fiara Marduk, Ioan susținând că a văzut „fiara și pe împărății pământului, și oștirile lor adunate, ca să facă război ce Cel ce șade pe cal și cu oștirea Lui” (19:19). Același lucru l-au afirmat și popoarele antice care au păstrat amintirea celui de-al

doilea război al zeilor de dinaintea Potopului: Marduk era conducătorul Veghetitorilor, al semizeilor și al oamenilor. În literatura ebraică mai există un text care afirmă acest fapt, descoperit în apropierea Mării Moarte, numit *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întinericului*. Manuscrisul începe astfel: mmK^~^~:-^~^iim,Phma luptă a fiilor luminii împotriva fiilor întinericului – adică împotriva oștirii lui Belial – va fi un atac asupra oștirilor edomitilor, moabitilor, amonitilor, filistenilor, asupra kiteenilor din Asiria și împotriva călcătorilor Legământului care le-au dat ajutor. Când fiii luminii, care acum sunt în exil, se vor întoarce din „pustia neamurilor”, așezându-și tabăra în desertul Ierusalimului, copiii lui Levi, Iuda și Beniamin vor purta război împotriva tuturor acestor neamuri. După acest război, ei vor năvăli asupra kiteenilor din Egipt. La scurtă vreme, ei vor porni război împotriva regilor din nord, fiind porniți în mânia lor să-și nimicească vrăjmașii și să le ia puterea”. După cum am mai spus, numele Belial este format din babilonianul Bel („Domnul”), unul dintre epitetele lui Marduk, pe care canaanienii l-au transformat în Baal, și particula „ef, care înseamnă „zeu”, Belial traducându-se cel mai corect prin „Domnul zeu” sau „Dumnezeu”. De asemenea, în Cartea lui Ieremia din Vechiul Testament, zeul care îi vorbea profetului anunța o luptă împotriva aceluiași personaj: „voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; poapoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte” (51:44), iar în Cartea lui Sofonie, același zeu spunea: „voi distruge din locul acesta pe Baal până la ultimele lui rămășițe, numele slujitorilor săi, împreună cu al preoților” (1:4). La fel ca în Apocalipsa lui Ioan, textul *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întinericului* susține că oamenii vor lupta alături de zei: „în ziua căderii kiteenilor, luptă aprigă și vărsare de sânge va fi dinaintea Domnului lui Israel, căci aceasta e ziua hărăzită de El pentru cea de pe urmă luptă împotriva Fiilor întinericului. Iar puterile cerești se vor alătura oștirilor oamenilor, Fiii Luminii luptând împotriva Fiilor întinericului cu adevărată putere dumnezeiască, în mijlocul strigătelor de război ale zeilor și oamenilor, în ziua prăpădului”. Deși „Fiii Luminii” și „Fiii întinericului sunt considerați îngeri de către teologi, expresia „în mijlocul strigătelor de război ale zeilor și oamenilor” ne indică faptul că ei erau vechii zei ai Pământului, între cei doi termeni neexistând vreo diferență pentru antici. Echivalarea îngerilor cu zeii reiese și dintr-un text descoperit la Nag Hammadi în 1945, numit *Ascensiunea lui Isaia*, intr-un pasaj ce se referă, de asemenea, la Apocalipsa: „Atunci tu vei judeca și vei nimici printrii, îngerii, zeii acestei lumi și lumea condusă de aceștia, căci m-au negat și au spus: «Suntem doar noi și nu mai există nimeni în afară de noi»” (10:12-13). Manuscrisul *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întinericului* abundă în informații clare și detaliate, spre deosebire de restul textelor apocaliptice: „Când aceștia vor lupta cu kiteenii... și vărsării de sânge, Fiii Luminii vor avea sorti de izbândă: de trei ori pentru a nimici puterile vrăjmaș, însă tot de trei ori vor fi puși pe fugă de ostile lui Belial. Atunci, puterea lui Dumnezeu le va întări inimile și la cel de-al șaptelea atac mânia Domnului va birui până la urmă... pe totii îngerii și pe totii bărbații... El va apărea... și va face ca adevărul... aducând blestem asupra Fiilor întinericului... și ei se vor da prins”. Capitolul intitulat *Despre succesiunea campaniilor* aduce chiar mai multe informații: „Din cei treizeci și cinci de ani de război, primii șase sunt pentru adunarea oștirii, toată comunitatea luând parte la acesta. Pentru cei douăzeci și nouă de ani rămași, războiul va fi purtat în mai multe campanii separate. În primul an... vor lupta în Mesopotamia; în cel de-al doilea, împotriva lidienilor; în cel de-al treilea, împotriva restului Siriei, împotriva lui Ut, Hui, Togsari Mas (copiii lui Aram, menționați în Facerea 10:23), care se află de-a lungul Eufratului; în cel de-al patrulea și al cincilea an, împotriva lui Arpacasad; în timpul celui de-al șaselea și al șaptelea an, împotriva tuturor asirienilor, persanilor și rășănitelor până la Marele Desert; în cel de-al optulea an, împotriva Elamului; în cel de-al nouălea an, împotriva fiilor lui Ismael și Ketura (din Arabia de Sud, enumerați în Facerea 25:1-5). Pentru următorii zece ani, lupta va fi dusă împotriva hamitilor, oriunde aceștia își vor avea sălasul; și pentru anii rămași, vor lupta împotriva tuturor... oriunde li s-ar afla așezările”.

Deși este privit ca un text apocaliptic, și acest manuscris se pare că se referă la marele război al zeilor din trecut. Pe lângă faptul că Marduk conduce armata „Fiilor întinericului și a oamenilor împotriva „Fiilor Luminii”, întocmai ca în războiul de dinaintea Potopului, descrierea exactă a evenimentelor și detaliile numeroase nu par a fi rezultatul unor viziuni ale viitorului – care de obicei sunt vagi și neclare –, ci cronica unui eveniment care a avut loc deja. Textul descrie organizarea și strategia militară, modul în care se va desfășura

lupta, armele care vor fi folosite, echipamentele purtate și chiar textele inscripționate pe steaguri, arme și armuri: „Linia trebuie să fie alcătuită din o mie de oameni. Fiecare linie-de-front trebuie să aibă o adâncime de șapte bărbați, unul în spatele celuilalt. Toti trebuie să poarte scuturi din bronz, strălucind precum oglinzii (...) Fiecare scut trebuie să fie de doi coti și jumătate lungime și de doi coti și jumătate lățime. Bărbații trebuie să poarte în mâini o sulită și o lance. Lungimea sulitei trebuie să fie de șapte coti, din care un cot și jumătate trebuie să fie lama (...)”

După ei, trei detașamente de pedestrimă vor și vor lua poziție între linii. Primul

detașament va arunca șapte sulite în liniile vrăjmașe. Pe ascuțișul fiecărei sulite vor scrie: «Tăișul vădește puterea Domnului». Iar pe cea de-a doua lance vor scrie: «Zvăcnirile sângelui îi nimicește pe ucigași prin mânia Domnului». Iar pe cea de-a treia sulită vor scrie: «Focul săbiei va nimici răul prin judecata lui Dumnezeu». Toti aceștia vor arunca sulitele de șapte ori și apoi se vor întoarce la pozițiile lor. După ei vor înainta celelalte două detașamente ale oștirii și vor lua poziție între cele două linii. Primul... va purta sulite și scuturi iar celălalt sulite și săbii, pentru a nimici vrăjmașul prin dreapta judecată a lui Dumnezeu și pentru a cuceri linia dușmanului (...) Cele șapte linii de bătaie vor fi flancate în stânga și în dreapta de călărime. Fiecare linie va fi însoțită de două sute de călăreți și astfel vor fi în total șapte sute de-o parte și șapte sute de cealaltă parte". Nu putem să ignorăm folosirea în acest război apocaliptic a săbiilor, sulitelor, scuturilor, calilor, steagurilor și preoților, elemente specifice trecutului, nicidecum unui viitor în care luptele se vor duce cu arme automate, bombe, avioane, elicoptere și vapoare. De altfel, generalul Yigael Yadin, șef al Marelui Stat Major al Armatei Israeliene în perioada 1949-1952, observa că războiul descris în acest manuscris corespunde standardelor romane cu privire la organizare militară, proceduri și strategii. Prin urmare, face parte din trecut, nicidecum din viitor. Probabil cea mai clară dovadă în acest sens îl reprezintă un pasaj din același text, în care este folosit timpul trecut: „Tu ai pogorât asupra noastră biruința mării Tale - Tu ai purtat război împotriva vrăjmașilor noștri și a oștirilor lui Belial - cele șapte neamuri netrebnice - pentru a cădea în mâinile poporului sârmă pe care Tu l-ai răscumpărat prin puterea-ti măreață și... în pace și siguranță".

Războiul dintre cele două tabere a fost unul crunt, așa cum ne-au descris deja anticii. „Când Belial se va încinge spre a-i ajuta pe Copiii întunericii, astfel ca prin tainica voință a Domnului „aurul să fie pus la încercare”, trupurile pedestrașilor vor începe să cadă; atunci preoții vor suna semnalul de adunare pentru ca a doua linie să se avânte în luptă”. După lupte îndelungate, „Fiii întunericii” conduși de Marduk au fost înfrânți: „Când mâna lui Dumnezeu se va ridica împotriva lui Belial și a tuturor puterilor aflate în stăpânirea lui, spaima îl va împresura; iar când strigătele de luptă ale Israelului și ale îngerilor se vor auzi, vor prizoni Asia; și când fiii lui lafet nu vor mai putea nicidecum să se ridice, și când kiteenii vor fi nimiciți... apoi... când mâna Domnului lui Israel va birui oștile lui Mihail, preoții vor trâmbița sunetul aducerii aminte, și cu toții vor primi partea curenților de pradă”. Deși acest manuscris ne dă de înțeles că Dumnezeu cereșc a luptat în marele război, se pare că altcineva a condus armata „Fiilor Luminii” în luptă: „Aceasta este ziua pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru... Domniei Nelegiuite. însă el îi va ajuta veșnic pe cei părtași la izbăvirea lui prin puterea lui Mihail, căpetenia îngerilor (...) Astfel, domnia lui Mihail va fi slăvită asupra îngerilor”. În mitologia iudeo-creștină, Mihail este mâna dreaptă a conducătorului Universului; același lucru îl sugerează și acest manuscris, Mihail fiind „mâna lui Dumnezeu” care „se va ridica împotriva lui Belial”. De asemenea, în Cartea lui Daniel din Vechiul Testament se spune că „în vremea aceea se va scula Mihail, marele voievoed care ocrotește pe fiii poporului tău, și va fi vreme de strămtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele și până în vremea de acum” (12:1). Dacă în aceste două texte el este conducătorul „Fiilor Luminii” în lupta împotriva „Fiilor întunericii” și a oamenilor, iar Iisus în Apocalipsa lui Ioan, ambele nume îl reprezintă pe sumerianul Enlil, cel care în cel de-al doilea război al zeilor l-a învins pe Marduk și armata acestuia formată din Veghetori, semize și oameni.

Din miturile antice ne amintim că, în bătălia finală dintre Enlil și Marduk, pământul a fost
părjolit, apoi inundat.
Un alt manuscris descoperit la Marea Moartă, numit *Cartea imnurilor* sau *Psalmii
recunoștinței*, sugerează același lucru, menționând atât focul, cât și Potopul în timpul
bătăliei finale a Apocalipsei:

„Când vremea judecății va veni

Când mânia Domnului se va arăta

Asupra celor părăsiți,

Când mânia Lui se va pogori asupra celor nelegiuți,

Când mânia judecății de apoi

Va cădea asupra tuturor lucrărilor lui Belial,

Când torențele Morții vor cuprinde,

Atunci nu va mai fi scăpare;

Când râurile lui Belial

Se vor învoluta

- Râuri ce sunt ca focul

Mistruind tot ceea ce apele sale au tras,

Râuri ale căror valuri nimicesc Copacii uscați și pe cei înverziți,

Râuri ce sunt ca focul

Și care mătură cu scânteieri arzătoare

Înghițind tot ceea ce poartă apele

Ior - Un foc ce mistuie Toată

temelia de lut,

Și orice trainică fundație;

Când temeliile munților Devin

cârpe în flăcări,

Când rădăcinile de granit sunt

schimbate în râuri de smoală,

Când părjolul va mistui înăuntru, în

marele adânc,

*Când potopul lui Belial se va
revărsa Asupra iadului însuși;
Când adâncimile abisului vor fi
tulburate, Aruncate în noroiul gros,
Când pământul plânge în chinuri
Pentru nenorocirile făcute în lume,
Când adâncurile sale sunt zguduite,
Si toate cele sunt înspăimântate
Tremurând de cumplita soartă;
Când cu al Său strigăt Dumnezeu
se face auzit,
Iar țăriile Sale răsună
Căci al Său adevăr este arătat,
Si ostile cerului dau glas strigătului
Ior Si temelii lumii se clatină;
Când bătălia purtată de ostasii cerului*

Cuprinde lumea

întreagă Până la

judcata de apoi. -

Oare fost-a vreodată

Luptă ca aceasta?'

De fapt a fost una

i, acum aproximativ treizeci și două
de milenii.

exact ca **Apocalipsa**

lui Enoh

Cea mai clară dovadă că profețiile apocaliptice se referă nu la viitor, ci la trecut, o întâlnim în *Cartea lui Enoh*, descoperită tot la Qumran, în apropierea Mării Moarte, încă din primul capitol, manuscrisul afirmă: „*Cel Mare și Sfânt va veni din sălasul Său, și Dumnezeuul veșnic va umbla ^pe pământ pe muntele Sinai. Si va apărea din*

sălasul Lui și se va ivi în toată puterea măreției sale din 't ■ n]l cerul cerurilor. Si toti vor fi loviți de spaimă, și Veghetorii se vor cutremura, și mare frică și groază îi va cuprinde pe toti din toate părțile pământului. Si munții cei înalți se vor zgudui, iar dealurile înalte vor fi făcute mici, și se vor topi precum ceara dinaintea flăcării. Si pământul va fi zdrobit cu totul, și tot ce se află pe fata pământului va pieri, și va fi o judecată a tuturor. Dar cu cei drepti El va face pace. Si îi va feri pe cei aleși, și mila va coborî asupra lor (...) Si iată! El vine însoțit de zece mii dintre sfinții Săi pentru ca El să aducă judecată împotriva lor și să-i nimicească pe toti nelegiuiții. Si pentru a osândi toate faptele pentru faptele nelegiuite pe care le-au săvârșit în răutatea lor, și pentru toate lucrurile rele pe care păcătoșii nelegiuiți le-au vorbit împotriva Luf' (1:3-9). Nu doar în primul capitol, ci și în multe altele, manuscrisul prezintă elemente ale sfârșitului lumii: „în ziua aceea Alesul Meu se va afla pe tronul de slavă și le va cerceta faptele (...) Atunci voi face ca Alesul Meu să locuiască printre ei. Si voi schimba cerul și voi face din el binecuvântare și lumină veșnică, și voi schimba pământul și voi face din el o binecuvântare" (45:3-5); „în zilele acelea, când El va aduce un foc cumplit asupra voastră, voi unde veți fugi și unde veți găsi scăpare? (...) Toti luminătorii se vor înspăimânta și întreg pământul se va înfricoșa și se va cutremura" (102:1); „în zilele acelea Domnul le-a poruncit să strângă pe copiii pământului și să le mărturisească din înțelepciunea lor: Arătați-o lor pe aceasta, căci voi sunteți călăuzele lor și răsplata de pe tot pământul. Căci Eu și fiul Meu ne vom uni cu ei pe veci pe căile dreptății din viețile lor; și voi veți avea pace, bucurată-vă, copii ai dreptății" (105:1-2). Observăm în această carte aceleași evenimente descrise de restul textelor apocaliptice: apariția lui Dumnezeu și a fiului său în fruntea unei armate pentru a pedepsi divinitățile marelui și pe adepții lor umani, un mare război,

distrugerea Terrei, judecata finală și salvarea celor dreți, care vor locui cu zeii benefici pe un nou Pământ, sub un nou cer. Spre deosebire de restul scrierilor ce compun literatura apocaliptică, acest manuscris prezintă detaliat cauzele sfârșitului lumii. Acum foarte mult timp „venise o vreme când copiii oamenilor se înmulțiseră și în acele zile li se născuseră fiice frumoase și pline de gratie. Si îngerii, copiii cerului, le-au văzut și au poftit după ele, și și-au spus între ei: «Veniți să ne alegem femei dintre oameni și să avem copii cu ele»” (6:1-2). Departe de a fi o coincidență, tot primele două versete ale aceluiași capitol sase (numărul lui Marduk) descriu același eveniment în Facerea biblică: „Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit’ (6:1-2). În Cartea lui Enoh, Azazel (Enki) și Veghetorii săi au făcut copii cu pământencele, apoi le-au împărțit oamenilor și semizeilor o serie de „taine ale cerului”. Aflând de la Enoh toate acestea, conducătorul suprem ceresc a hotărât pedepsirea Veghetorilor și a adepților lor umani: „Du-te, leagă-l pe Semjaza și pe ajutoarele lui care s-au împreunat cu femeile, spurcându-se cu ele în necurăția lor. Iar când fiii lor se vor fi omorât unul pe celălalt, și când ei vor vedea nimicirea celor jubiți de ei, leagă-i trainic timp de șaptezeci de neamuri pe câmpiile Pământului, până în ziua judecății și sfârșitului lor, până la judecata ce va fi pentru vecii vecilor. în acele zile ei vor fi aruncați în prăpastia de foc, în chinurile

temniței în care vor rămâne pe vecie. Și tot aceia care vor fi osândiți și nimiciți vor fi de acum încolo legați de ei până la sfârșitul tuturor neamurilor. Nimicește tot răul de pe fața Pământului și fă ca toată fărădelegea să se sfârșească, și fă ca răsadul dreptății și al adevărului să iasă la iveală și va fi ca o binecuvântare; iar faptele dreptății și ale adevărului vor aduce bucurie veșnică" (10:11-16). Întocmai ca și călăreții din Apocalipsa lui Ioan, cei patru arhangheli însărcinați cu distribuirea pedepsei „divine” i-au legat pe Veghetori în lumea subterană și i-au făcut pe semizele să se lupte între ei, antrenând astfel Pământul într-un crunt război. Nu toți arhangheli au fost de acord cu sentința, însă și-au îndeplinit misiunea: „Și în ziua aceea Mihail i-a zis lui Rafael: «Puterea duhului mă face să mă cutremur din pricina asprimii judecății lucrurilor tainice, a judecății îngerilor; cine poate să îndure judecata aspră care a fost îndeplinită, și în fața căreia se risipește?». Și Mihail i-a zis din nou lui Rafael: «Cine să fie cel a cărui inimă să nu fie înmuiață de toate acestea, și a cărui liniște să nu fie tulburată de acest cuvânt de judecată ce a fost coborât asupra lor din pricina celor care i-au ademenii astfel?». Și când Mihail se afla în fața Domnului Duhurilor, i-a zis lui Rafael astfel: «Nu le voi tine partea în fața Domnului, căci Domnul Duhurilor s-a mâniat pe ei că s-au purtat ca dumnezeii. De aceea, tot ce stă ascuns va veni asupra lor în vecii vecilor; căci nici înger nici om nu vor avea parte, ci numai ei și-au primit judecata în veci»" (68:2-5). După ce le-a descris Veghetorilor pedepsa care îi așteaptă, Enoh a făcut același lucru și cu adepții lor umani:

„Vai vouă, păcătoșilor, pentru cuvintele gurii voastre și pentru faptele nelegiuite ale mâinilor voastre ce din necredința voastră s-au născut. Veți fi mistuiți în vâpăi ce ard mai rău decât focul. Aflați că ei îi va chema pe îngerii despre faptele voastre, va întreba soarele, luna și stelele despre păcatele voastre, căci voi ați făcut judecată asupra celor drepți pe pământ (100:9-10). În Apocalipsa lui Pavel, versetele de la patru la șase susțin că Soarele, Luna, stelele și marea i-au cerut lui Dumnezeu să-i lase să distrugă omenirea. „Și va chema să aducă mărturie fiecare nor, fiecare ceață, fiecare ploaie; căci ele vor fi oprite să coboare asupra voastră din pricina voastră, și ele vor păstra păcatele voastre. Și acum dați daruri plouă ca ea să nu se oprească în a coborî peste voi, și picăturilor de rouă dați-le aur și argint ca să coboare și ele. Și promoroaca și zăpada împreună cu frigul lor, și toate furtunile de zăpadă cu toate nenorocirile lor se vor năpusti asupra voastră (era glaciară), și în acele zile nu veți putea să le stați în cale" (100:11-13), a continuat Enoh. Care erau acele păcate pentru care oamenii trebuiau pedepsiți? Vechiul Testament este zgârcit în explicații, spunând doar că „răutatea oamenilor s-a mârît pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele" (6:5). Însă Cartea lui Enoh ne oferă răspunsul concret: „Domnul a dat o poruncă pentru cei ce sălășluiesc pe Pământ - ca ei să piară căci au aflat toate tainele îngerilor, toate silniciile demonilor, toate puterile lor- cele mai tainice dintre ele - toate puterile celor care practică magia, puterea vrăjitoriei și puterea celor care făuresc chipuri turnate pretutindeni pe Pământ. Și cum este produs argintul din țărâna pământului, și cum metalul moale poate fi extras din pământ" (65:6-7). În plus, povestește Enoh, „El mi-a zis: «Din pricina nelegiuirilor lor (oamenilor), li s-a hotărât judecata și aceasta nu va fi înălțată de Mine nicidecum. Din pricina vrăjitoriilor ce le-au căutat și le-au învățat, Pământul și cei ce se află pe el vor fi nimiciți». Și aceștia (Veghetorii) nu vor avea niciodată loc de căință, căci ei le-au arătat tainele și ei sunt cei osândiți" (65:10-11). Prin urmare, „păcatul” omenirii nu era răutatea, ci dezvoltarea sa în urma informațiilor primite de la Veghetori. În plus, acei „păcătoși” „vor ajunge fără credință din cauza smintelii inimilor lor" (99:8), această pierdere a credinței fiind explicată în Epopeea lui Atra-Hasis, unde Enki i-a învățat pe oamenii loviți de molime, foamete și secetă să nu se mai închine zeilor cerești, confirmându-se din nou perioada apocaliptică. La fel ca în Biblie, în Cartea lui Enoh Dumnezeu a hotărât distrugerea pământului printr-un Potop, fiind salvați doar Enoh, Noe și familia acestuia, ei fiind singurii oameni „neprihăniți care merita să locuiască alături de zei.

Păcatele Bisericii creștine

În concluzie, cei care așteaptă sfârșitul lumii de câteva milenii îi așteaptă inutil, ținând cont că ei au avut loc acum foarte mult timp, ~~1999~~ ¹⁹⁹⁹ pe profețiile apocaliptice referindu-se la Potop. A doua sosire a lui Iisus / Enli pe Pământ a avut loc cu puțin timp înainte de acea catastrofă

globală, el întorcându-se pentru a-l pedepsi pe Enki pentru că a civilizat omenirea și pentru a se lupta cu Veghetorii conduși de Marduk. Religiile, al căror unic scop este manipularea maselor, au modificat evenimentele istoriei reale a planetei noastre. Pentru un control eficient al omenirii, e nevoie de o amenințare constantă; prin urmare, au mutat Apocalipsa din trecut într-un viitor care poate sosi dintr-o clipă în alta. „Păcatul” omenirii distruse de Potop a fost doar acceptarea civilizării oferite de către Veghetori. Religiile au ascuns acest lucru, inventând alte „păcate” pentru a tine constant omenirea în jug. Bineînțeles, doar reprezentanții oficiali ai religiilor dețin modalitatea ștergerii respectivelor „păcate”, pe care o oferă turmelor de dreptcredinciosi de cele mai multe ori contra cost... Dacă aceste „păcate” erau la început într-un număr extrem de mic, ca de exemplu nerespectarea celor zece porunci ale

lui Moise, în timp s-a ajuns la sute majoritatea fiind extrem de aberante. Cele publicate în de Biserica Ortodoxă au fost

Sfânta taină a spovedaniei pe înțelesul tuturor (1997) de Ioachim Pârvolescu unde, pe lângă cele șapte păcate capitale - „mândria (trufia), iubirea de argint și zgârcenia, desfrânarea, zavistia (ura, invidia, viclenia, perfidia), lăcomia (neînfrânarea), mânia (supărarea, tinerea de minte a răului), lenea (trândăvia)” - întâlnim alte aproape trei sute de „păcate” de care doar preoții ne pot „elibera”. „Păcate au existat de când este omul pe pământ, însă puterea de iertare a venit numai acum aproape 2000 de ani, prin Mântuitorul Iisus Hristos și numai prin Biserica Sa, prin preoții Săi și prin Tainele instituite de El”, declară protosinghelul Pârvolescu, adăugând că „toate răutățile și păcatele ce se întâmplă în lume, care produc mari pagube omenirii, sunt datorate lipsei de Spovedanie”, lată câteva dintre „păcatele” pe care trebuie să le recunoască cei ce se tem de pedeapsa divină, conform acestei cărți ce se dorește a fi „un îndrumător cât mai actual pentru Spovedanie”, pentru a nu fi chinuți în iad pentru eternitate:

Păcate ale copiilor:

- „Nu am învățat rugăciunile pe de rost: înger, îngerușul meu, Tatăl nostru și altele.”
- „Nu m-am rugat înainte de a-mi face temele și înainte de a merge la școală pentru a-mi lumina Dumnezeu mintea ca să pot învăța bine.”
- „Am mâncat dulciuri Miercurea și Vinerea, fără să mă uit la ele dacă sunt de post sau nu.”
- „Am copiat la școală.”
- „Am dat diavolului.”
- „M-am mândrit și m-am dat mare înaintea colegilor la școală că am haine frumoase și că am bani.”
- „M-am uitat la reviste și la poze pornografice spurcându-mi vederea.”
- „M-am uitat, din curiozitate, la filme pornografice și mi-am întinat vederea, mintea și inima.”
- „Nu mi-am făcut metaniile (10-20) în fiecare zi.”
- „Când am trecut pe lângă biserică nu m-am închinat tot timpul.”
- „Nu am purtat tot timpul cruciuliță la gât ca să mă ferească Dumnezeu de rele.”
- „Câteodată diavolul mi-a dat o lenevie și o plictiseală fiind în biserică de m-a scos afară în timpul slujbei.”
- „Am fost la discotecă fără să-mi dau seama că acolo este casa diavolului care își bate joc

și râde de totii tinerii ce merg acolo.”

- *„Mi-am pierdut timpul uitându-mă la televizor la filme distructive și neinstructive.”*
- *„Fiind băiat am sărutat o fată și am îmbrățișat-o, luându-ne după oamenii maturi.”*

Păcate împotriva Duhului Sfânt:

- „Am interpretat din Biblie versete după mintea mea, fără să cercetez învățăturile Sfinților Părinți.”
- „Mi-am otrăvit sufletul citind cărți eretice.”
- „Am crezut în reîncarnare și am zis că nu există suflet, rai, iad, viață viitoare etc.”
- „Am râs de preoți că sunt inculți.”
- „Am zis câteodată că atâtea rele se întâmplă în lume și Dumnezeu nu ia măsuri.”
- „Am judecat pe preoți că una spun și alta fac punându-mă eu pe scaunul de judecată în locul lui Dumnezeu, fără să-mi dau seama ce este preoția în esență și că preoții au și ei aceleași legi ale firii, însă posedă mari daruri supraomenești, depășind chiar și pe îngeri în această putere sfintitoare.”
- „Am adus ată de la mort și apă de la vrăjitor în casă să-mi meargă bine.”

Păcate strigătoare la cer:

- „Fiind căsătorit(ă) ne-am ferit de a face copii căzând în păcatul onaniei.”
- „Am făcut malahie (masturbație) înainte de căsătorie și în timpul căsătoriei. Fac și în prezent.”
- „Am făcut sodomie și gomorie (perversități sexuale) cu soția mea, cu alte femei, cu rude.”
- „Am făcut bărbat cu bărbat și femeie cu femeie.”

Păcate împotriva celor zece porunci:

- „N-am crezut că Taina Botezului iartă păcatul strămoșesc.”
- „Am avut îndoieli în puterea Sfințelor Taine.”
- „M-am căsătorit cu un(o) sectar(ă), cu un(o) catolic(ă).”
- „Ca femeie m-am împreunat cu bărbatul meu înainte de cununia religioasă la biserică. Nu am știut că dacă o femeie face asemenea păcat al curviei înainte de cununie nu mai are voie să îmbrace haina albă de mireasă, ce simbolizează curățenia trupească și sufletească.”
- „Am grăit glume cu colegi și prieteni folosind cuvinte sfinte.”
- „Am privit la diferite priveliști păcătoase, jocuri, râsuri.”
- „De rușine nu m-am închinat tot timpul când am trecut pe lângă biserică.”
- „Mi-a fugit mintea în altă parte în timp ce rugăciunii și nu m-am luptat să o aduc înapoi.”
- „Din neștiință, am zis uneori că toate religiile sunt bune și de la Dumnezeu lăsate,

nestiind că, în esența lor, foarte multe sunt împotriva lui Dumnezeu, Singurul Mântuitor, așa cum ne învață Biserica Ortodoxă."

- *"Ca femeie m-am rujat, pudrat, pensat, machiat, desfigurându-mi astfel chipul firesc pe care mi l-a lăsat Dumnezeu."*

- *"Ca femeie am purtat cercei, inele, mărgelile, diferite zorzoane pentru așa-zisa înfrumusețare, neglijând că Dumnezeu ne-a dat fiecareia frumusețea naturală pe care trebuie să o păstrăm."*

- *"Ca femeie am smintit mulți bărbați în viața mea datorită nesimțirii mele sufletești, deoarece puteam foarte ușor să evit orice privire, orice gest, orice cuvânt, orice atingere de la bărbați, însă nu am făcut-o. De aceea mă simt vinovată înaintea lui Dumnezeu."*

- *"Ca femeie am purtat îmbrăcăminte indecentă (fustă și rochie scurtă, crăpată sau transparentă). Nu mi-am dat seama că prin acest port am ispitit mulți bărbați și i-am făcut să păcătuiască în mintea și în inima lor cu mine când m-au văzut așa dezvelită."*

- *"Când eram fetiță (15-16 ani) de asemenea m-am purtat indecent în familie față de tata și frații mei."*

- *"Am luat din terenul bisericii."*

- *"Nu am cedat din terenul meu pentru biserică."*

- *"Am fost la nuntă, am jucat și am dansat."*

- *"M-am mândrit că sunt cineva."*

- *"Am lovit pe tata sau mama fără să-mi dau seama că este un păcat foarte mare și, așa cum spun Sfinții, risc să nu-mi putrezească (atunci când voi muri) mâna cu care am lovit pe părinții mei."*

- *"Am vândut vin sau țuică împreună cu apă pentru a lua bani mai mulți."*

- *"Miercurea și Vinerea nu am ținut post tot timpul vieții mele."*

- *"Am ascultat pe la uși sau pe la ferestre ce se vorbea."*

- *"Am trimis sau am primit scrisori de dragoste (după căsătorie)."*

- *"În ziua când m-am împărtășit am vomat."*

- *"Am fumat și fumez încă."*

- *"Nu m-am rugat în toate momentele vieții, atât la bucurii, cât și la necazuri și strâmtorări."*

- *"Am râs, vorbit, dormit mult."*

- *"Am ascultat, am cântat și am învățat și pe alții cântări lumești."*

- *"Am cheltuit mulți bani pentru bijuterii. Cu acești bani puteam să fac mult bine oamenilor dându-mi de pomană din această viață și strângându-mi comoara în ceruri, care este veșnică."*

- „Am jucat cărți de noroc și la diferite jocuri electronice de noroc.”
- „Fără să știu sau cu știință am mâncat sau băut lucruri necurate (în care căzuseră un soarece, o pisică).”
- „M-am uitat la televizor la filme pornografice și de sexualitate sporcându-mi mintea, inima și trupul cu acele imagini pe care mi le-a întipărit diavolul în mintea mea, cu voia mea.”

- „Am vândut sau am dat gratuit (în loc să le ard) reviste, poze sau casete pornografice, producând astfel mult rău oamenilor.”
- „Ca femeie am folosit prezervative, pastile anticoncepționale sau sterilet pentru a nu rămâne gravidă.”
- „Ca femeie am intrat în biserică cu capul descoperit, atrăgând astfel atenția bărbaților asupra mea și smintindu-i.”
- „Ca bărbat, am intrat în biserică când am avut scurgere noaptea și fără să fac 50 de metanii mari.”
- „Am visat că am făcut păcate cu cineva și când m-am trezit eram exact ca și cum as fi făcut păcatul.”
- „Am trecut cu vederea greșelile copiilor mei și nu i-am bătut la timpul potrivit.”
- „Nu am știut și nu știu încă să mă spovedesc cum trebuie. În loc să fiu la obiect cu explicarea păcatului, fac multe introduceri, parafrazări și divagații înaintea duhovnicului în Scaunul de Spovedanie și astfel îl plictisesc pe duhovnic.”

Păcate împotriva milosteniei trupești:

- „N-am mers să cercetez pe cel din închisoare.”
- „N-am primit pe cel străin în casa mea.”
- „N-am îmbrăcat pe cel gol.”

Citind absurditățile de mai sus observăm cu ușurință că, după părerea Bisericii, absolut orice om păcătuiește încontinuu. Cum doar Biserica pare a fi cea care ne scapă de „păcate”, manipularea maselor prin această metodă este evidentă. Din păcate, nu doar creștinismul apelează la aceste „păcate” inventate și la amenințările unei pedepse divine ce va lovi atât după moartea individului, cât și după Apocalipsă, ci mai toate cultele religioase. Dacă ar sti lumea că „păcatul” omenirii din ochii divinităților cerești a fost doar acceptarea civilizației oferite de către Veghetori, restul fiind pure invenții umane, s-ar elibera din jugul religiilor...

Apocalipsa mavasă

Nu doar reprezentanții religiilor profită de pe urma unei amenințări a Apocalipsei, ci și organizații secrete precum masoneria, diferite guverne și, mai nou, scriitori sau realizatori de filme, deoarece sfârșitul lumii s-a dovedit a fi o afacere foarte profitabilă. Ne amintim de nebunia din anul 2000, când eram intoxicați cu „prezicerile” lui Nostradamus și presupuse alinieri ale unor planete ce ar fi trebuit să aducă Armaghedonul, dar și de cea din 2012, „prezisă” de mayasii care și-ar fi încheiat calendarul în respectivul an. Știm prea bine că lumea nu s-a sfârșit nici în 2000, nici în 2012, și nici nu a trecut printr-o schimbare majoră, așa cum se profetea. Manipulatorii maselor susțin că acest lucru se datorează nu vreunei erori de calcul, ci doar că Apocalipsa a fost amânată din diferite motive (au oprit-o extraterestrii sau i s-a făcut milă lui Dumnezeu de noi). Si totuși, au prezis mayasii că se va sfârși lumea în 2012? Chiar s-a terminat calendarul lor în acel an?

În calendarul mayaș, în primul rând, mayașii nu aveau un calendar, ci trei. Calendarul solar, numit *Haab*, era împărțit în 18 luni a câte 20 de zile, plus alte cinci zile la final, rezultând anul de 365 de zile. Al doilea, *Tzolk'in*, era
364/901

Calendarul Anului Sacru, în care cele 20 de zile principale erau rotite de 13 ori, rezultând un an de 260 de zile. Cele două calendare erau contopite pentru a crea Marele Ciclu Sacru de 52 de ani. Acest ciclu de 52 de ani era sfânt nu doar pentru mayași, ci pentru toate popoarele din America Centrală și de Sud. Acest lucru se datorează zeului Quetzalcoatl, care le-a dăruit oamenilor calendarul și le-a promis că se va întoarce la finalul unui astfel de ciclu. Cele două calendare aveau formă circulară, prin urmare fără început sau sfârșit. La fel și cel al Marelui Ciclu Sacru, obținut prin contopirea celor două.

Cel de-al treilea calendar este denumit Numărătoarea Lungă. Cercetătorii au stabilit că prima zi a sa este 11 august 3114 î.Hr., dată la care probabil mayașii considerau că au fost creați oamenii. Numărătoarea Lungă nu este un calendar propriu-zis, ci o enumerare a unor date importante. În fiecare oraș mayaș s-au descoperit stele de piatră pe care era inscripționat acest „calendar”, dar de obicei datele difereau. Lucru absolut firesc, întrucât cont că fiecare comunitate își nota cele mai importante evenimente proprii (cum ar fi domniile regilor, războaiele cu alte triburi, molime, etc.). De exemplu, Numărătoarea Lungă de pe Stela 2 din Chiapa de Corzo începe cu data de 6 decembrie 36 î.Hr., cea de pe Stela C din Tres Zapotes cu 1 septembrie 32 î.Hr., cea de pe Stela 1 din El Baul cu 2 martie 37, iar cea de pe statueta Tuxtla de lângă La Mojarra începe cu data de 12 martie 162. Există și date comune mai multor inscripții, cum ar fi 11 august 3114 î.Hr. sau datele unor eclipse. Mult prea comentată zi de 20 decembrie 2012 se pare că există într-o singură inscripție de pe Monumentul 6 din El Toruguero. Unii au interpretat-o ca fiind ultima zi a erei prezente. Alți cercetători au considerat data de 21 decembrie 2012 ca fiind ziua în care zeul mayaș Bolon Yokte' K'uh va reveni pe Pământ. Ținând cont că există o singură mențiune a anului 2012 pe o inscripție obscură, pe care fiecare cercetător a interpretat-o după capacitățile imaginației sale, aceasta nu poate fi considerată o profecie veritabilă a mayașilor. De exemplu, în Templul Inscripțiilor din Palenque apare într-o porțiune din text data de 21 octombrie 4772. După logica celor care susțin ideea de Apocalipsă în 2012, unii ar putea considera 4772 ca fiind anul sfârșitului. În concluzie, calendarul mayaș nu se termină în 2012 (fiind un cerc nu are început sau sfârșit) și nici nu credeau mayașii că în acel an va veni Apocalipsa. Doar unul singur credea că se va întâmpla ceva în acel an, mai exact cel care a lăsat acea inscripție dubioasă. Iar istoria ne învață că de-a lungul timpului au existat numeroși astfel de „profeți”, ale căror previziuni nu s-au împlinit. În măsura în care nici măcar mayașii nu au luat în seamă această „profecie” (care există pe o singură inscripție, din miile lăsate în urmă), de ce ar face asta oamenii secolului XXI? În plus, remarcabil este faptul că, din multitudinea de cercetători ai culturii Maya, până acum câțiva ani nici măcar unul singur nu a pomenit ceva despre anul 2012. Dacă mayașii ar fi preconizat că se va întâmpla ceva în acel an, ciudat este că nimeni nu a observat acest lucru, deși cultura mesoamericană a fost studiată intens de nenumărați cercetători. În realitate, cei care conduc lumea ne-au manipulat constant prin câteva așa-zise Apocalipse, menite doar să creeze panică în rândul maselor, frica fiind cea mai eficientă metodă de control.

Zeul Bolon Yokte' K'uh, despre care mayașul din El Toruguero „profetea” că se va întoarce în 2012, este de fapt nu o divinitate, ci un grup, al celor Nouă Zei Subpământeni ai Noptii, numiți de obicei Bolon Ti Ku, nimeni alții decât Veghetorii. Prima parte a numelui acestui grup de divinități provine din aceeași particulă Bel (unul dintre epitetele lui Mardukin Babilon) ca și Baal, Baldursau Belial, Marduk fiind unul dintre personajele principale ale Apocalipsei. Chiar dacă nu avem de a face cu o profecie apocaliptică, cercetătorii au găsit o legătură cu un personaj central al respectivelor evenimente. Dar dacă mayașii nu știau prea multe despre Apocalipsa din trecut, poate predecesorii lor aveau mai multe informații. Mayașii au preluat atât calendarul, cât și cunoștințele astrologice și scrisul de la olmecii, care au reprezentat prima mare civilizație a Mexicului. Datările cu carbon radioactiv din orașul mexican La Venta au indicat faptul că olmecii s-au stabilit aici între anii 1.500 și 1.100 î.e.n., dispărând brusc în jurul anului 400 î.e.n. În anii 1940, arheologul american Matthew Stirling a descoperit în La Venta o stelă de piatră înaltă de mai bine de patru metri, lată de doi și groasă de aproape un metru, care a fost numită „Stela Bărboșilor”. Pe ea era reprezentată întâlnirea dintre doi bărbați înalți, cu vestimente bogate și încălțări elegante, ce aveau vărfurile întoarse. Erezia sau mutilarea deliberată a distrus complet chipul unuia dintre ei. Celălalt, un bărbat caucazian, cu nasul proeminent și o barbă lungă

și stufoasă, pe care arheologii l-au botezat „Unchiul Sam”, era intact. „Stela Bărboșilor” era îngropată lângă piramida conică, între șase sute de coloane de bazalt, înalte de trei metri. În cartea *Amprentele zeilor*, Graham Hancock scria: „*scena întâlnirii, pe care o înfățișa, trebuie să fi fost-cine știe din ce motiv? -de o importanță capitală pentru olmeci, de unde și această stelă grandioasă și formidabilul scut de coloane ridicate ca s-o protejeze*”. Într-adevăr, dimensiunile stelei sugerează faptul că era vorba

despre două personaje importante. Aspectul fizic al celor doi barbați - trasături calcazeiene, barbi înaltime de saune bogate - se vedează că este vorba despre doi dintre zeii vechi. Această întâlnire foarte importantă pe care omeceii au hotărât să o ascundă între sase sute de coloane de pază înalte de trei metri, nu poate fi decât una singură: cea dintre Marduk și tatăl său, profetul apocaliptic iudeo-cristian, vorbesc despre eliberarea Babilonului și reunirea sa cu Flara. Așa cum am văzut deja la scurt timp după începerea Gelur de al doilea război al zeilor, Marduk a eiberat pe Enki ce fusese crucificat pe Vârul Omului din Muntii Bucegi. Reunirea celor doi a dus la un crunt și fidel lung război în care omeneirea a avut cel mai mult de suferit, terminat cu o inundație globală. E posibil ca omeceii să fi reprezentat această întâlnire care indiferent dacă era privită ca una din trecut ori din viitor, le-a parut a fi distrugătoare, cauzatoare de imense inundații, înconjurată de sase sute (sase e numărul lui Marduk) de coloane foarte multe - pentru a fi siguri că nimeni nu va avea acces la această informație - în fața de a distruge chipul unui zeu pentru a nu fi recunoscut în cazul în care cineva ar fi un conducător omecei a ordonat realizarea stelei după ce a primit informația despre predecesor al său o ordonat ascunderea stelei, considerând-o a fi un eveniment mult prea crunt pentru a rămâne la vedere.

Dacă într-adevăr profețiile apocaliptice despre viitor sunt în realitate amintiri ale trecutului, cum s-a putut întâmpla o asemenea confuzie? Dacă anumite persoane au privit spre viitor, cu ajutorul divinităților ori prin metode de clarviziune / șamanism, cum de au văzut trecutul? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem timpul.

Timpul

Alături de spațiu, timpul reprezintă o noțiune de bază a fizicii, ambele fiind miezul multor structuri. Însă nimeni nu știe ce sunt ele cu adevărat. Încă din antichitate, numeroși filosofi și oameni de știință au încercat să descopere natura timpului. Sfântul Augustin din Hippo remarcă faptul că „încercarea de a defini timpul se manifestă prin înșiruirea unor cuvinte ce se vor pierde fără a reuși, însă, să contureze un portret al acestuia”, în acea vreme oamenii considerând că timpul și spațiul ne-au fost date de Dumnezeu. Însă acest lucru nu i-a oprit pe cercetători. Galileo Galilei a fost primul om de știință care a demonstrat că timpul este un parametru- cheie în legile mișcării, el descoperind în 1637 principiul ceasului cu pendul jucându-se cu un felinar

pe care îl pendula în timpul unei slujbe religioase plictisitoare. În 1686 Isaac Newton și-a fondat teoria despre timp, considerând că Universul este asemănător unui mecanism de ceasornic, părțile acestuia mișcându-se cu precizie matematică, stabilită de legi fixe și previzibile. Din punctul său de vedere, timpul era absolut și universal, fiind același pentru toată lumea. Alexander Friedman a demonstrat că un Univers infinit, aflat în continuă expansiune, poate avea un început localizat în timp. La începutul secolului XX, Albert Einstein a răsturnat toate teoriile existente, demonstrând că timpul este relativ și că variază în funcție de mișcare și de gravitație. Teoria sa a deschis calea către studiul găurilor negre, al găurilor de vierme și al călătoriilor în timp. Hermann Minkowski a arătat că teoria lui Einstein despre relativitatea timpului implică o legătură între spațiu și timp, cele două noțiuni neputând fi separate. El afirma că „*de acum înainte, timpul și spațiul în sine sunt sortite să se vestejească până vor ajunge simple umbre*”. Fizicianul John Archibald Wheeler, inventatorul termenului de „gaură neagră”, considera găurile negre niște țesături infinite ale timpului. „*Timpul este modalitatea prin care natura a făcut ca lucrurile să nu se întâmple toate deodată*”, declara el. Totuși, aceste încercări de definire a timpului nu au oferit răspunsurile necesare. Are timpul un început și un sfârșit? De ce se mișcă într-o singură direcție? Și, de fapt, ce este timpul? Demonstrația lui Albert Einstein, conform căreia timpul este relativ, a cauzat un soc pentru comunitatea științifică și cea religioasă. Nu era ușor de acceptat ideea că intervalul de timp dintre două puncte stabile nu este fix, ci depinde de contextul în care este măsurat. Însă în 1971, doi fizicieni au instalat două ceasuri atomice într-un satelit care urma să se învârtă în jurul Pământului, ele înregistrând o diferență de 59 de nanosecunde față de ceasurile de pe Pământ, demonstrându-se astfel acuratețea teoriei lui Einstein. La începutul mileniului al

sunt convingși că timpul nu se scurge
 ireversibil și că în curând vom avea
 instrumentele necesare descoperirii
 adevăratelor naturi ale timpului, care ar putea
 fi mai complexă decât banul în plus,
 pentru fizica modernă: noțiunile de trecut,
 prezent și viitor nu mai au sens,
 considerându-le doar etichete menite să ne
 organizeze viețile. Einstein mai spunea că
 „trecutul, prezentul și viitorul sunt doar iluzii”. Iar fizicienii moderni,
 la fel ca filosofi din toate timpurile, se
 întreabă dacă scurgerea timpului este un
 adevărat efect fizic, ori doar o iluzie. Multe
 afirmatii de genul: „*timpul nostru este altfel*” sau „*noi trăim
 conștient trecutul, prezentul și viitorul*”. Este oare posibil așa
 ceva?

În *Tunelul timpului*, Rodica Bretin prezenta mai multe întâmplări în care trecutul și
 prezentul s-au intersectat. Una dintre ele îl are ca protagonist pe francezul Nicolas Gautier,

la Angkor („Orașul zeilor”). În a zecea zi de vizită, Gautier a văzut
 care pe 4 septembrie 1923 a plecat în

Cambodgia, l
 dansatoare apsara, care i-a dansat până când au apărut niște războinici cu lănci și scuturi,
 care au prins-o. Aceștia au aruncat cu o lance spre Gautier, însă arma a trecut prin el ca
 prin aer. Speriați, războinicii și apsara au fugit. După 31 de ani de la această întâmplare,
 arheologii francezi au descoperit un basorelief ce înfățișa condamnarea unei frumoase
 apsara la moarte prin strivirea de către un elefant, lar într-o cronică, ambasadorul tibetan
 Rgya Nysho nota că în anul 1.171 a fost martorul execuției unei apsara, fiica unui nobil,
 condamnată pentru că nu și-a îndeplinit menirea. Ea dansase în fata unui zeu fără nume,
 apărut noaptea în templu, pe care gărzile l-au făcut să dispară. Dansatoarea a fost strivită
 de un elefant, exact ca în basorelieful descoperit în 1954.
 Si John D. Ralphs în *Explorând a patra dimensiune* (1992) descria un caz similar, în care
 trecutul și prezentul s-au intersectat, însă nu doar o dată, ci în repetate rânduri. Mediumul
 Matthew Manning relata în 1978 că, după ce s-a mutat într-o casă veche, a conversat de
 mai multe ori cu Robert Webbe, proprietarul casei cu două secole și jumătate în urmă.
 Fiecare dintre ei îl auzea pe celălalt, fără să îl vadă, considerând că celălalt este o fantomă.
 Când Manning i-a spus lui Webbe că el murise în 1736, iar ei se aflau în 1968, Webbe i-a
 replicat că totul e o aiureală, deoarece lumea se afla abia în 1726, adăugând că probabil a
 înnebunit, din moment ce îi tot auzea în cap vocea interlocutorului său. Si totuși, niciunul
 90

dintre ei nu era nebun și nici nu era vorba despre fantome. Din cauze necunoscute, în acel loc se intersectau adeseori trecutul și viitorul, fiecare dintre cei doi trăind în propriul său prezent, aflat în anul 1726 și, respectiv, 1968. Chiar dacă omenirea se încapățânează să considere timpul a fi liniar, fizicienii și filosofi îl consideră ciclic. De altfel, ciclic îl credeau și anticii. De exemplu, în China se spunea că au trecut zece kis (epoci pierite) de la începutul timpului până la Confucius. După cum scria Gustav Schlegel în *Uranographie chinoise* din 1875, la sfârșitul fiecărui kis, „*într-o convulsie generală a naturii, marea iese din matca ei; munții tâsnesc din pământ, râurile își schimbă cursurile, ființele omenesti și toate celelalte sunt nimicite, iar vechile urme se șterg*”. Scripturile budiste vorbesc despre cei „*șapte Sori*”, fiecare dintre ei încheiat prin apă, foc sau vânt. La finalul celui de-al șaptelea Soare, actualul „*ciclu al lumii*”, se așteaptă ca „*pământul să izbucnească în flăcări*”. Tradițiile aborigene din Sarawak și Sabah reamintesc că odinioară cerul se afla *Jos* și ne spun că „*sase Sori au pierit... în prezent lumea este luminată de al șaptelea Soare*”. Oracolele Sibiline vorbesc despre „*nouă Sori și nouă vârste*” și profețesc alte două vârste care vor urma. Aztecii credeau că au fost patru ere, numite tot Sori, înainte de a noastră. Indienii hopi din Arizona consemnează trei Sori precedenți, fiecare sfârșindu-se

printr-o
uriasă

Conform *World* anihilare urmată de renașterea treptată a omenirii.

Mythology, miturile lor spun că „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos. A doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață. A treia lume s-a terminat cu un potop universal. Lumea actuală este a patra. Soarta ei depinde de purtarea locuitorilor săi, dacă va fi sau nu conformă cu planurile Creatorului”. Scripturile sacre indiene *Purana* vorbesc despre patru ere ale Pământului, numite yuga, care totalizează doisprezece mii de „ani divini” sau „Era Mare” Mahayuga. Grecii antici aminteau și ei de patru ere ale omenirii. Calendarele din America Centrală și de Sud, asemănătoare cu cel egiptean, erau bazate pe cicluri de câte cincizeci și doi de ani. Toate acestea prezintă timpul ca pe un ciclu ce se repetă la infinit, reprezentat grafic ca un cerc, numit de obicei „roata timpului”. Această „roată” a dus la nașterea cercului zodiacal despre care vorbește și *Rigveda* când amintește de „o roată cu doisprezece spite, pe care s-au așezat 720 de fii ai lui Agn” (1:64). Dacă timpul ar fi circular, deplasându-se într-un singur sens, atunci absolut toate evenimentele s-ar repeta. Prin urmare, un punct ce se deplasează pe acel cerc într-o singură direcție va trece la un moment dat prin locul pe care tocmai l-a părăsit. Astfel, viitorul devine trecut iar trecutul, viitor. Prin această ipoteză am putea înțelege de ce oamenii cărora li s-a arătat viitorul au văzut trecutul și, în același timp, am putea înțelege și de ce se consideră că istoria se repetă. În acest caz, am putea înțelege și ipoteza destinului, prezentă în multe religii dispărute și contemporane. Dacă evenimentele se repetă identic ori aproape identic în fiecare ciclu temporal, înseamnă că se urmează de fiecare dată același „scenariu”, pe care îl putem numi destin. Si tot prin ipoteza timpului ciclic am reuși să înțelegem de ce, în *Apocalipsa lui Ioan*, Balaurul Enki va fi închis, apoi eliberat și din nou închis.

Dacă evenimentele se repetă încontinuu și, după cum se vede, cu aceleași personaje, putem explica și teoria reîncarnării, prezentă astăzi mai ales în culturile orientale. Adepții acestei credințe nu cunosc nici regulile după care un spirit se reîntrează pe Pământ, nici durata de timp la care o face. Inși considerând că evenimentele se repetă identic, în fiecare ciclu temporal, prin urmare și ființele, putem presupune că reîncarnările au loc o dată în fiecare ciclu. Fizica cuantică oarecum confirmă teoria reîncarnării, diferența dintre ea și religiile orientale reprezentând-o posibilitatea ca fiecare om să primească exact corpul pe care l-a avut în precedenta viață. De exemplu, dacă o persoană ar fi închisă într-o cutie vidată și impenetrabilă, ar muri prin asfixiere în scurt timp; însă mișcarea aleatorie a moleculelor care o compun ar face ca, peste un număr de ani (ce se scrie ca un 1 urmat de un milion ori un miliard ori un miliard de zero-uri), respectiva persoană să fie recompusă în starea moleculară pe care o avea înaintea morții și să învie pur și simplu. Exact acest lucru afirmă toate textele apocaliptice: după sfârșitul lumii și judecata finală, morții vor învia într-o nouă lume. Totuși, privind spre istoria Pământului de la exilul Veghetorilor până la Potop, observăm că, deși anumite evenimente par să se repete, nu sunt totuși identice. Prin urmare, ori este vorba despre un ciclu temporal mult mai mare, care încă nu s-a sfârșit, ori de unul mai mic, care se repetă într-un mod asemănător, însă nu identic. Dar dacă timpul este într-adevăr ciclic, dar reprezentarea sa grafică nu ar trebui să fie în formă de cerc? Si dacă nu se scurge întotdeauna în aceeași direcție și cu aceeași viteză? Știm că pământeni au fost la un moment dat deosebit de avansați tehnologic, în timp au involuat apoi au reevoluat. Prin urmare, se respectă ciclul temporal. Considerăm jirnpul ca un oval așezat vertical, un punct din partea sudică reprezentând punctul

maxim al dezvoltării. ^SMMidezvoltăhi civilizației, iar unul de la polul opus fiind punctul minim al dezvoltării.

Deplasându-ne într-un sens pe acest oval, să spunem în cel al acelor de ceasornic, omenirea trece încontinuu de la involuție la evoluție și viceversa. Dacă timpul se scurge din punctul de jos spre cel de sus pe o porțiune din oval, oare revine la punctul sudic pe un drum diferit sau pe unul asemănător? Dacă din acel punct timpul se scurge în sens invers? Această idee, oricât de trăsnită ar părea, e folosită chiar și astăzi în măsurarea timpului. Stabilind ca punct de referință presupusa naștere a lui Iisus, până în acel moment calculăm anii în mod descrescător, iar după, în sens invers, crescător. Dacă istoria într-adevăr se

repetă, putem ști cu siguranță că o face după parcurgerea unui ciclu temporal? Ori după parcurgerea a jumătate de ciclu și în sens invers? Dacă timpul s-ar scurge astfel, ar face-o oare cu aceeași viteză în ambele sensuri? Dacă pe ovalul imaginat de noi urcă de la punctul maxim al evoluției la cel minim cu o anumită viteză și coboară cu una diferită? Vedem că astăzi, din punct de vedere tehnologic, omenirea pare să avanseze mult mai repede decât acum câteva secole. Prin urmare, o trecere a timpului cu viteze diferite poate fi posibilă, cel puțin teoretic. Einstein chiar susținând că timpul este relativ, viteza sa fiind influențată de mișcare și de gravitație. În plus, ne amintim că, pentru sumerieni, un an divin era egal cu 3.600 de ani pământeni, în timp ce pentru egipteni și indieni, anul divin era de zece ori mai mic, având doar 360 de ani pământeni. E oare posibil ca timpul să se scurgă până într-un punct cu o viteză, iar din acel punct cu o viteză de zece ori mai mare? *Evanghelia lui Matei din Noul Testament* afirmă un lucru asemănător, referindu-se la perioada Apocalipsei: „Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ai mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile” (24:22). Dacă timpul își schimbă viteza, cum s-ar putea realiza acest lucru? Prin cel puțin trei metode. Prima, cea mai puțin probabilă, se referă la creșterea gravitației Pământului și a Soarelui de zece ori mai mult, o dată la câteva milenii. A doua, mai realistă, presupune o creștere a vitezei de rotație a Pământului atât în jurul axei sale, cât și în jurul Soarelui. Dacă într-adevăr Terra este un corp artificial, creat de ființele pe care le numim zei ori extraterestri, schimbarea vitezei de rotație ar fi una posibilă pentru ei. Si chiar nedetectată de noi, dacă ar avea loc treptat, pe parcursul a câteva milenii. Oamenii de știință ne oferă o a treia metodă, și anume deplasarea axei Pământului în urma unui cutremur cu magnitudine mare, așa cum s-a întâmplat în 2004, când un cutremur de 9,1 grade, ce a provocat un tsunami în Oceanul Indian, a modificat axa Terrei cu aproximativ 6,67 centimetri, scurtând ziua cu 6,8 microsecunde. Această teorie poate fi plauzibilă, mai ales amintindu-ne că miturile lumii vorbesc despre cutremure devastatoare înainte de Potop, însă modificarea axei nu ar modifica trecerea timpului, ci doar durata zilelor. Pământul ar efectua o rotație completă în jurul axei sale în mai puțin de douăzeci și patru de ore, însă timpul nu și-ar schimba la propriu viteza. Prin urmare, rămâne în picioare modificarea intenționată a vitezei de rotație a Pământului, atât în jurul axei sale cât și în jurul Soarelui, de către „zei”. Parcă pentru a confirma această ipoteză, *Vechiul Testament* afirmă despre Yahweh că „El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune” (*Cartea lui Daniel* 2:21). Cât durează un ciclu temporal? În astrologie există conceptul de Mare An, un ciclu ce durează 25.920 de ani pământeni, timp în care planeta noastră străbate toate cele douăsprezece case zodiacale, parcurgând câte 2.160 de ani în fiecare zodie. Dacă acest Mare An nu se referă la trecerea planetei prin dreptul unor constelații, ci la ciclul temporal al Pământului? Dacă acest ciclu ar dura 25.920 de ani? În acest caz, am putea presupune că timpul parcurge o jumătate de cerc cu o viteză constantă în zece cicluri mici de câte 2.160 de ani, cealaltă

jumătate cu o viteză de zece ori mai mică - adică un ciclu de 2.160 de ani -, ultimul ciclu rămas fiind împărțit în două, reprezentând perioada în care Pământul își schimbă viteza (1.080 de ani pentru accelerare și alți 1.080 pentru decelerare, situați grafic la polii ovalului imaginat de noi). O schimbare treptată a vitezei Pământului pe parcursul a mai bine de un mileniu nu poate fi detectată în vreun fel de pământeni și, din păcate, nici nu poate fi verificată, cel puțin nu în prezent. Însă, pe viitor, să sperăm că tehnologia ne va oferi răspunsurile care ne frământă de mii de ani despre timp și despre secretele pe care le ascunde. Până în acest moment, însă, putem doar să înțelegem de ce

viziunile viitorului, apocaliptice ori nu, sunt de fapt amintiri ale trecutului. Si viceversa. Ar fi posibil ca lumea să treacă prin cicluri temporale de câte 25.920 de ani? Dacă da, înseamnă că fiecare astfel de ciclu ar trebui să se încheie cu o mare distrugere sau o apocalipsă, atunci când omenirea se află în punctul maxim de dezvoltare tehnologică. Cum după calculele noastre Potopul a avut loc acum aproximativ treizeci și două de milenii, finalul unui ciclu temporal ar trebui să provoace o altă catastrofă în jurul anilor 5.000 - 4.000 î.e.n. Si se pare că exact așa au stat lucrurile. În 1997, cercetătorii William Ryan și Walter Pitman de la Universitatea Columbia au ajuns la concluzia că Marea Neagră a fost un lac cu apă dulce inundat ulterior de un masiv torent de apă, acum șapte milenii. La rândul său, oceanograful Robert Ballard, cel care a descoperit epava Titanicului, a ajuns în 2012 la concluzia că acum aproximativ șapte milenii a avut loc într-adevăr un Potop ce a dus la apariția Mării Negre, cauzat de topirea ghețarilor în timpul unei perioade de încălzire globală.

Dacă după fiecare apocalipsă ia naștere o nouă lume, exact în acea perioadă consideră creationistii că a apărut Pământul. Să nu uităm că, tot atunci, s-a dezvoltat practic peste noapte civilizația sumeriană, urmată la scurt timp de cea egipteană și cea indiană.

Se scurge timpul în tot Universul în același mod ca pe Terra? Puțin probabil, Einstein demonstrând deja că timpul este relativ, fiind influențat de factori precum mișcarea sau gravitația. Iar în capitolul *Stargate* am văzut că timpul pe planeta zeilor este diferit de al nostru, călătorii umani printr-o „poartă stelară” nesuportând defazajul temporal dintre aceste două locații. Prin urmare, dacă timpul pe Pământ se scurge într-un mod diferit,

este posibil ca ^^^^^^^^^^Hdoar planeta noastră să fie prinsă în acea buclă temporală. Dacă așa stau lucrurile în realitate, cine ar fi putut crea bucla? Nimeni alții decât „zeii”, care „*schimbă timpurile și ceasurile*”. Când au creat această buclă temporală și în ce scop? Nu putem ști cu siguranță, însă putem întui. Dacă Pământul a devenit închisoarea Veghetorilor, împăratul Anu trebuia să fie sigur că aceștia nu pot părăsi planeta. Am văzut deja că și-au construit „porți stelare” cu care voiau să evadeze. Prin urmare, era nevoie de o măsură de securitate mai eficientă. O buclă temporală ar putea reprezenta exact acea măsură. În timp ce pe planeta zeilor timpul se scurge într-un anumit mod, probabil chiar liniar, evoluând pe măsura trecerii anilor, Pământul închis într-o sferă a timpului ar fi tinut pe loc, condamnat să-și repete istoria la infinit. Sau, cel puțin, până la distrugerea totală a planetei.

Foto: Castelul Limassol. locul cununiei lui Richard Inimă de Leu

Conform scrierilor vechi, castelul medieval din Limassol (Cipru) a fost construit de Guy de Lusignan în 1193. Arheologii au descoperit că, inițial, acolo s-a aflat o biserică creștină din secolele IV-VII și, mai târziu, un monument bizantin, datat undeva între secolele X - XI. La începutul secolului al XII-lea, tot acolo se afla și o biserică patronată de Sfântul Gheorghe, unde Richard Inimă de Leu s-a căsătorit cu prințesa Berengaria din Navarre în anul 1191, încoronând-o totodată ca regină a Angliei. În 1308, castelul a fost predat Cavalerilor Templieri, ajungând astfel sub stăpânire romană. În 1373, genovezii au incendiat orașul după ce au cucerit castelul, care a suferit distrugerii semnificative. La sfârșitul secolului al XIV-lea a fost restaurat, doar pentru a suporta alte atacuri ale genovezilor în anii 1402 și 1408. Castelul a supraviețuit și primului atac al mamelucilor din 1413 însă a suferit daune severe ca urmare a cutremurelor, ceea ce a dus la cucerirea sa de către mameluci în 1425. Alte lucrări de reconstrucție au avut loc la începutul secolului al XVI-lea. În 1538, otomanii au capturat Limassol. În 1567, după ce a recuperat castelul, guvernatorul venetian al Ciprului, Bragadino, a hotărât demolarea lui, pentru a evita o nouă cucerire otomană. În 1576, otomanii au cucerit Ciprul și au încorporat rămășițele castelului într-un fort, pe care l-au întărit considerabil cu ziduri groase de doi metri. Camerele subterane și primul etaj al fortului au fost transformate în temnite, castelul servind ca închisoare până în 1950. Atunci, castelul a fost cedat Departamentului Antichităților și folosit ca Muzeu Districtual, în prezent fiind cunoscut ca Muzeul Medieval Cipriot.

Foto: Biserica subterană Sfânta Solomonia. copacul magic și lacul sfânt

Orașul Pafos din Cipru conține multe catacombe datând din perioada creștină timpurie, deși nu puținii sunt cei care consideră că au fost realizate în secolul patru î.e.n. Una dintre ele, cea mai cunoscută, a fost transformată în biserica Sfânta Solomonia. În interior s-au păstrat rămășițele unei fresce din secolul al doispzezecelea. Legenda spune că Sfânta Solomonia, care a respins păgânismul în favoarea creștinismului, s-a refugiat în

catacombă pentru a scăpa de persecuția romanilor. Aceștia au sigilat intrarea, condamnând-o pe Solomonia la o moarte lentă și chinuitoare. După două sute de ani intrarea a fost desigilată iar Sfânta Solomonia a ieșit la lumină vie și nevătămată. Chiar dacă această poveste este doar o invenție evidentă, la fel ca toate legendele creștinismului (doar dacă Solomonia n-o fi făcut parte din clanul MacLeod), biserica subterană din Pafos nu duce lipsă de vizitatori, atrăgând turiști din toate colturile lumii.

Într-una dintre peșteri se găsește un lac subteran cu apă sfințită, care reprezintă o adevărată capcană pentru vizitatori. Din cauza lipsei luminii în interiorul peșterii, lacul este aproape invizibil, nu putini fiind turiștii care s-au scăldat neintenționat în apa sfințită. Trebuie să recunosc că și eu am căzut victimă lacului-capcană, bătându- mi picioarele în ea de apă sfințită (până la genunchi). Ba chiar am dat și cu capul de tavanul aflat mult prea aproape, în momentul în care am sărit din apă. Turiștii prezenți acolo în acel moment au părut pentru o clipă șocați de apariția din peșteră a unui om cu apa siroindu-i pe picioare, ce înjura cu foc în cea mai pură română posibilă, însă probabil blasfemiile sunt permise în astfel de cazuri extreme. Poate ar trebui ca Sfânta Solomonia să intre în Cartea Recordurilor, fiind biserica din care au răsunat cele mai multe înjurături de-a lungul timpului.

Deasupra bisericii se află un copac sacru, vechi de câteva secole, despre care se crede că ar avea proprietăți vindecătoare. Chiar și astăzi, localnicii și turiștii agată în ramurile pomului obiecte personale, de obicei batiste, pentru a scăpa de suferințe fizice ori psihice. Nu știu dacă a vindecat vreodată copacul magic pe cineva, însă știu că la câteva ore după ce i-am lăsat o ofrandă, mi-a căzut un dinte aparent fără niciun motiv. Poate asta a fost modalitatea copacului de a mă pedepsi pentru că mi-am băgat picioarele în apa lui sfințită...

29. Cronologia epocii lipsă

După ce am aflat principalele evenimente ale Pământului de până la Potop, e timpul să încercăm și stabilirea perioadelor în care au avut loc. Pentru acest lucru, vitale sunt informațiile din lista regilor sumerieni. Dacă Potopul a avut loc în jurul anului 30.000 î.e.n., perioadă domniilor celor zece regi, conform scrierilor lui Berossus și tăblițelor sumeriene, este următoarea:

Alulim /Aloros	
Alalgar/ Alaparos	
Enmenluanna/ Amelon	
Enmengalanna/	
Ensipadizidanna/	
Amemginos	
Enmenduranna/	
Ubara-Tutu / Megalaros	
Sukurlam/Opartes	
Ziusudra / Xisouthros	
Potopul	

Aceste date reprezintă într-adevăr perioadele domniilor acestor regi, ori ale nașterii lor? Au fost într-adevăr zece conducători? Primul și al cincilea, Alulim și Dumuzi, știm că îl reprezintă pe conducătorul Veghetorilor, Enki. Iar al șaptelea și al zecelea, Enmenduranna și Ziusudra, sunt unul și același personaj, numit Enoh de mitologia ebraică. Prin urmare nu este vorba despre zece regi, ci de mai puțini. Însă de ce ar fi creat anticii o listă cu zece regi și cu perioade exacte ale domniilor lor, dacă nu este vorba despre zece conducători? Deoarece, în aceste perioade de „domnie”, strămoșii noștri au ascuns cele mai importante evenimente ale Pământului. Astfel, începutul domniei lui Alulim reprezintă anul sosirii lui Enki pe planeta noastră. Începutul domniei lui Alalgar reprezintă nașterea lui Enlil. Alalgar este echivalentul celui de-al doilea patriarh biblic, Seth, care la rândul său este unul dintre numele egiptene ale lui Enlil. Domnia lui Enmenluanna este echivalentă cu sosirea lui Enlil pe Pământ și începutul primului război al zeilor. Mutarea domniei din Eridu în Bad-tibira cu această ocazie simbolizează schimbarea de regim, Enlil primind conducerea Terrei în defavoarea lui Enki. Urcarea lui Enmengalanna pe tron semnifică sfârșitul războiului și închinarea lui Enki în lumea subterană, înscăunarea lui Dumuzi nu reprezintă decât revolta lăgilor împotriva lui Enlil și Anu, perioadă în care, pentru moment, Dumuzi / Enki a preluat conducerea Terrei. Anul înconărării lui Ensipadizidanna, cel de-al saselea rege antediluvian, este cel al apariției omului. Tot atunci Enlil s-a întors pe planeta sa, moment în care Enki a primit conducerea întregii planete, el fiind cel de-al saselea patriarh biblic, numit Iared sau „cel din Eridu”. Mutarea domniei din Bad-tibira în Larsa semnifică schimbarea conducerii Pământului, Enki recuperându-și tronul de la fratele său mai mic. Începutul domniei lui Enmenduranna / Enoh și mutarea domniei în Sippar, oraș închinat lui Utu / Marduk, reprezintă nașterea lui Marduk, în acea perioadă fiind considerat fiul lui Enlil și zeu- Soare. Cum el devenea moștenitorul tronului Pământului după Enlil, anticii au simbolizat acest lucru prin mutarea domniei într-un nou oraș. Domnia lui Ubara-Tutu semnifică întoarcerea lui Enlil pe Pământ și crucificarea lui Enki. Din nou se mută tronul, de această dată din Sippar în Suruppak, ceea ce simbolizează o nouă schimbare de regim. Urcarea lui Sukurlam pe tron reprezintă momentul în care Marduk s-a declarat fiul lui Enki și a cerut conducerea planetei noastre, ceea ce a dus la al doilea război al zeilor. Iar înscăunarea lui Ziusudra / Noe, cel care trebuia să aducă mângâiere oamenilor în vremea în care Pământul a fost blestemat, este în realitate începutul erei glaciare.

După datarea acestor evenimente, putem face același lucru și cu altele din acea perioadă,

după indiciile ascunse în mituri.

-o inscripție de pe pereții templului din Edfu se spune că războiul a început în anul 363. Știm că egiptenii calculau timpul în funcție de domnia conducătorilor lor și cum templul din Edfu îi era închinat lui Horus / Marduk, putem bănuți că era vorba despre cel de-al 363-lea an al zeului. Nu poate fi vorba însă despre anul de domnie, deoarece Marduk nu primise tronul, acesta fiind de fapt și motivul începerii celui de-al doilea război. Prin urmare, este vorba despre anii de viață. Și nu ani pământeni, ci divini. În legenda lui Osiris, tatăl lui Horus, s-a stabilit că un an divin era format din 360 de zile, însă nu ni se oferă diferența dintre anul divin și cel pământean. Însă răspunsul se găsește în scripturile sacre indiene *Purana*, care susțin același an divin de 360 de zile. Ba, mai mult, *Purana* afirmă că „*un an al muritorilor este egal cu o zi a zellor*”, oferindu-ne un indiciu important. Așadar, un an divin este egal cu 360 de ani pământeni, cei 362 de ani ai lui Horus, trecuți până în momentul începerii războiului (atacul a început în cel de-al 363-lea an) însemnând 130.320 de ani pământeni. Cum Marduk s-a născut în 253.200 î.e.n., al doilea război al zeilor a început în al 363-lea an al său de viață, adică undeva între 122.880 î.e.n. și 122.520 î.e.n.

Folosind același an divin, putem afla și anul nașterii gemenilor Enki și Ninhursag. Egiptenii susțineau că Osiris a fost ucis la douăzeci și opt de ani, acea „moarte” reprezentând exilul său în „lumea de jos”. Pământul, ce a avut loc în anul 462.000 î.e.n. Douăzeci și opt de ani divini sunt egali cu 10.080 ani pământeni, prin urmare Enki și Ninhursag s-au născut în 472.080 î.e.n.

În *Mitul lui Atrahasis*, Igigi / Veghetorii s-au răzvrătit după patruzeci de perioade de muncă. O perioadă sau un sar în Mesopotamia echivala cu 3.600 de ani pământeni. Prin urmare, cele patruzeci de perioade de muncă reprezintă 144.000 de ani pământeni. Cum revolta Veghetorilor a avut loc în anul 325.200 î.e.n., rezultă că aceștia au început să lucreze în anul 469.200 î.e.n. Nu poate fi vorba despre munca la care i-a supus Enlil după finalul primului război al zeilor, deoarece, în 469.200 î.e.n., Veghetorii nici măcar nu erau sosiți pe planeta noastră. Prin urmare, acela este anul în care și-au început pe planeta lor munca propriu-zisă de observatori / veghetori, în cea grădina a Edenului artificială, acolo unde îl ajutau pe Enki să studieze fauna Pământului. Și astfel observăm că, atunci când și-a început munca, Enki avea 2.880 de ani terestri care, dacă se aplică metoda de calcul a egiptenilor, sunt echivalenți a opt ani divini. Într-adevăr a fost un copil precoce, un adevărat zeu al inteligenței și al înțelepciunii, așa cum a fost considerat de către antici.

După aceeași metodă de calcul a egiptenilor, unde un an divin este egal cu 360 de ani pământeni, se poate confirma cronologia mesopotamienilor. După tăblițele sumeriene și scrierile lui Berossus, am descoperit că Enlil s-a născut în anul 426.000 î.e.n. și s-a întors pe Pământ pentru a-și pedepsi fratele după 10.800 de ani, în 415.200 î.e.n. 10.800 de ani pământeni înseamnă treizeci de ani divini. Iar creștinismul confirmă acest lucru, susținând că Enlil, sub forma lui Iisus, și-a început misiunea sfântă la treizeci de ani.

Conform calculelor de mai sus, Enlil a domnit 154.800 de ani pe Pământ, din totalul de 432.000. În Cartea a doua a Cronicilor, „Solomon a numărat pe toți străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel, afară de numărătoarea pe care o făcuse David, tatăl său, și s-au găsit o sută cincizeci și trei de mii șase sute înș” (2:17). Numărul acestor străini este foarte apropiat de numărul anilor de domnie ai lui Enlil.

Prin urmare, ținând cont că este vorba despre Solomon / Enoh, adeptul lui Marduk, „*străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel*” reprezintă anii în care „străinul” Enlil a domnit pe planeta Veghetorilor, Terra. Însă rămâne o diferență de

1.200 de ani dintre numărul din *Biblie* și cel rezultat din calcule. Prin urmare, calculul e greșit din cauza unei simple omisiuni: Enlil nu s-a înscăunat ca rege al Pământului imediat cum a sosit pe Terra. Conform legii, cu adevărat moștenitor al tronului ceresc și loțiitor al tatălui său în imperiu, inclusiv pe Pământ, putea fi doar după obținerea unui fiu de la Ninhursag, fiica cea mare a lui Anu. Cei 1.200 de ani pământeni reprezintă trei ani divini și patru luni, ceea ce ar fi o perioadă suficientă pentru a o convinge să îi devină soție și a o lăsa

1.201 Însărcinată plus perioada de sarcină. Să
nu uităm că acestea se întâmplau la
începutul primului război al zeilor într-o
perioadă de război. Așadar, putem concluziona
că Ninurta, primul fiu al lui Enki și
moștenitorul său, s-a născut în anul 414.000
î.e.n.

Pentru hititi, după exilul pe Pământ al lui Alalu, Anu a domnit nouă perioade. După acest timp, a fost atacat de fiul său, Kumarbi, un alt nume al zeului exilat. O perioadă sau un sar în Mesopotamia era egală cu 3.600 de ani. Prin urmare, nouă perioade reprezintă 32.400 de ani pământeni. Cum Enki a fost exilat în 462.000 î.e.n., înseamnă că și-a atacat tatăl în 429.600 î.e.n. Tot hititi susțineau că Anu a servit ca paharnic timp de nouă perioade până la exilul lui Alalu. Este posibil ca 494.400 î.e.n. să nu reprezinte anul în care zeul Anu a devenit paharnic, ci chiar anul nașterii sale.

Conform listelor regilor sumerieni, Enoch a domnit timp de 64.800 de ani, între 253.200 și 188.400 î.e.n. Dacă *Biblia* afirmă că „de toate, zilele lui Enoch au fost trei sute șaiszeci și cinci de ani?”, înseamnă că unui an biblic îi corespund 177,53 ani ai sumerienilor. *Biblia* spune că Enoch avea 165 de ani când i s-a născut primul fiu, Matusalem, nașterea copilului având loc la scurt timp după ce a adus oamenilor prima religie. Cum cei 165 de ani biblici înseamnă 29.293,15 ani, rezultă că religia le-a fost dată pământenilor în anul 223.906 î.e.n., arheologii chiar susținând că în jurul anului 223.000 î.e.n. au apărut primele ritualuri ceremoniale funerare.

Folosind metoda de calcul a egiptenilor putem afla și anul nașterii lui Enoch. *Biblia* susține că Noe era în vârstă de șase sute de ani când a început Potopul. Știm deja că Enoch și Noe sunt același personaj iar Diluviul a avut loc în anul 30.000 î.e.n. Șase sute de ani divini înseamnă două sute șaisprezece mii de ani pământeni. Prin urmare, Enoch s-a născut în 246.000 î.e.n. Și cu această ocazie putem rezolva odată pentru totdeauna și problema paternității sale, ținând cont că unele texte îl consideră fiul lui Enki, iar altele al lui Marduk. Enoch s-a născut cu șapte mii două sute de ani după Marduk, atunci când zeul era în vârstă de douăzeci de ani divini. În tăblița *CBS-14061*, publicată de Edward Chiera în *Texte religioase sumeriene*, tânărul zeu Martu (Marduk) se plângea mamei sale că a rămas singurul necăsătorit, toți ceilalți zei având soții: „în orașul meu am prieteni care și-au luat neveste. Am tovarăși care și-au luat soții. În orașul meu, spre deosebire de prietenii mei, eu nu mi-am ales o soție. Nu am soție, nu am copii?”. Mama sa i-a permis să se însoare cu aleasa inimii sale, fiica unui preot. Din text se observă că Marduk nu voia doar să aibă o pereche, ci și copii. Când s-a născut Enoch, zeul era tânăr, având douăzeci de ani, ceea ce se potrivește cu descrierea din tăblița sumeriană. Prin urmare, tatăl lui Nabu / Enoch este Marduk. În mitologia babiloniană și asiriană, mama sa este Sarpanit, numită și Zarpanit, Zarpandit, Zerpanitum, Zerbanitu sau Zirbanit. Tăblița *CBS-14061* susține că era fiica unui preot, însă religia încă nu era apărută pe Pământ în acel moment. Prin urmare, este vorba despre o figură de stil. Preoții sunt considerați mediatorii dintre pământeni și divinități iar în acea vreme Enki era cel care realiza această legătură. În plus, Enki este inventatorul religiei primordiale, ceea ce îl poate transforma, în mod simbolic, în primul preot al planetei. Până și numele ei indică proveniența din marele zeu Șarpe, Sarpanit fiind rădăcina din care s-a format cuvântul „serpenf” („șarpe”) din limbile franceză și engleză, dar și termenul indo-european „serp” („a se târî”). Fiind o zeităte-sarpe, Sarpanit făcea parte din familia lui Enki. Iar aceasta nu poate fi decât prima fiică a lui Enki, sora lui Marduk, numită Ninsar de sumerieni și Istar de către akkadieni, babilonieni și asirieni. Prin urmare, Enoch nu era un semizeu transformat ulterior în zeu, așa cum îl considerau unele popoare antice, ci chiar un zeu în toată regula, descendent al lui Enki, după cum susțineau amoritii, asirienii și babilonienii, care îl numeau Nabu.

Astrologia poate oferi o confirmare a datelor acumulate până acum. O eră astrologică este perioada în care Pământul traversează o casă zodiacală. Sunt douăsprezece ere astrologice de câte 2.160 de ani. Un an astrologic, adică perioada în care Terra traversează toate casele zodiacale, după care revine la aceeași poziție, are 25.920 de ani. Dacă acum ne aflăm în era Peștilor, pregătindu-ne pentru cea a Vărsătorului, nimeni nu știe exact când se termină o eră și când începe alta. Însă, dacă noi nu știm, nu înseamnă că anticii, pentru

care astrologia era o componentă vitală a vieții, nu știau nici ei. Personajul central al creștinismului, Iisus Hristos, nu a trăit acum două milenii, așa cum susține *Noul Testament*. Nu există nicio dovadă a existenței lui Iar povestea sa este copiată după cea a lui Enlil. Peștii reprezintă un simbol des întâlnit în creștinism, ceea ce i-a condus pe mulți la concluzia că perioada în care se presupune că a trăit Iisus face parte din era Peștilor. În acest caz, de ce inventatorii creștinismului au stabilit nașterea lui Iisus în perioada pe care o știm, de acum două milenii? De ce nu două și jumătate? Sau trei? Ori patru? Răspunsul este simplu: nașterea lui Iisus a fost stabilită în funcție de astronomie, reprezentând începutul erei Peștilor. Chiar și astăzi împărțim timpul în două ere diferite, în funcție de presupusa naștere: înainte de Hristos sau înaintea erei noastre și după Hristos sau era noastră. Astfel, putem stabili că era Peștilor se va sfârși în anul 2.160, fiind precedată de cea a Vărsătorului. În baza acestor informații, putem calcula exact erele astronomice ale Pământului, pentru a stabili în care dintre ele au avut loc evenimentele importante ale istoriei. Ca exemplu, perioadele exacte ale erele astrologice din ultima sută de mii de ani sunt următoarele:

Capricorn	25.600 î.e.n.	47.500 î.e.n.	73.440 î.e.n.	98.360 î.e.n.
Bălețitor	19.440 î.e.n.	45.360 î.e.n.	71.280 î.e.n.	97.200 î.e.n.
Scorpion	17.280 î.e.n.	43.200 î.e.n.	69.120 î.e.n.	95.040 î.e.n.
Berbec	15.120 î.e.n.	41.040 î.e.n.	66.960 î.e.n.	92.880 î.e.n.
Leu	12.960 î.e.n.	38.880 î.e.n.	64.800 î.e.n.	90.720 î.e.n.
Pești	10.800 î.e.n.	36.720 î.e.n.	62.640 î.e.n.	88.560 î.e.n.
Taur	8.640 î.e.n.	34.560 î.e.n.	60.480 î.e.n.	86.400 î.e.n.
Gemeni	6.480 î.e.n.	32.400 î.e.n.	58.320 î.e.n.	84.240 î.e.n.
Scorpiu	4.320 î.e.n.	30.240 î.e.n.	56.160 î.e.n.	82.080 î.e.n.
Berbec	2.160 î.e.n.	28.080 î.e.n.	54.000 î.e.n.	79.920 î.e.n.
Pești	0	25.920 î.e.n.	51.840 î.e.n.	77.760 î.e.n.
Vărsător	2.160	23.760 î.e.n.	49.680 î.e.n.	75.600 î.e.n.

Dacă această metodă de stabilire a erelor astrologice poate fi discutabilă, lucrurile se lămuresc atunci când corelăm erele cu principalele evenimente de dinainte de Potop. Iar rezultatele pot fi considerate surprinzătoare: - După calculele noastre, Enki și Ninhursag s-au născut în anul 472.080 î.e.n., ce corespunde erei Gemenilor. Să nu uităm că aceste două zeițai au fost adeseori numite „gemenii divini”.

- Enki și-a început munca în laborator artificial de pe planeta sa, sau grădina Edenului, alături de sora sa și asistenții săi Veghetorii în anul 469.200 î.e.n. Pământul se afla atunci în zodia Berbecului, acesta fiind unul dintre simbolurile lui Enki.

- Enki și Veghetorii săi au fost exilați pe Pământ în anul 462.000 î.e.n., în timpul erei Capricornului. Capra cu un corn era unul dintre simbolurile sale.

- Enki și-a atacat tatăl în 429.600 î.e.n., în timpul erei Balanței. Într-adevăr, cu această ocazie a avut loc o echilibrare a puterii, simbolizată de balanță.

- Enlil s-a născut în anul 426.000 î.e.n., în era Leului. Leul era unul dintre simbolurile lui Enlil, alături de taur și vultur.

- În 415.200 î.e.n., Enlil a venit pe Terra, pornind un război în urma căruia și-a detronat fratele și s-a înscăunat ca rege al Pământului. Enki a fost închis în Abzu, care pentru sumerienii reprezenta sursa apelor freatice. În acea perioadă s-a făcut trecerea de la era Berbecului la cea a Peștilor. Cum berbecul și peștele îl simbolizau pe Enki, transformarea sa din animal de uscat într-unul de apă reprezintă mutarea sa de la suprafața Pământului în lumea acvatică subterană.

- În anul 368.400 î.e.n., când Pământul se afla în era Gemenilor, s-a sfârșit primul război al zeilor, pierdut de gemenii divini Enki și Ninhursag, conducătorii Veghetorilor.

- În 325.200 î.e.n., în era Balanței, a avut loc revolta Veghetorilor, amenințând domnia lui Enlil. Se poate spune că suveranitatea Pământului a fost cântărită cu această ocazie sau pusă în balanță.

- În 289.200 î.e.n., în era Taurului, a apărut Homo Sapiens iar Enlil, cel supranumit „taurul cereșc”, a părăsit Pământul.

- În 253.200 î.e.n., an în care Terra se afla în era Capricornului, lui Enki i s-a născut moștenitorul mult dorit, Marduk. Capra cu un corn sau capricornul era unul dintre simbolurile lui Enki.

- În 223.000 î.e.n., în epoca Balanței, Enoch le-a adus oamenilor religia, la ordinul lui Enki.

Se poate spune că, din nou, suveranitatea lui Anu și Enlil pe Pământ a fost pusă în balanță cu această ocazie.

- în 188.400 î.e.n., în era Racului, Enlil s-a întors pe Terra și l-a crucificat pe Enki. Cleștii racului pot fi considerați simboluri ale suferinței pe care o pot provoca, asemenea celei suportate de zeul înțelepciunii în urma torturii la care a fost supus.
- în 123.600 î.e.n., pe când Pământul se afla în era Capricornului, Marduk a cerut tronul în fata Consiliului Zeilor, conform planului tatălui său, ceea ce a dus la eliberarea lui Enki. Marduk s-a născut în era Capricornului, care era în același timp unul dintre simbolurile tatălui său.
- în anul 122.880 î.e.n. a început cel de-al doilea mare război al zeilor. Atunci Pământul se afla în era Săgetătorului, acest om înarmat putând fi considerat un simbol al războiului. De altfel, în Mesopotamia, zodia Săgetătorului îi era dedicată zeului războiului, Ninurta.
- în 94.800 î.e.n., în era Scorpionului, a început era glaciară, o perioadă de foamete și epidemii trimise de Enlil. Scorpionul, prin veninul său, poate fi considerat un simbol al suferinței și al morții.
- 30.000 î.e.n. este anul în care a avut loc Potopul, ce a pus capăt celui de-al doilea mare război al zeilor, învingător a fost Enlil, „taurul ceresc”, iar Pământul se afla în acea vreme în era Taurului.

Observând că astrologia confirmă calculele, putem afla încă un lucru, și anume perioada în care au fost construite piramidele de la Giza. Cronicarii arabi susțineau că au fost ridicate în era Leului, înainte de Potop. Cea mai apropiată de Diluviu perioadă din era Leului este cea cuprinsă între anii 38.880 î.e.n. și 36.721 î.e.n.

O altă perioadă din era Leului este cea dintre 64.800 î.e.n. și 62.641 î.e.n. Aceiași cronicari notau că, lângă piramide, se găsea o tăblită în care constructorul lor, regele Saurid, se lăuda că le-a ridicat în sase ani. Dacă este vorba despre sase ani divini, după metoda egiptenilor, aceștia sunt echivalenții a 2.160 de ani pământenți,

aiac exact perioada cuprinsă într-o era astrolo

1. Cum este vorba despre era Leului, n-ar fi de mirare să fi

truirea lor în primul an al acestei ere, adică 38.880 î.e.n. sau 64.800 î.e.n., și să se fi terminat la finalul erei, adică 36.721 î.e.n. ori 62.641 î.e.n. Care dintre ele este perioada exactă? Răspunsul ni-l oferă *Epoopea lui Atra-Hasis*, unde după ce Enlil a lovit Pământul cu epidemii (la începutul erei glaciare, adică în anul 94.800 î.e.n.), pe care Enki a reușit să le vindece, a urmat o perioadă de foamete care a durat șapte perioade (adică 25.200 de ani). După aceste șapte perioade, la sfatul lui Enki, omenirea s-a răzvrătit împotriva zeilor cerești. Enlil a înăbușit revolta și a hotărât pedepsirea pământenilor printr-un Potop. Doar imediat după această hotărâre Enoh putea începe construirea piramidelor, la ordinul lui Marduk. Dacă acest lucru s-a întâmplat în anul 38.880 î.e.n., înseamnă că foametea a început în anul 64.080 î.e.n., ceea ce ar duce la o perioadă a epidemiilor de 30.720 de ani, mult prea lungă pentru a supraviețui vreun pământean. Însă, dacă Enoh ar fi început construirea piramidelor în anul 64.800 î.e.n., cele șapte perioade de foamete ar fi început în anul 90.000 î.e.n., reducând la doar 4.800 de ani perioada molimelor, una acceptabilă din punct de vedere logic. Așadar, 62.641 î.e.n. este anul în care au fost construite piramidele de la Giza, „porțile stelare” ale Veghetorilor.

Având toate aceste date, putem stabili cronologia „epocii lipsă” din istoria Pământului, perioada dintre sosirea Veghetorilor și Potop:

- **494.400 î.e.n. - Se naște Anu.**
- **472.080 î.e.n.** - Se nasc Enki și Ninhursag.
- **469.200 î.e.n.** - Enki, Ninhursag și restul Veghetorilor încep să lucreze în „grădina

Edenului” de pe planeta lor, studiind fauna Pământului.

- 462.000 î.e.n. - Veghetorii sunt exilați pe Terra.
- 429.600 î.e.n. - Enki și Ninhursag distrug dinozaurii, înlocuindu-i cu alte specii de animale. Anu sosește pe Pământ și este atacat de către Enki.
- 426.000 î.e.n. - Se naște Enlil după ce Ninhursag a fost fecundată artificial de către un emisar al tatălui său.
- 415.200 î.e.n. - Enlil sosește pe Terra pentru a-și răzbuna tatăl, dând startul primului război al zeilor.
- 414.000 î.e.n. - Se naște Ninurta, primul fiu al lui Enlil și Ninhursag.
- 368.400 î.e.n. - Se sfârșește primul război al zeilor. Enki este închis în lumea subterană iar Veghetorii săi sunt condamnați de către Enlil la muncă silnică.
- 325.200 î.e.n. - Începe revolta Veghetorilor. La propunerea lui Enki, Anu și Enlil acceptă crearea unei noi specii, pentru a munci în locul Veghetorilor.
- 289.200 î.e.n. - la naștere Homo Sapiens. Nemulțumit de împărțirea Pământului, Enlil pleacă de pe Terra, întorcându-se acasă.
- 253.200 î.e.n. - Enki reușește să-și fecundeze fosta soție, care îl naște pe Marduk. În același timp, Enki reușește să-l creeze pe semizeul Enoh.
- 246.000 î.e.n. - Istar i-l naște lui Marduk pe Nabu / Enoh.
- 223.000 î.e.n. - Enki înființează cultul zeilor, inventând astfel religia, pe care Enoh le-o impune pământenilor.
- 188.400 î.e.n. - Enlil se întoarce pe Terra, preluând conducerea planetei noastre. Îl crucifică pe Enki pe vârful Omu din masivul Bucegi.
- 123.600 î.e.n. - Marduk se declară fiul lui Enki și cere tronul Pământului în fata Consiliului zeilor.
- 122.880 î.e.n. - Marduk își eliberează tatăl și își atacă unchiul, dând startul celui de-al doilea război al zeilor.
- 94.800 î.e.n. - Enlil creează o eră glacială prin aducerea Lunii și interpunerea ei între Pământ și Soare. În același timp, atacă pământenii cu o serie de virusi.
- 90.000 î.e.n. - Enki elimină din ADN-ul uman genele vulnerabile la bacteriile lui Enlil. Pământul este lovit de o îndelungată perioadă de foamete.
- 64.800 î.e.n. - Oamenii se revoltă împotriva lui Anu și Enlil, la ordinul lui Enki. Ninhursag este trimisă să înăbușe rebeliunea, apoi Consiliul zeilor decide distrugerea armatei lui Marduk printr-un Potop. Înstiintat de tatăl său de hotărârea Consiliului, Marduk îl însărcinează pe Enoh cu construirea unor „porți stelare” la Giza.
- 62.641 î.e.n. - Enoh termină de construit piramidele de la Giza.
- 30.000 î.e.n. - Are loc bătălia finală dintre armatele lui Enlil și Marduk în Valea Luanei de pe teritoriul României de astăzi. Enlil înlătură Luna din calea Soarelui, topirea zăpezii și a ghetii ducând la Potopul ce înecă Pământul. Enki, Marduk și Istar, însoțiți de restul Veghetorilor supraviețuitori, se refugiază pe Venus și Marte prin „porțile stelare” din Egipt. Enoh / Noe, împreună cu câțiva oameni, reușește să fugă prin cea de-a treia „poartă stelară” de la Giza, salvând astfel de la anihilare totală fauna Pământului și chiar omenirea.

28. Arca lui Noe

Despre finalul Potopului de după Ragnarok, poemul scandinav *Voluspa* afirma:

„Se vede iar

ieșind Pentru a

doua oară

Pământul din

mare,

Gingaș înverzit;

Cascadele iar cad,

Vulturul-acolo zboară Si năpustind spre ape la pește de solzi".

Deși se observă folosirea timpului trecut, mulți s-au încăpățânat de-a lungul timpului să considere Ragnarokul scandinavilor un episod din viitor, aidoma Apocalipsei biblice. Însă, așa cum am văzut, marele război al zeilor și Potopul au avut loc într-un trecut îndepărtat și aproape uitat din istoria Pământului. Despre noua lume de după Diluviu, Elena-Maria Morogan scria în *Mitologia nordică*: „Zeii vor clădi atunci un nou Asgard și se vor întâlni, după obicei, în străvechiul loc de desfătare, valea Ida, iar în iarba nouă, verde, vor regăsi vechile lor mingi și discuri de aur cu care obișnuiau să joace străvechile jocuri. Atunci pământul va rodi fără să aibă nevoie de sămânță, vremea va fi necontenit blândă și bolile și moartea nu vor mai exista, căci Răul va fi stărpit în lumea aceasta proaspătă și strălucitoare. Iar Balder (Baldur) se va reîntoarce, și împreună cu el va fi Hoder (Hodur), care acum va putea privi la minunățiile lumii, căci nu va mai fi orb. Vor mai fi acolo Vidarsi Vale, precum și fiii lui Tor (Thor). Mode și Magne; vor trăi în dragoste și înțelegere și vor redescoperi vechile învățături iar toate forțele Răului vor fi uitate, ori socotite doar vechi legende. Si ce se va întâmpla cu oamenii? Ei, trebuie spus că atunci când Ragnarok a început, arborele lumii Yggdrasil s-a cutremurat, a fost greu lovit, dar nu s-a prăbușit. Doi oameni vor fi destul de înțelepți ca să se cațere în crengile copacului, și să se ascundă sub coaja groasă, chiar în clipa în care Surt începuse să-și rotească sabia de foc împotriva universului. Acești oameni, un bărbat și o femeie, numiți Liftrase (Liftrasir) și Lif, vor supraviețui. Din ei se va naște puzderia de oameni ce va năpădi noul Pământ. Iar sus, pe cer, fiica Soarelui, nu mai puțin frumoasă ca Soarele, va urma drumul pe care obișnuia să meargă mama ei odinioară". Vedem așadar o epocă de pace, în care zeii supraviețuitori și-au construit un nou tărâm iar oamenii și animalele au început să se înmulțească. Lif și Liftrasir, singurii supraviețuitori umani, erau considerați strămoșii noii generații de oameni, asemenea lui Noe și a soției lui în mitologia iudeo-creștină.

Cartea Genezei din Vechiul Testament susține că, după sfârșitul Potopului, arca lui Noe, în care erau îmbarcate rudele acestuia și toate animalele Pământului, s-a oprit pe munții Ararat. După ce apa a mai scăzut,

„a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie, și a dat drumul corbului, ca să

vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie, și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului. Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors. Iar în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit, și iată se zbârcise fața pământului. Iar în luna a doua, la douăzeci și șapte ale lunii acesteia, pământul era uscat. Atunci l-a poruncit Dumnezeu lui Noe să iasă din corabie și să elibereze animalele. După ce a îndeplinit ordinele primite, Noe a jertfit câteva animale în cinstea Domnului. „Iar Domnul Dumnezeu a mirosit mireasmă bună” și s-a hotărât să nu mai distrugă vreodată Pământul. „Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut. De acum, cât va trăi pământul, semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu vor mai înceta!”, și-a spus Domnul.

În *Epopoea lui Gilgames*, povestea Potopului este asemănătoare cu cea biblică. Corabia supraviețuitorilor (construită la sfatul lui Enki) a acostat pe vârful muntelui Nisir, iar Utnapiștim a dat drumul unei porumbești și unei rândunici care, neavând unde să se așeze, s-au întors. În final a eliberat și un corb „care a văzut că apele se trăseseră, a mâncat, a zburat în târcoale, a croncănit și nu s-a mai întors”. Utnapiștim a coborât de pe corabie și a adus jertfe zeilor, la fel ca biblicul Noe. „Când zeii au simțit dulcea mireasmă, s-au adunat ca muștele la jertfelnic”. Enlil și-a dat seama că a făcut o greșală încercând să distrugă omenirea și a promis că nu va mai încerca acest lucru, iar Utnapiștim și soția sa au primit nemurirea ca răsplată. Iar în *Epopoea lui Atra-Hasis*, eroul din Șuruppak, numit aici Atra-Hasis („Cel foarte înțelept”), se salvează împreună cu familia sa totîntr-o corabie construită la ordinul aceluiași zeu, Ea / Enki. După retragerea apelor el aduce ofrande zeilor care, morți de foame, simțind mirosul de carne, se năpustesc asupra fripturii ca vulturii. În mitologia greacă, Deucalion, fiul lui Prometheus, și soția sa, Pyrrha, s-au salvat de Potopul lui Zeus ascunzându-se într-o ladă în care au depozitat „toate cele de trebuință”. Pe lângă ei, au mai supraviețuit doar câțiva oameni care fugiseră pe cei mai înalți munți. Deucalion și Pyrrha au pluit pe apă nouă zile și nouă nopți, acostând în cele din urmă pe muntele Parnas, unde au adus jertfe zeilor. Încântat de ofrande, Zeus l-a trimis pe Hermes la Deucalion să-l anunțe că poate cere orice dorește. Cum Deucalion și-a dorit noi oameni, Zeus l-a învățat să-i creeze din pietre aruncate peste umăr. Pietrele aruncate astfel de Deucalion au devenit bărbați, iar cele aruncate de Pyrrha, femei. Tot pe un munte, mai exact pe „Muntele de Miazănoapte”, s-a oprit și corabia lui Mănu, supraviețuitorul Diluviului în literatura hindusă. După ce s-au retras apele, Mănu a coborât de pe corabie. După un an a ieșit din ape o femeie care s-a declarat a fi „fica lui Mănu”. Cei doi s-au căsătorit și au avut mulți copii, devenind astfel strămoșii actualului neam omnesc. Cartea sacră a mayașilor, *Popol Vuh*, susține că a supraviețuit Potopului doar un cuplu, „*Tatăl cel Mare și Mama cea Mare*”, care a populat Pământul, cei doi devenind astfel strămoșii tuturor generațiilor ulterioare. Într-o altă variantă mayașă, culeasă de Eric S. Thompson în *Maya History and Religion*, „două făpturi omenești au scăpat cu viață fiindcă unul dintre zei le poruncește să scobească o borbă în trunchiul unui copac foarte mare și să se refugieze acolo, la căderea cerurilor. Cei doi au intrat și au fost mântuiți. Odraslele lor au repopulat lumea”. Cum această legendă seamănă cu cea a scandinavilor, unde supraviețuitorii s-au ascuns în trunchiul copacului Yggdrasil, care susținea Universul, e posibil ca mayașii s-o fi preluat de la vikingi, care le-au vizitat la un moment dat pământurile.

Mituri despre Potop sunt multe, majoritatea susținând supraviețuirea unei singure perechi, care a repopulat Pământul. Dacă acești supraviețuitori sunt aceiași în toate culturile lumii, de ce au fost aleși ei de către zeii pentru a fi strămoșii omenirii? Au fost selectați întâmplător sau a existat un motiv concret?

Biblia, precum și alte cărți iudeo-creștine, îl numesc Noe pe cel care a supraviețuit inundației globale. Capitolul șase al *Genezei* ne spune că Noe era „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”. Deși teologii afirmă că acest pasaj se referă la puritatea sufletească, este posibil să fie vorba despre o altfel de puritate, mai exact cea genetică.

Într-un fragment din *Cartea lui Noe*, păstrat în *Cartea lui Enoh*, descoperit la Qumran, Lameh s-a speriat când și-a văzut fiul nou-născut, deoarece Noe era diferit de toți ceilalți oameni: „era alb

mea zăpada și roșu precum floarea de trandafir, iar părul de pe capul său și buclele sale lungi erau albe ca lâna, și ochii săi erau frumoși. Când acesta și-a deschis ochii, a dat lumină în toată casa precum soarele, și toată casa strălucea cu putere. Și se ridică în brațele moașei, deschise gura și vorbi cu Domnul dreptății”. Lameh a fugit la tatăl său, Matusalem, și i-a spus: „Am zămislit un fiu neobișnuit, ce nu are asemănare cu omul, ci cu fiii Dumnezeului din cer; firea lui e diferită și nu seamănă cu a noastră, ochii săi sunt precum razele soarelui, cu un chip strălucitor. Și îmi pare că nu se trage de la mine ci de la înger”. La rândul său, Matusalem a fugit să-și întrebe tatăl, pe Enoh, despre această minune. Enoh și-a sfătuit fiul să-l liniștească pe Lameh, deoarece Noe era într-adevăr copilul său. Asa numitul Pergament Lameh, descoperit tot la Qumran, povestește că Lameh fusese departe de casă mai mult de nouă luni, iar când s-a întors, soția sa tocmai îl născuse pe Noe, care arăta foarte diferit de părinții săi. În mod firesc, au urmat reproșuri, soția sa dezvinovățindu-se de fiecare dată: „Doamne al meu (...) îți iur...”) că sămânța aceasta a fost a ta, această concepție de la tine și sădirea fructului de către tine, nicidecum de la vreun străin, de la vreun Veghetor ori de la vreun fiu al Cerului”. Era într-adevăr Noe fiul lui Lameh, așa cum susținea atât Enoh, cât și soția lui Lameh?

Dintr-un popor de oameni cu pielea ceva mai închisă la culoare, Noe s-a născut cu pielea albă. Părul său lung și alb, lucru total neobișnuit la un nou-născut, denotă un aspect fizic identic cu al al zeilor din vechime, dar și al extraterestrilor întâlniți de foarte mulți dintre cei răpiți de OZN-uri. Lameh chiar susținea acest lucru: fiul său nu semăna cu oamenii, ci „cu fiii Dumnezeului din cer”. Băiatul s-a ridicat în brațele moașei și a început să comunice cu „Domnul dreptății” imediat ce s-a născut, iar ochii săi străluceau „precum razele soarelui”, dând „lumină în toată casa precum soarele”. Aceste atribute nu îl fac un simplu om, ci un semizeu, unul dintre copiii zeilor cu oamenii. Acest lucru îl credea și Lameh: „îmi pare că nu se trage de la mine ci de la înger”. În plus, copilul s-a născut după ce Lameh lipsise de acasă mai mult de nouă luni. Cum un astfel de om nu se naște în

mod natural ■■■■■ și din întâmplare, singura variantă logică este că Noe era un copil conceput în laboratorul lui Enki, un hibrid umano-divin, mai pur din punct de vedere genetic decât restul oamenilor (având un număr mai mare de gene extraterestre), „neprihănit între oamenii timpului său”. Acesta este motivul pentru care Enki l-a salvat tocmai pe el, și nu pe oricare altul: dorea ca oamenii să continue să existe, provenind dintr-un strămoș pur din punct de vedere genetic. Deși evreii și creștinii încearcă să ascundă acest lucru, susținând

ideea purității sufletești a lui Noe, grecii antici erau mult mai sinceri cu privire la acest subiect. Pentru ei, Deucalion, supraviețuitorul Potopului, era un semizeu, fiul titanului Prometheus și al unei pământence. Cum Prometheus era unul dintre numele atribuite de greci sumerianului Enki, ajungem la același genetician al zeilor și la scopul salvării creației sale. Eroul mesopotamian al Diluviului, numit Atra-Hasis, Ziusudra sau Utnapiștim, era regele cetății Șuruppak și Marele Preot al lui Enki. Miturile mesopotamiene ne spun că, înainte de Potop, pe Pământ au domnit zeii și semizeii. Prin urmare, cel numit Atrahasis, Ziusudra sau Utnapiștim nu putea fi

decat un semizeu. În Epopeea lui Ghilgames, acesta a primit nemurirea, un dar despre care nu stim să fi fost oferit vreodată oamenilor, ci doar semizeilor (precum Herakles și Ahile la greci ori Adapa (Enoh) la sumerieni). Iar un semizeu fidel lui Enki, ce mai ocupa și funcția de Mare Preot, nu putea fi decât unul dintre fiii săi, una dintre creațiile lui genetice.

Dacă Noe și soția sa au fost strămoșii omenirii, acest lucru se pare că este confirmat și de știință. Una dintre marile enigme ale științei este apariția omului modern. Dacă se

bănuiește când a apărut Homo Sapiens, cercetătorii nu au nici cea mai mică idee când a apărut subspecia Homo Sapiens Sapiens. Au fost lansate câteva ipoteze, însă nici ^^^^BitiF^^^^Huna bazându-se pe dovezi sau, măcar, argumente logice.

Deși, cele mai vechi rămășițe ale omului de Cro-Magnon (omul modern timpuriu) au în jur de 35.000 de ani vechime. Atât data apariției sale cât și indiciile din mituri ne duc la concluzia că „nașterea” omului modern are legătură cu Potopul. Indiferent dacă îl numim Noe, Deucalion, Utnapiștim, Ziusudra sau Atra-Hasis, pare din ce în ce mai sigur că acest supraviețuitor al Diluviului a fost un semizeu, o creație a lui Enki. Genele lui, amestecate cu cele ale soției sale, transmise urmașilor lor, au dat naștere omului de Cro-Magnon. Care, după câteva „retușuri” ale aceluiași genetician divin, de-a lungul timpului, s-a transformat în omul modern de astăzi, Homo Sapiens Sapiens.

Si, totuși, rămân câteva nedumeriri. Cine era Noe cu adevărat? Pentru a afla acest lucru, nu putem să ignorăm asemănările dintre el și Enoh:

Enoh	Noe
n miturile mesopotamiene era considerat rege, Mare Preot al lui Enki și semizeu.	n miturile mesopotamiene era considerat rege, Mare Preot al lui Enki și semizeu.
<i>Mitul lui Adapa susține că a fost „făurit spre a fi un model pentru oameni”.</i>	A servit ca model la propriu, din el (sau după modelul ui) născându-se (ori fiind creată) subspecia Homo Sapiens Sapiens.
n <i>Cartea lui Enoh</i> este considerat „un om drept, ai cărui ochi au fost deschiși de către Dumnezeu”, iar în <i>Mitul lui Adapa</i> este un om înțelept, destoinic și neprihănit.	<i>Biblia</i> ni-l prezintă ca fiind „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”.
Ku al chinezilor, Solomon al evreilor Mănu al indienilor și Adapa al sumerienilor erau foarte înțelepți. Hermes Trismegistos, Nabu și Thoth erau considerați zei ai înțelepciunii.	Atra-Hasis înseamnă „Cel foarte înțelept”.
Hermes a primit nemurirea după ce a supt de la sânul zeiței Hera. Lui Adapa i s-a oferit nemurirea. Enoh a devenit nemuritor după ce a fost transformat în îngerul Metatron.	Lui Utnapiștim i-a fost oferită nemurirea. Numele lui chiar înseamnă „Cel ce a găsit viața”.
Enoh a fost luat la cer pentru a sta la dreapta lui Yahweh. Hermes a fost mutat pe	Utnapiștim a fost mutat în grădina zeilor după ce a primit nemurirea.
Enmenduranna era conducătorul orașului Sippar, principalul centru de cult al lui Marduk.	După Berossus, Kronos i-a ordonat lui Ziusudra să adune în orașul Sippar toate scrierile pe care le putea găsi, până la
n <i>Cartea lui Enoh</i> , Dumnezeu l-a anunțat de sosirea Potopului printr-un vis. În <i>Hitat</i> a aflat tot dintr-un vis sau, în altă variantă, citind în stele.	n <i>Biblie</i> , Dumnezeu este cel care l-a anunțat de sosirea Potopului, arhanghelul Uriel în <i>Cartea lui Enoh</i> , Enki în textele mesopotamiene, Poseidon la greci sau Visnu la indieni.

n *Cartea secretelor lui Enoch*, după ce acesta a fost ridicat la cer, fiii săi au organizat un mare ospăț, care a durat trei zile, la care au venit „*tot poporul și bătrâni și toți laolaltă*”.

n *Epoopeea lui Atra-Hasis*, eroul a organizat un mare ospăț înainte de Potop, la care și-a invitat întreg poporul.

n *Papirusul Torino*, zeul Horus ocupă a șaptea și a zecea poziție în lista zeilor conducători ai Egiptului. În lista regilor sumerieni precum și în cea a patriarhilor biblici, Enoch este al

n *Cartea lui Enoch* a fost inclus un fragment din *Cartea lui Noe*.

Prin anagramare, variantele Enoch (în română), Enokh (în sumeriană) sau Hanokh (în ebraică) pot deveni Noeh, Noekh sau Noakh, nume foarte asemănătoare cu Noah ori

A construit piramidele de la Giza pentru a salva scrierile învățaților, științele secrete și, în general, tot ce trebuia salvat de la dispariție din calea Potopului.

A construit o corabie pentru a salva de Potop oamenii și animalele. Deucalion a depozitat „*toate cele de trebuință*” în lada cu care s-a salvat. A ascuns toate scrierile pe care le putea găsi, pentru a le salva de la dispariție.

Observând toate aceste asemănări, care nu pot fi considerate simple coincidențe, putem concluziona că Enoch și Noe sunt una și aceeași persoană. *Cartea secretelor lui Enoch* susține că, după ce a fost ridicat la cer, el s-a mai întors pe Pământ. Acea întoarcere putem presupune că a reprezentat „mângâierea” adusă omenirii aflate în vremuri de restriște, la începutul erei glaciare (conform *Vechiului Testament*, Noe înseamnă „mângâiere”). Astfel, apare o nouă întrebare: era arca lui Noe într-adevăr o corabie?

În culegerea *Hitat*, zeul Hermes Trismegistos a ordonat ridicarea piramidelor în care a ascuns comori, scrieri ale învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție. În alt capitol, la ordinul lui Saurid, „*în piramide și în acoperișurile lor, în pereți și coloane, au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au*

fost desenate pe ele (...) în aritmetica și geometria {...},

plus și ști ~

M înța talismanelor,

clare pentru cei care le cunoșteau scrierea”. Am văzut că cele mai mari două piramide de la Giza au fost construite ca „porți stelare” către Venus și Marte, însă nu am descoperit rolul celei de-a treia. Fără îndoială că este vorba tot despre o „poartă stelară”, însă nu știm pentru cine sau către ce destinație. Dacă primele două erau rezervate zeilor, e posibil ca a treia să fi fost pentru a salva acele cunoștințe despre care vorbeau anticii, „*științele secrete ale egiptenilor*”, scrierile secrete ale învățaților dar și tot ceea ce trebuia salvat de la dispariție. Cum Enoch a fost însărcinat cu salvarea acestor lucruri, putem presupune că el a folosit a treia „poartă stelară” pentru a se ridica la cer, așa cum afirmă scrierile ebraice, împreună cu tot ceea ce trebuia salvat de Potop, însă, după cum susține povestea lui Noe, nu doar învățăturile zeilor trebuiau salvate, ci și oamenii și animalele. Dacă Enoch este Noe, înseamnă că oamenii și animalele nu au fost îngrămădite într-o corabie, ci transportate pe altă planetă prin a treia „poartă stelară” de la Giza. Prin urmare, Arca lui Noe este piramida atribuită lui Menkaure.

Ipoteza transportării animalelor pe altă planetă poate fi considerată fantastică, nu însă și dacă privim spre extraterestrii de astăzi. În cartea *Secret Vows* („Jurăminte secrete”), Denise și Bert Twigg afirmă că, în timpul unei răpiri din 1976, au văzut pe o „*navă-mamă*” o adevărată arcă a lui Noe: lei, urși, elefanți, lupi, păsări, etc., dar și specii de origine necunoscută. Iar Carl Higdon din Wyoming susține că pe 25 octombrie 1974 a fost dus într-un oraș extraterestru. Pe nava cu care era transportat se aflau cinci elani, închiși într-un compartiment, însoțitorul său i-a spus că are nevoie de animale „*pentru reproducere*”. Salvarea animalelor nu este un lucru inutil; extraterestrii de astăzi sau zeii din vechime exact cu asta se ocupau: creau specii de animale. Salvarea faunei unei planete nu ar fi

însemnat decât salvarea muncii lor în care investiseră timp și efort considerabile. Prin urmare, mutarea lor pe o altă planetă, departe de pericol, este o variantă plauzibilă.

în timpul Potopului, cele trei piramide de la Giza au fost scufundate sub ape. Dacă una dintre ele este Arca lui Noe, trebuie remarcat faptul că „tebah”, cuvântul biblic pentru „arcă”, provine din rădăcina cuvântului „scufundat”. Textele akkadiene susțin că Enki a cerut ca această arcă să fie „cu acoperiș sus și jos”, închisă ermetic cu „smoală întărită”. Nu urma să aibă deschizături, „astfel ca Soarele să nu se uite înăuntru”. Același lucru i-a cerut și Dumnezeu biblic lui Noe: „smolește-o cu smoală pe dinăuntru și pe din afară”. Prin urmare, Arca lui Noe nu poate fi o corabie ce a plutit pe ape, ci un obiect scufundat, închis ermetic. Scripturile avestice *Vendidad* ale persilor chiar îl consideră un tare subteran, ce ar putea fi orașul Derinkuyu din centrul Turciei de astăzi. Sau poate că persii au preluat elemente din mitul mesopotamian al Potopului, pe care le-au adăugat la povestea construirii orașului lor subteran.

Acum două secole, Sir Isaac Newton a descoperit că un enigmatic Cot Sacru de circa 25,2 inci a fost folosit nu numai la construcția Marii Piramide, ci și la fabricarea Arcei lui Noe și la înălțarea templului din Ierusalim. Dacă templul lui Solomon reprezintă Marea Piramidă, iar Arca lui Noe o altă piramidă de la Giza, e absolut firesc să

fi fost toate construite cu ajutorul aceleiași unități de ~~~~~■măsură. Folclorul ebraic susține că, pe lângă cei o sută cincizeci de mii de oameni, la construirea templului lui Yahweh au participat și demoni, în *Epopoea lui Ghilgames*, întregul oraș a ajutat la ridicarea corăbiei lui Utnapistim. Iar dacă *Biblia* afirmă că Noe și-a clădit singur Arca, din *Cartea lui Enoh* aflăm că îngerii sunt adevărații constructori: „și acum îngerii meșterugesc o lucrare din lemn, și când ei vor încheia lucrarea lor îmi voi pune mâna peste ea și o voi păzi, și din ea va ieși sămânța vieții, și se va produce o schimbare ca Pământul să nu rămână nelocuit”. Numiți îngeri sau demoni, constructorii templului lui Solomon / Arcei lui Noe / piramidelor de la Giza, alături de oameni, sunt aceleași zeițai, Veghetorii lui Enki. Totuși, se pare că oamenii sunt cei care au construit piramidele, Veghetorii contribuind doar cu informații (mod de obținere a materialelor de construcție, planuri, etc.). Să nu uităm că Dumnezeu biblic i-a oferit lui Noe dimensiunile și modul de construcție, la fel ca Enki lui Atra-Hasis, care i-a desenat și planul corăbiei pe pământ.

Cum au fost construite piramidele? Nici până în ziua de astăzi nu s-a ajuns la un răspuns satisfăcător, deși ipoteze sunt destule, unele dintre cele mai aberante. Examinând probe petrografice diferite din Marea Piramidă, cercetătorii au observat că pietrele provin din diferite locuri ale Egiptului, conțin prea multe bule de aer și apă, găsindu-se chiar și un fir de păr, concluzionând că blocurile de piatră ale piramidei au fost create artificial. Detaliile fabricării pietrei artificiale se află pe așa-numita *Stela a foametei*, descoperită în 1889 de către egiptologul C.E. Wilbour pe insula Sehel de pe Nil, la nord de Assuan. Din 2.600 de hieroglife, 650 descriu confecționarea de pietre artificiale. Aceste cunoștințe le-au fost transmise în vis faraonului Djoser și arhitectului acestuia, Imhotep, de către zeul Khnum (Enki). Zeul le-a dictat o listă cu douăzeci și nouă de minerale și diverse substanțe chimice naturale, arătându-le și lianții existenței în natură, cu care trebuiau lipite între ele pietrele sintetice. Amestecând carbonat de sodiu și argilă (silicat de aluminiu) după indicațiile zeului, Imhotep a obținut o substanță pe care a combinat-o cu alți siliciți și cu măr din Nil, care conține aluminiu. Adăugându-se minerale cu arsen și nisip s-a obținut un ciment care se usca repede, cu aceleași legături moleculare ca piatra naturală. Profesorul Joseph Davidovits, care a descoperit în probele petrografice de la Marea Piramidă urme de păr și chiar un fir întreg, a reușit să reproducă diverse sortimente de ciment și beton după rețete egiptene vechi. Acest beton este mult mai rezistent la factorii mediului și mai tare decât betonul pe care îl cunoaștem astăzi, deoarece se uscă mai repede și mai complet ca rezultat al reacțiilor chimice.

În miturile mesopotamiene, Arca avea formă de cub, având lungimea egală cu lățimea și cu înălțimea. La fel ca latura „corăbiei”, baza piramidelor este tot pătrată. Chivotul legământului mai este numit Arca alianței, ceea ce indică o structură similară Arcei lui Noe.

Cuvântul „arcă” provine din latinescul „*arca*”, ce înseamnă „ladă”. Într-adevăr, multe legende diluviene nu vorbesc despre o corabie, ci despre o ladă. Ar putea Arca lui Noe să fie doar o cutie?

Putem presupune că Noe / Enoh și familia lui s-au salvat printr-o „poartă stelară”. Dar au stat ei într-adevăr să adune toate animalele din lume? Aceasta pare a fi o misiune imposibilă, dacă ținem cont că există milioane de

specii în întreaga lume. Chiar dacă ar fi reușit să găsească absolut toate speciile, cum s-ar fi descurcat ei cu animalele periculoase? Au avut substanțe paralizante ori alt fel de produse imobilizante? Sau mijloace de transport al animalelor până la „poarta” din Egipt? Oricât de mult ne-am dori să găsim o soluție pentru rezolvarea misiunii lui Noe, cert e că nu putem găsi nici măcar una acceptabilă în parametrii logicii. Noe / Enoh nu putea aduna câte o pereche din fiecare specie de animale. Însă putea face un lucru mult mai simplu: să salveze ADN-ul animalelor. Sunt mici șanse să fi recoltat chiar el mostrele de ADN, pentru că s-ar fi lovit de aceeași misiune imposibilă în fata milioanele de specii. În schimb, putea salva ADN-ul pe care Enki îl avea deja încă de când a creat noua faună ce a înlocuit dinozaurii. Nu doar atât, ci și „toate științele secrete”, cunoștințele pe care le oferise omenirii. Aflat în plin război, Enki nu putea risca să fie capturat sau ucis și astfel să se piardă toată munca sa. Ținând cont că era considerat neutru (în procesul dintre Seth și Horus a fost chemat pentru a stabili paternitatea fiecăruia), prin urmare nesupravegheat de tabăra lui Enlil, Enoh / Noe putea salva toate „ME”-urile cu date și mostrele de ADN. Prin urmare, Arca sa nu era decât lada în care a adunat toate acestea, pe care a transportat-o cu ușurință printr-o „poartă stelară”. Ori poate este vorba despre Arca alianței / Chivotul legământului sau sarcofagul de granit din Camera Regelui, ceea ce ar însemna că Noe trebuia doar să lase mostrele în Marea Piramidă, apoi să fugă cu familia sa prin „poarta” din a treia piramidă.

În multe culturi, corabia supraviețuitorilor Potopului s-a oprit pe un munte înalt. Însă, după cum se pare, nu era vorba despre un munte obișnuit. Pentru indienii canarieni din Ecuador, muntele se înălța pe măsură ce apele creșteau. Iar indienii araucaniai din perioada pre-columbiană din Chile credeau că muntele salvator, numit Thegthege („Tunătorul” sau „Scânteietorul”), avea trei piscuri și capacitatea de a pluti pe apă. Trebuie remarcat faptul că, la Giza, se găsesc tot trei „munți” artificiali. De altfel mandeenii, ultimii gnostici supraviețuitori până astăzi, cred că Arca lui Noe s-a oprit în Egipt. În varianta biblică, „s-a oprit corabia pe Munții Ararat. Să fie vorba despre cei doi munți din Armenia, ce poartă acest nume? Si cum ar fi putut o corabie să oprească pe cel puțin doi munți în același timp?

În antichitate, nimeni nu cunoștea numele Ararat, nici măcar locuitorii respectivului ținut. Înainte de a primi denumirea Armenia, regiunea se numea Urartu. Istoricul armean medieval Movses din Khoren scria în *Istoria Armeniei* despre câmpia Ayrarat, ce și-a primit numele de la legendarul rege Ara cel Frumos. De aici provine

Ararat, denumirea celui mai înalt vârf din K[^]HIMHBSL[^]zonă, deși localnicii preferă să îl numească Muntele Masis. E posibil ca Ayrarat și Ararat să provină de la Airyana Vaejo, numele dat de perși țării arienilor, acolo unde zeul suprem Ahura Mazda i-a cerut păstorului „Yima cel frumos” să construiască țarcul subteran în care să ascundă oamenii, animale și plante de „un îngheț pustiitor și necruțător”, sau era glaciară. Nu încapă îndoială că evreii au auzit această legendă de la perși, salvatorii lor din robia babiloniană, combinând-o probabil cu mitul Potopului aflat de la babilonieni. Să nu uităm că, oricât de mult și-ar dori o dovadă solidă cei ce consideră *Biblia* „cuvântul lui Dumnezeu”, pe muntele Ararat din Armenia nu s-a descoperit nici măcar o bărcuță sau o plută, darămite o corabie. Si nici no-

să se găsească dintr-un motiv foarte simplu: numele biblic al „munților” de pe care au coborât după Potop Noe, familia sa și animalele nu este Ararat, ci Aarat, care înseamnă „tărâm sfânt” sau „înalt”. Acești „munți” înalți, ce reprezintă un tărâm sfânt, nu pot fi decât piramidele de la Giza, „porțile stelare” ale zeilor, transformate de evrei în sfântul templu al lui Yahweh și palatele lui

Solomon. Egiptenii foloseau pentru piramidă termenul „PR.NTR” sau „Per-Netef, ce înseamnă „casa zeilor”. În plus, o parte importantă a festivalurilor religioase indiene o reprezintă ritualul Aaratt sau „baia sfântă”. În limba hindusă, cuvântul „aaraf se referă la scufundarea purificatoare a zeităților în mare, ceea ce ne duce la aceleași piramide ale zeilor, scufundate în timpul Potopului.

Cuvântul „piramidă” provine din termenii grecești „pyramis” și „pyramidos”. Dacă pentru lingviști „pyramis” rămâne un cuvânt cu un înțeles obscur și o proveniență necunoscută, „pyramidos” a fost tradus ca „foc în mijloc”. Însă misterul se dezleagă privind la mitul grecesc al Diluviului. Supraviețuitorii Potopului, care s-au ascuns într-o ladă în care au depozitat „toate cele de trebuință”, au fost Deucalion, fiul lui Prometheus, și Pyrrha, soția sa. Cuvântul „pyramis”, care s-a transformat în „pyramidos” (sau „piramidă” în română) nu poate proveni decât din numele soției lui Deucalion. La rândul său, numele ei provine din „pyr”, cuvântul grecesc pentru „foc”. Poeții romani Horatiu și Ovidiu au descris-o ca având păr roșu, prin urmare a fost numită după culoarea podoabei sale capilare. De la „pyr” grecii au ajuns la „purros”, cuvânt care înseamnă „culoarea focului” sau, mai simplu, „roșu”. În limba latină, cuvântul care desemnează culoarea focului a devenit „pyrrhus”. Devine astfel din ce în ce mai evidentă legătura dintre supraviețuitorii Potopului și piramide. „Pyramidos” se traduce corect nu „foc în mijloc”, ci „Pyrrha în mijloc”, implicând faptul că lada în care s-a ascuns ea și soțul ei era o piramidă.

Totuși, miturile grecești par să ascundă mai multe. Mama Pyrrhei a fost Pandora, prima femeie, cea pe care zeii au trimis-o tot cu o cutie, pentru a pedepsi oamenii. Când Epimetheus, fratele lui Prometheus, a deschis cutia Pandorei, din ea au ieșit bolile, suferința, moartea, durerea, în general tot ce considerăm a fi rău. Epimetheus a închis capacul, reușind să păstreze în cutie doar Speranța. Astfel, grecii și-au explicat prezența

răului în lume, ^udHrili^HttMiiHevidentNnd faptul că omenirii i-a rămas totuși speranța. Pandora, ființa care a fost creată în casa zeilor, nu din pământ ca bărbatii lui Prometheus, prezintă numeroase asemănări cu zeița Pământului. Un exemplu ar putea fi numele „Anesidora”, atribuit ei pe câteva vase de acum două milenii și jumătate, nume care în mod obișnuit era unul dintre epitele zeitelor Pământului Gaia și Demetra. De asemenea, există similarități între Pandora și biblica Eva, fiecare dintre ele fiind considerată prima femeie, faptele lor aducând suferința și moartea în lume după ce au scos omenirea dintr-o epocă de aur. Iar Eva, Gaia și Demetra sunt nume diferite ale sumerienei Ninhursag, mama zeilor și a oamenilor, personificarea Pământului. Cutia Pandorei este aceeași în care s-au salvat Pyrrha și Deucalion, adică o piramidă; să ne amintim că Isis era numită „stăpâna piramidei” iar Ninhursag înseamnă „doamna muntelui înalt”. Speranța rămasă în Cutia Pandorei, în timp ce răul scăpase în lume, îi reprezintă pe supraviețuitorii Potopului („răul” de pe Pământ), ultima speranță a omenirii. Piramida poate reprezenta și „poarta stelară” prin care au venit pe planeta noastră Enki și Veghetorii săi, cei care au adus răul pe Pământ prin faptele lor. Totuși, în *Theogonia*, Hesiod a folosit pentru Cutia Pandorei cuvântul „pithos”, care semnifică ori un vas mare pentru stocarea vinului, uleiului sau grânelor, de obicei îngropat în pământ, ori un recipient funerar sau un sarcofag. Când au ajuns în Egipt, grecii au aflat că piramidele sunt morminte ale faraonilor. Prin urmare, Hesiod se referea la piramida Pandorei și nu la o cutie. În secolul al șaisprezecelea, Erasmus din Rotterdam a tradus cuvântul „pithos” al lui Hesiod prin latinescul „pyxis”, care înseamnă „cutie”, astfel luând naștere celebra „Cutie a Pandorei”, pierzându-se sensul ei original. O „cutie” specială aflată în Egipt găsim și într-un mit prezentat de *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*, care susține că zeul suprem Ra a introdus într-o „cutie de aur” câteva obiecte: „varga” (bastonul) lui, o suviță de păr și „uraeus”-ul (o cobră cu pielea de la ceafă extinsă, confecționată din aur, care era purtată pe acoperământul regal al capului). După ce Ra s-a înălțat la cer, această cutie, ce constituia un talisman periculos, a rămas închisă într-o fortăreață de pe „hotarul răsăritean” al Egiptului. Când Geb, zeul Pământului,

a venit la putere, a cerut să-i fie adusă „cutia”. În momentul în care a fost deschisă, din ea a tâsnit o flacără, descrisă ca „*respirația șarpelui divin*”, care l-a ars pe zeu și i-a ucis toți curtenii. Acest mit ne duce cu gândul la interpretarea „foc în mijloc”, dată cuvântului grecesc „*Pyramidos*”. *Biblia* descrie o „cutie” asemănătoare,

Chivotul Legământului, în care au fost introduse tabletele cu cele zece porunci, o cupă de aur cu mană și toiagul lui Aaron, fratele lui Moise. *Vechiul Testament* susține că și această „cutie” a făcut victime, în *Cartea a doua a Regilor* Uza fiind ucis după ce a atins-o (6:6-8). Iar în *Cartea întâia a Regilor* se spune că „a lovit Domnul pe locuitorii din Betsemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni” (6:19), întocmai ca în mitul egiptean. Dacă ținem

„Diluviu” de Paolo Uccello

cont de faptul că acest Chivot al Legământului a fost construit în desertul Sinai, după fuga evreilor din Egipt, apoi a fost instalat în templul lui Yahweh / Marea Piramidă, fără îndoială este vorba despre aceeași „cutie de aur” a lui Ra sau Cutia Pandorei. Remarcăm și prezenta în interiorul său a toiagului lui Aaron, nume foarte asemănător cu tărâmul

sfânt și înalt Aarat, pe care s-au oprit supraviețuitorii Potopului.

Pictura lui Paolo Uccello din 1446, intitulată *Diluviu*, aflată în Chiostro Verde („Mănăstirea Verde”) din Santa Maria Novella, înfățișează părțile inferioare a două arce enorme, cu pereții înclinați, ce pot fi cu ușurință considerate două piramide uriașe. Într-o altă pictură, numită *Sacrificiul lui Noe*, Uccello a reprezentat în mod evident o piramidă, ce nu lasă loc de interpretări. Prin urmare, pentru pictorul italian, Arca lui Noe era o piramidă uriașă, asemănătoare celor de la Giza. Uccello nu a fost singurul artist renascentist cu o asemenea viziune. În fresca *Povestea lui Noe* din 1452, Lorenzo Ghiberti a inclus trei scene ale Potopului. În cea numită *Beția lui Noe* se poate observa Arca având forma unei piramide, din ea coborând animalele salvate. Niciunul dintre acești doi artiști nu a călătorit în Egipt, pentru a vedea piramidele de la Giza și, teoretic, piramida lui Gaius Sestius din Roma le-ar fi putut servi ca model. Însă aceasta are dimensiuni modeste și a fost folosită ca mormânt al magistratului Sestius, prin urmare rămâne un mister conexiunea dintre Arca lui Noe și piramide, în viziunea celor doi. Însă se știe că, în perioada renascentistă, cercetători precum Poggio Bracciolini au descoperit manuscrise vechi, ascunse în mănăstiri. Este posibil ca, printre acestea, să fi existat o descriere reală a Arcii, diferită de cea biblică.

„sacrificiul lui Noe” de Paolo Uccello *Qoneza biblică spune că, după retragerea apelor Potopului, „a ieșit Noe din corabie; și împreună cu el au ieșit fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui”. Pe muntele Aarat „a făcut Noe un jertfelnic Domnului; și a luat din animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere de tot pe jertfelnic”. Dumnezeu biblic „a mirosit mireasmă bună” și s-a hotărât să nu mai distrugă Pământul și toate viețările lui. Apoi i-a binecuvântat pe oameni și le-a dat planeta în stăpânire: „Nașteți și vă înmulțiți și umpleți*

pământul” *!Poveștea lui Noe în ideea „rți / / stăpâniți!”. Epopeea lui Gilgames prezintă evenimentul într-un mod identic, oferind însă amănunte suplimentare. Si aici Utnapistim / Noe a adus jertfe pe vârful muntelui, iar „când zeii au mirosit dulcea lor mireasmă, s-au adunat ca muștele deasupra jertfei. Istar / Ninhursag, care în timpul Diluviului a regretat că a susținut distrugerea oamenilor, a propus ca „toti zeii să se adune în jurul jertfei în afară de Enlil. El să nu se apropie de această jertfă fiindcă, fără să chibzuiască destul de bine, a dezlănțuit Potopul, a sortit pierii poporul meu”. Însă Enlil și-a făcut apariția și, văzând corabia lui Utnapistim, „fu cuprins de o aprigă mânie și urlă furios către zei, locuitorii cerului: «A scăpat vreunul dintre muritorii?! Cini unul nu trebuia să supraviețuiască Potopului!»”. Ninurta, fiul său, și-a dat seama că cine era adevăratul salvator al oamenilor: „Care dintre zei*

poate să uneltească ceva fără știrea lui Ea? Zeul Ea cunoaște toate lucrurile!". Contactat, Enki i-a

reproșat fratelui său nimicirea omenirii prin Diluviu dar nu a recunoscut că a avut vreun amestec în salvarea lor, afirmând că Utnapistim a aflat singur „tainele zeilor” printr-un Enlil și-a potolit furia, i-a binecuvântat pe Utnapistim și pe soția lui, la fel ca Dumnezeuul biblic, și le-a oferit nemurirea, mutându-i în casa zeilor de „la îndepărtata obârșie a râurilor”.

Locul în care a adus Noe / Enoh jertfe zeilor, după ce s-a întors pe Pământ, nu poate fi decât Marea Piramidă, considerată templul lui Yahweh în legenda lui Solomon. Acest lucru este confirmat până și de Vechiul Testament. Cartea lui Isaia susține că „în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strămtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui. Domnul se va face știut în Egipt și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea” (19:19-21). În Cartea a doi a Cronicilor, Solomon a făcut în templul lui Yahweh un jertfelnic de aramă, lung de douăzeci de coti, lat de douăzeci de coti, înalt de zece coti (4:1) iar Yahweh declară că: „mi-am ales locul acesta să fie templu pentru aducerea de jertfe” (7:12).

De ce a adus Noe / Enoh aceste jertfe zeilor? Dacă interpretăm povestea mot-a-mot, Noe

nu ar fi sacrificat animalele supraviețuitoare, ținând cont că salvase câte o pereche din fiecare specie. În plus, de ce ar fi avut nevoie zeii de animale arse? Adevărul din spatele povestii nu este greu de intuit. Întors pe Pământ împreună cu restul supraviețuitorilor umani, Enoh / Noe a vrut să-și contacteze zeul. Neavând vreo metodă concretă, cea

mai logică a fosti /T% * "" «ftJTJaprinderea unui foc în Marea Piramidă. Fumul, care ieșea prin cele patru coridoare înguste ce pornesc din cele două camere principale, putea fi zărit de la mare distanță. Astfel, dacă Veghetorii s-ar fi aflat încă pe Pământ, ar fi pornit în direcția fumului și ar fi găsit supraviețuitorii umani. Enoh plecase prin „poarta stelară” imediat ce a început Potopul, astfel încât nu putea ști nici deznodământul ultimei bătălii dintre Enlil și Marduk și nici dacă Veghetorii au reușit să scape în vreun fel de inundația globală, însă cei care au observat fumul {„au mirosit dulcea lor mireasmă”) au fost zeii din tabăra lui Enlil, printre care se aflau Ninhursag și Ninurta. Aceștia și-au anunțat conducătorul, Enlil aflând cu această ocazie nu doar că au supraviețuit câțiva oameni ci, mult mai important, că Enki, Marduk, Istar și restul Veghetorilor au reușit să evadeze prin „porți stelare”. Atunci „fu cuprins de o aprigă mânie și urlă furios către zei, locuitorii cerului”. Întrând în piramidă pentru a-i binecuvânta pe supraviețuitorii {„atunci Enlil a intrat în corabie”), zeului nu i-a fost greu să afle destinațiile Veghetorilor, planetele Marte și Venus, după hărțile celești din interior. Acordarea nemuririi lui Noe și soției sale, precum și mutarea lor în grădina zeilor, nu reprezintă decât răsplata pentru această prețioasă informație, oferită, ce-i drept, fără intenție.

În primul rând, Enlil a hotărât să trimită spioni în cele două locații, care să confirme prezenta Veghetorilor pe cele două planete. Abia după confirmarea țintelor urma anihilarea totală a celor două refugii, numite de *Biblie* Sodoma și Gomora. Capitolul al optsprezecelea al *Facerii* ne oferă amănunte suplimentare ale întâlnirii lui Enlil cu supraviețuitorii Potopului. „Într-o zi pe la amiază”, el a apărut în fața lui Abram (Avram), rebotezat Abraam (Avraam), și a soției acestuia, Sarai, redenumită Sarra. În limba sumeriană, Abraam înseamnă „cel care conduce Fereastră / Deschizătura”, iar Sarra „conducătoarea Întrării”. Aceste referiri evidente la o „poartă stelară” ne duc la concluzia că Avraam și Sarra din această poveste sunt Enoh / Noe și soția sa. Zeul nu și-a făcut apariția singur, ci însoțit de doi „oameni”, probabil Ninurta și Ninhursag ori Nusku, vizirul lui Enlil.

Văzându-i, Avraam / Enoh

oferit să le aducă apă cu care să-și spele picioarele

și

mâncare. Cei trei au fost serviți cu azime, unt, lapte și un vitei gătit, întocmai cum Noe și Utnapistim au adus jertfe divinității după ce s-au retras apele Potopului. „*Când zeii au mirosit dulcea lor mireasmă, s-au adunat ca muștele deasupra jertfii*” spunea *Epopoea lui Ghilgames*, dând gata tot ce li s-a pus în față. După un

ce menea ospații zeiesc, unul dintre cei trei, cel mai probabil Enlil, i-a spus lui Avraam: „Iată, în anul pe vremea asta am să vin iar pe la tine și Saira, femeia ta, va avea un fiu”, înlocuind ca Dumnezeu biblic care, în Facerea, i-a plecat să verifice binecuvântarea Enlil i-a trimis pe cei doi care îl însoțeau să verifice ^{dacă fantele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor¹.} Aceștia au îndreptat spre Sodoma în vreme ce Avraam stătea încă înaintea Domnului². Biblia susține că Ninurta și însoțitorul său au plecat în Sodoma³. Marte, inițial, nu au făcut decât să verifice piramidele și să dezactiveze cele trei „porți stelare” de la Giza. Abia după aceea au plecat spre Marte și Venus, pentru a le distruge Veghetorii fiind luați prin surprindere de atacul atomic. Exact în acest mod descrie episodul Epistola întâia către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel: „Căci voi înșivă știți bine că ziua Domnului vine așa, ca un furt noaptea. Atunci când vor zice: pace și liniște, atunci, fără de veste, va veni peste ei piei rea, ca și durerea peste cea însărcinată, și scăpare nu vor avea” (1:2-3). Această zi din viitor, reprezentând a doua întoarcere a lui Iisus și începutul Apocalipsei. Însa, în realitate, se referă la atacul nuclear asupra planetelor Venus și Marte, în care Enlil a obținut practic victoria în al doilea război al său împotriva Veghetoriilor. Noul Testament demonstrează acest lucru în Evanghelia lui Ioan, unde Enlil, numit aici Iisus, le spune iudeilor (8:56). „Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat”. Domnul⁴ este aici un eveniment din trecut, și chiar unul precis, tinând cont că Avraam a fost martor și „s-a bucurat”. Singurul moment din povestea lui Avraam ce poate fi considerat o zi a Domnului, este distrugerea Sodomei și Gomorei, adică a planetelor Marte și Venus. înainte de a ataca planetele pe care s-au refugiat Veghetorii, Enlil și ai săi trebuiau să dezactiveze „porțile stelare” de la Giza. Nu complet, pentru a le permite Veghetoriilor să se întoarcă, ci doar cât să nu mai poată fi activate de pe Pământ. În acest fel, dacă ar fi scăpat câțiva atacului nuclear, ar fi fost blocați în piramidele din Egipt, pe care le-ar fi găsit înconjurată de armata lui Enlil. Epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi* relatează intrarea lui Ninurta în Marea Piramidă, numită Casa care e ca un munte, pentru a pregăti capcana. „În locul care răspândește raze”, el a inspectat „pietrele” magice. A hotărât destinul fiecăreia în parte, adică dacă va fi luată sau distrusă. Ordinea în care Ninurta a decis „destinul” fiecărei „pietre” este descrisă în tăblițele 10-13 ale

Ipoemului. Urcând prin Pasajul Ascendent, fiul lui Enlil a intrat într-o cameră dispusă exact pe linia centrală a piramidei. Emisia ei („o revărsare ce e ca un leu pe care nimeni nu cutează să-l atace”) provenea dintr-o piatră numită Sam („destin”), ce răspândea o radiație roșie, pe care Ninurta „a văzut-o în întuneric”. El a ordonat să fie „smulsă” din peretele în care era fixată, „spartă în bucăți” și „distrusă fără urmă”. Întorcându-se, Ninurta a ajuns la Marea Galerie, al cărei tavan strălucea în lumini multicolore {„cu bolta ca un curcubeu, acolo se sfârșea întunecimea”), spre deosebire de pasajele înguste în care doar „o lumină verde difuză ardea”. Intrând în Camera Regelui, unde „plasa” se întindea pentru a „cuprinde Cerul și Pământul”, Ninurta a descoperit piatra Gug („hotărâtoarea direcției”), probabil dispozitivul de formare a adreselor „porții stelare”. „Atunci, la porunca lui Ninurta, stăpânul sortii, în ziua aceea piatra Gug a fost scoasă din scobitura ei și sfărâmată”, ne spune textul. Pentru a fi sigur că nimeni nu va mai putea activa portalul, Ninurta a distrus și pietrele Su și Kashurra. Apoi, „eroul a pășit spre Piatra Sagkai”. El „și-a adunat toate puterile”, a smuls-o, a tăiat cablurile care o susțineau și „spre pământ a prăvălit-o”. După ce a terminat cu aceste trei „pietre”, Ninurta a hotărât destinul altor douăzeci și șapte de cristale. Unele au fost distruse, iar altele au fost transportate în templul său din Nippur, precum și în alte locuri. La urmă, zeul a distrus un obiect numit Piatra Ul. „Fie ca odraslele mamei mele să n-o mai vadă”, a spus el. Ieșind din piramidă, însoțitorii săi l-au lăudat. „Ca Anu ești făcut!”, i-au spus aceștia. Apoi, „Casa radiantă unde începe măsurătoarea coardelor, casa din țara pe care ai ajuns s-o cunoști, bucură-te că ai intrat în ea”. În final i-au propus să se întoarcă acasă: „în orașul ce-l iubești, în sălasul din Nippur, odihnească-ti-se inima”. Ninurta s-a întors în orașul tatălui său, mândru de capcana pe care tocmai le-o întinsese Veghetorilor.

După cum am văzut, au existat supraviețuitori ai dublei catastrofe nucleare, care s-au întors pe Pământ. Bineînțeles, fiecare prin poarta prin care a plecat. Primii care au sosit au fost cei de pe Venus, conduși de Enki și Istar, care s-au întors în Marea Piramidă. Nu după mult timp li s-au alăturat Marduk și supusii săi, blocați în

cea de-a doua piramidă. Planul lui Enlil a mers ca pe roate, așa că Veghetorii s-au trezit înconjurati, fiind nevoiți să se bătăie pentru „porțile stelare” de la Giza. Din Piramidelor, s-a păstrat în câteva texte antice mesopotamiene.

Într-un text sumerian, numit *Inanna și Ebih* de Samuel N. Kramer în volumul *Sumerian Mythology*, se vorbește despre lupta Inannei cu un zeu rău, ascuns în „Munte”, Kramer considerând că aparține ciclurilor „miturilor despre uciderea de dragoni”. Fragmentele disponibile ale mitului povestesc despre înarmarea zeiței cu un adevărat arsenal pentru atacarea „Muntelui”, pe care îl numea E-Bih („Casa Tristei Chemări”). Arogantă, ea a strigat cât a putut:

„Munte,

atât de înalt ești,

Te ridici deasupra tuturor (...)

Atingi cerul cu vârful-ti (...)

Si totuși am să te distrug.

La pământ am să te dobor (...) în inima-ti durerea voi aduce”.

Faptul că „Muntele” era în realitate Marea Piramidă din Egipt reiese și dintr-un cilindru sumerian în care este înfățișată Inanna, pe jumătate goală, ca de obicei, înfruntând un zeu instalat pe trei piramide. Lângă ele se află ankh-ul egiptean, un preot cu tiara egipteană pe cap și șerpi înălțuiți. Agitându-și armele, Inanna / Ninhursag a proclamat: „*în inima Muntelui voi pătrunde (...) în Munte, victoria va fi a mea*”. Acestea fiind spuse, zeița a început atacul:

„N-a încetat să lovească laturile lui E-Bih Si toate colturile,

Chiar și mulțimea de pietre înălțate.

Dar înăuntru (...) Marele Șarpe care intrase Otrava nu înceta să-și scuipe”.

Textul declină identitatea zeului, numindu-l Azag („locul apei”) sau „*Marele Șarpe*”, care nu poate fi decât Enki. De asemenea, este identificată și ascunzătoarea sa: „*Ekur, ale cărui ziduri înfricoșătoare ajung până la cer*”, adică Marea Piramidă. Anu a intervenit pentru a-și tempera fîc, sfătuiind-o să fie atentă, deoarece zeul ascuns avea la rândul său arme puternice: „*izbucnirea lor e cumplită; te vor împiedica să intri*”. Dar Inanna / Ninhursag era hotărâtă să nu renunțe.

În această luptă zeița nu era singură, avându-l alături pe fiul său și al lui Enlil, Ninurta. Epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi*, închinată lui Ninurta, reconstituită și redactată de Samuel Geller în *Altorientalische texte und Untersuchungen*, începe astfel:

„Rege, domnească e gloria zilei tale;

Ninurta, întâiule, posesor al Puterilor Divine,

Care în chinurile Tării Muntoase înaintat-ai.

Ca potop ce nu poate fi oprit,

Tara Dușmană precum în cingătoare strâns ai

legat-o. întâiule, care în luptă neînfricat intri;

Erou ce-n tara lui Divina Armă Strălucitoare o poartă;

Doamne, Tara Muntoasă ai supus-o ca pe a ta făptură.

Ninurta, fiu regal, al cărui tată putere datu-i-a;

Eroule: de frica ta, cetatea s-a predat (...)

O, viteazule - Marele Șarpe, eroicul zeu,

L-ai scos din toti muntif’.

Epopaea descrie o mare bătălie, în care Ninurta a atacat orașul inamic cu o serie de proiectile otrăvite, pe care „le-a catapultat în el; otrava, ca sigură, a nimicit orasul”. Supraviețuitorii atacului au fugit în munți (piramide), dar Ninurta „cu arma care zdrobește a aruncat foc asupra munților; zeiasca armă a zeilor, căreia amarnic îi e dintele, a strivit oamenii”. Această armă a lui Ninurta pare a fi una chimică:

„Arma care sfârtecă

A răpit simțurile;

Dintele i-a jupuit.

Sfârtecarea a întins-o peste tară;

Canalele le-a umplut cu sânge,

în tara dușmană câinii ca laptele să-l lingă”.

Azag / Enki însă nu a reacționat. „Dușmanul răsculat, soției și copilului strigatu-lea; contra domnului Ninurta n- a ridicat brațul. Armele din Kurcu țărână fost-au acoperite”, afirmă epopeea.

Un text relatat de Friedrich Hrozný în *Mythen von dem Gotte Ninib* arată cum, după ce și-a învins dușmanii, Ninurta a plecat să-i atace pe cei care „după zidurile lor s-au retras” în Kur (Marea Piramidă). Apoi a început să se laude: „înfricosătoarea-mi Strălucire ca a lui Anu e de vitează;

Contra ei, cine se poate ridica?

Sunt domnul munților înalți,

Al munților ce spre zare piscurile își ridică, în

munți, eu sunt stăpân ut'.

Însă dușmanul nu era încă înfrânt. Epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi* remarcă faptul că „*pe scorpionul din Kur Ninurta nu l-a anihilat*”. Zeii rebeli erau ascunși în piramidă, unde „*meșteșugarii înțelepți*” au ridicat un zid protector „*pe care Strălucirea nu-l putea străpunge*”. Aceștia nu puteau fi decât Enki și Marduk. „*Dușmanul răsculat, soției și copilului strigatu-lea*”, efirmă epopeea. Dacă putem bănuși că strigătele către soție erau încercări de a o convinge pe Ninhursag să renunțe la atac, cele către copilul său reprezintă chemarea lui Marduk în ajutor. Acesta s-a alăturat tatălui și surorii sale în Marea Piramidă, pe ascuns, la adăpostul întunericii nopții, după cum demonstrează un imn publicat de Josef Bollenrucher în *Gebete und Hymnen an Nergal*.

„Divinul Nergal,

Domn care noaptea s-a strecurat,

Venit-a la luptă!

Pocnește din bici, armele-izăngăne (...)

El cel ce-i binevenit, imensă-i e puterea;

Ca un vis în pragul ușii s-a ivit.

Divinule Nergal, tu cel ce ești binevenit,

Alungă dușmanul de la Ekur,

Prinde-l pe Sălbaticul din Nippur!’’.

Într-un text compilat de George A. Barton după fragmentele unui cilindru de argilă găsit în templul lui Enlil din Nippur și publicat în *Miscellaneous Babylonian texts*, este prezentat asediul unei clădiri numite Formidabila Casă Care E Ridicată Ca O Movilă, adică Marea Piramidă. Nergal / Marduk i-a întărit sistemul defensiv cu diverse cristale, numite „pietre”, asemănătoare celor distruse ori confiscate de Ninurta din piramidă, conform Epopeei *Lugal-e Ud Melam-bi*:

*„Piatra-Apei, Piatra-Boltii,
Piatra-{\dots} și (...)*

*Domnul Nergal i-a mărit puterea.
Usa pentru apărare a (...)*

Spre cer Ochiul și-a înălțat,

Adânc săpat care dă viață (...)”.

Si aici Ninurta este conducătorul atacului, însă despre asediați nu ni se spune nimic, deși le putem intui identitatea. La un moment dat, unul dintre zeii cei tineri a fost lovit de Arma

Strălucitoare a lui Ninurta. Atunci, un zeu bătrân i-a cerut Marii Zeițe Ninhursag ajutorul:

„În acea vreme, Strălucirea Ucigătoare veni;

Platforma Casei pe domn îl sprijini.

Spre Ninhursag un strigăt răsună:

«(...) arma (...) odrasla mea

La moarte e osândită»”.

Cel mai probabil, zeul cel bătrân care i-a cerut ajutorul lui Ninhursag era Enki, odrasla sa rănită fiind Istar. Ascultând strigătul și văzându-și fiica în pragul morții, Ninhursag s-a hotărât să oprească luptele. A noua tăblită a textului *Lugal-e Ud Melam-bi* începe cu cuvintele ei către Ninurta:

„La Casa Unde Măsurătoarea-cu-Coarda începe,

Unde Asar ochii spre Anu și-a înălțat,

Mă voi duce.

Coarda o voi tăia,

Spre binele zeilor ce se războiesc”.

Ninurta s-a arătat uimit de decizia mamei sale de „a intra singură în Tara Dușmană”. Pentru că nu a reușit să o convingă să se răzgândească, i-a dat „*haine care s-o facă netemătoare*”, probabil o armură. Apropiindu-se de piramidă, Ninhursag i-a vorbit lui Enki: „*Strigă la el (...) îl imploră*”. Degradarea tăbliței nu ne permite descifrarea conversației dintre cei doi, însă aflăm efectul ei, Enki acceptând să-i predea piramida:

„Casa cea care e ca o movilă,

Cea pe care ca pe un morman am înălțat-o -

Stăpâna ei poți fi’.

Si astfel ne dăm seama de motivul pentru care egiptenii au considerat-o „*Stăpâna Piramidei*” iar sumerienii au numit-o Ninhursag, adică „Doamna Muntelui înalt”. Pentru a se preda, Enki a pus o condiție: capitularea sa să reprezinte finalul conflictului, până la sosirea „*timpului care determină destinul*”. Ninhursag a promis să respecte această condiție și s-a întors să discute cu Enlil. Evenimentele care au urmat sunt descrise parțial în epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi* și în alte texte fragmentare. Însă cea mai completă versiune se găsește în *Cânt cântarea Mamei Zeilor*, un text poetic pentru slava zeiței Ninmah („Marea Doamnă”) / Ninhursag.

Poemul începe cu un apel la „*tovarășii de arme și combatanți*”, care sunt îndemnați să asculte. După o scurtă descriere a războiului și a proporțiilor sale globale, sunt prezentate cele două tabere. De o parte se aflau

„*primii născuți ai lui Ninmah*”, adică Enlil și Ninurta, iar în cealaltă tabără „*Părinții BSB*” Nergal „*cel viteaz și falnic*” (Marduk) și „*zeul celor două case mari*” (cele două mari piramide de la Giza), adică Enki. Susținând că acționa cu aprobarea lui Anu, Ninhursag i-a prezentat lui Enlil propunerea de capitulare a Veghetorilor, în timp ce

Ninurta rămăsese pe câmpul de luptă. La început, Enlil era de neînduplecat:

„Înfățișându-se acolo, în fata mamei,

Adad astfel grăit-a:

«Așteptăm victoria.

Forțele dușmane sunt învinse.

Cutremurării pământului nu i-au rezistat»".

Convins până la urmă să se răzgândească, Enlil i-a spus:

„Ridică-te și du-te - vorbește cu dușmanul.

Cheamă-l la sfat

Pentru ca atacul să fie oprit.

Apoi s-a adresat Consiliului zeilor:

„Enlil deschise gura;

în adunarea zeilor spuse:

«Dacă Anu la munte zeii i-a adunat,

Războiul să-l descurajeze, pacea s-o aducă,

Si a trimis-o pe Mama Zeilor

Să se consulte cu mine,

Fie ca Mama Zeilor să fie mesager»".

întorcându-se spre ea, a continuat:

„Du-te, liniesteste-mi fratele!

Ridică asupra lui o mână întru Viată;

Din usa lui zăvorâtă să iasă!”.

Făcând cum i s-a cerut, Ninhursag „a plecat pe fratele lui să-l aducă, și-a spus rugile în fata zeului”. Pe Enki l-a asigurat că este în siguranță. Deoarece el ezita, zeița l-a îndemnat cu tandrețe: „vino, să te conduc”. Ascultător, el a urmat-o, alături de ceilalți apărători ai piramidei.

Descrierea procesului lui Enki se întâlnește într-un text fragmentar publicat de Secția Babiloniană a Universității din Pennsylvania. Relatarea începe cu momentul în care zeii au înconjurat piramida, iar unul dintre ei i se adresează celui închis „în îngrăditura lui”. Acest purtător de cuvânt, identificat ca Ninhursag în *Cânt cântarea Mamei Zeilor*, „pe cel ce era rău l-a implorat”. Nici din acest text nu putem afla discuția lor, însă se pare că Enki a fost mișcat de mesaj: „în pofida furiei din inimă, lacrimi limpezi i s-au ivit din ochi”. A acceptat să iasă și să meargă la judecată, procesul având loc într-un templu de pe malul fluviului:

„în locul venerației, lângă râu,

Cu el cel acuzat pășit-au.

Cu-adevărat dușmanii au despărțit.

Dreptatea s-a înfăptuit’.

Enki a fost găsit vinovat și condamnat. Pentru a i se stabili pedeapsa, Ninhursag a găsit o soluție:

„În această zi, Doamna însăși,

Ce adevărul îl grăiește,

Acuzațoarea lui Azag, marea prințesă,

Cumplită judecată a rostit’.

Deși crudă, soluția oferită de ea era simplă:

„Într-un mare înveliș ce e pecetluit,

Cu nimeni care să-i ofere de mâncare;

Singur să sufere;

Apa de băut să-i fie oprită”.

Judecătorii au acceptat propunerea zeiței: „Stăpână ești (...) Soarta o hotărăști: așa să fie”. Apoi „zeii au dat apoi porunca în cerși pe Pământ”, pentru a înștiința ambelor tabere sentința care sfârșea cruntul și îndelungatul război.

Însă nu toți Veghetorii au părăsit Marea Piramidă odată cu Enki, unul singur alegând să nu se predea: Marduk. Prin urmare, Enlil a hotărât să-l închidă de viu, sigilându-i piramida. În Marea Piramidă sunt și astăzi masive blocuri-capcană din granit, cu care au fost sigilate coridorul ascendent și Camera Regelui. Încarcerarea și eliberarea ulterioară a lui Marduk au fost echivalente de către adepții săi de mai târziu cu moartea și învierea zeului. Ca exemplu, în mitologia canaanienilor, Baal Zephon a fost ucis de către zeul Mot, înmormântat în muntele său și apoi readus la viață de către Anat, iubita sa soră. Pentru greci, Zeus l-a închis pe Typhon în muntele Etna. În *Über Jormandes und die Geten* din 1846, Jakob Grimm amintea de zeul scandinav Freyr care, murind, a fost așezat într-o „movilă” cu uși și ferestre, păstrat acolo timp de trei ani și considerat de popor ca fiind în viață. Iar *Vechiul Testament* sugerează că Marea Piramidă ar putea fi considerată un mormânt al lui Yahweh, Solomon chemându-și zeul în marele său templu astfel: „și acum, Doamne Dumnezeu, scoală-te și vino la locul de odihnă al tău” (*Cartea a doua a Cronicilor* 6:41). Astfel înțelegem și de ce piramida a fost numită templul lui Yahweh, evreii aflându-se în mod constant în apropierea ei. Relatarea încarcerării lui Marduk s-a păstrat pe tăblite de argilă descoperite în ruinele orașelor asiriene Ninive și Asur, expuse la Muzeul din Berlin. Textul din Asur sugerează că servise ca scenariu pentru un mister teatral jucat în Babilon de Anul Nou, ce pune în scenă suferința zeului. Din păcate nu s-a descoperit încă nici varianta babiloniană originală, nici textul sumerian pe care se baza scenariul. Când Stephen Landon a inclus acest text în volumul său din 1923 despre misterele mesopotamiene de Anul Nou, l-a intitulat *Moartea și învierea lui Bel-Marduk*.

Misterul teatral începe cu prezentarea personajelor, primul fiind „zeul Bel, care a fost internat în Munte”. Urmează un mesager care îi aducea vestea lui Nabu, fiul lui Marduk. Șocat, acesta pornește cu carul său spre „Munte”, scenariul explicând că „aceea e casa de la marginea Muntelui, unde îl ^interoghează”. *Paznicii au fost anunțați că zeul agitat este nimeni altul decât „Nabu care din Borsippa sosește; este cel ce vine să se intereseze de binele tatălui său care este închis”. În scenă apar și alți actori; „ei sunt oamenii care pe străzi grabnic trec; îl caută pe Bel, întrebând «Unde e ținut Bel captiv?»”. Textul mai afirmă că „după ce Bel a intrat în munte, orașul s-a umplut de tumult’ și chiar „din cauza lui au izbucnit lupte interne”. Își face intrarea și Sarpanit, soția lui Marduk. Este întâmpinată de un mesager „care plânge în față-i, spunând «Pe Munte l-au dus»”, apoi îi arată hainele zeului: „Acestea sunt straiele lui, pe care i le-au luat’, în locul lor Marduk „cu un Veșmânt de osândă a fost gătit’. În acel moment, spectatorilor li se arată o cârpă, spunându-li-se: „Aceasta înseamnă: în sicriu se află”. Sarpanit se duce la „Munte”, unde găsește o mulțime de oameni care jlesc:*

„Aceștia sunt cei care lamentează

După ce zeii l-au ferecat,

Despărțindu-l de cei vii.

În Casa Captivității,

Departa de soare și lumină,

L-au aruncat în temniță”.

Marduk este declarat mort, însă Sarpanit face apel la marii zei: „Dă-i viață lui Bei”. Alături de ea apar preoți, mesageri și un cititor în stele, ce recită rugăciuni. „*Readuceți-l pe Bel la viață*”, imploră aceștia. Deodată, actorul care juca rolul lui Marduk spune: „*Nu am păcătuit! Nu voi fi zdrobit!*”. El anunță că a avut parte de recurs și a fost achitat. În acest caz, cine era adevăratul vinovat?

Atenția publicului este îndreptată către un stâlp; „este stâlpul ușii lui Sarpanit din Babilon”. Spectatorii sunt anunțați că zeul vinovat a fost prins și chiar îi zăresc capul prin usa deschisă; „acela e capul răufăcătorului, pe care îl vor lovi și ucide”. Nabu „revine din

Borsippa; soseste și stă în fata răufăcătorului, privindu-l'. Nu ni se

*divulgă identitatea vinovatului, însă Nabu susține că l-a văzut în compania lui Marduk. „Acesta e păcătosul”, spune el. Preoții îl înșfacă pe Răufăcător și îlucid. „Cel al căruia a fost păcatul” este pus într-un cosciug. Astfel, aflăm că Nabu / Enoh este cel care l-a convins pe judecătorii de nevinovăția lui Marduk. „Răufăcătorul” văzut în compania lui Marduk, care a fost arestat și „ucis”, nu poate fi decât Enki, așa cum relevă textul *Cânt cântarea Mamei Zeilor*. Ce a putut declara Enoh încât Marduk să fie eliberat iar Enki pedepsit? Un singur lucru ar fi putut schimba lucrurile: mărturisirea că nu Marduk a fost liderul Veghetorilor în cel de-al doilea război al zeilor, așa cum se credea, ci Enki, adevăratul conducător din umbră.*

în continuarea misterului teatral, Sarpanit reapare, spălându-se pe mâini cu apă pură, „pe care o aduc după ce Răufăcătorul a fost luat”. În „toate locurile sacre ale lui Bel” se aprind făclii. Se face apel la zeul suprem iar supremația lui Ninurta este proclamată, probabil pentru a alunga temerile că Marduk, odată eliberat, ar putea căuta supremația planetei. Gula, soția lui Ninurta, îi trimite lui Sarpanit haine noi și sandale pentru Marduk. Este adus și carul acestuia. Sarpanit însă e nedumerită: „cum îi pot da drumul celui care nu mai poate ieși?”. Mesagerul divin Nusku o lămurește, explicându-i că Marduk va trece prin Sabad („deschiderea dăltuită de sus”), care este

„O ușă-put pe care zeii o vor sfredeli;

Vârtejurile ei o vor ridica, în sălasul lui vor intra din nou (...)

La vârtejurile scobiturii, în interior,

O ușă prin răsucire vor sfredeli;

Apropiindu-se, prin mijlocul ei vor pătrunde”.

în anul 820, când oamenii califului Al-Mamoon au intrat în Marea Piramidă, au săpat un tunel fără nicio direcție. Abia după ce au auzit o piatră căzând undeva în interior au

îndreptat tunelul spre direcția sunetului, ajungând

lastfel la Pasajul Descendent. Piatra care căzuse le-a dezvăluit dopul de granit, ce ascundea gura Pasajului Ascendent. Oamenii califului și-au croit drum prin piatra de var din jurul lor, descoperind Pasajul Ascendent și zonele superioare ale piramidei. Eliberând Pasajul de resturi de calcar, care alunecaseră până la locurile de granit, arabii au ajuns la intersecția cu Marea Galerie și un Pasaj Orizontal, la capătul căruia se afla încăperea ce a fost numită ulterior Camera Reginei. Deoarece camera era goală, s-au întors prin Pasajul Orizontal până la intersecția pasajelor. Au intrat în Marea Galerie, ce era acoperită de un praf alb, au trecut prin Antecameră și au ajuns în încăperea numită mai târziu Camera Regelui. În aceeași intersecție, arabii au găsit un put vertical, despre care au presupus că este o fântână. Coborând aproximativ șaptezeci de metri prin put, ei au ajuns într-o sălită de doi metri, ce făcea legătura cu Pasajul Descendent. Deschizătura dintre această sălită și Pasajul Descendent era blocată și acoperită, oamenii califului fiind cei care au spart-o. Deși s-a descoperit că Putul Fântânii a fost săpat de jos în sus, nimeni nu a reușit să ofere o explicație plauzibilă în legătură cu scopul lui. Misterul teatral *Moartea și învierea lui Bel-Marduk* susține că fiul lui Enki a fost eliberat din Marea Piramidă. Pentru a obține accesul în camerele și galeriile superioare în primul rând

era necesar ca salvatorii să sape un tunel. Acesta este așa-numitul „Put al Fântânii”, despre care nimeni până acum nu a reușit să ofere o explicație plauzibilă a rolului său. Misterul teatral explică foarte clar modalitatea de salvare a lui Marduk, printr-o „*usă-put*”

pe care zeii o vor sfredeli: vârtejurile ei o vor ridica, în sălasul lui vor intra din nou". 711 • N
 urcând prin acest „put” salvatorul era în
 nevoi să îndepărteze piatra de rampă în
 forma de ic, care însă nu putea fi mișcată din
 loc. În locul ei se găsește o gaură, cei care au
 studiat-o folosind cuvintele „explozie” și „spulberare”
 pentru a o descrie. Spărtura avea înfățișarea unei explozii sub efectul
 unei forte zdrobitoare dinăuntru”. Scria Adam Rutherford în
 Pyramidology. Fragmentele blocului de calcar au
 alunecat în josul Pasajului Ascendent, până la
 dopurile de granit, acolo unde au fost
 descoperite de oamenii lui Al Mamoon. De
 asemenea, explozia a acoperit Marea Galerie
 cu praful alb și fin pe care arabil l-au
 descoperit pe pardoseala, acesta fiind dovada
 clară a unei explozii. Salvatorii l-au scos pe
 Marduk prin acest drum, acoperind apoi din
 nou intrarea din Pasajul Descendent, așa cum
 a fost găsită de oamenii lui Al Mamoon. După
 ce a fost eliberat Marduk a fost trimis în exil,
 așa cum se plânge chiar el într-un text, unde
 susține că a fost exilat timp de douăzeci și
 patru de ani în țara Hatti. Și astfel s-a așezat
 în sfârșit pacea pe Pământ, și astfel s-a așezat
 mileniul de lupte, suferință și distrugere. Însă
 orice lucru bun se sfârșește la un moment
 dat...

27. Staraate

„Poartă a Marilor Porți ale Sferelor, deschide-mi-te! Stăpâne al Igigi, deschide-mi Poarta!
 Stăpâne al Annunaki, deschide-mi Poarta către Stele!” (Necronomicon)

Pentru a înțelege nu doar cum au fugit Enki, Marduk și Istar de furia lui Enlil la finalul celui
 de-al doilea mare război al zeilor, ci și adevărata istorie a Pământului, trebuie să dăm
 timpul înapoi, până la momentul sosirii Veghetorilor pe Terra. Cum au ajuns Enki și ai lui pe
 planeta noastră? „Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer”, spunea Iisus în
Evangelia după Luca. Cea mai logică variantă este că au fost transportați cu o navă,
 pentru a confirma cuvintele lui Iisus. Însă, din păcate pentru el, nu există niciun mit care să
 sugereze acest lucru. Popoarele din Mesopotamia credeau că se putea ajunge în grădina
 zeilor printr-un tunel întunecat din muntele Masu, a cărui poartă era păzită de „oameni-
 scorpion”. Pentru scandinavii, lumea zeilor (Asgard) era legată de Pământ (Midgard) printr-
 un pod păzit de zeul Heimdall. Tot pe un pod, numit Ukibashi (păzit, de asemenea, de un
 zeu uriaș), coborau zeii japonezilor din cer pe Pământ. Istar nu s-a imbarcat într-o navă
 pentru a ajunge în „lumea de jos”, ci a trecut prin șapte porți, de asemenea păzite. În
Cartea egipteană a morților se spune că, pentru a ajunge în regatul lui Osiris, sufletul
 trebuie să treacă prin mai multe porți păzite de demoni.

Acest „tunel”, „pod / punte” sau „poartă”, ce leagă lumea noastră de a zeilor, ne

duce cu gândul la un portal ce face legătura între două planete sau, mai bine zis, o „poartă stelară”. Indienii Zuni din Mexic chiar consideră că zeii lor, Kachinas, au venit din stele printr-un portal special, numit Sipapu. Există o tăblită sumeriană care îl înfățișează pe Enki într-un astfel de portal, păzit de două ființe cu aspect înfricoșător (oameni-scorpion?). Alături se află Anu, cu mâinile în sân, expresia fetei sale denotând o oarecare aversiune față de fiul său. E posibil ca această tăblită să prezinte chiar momentul exilării lui Enki pe Pământ. Pictura *Gonirea din Eden* din 1445 a lui Giovanni di Paolo înfățișează, de asemenea, un astfel de portal, prin

care sunt goiți Adam și Eva. În formă de cerc și ținut de Dumnezeu, portalul are pe margini niște simboluri. În interiorul său se observă o altă lume, cu un peisaj stâncos, diferit de cel din grădina, plin de vegetație. Așadar, pentru acest pictor, Adam și Eva au fost izgoți printr-o „poartă stelară”, întocmai ca Enki în tăblita sumeriană. Același Giovanni di Paolo a desenat un portal asemănător, în care se află zeul roman Mercur. În plus, nenumărate picturi religioase îl înfățișează pe Iisus într-un fel de cerc, susținut de îngeri. O astfel de pictură este *Judecata Finală* a lui Giotto, realizată în 1305. În *Tobias și Raphael*, Rembrandt a pictat, la rândul său, ceea ce poate fi considerat o „poartă stelară”. Indienii îl înfățișează de multe ori în sculpturi pe zeul Siva într-un cerc straniu. Iar Siva este numele dat de indieni lui Enki. La Val Camonica (în Italia), într-un desen rupestru din :ă creatură, asemănătoare extraterestrilor cenușii,

epoca de piatră se poate vedea o ciu

aflată

într-un cerc, pe marginea căruia se află alte ființe ciudate, oameni și broaște țestoase. Nu lipsesc din imagine șerpilor și luna, simboluri ale lui Enki, alături de câteva stele. Pe o stelă sumeriană este sculptat zeul Ninurta în interiorul unei porți ce are pe margini niște simboluri necunoscute. Acest zeu ce poartă ceas la mână, cercel în ureche și un medalion în formă de cruce la gât, apasă cu degetul pe marginea porții, acolo unde probabil se află un buton. O sculptură izbitor de asemănătoare s-a descoperit pe continentul american, în care un zeu Anasazi se află într-o poartă asemănătoare cu cea a lui Ninurta. Poarta are aceeași formă și simboluri localizate în aceeași poziție ca și cea sumeriană. La fel ca Ninurta, și acest zeu are ceas la mână și medalion la gât. Spre deosebire de omologul său sumerian, zeul Anasazi poartă o cască în formă de animal, din care iese un tub ce se prinde undeva în spate. La 800 de mile sud-est de Lima, în Peru, aproape de țărmul lacului Titicaca, se află Puerta de Mayu („poarta zeilor”). Conform legendelor inca, primul rege, Amaru Muru, a călătorit prin acea poartă, folosind un dispozitiv special pentru a activa usa, transformând roca

solidă într-o „poartă stelară”. Dispozitivul era un disc de aur care a căzut din cer. După ce a pășit prin poartă, Amaru Muru nu s-a mai întors niciodată. Legende susțin că și regele, cunoscut ca și „fratele spațiului”, a venit din alte lumi. Din lacul Titicaca, aflat în apropiere de acest loc, au fost văzute des ieșind OZN-uri, dar și umanoizi înalți, cu pielea albă.

O călătorie de genul teleportării este posibilă, lucru demonstrat de cercetătorii de la institutul Max Planck, care

„Aramu Muru din peru dematerializat particule subatomice și le-au materializat în altă parte. Dacă într-adevăr există o astfel de poartă, unde se află? Anticii considerau că, la un moment dat, se găsea în Babilon, numit de akkadieni Babil și de evrei Babei, care înseamnă „poarta zeilor”, orașul lui Marduk, fiul lui Enki. Potrivit tradiției, E-Saggila, templul lui Marduk, a fost construit întâi în orașul Eridu, având forma unui ziggurat, fiind numit „palatul Cerului și al Pământului”. Zeii au înălțat acest templu după ce Marduk a ucis-o pe Tiamat. Alături de E-Saggila, în Babilon a existat un ziggurat de origine necunoscută, datând dinaintea babilonienilor, restaurat de regele Nabopolassar (625-605 î.Hr.), întemeietorul dinastiilor caldeene, și de fiul său, Nabucodonosor II (605-562 î.Hr.), ce a impus hegemonia Noului Babilon în Orientul Apropiat. Herodot scria că acest ziggurat uriaș, numit Etemenanki sau Turnul Babei, era compus din șapte etaje, avea formă piramidală, cu baza descrescătoare spre vârf. Ultimul etaj era realizat din cărămizi acoperite cu un email albastru strălucitor, ce crea impresia că turnul se pierde în nesfârșirea cerului. Primul care a început restaurarea

zigguratului, regele Nabopalassar, declara într-o inscripție: „*în acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babei, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer.*” Fiul acestuia, Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.Hr.), care a terminat reconstrucția turnului, completa: „*zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul. Am luat o prăjină și eu însumi am*

măsurat dimensiunile. Pentru Marduk, stăpânul meu, m-am umilit și mi-am scos tunica, însemnând rangului regal, și am cărat pe umerii mei pământ și cărămizi. În ceea ce-l privește pe Nabucodonosor, fiul meu prim-născut, cel mai drag inimii mele, l-am pus să care

mei." Se spune că tot Na

mortar, prinosuri de vin și untdelemn, asemeni supușilor al II-lea a construit una dintre cele șapte minuni ale

„Gonirea din Eden” de Giovanni di

paolo (1445) |

Babeii a rezistat

până când, în 482 î.Hr., Babilonul, aflat sub ocupație persană, s-a răsculat împotriva cuceritorilor. Împăratul Xerxes a înăbușit revolta și a dăruit parțial monumentul. În 331 î.Hr., Alexandru Macedon a vrut să restaureze turnul, dar n-a apucat să-și finalizeze proiectul, murind de friguri. Mai târziu, edificiul a servit drept carieră pentru construcțiile din jur. A fost redus până la fundații, peste care a fost ridicată o clădire. Până în secolul trecut, omeneirea a uitat adevăratul aspect al zigguratului. Pictorii renașcențiști și l-au imaginat rotund, celebră fiind pictura lui Brueghel, care a servit ca model pentru clădirea Parlamentului European de la Strasbourg. Ruinele turnului au fost descoperite în 1913 de arheologii germani Róbert Koldewey, iar în 1980, fotografia fundației, realizată de un satelit sovietic, a arătat că edificiul a fost pătrat. Latura bazei are de 91,55 metri și era conceput din șapte trunchiuri de piramidă, etajele retrăgându-se succesiv. În interior se aflau trei scări: două laterale și una centrală, perpendiculară pe structura fundației, întocmai așa cum îl descriese Herodot.

Părintele istoriei susține că zeul Marduk își făcea apariția în fiecare an la ultimul etaj al zigguratului Etemenanki, acolo unde îl aștepta de fiecare dată câte o virgină, care îi devenea mireasă pentru o noapte. Dacă Babilon era „poarta zeilor” iar Marduk apărea în vârful Turnului Babeii, e posibil ca acest ziggurat să fi fost „poarta stelară”. Numele turnului, Etemenanki, înseamnă în sumeriană „casa în care se întâlnesc Cerul și Pământul”, o descriere perfectă a unui dispozitiv de transport între două planete. Forma zigguratului este

Desen rupestre din

cea a unei scări, iar anticii ne-au lăsat numeroase descrieri ale unor „scări” cu ajutorul cărora se putea ajunge de pe Pământ în Cer ori viceversa. în *Biblie*, în capitolul 28 al cărții *Facerii*, Iacov a visat „o scară sprijinită pe pământ, care „cu vârful atinge cerul; iar îngerii ai lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea”, în vârful scării i s-a arătat Dumnezeu, care i-a spus că îi lasă moștenire lui și urmașilor săi acel pământ. Trezindu-se din somn, Iacov și-a spus: „Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului!” Apoi a schimbat denumirea acelui loc din Luz în Betel („casa Domnului”). Din acest loc, mult mai târziu, profetul Mie

a fost ridicat la cer de către „c Val Canonica arul Domnului”.

Despre această „scară spre Cer”, Textele piramidelor spun că este „o scară pentru atingerea înălțimilor. Treptele sale sunt descrise ca „trepte spre cer, care sunt întinse pentru ca regele să poată urca la cet. Enunțul 478, în care se amintește de zeița Isis ca

personificare a scării, afirmă: „Pentru orice spirit sau zeu care mă va ajuta când urc la ceruri pe scara zeilor; oasele mele sunt adunate pentru mine, membrele mele sunt adunate pentru mine și urc către cer în prezenta zeului scăriș”. Un alt enunț din Textele Piramidelor spune: „O scară

este împletită de Ra înaintea lui Osiris, o
scară este împletită de Horus în fata tatălui
său Osiris când merge către spirite, unul de o
parte, celălalt de cealaltă parte, iar eu mă
aflu între ei". Tot în aceste texte se găsește o rugăciune pentru permiterea
accesului faraonului Pepi I la „scara divină”:

„Slavă tie, Scară divină,

Slavă tie, Scară a lui Seth.

Dreaptă să stai, scară a zeilor,

Dreaptă să stai, scară a lui Seth

Dreaptă să stai, scară a lui Horus

Cu care Osiris a ajuns în Cer...

Zeu al Scării

Cui îi vei da tu Scara zeilor?

Cui îi vei da tu Scara lui Seth,

Ca Pepi să urce și el la Cer,

Lui Ra ca servitor să-i slujească?

Fă ca scara zeilor să-i fie și lui Pepi dată,

Fă ca scara lui Seth lui Pepi să îi fie dată Ca Pepi să urce la Cer în ea.”

Cartea egipteană a morților spune că demonii au scări pentru urcat la cer, însă Pământul este locul lor preferat. Tot aici, în drumul său, decedatul ajunge la un moment dat la un obiect numit „Cel care te urcă la cer”, despre care se spune că este „*cel care l-a purtat pe Seth la cer*”. Unele texte sugerează că însuși Ra pregătește acest obiect, pentru „*ca regele să se poată urca la cer*”, iar în altele fiind vorba despre alți zei. Această scară este ilustrată în forma unui turn înalt cu trepte, numit de egipteni „*djed*”, un obiect asociat îndeaproape cu Osiris, ce are uneori în vârf un „*ankh*”, simbolul vieții. Într-un final, defunctului i se deschidea poarta, acesta exclamând:

„Poarta Cerului s-a deschis!

Poarta Pământului s-a deschis!

Deschizătura ferestrei cerului s-a deschis!

Scara spre Cer s-a deschis,

Treptele luminii acum se văd...

Poarta dublă a Cerului s-a deschis.

Poarta dublă a lui Khehhu s-a deschis

Conform *Coranului*, îngerul Găbriel l-a dus pe Mohammed de la Mecca la Ierusalim, apoi l-a ridicat la ceruri, urcându-l pe o „scară a luminii”. Trecând prin cele șapte Ceruri, Mohammed a ajuns înaintea lui Allah. După ce a primit poruncile divine, profetul a fost adus înapoi pe Pământ, cu ajutorul aceleiași scări.

În *Gyeirap* este scris că șapte zei ai luminii au coborât pe Pământ pe scara cerului. Tot în număr de șapte sunt acele făpturi „ca niște oameni albi” care, conform *Cărții lui Enoh*, l-au ridicat pe Enoh „departe de neamurile Pământului”, ducându-l într-un loc înalt, unde era un turn mare și coline joase. Să fie acel loc Babilonul? Iar acele făpturi să fie cei șapte mari zei ai cerului, adorați de babilonieni?

„Primum Mobile” de Giovanni

di Paolo

Numele akkadiano-babilonian pentru ziggurat era „*zukuratu*” („tubul sfântului duh”).

Sumerienii îl numeau „*es*”, cuvânt care se traduce prin „funie”. În *Cartea egipteană a morților*, ajuns în zona a șasea (asociată cu Osiris), decedatul, care caută „poarta spre Cer”, întâlnește doisprezece zei ce „*tin funia în Duat*” și doisprezece ce „*măsoară coarda*”. Pentru tibetani, acum trei mii de ani, înțeleptul Shenrab Miwo (care a fondat tradiția Bon) a alunecat pe o frânghie din cer, direct pe vârful muntelui Kailash. Iar prințul indian exilat, numit Nyathri Tsenpo („rege al cărui tron a fost purtat pe umeri”), ce a devenit regele celor șase clanuri tibetane, putea oricând să ajungă în lumea zeilor datorită unei frânghii de lumină care îl lega de cer.

Dacă zigguratul Etemenanki din Babilon era într-adevăr o „poartă stelară”, cine l-a construit și cum a ajuns în ruine? Povestea Turnului Babei a fost consemnată de preotul babilonian Berossus în secolul al III-lea î.Hr., de istoricul Alexandru Polyhistor în secolul I î.Hr. și de istoricul grec Hestaeus. Însă *Biblia* ne oferă cea mai cunoscută variantă de răspuns. În capitolul 11 din *Facerea* ni se spune că, pe vremea când „*era în tot pământul o singură limbă*”, oamenii de la răsărit s-au oprit în Sumer și au început să construiască un oraș și un turn „*al cărui vârf să ajungă la cer*”. Care era motivul construirii unui asemenea colos? „*Să ne facem faimă înainte de a ne împrăștia pe fața a tot pământul!*”, au spus ei. După ce au început lucrul „*s-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor*” și a spus: „*lăta, toți sunt de un neam și o limbă au și iată ce s-au apucat să facă și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gând să facă. Haidem, dar, să ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul*”. l-a împrăștiat pe oamenii care au renunțat la a mai construi și „*de aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului*.” Un turn în Babilon care să atingă cerul nu poate fi decât zigguratul Etemenanki, al cărui ultim etaj acoperit cu un email albastru strălucitor crea această iluzie, după cum povestea Herodot. Însă povestea biblică, în loc să ofere răspunsuri, pare a fi inventată pentru a ascunde adevărul. Nu pare prea veridic faptul că, acum câteva milenii, un grup de oameni se credea în stare să construiască un colos care să atingă cerul, făcând această muncă titanică doar pentru celebritate. Iar o ființă superioară, aparent fără niciun motiv, s-a arătat deranjată de acest lucru și s-a hotărât să-i sperie pe oameni. Ba, mai mult, să le și amestece limbile. Nu se spune nimic despre vreo „poartă stelară” și nici cine erau acei oameni. Dar poate că răspunsul se găsește în alte părți...

v^{iva} Călugărul Diego Duran, născut în 1537, scria în *Historia de las Indias de Nueva Espana* că indienii bătrâni din America i-au povestit despre „*bărbați înalți cât muntele care au apărut și au pus stăpânire pe țară*”. Acești uriași au hotărât să construiască un turn înalt până la cer, pentru a ajunge la Soare. Această relatare fiind foarte asemănătoare cu cea biblică, este foarte puțin probabil să se fi întâmplat același eveniment în două locuri diferite. Cel mai probabil, acei indieni au aflat povestea din același loc ca și evreii, adică Babilonul. Există o mare deosebire între legenda indienilor și cea biblică, ce ne poate conduce spre aflarea adevărului: constructorii turnului nu erau simpli oameni, ci unii „*înalți cât muntele*”. Si după cum ne transmit anticii, zeii erau de statură uriașă.

Cine erau acei zei? Răspunsul ni-l oferă un mit mesopotamian, care susține că, în urmă cu foarte mult timp, Marduk le-a cerut supușilor săi să ridice un turn până la cer. Enlil nu a fost de acord cu acest lucru și a dărâmat turnul, încurcând totodată limbile supușilor lui Marduk. Într-o stelă aflată în prezent la muzeul Louvre din Paris, realizată prin 2.300 î.Hr. de Naram-Sin, regele Acadului, chiar e înfățișat un zeu uriaș ce strivește mulți oameni adunați lângă un turn. Acum, când știm personajele implicate în această poveste, putem stabili adevărul din spatele ei.

Cel care a comandat construirea turnului era Marduk. Tot el este cel care le-a cerut regilor Nabopalassar și Nabucodonosor II să-l refacă. Dacă acest turn era într-adevăr o „poartă stelară”, Marduk și familia sa aveau nevoie de el pentru a se întoarce acasă, pe planeta-mamă. Miturile hitite susțin că misiunea lui Marduk era de a ataca tărâmul celest al zeilor. Însă Enlil, cel trimis pe Pământ pentru a-i supraveghea pe exilați, nu le putea permite să-și părăsească închisoarea. Prin urmare le-a distrus turnul, adică „poarta stelară” pe care tocmai o construiau.

A fost într-adevăr construit Turnul Babei în Babilon? Se pare că nu. Babilonienii spuneau că, după ce Marduk a ucis-o pe Tiamat, zeii i-au construit un ziggurat în Eridu, orașul lui Enki, asemănător cu Etemenanki. Aspectul identic cu cel din Babilon și denumirea „palatul Cerului și al Pământului” ne fac să credem că era vorba tot despre o „poartă stelară”. Zigguratul din Eridu este mult mai vechi decât cel din Babilon, iar ruinele acestuia au relevat faptul că nu a fost niciodată terminat, construcția sa oprindu-se brusc, din motive necunoscute. Să nu uităm că *Biblia* susține că Domnul i-a împrăștiat pe constructorii turnului Babei înainte ca aceștia să-și termine opera. Unii dintre autorii babilonieni, care au scris în limba greacă, precum preotul Berossus, au înlocuit în lista regilor antediluvieni numele Eridu cu Babilon. Ambele orașe aveau temple numite E-Sagila iar unul dintre titlurile orașului Eridu era Nunki („locul măreț”), care mai târziu a devenit un titlu al Babilonului. Prin urmare, putem concluziona că Turnul Babei original a fost construit în orașul lui Enki, Eridu, dar și că Marduk a ridicat Babilonul ca o copie a orașului tatălui său, unde a clădit și o nouă Poartă.

Dar dacă erau capabili să construiască o astfel de „poartă stelară” pentru a evada, de ce Veghetorii nu au construit-o mai devreme? Se pare că Poarta avea nevoie de o componentă importantă, un dispozitiv care să o activeze. Acel dispozitiv nu exista în momentul sosirii Veghetorilor pe Pământ, ci a fost adus de Enlil în momentul în care s-a înscăunat pe tronul Terrei, alături de „A77e”-urile pe care zeul le păzea cu strășnicie în templul său din Nippur. Prin urmare, exilații erau nevoiți nu doar să-și construiască un turn, ci și să-i fure lui Enlil dispozitivul de activare a Porții.

IIIIIIIBIIUTEAșa cum ne-au obișnuit, sumerienii au consemnat și acest eveniment. În *Mitul lui Zu*, pasărea Zu a venit într-o zi în palatul lui Enlil. La un moment dat, zeul și-a lăsat singur musafirlor și a plecat să facă baie. Profitând de moment, Zu, care într-un basoreliev din Mesopotamia apare ca un cocos demonic cu al treilea ochi în frunte, i-a furat sceptrul și alte câteva obiecte, luându-și zborul cu cea mai mare viteză. Observând că i-au dispărut lucrurile, Enlil le-a cerut zeilor să plece după hot și să i le recupereze. Însă nimeni nu a avut curajul să facă acest lucru, în afară de Ninurta, fiul lui Enlil. Acesta și-a luat zborul în „pasărea” sa neagră, l-a ajuns din urmă pe Zu și, după o luptă crâncenă, l-a învins. Apoi a recuperat lucrurile furate și i le-a înapoiat tatălui său. Pentru această victorie a fost laudat de toți zeii, care i-au oferit epitetul „eroul”.

Cine era acest Zu? Numele său înseamnă în sumeriană „înțelepciune”. Mai era numit Anzu sau Enzu, care se traduc prin „înțelepciunea cerului” sau „domnul înțelepciunii”. Acesta nu putea fi decât zeul înțelepciunii, Enki. Numele akkadian al zeului lunii, Sin, provine din Enzu. Cum în sumeriană silabele unui cuvânt își puteau schimba locul fără ca respectivul cuvânt să-și piardă sensul, Enzu a devenit Zuen sau Suen, nume din care a derivat Sin. Iar acesta, numit Nanna de sumerienii, era tot Enki. Enlil nu ar fi plecat să facă baie, lăsând un străin singur în casă, cu toate „me”-urile la dispoziție. Ar fi făcut asta doar în prezenta unui apropiat, a unei rude. Al treilea ochi al lui Zu ne duce cu gândul la Siva al indienilor, singurul zeu reprezentat cu al treilea ochi, care este nimeni altul decât Enki. Până și din frica zeilor din tabăra lui Enlil de a-l înfrunța înțelegem că Zu nu era un oarecare, ci un războinic feroce, deosebit de puternic. De fapt era cel mai puternic dușman pe care l-au întâlnit vreodată, conducătorul exilaților.

Ce a încercat să fure Enki? În casa lui Enlil din Nippur, în templul Ekur („casa ca un munte”), printre multele obiecte de preț se afla unul numit Duranki. Deși cercetătorii nu au reușit până acum să identifice acest obiect, putem încerca să dezlegăm misterul. În sumeriană, Duranki înseamnă „puntea dintre Cer și Pământ”. Prin urmare, era un dispozitiv care făcea legătura dintre planeta noastră și cea a zeilor, adică unul care activa „poarta stelară”. Probabil este vorba despre acel „disc de aur” folosit de Amaru Muru pentru a deschide „poarta spre Cer”.

Paoio Acum pare să se fi făcut lumină în povestea Turnului Babel. Încercând să evadeze de

pe planeta pe care a fost exilat, Enki i-a cerut fiului său să construiască o „poartă stelară” în orașul lor, Eridu. În timp ce „poarta” se construia, Enki a reușit să-i fure fratelui său dispozitivul care o activa. Intuind planul de evadare, Enlil și-a trimis fiul, pe Ninurta, să recupereze dispozitivul, în timp ce el a distrus „poarta”. De aceea sumerienii îl numeau de multe ori „cel care a despărțit Cerul (An) de Pământ (Ki)”. Nu există niciun mit care să susțină că Enlil a provocat divorțul celor două divinități, cum nu există nicio posibilitate logică să fi reușit la propriu să despărțea cerul de Pământ. Cu toate astea, acea afirmație a fost interpretată ca referindu-se la cauzarea despărțirii celor două divinități, deși în realitate se referă doar la distrugerea „porții stelare”, rupând astfel legătura dintre planeta noastră și a zeilor. Legenda hitită *Regatul din ceruri* chiar afirmă că, pentru a-l învinge pe Ulli-Kummi, Teshub a primit din partea Consiliului Zeilor „*lancea de aramă, cu care Cerul a fost despărțit de Pământ*”. Adică arma cu care Enlil a distrus „poarta stelară” din Babilon.

Distrus în Eridu și reconstruit de câteva ori în Babilon, Turnul Babei și-a confirmat rolul de „poartă”, făcând o ultimă călătorie, de această dată nu doar în spațiu, ci și în timp. Pe 16 martie 1905, aflat la Uruk, germanul Helmuth Müller a văzut un ziggurat imens, format din șapte etaje piramidale de piatră, cel de la bază având latura de aproape un kilometru. Vârful zigguratului părea sculptat în azurul cerului. După un timp, imaginea a dispărut treptat. Turnul văzut de Müller poate fi zigguratul Etemenanki, potrivit-se perfect atât cu descrierea lui Herodot, cât și cu imaginea captată de satelitul sovietic în 1980. Pe lângă faptul că turnul a fost văzut în Uruk, nu în Babilon, și a apărut din neant, dispărând la fel, rămâne o mare problemă: a fost văzut cu opt ani înainte să fie descoperit. Iar Robert Koldewey a dezgropat doar niste ruine, pe când Helmuth Müller a văzut Turnul așa cum arăta acum mai bine de două milenii și jumătate. Să fie vorba despre o „fantomă” a turnului? Sau cineva, acum foarte mult timp, l-a folosit ca pe o poartă în timp, ajungând în viitor? Dacă Turnul Babei ar fi realizat o călătorie în timp, nu poate fi vorba despre cel din Babilon. Distanța mult prea mare dintre cele două orașe împiedică acest lucru. Însă Eridu se afla mult mai aproape de Uruk și putem presupune că, într-o anumită perioadă din trecut, turnul din Eridu putea fi zărit din locul pe care mai târziu s-a ridicat orașul Uruk. Se pare că, deși Turnul Babei a fost distrus, alte „porți stelare” au fost construite. În *Rig-Veda* se spune că totți cei care părăsesc Pământul se opresc pe Lună, care este poarta lumii cerești. Doar cine răspunde la întrebările ei este autorizat să meargă mai departe. Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, Poarta a fost construită pe Lună, probabil în timpul celui de-al doilea război al zeilor, de către Enlil. Să nu uităm de Puerta de Mayu din Peru, folosită de Amaru Muru pentru a părăsi Terra. Si totuși cea mai celebră astfel de poartă se află sub ochii noștri din cele mai vechi timpuri...

Turnul Babei a servit ca model pentru construirea zigguratelor, ce au dus la apariția piramidelor în trepte atât de des întâlnite în întreaga lume. De la acestea s-a ajuns la piramidele cu vârf. Prin construirea lor, strămoșii noștri încercau să creeze „porți” prin care să ajungă la zei. Urmand exemplul lui Osiris, faraonii se înmormântau în piramide pentru a trece prin „poarta stelară”. Niste texte egiptene liturgice antice arată că piramidele au fost considerate dispozitive menite să „deschidă înături ușile firmamentului și să făurească un drum” pentru ca faraonul decedat să poată „urca în compania zeilor”. Corpul decedatului era mumificat, pentru a fi conservat până când respectivul va ajunge în lumea zeilor, care urmau să îi pună sufletul în trup, la fel cum au procedat Isis și Anubis cu Osiris. Cine i-a învățat pe oameni acest lucru? Nimeni alții decât zeii. Anubis este cel care a inventat îmbălsămarea, pe care le-a transmis-o preoților egipteni.

Deși în toată lumea se construiau piramide în trepte, egiptenii (și alte popoare după ei) au trecut la un model îmbunătățit, cu vârf ascuțit și laturi triunghiulare, netede. Dacă toate piramidele în trepte și zigguratele erau copii ale „porții zeilor”, Turnul Babei, egiptenii nu ar fi schimbat tiparul construcțiilor decât dacă ar fi avut un alt model, de asemenea, „divin”. Iar acel model nu poate fi decât Marea Piramidă de la Gizeh, cea mai veche din lume. Thomas Yeates chiar scria în 1833 că „Marea Piramidă a urmat curând Turnului Babei, având aceeași origine comună”.

De mii de ani, acest colos înflăcărează imaginația oamenilor și creează încontinuu controverse. Egiptologii conservatori încearcă din răspuseri să demonstreze că a fost construită de oameni, deși nu există nicio modalitate logică în care ar fi putut fi clădită de egiptenii de acum cinci milenii. În timp ce alte piramide și temple au pereții plini de hieroglife ce descriu scopul lor, Marea Piramidă nu are nici măcar unul și-a atribuit meritul de a-i fi autor? Egiptologii se încăpățânează să-i atribuiască faraonului Kheops acest merit, induși în eroare de consemnările lui Herodot. Însă în 1850, în ruinele templului Isis, a fost găsită o stelă ce se află astăzi la Muzeul Egiptean de la Cairo. Inscripția de pe stelă spune că faraonul Kheops a pus temeliele „casei lui Isis, stăpâna piramidei, lângă casa sfinxului”. Dacă Kheops o numea pe Isis „stăpâna piramidei”, acest lucru demonstrează că

respectiva construcție exista deja în timpul respectivului faraon. În plus, stela confirmă și existența Sfinxului în acea perioadă. Dar dacă nu oamenii au realizat Marea Piramidă, atunci cine? Și cum?

În 1979, la Grenoble (Franța), la cel de-al doilea Congres internațional al egiptologilor, chimistul petrograf doctor Klemm a uimit asistenta cu cercetările sale. A analizat 20 de probe petrografice diferite din Marea

Piramidă și a constatat că fiecare piatră provenea din altă zonă a Egiptului. Deși un bloc de granit este în mod normal omogen în densitate, rocile cercetate de el erau mai dense în partea de jos decât în cea de sus. În plus, conțineau prea multe bule de aer. Cu cinci ani înainte, Stanford Research Institute din California a efectuat împreună cu oameni de știință de la Universitatea Ain-Shams din Cairo măsurători electromagnetice la Marea Piramidă. Rezultatele au fost haotice, unde de înaltă frecvență fiind complet absorbite de rocă. De unde rezultă că blocurile piramidei conțineau mai multă umiditate decât roca naturală. În urma calculelor făcute de computer a rezultat că piramida conținea câteva milioane de litri de apă. Profesorul Joseph Davidovits a concluzionat: *„Blocurile sunt artificiale”*. Același profesor, examinând la microscop probe petrografice din Marea Piramidă, a detectat urme de păr omenesc și chiar un fir întreg, lung de 21 de centimetri. Toate acestea demonstrează că blocurile de piatră, din care este formată piramida, au fost create artificial, lucru imposibil de realizat de egiptenii antici. Singurii deținători ai tehnologiei care să le permită realizarea blocurilor de piatră artificială erau extraterestrii, zeii din vechime.

În noiembrie 2010, doctorul Ala Shaheen, șeful departamentului de arheologie al Universității din Cairo, a declarat că ar putea fi adevărată informația precum că extraterestrii au construit celebrele piramide egiptene. Fiind întrebat dacă aceste piramide ar putea conține tehnologii extraterestre sau chiar un OZN în structura sa, dr. Shaheen a fost foarte vag în răspuns și a declarat doar atât: *„Nu pot confirma sau nega acest lucru, dar, în interiorul piramidei se află ceva ce nu aparține lumii noastre”*. Deși delegații la conferința privind arhitectura Egiptului antic au fost șocați de această afirmație, dr. Shaheen a refuzat să facă alte declarații privind legătura extraterestră cu OZN-urile. James Hurtak, unul dintre liderii grupului Lab Nine, care s-a aflat multă vreme în legătură cu nouă entități ce se pretindeau a fi cei nouă mari zei egipteni ai Heliopolisului, scria că Cei Nouă i-au mărturisit că au construit Marea Piramidă ca „poartă stelară”. Dacă este adevărat, atunci se explică tehnologia extraterestră despre care vorbea doctorul Ala Shaheen. La ce anume se referea el? Pentru sumerienii, acel obiect pe care Enki a încercat să îl fure, pentru a activa „poarta stelară” din Babilon, se numea Duranki, adică „puntea dintre Cer și Pământ”. Duranki era depozitat în „centrul celor patru culturi ale lumii”, în casa lui Enlil din Nippur. Însă acest oraș nu se află la mijlocul Pământului, indiferent cum ne-am măsura planeta. Și nici nu avem vreo dovadă că sumerienii ar fi considerat Nippurul ca fiind centrul lumii. Prin urmare, acel obiect aflat în mod obișnuit în Nippur, a ajuns la un moment dat într-un loc aflat într-adevăr în „centrul celor patru culturi ale lumii”. În 1877, scriitorul și teologul Joseph Zeiss a demonstrat că Marea Piramidă din Egipt este construită la intersecția dintre cele mai lungi linii latitudinale și longitudinale. Cu alte cuvinte, la mijlocul planetei noastre. De unde rezultă că acest Duranki a ajuns în Marea Piramidă, confirmând scrierile sumeriene, informațiile primite de James Hurtak dar și descoperirile doctorului Ala Shaheen. Am văzut că, pentru antici, „porțile stelare” aveau paznici, numiți de obicei heruvimi sau sfinci. Statul reprezentând acești sfinci erau postate la intrările în templele sau zigguratele din toată Mesopotamia, „păzindu-le” de intruși. La rândul lor, piramidele de la Gizeh sunt „păzite” de Marele Sfinx, numit de *Cartea Morților* și *Textele Piramidelor* „Marele zeu care deschide porțile Pământului”. Pentru Istoricul Plutarh, cuvântul „sfinx” este pronunția grecească a egipteanului „shespanch”, care înseamnă „statuie vie”. Privirea Sfinxului este îndreptată de-a lungul paralelei de 30 de grade, pe care este construită nu doar Marea Piramidă, ci și orașul Eridu, locul în care exilații au încercat să construiască prima „poartă stelară”. Pe lângă acest gardian de piatră se pare că au existat și alții, conform *Hitat*, o culegere din secolul al XVI-lea, ce cuprinde texte ale cronicarilor coști, alcătuită de Muhammad Al Makrizi (1364-1442). Aici se spune că acela care a construit

piramidele a pus sub fiecare dintre ele un idol, care să se lupte cu posibiii invadatori. Unul „*stătea drept și avea cu el un soi de lance. în jurul creștetului său era încolăcit un șarpe, care se năpustea asupra oricui se apropia de paznic*”. Altul ședea pe un tron, purta de asemenea o lance și avea ochi sclipitori, larg deschiși. Cine îl privea rămănea ca împietrit, neputându-se mișca, până murea. Adică îl paraliza dintr-o privire, la fel ca Medusa grecilor. Paznicul din a treia piramidă trăgea intrușii la el, îi prindea strâns și îi ținea încleștați până își

dădeau duhul. În descrierea acestor „idoli”
 robotizate, asemenea „oamenilor-scorpion”
 din Sumer sau a demonilor din

Cartea egipteană a morților.

De ce zeii au renunțat la modelul zigguratului și au trecut la cel piramidal, pentru a-și construi „porțile stelare”? După James Hurtak, piramidele sunt dispozitive ce captează energia venită din spațiu. Iar una dintre entitățile grupului Lab Nine, numită Tom, spunea că Marea Piramidă era utilizată pentru a aduce pe Pământ „energie” de la alte civilizații. Această uriașă cantitate de energie era captată prin acele coridoare înguste ce pornesc din cele două camere principale, a regelui și a reginei. Robert Bauval a demonstrat că coridorul sudic al camerei reginei este îndreptat către Sirius iar cel nordic spre Kohab din Carul Mic. Coridorul sudic al camerei regelui vizează steaua Zeta din Centura Orion, iar cel nordic este îndreptat spre Alpha Draconis. Aceste coridoare captau energia respectivelor stele, o canalizau în cele două camere principale, redirectionând-o apoi către poarta propriu-zisă, aflată în interiorul piramidei. În Dirga, aflată în templul lui Enlil din Nippur, ce pentru sumerieni se găsea în „centrul celor patru colțuri ale lumii”, erau depozitate prețioasele „tablite ale destinului”, alături de Duranki, „puntea dintre Cer și Pământ”. Așa cum am văzut deja, nu Nippurul se afla în centrul Pământului, ci Marea Piramidă de la Gizeh, construită la intersecția dintre cele mai lungi linii latitudinale și longitudinale. Dirga înseamnă „camera întunecată” sau „camera superioară”, ce ne duce cu gândul la una dintre cele două camere principale ale Marii Piramide. Aceasta era

„Misterioasă ca eterul cel de sus,

Ca Zenitul Cerului.

Printre ale ei embleme...

Stelele îi erau însemn.

ME-ul e dus la perfecțiune.

Cuvintele sale sunt porunci...

Cuvintele lui sunt oracole divine.”

Emblemeale stelelor... Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib nota în *Știri despre*

Egipt și minunile sale că, la ordinul regelui Saurid, în piramide au fost „înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele”. În plus, „în piramida estică (Marea Piramidă) a ordonat să fie reprezentate diferite arcuri de pe cerși planetele (...) Acolo se mai găsesc stele fixe”. Adică ceea ce se găsea în Dirga sumerienilor, care nu era decât una dintre camerele Marii Piramide, un fel de centru de control al „porții stelare”, plin cu hărți celeste. Tot în această cameră se găsea și Duranki, acel „disc de aur” al incașilor. Strămoșii noștri au păstrat amintirea aceluia disc împărțit în cadrane ce conțineau diferite constelații, transformându-l în cercul zodiacal. Maiasii l-au folosit ca model pentru calendarele lor, cel solar și cel venusian. Într-un basorelief egiptean, un ciudat cerc cu butoane este reprezentat lângă faraonul Tutankhamon și soția sa, Sitamon. Pe o tablă sumeriană din Sippar, de acum 5.500 de ani, un cerc împărțit în 8 cadrane apare lângă un

zeu uriaș, Duranki, „puntea dintre Cer și Pământ”, obiectul misterios de care aveau nevoie cei ce foloseau „poarta”, era un dispozitiv de formare a adreselor. Poate cea mai bună reprezentare a sa este zodiacul mesopotamian, care avea forma unui cerc împărțit în 12 cadrane, în interiorul căruia se afla un alt cerc, divizat în șapte, la mijlocul căruia se afla un al treilea cerc, fiecare dintre aceste 20 de cadrane având desenate constelații.

Ipoteza Marii Piramide de la Gizeh ca „poartă stelară” a fost studiată (și parțial demonstrată) și din punct de vedere științific. În 1977 și 1987, inginerul electronist Joe Parr a efectuat experimente în Marea Piramidă de la Gizeh. Folosind aparatură inventată de el, Parr a măsurat proprietățile magnetice, electrice și radioactive ale piramidei. Astfel, a descoperit că piramida este înconjurată de un câmp energetic. Nu doar Marea Piramidă, ci toate. Acel câmp energetic fiind slab, Parr a dezvoltat în laboratorul său o metodă pentru a mări puterea câmpului. Într-o mini-piramidă, el a generat un nou câmp electromagnetic care, combinat cu energia piramidei, a reușit să creeze un fel de bulă energetică în jurul piramidei, ce a blocat toate tipurile cunoscute de radiații electromagnetice, inclusiv raze gamma. În urma experimentelor ulterioare, Parr a observat un alt fenomen ciudat: în interiorul câmpului electromagnetic, mini-piramida sa și-a pierdut greutatea. Ba, mai mult, a început să se miște într-o anumită direcție. Parr a calculat direcția câmpului energetic în care piramida sa încerca să se deplaseze, realizând că este vorba despre constelația Orion. El a concluzionat că mini-piramida sa era capabilă de a intra în hiperspațiu. Deși nu a reușit să demonstreze acest lucru, până în clipa morții sale Joe Parr a crezut că piramidele pot efectua călătorii în timp, dacă se descoperă cheia care le activează. Ținând cont de teoria corzilor din fizică, ce susține existența unor șase dimensiuni spațiale adiționale, alți cercetători au sugerat că piramidele ar putea fi dispozitive capabile de călătorii interdimensionale. Doctorul Patrick Flanagan afirma despre Marea Piramidă: „*Cred că este o poartă sau un portal spre dimensiuni multiple, ce permite transmiterea de oameni, obiecte sau conștiințe din alte dimensiuni în dimensiunea noastră*”. Prin urmare, din punct de vedere științific, indiferent dacă este capabilă de călătorii în timp, în spațiu sau către alte dimensiuni, Marea Piramidă este în esență sa o „poartă stelară”, ceea ce anticii ne-au transmis deja de mii de ani.

Djedul lui Osiris, acel turn înalt cu trepte, simbolizând „poarta stelară”, avea adeseori reprezentat ankh, crucea egipteană. Present în toate încăperile în vart
un

funerare ale faraonilor și nelipsit în icy

Șnografia lui Osiris, ankhul nu simboliza doar viața, așa cum consideră egiptologii, ci viața veșnică, din lumea zeilor. Egiptenii credeau că faraonul decedat va păși prin „poarta zeilor”, unde va trăi veșnic alături de Osiris. Compus dintr-o cruce (simbolul cerului la sumerieni) unită cu un cerc (Pământul), ankhul era un simbol al legăturii dintre cele două elemente, adică a „porții stelare”. Djedul reprezenta „poarta” propriu-zisă, zigguratul sau piramida, în vârful căruia se afla ankhul, adică portalul ce permitea călătoria. Ankhul egiptenilor mai poate fi privit ca un obiect asemănător literei grecești omega, aflat în vârful unui turn. Turnul este „poarta stelară”, construcția în sine, iar obiectul în forma literei omega seamănă izbitor cu portalul. Pe o tăblită sumeriană apare un zeu ce ține în mână acest obiect, iar lângă el se află un cerc cu opt cadrane (Duranki, dispozitivul de formare a adreselor). Numele faraonilor și ale zeilor se scriau întotdeauna într-un cartuș, format din alungirea acestui „omega”. Numele zeilor și ale faraonilor, ce se considerau semizei, scrise în „omega” era modul egiptenilor de a simboliza faptul că „poarta stelară” era rezervată doar celor de origine divină, nu și muritorilor de rând. De aceea, în *Cartea egipteană a morților*, faraonul decedat declară paznicilor porților că este fiul ori reîncarnarea unui zeu: pentru a i se permite accesul prin „poarta stelară”. Numind fiecare paznic și spunând anumite cuvinte, ce ne duc cu gândul la parole de acces, faraonul își demonstrează originea divină. Cine ar putea ști parolele ori cunoaște paznicii dacă nu un zeu ori un

semizeu? Același lucru l- a făcut și eroul *Epopeii lui Ghilgames*: pentru a fi lăsat să plece către casa zeilor, a fost nevoit să anunțe paznicii că este semizeu. Despre parole vorbește și *Rig-Veda* când afirmă că doar cine răspunde la întrebările Lunii primește autorizația de a păși prin poarta lumii cerești. Cartea *Necronomicon*, scrisă în secolul al VIII-lea de către Abdhul Alhazred, cel supranumit „arabul nebun”, conține formulele magice necesare pentru a deschide „poarta către Dincolo”. Un lucru asemănătorii întâlnim și în mitul grecesc al lui Oedip, care a fost nevoit să răspundă la ghicitoarea Sfinxului pentru a putea să-și continue drumul. Iar sfincșii, așa cum am văzut, erau gardienii „porților stelare”. Folosirea unei parole pentru a deschide o poartă a fost descrisă și în multe basme, cel mai cunoscut fiind cel a lui Aii Baba și cei 40 de hoți.

în forma literei omega, portalul, era simbolul zeiței sumeriene Ninhursag. Până și numele ei indică legătura cu „poarta”: Ninhursag înseamnă „stăpâna muntelui înalt”, adică a piramidei / zigguratului. Hititii o considerau „zeița muntelui”, faraonul Kheops o numea „*stăpâna piramidei*” iar unele texte ale piramidelor o prezintă ca pe o personificare a „scării spre Cer”. Nu știm exact legătura dintre ea și „poarta stelară” dar e posibil ca Isis / Ninhursag să fi fost cea care a construit-o. Însă un mit sumerian, numit *Înarma și Enki* de către S. N. Kramer în *Sumerian Mythology*, poate să facă lumină în această privință. Ni se spune că Enki era paznicul „me”-urilor cerești, acele obiecte care conțineau toate planurile zeilor. Într-o zi, Inanna a venit în vizită la el, călătorind în Barca Cerului. Încântat peste măsură de vizită, zeul a invitat-o la masă, unde s-a servit vin din belșug. După ce Enki s-a îmbătat, Inanna i-a cerut câteva „me”-uri. Beat și vrăjit de frumusețea zeiței, acesta i-a oferit șapte „me”-uri care, printre altele, conțineau informații despre temple, zidărie, tâmplărie, arta prelucrării metalelor, scriere și matematică. Văzându-se în posesia acestor date, Inanna s-a urcat în Barca Cerului și a fugit. Când s-a trezit din beție după câteva ore, Enki a observat dispariția prețioaselor planuri și și-a trimis un slujitor să le recupereze. Ajunsă din urmă, Inanna a refuzat să le înapoieze, susținând că zeul i le-a dat de bunăvoie.

Zodiacul

Raportându-i situația lui Enki, slujitorul a primit ordine să aducă Barca Cerului în Eridu, să recupereze „me”-urile apoi să o elibereze pe Inanna. Ajunși în Eridu, zeita și-a trimis pilotul navei „*să salveze Barca Cerului și me-urile dăruite Inanner*.” În timp ce ea a continuat disputa cu slujitorul lui Enki, pilotul a reușit să se furișeze și să îndeplinească ordinele stăpânei sale. Nu știm cum s-a terminat povestea, însă cert este că zeița a rămas în posesia acelor „me”-uri, după cum demonstrează numeroase imnuri închinăte ei cu această ocazie.

mesopotamian. A furat într-adevăr Inanna cele șapte „me”-uri de la Enki? Mitologia sumeriană susține că Enlil era cel care păzea aceste informații, nicidecum fratele său exilat. Iar mesopotamienii nu o dată au atribuit lui Enki faptele lui Enlil, și invers. Cel mai bun exemplu rămâne mitul violului, unde Enlil este considerat făptașul, deși în realitate era vorba despre Enki. În plus, soția lui Enki locuia cu el, nefiind nevoie să vină în casa lui din altă zonă. Și nici nu i-ar fi furat ceva, ținând cont că făceau parte din aceeași tabără. Prin urmare, adevărul din spatele mitului este că Inanna i-a furat lui Enlil acele „me”-uri, dispozitive ce conțineau diverse informații. Ce conțineau ele? Dacă le eliminăm pe acelea despre ritualurile preoțești și arte, rămân exact cele necesare pentru a putea construi o „poartă stelară” (arhitectură, zidărie, tâmplărie, prelucrarea metalelor, matematică). Cu ajutorul acestor date, Inanna / Ninhursag a realizat planurile „porții stelare”, acesta fiind motivul pentru care era considerată „doamna muntelui” sau „stăpâna piramidei”. Acest episod s-a petrecut probabil înainte de construirea Turnului Babel, înainte de începutul celui de-al doilea război al zeilor, pe vremea când Marduk cerea tronul Pământului în fata Consiliului Zeilor și înainte ca mama sa să treacă de partea lui Enlil. Pentru a construi o „poartă stelară” în Eridu, Veghetorii s-au hotărât să fure informațiile necesare de la Enlil. Ninhursag a pus mâna pe ele și a întocmit proiectul arhitectural, pe care l-a înmănat fiului său, Marduk, care a început să construiască Poarta. Studiind informațiile din „me”-uri și-au dat seama că mai au nevoie de o componentă, și anume dispozitivul de formare. Care, din păcate, se afla tot în posesia lui Enlil. Deoarece Ninhursag nu putea apărea în fata lui Enlil, Enki a făcut acest lucru, probabil pentru a-i înapoia prețioasele „me”-uri (de care nu mai avea nevoie, după ce a extras din ele toate informațiile necesare). Apoi, când a rămas singur, a furat dispozitivul de care avea nevoie și a fugit. Din păcate pentru ei, planul le-a fost dejucat, Enlil distrugând „poarta” iar Ninurta recuperând Duranki-ul. Însă exilații nu s-au dat bătuti, construindu-și până la urmă în Egipt nu o „poartă”, ci două.

Culegerea

Hitat ne ajută să aflăm și perioada în care au fost construite piramidele de la Gizeh. Cronicarul Al Haukali spunea că ele au fost ridicate numai ca un dig de apărare împotriva Potopului.

Capitolul 33 afirmă că zeul Hermes Trismegistos a citit în stele despre venirea Diluviului, drept pentru care a ordonat ridicarea piramidelor în care a ascuns comori, scrieri ale învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție. Învățațul Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib nota în *Știri despre Egipt și minunile sale* că regele Saurid a avut un vis în care „*Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor*”. Regele nu a povestit nimănui visul său dar, după câteva zile, a visat ceva asemănător. Atunci i-a chemat pe toți cei 130 de prezicători ai săi și le-a povestit ambele vise. El le-au deslușit spunând că în lume se va petrece un eveniment important. Va veni Potopul și după aceea o vâlvătaie, coborâtă din constelația Leului, ca să treacă lumea prin foc (bătălia finală dintre Enlil și Marduk). Auzind aceste lucruri, Saurid s-a hotărât să ridice piramidele de la Gizeh. „*În piramide și în acoperișurile lor, în pereți și coloane, au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele (...) în plus și știința talismanelor, aritmetica și geometria (...), clare pentru cei care le cunoșteau scrierea*”. După cum relatau coptii, pe piramide era o inscripție în care era scris: „*Eu, Saurid, regele, am ridicat această piramidă în această vreme și am avut nevoie de șase ani întregi până a fost gata*”.

Acest rege necunoscut, Saurid, a fost identificat cu cel numit de greci Hermes Trismegistos, adică Enoh al evreilor sau Nabu al babilonienilor. Dacă piramidele au fost construite ca „porți stelare” înainte de Potop, fără îndoială că scopul lor era de a-i ajuta pe Veghetori să se salveze de urgia iminentă. Pentru a nu atrage din nou atenția lui Enlil, la fel ca în Eridu, a fost însărcinat muritorul Enoh / Saurid / Nabu cu ridicarea piramidelor. Pentru curioși, Marea Piramidă era templul lui Marduk, iar celelalte două doar locuințe pentru Enoh / Solomon și soția sa. I-au fost arătate planurile piramidelor, conform *Cărții lui Enoh*, iar Enoh a trecut la treabă, angajându-se în construirea lor mii de oameni și chiar Veghetori („demonii” din legendele lui Solomon). *Hitat* susține că doar primele două au fost construite în acea perioadă, cea mai mică fiind ridicată mai târziu. Două „porți stelare” înseamnă călătorii spre două locații diferite, care nu pot fi decât cele mai apropiate planete de Terra, Venus și Marte.

Pe 21 august 1993, NASA a pierdut definitiv, în condiții suspecte, legătura cu sonda Mars Observer. Până în acel moment, șapte sonde americane și sovietice au fost scoase din uz complet, parțial sau temporar, între Pământ și Marte. Pe 24 septembrie 1999, Mars Climat Orbiter s-a prăbușit pe Marte, în loc să se înscrie pe orbită. Iar pe pe 8 decembrie, în același an, s-a pierdut legătura cu sonda Mars Polar Lander, care trebuia să coboare lin pe suprafața marțiană, împreună cu microsondele Deep Space 2. Cauzele incidentelor au rămas necunoscute. Însă răspunsul s-a aflat cu câțiva ani înainte. Pe 7 iulie 1988, sovieticii au lansat către Marte sonda Phobos 1, iar peste cinci zile una geamănă, Phobos 2. După două luni s-a pierdut legătura cu Phobos.

1. A doua sondă a ajuns în preajma planetei Marte, însă pe 25 martie 1989 s-a pierdut brusc contactul cu ea.

La trei luni după incident, autoritățile sovietice au făcut publică ultima imagine recepționată de Phobos 2: o umbră eliptică, neagră, extrem de alungită și ascuțită la capete, cu lungimea estimată la 20 de kilometri, profilându-se pe suprafața Planetei Roșii. În 1991, la o conferință din Statele Unite despre OZN-uri, doctorul Marina Popovici a prezentat oficial ultima imagine a sondei, pe care o avea de la astronautul Alexei Leonov. Înregistrarea, arătată publicului pe 22 noiembrie 1991 în emisiunea lui Larry King, înfățișează un obiect cilindric, cu lungimea estimată la 20 de kilometri și diametrul de 1,5 kilometri, plutind în apropierea satelitului marțian Phobos. Din acel obiect a tăsnit o rază care a lovit din plin sonda pământenilor.

Craterul de pe Marte

În 2002, sonda spațială Marș Odyssey a detectat uriașe întinderi de gheață sub solul marțian. Iar unde este apă, indiferent de starea ei de agregare, există și viață. Matt Golombek, colaborator al NASA la misiunea Pathfinder, scria că pe Marte sunt brazde apărute în urma unor inundații catastrofale. Mariner 9 a fotografiat în regiunea ecuatorială a acestei planete niște formațiuni ciudate, ce seamănă cu două roți dintate, în jurul cărora apar mai multe linii duble, curbe sau drepte. Sonda rusească Phobos 2 a identificat pe Marte o zonă acoperită cu o rețea de linii drepte, scurte sau lungi, subțiri ori groase, precum și forme rectangulare. Doctorul John Becklake de la Muzeul de Științe din Londra le asemăna cu „*modelul unui oraș, larg de 60 de kilometri*”. Pe Marte s-au descoperit și forme de relief care se aseamănă cu piramide, ce imită constelația Pleiadelor, un chip și alcătuiți ciudate numite „fortăreața”, „orașul” sau „faleză”. La poalele vulcanului marțian Olympus Mons, înalt de 22 de kilometri, există niște excavații dreptunghiulare, care au dus la presupunerea că ar fi cariere sau mine. În 1983 și 1984, profesorul Courtney Brown a făcut mai multe „călătorii de cercetare” prin clarviziune pe Marte, unde a văzut o piramidă și un vulcan ce erupea în apropierea ei, supraviețuitorii trăind în subteranul complexului Cydonia. Acești martieni erau la nivelul tehnologic al Egiptului antic. Iar pe suprafața satelitelui marțian Phobos s-au găsit mai multe formațiuni de origine misterioasă, între care un monolit paralelipipedic vertical, ce seamănă cu un bloc turn de 30-40 de etaje, înălțimea sa fiind de 3-4 ori mai mare decât lățimea. În *Two-Thirds* din 1993, David P. Myers și David S. Percy scriau că extraterestri din Altea au colonizat Marte, unde au construit complexul Cydonia, iar pe Terra au ridicat piramidele de la Gizeh și Sfînxul. Același lucru îl afirmă și Cei Nouă, entitățile cu care grupul Lab Nine s-a aflat câteva decenii în contact.

Dacă una dintre piramidele de la Gizeh a fost folosită ca poartă către Marte, atunci se explică prezenta orașele asemănătoare celor din Egiptul antic și piramidele pe planeta roșie. Cum rămâne însă cu cel de-al doilea refugiu al exilaților?

Venus, care se află la 108 milioane kilometri de Soare, are un diametru asemănător Terrei: 12.140 kilometri față de 12.756 kilometri. La fiecare 19 luni, Venus ajunge la distanța cea mai mică de Terra, 40 milioane de kilometri. Cu o temperatură de 460 grade celsius, vânturi de 350 km / oră și nori de acid sulfuric groși de 50 de kilometri, Venus nu pare o planetă capabilă să susțină viața. Însă George Adamski susținea că a fost luat de către „frații spațiali” într-o călătorie pe Venus, unde a văzut minunile unei civilizații mult mai avansate decât a noastră. El a descris în călătoria sa cosmică efectele traversării unei centuri de radiații în jurul Pământului.

Deși inițial a fost ridiculizat, peste câțiva ani s-au descoperit centurile de radiații Van Allen iar în 1962 astronautul John Glenn a semnalat efecte surprinzător de asemănătoare cu cele descrise de Adamski. Ruth Norman pretindea că a efectuat numeroase călătorii prin „proiecție astrală” și că a avut numeroase contacte prin clarviziune cu ființe de pe Marte și Venus. Într-un interviu acordat sub supravegherea serviciilor militare americane, venusianul Estes Plateau susținea că strămoșii venusienilor au plecat de pe Pământ cu mult timp în urmă și că, în prezent, un guvern interplanetar își are sediul pe Venus, „*planeta principală a sistemului nostru solar*”. Extraterestru Val Thorn, care în martie 1957 a stat de vorbă cu președintele Statelor Unite din acel moment, Richard Nixon, susținea că vine de pe Venus, acolo unde are o locuință subterană. Jan Van Helsing scria că, în 1943, Hitler și Stalin au primit vizitele unor venusieni iar, mai târziu, la fel a pătît și Winston Churchill. Cele trei ființe înalte, ocupante ale OZN-ului prăbușit pe 7 ianuarie 1948 în Statele Unite, spuneau că vin de pe Venus pentru a observa progresul omenirii în ce privește călătoriile interplanetare și războiul atomic. Prin anul 400, gramaticianul sanscrit Panini scria în *Călătoriile lui Panini* că inițiații sunt luați adesea în plimbare de extraterestri către Venus. În secolele XVII și XVIII, un misterios satelit artificial a fost zărit lângă Venus de astronomi eminenți ca Montagne, Cassini sau Short. Iar fizicianul rus M. Agrest a afirmat că în faimoasa Grotă din Kohistan (în India) există un desen ce înfățișează Pământul și Venus unite printr-o linie de săgeți direcționate. Ulterior, Reuth Reyno, fizician la

Universitatea din Pundjab, a trimis o informare la NASA, în care se arăta absolut convinsă că Venus este locuită de urmașii unei vechi civilizații din Valea Indului, care în mileniul al III-lea î.Hr. au plecat pentru a se salva de un cataclism planetar. Sondele spațiale au constatat că pe Venus a existat apă, chiar mări și oceane, ceea ce face posibilă prezenta vieții.

Poate cea mai serioasă astfel de relatare este cea care vine din partea armatei americane. Pe 6 octombrie 1952, colonelul John B. Richardson și șapte tineri piloți au primit de la președintele Eisenhower un plic cu instrucțiuni pentru o dublă călătorie: în interiorul Pământului și pe Venus. În jurnalul de bord, din care doar o mică parte a ajuns publică, Pământul Richardson scria că distanța Terra - Venus poate fi parcursă în ore sau zile, în funcție de viteza navei. Venus seamănă foarte mult cu Pământul, nu sunt probleme cu oxigenul și este condusă de un împărat. Venusienii sunt urmașii pământenilor, strămoșii lor venind din orașul Phantuum de sub gheata Antarcticii, ale cărui ruine au fost descoperite acum câțiva ani și cercetate de americani, englezi și canadieni. De asemenea, venusienii pot lecui orice tip de boală în 24 de ore, folosind tunuri cu laser. Maiorul canadian Lynch, adjunctul colonelului Richardson, a scris un raport complet la întoarcerea de pe Venus, din care rezultă că 90 la sută dintre fecundări se fac în eprubetă, motiv pentru care nu există nou-născuți cu malformații și nici delictse sexuale. Conform legilor existente, cei cu însușiri nedorite nu au voie să aibă copii (la fel ca la incași). Portul general este un veșmânt alb și sandale, iar când plouă, venusienii umblă desculți. Alimentația lor e pe bază genetică: legumele se cultivă în sere uriașe iar sucul lor este comprimat în pastile foarte concentrate. Locuințele acestora sunt realizate aproape integral din materiale sintetice.

Venus era singura stea adorată de azteci, marea lor venerație fiind manifestată prin sacrificii sângeroase. Maiasii foloseau două calendare: unul solar și unul venusian. În teosofie, Sanat Kumara a venit acum 18,5 milioane de ani dintr-un plan eteric al planetei Venus pentru a ajuta pământeni să evolueze spiritual. Toate culturile au venerat această planetă, ceea ce înseamnă că ceva important s-a petrecut acolo. Poate că într-adevăr Venus a fost al doilea refugiu al exilaților de pe Pământ, alături de Marte. Conform lui Herodot, vârful Marii Piramide de la Gizeh era inițial acoperit cu plăci de cupru cristalin, cuprul fiind asociat cu Venus. Planeta Marte era asociată cu fierul, iar *Hitat* ne spune că regele Saurid, pe lângă diverse comori, a ascuns în cea de-a doua piramidă unelte de fier. Ceea ce ne face să credem că Marea Piramidă a fost folosită ca „poartă stelară” către Venus, iar a doua, cea atribuită lui Kefren, către Marte. Aceste două porți ar putea reprezenta cele două turnuri atât de des întâlnite în arhitectura arabă, dar și cele două djeduri (turnuri cu trepte) postate în fața templului lui Osiris din Abydos. Fugind de Potop, exilații s-au împărțit în două: o parte fiind evacuați pe Venus și o parte pe Marte. Multumită strămoșilor noștri, putem afla și cine se conducea cele două grupuri. Enki și fiica sa, Istar, erau asociați cu planeta Venus, în timp ce Marduk, fiul lui Enki, cu Marte. Prin urmare, oamenii au asociat divinitățile cu planetele pe care acestea s-au refugiat. „Până și zeilor li s-a făcut frică de puhoi. Au dat înapoi, s-au urcat în cerul lui Anu și s-au chircit pe la margini”, povestea *Epopeea lui Ghilgames*. Campionul Veghetorilor, Marduk, a fugit după ce a fost învins de unchiul său în bătălia finală a celui de-al doilea război. Ajunși pe Venus și Marte, fugarii nu au rămas prea mult timp, deoarece au fost descoperiți de Enlil, care a distrus cele două planete, forțându-i pe exilați să se întoarcă în „Inchisoarea” lor, Terra. Condițiile de viață neprielnice pe ambele planete, care au susținut în trecut viața, sunt urmarea unui atac cu arme asemănătoare celor atomice. Pentru acest atac, Enlil și-a folosit probabil uriașa navă, Luna, adusă pentru a crea era glaciară pe Pământ. Istoria chineză chiar consemnează că intrarea lui Venus în Lună era considerată de prezicători o prevestire pentru moartea unei mari mulțimi de oameni. Matematicienii Dion

din Neapole și Adraste din Cryzic susțineau că, sub domnia regelui legendar Phoroneus, unele corpuri cerești neidentificate au schimbat culoarea, dimensiunile și orbita planetei Hesperia (Venus), după care s-a declanșat Potopul. Calcule mai recente stabilesc faptul că Venus s-a aflat mai aproape de Terra cu 17 milioane de kilometri. Vechiul text astronomic chinez *Sut-Seu* afirmă că, la un moment dat, „*Venus era vizibilă în plină zi, și pe Pământ rivaliza în strălucire cu Soarele*”. O altă lucrare chinezească, compusă din 4.320 de volume, despre care se spunea că fusese moștenită din cele mai vechi timpuri și conține „*toate cunoștințele*”, susținea că, înainte de Potop: „*planetele și-au modificat traiectoriile. Cerul a coborât mai jos înspre nord. Soarele, Luna și stelele și-au schimbat mișcările*”. În mitul norvegian al Potopului, înainte de aceeași catastrofă, „*stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în hăul căscat*”. Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că, în visul care i-a prevestit regelui Saurid diluviul, „*stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor*”. În *Bundahish*, când Angra Mainyu (Enlil) a trimis „*înghețul pustiitor și necruțător*”, el a și „*atacat și tulburat cerul*”, acest asalt dându-i

posibilitatea de a stăpâni, a trăia parte din cer, împânzind-o cu întunecime". În același timp, planetele s-au răscolit împotriva cerului, stărnind haos în tot cosmosul. Iar indienii cântă din California spun doar că: „căzută cerul”. Explicația referă la același eveniment: atacul lui Enlil asupra celor două planete pe care se refugiasea exilații. Un atac nuclear la nivelul întregii planete poate explica și mișcarea de rotație unică a lui Venus, ce se învârtte invers decât celelalte. „Și când lumina a prăjit și a explodat în ceruri, voi fi eu Moartea de lumină, nimicitoare”. *Suneia Enlil în Bhagavad-Gita* gura lui Krishna, considerat avatarul său de către indienii.

Marea Piramidă ne mai oferă încă un indiciu care să sprijine ipoteza deplasării planetei Venus de pe orbita sa în urma unui atac devastator. Mai mulți autori au demonstrat că Marea Piramidă ascunde date astronomice în dimensiunile sale. Fiecare latură a ei măsoară aproximativ 230 de metri. În prezent, un an venusian durează 225 de zile terestre, puțin sub numărul indicat de Piramidă. Nu cred că ar fi greșit să considerăm că 230 era numărul de zile terestre ale anului venusian înainte de modificarea orbitei planetei, ținând cont că Marea Piramidă a fost construită înainte de respectiva catastrofă, ca „poartă stelară” spre Venus. Un alt indiciu ni-l oferă cele două calendare mayase, cel lunar și cel venusian care, atunci când erau contopite, dădeau cicluri de câte 52 de ani - exact înclinația laturilor Marii Piramide. Acest calendar le-a fost oferit mayasilor de către șarpele cu pene Kukulcan, asociat cu planeta Venus. Iar pentru egipteni, 52 era un număr asociat cu zeul Thoth, cel pe care cronicarii copti îl considerau constructorul piramelor de la Gizeh. Atât Kukulcan cât și Thoth erau nume alternative ale sumerianului Enki, cel care a folosit „poarta stelară” din Egipt pentru a se refugia pe Venus. Un alt amănunt bizar, departe de a fi o coincidență, îl reprezintă numărul 40. Cea mai mică distanță dintre Pământ și Venus este de 40 milioane de kilometri. Circumferința Terrei la ecuator este puțin peste 40 de mii de kilometri. Iar 40 era numărul atribuit de sumerienii lui Enki. Distrugerea celor două planete este relatată și de *Vechiul Testament*, ce-l drept, fiind bine ascunsă sub forma unei banale povești. Încă din vechime, Marte era asociată cu bărbații, iar Venus cu femeile. În *Biblie* există două locuri care au fost distruse de arme atomice: Sodoma și Gomora. Datorită faptului că bărbații au vrut să se împreuneze cu doi îngeri, Sodoma este considerat un oraș al homosexualilor. Din numele cetății provine cuvântul „sodomizare”, ce se referă la sexul anal. Reprezentanții creștinismului și iudaismului consideră Gomora un loc al lesbianelor, deși nu există niciun detaliu în *Biblie* care să sprijine această concepție. Dacă aceste două locuri, unul asociat cu bărbații, iar celălalt cu femeile, au fost distruse de arme probabil atomice, povestea Sodomei și Gomorei este, în realitate, cea a planetelor Marte și Venus.

Capitolul 18 din *Facerea* ne spune că într-o zi, pe la amiază, Domnul, însoțit de doi oameni, a apărut în fața lui Abram (Avram). Acest personaj era sumerian, conform *Bibliei* provenind din orașul Ur. Prin urmare, numele său este unul sumerian, însemnând „cel care conduce Fereastra / Deschizătura”. Avram i-a invitat la masă pe cei trei, oferindu-le un vitei, acesta fiind un indiciu în deslușirea identității „Domnului”: viteiul era simbolul celui numit adeseori „taurul ceresc”, adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul l-a anunțat pe Avram că va avea un fiu peste un an, dar i-a oferit și un nume semit, Abraham (Avraam în română). Nu doar el, ci și soția sa a fost rebotezată, transformându-se din Sarai în Sarra („conducătoarea Intrării” în sumeriană, nume ce desemnează aceeași funcție ca a lui Avram, adică de conducătoare a paznicilor „porții stelare”). Apoi, Enlil i-a dezvăluit motivul vizitei sale, deși nu era obligat să o facă: „Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogori-Mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”. Cu alte cuvinte, să folosească Poarta pentru a ajunge pe Marte și Venus, locurile unde se aflau „păcătoșii”. După ce însoțitorii Domnului au plecat spre Sodoma, paznicul Porții a încercat să-l convingă

pe Enlil să nu comită un asemenea genocid: „*Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui necredincios! Departe de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?*”. A încercat chiar să-l înduplece folosind numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „*Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepti: pierde-i-vei, oare, și nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de drepti, de se vor afla în cetate?*” Primind un răspuns satisfăcător, Avraam a continuat negocierea, scăzând din ce în ce mai mult numărul „dreptilor”, ajungând într-un final la zece. „*Pentru cei zece nu o voi pierde*”, l-a asigurat Enlil, apoi „*s-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său*”.

Capitolul 19 ne spune că se făcuse deja seară când cei doi trimiși ai lui Enlil au ajuns în Sodoma. Acolo au fost întâmpinați de Lot, nepotul lui Avraam, care i-a invitat în locuința sa. Inițial au refuzat, preferând să stea pe

stradă. Însă, la insistențele lui Lot, au acceptat. Locuitorii Sodomei, „de la tânăr până la bătrân” au înconjurat casa, cerându-i pe cei doi ca să-i „cunoască”. În zadar le-a oferit Lot pe cele două fiice ale lui, sodomiții îi vroiau neaparat pe noii veniți. Când au vrut să spargă usa, cei doi l-au tras pe Lot înăuntru *Jar* pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire de la mic până la mare”. Apoi l-au anunțat pe nepotul lui Avraam de planul distrugerii cetății, sfătuindu-l să-și ia familia și să fugă. În zori, cei doi i-au spus lui Lot să se grăbească. „Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui”. Scotându-l afară, l-au sfătuit să fugă din fata urgiei: „Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!” Despre ce munte era vorba?

„Porțile stelare”, construite sub formă de piramidă sau ziggurat, pentru oamenii vremurilor erau niște munți artificiali. Din acest motiv susțineau că zeii apăreau pe „munte” atunci când veneau pe Pământ, și tot pe „munte” se urcau pentru a ne părăsi planeta. Văzându-și zeii pe vârfurile munților artificiali, anticii i-au asociat și cu cei mai înalți munți naturali. Muntele Olimp era casa zeilor grecilor, muntele Zephon era cea a lui Baal în Canaan, pe muntele Hermon a avut loc jurământul îngerilor Veghetori, Enlil mai era numit și Iskur („inamicul muntelui”), Istar înseamnă „distrugătoarea muntelui”, Ninhursag este „doamna muntelui înalt”. Cu alte cuvinte, munții pe care zeii apăreau nu erau cei naturali, ci aceia artificiali, „porțile stelare”. Asocierea dintre o „poartă” și un munte se observă și din stela lui Kheops, unde zeita Isis este numită și „stăpâna piramidei”, dar și „stăpâna muntelui apusean Hathor”. În concluzie, trimișii lui Enlil l-au sfătuit pe cel numit de *Biblie* Lot să fugă printr-o „poartă stelară”. Acesta i-a răspuns celui care l-a avertizat că nu are timp să ajungă la „poartă”: „tu ai făcut milă mare cu mine, mântuindu-mi viața; dar nu voi putea să fug până în munte, ca să nu mă ajungă primejdia și să nu mor¹”. Prin urmare, Lot și familia lui s-au ascuns într-un loc numit Toar.

■ De ce se grăbeau cei doi trimiși atât de mult în zori? Ce făceau în stradă înainte de a intra în casa lui Lot? Și de ce scăderea numărului „dreptilor” în negocierea lui Avraam seamănă destul de mult cu o numărătoare inversă: 50, 45, 40, 30, 20, 10? Să fi plantat cei doi o bombă cu ceas în Sodoma? Se pare că nu, Biblia afirmând că atacul a venit de sus: „Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia”. Efectul a fost devastator, femeia lui Lot chiar prefăcându-se într-un stâlp de sare. „Un suflu arzător înfășură pe titani, fiii țărâii, în vreme ce văpaia se urca uriașă spre norul divin și, în ciuda puterii lor, ei își simțeau ochii orbiți când scăpăra lumina trăsnetului și a fulgerului. O dogoare năprasnică străbătea genunea. Priveliștea din ochi și sunetul din urechi erau aidoma celor pe care le-ar face, întâlnindu-se, Pământul și Cerul deasupra (...) Și de jur împrejur pământul, izvor de viață, pâlpâia în flăcări”, scria Hesiod în Theogonia. „Flăcările tășneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea șuieratul aburilor. Toate viețuitoarele, toate plantele au fost mistuite. Numai țărâna golașă a mai rămas dar, precum cerul însuși, nici pământul nu mai era decât crăpături și prăpăstii”, spune un mit norvegian, relatat de New Larousse Encyclopaedia of Mythology. Uitându-se spre locul unde erau Sodoma și Gomora, Avraam „a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor”. Privindu-și „capodopera”, Enlil a exclamat, conform Bhagavad-Gita, „Eu sunt Timpul atotputernic, distrugător de lumi”.

Sodoma și Gomora au rămas „pustietate pentru totdeauna” (Cartea lui Sofonie 2:9), la fel ca planetele Marte și Venus. Biblia nu oferă amănunte despre Gomora, dar știm că a avut parte de același destin ca și Sodoma. Cuvântul „gomo” înseamnă „adunare de zei” iar „ra”, în sumeriană, „conducător”. Prin urmare, Gomora s-ar traduce „adunarea zeilor conducători”, un nume potrivit planetei Venus, unde s-au refugiat Enki, fiica sa, Iștar, și restul conducătorilor Veghetorilor. Biblia susține că au existat supraviețuitori, Lot și ficele sale, care au trăit în peșteri și s-au împerecheat între ei, dând naștere neamurilor moabitilor și amonitilor. Supraviețuitori se pare că au rămas și pe planetele Marte și Venus, care și-au construit orașe subterane, în ciuda atmosferei distruse de iarna nucleară. Însă marii zei, conducătorii refugiaților, au fost nevoiți să se întoarcă pe Terra. Dacă e să ne luăm după spusele Vechiului Testament, ei au fost avertizați înainte ca atacul să înceapă: „Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!” (Facerea 19:7). Pe Pământ au avut de înfruntat o nouă eră glaciară, până la finalul celui de-al doilea război al zeilor.

Pe lângă Sodomă și Gomora, mai există o referire la distrugerea planetelor Marte și Venus, mascate sub numele Lemuria și Atlantida. Acestea erau două presupuse insule ori chiar continente, unul aflat în oceanul Pacific iar celălalt în Atlantic, locuite de civilizații extrem de avansate tehnologic. La un moment dat au fost distruse peste noapte. Tradiția spune că au fost scufundate în apele oceanelor, însă nu putini sunt cei care pun distrugerea lor pe seama armelor nucleare. Deși căutate asiduu, Lemuria și Atlantida nu au fost descoperite. În plus, forma continentelor Terrei exclude posibilitatea existentei în respectivele oceane ale unor alte continente ori măcar insule uriașe. Ceea ce înseamnă ori că Atlantida și Lemuria sunt simple fabulații ale înaintașilor noștri, ori că se referă la altceva. Nu la locuri de pe Pământ, ci din afara acestuia.

Singuramentionare a Atlantidei în antichitate se găsește în dialogurile *Timaeus* și *Critias* ale lui Platon. El spunea că preoții egipteni din Sais i-au povestit această legendă înțeleptului Solon, unul dintre cei șapte mari înțelepți ai Greciei antice. Solon i-a împărtășit-o unei rude, Dropides, care i-a transmis-o fiului său, Kritias cel Bătrân. La rândul său, acesta i-a narat-o nepotului său, Kritias cel Tânăr, de la care a aflat-o Platon. Conform acestui mit, Atlantida era un oraș format din ziduri concentrice, construit de către zeul Poseidon. Forma rotundă a orașului este forma unei planete. Poseidon, constructorul Atlantidei, era Enki al sumerienilor. Scufundarea Atlantidei și Lemuriei în ape poate fi privită simbolic, nu interpretată literal. Pentru antici, spațiul era un ocean uriaș, din care au luat naștere planetele. Egiptenii, de la care a aflat Platon legenda Atlantidei, îl numeau Nun. Prin urmare, oceanul în care s-au scufundat cele două locuri populate de ființe mult evaluate tehnologic poate fi spațiul cosmic care a „înghițit” cele două planete, Marte și Venus. Poziționarea celor două insule de o parte și de cealaltă a continentului american reprezintă poziționarea celor două planete de o parte și de alta a Pământului. La fel ca în cazul Sodomiei și Gomorei, și de pe cele două insule / continente se spune că au existat supraviețuitori. Ba, mai mult, extraterestrii venusieni din zilele noastre le-au împărtășit de multe ori contactaților faptul că sunt urmași ai atlantilor.

Transformarea metaforică a planetelor în continente era des întâlnită în antichitate, pentru a ascunde adevărul de publicul larg, la el având acces doar inițiații. Cel mai bun exemplu ni-l oferă tibetanii, pentru care muntele Meru, casa zeilor, se afla în centrul universului. În jurul muntelui se întinde un vast ocean cu apă sărată, pe care se află patru continente. Cel de la sud, Jambudvīpa, este populat de oameni care trăiesc până la o sută de ani. În acest loc, în care cerul și marea sunt albastre, alături de oameni trăiesc animale, fantome și câțiva zei. Sub ei se întinde regatul infernului. Pe continentul din est, unde solul, marea și cerul sunt albe, locuitorii au fete în formă de lună, sunt de două ori mai înalți decât oamenii și trăiesc cam trei sute de ani. Pe continentul vestic, unde peisajul este roșu, ființele au fete rotunde și trăiesc cinci secole. Iar pe continentul nordic, ce are nuanță aurului, se găsesc creaturi cu capete de cal, de opt ori mai înalte decât oamenii. Meru, casa zeilor, aflată în centrul universului, nu era un munte propriu-zis, ci o planetă. Oceanul care o înconjoară este spațiul cosmic, o analogie identică cu cea a multor popoare din antichitate. Cele patru continente din acest „ocean” sunt patru corpuri cerești. „Continentul” sudic (cel de jos), sub care se întinde regatul infernului, cu peisaj albastru, locuit de oameni, spirite și câțiva zei, nu poate fi decât „planeta albastră”, Terra. Cel din est (din dreapta), cu peisaj alb, pe care trăiesc uriași cu fete în formă de lună este Venus, albul fiind culoarea asociată de obicei cu această planetă, aflată la dreapta Terrei. „Continentul” vestic (din stânga), cu peisaj roșu, este Marte, planeta aflată în stânga Pământului, cea supranumită „planeta roșie”. Iar „continentul” nordic (de sus), cu nuanță aurie, nu poate fi decât Soarele. Dacă aceste continente ale tibetanilor sunt în realitate corpuri cerești, de ce nu ar fi posibil același lucru și în cazul continentelor Atlantida și Lemuria? Cei care încă le mai caută prin oceanele pământene poate ar trebui să privească spre spațiu, spre Venus și Marte.

Pe lângă aceste „porți stelare”, este posibil să mai existe încă una, chiar mai aproape

decât ne-am putea imagina. Dale E. Graff, fostul director al programului armatei americane de vedere la distanță, numit *Stargate* („Poarta Stelară”), spunea că „*Poarta Stelară aflată în fiecare dintre noi poate fi descoperită de oricine dorește să o caute*”. Iar unii se pare că au reușit nu doar să o descopere, ci să o și activeze.

Egiptenii antici foloseau halucinogene precum opium (importat din Creta), mătrăgună și cannabis. Unele sunt menționate în papirusul Ebers (cca. 1.500 î.Hr.), cel mai vechi text medical cunoscut. Conform ultimului episod al serialului *Sacred Weeds* de pe Channel 4, nufărul albastru era de asemenea un drog ritual antic. La fel ca preoții din Egiptul antic, șamanii de astăzi folosesc halucinogene, cel mai eficient fiind vita de ayahuasca, care în Columbia este cunoscută ca „scara către Calea Lactee”. Stanislav Grof descria inițierea șamanică astfel:

„Cariera multor șamani începe prin experiența năucitoare a unei neobișnuite stări de conștientă, cu senzația prăbușirii în lumea subterană, în care este atacat, dezmembrat, apoi adunat la loc pentru a ajunge pe meleagurile cereștr. Zeul egiptean Osiris, aflat în strânsă legătură cu „poarta stelară” atât în Cartea morților cât și în multe texte ale piramidelor, a fost atacat și dezmembrat de fratele său, trimis în lumea subterană, apoi adunat la loc de către soția sa și înviat, în final ajungând în Cer. Antropologul elvețian Jeremy Narby spunea că șamanii pe care i-a studiat „vorbesc despre o scară, de o tulpină de vită, de o sfoară, de o scară în spirală ce leagă cerul și pământul și pe care o utilizează pentru a ajunge în lumea spiritelor. Ei cred că spiritele au coborât din cerși au creat viața pe pământ. La prima sa experiență șamanică cu ayahuasca, el a întâlnit o pereche de șerpi uriași. Scară sau sfoară care leagă Cerul și Pământul? Exact descrierea „porții stelare” în antichitate. Acea tulpină de vită să fie oare ayahuasca? Sau iedera, pe care egiptenii o numeau chenosiris („iarba lui Osiris”), după cum afirmau Plutarh și Diodor din Sicilia? Antropologul Michael Harner, care a stat printre indienii Conibo din Amazonia peruviană în anii 1960, scria: „Câteva ore după ce am băut fiertura am fost, într-un fel, treaz, dar într-o lume dincolo de cele mai fantastice vise. Am întâlnit oameni pasăre, dar și creaturi asemănătoare dragonilor care mi-au explicat că sunt adevărații zei ai acestei lumi”. Să fie oare posibilă deschiderea „porții” cu ajutorul halucinogenelor? Preoții din antichitate și șamanii de astăzi chiar au reușit să călătorească pe planeta zeilor, fie și doar spiritual?

î^HIBBnufIBSub influența ayahuasca, Whitley Strieber a avut viziunea unor „orașe de aur și a altor structuri exotice din altă lume. Copiii Spațiului, aflați în tranșa hipnotică indusă de Andrija Puharich, descriau orașe extraterestre. În timpul mai multor ședințe de clarviziune, sociologul Courtney Brown s-a văzut transpus pe o planetă, într-o clădire imensă, metalizată, în formă de turn. Șamanul Pablo Ameringo vedea sub influența ayahuasca orașe cu tehnologie sofisticată, pline de piramide, turnuri Babei și minarete. Babilonienii chiar considerau că exista în ceruri un alt Babilon, aidoma celui de pe Pământ. Lucru pe care îl confirma și ionianul Democrit în secolul V î.Hr., prin afirmația „Ce este sus, este și jos”, în conformitate cu spusele lui Iisus în *Noul Testament*, „Precum în Cer, așa și pe Pământ. Lucru absolut logic, de altfel. Dacă se găsea pe Pământ o „poartă stelară”, sigur exista una și pe planeta zeilor care, mai mult ca sigur, era identică cu cea din Babilon. Așa se pot explica „turnurile Babei” văzute de Pablo Ameringo sau turnul imens al lui Courtney Brown. Iar dacă Poarta din „Cer” era identică cu cea din Babilon, cele șapte porți prin care a trecut Ninhursag pentru a ajunge în „lumea de jos” ar putea fi cele șapte etaje ale zigguratului. Aceste etaje ar putea fi și cele șapte vămi din catolicism, corespunzătoare celor șapte ceruri (la ortodocși sunt nouă), la fel ca la musulmani, prin care sufletul trebuie să treacă în drumul său spre Cer.

Dacă prin clarviziune sau experiențe șamanice se poate ajunge pe planeta zeilor, această călătorie are un mare dezavantaj: se poate realiza doar la nivel spiritual. Zeii prezenți pe Pământ aveau nevoie de o modalitate de a călători fizi.

În februarie 1913, la Universitatea Cambridge din Anglia, profesorul de matematică Godfrey H. Hardy a primit o scrisoare cu teoreme și formule matematice complexe de la indianul de 26 de ani, Srinivasa Ramanujan, care susținea că adeseori comunica în vise cu zeita Namagiri. După spusele indianului, formulele lui pot ajuta oamenii să creeze portaluri spre alte dimensiuni sau planete. Nu știu dacă s-au găsit aplicații practice pentru acele

formule, ce erau mult prea complicate pentru matematicienii din în acea perioadă. Însă cert este că oamenii au încercat să deschidă portaluri. După experimentul Philadelphia, care a eșuat, a urmat proiectul Montauk, după numele bazei din Long Island unde doctorul Neumann a inventat „scaunul psihotronic”, cu ajutorul căruia un medium reușea să deschidă portaluri, călătorind prin tuneluri spiralete dintr-un loc în altul. Aceste experimente nu au fost niciodată recunoscute oficial și, cel mai probabil, nici nu vor fi prea curând. Există însă zone cu „porți” naturale, în care oamenii sunt teleportați în alte locuri în mod accidental.

Tara Luanei din Munții Buzăului din România este un loc în care se petrec adesea fenomene inexplicabile. Bătrânii povestesc că oamenii dispar într-un fel de ceață albastră sau sunt aruncați în alte locuri de o forță invizibilă. De obicei, teleportarea avea loc după ce respectivii descopereau comori. Într-o noapte, deasupra fostului schit Găvănele, pe Podul Manciului, oamenii au văzut flăcările despre care se spune că joacă pe comori. Unii dintre ei au săpat în respectivele locuri și „le-au apărut spaime, fel de fel de călugări și draci, care le-au luat mințile și i-au dus în alte locuri”. O altă poveste spune că „un oarecare Mătareanu, săpând după o comoară, s-a trezit, după vreo săptămână, departe de acest loc, într-o poiană în pădure, unde l-au găsit oamenii cam zăpăcit la cap”.

În anii 1980 a avut loc un experiment militar într-o zonă din Tara Luanei, în care aparatele indicau o turbulență energetică. Aici, un medium și-a folosit capacitățile extrasenzoriale pentru a afla unde se duc oamenii aspirați de acea ceață albastră. După ce a intrat în tranșă, a dispărut complet din fața celor care îl însoțeau. A fost descoperit după vreo oră, incapabil să vorbească, la câteva sute de metri de locul din care dispăruse. După ce și-a revenit, primele sale cuvinte au fost: „Am venit de Dincolo”. Mai târziu a povestit că a fost aspirat într-un tunel gri, la fel ca mediurile proiectului Montauk, la capătul căruia se afla o lumină strălucitoare. „Este vorba de o radiație luminoasă pe care o apreciez având 300.000 de grade Kelvin”, a spus el. A descris peisajul de Dincolo ca fiind asemănător cu cel pământean, însă în culori mult mai pure. Acolo a întâlnit chiar și oameni: o femeie și o fetiță asemănătoare cu ea, ce părea o clonă, un bătrân și un alt bărbat, cu ten gri, „altfel decât noi”. Nu a putut să-i contacteze, deoarece păreau că rătăcesc în timp și spațiu. Deși el era cel care rătăcea în spațiul și timpul lor. Mediumul considera că a petrecut în lumea de Dincolo o fracțiune de secundă, rămânând foarte surprins la aflarea vestii că a dispărut vreo oră.

Ce se întâmplă în Tara Luanei? Relatările ne duc cu gândul la o „poartă stelară”, însă nimeni nu povestește despre vreun dispozitiv care să realizeze teleportările. Totul pare natural și întâmplător. Însă, aidoma „porților stelare” din întreaga lume, care erau păzite de diferite creaturi, și în Tara Luanei se găsesc „spirite” care păzesc comorile. Cum se poate deschide un portal fără o „poartă” propriu-zisă? Această ruptură în timp și spațiu poate fi doar efectul distrugerii unei „porți stelare” în timp ce era activată. Ce fel de armă ar putea distruge o „poartă”? Tot una atomică, la fel ca în cazul planetelor Venus și Marte. Răspunsul pare a fi afirmativ.

Într-o zonă muntoasă din Munții Buzăului, pe un mare platou, s-au găsit așezări umane gigant din epoca de piatră. Cercetătorii au stabilit că așezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitoare, solul fiind ars pe o adâncime de aproximativ jumătate de metru. O legendă locală spune că demult, acolo era tărâmul Luanei, unde se afla o cetate cu ziduri imense, deasupra căreia strălucea zi și noapte un fel de „soare”. Cei din cetate erau dârji, drepti și netemători. „Mulți ani feroțiți au trăit acei oameni până au venit peste ei vrăjmași în care de foc și au doborât soarele Luanei. Mare prăpăd s-a întâmplat atunci pe pământ, povestesc bătrânii din zonă. Cetatea a fost distrusă prin foc de dușmani, astfel încât n-a mai crescut iarba și nici animalele n-au mai călcat prin acel loc. Într-o groță din zonă este desenată o navă propulsată de un lung jet de flăcări, ce atacă Terra dinspre stele. În fata navei se află un arc întins, cu o săgeată, iar de la sol pornesc spre ea două obiecte asemănătoare cu rachetele din zilele noastre. Nivelul ridicat de radiații este fără îndoială cauza lipsei plantelor și a animalelor în zonă. Aceste radiații, împreună cu solul ars jumătate de metru, sunt efectele unei bombe atomice, cel mai probabil, lansată de nava din desenul rupestru. O cetate cu ziduri imense, construită în epoca de piatră, ce conținea o „poartă stelară”, nu putea aparține oamenilor acelor vremuri, ci zeilor.

Cine erau cei care locuiau în acea acetate? „*Luana era un suveran bătrân, un mare înțelept, o ființă atotputernică*”, povestesc bătrânii. Atunci când locuitorii cetății erau răniți în războaie, Luana îi tămăduia folosind leacuri numai de el știute, cu apele vii și moarte din Valea Izvoarelor. Într-adevăr, pe acolo trece râul Slănic, locuitorii din zonă folosindu-i chiar și astăzi apele pentru a-și trata diferitele afecțiuni. Numele împăratului Luana, neîntâlnit în limba română, se regăsește în lista regilor sumerieni, sub forma Enmenluana, cuvântul însemnând „domnul coroanei, omul lui Anu”. El era conducătorul orașului Bad-tibira, locul unde regalitatea s-a mutat după ce a părăsit Eridu. Cetatea era înconjurată de un mare zid, chiar numele său însemnând „zidul lucrătorilor cuprului”. Deși a fost identificat de cercetători cu Teii al-Madineh din sudul Irakului, acest oraș e posibil să fie cel din Munții Buzăului. Zidul înalt al Bad-tibirei ne duce cu gândul la fortăreața cu ziduri uriașe din Tara Luanei. Luana era „*o ființă atotputernică*”, adică ceea ce anticii numeau zeu. Lista regilor sumerieni susține că a domnit 43.200 de ani, ceea ce exclude posibilitatea să fi fost o ființă umană. Acest suveran înțelept, „omul lui Anu” (cu sensul de creație a lui Anu), ce avea puterea de a tămădui, nu putea fi decât ființa creată de Anu, zeul înțelepciunii, Enki. Miturile ne spun că el a realizat pe cale genetică o nouă specie de ființe cu statură impresionantă, acestea fiind uriașii din *Biblie* sau giganții din legendele lumii. Parcă pentru a confirma legende, în urmă cu 30 de ani, la Scăieni, aproape de Valea Luanei, au fost găsite schelete de oameni care aveau înălțimea de 2,5-3 metri. Legendele dacilor susțin că pe pământul României de astăzi a trăit cu mult timp în urmă o divinitate, Zamolxis, zeul suprem al tracilor de pretutindeni. Cum pe Zamolxis l-am identificat deja cu Enki al sumerienilor, tragem concluzia că cetatea în care s-a mutat acesta după ce a părăsit Eridu, Bad-tibira, este cea din Tara Luanei.

După ce a fost eliberat de pe vârful Omu, unde a fost crucificat de către Enlil, Enki a rămas în zonă, stabilindu-și reședința în Bad-tibira din Tara Luanei. A ales acest loc mai mult ca sigur datorită centrilor energetici extrem de puternici de aici. În noua casă l-au urmat Istar, fica sa, căpeteniile Veghetorilor și, mai târziu, fiul său, Marduk. Cetatea din Tara Luanei se pare că este cea descrisă de *Ramayana*, în care a avut loc confruntarea finală dintre Rama și Ravana și nu cea din Sri Lanka. În insula asiatică nu s-au descoperit urme ale unor bombe atomice sau ale altor arme teribile din poemul indian, în schimb acestea există pe teritoriul românesc. Legendele locale susțin că regele Luana își vindeca supușii răniți în războaie, deși nu este menționat niciun război în afara celui final, care a distrus cetatea. Prin urmare, Luana a locuit acolo în timpul celui de-al doilea război al zeilor, presărat de lupte întinse pe parcursul a nouăzeci și două de milenii. „*Vrăjmașii*” au venit în „*care de foc*”, asemănătoare vimanelor din *Ramayana*. Epopeea indiană amintește că „*viteazul Matali și-a îndreptat carul tras de cai asemănători razelor Soarelui*”, o descriere ce se potrivește perfect cu cea narată de bătrânii din munții Buzăului. Cetatea lui Luana a fost distrusă prin foc de dușmani, astfel încât n-a mai crescut iarba și nici animalele n-au mai călcat prin acel loc, în timp ce, în *Ramayana*, Hanuman a dat foc cetății lui Ravana. Arma cu care Rama a atacat Lanka din vimana sa este descrisă de indieni ca o „*săgeată*” care „*avea adunată în ea energia tuturor ființelor*”, iar desenul din grota din Buzău înfățișează o navă ce are în față un arc întins, cu o săgeată. Indienii spun că Lakshman a fost vindecat de Hanuman cu ajutorul unor ierburile aduse din Himalaya, în timp ce miturile românești susțin că Luana își vindeca răniții cu ajutorul unor leacuri numai de el știute, folosindu-se de apele din Valea Izvoarelor. Pentru a ajunge la cetatea lui Ravana, armata printului Rama a construit un pod despre care se presupune că este cel ce leagă India de Sri Lanka. Însă, dacă este vorba despre cetatea lui Luana, invadatorii veneți din Mesopotamia (locul unde se afla orașul lui Enlil) ar fi trebuit să traverseze Dunărea prin partea de sud ori est. În sud-estul României de astăzi, în dreptul orașului Brăila, există în mijlocul Dunării, la o adâncime de aproximativ doi metri, urmele unei ciudate construcții, numite de localnici Podul Uriașilor. Adâncimea și furia fluviului nu permit nici măcar astăzi construirea unui pod în acel loc, prin urmare nu poate fi vorba despre o construcție umană în vremurile demult apuse. Cei care trec prin zonă susțin că uneori se aud gemete din adâncuri și, după aceste sunete, întotdeauna se îneca cineva în acel loc. Localnicii cred că spiritele uriașilor încă pășesc podul scufundat dar adevărul este că nimeni nu a putut descoperi originea

construcției sau cauza straniilor fenomene din jurul ei.

„Mare prăpăd s-a întâmplat atunci pe pământ, povestesc bătrânii din zona munților Buzăului despre războiul ce a distrus cetatea. Sau, mai detaliat, „cele două oști crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbușit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc”, după declarația Ramayanei. Veghetorii au încercat să scape de atac printr-o „poartă stelară”, însă arma lui Rama a lovit exact în acel moment, provocând în timp și spațiu ruptura ce a supraviețuit după atâta amar de vreme.

Astfel de războaie între zei, în care se foloseau arme uluitoare, asemănătoare celor atomice, sunt descrise de numeroase texte antice. Ba, mai mult, în lume se găsesc și alte locuri, în afară de cel din România, ce prezintă urme ale unor atacuri nucleare. La 300 de metri de un monolit gigant, ce cântărește peste 20.000 de tone, din fortificațiile de la Sacsayhuaman (în Peru), se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în sase direcții diferite. În Irak și în desertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la niște temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, ce conțineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franța, Scoția, Chile, India, Australia și Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu și beriliu. Analizele au arătat că ele suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa 5-6.000 de grade Celsius. În preajma Mării Moarte există unele zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu există vegetație sau animale. Iar în Death Valley din Nevada se află ruinele unui oraș vechi de câteva milenii, distrus de o mare catastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat,

rocile s-au transformat în tectite iar pe unele ziduri s-au împredghat ciudate siluete negre, ca niște umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu poate fi vorba despre un meteorit, iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile și nisipul, la fel ca în platoul din țara Luanel, nu există în zonă forme de viață animală sau vegetală, cu excepția unor microorganisme. Temperatura de peste 6000 de grade Celsius necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obține decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo-Daro din sudul Pakistanului, oraș cu un nivel ridicat de radiații, s-au găsit 44 de schelete perfect conservate îngroabate sub străda, cu fața în jos, tinându-se de mâini. Animalele au refuzat să se apropie de ele. Cercetătorul britanic David Davenport susține în 1997 că a găsit un epicentru de aproape 50 de metri, între 1946-1950, a fost topit o în vârstă care, în anul 1946-1950, arheologii au descoperit același ruăr în orașele indiene Kot Diji și Harappa. Eridu și Giza, locuri unde se gaseau la un moment dat „porți stelare”).

Scerile antice ale indienilor chiar descriu arme ale zeilor, capabile de astfel de distrugerii. În Bhagavad-Gita, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului’ a distrus trei cetăți, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum și flăcări, strălucitoare cât o mie de soți”, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona Parva susține că „un proiectil în flăcări, cu strălucirea unui foc fără fum, fu lansat. O obscuritate subțire înconjură deodată cerurile. Norii urcară cât mai sus, lăsând să cadă o aversă de sânge. Lumea, arsă de căldura acestei arme, păru cuprinsă de febră”. În Mahabharata se vorbește despre o armă care a provocat secetă într-o tară timp de 12 ani, iar o alta distrugea „fătul în pântecul mamei”. În cartea a opta, „de la bordul unei puternice vimana, aflată în aer la o mare înălțime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetății dușmanilor. Un fum alb strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, s-a ridicat având o incandescentă insuportabilă (...) Totul s-a petrecut de parcă ar fi fost o dezlănțuire a elementelor: Soarele se învătea în cerc. Părlolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arși de văpaie, elefanții fugeau înnebuniți care-ncotro, căutând o scăpare din fata groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau iar dușmanii erau secerăți; pârjolul cuprindea arborii, care se prăvăleau în sir ca într-o pădure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor, elefanții se prăbuseau răpuși. Căii și carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un uriaș incendiu. Mii de case au fost distruse apoi, pe mare și pe uscat, se așternu o liniște totală (...) Priveliștea era înfrătoare. Cadavrele celor căzuți se zgârciseră într-atât încât din cauza căldurii nemăintălnite, încât nici nu mai arătau a oameni”. În Ramayana, în timpul unui război, „sute de meteori căzură din cer” iar „sulițele, securile, scuturile se învolburau. Un fum străitor și gros ca noriul înăbusea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi. Orașul Lanka, arzând, lumina marea”. Arma Strămoșului, pe care prințul Rama o primise de la Agastya și „o ținuse pentru împrejurarea supremă”, era o armă teribilă: „săgeata

aceasta care avea adunată în ea energia tuturor ființelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sir de o sută de elefanți, și apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfârșim, la o depărtare de zece yojana, o cetate de granit. După ce Rama a lansat arma, „cele două oști crezură că venise sfârșitul lumii.

Zdruncinarea văzduhului le-a prăbușit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer". În capitolul Victoria, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: „un disc negru acoperi Soarele (...) Numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total (...) Peștii stăteau nemișcați în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Toții arborii își pierdură frunzele. Pământul se zgudui'.

Dumnezeul lui Mahommed, cel ce folosește de obicei pluralul atunci când vorbește despre sine (implicând faptul că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă în Coran adeseori cu distrugerea multor cetăți: „Câte cetăți am pierdut noi și le-a ajuns pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază" (7:3); „Si acele cetăți le-am dărâmat noi, pentru că au fost nelegiuite, și le-am dat o veste despre pieirea lor" (18:58); „Si câte cetăți am făcut noi fărăme, pentru că erau nelegiuite, și am ridicat alt popor în urma lor? Si când simțiră mânia noastră, fugiră de ea" (21:11-12); „Si câte cetăți care erau nelegiuite am pierdut noi și ele stau dărâmate pe temeliiile lor! Si câte fântâni sunt deșerte și câte cetăți înalte!" (22:44); „Si câte cetăți, care se încredeau în prisosința lor, am dărâmat Noi!" (28:58). Să fie vorba oare despre cetățile care prezintă urme ale unor bombe atomice?

Revenind la „porțile stelare”, apare întrebarea: cum a reușit turnul Babei să facă o călătorie nu doar în spațiu, ci și în timp? De ce pentru mediul din 1980 o oră a trecut într-o fracțiune de secundă? Care este legătura dintre timp și aceste dispozitive de teleportare?

„Porțile stelare” erau folosite de cele mai multe ori pentru a se ajunge pe planeta zeilor. Aici, însă, se pare că timpul se scurge într-un mod diferit de cel pământean. Pentru tibetani, pe muntele Meru, casa lui Brahma (An al sumerienilor), o zi este egală cu o sută de ani pe Pământ. Scripturile sacre indiene *Purana* spun că „un an al muritorilor este egal cu o zi a zeilor”. În *Coran*, Allah „ocârmuiește toate lucrurile, de la cer până la pământ, apoi se suie ele la dânsul într-o zi a cărei măsură e o mie de ani, cum numărați voi” (32:4). Toate acestea ne arată un timp diferit de al nostru pe planeta zeilor. Folclorul mondial este plin de astfel de relații, întotdeauna legate de locul în care locuiau divinități. În *Vedenia lui Isaia*, profetul a fost dus de un înger în Cer, în fața lui Dumnezeu. Deși pentru Isaia trecuseră vreo două ore, îngerul i-a spus că pe Pământ s-au scurs 32 de ani. În legenda despre călătoria lui Mahomed în ceruri, când acesta s-a întors după o lungă vizită, și-a găsit așternutul cald iar din cana răsturnată în graba plecării apa nu se scursese în întregime. Într-o poveste japoneză, pescarul Urashima Taro s-a înșurat cu fiica împăratului Dragonilor și a locuit împreună cu aceasta în castelul tatălui ei de pe fundul mării. După o vreme, pescarului i s-a făcut dor de părinți, așa că a plecat în satul natal. Spre stupoarea lui, acolo a aflat că a dispărut pentru vreo patru sute de ani. Să nu uităm basmul românesc *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*, în care Făt Frumos a plecat să caute nemurirea, aidoma sumerianului Ghilgameș. Ajuns în țara zănelor, a zăbovit câteva zile în palatul lor. După ce s-a întors acasă, și-a dat seama că a lipsit câteva secole.

Nu doar trecutul îndepărtat a păstrat astfel de relații, ci și prezentul. Travis Walton a fost răpit de un OZN pentru aproape o săptămână, însă pentru el trecuseră doar câteva ore. În aprilie 1977, în Chile, sergentul Armando Valdes a dispărut vreme de 15 minute. Când a reapărut, avea o barbă de cinci zile iar ceasul său cu calendar arăta o dată cu cinci zile mai târzie. El a povestit că fusese răpit de extraterestri timp de cinci zile. În cartea *L'Empire du Milieu trouble les parles OVNIs* din 1993, cercetătorul chinez Shi Bo relatează cazul soldatului Wang, răpit din post de extraterestri și regăsit peste câteva ore, cu părul și barba crescute considerabil. De altfel, lui Betty Andreasson-Luca, entitățile care au contactat-o i-au transmis că timpul lor nu este ca timpul nostru, pe care ei îl cunosc bine, și că ei pot inversa sensul de scurgere al timpului. Multe relații despre întâlniri cu extraterestri conțin afirmații de genul: „*timpul nostru este altfel*” sau „*noi trăim concomitent trecutul, prezentul și viitorul*”. Așa s-ar explica și cercurile magice, în care fenomenele se desfășoară după alte legi iar timpul se scurge cu altă viteză.

Dacă într-adevăr pentru aceste entități timpul se scurge altfel, așa se explică vârstele matusalemice ale zeilor. Pentru tibetani, zeii trăiesc o mie de ani cerești, adică 36 de milioane de ani pământeni. În teosofie, Sanat Kumara venit acum 18,5 milioane de ani dintr-un plan eteric al planetei Venus. Preotul babilonian Berossus scria că, înainte de Potop, zece regi au domnit pe Pământ timp de 432.000 ani. Iar după Manethon, zeii, semizeii și Spiritele Morților au domnit în Egipt 24.925 ani. Pentru oameni, aceste entități cu durate enorme de viață păreau nemuritoare. Însă, așa cum ne învață adevărata istorie a Pământului, și zeii pot muri.

Timpul nostru fiind diferit de cel de pe planeta zeilor, un călător printr-o „poartă stelară” ar trebui să suporte un defazaj temporal. Extraterestrii nu par afectați de acest fenomen, mai ales dacă, într-adevăr, pot manipula timpul. Însă creierele umane resimt acest efect. Căutători de comori în Tara Luanei se întorceau „*cam zăpăciți la cap*”, din cauza acelor „*fel de fel de călugăriști și draci care le-au luat mințile*”. Mediul din 1980

s-a întors incapabil să vorbească, având nevoie de ceva timp pentru a-și reveni. Motivul real al eșecului experimentului Philadelphia a fost faptul că pasagerii vasului teleportat prezentau afecțiuni psihice din cauza defazajului temporal. Aceștia și-au revenit abia după ce au conștientizat timpul nostru. Cel mai bine a exemplificat Stanislav Grof ceea ce se petrece în creierul uman în timpul unei astfel de călătorii, vorbind

despre „experiența năucitoare a unei neobișnuite stări de conștientă, cu senzația prăbușirii în lumea subterană, în care este atacat, dezmembrat, apoi adunat la loc pentru a ajunge pe meleagurile cerești”. Pentru a elimina acest efect a apărut proiectul Montauk, doctorul Neumann reușind într-un final să inventeze „scaunul psihotronic”, ce ajută la deschiderea unor portaluri ce permit călătorii prin tuneluri spiralate dintr-un loc în altul. Totuși, se pare că americanii nu au renunțat la căutarea unei veritabile „porți stelare” a zeilor din vechime. În 2003, după ce au invadat Irakul, trupele americane au ocupat ruinele vechiului Babilon. Inviaza a avut loc nu la mult timp după ce Saddam Hussein a început dezgroparea și restaurarea Babilonului. Deși orașul era deschis publicului larg, trupele americane au interzis accesul vizitatorilor, păzind ruinele cu strânsnicie, zi și noapte. Ce se întâmpla acolo? Probabil căutau ceva. Ce ar fi putut căuta într-un oraș antic, numit „poarta zeilor”? Cel mai probabil, „poarta stelară” a lui Marduk. E posibil s-o fi descoperit chiar Saddam, Agenția pentru Securitate Națională (N.S.A.) a Statelor Unite publicând pe site-ul propriu o fotografie ce înfățișează doi arabi într-o peșteră, aflați lângă un dispozitiv circular, asemănător „porților stelare” din seria de filme *Stargate*. Nu știm dacă este vorba despre un trucaj, însă știm că N.S.A. a fost implicată în celebrul program de vedere la distanță, numit *Stargate*. Iar în 2009 în Norvegia, în 2010 în Australia și în 2012 în Orientul Mijlociu au fost văzute ciudate spirale luminoase pe cer, asemănătoare unor portaluri. Cum „scaunul psihotronic” al proiectului Montauk realizează călătorii prin tuneluri spiralate, ipoteza portalurilor rămâne în picioare.

Dacă americanii ar fi descoperit într-adevăr în 2003 „poarta stelară” din Babilon, ar fi avut nevoie de câțiva ani cel puțin pentru a o studia. Apoi, pentru a o activa, ar fi fost necesară o cantitate enormă de energie. După ce ar fi descoperit modul de funcționare și ar fi rezolvat problema energiei, ar fi avut loc teste. Se pare că toate acestea s-au întâmplat, e drept, pe ascuns. În 2008 a avut loc experimentul de la Geneva, despre care nu știm mai nimic. Oamenii de știință de la Centrul European pentru Cercetări Nucleare au construit un accelerator de particule într-un tunel lung de 27 de kilometri, la circa o sută de metri adâncime sub granița franco-elvețiană. Varianta oficială este că acest imens accelerator de particule, ascuns în subteran, a fost folosit pentru recrearea primei fracțiuni de secundă de după Big Bang. Cine crede că această fracțiune de secundă e atât de importantă încât să merite un asemenea efort, mai ales financiar, se înșală. Criza economică mondială începută în 2007, care s-a agravat în 2008, nu ar fi permis finanțarea unui astfel de proiect extravagant, doar pentru crearea unei fracțiuni de secundă de după Big Bang (lucru care, de altfel, nu ne-ar fi ajutat cu nimic). Avengura proiectului ne indică faptul că se urmărea ceva foarte important. Iar acest ceva ar putea fi deschiderea „porții stelare” descoperite în Babilon cu cinci ani în urmă. Prin urmare, acele spirale luminoase din 2009, 2010 și 2012 ar putea rezulta din testarea „porții”, reprezentând încercări de a o deschide. Adepții teoriilor conspiraționiste susțineau că „poarta” era pregătită pentru a fi deschisă la data „apocaliptică” de 21 decembrie 2012, cu scopul de a-i readuce în lumea noastră pe zeii din vechime. Însă, la fel ca în cazul tuturor „apocalipselor” anunțate, nu s-a întâmplat nimic nici de această dată.

26. Potopul

Cel mai răspândit mit pe suprafața Pământului este cel al Potopului. În prezent se cunosc peste cinci sute de legende diluviene în întreaga lume. După o cercetare asupra a optzeci și sase dintre acestea (douăzeci asiatice, trei europene, șapte africane, patruzeci și sase

americane și zece din Australia și zona Pacificului), specialistul dr. Richard Andree a tras concluzia că șaizeci și două sunt complet independente de sursele

mesopotamiene și ebraice. Ceea ce înseamnă că există mai multe șanse ca un asemenea eveniment să se fi întâmplat la un moment dat în trecutul omenirii.

Cea mai cunoscută legendă diluviană este cea din *Vechiul Testament*. În capitolul șase al cărții *Genezei*, Dumnezeu a hotărât să distrugă oamenii din cauza răutății acestora. S-a decis să salveze o singură familie, a cărui cap era Noe, un „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”. Dumnezeu l-a învățat să facă o corabie de lemn de salcâm, lungă de trei sute de coți, lată de cincizeci de coți și înaltă de treizeci. Apoi i-a poruncit să-și ia cu el în corabie nu doar soția, fiil și nurorile, ci și câte o pereche din fiecare specie de animale. Cu o săptămână înainte de catastrofă, Domnul s-a răzgândit și i-a cerut lui Noe să ia în corabie câte șapte perechi din animalele curate și câte o pereche din cele necurate. Capitolul al șaptelea susține că „în anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, chiar în acea zi, s-au desfăcut toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis jgheburile cerului; Și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți”. După ce s-a oprit ploaia, apa a mai crescut timp de o sută cincizeci de zile, ucigând toate viețuitoarele de pe Pământ. Capitolul al optulea ne spune că „în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, s-a oprit corabie” ~*~ ^2~Ua pe Munții Ararat. Apa a scăzut mereu până în luna a zecea; iar în ziua întâi a lunii a zecea s-au arătat vârfulurile munților. După patruzeci de zile, a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie, Și a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie. Și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului. Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors. Iar în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit, și iată se zbărcise fața pământului. Iar în luna a doua, la douăzeci și șapte ale lunii acesteia, pământul era uscat. Atunci i-a poruncit Dumnezeu lui Noe să iasă din corabie și să elibereze animalele. După ce a îndeplinit ordinele primite, Noe a jertfit câteva animale în cinstea Domnului. Acestuia i-a plăcut mireasma jertfelor și s-a hotărât să nu mai distrugă niciodată omenirea. Ba, mai mult, în capitolul al nouălea, Dumnezeu așează curcubeul pe cer ca semn al legământului dintre el și oameni. Coranul, cartea sfântă a musulmanilor, confirmă povestea biblică a Potopului.

Cartea lui Enoh oferă amănunte suplimentare despre Potop, deși de multe ori contradictorii. În capitolul zece, Dumnezeu îl trimite pe arhanghelul Uriel la Noe să-l anunțe că se apropie Potopul și să-l învețe cum să se salveze. Capitolele cincizeci și patru și optzeci și nouă susțin că Enoh știa deja de venirea Diluviului, primind această informație printr-o viziune. În capitolul șizeci și cinci, el este cel care îl dezvăluie lui Noe cataclismul ce va urma. Enoh susține că Dumnezeu i-a dezvăluit adevăratul motiv al calamității: oamenii trebuiau distruși din pricina învățăturilor primite de la îngerii Veghetorii. În capitolul șizeci și șapte, „cuvântul lui Dumnezeu” l-a anunțat pe Noe că el va supraviețui unei urgii ce va veni în curând, fără a specifica despre ce este vorba, menționând totuși că îngerii sunt cei care construiesc arca salvatoare: „și acum îngerii meșteșugesc o lucrare din lemn, și când ei vor încheia lucrarea lor îmi voi pune mâna peste ea și o voi păzi, și din ea va ieși sămânța vieții, și se va produce o schimbare ca Pământul să nu rămână nelocuit”. Potopul este amintit și în alte cărți biblice, ce menționează că uriașii, copiii îngerilor cu pământențele, au murit în acel cataclism: „Tu pe cei care mai înainte au făcut strâmbătate, între care și uriași erau, care întru vitejie și întru îndrăzneală nădăduiau, i-ai pierdut, aducând peste ei apă nemăsurată” {Cartea a treia a Macabeilor 2:4}; „Iar de demult, când au pierit trufașii uriași, nădejdeai întregii lumi a scăpat într-o barcă și barca, îndrumată de mâna Ta, a lăsat omenirii sămânța urmașilor” (Cartea înțelepciunii lui Solomon 14:6). Același lucru îl susține și *Apocalipsa lui Baruh*, dându-ne chiar numărul

exact de uriași înecați: patru milioane nouăzeci de mii. Însă *Cartea lui Enoh* nu este de acord cu această ipoteză, afirmând că nu Potopul a distrus uriașii, ci arhanghelul Gavriel, care i-a făcut să se ucidă între ei. *Geneza* biblică nu specifică nimic despre destinul uriașilor și al îngerilor decăzuți, însă varianta oficială a creștinismului și a iudaismului este că uriașii au fost distruși de marele Potop.

Se presupune că aceste legende evreiești au fost inspirate din cele mesopotamiene, israeliții având acces la ele în timpul exilului babilonian. În *Epopoea lui Gilgames*, datând de prin mileniul al treilea î.Hr., zeul Enlil, deranjat din somn de hărmălaia oamenilor, a cerut în Consiliul zeilor nimicirea acestora. Drept urmare, zeii au aprobat distrugerea

pământului printr-un Potop. Zeul Ea nu a fost de acord cu această decizie și l-a învățat

pe ' . 2ja^H^^^^Hregele Utnapiștim („Cel ce a găsit viața”) să-și facă o corabie în care să ia „*sămânța tuturor fapturilor vir*. Utnapiștim a construit corabia în formă de cub, după măsurile date de zeu (lungimea și lățimea de o sută douăzeci de coti, cu șapte punți supraetajate), și și-a imbarcat alături de el toate rudele, toate felurile de animale și mulți meșteșugari. Când a început urgia, zeii s-au speriat și s-au retras în cer.

„*Vreme de șase zile și nopți vântul a suflat, șuvoiul, furtuna și potopul au copleșit lumea, năprasna și puhoaiile au băntuit laolaltă ca oștirile în bătălie*”, susține epopeea. Corabia a acostat pe vârful muntelui Nisir, iar Utnapiștim a dat drumul unei porumbești și unei rândunici care, neavând unde să se așeze, s-au întors. În final a eliberat și un corb „*care a văzut că apele se trăsese, a mâncat, a zburat în târcoale, a croncănit și nu s-a mai întors*”. Utnapiștim a coborât de pe corabie și a adus jertfe zeilor. „*Când zeii au simțit dulcea mireasmă, s-au adunat ca muștele la jertfelnic*”. Enlil și-a dat seama că a făcut o greșală încercând să distrugă omenirea și a promis că nu va mai încerca acest lucru, iar Utnapiștim și soția sa au primit nemurirea ca răsplată.

Acesta însă nu este singurul mit mesopotamian care păstrează povestea potopului. În textul akkadian *Epopoea lui Atra-Hasis*, Enlil este deranjat de înmulțirea oamenilor și cere Consiliului zeilor decimarea omenirii prin epidemii și foamete. Enki nu este de acord cu această hotărâre și îi învață pe oameni să nu se mai închine zeilor și să se revolte împotriva lor. Apoi trimite „*războinicii apelor*” cu hrană pentru muritorii. Enlil convoacă din nou Consiliul zeilor și cere ca omenirea să fie distrusă printr-un Potop. La fel ca în *Epopoea lui Gilgames*, Enki alege un muritor pe care îl anunță de cataclismul iminent și îl învață să-și construiască o corabie. Eroul din Șuruppak, numit aici Atra-Hasis („Cel foarte înțelept”), se salvează împreună cu familia sa. După retragerea apelor, aduce ofrande zeilor care, morți de foamete, se năpustesc asupra fripturii ca vulturii. În versiunea preotului babilonian Berossus, citat de Abydenus, zeul Kronos i-a dezvăluit muritorului Ziusudra (Xisuthros în greaca veche) că va avea loc un Potop în ziua a cincisprezecea a lunii Daisos (a doua lună a anului) și i-a ordonat să adune în orașul Sippar toate scrierile pe care le putea găsi, apoi să plece în Armenia.

Pe lângă aceste texte, există și alte referiri mesopotamiene despre Potop. Listele regilor sumerieni împart conducătorii Pământului în două părți: cei care au domnit înainte și cei care au domnit după Diluviu. Asurbanibal, regele Asiriei, care a strâns o bibliotecă impresionantă de tăblițe de lut, se lauda într-o inscripție comemorativă că a reușit să citească „*inscripții pe piatră, de dinainte de Potop*”. Un text akkadian, care vorbește despre nume și originile lor, laudă un rege ca fiind „*din sămânța păstrată de dinainte de Potop*”. Unele texte științifice afirmă că sursele lor sunt „*vechile inscripții, ale înțelepților de dinainte de Potop*”. Iar un altul, ce vorbește despre regele Ur-Ninurta, amintește aceiași catastrofă globală:

„*În acea zi, în acea zi de demult,*

661/

901

în acea noapte, în acea noapte de demult,

în anul acela, în anul acela de demult,

Când a avut loc Potopul’.

Hitat, o culegere din secolul al XV-lea, alcătuită de Muhammad Al Makrizi (1364-1442), cuprinzând texte ale cronicarilor copti, conține numeroase referiri la inundația globală. Cronicarul Al Haukali spune că piramidele de la Gizeh au fost ridicate numai ca un dig de apărare împotriva Diluviului. În capitolul *Urme rămase din secolele trecute*, Al-Beruni scria că perșii considerau că Potopul nu a avut loc în toată lumea, ci doar în Siria și într-o

parte din Apus, pe vremea lui Tahmurat. Capitoulul treizeci și trei din ¹⁷⁴ afirma că zeul Hermes Trismegistos a citit în stele despre ordonată ridicarea piramidelor în care a ascuns comori și scrierile învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție.

Un text funerar descoperit în mormântul faraonului Seti I vorbește despre nimicirea omenirii păcătoasă de către un Diluviu. Iar învățatul Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că regele Saurid a avut un vis în care „Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor¹⁷⁵”. Regele nu a povestit nimănui visul său dar, după câteva zile, a visat ceva asemănător. Atunci i-a chemat pe toți cei o sută treizeci de prezicători ai săi și le-a povestit ambele vise. Aceștia le-au deslușit spunând că în lume se va petrece un eveniment important: va veni Potopul și după aceea o vâlvătaie, coborâtă din constelația Leului, ca să treacă lumea prin foc. Auzind aceste lucruri, Saurid s-a hotărât să ridice piramidele de la Gizeh. „În piramide și în acoperșurile lor, în pereți și coloane, au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele (...) în plus și știința talismanelor, aritmetica și geometria (...), clare pentru cei care le cunoșteau scrierea”.

Un mit african de pe cursul inferior al fluviului Congo afirmă că „demult, Soarele s-a întâlnit cu Luna și a aruncat cu noroi în ea, ceea ce a făcut-o mai puțin luminoasă. Când s-a întâmplat această întâlnire, a avut loc o mare inundație”.

În legendele grecilor antici, titanul Prometheus, creatorul oamenilor, a avut un fiu cu o pământeană. Băiatul, care a fost numit Deucalion și a domnit peste țara Ftiei din Tesalia, s-a căsătorit cu Pyrrha, fiica lui Epimetheus (fratele lui Prometheus) și a Pandorei. Când Zeus s-a hotărât să distrugă lumea printr-un Potop, Deucalion, avertizat de tatăl său, a construit o ladă de lemn în care a depozitat „toate cele de trebuință” și s-a urcat în ea împreună cu Pyrrha. Pe lângă ei, au mai supraviețuit doar câțiva oameni care fugiseră pe cei mai înalți munți. Deucalion și Pyrrha au plutit pe apă nouă zile și nouă nopți, acostând în cele din urmă pe muntele Parnas, unde au adus jertfe zeilor. Încântat de ofrande, Zeus l-a trimis pe Hermes la Deucalion, permițându-i să ceară orice dorește. Cum Deucalion și-a dorit noi oameni, Zeus l-a învățat să ia pietre de jos și să le arunce peste umăr. Pietrele aruncate astfel de Deucalion au devenit bărbați, iar cele aruncate de Pyrrha, femei.

Un mit norvegian, consemnat de *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*, vorbește de asemenea despre Potop: „toate râurile, toate mările s-au umflat și s-au revărsat. Pretutindeni, valurile se ciocneau de valuri. Se înălțau și clocoteau încet peste toate cele. Pământul s-a scufundat sub nivelul mării”. Doar doi oameni au supraviețuit urgiei, închiși în interiorul copacului Yggdrasil, care susține Universul. Bineînțeles, aceștia au fost strămoșii noii generații de oameni.

Cartea celtică *Lebor Gabála Erenn* („Cartea invaziei Irlandei”) din secolul al XII-lea, menționează și ea o mare inundație. În Irlanda, singurii supraviețuitori ai Potopului au fost fomorii, niște monștri jumătate umani și jumătate animale. În lume au rămas în viață doar cincizeci și trei de oameni (trei bărbați și cincizeci de femei). Bărbații și-au împărțit femeile între ei: Fintán mac Bochra le-a luat pe Cessair și alte șaisprezece femei, Bith, tatăl lui Cessair, le-a ales pe Bairrhind și încă șaisprezece femei, iar timonierul lui Ladra l-au rămas celelalte șaisprezece. Se spune că Fintán a mai trăit încă cinci mii cinci sute de ani după potop.

În India, înțeleptul Mănu, într-o zi pe când își făcea abluțiunile, a găsit în căușul palmei un peștișor care i-a cerut să-l lase în viață. Făcându-i-se milă, Mănu a pus peștele într-un ulcior. A doua zi peștele crescuse atât de mare, încât înțeleptul a fost nevoit să-l arunce într-un lac. Curând, lacul a devenit prea mic iar peștele, care în realitate era o manifestare a zeului Vișnu, a cerut să fie aruncat în mare. Apoi l-a prevenit pe Mănu că se

apropie un Potop. I-a trimis o corabie uriașă cu porunga s-o încarce cu câte o pereche de animale din fiecare specie și semințe de ale tuturor plantelor, apoi să urce la bord. Nu după mult timp, apele oceanului s-au umflat și au înghițit totul. Visul s-a transformat într-un dezastru enorm cu solzi de aur și un corn în frunte, a tras corabia până pe piscul „Muntelui din Miazănoapte”. După ce s-au retras apele, Mântuitorul a coborât de pe corabie. După un an a lăsat din ape o temelie care s-a declarat a fi „foca lui Mântuitorul”. Cei doi s-au căsătorit și au avut mulți copii, devenind astfel strămoșii actualului neam omenesc.

Vechii cărturari ieziți care s-au numărat printre primii vizitatori europeni ai Chinei au avut ocazia să studieze, în Biblioteca Imperială, o lucrare compusă din patru mii trei sute douăzeci de volume, despre care se spunea că fusese moștenită din cele mai vechi timpuri și conține „toate cunoștințele”. Această carte enormă cuprindea și un număr de tradiții care relatează consecințele pe care le-a avut de suportat omenirea când s-a revoltat împotriva zeilor cei mari, iar ordinea s-a transformat în dezordine: „Planetele și-au modificat traiectoriile. Cerul a coborât mai jos înspre nord. Soarele, Luna și stelele și-au schimbat mișcările. Pământul s-a desfăcut în bucăți, iar apele de la sânul său s-au repezit în sus cu violență și au inundat uscatul”. Conform lui Gustav Schlegel în *Uranographie chinoise* (1875), în China se spunea că au pierit zece epoci de la începuturile timpului până la Confucius. La sfârșitul fiecărei astfel de epoci, numite kis, „într-o convulsie generală a naturii, marea iese din matca ei, munții tănesc din pământ, râurile își schimbă cursurile ființele omenesti și toate celelalte sunt nimicite, iar vechile urme se șterg”.

Indigenii chowong din Malayezia cred că propria lor lume, pe care o numesc Pământul Șapte, se întoarce din când în când cu susul în jos, astfel încât totul este inundat și distrus. Totuși, prin intervenția zeului creator Tohan, noua suprafață plată, care înainte a fost partea de dedesubt a Pământului Șapte, este plămădită sub formă de munți, văi și câmpii. Sunt plantați copaci noi și se nasc oameni noi.

Un mit diluvian din Laos și din nordul Thailande afirmă că, demult, în împărăția de sus locuiau niște ființe numite then, iar stăpânii lumii de jos erau trei bărbați de seamă: Pu Leng Seung, Khun K'an și Khun K'et. Într-o zi, then-ii au anunțat că, înainte de fiecare masă, oamenii trebuie să le dea o parte din mâncare, în semn de respect. Oamenii au refuzat și, atunci, furioși, then-ii au provocat un Potop care a devastat întreaga lume. Cei trei bărbați de seamă au construit o plută, pe care au clădit o casuță, și s-au imbarcat pe ea împreună cu mai multe femei și copii. În acest mod, ei și urmașii lor au supraviețuit Potopului.

Sir James George Frazer scria în *Folklore in the Old Testament: Studies in Comparative Religion, Legend and Law* că indigenii kareni din Birmania au tradiții despre un Diluviu global din care au scăpat doi frați, pe o plută.

În mitologia vietnameză, un frate și o soră au supraviețuit Potopului într-un cufăr mare de lemn, care conținea câte o pereche din fiecare specie de animale.

Cronica de la Akakor, povestită de Tatonca Nara (șeful triburilor Ugha-Mangulala, Dacea și Baioha) și scrisă de Karl Brugger, vorbește despre un Potop care a avut loc în anul 14.386 î.Hr., însoțit de o răsturnare a cliimei.

Egerton Sykes nota în *Dictionary of Non-Classical Mythology* din 1961 că există unele tradiții japoneze potrivit cărora insulele din Pacific ale Oceaniei s-au format după ce s-au retras apele unui mare Potop.

Un mit al băștinașilor din Hawaii povestește cum a fost distrusă lumea de un Diluviu și refăcută apoi de zeul Tangaloa. Iar samoanii cred că odinioară a avut loc o inundație care a stărpit aproape toată omenirea, supraviețuind doar două ființe omenesti care au plecat pe

mare cu o barcă pentru a poposi, în cele din urmă, în arhipelagul samoan.

Potrivit volumului *World Mythology*, mai multe triburi aborigene din Australia, în special cele ale căror regiuni tradiționale se află pe coasta tropicală de nord, își pun propriile origini pe seama unui mare Potop care a măturat peisajul și societatea dinainte. Totodată, în miturile originare ale multor alte triburi, șarpele cosmic Yurlunggur este făcut răspunzător pentru Diluviu.

Cartea sacră a mayașilor, Popol Vuh, susține că, la scurt timp după începutul timpului, zeul Inima Cerului a creat primele ființe, niște „chipuri făcute din lemn, care arătau ca oamenii și vorbeau ca oamenii”. Deoarece aceste făpturi „nu l-au ținut minte pe creatorul lor”, Marele Zeu s-a hotărât să le distrugă printr-un Potop. „Din cer a căzut o rășină grea (...) fața pământului s-a întunecat și a început o ploaie neagră care a căzut zi și noapte (...) Făpturile de lemn au fost copleșite, nimicite, strivite și ucise”. A supraviețuit doar un cuplu, „Tatăl cel Mare și Mama cea Mare”, care a populat Pământul, cei doi devenind astfel strămoșii tuturor generațiilor ulterioare. Într-o altă variantă, culeasă de Eric S. Thompson în Maya History and Religion, „distrugerea a venit sub forma unei ploii torențiale și a potopului. Munții au dispărut și oamenii au fost transformați în pești (...) două făpturi omenești au scăpat cu viață fiindcă unul dintre zei le poruncise să scobească o borbă în trunchiul unui copac foarte mare și să se refugieze acolo, la căderea cerurilor. Cei doi au intrat și au fost mântuiți. Odraslele lor au repopulat lumea”.

Și încăși păstrau amintiri despre un mare potop. În Historia natural y moral de las Indias, preotul Jose de Acosta scria ce a aflat de la indigeni despre începuturile lor: „Vorbesc în primul rând despre un potop care s-a petrecut în țara lor{...} Indienii spun că toată lumea s-a înecat în revărsarea apelor și povestesc cum a apărut, din lacul Titicaca, un anume Viracocha, care a stat la Tiahuanaco, unde până în ziua de astăzi se mai văd ruinele unor clădiri foarte vechi și foarte ciudate, iar de acolo a mers la Cuzco și așa a început omenirea să se

înmulțescă”.

o legendă din regiunea Cuzco spune că: „pentru o vină

nerostită,

oamenii care trăiau în cele mai vechi timpuri au fost distruși de creatorul lor... printr-un potop. După acest potop, creatorul s-a întrupat cu chip omenesc în lacul Titicaca. Atunci a făcut Soarele și Luna și stelele. După aceea, a reinnoit populația omenească a Pământului”. Fratele Molina spunea în Relacion de las fabulas y ritos de los Yngas că Potopul a ucis toți oamenii: „nicio viată nu a supraviețuit cu excepția unui bărbat și a unei femei care au rămas ascunși într-o cutie. Iar când apele s-au retras, vântul i-a purtat la Tiahuanaco, unde creatorul a început să refacă oamenii și popoarele din acea regiune”. Un mit prezentat de D. Gifford și J. Sibbick în Warriors, Gods and Spirits from South American Mythology (1983) explică motivul pentru care Viracocha a inundat lumea: „Marele Zeu Creator Viracocha a hotărât să facă o lume în care oamenii să trăiască. Mai întâi, a făcut Pământul și cerul. Apoi a început să facă oameni care să trăiască pe Pământ, cioplind în piatră figuri de giganți cărora le-a insufflat viață. La început, totul a mers bine dar, după o vreme, giganții au început să se lupte între ei și au refuzat să mai muncească. Viracocha a decis că trebuia să-i distrugă. Pe unii i-a transformat înapoi în piatră (...) pe ceilalți i-a îngenucheat cu un mare potop”.

în Folklore in the Old Testament: Studies in Comparative Religion, Legend and Law, sir James George Frazer consemnează o poveste din Peru, care vorbește despre un indian prevenit de o lama asupra unui Diluviu. Omul și lama au fugit împreună pe muntele Vilca-Coto, unde au găsit refugiate tot soiul de pasări și animale. Marea a acoperit toate câmpiile

și munții, în afară de vârful Vilca-Coto. După cinci zile apele au scăzut iar marea s-a întors în matca ei. Toți oamenii s-au înecat în acel Potop, în afară de cel care a fugit pe munte, din el provenind toate neamurile din lume. Potrivit mitologiei aztece, au supraviețuit Potopului doar doi oameni, Coxcoxtli și soția sa, Xochiquetzal, care au fost preveniți asupra cataclismului de către un zeu. Ei au scăpat cu o corabie uriașă, pe care au construit-o conform indicațiilor zeului. Corabia a acostat pe vârful unui munte înalt. Cel doi s-au așezat acolo și au avut mulți copii care au rămas muți până când o porumbiță, din vârful unui copac, i-a înzestrat cu darul vorbirii. Însă limbile lor erau atât de diferite, încât nu se puteau înțelege între ei.

Pentru indienii mechoacanesc din America Centrală, zeul Tezcatlipoca s-a hotărât să distrugă întreaga omenire printr-o inundație, cruțându-l numai pe Tezpi, care s-a îmbarcat pe o corabie încăpătoare cu soția și copiii lui, cu o mulțime de animale și păsări precum și cu provizii de semințe și răsaduri. Corabia s-a oprit pe vârful unui munte care ieșea din apă, după ce Tezcatlipoca a poruncit ca apele Potopului să se retragă. Dorind să știe dacă putea coborî în siguranță, Tezpi a eliberat un vultur care, tot hrănindu-se cu cadavrele care înșesau Pământul, nu s-a mai întors. Apoi a trimis și alte păsări, dintre care s-a întors doar pasărea colibri, cu o ramură înfrunzită în cioc. Văzând în acest semn că Pământul începuse să se reînnoiască, Tezpi și familia lui au părăsit corabia, s-au înmulțit și au repopulat lumea.

Indienii chibcas din Columbia centrală spun că ei au dus inițial o viață de sălbatici, fără legi, agricultură sau religie. Într-o zi a apărut printre ei un bătrân din alt neam, pe nume Bochica, ce avea o barbă lungă și deasă. Acesta i-a învățat cum să-și înalțe colibe și cum să trăiască laolaltă în societate. La câțva timp după el a apărut soția sa, Chia, care era foarte frumoasă dar rea, plăcându-i nespus să zădărnicească eforturile altuistrule ale soțului ei. Cum nu-i putea înfrunta direct puterea, Chia a folosit mijloace vrăjitoresci pentru a provoca o mare inundație, în care a murit cea mai mare parte a populației. Bochica s-a supărat foarte tare și a surghinuit-o pe Chia în cer, unde ea s-a transformat în Lună. Apoi Bochica a făcut ca apele Potopului să se risipească, i-a coborât pe supraviețuitorii din muntii unde se refugiaseră, le-a dăruit legi, i-a învățat să cultive pământul și a instaurat cultul Soarelui, cu sărbători, sacrificii și pelerinaje periodice. După ce a terminat cu aceste lucruri a împărțit puterea de a guverna între două căpetenii și și-a petrecut restul vieții ca un ascet, trăind într-o contemplație calmă. Când s-a înălțat la cer, Bochica a devenit zeu.

Indienii canarieni din Ecuador relatează povestea unui Potop din care au scăpat doi frați, urcându-se pe vârful unui munte înalt. Pe măsură ce apele creșteau, muntele se înălța tot mai sus, astfel încât frații au supraviețuit dezastrului. Potrivit *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*, indienii tupinamba din Brazilia spun că Monan („Bătrânul” sau „Străbunul”) a creat omenirea apoi a distrus-o prin foc și inundații.

În Chile, indienii araucnaian din perioada pre-columbiană păstrau o tradiție potrivit căreia odinioară a avut loc un Potop din care au scăpat cu viață foarte puțini băștinași, refugindu-se pe înaltul munte Thegtheg („Tunătorul” sau „Scânteietorul”), care avea trei piscuri și capacitatea de a pluti pe apă (James George Frazer - *Folklore in the Old Testament: Studies in Comparative Religion, Legend and Law*). Ei spun că „*potopul a fost rezultatul unor erupții vulcanice însoțite de cutremure violente*”.

Conform cărții *The Mythology of South America* a lui John Bierhorst, o legendă a indienilor yamana din Țara de Foc afirmă că, pe vremea marii frământări, femeia-lună s-a umplut de ură față de oameni și a provocat Potopul. Toată lumea s-a înecat, în afară de cei puțini care au reușit să se refugieze pe cele cinci piscuri de munte neacoperite de apă. Tribul pehuenche din aceeași Țară de Foc asociază Diluviul cu o perioadă de întunecime prelungită: „*Soarele și Luna au căzut de pe cerși lumea a rămas astfel fără lumină, până când, în cele din urmă, doi condori uriași au adus Soarele și Luna înapoi pe cer*”.

Într-o legendă a indienilor luiseno din sudul Californiei, un Potop a acoperit munții și a ucis cea mai mare parte a omenirii. Număpăiva au scăpat, fugind pe cele mai înalte piscuri.

Mituri similare s-au înregistrat și mai spre nord, la indienii huron. Iar o legendă a unui trib de munteni din familia algonquin relatează cum lepurele cel Mare, numit Michabo sau Messou, a refăcut lumea după Potop cu ajutorul unui corb, al unei vidre și al unui șobolan moscat. În secolul al XIX-lea, James W. Lynd relatează în *History of the Dakotas* un mit al indienilor irochezi, care spune că „marea și apele au cotropit odată Pământul, astfel că orice viață omenească a fost stărpită”. Indienii chickasaw afirmă că lumea fusese distrusă de apă, „dar acea unică familie a fost salvată și câte două animale din fiecare sol”. La rândul lor, indienii sioux vorbeau și ei despre o vreme când nu a mai existat pământ uscat iar toții oamenii dispărușeră de pe lume.

Potrivit *World Mythology*, miturile indienilor hopi spun că „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos. A doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață. A treia lume s-a terminat cu un potop universal. Lumea actuală este a patra. Soarta ei va depinde de purtarea locuitorilor săi, dacă va fi sau nu conformă cu planurile Creatorului ur”.

Printre indienii înui din Alaska există tradiția unui Diluviu cumplit, însoțit de un cutremur, care a măturat fața Pământului atât de repede, încât numai câțiva oameni au reușit să scape cu canoele sau să se refugieze pe vârfurile celor mai înalți munți, împietriți de groază.

Un asemenea eveniment, întâlnit pe toată suprafața planetei noastre, nu poate fi o născocire a imaginației strămoșilor noștri. Mai ales că s-au descoperit dovezi care să susțină veridicitatea miturilor. În 1968, arheologul J. Manșon Valentine a găsit ruinele unui oraș la trei-cinci metri sub nivelul apei, pe coasta insulei North Bimini din Bahamas. În 1987, în apele de lângă insula Yonaguni din Japonia, ghidul turistic Kihachiro Aratake a descoperit la optsprezece metri sub suprafața oceanului un uriaș complex de structuri de piatră, sub forma unei piramide fără vârf, de mărimea a două $\wedge^{\wedge}BK^{\wedge^{15}*\wedge^{*?}\wedge^{Mterun}$ de fotbal. Tot aici se găsește și un chip uriaș din piatră. În anul 2000, o expediție condusă de Paulina Zelitsky a descoperit pe coasta vestică a Cubei, la sase sute șaptezeci de metri sub apă, ruinele unui oraș imens, cu cuprindea clădiri megalitice, temple și piramide. Tot în 2000, în luna august, o echipă de cercetători italieni a găsit în lacul Titicaca din munții Anzi, la treizeci de metri sub apă, urme ale unui drum pavat, o terasă de piatră, un perete lung de opt sute de metri și un cap sculptat din piatră. E posibil ca acestea să fie ruinele orașului Wanaku, despre care vorbesc legende locale. Un alt aspect ciudat legat de lacul Titicaca este existența în apele sale a unei specii de căluț de mare, care în mod normal trăiește doar în ape sărate, adică mări și oceane. În același an, în luna septembrie, pe coasta turcă a Mării Negre, arheologul marin Robert Ballard a descoperit o fermă la aproximativ o sută zece metri sub nivelul mării. În 2001, cercetătorii de la Institutul Oceanic din India au descoperit pe fundul golfului Khambhat, la câțiva kilometri de țărm, o imensă rețea de clădiri din piatră, întinse pe o suprafață de opt kilometri pătrați, ce formează două orașe. S-au recuperat mii de artefacte, unele având în jur de treizeci și două de mii de ani. Iar la trei sute douăzeci de kilometri nord-vest de golful Khambhat a fost găsit sub apă legendarul oraș Dwarka, despre care miturile spun că era reședința zeului Krișna. În Marea Mediterană se află aproape două sute de orașe scufundate. Robert Ballard și alți savanți au speculat că ridicarea nivelului oceanului planetar a cauzat revărsarea Mării Mediterane peste un baraj natural, provocând un Potop ce a prins sub ape peste o sută cincizeci de mii de kilometri pătrați de teren la o adâncime de peste o sută cincizeci de metri. Iar Sir Leonard Woolley povestea în cartea sa, *Excavations at Ur* („Săpăturile arheologice de la Ur”), că în 1929, pe când lucrările de la Cimitirul Regal din Ur se apropiau de sfârșit, la mai bine de trei metri sub nivelul întărit s-au descoperit urmele unei civilizații mult mai vechi. Urmele unei civilizații vechi, ascunse sub straturi de nămol, s-au găsit și în orașele Uruk, Cush, Suruppak (orașul eroului sumerian al Potopului) și Ninive, în cel din urmă arheologii descoperind la adâncimea de optsprezece metri nu mai puțin de treisprezece straturi de nămol și nisip de râu. Singura explicație plauzibilă pentru aceste civilizații îngropate sub metri de nisip și nămol este că, într-adevăr, o mare inundație a avut loc cândva, în trecut.

Dacă Potopul a existat în realitate, așa cum ne spun legende din întreaga lume și

descoperirile arheologice, ce l-a provocat? Varianta acceptată de cei mai mulți este că diluviul coincide cu finalul ultimei ere glaciare, despre care se presupune că a avut loc între anii 70.000-10.000 î.e.n. După cum am văzut, oamenii au consemnat și era glaciară în miturile lor, în timpurile de dinaintea Potopului. Să fi avut totuși loc Diluviul la sfârșitul erei glaciare, acum douăsprezece - treisprezece mii de ani? Cei mai mulți cercetători susțin cu tărie acest lucru. Însă, oricât de fervent ar fi susținută, această ipoteză nu are nicio acoperire, nici măcar una logică. Oamenii de știință ne spun că încălzirea globală, de la finalul glaciațiunii, s-a făcut treptat, de-a lungul mai multor milenii. O încălzire treptată sub nicio formă nu ar fi provocat o topire rapidă a zăpezii, care să ducă la masive inundații. În câteva milenii, apa ar fi avut timp mai mult decât suficient să se evapore și să fie absorbită de scoarța terestră. Singura variantă plauzibilă este că o topire rapidă a gheții și a zăpezii, ce ar fi dus la o inundație masivă, ar fi putut fi provocată doar de o încălzire rapidă a climei. Oamenii de știință susțin că a existat într-adevăr o astfel de încălzire globală bruscă, acum aproximativ treizeci de mii - treizeci și cinci de mii de ani. Prin urmare, acela este singurul moment în care ar fi putut avea loc Potopul.

Lista regilor sumerieni, redactată în jurul anilor 2.000-1.500 î.Hr., împarte regii orașelor sumeriene în două părți: cei care au domnit înainte de Potop și cei care au domnit după. A fost elaborată pe baza listelor de regi descoperite la Larsa și Nippur. Conform acestor liste, înainte de marea inundație au domnit opt sau zece regi în cinci orașe, domniile lor însumând între 241.200 și 432.000 de ani. „*Apoi a sosit potopul, iar după potop au venit la domnie regii popoarelor din munți*”. În Kiș au domnit treizeci și trei de regi, timp de 27.805 ani, trei luni, trei zile și douăsprezece ore. În Uruk au fost cincisprezece regi, care au domnit 2.497 ani. Ur a fost condus timp de 293 de ani de cinci regi. Orașul Adab a avut un singur rege, care a fost pe tron timp de 90 de ani. În Avan a condus o singură dinastie, formată din trei regi, timp de 356 de ani. La fel și în Hamad, unde un singur rege a domnit pentru 360 de ani. La Mari au existat șase regi, ce au domnit 136 de ani. Cea mai lungă domnie este cea din Kiș, unde treizeci și trei de regi au domnit după Potop timp de 27.805 ani, trei luni, trei zile și douăsprezece ore. Dacă această listă a fost scrisă în anii 2.000 - 1.500 î.Hr., înseamnă că primul rege din Kiș, care a domnit după Potop, a urcat pe tron aproximativ prin anii 29.800 - 29.300 î.Hr. Prin urmare, Diluviul a avut loc înainte de această perioadă.

În Egiptul antic, preoții credeau că zeul Ptah a sosit în țara lor cu mult timp în urmă, pentru a scoate pământul de sub ape. După ce a terminat, s-a înscăunat ca rege. Din această idee nu putem înțelege decât că pământul Egiptului a fost scufundat în timpul Potopului, iar Ptah a sosit la ceva vreme după acel eveniment. În Egipt s-au descoperit mai multe liste de conducători divini, zei și semizei, care au condus țara înaintea oamenilor. Deși datele diferă, toate încep cu domnia lui Ptah, cel care a scos Egiptul de sub ape. *Papirusul de la Torino* spune că zeii au domnit timp de 23.200 de ani, venerabilii Šemsu-Hor (soldații lui Horus din timpul marelui război împotriva lui Seth) timp de 13.420 de ani, în total 36.620 de ani. În *Cronica* lui Eusebius, preotul Manetho susține că în Egipt au domnit zeii timp de 13.900 de ani, semizeii timp de 1.255 de ani, un șir de regi timp de 1.817 ani, treizeci de regi pentru 1.790 de ani, alți zece regi timp de 350 de ani și Spiritele Morților (probabil aceiași Šemsu-Hor) timp de 5.813 ani. În total, 24.925 de ani. În primul secol î.Hr., istoricul grec Diodor din Sicilia scria că preoții egipteni i-au mărturisit că, înainte de domnia oamenilor, zeii și semizeii au condus Egiptul timp de 18.000 de ani. Iar istoricul evreu Flavius Iosephus afirma, la rândul său, că înainte de faraoni, în Egipt au condus două dinastii de zei timp de 13.870 de ani, una de semizei timp de 3.650 de ani și una tranzitorie, de 350 de ani. În total 17.870 de ani. Dacă Ptah a condus Egiptul după Potop în urmă cu 20.000 - 38.000 de ani, Diluviul nu putea avea loc acum douăsprezece milenii, ci înainte de domnia lui Ptah, acum aproximativ treizeci de milenii.

Homo neanderthalensis, o specie apărută brusc acum o sută cincizeci de mii de ani, după un hiatus evolutiv de peste două sute cincizeci de mii de ani, dispărută acum treizeci - treizeci și cinci de milenii, reprezintă unul dintre marile mistere ale științei. După cum menționa în *Supraviețuitorii cuaternarului* Dan Apostol, „*dispariția bruscă și aparent completă din Europa, Africa și chiar o parte a Asiei a lui Homo neanderthalensis constituie una dintre marile enigme ale preistoriei*”. Au ajuns la apogeul evoluției în momentul

terminării perioadei glaciare și au dispărut „fără niciun motiv aparent, exact când clima se încălzise considerabil, ușurând enorm lupta pentru existență”. Indiciile sumeriene și egiptene datează Potopul în jurul anului 30.000 î.Hr., în timpul încălzirii globale bruște din mijlocul erei glaciare. Disparația fără urmă a lui Homo neanderthalensis exact în aceeași perioadă nu ne poate da decât un singur răspuns satisfăcător: omul de Neanderthal a dispărut în urma Potopului, lucru confirmat de miturile din întreaga lume, ce susțin că toate ființele de pe Terra au murit în urma acestei catastrofe. Trebuie remarcat faptul că neanderthalienii au dispărut întâi din Europa și Africa, supraviețuind până la Potop doar cei din Asia, *Ramayana* susținând că au fost adunați totuși acolo pentru războiul din Lanka, împotriva lui Ravana / Marduk.

Pentru a afla ce a cauzat încălzirea globală rapidă, care a dus la Potop, trebuie să aflăm mai întâi motivele apariției erei glaciare. Din păcate, oamenii de știință nu sunt în stare să ne ofere un răspuns satisfăcător în legătură cu această problemă. Tot ceea ce știm (sau, mai exact, ceea ce presupunem) este că, din când în când, clima se răcește foarte mult din motive necunoscute. După o anumită perioadă de timp clima se încălzește, probabil tot din aceleași motive necunoscute. Dacă oamenii de știință nu ne pot oferi aceste răspunsuri, nu ne rămâne decât să le descoperim singuri. Logica de bun simț ne sugerează că o răcire considerabilă a climei întregului Pământ poate fi provocată doar de absența căldurii și luminii razelor solare. Iar acest lucru s-ar putea întâmpla doar în două cazuri: dacă Soarele s-ar îndepărta de Terra ori dacă planeta noastră s-ar îndepărta de Soare. Dar, din câte știm, planetele și stelele nu își modifică orbitele fără motiv, ca mai târziu să revină la ele. Prin urmare, niciuna dintre aceste variante nu poate fi satisfăcătoare. Există însă și a treia, care nu va fi acceptată nicidecum de savanți, deși este cea mai logică: ceva a împiedicat lumina Soarelui să ajungă pe Pământ. Acest ceva ar trebui să fie uriaș, probabil de mărimea unui planetoid, și să se miște în același timp cu planeta noastră, astfel încât să fie plasat în orice moment între Pământ și Soare. Însă nu știm

niciun corp ceresc care să aibă capacitatea de a-și modifica traiectoria; de a se interpune între Terra și Soare; de a-și păstra acea poziție timp de zeci, de mii de ani pentru ca, într-un moment dat, să se lătească din nou și veniți. Orice mintă rațională va spune că niciun corp ceresc nu poate face aceste clipești. Și i-am putea da dreptate fără să ceresc, chiar dacă există un astfel de corp aștepta...

Luna este singurul satelit natural al Pământului, având 8,67% din diametrul planetei noastre dar numai 1/7 din densitatea acesteia. Numele său provine de la zeița romană Diana (Artemis la greci), care mai era numită și Luna. Teoretic este lipsită de atmosferă și de fenomene meteorologice și încă de pe băncile școlii suntem învățați că pe Lună nu există viață. Însă, pe 4 decembrie 1996 s-a anunțat descoperirea unei mase de gheață la polul sudic al Lunii, întinsă pe o arie de 5.500 km², iar pe 5 martie 1998, descoperirea a trei sute treizeci milioane de tone de apă la ambii poli. Iar unde este apă, teoretic este și viață...

■ Conform cronicii japoneze *Nihongi*,

în a șaptea zi Ț

640, în Lună a intrat o stea. Evenimentul s-a repetat

în ziua a noua Ț relateare a unui OZN văzut printr-un

telescop vine de la pastorul puritan din America colonială, Cotton Mather, care a remarcat un obiect straniu în dreptul Lunii. În 1668, 1783 și 1787, astronomii francezi, englezi și germani observau ciudate pete luminoase care se deplasau deasupra părții întunecate a discului lunar. În 1794, Societatea Regală de Științe din Londra a primit din partea astronomului Wilkins o comunicare științifică despre apariția unui obiect luminos pe suprafața Lunii. În 1874, profesorul Schafarik de la Observatorul Astronomic din Praga nota că un disc alb strălucitor a traversat suprafața Lunii, rămânând vizibil mult timp, apoi luminile au dispărut brusc. În 1950, astronomul Harold P. Wilkins a zărit, mișcându-se deasupra craterului selenar Aristarh, o formă strălucitoare ovală având lungimea de o sută cincizeci - două sute de metri. În 1958, astronomul Nikolai Kozîrev a observat și el emisiuni luminoase repetate în același loc. În 1963, observatorul Lowell semnală două pete roșii pe marginea sudică a craterului selenar Aristarh. În 1969, observații repetate ale observatorului național olandez Oudenbosch și ale echipajului misiunii Apollo 11 confirmau existența în același crater lunar a unor „*lumini de origine necunoscută*”. În iulie 1965 s-a semnalat de mai multe ori un fascicul de lumină albă pe Lună, care dura o secundă și jumătate.

Cristian Negureanu menționa în *Tăcerea idoliilor* că există cratere selenare care de obicei își schimbă culoarea, uneori subit. Craterul Linné câteodată dispare și reapare, alte dăți își modifică dimensiunea și forma, fiind mai mic sau mai mare, mai rotund sau mai regulat, aruncând o umbră când gri, când portocalie. Într-adevăr, în 1869, marile cratere selenar Linné, situat în Marea Serenității, a dispărut fără urmă. Apoi, lumini stranii, având cele mai curioase forme (cerc, triunghi, cruce sau elipsă) și intensități variabile au apărut în Marea Crizelor. Timp de trei ani, Societatea Regală de Astronomie din Londra a studiat zilnic această regiune lunară, realizând peste două mii de observații asupra ciudatelor fenomene. Începând cu 1915, numeroși astronomi au observat că în multe cratere lunare apăruseră gigantice ziduri drepte sau curbe, care au rămas acolo timp de câțiva ani, dispărând apoi fără urmă.

a celei de-a doua luni a
primăverii anului a lunii a șaptea
din anul 642. Prima

În 1958, astronomul amator John O' Neill a fotografiat pe Lună, în Marea Crizelor, o construcție asemănătoare podului din Sidney (Australia), lungă de optsprezece kilometri. Această construcție a fost observată și de alți doi astronomi renumiți, profesorul Patrick Moore și doctorul Hugh Percy Wilkins, ultimul afirmând că „*este cu adevărat un pod. Structura pare artificială și este ceea ce noi numim, pe Pământ, o lucrare de artă*”. NASA a difuzat fotografii ale „stâncii sculptate” de la marginea craterului selenar Fra Mauro, asemănătoare Sfînxului din Bucegi, și cele două vârfuri montane de 35 și 50 km înălțime, a căror formă a inspirat denumirile de „copilul” și „craniul”. Echipajul Apollo 15, explorând suprafața lunară cu ajutorul unui „Lunar Rover” în zona Hadley- Apenini, a observat urme paralele de șenile, imprimate în praful lunar, ca și când un vehicul ar fi trecut pe acolo înaintea lor. Astrofizicianul chinez Mao-Kang spunea că americanii „*au ascuns opiniei publice, timp de*

douăzeci de ani, fotografiile urmelor de pe solul lunar ale unui picior desculț de om, precum și ale unui schelet uman". Iar alții susțin că pe Lună s-ar fi descoperit chiar un mormânt cu cruce.

Se pare că astronauții misiunilor Apollo au filmat și fotografiat o bază pe Lună (ce are cupole, structuri înalte și rotunde, cu aspect de siloz), vehicule uriașe în formă de T și nave mici sau extrem de mari. Toate acestea au fost dezvăluite sub anonimat de un cosmonaut în emisiunea TV britanică *Raport științific*. Cosmonautul a mai adăugat că „pe Lună există zone cu vegetație și anotimpuri, ca și lacuri artificiale, posedă câmp gravitațional iar omul poate umbla pe suprafața ei fără costum spațial, respirând doar printr-un tub de oxigen”. În 1978, Maurice Chatelain, fost șef al Sistemului de comunicații NASA și proiectant al sistemelor de prelucrare a detelilor și de comunicații ale misiunilor Apollo, a confirmat într-o carte că, în 1969, Neil Armstrong a raportat observarea a două OZN-uri pe marginea craterului lunar, în timpul misiunii Apollo 11. Un fost angajat NASA, Otto Binder, a confirmat povestea. La începutul anilor '90, prof. Vladimir Ajaja, prof. Alexandr Kazanțev și dr. Serghei Bojici de la Universitatea din Moscova au declarat că spionajul sovietic a urmărit prin radio detaliile aselenizării, înregistrând convorbirea lui Armstrong cu Misiunea de Control de la Houston, din care reieșea că două OZN-uri de mari dimensiuni au fost văzute în preajma modului lunar.

S-a scris că astronauții misiunilor Apollo 13, 14, 15, 16 și 17 s-au întors cu mai multe sute de fotografii înfățișând OZN-uri. Referindu-se la astfel de obiecte zburătoare observate în apropierea Lunii, astronautul Roland Evans de pe Apollo 17 a exclamat: „ce multe sunt, roiesc ca albinele în stupi!”.

În 1970, scopul misiunii Apollo 13 era de a provoca explozii nucleare pe suprafața Lunii, însă, pe 13 aprilie, explozia unui rezervor de oxigen lichid a avariat instalația electrică și motoarele. Pilotul navei transmitea atunci: „*Hei! S-a isprăvit! Ei, ei au ucis elementul de combustie!*”. Nu știm cine erau „ei” dar știm că, din 1972, misiunile Apollo s-au întrerupt brusc. Nici rușii nu au făcut vreo tentativă să trimită un echipaj pe Lună. Se zvonește că ființele care își au baza pe Lună le-ar fi interzis pământenilor să se mai apropie. Doctorul Glenn T. Seaborg, laureat al premiului Nobel, chiar considera că Luna este ocupată dintr-o perioadă veche și este folosită drept releu. Teste aprofundate din 1986 au arătat că solul lunar conține mari cantități de heliu-3, un combustibil puternic, nepoluant și nonradioactiv. Să fie acesta combustibilul folosit de OZN-uri?

Păreră generală a oamenilor de știință era că Luna s-a desprins din planeta noastră, cu multe miliarde de ani în urmă. Însă în 1974, NASA a anunțat aducerea de pe Lună a unei roci vechi de 5,3 miliarde de ani, a unui mare eșantion selenar estimat la șapte miliarde de ani și a două mostre ce au douăzeci de miliarde de ani.

Prin urmare, Luna este mult mai veche decât Pământul, ceea ce înseamnă că nu se putea desprinde din el. Această vechime enormă îi dovedește proveniența din centrul Universului, acolo unde s-au format primele galaxii. Dar Luna nu putea ajunge singură într-un sistem solar periferic al unei galaxii periferice pentru a fi satelit al unei planete. Dacă a fost adusă cumva aici? Însă cum ar putea cineva să transporte prin univers ditamai corpul ceresc?

În 1969, echipajul Apollo 12 a fost urmărit, pe tot drumul său spre Lună, de două OZN-uri. Ajuns la destinație, modulul de comandă s-a prăbușit intenționat. După un zgomet ca de clopot uriaș, au urmat vibrații ce au durat între cincizeci și cinci de minute și patru ore. Detectorii de ioni supertermici au înregistrat o erupție de vapori de abur, timp de paisprezece ore, pe o suprafață de o sută șazeci de km². În urma acestei întâmplări, NASA a declarat că Luna este în aparentă goală pe dinăuntru. În iulie 1970, doi academicieni sovietici făceau publică în *Sputnik* ipoteza că Luna are un blindaj exterior de treizeci și doi de kilometri grosime (format din titan, 670m, zirconiu și yttriu, care sunt rare pe Terra), un strat vâscos de lavă (4,8 kilometri grosime), un alt blindaj la 11,2 kilometri adâncime și un

interior cu un diametru de 3.318 kilometri, unde există apă și aer. Iar Doru Davidovici afirma în *Lumi galactice* că „*Luna este cel mai mare OZN*”, menționând argumentele aduse de academicienii ex-sovietici Mihail Vasin și Alexandr Scerbakov, precum și de doctorul Gordon Mc Donald, cercetător principal la NASA, care au concluzionat că Luna este goală în interior.

Dacă Luna este un satelit artificial al Pământului, un fel de OZN uriaș, așa se explică și de ce se învârtă întotdeauna cu aceeași parte spre noi, lucru deosebit de neobișnuit pentru un corp ceresc natural. Dar și apariția ei lângă planeta noastră, de la mare depărtare, în plus, înțelegem de ce Enki, asociat cu noaptea, avea ca simboluri și planeta Venus, și Luna, în timp ce fratele său, Enlil, era asociat cu un singur corp ceresc, Soarele. Dacă Enlil era considerat astrul zilei, Enki a devenit pentru antici cea mai strălucitoare stea a nopții, planeta Venus sau Luceafărul. Mai târziu a apărut Luna, ea devenind cel mai strălucitor corp ceresc de pe cerul nopții. Prin urmare, Enki a fost asociat cu ea, nouă rămânându-ne de la strămoșii noștri ambele variante, Enki fiind și Venus, și Luna.

Dacă într-adevăr Luna a fost adusă aici într-o vreme când oamenii existau deja, ar trebui să găsim acest eveniment consemnat în memoria colectivă a omenirii. Și, într-adevăr, există. Poetul roman Ovidius Publius Naso menționa în scrierile sale că, în epoca arcadiană, cerul era lipsit de Lună. O legendă din Anzi spune că zeul Viracocha a creat Soarele, Luna și stelele după Potop. Indienii chibcas din Columbia centrală cred că, deoarece a provocat Potopul, Chia a fost exilată de soțul ei în cer, unde ea s-a transformat în Lună. Nu crede nimeni că o femeie a devenit Luna, dar putem înțelege din acest mit că, până la Potop, Luna nu exista.

Capitolul 9 al *Genezei* biblice susține că, după Diluviu, Dumnezeu a regretat că a distrus oamenii. Drept pentru care a pus un semn pe cer, curcubeul, ca legământ dintre el și oameni. Capitolul 55 al *Cărții lui Enoh* afirmă un lucru asemănător: „*Apoi Stăpânul zilelor s-a căit și a zis: «În zadar i-am nimicit pe toți cei care trăiesc pe acest pământ». Și el a făcut legământ pe mările său nume: «De acum înainte nu voi mai face așa ceva celor care trăiesc pe pământ, și voi așeza un semn pe cer, și acesta va fi o făgăduială de bună credință între mine și ei pentru totdeauna, câtă vreme cerul este deasupra Pământului. Și acestea sunt după porunca mea»*”. Nu pare prea probabil să fi apărut curcubeul pe cer după Potop, ținând cont că acesta este un fenomen optic și meteorologic, un spectru de forma unui arc colorat, format de lumina Soarelui refractată în picăturile de apă din atmosferă. *Cartea lui Enoh* nu specifică nimic despre curcubeu, ci îl numește doar „un semn pe cer”. E posibil ca acel „semn” să fie Luna?

Dacă „zeii” au adus Luna pentru a împiedica lumina Soarelui să mai ajungă pe Pământ, acest eveniment ar fi putut crea o eră glaciară. Este posibil ca acest „blocaj” să fi fost în genul unei eclipse de Soare. Dar, pentru ca Luna să acopere complet Soarele, ar fi trebuit adusă mai aproape de Terra decât este în prezent. Acest lucru ar fi cauzat nu doar un întuneric total, ci și înclinarea axei Pământului, pe care oamenii de știință încă nu pot să o explice, deși ei susțin că fără atracția selenară nu ar exista înclinarea Terrei. Indienii hopi din Arizona vorbesc despre înclinarea axei planetei noastre în acea perioadă, susținând că „*a doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață*”. Aceiași oameni de știință spun că fără această înclinare nu ar exista anotimpuri și am avea mereu o climă tropicală.

Strămoșii noștri ne-au lăsat destule referiri la o climă caldă, uneori chiar tropicală, pe întreg Pământul. Printre ele se numără hărțile amiralului Piri Reis din 1513, a lui Oronteus Finaeus din 1531, a lui Gerard Kremer (zis și Mercator) din 1569 și a francezului Philippe Buache din 1737, care arată Antarctica fără gheață. Nu știm cine a făcut aceste hărți sau când, dar cert este că oamenii existau atunci când cel mai sudic continent avea o climă caldă, nefiind acoperit de gheață.

O hartă compilată de turgul Haji Ahmed în anul 1559 arată o limbă de pământ, de circa 1.600 de kilometri lățime, care unește Alaska de Siberia. Geologii susțin că un astfel de „pod de pământ” a existat într-adevăr acolo unde astăzi se află strâmtoarea Bering, însă a fost înghițit de ape la sfârșitul ultimei ere glaciare. Și această hartă demonstrează că oamenii existau atunci când nordul Pământului era lipsit de gheață, având un climat mult mai cald.

S-a descoperit că, în Paleoliticul inferior, în România de astăzi trăiau girafe, elefanți și rinoceri, animale care nu există în prezent decât în Africa. Herodot scria că „*numai în aceste ținuturi se nasc lei în Europa*”. În Mezolitic, vegetația era foarte abundentă, chiar luxuriantă în zona Porților de Fier. Sunt dovezi care atestă că în țara noastră, în ultimul milion de ani, a fost permanent o climă temperată, cu perioade tropicale, de încălzire.

Scripturile zoroastriene ale persilor spun că Airyana Vaejo, căminul rasei ariene, avea un climat blând și productiv înainte ca Angra Mainyu să aducă înghețul. O „întâlnire” dintre Soare și Lună, înainte de Potop, este

' 431/901

redată și de un mit african de pe cursul inferior al fluviului Congo, care afirmă că „*demult, Soarele s-a întâlnit cu Luna și a aruncat cu noroi în ea, ceea ce a făcut-o mai puțin luminoasă. Când s-a întâmplat această întâlnire, a avut loc o mare inundație*”. Iar indienii tarahumara din nordul Mexicului au păstrat legende ale distrugerii lumii bazate pe o schimbare în calea Soarelui. Să fie acea „schimbare” în calea Soarelui apariția Lunii?

Aducerea unui corp ceresc în sistemul nostru solar ar fi trebuit să influențeze într-o anumită măsură celelalte planete. Surprinzător sau nu, anticii ne-au lăsat indicii și despre acest eveniment. Vechea lucrare chinezească despre care se spune că ar conține „*toate cunoștințele*”, compusă din patru mii trei sute douăzeci de volume, afirmă că, înainte de Potop, „*planetele și-au modificat traiectoriile. Cerul a coborât mai jos înspre nord. Soarele, Luna și stelele și-au schimbat mișcările*”. Mitul norvegian al Potopului susține că, înainte de această catastrofă, „*stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în hăul căscat*”. Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că, în visul care i-a prevestit regelui Saurid Diluviul, „*stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor*”. În *Bundahish*, când Angra Mainyu a trimis, „*înghețul pustiitor și necruțător*”, el a și „*atacat și tulburat cerul*, acest asalt dându-i posibilitatea de a stăpâni „*a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime*”. În același timp, planetele s-au răsculat împotriva cerului, stârnind haos în tot Cosmosul. Iar indienii cahto din California spun doar că „*a căzut cerul*”.

Dacă Luna a fost adusă pentru a împiedica lumina Soarelui să ajungă pe Pământ, această eclipsă totală ar fi însemnat o lungă perioadă de întuneric. Multe popoare au păstrat în amintirea lor colectivă această perioadă de întuneric, înainte de Potop. Dispariția Soarelui nu era ceva obișnuit, iar oamenii acelor timpuri au încercat să-și explice acest fenomen în cele mai colorate moduri.

În The Mythology of South America, John Bierhorst scria că tribul pehuenche din Țara de Foc asociază Potopul cu o perioadă de întunecime prelungită: „Soarele și Luna au căzut de pe cerși lumea a rămas astfel fără lumină, până când, în cele din urmă, doi condori uriași au adus Soarele și Luna înapoi pe cer.

Indienii toba din regiunea Gran Chaco din America de Sud spun că marele îngheț a fost însoțit de o beznă adâncă. Unul dintre bătrânii neamului toba declara că „*în vremea îndelungatei bezne, Soarele a dispărut cu totul și oamenii au murit de foame. Când li s-au sfârșit merindele, au început să-și mănânce copiii. Până la urmă, au murit cu toții, mai puțin semi-divinul Asin și cei cărora le-a oferit focul.*

Popol Vuh a mayașilor spune că „fața Pământului s-a întunecat. Mai spune și că aceasta a fost o vreme când „Soarele și Luna își acoperiseră fețele”. Alte surse mayașe susțin că acest eveniment a avut loc „pe vremea străbunilor. Pământul s-a întunecat (...) S-a întâmplat că Soarele încă mai era luminos și limpede. Apoi, la amiază, s-a întunecat.

Pentru popoarele din Anzi, înainte de venirea zeului Viracocha, Pământul fusese azvârlit în beznă datorită dispariției Soarelui. „*Omenirea trăia în dezordine; mulți umblau goi, ca sălbaticii; nu aveau case și nici alte locuințe decât peșterile, de unde porneau și adunau orice găseau de mâncare prin preajmă*”. După Potop, Viracocha a schimbat toate aceste lucruri, oferindu-le oamenilor tehnicile și cunoștințele necesare unei vieți civilizate și productive. Într-o legendă consemnată de Blas Valera, primul monarh incaș, Manco Capac, era fiul Soarelui. Când mama sa a fost cuprinsă de durerile facerii, în lume s-a făcut întuneric. Soarele a apărut din nou pe cer doar după ce s-a născut Manco Capac. După ce a vizitat orașul Cholula în 1585, călugărul Diego de Duran a notat în *Historia antiqua de la Nueve España* ce a aflat de la un bătrân venerabil din oraș, despre care se spunea că avea peste o sută de ani: „*la început, acest loc se afla în beznă și în întuneric*”. După aceea, „*au apărut niște uriași diformi, care au luat Pământul în posesiune*”.

Montesinos spunea că în timpul domniei celui de-al doisprezecelea rege incaș, zeul Ila Tici Vira Cocha a nimitic uriașii, apoi a ascuns Soarele pentru scurt timp: „*timp de douăzeci de ore nu a mai fost Soare*”. După rugăciuni și sacrificii, astrul zilei a reapărut, iar regele a reintrodus vechile legi și ritualuri de venerare.

În Epopeea lui Ghiigameș, nemuritorul Utnapiștim povestea că „un val de deznădejde s-a înălțat spre cer, când zeul furtunii (Enlil) a prefăcut lumina zilei în întunecime, când a sfărâmat ținutul ca pe un ulcior”.

În Bundahish, când Angra Mainyu a trimis „înghețul pustiitor și necruțător”, a stăpânit „a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime”.

Un mit norvegian spune că un lup tânăr a fugărit Soarele, pentru a-l lua în stăpânire. Soarele a fost ajuns în cele din urmă și „razele sale strălucitoare s-au stins una câte una. El a dobândit o nuanță roșie, ca de sânge, apoi a dispărut cu totul. Drept urmare, lumea a fost acoperită de o iarnă cumplită. Furtunile de zăpadă s-au pogorât din toate unghiurile zării”. Acest episod a avut loc înainte de Potop.

În Egiptul antic se credea că, în timpul luptei dintre Seth și Horus, zeul-Soare Ra a refuzat să mai iasă din camera sa, lăsând lumea în beznă. A fost convins să se răzgândească de către flica sa, Hathor, care l-a binedispuș dansând goală în fața lui și gâdilându-l. Același mit se întâlnește și în Japonia, unde zeita Soarelui Amaterasu-omikami s-a retras într-o grotă cerească, enervată fiind de fratele său, Susano-o. Deoarece lumea era cuprinsă de întuneric, zeii au încercat să o convingă pe Amaterasu să-și reia locul pe boltă. Singura care a reușit acest lucru a fost zeița Ame-no-Uzume-no-Mikoto, care a înveselit-o pe Amaterasu printr-un dans distractiv și obscen, în timpul căruia s-a dezbrăcat complet. În miturile greco-romane, Phaeton, fiul titanului Soarelui, Helios, și al oceanidei Clymene, a furat carul solar. Însă nu a putut ține caii în frâu și, prin urmare, Soarele „s-a repezit în jos cu mânia ca un meteor”. Pentru a preveni un dezastru planetar, Zeus l-a ucis pe Phaeton cu un fulger. Cuprins de durere, Helios a refuzat să mai apară pe cer cu carul său. Într-un final a fost convins de zei să nu lase lumea în întuneric și să-și reia locul. În Meteora, Aristotel scria că „*stelele au căzut din cer în timpul prăbușirii lui Phaeton*”. Grecii și romanii antici susțineau că această întâmplare a avut loc înaintea Diluviului lui Deucalion.

Cine a adus Luna aici pentru a provoca o eră glaciară? Strămoșii noștri spun că zeii. Dacă ei sunt răspunzători pentru acest lucru, care ar fi motivul lor? Miturile susțin că „marele îngheț”, apariția Lunii, dispariția Soarelui și Potopul au avut loc în timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, numit Ragnarok de scandinavi sau Gigantomachia de greci. Se pare că armata lui Marduk era superioară celei a lui Enlil, miturile din întreaga lume relevând că el a câștigat primele lupte. Spre deosebire de primul război al zeilor, pierdut de Enki din cauza inferiorității numerice, Marduk avea acum în subordine Veghetorii, semizei și oamenii, numărul lor ridicat oferindu-i un avantaj consistent în fața unchiului său. Pierzând luptă după luptă, Enlil se vedea în fața înfrângerii totale. Singura soluție pentru victorie era reducerea armatei dușmanului său. Cum nu se putea înfăptui acest lucru prin luptă dreaptă, Enlil a apelat la soluții alternative. Prima a fost crearea erei glaciare prin aducerea Lunii și interpunerea ei între Pământ și Soare. Cum „frigul cel mare” nu părea să aibă efecte vizibile, Enlil le-a trimis pământenilor viruși, acele „*boli, epidemii, ciumă și holeră*”, însă cei mai afectați erau oamenii, nicidecum semizei și Veghetorii. Nici frigul, nici foametea și nici virușii nu atingeau Veghetorii și pe copiii acestora, așa că Enlil a recurs la soluția finală: înecarea tuturor printr-un Potop. Dacă *Epopeea lui Atra-Hasis* afirma că zeul s-a arătat nemulțumit de înmulțirea oamenilor, nu înseamnă că era deranjat de zgomotele lor făcute în timpul împerecherilor, așa cum susține și *Epopeea lui Ghiigameș*, ci de creșterea numărului lor. Prin urmare, seria lui de pedepse îndreptate asupra Pământului avea doar rolul de a distruge armata lui Marduk. Bănuim că nu l-a fost ușor să ia această hotărâre însă, de obicei, în timp de război nu există reguli. Anu și Ninursag au acceptat propunerea lui Enlil, hotărând declanșarea Potopului. Acesta s-a realizat prin înălțarea Lunii din calea Soarelui, ceea ce a dus la o bruscă încălzire globală din mijlocul erei glaciare, de acum treizeci - treizeci și cinci de mii de ani. Enki a fost obligat să jure că nu va dezvălui

acest „secret al zeilor” însă zeul înțelepciunii nu putea să nu găsească un subterfugiu. Jurământul îl oprea să le împărtășească oamenilor secretul, nu însă și unui obiect. Astfel încât, în *Epopeea lui Ghiigameș*, Enki l-a înștiințat pe Utnapiștim printr-un vis de sosirea Potopului. Însă nu direct, ci vorbind cu pereții casei acestuia: „*Casă de trestii, casă de trestii! Perete, o, perete, dă-mi ascultare, casă de trestii, perete, cugetați! Omule din Surrupak, fiu al lui Ubara-Tutu, dărâamnă-ți casa ta și clădește o corabie; părăsește*

averile și ai grijă de viața ta, disprețuiește bogățiile lumesti și mântuiește-te pe tine doar! Dărămă-ti casa, așa cum îți spun eu, și întocmeste-ti o corabie. Aici ai măsurile corăbiei, cum trebuie să o făurești; lungimea ei să fie deopotrivă cu lărgimea ei, puntea ei să fie acoperită ca bolta ce acoperă adâncimile, apoi ia în corabie sămânță din toată făptura vie". Întrebat de Utnapistim ce le va spune oamenilor care îl vor vedea că ridică ditamai corabia, Enki i-a răspuns: „Spune-le lor următoarele: am auzit că Enlil este înfuriat pe mine și nu mai cutez să umblu prin tinutul acesta, nici să trăiesc în cetatea asta; mă voi coborî spre limanul mării, ca să locuiesc împreună cu Ea, stăpânul meu. Dar peste noi revărsa-va ploaie de bogății: pești mari, păsări din cer, ca și tot rodul de viețuitoare ale mării. Seara, Călărețul Norilor de furtună va aduce grâu, în suvoaie!". Ultimile fraze subliniază acea perioadă de foamete, datorată erei glaciare, amintită și de alte legende. Pentru a rupe „blestemul Pământului" și a primi hrană, oamenii din Suruppak chiar l-au ajutat pe Utnapistim să-și construiască ambarcațiunea.

Epopoea lui Atra-Hasis descrie aceeași întâmplare într-un mod identic. Enki l-a chemat pe slujitorul său devotat, Atra-Hasis, punându-l să stea în spatele unui scut de trestie. Apoi, pretinzând că vorbește cu scutul, a spus:

„Scut de trestie,

Bagă de seamă la ceea ce-ti spun.

Toate casele oamenilor și toate orașele,

De o furtună mare vor fi măturate.

Sămânța omului atunci va dispărea...

Aceasta-i ultima lege,

Cuvântul Adunării Zeilor,

Cuvântul rostit de Anu, Enlil și Ninhursag".

Enki și-a sfătuit slujitorul credincios să construiască o corabie. Când acesta i-a spus „*dar eu n-am mai făcut o corabie niciodată... fă-mi desenul pe pământ să pot vedea cum*", Enki i-a oferit instrucțiuni precise, dimensiunile și modul de construcție. Pentru curioși, Atra-Hasis a folosit ca motiv al construirii „*vasului pentru Apsu*" faptul că urma să plece în lăcașul lui Enki, pentru a scăpa de mânia lui Enlil, întocmai ca Utnapistim.

După ce a terminat de construit arca, Utnapistim / Atra-Hasis și-a îmbarcat rudele, toate felurile de animale și mulți meșteșugari. Momentul în care el însuși trebuia să intre în corabie era unul precis:

„Când Samas,

Care poruncește un cutremur la apusul Soarelui,

Va ploua din cer cu erupții,

La bordul corăbiei să te sui,

Si bine intrarea s-o închizi".

Acest semn pe care trebuia să îl aștepte Utnapistim reprezintă sosirea lui Marduk / Samas, care pare să lanseze un atac apăsător dezastruos împotriva lui Enlil („*va ploua din cer cu erupții*"), asemănător celui descris în *Ramayana* („*sute de meteoriți căzând din cer*"), ce va zgudui pământul („*poruncește un cutremur*"). Acest atac al lui Marduk

coincide cu începutul Potopului și reprezintă ultima bătălie din cel de-al doilea mare război al

434/901

zeilor, consE^HiiV^ ' ^SL^i^Htemnată în multe legende ale lumii. De altfel, în Epopeea lui Ghilgames, începutul Potopului pare a descrie o luptă între cele două tabere rivale de divinități: „La primele licăriri ale zoriilor (când Luna a fost înălțată din calea Soarelui), un nor negru (nava lui Enlil) s-a ivit în slava cerului, tuna acolo unde Adad, stăpânul furtunii (Enlil), călărea pe nori. Peste dealuri și câmpii, zeii Sullat și Hanis, crainicii Furtunii, o călăuzeau. Apoi zeii din hăurile Infernului (Veghetorii) se ridicară. Nergal (Marduk) deschise zăgăzurile apelor din lumea de dincolo, Ninurta, stăpânul războiului, deschise canalele, iar cei șapte judecători ai Infernului, Anunnaki (căpeteniile Veghetorilor), înălțară tortele lor, aprinzând toată tara cu flacăra lor strălucitoare (au lansat arme asemănătoare rachetelor). Un strigăt de deznădejde urcă la ceruri când zeul Furtunii a înlocuit lumina zilei cu întunericul (descriere identică cu cea din Ramayana, unde „un disc negru acoperi Soarele” și „numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total”), când a sfărâmat tot tinutul ca pe un vas de lut. O zi întreagă vijelia a băntuit cu furie, s-a năpustit peste lume ca valurile unei oști atacatoare. Nimeni nu mai putea să-și vadă propriul frate, nu mai era chip să zărești din cer oamenii”.

Înainte de revărsarea apelor, Pământul a fost trecut prin foc, datorită armelor teribile, nucleare, folosite de combatanți. În Theogonia lui Hesiod, „o mare parte din Pământul uriaș fu părjolită de aburii cumpliti, topi

indu-se cum se topește tabla încinsă de meșteșugul omului”. În Ramayana, „sulițele, securile, scuturile se învolburau. Un fum stăruitor și gros ca norii înăbușea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi”. Indienii hopi spun că „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos”. În mitologia scandinavă, „uriașul Surt a dat foc întregului Pământ; universul nu mai era decât un cuptor imens. Flăcările țâșneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea șuieratul aburilor. Toate viețuitoarele, toate plantele au fost mistuite. Numai țărâna golașă a mai rămas dar, precum cerul însuși, nici Pământul nu mai era decât crăpături și prăpăstii”, poemul Voluspă susținând că

„Focul se-ncinge

Cu fum fumegând în vârtejuri.

Fiuoare de foc năvălesc

Să lovească chiar cerul”.

Puhoiul de ape a acoperit Pământul, stingând flăcările și distrugând cea mai mare parte a armatei lui Marduk (care nu dispunea de nave, precum liderii Veghetorilor), oferindu-i astfel lui Enlil avantajul urmărit: „s-au desfiat toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis igheburile cerului” (Geneza), „vântul a suflat, șuvoiul, furtuna și potopul au copleșit lumea, năprasna și puhoaiile au băntuit laolaltă ca oștirile în bătălie” (Epopeea lui Ghilgames), „toate râurile, toate mările s-au umflat și s-au revărsat. Pretutindeni, toate valurile se ciocneau de valuri. Se înălțau și clocoteau încet peste toate cele” (New Larousse Encyclopaedia of Mythology). Intensitatea Potopului, care aducea Apocalipsa, „îi făcea pe zei să tremure”, după cum declară Epopeea lui Atra-Hasis. Iar după Ramayana, „cele două oști crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbușit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”, descriere din care înțelegem că acel cutremur poruncit de Samas a decurs conform planului. Din

navele lor, Enlil și Marduk au continuat lupta chiar și pe apă, egiptenii amintind-o sub forma unei curse de „bărci”, în care cei doi s-au lovit cu „harpoanele”. Zeii supraviețuitori însă au fugit din calea apelor, Epopeea lui Atra-Hasis susținând că „au întors spatele și au urcat în cerul lui Anu”, la bordul unor „rukub ilant’ („carele zeilor” sau vimanele din literatura hindusă). În Epopeea lui Ghiigames, „înșiși zeii, înspăimântați de revărsarea apelor, se refugiază în locurile cele mai înalte ale cerului, firmamentul lui Anu. Ei se zgribuliră lipiți de ziduri, înghesuindu-se unii într-altii, asemenea câinilor. În cele din urmă Istar, Regina Cerurilor (Ninhursag), cea cu glas dulce, începu să țipe ca o femeie cuprinsă de durerile facerii: «Vai de mine, praful s-a ales de zilele din trecut, fiindcă eu am dat o poruncă rea. De ce poruncit-am acest rău în sfatul zeilor? Am fost căpetenia războaielor menite să-i nimicească pe oameni, dar nu sunt ei oare copiii mei, căci eu i-am făcut să se nască? Acum ei plutesc pe ocean la fel ca neamul peștilor». Zeii cei mari ai Cerului și ai Infernului plâneau, acoperindu-și gurile. Vreme de șase zile și șase nopți vântul n-a conținut să sufle, furtuni, vijelii, revărsări de ape au copleșit Pământul. Vântoase năprasnice și potopiri de ape vuiau dezlănțuite, ca războinicii pornind împotriva vrăjmașilor²”. Epopeea lui Atra-Hasis prezintă evenimentul într-un mod asemănător:

„Anun

Stăteau suferind de foame și de sete...

Ninti (Ninhursag) plângea și suferea;

Plângea să-și ușureze marea durere.

Zeii plângeau și ei alături de ea, pentru Pământ.

Era copleșită de marea durere,

Si setea cea cruntă o încolțea.

Acolo unde ea stătea, zeii plângeau,

Ca oile strânse una într-alta stăteau.

Buzele lor de sete erau arse,

Iar burta lor de foame gemea”.

Zeita Mamă, Ninhursag, era șocată de amploarea distrugerii: „Zeita a văzut și a plâns...

De febră buzele-i erau aprinse...

Ca mustele-s făpturile de mine făcute.

Ei umplu râurile, sunt hrană pentru pești, Sunt înghițiți cu totii de marea furioasă”.

Declarația zeiței din Epopeea lui Ghilgames oferă amănunte suplimentare despre acest mare război al zeilor: „praful s-a ales de zilele din trecut, fiindcă eu am dat o poruncă rea. De ce poruncit-am acest rău în sfatul

*zel/orl^B^i^Wffi? Am fost căpetenia războaielor menite să-i nimicească pe oameni, dar nu sunt ei oare copiii mei, căci eu i-am făcut să se nască?’. Din această mărturisire aflăm că, deși era mama lui Marduk și fosta mare iubire a lui Enki, ea a luptat alături de noul ei sot, Enlil, și de fiul lor, Ninurta. În miturile egiptene există descris acest moment: deși era inițial de partea lui Horus / Marduk, Isis / Ninhursag și-a ajutat noul sot și frate, pe Seth / Enlil, ceea ce l-a făcut pe fiul ei să o decapiteze. Istoricul Plutarh susține că nu a fost vorba despre o decapitare adevărată, Horus smulgându-i, de fapt, mamei sale coroana de pe cap. Dacă Plutarh are dreptate, Marduk și-a renegat mama, ea trecând astfel de partea lui Enlil. Probabil pentru a-și demonstra loialitatea, ea a fost trimisă, sub forma leoaicei Sekhmet, să înăbușe revolta oamenilor, ce era cât pe ce să se transforme într-o extincție a rasei umane. Tot ea era Athena din mitologia grecilor, care a luptat alături de Zeus împotriva lui Typhon și Istar de la hititi, care i-a fost alături lui Tesub în războiul cu Ullikummi. Astfel înțelegem și motivul pentru care, în *Epopeea lui Atra-Hasis* și *Epopeea lui Ghilgames*, ea a fost de partea lui Anu și Enlil atunci când s-a hotărât distrugerea oamenilor prin Potop. Si-a dat seama în timpul Diluviului că a ales tabăra greșită, însă era prea târziu. Cel puțin pentru oameni.*

Poemul babilonian *Enuma Elis* pare a descrie două evenimente într-o singură poveste. Deși se referă la distrugerea de către Enki și Marduk a dinozaurilor reprezentați de Apsu, Tiamat și copiii ei, poemul include și povestea celui de-al doilea mare război al zeilor. După cum am văzut deja, Enki și Ninhursag sunt cei care au distrus reptilele ce conduceau Pământul, Marduk nefiind născut în acea vreme. Prin urmare, *Enuma Elis* se referă nu doar la povestea dinozaurilor, ci și la cea a ascensiunii lui Marduk din timpul războiului.

În epopeele lui Ghilgames și a lui Atra-Hasis, gălăgia oamenilor îl împiedica pe Enlil să se odihnească, prin urmare a hotărât distrugerea lor. *Enuma Elis* susține un lucru asemănător, și anume faptul că zeul Apsu nu putea dormi din cauza hărmălaiei tinerilor zei.

„ Toți frații s-au adunat împreună;

Încolo și încoace alergau, gata s-o sfarme pe Tiamat.

În joaca lor nebună printre stele,

Făceau să tremure pântecul lui Tiamat.

Apsu nu a mai putut suporta zbenguielele lor;

În fata lor, însăși Tiamat nu mai avea glas.

Nesuferite erau faptele lor...

Si necugetate mișcărilor”.

Apsu s-a sfătuit cu Mummu, sfetnicul său, și a hotărât să-i distrugă pe tinerii zei. Din această poveste reiese că Apsu este Enlil, soția sa, Tiamat, este Ninhursag, iar Mummu

nu poate fi decât Nusku, vizirul lui Enlil. Poemul susține că „*Sfatul lor de taină*” a fost aflat de zeii cei mari, care s-au înfricoșat. Singurul care nu s-a pierdut cu firea a fost Ea / Enki, care a născocit un plan prin care „*somnul să cadă asupra lui Apsu*”. Când ceilalți zei au aprobat planul, Enki a „*trasat o dreaptă hartă a cerurilor*”¹ și a rostit descântecul divin, astfel încât „*somnul a*

437/901

căzut peste Apsu" și chiar „sfetnicul Mummu nu putea să se miște”. După ce i-a anesteziat pe Enlil / Apsu și Nusku / Mummu, Enki „a luat tiara și i-a dat jos mantia sa de aură”. Această întâmplare există și în *Mitul lui Zu*, unde pasărea Zu („înțelepciunea”), Enzu („domnul înțelepciunii”) sau Anzu („înțelepciunea cerului”) îi fură lui Enlil însemnele regale,

„Ea l-a ridicat pe Kingu,

între ei l-a făcut cel mai mare...

sceptrul și Tăblițele Destinului. Tiamatînsă nu a stat degeaba:

Si conducerea bătăliei, în mâinile lui a încredintat-o”.

În Sumer, alături de Enlil se afla Ninurta, fiul său și al lui Ninhursag, mâna sa dreaptă și moștenitorul său (numit Thor de scandinavii sau Ares de greci), în timp ce la hititi, în lupta cu Ullikummi au stat lângă Tesub Istar și Tasmisu. În *Mitul lui Zu*, Ninurta este cel care se luptă cu Zu și recuperează Tăblițele Destinului, alături de însemnele regale ale tatălui său. Iar în *Enuma Elis* apare Kingu, fiul lui Tiamat, care preia conducerea armatei, despre care nu putem decât să bănuim că este același Ninurta.

Speriați de Tiamat și de armata sa condusă de Kingu, zeii (Veghetorii) l-au ales pe Marduk să îi salveze: „El, cel care-i mândru și puternic, va fi cel care ne va răzbuna; El, viteaz ca nimeni altul în bătălie: Marduk, Eroul!”. Marduk a acceptat misiunea, nu fără o condiție:

„Dacă va fi, atunci, să vă răzbun,

Viețile să vi le scap, pe fioroasa Tiamat s-o răpun,

Cheamă a Zeilor Adunare și peste tot al meu destin mai mare să fie!”.

Bucuroși că nu trebuie să o înfrunte pe Tiamat, zeii au hotărât: „Marduk va fi rege!”. Apoi l-au trimis pe noul lor conducător la luptă.

„ Tiamat și Marduk, cei mai înțelepți dintre zei,

Unul spre celălalt se îndreptau;

Tot mai aproape, o bătălie să hotărască totul,

De luptă erau acum gata”.

După o bătălie crâncenă, Marduk și-a învins adversara, alături de armata acesteia. Apoi a tăiat-o în bucăți, ba chiar decapitând-o, la fel cum a procedat Horus cu Isis în miturile egiptene:

„Cu arma sa cerească a tăiat căpătâna;

A tăiat văile prin care sângele ei curgea;

Pe vântul de nord l-a pus să-l poarte

Si într-un loc necunoscut să-l lase”.

Preoții babilonienii au încercat să ofere o explicație și pentru faptul că Tiamat a fost considerată personificarea Pământului, sub identități ca Geea la greci sau Ki în Sumer, atribuindu-i lui Marduk crearea planetei noastre din corpul ei:

„Punând capul lui Tiamat în locul hotărât,

Pe el lanțurile de munți le-a făcut să apară,

Văile le-a despicat, râuri prin ele să curgă,

Prin ochii ei, Tigrlul și Eufratul au ieșit.

Din sânii ei, el a făcut munții cei sfinți.

Izvoare a făcut, din ele râuri să se adape”.

După această victorie, Marduk a fost declarat erou și și-a păstrat poziția de rege al zeilor. Însă, după cum am văzut, adevăratul conducător al Veghetorilor era Enki, Marduk fiind doar generalul suprem al armatei, fiul loial ce urma întotdeauna poruncile tatălui său. Nu știm dacă a fost vorba într-adevăr de o decapitare și o reînviere a Zeitei-Mamă sau doar de o renegare din partea fiului său, însă cert este că finalul războiului o prinde îndepărtându-se de Pământ, plină de lacrimi și remuscări.

Rămăsă fără cea mai mare parte a armatei sale, oamenii și semizeii murind în apele ce acoperiseră Terra, Marduk a fost înfrânt, după cum povestesc legende grecești, hititilor, scandinavilor și ale indienilor. „Veghetorul purificării”, „domnitorul veșnic” sau „cel slăvit de generațiile viitoare”, așa cum era numit de către preoții babilonieni, a fost nevoit să fugă cu coada între picioare, alături de tatăl său, Enki, sora sa, Istar, și restul Veghetorilor care au supraviețuit îndelungatului război. Însă Enlil își dorea să încheie conflictul odată pentru

25. Raanarok

Mitologia greacă susține că, după înlănțuirea creatorului oamenilor, giganții s-au răzvrătit împotriva zeilor olimpieni pentru a-i detrona, pentru a-l elibera pe Prometheus și pentru a răzbuna titanii închiși în lumea subterană. Aceștia „crescuseră cât munții, luând forme îngrozitoare. Purtau bărbii lungi și plete dese, ce le

cădeau până la glezne.

»Picioarele lor colosale aveau, în loc de piele, solzi. Iar tălpile se

prelungeau cu câte-un trup hidos de șarpe”. Mama lor, Geea, zeita Pământului, le-a oferit un avantaj substantial, ei neputând fi răpuși decât de un zeu și un muritor în același timp. După ce Prometheus a fost eliberat de semizeul Herakles, a început al doilea mare război al zeilor, numit de greci Gigantomachia. „Ca un urlet groaznic, giganții au făcut un salt și au pornit către Olimp. Au început să arunce ceruri cu stânci uriașe,

apoi cu torte mari, aprinse. Lâncile lor brăzdau văzduhul, albe, tăioase, sclipitoare, și treceau dincolo de nori. Zeus îi înfrunta cu furie, aruncând fulgere din cer. Iar lângă dânsul sta Heracle și-nsotea fiecare fulger cu câte-o strașnică săgeată. Gigantii-au prins apoi să smulgă munții din temelii lor, să-l pună unul peste altul și să-și alcătuiască o scară, să ajungă până în Olimp.

Legendele Olimpului: Povestea lui Alexandru Mitru în piteia fiului lui Alcioneus, unul dintre giganti, nu ca semizeul Herakles. I-a atras pe tărâmul mării Egeer în același timp, văzându-l cu un Alcioneus mort, câțiva giganti au pornit în urmărirea lui Herakles, însă zeitele Afrodita și Hera l-au sedus iar Zeus și Herakles, confruntându-se de diverse ori, i-au doborât pe cei opt-houa giganti. După lupte îndelungate, zeii olimpieni au obținut victoria. Pe Enkeladus, aruncat într-o groapă, apoi a trântit peste el în munte. Tot așa l-a ucis și pe gigantul Atlas, Polybotes a fost strivit de Poseidon sub insula Nisyros, Poronhyon a fost rănit de Zeus și ucis de Herakles. Tot Herakles este cel, care împreună cu Apollo, l-a doborât pe Epherites, punând o manta în invizibilitații Hermes a reușit să se strecoare lângă Dionysos și să-l învingă cu o sabie zeu tolaquil sau Artemis să-l săgeteze pe Eurytos cu bronze pe gigantul Agrios și Thoos. Zeita Hekate l-a ars de viu pe Clytus cu niște torte aprinse, iar Hephaestus l-a ucis pe Minas cu o salvă de fier topit. Conform legendelor grecilor, toți giganti cazuți lângă mare s-au prefăcut în munți.

Nici n-au apucat zeii olimpieni să se bucure de victorie, că un nou inamic și-a făcut apariția: Typhoeus / Typhon („Taifun”), un gigant „a cărui forță era de zeci de ori mai mare decât puterea celorlalți feciori ai Gheei laolaltă”. În Theogonia, Hesiod scria despre el că „puterea era în mâinile lui, în tot ce făcea, iar picioarele puternicului zeu erau neobosite. De pe umeri îi creșteau o sută de capete ale unui șarpe, un înfrorător dragon, cu limbi negre, săgetătoare. De sub sprâncene, în miraculoasele sale capete, fulgerau flăcări; iar focul îi ardea din capete când se încrunta. Și în toate capetele lui groaznice erau voci, ce scoteau

ins

sunete de necrezut. Conform lui Pindar și Eschil, Typhon avea o statură gigantică, „iar capul său ajungea la stele”. Văzându-l, zeii s-au pămîntat și au fugit în Egipt, unde s-au preschimbat în animale pentru a nu fi recunoscuți. Sin

gurul care a rămas să-l înfrunte pe monstru a fost regele zeilor, Zeus. „Zeus tuna din răspuțeri și cu forță, iar pământul în jur răsuna cumplit, precum și cerul larg de deasupra și marea și cursurile de apă, chiar și părțile de dedesubt ale Pământului”. Zeus a reușit să dea prima lovitură cu „năprasnicul trăsnet, Typhon prăbusindu-se la pământ. Gigantul s-a refugiat în Siria iar Zeus l-a urmărit, încercând să-l castraze cu aceeași seceră pe care o

folosise împotriva lui Ouranos. Însă șerpii care se înălțau din coapsa gigantului l-au prins pe Zeus și l-au înălțuit. Imobilizându-și inamicul, Typhon i-a smuls secera din mână și i-a tăiat tendoanele de la mâini și de la picioare, lăsându-l neputincios într-o poartă de munte. Sigur că dușmanul său nu s-a mai reveni, el a ascuns tendoanele sub bolovanii unui râu, învelindu-le în pielea unui urs. „Lumea era încremenită. Zeus căzuse prins; ceilalți zei tremurau ca varga, ascunși în trupuri de dihănii. Cel care și-a venit oleacă în fire, după-atâta spaimă, a fost fiul lui Zeus, Hermes”, povestește Alexandru Mitru. Hermes a reușit să îl păcălească pe Typhon și să recupereze tendoanele, pe care i le-a lipit la loc tatălui său. Zeus a zburat „cu un car înaripat înapoi pe Olimp, unde a primit o nouă provizie de trăsnete. Cu acestea, a reluat atacul împotriva lui Typhon. Au avut loc lupte deasupra muntelui Haemus din Tracia, unde „Zeus lovea cu trăsnete și fulgere verzi, orbitoare”, iar „gigantu-i răspundea, prinzând în brațe munți întregi și aruncându-i către el, cu zgomote asurzitoare”. Munții se înroșiseră din cauza sângelui din rănilor gigantului. Slăbit, Typhon s-a refugiat în Sicilia, unde „Zeus l-a răpus și l-a biciuit cu lovituri”. Hesiod spune că

Enormul Pământ a gemut.

*O flacăra tâsnit-a din domnul lovit în valea-
ntunecoasă, stâncoasă și pustie a Muntelui,*

Când l-a trăsнит.

*O mare parte din Pământul uriaș fu pârjolită De aburii
cumpliciți,*

Topindu-se cum se topește tabla încinsă de meșteșugul omului.

Deasupra gigantului, Zeus a aruncat muntele Etna, închizându-l acolo pe veci. „*Fumul fierbinte, care iese din craterul vulcanului, nu-i decât răsufierea lui, după poveștile eline. Când el se-ntoarce sub povară, găfâie greu - și atunci Etna azvârle lavă clocotită*”, afirmă *Legendele Olimpului*. Typhon fiind închis iar restul gigantilor uciși, zeii olimpieni au putut domni în liniște, fără teama că ar mai putea fi puși în pericol de eventuali competitori. Despre această bătălie aminteau și hititii. La fel ca la greci, uriașul Ullikummi s-a luptat cu regele zeilor, Tesub, pentru tronul ceresc. Uriașul era fiul zeului exilat Kumarbi și a Zeitei Muntelui. Atunci când și-a făcut apariția, aidoma lui Typhon, Ullikummi a băgat spaima în zeii din Kummiya. *Mitul lui Ullikummi* afirmă că zeii Tesub, Tasmisu și Istar au urcat pe muntele Hazzi de pe coasta de nord a Siriei (numit Cassius de romani și Zephon de evrei și fenicieni) pentru a-l vedea pe uriaș, loc unde grecii susțineau că a avut loc una dintre

luptele dintre Zeus și Typhon:

*„Iar craiul din Kummiya (Tesub) își îndreaptă privirea Si-ntoarce fata înspre Pietroiul cel
cumplic (Ullikummi).*

Văzu Pietroiu-ngrozitor;

691/
901

*De furie i se răzneste mintea,
Tesub se-asează pe Pământ,
Ca un pârau curg lacrimile sale,
Cî printre lacrimi a grăit Tesub:
«Ah, cine-o să mai rabde întreaga-i silnicie?*

Si cine mi se va lupta cu el?

Cine-o să-ndure grozăvia lui?»”.

Învîngându-și teama, Tesub i-a cerut fratelui său, Tasmisu, să fie gata de luptă:

„Noi să chemăm furtuna cu trăsnete-ntesată!

Noi să chemăm și ploile, și vântul!

Si trăsnetul ce scapără-n tărie,

Scotându-l din iatacu-i, să-l aducem Să-mpingem carele-nainte!

Le pune-n rând acum, le-asază...

Lupta a fost crâncenă și, într-un final, întocmai ca omologul său grec, Zeus, Tesub a obținut victoria, consolidându-și poziția de conducător suprem al panteonului.

Deoareci

SDespre acest al doilea mare război al zeilor vorbesc și legendele scandinave.

3 I-a omorât pe zeul Baldur, uriașul Loki a fost pedepsit de către zeul suprem, Odin, fiind legat sub pământ, la rădăcina arborelui lumii, unde un șarpe îi scuipa venin pe față. Nu doar Loki a fost pedepsit, ci și copiii săi: zeița Hei a fost trimisă în lumea subterană Niflheim sau Hei, lupul Fenrir a fost legat de o stâncă la un kilometru și jumătate sub pământ iar șarpele Jormungandr a fost aruncat în oceanul care înconjoară Pământul. Acolo au fost închiși până la Ragnarok, bătălia finală a zeilor, ce marchează sfârșitul unei ere a Pământului. Deși scandinavii considerau că Ragnarokul este un eveniment din viitor, întocmai ca Apocalipsa creștinilor și a evreilor, în realitate aparține trecutului îndepărtat. Conform legendelor lumii, acest război crunt al zeilor, încheiat cu un potop la finalul unei ere glaciare, din care au supraviețuit doar câțiva zei și doi oameni, strămoșii întregii omeniri, este Gigantomachia grecilor, marele război început acum mai bine de o sută douăzeci și patru de milenii. Însă, la fel ca în religiile actuale, preoții scandinavilor își țineau supușii în frâu prin amenințarea unei apocalipse ce poate izbucni în orice clipă, chiar dacă aceasta avusese loc deja.

Înainte de a izbucni, Ragnarokul fusese precedat de o serie de „semne”, descrise în Mitologia nordică de Elena-Maria Morogan astfel: „Mai întâi va fi un cumplit război al lumii; josnica lăcomie și invidia vor îndemna oamenii să săvârșească fapte nebunești și fără deosebire să se omoare unii pe alții, astfel încât părinții își vor omorî copiii și frații se vor ucide între ei, nimeni nu va mai cunoaște mila și îndurarea iar minciuna, jaful și crima vor domni peste tot și toate. Curând după aceste lupte întunecate va sosi iarna Fimbul, care va curpinde

de fapt trei ierni fără vreo vară an^S- wSxfintre ele; atunci vor cădea zăpezi nesfârșite, gerul va fi tare ca cremenea și vijeliile vor fi ca pumnalele. Si cerul nu va putea oferi nicio speranță, căci se va întâmpla și un alt lucru, mult mai îngrozitor: Soarele va fi prins din

urmă de lupul uriaș care e mereu pe urma sa și va fi sfâșiat, iar Luna la rândul ei va fi ajunsă și sfârtecătă; iar stelele vor începe să se prăbușească de la locurile

...tul cornului va pătrunde până în cele mai îndepărtate unghere din cele nouă lumi, pentru a chema la luptă toate forțele Binelui. Iar la auzul sunetului prevestitor de nenorocire, Yggdrasii va începe să tremure și să se scuture. Oden va galopa spre izvorul lui Mimer pentru a cere sfatul înțeleptului, dar acum pentru prima oară capul lui Mimer nu va răspunde. Si Oden va galopa înapoi, spre Asgard, cu inima grea de presimțiri rele. Zeii și eroii își vor îmbrăca armurile și se vor îndrepta spre câmpia Vigrid. Vor fi acolo Oden, cu coif de aur și ținând în dreapta lancea Gunger, Zeul cu Barba Roșcată, ținând strâns în pumn frâiele țăpilor neîmblânziți; Frej, Tyr și Heimdall vor călări alături, totuși cu arme năprasnice; mai departe se va afla tăcutul Vidar, încălțat în Gheata cu Talpa Groasă. Iar în spate vor veni eroii, bersecii și valkirile - și vor fi atât de mulți, că pământul va dădă sub copitele cailor³. Poemul Grimnismol susține că spiritele a 432.000 de luptători l-au înfruntat pe groaznicul lup Fenrir, numărul lor fiind exact cel al anilor în care se spune că Anunnaki au domnit pe Pământ înainte de Potop:

„Cinci sute de usi și patruzeci se află,

Socot, în zidurile Valhalle;

Opt sute de luptători prin fiecă usă trec,

Când la război cu Lupul mi se duc”.

...ceste spirite nu au reprezentat niciun fel de provocare pentru lup, conducătorul zeilor, Odin, fiind nevoit să lupte cu el. Însă Fenrir l-a înghițit de viu, fiind mai târziu ucis de Vidar, un fiu al lui Odin, care l-a înjunghiat în inimă cu o sulită. Deși muscat de șarpele Jormungandr, Thor a reușit să-și răpună adversarul, murind și el din cauza veninului șarpelui. „Tyr va înfrunta pe monstruosul câine Garm și ei vor pieri, ucigându-se unul pe altul. Heimdall va fi cel ales să-l întâlnească pe Loke (Loki) și ei doi vor lupta prefăcuți în două vârtejuri de foc, iar când flăcările se vor întâlni, la fel de puternice, se vor arde unele pe altele - și astfel vor pieri Heimdall și Loke și în urma lor va rămâne doar un pumn de cenușă. Ultima luptă va fi între Frej (Freyr) și uriașul Surt, dar lupta va fi lipsită de speranță - cum mult timp în urmă zeul a dat sabia ca preț al iubirii - și acum, în ultima bătălie, va trebui să lupte cu mâinile goale... Când Frej se va prăbuși, Surt va ridica triumfător sabia lui de foc, mai strălucitoare ca o mie de soări și rotind-o în văzduh va aprinde aerul și pământul și totul... și universul va dispărea, în fum și întuneric și va fi din nou ca la început: haos, neformă, neființă”, povestește Elena-Maria Morogan. Un mit norvegian consemnat de New Larousse Encyclopaedia of Mythology spune că „părăsiți de zei, oamenii au fost izgoniți de la vetrele lor iar spița omenească a fost stearsă de pe fața Pământului. Însuși Pământul începea să-și piardă forma. Stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în hăul căscat. Ca rândunicile erau, oboșite după un zbor prea îndelungat, când cad și se scufundă în valuri. Uriașul Surt a dat foc întregului Pământ; universul nu mai era decât un cuptor imens. Flăcările țâșneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea șuieratul aburilor. Toate viețuitoarele, toate plantele au fost mistuite. Numai țărâna golașă a mai rămas dar, precum cerul însuși, nici Pământul nu mai era decât crăpături și prăpăstii. Iar acum, toate râurile, toate mările s-au umflat și s-au revărsat. Pretutindeni, toate valurile se ciocneau de valuri. Se înălțau și ciocoteau încet peste toate cele. Pământul s-a scufundat sub nivelul mării”. Iar conform poemului

Voluspa

, i „Soarele scade, se-ntunecă, Se-afundă pământul sub mare; Strălucitele stele Se-aruncă din ceruri.

Focul se-ncinge Cu fum

fumegând în vârtejuri.

Fuioare de foc năvălesc

Să lovească chiar cerut’.

După acest crunt război, uscatul a ieșit de sub ape și o nouă eră a început. Doi oameni ascunși în crengile copacului Yggdrasil au reușit să supraviețuiască și să repopuleze Pământul, iar zeii rămași l-au ales ca lider al lor pe Baldur, reînviat în noua lume. Pentru greci, Typhon era fiul zeiței Pământului, Gea, și a lui Tartarus, personificarea

zeității lumii subterane.

Un imn homeric pentru Apollo îl consideră pe Typhon fiul zeiței Hera, pe care l-ar fi procreat singură. Cum Hera a complotat cu cumnatul său, Poseidon, să-l detroneze pe Zeus, putem bănuși cine era tatăl gigantului. Atât Gea cât și Hera sunt zeități numite de sumerieni Ninhursag, cea care i l-a născut lui Enki pe Marduk. Tot ea este și Zeița Muntelui de la hititi, care i l-a născut pe Ullikummi lui Kumarbi. Cum Poseidon, Tartar, Kumarbi și Loki sunt nume alternative ale lui Enki, iar Tesub, Zeus și Odin îl reprezintă pe sumerianul Enlil, putem concluziona că Typhon, Ullikummi și Fenrir sunt în realitate Marduk al babilonienilor ori Martu / Amar Utu al sumerienilor. Dacă Typhon, Ullikummi și Fenrir erau prezentați de greci, hititi și scandinavi ca fiind uriași, același lucru îl afirmau și babilonienii despre zeul lor suprem, Marduk. În poemul *Enuma Elish*, el este descris

„Atrăgător îi era chipul, ochii-i scânteiau strălucitori;

Mândru îi era mersul, impunător ca din vechime...

Si mai presus de ceilalți zei era, cu mult întrecându-i...

Era cel mai nobil și cel mai înalt era;

Cu membrele imense-i pe toți îi întrecea”.

După ce Enki și Veghetorii săi au fost închiși, Marduk i-a eliberat și a condus armata semizeilor, oamenilor și Veghetorilor împotriva unchiului său, Enlil, pentru a-l detronea. Deși babilonienii, la fel ca restul popoarelor din Mesopotamia, au încercat să ascundă și acest război al zeilor, urmele lui ies la lumină. Un imn al lui Nergal, publicat de Josef Bollenrucher în *Gebete und Hymnen an Nergal*, afirmă următoarele:

„Divinul Nergal,

Domn care noaptea s-a strecurat,

Venit-a la luptă!

Pocnește din bici, armele-izăngăne (...)

El cel ce-i binevenit, imensă-i e puterea;

Ca un vis în pragul ușii s-a ivit.

Divinule Nergal, tu cel ce ești binevenit,

698/

901

Alungă dușmanul de la Ekur,

Prinde-I pe Sălbaticul din Nippur.

În Babilon, zeul suprem era de obicei numit Marduk. Însă, atunci când doar latura sa pozitivă era scoasă în evidență, el era numit Samas, fiind considerat zeul Soarelui, binefăcătorul și judecătorul lumii. De asemenea, când se puneau preț doar pe natura sa violentă, negativă, Marduk era denumit Nergal, fiind privit ca Soarele distrugător de la amiază. Prin urmare, lui îi este închinat imnul de mai sus. „*Sălbaticul din Nippur*” și „*dusmanul de la Ekur*” este fără doar și poate zeitatea orașului Nippur, Enlil, al cărui templu purta numele Ekur („casa ca un munte”). Astfel, fără a-și da seama, Josef Bollenrucher a descoperit în religia babiloniană urmele celui de-al doilea mare război al zeilor, Gigantomachia sau Ragnarok.

Muntele Hazzi de pe coasta de nord a Siriei, numit Cassius de romani și Zephon de evrei și fenicieni, unde grecii susțineau că a avut loc una dintre luptele dintre Zeus și Typhon iar pentru hititi una dintre Tesub și Ullikummi, era considerat de canaanieni casa zeului Baal, fiul zeului fertilității și al apelor, Dagon. Baal a fost nevoit să se lupte pentru tron cu zeul morții, Mot, preferatul zeului suprem, El. Dacă El este Anu, Dagon este Enki iar Baal Zephon - Marduk, Mot nu poate fi decât Enlil al sumerienilor. La fel ca la greci, babilonieni și hititi, Baal este descris de canaanieni / fenicieni ca fiind uriaș; atunci când un zeu s-a așezat pe tronul lui Baal,

„picioarele sale nu atingeau treptele jilțului și capul lui nu ajungea până la capătul de sus al jilțului”. Canaanienii povesteau că, la un moment dat, Baal a refuzat să-i mai plătească

tribut lui Mot, drept pentru care zeul morții l-a ucis. Sora și iubita lui Baal, zeita Anat, a fost cea mai afectată de acest deces: „ea își creștă pielea cu un cutit de cremene, își tăie cu un cutit cele două cozi din creștetul său, scrijelindu-și în trei locuri fălcile și bărbia, aidoma gliei din răzoare își brăzdă brațele sale și își zgârie pieptul cum se ară un câmp. Aidoma sesului dintr-o vale, ea își scrijelii spatele de trei ori. Apoi își ridică glasul, strigând: «Zeul Baal a pierit! Ce va face norodul fiului lui Dagan? Ce vor face gloatele a căror soartă atârnă de Baal? Mă voi pogori pe Pământ!»”. Ea a luat leșul lui Baal și l-a îngropat pe muntele Zephon, iar zeul suprem El a hotărât să aleagă un nou rege pe Pământ, dintre fiii

Athirat. Anat însă nu era pregătită să accepte

pierderea

iubitului său, așa că s-a dus la Mot pentru a i-l cere pe Baal. Cum zeul morții i-a refuzat cererea, „atunci ea-l prinse pe Mot, fiul lui El, îl tăie cu paloșul, îl vântură cu vânturătoarea, îl arse în foc, îl trecu prin vânturătoare și-l risipi peste câmpuri, pentru ca păsările să se înfrupte din rămășițele lui și pentru ca vrăbiile să-i ciugulească mădularele”. După înfrângerea lui Mot, Baal invie și se întoarce în palatul său de pe muntele Zephon, acolo unde își învinge competitorii: „Baal prinse pe feciorii lui Athirat, le dădu o puternică lovitură cu tăisul săbiei lui, îi izbi zdrăvăn cu buzduganul său. Pe zeul Mot îl culcă la pământ și Baal se așeză pe tronul său regal, pe scaunul său craiesc”. După câțiva ani, Mot s-a întors pentru a-i cere socoteală lui Baal: „din pricina ta am fost împroșcat cu rușine, din pricina ta fost-am disprețuit, îndurat-am să fiu vânturat cu vânturătoarea, din pricina ta îngăduit-am să fiu tăiat cu paloșul. Din pricina ta răbdai-am să fiu ars în foc, din pricina ta înduram să fiu măcinat, din pricina ta răbdai-am să fiu strecurat prin sită, din pricina ta ajuns-am să fiu presărat pe mare. Dă-mi pe unul din frații tăi ca să-l mănânc și să mă satur”. Baal a refuzat iar cearta a continuat. „Baal, tu ai pus pe frații tăi să mă rănească și pe frații mamei mele să-mi facă răul!”, i-a reproșat zeul morții, frază din care deducem că au avut loc mai multe lupte, un adevărat război al zeilor, așa cum este prezentat de miturile multor popoare antice. Cum era de așteptat, cearta celor doi s-a transformat în scurt timp într-o nouă luptă: „ei se luară la luptă unul cu altul ca niște luptători și Mot își arătă tăria, iar Baal puterea. Se

împungeau ca niște tauri sălbatici, Mot își arată tăria iar Baal puterea. Ei se muscă unul pe altul ca niște șerpi, și ba Mot îl prinde, ba mi-l apucă Baal. Ei sar unul la altul ca niște armăsari ce se bat, și uneori cade Mot, alteori se prăbușește Baal". Amenințat de zeița Sapaș cu pedeapsa zeului El, „Mot, fiul lui El, fu cuprins de spaimă, viteazul îndrăgit de El se înfricosă". Opri lupta, acceptând înfrângerea, și îi strigă tatălui său: „zeule El, repune-l pe Baal pe tronul său crăiesc, pe jilțul domniei lui!". Astfel, Baal a putut conduce liniștit Pământul, din palatul său de pe muntele Zephon.

Al doilea mare război al zeilor se întâlnește și în clasicul poem indian *Ramayana*, ale cărui personaje principale sunt prințul Rama și soția sa, Sita. Acest prinț, care a trecut prin nenumărate încercări pentru a-și recupera soția răpită de demonul Ravana, capabil de fapte supraomenești, nu era un om obișnuit. *Ramayana* susține că a domnit timp de o sută de ani în Ayodhya, după mai multe decenii de exil, în timp ce în *Drona Parva* se spune că a domnit unsprezece mii de ani, în vremea când înțelepții Risi, zeii și oamenii trăiau împreună pe Pământ. Unii hinduși îl considerau reîncarnarea zeului Visnu, în timp ce *Ramayana* afirmă că

prințul s-a născut datorită unei băuturi magice trimise de zeu pe Pământ. *mmmm* Identitatea personajelor principale este relevantă chiar de numele lor. În akkadiană, sumerianul Enlil era cunoscut ca Adad sau Ramman, nume aproape identic cu Rama. Rama este inversul lui Amar, numele sumerian al lui Marduk (mai exact, Amar Utu), astfel fiind evidențiată egalitatea și opoziția celor doi. Prințul indian era considerat reîncarnarea zeului Visnu, identificat deja de noi cu Enlil. Conform tradiției, Rama s-a născut în Treta Yuga, a doua eră a lumii, cea în care miturile lumii afirmă că Enlil a preluat conducerea Pământului. Câteva secte indiene îl consideră pe Rama ființa supremă, întocmai cum în religiile antice Enlil era conducătorul Terrei și viitorul împărat al Universului. Sita, soția lui Rama, se transformă în Ista prin inversarea primelor două litere, nume ce provine din Istar a babilonienilor sau Ninhursag a sumerienilor, cea care a primit titlul Ninlil după ce a devenit consoarta lui Enlil. Un alt element care ne duce cu gândul la aceste două divinități este prezenta deloc întâmplătoare în *Ramayana* a numărului 40, numărul lui Enki în Mesopotamia: pe lângă frații demonitei Surpanakha, Rama a ucis încă patruzeci de mii de demoni. Chiar și numele demonitei ne trimite către Mesopotamia, Surpanakha însemnând „cea din Suruppak”, unul dintre cele mai importante orașe sumeriene. Dacă povestea descrisă de *Ramayana* nu este în realitate decât varianta „Bollywood” a celui de-al doilea mare război al zeilor, înseamnă că demonul Ravana, inamicul lui Rama / Enlil, nu poate fi decât Marduk. Ravana este descris ca un adept devotat al zeului Siva (Enki), foarte înțelept, conducător al Asura (Veghetorii), urmaș al lui Brahma (Anu), agresiv și arogant, căruia Siva i-a oferit înțelepciune și invulnerabilitate în fata zeilor, spiritelor, înțelepților sau animalelor sălbatice, descriere ce i se potrivește perfect lui Marduk. Orașul sumerian Suruppak, dedicat inițial zeiței Ninlil / Ninhursag, a devenit al lui Istar atunci când ea a preluat atribuțiile mamei sale. Prin urmare, „cea din Suruppak”, sora demonului Ravana, care a încercat să-l seducă pe Rama, este Ninsar a sumerienilor sau Istar a babilonienilor. *Ramayana* susține că Rama și fratele său, Lakshmana, au ucis demonii care îl împiedicau pe un înțelept să-și îndeplinească devotiunile. Mai târziu, fiind trimis în exil, alături de soția sa, Sita, și fratele său, Lakshmana, a ajuns în pădurea Dandaka, bântuită de demonii Rakshasa. Acolo, demonita Surpanakha a încercat să îl seducă, însă fără succes. Pentru că a încercat să o ucidă pe Sita, Lakshmana i-a tăiat demonitei nasul și urechile. Aceasta le-a cerut fraților ei să o războvească, Rama fiind astfel nevoit să îi ucidă atât pe aceștia, cât și alți patruzeci de mii de demoni. Atunci, Surpanakha i-a cerut ajutorul fratelui său cel mare, Ravana, regele din Lanka, care avea zece chipuri și douăzeci de brațe. În timp ce Rama și Lakshmana se aflau la vânătoare, Ravana a răpit-o pe Sita:

„Asează-te aici în carul acesta celest la care sunt înhâmați asini înaripați foarte iuti,

Aurii la înfățișare și în strălucire, zboară ca și caii lui Indra.

Apoi carul ceresc s-a înălțat deasupra colinei și a văii împădurite.

Ca șarpele în ghearele vulturului, Sita ~~se~~ ^{se} lăsa în plânsei rugător...”.

„În timpul zborului, „carul” lui Ravana a fost atacat de Jatayu, o „pasăre” magică uriașă, asemănătoare avioanelor moderne de vânătoare. După ce l-a doborât pe Jatayu, demonul a închis-o pe Sita în cetatea sa din Lanka. Pentru a o elibera, Rama și Lakshmana, alături de o armată de vanara (umanoizi asemănători maimuțelor), condusă de generalul Hanuman, au atacat palatul demonilor. În luptă au fost folosite vimane, aparate ce zburau la mari înălțimi, propulsate de mercur, ce produceau un puternic curent de aer. Se ridicau sau coborau în picaj brusc, puteau atinge viteze uriașe și se puteau opri instantaneu în aer, dar produceau un zgomot extrem de puternic la decolare și aterizare. Pentru a câpăta un avantaj în fața demonilor, prințul a fost ajutat de zeii celești:

„ Viteazul Matali și-a îndreptat carul tras de cai asemănători razelor Soarelui,

Unde loialul și dreptul Rama își căuta dușmanul pentru lupta decisivă,

Si îi dădu nobilului Rama arme strălucitoare și paloș ceresc,

Si în timp ce dreptul se lupta din rășputeri și se sforța să învingă, zeii îl ajutau pe loialul și viteazul.

«Ia acest cari», așa îi spuse Matali, «cu care zeii te înzestreză pentru a te ajuta».

Rama a luat acei cai celești ai carului auriu de călătorie al lui Indra”.

Se pare că în acest cumplit război au fost folosite și bombe atomice, descrise ca „sute de meteoriți căzând din cer”. Efectele lor au fost devastatoare: „sulite, securile, scuturile se înnolburau. Un fum stăruitor și gros ca noroiul înăbușea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi. Orașul Lanka, arzând, lumina marea...”. Pe lângă nava și armele lui Indra, Rama a primit de la Risi Agastya și Arma Strămoșului, pe care „o ținuse

pentru împrejurarea supremă”. Aceasta era o armă teribilă: „săgeata aceasta care avea adunată în ea energia tuturor ființelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sirde o sută de elefanți și apoi putea să prefacă în pulbere alt sirde o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yoiانا, o cetate de granit”. Nu doar Rama a primit ajutor divin, ci și Ravana, căruia zeul Siva i-a dăruit sabia divină Chandrahās („lama Lunii”), una dintre cele mai puternice arme din mitologia hindusă. După ce Rama a lansat Arma Strămoșului, „cele două oști cerură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbușit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”. Această descriere ne amintește de viitorul pe care i l-a arătat Marduk lui Enoh, atunci când l-a înștiințat de adevăratul plan al lui Anu cu privire la Terra: „stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor” (Știri despre Egipt și minunile sale) sau „cerul s-a prăbușit și a căzut pe Pământ (Cartea lui Enoh 83:3-4). Arma atomică fusese utilizată și înainte de atacul orașului Lanka, în lupta lui Rama împotriva fraților demonitei Surpanakha. Atunci, demonul Khara folosea o bombă nucleară împotriva prințului: „un disc negru acoperi Soarele (...) Numai decăt, ziua fu înlocuită de un întuneric total (...) Peștii stăteau nemîșcați în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Toți arborii își pierdura

frunzele. Pământul se zguduie". Însă sistemul anti-rachetă al lui Rama funcționa perfect: „măciuca lui Khara pomi în zbor. O săgeată a Celui Neînvins o sparse în trei cioburi".

În timpul cruntei bătălii din Lanka, generalii lui Ravana au fost uciși iar batalioanele sale cuprinse de confuzie. Armata vanarelor a suferit la rândul său pierderi imense, Lakshman fiind și el grav rănit, întocmai ca Zeus în lupta cu Typhon. După ce Lakshman a fost vindecat de Hanuman cu ajutorul unor ierburi aduse din Himalaya, la fel cum Hermes l-a vindecat pe Zeus, Rama l-a înfruntat direct pe Ravana. Lupta a durat șapte zile, până când prințul și-a ucis adversarul cu arma atomică a lui Brahma:

„Lupta dura încă nedecisă, când Rama în furia sa

A mănuit arma lui Brahma aducătoare de moarte prin foc ceresc,

Armă pe care Sfântul Agastya i-a dat-o eroului.

A zburat ca lancea luminoasă a lui Indra, fatală ca o săgeată din cer. Învăluit în fum și revărsare de fulgere, fugind din locul încercuit,

Inima de fier a lui Ravana a fost străpunsă, eroul căzând fără viață.

Voce de binecuvântare din cerul strălucitor a coborât asupra viteazului fiu al lui Raghnî:

«Campion al adevărului și al dreptății! Acum nobila ta sarcină a fost îndeplinită!»".

Rama și-a recuperat soția și, după ce s-a convins că ea i-a fost credincioasă, a dus-o acasă cu „carul” său aerian. Acesta era enorm, frumos vopsit, având două etaje, ferestre și steaguri ca ornamente. În interior avea mai multe compartimente, pentru pasageri și pentru echipaj. Vehiculul emitea sunete melodioase care erau auzite până la sol. „Purtati de lebede, exilații părăseau câmpul de luptă, întorcându-se acasă”, susține Ramayana.

„Zburând în eterul fără nori, carul Pushpa al lui Rama venea și zece mii de voci bucurase strigau numele vesel al lui Rama.

Lebedele de argint la porunca lui Rama au coborât domol din aer

Și au așezat carul strălucitor pe pământ - acel car al florilor de o frumusețe divină".

Odată ajunși în Ayodhya, Rama și-a izgonit soția însărcinată în pădure, fiind în continuare obsedat de bănuiala că a cedat seducției lui Ravana. Acolo, într-o colibă, ea a născut doi gemeni. După ani, Rama a descoperit-o pe Sita și pe copiii lor și, cuprins de remuscări, a implorat-o să se întoarcă în Ayodhya.

„Zeii și spiritele, strălucitori nemuritori au venit de la regescul Yajna,

Oameni din fiecare rasă și popor, regi și conducători de mare renume.

Sita i-a văzut pe strălucitorii Celești, monarhi care s-au adunat venind de departe.

Ea îl vedea pe Seniorul regal, soțul ei, strălucitor ca o stea care se ridică la ceh'.

Cu inima frântă, credincioasa Sita nu și-a mai susținut inocenta, ci a rugat Pământul să-i ușureze povara.

„Atunci pământul s-a crăpat și deschizându-se, s-a ivit un tron de aur,

Ținut în sus de Nagas, cel plin de giuvaeruri, așa cum frunzele lasă să se vadă trandafirul'.

Rama a fost nevoit să trăiască singur, câțiva ani mai târziu părăsind capitala Ayodha pentru a se urca la cer. *Drona Parva* susține că Rama și-a condus imperiul mondial timp de unsprezece milenii, în acea vreme înțeleptii Risi, zeii și oamenii trăind împreună pe Pământ într-o adevărată epocă de aur, numită Rama Rajya.

III^^^S^Acest mare război, ce îi are în prim-plan pe Enlil și Marduk, nu poate fi decât Ragnarokul scandinavilor sau Gigantomachia grecilor. *Ramayana* ne oferă informații suplimentare despre desfășurarea sa, relevându-ne faptul că ambele tabere au folosit în luptă nave și arme teribile, printre care unele atomice. Vanara, umanoizii cu aspect de maimuțe, ar putea fi una dintre speciile ce conviețuiau împreună cu Homo Sapiens înainte de Potop, fiind vorba probabil despre așa-numiții oameni de Neanderthal. Conform *Ramayana*, acești vanara au construit un pod pentru a ajunge din India în Sri Lanka, acolo unde se afla închisă Sita. Deși majoritatea preferă să considere *Ramayana* doar o poveste, NASA a fotografiat din satelit în 2002 un pod din nisip și pietriș, lung de treizeci de kilometri, ce leagă India de Sri Lanka. Se spune că podul a fost construit din pietre care pluteau pe apă, având înscris numele lui Rama. În Sri Lanka există câteva astfel de pietre, ce sfidează legile fizicii, spre surprinderea cercetătorilor. În templul Lepakshi există în piatră o urmă de picior uriașă, acolo unde se spune că a căzut Jatayu pe Pământ, doborât de Ravana. Dacă despre demonul Ravana se spune că avea o flotă aeriană, arheologii au descoperit pe dealurile din Sri Lanka urmele a cinci aeroporturi antice. Ba chiar se crede că a fost descoperit sarcofagul lui Ravana, ce conține trupul demonului, în prezent fiind conservat într-o peșteră de pe dealurile Nuwara Eliya și păzit de triburile din zonă. De fiecare dată când armata din Sri Lanka a încercat să recupereze sarcofagul, au avut loc dezaastre naturale care au împiedicat misiunea.

întâmplările care au dus la începerea acestui mare război, precum și luptele propriu-

zise, sunt descrise pe larg de mitologia egiptenilor, care l-au numit Horus pe Marduk, Osiris pe Enki, Seth pe Enlil, Ra pe Anu, Isis pe Ninhursag, Hathor pe Istar și Thoth pe Nabu / Enoch. Legende spun că, într-o zi,

tânărul Horus s-a prezentat în fața VWA Adunării Zeilor, pretinzând că el este fiul lui Osiris și, prin urmare, moștenitorul de drept al tronului Pământului, ocupat în acel moment de Seth, unchiul său. Inițial, Ra a refuzat să îi acorde tronul. Însă, susținut de mama sa, Isis, Horus nu s-a dat bătut, susținând în fața întregului Consiliu al zeilor că este jefuit de ceea ce i se cuvine de drept. Isis a început să îl preseze pe Ra să îl declare pe fiul ei rege și chiar și-a câștigat simpatia unor zei, ceea ce l-a deranjat la culme pe Seth. A amenințat că va ucide un zeu pe zi cu sceptorul său de 2.040 kilograme, dacă nu i se interzice zeiței să participe la judecată. Pentru a delibera în liniște, Ra a hotărât că zeii să se întâlnească pe o insulă unde lui Isis i s-a interzis accesul. Ea însă și-a făcut apariția, deghizată într-o femeie obișnuită, foarte atrăgătoare, l-a atras atenția lui Seth, apoi s-a apropiat de el și l-a sedus, făcându-l să aprobe tot ce spunea. Profitând de ocazie, Isis i-a povestit o istorioară foarte tristă, în care unui fiu i-a fost furată moștenirea. Aprobând tot ce spunea ea, pentru a o cucerii, Seth a recunoscut că fiul legitim trebuie să fie succesorul tatălui său. Auzind acest lucru, Isis și-a recăpătat înfățișarea reală și a cerut Consiliului zeilor ca Horus să primească tronul, cu toții fiind martori la declarația lui Seth. Înfuriat, acesta i s-a plâns lui Ra că a fost înșelat, iar conducătorul suprem a ales să întârzie alegerea unui succesor al lui Osiris.

În textul cunoscut ca *Papirusul Chester Beatty Nr.1*, Seth a propus ca deliberarea zeilor să se scurteze, pentru a i se da posibilitatea să discute pașnic cu nepotul său. L-a invitat pe Horus să „vină, să petrecem o zi fericită în casa mea”. Horus a acceptat „și când s-a inserat, patul a fost așternut pentru dânsii și culcatu-s-au cei doi. Iar în puterea nopții, Seth și-a făcut mădularul să se întărească și l-a vărât între coapsele lui Horus”. Însă, atunci când Seth și-a slobozit sămânța, Horus a „prins-o între mâini”. Dimineața l-a adus-o mamei sale și i-a povestit cele întâmplate. Isis l-a sfătuit să-și verse propria sămânță într-un vas, apoi a luat sămânța și a turnat-o peste salata lui Seth care, nebănuind nimic, a mâncat-o. În fața zeilor, Seth a anunțat că sperma sa se află în Horus. La rândul său, tânărul zeu a exclamat: „nu numai că sămânța lui Seth nu e în mine, ci sămânța mea este în el! Seth e cel care rămâne nedemni!”. Pentru a se rezolva această dilemă, a fost adus în fața Consiliului zeul Thoth. El a chemat sperma lui Seth, care a răspuns din fundul mlaștinii, unde o aruncase Isis. Apoi a chemat sperma lui Horus, care și-a făcut apariția din corpul lui Seth. Înfuriat, Seth a strigat că doar o luptă pe viață și pe moarte mai poate hotărî rezultatul. Deși acest text pare o poveste homosexuală, lucrurile nu stau chiar așa. Enkil l-a crescut pe Marduk ca pe propriul său fiu, neștiind că adevăratul tată al băiatului era Enki. Când Seth a anunțat că sămânța sa se află în Horus, nu s-a lăudat că ar făcut sex, ci a afirmat că el este tatăl tânărului. Nefiind fiul lui Osiris, Horus nu ar fi avut dreptul de a moșteni tronul decât după Seth. La rândul său, Horus a susținut că sămânța sa se află în Seth, adică el ar putea fi considerat tatăl zeului furtunii, nu invers. Enkil / Seth a fost creat de Anu din materialul genetic al lui Enki, cu care a fecundat-o artificial pe Ninhursag. Prin urmare, dintr-un anumit unghi, Enki poate fi considerat tatăl lui Enkil. Iar cum Marduk era clona lui Enki, afirmația tânărului Horus pare a fi reală. Thoth / Nabu nu a fost adus în fața Consiliului zeilor pentru a chema sperma celor doi pretendenți la tron, așa cum au interpretat egiptenii antici, ci pentru a efectua teste genetice care să stabilească paternitatea fiecăruia. Rezultatul acestor teste au fost în favoarea lui Horus, el fiind clona lui Osiris, din genele căruia fusese creat zeul furtunii și al desertului. Seth nu a acceptat rezultatele testelor și, infuriat, i-a declarat război nepotului său. Însă, domolindu-și furia, i-a propus o metodă bizară pentru stabilirea învingătorului: să se preschimbe amândoi în hipopotami și să rămână sub apă; cel care va reuși acest lucru pentru trei luni va fi declarat câștigător. În *Mitologia egipteană*, Claude Helff povestește: „Isis se îndolește că Seth nu va trișa. Ea fabrică un harpon pentru a-i amenința pe Seth. Dar, mișcată de vaietele fratelui ei, se lasă

înduplecată și încetează să-l mai atace. Nebun de mânie, Horus se ceartă cu rrtSirr* ama lui și, curpins de furie, îi taie capul. Apoi, epuizat, adoarme. Seth aleargă să strige cu mare tam-tam în fața zeilor cele întâmplate, foarte fericit că are un motiv ca să-și pedepsească nepotul. El pleacă din nou să-l caute pe Horus. îl găsește adormit și îi șterge ochii, ce vor deveni de îndată doi lotuși'. Rămăs orb, Horus a reușit să se refugieze în desert, unde „buna zeiță Hathor, cu capul blând de vacă, îl ea,

mihoasă, și îl vindecă cu o picătură de lapte de gazelă. Horus este gata să reia lupta".

Văzându-și nepotul întreg și gata de luptă, Seth a propus o cursă de bărci din piatră. Orgolios, el și-a făcut o ambarcațiune imensă, lungă de treizeci și șase de metri. Viclean, Horus și-a scobit barca din lemn, apoi a mănjit-o cu cretă, pentru a părea de piatră. Bineînțeles că ambarcațiunea lui Seth s-a scufundat. Văzându-se pe fundul apei, acesta s-a transformat în hipopotam și și-a atacat adversarul. Horus nu s-a pierdut cu firea ci a ripostat, lovindu-l pe Seth cu harponul, fiind necesară intervenția celorlalți zei pentru a nu-l omori.

Detalii suplimentare despre acest război dintre Horus și Seth se găsesc în vechiul oraș egiptean Edfu, acolo unde se spune că Horus a înființat o topitorie de „fier divin” și unde își ținea uriașul Disc înaripat cu care zbura pe cer, o navă asemănătoare vimanelor din Ramayana. „Când ușile topitoriei se deschid, Discul se înalță”, declara un text egiptean. Într-o inscripție de pe pereții templului din Edfu se spune că „în anul 363, Maiestatea Sa, Ra, Cel Sfânt, Șoimul Orizontului, Nemuritorul care veșnic trăiește, se afla în tara Khenn. Era însoțit de războinicii lui, căci dușmanii conspiraseră împotriva domnului lor în districtul care, din ziua aceea, a fost numit Ua-Ua”. Zăbind dușmanii, „Ra, cel Sfânt, Șoimul Orizontului, i-a spus lui Horus, Măsurătorul înaripat: «Înaltă mlădiță a lui Ra, urmașul meu: du-te repede, doboară dușmanul pe care l-ai văzut». Îmbarcându-se în vimana sa, Horus a plecat să caute inamicii: „în țaria cerurilor, din Discul înaripat, a văzut dușmanii și a venit spre ei din spate. Din partea anterioară a dat drumul peste ei unei Furtuni pe care nici cu ochii n-o vedeau, nici cu urechile nu o auzeau. Tuturor le-a adus moartea, într-o clipită; nicio făptură nu a mai scăpat cu viață”.

La Edfu, acolo unde Horus a înființat o topitorie de metale, din care se făureau arme unice, din „fier divin”, a instruit o armată de mesniu, „Oameni de Metal”. Aceștia au fost reprezentați pe pereții templului din Edfu ca având capetele rase, o tunică scurtă cu guler jos și arme în ambele mâini, neidentificate, în formă de harpon. Conform tradițiilor egiptene, mesniul au fost primii oameni înarmați vreedată de zei cu arme făurite din metal. „Atunci Ra, Cel Sfânt, a înaintat; iar Astoreth era cu el. Și s-au uitat după dușmani pe Pământ; dar fiecare dintre aceștia era ascuns”. Ra a hotărât să-și coboare barca pe apă, pentru a-i găsi pe dușmani. „Dar și dușmanii s-au dus pe apă, prefăcându-se în crocodili și hipopotami, și au lovit barca lui Ra, Șoimul Orizontului (...) Atunci Horus, Măsurătorul înaripat, a venit cu ajutoarele sale, care slujeau de războinici, fiecare chemat pe nume, cu Fierul Divin și un lanț în mâini, și i-au bătut pe crocodili și pe hipopotami. Și au scos din apă șase sute cincizeci și unu de dușmani în acel loc; i-au ucis în preajma cetății. Iar Ra, Șoimul Orizontului, i-a spus lui Horus, Măsurătorul înaripat: «Fie ca acest loc să fie cunoscut ca locul unde s-a consacrat a ta victorie în tinuturile de sud». Nu doar Ra s-a bucurat de victoria lui Horus. „Atunci spusu-le-a Thoth celorlalți zei: «O, zei din ceruri, să se bucure inimile voastre! O, zei de pe Pământ, să se bucure inimile voastre! Tânărul Horus a adus pacea, după ce a izbutit să facă fapte miraculoase în această campanie», episod care amintește de cel din Ramayana, când o voce din cer i-a lăudat victoria lui Rama împotriva demonului Ravana. Cu această ocazie, Horus și-a adoptat ca emblemă Discul înaripat: „din ziua aceea există emblemele de metal ale lui Horus. Horus e cel care și-a făcut emblemă din Discul înaripat, punându-l pe partea de dinainte a bărcii lui Ra. Pe zeița de la miazănoapte și zeița de la miazăzi, înfățișate ca doi șerpi, le-a așezat alături. Iar Horus stătea în spatele emblemei, la bordul bărcii lui Ra, cu Fierul Divin și lanțul în mână”.

În ciuda proclamării lui Horus de către Thoth ca aducător al păcii, războiul mai avea mult până la final. În timp ce compania zeilor avansa spre nord, „au zărit două străluciri pe o câmpie, la sud-est de Teba. Iar Ra i-a spus lui Thoth: «Acelea sunt dușmanii; Horus să-i măcelărească» (...) Și Horus mare masacră a făcut în rândurile lor”. Au urmat și alte înfruntări: „Atunci, dușmanii s-au îndepărtat de el, spre miazănoapte. S-au oprit în tinutul lacurilor, cu fața spre marea dosnică a Mediteranei; iar inimile le erau pierite de frică”. Dar Horus, Măsurătorul înaripat, i-a urmat

îndeaproape, în barca lui Ra, cu Fierul Divin în mână. Si toate ajutoarele lui, înarmate cu arme făurite din fier, s-au rânduît în jur¹. însă nu a reuşit să-i prindă în cursă pe inamici. „Timp de patru zile şi patru nopţi a cutreierat apele în urmărirea lor, fără a vedea măcar unul”. Ra l-a sfătuit din nou să

urce cu Discul înaripat, iar Horus a putut să-i vadă pe dușmanii care fugeau. „Si-a azvârlit Lancea Divină după ei și i-a ucis, și mare prăpăd a făcut printre ei. Și a mai adus o sută patruzeci și doi de prizonieri dușmani în partea de la prova a bărcii lui Ra”. Inamicii care reușiseră să scape „s-au îndreptat pe lângă Lacul din Miazănoapte, mergând spre Mediterană, unde doreau să ajungă navigând prin ținuturile lacurilor. Dar zeul le-a lovit inimile (cu frică) și când au ajuns în mijlocul apelor, fugind, s-au abătut dinspre lacul de la apus spre apele care au legătură cu lacurile din regiunea Mer, în scopul de a se uni acolo cu dușmanii care erau în Tara lui Seth”. Pentru prima oară în acest text sunt identificați dușmanii lui Horus. Seth era inamicul împotriva căruia avansaseră forțele lui Horus dinspre sud. La graniță a mai avut loc o luptă, în care au fost capturați și executați trei sute optzeci și unu de inamici. Horus i-a urmărit pe supraviețuitori, traversând apele și pătrunzând în Tara lui Seth. Acesta s-a infuriat atât de tare, încât a ieșit în fața lui Horus pentru o confruntare directă.

Să fi fost într-adevăr Ra de partea lui Horus, împotriva lui Seth, deși toate celelalte mituri ni-l prezintă pe Anu de partea lui Enlil, nu a lui Marduk? Ra înseamnă în sumeriană „conducătorul”; însă acest conducător din inscripția de pe pereții templului din Edfu nu pare a fi zeul suprem, împăratul Anu. Un conducător aflat de partea lui Horus / Marduk, împotriva lui Seth / Enlil, ce îi are alături pe Astoreth / Istar și Thoth / Nabu, nu poate fi decât liderul Veghetorilor, Enki. Însă egiptenii din Edfu, adepții lui Horus, l-au numit Ra, pentru a sublinia legitimitatea preluării tronului de către zeul lor. Conform inscripției din templul din Edfu, prima înfruntare între Horus și Seth a avut loc la „Lacul Zeilor”, cunoscut de atunci ca „Lacul Bătăliei”. Horus a reușit să-l lovească pe Seth cu Lancea Divină. Când acesta a căzut, Horus l-a dus în fața lui Ra. „Sulița sa era în gâtul lui și picioarele celui rău erau înlănțuite, iar gura îi fusese închisă dintr-o lovitură cu ghioaga zeului”. Ra a hotărât ca Horus și Isis să îi facă ce doresc prizonierului și celorlalți „conspiratori” capturați. Însă, când Horus a început să execute prizonierii, tăindu-le capetele, lui Isis i s-a făcut milă de fratele ei și l-a eliberat. Al Patrulea Papirus Sallier povestește că acesta este momentul în care Horus s-a infuriat și i-a tăiat capul mamei sale, pe care Thoth i l-a înlocuit cu unul de vacă. Istoricul Plutarh considera că, în realitate, tânărul Horus nu și-a decapitat mama, ci doar i-a smuls de pe cap coroana regală.

După ce a scăpat, Seth s-a ascuns într-un tunel subteran. După șase zile a urmat o serie de lupte aeriene. Horus și-a luat zborul cu un Nar, care era reprezentat ca o navă alungită, cilindrică, echipată cu aripi sau stabilizatoare. În vârf avea doi „ochi” care își schimbau culoarea încontinuu, din albastru în roșu și invers. Din coadă îi erau înfățișate ieșind niște linii ca ale unui motor cu reacție, iar din vârf răspândeau niște raze. Din păcate, textele egiptene, scrise de discipolii lui Horus, nu conțin nicio descriere a navei lui Seth. În luptă, Nar-ul lui Horus s-a pierdut un „ochi”, după ce a fost atins de un ■ MttUHHtrăsnit aruncat de Seth. Horus a continuat lupta din Discul înaripat al lui Ra, trăgând în Seth cu un „harpon”. Lovit, acesta și-a pierdut testiculele. Despre arma lui Horus, asemănătoare cu Arma Strămoșului din *Ramayana*, Wilhelm Max Muller scria în *Mitologia egipteană* că avea „un cap straniu, imposibil din punct de vedere practic”, iar textele antice egiptene o mai numeau „arma celor treizeci”. Din reprezentările hieroglifice se observă că „harponul” era o rachetă cu trei componente într-unul singur. Denumirea sa sugerează că era ceea ce astăzi numim o rachetă cu focoaase multiple, fiecare proiectil conținând câte zece focoaase. Despre victoria lui Horus, E.A. Wallis Budge afirma în *The Gods of the Egyptians*: „e destul de clar că și-a datorat succesele în primul rând superiorității armelor cu care erau înzestrați el și oamenii lui, și materialului din care erau făcute”. Când luptele s-au sfârșit, Ra și-a exprimat satisfacția față de realizările „acestor Oameni de Metal ai lui Horus” și a hotărât ca, începând din acel moment, „să locuiască în sanctuare” și să fie sluiți cu ofrande și libații „ca răsplătă, căci i-au ucis pe dușmanii zeului Horus”. Ei s-au așezat la Edfu, capitala Egiptului Superior, și la Theis (Tanis în greacă), capitala Egiptului Inferior. Cu timpul și-au depășit rolul militar, ajungând la titlul de Samsu-Hor („Asistenți ai lui Horus”), servind ca emisari și ajutoare umane.

Conform miturilor egiptene, exasperați de luptă, zeii s-au hotărât să îi ceară părerea lui Osiris. Acesta le-a cerut să îl întronizeze pe Horus, amenințându-i că, în caz contrar, va elibera pe Pământ toate spiritele morților. În *Papirusul Chester Beatty Nr. 1*, Consiliul Zeilor îi cere ajutorul lui Banebdjedet, care îi îndeamnă să nu se grăbească în hotărârea lor, ci să-i ceară sfatul zeiței-mamă Neith. Ea sugerează acordarea tronului lui Horus, ceea ce a constituit rezultatul final al judecății. Conform *Pietrei Shabaka*, zeul Geb a împărțit Egiptul între cei doi combatanți. Apoi s-a răzgândit, cedându-i toată țara lui Horus, lui Seth oferindu-i o regiune asiatică. În alte mituri, Ra este cel care hotărăște ca Horus să primească tronul, lui Seth asigurându-i un loc în barca sa, cu care străbate zilnic cerul și lumea subterană. „*Horus a triumfat în prezenta întregii adunări a zeilor. I s-a dat suveranitatea asupra lumii, iar stăpânirea lui se întinde până în cele mai îndepărtate regiuni ale Pământului*”, afirmă *Papirusul lui Hunefer*.

Cum a fost convins împăratul Ra să îi acorde tronul Pământului lui Horus, ținând cont că Seth era preferatul său? Să se fi înfricoșat de amenințările lui Osiris? Sau a fost șantajat? Un mit egiptean sustine că Ra avea un nume secret, pe care nu îl împărtășea nimănui, deoarece se credea că acela care îi va cunoaște adevăratul nume va dobândi puterea absolută asupra Universului. Zeița Isis însă l-a păcălit pe Ra și a aflat numele secret, pe care mai apoi l-a dezvăluit și fiului ei, Horus. Bătrânul zeu le-a cerut amândurora să păstreze cu sfințenie secretul și să nu se folosească de puterea numelui. Se pare că cei doi s-au ținut de cuvânt, deoarece Ra a rămas până la capăt în fruntea panteonului, iar Horus a primit tronul Pământului. Povestea numelui secret nu este chiar atât de stranie, ținând cont că în multe culturi se întâlnește credința în puterea numelui, cel care cunoaște numele cuiva având putere asupra acelei persoane. De exemplu, orice exorcist încearcă în primul rând să afle numele demonului cu care are de a face, pentru a căpăta putere asupra lui. Și biblicul rege Solomon a procedat în același mod, *Clavicula Salomonis* povestind că primul lucru pe care îl făcea Solomon atunci când invoca demoni era să afle numele acestora.

Acest al doilea mare război al zeilor a fost unul de durată, luptele întinzându-se pe parcursul a mai bine de nouăzeci și două de milenii. Balanța era echilibrată, după cum relevă textele antice, unele lupte fiind câștigate de Enlil, iar altele de Marduk. Doar Potopul a reușit să pună capăt acestui îndelungat conflict, în care pământeni au avut cel mai mult de suferit. În timpul cruntului război, începeu acum mai bine de o sută douăzeci și patru de milenii, a avut loc și o eră glaciară. Anticii au păstrat amintirea celui „mare îngheț” de dinaintea Potopului în legendele lor, transmise inițial pe cale orală și, mai apoi, așternute în scris.

Potrivit World Mythology, miturile indienilor hopi spun că „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos (bombe atomice?). A doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață. A treia lume s-a terminat cu un potop universal. Lumea actuală este a patra. Soarta ei va depinde de purtarea locuitorilor săi, dacă va fi sau nu conformă cu planurile Creatorului. Popol Vuh a mayașilor asociază diluviul cu „multă grindină, ploaie neagră și ceață și un frig de nedescris”. Indienii hopi din Arizona spun că „a doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață” în America de Sud.

indienii toba din regiunea Gran Chaco (care se întinde peste granițele statelor

lactuale

ale

Paraguay, Argentina și Chile) continuă să repete un mit străvechi despre apariția „Frigului cel Mare”, așa cum îl numesc ei. Avertismentul a venit de la un personaj semi-divin, pe nume Asin. Conform The Mythology of South America a lui John Bierhorst, „Asin i-a spus unui om să adune cât mai multe lemne și să-și acopere coliba cu un strat gros de crengi, fiindcă se pregătea o vreme cu ger năpraznic. De cum a fost pregătită coliba, Asin și omul acela s-au închis înăuntru și au așteptat. Când s-a lăsat frigul cel mare, au început să sosească alți oameni, dărdăind, pentru a le cere un tăciune de foc. Asin a fost aspru și nu le-a dat jărată decât acelor care-

i fuseseră prieteni. Oamenii înghetau și au tipat toată noaptea. La miezul nopții, cu toți muriseră tineri și bătrâni, bărbați și femei. (...) Vremea aceea de gheață și zădăra a tuat mulți și toate focurile s-au stins. Promoroaca se îngroșase ca gheața argășită. *Un mit norvegian consemnat în New Larousse*

Encyclopaedia of Mythology, spune că un lup tânăr, fiul lui Fenrir și al unei gigante bătrâne, a fugărit Soarele pentru a-l lua în stăpânire. Soarele a fost ajuns în cele din urmă și l-a răzără. Fazele sale stralucitoare s-au stins, una câte una. El a disparut cu totul. Drept urmare, lumea a fost acoperită de o lărmă cumplită. Furtunile de zăpadă s-au pogorât din toate înghiuriile zării. Pe Pământ a izbucnit Ragnarokul, marele război al zeilor. Stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în mări, căscat și, după un timp, umplut și s-au revarsat. Fiecare tîndeni, valurile se ciocneau de valuri. Se înaltau și ciocoteau încet peste toate cele. Pământul s-a scufundat sub nivelul mării.

Scripturile avestice *Vendidad* ale persilor relatează și ele un mare îngheț: „Prima dintre țările și regiunile bune pe care le-am creat eu, Ahura Mazda, a fost Airyana Vaejo”. Acesta era căminul originar al rasei ariene, care inițial avea un climat blând și productiv, cu șapte luni de vară și cinci de iarnă. Ținutul era bogat în recolte și salbăciuni, cu pașiștile udate de râuri. „Apoi, Angra Mainyu, a creat o climă potrivnică, r’j’i

un șarpe puternic și zăpadă. B

Zece luni ține acum iarna acolo, două luni vara și reci

scind aple, rece este pământul, reci sunt copacii (...) Peste tot ninge din greu, este cea mai cumplită plagă”. Zeul suprem Ahura Mazda a convocat o întâlnire a zeilor cerești, la care a participat și „frumosul Yima, bunul păstor atât de renumit în Airyana Vaejo”, cu toți muritorii săi. „Și Ahura Mazda grăit-a către Yima și i-a spus: «Yima cel frumos (...) Peste lumea muritoare stă să se aștearnă o iarnă de pomină, care va aduce un îngheț pustiitor și necruțător. Peste lumea trupească năpasta iernii se va prăvăli, la care zăpada are să cadă din belșug (...) Și toate cele trei soiuri de lighioane vor pieri - cele ce viețuiesc în salbăciție și cele ce viețuiesc pe culmile munților și cele ce viețuiesc în adâncul văilor, ocrotite în staule. Prin urmare, fă-ți tu un var (un țarc subteran) lung cât un pogon de călărie la toate cele patru colțuri. Acolo, adu pe câte doi din fiecare soi de vietate, mari și mici, vite, dobitoace de povară, și oameni, câini, păsări și focuri roșii arzătoare (...) Și să faci acolo să curgă apa. Păsările să le pui în copaci, pe malul apei, în verdeața ce durează veșnic. Să pui plante de tot soiul, din cele mai frumoase și mai înmiresmate, și din toate poamele cele mai zemoase. Toate aceste feluri de lucruri și făpturi să nu piară, atâta vreme cât se află în var. Dar să nu aduci acolo nici vietate pocită, nici neputincioasă, nici smintită, nici rea la inimă, nici amăgitoare, nici pizmașă; și nici om cu dinții stricați, și nici lepros”. în Bundahish, o altă scriptură zoroastriană, considerată a încorpora materiale arhaice dintr-o parte pierdută a Avestei originale, sunt prezentate și alte informații despre cataclism. Când Angra Mainyu a trimis „înghețul pustiitor și necruțător”, el a și „atacat și tulburat cerul”. Acest asalt i-a dat posibilitatea de a stăpâni „a treia parte din cer, împinzînd-o cu întunecime”, pe măsură că straturile de gheață atotcuprinzătoare își încleștau strânsoarea.

Și această relatare, la fel ca toate cele care nu se încadrează în limitele gândirii oamenilor de știință și a reprezentanților religiilor actuale, a fost considerată doar o poveste. E drept că a existat la un moment dat o eră glaciară, dar cine ar putea crede că ea s-a datorat războiului dintre doi zei și că oamenii au construit acum multe zeci de milenii un ținut subteran uriaș, care să adăpostească mii de oameni și animale? Și totuși dovada se află sub nasul nostru de ceva timp. Cappadocia, aflată în centrul Turciei, mărginită la nord de Marea Neagră și la sud de munții Taurus, este un vast complex de locuințe preistorice. În 1963, renovarea unei locuințe din

orașul Derinkuyu a dus la descoperirea unui
pasaj ce duce

către un oraș subteran
vechi de

mii de ani, aflat la mai mult de optzeci și cinci de metri adâncime. Orașul subteran este alcătuit din unsprezece etaje, are canale de ventilație și alte cincisprezece mii de canale mai mici care duc aerul până la cele mai adânci niveluri. Conține numeroase magazii, centre religioase, grajduri și mii de locuințe. Locuințele aveau uși

masive, din piatră, ce se închideau doar din interior, de parcă scopul lor era de a împiedica pe cineva, sau ceva, să intre. Părerea arheologilor este că în acest vast oraș subteran este posibil să fi trăit în jur de treizeci și cinci - cincizeci de mii de oameni. Unii presupun că a fost construit de frigienți, alții de hitiți, însă nimeni nu știe cu exactitate adevărul. Fiind nevoiți să dea o explicație, savanții „emeriti” de la Departamentul Turc de Cultură au stabilit, fără a se gândi prea mult, că orașul a fost construit în jurul anului 800 î.Hr. ca adăpost temporar împotriva unor invadatori. Cum ar fi putut oamenii de acum aproape trei milenii să construiască așa ceva? Și de ce s-ar fi supus la o asemenea muncă titanică pentru a scăpa de niște invadatori, în loc să fugă, așa cum au făcut toți oamenii lipsiți de apărare de-a lungul istoriei? Ținând cont că această regiune a făcut parte din Imperiul Persan, este mai logică varianta susținută de scripturile perșilor, că acesta ar fi orașul pe care regele Yima l-a construit cu ajutorul zeului Ahura Mazda. Cum zeul lor era în plin război cu rivalul său, așa se explică și nevoia oamenilor de a se baricada în locuințele lor (ușile se puteau închide doar din interior) în cazul în care inamicul i-ar fi descoperit. Prin urmare, orașul nu a fost construit acum 2.800 de ani, ci mult mai devreme, în timpul erei glaciare.

Cine era acest Ahura Mazda sau Ormuzd, zeul suprem al perșilor? Se consideră că numele Mazda înseamnă „înțelept” iar Ahura provine din Asura, o clasă de zei din India (Veghetorii evreilor). Totuși, originea numelui se poate să provină din Egipt. Pe o inscripție în piatră ridicată de faraonul Khufu (numit Keops de greci) în jurul anului 2.600 î.Hr., se poate citi „*Ankh HorMezdau Sten-bat Khufu tu ankh*” („*Trăiască Horus Mezdau, regelui Khufu viața îi este dată*”), „Mezdau” al egiptenilor este foarte asemănător cu „Mazda” al perșilor, care înseamnă „înțelept”. Iar „Ahura” provine din „*Ankh Hor*”. Prin urmare, Ahura Mazda se traduce prin „trăiască Horus cel înțelept”, zeul suprem al perșilor fiind egipteanul Horus sau Marduk al babilonienilor. Dușmanul său de moarte, cu care se afla în război, numit Angra Mainyu sau Ahriman, nu poate fi decât Enlil al sumerienilor, Seth al egiptenilor, Rama / Visnu al indienilor, Zeus al grecilor, Mot al canaanienilor, Tesub al hititilor sau Odin al scandinavilor. La fel ca egiptenii și canaanienii, perșii îl considerau pe Enlil personajul negativ, zeul lor suprem fiind, în mod firesc, cel pozitiv.

Textele mesopotamiene descriu amănunțit suferințele omenirii din timpul erei glaciare, lipsurile alimentare și chiar canibalismul. Cartea biblică a *Genezei* face doar o aluzie la această situație, afirmând că Noe („Mângâiere”) a fost numit astfel în speranța că nașterea sa va aduce mângâiere „în lucrul nostru și în munca mâinilor noastre, la lucrarea pământului, pe care l-a blestemat Domnul Dumnezeu”, evitând însă să ne descrie acel „blestem” al Domnului. *Epopoea lui Atra-Hasis*, mitul akkadian al creației, copiat după tăblite sumeriene mult mai vechi, oferă amănunte despre modul în care s-a ajuns la acel „blestem al Pământului” din timpul erei glaciare. Aici, Enlil s-a arătat deranjat de faptul că oamenii începuseră să se înmulțească prea mult și prea... zgomotos:

„Pământul se mărise și oamenii se înmulțeau;

Pe câmpuri, ca taurii sălbatici ei erau. De-mpreunările lor, zeei au fost deranjați; Zeul Enlil a auzit cuvintele lor,

Si le-a spus celorlalți Mari Zei:

«Supărătoare au devenit cuvintele oamenilor; împreunările lor, noaptea somnul mi-l alungă»”.

Enlil a ordonat pedepsirea oamenilor, cerând decimarea lor prin epidemii și boli. Versiunile akkadiene și asiriene vorbesc despre „*dureri, amețeli, friguri și febră*”, precum și de „*boli, epidemii, ciumă și holeră*” care au afectat omenirea. Atra-Hasis, cel „*peste măsură de înțelept*”, i-a cerut lui Enki să ajute oamenii:

„Ea, tu stăpâne, omenirea geme; Mânia

zeilor prăpădește Pământul. Si totuși, tu

ești cel care ne-ai făcut! Fă să înceteze

*durerea și boala,
Frigurile și febra!”.*

Din cauza deteriorării tăblițelor, nu cunoaștem răspunsul lui Enki. Însă se pare că a avut o idee salvatoare, din moment ce Enlil se plângea celorlalți zei că „*oamenii nu s-au împuținat, ci chiar mai mulți ca înainte sunt*”. Dacă miturile nu ne pot oferi soluția găsită de Enki, din fericire știința este capabilă de acest lucru.

Dacă era glaciară a început cu 94.800 de ani înaintea erei noastre, conform cronologiei sumeriene, și tot atunci se consideră că Enlil a lovit pământeni cu o serie de boli, cercetătorii de la Universitatea California din San Diego au ajuns la concluzia că, acum aproximativ o sută de milenii, specia umană a fost aproape de extincție, din cauza unei epidemii provocate de bacterii. Bacteriile acționau la nivelul a două gene pe care le determinau să funcționeze în detrimentul lîmbricului uman, așa că soluția a fost eliminarea acestor gene. Profesorul Ajit Varki și colegii săi au analizat genele numite Siglec-13 și Siglec-17, care au rolul de a codifica sinteza unor proteine implicate în reglarea sistemului imunitar, organismul decidând care celule imunitare intră în lupta împotriva agenților patogeni. Specialiștii au descoperit că ambele gene sunt active la cimpanzei, dar nu și la oameni. Siglec-13 a fost complet eliminată din genomul uman, în timp ce Siglec-17 a devenit nefuncțională în lipsa unei „litere” din codul său. Dorind să afle de ce aceste gene nu mai sunt funcționale în genomul uman, Varki a reconstituit proteinele pierdute și a descoperit că de ele se pot lega două bacterii deosebit de periculoase, *Streptococcus* grupa B și *Escherichia coli* K1. În urma cercetărilor de laborator, specialiștii au constatat că aceste bacterii au capacitatea de a reduce imunitatea organismului, atunci când acționează asupra celor două gene, Siglec-13 și Siglec-17. Din acest motiv, profesorul Varki consideră că oamenii de acum aproximativ o sută de mii de ani s-au confruntat cu o epidemie de infecții bacteriene, scăderea numărului de oameni din acea perioadă fiind explicată prin faptul că cele două bacterii studiate sunt fatale pentru nou-născuți. Datele genetice sugerează că efectele celor două gene au fost eliminate în urma unui proces de lungă durată, deși una dintre genele periculoase a persistat la unii indivizi până acum circa patruzeci și șase de mii de ani. Deși cercetătorii din San Diego consideră că organismul uman a eliminat în mod natural cele două gene vulnerabile la respectivele bacterii, miturile sumeriene ne spun că Enki este cel care a salvat omenirea de epidemii. Prin urmare, lui ar trebui să i se acorde creditul eliminării „călcăiului lui Ahile” reprezentat de genele Siglec-13 și Siglec-17.

Epopoea lui Atra-Hasis, povestește că, deoarece omenirea nu a dispărut, ci chiar a devenit imună la virusii săi, Enlil a încercat exterminarea omenirii prin foamete: „*fie ca hrana la oameni să nu ajungă; burțile lor să ceară fructele și legumele*”. Pentru ca acest plan să reușească,

„Plouile zeilor în lăcașul lor să rămână;

Jos, pe Pământ, apele să nu mai curgă din izvoare.

Si vântul să bată, pământul să usuce,

Si norii să se facă mari, dar apa să nu-și lase”.

Lui Enki i-a ordonat să „*pună zăvoarele, să-ți închidă marea*” și s-o „*păzească*” de oameni. În scurt timp, seceta a început să se împrăștie:

„De sus, căldură nu era.

Jos, apele nu mai curgeau din izvoarele lor.

Pântecul pământului nu mai purta rodul,

Ierburile nu mai creșteau...

Câmpurile verzi acum erau uscate,

Câmpia întinsă era sufocată de sare".

Foamea care a urmat i-a împins la disperare pe oameni:

Timp de un sa-at-tam ei au mâncat iarba pământului.

Timp de doi sa-at-tam au suferit pedeapsa zeilor.

A venit și cel de-al treilea sa-at-tam;

Fetele oamenilor erau măcinate de foamete,

Fetele oamenilor crăpaseră...

Trăiau cu răsuflarea morții în spate.

Când a venit și cel de-al patrulea sa-at-tam,

Fetele oamenilor erau verzi ca iarba;

Amețiți ei rătăceau pe străzi,

Marginile lor au devenit înguste".

La al cincilea sa-at-tam, mamele încuiau ușile în fața propriilor fiice înfometate care, la rândul lor, își spionau mamele pentru a vedea dacă ascund mâncare. La al șaptelea sa-at-tam, canibalismul era în floare:

„Când s-a făcut al șaptelea sa-at-tam,

Ei își mâncau propriile lor fiice.

Copiii erau gătiți și mâncați...

O casă o mânca pe cealaltă".

Mitul hitit al lui Ullikummi vorbește și el despre foamea din acea perioadă, înainte de lupta finală dintre Teșub și Ullikummi zeul Tasmisu întrebându-se:

„Va fi o bătălie mare?

Va fi o luptă nversunată?

Tot ceru-i de pe-acum plin de tumult, Domneste-n tară foamea și setea!"

În legenda akkadiană, Atra-Hasis a cerut de numărate ori ajutorul zeului său: „*în casa zeului lui... a pus piciorul;... în fiecare zi plângea, aducând sacrificii zeului... chema numele zeului său*". Chiar dacă Enki nu îi răspundea, se pare că era afectat de suferința oamenilor. În cea de-a șaptea perioadă, când oamenii ajunseseră „*ca niște umbre rătăcitoare pe Pământ*”, ei au primit un mesaj de la Enki. „*Faceți răzmeriță mare pe Pământ*”, le-a spus el. „*Nu vă mai închinați zeilor, nu vă mai rugați zețelor!*”, aporuncit conducătorul Veghetorilor. Hesiod amintea și el acest eveniment, susținând că HK^MmHoamenii au fost distruși de Zeus printr-un Potop deoarece au refuzat să se mai închine zeilor. La rândul său, poetul roman Ovidiu scria că oamenii au devenit trufași în fata zeilor. O enormă carte chinezească, compusă din patru mii trei sute douăzeci de volume, despre care se spunea că fusese moștenită din cele mai vechi timpuri și conține „*toate cunoștințele*”, cuprinde și un număr de tradiții ce relatează consecințele pe care le-a avut de suportat omenirea când s-a revoltat împotriva zeilor cei mari, iar ordinea s-a transformat în dezordine. Într-un mit diluvian din Laos și din nordul Thailandei, oamenii au fost pedepsiți printr-un Potop după ce au refuzat să le aducă ofrande zeilor. *Popol Vuh* a mayasilor susține că primii oameni au fost distruși printr-o mare inundație de către zeul Inima Cerului, deoarece „*nu l-au ținut minte pe creatorul lor*”. În 1906, filosoful Rudolf Steiner amintea în *Misterul creștin* despre „*entități luciferice*” care „*au cultivat răzvrătirea împotriva zeilor*”. Iar egiptenii au păstrat în miturile lor amintirea unei revolte a omenirii împotriva zeului suprem Ra. Pentru a înăbuși revolta, Ra și-a trimis Ochiul Divin (adică un Veghetor) care, transformat în leoaica Sekhmet, a început să măcelărească pământeni. De teamă că zeita ar putea distruge toți oamenii, zeii au împrăștiat pe câmpuri o uriașă cantitate de bere roșie. Crezând că este sânge, leoaica a băut atât de mult, încât n-a mai putut vâna oameni, astfel fiind salvată omenirea de la genocid. Textele fragmentate ale *Epopeii lui Atra-Hasis* arată că Enki a convocat un consiliu al zeilor (căpeteniile Veghetorilor menționate de *Cartea lui Enoh*)| „*ei au intrat... la sfat în casa lui Enkt*”. Detaliile secrete ale acelei întâlniri se pot deduce din fragmentele de texte care s-au păstrat: „*în noaptea... după ce...*”, cineva trebuia să fie „*pe malul fluviului*” la o anumită dată. De acolo, acela trebuia „*să aducă războinicii apelor*” (probabil „*Oamenii de Meta'*” ai lui Horus, numiți de egipteni Mesniu sau Samsu-Hor). La momentul potrivit, ei trebuiau să acționeze: „*înainte!... porunca...*”. În ciuda versurilor care lipsesc, ne putem da seama ce s-a întâmplat din reacția lui Enlil, care „*s-a umplut de mânie*”. El a convocat Consiliul Zeilor, unde l-a invitat și pe Enki. Acolo, Enlil și-a acuzat fratele că „*a deschis poarta mării*”, permitându-le oamenilor să obțină hrană:

*„Cutotii, noi, marii Anunnaki,
Am hotărât atunci un lucru...
Am poruncit ca, în Pasărea Cerului,*

*Adad să vegheze Lumea
Superioară; I Că Sin și Nergal trebuie să vegheze Asupra regiunilor din mijloc ale Pământului.
Și că zăvorul de la Poarta Apelor,
Tu să-l păzești, cu rachetele tale.
Dar ai lăsat să ajungă la oameni hrana din mare?'.
Enki însă a negat totul:
„Zăvorul de la Poarta Mării Cu
rachetele mele eu l-am păzit.
Când... au scăpat de la mine...
Mulțime de pești. ..au dispărut;
Au spart zăvorul...*

*Au ucis paznicii mării?'.
Ba chiar a pretins că a prins și pedepsit răufăcătorii, însă Enlil nu a fost mulțumit, cerându-i lui Enki
„să nu mai hrănească poporul său” și să nu mai dea „rațiile de porumb, cu care aceștia zilele își tin”.
Reacția lui Enki a fost una surprinzătoare:*

„Zeul s-a săturat să stea jos;

în Adunarea Zeilor,

Răsetele l-au copleșit’.

Enlil a reluat cuvântul și a amintit Consiliului numeroasele ocazii în care fratele său „a încălcat legile”. Ba chiar a propus distrugerea omenirii printr-un „potop ucigător”. A cerut tuturor zeilor să păstreze secretul și, cel mai important, „să-l lege pe Enki printr-un legământ’.

„Enlil a deschis gura și astfel a grăit Tuturor

zeilor strânsi în Adunare:

«Veniți acum cu toții, să facem legământ Cu

privre la acest ucigător potop!»

Anu a jurat primul;

Enlil a jurat, și fiii săi apof’.

Inițial, Enki a refuzat să facă legământul. „De ce să mă legați printr-un legământ?”, a întrebat el. „Să-mi ridic eu mâna împotriva poporului meu?”. Însă, fiind forțat, a cedat, unele texte afirmând că „Anu, Enlil, Enki și Ninhursag, zeii Cerului și ai Pământului, au făcut legământ”. Astfel, Potopul a fost hotărât și nimic nu l-a putut împiedica.

24. Prometheus înlăntuit

După ce a fost înștiințat de Enoh de faptele Veghetorilor, împăratul Anu a ordonat pedepsirea acestora. În capitolul zece al Cărții lui Enoh, el i-a poruncit arhanghelului Rafael („zeul care vindecă”): „Leagă-l pe Azazel de mâini și de picioare și aruncă-l în beznă, și fă o crăpătură în pustia din Dudael și azvârle-l acolo. Și așează peste el pietre ascutite și mari, și aceperă-l cu întuneric ca să stea colo în veci, și acoperă-i fata ca să nu vadă lumina. Iar în ziua mării judecății va fi aruncat în foc” (10:4-6). Arhanghelul Gavriel („zeul puterii”) i-a spus:

„Pornește către copiii născuți întru rău și către cei răi, și nimicește copiii Veghetorilor din mijlocul oamenilor; și împinge-i unul împotriva celuilalt ca să se omoare de unii singuri în luptă, căci zile nu vor mai avea. Și nici o rugămințe a tatilor lor nu va fi ascultată; căci aceștia nădăjduesc că odraslele lor vor avea vieți veșnice, și că fiecare dintre ei va trăi cinci sute de ani” (10:9-10). Iar arhanghelului Mihail („cel ce este ca zeul suprem”), mâna sa dreaptă, i-a ordonat: „Du-te, leagă-l pe Semjaza și pe ajutoarele lui care s-au împreunat cu femeile, spurcându-se cu ele în necurăția lor. Iar când fiii lor se vor fi omorât unul pe celălalt, și când ei vor vedea nimicirea celor iubiți de ei, leagă-i trainic timp de șaptezeci de neamuri pe câmpiile Pământului, până în ziua judecății și sfârșitului lor, până la judecata ce va fi pentru vecii vecilor. În acele zile ei vor fi aruncați în prăpastia de foc, în chinurile temniței în care vor rămâne pe vecie. Și toți aceia care vor fi osândiți și nimiciți vor fi de acum încolo legați de ei până la sfârșitul tuturor neamurilor. Nimicește tot răul de pe fața Pământului și fă ca toată fărâdelegea să se sfârșească, și fă ca răsadul dreptății și al adevărului să iasă la iveală și va fi ca o binecuvântare; iar faptele dreptății și ale adevărului vor aduce bucurie veșnică” (10:11-16).

Arhanghelului Uriel („zeul luminii”), Anu i-a încredințat o misiune specială: „Du-te la Noe și spune-i în numele meu «Ascunde-te!» și arată-i sfârșitul răului. Când se apropie, unde va fi prăpăd pe Pământ și un

mare potop se va

revărsa peste întregul Pământ, și va distruge tot ce se afla pe acesta. Și arată-l că va putea scăpa și că samânta lui se va păstra pentru toate neamurile Pământului.

(10:2-3). Chiar dacă a hotărât inundarea Terrei, împăratul a hotărât să ascundă de oameni acest lucru. Lui Rafael ordonându-i să îi mintă:

Marturiseste vindecarea Pământului, că se vor vindeca de boala și copiii oamenilor nu vor plînge din pricina tainelor pe care Veghetorii le-au descoperit și i-au învățat pe filii lor. Și Pământul a fost mурdarit de învățăturile lui Azazel, lui să se pună în seama păcatului.

(10:7-8). Prin urmare, Marduk nu l-a mintit pe Enoch atunci când i-a arătat adevăratul plan al lui Anu, de a distruge toate ființele de pe Pământ:

Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziiți, oameni au fugit, care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor. Și după ce Egipt se prăbușise, Pământul a fost înghițat într-o mare, genune, și muntii erau agățați deasupra munților, colinele se culundau în coline și copacii erau ruși și aruncați în genune unde se duceau până la fund. (Cartea

83:3-4). Deși arhanghelii Mihail și Rafael au fost uimiți de asprimea pedepsei, și-au îndeplinit sarcina. Conform capitoului optsprezece al Cartii lui Enoch, Azazel / Enki și Veghetorii săi au fost întemnițați pentru zece mii de ani.

Pedepsirea lui Enki se găsește și în mitologia scandinavă, acolo unde Loki a fost închis în lumea subterană din cauza faptelor sale. În Mitologia nordică, Elena-Maria Morogan descrie evenimentul astfel: „Tăcuți, zeii îl duseră în tinutul subpământean, până într-un loc trist și întunecat, nu departe de cel în care fusese legat Fenrir. Acolo se afla o peșteră neagră; două stânci fură prăvălite, astfel încât să formeze semnul V, semn magic care avea să-l împiedice să poată fugi. Aici fură aduși totii cei din sângele lui; unul din fiii săi fu prefăcut în lup, iar cu măruntaiele celuiilalt fu legat Loki. Iar uriașa Skade, fiica lui Tjatse și soția lui Njord, fu transformată într-o viperă monstruoasă. Zeii o atârnară de spinare deasupra lui Loki, astfel încât veninul ei picură pe fata acestuia. Soția lui Loki, Sigyn, îl iubea așa de tare, încât îi rămăsese credincioasă. Ea ceru să i se permită să stea lângă el în veci. Și astfel stă Sigyn plângând lângă soțul ei, și în mâini are un vas, în care încearcă să prindă picăturile otrăvite. Când vasul se umple, se grăbește să-l deserte. Iar atunci veninul care curge din dinții otrăviți arde ochii lui Loki și strigătele lui zguduie tot Midgardul. Astfel va sta Loki până ce va sosi ultima Ragnarok”. Nu doar Loki a fost pedepsit, ci și copiii săi: zeița Hei a fost trimisă în lumea subterană Niflheim, lupul Fenrir a fost legat de o stâncă la un kilometru sau jumătate sub pământ iar șarpele Jormungandr a fost aruncat în oceanul care înconjoară Terra.

Si mitologia greacă amintește acest eveniment, Zeus hotărând ca titanul Prometheus să fie pedepsit deoarece le-a dăruit oamenilor focul. Titanul care a creat oamenii a fost înlăturat pe muntele Caucaz, unde în fiecare zi un vulturii devora ficatul. Peste noapte, ficatul se regenera, astfel că Prometheus trecea zilnic prin acest chin. La un moment dat, Zeus l-a trimis în Tartar (lumea subterană) cu tot cu piatra de care era legat. Titanul s-a întors pe muntele Caucaz abia după ce un centaur, Chiron, i-a luat locul în Tartar. În Georgia există o poveste asemănătoare, în care zeul Amiran a fost înlăturat pe muntele Caucaz pentru că i-a învățat pe oameni cum să folosească metalele. La fel ca în mitul grecesc, un vulturii mânca zilnic ficatul, care se regenera peste noapte. Pedepsit de zei „pentru că a iubit prea mult oamenii”, așa cum spunea Eschil în Prometheus înlăturat, titanul nu și-a regretat nicio clipă pedeapsa, în ciuda suferinței: „Acest vultur e dovada libertății

mele în fata cerului. El îmi scurmă ficatul, dar ceea ce urmărește Zeus este să-mi ucidă memoria, să mă facă să uit că am furat focul și l- am dat oamenilor¹. însă, continuă titanul, „n-am furat focul ca să-l arunc în noroi”. Smulgându-i pe oameni din „proștia în care zăceau”, Prometheus i-a făcut „iscoditori și mestesugari”. înainte de a primi „focul” ceresc,

oamenii „nesteiind să folosească nici[^]BSa^{^^}KK^{^^}^cărămizile, nici cheresteaua pentru a-și clădi case luminoase, trăiau ca lacoma furnică, în bordeie întunecoase săpate sub pământ. Pe lângă arhitectură, titanul le-a oferit astronomia, învățându-i să observe „răsăritul și, ceea ce e și mai greu de recunoscut, asfințitul

astrelor” în opera lui Eschil, Prometheus se laudă că, pentru ei am
 dădit cea mai frumoasă dintre științe: aceea a
 numerelor, am alcătuit îmbinarea literelor și am
 întemeiat memoria; muma Muzelor, suferetul vieții.
 Eu am fost cel dintâi care am pus viteze la lug
 prin mine, telegarii învățată la nău au ajuns să
 tragă carele, întru desfătarea belsugului. Nimeni
 altul decât mine n-a inventat aceste trasuri
 prin care năvătoarii pot rătăci pe mări
 și să se facă, toate polile se vindecă. Eu am
 întemeiat, în toate ramurile, arta de a ghici
 viitorul (...) Bunurile folositoare îngropate în
 pământ, arama, fierul, argintul și aurul, cine s-ar
 putea lauda că le-a descoperit înainte de mine?
 Acest sacrificiu al titanului a fost remarcat și de Karl Marx care scria că „Prometheus
 este cel mai nobil sfânt și martir din calendarul
 filosofic”, referindu-se la cugetătorii progresiști ce suferă pentru convingerile lor.
 „Numa eu, spunea titanul, am dat stăvila pentru ca
 dorurile de trăznit, fapturile omenești să nu
 ajunga să populeze tinutul lui Hades”.

A fost Prometheus / Enki într-adevăr înălțuit în munții Caucaz de la granița dintre Europa și Asia? În
 Istoria critică a românilor, Bogdan Petriceicu Hasdeu vorbea despre munții Caucaz de pe teritoriul
 de la nordul Mării de Jos din antichitate, invocând nouă izvoare istorice și literare antice și din evul
 mediu. În Evul Mediu timpuriu se considera că munții Caucaz erau în vecinătatea Dunării și la nord
 de Marea Neagră. Istoricul roman Ammian Marcelin arăta că, pe timpul năvălirii hunilor, în România
 de astăzi se afla o țară numită Caucaul sau Tara Cauca. În acel teritoriu a existat și un trib dacic
 al caucocensilor, amintit de geograful Ptolemeu, localizat de Vasile Pârvan și Constantin Daicoviciu în

tinutul secuiesc și în cel al Bacăului. Pentru cercetătorul Patsh, Caucauland se afla undeva prin munții
 Banatului. *Cronica lui Nestor* din secolul al IX-lea, cea mai veche cronică rusească, vorbește despre
 munții Caucaz sau munții Ungurești de la vestul Mării Negre. Scriitorul grec Apollodor din secolul al
 doilea î.Hr. amintea despre un Caucaz în Scitia (numele dat de grecii antici Daciei, tinutul din partea
 de nord a Dunării, din nord-vestul Mării Negre), unde legendele spun că a fost înălțuit titanul
 Prometheus: „a dat ordin lui Vulcan ca să-i bată corpul cu cuie pe muntele Caucaz. Acest munte
 este în Scythia, unde Prometheus a rămas pironit timp de mai mulți ani”. Despre același Caucaz
 vorbea și
 arhiiepiscopul Eustatie al Tesalonicului, numindu-l „Caucazul boreal” sau Caucazul din părțile
 nordului, spre deosebire de celălalt Caucaz, aflat între Marea Neagră și cea Caspică. „Însă Caucazul
 acela, pe care, după legende, a fost crucificat Prometeu, nu figurează pe tablele geografice; așa
 afirmă autorii vechi”, preciza Eustatie. Pentru istoricul Florus, Carpatii de lângă Olt purtau numele
 Caucaz. Într-un mic tratat cosmografie, geograful roman Julius Honorius făcea referire în secolul al
 cincilea la două grupe de munți cu numele Caucaz, una pe teritoriul Europei, corespunzând
 Carpatilor de sud-est ai Daciei, și alta în estul Mării Negre, pe teritoriul Asiei. După părerea
 istoricului Jomande, munții Caucaz se întind până în Scitia, acolo unde Dunărea se desparte pentru
 a se vărsa în Marea Neagră. La rândul său, Vasile Lovinescu scria următoarele: „se știe că a existat
 mai întâi un Caucaz polar, deoarece se spune că Prometheus a fost legat de Axă Polului. Există apoi
 Caucazul modern”, care este diferit de cel consemnat de antici. Într-una dintre epigramele sale,
 poetul Marțial a situat scena înălțuirii lui Prometheus în același tinut al geților de la nordul Dunării:

„Soldat Marcellin, tu pleci acum, ca să iei pe umerii tăi cerul de nord al hiperboreilor și astrele Polului Getic, care abia se mișcă, lată și stâncile lui Prometheus. Iată și muntele acela faimos din legende. În curând tu vei vedea toate acestea cu proprii tăi ochi. Când tu vei contempla aceste stânci în care răsună durerea imensă a bătrânului, vei zice: Da, el a fost încă mai dur ca și aceste pietre dure, și la aceste cuvinte tu vei mai putea încă să adaugi că acela, care a fost în stare să sufere aceste chinuri a putut într-adevăr să creeze geniul uman". Istoricul Herodori, care a trăit înainte de Herodot, leagă și el povestea lui Prometheus de Dacia, susținând că titanul a fost un rege din Scythia. Iar Elie Dolcu, în România, o spiritualitate străveche, nota: „Prometeu, pelasg de neam, titan, este înălțuit în munții Caucas, din Dobrogea de azi, în Măcin (Arubium) și unde băștinașii participă, în sens larg, la suferințele lui Prometheus, în acest ținut pe care și Euripide și Ammian, ca și Marcellin îl găsesc «inospitalier»".

mijloc a muntelui Atlas. După cum nota și

muntele Caucaz, pe

Dacă toate aceste surse vorbesc despre r'

întru

Nicolae Densusianu în Dacia Preistorică, acea

Hesiod titanul a fost ferecat pe columna din

columnă „a fost considerată în legende meridionale ca columna cea miraculoasă a Pământului, care susținea bolta cea instelată a cerului, sau polul nordic al universului”. Tot el adăuga că „după vechile tradițiuni geografice grecești, această columnă legendară a cerului se afla în părțile extreme, sau de nord, ale lumii cunoscute, pe muntele cel înalt și vast din țara Hyperboreilor numit Atlas”. Legende greșite susțin că titanul Atlas, pedepsit de Zeus să susțină cerul pe umerii săi, a fost transformat în munte de către semizeul Perseus, care l-a împietrit cu ajutorul capului Medusei. În *Odyseia*, Homer face referire și el la „columnnele cele lungi” de pe muntele Atlas, care despart cerul de Pământ. În secolul al doilea î.Hr., Apollodor din Athena stabilise, pe baza unor texte mai vechi, că muntele Atlas care susținea polul nordic al cerului nu se afla în Africa de nord, ci în țara hyperboreilor (o populație pelasgă din nordul Traciei sau al Dunării de jos), Dacia sau Scitia ori România de astăzi. Iar muntele Atlas nu era decât Caucazul vechi, pe care a fost legat titanul care le-a adus oamenilor focul.

Dacă Prometheus a fost înălțuit pe teritoriul României de astăzi, care este muntele Caucaz ori Atlas din legende? Conform descrierilor antice și medievale, locul supliciului titanului nu poate fi decât unul singur: vârful Omu din masivul Bucegi. Aici se găsesc trei stânci, asemenea columnelor muntelui Atlas. Despre acestea, Nicolae Densusianu scria: „lângă această maiestuoasă columnă de pe vârful Omul își ridică în aer capetele lor, după cum am amintit mai sus, alte două bucăți de stânci, în formă de două monolite arhaice, și cari au avut odată anumite destinațiuni religioase. Una dintre aceste petre misterioase ne înfățișează o sculptură megalitică, ce reprezintă capul, gâtul, din anepole unui vultur pieptul și o parte ”ur gigantic întors cu fata spre columna

principală. Această monumentală figură este vulturul acel mitologic, căruia legende antice îi atribuiseră rolul de torturătoriu al lui Prometheus”. De asemenea, Diodor Sicil scria că „în mijlocul Caucazului este o stâncă, ori mai bine zis o bucată de stâncă, cu o circumferință de zece stadii și înălță de patru stadii, și aici locuitorii din vecinătate arată spelunca lui Prometheus, cuibul vulturului și urmele lanțurilor și ale cătușelor, cu care a fost ferecat”. Într-adevăr, stânca principală de pe vârful Omu prezintă niște sănturi bizare, care pot fi considerate urme ale unor lanțuri uriașe, cea mai evidentă fiind urma din partea superioară. Iar stânca în formă de vultur se potrivește cu legenda grecilor, în care vulturul lui Zeus îi mănca zilnic ficatul titanului. Până și denumirea vârfului confirmă că este vorba despre locul torturii lui Prometheus. În *Biblie*, Adam, considerat a fi primul om, reprezintă un alter-ego umanizat al zeului Enki / Prometheus, cel care a creat oamenii după chipul și asemănarea sa. Chiar dacă îngerii sunt numiți adeseori oameni în literatura ebraică, Adam / Enki rămâne Omul, fiind cel dintâi. Prin urmare, vârful Omu îi poartă numele.

Legende populare românești susțin că masivul Bucegi a fost un imens sanctuar dacic, fiind piatra de temelie a poporului român. Nivelul de radiații de aici este deosebit de ridicat, iar turiștii vorbesc adeseori despre vindecări miraculoase ce au loc pe vărfurile Omu, Doamnele și Bătrâna. Se spune că munții Carpați sunt străbătuți de tuneluri lungi de sute de kilometri, astfel de caverne uriașe existând și în Bucegi. În zona cunoscută sub numele de „șapte izvoare” din partea estică a masivului, numită de daci „zona nemuririi”, există un izvor cu cea mai pură apă de pe mapamond, cercetătorii români și francezi stabilind că nivelul de bacterii din acest izvor este zero (caz unic în lume). Iar în 1993, masivul Bucegi s-a cutremurat timp de o lună în mod bizar, doar în luna august având loc câteva sute de cutremure.

Despre Prometheus se spune că, la un moment dat, a fost trimis în lumea subterană cu tot cu piatra de care era legat, întorcându-se pe munte abia atunci când centaurul Chiron i-a luat locul în Tartar. Cântecul popular românesc redă această întâmplare, păstrând vie amintirea zeului torturat în vechea Dacie. Eroul, care aici poartă numele Corbea viteazul, Corbea neînfricatul, Badea sau Mărza, a fost „fecioras de Domn”, un bărbat

„istef (Enki era zeul înțelepciunii și al inteligenței), cu o voce titanică, așa cum o numește Densusianu, care atunci „când vorbea, munții se cutremurau”. Eroul român a fost ferecat într-o „peșteră afurisită, umedă și otrăvită, adâncă de nouă stânceni în pământ”, sau într-o „temniță de piatră în pământ adânc săpată”. Aici el a zăcut „răstignit cu fata în sus, cu mâinile în cătușe și cu picioarele în butuci” ori, după alte versiuni, „în cătușe de otel și în lanțuri de fier, pecetluit la piept cu cinci litre de argint”. A fost întemnițat deoarece a dorit tronul regal, „fiindcă el a poftit și a purtat sabia împărătească, cuca împăratului și caftanul Domnului” ori pentru că „poftise caftan de împărăție”. Tot ca un rival al lui Zeus la tronul lumii apare Prometheus și în mitul lui Hesiod. Al doilea motiv al întemnițării sale se pare că a fost furtul focului. În cântecele populare, domnitorul țării, Ștefan Vodă, îl acuză pe erou de furtul unui cal înaripat, roșu ca focul, atât de roșu încât Soarele se închidea, un cal ce se hrănea doar cu jăratric aprins, ce scotea scântei pe nări, ce se înviora atunci când adia vântul și care cu norii se amesteca atunci când fugea, pietrele scăpărând în urma lui. Atunci când calul necheza, munții se cutremurau iar copacii mari se răsturnau. Pe acest cal, eroul român l-a ascuns într-un grajd subteran de piatră, întocmai cum Prometheus a ascuns focul furat în tubul unei plante. Dacă Zeus a trimis un vultur care să îl tortureze pe titan, eroul din cântecele românești a fost chinuit inițial de o șerpoaică, întocmai ca Loki în mitologia scandinavă. După legendele antice, Prometheus a fost înălțuit timp de treizeci de ani; eroul român a fost torturat în peștera sa timp de douăzeci și șapte de ani și jumătate ori treizeci și doi de ani în altă versiune. Paznicul închisorii sale se numește Vâlcea, nume ce seamănă cu Vulcan al romanilor, cel care l-a înălțuit pe Prometheus. Mama eroului îi cere domnitorului să-i elibereze fiul, însă acesta îi răspunde ironic că îl va ierta „sus pe malul Oltului cu trei lemne a codrului”, că l-a logodit cu o fată din Slatina „numai din topor cioplită și din bardă bânduită”, că i-a găsit nași de cununie doi uriași care „din carne-i se vor sătura și din sângele lui se voradăpa” sau că va trimite asupra lui un vultur sur, ca să-l chinuiască.

După îndelungi suferințe, eroul evadează din închisoare, folosindu-se de istețimea sa, și ajunge conducător al țării. Poetul Lesches în *Iliada cea mică* și Vergilius în *Eneida* amintesc despre un erou hyperborean, numit Coroebos (asemănător cu Corbea), care a luptat în războiul troian împotriva aheilor. Prin urmare, exista în antichitatea homerică o serie de cântece epice despre un faimos erou pelasg / hyperborean numit Coroebos, fără că grecii să-și dea seama însă că acel erou din munții Carpați era același titan Prometheus din propriile lor legende.

În alte cântece populare românești, Prometheus este numit Badiu, Badea sau Badu. În greaca veche, „badus” însemna om înțelept, epitet ce i se potrivește zeului înțelepciunii Enki / Prometheus. Dacă Hesiod povestea că Prometheus realiza sacrificii animale pentru zeii olimpieni, eroul român era măcelar al turcilor și haham al evreilor (care tăia carnea după ritualurile iudaice). Din cauze necunoscute, șapte sute de brăleni și opt mii de carabinieri din Bugeac îl prind pe erou și îl leagă nu pe un munte, ci de hornul unei case, „la dogoarea focului, unde-i greu voinicului”. Acolo a rămas Badea legat până când a fost eliberat de Marcul Viteazul. Despre acest Marcu, Densusianu spune că „representă în cântecele eroice române pe Marte, vechiul deu pelasg al resboielor și al luptelor, despre care spuneau Geții că se născuse la densii”. Sau, cu alte cuvinte, el era Marduk, fiul lui Enki. Când Marcul Viteazul a plecat să-l elibereze pe Badiu,

„Puse saua pe-un cai murg

Si când s-a încălecat Pământul s-a

cutremurat,

Norii s-au împrăștiat,

Apa în Prut s-a turbat.

Apariția sa a creat panică în rândul turcilor:

„Cine-mi este acel nebun?

Sau e nebun, sau turbat,

Sau e de femei stricat.

Într-un mod asemănător este prezentat Marte în Argon a lui Valeriu Flacei, atunci când a plecat împotriva argonauților: „Iată că vine din munții geților grozavul Marte, ridicând în urma sa un nor imens de pulbere peste câmpurile Scythiet.

Deși grecii susțineau că Enki a fost eliberat de semizeul Herakles, iar scandinavii că și-a rupt singur lanțurile, în baladele românești Marduk este salvatorul său. Iar eliberarea conducătorului suprem al Veghetorilor a dat startul celui de-al doilea mare război al zeilor, care a dus la o adevărată Apocalipsă.

23. Enoh

„În zilele și în anii aceia, Ea, înțeleptul din Eridu, l-a făurit spre a fi un model pentru oameni.” (Mitul lui Adapa)
Învățăturile Veghetorilor se opuneau ordinului împăratului Anu de a nu interveni în dezvoltarea pământenilor,

Însă, fără supravegherea fratelui său, Enki și-a putut crea în voie armata de semize. Până într-o zi, când împăratul Anu a aflat ce se întâmpla pe Terra. Cum a aflat?

Capitolul 9 al Cărții lui Enoh susține că „atunci Mihail, Uriel, Rafael și Gabriel și-au coborât privirile din cerși au văzut mult sânge vărsat pe Pământ. Și și-au spus unul altuia: «Pământul lăsat nelocuit strigă cu vocea strigătelor lor până la porțile cerului. Suferetele oamenilor vă cheamă, spunând: Duceți a noastră pricină la Prea-înaltul»” (9:1-3). Cei patru arhangheli s-au dus la „Domnul veacurilor” și l-au anunțat de faptele

*„un om drept, ai cărui ochi au fost deschiși de către Dumnezeu”, sa
duca Veghetorilor*

Enoh,

Veghetorilor lui Azazel, întrebându-l ce să facă în această privință. În capitolul 12, îngerii i-au cerut lui

un mesaj, prin care să îi

înștiințează că vor fi pedepsiți pentru faptele lor.
Enoh a făcut

lasa
cum i

*s-a poruncit „și totuși s-au
înfricoșat și i-a cuprins un tremurat*

îngrozitor¹” (13:3). Veghetorii i-au cerut lui Enoh să scrie o petiție în numele lor, prin care își cereau iertare, pe care să i-o citească Dumnezeu lui ceresc. Enoh s-a așezat „lângă apele lui Dan, în țara lui Dan, la sud-vest de muntele Hermon”, unde a citit petiția până a adormit. În vis a văzut pedeapsa care îi aștepta pe îngerii răzvrătiți și a auzit o voce care i-a poruncit să le povestească Veghetorilor

tot ce i s-a arătat. După ce s-a trezit, Enoh s-a întors la
îngerii lui Azazel, „și ei tot stăteau laolaltă plângând către Abelsaii, loc așezat între Liban și
 Seneser, având fetele acoperite” (13:9). I-a anunțat că petiția lor a fost respinsă, că vor rămâne pentru
 totdeauna pe Pământ, iar copiii lor, semizeii, vor fi uciși. Apoi le-a povestit vedenia pe care o avuse: „lata, în
 vedenie m-au chemat norii și negura m-a strigat, mișcarea astralelor fulgerele m-au grăbit și m-au zorit, iar
 bățiile vântului din vedenie m-au ridicat și m-au purtat la cer” (14:8).

Deși el credea că a avut o vedenie, descrierea pare o răpire în toată regula, aidoma celor realizate de OZN-
 urile din zilele noastre. Enoh a fost dus într-o „casă mare clădită din pietre de cristal”, ce avea un tavan ca „o
 cărare de stele și fulgere, între ele aflându-se heruvimi de foc”, și pereți înconjurați de „un foc puternic”.
 Această „casă” l-a dus la o altă mai mare, ce avea poarta, podeaua și tavanul ca de foc, iar „deasupra erau
 fulgere și o cărare de stele”. În interiorul acesteia l-a întâlnit pe Dumnezeu, ce ședea pe un tron măreț, care
 „arăta ca de cristal, iar rotile acestuia străluceau ca soarele”. Domnul i-a spus să le comunice Veghetorilor că
 vor fi pedepsiți, mesajul final fiind „pacea nu o veți găsi”. Apoi Enoh a fost dus în diferite locuri din cer și de pe
 Terra, pe care niciun pământean nu le văzuse până în acel moment.

Asa au stat, oare, lucrurile? Dacă arhanghelii au observat faptele Veghetorilor și l-au înștiințat apoi pe
 împăratul ceresc, de ce au făcut-o atât de târziu? Toate faptele Veghetorilor au avut loc într-o lungă perioadă
 de timp. Au răpit „ficele oamenilor”, le-au lăsat însărcinate, semizeii au crescut și au realizat acele fapte de
 vitejie pentru care au devenit „eroii din vechime”. În plus, Veghetorii le-au adus oamenilor diverse cunoștințe,
 pe care aceștia din urmă nu puteau să le asimileze foarte repede. Astrologia, astronomia, mineritul, scrisul,
 medicina naturistă, prelucrarea metalelor și toate celelalte învățături ale Veghetorilor nu puteau fi învățate
 peste noapte, mai ales de către niște oameni primitivi care „nu știau să mănânce pâine, nici cu haine
 golițiunea să-și acopere. Ierburile le pășteau ca oile, din bălți beau apă, ca fiarele pădurii”. Prin urmare, toate
 aceste lucruri s-au întâmplat într-o foarte mare perioadă de timp, în care îngerii împăratului ceresc nu au văzut
 nimic. Ar trebui să credem că au privit spre alte locuri ale cosmosului câteva secole, sau poate chiar milenii și
 la un moment dat, absolut întâmplător, și-au îndreptat privirea către Pământ? În plus, cum puteau ei să vadă
 de pe planeta lor ce se întâmplă pe Terra? Nu știm ca Anu să fi avut sisteme de supraveghere pe planeta
 noastră, acesta fiind de fapt rolul Veghetorilor. Singura variantă plauzibilă este că arhanghelii lui Anu au aflat
 faptele lui Enki după ce au fost înștiințati de către cineva. Însă cine ar fi putut face acest lucru? Singurii zei /
 îngeri care știau ce se întâmplă pe Pământ erau Veghetorii lui Enki, iar aceștia nu și-ar fi trădat conducătorul,
 în acest caz, poate că denunțatorul nu era un Veghetor, ci singurul om care a avut ocazia de a ajunge în cer și
 de a discuta cu Anu. Pentru a afla cum s-au petrecut lucrurile cu adevărat, trebuie să aflăm cine era Enoh.
 Conform *Vechiului Testament*, pe Pământ au trăit zece patriarhi de la Adam până la Potop. După ce Abel a fost
 ucis iar Cain izgonit, la vârsta de 230 de ani Adam l-a avut pe Seth. La 205 ani, lui Seth i s-a născut Enos.
 Acesta l-a avut pe Cainan, care l-a avut pe Maleleil, care l-a avut pe Iared, care l-a avut pe Enoh. Fiul cel mare
 al lui Enoh a fost Matusalem, tatăl lui Lameh. Ultimul din această listă este Noe, fiul lui Lameh, supraviețuitorul
 Potopului. *Cartea Jubileelor* consemnează și numele soților acestora: Seth a avut-o pe Azura, Enos pe Noam,
 Cainan pe Mualaleth, Maleleil pe Dinah, Iared pe Baraka, Enoh pe Edna, Matusalem o altă Edna, Lameh pe
 Betenos iar Noe pe Emzara.

Biblia prezintă și speța lui Cain, care a trăit în „ținutul Nod, la răsărit de Eden”, departe de cea a lui Seth. Lui
 Cain i s-a născut Enoh, tatăl chiar construind o cetate pe care „a numit-o după numele fiului său”. Lui Enoh „/”
 s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut
 Lameh”. Acesta din urmă și-a luat două soții, care i-au dăruit trei fii: Iabal, Iubal și Tubalcain. În total tot zece
 patriarhi, la fel ca în neamul lui Seth. Deși cele două familii au trăit la o distanță mare una de cealaltă, fără a
 avea vreun contact, se pare că și-au botezat majoritatea copiilor în mod asemănător: Enos și Enoh / Enoh,
 Cainan / Cain, Maleleil / Maleleil, Matusalem / Matusal, Iared / Irad, Lameh / Lameh. Această similitudine se
 explică ori printr-o lipsă acută de imaginație în ambele clanuri, ori printr-o coincidență improbabilă, ori printr-o
 invenție a redactorilor *Bibliei*. După cum se poate observa din tabelul de mai jos, neamul lui Cain este identic
 cu al lui Seth, având câteva mici modificări ale numelor (Cain în loc de Cainan și Matusal în loc de Matusalem)
 dar și locurile schimbate între Enoh și Maleleil:

Neamul lui Seth	Neamul lui Cain
Adam	Adam
Seth	
Enos	
Cainan	Cain
Maleleil	Enoh
Iared	Irad
Enoh	Maleleil
Matusalem	Matusal
Lameh	Lameh
Noe	

Despre Enoh din clanul lui Seth, al șaptelea patriarh, *Biblia* nu oferă amănunte, spunându-ne doar că „a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după nașterea lui Matusalem, două sute de ani și i s-au născut fii și fiice. Iar de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani. Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu” (*Facerea* 5:22-24). *Cartea lui Enoh* îi prezintă însă viața pe larg. Pe lângă episodul cu Veghetorii, descris mai sus, Enoh a mai fost dus în cer de câteva ori, pentru a i se face cunoscute „toate tainele cerurilor”. Arhanghelul Uriel l-a învățat astronomia, i-a oferit calendarul, i-a arătat crearea lumii dar și viitorul, în special lupta finală dintre cele două tabere de îngeri. Lui Enoh i s-a spus să noteze toate aceste informații, pe care să i le lase fiului său, Matusalem. Când a împlinit 365 de ani a fost mutat în cer, *A Treia Carte a lui Enoh* susținând că a fost transformat în îngerul Metatron. *Cartea îngerului Raziel* din secolul al XIII-lea spune că Enoh a moștenit de la tatăl său o carte ce conținea legile spirituale ale naturii și ale vieții, inclusiv știința stelelor, a planetelor și legile spirituale ale creației, dar și știința puterii cuvantului, a gândului și a sufletului, adică armonia dintre existența fizică și cea spirituală. Acea carte i-a fost oferită lui Adam de către îngerul Raziel („zeul secretelor”) și a fost predată din generație în generație până a ajuns la Enoh. După ce acesta a fost ridicat la cer, devenind îngerul Metatron, arhanghelul Rafael i-a luat cartea și i-a dat-o lui Noe, care i-a folosit învățăturile pentru a-și construi arca.

Dacă în *Biblie* au fost zece patriarhi antediluvieni, același lucru se întâlneste și în *Lista Regilor Sumerieni*. În tăblita catalogată ca *W-B/144*, Alulim și Algalar au domnit în Eridu timp de optsprezece sar (64.800 de ani). Apoi, tronul a fost mutat în Bad-tibira, unde au domnit Enmenluanna, Enmengalanna și păstorul Dumuzi. Aceștia au fost urmați de Ensipadizdanna din Larsa, Enmenduranna din Sippar și Ubara-Tutu din Suruppak. La acești opt regi, tăblita *W-B/62* mai adaugă încă doi, ultimul dintre ei fiind Ziusudra, supraviețuitorul Potopului. Totalul domniilor lor variază de la o tăblită la alta. În *W-B/144*, opt regi au condus timp de 241.200 de ani, în *W-B/62*, zece regi au condus timp de 456.000 de ani iar în *UCB 9-1x19*, opt regi au ocupat tronul o perioadă indescifrabilă. Referindu-se la scrierile preotului babilonian Berossus, Alexandru Polihistor din Caldeea afirma: „în cartea a doua se spunea despre cei zece regi din Caldeea, și perioadele de domnie ale fiecăruia, care însumate dau o sută douăzeci de sar, sau patru sute treizeci și două de mii de ani, ajungând până în vremea Potopului. Abidenus, un discipol al lui Aristotel, îi citează și el pe Berossus, amintind de cei zece regi prediluvieni care au domnit în total o sută douăzeci de sar. La rândul său, Apolodor din Atena amintea de cei zece regi care au domnit o sută douăzeci de sar. Ultimul dintre aceștia, cel de-al zecelea, numit

Ziusudra ori HH⁴HMHu³nastim de sumerieni, Atra-Hasis de akkadieni sau Sisithrus de greci, a supraviețuit Potopului, întocmai ca Noe, al zecelea patriarh biblic. Iar dacă în mitologia ebraică al șaptelea patriarh, Enoh, a fost primul om care a ajuns în cer, același lucru se spune și despre al șaptelea rege sumerian, Enmenduranna. Miturile sumeriene susțin că Enmenduranna a fost dus în cer de câteva ori de zeii Samas și Adad, pentru a învăța secretele cerului și ale Pământului. Sumerienii considerau că Enmenduranna c fost învățat și arta divinației, el fiind strămoșul tuturor preoților zeului-Soare. Povestea similară cu cea a lui Enoh precum și ocuparea poziției a șaptea îl identifică pe rege cu patriarhul biblic. În plus, Enmenduranna era conducătorul orașului Sippar, principalul centru de cult al zeului-Soare Utu / Samas din Sumer, dar și primul preot al acestuia, în timp ce Enoh a trăit pe Pământ 365 de ani, exact numărul de zile al unui an solar. În capitolul 82 al *Cărții lui Enoh* chiar se observă dorința autorului de a se adopta anul solar, în defavoarea celui lunar: „binecuvântați sunt cei drepti, binecuvântați sunt cei care merg pe calea dreptății și nu păcătuiesc asemenea păcătoșilor, în toate zilele lor când Soarele străbate cerul, intrând și ieșind pe porți câte treizeci de zile, împreună cu cărmuitorii a mii de mulțimi de stele și cu cei patru intercalai care împart cele patru părți ale anului, care le conduc și care intră cu ele timp de patru zile. Oamenii se vor înșela ca privire la ei și nu îi vor socoti în întreaga socoteala a anului; da, oamenii se vor înșela și nu îi vor recunoaște cum trebuie” (82:4-5). Mai jos putem vedea un tabel cu regii sumerieni, orașele lor și anii de domnie din trei tăblite de lut, alături de lista preotului babilonian Berossus. Se observă că Berossus nu a respectat ordinea sumerienilor, pe păstorul Daos sau Daonos trecându-l pe poziția a șasea, deși la sumerieni era al cincilea, pe Megaloros l-a mutat pe poziția a cincea în loc de a opta iar pe Amempsinos pe locul opt, în loc de șase.

Tablă de sumariere					Berossus				
		100-100	100-100	100-100			100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100
Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100	Enkidu	Enkidu	100-100	100-100	100-100

Enmenduranna se traduce ca „Domnul încoronat ce face legătura cu cerul”, nume ce subliniază funcția sa de rege dar și pe cea de Mare Preot oracular. El era cel care comunica cu zeii și le transmitea oamenilor învățăturile lor. Enoh, mai exact Enokh, nu este un nume ebraic, ci sumerian, însemnând „cel care vorbește cu Domnul”, nume care i se potrivește datorită comunicării sale cu conducătorul cerului, dar și care poate semnifica aceeași funcție de preot oracular. Ținând cont de toate aceste asemănări dintre Enoh și Enmenduranna, putem concluziona că reprezintă aceeași persoană. Astfel, datorită legendelor sumeriene, am aflat că Enoh nu era un om de rând, ci rege și Mare Preot. Zeul pe care îl venera era Utu / Marduk, fiul lui Enki. *Cartea lui Enoh* ne oferă o dovadă suplimentară a faptului că Enoh era un adept al Veghetorilor. În capitolul 83, el îi spune fiului său: „dăuă vedenii am avut înainte de a lua soție, fiind foarte diferite între ele; prima a fost când învățam să scriu, a doua înainte de a o lua pe mama ta”. În capitolul 13, Veghetorii i-au cerut să scrie o petiție iar în capitolul 81, cei șapte arhangheli i-au poruncit să noteze toate secretele care i-au fost împărtășite, pentru a i le oferi apoi fiului său, Matusalem. Este evident faptul că Enoh știa să scrie, deși nu ni se spune cine l-a învățat acest lucru. Însă legendele lumii afirmă că Veghetorii lui Enki sunt cei care i-au învățat pe oameni scrisul. Chiar și *Cartea lui Enoh* recunoaște acest lucru în capitolul 69: Penemue, unul dintre Veghetori, „a învățat omenirea să scrie cu cerneală și pergament, și prin urmare mulți au păcătuit din veci în veci până azi”. Așadar Enoh, Marele Preot al lui Marduk, a fost un adept al Veghetorilor. De fapt, *Cartea lui Enoh* recunoaște acest lucru și în mod direct: „înainte de a se împlini toate aceste lucruri, Enoh a fost răpit de pe Pământ; și nimeni nu a știut unde a fost și nici ce a devenit. Toate aceste zile el le-a petrecut cu sfinții și cu îngerii Veghetori” (11:1-2). Totuși, miturile din întreaga lume susțin că, înainte de Potop, zeii le împărtășeau „secretele cerului” doar semizeilor care, la rândul lor, transmiteau oamenilor o parte dintre acestea. De asemenea, în acea perioadă, regi erau doar zeii și fiii lor. Ar fi putut fi Enoh un semizeu?

În religiile mesopotamiene existau șapte semizeii, numiți Apkallu în akkadiană și Abgim în sumeriană, creați de Enki pentru a aduce omenirii civilizația. Acești preoți ai lui Enki erau reprezentați cu partea inferioară de peste și cea superioară de om sau ca oameni ce purtau costume în formă de peste. Se spune că s-au împerecheat cu oamenii și au comis nenumărate păcate, înfuriindu-i astfel pe zei, ceea ce i-a echivalat cu naphilimii din *Biblie* sau semizeii. Primul dintre ei era Uanna, despre care se spunea că este „cel care a terminat planurile pentru cerși Pământ”. Al doilea era Uannedugga, „cel înzeștrăat cu inteligentă cuprinzătoare”. Al treilea se numea Enmedugga, fiind „cel căruia i s-a atribuit o soartă bună”. Următorul a fost Enmegalamma, „care a fost născut într-o casă”. Al cincilea, Enmebulugga, era „cel care a crescut pe o pășune”. Penultimul se numea An-Enlilda, fiind „vrăjitorul orașului Eridu”. Iar ultimul, al șaptelea, a fost Utuabzu, cel „care a urcat la cer”.

Există câteva asemănări între acești Abgal / Apkallu, patriarhii biblici și regii sumerieni antediluvieni. Potrivit preotului babilonian Berossus, zeul Oannes a apărut din apele Golfului Persic și i-a învățat pe oameni arta

scrierii, diverse științe și meșteșuguri (cum să-și ridice case sau temple, folosindu-se de geometrie), cum să cultive pământul și să culeagă roadele. Acest Oannes (forma akkadiană a sumerianului Uanna) avea trup de pește cu două capete (unul uman sub cel de pește), picioare omenești și coadă, descrierea sa fiind identică cu

cea a lui Enki / Ea în reliefurile asiro-babiloniene. AISsW> ulim, primul din lista regilor sumerieni, are un nume aproape identic cu cel al lui Alalu, primul zeu exilat pe Pământ în legendele hitite. Iar Adam, primul patriarh biblic, am demonstrat deja că este Enki. Al doilea Abgal, Uannedugga, era „*cel înzestrat cu inteligență cuprinzătoare*”. Al doilea patriarh biblic, Seth, era fiul lui Adam, născut „*după asemănarea sa și după chipul său*” (Facerea 5:3). Cum Adam era Enki, zeul inteligenței și al înțelepciunii, un fiu identic cu el nu putea fi decât la fel de inteligent, confirmându-se astfel descrierea celui de-al doilea Abgal. În plus, kabbalistii credeau că Adam i-a împărtășit lui Seth învățăturile secrete ale Kabbalei, primite de la îngerul Raziei, iar musulmanii consideră că lui Seth i s-a oferit înțelepciunea pentru a continua să propovăduiască legile lui Allah după moartea lui Adam, confirmându-se înzestrarea sa cu „*inteligență cuprinzătoare*”. Despre cel de-al treilea Abgal, Enmedugga, se spunea că „*i s-a atribuit o soartă bună*”, cel de-al treilea rege sumerian, Enmenluanna, fiind cel mai longeviv dintre toți, domnind doisprezece sau 43.200 de ani (ori chiar 72.000 de ani în altă tăblită sumeriană). Al patrulea Abgal, Enmegalamma, are un nume extrem de asemănător cu cel al lui Enmengalanna, al patrulea rege sumerian. Al cincilea rege, Dumuzi, era numit „*păstorul*”, în timp ce despre cel de-al cincilea Abgal, Enmebulugga, se spunea că „*a crescut pe o pășune*”. Al șaselea Abgal, An-Enlila, era numit „*vrajitorul orașului Eridu*”, iar numele celui de-al șaselea patriarh biblic, Iared, înseamnă „cel din Eridu”. Cel de-al șaptelea Abgal, Utuabzu, este cel „*care a urcat la cer*”, la fel ca al șaptelea patriarh biblic, Enoh, și al șaptelea rege sumerian, Enmenduranna. Utuabzu („Soarele din Abzu”) conține numele zeului-Soare Utu, Enmenduranna era regele principalului centru de cult al lui Utu și Marele Preot al acestuia, iar legăturile lui Enoh cu Soarele le-am văzut deja. Ținând cont de toate aceste asemănări, putem presupune că Enoh, Enmenduranna și Utuabzu sunt una și aceeași persoană. Prin legendele despre Abgal /Apkallu ni se confirmă faptul că Enoh era semizeu și că rolul său era de a civiliza omenirea. În plus, de aici aflăm că tatăl său a fost Enki. Acest lucru reiese și din *Biblie*, unde tatăl lui Enoh este numit Iared. Cine ar putea fi „cel din Eridu” dacă nu zeul orașului respectiv, Enki?

■ Identici cu cei șapte Abgal / Apkallu sunt Saptarishi din hinduism, cei șapte înțelepți, patriarhii religiei vedice. Deși numele lor diferă în scripturile hinduse, cea mai veche listă ce conține aceste nume se găsește în *Jaiminiya Brahmana*, a treia dintre cele patru Vede. Aici, Saptarishi sunt numiți Vasista, Bharadvaja, Jamadagni, Gautama, Atri, Visvamitra și Agastya. Cel de-al șaptelea din această listă este cel de-al șaptelea din precedentele, Agastya fiind Enoh, Enmenduranna și Utuabzu. Pentru a rezolva oarecum problema paternității sale, ținând cont că era creat de Enki dar îl servea pe Marduk, indienii susțin că Agastya a fost creat de zeii

Mitra (Marduk) și Varuna (Enki). Pentru indienii, Agastya este primul guru, cel care le-a adus oamenilor yoga. Pentru alții, el le-a oferit oamenilor medicina și astrologia, în concordanță cu *Cartea lui Enoh*, unde acestuia i s-au oferit cunoștințe de astrologie și astronomie printre multe altele. Dacă cei șapte Abgal / Apkallu, care au civilizat lumea în viziunea mesopotamienilor, aveau înfățișare de pești, un lucru asemănător se întâlnește și în miturile dogonilor din Mali. Ei spun că au fost civilizați de Nommo, emisarii zeului Amma, spirite ale apelor asemănătoare peștilor, aflate în toate formele de existență ale apei. Numele tribului provine din cel al canaanianului Dagon sau Dogon, zeul fertilității și al apelor, ce avea înfățișare

de peste, echivalat deja cu Enki. Numele zeului Amma provine din cel al egipteanului Amon / Amun / Amen (numele de greci: Ammon sau Hammon), același Enki al sumerienilor. Chiar și denumirea Nommo este înversul, ușor modificat al numelui aceleiași divinități egiptene. Dacă primul personaj din lista patriarhilor și a regiilor sumerieni și a celor șapte Abga / Abka / Aa reprezintă pe zeul rebel Enki, dogonii susțin ca primul, Nommo s-a răzvrătit împotriva ordinii zeului suprem, fiind pedepsit pentru acest lucru. Fata îndoaie că Nommo sunt același semizei deșere care vorbesc miturile celorlalte popoare. Din păcate dogonii nu au detalii despre ei, însă le putem găsi în alte culturi.

Chinezii păstrează și ei amintirea a zece conducători antediluvieni, numiți Cei Zece Măreți. Primul a fost Pangu sau P'an ku, creatorul Universului. După moartea sa, lumea a fost condusă de Cei Trei Suverani, Fu Xi, Nuwa și Shennong. Fu Xi sau Fu Hsi este considerat inventatorul scrisului, pescuitului și vânătorii. Nuwa, sora și soția sa, este cea care a creat oamenii și a reparat zidul cerului. Al treilea suveran, Shennong ori Shen-nung, al cărui nume înseamnă „fermier divin”, i-a învățat pe chinezii antici agricultura și medicina naturistă. Cei Trei Suverani au fost urmați de Cei Cinci împărați: Huangdi sau împăratul Galben, Zhuanxu sau Gaoyang, Ku sau Gaoxin, Yao și Shun. Acești opt eroi civilizatori, lăudați pentru înțelepciunea și moralitatea lor, le-au adus oamenilor focul, i-au învățat cum să-și construiască locuințe, au inventat calendarul, scrierea și agricultura. Al zecelea din lista chinezilor este Yu cel Mare, eroul Potopului și fondatorul dinastiei Xia. Ca divinități civilizatoare, în număr de zece, dintre care ultimul a supraviețuit Potopului, putem concluziona că este vorba despre aceleași personaje întâlnite în Mesopotamia, Israel, India și Mali. În acest caz, al șaptelea dintre ei ar trebui să fie Enoch / Enmenduranna / Utuabzu / Eudorachos / Agastya. Împăratul Ku, numit și Gaoxin sau Gaoxin Shi, era fiul lui Jiao Ji și strănepotul împăratului Galben. După ce a primit titlul de împărat, a început să călătorească toamna și iarna pe un cal iar primăvara și vara pe un dragon. Acest zbor al lui Ku amintește de călătoriile în cer ale lui Enoch, Enmenduranna și Utuabzu. A avut patru consoarte, una dintre ele născându-i un fiu după ce a visat că a înghițit Soarele, legendă din care reiese legătura împăratului Ku cu astrul zilei, întâlnită la aceiași Enoch, Enmenduranna și Utuabzu. Chinezii spuneau despre el că era foarte înțelept, că s-a născut cu două rânduri de dinți și că a inventat instrumentele muzicale.

La rândul lor, și egiptenii antici au păstrat liste cu divinități ce au domnit înaintea oamenilor. Mai jos puteți vedea trei astfel de liste, păstrate în *Papirusul Torino*, *Piatra Palermo* și *Aegyptiaca* preotului Manethon. Deși este vorba despre aceleași divinități în toate trei, numărul lor variază, la fel ca în Mesopotamia, ceea ce face imposibilă stabilirea exactă a numărului primilor conducători ai Pământului:

	Egiptul Torino	Piatra Palermo	Manethon
1	Pha	Pha	Hephaestus
2	En	En	Hermes
3	En	En	Agathodæmon
4	En	En	Kronos
5	En	En	Zeus
6	En	En	Typhon
7	En	En	Phon
8	En	En	
9	En	En	
10	En	En	

Filosoful Platon scria în dialogul *Critias* despre Atlantida, un regat puternic, condus de fiii zeului Poseidon și ai muretoarei Cleito. Acești regi semizei erau în număr de zece și se numeau Atlas, Gadeiros, Ampheres, Euaimon, Mneseos, Autochthon, Elasippos, Mestor, Azaes și Diaprepres. Deoarece Platon nu ne-a lăsat amănunte despre ei, preferând doar să-i enumere, nu putem ști dacă este vorba despre aceiași zece regi semizei antediluvieni amintiți de sumerieni, babilonieni, akkadieni, chinezi, indieni și evrei. Însă primul rege al Atlantidei poartă numele conducătorului titanilor în războiul împotriva zeilor olimpieni, în celelalte culturi fiind vorba despre același Enki. Al șaptelea rege atlant este numit Elasippos, un nume asemănător cu Sippar, orașul celui de al șaptelea rege sumerian. Sunt vagi similitudini și între numele ocupanților pozițiilor a treia, a patra și a opta din lista regiilor atlanti și a celor sumerieni menționați de Berossos: Ampheres / Amelon, Euaimon / Ammenon, Mestor / Megalartos. În plus, dacă multe popoare vorbeau despre zece regi care au condus Pământul până când acesta a fost acoperit de apele Potopului, Platon amintește de zece regi care au condus un teritoriu ce s-a scufundat în apă.

Arabii vorbeau și ei despre zece regi mitici ai triburilor aditilor, plecați din Babilon, care au domnit înainte de Potop. Tot aici îl întâlnim pe Idris, un profet menționat în *Coran*, despre care tradiția islamică susține că a fost

ridicat la ceruri fără a muri. *Coranul* spune despre el că a fost „*un om al adevărului*”, drept și răbdător. Pentru

ajuta să aflăm adevărul despre modul în care a fost înștiințat Anu de faptele Veghetorilor lui Enki. Însă, pentru acest lucru, trebuie rezolvate inadvertențele din *Mitul lui Adapa*. Nu știm de ce Anu i-a acordat nemurirea lui Adapa, legenda neexplicând acest aspect. Se înțelege că i-a oferit darul ȳmortalității datorită sincerității de care a dat dovadă. Însă, dacă împăratul se întreba „oare de ce a dezvăluit zeul Ea unui om neînsemnat tainele cerului și ale Pământului?”, fără să găsească un răspuns, e greu de crezut că i-ar fi oferit acelui „om neînsemnat” și nemurirea, pe lângă „tainele cerului și ale Pământului”. În *Geneza* biblică, Adam a fost izgonit din Eden după ce a căpătat cunoașterea, zeilor Elohim fiindu-le teamă că ar putea obține și ȳmortalitatea: „*lată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și*

întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!”. Dacă zeii evreilor gândeau în acest fel, de ce zeii sumerienilor ar fi reacționat într-un mod opus? În plus, miturile lumii spun că zeii acordau nemurirea doar pentru fapte excepționale și niciodată oamenilor, ci numai semizeilor. De exemplu, pentru greci, semizeii Herakles și Achilles au devenit nemuritori și au fost primiți în rândul zeilor pentru faptele lor eroice de neegalat. Lui Ghilgames i-a fost refuzată nemurirea, secretul fiindu-i încredințat doar după o foarte lungă călătorie pe aproape tot mapamondul. În *Epopoea lui Ghilgames*, Utnapistim a primit acest dar deoarece a reușit să supraviețuiască Potopului, salvând în același timp și toate speciile de animale existente în acel moment pe Terra. Prin urmare, Anu nu i-ar fi oferit nemurirea lui Adapa doar pentru că a recunoscut că a rupt aripa Vântului de Miazăzi din cauza navelor, ci pentru un merit deosebit. Iar acesta nu poate fi decât unul singur: Adapa a fost recompensat deoarece i-a adus la cunoștință lui Anu faptele lui Enki și ale Veghetorilor săi.

Mitul lui Adapa susține că Enki l-a învățat pe Adapa să refuze „pâinea morții” și „apa morții” oferite de Anu, ceea ce a dus la ratarea sansei preotului de a deveni nemuritor. Nu poate fi vorba despre o greșeală a zeului. El, care „știa tot ce se petrece în ceruri”, a știut și că lui Adapa îi vor fi oferite pâine și apă. Prin urmare, știa și că acestea îl vor face nemuritor. Așadar, este vorba despre o faptă premeditată; Enki a vrut ca preotul său să nu primească nemurirea. De ce ar fi făcut acest lucru? Adapa era înțelept, destoinic și neprihănit, creat de Enki „spre a fi un model pentru oameni”, un „preot uns, păstrătorul riturilor sfinte”, ce își făcea datoria în mod exemplar, aducându-i zilnic zeului ofrande. Enki nu pare să fi avut niciun motiv pentru a-și înșela nu doar un adept devotat, ci chiar unul dintre fii, însă, motivul pe care *Mitul lui Adapa* nu îl dezvăluie este unul foarte serios, și anume trădarea. Se pare că Enki știa că Adapa plănuiește să îl anunțe pe Anu de faptele Veghetorilor, știa și că îi va fi oferit darul nemuririi ca recompensă, așa că l-a înșelat. Dar dacă știa ce va face preotul său, de ce nu l-a oprit? Răspunsul este simplu: Enki vroia ca Anu să afle. Știa că împăratul îl va trimite pe Enlil pe Pământ pentru a-i pedepsi pe Veghetori. Marduk, fiul lui Enki, crescuse, fiind pregătit să preia tronul de la Enlil și să-și răzbune tatăl. Însă, spre deosebire de primul război al zeilor, pe care l-a pierdut din cauza inferiorității numerice, Enki dispunea acum de o armată numeroasă, compusă din multitudinea de semizeii dotați cu capacități ieșite din comun, bine înarmați și antrenați. Pe lângă aceștia, Veghetorii aveau și o sumedenie de oameni dispuși să lupte de partea lor, pe care îi învățaseră deja cum să-și facă arme și cum să le folosească. Așadar, pentru ca planul să reușească, era nevoie ca Enlil să se întoarcă pe Pământ. Și pentru ca acest lucru să se întâmple, cineva trebuia să-și ofere un motiv bun. Iar cel mai potrivit pentru această misiune a fost Enoch.

Biblia afirmă că, în acea vreme, „răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ” și „toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele” (*Facerea* 5:5). Învățați de Veghetori să-și facă arme, oamenii le-au și folosit, alimentații fiind de semizeii care nu conțineau să-și etaleze faptele de vitejie. Toate aceste lupte aveau ca scop inocularea predilecției pentru violentă și creșterea agresivității oamenilor, pentru a se putea transforma în soldați. Hesiod scria că, în acea perioadă, oamenii trăiau o sută de ani ca și copiii, dar puțini ani ca adulții, petrecându-și acest timp în conflict unii cu alții. Oamenii și semizeii nu se luptau doar între ei, ci se antrenau adesea și cu creaturile lui Enki, monștrii din legende, rodul experimentelor lui genetice. Pe lângă epoca de aur în care trăiseră oamenii până atunci, această perioadă părea una de haos. Cu alte cuvinte, așa cum spune *Biblia*, „se umpluse pământul de silnicii” sau, conform *Cărții lui Enoch* 8:2, „nelegiuirea s-a întins; depravarea s-a înmulțit, creaturile încălcau orice ordin și distrugeau tot ce le ieșea în cale”. Iar singurii vinovați pentru acest haos erau Veghetorii. În capitolul 175 al *Cărții egiptene a morților*, Thoth recunoaște că Veghetorii au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, o descriere cât se poate de apropiată de cea a *Cărții lui Enoch* „odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răul”. Deși Enoch a primit la rândul său învățăturile Veghetorilor, nu era un adept al lor, ci al lui Marduk, considerat în acea vreme fiul lui Enlil. Fără să știe șarmanul că zeul pe care îl slujea era în realitate fiul celui pe care îl trăda. Scrierile sumeriene, akkadiene, babiloniene, asiriene, ebraice și arabe susțin că el era „un om al adevărului”, cinstit și neprihănit, un adevărat „model pentru oameni”. Prin urmare, nu putea fi de acord cu situația de pe Pământ. Trebuia să facă ceva în această privință iar singurul care ar fi putut restabili ordinea, readucând omeneia în epoca sa de aur, era Anu. Așa că Enoch s-a hotărât să fie el cel care îl înștiințează pe împărat. Pentru acest lucru, trebuia să găsească o modalitate de a ajunge în cer, pe planeta lui Anu.

În *Mitul lui Adapa*, Enoch i-a rupt Vântului de Miazăzi de aripă, deoarece acesta i-a răsturnat luntrea. Vântul din poveste nu poate fi un curent de aer obișnuit, deoarece acesta nu se poate rupe în niciun mod posibil, aripile

sale fiind doar metaforice. Cel mai probabil este vorba despre una dintre navele zeilor, numite adeseori în mituri „păsări metalice”. ‘ Dacă ar fi vorba despre o navă, Enoh / Adapa nu i-ar fi putut rupe o aripă printr-un blestem, ci printr-o faptă concretă. Însă cum ar fi putut face acest lucru? Să fi trecut o navă pe lângă el, răsturnându-i barca, iar el a aruncat cu ceva în navă, nimerind-o în aripă? Cine ar fi condus o navă atât de aproape de suprafața apei? Si cu ce ar fi putut arunca Enoh încât să rupă o aripă a unei nave? Varianta cea mai logică este că el a furat o navă, pe care a încercat să o conducă singur spre planeta lui Anu. Însă cum nu știa să conducă nave, a reușit cu chiu cu vai să o pornească dar s-a prăbușit cu ea, rupându-i una dintre aripi. Știind că va trebui să-i dea o explicație lui Enki, care sigur ar fi aflat de distrugerea navei, Enoh a inventat povestea cu blestemul. În același timp, și-a mintit zeul că Anu aflase deja despre fapta sa și că îl așteaptă în cer, pentru ca astfel Enki să îl ofere un mijloc de transport. Dar zeul inteligenței și al înțelepciunii nu putea fi păcălit atât de ușor. El, care „*știa tot ce se petrece în ceruri*”, știa cu siguranță și ce se întâmpla pe Pământ. Prin urmare, știa și că Adapa plănuia să îl anunțe pe Anu de faptele Veghetorilor. Dar cum el își dorea ca împăratul să afle și să-l trimită pe Enlil pe Terra, s-a prefăcut că înghite balivernele lui Enoh. Însă, știind că Enoh va fi recompensat cu nemurirea, l-a păcălit pentru a-l pedepsi. Ajuns în fata lui Anu, Enoh / Adapa a povestit tot ce se întâmpla pe Pământ. Afând faptele Veghetorilor, împăratul s-a infuriat, fiind nevoie de intervenția paznicilor porții sale pentru a se calma. În cele din urmă, „*inima lui Anu se potoli, îmbunându-se*”. L-a studiat pe omul din fata sa, care avea un aspect fizic neîngrijit (Enki îl sfătuisă să poarte „*părul răvășit și haine cernite*”), întrebându-se de ce fiul său cel mare a civilizat asemenea ființe neimportante („*oare de ce a dezvăluit zeul Ea unui om neînsemnat tainele cerului și ale Pământului?*”). L-a recompensat totuși pentru fidelitate pe Enoh / Adapa, care a intrat în capcana lui Enki, refuzând darul imortalității. Când Enoh i-a explicat că Enki l-a sfătuit să refuze acele daruri, Anu a înțeles că fiul său cel mare l-a înșins muritorului o capcană. Prin urmare, știa intențiile lui Enoh și, deoarece l-a permis să ajungă la Anu, înseamnă că plănuia ceva. Ceea ce nu putea fi un lucru bun. „*Luati-l și duceti-l înapoi pe Pământ*”, le-a spus Anu paznicilor, însă nu înainte de a-i cere lui Enoh să-i transmită lui Enki un mesaj: „*Enoh, scrib al dreptății, du-te, spune-le Veghetorilor cerului care au părăsit înaltul cerului, eternul loc sfânt, și s-au pângărit cu femeii, și au făcut așa cum fac copiii Pământului, și și-au luat soții: „Voi ați adus mare nimicare asupra Pământului. Si nu veți cunoaște pacea și nici iertarea păcatelor; și câtă vreme ei se bucură de copiii lor, vor vedea moartea celor iubiți de ei; se vor plânge de nimicare copiilor lor și vor cere îndurare veșniciei, dar îndurare și pace aceștia nu vor avea*””. În plus, „*copiii oamenilor nu vor pieri din pricina tainelor pe care Veghetorii le-au descoperit și i-au învățat pe fiii lor*”, l-a asigurat Anu pe Enoh. Semizeul a făcut așa cum i s-a poruncit și s-a dus direct la Enki: „*Azazel, pacea nu o vei afla, o greea osândă ti-a fost rânduită. Si tu nu vei cunoaște îndurare și nicio rugămintă nu-ti va fi ascultată, din pricina fărâdelegilor pe care tu le-ai arătat și din pricina tuturor lucrărilor nelegiuite, nedrepte și pline de păcat pe care le-ai pregătit pentru oameni*”. Bineînțeles că aceste amenințări l-au lăsat rece pe Enki, totul întâmplându-se conform planului său. Însă s-a prefăcut speriat și, alături de el, și Veghetorii săi („*și totți s-au înfricoșat și i-a cuprins un tremurat îngrozitor*”). Pentru ca Anu să nu bănuiască faptul că totul făcea parte dintr-un plan, chiar l-a rugat pe Enoh să scrie o petiție în numele său, prin care își cerea iertare. Anu a respins cererea Veghetorilor, trimittându-l pe Enoh la ei cu o altă serie de amenințări. Afând că nu au primit îndurarea, „*ei totți stăteau laolaltă plângând către Abelsial, loc așezat între Liban și Seneser, având fetele acoperite*”, într-o reprezentație dramatică ce ar fi putut să le aducă premiul Oscar pentru cea mai bună interpretare, dacă ar fi existat în acea vreme asemenea decernări de premii. Planul lui Enki a reușit, *Cartea lui Enoh* afirmând că împăratul cerească a trimis pe Pământ patru arhangheli care să-i pedepsească atât pe Veghetori, cât și pe copiii acestora. Conducătorul lor era Mihail, nimeni altul decât Enlil, fratele cel mic al lui Enki.

Concepția generală este că zeul suprem s-a supărat pe Veghetori din cauza împerecherii lor cu muritorii. Cu toate astea, *Cartea lui Enoh* ne spune foarte clar că motivul supărării nu are nicio legătură cu sexul, ci cu intervenția Veghetorilor în dezvoltarea oamenilor. „*Am mai văzut și alte forme ascunse în acel loc (închisoarea subterană a Veghetorilor). Am auzit vocea îngerului spunând: „Aceștia sunt îngerii care au coborât pe*

Pământ, și care au arătat tainele copiilor ~~~~~Moamenilor, și care au ademenit copiii oamenilor să păcătuiască»" (64:1-2). Din acest pasaj se înțelege că păcatul îngerilor a fost dezvăluirea „tinelor”, neexistând vreo referire la relațiile sexuale. Chiar dacă propoziția „au ademenit copiii oamenilor să păcătuiască” poate fi considerată o aluzie la împerechere, cel mai probabil se referă la alte păcate mult mai grave, cum ar fi crimele, avorturile, magia sau războaiele. Capitolul 65 subliniază de două ori motivul pedepsirii Veghetorilor și oamenilor: „Domnul a dat o poruncă pentru cei ce sălășluiesc pe Pământ-ca ei să piară! căci au aflat toate tainele îngerilor, toate silniciile demonilor, toate puterile lor- cele mai tainice dintre ele - toate puterile celor care practică magia, puterea vrăjitoriei și puterea celor care făuresc chipuri turnate pretutindeni pe Pământ. Și cum este produs argintul din țărâna pământului, și cum metalul moale poate fi extras din pământ (65:6-7). Așadar, oamenii trebuiau omorâți pentru că au aflat tainele îngerilor, nu pentru că s-au împerecheat cu aceștia. „Și El mi-a zis: „Din pricina nelegiuirilor lor (oamenilor), li s-a hotărât judecata și aceasta nu va fi înlăturată de Mine nicicând. Din pricina vrăjitoriilor ce le-au căutat și le-au învățat, Pământul și cei ce se află pe el vor fi nimiciți». Și aceștia (Veghetorii) nu vor avea niciodată loc de căință, căci ei le-au arătat tainele și ei sunt cei osândiți” (65:10-11). Din nou, nicio referire la sex. În capitolul 9, arhangheli îl anunță pe Dumnezeu faptele lui Azazel: „tu ai văzut ce a făcut Azazel, care a adus toate nedreptățile pe Pământ și a arătat lumii tainele veșnice care erau în cer, și pe care oamenii se străduiau să le învețe” (9:6). Mesajul lui Dumnezeu pentru Veghetori, transmis prin Enoh, era următorul: „Voi ati fost în cer, dar nu toate tainele v-au fost până acum arătate; voi le stiati pe cele neînsemnate, și pe acestea cu inimile voastre împietrite le-ati făcut cunoscute femeilor, iar prin aceste taine femeile și bărbații au adus răul pe Pământ” (16:2). Prin urmare, îngerii lui Azazel / Enki au fost pedepsiți pentru că au intervenit în dezvoltarea umană, iar pământienii pentru că au primit acele învățături. Același lucru se întâlnește și în mitologia greacă: titanul Prometheus a fost pedepsit de către Zeus, conducătorul zeilor, pentru că le-a adus oamenilor focul din cer, adică iluminarea, la fel ca Șarpele din Vechiul Testament, care a convins oamenii să guste din fructul cunoașterii. Existența unui ordin al lui Anu ce interzicea intervenția zeilor în dezvoltarea omenirii reiese și din mai multe mituri sumeriene, ce susțin că Igigi / Veghetorii „în treburile oamenilor ei nu se amestecau”. împăratului ceresc nu i-a păsat de acele încrucișări dintre oameni și îngeri, lucru care se observă în toate culturile antice: zeii din ambele tabere se împerecheau cu pământienii, nimeni nefiind deranjat de acest lucru. Ba, mai mult, încrucișările dintre oameni și zei au continuat după Potop și niciun zeu nu s-a arătat nemulțumit din această cauză. Când evreii plecați din Egipt au ajuns în Canaan, au găsit acolo uriași, deși se presupune că toți au fost omorâți de Potop: „Și au împrăștiat printre fiii lui Israel zvonuri rele despre pământul pe care-l cercetaseră, zicând: „Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el și tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari. Acolo am văzut noi și uriași, pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor; și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa

le păream și noi lor»" (Numerii 13:33-34); „Frații noștri ne-au înfricoșat, ~~~~~Mspinându-ne: «Poporul acela e mai mare, mai mult și mai puternic decât noi; cetățile de acolo sunt mari și cu întărituri până la cer; și am mai văzut acolo și pe fiii lui Enac»" (Deuteronomul 1:28); „Ascultă, Israele, de acum tu vei trece Iordanul, ca să intri și să cuprinzi popoare mai mari și mai puternice decât tine și cetăți mari cu ziduri până la cer, Precum și pe poporul cel mare, mult la număr și înalt la statură, pe fiii lui Enac, de care tu ai auzit spunându-se: Cine se va împotrivi fiilor lui Enac?»" (Deuteronomul 9:1-2). Acești uriași erau numiți „fii ai lui Enac

/Anac", „Anachimi" sau „Refaimi": „Apoi a venit Iosua în vremea aceea și a lovit pe toți Anachimii de la munte, din Hebron, din Debir, din Anab, din toți munții lui Iuda și din toți munții lui Israel și i-a dat Iosua nimicirii împreună cu cetățile lor și n-a rămas niciunul din Anachimi în pământul fiilor lui Israel, ci numai în Gaza, în Gat și în Așdod au rămas din ei." (Iosua Navi 11:21-22). Chiar din Gat era cel mai celebru uriaș al Bibliei, Goliath, care „era la statură de șase coți și o palmă" (1 Regi 17:4). Iar unul dintre Refaimi este descris în Deuteronomul 3:11: „Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, și astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coți și lat de patru coți, coți bărbătești. Dacă înălțimea lui Goliath era de 3,12 metri iar patul lui Og era lung de 4,32 metri și lat de 1,92, putem considera că aceștia făceau parte din neamul uriașilor, Anachimi sau Refaimi. Cum este posibil să existe uriași cu mult timp după Potop, deși se crede că au murit cu toții? Explicația este simplă: încrucișările dintre oameni și zei au continuat după Potop, astfel născându-se Anachimii și Refaimii. Până și numele Anachim dezvăluie cine erau aceștia: fiii lui Anac erau fiii Annunnakilor mesopotamieni. Asemănarea fonetică dintre cele două nume fiind izbitoră, nu putem considera că este o coincidență, Biblia, legendele din Mesopotamia și ale celorlalte popoare referindu-se la aceleași personaje și întâmplări.

Ces-a întâmplat cu Enoh? *Facerea* 5:22-24 afirmă că „de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani. Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu". Însă un fragment din *Cartea lui Noe*, descoperit la Marea Moartă, începe cu „în ziua a paisprezecea din ce-a-de-a șaptea lună a anului 500 din viața lui Enoh". Conform cronologiei Bibliei, Enoh a fost ridicat la cer cu 775 de ani înainte de Potop. *Facerea* 6:3 susține că Dumnezeu a hotărât să inunde Pământul cu o sută douăzeci de ani înainte de Diluviu. Ceea ce înseamnă că, în timpul vieții sale pe Terra, Enoh nu avea cum să afle despre această distrugere a lumii, din moment ce a fost dus în cer cu 655 de ani înainte ca Dumnezeu să o plănuiască. Însă capitolele 54 și 89 ale *Cărții lui Enoh* susțin că el știa că va veni Potopul, primind această informație printr-o viziune. Ba, mai mult, Dumnezeu i-a dezvăluit și motivul pentru care a hotărât calamitatea: oamenii trebuiau distruși din pricina învățăturilor primite de la Veghetori. Cum ar fi putut Dumnezeu să îi dezvăluie lui Enoh un plan pe care avea să-l întocmească abia peste mai bine de șase secole? Toate aceste inadvertențe au o singură explicație: Enoh nu a fost mutat în cer la vârsta de 365 de ani, ci mult mai târziu, probabil cu puțin timp înainte de Potop. Nu cred că a fost luat de pe Pământ deoarece „a plăcut Enoh lui Dumnezeu", ci pentru a fi salvat de puhoiul de ape ce urma să acopere planeta. Redactorii Bibliei au ales acest număr nu pentru că ar reprezenta vârsta pe care o avea Enoh când a fost mutat în cer, ci pentru că semnifică numărul de zile ale unui an solar, ascunzând astfel în cartea *Facerii* legătura patriarhului cu Soarele. Deoarece, așa cum am văzut în miturile din Mesopotamia, Enoh a fost Marele Preot al zeului-Soare Utu / Marduk.

Folclorul iudaic susține că, după mutarea sa în cer, Enoh a fost zeificat, din muritor devenind înger. A fost botezat Metatron și a devenit scribul lui Yahweh (uneori și mesagerul lui), primind cea mai înaltă poziție în ierarhia îngerilor. El era singurul care avea permisiunea de a se așeza în prezența lui Yahweh, ceea ce l-a făcut pe rabinul Elishah ben Abuyah din primul secol să îl considere și pe îngerul-scrib tot o divinitate. Metatron a fost numit adeseori „Yahweh cel mic" sau „Tetragrammaton cel mic". Valoarea numerică a numelui său este egală cu cea a lui El Shaddai, unul dintre numele dumnezeului biblic, prin urmare s-a spus despre el că are un „nume ca al stăpânului său". În *Talmudul babilonian*, Metatron este numit „princ al lumii". *Zoharul* îl numește „tânăruf" și îl identifică cu îngerul care a condus exodul israelitilor din Egipt. A *treia carte a lui Enoh* explică transformarea lui Enoh în Metatron, susținând că i s-a transformat carnea într-o flăcără, venele în foc, pleoapele în fulgere și ochii în torte aprinse. Dumnezeu care l-a luat pe Enoh în slujba sa, transformându-l

Într-o divinitate, nu poate fi împăratul ceresc Anu, în primul rând, toiloror ludeo-crestin sustine că Mihail este mâna dreaptă a conducătorului lumii, nicidecum Metatron, în al doilea rând, Yahweh al evreilor este Marduk al babilonienilor, zeul pe care Enoh îl slujea ca Mare Preot în timpul vieții sale pământești.

În religia babiloniană și asiriană, Marduk avea într-adevăr un scrib, ce îi era în același timp și ministru (cel mai de seamă sfetnic, mâna dreaptă a zeului). Acesta, numit Nabu de babilonieni și Nebo de asirieni, a fost considerat mai târziu fiul lui Marduk, născut de pământeancă Sarpanitum (sau Zarpanit, Zarpanidit, Zerpanitum, Zerbanitu ori Zirbanit). Faptul că doar tatăl său era zeu, în timp ce mama sa era o simplă muritoare, îl transformă pe Nabu în semizeu. Însă pentru babilonieni și asirieni el era zeul scrisului și al scribilor, păstrătorul Tăblițelor Destinului, pe care consemna toate faptele pământenilor, mâna dreaptă și moștenitorul lui Marduk. Uneori era venerat și ca zeu al înțelepciunii, al apelor și al fertilității, moștenind aceste domenii de la bunicul său, Ea / Enki. Era reprezentat cu o căciulă cu coarne (ce semnifică semiluna, simbolul familiei lui Enki), strângându-și mâinile (un gest antic al preotimii), uneori călărind dragonul înaripat al lui Marduk (întocmai ca al șaptelea dintre Cei Zece Măreți ai chinezilor, Ku, ce zbura pe un dragon primăvara și vara). Numele său provine din rădăcina akkadiană „*nb*”, ce înseamnă „a chema” sau „a anunța”, însemnând „cel care a fost chemat” sau „cel care anunță” (ce subliniază funcția de mesager). Principalul său centru de cult era Borsippa, orașul înfrățit cu Babilonul lui Marduk. În astrologia babiloniană i s-a atribuit planeta Mercur. În descrierea lui Nabu îl recunoaștem cu ușurință pe Metatron, fostul Enoh. Nabu a fost identificat de greci cu Hermes iar de romani cu Mercur. Inițial, Hermes era considerat zeul fertilității și inventatorul focului, având uneori formă de șarpe, fiind reprezentat ca un bărbat matur, cu barbă (simbolul vechilor zei, primii sosiți pe planeta noastră), îmbrăcat ca un călător sau un păstor. Acesta nu poate fi decât Enki al sumerienilor. Unul dintre simbolurile lui Hermes era caduceul, toiagul cu doi șerpi încolăciți în jurul lui și o pereche de aripi în vârf, simbolul lui Enki. Mai târziu, Hermes a devenit mesagerul zeilor, zeul călătoriilor, al hoților, al păstorilor, al literaturii și al invențiilor. În timpul Greciei clasice și elenistice era reprezentat ca un tânăr cu corp athletic, gol sau acoperit cu o robă. Cu ajutorul sandalelor sale înaripate, Hermes se deplasa pe Pământ, în cer și în lumea subterană. Prin atributele sale, prezintă conexiuni cu magia, sacrificiile, inițierea și contactul cu alte planuri ale existenței, servind ca mediator între lumea oamenilor și cea a zeilor. Acest al doilea Hermes pare a fi Enoh, cel devenit Metatron. Mitologia greacă confirmă faptul că el era muritor, primind viața veșnică abia după ce a supt lapte din sânul zeiței Hera.

mm ISSRIMCând au întâlnit cultura egiptenilor, grecii și-au echivalat panteonul cu cel al acestora. Pe Hermes l-au identificat cu egipteanul Djehuty, pe care l-au numit Thoth. Și aici se pare că era vorba despre două divinități cu același nume. Reprezentat ca un babuin, primul Thoth era zeul suprem al orașului Khmun (numit Hermopolis de greci), conducătorul unui grup de opt divinități, zeul fertilității, al Lunii, al înțelepciunii și al magiei, cel care s-a creat singur prin gândire, el fiind nimic altul decât sumerianul Enki. Mai târziu, Thoth a devenit zeul scribilor, mediatorul conflictelor dintre zei, creatorul alfabetului, al scrisului, al religiei și al astronomiei. Era considerat scribul lui Osiris în lumea subterană. Aspectul său fizic a fost modificat,

fiind reprezentat ca un om cu cap de ibis (cuvânt din care a apărut numele Idris, dat de arabi lui Enoch). Dacă primul Thoth era zeul Lunii, al doilea prezintă conexiuni cu Soarele. Într-un mit, el a câștigat cinci zile de la Lună, pe care le-a alipit celor 360 existente în acel moment, creând astfel anul solar de 365 de zile. Istoricul Manethon afirma că Thoth a scris 36.525 de cărți, o referire evidentă la cele 365,25 zile ale anului solar. Acest al doilea Thoth nu poate fi decât Enoch / Metatron al evreilor. Ca amănunt suplimentar, dacă evreii aveau *Cartea lui Enoch*, despre care se spunea că a fost scrisă de profet, în Egiptul ptolemeic se vorbea despre *Cartea lui Thoth*, scrisă de zeu însuși.

Grecii și-au combinat al doilea Hermes cu cel de-al doilea Thoth al egiptenilor, rezultând Hermes Trismegistus („Hermes de trei ori măreț”), zeul înțelepciunii și al scrisului, patronul astrologiei și al alchimiei, cel care conducea sufletele în lumea de dincolo. Dintre miile de texte atribuite lui, cele mai cunoscute sunt *Tăblițele de Smarald*, *Asclepius* și *Corpus Hermeticum*. În acesta din urmă, Hermes Trismegistus este descris ca un om care a devenit zeu sau ca un om ce era fiul unui zeu, descrieri cât se poate de exacte ale lui Enoch. În tradiția islamică, Hermes Trismegistus este echivalat cu Idris, care este același Enoch al evreilor. Bahâ'u'llah, fondatorul credinței Bahâ'i din Persia, l-a identificat și el pe Hermes cu Idris. În *Hitat* se spune despre Hermes Trismegistus că „*datele despre el sunt diferite. Se spune că ar fi fost unul dintre cei șapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele șapte case (planete) și că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid (Mercur), a fost și numit după el; căci Utarid înseamnă în limba caldeenilor Hermes. Conform altora, el ar fi cucerit din diverse motive Egiptul și ar fi stăpânit țara ca rege; el a fost înțeleptul timpului său*”, citat în care îi identificăm pe cei doi Hermes / Thoth, zeul Enki și semizeul Enoch.

■Ocultistul Edgar Cayce susținea că Hermes sau Thoth a fost un inginer venit de pe Atlantida, care a construit piramidele din Egipt. Capitolul 33 din culegerea *Hitat* spune că Hermes Trismegistus a citit în stele despre venirea Potopului, drept pentru care a ordonat ridicarea piramidelor de la Gizeh, în care a ascuns comori, scrieri ale învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție. Iar învățatul Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că regele Saurid a avut un vis în care „*Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor*”. Cei o sută treizeci de prezicători ai săi i-au interpretat visul, spunând că lumea va fi distrusă printr-un Potop. Saurid s-a hotărât să ridice piramidele de la Gizeh, în care „*au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele*”, printre care „*știința talismanelor, aritmetica și geometria*”. Despre acest rege Saurid, fiul lui Sahluk, fiul lui Sirbak, fiul lui Tumidun, fiul lui Tadrasan, fiul lui Husal, *Hitat* spune că „*era Hermes, pe care arabii îl numesc Idris*”. La fel ca în legenda lui Saurid, capitolele 54 și 89 din *Cartea lui Enoch* susțin că Enoch a aflat printr-o viziune că va veni Potopul. Tot aici sunt descrise și piramidele din Egipt, deși nu reiese nicio legătură între Enoch și construirea lor: „*Si am mers de acolo spre mijlocul Pământului, și am văzut un loc binecuvântat, în care se găseau pomi cu crengi verzi și înflorite. Acolo am văzut un munte sfânt iar sub munte, spre răsărit, se găsea o apă curgătoare ce se vărsa spre miazăzi. Si am văzut către răsărit un alt munte mai înalt decât acesta, și între ei se găsea o vale adâncă și îngustă, și aici de asemenea era o apă ce se vărsa pe sub munte. Si în partea de apus se mai afla un munte, la o înălțime mai mică decât primul, și o vale adâncă și uscată se afla între aceștia și o altă vale adâncă și uscată se afla la marginile celor trei munți. Si toate văile erau adânci și înguste, formate din pietre tari, și nu aveau copaci asupra lor*” (26:1-5). Întrebând care este menirea aceluia țărâm, lui Enoch i s-a răspuns că „*este pentru cei care au fost blestemați pe vecie; aici se vor aduna toți cei blestemați care au rostit cu buzele lor*

cuvinte rușinoase împotriva Domnului și au batjocorit slava sa" (27:2). Deși nu se specifică în text, putem bănuî că este vorba despre platoul Gizeh. Marea Piramidă este construită la intersecția dintre cele mai lungi linii latitudinale și longitudinale, ceea ce poate fi considerat „*mijlocul Pământului*”. Cei trei munți „sfinți”, pe lângă care se găsea o apă curgătoare, sunt cele trei piramide, aflate în apropierea Nilului. Enoh descrie „muntele” de la răsărit ca fiind cel mai înalt, în timp ce, la Gizeh, Marea Piramidă este cea estică. Cel mai mic „munte” văzut de Enoh era cel de la apus, întocmai cum pe platoul Gizeh piramida vestică este cea mai mică dintre cele trei. Din *Cartea lui*

Enoh reiese nu că i s-au arătat piramidele de la Gizeh, ci planurile lor (probabil o proiecție tridimensională), care să-l ajute să le construiască.

Miturile sumeriene, egiptene, ebraice și babiloniene ne pot ajuta să aflăm misiunea exactă a lui Enoh. Se spune că a fost trimis pentru a civiliza omenirea, însă nu ni se relevă domeniul din care făceau parte informațiile pe care le-a transmis oamenilor. Însă putem afla și acest lucru. *Facerea* 4:26 afirmă că în timpul lui Enos, cel de-al treilea patriarh din neamul lui Seth, „*au început oamenii a chema numele Domnului Dumnezeu*”, adică atunci au început să se roage, cu alte cuvinte atunci a apărut religia. Însă în linia lui Seth l-am identificat cu regele sumerian Enmenduranna, care le-a adus oamenilor arta divinației, fiind considerat strămoșul tuturor preoților. De asemenea, Enoh era și al doilea Thoth al egiptenilor, despre care se spunea că a inventat religia. Prin urmare, Enoh este fondatorul religiei primordiale, redactorii *Bibliei* încercând să ascundă acest lucru în spatele personajului Enos. În acele vremuri, religia era mult diferită de cele de astăzi. Preoții se îndeletniceau nu doar cu medierea între oameni și zei, ci și cu astrologia, astronomia, magia și medicina. Dacă magia ajuta preoții să comunice cu divinitățile, și studiul planetelor se afla într-o strânsă legătură cu religia, oamenii acelor timpuri echivalându-și zeii cu corpurile cerești, obicei care s-a păstrat până nu demult. Planetele poartă și astăzi numele unor zeități din mitologia greco-romană. Lucru absolut firesc, de altfel: oamenii își vedeau zeii coborând din cer; cum tot ce puteau vedea pe cer erau stelele și planetele, logica le-a spus că zeii erau respectivele corpuri cerești. Din *Cartea lui Enoh* reiese că acesta a fost inițiat în tainele astronomiei și astrologiei. În plus, aici este evidentă și legătura dintre studiul astralelor și religie, Enoh comparând îngerii cu stelele, pe cei decăzuți numindu-i „*stele căzătoare*”. Până și arheologia confirmă apariția religiei în timpul vieții lui Enoh. Conform listelor regilor sumerieni, păstrate pe tăbăle de lut și în cartea preotului Berossus, Enoh a trăit între anii 253.200 și 188.400 î.Hr. Arheologii au descoperit că în această perioadă (mai exact în jurul anului 223.000 î.Hr.) au avut loc primele ritualuri ceremoniale funerare în Europa și Asia Mică. Se pare că apariția religiei a fost pregătită încă de la apariția omului, după cum consideră din ce în ce mai mulți oameni de știință. Cercetătorii de la Universitatea Yale susțin că credințele religioase, ca parte a naturii umane, se află adânc întipărite în creierul uman, totul fiind programat genetic încă de la apariția noastră ca specie. Iar în cartea *Why God won't go away* („De ce Dumnezeu nu va dispărea”) din 2001, Andrew Newberg și Eugene d'Aquili afirmă: „*creierul uman a fost configurat din punct de vedere genetic să încurajeze credința religioasă*”. Prin urmare, misiunea lui Enoh de a implementa oamenilor o primă religie a fost foarte la ureche.

Capitolul 83 al *Cărții lui Enoh* relatează că acesta a avut două contacte cu zeii înainte de a

se căsători: primul a fost atunci când l-a anunțat pe Anu de faptele Veghetorilor, după care a fost inițiat în diferite taine ale cerului. Al doilea, în care i s-a arătat Potopul, a avut loc cu puțin timp înainte de a-și alege o soție. Prin urmare, după ce a fost instruit o bună bucată de timp, a fost lăsat pe Pământ pentru a-și începe misiunea de civilizare a oamenilor. Putem presupune că momentul în care s-a căsătorit coincide cu cel în care și-a început misiunea; atunci a terminat cu plimbările printre zei și s-a stabilit printre oameni, aducându-le acestora religia. *Biblia* spune că Enoh avea 165 de ani când i s-a născut primul fiu, Matusalem. Nașterea primului copil a avut loc la scurt timp după căsătorie sau după începutul misiunii sale religioase. Tot *Biblia* afirmă că „*de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani*”, în timp ce, conform listei regilor sumerieni, el a domnit 64.800 de ani. În urma acestor date, rezultă că unui an biblic îi corespund 177,53 ani ai sumerienilor. Dacă Enoh și-a început domnia în 253.200 î.Hr., nașterea fiului său și începutul misiunii sale religioase au avut loc după 165 de ani biblici (29.293,15 ani), adică în anul 223.906 î.Hr. Iar arheologii susțin că în jurul anului 223.000 î.Hr. au apărut primele ritualuri ceremoniale funerare, ceea ce confirmă povestea lui Enoh.

Sintetizând toate datele acumulate până acum despre el, putem concluziona că a fost un semizeu creat de Enki, al șaptelea dintre cei zece regi ai Pământului de dinaintea Potopului. Le-a adus oamenilor religia, el însuși fiind Marele Preot al lui Marduk, în acea vreme considerat zeul Soare. Era dotat cu o înțelepciune ieșită din comun, „*un om al adevărului*”, cinstit și neprihănit, un adevărat „*model pentru oameni*”. L-a anunțat pe Anu de faptele Veghetorilor apoi, cu puțin timp înainte de Potop, a construit piramidele de la Gizeh, fiind luat ulterior de pe Pământ și primit în rândurile zeilor, acordându-i-se nemurirea. A devenit scribul și mesagerul lui Marduk, mâna sa dreaptă și moștenitorul acestuia. A fost numit Enoh, Enmenduranna, Euedorachos, Utuabzu, Adapa, Agastya, Ku, Elasippos, Idris, Saurid, Djehuty, Thoth, Hermes Trismegistus, Nabu și Metatron. Însă cel mai cunoscut nume al său provine tot din scripturile evreiești: Solomon.

Conform literaturii ebraice, arabe și persane, Solomon a fost regele Israelului între anii 970 și 931 î.Hr. Moștenind un imperiu puternic de la tatăl său, David, Solomon a fost și înzestrat de Dumnezeuul său cu înțelepciune și bogăție. „*Solomon a întrecut pe toți regii pământului în bogăție și înțelepciune. Și toți regii țărilor căutau să vadă pe Solomon, ca să-i asculte înțelepciunea pe care i-o pusese Dumnezeu în inima lui*”, relatează *Cartea a doua a Cronicilor* (9:22-23). Anual, Solomon primea tribut 666 de talanti de aur (*Cartea a doua a Cronicilor* 9:14). A avut trei sute de amante și șapte sute de soții moabite, amonite, edomite, sidoniene și hitite, ba chiar s-a însurat și cu fiica regelui Egiptului. Singura dintre soții căreia i se menționează numele este amonita Naama, care i l-a născut lui Solomon pe Roboam, cel care a moștenit tronul imperiului. Manuscrisul etiopian *Kebra Nagast* povestește că regina din Saaba i-a născut un fiu lui Solomon, pe Menelik I, care a devenit „*regele regilor Etiopiei*”. Pentru zeul său, Solomon a construit un mare templu și, alături de acesta, o casă pentru el și una pentru soția sa egipteană. Pentru aceste construcții, regele a angajat 150.000 de lucrători și 3.600 de supraveghetori. *Testamentul lui Solomon* spune că, pe lângă oameni, regele a folosit și demoni pentru construcția templului. A reușit să controleze demonii datorită unui inel magic, pe care i l-a oferit Yahweh, inscripționat cu o stea cu șase vase. Conform manuscriselor *Clavis Salomonis* („Cheia lui Solomon”), *Clavicula Salomonis Regis* („Cheile mai mici ale lui Solomon”), *Testamentul lui Solomon* sau povestea arabă *O mie și o noapte*, regele Solomon obișnuia, cu ajutorul aceluia inel, să captureze demoni. Toate aceste contacte cu entitățile malefice (sau influența soțiilor sale, după părerea *Bibliei*) au dus la un rezultat neașteptat: „*a început Solomon să slujească Astartei, zeița Sidonienilor, și lui Moloh, idolul Amonitoților (Cartea a treia a regilor 11:5). Iar „timpul domniei lui Solomon în Ierusalim peste tot Israelul a fost de patruzeci de ani” (Cartea a treia a regilor 11:42).* I s-au atribuit o mulțime de scrieri, cum ar fi *Cântecul lui Solomon*, *Testamentul lui Solomon*, *Cartea înțelepciunii lui Solomon*, *Cartea Proverbelor*, *Ecclesiastul*, *Cheia lui Solomon* și *Cheile mai mici ale lui Solomon*.

Povestea lui Solomon pare o pură invenție, deoarece nu există nici măcar o singură dovadă că ar fi existat vreodată un mare imperiu israelit, așa cum vor să ne facă să credem redactorii *Vechiului Testament*. Numele lui Solomon și al tatălui său, David, nu figurează în niciun text contemporan extrabiblic și nicio descoperire arheologică nu permite acreditarea existenței lor. Înțelepciunea cu care se presupune că Solomon a fost

Înzestrat se pare că nu era cu^H.Vi-j[^]Mnoscută popoarelor vecine contemporane. Conform descoperirilor arheologice, în secolul al zecelea î.Hr., perioada în care se presupune că a domnit Solomon, nu existau în Israel nici monumente, nici scrisul. Prin urmare nu a existat nici Marele Templu al lui Yahweh, arheologii negăsind nici măcar o singură dovadă a existenței sale. După cum ne relevă istoria, multe dintre faptele lui Solomon au fost „împrumutate” de la faraonul egiptean Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton. În *Biblie*, tatăl lui Solomon a creat imperiul israelit iar el a menținut relațiile diplomatice. În realitate, tatăl lui Amenhotep al III-lea a creat imperiul egiptean iar el a menținut relațiile diplomatice. Se spune că Solomon s-a

căsătorit cu multe prințese; Amenhotep al III-lea a făcut același lucru, căsătorindu-se cu două prințese din Siria, două din Mitanni, două din Babilon și una din Arzawa. Solomon s-a închinat la Astarte și Moloch la bătrânețe; Amenhotep al III-lea a primit la bătrânețe o statuie a lui Iștar (Astarte) de la regele Tušratta din Mitanni, pentru a se vindeca de durerile de dinți. Solomon a schimbat organizarea militară, introducând carele de luptă ca armă esențială; Amenhotep al III-lea a organizat carele de luptă ca unitate separată de război. Solomon a unit Israelul cu alte părți ale imperiului, având doisprezece ispravnic; Amenhotep al III-lea a organizat imperiul egiptean în douăsprezece secțiuni administrative. În timpul domniei lui Solomon, imperiul israelit a devenit tot mai fragil, au apărut probleme în sudul Palestinei și în Edom, Rezon a cucerit Damascul iar influența lui Solomon s-a diminuat în Siria. În timpul domniei lui Amenhotep al III-lea, imperiul egiptean a devenit tot mai fragil, au apărut rebeliuni în sudul Palestinei și în Edom, influența sa a scăzut în Siria iar regele hitit Suppiluliuma a amenințat nordul Siriei, inclusiv Damascul. Solomon i-a dat lui Hiram, regele din Tir, douăzeci de cetăți din pământul Galileei; Amenhotep al III-lea i-a dăruit lui Abimilichi orașele Tir, Huzu și Zerbuto din Galileea. Solomon a construit orașe pentru provizii și garnizoane și a reconstruit orașele Hațor, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Horonul de Jos, Balat și Tadmor; Amenhotep al III-lea a reconstruit Hațor, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Șean și Lachiș; Solomon a construit zidul Ierusalimului, Marele Templu, un palat pentru el și unul pentru soția sa egipteană; Amenhotep al III-lea și-a construit un palat la Teba și temple în aproape toate orașele din Canaan unde avea garnizoane.

Dacă aceste fapte ale lui Solomon au fost copiate de la faraonul Amenhotep al III-lea, cele mai importante sunt de fapt ale lui Enoh. El a fost un rege puternic și foarte înțelept, căruia i s-au atribuit o mulțime de scrieri. În *Mitul lui Adapa*, Enoh /Adapa era Mare Preot în templul din Eridu, orașul lui Enki. Capitala lui Solomon era Ierusalim, care înseamnă „orașul lui Shalim”, acesta fiind un zeu canaanian identificat cu planeta Venus, fiu al zeului suprem El, care nu poate fi decât sumerianul Enki. Se spune că Solomon a domnit timp de 40 de ani iar demonul Sakhr a condus țara timp de 40 de zile (sau 40 de ani conform altor surse) în locul lui, după ce i-a furat inelul magic, 40 fiind numărul lui Enki în Mesopotamia, simbolizând titlul său de Mare Prinț. Solomon a construit templul lui Yahweh în șapte ani, iar Enoh a fost al șaptelea conducător al lumii de dinaintea Potopului, în *Cartea a doua a Cronicilor*, „*Solomon a numărat pe toți străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel, afară de numărătoarea pe care o făcuse David, tatăl său, și s-au găsit o sută cincizeci și trei de mii șase sute înșf*” (2:17), pe care Solomon i-a angajat să construiască templul lui Yahweh. În realitate, 153.600 reprezintă numărul anilor în care tabăra lui Anu și Enlil a condus Pământul înainte de Potop, din totalul de 432.000 de ani, ei fiind „*străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel*”. Dacă în Egipt Enoh era al doilea Thoth, fiul zeului creator Thoth, tatăl lui Solomon este David, scris în ebraică „*dwd*”, care în egipteană se transformă în „*thf*” sau Thoth. În plus, cele mai importante fapte ale biblicului David sunt copiate după cele ale faraonului Tuthmosis al IV-lea, care conține numele aceluiași zeu Thoth. Solomon și-a părăsit zeul pentru a se închina lui Moloh și Astarte. Cum aceste divinități sunt Marduk și Istar ai babilonienilor, copiii lui Enki, povestea lui Solomon o confirmă pe cea a lui Enoh care, inițial a fost Marele Preot al lui Enki, devenind mai târziu adevatul lui Marduk. În acea vreme, Marduk era zeul Soare, fiind cunoscut în Sumer sub numele Utu, iar în Akkad și Babilon ca Samas. Dacă Utuabzu conține numele zeului-Soare, Enmenduranna era regele principalului centru de cult al lui Utu / Marduk și Marele Preot al acestuia, cei 365 de ani ai lui Enoh reprezintă numărul de zile dintr-un an solar iar Thoth a creat anul solar de 365 de zile și a scris 36.525 de cărți, și numele lui Solomon conține referiri la același astru al zilei. Prima parte a numelui, „*soi*”, înseamnă „soare” în limba latină. A doua, „*om*”, este silaba sacră în hinduism, ce simbolizează manifestarea materială a zeului suprem. Însă pentru înțeleptul Swami Sankarananda reprezintă Soarele, același lucru reiesind și din *Aitareya Brahmana*, unde „*om*” este obiectul care strălucește și iluminează. A treia parte a numelui lui Solomon, „*on*”, este numele dat de evrei orașului Soarelui din Egipt, numit Annu de egipteni și Heliopolis de greci. În plus, să nu uităm că dumnezeul lui Solomon, Yahweh, este același Marduk, fiul lui Enki.

Arheologii nu au găsit nici măcar o singură dovadă a existenței Marelui Templu construit de Solomon. Ba, dimpotrivă, au stabilit că în secolul al zecelea, atunci când se presupune că a domnit acesta, în Israel nu existau monumente. Prin urmare, cele trei mari clădiri construite de el, templul lui Yahweh, palatul său și cel al soției sale egiptene reprezintă altceva. Dacă Solomon este într-adevăr Enoh, atunci construcțiile sale nu trebuie căutate în Israel ci în Egipt, acolo unde se spune că a ridicat cele mai impresionante clădiri din lume: piramidele de la Gizeh. În *Biblie*, Solomon a construit întâi palatul său și templul lui Yahweh, palatul soției sale egiptene fiind ridicat după terminarea primelor două. Cronicarii egipteni și arabi susțin că, la Gizeh, cele două piramide mari au fost construite primele, cea de-a treia, cea mai mică, fiind înălțată mai târziu. În *Biblie*, templul lui Yahweh și palatul lui Solomon au fost construite în douăzeci de ani. Istoricul Herodot scria că Marea Piramidă a fost ridicată în douăzeci de ani de către o sută de mii de lucrători. În *Vechiul Testament*, templul lui Yahweh a fost construit de 153.600 de oameni, care reprezintă numărul anilor în care tabăra lui Anu și Enlil a condus Pământul. *Cartea a doua a Cronicilor* susține că în templul lui Yahweh și în palatul lui Solomon au fost

construite scări dintr-un „lemn roșu”, un material cum „nu se mai văzuse niciodată înainte în țara lui Iuda” (9:11), ce amintesc de coridoarele Marii Piramide. Camera principală a templului lui Solomon, numită „Sfânta Sfintelor”, avea lungimea de douăzeci de coti. Aici a adus regele „doi heruvimi săpați în lemn și i-a ferecat cu aur”, iar „aripile heruvimilor aveau în lungime douăzeci de coti: o aripă de cinci coti atingea peretele templului, iar cealaltă aripă de cinci coti atingea aripa celuilalt heruvim” (Cartea a doua a Cronicilor 3:11). Camera Regelui din Marea Piramidă are lungimea de 19,99 coti, fiind identică cu cea a „Sfintei Sfintelor” din templul lui Yahweh. În această „Sfântă a Sfintelor”, Solomon a adus Chivotul Legământului, care are aceleași dimensiuni ca sarcofagul de granit din Camera Regelui. În templul lui Yahweh, Solomon a făcut un jertfelnic de aramă, lung de douăzeci de coti, lat de douăzeci de coti, înalt de zece cotr (Cartea a doua a Cronicilor 4:1). Cartea lui Isaia indică locația aceluiași jertfelnic, susținând că „în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strămtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbuțător care-i va mântui. Domnul se va face știut în Egipt și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea” (19:19-21), ceea ce confirmă localizarea templului lui Solomon în Egipt. Despre Marele Templu ca jertfelnic vorbește și Yahweh, atunci când îi spune lui Solomon: „mi-am ales locul acesta să fie templu pentru aducerea de jertfe” (Cartea a doua a Cronicilor 7:12). În afara celor doi heruvimi din „Sfânta Sfintelor”, constructorii templului „au făcut o perdea de torturi purpurii, stacojii și albastre și de vison, iar pe ea a închipuit heruvimf” (Cartea a doua a Cronicilor 3:14) iar Solomon „pe pereți a sculptat chipuri de heruvimi” (3:7). Cum heruvimii evreilor erau numiți sfinci de către greci, nu putem să nu îl remarcăm pe cel mai celebru dintre ei, aflat lângă piramide: Marele Sfinx de la Gizeh.

Cronicarul arab Al-Massudi relatează că, în anul 820, când oamenii califului Al-Maamun au intrat în Marea Piramidă, au găsit două statui ale căror dimensiuni erau mai mari decât cele ale unui om. Prima, cioplită din piatră neagră, înfățișa un războinic cu o armă în mână. A doua, realizată din piatră albă, reprezenta o femeie care, la rândul ei, ținea în mână o armă. Între cele două statui se afla un vas închis ermetic, făcut dintr-un cristal roșu. Arabii au luat statuile și toate celelalte obiecte descoperite în piramidă, pe care califul le-a ascuns într-un muzeu secret „unde a ferecat cu strășnicie obiectele acelea, care nu fuseseră făurite de mâna vreunui om”. *Vechiul Testament* confirmă în mod repetat existența, în diferite perioade de timp, a două statui în templul

lui Yahweh, asemănătoare cu cele din Marea Piramidă. Regele " Manase „a făcut un idol cioplit și l-a așezat în templul lui Yahweh” (Cartea a doua a Cronicilor 33:7); „după aceea chipul Așerei pe care îl făcuse l-a așezat în casa despre care Yahweh îi zisese lui David și lui Solomon, fiul lui: «în casa aceasta și în Ierusalim, pe care l-am ales din toate semințiile lui Israel, voi pune numele Meu pe vecie»” (Cartea a patra a Regilor 21:7); „a făcut Ahab și o Așēră (stălp făcut din lemn, sfințit în cinstea zeiței Astarte), încât Ahab, mai mult decât toți regii lui Israel, care au fost înaintea lui, a săvârșit fărădelegi, prin care a mâniat pe Domnul Dumnezeu al lui Israel și și-a pierdut sufletul său” (Cartea a treia a Regilor 16:33); regele Așa „a lipsit chiar pe mama lui, Ana, de numele de regină, pentru că ea făcuse un chip turnat Astartei. Așa a sfărâmat Așa chipul cel turnat al Astartei arzându-l pe prundul pârâului Chedron” (Cartea a treia a Regilor 15:13); „atunci au scos Așera din templul lui Yahweh afară din Ierusalim, la pârâul Chedron, au ars-o la pârâul Chedron și au făcut-o praf; și praful l-au aruncat asupra cimitirului obștească al poporului” (Cartea a patra a Regilor 23:6); „apoi regele a poruncit lui Hichia arhiereu, preoților de mâna a doua și celor ce stăteau de strajă la prag, să scoată din templul lui Yahweh toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte și pentru toată ostirea cerului și să le ardă afară din Ierusalim, în valea Chedronului, iar cenușa lor să o ducă la Betei” (Cartea a patra a Regilor 23:4); „așa a fost ispășită fărădelegea lui Iacov, și acesta este rodul iertării păcatului său. El a sfărâmat în bucăți toate pietrele jertfelnicului, ca niște pietre de var; dumbrăvile Astartei și stâlpii soarelui nu se vor mai ridica” (Isaia 27:9). Cine erau acei „idoli” din Marea Piramidă? Răspunsul îl găsim în Cartea a treia a Regilor 11:5: „și a început Solomon să slujească Astartei, zeița Sidonienilor, și lui Moloh, idolul AmonitiloY. Statuile din templul lui Yahweh sau Marea Piramidă îi reprezintă pe zeii lui Solomon, Yahweh / Marduk și Istar, sora și consoarta acestuia. Dacă personajele din sculpturile descoperite de oamenii lui Al-Maamun erau înarmate, la fel era reprezentat și Yahweh, după cum reiese din Isaia 27:1: „în ziua aceea Domnul se va năpusti cu sabia sa grea, mare și puternică, asupra leviatanului, a șarpelui care fuge, asupra leviatanului, a șarpelui încolăcit, și va omorî balaurul cel din Nii”, pasaj în care se remarcă o nouă referire la Egipt. De altfel, mai mulți cercetători au ajuns la concluzia că religia evreilor a fost mult timp politeistă, Yahweh fiind venerat alături de soția sa, Așera, până la întoarcerea din exilul babilonian, când s-a adoptat monoteismul. În sprijinul acestei teorii s-a descoperit în desertul Sinai o inscripție ceramică din secolul al VIII-lea î.Hr., în care autorul cerea binecuvântarea lui „Yahweh și a lui Așerah a Iuf”. Chiar dacă acea inscripție a „dispărut”, au fost descoperite multe altele asemănătoare.

Așa-zisul templu al lui Yahweh, construit de Solomon, nu poate fi decât Marea Piramidă din Egipt. Biblia îl descrie ca pe un monument magnific și etern: „O, Israele! Cât este de mare templul lui Yahweh și cât de întins locul stăpânirii Lui!” (Baruh 3:24); „Iar de templul acesta înalt va rămâne uimit tot cel ce va trece pe lângă ei” (Cartea a doua a Cronicilor 7:21); „Și a zidit locașul Său cel sfânt, ca înălțimea cerului; pe Pământ l-a înțeles pe el în veac” (Psalmul 77:75); „Iar eu am zidit templul, ca să locuiești tu, Cel Sfânt, și locaș unde să petreci tu în veci” (Cartea a doua a Cronicilor 6:2); „Căci am ales acum și am sfințit templul acesta, pentru ca să fie numele meu acolo în veci; și ochii mei și inima mea să fie acolo în toate zilele” (Cartea a doua a Cronicilor 7:16). Dacă ar fi vorba despre o construcție în Israel, din care nu a rămas

aceasta se potrivește Marii Piramide, cea mai veche dintre cele șapte minuni ale

lunii și singura care a supraviețuit până astăzi, a cărei existență pare a fi veșnică. Cronicarii arabi considerau piramidele de la Gizeh mormintele zeului Thoth și ale copiilor săi, iar Solomon prezintă o idee asemănătoare în *Vechiul Testament*, atunci când îl cheamă pe Yahweh în marele său templu: „și acum, Doamne Dumnezeule, scoală-te și vino la locul de odihnă al tău” (*Cartea a doua a Cronicilor* 6:41). Dacă Marea Piramidă este templul lui Yahweh, astfel se explică prezența constantă a evreilor în Egipt, după relatările *Bibliei*: sosit din Sumer, Avraam s-a dus întâi în Egipt, abia apoi în Canaan, târâmul fâgăduit de zeul său; Iosif a ajuns în Egipt, unde și-a adus toată familia; de frica asirienilor și babilonienilor, mulți evrei au fugit în Egipt, la fel ca Iosif, Maria și pruncul Iisus câteva secole mai târziu; după întoarcerea din exilul babilonian, o mare parte dintre evrei s-a îndreptat către Egipt, stabilindu-se în Alexandria, acolo unde 72 de învățați au tradus mai târziu scripturile evreiești în limba greacă. În 1897 existau peste 25.000 de evrei în Egipt, cei mai mulți dintre ei trăind în orașele Cairo (lângă Marea Piramidă) și Alexandria; în 1937, numărul evreilor ajunsese la 63.500. Abia în 1956 guvernul egiptean a reușit să expulzeze 25.000 de evrei iar în 1967, după Războiul de Sase Zile, numărul evreilor din Egipt a scăzut la 2.500. După ce evreilor rămași în Egipt li s-a permis să părăsească țara în anii 70, comunitatea evreiască s-a diminuat la câteva familii. Însă în 1979 evreii și-au recuperat drepturile, în urma acordului de pace de la Camp David dintre Israel și Egipt. În prezent, comunitatea evreiască din Egipt aproape a dispărut, fiind formată din aproximativ două sute de persoane.

Adunând toate aceste informații, putem stabili adevărate povești a lui Enoch. Născut cu 253.200 de ani înaintea erei noastre dintr-un zeu și o pământeană, Enoch l-a slujit pe Enki în Eridu. Dotat de către zeul său cu înțelepciune mult superioară celorlalți muritori, a fost pregătit în diferite domenii, pentru a le preda oamenilor, însă, nemulțumit de haosul pe care îl creaseră învățăturile Veghetorilor, Enoch a găsit o metodă de a-l înștiința pe Anu ce se întâmplă pe Pământ. Împăratul l-a promis că Veghetorii și semizeii vor fi pedepsiți, iar omenirea va avea parte de o nouă epocă de aur: „Pământul va fi curățit de toată murdăria, de toată păcătoșenia, de toată suferința și de toată pedeapsa, și nu le voi mai trimite niciodată peste acesta cât vor dura neamurile și în veci. Și în acele zile voi deschide tainele binecuvântării care se găsesc în cer, pentru a le răspândi pe Pământ asupra muncii și lucrului copiilor oamenilor. Iar adevărul și pacea vor lucra împreună câte zile va avea lumea și cât vor dăinui neamurile oamenilor” (*Cartea lui Enoch* 10:21, 11:1-2). La scurt timp după această întâmplare, Marduk, fiul lui Enki, l-a arătat lui Enoch adevăratul plan al lui Anu, de a distruge Pământul și toate ființele care îl locuiesc: „cerul s-a prăbușit și a căzut pe Pământ (...) Pământul a fost înghițit într-o mare genune, și munții erau agățați deasupra munților, colinele se cufundau în coline și copacii erau rupti și aruncați în genune unde se duceau până la fund” (*Cartea lui Enoch* 83:3-4); „Pământul s-a întors pe dos cu tot cu

locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor” (*Știri despre Egipt și minunile sale*). Afând aceste lucruri, Enoch a fost profund dezamăgit de zeul căruia i-a oferit loialitatea sa. În afara faptului că nu l-a recompensat în vreun fel, împăratul l-a și mintit, plănind să îl distrugă împreună cu toți ceilalți oameni. Dându-și seama că a greșit trădându-i pe Veghetori, Enoch a hotărât să îl slujească pe cel care l-a arătat adevărul. Marduk l-a însărcinat cu o misiune: să creeze religia, pentru a-și asigura loialitatea oamenilor în războiul ce urma. Ba chiar i-a mărturisit că el, nu Enki, este adevăratul său tată. I-a oferit lui Enoch funcția de Mare Preot dar și tronul Pământului, înscăunându-l în cetatea Sippar, care astfel a devenit noua capitală a lumii. În plus, i-a oferit un inel „magic”, cu care putea controla „demonii”. În realitate nu era vorba despre magie. Inelul ce avea gravat o stea cu sase colturi (simbolul lui Marduk), îl recunoștea pe posesorul său ca fiind trimisul lui Marduk, mâna sa dreaptă și locțiitorul său pe Pământ, dându-i astfel puterea de a controla „demonii” (Veghetorii și semizeii). Enoch și-a început misiunea încredințată de tatăl său divin prin anul 223.906 î.Hr. Mai târziu, la ordinul lui Marduk, Enoch a construit piramidele de la Gizeh și, înainte de Potop, a fost luat dintre oameni și primit în rândurile zeilor, acordându-i-se nemurirea. A devenit scribul și mesagerul lui Marduk, dar și moștenitorul acestuia. Ba chiar a jucat un rol foarte important în cel de-al doilea mare război al zeilor.

22. Iluminarea

„Misiunea noastră nu mai este să furăm focul din cer, ci să-l păzim să nu încingă Pământul.”
(Vasile Ghica)

Cartea lui Enoh ne spune că, după ce au făcut copii cu pământencele, Veghetorii le-au împărțit oamenilor câteva dintre „secretele cerului”. În capitolul 8, Azazel („zeul răzvrătit”) i-a învățat pe oameni cum să facă săbii, cuțite, pavăze și zale. Le-a făcut cunoscute metalele și arta de a le cunoaște, le-a arătat cum să facă brățări și podoabe, cum să folosească vopselele, cum să-și înfrumusețeze sprâncenele, cum să folosească pietrele prețioase și tot soiul de culori. Samiaza („rebelul renumit”) i-a învățat tot felul de vrăjitorii și însușiri ale rădăcinilor. Armaros („blestematul”) i-a învățat cum să dezlege vrăjitoriile. Barachial („zeul luminii”) i-a învățat astrologia. Kokabiel („zeul stelelor”), constelațiile. Ezecheel („zeul norilor”), cunoașterea norilor. Arachiel („zeul pământului”), numit și Aretstikapha („lumea distorsionării”), le-a arătat semnele Pământului. Samsiel („zeul soarelui”), le-a dezvăluit oamenilor semnele Soarelui iar Sariel („zeul lunii”) i-a învățat mersul Lunii. În capitolul 69, Gadreel le-a arătat oamenilor toate loviturile de moarte și armele pentru luptă, Penemue („Înăluntrul”) i-a învățat ce-i amărăciunea și desfătarea, toate secretele înțelepciunii îngerilor și să scrie cu cerneală pe pergament, iar Kasdeia le-a arătat toate loviturile duhurilor și ale demonilor, avortul, mușcăturile șarpelui și loviturile ce se petrec în timpul căldurii de la amiază.

Faptul că îngerii le-au adus oamenilor cunoașterea este confirmat și de alte scrieri evreiești. În *Cartea lui Adam și Eva* este scris că, după ce au fost alungați din Grădina Edenului, primii oameni au primit ajutor divin. Eva a fost ajutată să-l nască pe Cain de către paisprezece îngeri. Apoi, Yahweh le-a trimis oamenilor diverse seminte prin arhanghelul Mihail, care i-a învățat cum să lucreze și să cultive pământul. Manuscrisul *Sefer Raziei HaMalakh* („Cartea îngerului Raziei”) din secolul al XIII-lea spune că, după ce a fost izgonit din Grădina Edenului, Adam l-a rugat pe Yahweh să îl ierte pentru că a ascultat-o pe Eva și a mâncat din fructul oprit. Drept urmare, Yahweh l-a trimis pe îngerul Raziei („zeul secretelor”) pe Pământ, pentru a-l învăța pe Adam legile spirituale ale naturii și ale vieții, inclusiv știința stelelor, a planetelor și legile spirituale ale creației. Pe lângă acestea, Raziei l-a învățat pe Adam știința puterii cuvântului, a gândului și a sufletului, pe scurt, armonia dintre existența fizică și cea spirituală. Toate aceste învățături au fost cuprinse într-o carte, pe care alți îngeri au furat-o de la Adam și au aruncat-o în ocean. Yahweh l-a trimis pe monstrul marin Rahab („arogantul”), îngerul demonic al mărilor, să recupereze cartea și să i-o înapoieze lui Adam. Cartea a fost predată din generație în generație până a ajuns la Enoh. După ce acesta a fost ridicat la cer de către Yahweh, devenind îngerul Metatron, arhanghelul Rafael („zeul care vindecă”) i-a

luat cartea și i-a dat-o lui Noe, care i-a folosit învățăturile pentru a-și construi arca. Se spune că, mai târziu, cartea lui Raziei a ajuns în mâinile regelui Solomon. Iar această carte cuprinde, de fapt, toate învățăturile Kabbalei, doctrina ocultă secretă a evreilor, adevărata lor religie.

Pe lângă scrierile evreiești, toate culturile susțin că au primit învățăturile de la zei. În Sumer se credea că Enki („stăpânul Pământului”) a inventat artele, magia, ritualurile preotești, miruirea și pomeziile. Zeul Ninurta („stăpânul brazdelor”) i-a învățat pe oameni agricultura și alungarea șoarecilor, Dumuzi („fiul credincios”) le-a oferit tainele creșterii animalelor, iar zeița Ninkasi i-a învățat cum să fabrice berea. Zeul suprem An („cerul”) a hotărât să le dea oamenilor orzul din cer, dar Enlil („stăpânul vântului”) nu a fost de acord și l-a ascuns. Frații Ninazu și Ninmada, ajutați de Utu („lumina”), au găsit orzul și l-au adus sumerienilor. Cei șapte abgal, semizeii creați de Enki pentru a civiliza lumea, le-au oferit sumerienilor artele, meșteșugurile și legile morale.

485/901

La egipteni, zeul Osiris a inventat flautul și lira. El i-a civilizat pe oameni, scoțându-i din stadiul de semi-animale. Diodor din Sicilia scria că Osiris i-a făcut pe oameni să renunțe la canibalism. Tot el a descoperit vița-de-vie, i-a învățat pe oameni viticultura și pomicultura, dar și cum să-și construiască orașe și canale de irigație. Soția sa, Isis, le-a dat oamenilor legile, limba și agricultura. Zeul Thoth a inventat calendarul, scrierea și jocul cu zaruri, iar Anubis a inventat îmbalsămarea. În *Cartea egipteană a morților*, Thoth spune că zeii născuți de Nut (Osiris, Isis și frații lor) au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, au inventat demonii (capitolul 175), o descriere cât se poate de apropiată de cea a *Cărții lui Enoh*! „*odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răuf*”.

În America, zeii Oxomoco și Cipactonal au creat primul calendar aztec și un sistem de interpretare a viselor. Tot ei i-au ajutat pe azteci să descopere porumbul. Zeul Quetzalcohuatl („șarpele cu pene”) a descoperit porumbul, a domesticit animalele, a creat focul și i-a învățat pe mayași muzica și dansul. Itzamna („casa vrăjitorului”) le-a dat mayașilor scrierea, arborele de cacao și calendarul, iar Bochica a adus tribului Muisca legile, conceptele morale și agricultura.

În China, zeii Fuxi, Nuwa și Shennong („fermierul divin”) au creat meșteșugurile și au inventat diverse obiecte folosite de oameni. Fuxi a inventat scrisul, pescuitul și capcanele. Shennong a inventat plugul, a descoperit ceaiul și alte o sută de plante medicinale, a dezvăluit secretele agriculturii și a făurit primul instrument muzical, ajutat de Fuxi. Huangdi („împăratul galben”) este considerat părintele multor meșteșuguri și științe. Pe seama lui sunt puse numeroase invenții și realizări, mai ales în domeniul medicinei. Este considerat autorul celui mai vechi tratat de medicină, *Huangdi Neijing*. Soția sa, Chin His Ling Shih, a inventat războiul de țesut și creșterea viermilor de mătase. La japonezi, zeul Susanoo („rapidă și impetuoasă lui măreție”), după ce a fost izgonit din cer, i-a învățat pe oameni să cultive pământul și a fondat o dinastie domnitoare în provincia Izumo. În Africa, Chi Wara i-a învățat pe cei din tribul bamana cum să practice agricultura. Acesta era o ființă jumătate om, jumătate animal, fiul zeiței cerului, Mouso Koroni, și al unui spirit al pământului. Mokele din tribul mongonkundo, cel născut dintr-un ou, a adus Soarele poporului său. După moarte, i-a apărut fiului său (Lonkundo) într-un vis, învățându-l să vâneze. La rândul său, Lonkundo și-a învățat poporul tainele vânătorii. Dogonii din Mali spun că unul dintre strămoșii lor a coborât din cer pe curcubeu, într-o barcă de forma unui hambar. El i-a învățat pe dogoni agricultura și fierăritul. Pentru zulușii din Africa de Sud, Unkulunkulu („cel bătrân”), creatorul oamenilor, i-a învățat pe aceștia să vâneze, să facă focul și să cultive plantele. Zeul creator En-ki sau Ngai le-a dat masailor din estul Africii vitele, coborându-le din cer pe o fâșie din piele. Pentru populația fon din Benin, gemeii divini Mawu și Lisa au creat oamenii și le-au dat acestora tehnologia. Iar zeul Fa și-a trimis mesagerul, pe Legba, să-i învețe pe oameni divinația.

Pentru aborigenii din Australia, ființele supranaturale din Timpul Visului, care au creat lumea, le-au dăruit oamenilor puterea asupra focului, armele, tehnicile de vânătoare, ordinea clanurilor și regulile de căsătorie.

Zeul civilizator al tracilor era Zamolxis, cel care locuia printre daci, „*cel mai viteji dintre traci*”, cum i-a numit Herodotos (Herodot, în limba română). Conform istoricului grec, Zamolxis le-a adus tracilor cunoștințe mistice din Egipt despre nemurirea sufletului. El le-a mai dăruit oamenilor săi cunoștințe de medicină, artă și fizică. În dialogul *Charmides*, Platon spune că Zamolxis a fost un mare fizician ce se ocupa cu vindecarea trupului și a minții. De asemenea, zeul le-a oferit tracilor legi scrise, cu mult timp înainte ca sumerienii să inventeze alfabetul (considerat primul din lume). Ca dovadă pentru acest lucru sunt tăblițele descoperite în apropierea localității Tărtaria în 1961, care conțin o scriere mai veche cu cel puțin o mie de ani decât cea a sumerienilor. Pentru greci, zeul Hermes a inventat instrumentele muzicale, focul, alfabetul, sacrificiile, cursele, zarurile și luptele. Fiul său, Pan, a inventat naiul. Zeița Demeter („mama pământ”) le-a oferit oamenilor agricultura și riturile tainice. Semezeul Orpheus („întunecatul”) i-a învățat pe greci agricultura, medicina și scrierea, iar pe traci agricultura și diverse tehnici medicale. Athena i-a învățat pe greci gătitul și cusutul, iar zeul Dionysos („cel ce impulsionează lumea”) i-a învățat pe cei din Orient cum să cultive vița-de-vie. Titanul Prometheus („chibzuitul”) le-a dat oamenilor scrisul, matematica, agricultura, medicina, știința și înțelepciunea. Pe lângă acestea, le-a oferit focul pe care l-a furat din cer.

Îl Furtul focului se întâlnește în multe legende din diferite părți ale lumii. În *Rig Veda*, eroul Matarisvan a recuperat focul, care fusese ascuns de omenire. În *Cartea lui Enoh*, Azazel i-a învățat pe oameni cum să facă focul și cum să se folosească de el pentru a-și fabrica arme și bijuterii. În mitologia polineziană, Maui a furat focul de la zeita Mahuika. În legendele indienilor Cherokee, după ce Possum și Buzzard au eșuat în încercarea de a fura focul, Bunica Păianjen s-a furișat în tărâmul luminii și a reușit să-l fure. Pentru indienii Creek și Ojibwa, iepurele a furat focul de la nevăstuica și i-l-a oferit oamenilor, iar pentru tribul Algonquin l-a furat de la un bătrân și de la cele două fiice ale sale. Miturile indienilor Yukon susțin că o cioară a furat focul dintr-un vulcan aflat în mijlocul apei, iar pentru alte triburi de nativi americani, ciotul, castorul sau câinele sunt responsabili cu furtul focului, pe care l-au oferit oamenilor. În creștinism, Lucifer este „cel care aduce lumina” o referire la același „foc” ceresc.

Faptul că zeii au oferit oamenilor și legi sau reguli este des întâlnit în legende. În *Biblie*, Yahveh i-a dat lui Moise pe muntele Sinai cele zece porunci pentru poporul său, dar și un set de legi, cuprinse în *Deuteronom*. *Talmudul* susține că lui Moise i-au fost dictate doar patru cărți cuprinse în *Vechiul Testament*, *Deuteronomul* fiind scris de el însuși. *Codul lui Hammurabi*, redactat în jurul anului 1.700 î.Hr., conține 282 de legi. Autorul textului, cel de-al șaselea rege al Babilonului, susține că aceste legi i-au fost dictate de zeul Șamaș. Cu vreo patru secole înainte, Ur-Nammu a scris un cod de legi primite de la același zeu Utu / Šamaš. De asemenea, se crede că fondatorului islamismului, profetul Muhammad ibn' Abdullah (cunoscut ca Muhammed sau Mohammed), i-a fost dictat *Coranul* de către arhanghelul Jibril. Și, așa cum scriam mai sus, Osiris și Isis le-au adus egiptenilor legile, Zamołxis tracilor și ființele din Timpul Visului australienilor. Mai aproape de timpurile noastre, binecunoscutul satanist Aleister Crowley a declarat că în 1904 i-a fost dictată *Cartea Legii* (titlul original fiind *Liber AL vel Legis, sub figura CCXX, as delivered byXCIII=418 to DCLXVI*) de către Aiwass, un mesager al zeului egiptean Horus. Poetul american John Lester Spicer susține de asemenea că toate poemele pe care le-a scris i-au fost dictate de către un spirit. Multe persoane, mai ales în ultimile decenii, susțin că le-au fost dictate de către extraterestri diferite informații prin scriere automată. Aceste învățături nu erau împărțite oricui. Veghetorii transmiteau informațiile anumitor oameni, așa cum se observă în toate religiile lumii. În vremurile de dinaintea Potopului, Veghetorii își împărțeau cunoștințele copiilor lor, adică semizeilor, care ocupau funcții de Mari Preoți. Acești adepți care primeau învățăturile le păstrau în mare taină, oamenilor de rând oferindu-le doar o mică parte dintre ele. La rândul lor, ei se considerau Veghetorii ai Pământului, spre deosebire de zei, care erau Veghetorii cerului. Regele Lugalbanda, ce s-a împreunat cu zeita Ninsun, era numit „*un Drept Veghetor*”. Sarru-Kin sau Sargon I, amantul zeiței Istar (care l-a transformat din grădinar în rege), era numit „*Atoate-Veghetorul Cuprinzător al lui Istar*”. Veghetorii pământeni au înființat grupuri secrete, cum ar fi Frăția Babiloniană a Șarpelui, Marele Sanhedrin al evreilor sau Francmasoneria, în interiorul cărora se păstrează cu sfințenie informațiile primite de la zei. Francmasoneria, care astăzi a ajuns să conducă din umbră o mare parte a planetei noastre, „are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoașterea sa fiind rezervată doar Maeștrilor, iar cealaltă este publică”, după cum recunoștea în lucrarea *Dogmă și ritual* Marele Comandor al francmasoneriei americane, Albert Pike. Alcătuită din mai multe loje, organizate într-un sistem piramidal, francmasoneria nu a dezvăluit niciodată cine o conduce, această informație făcând parte din doctrina ascunsă, „rezervată doar Maeștrilor”. Însă adevărul se poate afla cu ușurință, în urma indicilor lăsate să iasă la iveală chiar de ei.

Masoneria susține că își are originile în Egiptul antic. Simbolul ei este piramida cu un ochi în vârf, o referire la sistemul piramidal pe care se bazează organizația, ce are ca model Marea Piramidă de la Gizeh. Masonii sunt împărțiți în grade, 1 fiind cel mai mic, reprezentând baza piramidei. Cel mai mare grad cunoscut publicului este 33. O organizație piramidală, care se îngustează pe măsură ce urcă, va avea în vârf o singură persoană. Prin urmare, gradul 33 nu poate reprezenta vârful piramidei masonice, deoarece mai multe persoane împart același grad. Ceea ce înseamnă că masonii de la gradul 34 în sus sunt ascunși publicului. Câte grade are piramida masonică? Dacă într-adevăr organizația are ca model Marea Piramidă din Egipt, atunci și gradele masoneriei sunt copii ale gradelor Marii Piramide. Cum aceasta are o înclinație de 52 de grade, putem presupune că acesta este și numărul total al gradelor masonice. Deoarece ne sunt cunoscute doar gradele de la 1 la 33, înseamnă că celea de la 34 la 52, reprezentând vârful piramidei masonice, sunt cele ascunse.

Câți masoni sunt în vârful piramidei? Fiind un sistem piramidal, în vârf (gradul 52) se va afla o persoană. Sub ea (gradul 51) vor fi două, mai jos (gradul 50) găsindu-se trei, și așa mai departe. De unde rezultă că pe latura cea mai de jos sunt 52 de masoni de gradul 1. În total, piramida masonică cuprinde 1.378 de membri. În toată lumea există milioane de masoni, împărțiți în mii de loje însă, dintre aceștia, doar câțiva fac parte din conducere, fiind acei „*Maestri*” care cunosc doctrina ascunsă, despre care vorbea Albert Pike. Departe de a fi o coincidență, 1.378 l.h. este anul în care s-a născut Akhenaton, cel mai mare profet al evreilor, pe care l-au numit Moise. Dacă există 1.378 de „*Maestri*” ce conduc lumea masonică, cei cunoscuți nouă, cu gradele de la 1 la 33, sunt în număr de 1.188. Prin urmare, cei ascunși, de la gradul 34 la 52, sunt doar 190.

■ Cine sunt acești 190 din vârf, despre care masonii nu suflă nicio vorbă? Răspunsul ni-l oferă chiar simbolul principal al organizației. Partea sa de jos reprezintă o piramidă tridimensională, în vârful căreia se află un triunghi (sau o piramidă bidimensională) înconjurat de raze, ce conține un ochi. Partea de jos, tridimensională, reprezintă partea materială, fizică sau umană a masoneriei, adică acei 1.188 de masoni cuprinși între gradele 1-33. Vârful piramidei este bidimensional, adică de natură spirituală. Razele ce îl înconjoară indică sacralitatea sau sfințenia, iar ochiul din interior este simbolul universal al Veghetorilor. Prin urmare, în vârful piramidei masonice se află Veghetorii, zii decăzuți ai lui Enki.

Conform calculului de mai sus, acest vârf al piramidei este format din 190 de entități, grupate în nouăsprezece grade, de la 34 la 52. În *Cartea lui Enoh*, numărul Veghetorilor era de 200, iar într-o tăblită din Ebla, Dagon (Enki) se afla în fruntea unui panteon format din 200 de divinități. Numărul Veghetorilor din *Cartea lui Enoh* sau al zeilor lui Dagon este foarte apropiat de cel al entităților din vârful piramidei masonice. Dar erau într-adevăr două sute de Veghetori?

Cartea lui Enoh spune că acești 200 erau conduși de nouăsprezece căpetenii, care au făcut un jurământ pe muntele Hermon. Dacă îl scădem pe acești nouăsprezece din totalul de două sute, ne rămân 181 de simpli Veghetori. Câți îngeri avea fiecare căpetenie în subordine? 181 nu se împarte exact la 19. Dacă fiecare căpetenie ar avea câte 10 îngeri, ar rezulta un total de 190 de simpli Veghetori. Iar dacă adunăm și numărul căpeteniilor, rezultă 209 Veghetori. Dar *Cartea lui Enoh* susține că este vorba despre 200, nu 209. Considerând că fiecare căpetenie avea câte nouă îngeri în subordine, rezultă 171 de simpli Veghetori. Adăugând și numărul căpeteniilor, reiese un total de 190 de Veghetori, exact numărul entităților din vârful piramidei masonice.

Așadar, acesta este numărul lor adevărat, anticii preferând să-l rotunjească până la 200. Însă poate că ei nu sunt împărțiți în nouăsprezece grupe de câte zece, așa cum am fi tentați să credem. Cele nouăsprezece căpetenii din *Cartea lui Enoh* pot reprezenta cele nouăsprezece grade din vârful ascuns al piramidei masonice. Prin urmare, pe muntele Hermon nu s-au adunat conducătorii unor grupe de câte zece Veghetorii, ci reprezentanții fiecărui grad masonic.

Zeul din vârful piramidei masonice, cel de grad 52, conducătorul Veghetorilor, este Enki, numit Azazel de Cartea lui Enoch sau Lucifer de creștinism. Într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871 politicianului italian Giuseppe Mazzini, Albert Pike dezvăluia planurile francmasoneriei referitoare la trei războaie mondiale, dar și aceea doctrină ascunsă, rezervată doar „Maestrilor” masoni. Pike spunea că, după ce vor fi distruse marile religii ale lumii, „mulțimea, deziluzionată de creștinism - ale cărui spirite cerești vor fi din acel moment fără orientare sau direcție - va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va ști încotro să-și orienteze adorația și atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vedere mulțimii”. Pike a relevat doctrina ascunsă și cu alte ocazii, în Dogmă și ritual el recunoscând cine este zeul conducător al masoneriei: „Lucifer este purtătorul luminii. Nume straniu și misterios al celui ce este Spiritul întinericului! Lucifer, fiul dimineții! Este cel care aduce lumina și în toată splendoarea sa

intolerabilă orbește pe cei slabi sau sufletele egoiste”. Deoarece Enki / Lucifer are gradul 52 în piramidă

Veghetorilor, mesoamericanii și egiptenii antici îl asociau cu acest număr. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayași, incași, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan / Xiuhitecuhtli (Enki). El și-a anunțat supușii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Întâmplător sau nu, prefixul internațional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayașilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de către zeul Thoth (tot Enki). În calendarul iulian și cel gregorian, de asemenea, 52 este numărul de săptămâni dintr-un an. Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu Thoth. Marea Piramidă, înclinată într-un unghi de 52 de grade, era considerată de egipteni opera lui Thoth, iar pentru alții, piramida era mormântul zeului.

Cea mai importantă parte a doctrinei secrete a masoneriei este Kabbalah, o colecție de texte evreiești de magie, care au fost oferite omenirii de îngerul decăzut Raziel. Aici se întâlnesc numeroase referiri la Enhara, ochiul malefic, nimeni altul decât conducătorul Veghetorilor. Numerologia fiind o parte extrem de importantă în Kabbalah, practicantii ei acordă adesea literelor o valoare numerică. Folosind această tehnică, putem scrie numărul total al Veghetorilor cerești și pământeni (membrii piramidei conducătoare a masoneriei), 1.378, ca „ACGH”. Iar aceste patru litere reprezintă inițialele unei tehnici de hibridare genetică, numită în limba engleză „Array-comparative genomic hybridization”. Să nu uităm că Enki și Veghetorii săi sunt preocupați de genetică din cele mai vechi timpuri, hibridarea fiind o parte importantă a experimentelor lor. Iar adepții lor se ocupă în continuare cu aceste experimente genetice, cel mai bun exemplu fiind Asociația Colombiană de Genetica Humană, care are aceleași inițiale în care se ascunde numărul 1.378, dar și o siglă de forma unui ochi, simbolul Veghetorilor.

Transformând numărul 1.378 în litere ebraice, deoarece evreii reprezintă partea pământeană a piramidei Veghetorilor, reies literele „alef-gimel-zayen-het” sau „AGZH”. Dacă aceste litere reprezintă zonele Aargau / Zurich, ar putea fi locurile în care elita masonică își ascunde finanțele, protejate de sistemul bancar elvețian. Tot în Zurich se găsește și compania *Abraxas Informatik AG*, ce conține numele Marelui Arhonte din gnosticism, conducătorul demonilor, fiind cel mai probabil încă una dintre numeroasele companii ale masoneriei.

21. Veghetorii

„Odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ rău” (Cartea lui Enoch)

Unul dintre marile mistere ale omenirii este apariția, cu 40.000 de ani în urmă, a unei rase de oameni cu caractere europide, având înălțimea cuprinsă între doi și trei metri și capacitatea cutiei craniene de 1.800-1.900 cm³. În 1982, revistele *Stern* și *Science en Vie* au publicat o serie de articole științifice însoțite de fotografii ale unor dovezi paleontologice uimitoare. Astfel, în 1895, un grup de mineri a găsit în statul California rămășițele mumificate ale unei femei cu înălțimea de 2,03 metri. În 1898, antropologii de la Universitatea Harvard au descoperit în aceeași zonă un schelet de femeie cu înălțimea de 2,38 metri. În 1876 în Carolina de Nord și în 1912 în Wisconsin au fost găsite câteva zeci de schelete cu înălțimea de 2,40 metri. Aceste

descoperiri sunt cu mai remarcabile cu cât ne dăm seama că amerindienii aveau înălțimea medie de 1,55 metri. În 1930 a fost descoperită o necropolă străveche în nordul Mexicului, conținând sute de morminte ale unei populații cu înălțimea medie de 2,44 metri. În 1970, în Africa Centrală, a fost găsită o necropolă veche de douăzeci de mii de ani, ce conținea șazezi de schelete ale unor bărbați înalți de 2,85 metri. În 1976 au fost descoperite în Flandra două schelete vechi de peste treizeci de mii de ani, unul aparținând unui bărbat înalt de 2,47 metri, iar celălalt al unei femei de 2,38 metri. În 1982 au fost găsite într-o veche necropolă de lângă orașul german Soest aproape o mie de schelete cu înălțimea medie de doi metri, precum și mormântul unui lider militar, al cărui schelet măsoară 2,30 metri. Tot în 1982, o echipă de arheologi a descoperit pe teritoriul Uniunii Sovietice un schelet de femeie, înalt de 2,65 metri, vechi de peste 3.500 de ani. Pe lângă scheletele acestor uriași de doi-trei metri, pe întreg cuprinsul globului au fost găsite unele aparținând unor ființe mult mai înalte. De exemplu, între 1947 și 1950, în localitatea Argedava din județul Giurgiu (România), arheologii au dezgropat optzeci de schelete cu înălțimea de patru metri. Arheologul american Maria Gimbutas conformă că acești uriași, aparținând civilizației kurgane, au invadat Europa din Est, acum șapte mii de ani. Cine erau acești giganți și de unde au apărut?

Legende despre uriași există în toate culturile lumii. Românii îi numeau jidovi și considerau că aceștia trăiau sub pământ. Celții credeau că primele ființe care au locuit Pământul au fost giganții, abia după ei apărând oamenii. Grecii antici susțineau că giganții, frații titanilor, s-au luptat cu zeii olimpieni în cel de-al doilea mare război al zeilor, Gigantomakhia. Pentru nordici, uriașii (numiți jotunn) s-au luptat cu zeii în marea bătălie numită Ragnarok. Capitolul 6 al *Genezei* biblice explică apariția uriașilor: „Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit. (...) în vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime”. Așadar, conform *Bibliei*, uriașii erau fiii ingerilor și ai pământencelor.

Acești „fii ai lui Dumnezeu” și faptele lor sunt descriși pe larg în Cartea lui Enoh. Aici ei sunt numiți Veghetori, nume care provine din grecescul „egregoroi” sau „grigori”: „Venise o vreme când copiii oamenilor se înmulțiseră și în acele zile li se născuseră fiice frumoase și pline de grație. Si îngerii, copiii cerului, le-au văzut și au poftit după ele, și și-au spus între ei: «Veniți să ne alegeme femei dintre oameni și să avem copii cu ele».

Si

1Semiaza, care era căpetenia lor, le-a spus: «Eu mă tem că voi nu veți consmii să înfăptuiți aceasta, și numai eu voi suferi pedeapsa unui mare păcat». Si ei tot i-au răspuns astfel: «Să facem cu totii un jurământ și să ne legăm cu totii cu blestem că nu vom părăsi acest gând și că vom făptui lucrul acesta». Apoi au jurat cu totii și s-au legat cu blestem de acesta. Si erau cu totii două sute care au coborât în zilele lui Iared pe vârful muntelui Hermon, și ei i-au zis muntelui Hermon căci au jurat și s-au legat prin blestem pe acesta” (6:1-6). După ce ne sunt prezentate cele nouăsprezece căpetenii ale Veghetorilor, ni se spune că „și totii ceilalți împreună cu aceștia și-au luat neveste, și fiecare și-a ales câte unam și au început să se împreuneze cu ele și să trăiască cu ele (...) Si ele au rămas grele și au născut uriași a căror statură era de trei mii de coti (1.440 de metri)” (7:1-2).

Cronicarul bizantin Syncellus, care a scris la rândul său despre Veghetori, nu menționează statura uriașilor. În schimb, el spune că: „Și ele (pământencele) au zămislit trei feluri: mai întâi uriașii cei mari. Si uriașii i-au zămislit pe Naphilim iar NaphHimii i-au născut pe Eliuzi. Si ei au crescut după mărimea lor⁴”. Deși Cartea lui Enoh îi consideră malefici pe uriași, Cartea Jubileelor spune că doar Eliuzii au încercat să distrugă omenirea. Căpeteniile acestor Veghetori, în capitolul 6 al Cărții lui Enoh, sunt Samiazaz, Arakiba, Ramaeel, Kokabel, Tamiel, Ramiel, Daniel, Ezecheel, Barachial, Asael, Armaros, Batarel, Ananel, Zachiel, Samsapeel, Satarel, Turei, Iomjael și Sariel. În capitolul 69, numele lor sunt oarecum diferite: Samiaza, Artaqifa, Armen, Kokabel, Turael, Rumial, Danial, Neqael, Baraqel, Azazel, Armaros, Batraial, Busaseial, Hananel, Turei, Simapesiel, Ietrel, Tumaal, Turei, Rumaal și Izezeel. Pe lângă acești îngeri întâlnim și „căpeteniile care se află peste o sută, peste cincizeci și peste zece”, adică Ieqon, Asbeel, Gadreeel, Penemue, Kasdeia și Kasbeel sau Biqa. Deși în restul Cărții lui Enoh Azazel este căpetenia Veghetorilor, în aceste două capitole Samiaza se află în fruntea listei. Se presupune că această carte a fost scrisă de cel puțin doi autori, în perioade diferite, astfel explicându-se diferențele dintre capitole. În capitolul 6 sunt nouăsprezece căpetenii ale îngerilor, în 69 sunt douăzeci și unu plus încă șase, numele Turei întâlnindu-se de două ori. Unii dintre acești îngeri poartă nume diferite (Zachiel, Satarel și Sariel pe de o parte, Armen, Busaseial, Turael și Neqael pe altă parte) iar numele celor care se găsesc în ambele capitole sunt scrise diferit (Samiazaz - Samiaza, Ramiel - Rumial, Ramaeel - Rumaal, Arakiba - Artaqifa, Kokabel - Kokabel, Tamiel - Tumaal, Daniel - Danial, Ezecheel - Izezeel, Barachial - Baraqel, Batarel - Batraial, Ananel - Hananel, Samsapeel - Simapesiel, Asael - Azazel, Iomjael - Ietrel). Dacă ar fi fost scrise ambele capitole de aceeași persoană, fără îndoială că aceasta nu ar denumit îngerii în moduri diferite. Capitolul 6 este cel original, 69 fiind adăugat mult mai târziu.

Si totuși, căpetenia acestor Veghetori era Samiaza (numit și Semihazah, Shemyazaz, Semiazâz, Semjâz, Samjâz, Shemyaza, Shemhazai, Amez[y]arak) sau Azazel? Pentru a afla acest lucru, nu trebuie decât să traducem ambele nume. Nici până în ziua de azi nu a apărut o traducere, deși răspunsul e mai simplu decât se crede. Rabinii preferă să considere că Azazel înseamnă „puternicul accidentat” (?!), fiind compus din „azaz” („accidentat”) și „el” („puternic”), ca o referire la terenul accidentat și stâncile din deșerturile ludee. Dar „azaz” mai înseamnă și „rebelune” sau „răzvrătit” iar „el”, ca substantiv comun, înseamnă „zeu”. Prin urmare, Azazel se traduce corect „zeul răzvrătit” sau „zeul rebel”, un epitet care îl descrie perfect pe cel care

s-a răzvrătit împotriva tatălui său. La fel stau lucrurile și în cazul lui Samiaza, mai exact Shemyaza. Acest nume este compus din particulele „*shem*” („renume”) și „*azaz*” („rebeliune” sau „răzvrătire”), traducerea cea mai corectă fiind „rebelul renumit”. Ținând cont că ambele nume înseamnă același lucru, nu este vorba despre două căpetenii diferite ale Veghetorilor, ci de două epitete ale aceleiași divinități, cel numit „zeul răzvrătit” și „rebelul renumit”. Iar cel mai renumit rebel, cel care s-a răzvrătit împotriva conducătorului său, este Lucifer al creștinilor, Kronos al grecilor, Mahasammata al tibetanilor, Loki al scandinavilor, Siva al indienilor, Susano-o al japonezilor, Dagon al fenicienilor sau Enki al sumerienilor. Un lucru important care leagă povestea din *Cartea*

lui Enoch de miturile altor popoare este faptul că, pe o tăbliță de prin 2.300 î.Hr., descoperită la Ebla, zeul Dagon este în fruntea unui panteon de două sute de zei, întocmai ca Azazel, care era conducătorul celor două sute de Veghetorii răzvrătiți.

în afară de Cartea lui Enoch, Veghetorii mai sunt întâlniți în Cartea Jubileelor, în Cartea Lamentațiilor și în Vechiul Testament Iar că a văzut regele un Veghetor, un sfânt, coborându-se din cer și zicând: Doborâți copacul și nimiciți-l, dar butucul și rădăcinile lui lăsați-le în pământ și în legături de fier și de aramă, în iarba pământului, și de rouă cerului să fie udat și cu animalele câmpului să fie pâraș până ce vor trece peste el șapte ani! (Daniel 4:20). Pe lângă aceste surse, mai apar Veghetorii și în alte locuri?

Cea mai veche civilizație din lume, cea sumeriană, a apărut în teritoriul numit Sumer. Sumerienii își numeau țara ki-en-gir care, conform lui Zecharia Sitchin, se traduce prin „Tărâmul Veghetorilor”. Egiptenii numeau această țară Sngir, hitiții - Sanhar, iar akkadienii, Sumeru. În *Biblie* apare sub numele Sinear (în ebraică Sin'ar). De la denumirea akkadiană provine numele muntelui sacru Meru din hinduism, buddhism și jainism, numit și Su Meru („Marele Meru”). Su Meru este considerat casa zeului Brahma și a îngerilor Deva. Ceea ce înseamnă că strămoșii noștri credeau că zeii, pe care îi numeau Veghetori, locuiau în Sumer. În mitologia sumeriană erau două categorii de zei: Anunnaki și Igigi. Se știe că Anunnaki erau zeii cei mari, nobilii („copiii cerului și ai Pământului” sau „copiii lui An și Ki”) iar Igigi un grup de zeițăți minore. În *Enuma Elis*, Igigi sunt numiți zei decăzuți, iar în *Mitul lui Atrahasis* acești Igigi au fost puși la muncă silnică de către Enlil. După o perioadă, Igigi s-au răzvrătit iar Enki a creat oamenii pentru a munci în locul zeilor. Deși nu se știu multe lucruri despre aceste zeițăți minore, identitatea lor poate fi aflată prin traducerea numelui lor. Cuvântul „*igigi*” e format din „*igi*” („ochi”) și „*gi*” („Pământul”). Prin urmare, Igigi se poate traduce prin „ochii Pământului”, adică observatorii, supraveghetorii, gardienii sau, mai exact, veghetorii Pământului. Zeii decăzuți ai sumerienilor, cei care s-au răzvrătit, Igigi, sunt nimeni alții decât Veghetorii evreilor.

Egiptenii antici își numeau zeii „*nter*”, adică „*neteru*” sau „*neter*” la masculin și „*netert*” la feminin, cuvinte ce au fost traduse în mod convențional de către egiptologi prin „zei” și „zeițe”. În realitate, „*neter*” înseamnă „gardian” iar „*netert*” „gardiană”, cu alte cuvinte, „veghetori”. Scopul acestor Gardieni era să conserve sau să restaureze echilibrul în natură. În capitolul 169 al *Cărții egiptene a morților*, acești Gardieni sunt numiți Spirite-Paznici care veghează peste omenire. La fel ca în Sumer, și în Egipt întâlnim divinități „ochi” sau Veghetori, care erau de obicei agresive și răzbuțoase. În capitolul 71 al *Cărții egiptene a morților*, Ochiul Divin taie capete, retează gâturi, zdrobește inimile sfășiate și masacrează damnații din Lacul de Foc, la porunca celor șapte Judecători ai Lumii de Dincolo. Într-un măt de dezvoltat în jurul festivalului anual al lui Sekhmet, Ra a trimis-o pe Hathor ca Ochi Divin să pedepsească oamenii care au conspirat împotriva lui. Aceasta, transformată în Sekhmet, însetată de sânge, era cât pe ce să distrugă întreaga omenire. A fost necesar un truc al zeilor pentru a o potoli înainte de a nimici toți oamenii. Pe lângă Hathor și Sekhmet, și zeita-șarpe Wadjet era considerată „ochi al lui Ra” și, mai târziu, „ochi al lui Horus”. Fără îndoială că acești „Ochi Divini” ai lui Ra și Horus simbolizează divinitățile care supravegheau Pământul în numele zeilor conducători, întocmai ca Igigi ai sumerienilor. Ochiul lui Ra nu poate fi decât cel care observă pentru Ra, un Veghetor. Iar cel mai important Veghetor al egiptenilor era Asar, numit de greci Osiris. Istoricii Plutarh și Diodor din Sicilia spun că numele grecesc al zeului înseamnă „cel cu mulți ochi”, (fiind format din „*os*”= „mulți” și „*iris*”= „ochi”). Cu alte cuvinte, conducătorul Veghetorilor. Totuși traducerea lui Plutarh și Diodor nu e una foarte exactă, Osiris însemnând de fapt „ochiul deschis” („*os*” =

„deschis”, „*iris*”= „ochi”). Hieroglifa numelui acestei divinități este compusă dintr-o zeitate înclinată lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi. Osiris a fost primul conducător al Pământului, cel mă mare al cerului (Nut) și al Pământului (Geb). A fost omorât de către fratele său mai mic, Seth, zeul furtunii, care i-a luat locul. Astfel, Osiris a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat. Pe Osiris l-am identificat deja cu Enki al sumerienilor, cel numit adeseori Marele Șarpe, el fiind pentru evrei conducătorul Veghetorilor, Azazel.

Asemenea divinităților-ochi de la sumerieni și egipteni, *Cărțile secrete ale lui Dzyan* vorbesc despre Lhasi, anticele „spirite” care au construit orașul Lhasa. La un moment dat, ele „au revenit, conducându-șiarele în jurul conducătorului lor, Ochiul Unic”. Acest „ochi unic”, conducătorul lor, nu poate fi decât conducătorul Veghetorilor, Enki / Osiris / Azazel. Merită menționată și asemănarea dintre numele orașului Lhasa și cel sumerian Larsa, construit de zeii Igigi înainte de 6000 î.Hr.

O dovadă suplimentară a identificării lui Enki cu Azazel îl reprezintă *Codexul Rohonczii*, o carte veche de o mie de ani, păstrată la Budapesta, care conține și versurile unui cântec de luptă, numit *Jurământul tinerilor blaki*. Acesta a fost tradus astfel:

„O viață, tăciunile Șarpelui, puternic veghetor,

înzălător, să nu primești a te uni

Cu prorocirile Șarpelui, anuale, pentru că lovit vei fi.

Cântecul cetății aud îndelung

Mergeți vioi, jurați pe căciulă, pe puternica căciulă!

Să juri cu maturitate și cu convingere!

Să fii tu și putere vie, trăiesc, în luptă să fii!

Alesul jurământ prețuiaște șoimul tău, mergi cu jurământ puternic!”

În acest cântec de luptă, Șarpele este numit „*puternic veghetor*”. Iar cel mai puternic Veghetor, căpetenia acestora, era Azazel. Ceea ce înseamnă că acest cântec de luptă confirmă identificarea lui Azazel cu Șarpele Enki. Chiar și epitetul „*înzălător*” din al doilea vers este unul dintre epitele diavolului din creștinism sau al lui Loki din mitologia nordică.

În *Hitat*, o culegere de texte ale cronicarilor copti, alcătuită de Muhammad Al Makrizi în secolul al XV-lea, se spune despre Hermes Trismegistos, numele dat de greci zeului egiptean Thoth, că „datele despre el sunt diferite. Se spune că ar fi fost unui dintre cei șapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele șapte case (planete) și că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid (Mercur), a fost și numit după el; căci Utarid înseamnă în limba caldeenilor Hermes. Conform altora, el ar fi cutreierat din diverse motive Egiptul și ar fi stăpânit tara ca rege; el a fost înțeleptul timpului său”. Hermes și Thoth știm deja că sunt două dintre numele lui Enki, zeul înțelepciunii și primul rege al Pământului, iar textul de mai sus confirmă faptul că era un Veghetor.

Într-un *Imn către Istar*, scris pe la 1600 î.Hr., zeița este numită „cea mai mare între Igi”. În prologul la *celebrul său cod de legi*, regele babilonian Hammurabi scria: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellii, stăpân al cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea, el l-a preamărit printre Igi”. De altfel, unul dintre epitele lui Marduk, cel preamărit printre Veghetori /

Igigi, era chiar „Veghetorul purificării”. Ca zeu al Soarelui, Marduk mai era numit Samas în Babilon. În *Cartea lui Enoh* îl întâlnim printre căpeteniile Veghetorilor sub numele Samsiel („zeul soarelui”), cel care l-a învățat pe oameni „*semelele soarelui*”. Se observă așadar că Enki și familia sa erau conducătorii Veghetorilor.

Mărturiile prezentate mai sus îl indică pe Enki ca fiind cel care, alături de Veghetorii / Igigi săi, s-a împerecheat cu pământencele, dând naștere unor noi ființe. Biblia spune că „*fiii lui Dumnezeu, văzând că ficele oamenilor unt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit*”. Acest pasaj nu ar trebui să ne ducă cu gândul la nunti între zei și pământence, miturile antice susținând că de cele mai multe ori era vorba despre violuri, victimele fiind păcălite sau răpite și fortate. Grecii au păstrat cele mai multe astfel de răpiri divine urmate de violuri, aproape toate divinitățile lor împerechindu-se cu muritorii. Exact ca în relatarea biblică, zeii grecilor își alegeau victimele după frumusețea fizică. Principalul violator în mitologia greacă era Zeus. Pe Europa, el a răpit-o sub forma unui taur alb, ducând-o în Creta. Pe nimfa Io a violat-o la adăpostul unui nor. Pe Antiope a luat-o cu forța, având înfașșurarea unui satir. Pe prințesa Elara, Zeus a dus-o în interiorul Pământului. Pe prințesa Danae din Argos a violat-o sub forma unei ploii aurii, pe Dia cu înfașșurarea unui armăsar iar pe Eurymedousa transformat într-o furnică. Pentru a se apropia de nimfa Callisto, Zeus a luat înfașșurarea zeiței Artemis. Pentru a se culca cu Alcmene din Theba, el s-a preschimbato în soțul acesteia, Amphitryon. Cu regina Leda din Sparta, Zeus s-a împerecheat având forma unei lebede. Pe Semele, cu care avea o relație constantă, o vizita sub forma unui vultur. Alte victime ale lui Zeus au fost Protogeneia, Niobe și Pandora a I-l-a.

Dacă grecii i-au atribuit aceste violuri conducătorii 702
701 panteonului lor, nu puteau să nu procedeze la fel și cu moștenitorul acestuia, Aglaurus, Demonice, Pelope și prințesa Aerope din Arcadia fiind doar câteva

dintre victimele lui Ares. Pentru romani, el a violat-o și pe preoteasa Rhea Silvia într-o pădure, cea care i-a născut pe fondatorii Romei, gemenii Romulus și Remus. Însă alte popoare considerau că Zeus / Enlil și Ares / Ninurta nu s-au îndeletnicit cu astfel de activități, ele fiindu-le atribuite doar pentru a se sublinia superioritatea copiilor născuți din aceste împerecheri în fața celorlalți semizei. Pentru restul popoarelor, Enki și familia sa practicau răpirile urmate de violuri, lucru care reiese și din mitologia grecilor.

Indiferent dacă era numit Poseidon, Hermes sau Dionysos, Enki era pe primul loc în topul agresiunilor sexuale. Proteu, unul dintre zeii mărilor la greci, i s-a arătat mamei lui Apollonios din Tyana, spunând că vrea să se întrupeze în ea, ea născând după ce a visat niște lebede care îi cântau, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Poseidon a sedus-o pe Alope având forma unei păsări, pe Theophane a răpit-o și a dus-o pe insula Crinissa, unde a violat-o transformat în berbec, iar pe Tyro a sedus-o luând înfățișarea zeului Enipeus, de care fata era îndrăgostită. Alte victime ale sale au fost prințelese Eurynome din Megara și Aethra, Astypalaea, Lysianassa, Mytilene, Eurycyda, Syme, Canace, Iphimedeia, Celaeno, Hermippe, Libya și Amymone. Ca Hermes, le-a violat pe Aglaulus, Chione, Theobule, Polymele și prințelese Acacallis din Creta și Chthonophyle. Despre Alexandru Macedon se spunea că ar fi fost fiul lui Dionysos sau al lui Zeus, care se împreună cu Olimpiada, soția lui Filip al Macedoniei, sub formă de șarpe sau dragon. Tot Dionysos este cel care a răpit-o de pe insula Naxos pe Ariadne, iubita semizeului Tezeu și fiica regelui Minos din Creta, pentru a o lua de soție. Pe Erigone a lăsat-o însărcinată luând forma unui bob de strugure, pe care fata l-a înghițit, iar pe Physcoa a violat-o în stilul clasic, fără a fi nevoie de trucuri. Acest zeu al beției și extazului era binecunoscut pentru dese orgii pe care le organiza, din entuziasmul său nelipsind satirii (reprezenți adeseori cu penisurile erecte), nimfele (zeități minore ale naturii, celebre pentru libertatea lor sexuală) și maenadele (numite bacchante de către romani), care aveau puterea de a induce oamenilor un comportament sexual necontrolat.

Nici fiul său, Apollo / Marduk nu a pierdut timpul, el răpind-o pe Cyrene din Lapiths și ducând-o în nordul Africii. Pe Driope din Oeta a violat-o având aspectul unui șarpe, printre victimele sale numărându-se și Celaeno, Psamathe, Thero, Rhoeo, Chione și prințesa Acacallis din Creta. Romanii considerau că mama lui Octavian Augustus s-a îmbătat și a adormit în templul lui Apollo, unde un dragon s-a apropiat de ea, peste zece luni născându-se primul împărat roman. Atenienii credeau că Perictiona l-a născut pe Platon în urma relațiilor ei cu zeul Apollo, care a fost considerat și tatăl lui Scipio Africanul. Iar toate acestea reprezintă doar o mică parte dintre violurile divine, consemnate de greci.

Egipt, faraonii se considerau fii ai zeilor, adeseori tatăl divin fiind Osiris, prin identificarea lor cu Horus. Însă în câteva cazuri era vorba despre alte zeiități. Trei dintre faraonii Dinastiei a V-a pretindeau că sunt fiii lui Ra. Askenaton se considera fiul lui Aton iar Tutankhamon era numit „*fiul cel mare al lui Aton din Ra*” pe un obiect descoperit în mormântul său. Hatshepsut susținea că tatăl său, zeul Amon, i-a încredințat funcția de monarh. Pe perețele unui templu din Luxor este înfățișată nașterea miraculoasă a faraonului Amenhotep al III-lea, mama sa rămânând însărcinată după ce a fost pătrunsă de zeița Nephtys. Imhotep, arhitectul piramidei lui Djoser din Dinastia a III-a, era considerat fiul zeului Ptah și al muritoarei Khreduankh. Un alt zeu dedat la plăceri trupesti cu pământencele era Min, pe care *Textele Sarcofagelor* îl numesc „*vânătorul de femei*”. Descendența din divinități se întâlnește și în numele multor membri ai familiilor regale, cum ar fi Sityah („fiica lui Yah”), Sitamon („fiica lui Amon”), Thutmose („moștenitorul lui Thoth”), Ahmose („moștenitorul lui Yah”) sau Ramses („moștenitorul lui Ra”).

Folclorul chinezesc abundă de semizei, copii ai zeilor și ai pământenilor. Întocmai ca în tradițiile greco-romane, semizeii chinezi sunt foarte buni luptători, pleacă adeseori în misiuni imposibile pentru muritorii de rând, în care de cele mai multe ori sunt nevoiți să ucidă monștri. Si împărații chinezi se autoproclamau fiii lui Shangdi sau Tian, zeul cerului, întocmai ca în Egipt. Despre Huangdi, împăratul Galben al Chinei, se spunea că s-a născut după ce mama sa s-a împerecheat cu un dragon. Atunci când monstrul Ki-Lin s-a apropiat de mama lui Confucius, ea ar fi scos din gură o piatră prețioasă, din care a fost zămislit filosoful. În Japonia, tengu sunt zeiități minore, descendente ale zeului răzvrătit Susano-o, capabile de a zbura, ce practică adeseori răpiri „divine” și împerecheri cu oamenii. În tradiția islamică întâlnim djinni, ființe care se pot materializa și dematerializa după dorință, ce au capacitatea de a-și schimba forma sau mărimea și care răpesc adesea oameni pe care îi ridică în văzduh, transportându-i pe distante mari. Acești djinni pot avea copii cu femei pământene. La perși, zeul Ormuzd a trimis un arhanghel care a adus Duhul Sfânt într-o tulpină de plantă, pe care i-a dat-o unei femei spre păstrare. Corpul ei s-a împreunat cu Duhul, astfel născându-se

profetul Zarathustra. În India, mama lui Buddha a rămas însărcinată după ce un zeu a intrat în mama sa sub forma unei raze de lumină. În creștinism, Iisus a avut parte la rândul său de o naștere miraculoasă, mama sa rămânând însărcinată după ce a pătruns în ea Sfântul Duh.

Dacă inițial oamenii puneau pe seama zeilor răpirile soldate cu violuri, în Evul Mediu s-au mai schimbat lucrurile. O Europă creștină nu credea decât într-un singur Dumnezeu, zeii din vechime fiind considerați demoni. ^^^^^Hîmperecherile nefirești au continuat și în această perioadă, oamenii vremurilor punându-le pe seama incubilor (masculi) și sucubilor (femele), ființe considerate de teologii medievali drept demoni proveniți din îngeri decăzuți, care adesea se împerecheau cu pământenii. Tertullian, primul scriitor creștin de limbă latină, considera prin anul 200 că incubii sunt îngeri dedați temporar la plăcerile trupesti cu pământene. Sfântul Augustin posedă mărturie demne de încredere, potrivit căreia „*silenii sau faunii, numiți de obicei incubi, le-au chinuit adesea pe femei, cerând și obținând favoruri sexuale de la ele*”. Istoricul roman Suetonius afirma că împăratul Augustus a fost rezultatul unei relații între mama lui și un incub. La fel s-a spus despre Platon, Alexandru cel Mare, Cezar și Merlin. Scrierile sfârșitului de Ev Mediu sunt bogate în relații privind atacurile sexuale ale acestor ființe. Într-un calendar francez din secolul al XV-lea, demonii sunt înfățișați penetrând cu ace pântecul victimelor. Din scrierile teologului medieval Sinistrari reiese că, în vremea sa, clericii erau tot atât de derutați de mulțimea de rapoarte privind incubii și sucubii, precum sunt cercetătorii fenomenului OZN de astăzi. El era intrigat și că acești demoni nu se supun exorciștilor și nu se tem de obiecte sfinte, concluzionând

ca incubii și sucubii nu intră în aceeași categorie cu diavolii de care sunt posedati unii

ieni. Martin Luther

era ferm convins că demonii realizează experimente sexuale pe oameni, iar Sfântul Toma D'Aquino scria în *Suma Theologica* din 1273: „dacă se nasc copii din împreunarea cu demonii, aceasta nu este din sămânța lor sau din trupurile pe care și le-au asumat, ci din sămânța luată de la anumiți bărbați în acest scop, întrucât același demon care acționează ca sucub pentru un bărbat devine incub pentru o femeie”. R. Villeneuve scria despre acest subiect: „Nefiind în stare să o producă, demonii făceau în așa fel încât să preleveze în calitate de sucubi sperma bărbaților, pentru a o transmite femeilor de care voiau să se bucure”. Deși mai mulți autori medievali și-au exprimat păreri similare, Ulrich Molitor, doctor în legi de la curtea lui Constantiu, și-a manifestat în 1489 îndoielele astfel: „Nu mi se pare posibil ca Diavolul, acționând ca demon feminin cu un bărbat, să poată culege sămânță și să o poată transmite după aceea, ca demon masculin, unei femei, și de aici să se nască o descendentă”. Să nu uităm de sabaturile vrăjitoarelor, care se încheiau cu orgii sexuale, la care se spune că participau demoni și, adeseori, chiar Diavolul în persoană. Despre acesta, „vrăjitoarea” Marie Zoraya, arestată la vârsta de optsprezece ani, mărturisea: „Diavolul la sabat stă pe un scaun negru și e atât de înspăimântător și îngrozitor încât e imposibil să-l descrii. Are o coroană de coarne negre, dintre care trei sunt foarte mari precum cele ale unui tap urât mirositor, iar celelalte sunt mai mici. Mai are încă două la gât și altul în frunte, cu care face lumină și îi luminează pe toți cei care se află la sabat, și luminează mai tare decât Luna și puțin mai slab decât Soarele, astfel încât să fie destrul ca să se vadă și să se cunoască tot ce se face la sabat. Părul lui e zbârlit, fata palidă și schimonosită. Are ochii rotunzi, mari și foarte deschiși, aprinși și hidosi, barba de capră, forma gâtului și restul corpului fiind prost făcute. Corpul are formă de om și de tap, mâinile și picioarele ca ale unei creaturi umane, numai că degetele sunt toate egale și ascuțite, și are unghii lungi, iar mâinile sunt curbate ca la păsările de pradă, iar picioarele ca la gâscă, coada fiind lungă precum cea a unui măgar, cu care își acoperă părțile rușinoase. La sabat apare sub un baldachin, uneori purtând straie foarte sărace, dar înfățișând o sută de mii de forme ciudate...”. Atunci când Diavolul se unea cu o vrăjitoare la un sabat, un voal gros, o perdea de ceață sau un nor provocau obscuritatea dorită. Incubul care o chinuia pe Sfânta Tereza de Avila era capabil să condenseze aburi, fluide sau o materie eterată oarecare, pentru a realiza „operațiunile cele mai animalice”. Inchizitorul Pierre de Lancerie din Bordeaux declara că „femeile și fetele cu care Satan vrea să se acupleze sunt acoperite de un nor”, detaliu care amintește de modul în care, în mitologia greacă, Zeus a violat-o pe Io la adăpostul unui nor. Vrăjitorul Georges Groeber afirma în 1619 că Satana se apropie de oameni sub forma unui om îmbrăcat în negru sau a unui animal, mitologia greco-romană, egipteană și chineză menționând adeseori aspectul animalic al zeilor atunci când își violau victimele. Ținând cont de toate aceste asemănări, putem presupune că demonii din Evul Mediu, incubii și sucubii, sunt zeii din Antichitate, Veghetorii lui Enki.

Pe lângă demoni și zei, mai există și alte ființe care răpeau și violau oameni. În teza sa de doctorat la Universitatea statului Indiana, folcloristul Thomas Ed. Bullard scria că, în multe tradiții, zănela răpesc oameni și îi duc în regate subpământene, în care timpul se scurge altfel față de Pământ. Astrofizicianul Jacques Văile citează un număr mare de scrieri despre nesățioasele dorințe erotice ale zănelor și spiridusilor față de oameni, despre credința că zănela sau alte făpturi fantastice pândesc copii mici, pentru a-i răpi. Acest detaliu abundă și în folclorul indienilor din America de Nord. Amerindienii au și legende în care oamenii stelari s-au împerecheat cu pământence. O legendă spune că o indiancă se uita la o stea și ar fi vrut să ajungă acolo. A fost trasă în sus și s-a trezit în fata celui asociat cu steaua, apoi a devenit mireasa lui. Conform mitologiei amerindiene, aceste femei dădeau naștere copiilor stelari, ce erau crescuți de mamele lor până la șase ani, apoi mergeau să locuiască cu tatii lor stelari.

Veghetorii pot fi întâlniți și în ocultismul secolelor XIX-XX. În 1875, Helena Petrovna Blavatsky a înființat Societatea Teosofică, a cărei doctrină se baza pe învățăturile primite de la un grup de „maestri evoluți”

spiritual, pe care îi numea „stăpânii flăcărilor”¹, care locuiesc în lumea subterană Agartha, de unde veghează lumea în secret. Liderul lor, Sanat Kumara, pe care creștinismul l-a numit Lucifer, a venit dintr-un plan eteric al planetei Venus în urmă cu 18,5 milioane de ani. El primește energie din planuri superioare în zodia berbecului, pe care o împărtășește celorlalți în zodia taurului. La nivel cosmic, acesta este numit Subrahmanya, Sanatana, Sanaka sau Sanandana. Printre titlurile lui se numără „stăpânul lumii”, „singurul inițiator”¹, „cel vechi de ani”. Alexandre Saint-Yves d'Alveydre, fondatorul Sinarhiei, susținea că în 1885 a fost contactat de ființe evoluat spiritual din Agartha, unul dintre acești „maestri” fiind prințul Hardjij Scharipf. În 1918, ocultistul René Adolphe Schwaller de Lubicz, un adept al Teosofiei și Sinarhiei, a fondat alături de soția sa, Isha, grupul Les Veilleurs („Veghetorii”), dar și un ziar numit inițial *L'Affranchi* („Emancipatul”), apoi *Le Veilleur* („Veghetorul”). Societatea Thule, un grup format din ocultști germani, ce se baza pe învățăturile Societății Teosofice, organiza în mod regulat ședințe în care participanții comunicau cu „o ierarhie a Supraoamenilor”¹ ce locuiau în Agartha, despre care unii spuneau că sunt demoni ce apar ca spirite călăuzitoare. De la aceste ființe au preluat ideea creării unei rase superioare de oameni, idee pe care i-au implantat-o și lui Hitler. Satanistul Aleister Crowley,

liderul lojei masonice Ordo Templi Orientis, comunica în mod constant cu entități superioare energetice, emisie ai zeului egiptean Horus.

Nu este greu de intuit cine sunt aceste entități ai ocultiştilor. Primul nume al lui Sanat Kumara este anagramarea lui Satan, iar al doilea provine din numele hitit Kumarbi, ambele fiind nume ale sumerianului Enki. Zodia berbecului, de unde acesta primeşte energie în viziunea teosofistilor, este unul dintre simbolurile lui Enki. Chiar şi epitetul „stăpânul lumii” este echivalent cu numele Enki, care în sumeriană înseamnă „stăpânul Pământului”. Planeta Venus, sau Luceafărul, alături de lumea subterană, indică legătura cu Lucifer al creştinilor, acelaşi Enki. De altfel, teosofista Helena Blavatsky l-a identificat în mod corect pe Sanat Kumara cu Lucifer. Iar Horus al lui Crowley era numele egiptean al lui Marduk, fiul lui Enki în Mesopotamia. Prin urmare, aceşti „maestri evoluţi” sunt vechii Veghetori, astfel explicându-se şi numele atribuit de Schwaller de Lubicz grupului şi ziarului pe care le-a fondat.

împerecherile Veghetorilor cu oamenii se referă într-adevăr la relaţii sexuale, ori este vorba despre inseminări artificiale, realizate în laborator? Zeii din vechime, demonii, djinii, zănele sau „maestri evoluţi” par să descrie perfect extraterestrii din ziua de astăzi, care răpesc oameni pe care îi supun la diverse experimente genetice, în special de natură sexuală. Adeseori, extraterestrii le mărturisesc pământenilor cu care intră în contact că veghează asupra evoluţiei omenirii de multe milenii. Cine sunt aceşti extraterestri?

în 1954, Dorothy Martin, ce şi-a ales pseudonimul Marion Keech, a început să primească mesaje prin scriere automată de la extraterestri pe care ea îi numea „Veghetorii”, conduşi de un anume Sananda. Pe 25 ianuarie 1981, grupul Lab Nine, condus de Andrija Puharich, a intrat în contact cu o entitate ce se autointitula Ra, care susţinea că vorbeşte în numele Consiliului lui Saturn, ce este format din nouă entități, sprijinite de douăzeci şi patru de Veghetori, care îşi oferă serviciile atunci când este nevoie. Cei Nouă i-au mărturisit lui Puharich că ei sunt reîncarnarea zeului egiptean Horus. Horus, aşa cum am văzut, este fiul lui Enki, Marduk. Veghetorii care îl sprijină pe Horus par a fi acele entități cu care Aleister Crowley intrase în contact. Crowley chiar a

realizat în 1918 un desen al unui emisar al lui Horus, numit Lam, ce are un cap foarte mare, întocmai ca extraterestrii cenuşii de astăzi. Sananda, numele liderului Veghetorilor cu care comunica Dorothy Martin, este aproape identic cu Sanandana, unul dintre epitele lui Sanat Kumara al teosofistilor. Cyril Henry Hoskins, care se consideră reîncarnarea lui Lobsang Rampa, un lama tibetan, afirma în cartea *As It Was* din 1976 că într-o realitate paralelă există nişte fiinţe care veghează asupra evoluţiei omenirii, ce poartă numele Grădinarii Pământului. Dacă Veghetorii sunt aceşti „grădinarii”, nu este de mirare că şi-au ales acest nume, ţinând cont că, înainte de exil, ei s-au ocupat cu studierea animalelor pământene în grădina Edenului de pe planeta de baştină.

Sociologul și profesorul american Courtney Brown susține că a intrat în contact cu civilizații extraterestre prin clarviziune, astfel aflând că „cenusiții” sunt principala rasă căreia i s-a încredințat misiunea de a ne supraveghea. Din miile de declarații ale celor ce au avut part de întâlniri de gradul III, observăm că acești „cenusiți” sunt cei care realizează răpiri și diverse experimente pe oameni. În cartea *The Interrupted Journey* din 1966, John Fuller a descris cazul soților Barney și Betty Hill, care pe 19 septembrie 1961 au fost răpiți de un OZN pe drumul dintre Canada și Portsmouth (New Hampshire). Sub hipnoză și-au amintit că au fost supuși unor examinări medicale, lui recoltându-i-se spermă cu un aparat bizar, iar ei explicându-i-se telepatic că i s-a făcut un test de sarcină. În decembrie 1977, Debra Tomey a fost răpită de doi „cenusiți”, peste puțin timp constatând că este însărcinată. Anul următor, în martie, i-a dispărut sarcina. În 1983 și-a amintit spontan că a fost dusă pe o navă unde i s-a prezentat fiica ei hibridă, care era palidă, avea buzele trandafirii, avea ochii mari și albaștri, capul îi era ceva mai mare decât normal, în special în zonele frontală și occipitală. În mai 1986 și-a amintit sub hipnoză că și-a reîntâlnit fetita, lângă care se afla un nou-născut. I s-a spus că acești copii ai ei sunt doar doi din nouă. În timp ce era însărcinată cu Tommy, Debra primea sistematic telefoane misterioase, care începeau fraze de neînțeles, adresate aparent viitorului copil. Băiatul a început să vorbească foarte târziu, în primii ani folosind fraze de genul celor auzite la telefon. Pe lângă aceste două cazuri mai există mii de persoane care susțin că au fost răpite de OZN-uri, unde au fost examinate medical de către niște creaturi mici și cenușii. Despre aceste răpiri, Dan D. Farcaș afirma în cartea *Răpiți de extraterestri: „unii analiști ai fenomenului răpirlor estimează că în 50% dintre acestea ar exista o componentă vizând reproducerea, iar în*

5% ^mcontacte sexuale cu entități nepământene”. Multe astfel de victime afirmă că extraterestrii colectează material genetic uman. Cu ajutorul unor ace lungi, recoltează ovule de la femei și spermă de la bărbați cu ajutorul unor instrumente cu vacuum, pentru a le folosi apoi în procese de fecundare artificială. Produsul de concepție i se modifică informația genetică, după care urmează implantarea sa în uterul unei femei pământene. După trei sau patru luni, embrionul este extras din mama purtătoare și mutat într-un uter artificial, în care se va dezvoltă până la „naștere”. Betty Andreasson-Luca a fost în 1973 martoră la extragerea a doi feteși imaturi dintr-o mamă purtătoare pământeană. Întrebând de ce se fac astfel de experimente oribile, cenusiții i-au răspuns: „*deoarece, pe măsură ce trece timpul, omenirea va deveni sterilă... Rasa umană va deveni sterilă din cauza poluării și a bacteriilor care trăiesc pe Pământ*”. Ea și-a amintit această conversație sub hipnoză, pe 8 decembrie 1987. În martie 1994, omuleții cenusiți i-au spus doctorului Courtney Brown că efectuează pe oameni mutații genetice pentru dezvoltarea legăturii mai armonioase între corp și suflet, dar și pentru diminuarea tendințelor specifice oamenilor. Cu alte ocazii, i-au mărturisit doctorului Brown că principala lor problemă este sterilitatea, acesta fiind motivul pentru care răpesc oameni, folosindu-ne femeile ca „mame purtătoare”, amestecând și anumite gene pământene cu ale lor. Altor contactați li s-a declarat că scopul acestor experimente genetice este crearea unor supraoameni. În *Răpiți de extraterestri*, Dan D. Farcaș, afirma că „*unora dintre cei răpiți li s-a spus că vizitatorii recurg la experimente genetice, vrând să creeze o nouă specie de oameni, fie «deoarece, pe măsură ce trece timpul, omenirea va deveni sterilă... din cauza poluării», fie fiindcă s-ar dori crearea unor supraoameni*”. Despre acești hibrizi, profesorul Jacobs crede că sunt creați tot mai aproape fizic de oameni și intelectual de extraterestri.

Datorită informațiilor diferite primite de contactați sau răpiți, putem concluziona că aceste ființe nu vor să se afle adevăratul scop al experimentelor realizate pe oameni. Însă noi știm că Enki a creat oamenii ca soldați pentru un viitor război, în care să-și ia revanșa în fața fratelui său. Alături de Veghetorii săi, a combinat ADN uman cu al unor animale, apoi cu ADN extraterestru și chiar al unor specii diferite de animale. Prin numeroase modificări genetice, el a încercat să transforme aceste creaturi în adevărați soldați. Însă, ținând cont că aceste experimente continuă și în ziua de astăzi, putem presupune că Veghetorii nu au ajuns încă la rezultatul dorit.

Nu doar „*fiii lui Dumnezeu*” s-au împreunat cu „*fiicele oamenilor*”, așa cum susțin *Biblia* și *Cartea lui Enoh*, ci și zeitele cu muritorii. Pentru greci, Aphrodita i-a sedus pe prințul Anchises din Dardania și pe argonaul Butes, Harmonia pe regele Cadmus, iar Thetis pe regele mirmidonilor, Peleus. Sargon, viitorul rege al

Akkadului, de Istar. În *Odyseeia* lui Homer, eroul epopeei a fost timp de șapte ani amantul nimfei Calysto pe insula Ogygia și un an al zeiței-vrăjitoare Circe. În tradiția ebraică, Lailah este un înger femelă, ce se ocupă de concepție și nașteri. *Talmudul* susține că Lailah ia o picătură de spermă pe care o duce în fata lui Yahweh, care îi hotărăște soarta. Sargon I, care dintr-un simplu grădinar a devenit conducătorul imperiului akkadian, susținea că ascensiunea sa s-a datorat zeiței Istar, al cărei amant devenise. Relația lor a început după ce ea a adormit în grădina pe care o îngrijea Sargon. „Am văzut-o de la marginea grădinii; am sărutat-o, cu ea m-am împreunat”, se lăuda regele-grădinar. Ca toate zeițele iubirii, Istar / Inanna a avut mulți amanți, atât de origine divină, cât și pământească, lată cum încerca ea să îl seducă pe eroul *Epopeii lui Ghilgames*:

„Vino, Ghilgames, spuse ea, să fii iubitul meu,

Dă-mi, da, dăruie-mi rodul trupului tău!

Vreau să-mi fii sot; iar eu voi fi femeia ta!

Voi pune să ti se pregătească un car din lapislazuri și din aur:

Rotile îi vor fi din aur, osiile din electrum,

Îl voi înhăma cu diavoli ca niște vijelii, în loc de câțari.

În casa noastră vei intra printre miresme de cedru,

În casa noastră, când vei pătrunde,

Preoții și demnitarii îți vor săruta picioarele.

Dinaintea ta vor îngenunchea regii, demnitarii și principii,

Aducându-ti bir comorile munților lor și văilor.”

■ În timpul călătoriei sale spre casă, Odysseus a întâlnit sirenele, niște ființe foarte frumoase, care seduceau marinarii, atrăgându-i către stânci. Pe lângă sirene, celebre pentru libertatea lor sexuală în Grecia mai erau nimfele (de la care provine cuvântul „ninfomanie”) și maenadele (bacchantele romanilor). În India, Apsara erau nimfe seducătoare, splendide însoțitoare ale zeilor, *Satapatha Brahmana* relatând că o frumoasă Apsara a coborât pe Pământ, s-a căsătorit cu pământeanul Pururavas, i-a născut un fiu apoi s-a întors în Cer. În Roma Antică și Europa medievală, alături de masculii incubi existau și femelele

sucubi, acei demoni seducători ai
oamenilor. Zânel<

din folclorul românesc, aveau același rol de

seducătoare ale bărbaților. Si în prezent mulți dintre răpiți susțin că au făcut sex cu femei extraterestre, de
obicei foarte atrăgătoare. Unul dintre aceștia este Antonio Villas Boas,

;prezente în multe culturi, precum
și ieieie

care a fost răpit pe 15 octombrie 1957, din apropierea orașului brazilian Sao Francisco de Sales. Dus într-un obiect roșu, în formă de ou, el a făcut sex cu o femeie înaltă de 1,35 metri, dar bine proporționată. În zilele următoare, Antonio a vomat tot timpul, nu a putut dormi câteva nopți ori a avut coșmaruri, iar timp de o lună a acuzat iritații ale ochilor și lăcrimare, dureri de cap, somnolentă și apariția unor pete pe corp. Libanezul Peter Khoury afirma că pe 23 iulie 1992, în Australia, s-a trezit pe la ora 7:30 cu două femei goale în patul său. Una era blondă, foarte înaltă, cu părul vâvoi, aproape alb, fata prelungă, bărbia ascuțită, pomeții ridicați și ochii extrem de mari. Cealaltă avea o înălțime obișnuită, părul negru și trăsături asiatice. Blonda l-a apucat de ceafă

și l-a tras spre sânul său stâng. El a muscat-o și i-a rămas ceva în gât care, timp de trei zile, l-a iritat și i-a cauzat senzația de tuse. În jurul penisului a găsit înfășurate două fire de păr subțire, aproape alb, unul de zece-cincisprezece centimetri, celălalt de șase-opt centimetri. În 1998, firele au fost analizate într-un laborator profesionist. ADN-ul avea cinci mutații în plus față de normalul la Homo Sapiens Cro Magnon, mutații care pot fi întâlnite rareori, doar la populații mongoloide și niciodată toate la un loc.

Aceste plăceri cauzate de femeile extraterestre jubiților lor pământeni se pare că au existat dintotdeauna. În Epopeea lui Ghigames, regele cetății Uruk i-a respins avansurile zeiței Istar, enumerându-i toți foștii ei iubiți, care au avut doar de suferit în urma relațiilor cu ei. „Iubiții tăi socotit-au că tu ești ca un jăratec ce se stinge la frig; o doamnă usă ce nu oprește nici răbufnirea vântului, nici furtuna; o cetate ce strivește pe apărătorii ei;

smoală care înnegrește pe cel ce o cară; un burduf ce se varsă peste cel ce îl duce; o piatră căzând de pe parapet; o mașină de asalt așezată în țara vrăjmașului. Pe care dintre ibovnicii tăi i-ai iubit tu pentru totdeauna? Lasă-mă să-ti istorisesc povestea ibovnicilor tăi. A fost mai întâi Tammuz, iubitul tineretelor, al cărui jeluire ai statornicit-o an de an. Îndrăgit-ai pasărea pestriță, pe care ai lovit-o și i-ai frânt aripa. Acum el zace în desis și strigă: «Kappi, Kappi, aripa mea, aripa mea!» Iubit-ai apoi leul cumplit de puternic - de șapte ori ai săpat șapte gropi adânci pentru el. Iubit-ai armăsarul neîntrecut în bătălie, dar i-ai dăruit lui biciul, pîntenii și chinga, i-ai hărăzit să alerge în galop șapte leghe și să-și murdărească apa înainte s-o bea, iar pe mama lui SHili ai lăsat-o pradă plânsetelor. Iubit-ai pe păcurarul turmelor de oi, zi de zi el făcea plăcinte, a-njunghiat și jezi de dorul tău. L-ai păcălit și l-ai prefăcut în lup; acum argații turmelor sale îl hăituesc și propriii lui câini îl muscă din trup. Nu l-ai iubit tu pe Isullanu, paznicul grădinii de curmal a tatălui tău? (...) El a fost prefăcut într-o cârtiță oarbă, făptură subpământeană a cărei dorință nu-și află nicidecum putinta de a fi satisfăcută. Dacă tu și eu trebuie să ne iubim, nu voi fi eu oare răsplătit în același fel ca și toți ceilalți pe care i-ai iubit odinioară?" Împerecherile zeilor cu pământenii nu se rezumau întotdeauna la violuri răzlețe, ci uneori se transformau în relații de durată. John Mack constata în *Passport to the Cosmos* din 1999 că mai multe persoane răpite au ajuns să aibă legături permanente cu extraterestrii, un soi de căsnicii secrete. În povestea *Sudhana Avadana*, vânătorul Philoka a capturat-o pe fata celestă Kinnari Manohara, cu care s-a căsătorit. După câțiva ani, ea s-a întors la poporul ei, printre „spirite”. Într-o poveste populară tibetană, un băiat cu capul deformat s-a căsătorit cu fiica Regelui Zănelor, care locuia în cer. Ea a locuit cu soțul său timp de nouă ani, apoi s-a întors în cer. Salvând un grifon sacru din ghearele unui dragon, el a fost dus în ceruri, unde și-a găsit soția. Zeii au fost mișcați de iubirea lor și i-au permis fetei să se întoarcă pe Pământ, unde să trăiască fericită alături de soțul ei. Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro s-a însurat cu fiica împăratului Dragonilor și au locuit împreună în castelul de pe fundul mării. După o vreme i s-a făcut dor de părinți și a plecat în satul natal, unde a aflat că a fost dispărut pentru vreo patru sute de ani. De asemenea, în cronică medievală *De Nugis Curialium* a lui Walter de Mapes, patriotul saxon Edric Sălbaticul s-a căsătorit în 1.070 cu o frumoasă tânără venită din cer, prezentând-o chiar și la curtea lui Wilhelm Cuceritorul. Fiul lor, Alnodus, a devenit renumit pentru înțelepciunea și pietatea sa. Soția spațială s-a întors în cer la un moment dat, lăsându-l pe Edric cu inima sfâșiată.

Despre Veghetori a scris și marele poet național al românilor, Mihai Eminescu, ce-i drept, ascunzând povestea lor. În 1883, la vârsta de 33 de ani, el a compus poezia *Lucaefărul*, în care este vorba despre cea mai strălucitoare stea, lucaefărul (pe numele său, Hyperion), care a coborât pe Pământ pentru a se împreuna cu „o *prea frumoasă fată*” de vită nobilă {„*din rude mari, împărătești*”), numită Cătălina. Observând-o din cer, el i-a apărut în fiecare noapte în vise, pentru a o seduce: „*El tremura-n oglindă / Căci o urma adânc în vis / De suflul*

să se prindă”. Fata nu a putut rezista farmecelor iffHI^E^B^HLucaefărului, astfel că în scurt timp l-a chemat la ea: „*Cobori în jos, lucaefăr blând, / Alunecând pe-o rază, / Pătrunde-n casă și în gând / Si viata-mi luminează*”. Când a coborât din cer, Hyperion întâi s-a scufundat în mare: „*Si din adânc necunoscut / Un mândru tânăr crește*”. Aspectul său fizic era identic cu cel al zeilor din vechime, calitățile sale făcându-l irezistibil în ochii oricărei pământece: „*Părea un tânăr voievod / Cu păr de aur moale, / Un vânat giulgi se-ncheie nod / Pe umerele goale. / Iar umbra fetei străvezii / E albă ca de ceară / Un mort frumos cu ochii vii / Ce scânteie-n afară*”. Văzându-l, Cătălina s-a topit: „*O, ești frumos cum numa-n vis / Un înger se arată*”. Lucaefărul, care „*tine-n mână un toiag / Incunat cu trestii*”, în primul rând și-a explicat descendența, susținând că „*Iar cerul este tatăl meu / Iar muma mea e marea*”, deoarece „*Am coborât cu-al meu senin / Si m-am născut din ape*”. Pentru a o convinge să-i accepte iubirea, Hyperion, pe care ea îl numea „*al valurilor Domn*” și „*dulce-al nopții mele Domn*”, i-a promis fetei ceea ce niciun muritor n-ar fi putut să-i ofere: „*Colo-n palate de mărgean / Te-oi duce veacuri multe, / Si toată lumea-n ocean / De tine o s-asculte*”. Fata i-a refuzat avansurile, iar el s-a întors, trist, în cer. După trei zile, Cătălinei i s-a făcut dor de el și l-a rechemat. El a coborât din nou pe Pământ, de această dată cu un aspect fizic modificat: „*în aer rumene vâpâi / Se-ntind pe*

lumea-ntreagă, / Si din a chaosului văi / Un mândru chip ^JL^~~~~mse-ncheagă; / Pe negre vitele-i de păr / Coroana-i arde pare, / Venea plutind în adevăr, / Scăldat în foc de soare. / Din negrul giulgi se desfășor / Marmoreele brațe, / El vine trist și gânditor / Si palid e la față; / Dar ochii mari și minunați / Lucesc adânc himeric, / Ca două patimi fără sat / Si pline de-ntruneric”. Până și părinții săi au fost modificați, de această dată: „*Si soarele e tatăl meu / Iar noaptea-mi este muma*”. Din nou fata s-a arătat încântată de calitățile lui fizice, chiar dacă erau diferite: „*O, ești frumos cum numa-n vis / Un demon se arată*”. Hyperion a invitat-o încă o dată să îl însoțească, de această dată în cer. Cătălina l-a refuzat din nou, propunându-i însă să renunțe la nemurire pentru a rămâne pe Pământ cu ea. El s-a întors în cer, cerându-i tatălui său să îi ia nemurirea. Însă tatăl cerese i-a respins cerința, arătându-i că aleasa inimii sale nu merită acest sacrificiu, ea alegându-și deja un nou iubit, pe nume Cătălin. Acesta era un „*viclean copil de casă, / Ce împlă cupele cu vin / Mesenilor la masă, / Un paj ce poartă pas cu pas / A-mpărătesii rochii, / Băiat din flori și de prapas, / Dar îndrăzneț cu ochit*”. Rănit și profund dezamăgit, lucaefărul Hyperion a ales să rămână în lumea sa „*nemuritor și rece*”.

Despre acest poem, Mihai Eminescu spunea: „*Iar înțelesul alegoric ce i-am dat este că dacă geniul nu cunoaște nici moarte și numele lui scapă de noaptea uitării, pe de altă parte aici pe Pământ nici e capabil a fericii pe cineva, nici a fi fericit. El n-are moarte, dar n-are nici noroc. Mi s-a părut că soarta lucaefărului din poveste seamănă mult cu soarta geniului pe Pământ și i-am dat acest înțeles alegoric*”. Însă povestea lucaefărului nu pare a fi una a genilor pământești, ci a unui Veghetor. În antichitate, zeii erau echivalați cu stele, *Cartea lui Enoh* numindu-i „*stele căzătoare*” pe îngerii Veghetori ce s-au împreunat cu „*fiecele oamenilor*”. O astfel de „*stea căzătoare*” este și lucaefărul lui Eminescu, care a coborât pe Pământ cu același gând. Conducătorul Veghetorilor era identificat de către antici cu planeta Venus sau Lucaefărul, la fel ca eroul poemului, chiar numele Lucifer din creștinism provine din denumirea latină a acestei planete. Eminescu l-a numit Hyperion, care în mitologia greacă era unul dintre titani, adică unul dintre zeii cei vechi, primii care au

domnit pe planeta noastră. În literatura greacă, Hyperion era adesea numit „zeul vegherii, înțelepciunii și luminii”. Iar Lucifer înseamnă „cel care aduce lumina”, fiind considerat de strămoșii noștri zeul înțelepciunii. *Imnurile Homerice* și *Theogonia* lui Hesiod susținute că Soarele, titanul Helios, era fiul lui Hyperion. Iar fiul lui Enki / Azazel era considerat inițial zeul Soarelui în Mesopotamia, până când regele babilonian Hamurabi l-a ridicat la statutul de zeu suprem. Luceafărul eminescian ^H^^HI^^Bafirăm întâi că tatăl său este cerul, apoi Soarele. În Mesopotamia, Grecia și alte locuri din lume, tatăl lui Enki era zeul cerului, iar în Egipt al Soarelui. El are în mână un toiag „*incununat cu trestii*”, ce ne duce cu gândul la caduceul zeilor Hermes, Dionysos și Ningisizda, trei dintre multiplele nume date de antici conducătorului Veghetorilor. Aspectul său fizic inițial - blond cu pielea albă - este identic cu cel al zeilor din vechime. După ce a fost respins de Cătălina prima oară, el și-a schimbat înfățișarea, devenind brunet, întocmai cum în legenda creștină Lucifer, dintr-un înger de lumină, a devenit după cădere un demon al întunericului. De altfel, când fata îi laudă frumusețea, inițial îl compară cu un înger, iar după transformare cu un demon. Pentru antici, Enki locuia în adâncul apelor. Când a coborât pe planeta noastră, luceafărul Hyperion s-a scufundat în mare, iar ea îl numea „*al valurilor Domn*”. Cătălinei i-a propus să locuiască alături de el timp de multe secole în palate din adâncul oceanului, devenind stăpâna lumii acvatice, lucru imposibil, ținând cont că durata ei de viață era limitată, iar despre el nu știm să fi fost capabil de a oferi nemurirea sau, măcar longevitatea. Însă înviațea lui capătă sens prin povestea japoneză a pescarului Urashima Taro, care a locuit pentru câteva timp împreună cu fiica împăratului Dragonilor într-un castel de pe fundul mării, fără să-și dea seama că în lumea oamenilor se scurseseră patru secole.

În *Călin (file din poveste)*, Mihai Eminescu a folosit mitul zburătorului, o poveste asemănătoare cu cea din *Luceafărul*. În mitologia românească, zburătorul era un spirit rău, care chinuia noaptea fetele tinere, asemănător cu incubii medievale și Veghetorii antici. Până și numele Călin - Cătălin, opoziția dintre ei (zburătorul Călin e brunet iar muritorul Cătălin blond) și faptul că ambii au sedus o tânără din familia imperială, indică o legătură dintre cele două opere ale lui Eminescu. Dacă Eminescu a ascuns într-adevăr povestea unor Veghetorii din aceste poezii, acest lucru nu ar trebui să ne mire prea mult. El studiase filosofia la Viena și la Berlin. Tot aici a urmat cursuri de istorie egipteană, istorie romană, geografie fizică, economie națională, istorie generală a filosofiei și principii logice ale științelor experimentale. Până în acel moment acumulate deja o solidă cultură literară și istorică. Așa că sunt sanse mari ca el să fi acumulat anumite informații neaccesibile oricui, pe care să le fi ascuns în poeziile sale. Deși părerea sa despre religie reiese cu ușurință din *Împărat și prolețar* („*Religia - o frază de dânsii inventată / Ca cu a ei putere să vă aplece-n jug*”), Eminescu a folosit adeseori în poeziile sale nume de sfinți din religia creștină. Dar și nume de zei, în special greco-romani, de exemplu Vesta și Marte în *Ce-ti doresc eu tie, dulce Românie*, Apollo, Vesta, Eol și Erato în *La Heliade*, Venera și Demiurgos în *Împărat și prolețar*, Allah, Hristos și Apollo în *Scrisoarea III*, Okeanos în *Veneția*. Ceea ce demonstrează un interes deosebit pentru religii, atât antice cât și contemporane. În *Copii eram noi amândoi*, spune că, pe când era mic, „*Eu zideam Turnul-Vavilon / Din cărți de joc și mai spuneam / Si eu câte-o prostie*”. Nu știu câți copii ar construi în joacă Turnul Babei, în afară de cei pasionați de religie, cum nu știu nici cine și-ar boteza o jucărie Tlantaqu-Caputli, un nume ce pare aztec și care, prin anagramare, s-ar putea citi „atlant cu cap util”. În *Luceafărul* întâlnim o aluzie la reîncarnare: „*Căci totți se nasc spre a muri/Si mor spre a se naște*”, dar și conceptul de an-lumină, unitatea de măsură a distanței în spațiul cosmic: „*Porni luceafărul. Creșteau/în cer a lui aripe, / Si căi de mii de ani treceau/în tot atâtea clipe*”. Aceste cunoștințe despre spațiu reies și din *La steaua*, unde spune: „*La steaua care-a răsărit/E-o cale-atât de lungă, /Că mii de ani i-au trebuit/Luminii să ne ajungă*”. Este posibil să nu fi primit toate aceste informații la Berlin și Viena ci și din alte părți. În poezia *Fiind băiet, păduri ctreieram*, Eminescu povestește că, în copilărie, a avut parte de o întâlnire de gradul III. Adormit într-o noapte într-o pădure, pe malul unui izvor, el a văzut „*Pe câmpi un val de argintie ceață, / Scripi pe cer, vâpale preste ape*”. În plus, a auzit zgomote puternice, ca și cum un buciom cânta în timp ce se apropiase de cerbi. Deodată, un tei s-a deschis și „*din el ieși o tânără crăiasă*”. Această făptură „*cu ochii*

mari, cu gura-abia închisă” l-a fermecat de la prima privire. „*Si ah, era atâtea de frumoasă, /” .A - vCum numa-n vis o dată-n viața ta / Un înger blând, cu fata radioasă, / Venind din cer se poate arăta; / Iar părul-i blond și moale ca mătasa / Grumazul alb și umerii-i vădea. / Prin hainele de tort subțire, fin, / Se vede trupul ei cel alb deplin*”. Această ființă blondă, cu pielea albă, ochii mari și foarte frumoasă, asemănătoare cu un înger, este identică din punct de vedere fizic cel puțin cu zeii din vechime. Ce s-a întâmplat în acea noapte, poetul nu ne

spune. Dar observăm că, după întâlnirea cu „*tânăra crăiasă*”, băiatul a început să fie pasionat de religii, mitologie, filosofie și istorie, i-a apărut talentul literar de neegalat iar aspectul ei fizic a devenit idealul său de frumusețe, lucru care reiese cu ușurință din poemele lui. În acea noapte din pădure, care i-a influențat atât de mult viața, e posibil să fi avut loc prima experiență sexuală a lui Eminescu, astfel explicându-se obsesia sa despre zburători / Veghetori.

Conform *Cărții lui Enoh*, Veghetorii lui Enki au făcut un jurământ pe muntele Hermon, unul dintre cei mai importanți munți din zonă, aflat la granița dintre Palestina, Israel și Siria. Era numit Senir de către amoriți, Sirion de către sidonieni, Baal-Hermon, Sihon, Sion sau Zion în *Biblie*. În *Noul Testament*, aici a avut loc schimbarea la față a lui Iisus. În religia Canaanului, muntele **HHSHMHII^II-Hermon** era casa zeului Ba'al Hermon ("stăpânul Hermon"). Semnificația numelui muntelui încă ne este necunoscută, însă acest lucru nu ne împiedică să încercăm să o aflăm. Nu putem să nu observăm asemănarea dintre denumirile Hermon și Hermes (mesagerul zeilor la greci). Hermes era aceeași rădăcină ca Hera și Herakles. Dacă ținem cont de faptul că Herakles înseamnă "gloria Herei", îl putem scoate din ecuație. Dar care ar putea fi traducerea numelui Hermes? În greaca antică, „*mes*” însemna „mijloc”. Hermes era cel care făcea legătura între zei și oameni, mijlocitorul sau mediatorul, așa că a doua parte a numelui semnifică rolul său. Iar prima parte, „*her*”, provine din Hera. Astfel, Hermes se poate traduce fără greșală „mediatorul Herei”. Cum rămâne cu numele zeiței Hera? Pentru a afla acest lucru, trebuie să ne îndreptăm atenția către țara aflată la sud de Grecia, adică Egiptul. Acolo îl întâlnim pe zeul Heru (Horus pentru greci). Cum civilizația egipteană a apărut înaintea celei grecești iar religia grecilor a fost influențată în mod evident de cea a vecinilor, putem trage concluzia că numele Hera a fost împrumutat de la egipteni ca o formă de feminin a lui Heru-Ur („Horus cel bătrân”). Iar Heru-Ur, Hermes, Azazel și Enki reprezintă același personaj. Principalul centru de cult al soarelui în Egipt era numit de greci Heliopolis, de evrei și de asirieni On, iar de egipteni Iunu sau Anu. „*Anu*” este cuvântul akkadian pentru „cer”, ce provine din sumerianul „*an*”. Pentru egipteni, Heliopolis era o reprezentare a cerului pe Pământ; așa cum casa soarelui este cerul, tot la fel casa zeului Ra era respectivul oraș. Mai exact, principiul biblic „*precum în cer, așa și pe Pământ*”, exemplificat mai pe larg de Hermes Trismegistul în *Tăblitele de smarald*, unde spune că Egiptul este imaginea cerului sau chiar reprezentarea proiecției cerului pe Pământ. Denumirea „*on*” pentru evrei și asirieni este echivalentă cu sumerianul „*an*”, însemnând același lucru. Cel mai bine se exemplifică aceasta în numele zeului semitic al fertilității, numit și Dagon, și Dagan, unde „*on*” și „*an*” înseamnă același lucru. Termenul „*on*” a fost inclus în denumirile unei multitudini de divinități de pe tot cuprinsul Terrei, pentru a sublinia natura cerească a acestora (Poseidon, Triton, Typhon, Python, Orion, Bellerophon, Persefona, Kronos, Hyperion, Dionvsos, Pontos, Deucalion, Harmonia, Epione, Coronis, Amon, Aton, Khonsu, Dagon, Cupidon, Junona, Horon, Tonacatecuhtli, Tonacacihuatl, Cipactonal, Machaon, Brontes, Rongo, Shannong, etc.). Din același motiv a fost inclus în nume de țări, orașe, râuri, fluvii sau munți (Nihon, Babilon, Herakleion, Amazon, Hebron, Hermon, Sion, Zaphon). Așadar, terminația „*on*” din denumirea muntelui Hermon înseamnă „cer”. Iar un herm este o piatră rectangulară sau un stâlp pătrat de piatră, în vârful căruia se află un bust, de obicei reprezentându-l pe zeul Hermes. Pentru antici, muntele Hermon era o astfel de piatră, de dimensiuni uriașe, în vârful căreia se afla nu bustul zeului, ci chiar zeul însuși. Alăturarea cuvântului „*on*” indică faptul că muntele Hermon nu era un herm obișnuit, ci unul al cerului, divin, pe care locuia zeul Hermes / Heru-

Ur/Azazel. Grecii foloseau hermul ca semn al graniței. În *Biblie*, muntele Hermon reprezintă granița nordică a Pământului Făgăduit (*Deuteronomul* 3:8) dar și limita de nord a Canaanului cucerit de israeliți (*Iosua Navi* 11:17, 12:1, 13:5). De ce zeii lui Enki au ales acel loc pentru jurământ lor?

Muntele Hermon, înalt de 2.814 metri, se află pe paralela de 33 grade latitudine nordică. La capătul opus al Pământului, pe aceeași paralelă, se găsește Roswell (New Mexico, SUA), celebrul loc în care s-a prăbușit un OZN în 1947. Toate țările prin care trece această paralelă au în vigoare pedeapsa cu moartea. 33 este unul

0 0
V.^ iu/

dintre numerele cele mai importante din numerologia modernă. De ^^^^^^^^^^^^^^lasemenea, este vârsta la care a murit Alexandru Macedon dar și anul în care a fost crucificat Iisus Hristos. 33 este reprezentarea numerică a Stelei lui Dăvid (planeta Marte), echivalent numeric al lui *amen* (*amin* în latină sau numele zeului egiptean Amon), numărul de miracole efectuate de Iisus, cel mai mare grad în Francmasonerie și unul dintre

simbolurile Ku Klux Klan (litera K = 11; de 3 ori K = 33). Reactorul nuclear al lui Saddam Hussein, Osiraq, se afla pe paralela de 33 de grade. Coordonatele sale (33.123 N, 44.313 E) ascund numărul 666 ($3+3=6$; $1+2+3=6$; $4+4+3+1+3=15$; $1+5=6$). Numele Osiraq e format din Osiris (Lucifer/Hermes / Horus / Azazel) + Iraq. În timpul celui de-al 33-lea președinte al Statelor Unite, Harry Truman, mason de gradul 33, a fost testată prima bombă atomică la White Sands, New Mexico, zonă aflată pe paralela de 33 de grade. Cele două orașe lovite de bombe atomice în 1945, Hiroshima și Nagasaki, se află în jurul paralelei de 33 de grade (Nagasaki - 32 grade, Hiroshima - 34 grade). În 1963, aproape de paralela de 33 de grade, John F. Kennedy a fost împușcat în Dealey Plaza din Dallas. Dealey Plaza este locul primului templu masonic din Dallas, iar data morții președintelui, 22 noiembrie, indică același număr 33 ($22+11=33$). În 1968, Róbert Kennedy, fratele fostului președinte, a fost asasinat în Los Angeles, tot în apropierea paralelei de 33 de grade și tot lângă un templu masonic. Și totuși, de ce este atât de important numărul 33, mai ales pentru masoni? Ei, bine, 33, în procente, reprezintă o treime dintr-un întreg. Cele mai importante treimi sunt cele divine, ca de exemplu treimea din Mesopotamia (Anu, Enlil și Enki), treimea vedică (Varuna, Indra și Mitra), trimurti din brahmanism (Brahma, Vishnu și Shiva) sau sfânta treime din creștinism (tatăl, fiul și sfântul duh). Toate aceste treimi divine, deși aparțin unor culturi diferite, reprezintă aceleași zeități. Fără îndoială, numărul 33 simbolizează o singură parte din treime, adică un singur zeu. Ținând cont că acest număr este de o deosebită importanță pentru francmasonerie, logica de bun simț ne sugerează că 33 este zeul lor. Adică Satan / Lucifer / Enki / Osiris / Horus / Azazel / Hermes. În cazul acesta, e înțeleasă folosirea paralelei de 33 de grade. Dar de ce doar paralela din emisfera nordică?

Răspunsul îl găsim tot la egipteni. Pe Piatra Shabaka e scris că în timpul luptei pentru supremație dintre cei doi frați, Horus cel Bătrân și Seth, tatăl lor, Geb, împarte Egiptul în două părți: Seth primește Egiptul de Sus iar Horus pe cel de Jos, hotărât fiind limita celor două țări. După apariția cultului lui Osiris, când acesta l-a înlocuit pe Horus în legendă, se credea că Ra i-a oferit lui Osiris Egiptul de Jos, iar lui Seth pe cel de Sus. De asemenea, în credința egipteană antică, zeița-vultur Nekhbet era protectoarea Egiptului de Sus iar zeița-șarpe Wadjet a celui de Jos. Contrar aparențelor, Egiptul de Sus nu reprezintă partea de nord, ci de sud. Iar Egiptul de Jos este partea nordică. Așadar, Horus a primit nordul țării iar Seth sudul. Deși acest mit a fost interpretat ca o împărțire a Egiptului, de fapt se referă la împărțirea întregii planete. Nordul era domeniul șarpelui Osiris / Azazel / Enki, iar sudul al vulturului Seth / Enlil.

Sumerienii împărțiseră cerul în trei părți: nordul era calea lui Enlil, mijlocul al lui Anu iar sudul al lui Enki. Deși pare o contradicție cu împărțirea egiptenilor, în realitate nu este. Hermes Trismegistos spunea că Egiptul este imaginea cerului, idee comună multor culturi, exemplificată în *Noul Testament* prin „*precum în cer, așa și pe Pământ*”. După cum am văzut, egiptenii rezumau la tara lor împărțirea planetei. Prin urmare se poate considera că, pentru antici, Pământul era imaginea cerului, însă o imagine în oglindă. Prin urmare, lucrurile din

cer erau inversate pe Terra. Partea de nord a cerului, atribuită de sumerieni lui Enlil, devine sudul planetei, în timp ce lăsa de sud a cerului, zona lui Enki, reprezintă nordul planetei. Astfel, înțelegem de ce veghetorii au ales muntele Hermion, aflat în emisfera nordică a Terrei, deoarece se afla pe teritoriul lor. Această împărțire a rezultat în urma revoltei veghetorilor, război care a dus la jăcarea omului pentru a opri revolta și a crea noile ființe. Enki era în postură de a emite pretenții. Anu s-a văzut nevoit să accepte condițiile fiului său mai mare, pentru a stopa conflictul. Sumerienii și grecii au interpretat această împărțire a Terrei ca pe o trageră în loterie a acestei suneau ca aștrii lui Anu l-a revenit cerul, lui Enlil s-a datul lui Enki lumea subterană, pentru greci Zeus primind cerul și Pământul, Poseidon, apele iar Hades partarul subpământean. Ținând cont că majoritatea masei continentale a Pământului se afla în emisfera nordică, Enlil nu a fost deloc mulțumit de această împărțire a planetei, așa că în scurt timp a plecat acasă. Anu l-a însărcinat pe Enki cu administrarea Terrei și supravegherea oamenilor, moment descris de miturile egipetene prin zădărnicea lui Geo cu privire la împărțirea Egiptului și oferirea întregii țări lui Horus ca batrân. Scăpat de supravegherea fratelui său, Enki, și-a început experimentele genetice ce au dus la apariția

semizeilor.

Despre acești copii ai zeilor și ai oamenilor, *Biblia* afirmă că „sunt vestiții viteji din vechime” (*Geneza* 6:4). *Cartea Jubileelor* relatează că existau trei tipuri de progenituri ale îngerilor: uriașii, naphilimii și eliușii, dintre aceștia doar a treia clasă dând dovadă de cruzime împotriva omenirii. Indiferent de cultura care îi prezenta, semizeii aveau caracteristici ieșite din comun: frumusețe fizică moștenită genetic de la părinții lor, forță, agilitate și curaj, toate mult superioare celor ale pământenilor. Legende ale tuturor popoarelor sunt pline de faptele eroice ale acestora, lată câțiva dintre ei: Gilgames, fiul regelui Lugalbanda și al zeiței Ninsun, a fost al cincilea rege al orașului sumerian Uruk, domnind timp de 126 de ani în jurul anului 2.500 î.Hr. În *Epopeea lui Gilgames*, acesta, împreună cu prietenul său, Enkidu, îl învinge pe monstrul Humbaba pe Muntele Cedrilor. Apoi, cei doi eroi ucid Taurul Cerului, trimis de zeița Istar să-l pedepsească pe regele Urukului pentru că i-a refuzat avansurile. După moartea lui Enkidu, Gilgamesh este hotărât să afle secretul nemuririi. După o lungă călătorie, plină de peripeții, eroul îl întâlnește pe Utnapistim, supraviețuitorul Potopului. Acesta îl învață unde să găsească planta care oferă viața veșnică. După ce o obține, un șarpe îi mănâncă planta mult-dorită. În *Cartea Giganților*, unul dintre manuscrisele de la Marea Moartă, Gilgames și Humbaba sunt doi dintre uriașii de dinaintea Potopului, copii ai Veghetorilor. Gilgames nu era un semizeu propriu-zis, ci două treimi zeu și o treime om, o afirmație neînțeleasă de cercetători și interpretată în diverse feluri. Însă logica ne poate ajuta să dezlegăm și această enigmă. ADN-ul fiecărui copil se formează din cel al părinților săi, moștenind câte o ramură de la fiecare. Prin urmare, copilul primește gene de la părinți în mod egal. Deși considerat în mod tradițional fiul semizeului Meskianngaser, legenda sumeriană *Enmerkar și lordul din Aratta* numește pe Enmerkar, bunicul lui Gilgames, fiul zeului Utu. Dacă era într-adevăr fiul zeului-Soare și al unei pământene, Enmerkar avea 50% gene divine și 50% umane. Fiul său, Lugalbanda, a moștenit jumătate dintre genele tatălui său (25% divine și 25% umane) și jumătate dintre cele ale mamei sale pământene (50% umane), având 25% gene divine și 75% umane. Cu zeița Ninsun el l-a avut pe Gilgames ca la moștenit de la mama sa 50% gene divine, iar de la tatăl său 12,5% gene divine și 37,5% umane. Astfel, Gilgames avea 62,5% gene zeiești și 37,5% umane, ceea

ce pentru strămoșii noștri însemna că eroul era două treimi (66,6%) zeu și doar o treime (33,3%) om.

- Perseus, fondatorul legendar al dinastiei Perseizilor, a fost primul erou al Greciei. Tatăl său a era Zeus, iar mama sa Danae, fiica regelui Acrisius din Argos. A devenit erou după ce a tăiat capul gorgonei Medusa, cu ajutorul căruia a împietrit monstrul marin Kraken, ce atacase Etiopia. S-a căsătorit cu prințesa Andromeda, apoi a fondat orașul Mycenae. A fost omorât de către vărul său, Megapenthes, regele din Argos. Conform împăratului Xerxes, perșii se consideră urmașii lui Perseus.

Cel mai cunoscut dintre semizeii este grecul Heracles („gloria Herei”), cel numit de romani Hercules. Se crede că a trăit între anii 1264-1226 î.Hr. Botezat la naștere Alcaeus sau Alcide, și-a schimbat numele în Heracles după ce și-a omorât soția și copiii, într-o criză de nebunie datorată Herei. Heracles era fiul lui Zeus și al reginei Alcmena, fiica regelui din Micene, strănepoata lui Perseus și soția lui Amphitryon. Heracles și-a dobândit gloria după cele douăsprezece munci pe care le-a dus la capăt datorită forței sale ieșite din comun. Printre faptele sale vitejești se numără uciderea leului din Nemea, a Hydrei din Larnaea, a păsărilor stymphaliene și a monstrului din Troya, capturarea câprioarei ceryneene, a mistrețului erymanthian, a taurului cretan și a lui Cerberus din Infern, furtul cirezii gigantului Geryon, al iepelor lui Diomedes, al brăului Hippolytei și al merelor de aur din grădina hesperidelor, dar și curățarea grajdului imens al lui Augeas. De asemenea, i se atribuie fondarea jocurilor olimpice și a orașului Tarentum în Italia. Nu mai puțin importante sunt prezența lui alături de argonauți în căutarea lânii de aur dar și participarea la războiul împotriva gigantilor, împreună cu zeii olimpieni. Și în amor era superior muritorilor de rând: a fost înșurat cu patru femei, pe lângă care a avut cel puțin nouă amanți. A fost omorât de către a treia sa soție, Deianeira, care i-a dăruit o cămașă îmbibată în otrăvă. După moartea sa a fost dus pe muntele Olimp de către tatăl său, Zeus, unde s-a înșurat cu zeița Hebe. Împărații romani Commodus și Maximian s-au declarat reîncarnările lui Heracles. La fel l-au considerat buddhiștii și pe Vajrapani, protectorul lui Buddha.

- Theseus era fiul zeului Poséidon și al reginei Aethra, fiica regelui Pittheus din Troezen. A fost rege al Atenei, a capturat taurul cretan, a ucis Minotaurul din Knossos și a reușit să iasă din labirint cu ajutorul Ariadnei, fiica regelui Minos. A răpit-o pe Elena, prințesa Spartei, a încercat să o răpească și pe zeița Persephona, dar a fost puțin nouă amanți. A fost omorât de către a treia sa soție, Deianeira, care i-a dăruit o cămașă îmbibată în otrăvă. După moartea sa a fost dus pe muntele Olimp de către tatăl său, Zeus, unde s-a înșurat cu zeița Hebe. Împărații romani Commodus și Maximian s-au declarat reîncarnările lui Heracles. La fel l-au considerat buddhiștii și pe Vajrapani, protectorul lui Buddha.

- Helene („torta”) a fost fiica lui Zeus și a reginei Spartei, Leda. Frumusețea ei, care a dus la războiul troian, era lăudată de toți care au avut norocul să o zărească, bătrânii din Troia afirmând, conform *Iliadei*, că Helene „tare-și aduce la chip cu o zeiță”. Din cauza frumuseții sale a fost răpită pe când avea doar 14 ani de către semizeul Theseus, regele Atenei. A fost adusă înapoi în Sparta de frații ei, gemenii Kastor și Poludeukes (în latină Castor și Pollux). Mai târziu s-a măritat cu Menelaus, amândoi devenind conducătorii Spartei după ce regele Tyndareus a abdicat. Peste ani a fost sedusă de prințul Paris, care a răpit-o și a dus-o în Troia. După terminarea războiului troian, s-a întors în Sparta cu Menelaus, iar după moarte i-a fost dată ca soție lui Achilles, cu care a domnit în Insula Șerpilor.

- Achilles („durerea oamenilor”) sau Ahile este personajul principal al *Iliadei* lui Homer și cel mai mare erou al războiului troian. Achilles era fiul nimfei Thetis și al regelui Peleus din Myrmidons. Conform legendelor, pielea

acestea era invulnerabilă, i[^]AkJ[^] excepție făcând călcâiul său. Iar despre aspectul său fizic, Fenix remarcă în *Iliada* că este „*chipoș ca un zeu*”. Crescut de centaurul Chiron pe muntele Pelion, Achilleus și-a dedicat viața căutării gloriei, motiv pentru care a și acceptat să lupte împotriva Troiei. Din *Iliada* aflăm povestea de dragoste dintre el și prietesa Briseis, devenită sclavă, dar și iubirea homosexuală dintre el și bunul său prieten Patroklos („gloria tatălui”). Printre cei uciși de Achilleus se numără semizeul Memnon, regina amazoanelor Penthesilea (de asemenea semizeită) și prințul Hektor, eroul troienilor. Achilleus a fost ucis de săgeata lui Paris, fratele lui Hektor, îndreptată către călcâiul vulnerabil de zeul Apollo. După moarte, zeii i-au acordat nemurirea. A locuit în Insula Șerpilor din Marea Neagră, zeița Hera dăruindu-i o ca soție pe Helene, fiica lui Zeus, fosta soție a lui Paris din Troia. Cum bunicul lui Achilleus era semizeul Eacos, și el avea 62,5% gene divine și 37,5% umane, precum Gilgames, putând fi considerat două treimi zeu și o treime muritor. Însă grecii au preferat să nu se complice cu astfel de amănunte precum sumerienii.

- Arjuna, singurul erou neînvins al epopeei Mahabharata, era fiul zeului Indra și al reginei Kunti. Aflat în exil pentru treisprezece ani, el a vizitat casa din cer a tatălui său, unde a primit arme de la zei, cu care a distrus câteva palate ale demonilor asura. În războiul Kurukshetra el a fost considerat cel mai bun arcaș și cel mai neînfriecat războinic. Zeul Krisna l-a numit Purusarva, adică „cel mai bun dintre oameni”.

- Deși nu se specifică acest lucru, Samson din *Biblie* era, la rândul său, un semizeu. *Vechiul Testament* susține că, într-o zi în care se afla singură pe câmp, mama sa a fost vizitată de un înger al lui Yahweh. După plecarea lui, ea a rămas însărcinată. Samson s-a dovedit a fi extrem de puternic, asemenea grecului Heracles. Dacă astfel de copii se nășteau după vizitele zeilor în toate culturile lumii, Samson nu poate fi o excepție. La fel ca mulți alți semizeu, Samson dădea dovadă de imoralitate, obișnuind să își petreacă timpul la bordeluri ori ucigând oameni sau animale. *Biblia* prezintă un episod în care Samson a legat de cozi două sute de vulpi, cărora le-a dat foc, și un altul în care a ucis treizeci de oameni doar pentru a le lua hainele, din cauza unui pariu pierdut. Cine era tatăl adevărat al lui Samson, îngerul care l-a vizitat mama? Putem afla acest lucru analizând numele eroului. În multe culturi antice, numele cuiva era însoțit de cel al tatălui său, atunci când se prezenta. Nordicii aveau și ei această tradiție, numele Eriksson, de exemplu, însemnând „fiul lui Erik”. Iar nordicii și-au adus cultura din Asia, lucru care reiese cu ușurință din denumirile divinităților lor. Prin urmare, având o sursă comună, e posibil ca și numele Samson să însemne „fiul lui Sam”. În mitologia ebraică nu există niciun personaj cu acest nume, Sam reprezentând în realitate prescurtarea numelui Samael, arhangelul decăzut acuzator, distrugător și seducător, numit Satan în *Biblie*. Cu un asemenea tată, Samson nu putea deveni decât lipsit de moralitate, un ucigaș de oameni și animale.

Enki nu s-a rezumat doar la crearea semizeilor. Nu și-a uitat dorința de a avea un fiu care să moștenească tronul. Ținând cont că soția, fiica și nepoata sa nu i-au putut oferi decât fete, era nevoie ca viitorul moștenitor să se nască cu ajutorul geneticii. Știa deja cum să realizeze acest lucru, având experiență din facerea semizeilor. Hititiții spuneau că zeul „*Kumarbi merse plin de furie până la Nippur*”. Acolo

„Se-mpreunează dar cu Stânca mare
 Și-aceasta îi cunoaște bărbăția,

De cinci ori o cuprinse-n brațe,

De zece ori în brate-o strânse".

Kumarbi era Enki al sumerienilor iar Stânca mare nu era nimeni alta decât Ninhursag, „Doamna muntelui înalt”. Nippur era orașul lui Enlil, acolo unde locuia cu Ninhursag, rebotezată Ninlil, fosta soție a fratelui său. Hititiții nu știau că Nippurul nu exista în acea vreme, fiind construit mult mai târziu, Enlil locuind în acel moment în Eridu, orașul fratelui său. Faptul că Enlil nu era acasă atunci când Kumarbi / Enki a venit să se împreuneze cu soția sa indică faptul că, așa cum spuneam mai devreme, Enlil era plecat de pe Pământ, nefiind mulțumit cu emisfera sudică pe care i-o acordase tatăl său în timpul revoltei Veghetorilor / Igigi. Dacă Ninlil / Ninhursag nu i-a putut oferi un fiu până în acel moment, presupunem că între ei nu au avut loc relații sexuale normale, Enki folosindu-se de ingineria genetică pentru a introduce cromozomul Y, cel care este răspunzător de caracterele sexuale masculine. Fecundând-o în mod artificial pe Ninlil, Enki putea fi sigur că astfel va avea parte de fiul mult dorit.

După cele nouă luni de sarcină, Mitul lui Ullikummi susține că „La naștere și moașele sosiră,

Zeița Soartei și-a zeilor mumă în brațe au luat copilul,

Punându-l pe genunchii lui Kumarbi, îndată-ncepe să dezmierde pruncul,

E gata să-i dea numele cel drag.

Kumarbi-și zise atunci în sinea lui:

«Ce nume oare-i voi alege Acestui prunc pe care mi l-au dat Zeița Sortii și-a zeilor mumă?

Ieși din trupu-i ca un fir de iarbă.

Ducă-se! Ullikummi să se cheme,

Să crească pân-la ceruri și s-ajungă Stăpân peste Kummiya, cetatea îndrăgită!

Lovească-l pe Tesub,

Să mi-l fărâmițeze, ca pe-o pleavă

Si să-l zdrobească sub călcâi, ca pe-o furnică.

Pe Tasmisu să-l frângă, ca pe-o uscată trestie,

*Să-mprăstie pe zeii din ceruri, ca pe păsări,
Zdrobească-mi-i pe toți, ca pe un taler gol!»”*

La rândul său, poemul babilonian Enuma Elis afirma că „în Camera Sortii,

locul Destinelor,

Un nou zeu stătea, cel mai iscusit și mai înțelept, în inima Adâncului a

fost născut Marduk”.

Descrierea lui Marduk pare a fi ruptă din *Luceafărul* lui Eminescu:

„Atrăgător îi era chipul, ochii-i scânteiau strălucitori;

Mândru îi era mersul, impunător ca din vechime...

Si mai presus de ceilalți zei era, cu mult întrecându-i...

Era cel mai nobil și cel mai înalt era;

Cu membrele imense-i pe toți îi întrecea.”

Pentru egipteni, Osiris s-a culcat cu soția fratelui său, Nephtys, care l-a născut pe Anubis. Un alt mit povestește că, pe vremea când Isis devenise soția lui Seth, Osiris s-a întors și a lăsat-o însărcinată, ea născându-l pe Horus după ceva vreme. În Canaan, Dagon l-a avut pe Baal Zephon cu soția fratelui său. La celti, Dagda a avut un fiu cu cumnata sa, Boand, copilul fiind numit Oengus de către celti și Belenos de gali. Pentru greci, Typhon era fiul zeiței Pământului, Gea, și a lui Tartarus, personificarea zeității lumii subterane. Un imn homeric pentru Apollo îl consideră pe Typhon fiul zeiței Hera, soția lui Zeus, pe care l-ar fi procreat singură. Dar cum Hera a complotat cu cumnatul său, Poseidon, să-l detroneze pe Zeus, putem bănuî cine era tatăl gigantului. Și toate aceste mituri ne arată că Enki a făcut un copil cu soția fratelui său. După ce băiatul s-a născut, Kumarbi i-a chemat pe zeii Irsirra și le-a cerut să-l ascundă, până când acesta va crește. „*Copilul nu va fi văzut de zeii marf*”, le-a spus el. În Egipt, Isis l-a ascuns pe Horus pe malul Nilului, pentru a nu fi văzut de către Seth. Grecii au preluat povestea dar i-au atribuit-o lui Zeus, care ar fi crescut într-o peșteră, departe de ochii tatălui său. Se pare că Enlil a aflat de copil, însă a fost convins de Ninhursag că este al lui. Acesta este motivul pentru care grecii susțineau că Apollo era fiul lui Zeus, scandinavii că Baldur era al lui Odin, iar în Canaan Baal, fiul lui Dagon, îl numea tată pe zeul El, unchiul său. Același lucru reiese și din religia sumeriană, unde Enlil era zeul taur iar Martu / Marduk era numit Amar Utu, adică „vițelul solar”.

Se pare că Marduk nu era doar fiul lui Enki, ci și clona lui, religiile lumii lăsând numeroase indicii în acest sens. În Babilon, când a devenit zeul suprem, Marduk a preluat atributele și funcțiile celorlalți zei. Însă nu a făcut același lucru și cu tatăl său, Enki fiind mereu la loc de cinste, alături de fiul său, pe poziție de egalitate. Acest lucru se observă și la turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk.

Egalitatea reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Keften este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. În *Apocalipsa lui Ioan*, Enki este descris ca un balaur roșu, cu șapte capete și zece coarne, care a fost aruncat din cer. Fiul Balaurului, numit Fiara, are aceeași înfățișare, Ioan prezentându-l cu șapte capete și zece coarne, acesta fiind doar modul autorului de a releva faptul că cei doi erau identici. *Apocalipsa* ne confirmă și că aceste două zeități erau venerate împreună: „și s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?” (13:4). În tăblița CBS-14061, remarcată de E. Chiera în *Texte religioase sumeriene*, se spune că zeii și-au luat vestea pământene, aluzie evidentă la Veghetori. Tânărul zeu Martu s-a plâns mamei sale că a rămas singurul necăsătorit. Drept pentru care, mama sa i-a ales ca soție pe fiica unui preot. Dacă Marduk era prea tânăr pentru a întreține relații sexuale în vremea în care Veghetorii se împreunau cu pământencele, se confirmă faptul că el s-a născut în acea perioadă. Se pare că, după ce a scăpat de burlăcie, Martu / Marduk s-a hotărât să se împreuneze cu mai multe pământence. Herodot scria că în Babilon se alegea în fiecare an câte o virgină dintre cele mai frumoase, ca soție pentru Marduk. Fecioara îl aștepta într-o încăpăre de la etajul superior al zigguratului Etemenanki (turnul Babei din *Biblie*). Zeul își făcea apariția și, după ce își consuma căsnicia, își lua zborul în cer.

Enki l-a creat pe Marduk pe cale artificială nu doar pentru a fi sigur că va fi de sex masculin, ci și pentru a-i oferi însușiri ieșite din comun, menite să-l asigure avantaje în încercarea de a-l detrona pe Enlil. Pentru babilonienii, hititi și greci, el era foarte înalt dar și „cel mai iscusit și mai înțelept”. Si, într-adevăr, Marduk s-a luptat cu unchiul său pentru tron. Însă, până atunci, și-a ajutat tatăl să-și continue planul.

20. Facerea omului „Omul este o frânghie care leagă bestia de supraom - o frânghie peste abis.” - Friedrich Nietzsche

Poetul roman Publius Ovidius Naso, cunoscut ca Ovidiu, scria despre erele omenirii, pentru el fiind în număr de patru:

- Epoca de Aur - eră dominată de pace și dreptate. Oamenii nu cunoșteau arta navigației, prin urmare nu cunoșteau lumea întreagă.
- Epoca de Argint - Jupiter a introdus anotimpurile iar oamenii au învățat agricultura și arhitectura.
- Epoca Bronzului - oamenii erau predispuși la războaie, dar nu lipsiți de respect față de zei.
- Epoca Fierului - oamenii demarcă națiunile prin granițe, învață să navigheze și să mineze. Sunt războinici, iacomii și trufași în fața zeilor. Modestia și loialitatea nu se mai întâlnesc nicăieri. Cele patru ere ale lui Ovidiu au corespondent și în hinduism. Aici, un ciclu cosmic durează 4,32 de milioane de ani omeștești și are patru vârste:
 - Vârsta de Aur (Satya) - durează 1.728.000 de ani. Toate ființele erau perfecte, neavând nevoie nici de hrană, nici de adăpost.
 - Vârsta de Argint (Treta) - durează 1.296.000 de ani. Oamenii își luau hrana din copaci fermecați, care le dădeau tot ce își doreau, și toți studiau Vedele. Zeii i-au împărțit pe oameni în preoți, regi, producători și sclavi, fiecare îndeplinind lucruri tipice pentru casta lui.
 - Vârsta de Bronz (Dwapara) - durează 864.000 de ani. Au început războaiele și oamenii n-au mai putut înțelege în întregime Vedele, așa că zeii le-au împărțit în patru cărți.
 - Vârsta Neagră, a Fierului (Kali) - durează 432.000 de ani. Oamenii erau corupți și imoralitatea domnea peste Pământ. Această vârstă și-a grăbit sfârșitul prin violență, până când soluția cosmică a făcut loc unei noi creații și unei noi Vârste de Aur, ciclul reîncepând astfel.
- Cu opt secole înaintea lui Ovidiu, poetul grec Hesiod scria și el despre erele omenirii, pentru el însă fiind în număr de cinci:
 - Epoca de Aur - timpul în care Kronos era conducătorul lumii. Oamenii și zeii trăiau împreună în pace și

armonie. Oamenii nu erau nevoiți să muncească, deoarece pământul le asigura hrana. Ei trăiau foarte mulți ani, iar după moarte, spiritele lor deveneau daemoni, gardieni ai omenirii.

- Epoca de Argint - începutul domniei lui Zeus. Oamenii trăiau o sută de ani ca și copiii, dar puțini ani ca adulți, petrecându-și acest timp în conflict unii cu alții. În această eră, oamenii refuzau să se închine zeilor, iar Zeus i-a distrus pentru lipsa lor de respect. După moarte, oamenii acestei ere deveneau spirite binecuvântate ale lumii de dincolo.

- Epoca Bronzului - scopul și pasiunea oamenilor era războiul. Își făureau din bronz arme, unelte și case. Fiind ruinați de violența lor, nu au lăsat în urmă spirite superioare, doar locuitori ai lumii de dincolo.

- Epoca Eroică - semizei și eroii trăiau printre oameni. După moarte, spiritele lor ajungeau pe Câmpiile Elizee.

- Epoca Fierului - omenirea trăiește în suferință și trudă. Copiii își dezonorează părinții, frații se luptă între ei, oamenii răi mint pentru a părea buni, forța e cea care domină. La apogeul acestei ere, oamenii nu se rușinează să nu îdignează atunci când fac rău, copiii se nasc cu părul cărunt iar zeii abandonează complet umanitatea.

La fel ca Hesiod, și aztecii împărțiseră omenirea în cinci ere, pe care le numeau sori:

- Soarele Jaguar (Nahui-Ocelotl) - lumea era locuită de uriași, care au fost devorați de jaguari, ceea ce a dus la sfârșitul acestei ere.

- Soarele Vânt (Nahui-Ehecatl) - locuitorii Pământului au fost transformați în maimuțe. Această eră a fost distrusă de uragane.

- Soarele Ploaie (Nahui-Quiahuatl) - toate ființele au fost ucise de o ploaie de foc. Doar păsările au supraviețuit sau, în altă variantă, oamenii care s-au transformat în păsări.

- Soarele Apă (Nahui-Atl) - lumea a fost inundată, oamenii transformându-se în pești. Un singur cuplu a reușit să scape dar au fost transformați în câini.

- Soarele Cutremur (Nahui-Ollin) - lumea prezentă. Aceasta va fi distrusă de cutremure sau, într-o variantă alternativă, de un mare cutremur.

În anii 1820, cercetătorul danez Christian Jurgensen Thomsen a împărțit preistoria omenirii în trei epoci: de piatră, a bronzului și a fierului. În 1865, John Lubbock a împărțit epoca de piatră în paleolitic și neolitic, începând cu 1930, în literatura de specialitate a apărut și mezoliticul sau epipaleoliticul. Astfel, putem considera că, din punct de vedere arheologic, preistoria omenirii se împarte în cinci epoci (paleolitic, mezolitic, neolitic, epoca bronzului și epoca fierului), clasificare similară cu cea a aztecilor și a lui Hesiod.

Acestor cinci ere ale arheologiei, ale aztecilor și ale lui Hesiod le corespund cele patru de care pomenesc Ovidiu și hinduismul. Prima dintre ele, Epoca de Aur, era numită Timpul Visului de către triburile din Polinezia. În *Biblie* este perioada petrecută de Adam și Eva în Grădina Edenului. Era o eră de pace și armonie, corespunzând perioadei în care Enki a domnit pe Pământ. Pacea s-a sfârșit odată cu sosirea lui Enlil și începutul primului mare război al zeilor, astfel trecându-se în cea de-a doua epocă, cea de Argint. În această eră, ziua a sasea a genezei biblice, a apărut omul.

Din punct de vedere științific, ordinul Primatelor s-a desprins acum șaptezece de milioane de ani dintre mamiferele arboricole. S-a diversificat în mai multe linii evolutive, una dintre acestea fiind ordinul Hominoizilor, apărut acum treizeci de milioane de ani. Din acesta s-au dezvoltat Pongidele, strămoșii marilor maimuțe antropoide actuale, și Hominidele, din care a evoluat omul. Acum cincisprezece milioane de ani, din Hominide s-au desprins Parapitecii, Oreopitecii, Propiopitecii (toți dispăruți acum două milioane de ani) și Ramapitecii, care s-au separat cu cinci milioane de ani în urmă în patru ramuri principale: Ancestralus (din care fac parte Australopitecii), dispăruți acum două milioane de ani, Robustus (din care fac parte Parantropii, Megantropii și Zinjantropii), dispăruți cu un milion de ani în urmă, Africanus (ce îi cuprinde pe Homo habilis), dispăruți acum

650.000 de ani și ramura Homo, singura care a reușit să supraviețuiască. Evoluția ei a apărut de la o grupă de Australopiteci denumiți Gracili (apărute acum 3,8 milioane de ani), ce au evoluat în Homo timpuriu (apărut acum 2,6 milioane de ani). Din Homo timpuriu s-a desprins, cu un milion de ani în urmă, Homo erectus cu cele patru subspecii ale sale: Pitecantropul javanез, Pitecantropul chinez (Sinantropul), Pitecantropul nord-african (Atlantropul) și Omul din Mauer. Homo erectus a dispărut acum 400.000 de ani. Până la următoarele trei ramuri de Homo sapiens, apărute cu 150.000 de ani în urmă, s-au găsit foarte puține fosile, aparținând unor

grupuri numite Presapiens, descoperite doar în Germania, Franța și Marea Britanie. Adică din Homo erectus au apărut brusc și inexplicabil cele trei ramuri cu adevărat umane: Homo sapiens palestinianus (dispărut fără niciun motiv acum 70.000 de ani), Homo sapiens neanderthalensis (care a dispărut fără urmă din Europa și Africa acum 30.000 de ani, supraviețuind doar în zone restrânse din Asia) și Homo sapiens, cu grupele Cro-Magnon, Chancelade, Grimaldi, Murzak-Koba, Brunn, Comb-Capelle și La Madelaine, cele mai evaluate rase umane preistorice, apărute acum 40-30.000 de ani. Specia Homo sapiens este astăzi divizată în patru rase principale, ținându-se cont doar de caracterele fizice ereditare: rasa Europidă (albă), rasa Mongolidă (galbenă), rasele Negridă și Australidă (negre). Rasele Europidă și Negridă se remarcă printr-o statură înaltă, având în medie 1,75 metri. Această creștere bruscă în înălțime este nejustificată și stranie. De la Australopithecii gracili (care aveau 1,20 metri) până la Omul de Neanderthal (1,55 metri), s-a realizat o creștere de 35 centimetri în 3,6 milioane de ani. Însă de la dispariția lui Homo neanderthalensis în Africa și Europa, până la apariția lui Homo sapiens, în doar cinci mii de ani s-a realizat un salt de 20-25 de centimetri. Ce a cauzat această creștere în înălțime? Sau cine?

Nu doar înălțimea a evoluat ciudat, ci și capacitatea cutiei craniene, care determină mărimea creierului, implicit gradul de inteligență. În două-trei milioane de ani, de la Australopithecii (700 cm³) la Homo erectus (900 cm³) s-a produs o creștere cu 200 cm³. Însă în doar 300.000 de ani s-a produs un salt spectaculos la Homo neanderthalensis (1.600 cm³) și Homo sapiens (1.700 cm³). Știința nu poate să explice aceste transformări bruste, care nu pot fi considerate în niciun caz simple accidente nesemnificative. Teoria lui Darwin nu poate explica nici creșterea în înălțime, nici cea a cutiei craniene, nici dispariția celorlalte specii hominidale. Tot mai mulți specialiști sunt de părere că aceste transformări sunt rezultatul unei serii de intervenții genetice repetate. Cel mai bun exemplu este scheletul de hominid descoperit în 1974 de către paleontologul Donald Johanson. Scheletul, botezat Lucy, prezintă indicii de evoluție remarcabile față de specia care îl precedase cu un milion de ani în urmă. Această perioadă, care înseamnă doar o clipă din timpul geologic, permite maximum 250 de mutații genetice, apărute prin evoluție naturală. Însă transformările produse în detaliile anatomice ale lui Lucy necesită două milioane de mutații genetice, posibile doar în câteva sute de milioane de ani. În plus, aceste mutații nu s-ar fi putut declanșa și perpetua prin accidente genetice naturale. În acest caz, singura explicație viabilă rămâne că aceste modificări genetice s-au realizat artificial. Însă cine le-a cauzat?

După ce Enlil a câștigat războiul, și-a închis fratele în lumea subterană, i-a luat soția dar și orașul, înscăunându-se în Eridu. Lăsa regilor sumerieni en arată că, înainte de Potop, Eridu a fost condus de Alulim. După 8 sari (28.800 de ani), Alulim a fost înlocuit de Alalgar, care a domnit timp de 10 sari (36.000 de ani). După această perioadă Eridu a fost părăsit, regalitatea mutându-se la Bad-tibira. Alalgar se poate traduce prin „cel ce l-a gonit pe cel care ținea apa”, care nu poate fi decât Enlil, cel care l-a detronat pe zeul apelor și l-a trimis în lumea subpământeană. Devenit rege al Terrei, Enlil nu s-a mulțumit să îi ia fratelui său libertatea, soția, tronul și orașul. Ci, pentru a mări gradul de umilință, l-a condamnat adepții, pe cei exilați odată cu el, la muncă silnică. „*Fie ca zeii decăzuți să ne servească zi după zi*”, spunea el în poemul babilonian *Enuma Elis*. Igiigi sau Veghetorii lui Enki au fost nevoiți să construiască încă șapte orașe dar și să muncească în mine de aur, cu care Enlil și-a decorat palatul. Datorită acestui fapt, oamenii de mai târziu au considerau aurul ca fiind metalul zeilor, și chiar l-au oferit acestora, decorând cu el lăcașurile de cult. Ba, mai mult, conducătorii și-au imitat zeii, împodobindu-și locuințele cu aur.

Mitul lui Atrahasis prezintă povestea pe larg:

„Când zeii, ca și oamenii trebuiau să muncească

Suferind povara trudei care istovește

Munca zeilor era cruntă, zi și noapte fără încetare,

Oboseală multă”.

În acele vremuri, marii zei își împărțiseră sarcinile între ei:

„Anu, tatăl anunnakilor, era zeul lor ceresc;

Mai mare peste ei era războinicul Enlil.

785/
901

Căpetenia oștilor lor lui Ninurta-i fu dată,

Iar zeul Ennugi (Enki), Marele Veghetor era".

Au fost întemeiate șapte orașe, guvernate de șapte anunnaki. Un text care vorbește despre construcția centrului lui Enlil de la Nippur afirmă că „*Anunna, zeii Cerului și ai Pământului, lucrează. În mâinile lor ei tin mistria și coșul cu care se cară cărămizile pentru ridicarea fundației orasului*”. Și grecii aveau un mit asemănător, în care Zeus i-a obligat pe Poseidon și pe Apollo să construiască zidurile cetății Troia, ca pedeapsă pentru răzvrătire.

„Timp de patruzeci de perioade”, continuă Mitul lui Atrahasis, zeii cei mici „au îndurat chinul”. Însă „ei mormăiau continuu și șopteau între ei pe la spate”. Nemaîsuportând munca grea, aceștia și-au spus:

„Să mergem să ne plângem căpeteniei noastre,

Căci el poate să mai ușureze din înrobitorul chin,

Regele zeilor, eroul Enlil,

La el să ne ducem, în palatul său, să ne plângem!”

Revoltații și-au ales un conducător, al cărui nume rămâne necunoscut, deoarece fragmentul în care se vorbește despre el a fost deteriorat. Însă știm că era „*un conducător mare, din vremurile de demult*”. Mesajul acestuia era foarte clar:

*„Acum, noi declarăm război,
Să începem dară, acum, bătălia”.*

Textul sumerian *Enki și Ninmah* ne oferă identitatea conducătorului răzvrătiților. Și aici Igigi munceau din greu, fiind supravegheați de Anunnaki cei mari. Enki era singurul care nu lucra, preferând să doarmă în Abzu. Cum munca grea nu le plăcea deloc, Igigi s-au plâns la un moment dat lui Enki care, în înțelepciunea sa, trebuia să găsească o soluție. Prin urmare, el era acel „*conducător mare, din vremurile de demult*”, care i-a instigat la revoltă împotriva lui Enlil.

În continuare, *Mitul lui Atrahasis* ne spune că

„Zeii i-au ascultat cuvântul,

Uneltele lor le-au pus pe foc,

Cuțitele lor uriașe, ce scobeau pământul,

Si ele în foc au pierit.

Pe zeul minelor l-au prins în tunele,

Legat, el l-au luat

Până la poarta eroului EnhT.

Această răsccoală a început noaptea, la adăpostul întunericului, timp în care Enlil dormea fără nicio grijă.

„Era noaptea, ceasul jumătate,

Casa lui era înconjurată,

Dar zeul Enlil nu știa.

Kalkal (portarul lui Enlil) apoi s-a trezit,

A crăpat puțin usa și a privit.

Kalkal l-a trezit pe Nusku (vizirul lui Enlil)

Si vuietul de afară, înfricoșăți l-au ascultat.

Nusku, atunci, și-a trezit stăpânul Din patul său, afară l-a tras:

«Stăpâne, e casa-ti înconjurată,

Războiul a ajuns la poartă»''.

După ce s-a dezmeticit și a realizat faptul că este înconjurat de Igigi, Enlil i-a cerut lui Nusku să îl cheme pe Anu pe Pământ.

„Mesajul a fost transmis și Anu a fost adus;

Enki a fost adus în fața lui.

Cu toți Marii Anunnaki prezenți la Consiliu,

Enlil s-a ridicat și astfel a grăit,

Tuturor zeilor adresându-se:

«Împotriva mea v-ați ridicat?

Trebuie să ies și să mă lupt cu voi?

Ce-mi văd ochii?

Răscoala voastră a ajuns la poarta mea!»”

Anu a cerut să se facă o anchetă, iar Nusku a plecat spre locul unde se strânseseră răsculații, l-a întrebat cine îi conduce, însă aceștia au ascuns identitatea conducătorului lor: „noi toți zeii la luptă ne-am ridicat. Si au continuat:

„Munca înrobitoare ne ucide zi de zi,

Prea mult muncim și ostenim din greu.”

Auzind raportul lui Nusku, Enlil le-a dat răsculaților un ultimatum: ori este executat conducătorul răscoalei, ori el își dă demisia, „*la-ti înapoi comanda și toate puterile ce mi le-ai dat*, i-a spus lui Anu, „*și alături de tine, în Cer voi pleca*”. Însă împăratul le-a luat răzvrătiților apărarea:

„De ce anume îi acuzi pe ei?

Munca lor e grea și osteneala mare!

În fiecare zi...

Si jalea lor e mare și nimeni s-o asculte nu-f’.

Încurajat de vorbele tatălui său, Enki a luat cuvântul, oferind o soluție:

„Si fiindcă Zeița Nașterilor (Ninhursag) e aici,

Să facem un muncitor primitiv,

Si el să poarte jugul...

Să facă el toate muncile zeilor!”

Cu această ocazie, spunea el în Enuma Elis, „zeii decăzuți se vor odihni”.

În Biblie, asemenea lui Enki, Elohim propunea: „*Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!*” (Facerea 1:26)

Enuma Elis, poemul babilonian al creației, îl acreditează pe Marduk cu facerea omului. Aici, zeul afirma:

„ Voi face o ființă primitivă,

Om îi va fi numele.

Voi face un muncitor;

El va face toate muncile zeilor,

Ca ei să se simtă ușurați de povară”.

După o perioadă de dezbateri, zeii au acceptat în unanimitate soluția lui Enki. Prin urmare, conform *Mitului lui Atrahasis*,

„Ei au chemat-o și au întrebat-o pe zeiță,

Moașa zeilor, înțeleapta Mami:

«Tu, care ești Zeița Nașterilor, fă un muncitor!

Creează un muncitor primitiv Si el să poarte jugul de azi înainte!

Să poarte el jugul dat de Enlil,

Muncitorul să facă de astăzi munca zeilor!»”

Mami / Ninhursag le-a spus că are nevoie pentru această misiune de ajutorul lui Enki. Textul sumerian *Enki și Ninmah* spune că ea s-a dus în Abzu pentru a-i comunica lui Enki decizia zeilor de a face un om și că sarcina lui era să găsească mijloacele pentru îndeplinirea acestei misiuni. El a replicat: „*creatura al cărui nume l-ai rostit- există*”, adăugând „*lipeste-i chipul zeilor*”. Apoi i-a dat Zeitei-Mamă instrucțiunile necesare:

„Amestecă-ntr-un vas țărâna

De la Capătul Lumii adusă,

Chiar de deasupra lui Abzu

Si modeleaz-o după formă.

Zei buni și pricepuți eu voi chema

S-aducă țărâna așa cum trebuie”.

În versiunea babiloniană a *Mitului lui Atrahasis*, opera scribului Nur-Aya din Sippar, Enki spunea că va institui ritualuri de purificare în anumite zile ale lunii. El a poruncit ca „*un zeu să fie omorât astfel ca toți zeii să se purifice într-o scăldare. Din carnea și sângele său Nintu să facă lut, pentru ca zeul și omul să se amestece bine în lut*”. A fost sacrificat Geshtu-E, un zeu minor despre care nu se cunosc detalii. Zeita-mamă a frământat acel lut special „*din carnea și sângele*” zeului, în care marii zei au scuipat pentru a-i da măsura potrivită. *Enuma Elis* prezintă un episod identic, Enki afirmând:

„ Voi pregăti o baie pentru purificare,

Sânge să luăm de la un zeu...

Din carnea sa și din sângele său,

789/
901

Ninti să amestece țărâna."

Zeul sacrificat a fost Kingu, cel acuzat de instigare lui Tiamat la revoltă. Kingu a fost legat, arterele i-au fost tăiate iar din sângele lui amestecat cu țărână, Ea / Enki a creat oamenii, cărora le-a impus „îndatoririle zeilor pentru a-i elibera pe zei”. Sacrificiul unui zeu, din corpul căreia au apărut oamenii, se întâlnește și în hinduism. Aici, zeii l-au ucis pe uriașul Purusha, din capul lui ivindu-se brahmanii, regii din brațe, producătorii de bunuri din coapse și sclavii din labele picioarelor.

Scopul amestecării elementului divin cu cel pământean este explicat în detaliu de *Enuma*

Elis

„În țărână, zeul și omul vor fi amestecați,

Ca unul să fie.

Și până la sfârșitul zilelor

Carnea și sufletul

Care în zeu a fost copt -

Acel suflet, prin frăția de sânge să fie uniți.

La semnul său, viața să triumfe.

Ca asta să nu fie uitată în veci,

Sufletul pe veci prin frăția de sânge să fie legat. În Casa lui Simți,

„Zeul care purifica Napistu, Ea, a vorbit, în fața ei așezat, o îndemna înainte.

După ce ea a recitat incantația

Măinile și le-a pus în țărână, amestecul făcându-l’.

Au fost aduse „înțelepte și știutoare, de două ori șapte zeițe ale nasterii”, iar „Ninti a modelat paisprezece bucăți de lut;

Șapte dintre ele, în dreapta le-a pus,

Pe celelalte în stânga, între ele a pus, apoi, forma”.

Tot Ninhursag hotărâște procedeele potrivite pentru sarcină, naștere și căsătorie, astfel încât omenirea să se poată reproduce și să poată prelua îndatorirea de a lucra pentru zei. Faptul că omul a fost creat pentru a munci (cel puțin aceasta era varianta „oficială”, pe care trebuia să o creadă Enlil) este redat nu doar în *Mitul lui Atrahasis* și *Enuma Elish*, ci și în *Biblie*: „și a luat Elohim pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească” (*Facerea* 2:15). În plus, în timpurile biblice, termenul tradus de obicei prin „venerare” era „avod”, care înseamnă „a lucra”. Prin urmare, oamenii nu doar își venerau zeii, ci și lucrau pentru ei. Tocmai din acest motiv, în *Facerea* 3:8, Dumnezeu biblic se plimba liniștit prin Grădina, în răcoarea serii, deoarece scăpase de grija muncii, grijă preluată de noua creatură primitivă. Aborigenii din Australia se consideră chiar și astăzi îngrijitori ai Pământului și servitori ai ființelor din Timpul Visului, creatoarele lumii și ale oamenilor.

pîf m,
11

Și în alte culturi se vorbește despre un proces asemănător de facere

a oamenilor. În

Grecia, titanul Prometheus („Chibzuitul”) a creat bărbații din lut, iar zeița Athena a suflat viață în ei. Fabulistul roman Phaedrus susținea că Prometheus era beat când a creat primii oameni, de aceea toți erau de sex masculin. Zeul Hephaestus i s-a atribuit crearea primei femei, Pandora. Zeus i-a ordonat lui Hephaestus să facă femeia din pământ, apoi toți zeii și-au adus contribuția, oferindu-i Pandorei tot felul de daruri seducătoare. Ca zestre, zeii i-au dăruit o cutie în care au închis toate relele lumii. Vrajit de frumusețea ei (cine n-ar fi, după ce a trăit o viață înconjurat doar de bărbați?), Epimetheus, fratele lui Prometheus, a lut-o de nevastă. Curioasă, Pandora a deschis cutia primită de la zei, lăsând să scape în lume toate relele. Speriată, a închis totuși capacul, păstrând înăuntru doar Speranța. La fel ca în miturile precedente, întâlnim aceeași creare a omului de către zei dintr-un element pământean (lut sau pământ), contribuția mai multor zei și, în plus, o explicație pentru apariția relor în lume. De asemenea, e posibil ca această legendă să încerce să explice și apariția homosexualității. Prometheus și Hephaestus sunt două reprezentări ale aceleiași divinități pe care sumerienii o numeau Enki. Prometheus era unul dintre titani (primii conducători ai Terrei), cel care a adus iluminarea oamenilor (focul din ceruri) iar Hephaestus era zeu meșteșugar, cel care crea ceea ce nu puteau alți zei, cel care a fost aruncat din cer și condamnat să locuiască departe de restul zeilor, pe o insulă. Iar Athena este Ninhursag a sumerienilor.

În Egipt, zeul Khnum („Constructorul”) a creat corpurile oamenilor din lut, pe roata sa de olar, soția sa, Heket, fiind cea responsabilă cu suflatul vieții (introducerea sufletului, numit Ka) în corpuri (procedeu identic cu al grecilor, unde protagoniști erau Prometheus și Athena). Și în *Biblie* se regăsește aceeași metodă de facere a omului: „Atunci, luând Elohim țărână din pământ, au făcut pe om și au suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie” (*Geneza* 2:7). Coarnele de berbec și asocierea lui cu apa îl identifică pe Khnum cu zeul sumerian Enki, soția sa, Heket, fiind Ninhursag.

Chinezii credeau că zeița-șarpe Nuwa a creat oameni din lut galben (o explicație pentru culoarea pielii chinezilor), inițial sculptându-l pe fiecare în parte. După ce a făcut câteva sute de oameni, a obosit. Astfel încât a descoperit o metodă mult mai eficientă: a înmuiat o sfoară în lutul galben, pe care a rotit-o. Din fiecare pată de lut care a căzut, a luat naștere câte un om. Totuși, zeița a mai sculptat câțiva oameni, aceștia devenind

nobili. Divinitatea șarpe, creatoare a oamenilor, este evident Ninhursag a sumerienilor, chinezii preferând să îl elimine pe soțul ei, Fuxi / Enki din povestea creației.

Pentru populația Yoruba din Africa de Vest, zeul Obātālā a creat corpurile oamenilor din pământ, iar zeul Olodumare le-a dat suflute, suflând peste ei. *Coranul* susține de asemenea ideea facerii oamenilor din lut (Sura 23:12) de către Allah. Iar mayașii considerau că zeii Kukulkān și Tepeu au făcut primii oameni din noroi, însă, nefiind mulțumiți de rezultat, au creat alții din lemn, apoi din porumb. Tot din lemn au fost făcuți primii oameni pentru scandinavii. Odin a suflat asupra a două trunchiuri de copaci, transformându-le în oameni: Ask („frasin”) și Embla („ulm”). Zeul Ve le-a dat acestora vorbirea, Vile i-a oferit femeii simțuri și gândire iar bărbatului putere, judecată și simțire.

Tibetanii consideră că un maimuțoi foarte înțelept și o diavoliță au avut șase fii acoperiți de păr și cu fețele roșii ca maimuțele. Aceștia au devenit oameni și au populat Tibetul. Cum Enki era zeu înțelepciunii, putem intui că el era „maimuțoiul foarte înțelept” care a creat primii oameni iar „diavolița” care l-a ajutat este, fără îndoială, Ninhursag. Tot două divinități, gemenii Mawu și Lisa, au creat oamenii în mitologia populației fon din Benin. Aceștia le-au dat mai apoi oamenilor darurile văzului, vorbirii și conștiinței, precum și tehnologia.

Pentru masaii din estul Africii, En-kai este zeul care a creat lumea și oamenii. El le-a oferit masailor ca dar vitele, coborându-le pe pământ pe o fășie de piele. Nu poate trece neobservată asemănarea dintre numele En-kai al masailor și Enki al sumerienilor, care reprezintă aceiași zeități. Pentru zulușii din Africa de Sud, zeul Unkulunkulu („Cel bătrân”) a făcut oamenii și animalele din trestii. Inițial și-a dorit ca oamenii să trăiască veșnic, mai apoi s-a răzgândit. În conformitate cu miturile de pe întreg globul pământesc, și Iisus Hristos în *Noul Testament* consideră creator al oamenilor pe zeul-șarpe Enki, numit Diavolul sau Satan în multe culturi: „*voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru*” (*Evanghelia lui Ioan* 8:44).

Vechiul Testament spune că, după ce l-a făcut pe Adam, Domnul „a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie”. În textele mesopotamiene, facerea omului a avut loc în „*Bit Simtf*”, care a fost tradus prin „casa unde este determinată soarta omului”. Însă termenul „*simtf*” provine din cuvântul sumerian „*siimti*” care, luat silabă cu silabă, înseamnă „răsuflare vânt viață”. Prin urmare, „*Bit Simtf*” s-ar traduce mai exact „casa în care răsuflarea vieții este suflată înăuntru”, lucru practic identic cu relatarea biblică și cu miturile creației din Egipt, Grecia și Africa de Vest. Termenul akkadian folosit pentru a traduce cuvântul sumerian „*siimti*” era „*napistu*”, identic cu „*nefes*”, acestea două fiind „ceva” prezent în sânge, imposibil de identificat.

Ce ar putea fi acea „*suflare de viață*”, prezentă în sânge? În *Deuteronomul*, a cincea carte a *Bibliei*, evreilor li se interzice de multe ori să mănânce sânge „*pentru că sângele are în el viață*” (12:23). În *Enuma Elis*, zeul sacrificat avea „*teema*”, un cuvânt tradus prin „personalitate” de o serie de autorități în materie, cum ar fi W.G. Lambert și A.R. Miliard de la Oxford. Însă, literal, termenul înseamnă „ceea ce adăpostește ceea ce este legat de memorie”. Acest termen apare în versiunea akkadiană ca „*etemu*”, cuvânt tradus de obicei prin „duh” sau „spirit”. Acea „*viață*” din sânge, care „adăpostește ceea ce este legat de memorie”, adică ADN-ul, nu poate fi decât o genă a zeului. Iar acest lucru dovedește faptul că omul a fost creat pe cale genetică.

Biblia ne spune că Elohim l-au făcut pe Adam din țărâna Pământului. Termenul ebraic „*adama*”, din care provine numele personajului biblic, inițial nu se referea la orice fel de sol, ci la cel roșu-închis. Un cuvânt asemănător, akkadianul „*adamatu*” înseamnă tot „pământ roșu-închis”. Culoarea roșie este numită în ebraică „*adorn*”. Toate aceste trei cuvinte își au rădăcina în cuvântul „*dam*”, care înseamnă „sânge”, în plus, cuvântul akkadian „*ti*? („țărână, lut”), sinonim cu ebraicul „*adama*”, provine din sumerianul „*tii*?”, care înseamnă „ceea ce este cu viață”. În ebraică, „*ti*?” se traduce prin „noroi” și are ca sinonim cuvântul „*bos*”, ce are aceeași rădăcină cu „*besa*” („ou”). Prin urmare, acea „țărână” se referă în realitate la un ou sau un ovul.

Astfel, numele Adam se poate interpreta în mai multe feluri: „cel al Pământului”, „cel făcut din sol roșu-închis”, „cel făcut din sânge” sau „cel făcut din oul”. Fabricarea unei ființe în acest mod indică o concepție artificială, în laborator, sau fertilizare in vitro.

Textul sumerian *Enki și Ninmah* spune că, atunci când Zeița Mamă i-a cerut să facă omul, Enki i-a replicat: „*creatura al cărei nume l-ai rostit- există!*”. Acea creatură era maimuța Homo Erectus, care se aseamăna cel mai mult cu zeii din punct de vedere genetic și fizic. Enki a învățat-o și modalitatea prin care putea transforma Homo Erectus în om: „*lipeste-i chipul zeilor!*”. Acel „chip” al zeilor pe care l-a primit Homo Erectus pentru a se transforma în Homo Sapiens este amintit și de *Biblie*: „*să facem om după chipul și asemănarea noastră*”

(*Facerea* 1:26). Populația fang din Guinea are un mit asemănător al creației omului: zeii Nzame, Mebere și Nkwa i-au creat după chipul lor pe primii muritori, Sekume și soția acestuia.

Sacrificarea unui zeu, al cărui sânge a fost amestecat cu elementul pământean, reprezintă o recoltare de ADN. Ingineria noastră genetică a realizat fuziunea celulară, care face posibilă combinarea unor celule provenind din surse diferite într-o singură celulă, care posedă mai multe nuclee și mai multe seturi de cromozomi diferiți. Amestecul de nuclee și cromozomi poate da naștere unor celule diferite de cele originale. Cu alte cuvinte, se pot lua celule de la zeii extraterestri și de la pământeni Homo Erectus care, combinate, să rezulte într-o nouă ființă, Homo Sapiens, asemănătoare cu ambele specii, dar totuși diferită. Doar dacă proveneau din același material genetic, îngerii din *Biblie* și din *Cartea lui Enoh* sau zeii tuturor culturilor antice puteau avea copii cu pământeni, așa cum susțin multe texte. Extragerea de ADN se înțelege mai bine din facerea Evei: „*Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. Și a zis Adam: «Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său»»” (*Facerea* 2:21-23). Somnul lui Adam reprezintă o banală anestezie, iar coasta din care a apărut femeia nu poate reprezenta decât ADN-ul sustras din Adam, folosit pentru crearea Evei.*

În aprilie 2011, un grup de cercetători chiar susținea că a descoperit gene extraterestre în ADN-ul uman. Acești oameni de știință lucrează în Proiectul Genomului Uman care a apărut în 1989 în Statele Unite, de-a lungul anilor alăturându-li-se cercetători din Marea Britanie, Franța, Germania, Japonia și China. Ei cred că mai mult de 95% din secvențele de ADN necodificat (cunoscut sub numele de junk DNA) care se găsește în acidul dezoxiribonucleic al oamenilor este de fapt codul genetic al unor forme de viață din alte lumi. Prin decriptarea acestor gene extraterestre, geneticienii susțin că toate misterele pe care teoria evoluției nu le poate cuprinde și explica vor fi de acum încolo ușor de aflat. Genele extraterestre se găsesc în ADN-ul oricărei forme de viață de pe Pământ, dar în cazul oamenilor “doza” este mai mare decât la celelalte specii. Cercetătorii cred că ADN-ul extraterestru a fost “inserat” de mai multe ori, în mai multe perioade ale evoluției umane, în interiorul celulelor noastre - fapt care ne-ar fi permis o dezvoltare mult mai rapidă față de celelalte viețuitoare. Acești oameni de știință au chiar și o viziune a Creatorului în varianta lor. Ei sunt de părere că o formă extraterestră de viață a creat noi viețuitoare, printre care și omul, pe care le-a plantat pe diverse planete, inclusiv Terra. De altfel, termenul akkadian „*lulu*”, folosit pentru „om primitiv”, literal înseamnă „cel care a fost amestecat”.

Așadar, Enki și Ninhursag au creat oamenii prin fuziune celulară. Din carnea și sângele (ADN-ul) unui „zeu”, Ninhursag a făcut lut (embrioni). Faptul că marii zei au sculptat în acel „lut” reprezintă tot o recoltare de ADN. Când embrionii au fost gata, au fost implantați în 14 „zeițe ale nașterii” (femele de Homo Erectus). Însă crearea omului nu a fost un proces chiar atât de simplu, fiind nevoie de mai multe încercări. În textul sumerian *Enki și Ninmah*, cei doi au băut cam mult la o petrecere, amețindu-se. Ninhursag, numită aici Ninmah („marea regină”), are chef de o întrecere și propune să modeleze câteva ființe. Enki acceptă, dar insistă ca el să le hotărască soarta. Ninhursag se apucă de lucru și face șase ființe omenești, toate având câte un defect. Primul are un defect la braț, așa că Enki decide ca el să fie un oficial la curte. Al doilea are un pic, clipește întruna, așa că devine cântăreț. Al

treilea este schilod dar Enki îi găsește și lui o „soartă bună”, deși din text nu se înțelege care este aceasta. Al patrulea are ejaculări necontrolate iar Enki îl vindecă printr-o baie rituală. A cincea ființă este o femeie steapă, căreia i se dă un loc într-un harem. Ultimul nu are organe sexuale și Enki îl numește oficial la curte. Apoi, schimbă rolul cu Ninhursag: el creează ființe iar ea le hotărăște „soarta”. Prima creatură a lui Enki este o femeie fertilă iar cea de-a doua, care se numește Umul, este un bărbat foarte bolnav. Umul suferă de dureri de cap iar ochii, gâtul, inima, plămânii și intestinalele îi sunt afectate. Brațele și picioarele îi sunt

neputincioase, prin urmare nu poate merge și
 nici nu se poate hrăni singur. Deoarece nu
 reușește să o ajute pe această ființă,
 Ninkursag pierde înfrățirea: „omul pe care l-ai creat nu este
 viu și nu este mort, nu pot să-l ridic”. Enki o ia peste picior,
 amintindu-și că el a reușit să o dorească și să o soartă
 puna oamenilor pe care ea l-a creat.
 Furioasă, îl blesteamă pe Enki: „pe
 închinându-l, l-ai pus în Absoluț, lumea subterană,
 totuși Enki îl va zeiti și niste statui să îl înă-
 pe în mormânt, pe lângă surzătorii care trebuie laudat
 (2-7), propriile ei acțiuni să fie mai reținute iar
 casa lui trebuie înălțată. Chiar dacă la prima
 vedere acest text prezintă un concurs între
 cele două divinități, este posibil că în realitate
 să explice primele încercări nereușite ale
 zeilor de a crea oameni. Faptul că au existat
 niste rebituri înainte de omul propriu-zis este
 confirmat de unele texte din vechime. Astfel
 în *Alphabetum Siriacis* (un text datat undeva între anii
 400 și 1000), se spune că prima soție a lui
 Adam a fost Eva, ei Lilith. Ea a fost
 izgonită din Grădina Edenului din cauza
 imperfecțiunii ei, se certa încontinuu cu
 Adam și nu voia să-l se supună. Drept
 urmare a fost alungată și a devenit soția
 arhanghelului Samael. În textele babiloniene,
 Lilitu (Lilith) este considerată „prostituta sacră a zeiței Istar”,
 iar servitoarea zeiței Inanna”. Asirienii o considerau demon,
 la fel și creștinii astăzi.

În *Popol Vuh* (manuscris mayaș din jurul anului 1550) se spune că zeii Kukulkân și Tepeu au
 făcut primii oameni din noroi. Dar aceștia se topeau, așa că zeii i-au distrus și au creat alții,
 de această dată din lemn. Dar acești noi oameni se purtau ca animalele, așa că zeii i-au
 transformat în maimuțe. În final au creat oameni din porumb, care le-au fost pe plac zeilor.
 Asemănătoare cu maimuțele erau și primele creaturi, strămoșii oamenilor, pentru tibetani.
 Pentru etnia fang din Africa, zeii Nzame, Mebere și Nkwa au creat o ființă asemănătoare lor,
 numită Fan, care să conducă Pământul. Însă Fan a devenit nerespectuos și trufaș cu zeii.
 Supărați, aceștia au distrus lumea pe care au creat-o, dar Fan a supraviețuit deoarece i se
 dăduse viață veșnică. Cei trei zei au creat din nou plantele și animalele dar și un alt om, de
 data aceasta muritor, pe nume Sekume. Bineînțeles că și Sekume a fost făcut tot după
 chipul și asemănarea zeilor. Acesta împreună cu soția lui sunt considerați strămoșii
 oamenilor.
 Pentru incași, Viracocha a creat o lume în care nu exista lumină. Zeul le-a ordonat
 oamenilor să respecte preceptele sale morale, însă aceștia au devenit răi și trufași.
 Supărat, Viracocha a distrus oamenii printr-un potop, cruțând doar trei dintre ei, care să-l
 ajute la refacerea lumii. Unul dintre cei trei, Taguapaca, a devenit obraznic, astfel încât zeul
 le-a poruncit celorlalți doi să-l arunce în lacul Titicaca.

În mitologia românească, două ființe gemene, Fârtatul și Nefârtatul, au încercat să creeze o făptură demnă de a stăpâni Pământul. Rezultatul încercărilor de început ale celor doi creatori ai lumii au fost căpcăunii, care au reprezentat o încercare nereușită: aveau o înfățișare monstruoasă, erau chinocefali (aveau cap de câine), lătrau în loc să vorbească și erau antropofagi. Aveau, de asemenea, capacitatea de a vedea zece oameni cu un singur ochi. Locuiau în peșteri și văgăuni, se ocupau cu culesul roadelor sălbatice și cu vânătoarea și se mâncau între ei, iar pușinii căpcăuni care au supraviețuit în al doilea ciclu antropogonic, au mâncat și oameni. Căpcăunii au fost distruși de către uriași, reprezentanți ai celui de-al doilea ciclu, și creați de către Fârtat și Nefârtat în primul rând cu scopul de a stârpi prima spiță nereușită. După ce au fost înfrânți, câteva exemplare răzlețe de căpcăuni au supraviețuit până în era omului: Muma Pădurii, Fetele Pădurii, Păduroiul și Tatăl Pădurii. La rândul lor, uriașii au fost înfrânți în lupta împotriva Fârtatului și a Nefârtatului. Au fost urmați de oameni în al treilea ciclu antropogonic, care se află încă în desfășurare. Blajinii, care vor domina al patrulea ciclu, există deja pe pământ, trăiesc în umbra oamenilor și îi ajută. Iar atunci când era oamenilor va ajunge la un final, blajinii vor fi considerați în sfârșit ființele perfecte, în stăpânirea cărora trebuie să se afle Pământul.

În Tibet un maimuțoi foarte înțelept și o diavoliță au avut șase fii acoperiți de păr și cu fețele roșii ca maimuțele, care au devenit oameni și au populat Tibetul. Acei „fii” ai lor, acoperiți de păr și cu fețele roșii, ce s-au transformat în oameni, reprezintă primele încercări de creare a oamenilor, până să se ajungă la un rezultat satisfăcător.

Toate aceste mituri vorbesc despre imperfecțiunea primelor ființe create de zei, până la apariția oamenilor. Putem trage concluzia că munca lui Enki și Ninhursag nu a fost deloc una ușoară, fiind nevoie de foarte mult timp și foarte multe încercări. Până la urmă, cei doi au reușit să creeze ființa mult-dorită:

„Zeițele nașterii au fost ținute-mpreună.

Ninti a stat, lunile numărând.

Luna a zecea, sorocul, încet s-apropia.

A zecea lună a sosit.

Vremea deschiderii pântecelor trecuse;

Zeița a înțeles ce se-ntâmplase.

Si-a acoperit capul și a-nceput mositul.

Bustul și l-a încorsetat și a pronunțat binecuvântarea.

A tras o formă; în ea era viață”.

Textul de mai sus ne indică faptul că noile creaturi nu s-au născut după nouă luni, așa cum ar fi fost normal, fiind necesare operații de cezariană.

„Cele înțelepte și învățate

De două ori șapte zeițe s-au adunat.

Șapte dintre ele au născut bărbați,

Șapte dintre ele au născut femei.

Zeița Nașterilor a adus apoi

Suflarea Vieții.

În perechi ei s-au adunat,

În perechi s-au adunat în fata ei.

Creaturile erau oamenii -

Creaturile Zeiței Mamă.”

Văzându-și creația, Ninhursag a strigat: „*L-am creat! Cu mâinile mele l-am făcut!*”. Apoi a anunțat Consiliul zeilor că și-a îndeplinit misiunea cu succes. Răsculații, auzind că sunt liberi, „*cu totii laolaltă au alergat să-i sărute picioarele*”. Din acel moment, omul primitiv era cel care „*va purta jugul*”. Pentru că au creat oamenii, Enki a fost considerat de atunci zeul fertilității și al creației iar Ninhursag zeița sexualității și a iubirii.

Cum arătau primii oameni? Un text sumerian ne oferă o descriere: „Când omenirea a fost făcută, ei nu știau să mănânce pâine, nici cu haine goliciunea să-și acopere. Ierburile le pășteau ca oile, din bălți beau apă, ca fiarele pădurii”. Biblia oferă la rândul ei o imagine vagă a primilor oameni, confirmând faptul că erau goi („Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau” - Facerea 2:25) și ierbivori („Iată, vă dau toată iarba

ce face sămânță de pe toată fața
în el.

'ului și tot pomul ce are rod cu sămânță

Acestate vor fi hrana voastră” - Facerea 1:29). Aceași imagine a primilor oameni întâlnim și în Epopeea lui Gilgames, în descrierea lui Enkidu înainte de a fi civilizat:

„Acoperit de păr pe trupul tot,

Pe cap având păr lung ca o femeie...

El nu cunoaște nici omul nici

pământul, Și e la fel ca cei

ascunși în ierburi;

Alături de gazele el iarba grasă

paste, Cu fiarele pădurii el se

hărjonește, în locurile de adăpat.

Cu creaturile ce mișună prin apă

Inima sa și-o bucură”.

Astfel arătau primii oameni acum aproximativ 200.000 de ani, când cercetătorii presupun că Homo Sapiens s-a desprins din Homo Erectus. Însă până la forma de astăzi a omului, Homo Sapiens Sapiens, mai era destul...

După ce am aflat cine a creat oamenii, cum și în ce scop, rămâne întrebarea: unde au fost făcuți? Biblia nu oferă nicio explicație iar mulți consideră că omul a apărut în Grădina Edenului. Dar *Vechiul Testament* indică faptul că Grădina a apărut după nașterea omului, Elohim creând-o special pentru a-și muta acolo noua „capodoperă”: „apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care- l zidise” {Facerea 2:8}, „și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească” {Facerea 2:15}. Prin urmare, omul a fost făcut în altă parte, Domnul mutându-l mai apoi în est, în Grădina aflată în zona numită mai târziu Mesopotamia. Dacă facerea omului nu a avut loc în Grădina Edenului, atunci unde? Mesopotamienii considerau că sub pământ, în Abzu sau Apsu, casa subterană a lui Enki. Un imn al lui Enki începe cu cuvintele: „Divinul Ea în Apsu a luat o bucată de lut, pe Kulla din ea l-a făcut, templele să le refacă”. Un alt text sumerian spune că: „Creaturile cu înfățișarea strălucitoare (oamenii), ieșind din Abzu, stau cu toții în fața zeului Nudimmud (Enki)”. Un text botezat de cercetători *Legenda târnăcopului* povestește cum Enlil a furiat o armă numită Alani (o mașinărie asemănătoare cu un bulldozer), cu care a săpat în pământ pentru a ajunge la locul „de unde s-a înființat carnea”, acolo unde se aflau oamenii (în Abzu): „zeul a chemat-o pe Alani, porunca i-a dat. Ca pe o coroană pe cap i-a pus

sfărâmătorul de pietre și l-a mânat spre locul unde s-a împrăștiat carnea. în groapă era capul omului, din pământ ieșeau oamenii spre Enlil, privirea sa asupra Capetelor Negre zăbovea". Nebăgate în seamă până acum, și mai mult ca sigur neînțelese, sunt miturile originii triburilor de indieni din sud-vestul Americii (navajo, zuni, hopi, pueblo, apași). Cu toții susțin că strămoșii lor sunt veniți de sub pământ. Maorii din Noua Zeelandă cred că Hawaiki (lumea de dincolo) este pământul lor de baștină, de unde au călătorit către insulele polineziene. Chiar dacă nu au sens aceste mituri pentru cei mai mulți dintre cercetători, totuși ele sunt în conformitate cu miturile sumeriene, babiloniene și akkadiene. Acceptând ideea că oamenii au fost creați în lumea subterană, au sens și cuvintele lui Iisus din *Evanghelia lui Ioan* 8:1231 „*Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus*".

După ce Enlil i-a luat fratelui său oamenii abia creați, *Legenda târnăcopului* spune că

„Anunnaki au pășit spre el,

Brațele și le-au ridicat mulțumind,

Ungând inima lui Enlil cu laude. Capete Negre îi ceruseră, Capetelor Negre

Ei le-au dat târnăcopul să-l poarte".

Enki însă nu a fost deranjat că a rămas fără noile sale creaturi. Dimpotrivă, pentru ca planul său să reușească, era nevoia ca oamenii să fie pe Pământ, lângă Enlil. Chiar dacă experimentul a avut succes, oamenii nu erau totuși soldații pe care și-i dorea. El și-a continuat experimentele pe ascuns, încercând să transforme „animalele de povară" în soldați. În încercarea de a obține soldatul perfect, Enki a combinat oameni cu animale, încercări ce nu au avut rezultatul scontat. Acești hibrizi au fost priviți ca monștri sau demoni în multe culturi. Alții i-au identificat cu zeii lor. Chiar și în ziua de astăzi există popoare (cum ar fi indienii din America de Nord) care cred în comuniunea om-animal. Fiecare i' * * * ndian își alege un animal ca totem, sufletul lui contopindu-se cu cel al animalului respectiv. Înfrățirea dintre om și animal își are rădăcinile în acele timpuri în care existau pe Pământ hibrizii om-animal. Unul dintre cele mai bune exemple de astfel de creaturi îl reprezintă căpcăunii chinezești din mitologia românească. Chinocefalii (oameni cu cap de câine) sunt menționați încă din cele mai vechi timpuri, Ioannis Tzetzae, un poet și comentator istoric bizantin, se referă la aceștia ca la niște locuitori ai Indiei, în zona actualului Pakistan. Marco Polo îi menționează ca fiind locuitori ai insulelor Andaman din Oceanul Indian. Giovanni da Pian del Carpine susținea că i-a întâlnit în Lacul Baikal. În *Istoria dinastiei Liang*, misionarul budhist Hui-Sheng a descris o insulă locuită de chinocefali, la est de Fusang. În *Istoria dinastiilor nordice*, istoricul Li Yanshou menționează și el un regat al câinilor. Principala sursă despre existența

chinocefalilor rămâne însă geograful, farmacistul și istoricul Ktesias, ale cărui scrieri au fost luate foarte

în serios de către părinții Bisericii din Bizanț, precum Patriarhul Fotie cel Mare. În cartea *Indica*, Ktesias menționează existența unui trib indian al chinocefalilor. Câteva legende ale perșilor, etiopienilor, grecilor, armenilor și arabilor se referă la întâlnirea dintre Alexandru Macedon și chinocefali. Biserica ortodoxă îl sărbătorește pe 9 mai pe Sfântul Mucenic Hristofor, care are cap de câine, despre care se spune că a venit în lumea romană trecând prin deșertul Persiei. Dar probabil cel mai cunoscut chinocefal este zeul egiptean Anubis, cel cu corp de om și cap de câine. Inițial cel mai important zeu al morții, a fost înlocuit ulterior cu Osiris. Un alt zeu egiptean cu cap de câine este Duamutef („cel ce își adoră mama”), unul dintre cei patru fii ai lui Horus cel Bătrân și ai lui Isis. Există și un mit alternativ care îl descrie pe Duamutef și pe frații săi ca fiind fiii lui Osiris. Unul dintre zeii chinezilor, Fu Xi, este deseori reprezentat cu cap de câine. Iar în mitologia sârbilor se vorbește despre psoglavi, demoni cu corp de om, picioare de cal, cap de câine, dinți de fier și un singur ochi în frunte. Se crede că au trăit acum foarte mult timp, în anumite zone din Bosnia și Muntenegru.

Amestecul ADN-ului animalic cu cel uman nu s-a rezumat doar la cel canin. S-au încrucișat cu oameni cai, păsări, reptile, pisici, ba chiar și... insecte. Există și astăzi o mulțime de oameni cu trăsături fizice animalice: față ca de cal sau de câine, nas acvilin, etc., ceea ce nu este decât o reminiscență genetică a acelor creaturi, într-o tăbliță sumeriană se pot observa trei persoane ce aduc în fața lui Enki un prizonier cu un aspect fizic mai mult decât ciudat. Deși partea superioară a corpului este umană, partea sa dorsală amintește de cea a unei insecte. Și picioarele sunt ciudate: tălpile sunt diferite de ale celorlalți iar genunchii îi sunt îndoiți în spate, și nu în față, ca la oameni. Ce poate fi acest prizonier misterios? Cel mai probabil un astfel de hibrid om-animal, unul dintre experimentele eșuate ale lui Enki.

Cele mai cunoscute încrucișări dintre oameni și animale rămân zeii egipteni. Horus și Ra erau reprezentați cu capete de șoimi, Thoth avea cap de ibis, Hathor și Isis aveau capete de vacă, capul lui Sobek era de crocodil, Amon și Khnum aveau capete de berbec, Sekhmet avea cap de leoaică iar Geb avea cap de gâscă sau de șarpe. Grecii au încercat să explice aspectul animalic al zeilor egipteni, inventând o poveste în care se spunea că, în timpul războiului dintre giganti și zeii olimpieni, aceștia din urmă s-au ascuns în Egipt sub formă de animale, pentru a nu fi descoperiți de îngrozitorul Typhon. Hibrizii sunt întâlniți și în alte părți ale lumii. În hinduism, Garuda are corp uman, aripi și cioc de vultur, iar zeul Ganesa

are cap de elefant și corp de om. În Japonia, karura este o creatură enormă cu corp de om și cap de vultur. La sumerieni, lammas (sau lamassu în akkadiană) și alad (sau sedu) erau creaturi cu corpuri de leu sau de taur, aripi de vultur și capete de om. Grecii numeau aceste făpturi sfincși, indienii purushamriga iar israeliții heruvimi, termen ce definește actualmente în creștinism o clasă de îngeri.

parte a zeului Huitzilopochtli era un hibrid dintre om și pasăre. În China, Lei Gong („Ducele tunetului”), numit și Lei Kung sau Lei Shen („Zeul

tunetului”) era înfățișat ca o creatură cu gheare, aripi de liliac și o față albastră cu cioc de pasăre. Zeii Fu Xi și Nuwa aveau corpuri de șerpi și capete de oameni. La greci se întâlnesc cei mai mulți astfel de hibridi. Harpiile erau păsări cu capete de femei, iar sirenele erau femei cu aripi și gheare de pasăre. în

alte culturi, sirena are partea inferioară de
 peste iar cea superioară de femeie. Centaurii
 aveau partea inferioară de cal iar cea
 superioară de om. Medusa și Lamia erau
 om și cap de taur. Medusa și Lamia erau
 amestecuri dintre femeie și serpi. La Kekrops,
 primul rege al cetății Athena, erau jumătate
 om, jumătate șarpe. Zeul primordial Chronos
 ca nu se confunda cu titanul Kronos)
 personificarea timpului, avea corp de șarpe și
 trei capete, unul de om, unul de taur și unul
 de leu. Giganții și zeii Boreas aveau serpi în
 loc de picioare. Pan, Agreus și Nomios erau
 oameni cu coarne și partea inferioară de tap.
 În India, una dintre reîncarnările zeului Vishnu,
 Narasima, are corp de om și cap de leu.

În afară de combinările dintre oameni și animale, Enki mitologia sumeriană sud i realizat și încrucișări între diferite specii de
 persană, Anzu (sau Zu ori Idu< de leu. Serafimii erau cunoscuți

inițial în Asia ca demoni cu formă de șarpe și șase aripi. Evreii și creștinii au
 transformat acești demoni într-o clasă de îngeri. Zeul aztecilor, Quetzalcoatl, era un șarpe
 cu pene. În Babilon, Tiamat era un șarpe înaripat. O altă astfel de creatură era grifonul, ce
 avea cap și aripi de vultur iar corpul de leu. Pegasos era un cal înaripat iar fratele său,
 Khrusaor („cel ce are armament de aur”), un mistreț înaripat. Inorogul ori unicornul era un
 cal cu un corn în frunte. Allocamelusul era un animal mitologic cu cap de măgar și corp de
 cămilă. În folclorul insulelor Filipine există Tikbalangul (sau Tigbalang, Tigbalan ori
 Tikbalan), o creatură cu corp de om și cap și picioare de cal. În Chile, creatura Colo-Colo are
 ori forma unui șarpe cu picioare, asemănător unui șobolan lung cu pene, ori forma unui
 șoarece lung cu cap de cocoș. La greci, Kerberos, paznicul infernului, era un câine cu trei
 capete. În hinduism, Yali are corp de pisică, cap de leu, trompă de elefant și coadă de
 șarpe.

Despre făpturi fabuloase au scris în antichitate Manethon, Eusebiu, Plutarh, Strabon, Platon,
 Tacitus, Diodor și Herodot. Preotul babilonian Berossus afirma că zeul Belus a făcut mai
 multe „ființe hidoase, care au fost

create din două bucăți diferite”. El mai scria „Și „oamenii apăreau cu două aripi, unii cu
 patru și
 cu două fete. Aveau un trup, dar două capete, unul de bărbat și celălalt de femeie. La fel și
 părțile celelalte ale trupului, de bărbat și de femeie. Alții erau cu picioare și coarne de tap.
 Alții cu picioare de cal; alții, hipocentaurii, erau pe jumătate oameni, pe jumătate cai. Și
 tauri cu cap de om erau, și câini cu cozi ca de peste. Mai erau și cai ce aveau capete de
 câini, și oameni și alte animale aveau capete și trupuri de cal și cozi de peste. Pe scurt,
 erau imbinări de toate făpturile Pământului... Toate aceste ciudățenii se păstrau în templul
 lui Belus din Babylon”. În secolul al IV-lea, inspirându-se din relatarea lui Berossus,
 episcopul Eusebiu scria în Cronografia despre templu lui Belus: „și existau acolo alte
 animale, dintre care unele create de ei și și înzestrate cu forme dătătoare de viață; și ar

fi plămădit oameni, din aceia cu două aripi; și alții cu patru aripi și două chipuri și un trup și două capete, femei și bărbați, și două naturi, bărbătească și femeiască; și alți oameni, cu coapse de capre și coarne pe cap; și alții, cu picioare de cal; și alții, cu aspect de cal în partea posterioară și de om în cea anterioară, care au formele hipocentaurilor; și ar fi zămislit și tauri cu cap de om și câini cu patru trupuri, ale căror cozi ar fi ieșit, aidoma cozilor de peste, din părțile posterioare; și cai cu cap de câine; și oameni și alți monștri cu cap de cal, trup de om și coadă de peste; și tot felul de dihănii cu formă de balaur; și pești și reptile și șerpi și multe alte făpturi fabuloase și ciudate, de specii diverse și forme variate, ale căror imagini le păstrau una lângă alta în templul lui Belus".

Pe un sigiliu sumerian ce astăzi se află la Luvru, dar și pe o tăviță de farduri din Muzeul Egiptean de la Cairo, sunt creaturi cu patru picioare, gâturi lungi, unduite și capete de șarpe, ținute de oameni în leșă. Tot la Luvru sunt și trei figurine de numai zece centimetri înălțime, datate pe la 2.200 î.Hr., ale unor tauri cu cap de om, dar și Cupa lui Gudea din aceeași perioadă, înaltă de 23 de centimetri, pe gravura căreia există o făptură mixtă cu gheare de pasăre la picioare, mâini de om, aripi și corp de dragon. Pe o stelă miniaturală de 20 de centimetri se poate vedea o „zeiță înaripată” ce are cap și corp de femeie, gheare la picioare și aripi pe spate, iar în muzeul din Baghdad se află statueta „zeiței arhaice”, ce are corp de femeie, cu sâni delicați, și cap de monstru. În localitatea Sipan, într-un mormânt al unui preot moche, arheologii peruani au găsit în 1988 un sceptru de cupru, lung de un metru, pe care o femeie se împerechează cu o făptură jumătate motan, jumătate reptilă. Din orașul sumerian Uruk au fost dezgropate statuete ce reprezintă ființe cu

capete de reptilă și corpuri umane, vechi de aproximativ șase milenii. *~*~*~ În Germania a fost descoperită o statueta veche de 30 de milenii, ce reprezintă un om cu cap de leu, asemănător cu zeița egipteană Sekhmet. La British Museum se găsește un relief al regelui asirian Assurnasirpal, pe care un bărbat ține de o frânghie un animal ce merge pe două picioare ca o maimuță, labele mâinilor sale terminându-se în aripioare de peste. Tot aici se află obeliscul negru al regelui asirian Salmanassar al II-lea, pe care sunt reprezentate, în spatele unui elefant, două siluete mici, de statura unor copii, ce au capete de om dar coapsele și picioarele de animal, duse de doi gardieni. Pe un alt fragment sunt doi șfinxi cu cap de om, ținuți în lanț. Textul însoțitor de pe obelisc vorbește despre „animale-om care sunt duse în captivitate”.

Se pot obține astfel de creaturi în realitate? În 1954, la Universitatea de Medicină din Moscova, omul de știință sovietic Vladimir Demikhov a realizat chirurgical un câine cu două capete. Mai exact, a greșit partea superioară a trunchiului unui câine pe gâtul altui câine. Spre surprinderea tuturor, această creatură a trăit timp de câteva săptămâni. Astfel, doctorul Demikhov a demonstrat că se pot realiza hibridi prin procedee chirurgicale. În 1970, oamenii de știință de la Case Western Reserve University School of Medicine, conduși de către chirurgul Robert J. White, au efectuat o operație extrem de controversată: transferul capului unei maimuțe pe corpul alteia. Această creatură a trăit normal timp de aproape trei zile. Întrebările care apar în urma acestor experimente sunt următoarele: dacă oamenii pot da naștere astăzi unui câine cu două capete și șase picioare, entități superioare tehnologic n-ar fi putut realiza în trecut un câine cu trei capete, așa cum era Kerberos al grecilor? Ori un alt fel de hibrid animalic? Dacă noi reușim astăzi să realizăm un transplant de capete, nu ar fi putut face același lucru acei „zei” din vechime, dând naștere unor creaturi precum Minotaurul sau chinocefalii? Strămoșii noștri susțineau că acei monștri erau creațiile zeilor. Iar singurul zeu preocupat de astfel de experimente genetice era Enki. În 2003, un grup de cercetători de la Universitatea de Medicină din Shanghai a realizat cu succes fuziunea dintre celule umane și celule de iepure. Embrionii au fost primii hibridi umano-animale realizați prin inginerie genetică recunoscuți oficial. Un an mai târziu, cercetătorii de la Clinica Mayo din Minnesota au creat porci cu sânge uman. Una dintre ideile principale ale experimentului a fost posibilitatea de a crea în porci inimi umane, pentru transplanturi cardiace. În concluzie, avem astăzi tehnologia care ne permite să realizăm hibridi

asemănători cu monștrii din legende. De ce se au oferit strămoșilor noștri o sumedenie de cunoștințe? Iar dacă o au, de ce să credem că nu au și folosit-o?

Se pare că există dovezi care să ateste existența unor hibridi, mai ales în locul unde au fost ilustrate cele mai multe astfel de cazuri. Pe 5 septembrie 1852, francezul August Mariette (care mai târziu a fondat Muzeul Egiptean) a descoperit un coridor subteran în Saqqara, în care se aflau două sarcofage imense. Convinș că va găsi mumia unui Apis (taur venerat ca încarnare a zeului Ptah), Mariette a fost surprins să descopere în sarcofage o masă bituminoasă în care se aflau oase mici, aparținând mai multor animale. Exploratorul britanic Sir Robert Mond, care a realizat excavații în așa-numitul „Bucheum” (o cameră mortuară din piatră, de sub ruinele templului din Hermonthis), a ajuns la aceeași concluzie cutremurătoare. Sarcofagele fie nu conțineau nimic, fie conțineau doar bitum plin de fragmente osoase. Într-unul dintre sarcofage, în locul unui bou mumificat, au descoperit oase amestecate de câini și șacali. În catacombele din Abusir, de această dată însoțit de doi francezi, Lortet și Gaillard, Mond a descoperit alte sarcofage de care era sigur că ar conține tauri mumificați. Și din nou au avut parte de o surpriză. În primul sarcofag au descoperit un amestec de oase aparținând unor animale diferite, unele specii neputând fi identificate. Iar al doilea sarcofag, ceva mai lung de 2,4 metri și lat de aproximativ 1,2 metri, conținea un amestec divers de opt animale. Și în acest caz a fost imposibilă identificarea speciei căreia îi aparțineau două dintre oase. Ce creaturi erau cele închise în sarcofage de către vechii egipteni, compuse din mai multe animale? Posibil hibridi asemenea celor prezenți în toate culturile antice.

Chiar și în zilele noastre există astfel de creaturi, semn că experimentele genetice ale lui Enki nu s-au sfârșit. Pe 13 iulie 2008, în Montauk, New York, patru tineri au găsit pe malul râului cadavru unei creaturi ciudate, cu cioc de pasăre, gheare de raton și corp ca de câine. Animalul nu a putut fi identificat deoarece nu seamănă cu nimic cunoscut de om, ci arată ca un amestec de diferite animale. Unii cred că acest monstru a fost creat în laborator de către guvernul Statelor Unite, într-un centru de cercetări din apropiere. Alții presupun că și acest animal face parte dintr-un lung șir de experimente genetice ale extraterestrilor. În 2010, în lacul Wylje din Carolina de Sud, pescarul Frank Yarborough a prins un pește ciudat care cântăre

■ a 2,3 kilograme, avea jumătate de metru lungime și dinți de om. Biologul Robert Stroud, de la Departamentul de Resurse Naturale, susține că ciudatul pește face parte din specia Pacu, o rudă îndepărtată a piranha, originară din râul Amazon din America de Sud. Această ipoteză nu are prea mulți susținători, deoarece nu poate explica totuși de ce peștele are dinți umani.

Unele dintre cele mai celebre creaturi sunt umanoizii înalți și păroși, numiți Bigfoot (America de Nord), Yeti (Tibet), Yeren (China), Tchoutchouanaa (Iakutia) sau Orang Pendek (insula Sumatra). Deși cercetătorii oscilează în a-i considera ori veriga lipsă dintre maimuțe și oameni, ori pură ficțiune, adevărul este că nimeni nu a reușit să dărâme vălul de mister din jurul lor. Un lucru mai puțin mediatizat este faptul că acești umanoizi păroși sunt în strânsă legătură cu OZN-urile. Numărul din mai 1982 al revistei *The MUFON UFO Journal* relatează că, în 1973, în statul american Pennsylvania, un grup de fermieri a observat un OZN aterizând. Lângă el au fost observate două creaturi, înalte de aproximativ 2,10 metri,

cu brațele atârănând până sub genunchi și tot corpul acoperit de păr lung și negru. Fermierii au fugit să anunțe autoritățile dar, când s-au întors peste trei sferturi de oră, nu au găsit nici OZN-ul, nici creaturile. Doar în iarbă rămăsese un cerc fosforescent, cu diametrul de 30 de metri.

Dan D. Farcaș, în *OZN-uri de pe celălalt tărâm*, susține că numai în 1973 au fost raportate 103 întâlniri în care apăreau simultan OZN-uri și Bigfoot, șase fiind din statul Pennsylvania. Tot el descrie cazul unei femei în

vârstă, ce trăia singură într-o zonă izolată, care a împușcat în stomac un Bigfoot. Acesta a dispărut în momentul următor într-o străfulgerare de lumină, fără să scoată vreun sunet.

Ellen Crystall, în volumul *Silent Invasion* (1991), relatează că la Pine Bush (statul New York), la aproximativ 25 de kilometri de Manhattan, în contextul unei veritabile „invazii” de OZN-uri, au fost semnalate mai multe creaturi care nu aveau ce căuta acolo: Bigfoot, lemuri și un soi de „omeni-molie”. Un localnic i-a povestit că a fost nevoit să se refugieze într-un copac de „ceva” invizibil, care făcea zgomot și emana un miros de putred. Ellen Crystall descrie și cazuri în care s-au găsit urme ale unor labe uriașe în preajma OZN-urilor. Părerea ei este că toate aceste fapte au fost aduse de către ocupanții OZN-urilor.

În *Extraterrestrials Among Us* (1986), George C. Andrews amintește că, în cursul unui incident în care a fost implicat un OZN, mai mulți martori susțin că au auzit niște pași grei, ca ai unui biped uriaș. Un alt martor a văzut un Bigfoot transparent, „ectoplasmic”, materializându-se în fața ochilor săi. În săptămânile care au urmat, din zonă au fost aduse zeci de rapoarte asupra unor ființe similare, văzute aparent în carne și oase.

Ucaz analizat de doctorul Leo Sprinkle și reprodus în cartea *Alien Liaison* (1991) de Timothy Good este cel al fermierului Jim din Colorado. Acesta s-a confruntat cu mai multe cazuri de mutilări de vite, la fața locului găsind urme de pași cu laba de aproximativ 45 de centimetri. Într-o noapte, fermierul a văzut o ființă uriașă ce a trecut prin îngrăditura de sârmă ghimpată, pe care a rupt-o, lăsând agățate de ea șuvițe lungi de păr. Analiza ulterioară a urmelor de pași și a firelor de păr dovedeau că nu aparțin vreunei specii cunoscute, în altă noapte, Jim a împușcat creatura, care revenise. Ființa a tresărit, a scos un scheunat, în același timp auzindu-se și un fel de „bip”, după care s-a făcut nevăzută. În săptămânile următoare, fermierul a văzut în preajma casei sale, în repetate rânduri, un OZN discoidal. Susține chiar că s-a întâlnit cu ocupanții acestuia, care i-au asigurat că Bigfoot le ascultă ordinele. Jim a tras concluzia că în preajma fermei sale se află o bază extraterestră permanentă și că autoritățile cunosc acest fapt, dar preferă să păstreze secretul.

Analizând aceste lucruri, putem considera că umanoizii înalți și păroși sunt creaturi ale extraterestrilor, o nouă etapă a experimentelor genetice inițiate de Enki și duse mai departe de fiul său, Marduk. Agilitatea și forța unui Bigfoot, alături de capacitatea sa de a deveni invizibil, îl pot transforma într-un candidat serios la poziția de „soldat perfect”. Însă, din moment ce numărul acestor creaturi este infim, iar aparițiile lor au loc în zone izolate, tragem concluzia că experimentul este încă departe de a fi finisat. Extraterestrii încă îl studiază pe ascuns, semn că mai au mult de lucru.

Invizibilitatea nu este caracteristică doar lui Bigfoot. De-a lungul timpului, s-au semnalat mai multe creaturi cu această însușire. Conform cronicarilor vremurilor, în ianuarie 1565 exista în Vijayanagar o felină uriașă invizibilă. Pe 29 august 1922, camioneta fermierului texan Frank Dillon a fost distrusă de un rinocer invizibil.

Pe 17 iunie 1993, Tom și Jessica Neill au dat în Parcul Național Yellowstone (statul american Wyoming) peste o pasăre uriașă invizibilă, care i-a atacat. E posibil ca și aceste ființe

invizibile să fie experimente genetice ale urmașilor lui Enki. Și acestea nu sunt singurele cazuri ciudate din istorie.

Începând cu 8 februarie 1955, locuitorii din Devonshire (Anglia) au găsit aproape zilnic, timp de trei luni, zeci de șiruri de urme ale unei singure copite, dispuse la 20 de centimetri una de cealaltă. Copita avea lungimea de 10 centimetri și lățimea de 7. Șirurile de urme se întindeau pe o distanță de 150 de kilometri, fără să ocolească vreun obstacol întâlnit în cale. Acest caz straniu din Devonshire nu este însă unul singular. O cronică japoneză amintește că în anul 929, în curțile și grădinile palatului imperial din Kyoto, au apărut inexplicabile șiruri de urme ale unei singure copite. Călugărul benedictin D'Epernay descria amprente asemănătoare în Franța anului 943, în timpul unei furtuni cumplite. În 1065 s-au găsit urme asemănătoare în împrejurimile orașului englez Scarborough. Abatele Ralph de Coggeshall consemna în cronica sa două astfel de evenimente: unul în timpul lui Richard Inimă de Leu (1189-1199) și celălalt în 1205. În anul 1840, exploratorul britanic James Ross a găsit astfel de urme pe insula Kerguelen, unde nu trăiesc animale copitate. Ziarul *London Times* anunța pe 14 martie 1840 urme similare în apropierea localității Glenorchy din Scoția. Iar în aprilie 1855, *Illustrated London*

News publica un caz asemănător în Galiția. Șiruri de urme unicopitate s-au mai găsit în Noua Zeelandă (1886), New Jersey (1908), Belgia (1945), Devonshire (1950), Scoția (1952) și pe coastele vulcanului Etna din Sicilia (1970). Ce fel de creatură cu o singură copită ar putea lăsa astfel de urme prin toată lumea, pe o perioadă de mai bine de un mileniu? Probabil încă un experiment al lui Enki?

Între anii 1859 și 1867, în mlaștina Bodmin a trăit un hibrid umano-reptilian, gri sau verde închis, înalt de 2,5-3 metri, fără coadă, acoperit de plăci osoase, cu o creastă spinoasă pe țeastă și mănunchiuri de spini la umeri, omoplați și genunchi. Timp de opt ani a ucis numeroase animale dar și oameni. În poarta de lemn a unui castel de pe coasta Atlanticului, monstrul din Bodmin Moor a lăsat un spin de os lung de 21 de centimetri, care acum se află la Muzeul Kensington din Londra. ADN-ul din acest os nu aparține niciunei specii de pe Terra, vii sau fosile. În 1867, monstrul a dispărut brusc, la fel cum apăruse.

În ianuarie 1909, sute de martori din New Jersey au semnalat o ființă humanoidă de trei metri înălțime, cu aripi pielose și cap ca de liliac. Creatura, supranumită „Diavolul din New Jersey”, a atacat păsări, oi și femei. A dispărut în luna mai, după ce a răpit-o pe Mary Weathers, o fetiță de numai 14 ani. Pe 28 iunie 1936, niște excursioniști au întâlnit la 38 de kilometri de orașul Camden o femeie acoperită de o blană neagră (ce lipsea pe piept, pântec și spate), având două membrane pielose prinse între coate și genunchi. Pletele îi erau încălcite și foarte lungi, gura neobișnuit de mare iar ochii întunecați, numai pupilă. În martie 1938 a fost descoperit cadavrul acestei creaturi. În urma cercetărilor, poliția a arestat trei vagabonzi care au recunoscut că au violat-o și ucis-o pe acea ființă stranie, probabil fiica Diavolului din New Jersey și a lui Mary Weathers.

Atât Diavolul din New Jersey cât și monstrul din Bodmin Moor au dat dovadă de o inteligență mult superioară animalelor. Monstrul din Bodmin Moor părea că ucide din plăcere, lucru nemăiîntâlnit la niciun animal. Diavolul din New Jersey a avut un copil cu Mary Weathers, lucru ce denotă o compatibilitate genetică între specia lui și cea umană. Monstrul din Bodmin Moor a încercat la rândul său să răpească o tânără, probabil tot în scopul împerecherii. Se spune că numeroși Yeti sau Bigfoot s-au împerecheat cu femei, care au dat naștere unor hibrizi, idee ce susține aceeași compatibilitate genetică. Prin urmare, putem presupune fără să greșim prea mult că și aceste ființe sunt experimente genetice ale lui Enki și ale adepților săi, ce au scopul de a realiza soldați perfecți.

cum susțin din ce în ce mai mulți autori (printre care Erich Von Daniken, Giorgio Tsoukalos, Jonathan Young, Philip Coppens sau David Childress), cine le realizează acum? Enki nu se mai află printre noi iar fiul său, Marduk, nu are voie să părăsească lumea subterană. Conform mărturiilor a mii de martori, există totuși niște ființe care se ocupă și astăzi cu experimentele genetice.

Între 12 și 17 iunie 1992, la Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai faimoase universități politehnice din lume, a avut loc Conferința pentru studiul răpirilor efectuate de OZN-uri. Cei doi președinți ai conferinței au fost profesorul David E. Pritcard (specialist în fizică atomică și moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaționale, fizician la M.I.T. din 1968) și profesorul John E. Mack (profesor de psihiatrie de 20 de ani la Harvard Medical School din Cambridge și fost director al secției de psihiatrie a spitalului acestei universități). La conferință au participat și Thomas Bullard, profesorul David Jacobs, Budd Hopkins, Jenny Randles, John S. Carpenter, precum și alți investigatori de prestigiu ai fenomenului OZN. Cercetătorii participanți au studiat circa două mii de cazuri, examinate cu rigoare. În rapoarele anexate, majoritatea

victimelor afirmau că au fost răpite de OZN-uri și examinate apoi de niște creaturi cenușii, înalte de 1,3 metri, cu membre anormale și ochi negri imenși, hipnotici. Destul de des se semnalează totuși și vizitatori înalți, cu plete blonde sau albe, îmbrăcați în robe albe strălucitoare. Foarte des se raportează și alte elemente bizare, cum ar fi examinări medicale mesale, apocaliptice și ordinul ca victima să uite totul.

Pe lângă cele două mii de cazuri examinate în 1992 mai există multe alte mii de persoane care susțin aceleași lucruri: au fost răpite de OZN-uri, unde au fost examinate medical de către niște creaturi mici și cenușii. Multe astfel de victime afirmă că extraterestrii colectează material genetic uman. Cu ajutorul unor ace lungi, recoltează ovule de la femei și spermă de la bărbați cu ajutorul unor instrumente cu vacuum, pentru a le folosi apoi în procese de fecundare artificială. Produsul de concepție i se modifică informația genetică, după care urmează implantarea sa în uterul unei femei pământeane. După trei sau patru luni, embrionul este extras din mama purtătoare și mutat într-un uter artificial, în care se va dezvoltă până la „naștere”. Betty Andreasson-Luca a fost în 1973 martoră la extragerea a doi feteși imaturi dintr-o mamă purtătoare pământească. Întrebând de ce se fac astfel de experimente oribile, cenușii i-au răspuns: „*deoarece, pe măsură ce trece timpul, omeneirea va deveni sterilă... Rasa umană va deveni sterilă din cauza poluării și a bacteriilor care trăiesc pe Pământ*”. Ea și-a amintit această conversație sub hipnoză, pe 8 decembrie 1987. În martie 1994, omuleții cenușii i-au spus doctorului Courtney Brown că efectuează pe oameni mutații genetice pentru dezvoltarea legăturii mai armonioase între corp și suflet, dar și pentru diminuarea tendințelor specifice oamenilor. Altor contactați li s-a declarat că scopul acestor experimente genetice este crearea unor supraoameni. Datorită informațiilor diferite primite de contactați sau răpiți, putem concluziona că aceste ființe nu vor să se afle adevăratul scop al experimentelor realizate pe oameni.

În cartea *Missing Time* (1981), sculptorul Budd Hopkins scria că în spatele răpirilor extraterestre se află semnele unei agresiuni discrete ale unei puteri nepământene. Autorii răpirilor, omuleții cenușii, taie cu sânge rece în carnea victimelor umane paralizate, le montează implanturi și nu le înțeleg angajarea afectivă. Hopkins a ajuns la concluzia că este vorba despre un imens experiment genetic, practicat asupra omenirii de mai multe milenii, efectuat de entități venite din altă lume. O faimoasă cercetătoare, Unda Moulton Howe, opina: „*unii cercetători sunt convinși că umanitatea este o proprietate - că noi aparținem de ceva care... ne testează ca pe niște animale de laborator, comunicând cu noi și controlându-ne... Recoltarea de material genetic din lumea pământeană, atât de la oameni cât și de la animale... datează de la originile omului*”. Însă miturile ne dezvăluie faptul că Enki era cel care se ocupa de astfel de experimente. După înlăturarea sa de la putere, fiul său, Marduk, i-a continuat munca. Este posibil ca acești omuleți cenușii să lucreze pentru Marduk?

Pe 5 noiembrie 1975, în Snowflake, lângă Heber (Arizona), muncitorul forestier Travis Walton a fost dus la bordul unei nave și examinat de două tipuri de creaturi: niște omuleți cenușii cu capul mare și ochi imenși, dar și niște indivizi blonzi, cu aparență umană, foarte înalți și atletici. Travis Walton nu a fost singurul care a întâlnit la un loc cele două rase de extraterestri. Astfel de mărturii sunt de ordinul miilor. Celebra Betty Andreasson-Luca a observat că entitățile înalte de 2,10-2,20 metri, cu plete albe sau blonde căzându-le pe umeri, cu robe albe până la pământ, ~~pareau să aibă o anumită autoritate asupra celor mici~~ și cenușii atunci când cele două tipuri erau văzute împreună. În cartea *The Watchers II* de

Raymond Fowler, ea relatează o întâlnire cu niște omuleți cenușii răutăcioși, care s-au retras la apariția unei ființe cu înfățișare de arhanghel, însoțită de alți omuleți cenușii, identici ca înfățișare dar disciplinați. Înalți și blonzi sunt zeli din vechime, extraterestrii care de multe milenii duc lupte pe planeta noastră. Dacă cenușii lucrează pentru ei, nu rămâne decât să aflăm de ce parte a baricadei se află: fac parte din tabăra lui Enki sau a lui Enlil? Răspunsul nu poate fi prea complicat. Cum Enlil respectă ordinul tatălui său de a nu interveni în existența oamenilor, în timp ce Enki a făcut acest lucru dintotdeauna, ba chiar s-a ocupat cu experimente genetice, logica ne sugerează că cenușii sunt conduși de Marduk, fiul lui Enki. Și, totuși, ce sunt aceste creaturi gri?

Multe dintre victimele răpirilor au constatat că răpitorii cenușii își execută sarcina mecanic, părând incapabili să aibă o atenție distributivă. Nu par să aibă sentimente, nu au fost văzuți mâncând, bănd, respirând sau mișcând din buze, nu par a avea dinți, limbă ori salivă. În interiorul navelor lor nu s-au văzut bucătării, toalete, dormitoare, paturi sau instalații pentru distracții. Dan D. Farcaș, în *Răpiți de extraterestri*, concluzionează: „toate aceste date au făcut să se avanseze ipoteza că ființele cu care se întâlnesc cei răpiți sunt doar bioroboți în slujba unei «inteligențe superioare», ce rămâne ascunsă”. Și alți autori consideră că omuleții cenușii ar putea fi niște creaturi artificiale, un soi de bioroboți, fabricați din material genetic uman, apropiați de ceea ce ar putea deveni omenirea peste sute de mii de ani. Așadar, sunt mari șansele ca aceste creaturi să nu fie extraterestri veniți pe Pământ de undeva din spațiul cosmic, ci niște ființe create în laboratorul subteran al lui Enki. Din cauza interdicției lui Marduk și a însoțitorilor săi de a părăsi interiorul Terrei, era nevoie de niște ființe care să recolteze material genetic pentru atingerea scopului lui Enki: crearea unei armate de super-soldați. Surse din armata Statelor Unite au dezvăluit faptul că mii de astfel de creaturi cenușii efectuează experimente sinistre pe oameni și animale în baze secrete subterane, construite de armata americană.

Conform Raportului nr. 13 al proiectelor *Grudge /Blue Book*, în 1964, la baza militară Holloman, s-a încheiat un tratat între cenușii și președintele Statelor Unite, care prevedea că extraterestrii (mai exact intraterestrii) vor livra tehnologii în schimbul permisiunii de a răpi oameni în vederea unor experimente. Se mai stipula că guvernul american trebuie să reducă la minimum informațiile privind prezența cenușiiilor pe Pământ. Dezvăluiri similare au apărut și din sânul guvernului rus: se pare că autoritățile rusești au fost corupte prin mici „cadouri” tehnologice de la cenușii, pentru a închide ochii la ilegalitățile pe care aceștia le comit pe planeta noastră. Pe lângă experimentele oribile asupra oamenilor, aceste ilegalități includ și celebrele mutilări de vite (numai în Statele Unite la mijlocul anilor 80 au fost raportate peste zece mii de cazuri).

Pentru a se transforma în soldații perfecți pe care și-i dorea Enki, oamenii nu trebuiau doar modificați genetic, ci și educați. Iar pentru acest lucru era nevoie să li se împărtășească o parte dintre secretele zeilor.

19. Războiul „stelelor”

După ce a crescut, Enlil s-a întors pe Terra în fruntea unei armate, începând astfel primul mare război al zeilor împotriva fratelui său și a adepților acestuia. „A avut loc un război mare între fiii cerului care i s-au alăturat Tatălui și cei care s-au opus. Acești inamici au fost alungați iar noi, cei buni, am fost desemnați drept păzitori ai Pământului, spune o inscripție veche de 50.000 de ani, descoperită de profesorul Philippe Garoche într-o peșteră din Franța în vara anului 1999.

815/

în creștinism, arhanghelul Mihail i-a luat păreața tatălui său, luptându-se cu fratele său

mai mare, serafimul Lucifer. „Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cet, afirmă Apocalipsa lui Ioan din Noul Testament. O treime dintre îngeri

a luptat de partea lui Lucifer, în timp ce Mihail a condus restul de două treimi. Fiind de două ori mai puțin, răzvrătiții lui Lucifer au fost învinși și aruncați în iadul din interiorul Pământului.

Grecii au numit primul război al zeilor Titanomachia sau războiul titanilor, care a avut loc în Thessalia. După ce s-a eliberat frații și surorile, Zeus, fiul cel mai mic al titanilor Kronos și Rhea, a încercat să-și dețroneze tatăl, într-o tabără erau șaisprezece titani (Kronos, Okeanos, Hyperion, Coeus, Crius, Iapetus, Mnemosyne, Tethys, Theia, Phoebe, Rhea, Themis, Atlas, Menoetius, Prometheus și Epimetheus), în cealaltă erau cei șase zei

(Zeus, Poseidon,

Hades, Hestia, Demeter și Hera). alături de trei ciclopi și trei

hecantohiri. Prometheus și Epimetheus i-au trădat pe ceilalți titani, trecând de partea tinerilor zei. Zeus și ai lui și-au construit cartierul general pe muntele Olympus, numindu-se din acel moment olimpieni. Războiul a durat zece ani și a fost crâncen, după cum relatea Hesiod în *Theogonia*: „un suflu arzător înfășură pe titani, fiii țărâniei, în vreme ce văpaia se uriașă spre norul divin și, în ciuda puterii lor, ei își simțeau ochii orbiți când scăpăra lumina trăsnetului și a fulgerului. O dogoare năprasnică străbătea genunea. Priveliștea din ochi și sunetul din urechi erau aidoma celor pe care le-ar face, întâlnindu-se, Pământul și Cerul deasupra”. După ce au fost învinși, titanii au fost închiși sub pământ, în Tartar. Atlas, conducătorul titanilor în luptă, a primit pedeapsa cea mai aspră: a fost obligat de Zeus să stea pe marginea de vest a Pământului și să susțină bolta cerească pe umerii săi. Singurii titani rămași liberi au fost Prometheus și Epimetheus, pentru ajutorul dat în război. Așa cum în creștinism Lucifer, primul înger, a fost învins și înlocuit de Mihail, tot așa la greci Kronos a

fost învins și înlocuit de Zeus. Iar dacă locuința lui Lucifer este iadul subpământean în viziunea creștinismului, închisoarea lui Kronos este aceeași, numită de greci Tartar.

Unele legende egiptene vorbesc despre lupta divinităților solare cu uriașul crocodil Maha, pe care îl străpung cu sulite. Su-Onuris îl însoțeste întotdeauna pe tatăl său, Ra, în timpul călătoriei pe Nilul ceresc, stând cu sulita în mână la prora luntrei soarelui, pentru a-l păzi pe zeul-soare de a fi înghițit de Huriasul crocodil. În alte legende, în Barca milioanelor de ani, alături de Ra se află Uadjet, cobra regală, Seth, care poartă o lance și două cutite bine ascuțite, Maat, zeița adevărului și o mie de mici genii înarmate până în dinți, în fiecare noapte, barca soarelui este atacată de Marele Șarpe Apophis. „Brusc, are loc atacul. Marele șarpe Apophis a tâsnit. El își desface nenumăratele inele și încearcă să răstoarne ambarcația cu pasagerii ei. Seth s-a repezit și, împreună cu el, micile genii. El își implântă cuțitele care fac să se zburlească trupul lui Apophis, fără ca el să slăbească strânsoarea. Pentru că este necesar, ei trag săgeți, cu ajutorul arcurilor, dacă au, iar dacă nu, cu atât mai rău, ei îl scuiță, merge și așa. Apophis este doborât. Barca poate să-și continue drumul” (Claude Helft - *Mitologia egipteană*). Această luptă este de fapt o reeditare zilnică a uneia din trecutul îndepărtat, când șarpele Apophis l-a atacat pe Ra, zeul-soare fiind salvat de alte zeiți, conduse de Seth, zeul-furtunii și al desertului. În mitologia chineză, Gonggong, zeul apelor, s-a răzvrătit împotriva zeilor conducători. Acest zeu cu chip de om, părul roșu și trupul de dragon a fost învins în cele din urmă de

către zeul focului.

În hinduism, divinitățile erau împărțite în două tabere: Deva (zeii) și Asura (divinități opuse zeilor, numite adeseori demoni, la fel ca îngerii lui Lucifer în creștinism). Asura și-au luat numele de la conducătorul lor.

Numele egiptean al lui

era Asar, care în sumeriană înseamnă

„prîntul apelor”. Asirienii au preluat acest nume pentru zeul lor suprem, pe care l-au numit Asur, iar indienii pentru a desemna întregul grup condus de către acesta. Aceste două tabere de divinități s-au aflat într-un permanent conflict, după cum relevă vede, cărțile sacre ale indienilor. Se spune că, înainte de crearea oamenilor, zeii Deva au vrut să-i stăpânească pe demonii Asura. Pentru asta, ei trebuiau să bea nectarul nemuririi, amrita, care se pierduse în oceanul de lapte. Deoarece era greu de scos, zeii le-au cerut demonilor să-i ajute, promițându-le și lor amrita. Când amrita a ieșit la suprafață, zeul Visnu s-a preschimbât în femeie, distrăgând atenția demonilor, ca zeii să poată fura nectarul. Demonul Rahu a luat o înghițitură din ea, dar ulterior a fost decapitat. Unul dintre Deva, Indra (de asemenea zeu al furtunii, la fel ca Enlil, Seth și Zeus), s-a luptat cu demonul Vritra, care avea forma unui dragon. Indra a consumat o mare cantitate de Soma, pentru a dobândi puterea de care avea nevoie, a doborât cele 99 de fortărețe ale lui Vritra și a ajuns în cele din urmă la dragonul malefic. După o lungă bătălie, Indra a ucis demonul, zeii oferindu-i pentru această faptă titlul de rege.

Persii au preluat cele două grupuri de divinități ale indienilor și le-au numit Ahura sau Amesha Spentas (zeii conduși de Ahura Mazdă) și Daevas (demonii supuși ai lui Angra Maynu sau Ahriman). Persii au inversat rolurile zeităților indiene, unde Deva erau buni iar Asura răi, după învățăturile profetului Zarathustra sau Zoroastru. Si în religia persană cele

două tabere de divinități se aflau într-un permanent conflict, la fel ca în

toaBHK^^H^^^^^^^^^^Hte religiile antice. Numele lui Ahura Mazda nu provine doar din Asar al egiptenilor sau Asur al asirienilor, ci reprezintă un joc de cuvinte. Pe o inscripție în piatră ridicată de faraonul Khufu (numit Keops de greci) în jurul anului 2.600 î.Hr, se poate citi „*Ankh HorMezdaou Sten-bat Khufu tu ankh*” („*Trăiască Horus Mezdaou, regelui Khufu viața îi este dată!*”). „*Mezdaou*” al egiptenilor este foarte asemănător cu „*Mazda*” al persilor

și înseamnă „înțelept”. Iar „*Ahura*” provine din „*Ankh Hor*”. Prin urmare, Ahura Mazda se traduce prin „*trăiască Horus cel înțelept*”, fiind Heru-Ur al egiptenilor sau Horus cel Bătrân, care mai târziu a fost numit Asar / Osiris, cel numit de sumerieni Enki. În Scandinavia existau de asemenea două familii de divinități, aflate în conflict: Aesir (zei suverani, cu caracter marțial, războinic) și Vanir (divinități asociate cu fecunditatea și bogăția). Zeii Aesir, conduși de Odin (Enlil la sumerieni, Seth la egipteni, Indra la indienii sau Zeus pentru greci) au dus un război îndelungat cu cei din familia Vanir. DuKul pă victoria zeilor Aesir, cele două tabere încheie o pace, fac schimb de ostatici și chiar adoptă unele zeități din tabăra opusă. Astfel, de la Vanir trec în tabăra Aesirilor gemenii Freyr și Freyja, alături de tatăl lor, Njord, completând cu bogăția și fecunditatea lor atributele de suveranitate juridică și forță războinică. Adoptarea acestor zeități de către tabăra câștigătoare se găsește și la greci, unde zeii olimpici i-au primit

în rândurile lor pe Afrodita (zeița iubirii și a frumuseții, la fel ca Freyja) și titanii Prometheus și Epimetheus. După această adopție apare în rândurile zeilor Aesir și gigantul Loki împreună cu copiii săi, mitologia scandinavă neexplicând motivul sosirii lor în tabăra zeilor. Însă se pare că este vorba despre aceleași zeități adoptate din rândurile clanului Vanir, scandinavii rebotezându-i și atribuindu-le noi însușiri, pentru a-și mări panteonul din Valhalla. La fel ca la greci, copiii lui Loki au fost închiși în lumea subterană: Hei a devenit

regina lumii subpământene, lupul Fenrir a fost înălțuit sub pământ iar șarpele Jormungandr a fost aruncat în oceanul care înconjoară Midgard, lumea oamenilor. Dacă ținem cont și de faptul că Aesir provine din aceeași rădăcină ca și Asura, Asar, Asur, Ahura, iar aceste divinități veneau din Asaland (Asia) conform istoricului Snorri Sturluson, devine clar că și în Scandinavia este vorba despre aceleași personaje și întâmplări ca în restul lumii.

Pentru celti, zeii Tuatha de Danann erau creatorii lumii. Numele lor se traduce ca („Triburile

zeitei-mamă Danu”), nume care provine din cel al mesopotamianului Anu. E posibil ca, la origine, Danu să fi fost zeul cerului, în perioada matriarhală el transformându-se în Pământului. *Lebor Gabala* („Cartea invaziilor”) din secolul al XII-lea spune că, în Irlanda, zeii au dat peste poporul Fir Bolg, condus de Eochai, cu care s-au luptat pentru insulă. Deoarece lupta dura mult prea mult, au hotărât să lupte câte zece din fiecare tabără, pe câmpia Mag Tured. Convinși de Morrigan, zeița războiului, Nuada, regele zeilor, s-a hotărât să lupte chiar el cu campionul Streng. Nuada s-a ales cu mâna tăiată dar Eochai a fost ucis, așa că Tuatha de Danann au învins. Și acest război al zeilor este cel relatat de toate celelalte popoare, celtii considerând însă că lupta nu s-a dat pentru supremația Terrei, ci pentru insula lor, Irlanda.

Trebuie remarcat faptul că, deși cei doi frați, Enki și Enlil, sunt priviți în general ca opuși, inițial opoziția era între fiul cel mare și tatăl său. În creștinism, Dumnezeu Tatăl este creatorul, iar Lucifer / Satan este nimitorul, în hinduism, Brahma este zeul creator iar Siva cel distrugător. Pentru egipteni, Ra era creatorul, asociat cu lumina, în timp ce Apophis era demonul distrugător, asociat cu întunericul. Egiptenii chiar îi considerau frați după mamă, pentru a sublinia opoziția dintre două forte egale. De altfel, *wmmmmmfă^^^McCartea lui Dzyan* din Tibet, menționată de Helena Petrovna Blavatsky, fondatoarea Societății Teosofice, afirmă că „au fost bătălii purtate între Creatori și Nimicitori, și luptele s-au dat pentru spațiu”. Acel spațiu nu este cel cosmic, așa cum ar părea la prima vedere, ci se referă la teritoriu, mai exact la planeta noastră. Pentru că, așa cum ne arată miturile multor popoare antice, armata lui Enlil a învins-o pe cea a fratelui său, Enki, într-un adevărat război al „stelelor” (zeii fiind adeseori identificați în antichitate cu corpuri cerești). Enlil a rămas pe Pământ, devenind noul rege, iar Enki și ai săi au fost nevoiți să se mute în lumea subterană. Multe mituri sumeriene ni-l prezintă pe Enki „dormind” în Abzu, lumea subpământeană, deși nu s-au păstrat mituri care să explice prezenta sa în acel loc. În aceeași situație se află japonezul Susano-o, neexistând nicio legendă care să explice motivul pentru care zeul s-a mutat în iad. Însă miturile altor popoare, precum egiptenii, grecii și scandinavii, dezvăluie faptul că divinitățile înfrânte au fost închise acolo de către învingători, care au devenit noii conducători ai Pământului. Se pare că Enlil nu i-a luat doar tronul Terrei fratelui său mai mare, ci și soția. La azteci, Tezcatlipoca, zeul furtunii, i-a furat soția zeului apelor, Tlaloc. În Egipt, Seth a luat-o de soție pe Isis, văduva fratelui său. În

Canaa^SKss^MMn, Aserah, soția lui El, avusese o relație cu fratele acestuia, Dagon. La sumerieni, Damgalnuna (Damkina, în akkadiană), mama lui Marduk, numită și Ninhursag, a fost și consoarta lui Enki și c

lui Enlil. În mitul *Enlil și Sud*, zeul a violat-o iar ea i-a devenit apoi soție. A renunțat la numele Ki sau Ninkî, adoptând din acel moment numele Ninlil („Doamna Aerului”). Rămăsese fără tron și fără iubita sa soție, închis în lumea subterană, Enki a fost nevoit să se mulțumească cu fiica sa, Ninsar, care i-a devenit consoartă. Devenită regina lumii subpământene și a exilaților, Ninsar a preluat atribuțiile și funcțiile mamei sale, fiind din acel moment numită Inanna (Istar la babilonieni), i-a născut lui Enki o fată, numită Ninkurra care, la rândul ei, i-a oferit zeului o nouă fiică, pe Uttu. Situația devenea disperată pentru fostul conducător al Pământului, care nu reușea să obțină un moștenitor de parte masculină care să-i recupereze tronul. Mai ales că fosta sa soție, Ninlil / Ninkursag, i-a născut lui Enlil un fiu, pe Ninurta, cel care avea să moștenească tronul ceresc după tatăl său. Pentru a putea recupera tot i-a fost furat de către fratele său mai mic, Enki avea nevoie de o armată. Și astfel a întocmit un nou plan pentru a o obține.

17. Jurassic Park

Supărat că a fost pedepsit pe nedrept, Enki și-a propus să se răzbune pe principalul vinovat pentru aceste lucruri, adică tatăl său. Negăsind însă vreo cale de întoarcere acasă, mintea sa genială a conceput un plan, așa cum susține mitul hitit al lui Ullikummi: „*întelegiune naște Kumarbi-n mintea sa, zi neagră iscodește ca pe-o ființă-abjectă*”. În *Adversus Haereses*, episcopul Irineu scria că Sophia „*neputând să se întoarcă, ea a înțeles că Tatăl este incomprehensibil, s-a dus la locul ei și și-a schimbat patima în venerație pentru Tatăl*”. Cu alte cuvinte, s-a prefăcut a fi fiul ascultător, ce se căiește în speranța că va fi primit înapoi. În textul *Enki și ordinea lumii*, Enki spunea că s-a născut în Cer și a venit pe Pământ, unde a asanat mlaștinile, umplându-le cu pești, apoi a umplut Tigrul și Eufratul cu „*apă de viață dătătoare*”. Adică și-a început cercetările biologice, respectând ordinele tatălui său, pentru a-i intra acestuia în grații. Și nu a făcut acest lucru singur, ci a avut-o alături pe sora sa, care i-a devenit soție. Iar partea cea mai importantă a misiunii lor era eliminarea dinozaurilor și înlocuirea lor cu alte specii de animale. Pentru a putea vorbi despre dinozauri, e absolut necesar să recapitulăm ceea ce se știe despre ei până acum. În primul rând, oamenii de știință au identificat până în prezent peste 700 de specii de dinozauri. Dintre acestea, doar cinci specii au scheletul complet, restul fiind doar oase izolate. Cum s-a ajuns la celelalte specii? Prin imaginația paleontologilor. Este binecunoscută rivalitatea din anii 1870 dintre colecționarii de fosile Marsh și Cope, care au inventat împreună peste 130 de specii. Marsh a publicat erorile lui Cope, acuzându-l de faptul că, în încercarea de a reconstrui o fosilă de reptilă marină, a pus capul în locul cozii. Și în timpuri mai apropiate de noi câțiva astfel de oameni de știință au descoperit oase pe care le-au considerat a fi de dinozauri, astfel născându-se câteva specii noi. Din păcate pentru ei, puțin mai târziu s-a dovedit că acele fosile erau umane, nicidecum de reptile. Dar acele specii de dinozauri proaspăt apărute au rămas totuși în cărțile de specialitate.

Cum stabilesc cercetătorii noștri vârsta unor fosile? De unde știu ei că dinozaurii au apărut acum 240 de milioane de ani și au dispărut acum 65 de milioane? Dacă vă gândiți la datarea cu carbon, uraniu sau potasiu, vă înșelați. Aceste metode funcționează doar pentru fosile cu o vechime de câteva mii de ani, nu de milioane. Atunci, care e metoda de calcul? Imaginația paleontologilor. În concepția evoluționiștilor, e nevoie de o anumită perioadă de timp pentru ca cea mai simplă formă de viață să evolueze într-un dinozaur. Astfel, cercetătorul presupune o anumită perioadă de timp pentru fiecare specie, ajungându-se în

final la o datare „exactă”. Nu trebuie să fii un geniu pentru a-ți da seama că presupunerile nu pot fi catalogate drept adevăruri științifice. Privind lucrurile din acest punct de vedere, ne dăm seama că e posibil ca dinozaurii să nu fi fost atât de mulți pe cât ni se spune, să nu fi trăit atunci când ni se spune și să nu fi arătat așa cum ni se spune.

Mesopotamia⁵ în plus au fost găsite urme de picior omenesc alături de cele ale unor dinozauri, aflate în același strat geologic, cu o vechime de 70-140 milioane de ani. Oamenii de știință din fosta Uniune Sovietică au făcut publică descoperirea unor urme de

om în același strat cu urme de dinozaur. Și în Parcul Național „Dinosaur Valley” din Texas au fost găsite numeroase astfel de urme. Fotografiile de mai jos au fost realizate și prezentate la o conferință de presă din Dayton, la 12 august 1989 de către dr. Don R. Patton. Merită menționat faptul că la acea conferință au fost prezenți și doi oameni de știință evoluționiști care a doua zi au căutat dovada cu o bară de fier, pentru a o distruge.

Și în *Vechiul Testament* sunt întâlnite creaturi ce poate fi considerate dinozauri. În cartea *Istoria omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel*, se spune că babilonienii se închinau la un balaur mare care nu era un idol neînsuflit, ci „*viu și mănâncă și bea*”. Profetul Daniel a ucis balaurul dându-i să mănânce cocoloase fierte din rășină, seu și păr. Într-adevăr, pe Poarta lui Istar din Babilon sunt reprezentați siruși (dragoni). Scriitorul german Willy Ley a descris sirușii ca fiind „*o enigmă zoologică de dimensiuni fantastice*”, ce aveau limba bifurcată, trupul acoperit de solzi, o coadă lungă și mlădioasă de asemenea cu solzi, un gât lung, subțire și împodobit cu un corn, în spatele căruia erau atașate aripi de piele.

Stegosaurul de pe

templul Angkor Wat Descoperitorul Porții lui Istar, arheologul german Robert Koldewey, a luat în considerare posibilitatea ca sirușii să fi fost animale reale, deoarece imaginea lor a rămas neschimbată de-a lungul timpului în iconografia babiloniană, spre deosebire de alte animale fantastice care și-au schimbat înfățișarea în artă. Nu doar Poarta lui Istar a fost împodobită cu dinozauri. Templul Angkor Wat din Cambodgia, vechi de aproximativ 800 de ani, are sculptat pe un perete un stegosaur.

Un alt posibil dinozaur este descris în Cartea lui Iov din Biblie. Dumnezeu l-a trimis pe Iov la râul Iordan, să privească animalul mare și puternic, Behemoth, pe care îl crease, „la privește acum înaintea ta, Behemotul; și el ca și tine este făptura Mea; el paște iarbă ca boul. Vezi ce putere are în coapsele lui și ce tărie are în mușchii de pe pânțe. Coadă lui e dărză ca lemnul cedrului și vinele de pe pulpele lui stau ca niște noduri. Oasele lui sunt ca niște țevi de aramă și măduarele ca niște druguri de fier. El este fruntea făpturilor lui Dumnezeu și făcut să fie cel mai mare peste celelalte dobitoace. Munții îi dau hrană și toate fiarele sălbatice sunt îngrozite când îl văd. El se culcă sub florile de lotus, în ocolul treștiilor și al bălții. Frunzele de lotus îi fac umbră și sălcile bălții îl împrejmuiesc. Dacă fluviul vine mare, fără de veste, el nu se sinchisește; el stă liniștit pe loc, chiar când ar fi ca Iordanul să-î urce năvalnic până la gură. Cine poate să-l privească? Cine poate să-i

șopărlă numită lotan, după creatura legendară. În mitologia nordică este prezent Jormungandr, șarpele uriaș ce trăiește în oceanul care înconjoară Pământul. În miturile babiloniene se vorbește despre șarpele înaripat Tiamat, zeita primordială a oceanelor, care a dat naștere mai multor șerpi și dragoni. În **Enuma Elish**, soțul ei era Apsu, o creatură asemănătoare cu ea. La greci, mama tuturor monștrilor era dragonul-femelă Echidna, soția monstrului înaripat Typhon. Tot în Grecia îl mai întâlnim pe Ladon, dragonul asemănător cu un șarpe, paznicul grădinii hesperiadelor sau pe Python, șarpele uriaș ce păzea oracolul Geei de la Delphi. În Mesopotamia îl găsim pe Asag, demonul cu forma unui șarpe cu șapte capete, în Asiria pe Labbu, monstrul cu trăsături de leu și de șarpe, în Babilon pe Mushussu, combinația monstruoasă între șarpe și dragon, în Anatolia pe Illuyanka, monstrul maritim asemănător cu un dragon sau cu un șarpe. Să nu uităm de serafimii menționați în **Cartea lui Isaia**, șerpi cu șase aripi, sau de dragonii din Asia și din Europa medievală.

E posibil ca aceste creaturi, considerate mitice, să fie în realitate dinozauri? Avem pe de o parte legende despre reptile uriașe pe întreg cuprinsul globului, iar pe altă parte fosile ale dinozaurilor pe întreg mapamondul. Oricât și-ar dori mulți oameni de știință să credem că dinozaurii au dispărut cu mult timp înainte de apariția oamenilor iar dragonii și balaurii sunt doar creaturi inventate, logica de bun simț ne face să refuzăm această poveste. Dacă nu ar fi văzut niciodată dinozauri, strămoșii noștri n-ar fi putut să-și imagineze niște creaturi foarte asemănătoare cu aceștia. E drept că puteau descoperi niște fosile, dar e greu de crezut că anticii de pe tot mapamondul au săpat mulți metri sub pământ apoi, luându-se după niște oase, și-au putut imagina și aspectul exact al acelor creaturi și stilul lor de viață (vezi descrierea Behemotului din *Cartea lui Iov*, referitoare la locul unde trăia și cu ce se hrănea). Ceea ce înseamnă că majoritatea dinozaurilor au fost distruși într- adevăr acum mult timp, însă au mai rămas câțiva supraviețuitori, unii chiar până în ziua de azi. Un bun exemplu ni-l oferă cercetătoarea Mary Schweitzer care în anul 2005 a găsit vase de sânge în fosila unui tyranosaur. Bineînțeles că dumneaei a rămas mirată de faptul că au supraviețuit vasele de sânge timp 68 de milioane de ani. Fără să-și dea seama că acest lucru e imposibil, iar dinozaurul găsit de ea nu are milioane de ani, ci mult mai puțini. Pentru a da totuși o explicație cât de cât rațională, unii evoluționiști au declarat că acelea nu sunt celule sanguine, ci „altceva”. Iar alții, mai înțelepți, au preferat să nu comenteze. O alegere bună, decât să primim alte explicații aberante.

Mai multe persoane susțin că au văzut dinozauri în Congo, Australia, Scoția și în pădurea tropicală din America de Sud. Doar din anul 2000 până acum au fost peste 20.000 de cazuri. Conform cryptozoologilor, unii dintre acești posibili dinozauri contemporani sunt monstrul din Loch Ness, theropozii Burrnjon și Kasai Rex, ceratopsianul Emela-ntouka, styracozaurul Ngoubou, ankylozaurul Muhuru, spinozaurul Nguma-monene, sauropodul Mokele-mbembe și stegozaurul Mbielu-Mbielu-Mbielu. Dacă acești dinozauri într-adevăr există și astăzi, de ce să nu considerăm că și strămoșii noștri i-au văzut? Iar dacă i-au văzut, de ce să nu-i fi introdus în povestirile lor? Și dacă i-au introdus în mituri, înseamnă că acele reptile monstroase nu sunt balauri, dragoni sau altfel de creaturi, ci doar niște dinozauri.

Chiar dacă au supraviețuit câțiva dinozauri, cine sau ce i-a distrus pe majoritatea dintre ei? Anticii spun că zeii. Iar legendele care să exemplifice acest lucru sunt în număr foarte mare. În *Enuma Elis* (mitul babilonian al creației), Tiamat și soțul ei, Apsu, ființele primordiale (primii locuitori ai acestei planete) erau deranjați de zgometele făcute de zeii cei tineri (noii veniți pe Pământ). Apsu s-a hotărât să îi omoare, însă Tiamat s-a opus. Ea îl avertizează de planul soțului ei pe Ea (Enki), cel mai puternic dintre zeii tineri. Cu ajutorul magiei, Ea îl adoarme pe Apsu apoi îl ucide, devenind astfel conducătorul lumii (Pământului), împreună cu soția sa, Damkina. Ea are un fiu, numit Marduk. Într-o zi, pe când se juca cu vânturile, Marduk a creat tornade ce au deranjat-o pe Tiamat. Atunci, ea s-a hotărât să răzbune moartea soțului ei, Apsu. Tiamat naște unsprezece monștri care să o ajute în luptă și îl numește conducător al lumii pe unul dintre ei, Kingu. Însăpăimântați de armata de reptile uriașe, zeii cei tineri se ascund. Marduk o provoacă la luptă pe Tiamat, o ucide, iar din corpul ei creează lumea. Kingu este sacrificat, din sângele lui făcând Marduk primii oameni. Iar zeii îl încoronează pe salvatorul lor, care astfel a devenit stăpânul Pământului. În textul original (*Enuma Elis* este o copie a unui mit sumerian), Anu este cel care a omorât-o pe Tiamat, în acest mod explicându-i sumerienii modul în care zeul a ajuns în fruntea panteonului. Mai târziu, când Enlil a devenit regele Pământului, l-a înlocuit pe Anu într-o nouă variantă a legendei, el fiind ucigașul lui Tiamat. A treia variantă, *Enuma Elis*, a apărut în momentul în care Marduk a preluat conducerea Terrei, el devenind salvatorul și conducătorul zeilor. Deși acest mit a fost interpretat în numeroase feluri, o variantă ignorată este cea a dispariției dinozaurilor. Exilații ajung pe Pământ și sunt atacați de locuitorii acestuia, dinozaurii. Prin urmare, „zeii” elimină amenințarea și conduc liniștiți planeta pe care tocmai au cucerit-o.

Ecourile acestei legende (sau, mai bine spus, ale celei originale) s-au răspândit în întreaga lume. Grecii, de exemplu, povesteau că titanii, după ce l-au învins pe tatăl lor, Ouranos, n-au devenit imediat stăpâni ai Terrei. Planeta era condusă de Ophion („șarpele”) și de soția acestuia, Eurynome. Conducătorul titanilor, Kronos, a fost nevoit să se lupte cu Ophion iar soția lui, Rhea, cu Eurynome. Reptilele au fost învinse și aruncate în Tartar, iar titanii au devenit conducătorii Pământului. Mai târziu Zeus, fiul lui Kronos, a fost nevoit să se lupte cu un alt balaur uriaș, Typhon, care îi amenința pe zeii, întocmai ca Marduk, fiul lui Ea, în Babilon. Ajutat de zeita Athena, Zeus l-a învins pe Typhon și l-a închis sub muntele Etna. Soția lui Typhon, Echidna („vipera”), a fost ucisă în somn de gigantul Argos. Copiii celor doi monștri, dragonul Ladon și hidra din Lernaea, au fost distruși de către semizeul Herakles, fiul lui Zeus. Un al fiu al lui Zeus, Apollo, a înfruntat de asemenea o

reptilă. Pe Python, șarpele sacru uriaș, paznicul oracolului Geei de la Delphi, aflat pe muntele Parnas. În memoria șarpelui gigantic, Apollo a instituit la Delphi Jocurile Pythice iar Pythia, prima preoteasă a oracolului, a fost numită după același șarpe.

În *Cartea egipteană a morților* se spune că, în fiecare noapte, Apep (Apophis) atacă Barca milioanei de ani, luptându-se cu zeul Ra și însoțitorii săi. Cel mai însemnat dintre ei este Seth, zeul furtunii și al deșertului.

Apep, personificarea întinericului, avea forma unui gigantic șarpe, crocodil, șopârlă sau dragon. În fiecare noapte Apep este învins dar învie a doua zi, pentru ca lupta să se reia de fiecare dată când Ra (soarele) trece cu barca sa prin lumea de dincolo. Această luptă este de fapt o reeditare zilnică a unei lupte petrecute cu mult timp înainte, între zeul Ra și șarpele Apep. În aceeași *Carte a morților* întâlnim demonul femelă Ammut, „devoratoarea de morți”, ce avea aspectul unui amestec dintre leu, hipopotam și crocodil. Ammut era creatura care mânca inimile păcătoșilor în Lumea de dincolo.

În mitologia japoneză, după ce a fost expulzat pe Pământ, primul lucru pe care l-a făcut zeul Susano-o a fost să stăpânească forțele care existau deja pe planeta noastră și care i se opuneau. Pentru acest lucru, a fost nevoit să ucidă șarpele cu opt capete Yamata no orochi, care devora copiii zeilor terestri.

În *Rigveda* (colecție indiană de imnuri vedice sanscrite), unul dintre cele patru texte sacre (numite vede) ale hinduismului, dragonul Vritra sau Ahi („șarpele”) a închis toate apele Pământului. Zeul furtunii, Indra, a primit arme de la ceilalți zei (întocmai ca Marduk în *Enuma Elis*), l-a omorât pe Vritra, l-a distrus cele 99 de fortărețe și a eliberat apele. Pentru această faptă, Indra a primit titlurile Vritrahan („ucigașul lui Vritra”) și „ucigașul primului dragon”. Apoi, cu trăsnetul său, Indra a omorât-o pe Danu, mama dragonului Vritra. Într-o altă versiune a legendei, zeul a fost ajutat în luptă de alți zei, Varuna, Soma și Agni. Într-un vers al unui imn, Sarasvati (soția lui Brahma, zeița științei și a artelor) este acreditată cu uciderea lui Vritra, dar acest lucru nu este menționat în niciun alt loc. După această faptă vitejească, Indra a devenit conducătorul zeilor.

Zeul Baal în luptă cu monstrul Lotan

...și zei ai furtunii (ca și Zeus, Seth, Susano-o, Indra sau Enlil) care au fost nevoiți să se lupte cu reptile sunt Tesub, Baal și Thor. În Anatolia, Tesub, ajutat de mai mulți zei, îl învinge în luptă pe dragonul Illuyanka. În Canaan, zeul Baal ucide șarpele cu șapte capete, Lotan. În Scandinavia, zeul Thor se luptă de multe ori cu marele său dușman, șarpele uriaș Jormungandr. La Ragnarok, bătălia finală dintre zei și giganți, Thor, deși mușcat de șarpe, reușește să-și omoare adversarul. Dar nu apucă să se bucure prea mult de victorie, deoarece veninul lui Jormungandr îl răpune. În *Vechiul Testament*, Yahveh (care are adeseori aspectele unui zeu al furtunii), Dumnezeuul evreilor, este lăudat pentru distrugerea monstrului marin Leviathan și a celorlalți balauri din apă: „Tu ai despărțit, cu puterea Ta, marea; Tu ai zdrobit capetele balaurilor din apă; Tu ai sfărâmat capul leviathanului; datu-l-ai pe el mâncare popoarelor pustiului” (Psalmul 73:14-15).

Formele de la Ica reprezintă numeroși alți dinozauri

Legende sunt clare iar pietrele de la Ica au sens. Nu meteoriți sau alte cataclisme naturale au distrus dinozaurii, ci „zeii”. Care zei? Singurii prezenți pe Terra în acea perioadă erau exilații. Prin urmare, Anu sau Enlil nu pot fi răspunzători pentru dispariția dinozaurilor, din moment ce ei nu au ajuns pe planeta noastră mult mai târziu.

Adepții lor i-au acediat cu această faptă pentru a-i transforma în eroi în ochii maselor. Așa cum afirmau babilonienii, grecii și japonezii, Enki este cel care a distrus uriașele reptile. Însă nu Marduk l-a ajutat, după cum susține *Enuma Elis*, deoarece acesta nu era născut în acea vreme. Grecii sunt cei care au păstrat realitatea în miturile lor: reptilele uriașe ce conduceau Pământul au fost distruse de Kronos (Enki) și soția sa, care îi era și soră, Rhea (Ninhursag). Nu știm exact cum au acționat cei doi, probabil xenocidul având loc prin răspândirea pe Pământ a unui virus care să distrugă doar reptilele mari. Poate au folosit o altă armă, mult peste capacitatea noastră de înțelegere. Însă, ținând cont că Enki și Ninhursag erau biologi geneticieni și au studiat vreme îndelungată animalele pământene pe planeta lor natală, virusul rămâne cea mai probabilă posibilitate. Dinozaurii fiind distruși și înlocuiți cu noi specii de animale, planul lui Enki a reușit iar Anu, înduplecat fiind și de fiica sa, i-a micșorat fiului exilat pedeapsa. Miturile sumeriene spun că, după ce a coborât după Dumuzi în

„lumea de jos”, Inanna l-a salvat parțial, el fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. Unul dintre epitetele lui Osiris este „*cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cerși un anotimp pe Pământ*”, un epitet care nu are nicio explicație pentru egiptologi. Însă răspunsul se găsește la sumerieni: lui Dumuzi / Osiris i s-a permis să trăiască jumătate de an pe planeta natală, iar cealaltă jumătate pe Pământ. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeița lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea de jos, alături de soțul ei, Hades. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și l-au atribuit nu zeului lumii inferioare, Hades, ci soției acestuia, Persefona.

Iertat parțial de pedeapsă, Enki și-a pus în aplicare partea a doua a planului său.

16. Adam și Eva

Zeii care au creat Pământul ca „grădină zoologică”, vizitându-l din când în când, la un moment dat s-au mutat aici. Cel puțin asta ne spun miturile din întreaga lume. De ce s-au hotărât să-și mute reședința pe planeta noastră? Legendeale susțin că nu au avut de ales, fiind exilați aici.

Cea mai cunoscută astfel de legendă este cea creștină, care susține că serafimul Lucifer, în încercarea de a-și detrona tatăl, s-a luptat cu fratele său, arhanghelul Mihail (Mikha'el în ebraică). Fiind învinși, Lucifer și adepții săi au fost aruncați pe Pământ, fiind cunoscuți din acel moment ca „îngerii decăzuți”. *Biblia* nu este prea „darnică” în ceea ce privește amănuntele acestui război.

Singurele mențiuni se găsesc în *Noul Testament*:

„*iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești. Iar coada lui țara a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.*” (Apocalipsa 12:3-4), „*Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el.*” (Apocalipsa 12:7-9), „*Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.*” (Evangelhia după Luca 10:18). Mitologia iudeo-creștină spune că balaurul era serafimul Lucifer (Helel în ebraică) sau Satan, primul și cel mai frumos dintre îngeri. *Cartea lui Adam și Eva* și traducerea în slavonă a *Cărții lui Enoh* îl consideră pe acesta arhanghel, nu serafim. Cum serafimii erau inițial demoni ai deșertului cu formă de șerpi înaripați, iar Lucifer este numit balaur sau șarpele cel mare, putem trage concluzia că acesta era serafim, nicidecum arhanghel. O versiune a legendei este cea în care Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu pentru a-i lua locul. În *Coran* întâlnim altă variantă, mândria fiind cea care l-a făcut pe Lucifer (numit aici Iblis) să se răzvrătească, el nefiind de acord să se închine în fața oamenilor, așa cum îi ceruse Allah. Iar o a treia versiune este cea în care se spune că Lucifer a ales să se răzvrătească din gelozie, deoarece Dumnezeu îi iubea pe oameni mai mult decât pe îngeri. Personal, consider că prima variantă este cea mai plauzibilă, războiul având loc înainte de apariția oamenilor pe Pământ. Armata lui Dumnezeu a fost condusă de arhanghelul Mihail, care a reușit să-l învingă pe Lucifer și să-l arunce pe Pământ împreună cu ceilalți îngeri răzvrățiți. Astfel, Mihail a devenit mâna dreaptă a lui Dumnezeu, luându-i locul fratelui său mai mare, Lucifer.

Hitiții credeau că, acum foarte mult timp, Alalu era rege în cer, domnind timp de nouă perioade. În cea de-a noua perioadă, Anu (paharnicul său și primul dintre zei) l-a provocat la luptă. Înving, Alalu a fost nevoit să se refugieze pe Pământ, iar Anu a devenit noul conducător din Kummiya (palatul zeilor din cer). Alalu nu a sosit

542/901

834/
901

singur pe planeta noastră ci însoțit de mulți adepți, unul dintre ei fiind Kumarbi, fiul lui Anu, care mai târziu va încerca să câștige tronul prin aceeași metodă ca și tatăl său.

În Tibet exista ideea că Jambudvîpa (Pământul), continentul de la sudul muntelui Meru (casa zeilor), la origine era gol. Într-o zi, unul dintre zeii regatului celest a avut un gând nedemn de un zeu, ceea ce l-a făcut să se prăbușească pe Jambudvîpa. Împreună cu el au căzut și alți complici, tot la fel de lipsiți de delicatețe ca și el. Inițial, zeii erau capabili de zbor. Însă, după ce au gustat dintr-un nectar dulce ca mierea, un rău a pus stăpânire pe ei. Au devenit nervoși și invidioși și, probabil cel mai important, nu au mai fost capabili să zboare. Nu știm exact care a fost acel gând nedemn care a cauzat căderea zeului și a complicitor săi, dar e posibil să aibă legătură cu uzurparea tronului, la fel ca în celelalte legende.

Aztecii considerau că prima sosire divină pe Terra a fost tot rezultatul unei lupte între zei. Miturile spun că patru zei au omorât crocodilul-femelă Cipactli, apoi au creat lumea din leșul ei. Pentru că și-a pierdut un picior în timpul luptei, Tezcatlipoca a devenit primul soare (primul conducător). Supărat, fratele său Quetzalcoatl l-a lovit din cer cu o bâta de piatră, devenind astfel noul soare. Tezcatlipoca a aterizat pe Pământ și, ca răzbunare, și-a pus jaguarii să omoare toți oamenii din lume. Quetzalcoatl a creat alți oameni, dar fratele său i-a preschimbă pe toți în maimuțe. Înfuriat până peste cap, Quetzalcoatl a distrus poporul maimuțelor cu un uragan și a refuzat să mai fie soare, rol preluat de un alt frate al celor doi, Tlaloc.

Japonezii povestesc că Takama no Hara („marea câmpie cerească”) era condusă de doi frați: zeita soarelui, Amaterasu-o-mikami și zeul furtunii, Susano-o. Cei doi nu se prea înțelegeau, zeul furtunii șicanând-o de multe ori pe sora lui. Într-o zi, acesta a intrat cu forța în camera în care se închisese Amaterasu, pentru a planta în ea o formă de viață materială (cu alte cuvinte, pentru a o viola). Zeita soarelui s-a enervat la culme și s-a închis într-o groță cerească, lăsând lumea în întuneric. Zeii au încercat să o convingă să iasă din peștera, dându-i diverse obiecte, însă Amaterasu le-a refuzat pe toate. A fost convinsă totuși în momentul în care o altă zeită, Ame-no-uzume no mikoto („fata cerului”), s-a dezbrăcat și a început să danseze obscen în fața grottei. Auzind larma zeilor, curioasă, Amaterasu a ieșit. Privindu-se într-o oglindă, i-a revenit buna dispoziție. Însă pentru fapta sa, Susano-o a fost expulzat fără milă, condamnat să locuiască pe Pământ și să nu se mai întoarcă în cer niciodată.

Grecii antici susțineau că Ouranos, primul conducător al Universului, avea darul profeției. Prin urmare, a aflat printr-o viziune că unul dintre copiii săi îl va detronea. Pentru a opri acest lucru, și-a închis toți copiii (doisprezece titani, trei ciclopi și trei hecatonchiri) nu pe Pământ, ci în Tartar, o închisoare din interiorul Terrei. Titanii au reușit să se elibereze și s-au răzvrătit împotriva tatălui lor. Mai târziu, când vechii zei au fost introduși în panteonul noilor zei, a apărut mitul lui Hephaestus, făurarul zeilor. Homer spunea că Hephaestus a fost aruncat din cer din cauza urăteniei lui de către mama sa, Hera. El a căzut nouă zile și nouă nopți până a aterizat în ocean, de unde a fost salvat de oceanidele Thetis și Eurynome. O altă variantă a legendei spune că Zeus este cel care l-a aruncat pe Hephaestus de pe muntele Olimp, deoarece făurarul i-a luat apărarea mamei sale atunci când Zeus a vrut să o pedepsească pentru răzvrătire. Hephaestus a căzut timp de doar o zi, aterizând pe insula Lemnos. Sintianii, localnicii de pe insulă, l-au îngrijit pe zeu și l-au învățat arta meșteșugurilor. În ambele variante, Hephaestus a devenit șchiop după cădere, la fel ca Tezcatlipoca al aztecilor.

Un mit asemănător cu cel al lui Ouranos se întâlnește în Scandinavia. O profeție spunea că zeii vor fi distruși de copiii zeului Loki și ai uriașei Angrboda (lupul Fenrir, zeita Her și șarpele Jormungandr). Drept pentru care au fost alungați din Asgard (lumea zeilor). Fenrir a fost înălțat de o stâncă la un kilometru sub pământ, Heni a devenit conducătoarea lumii subterane iar Jormungandr a fost aruncat în oceanul ce înconjoară Midgard (Pământul). Din păcate pentru zei, în timpul Ragnarokului (bătălia finală dintre zei și uriași) s-a împlinit profeția.

Dogonii din Mali povestesc că Nommo a fost prima ființă creată de zeul cerului, Amma. La scurt timp după nașterea sa, Nommo s-a multiplicat, transformându-se în patru perechi de

gemeni. Unul dintre gemeni s-a răzvrătit împotriva ordinii universale create de Amma. Pentru a restabili ordinea, zeul l-a tăiat în bucăți pe rebel, împrăștiindu-i trupul pe tot Pământul. Acest Nommo și-a folosit corpul pentru a hrăni oamenii și le-a dăruit principiile sale despre viață.

În mitologia antică, exilul era cea mai mare pedeapsă acordată unui zeu. Într-un text babilonian, Marduk se plângea că a fost exilat din orașul său, Babilon. Într-un alt mit, numit *Enlil și Ninlil*, zeul a primit aceeași pedeapsă pentru că a violat-o pe Ninlil. În timp ce zeița se scălda într-un râu, Enlil („stăpânul aerului”), care tocmai trecea pe acolo, a văzut-o goală și s-a excitat foarte tare. Așa că și-a încercat farmecul de cuceritor pe tânăra zeiță. Aceasta însă l-a refuzat, motivând că este virgină (și probabil dorind să rămână așa până la căsătorie). Prefăcându-se că acceptă refuzul, el a invitat-o pe fecioara cu ochi negri la o plimbare cu barca. Dacă în mitul japonez era vorba despre o tentativă de viol, în cel sumerian violul s-a produs. Fiind naivă, fecioara a acceptat plimbarea iar, odată ajunși în larg, Enlil a violat-o. Pentru fapta sa a fost surghiunit și trimis în Lumea de jos (Pământul). Contrar tuturor așteptărilor, zeița l-a urmat, iar Enlil a luat-o de soție, dându-i titlul de Ninlil („zeița aerului”). Se spune că, de fapt, nu Enlil a sedus-o, ci lucrurile au stat tocmai invers. Mama ei a trimis-o să se scalde pe drumul pe care trecea zeul de obicei, sperând că el se va îndrăgosti de ea după ce o va vedea în toată splendoarea ei. Misiune îndeplinită fără niciun fel de probleme.

Toate aceste legende ale unor popoare diferite, uneori despărțite de mii de kilometri, vorbesc despre adevăratul motiv al stabilirii zeilor pe Pământ, adică exilul. Prin urmare nu ar fi deloc deplasat să acceptăm ceea ce ne-au transmis strămoșii noștri, în loc să căutăm alte explicații lipsite de logică, bazate pe îndoctrinare religioasă sau încăpățănare evoluționistă. Dar dacă motivul real al acestui exil nu ar fi răzvrătirea fiului cel mare împotriva tatălui său, ci unul de natură sexuală?

Sumerienii credeau că Enlil a fost exilat pe Pământ după ce a violat-o pe fecioara Ninlil. Pentru japonezi, Susano-o a fost izgonit pe planeta noastră după ce a încercat să-și violeze sora. În ambele cazuri, motivul exilului este agresiunea sexuală. Indiferent dacă s-a produs sau nu violul, poate fi considerat Enlil autorul acestei fapte? Miturile tuturor popoarelor ni-l prezintă că fiind fiul ascultător, ce îndeplinea întotdeauna ordinele tatălui său. Ca o persoană ce respecta întotdeauna regulile, la fel ca un soldat disciplinat, e greu de crezut că ar fi încălcat atât de grav o lege, riscând să-și piardă statutul și respectul celorlalți și, mai ales, pe al tatălui său. În același timp, fratele său mai mare, Enki, a demonstrat de nenumărate ori că nu dă doi bani pe legi ori pe ordinele tatălui său, preferând să-și guverneze viața după propriile reguli. Dintre cei doi, Enki ar fi cel mai predispus la o asemenea faptă. De altfel, pentru japonezi, el este exilatul ce a încercat să-și violeze sora, Susano-o și Enki fiind aceeași persoană. În plus, știm motivul pentru care Enlil a fost trimis pe Pământ: pentru a conduce planeta. Miturile demonstrează că și după sosirea sa aici a rămas mâna dreaptă a tatălui său, respectându-i în continuare ordinele și regulile. Prin urmare, nicio dovadă că relația dintre ei ar fi fost afectată în vreun fel. Însă despre motivul sosirii lui Enki pe Terra nu se știe mare lucru. Singura menționare în acest sens este un text în care zeul susține că a fost trimis pentru a căuta aur. Relația tensionată dintre el și tatăl său, păstrată în legende, ori predilecția sa către răzvrătire trebuie să aibă un motiv temeinic. Ceva trebuie să se fi întâmplat între ei înainte de sosirea lui Enki pe Terra. Iar violarea lui Ninlil rămâne o variantă logică. Textul *Enlil și Ninlil* afirmă că Enlil a vărsat în pântecul ei „sămânța lui Suen-Asimbabbaf”. Asimbabbaf și Suen erau epitele lui Nanna, identificat de noi cu Enki. Enlil nu ar fi putut să verse în pântecul fetei sperma fratelui său. Singurul capabil de acest lucru nu putea fi decât Enki. Un alt indiciu este faptul că, după acest act sexual, Ninlil l-a născut pe Nergal-Meslamtaea. Însă Nergal, cunoscut mai ales sub numele Marduk, era fiul lui Enki în mitologia mesopotamiană. Ceea ce înseamnă că mitul se referă la Enki, și nu la Enlil. Cine era victima?

Pentru japonezi, ea era sora lui. Pentru popoarele din Mesopotamia, singura zeiță cu care Enki a avut o relație este într-adevăr sora sa. Într-un mit de la 1800 î.Hr. se spune că Enki s-a unit cu Ninhursag („Stăpâna Muntelui înalt”), care a născut-o pe Ninsar („Stăpâna plantelor verzi”). Enki s-a împreunat și cu aceasta, din uniunea lor apărând zeița Ninkurra („Stăpâna țării”). Ninkurra este la rândul ei însămănțată de Enki și o naște pe Uttu

(„vegetația”). Zeul se culcă și cu aceasta, însă Ninhursag îi ia sămânța și o transformă în opt plante. Deoarece Enki mănâncă plantele, Ninhursag îl blesteamă și acesta se îmbolnăvește, opt organe fiindu-i afectate. În final îl iartă și, pentru a-l vindeca, ea creează opt ființe divine (Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti și Enshag), câte una pentru fiecare organ bolnav. Deși mitul a fost interpretat ca fiind despre crearea lumii (apa dulce, reprezentată de Enki, udă pământul, ajutând la creșterea plantelor), povestea are mai mult sens interpretată aproape mot-a-mot. Adică Enki și Ninhursag au întreținut relații sexuale.

Despre această relație amintesc multe alte scrieri antice. În textul babilonian *Întronarea lui Istar ca regină a cerului*, Istar se căsătorește cu Sin, zeul Lunii. În Asiria, prin secolul IX î.Hr., zeului Assur i s-a atribuit ca soție Istar. Dumuzi la sumerieni sau Tammuz la babilonieni a fost primul iubit al zeiței Inanna / Istar. Babilonienii chiar îl numeau „unicul frate al lui Istar”. În Egipt, Osiris și Isis erau cei doi frați care se iubeau încă din burta mamei lor. Sin, Assur, Dumuzi, Tammuz și Osiris sunt diferite nume ale lui Enki. Iar Inanna / Istar ori Isis este sora acestuia, Ninhursag. Legenda hitită *Regatul din ceruri* povestește același lucru ca mitul sumerian: fiul cel mare a lui An, Kumarbi, s-a împreunat de nenumărate ori cu zeița Muntelui. Pe Kumarbi l-am identificat deja cu Enki iar Zeița Muntelui nu poate fi decât Doamna Muntelui înalt, Ninhursag. O altă legătură între cei doi este indicată de un alt text sumerian, în care Ninhursag este numită Tsir, adică „Șarpele”. Aceasta era în mod normal epitetul lui Enki iar faptul că amândoi au fost numiți „șerpi” ne duce la concluzia că făceau parte din aceeași familie. Deși toate aceste mituri sugerează că Ninhursag s-a împreunat cu Enki de bună voie, nu putem să îl uităm pe cel care susține că ea a fost violată, urmându-și apoi agresorul în exil și chiar căsătorindu-se cu el. Să fie într-adevăr Enki cel care și-a violat sora, fiind astfel pedepsit cu exilul pe planeta noastră? La fel ca sumerienii și japonezii, și gnosticii susțin că da. Pentru ei, una dintre entitățile superioare, eonul Sophia, a fost exilată din cauza patimii cu care și-a îmbrățișat perechea. Episcopul Irineu scria în *Adversus Haereses*:

„Sophia s-a aprins de patimă pentru a-și îmbrățișa eonul pereche, Theletos. Această patimă s-a născut mai întâi printre cei care erau uniți cu Nous și Aletheia (doi dintre cei patru eoni care constituiau prima tetrada pythagoreică, pe care gnosticii o considerau rădăcina tuturor lucrurilor), dăra trecut prin pângărirea acestui eon degenerat, care a salvărit nelegiuire sub motivul iubirii, dar aceasta a fost de fapt o influență a nesocotinței.” Nelegiuirea sub motivul iubirii nu poate fi decât violul. Patima cu care și-a îmbrățișat perechea, influență a nesocotinței, care a dus la pângărire, sugerează același lucru. Gnosticii chiar au avut grijă să ne lase și un indiciu pentru identificarea eonului exilat: „*sophia*”, în limba greacă, înseamnă „înțelepciune”. Iar zeul înțelepciunii în toate culturile era Enki.

Si indienii au păstrat acest viol în cărțile lor sfinte, atribuindu-l însă nașterii lumii și eliminând exilul. Potrivit Vedelor, într-o zi, zeul Prajapati a vrut să-și violeze fiica, pe Usas. Aceasta, pentru a scăpa de el, s-a transformat în căprioară și s-a ascuns în pădure. Însă tatăl ei a găsit-o și s-a transformat în cerb. Zeii, șocați de această faptă, l-au pedepsit pe Prajapati. Când religia vedică s-a transformat în brahmanism, Prajapati a devenit Siva. Iar acesta este Enki, după cum am demonstrat deja. Prin urmare, din nou întâlnim același

personaj aflat în legătură cu violul.

La rândul lor, egiptenii au modificat povestea, pentru a ascunde adevăratul motiv al sosirii zeilor pe planeta noastră. Doi frați, Geb (zeul Pământului) și Nut (zeița cerului) s-au hotărât să se împreuneze. Din motive necunoscute, zeul suprem Ra s-a opus acestei relații și i-a despărțit pe cei doi frați, însă a fost prea târziu: Nut rămăsese însărcinată. Supărat la culme, Ra i-a interzis acesteia să nască în cele 360 de zile ale anului. Însă zeului Thoth i s-a făcut milă de ea și i-a oferit cinci zile suplimentare în care să nască, zile câștigate la zaruri din partea Lunii. De atunci anul a devenit de 365 de zile. În acest mit, Geb, zeul Pământului, este Enki al sumerienilor, Stăpânul Pământului. Sora sa, zeița cerului, este aceeași Inanna / Istar,

regina cerului, iar pe Ra l-am identificat deja cu An al sumerienilor, tatăl celor doi. Opoziția crâncenă a lui Ra, fată de această relație sexuală, ne indică faptul că nu era una normală. Lucru care ne duce cu gândul la posibilitatea aceluși viol despre care aminteau alte popoare. Un papirus de la Dinastia a XXX-a, de la Saft el-Hinneh, în Delta Nilului, face lumina în această poveste, sustinând că Geo și-a violat mama, însă nu teștură mama lui Geo, a fost victima acțiunilor sexuale, ci sora sa, cea considerată în mai toate culturile mama zeilor și a oamenilor. Mitul lui Geo și Nut ne indică și locurile în care s-a petrecut acțiunea. Relația dintre cei doi a avut loc pe vremea când anul avea 360 de zile, iar singurul loc cu acest an este planeta zeilor. Când Nut a născut, anul avea 365 de zile, adică se afla pe Pământ.

Răpirea persephonei Despre o răpire soldată cu un viol vorbeau și grecii. Zeul lumii subterane, Hades, a zărit-o într-o zi pe nepoata sa, Persephone, fiica zeilor Zeus și Demeter. Apăsător de singurătate și îndrăgostit lunea, Hades s-a hotărât să se căsătorească cu nepoata sa. Știind însă că ea nu va accepta de bună voie să-l însoțească în lumea de Jos, a pândit-o până când a rămas singură. Apoi a răpit-o și a dus-o în lumea sa, unde i-a devenit soție. Deși nu este specificat violul în mod explicit, ne imaginăm că au avut loc relații sexuale între înfierbântatul zeu și frumoasa sa mireasă. Aflând cele întâmplate, mama fetei, Demeter, a hotărât să pustiască Pământul până când fiica îi va fi înapoiată. Temându-se ca nu cumva să moară toate viețuitoarele Terrei, zeii i-au cerut lui Hades să o trimită înapoi pe Persephone. Deoarece acesta a refuzat, zeii l-au trimis pe semizeul Herakles (Hercule la romani) să o recupereze. Însă, când fata a ajuns în brațele mamei sale, a cerut să fie lăsată să se întoarcă la soțul ei. Pentru a-i împăca și pe cei doi soți, și pe mamă, Zeus a hotărât ca Persephone să locuiască jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea de jos, alături de soțul său. Preferând să stea în lumea de Jos alături de violatorul său, Persephone a reacționat întocmai ca Inanna a sumerienilor. Iar pe Hades l-am identificat deja cu Enki. Prin urmare, este vorba despre același eveniment consemnat de multe popoare din antichitate. Acest exil din cauza unui act sexual se află bine ascuns chiar în *Biblie*, la începutul ei. Cartea *Facerea* (ori *Geneza*) ne spune că primii oameni au fost izgoniți din Grădina Edenului după ce au mâncat fructul cunoașterii. Pigmeii mbuti din Congo au un mit asemănător: ființa supremă a creat un paradis în care să locuiască oamenii, interzicându-

le acestora să mănânce din fructul arborelui tahu. Oamenii au încălcat regula și au fost nevoiți să îndure neajunsurile vieții de muritor. Cunoașterea în *Biblie* se referă de obicei la raporturi sexuale. De exemplu: „*După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut pe Cain*” (Facerea 4:1); „*După aceea a cunoscut Cain pe femeia sa și ea, zămislind, a născut pe Enoh*” (Facerea 4:17); „*Adam a cunoscut iarăși pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut un fiu și i-a pus numele Set*” (Facerea 4:25); „*Am eu două fete, care n-au cunoscut încă bărbat*” (Facerea 19:8); „*Iar ei au cunoscut-o pe ea și și-au bătut joc de ea toată noaptea până dimineața*” (Judecători 19:25). Prin urmare, cunoașterea dobândită de cei doi e posibil să fie cea sexuală. Astfel, abia după ce au dobândit această „cunoaștere” și au părăsit Edenul, Adam și Eva au avut copii. Cuvântul „*eden*” provine din sumerianul „*edin*” („sălasul celor drepti”), ce a devenit „*edinu*” („stepă” sau „câmpie”) în akkadiană. „Cei drepti” erau zeii sumerienilor iar sălasul acestora poate fi planeta lor, adevărata lor casă. Dumnezeu biblic se plimbă prin grădina acestui loc, ceea ce înseamnă că într-adevăr locuia acolo. Adam și Eva erau primii oameni iar Dumnezeu, tatăl lor, era conducătorul lumii. Enki și Inanna erau primii copii ai lui An, conducătorul lumii. Observăm că Tatăl ceresc i-a interzis doar lui Adam să se atingă de fructele cunoașterii: „*A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!*” De unde rezultă că „fructul oprit” ar putea fi chiar virginitatea surorii sale. Șarpele, cel care a convins-o pe Eva să păcătuiască, este unul dintre simbolurile lui Enki, iar prezenta sa în text nu pare a fi întâmplătoare. Termenul biblic pentru șarpe este „*nahash*”, care provine din rădăcina „*nhsh*”, ce înseamnă „a afla, a descifra”. Prin urmare, „*nahash*” s-ar putea traduce și „cel care află, cel care descifrează”, un epitet care i s-ar potrivi perfect lui Enki, zeul înțelepciunii și al inteligenței. Chiar s-a descoperit o tăblită de lut de acum 4.200 de ani, aflată în prezent la British Museum, pe care este înfățișat Enki în Grădina Edenului. Nu lipsesc

din peisaj Pomul Cunoașterii și șarpele. Conform Bibliei doar Adam este izgonit, Eva urmându-l de bunăvoie, întocmai ca în mitul sumerian al violului: „De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden”] „Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden”. În 3:20 se spune că „a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.” Iar Inanna a fost cunoscută peste tot

în lume ca malb^B^HHma zeilor și a oamenilor. Coasta din care Eva a fost creată reprezintă un joc de cuvinte. În sumeriană, „tf însemna și coastă, și viață. Unul dintre epitetele Inannei era Ninti, care se poate traduce atât „doamna vieții”, cât și „doamna coastei”. Iar în *Biblie*, soția lui Adam a devenit atât cea născută din coastă, cât și cea numită „viață”. Din povestea lui Adam și a Evei nu lipsește agresiunea sexuală despre care aminteau numeroase mituri din întreaga lume. Textul gnostic *Apocriful lui Ioan* susține că Eva a fost violată de către căpetenia arhontilor (îngeri decăzuți). Același lucru se găsește și în *Despre obârșia lumii*, unde nu doar această căpetenie a violat-o, ci și alți îngeri decăzuți: „Si aceștia au făptuit lucruri fără băgare de seamă și au venit la ea. Au prins-o și și-au aruncat sămânța pe ea (...) nu au spurcat-o în mod firesc ci dezgustător, pângărind pecetea primei sale voci (...) Stăpânii și îngerii lor au pângărit-o în toate felurile”.

Există câteva asemănări între povestea lui Adam și a Evei și mitul egiptean al lui Geb și Nut. Numele Adam provine din termenul „adama”, care înseamnă „pământ”. Lucru logic, de altfel, ținând cont că a fost făcut din pământ, în versiunea *Bibliei*. Numele Geb înseamnă în egipteană „pământ” și provine din cuvântul sumerian „gf”, ce are aceeași semnificație. Și Geb, și Adam, și-au numit cel de-al treilea fiu Seth. Ambii au avut căsă doi fii aflați în conflict, în ambele familii unul ucigându-l pe celălalt din pricina aceluiași motiv, gelozia. Fiul ucis al lui Adam era păstor, iar cel al lui Geb era reprezentat mereu cu cărja de păstor în mână. Am văzut că Geb din această legendă era Enki al sumerienilor, de unde rezultă că Adam din cartea *Facerii* nu este primul om, ci primul fiu al zeului suprem. Un indiciu în această privință ni-l oferă și gnosticii setieni, pentru care unul dintre eoni era Adama, al cărui fiu, Seth, s-a încarnat în tâmplarul Iisus. Pentru gnostici, Adama și Seth erau entități superioare, nu primii oameni, la fel cum îi considerau de altfel și restul popoarelor, care îi numeau zei. Kabbala evreilor susține că prima ființă creată de Dumnezeu se numea Adam Kadmon. Aceasta era o entitate pur spirituală, care a fost aruncată în lumea materială, la fel ca Sophia gnosticilor, divizată în milioane de suflete. Poveste care ne amintește de rebelul Nommo al dogonilor, ce a fost tăiat în bucăți și împrăștiat pe tot Pământul.

Dacă Adam este în realitate Enki, atunci *Biblia* ne poate ajuta să aflăm adevăratele povești a exilului său pe planeta noastră. Despre rasa extraterestră condusă de Anu știm că a folosit Terra ca laborator, dând naștere pe cale genetică tuturor speciilor de animale. După ce l-a detronat pe Alalu și a preluat conducerea imperiului, Anu și-a luat în serios rolul de lider. Printre multe probleme din imperiu se afla și cea a „grădinii zoologice” Terra. Cineva trebuia să se ocupe în continuare de experimentele genetice biologice. Era nevoie de o minte într-adevăr scilpitoare, un individ super-competent, foarte inteligent și... de încredere. Nestiind cine dintre supușii săi îi era fidel și cine loial fostului împărat, Anu nu putea risca să ofere o planetă întreagă oricui. Prin urmare, s-a hotărât să-l creeze pe viitorul biolog-sef pe cale genetică.

Biblia ne spune că Dumnezeu l-a făcut pe Adam din țărâna Pământului. Termenul ebraic „adama”, din care provine numele personajului biblic, inițial nu se referea la orice fel de sol, ci la cel roșu-închis. Un cuvânt asemănător, akkadianul „adamatu” înseamnă tot „pământ roșu-închis”. Culoarea roșie este numită în ebraică „adorn”. Toate aceste trei cuvinte își au rădăcina în cuvântul „dam”, care înseamnă „sânge”. În plus, cuvântul

akkadian „*tif* („țărână, lut”), sinonim cu ebraicul „*adama*”, provine din sumerianul „*tiif*, care înseamnă „ceea ce este cu viață”. În ebraică, „*tif* se traduce prin „noroi” și are ca sinonim cuvântul „*bos*”, ce are aceeași rădăcină cu „*besa*” („ou”). Prin urmare, acea „țărână” se referă în realitate la un ou sau un ovul. Iar fabricarea unei ființe în acest mod ne duce cu gândul la o concepție artificială, în laborator, sau fertilizare în vitro. Astfel, numele Adam se poate interpreta în mai multe feluri: „cel al Pământului”, „cel făcut din sol roșu-închis”, „cel făcut din sânge” sau „cel făcut din ovul”. De ce a fost necesară crearea sa în laborator? Pentru a obține rezultate

pozitive în cercetările biologice, era nevoie de un individ extrem de inteligent, ceea ce am putea numi astăzi un geniu. Cum această inteligență poate fi creată în laborator, procesul a fost realizat fără bataie de cap. Inteligent deja existent în acel moment, pentru a ocupa această funcție. De ce a fost necesară crearea unuia în laborator? Pentru că Anu nu vroia doar un ins deosebit de inteligent, ci și unul de încredere. Și cine poate fi mai de încredere decât nu un fiu?

Vechiul

făcut omul ^ Anu la Grădina Edenului fjm în Qeuteronomiu la cincea carte a Bibliei.

Adam,
a

evreilor li
„pentru
din sânge

se interzice de multe ori să mănânce sânge
că sângele are în el viață” (12:23). Acea „viață”
ne duce cu gândul la ADN și la celulele care îl
conțin. Dacă ADN-ul este „suflarea de viață” adăugată lui Adam, cui îi aparține? Fără
îndoială, creatorului său. „Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și după
asemănarea Noastră” (1:26), „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui
Dumnezeu l-a făcut (1:27). Aceste afirmații ne sugerează nu doar faptul că Anu a folosit
propriul său ADN, copilul conceput artificial devenindu-i cu adevărat fiu, ci și faptul că
acest copil era o clonă a împăratului. Experimental a dat roade, Enki dovedindu-se a fi într-
adevăr foarte inteligent, lucru ce i-a făcut pe strămoșii noștri din mai toate culturile să-l
considere zeul înțelepciunii și al inteligenței. Preotul egiptean Manethon, citat de
neoplatonicianul Iamblichus, scria despre Enki, pe care îl numea Thoth, că înțelegea
misterele a „tot ceea ce este ascuns sub bolta cerească”. El era considerat inventatorul
scrierii hieroglifice, al gramaticii, al matematicii, al legilor, al astronomiei și al calendarului.
Că Enki / Adam a fost creat pentru a se ocupa de experimentele biologice de pe Pământ
ne dovedește tot Biblia. În Consiliul Zeilor, Anu a spus: „Să facem om după chipul și după
asemănarea noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice,
toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!”. Cu alte cuvinte, să conducă
Pământul și animalele de pe el. După ce „omul” a crescut, tatăl său l-a dus într-o „grădină”
ca s-o lucreze și s-o păzească. „Aici se aflau „tot soiul de pomi plăcuți la vedere și cu
roade bune de mâncat”; iar Tatăl a adus „toate fiarele câmpului și toate păsările cerului”
pentru ca fiul său să le numească. „Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor
păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice”. Adică Adam studia animalele într-un loc
special amenajat, un fel de rezervă artificială. Pentru a se ocupa de „laboratorul” Terra,
avea nevoie întâi să învețe tot ce trebuia să știe într-un „mini laborator” pe planeta natală,
grădina pe care „s-o lucreze și s-o păzească”. „A păzi” mai are și sensul de „a veghea”
care, la rândul său, e sinonim cu „a observa”. Așadar, e clar rolul lui Adam / Enki în
„grădina” Edenului.

Despre acest „mini laborator”, Sfântul Ioan Damaschin scria în capitolul 11 din Dogmatica
că „este situat în partea de răsărit, mai sus decât tot pământul (modelul uneia dintre cele
șapte minuni ale lumii, grădinile suspendate din Babilon - n.a.). Are o climă temperată și
este luminat de un aer foarte fin și curat, acoperit cu plante veșnic înflorite, plin de miros
de bună mireasmă, umplut de lumină, depășind noțiunea oricărei frumuseți și podoabe
simțite; un ținut cu adevărat dumnezeiesc și o locuință vrednică de cel făcut după chipul și
asemănarea lui Dumnezeu”. Iar Vasile cel Mare, considerat de asemenea sfânt de către
Biserica creștină, nota în Exaimeron că „acolo a sădit Dumnezeu raiul unde nu era sila
vânturilor, nu nepotrivire a celor patru stihii și patru vremi ale anului, nu grindină, nu

trăsnete care aprind, nu volburi, nici trăsnete care lovesc, nici înghețare de iarnă, nici umezeală de primăvară, nici înfocare de vară, nici uscăciune de toamnă (climat artificial - n.a.)... Acolo floarea nu puțină vreme strălucește... Buna mireasmă este fără de săț, frumoasa vopseală veșnic strălucește... Acolo sunt neamuri de feluri de păsări, care prin floarea aripilor și prin dulcea viersuire a glasului, dulceață prea minunată adaugă celor ce se văd, încât să se ospăteze omul prin toate simțirile: pe unele văzându-le, pe altele auzindu-le, pe altele pipăindu-le, pe altele mirosindu-le și din altele gustând..."

Inanna și Enki în Grădina Edenului la un moment dat Anu și-a dat seama că fiul său are nevoie de ajutor. „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el”, a spus împăratul. Prin urmare, „a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.” Cu alte cuvinte, l-a anesteziat pe Adam și i-a extras o mostră de ADN, din care i-a făcut o soră. Deoarece voia să-i ofere fiului o parteneră pe măsura capacității sale intelectuale, Anu a folosit donarea. Asa cum am arătat deja, coasta din care Eva a fost creată reprezintă un joc de cuvinte, „*tf*” însemnând în sumeriană și „coastă”, și „viață”, confirmând faptul că ea a fost creată din „esența vieții” lui. Astfel, Enki / Adam s-a ales nu doar cu o colegă de laborator, ci și cu o soră geamănă. Culte ale gemenilor divini se întâlnesc pe toată suprafața globului pământesc și, fără îndoială, se referă la aceste două personaje. Că Eva / Inanna l-a ajutat în realizarea experimentelor genetice o demonstrează miturile sumeriene, akkadiene și babiloniene, care susțin că cei doi au creat oamenii împreună. Deși frați după tată, Adam / Enki îi era Evei și tată în mod simbolic, ea fiind făcută din materialul său genetic: „*lată aceasta-l os din oasele mele și carne din carnea mea*”. Astfel înțelegem de ce anticii din lumea întreagă o numeau și sora, dar și fiica lui. Fiind o clonă a genialului său frate, ea moștenește, în mod firesc, și inteligența acestuia. Papirusul *Chester Beatty* de la British Museum susține că Inanna / Isis era „o femeie deșteaptă (...) mai inteligentă decât nenumărați alți zei (...) Nimic din cerși de pe Pământ nu-i era necunoscut. Ea stăpânea cuvintele puterii, „pe care le cunoștea cu pronunția corectă și nu se întrerupea din vorbire, fiind desăvârșită atât în darea poruncii, cât și în rostirea cuvântului”, după cum nota Sir E.A.Wallis Budge în *Egyptian Magic* și *The Gods of the Egyptians*. Pe scurt, egiptenii credeau că era capabilă, numai folosindu-și vocea, să deformeze realitatea și să învingă legile fizicii. Din acest motiv o considerau o magiciană fără pereche. „Nici sentimentele omenesci de iubire, de prietenie, de stabilitate și siguranță, nici căminul sau familia nu trebuie să-și facă auzită vocea când Eu vorbesc”, declara în cel mai arogant mod posibil zeița în *Kali*, scrisă de Nivedita.

Tatăl i-a impus fiului o regulă de aur: „A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: *Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!*” Am văzut că această cunoaștere se referă la sexualitate, „fructul oprit” semnificând de fapt virginitatea Evei. Așadar, într-o exprimare liberă, ordinul tatălui ar putea suna cam așa: „Dacă te atingi de sora ta, te omor!” însă respectarea acestei porunci s-a dovedit a fi un lucru imposibil. Frumusețea ei, slăvită de toate popoarele din vechime, nu putea trece neobservată de Enki. Un *Imn către Istar*, scris pe la 1600 î.Hr., ne poate ajuta să înțelegem ce ispită trebuia să înfrunte zilnic tânărul biolog:

„Ea e învesmântată cu încântare și cu afecțiune,

Ea e plină de viață, farmec și voluptate,

Istar e îmbrăcată cu încântare și tandrețe,

Ea e plină de viață, farmec și voluptate,

Dulci sunt buzele ei; viață e în gura sa,

La apariția ei totul se înveselește.

Ea e maiestuoasă; voaluri scumpe are pe capul ei;

Fata ei e frumoasă; ochii ei-s strălucitori."

încercarea de a asculta

Început o relație secretă cu fratele ei, departe de ochii lumii, printre numeroșii pomi ai „grădinii”: „*Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau*”, lată cum descrie mitul hitit al lui Ullikummi relația dintre Kumarbi și zeița muntelui:

„Se-mpreunează dar cu zeița muntelui

Si-aceasta îi cunoaște bărbăția,

De cinci ori o cuprinse-n brațe,

De zece ori în brate-o strânse...”

Un mit sumerian păstrat pe tăblita catalogată cu numele BM 23631 susține că ea este cea care a făcut primul pas. Aici, Inanna i-a cerut fratelui său să o ajute să meargă într-un loc misterios unde cresc diferite plante și copaci. Ea dorea să le mănânce pentru a cunoaște secretele sexualității de care era încă lipsită: „*Ceea ce le privește pe femei, bărbatul, eu nu cunosc. Ceea ce le privește pe femei, dragostea, eu nu o cunosc*”. Fratele său a acceptat iar ea a gustat din respectivele fructe, ceea ce i-a adus cunoașterea mult dorită. Însă mitul fragmentar *Inanna și Sukalletuda* renunță la simbolistică, înlocuind gustatul fructului cu sexualitatea. Aflată în același loc misterios pentru a obține cunoașterea, Inanna s-a întins într-o grădină și a adormit. Profitând de oboseala ei, un anume Sukalletuda s-a apropiat de ea și a violat-o. În ambele mituri ale Inannei acțiunea se petrece într-o grădină, unde cresc pomi care pot oferi cunoașterea sexualității, întocmai ca în *Biblie*. Dacă în primul mit fratele ei o ajută să obțină acea cunoaștere, cel de-al doilea susține varianta agresiunii sexuale, amintită și de alte popoare. Însă, indiferent cine pe cine a sedus, se pare că nu a fost vorba despre un viol, ci de consimțământul amândurora. În hinduism se consideră că din relația lui Siva și Sakti a luat naștere tantra yoga dar și *Kama Sutra*, text pe care l-ar fi compus Nandi, portarul lui Siva, după ce a fost martorul câtorva scene „fierbinți” în dormitorul stăpânilor săi. Indienii chiar păstrează nenumărate reprezentări ale actelor sexuale dintre Siva și Sakti sau Kali. „*Oamenii îmi vor așeza patul rodnic, îl vor acoperi cu plante de culoarea lapislazuliului, o să-mi aduc acolo iubitul, o să-l aduc acolo pe Amausumgalanna, el își va pune mâna în mâna mea - somnul său e atât de înviorător, apăsarea inimii lui pe inima mea - plăcerea sa este atât de dulce*”, spunea Inanna într-un text sumerian. Un altul, numit *Enki și Ninhursag - un mit al paradisului* ne descrie finalul exploziv al unui astfel de act sexual, susținând că tipătul ei i-a „*făcut penisul să ude șanțurile*”.

Iar în Vede, sperma sa a umplut un lac. Si totul până într-o zi...

Vechiul Testament relatează că, după una dintre nenumăratele lor împreunări incestuoase, cei doi au adormit goi, în mijlocul naturii. Trezindu-se seara, și-au dat seama că puteau fi surprinși și s-au grăbit să se acopere cu ce au găsit la îndemână: „*Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte*.” Fatidica soartă a făcut ca în acel moment să-și facă apariția tatăl: „*Iar*

când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia

lui de față Domnului Dumnezeu printre pomii raiului". **Fiind strigat de către tatăl său, Enki a fost nevoit să lase gol de după copaci.** „Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: Adame, unde ești? Răspuns-a acesta: Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol: și m-am ascuns”. **Există chiar o tăblită sumeriană ce înfățișează acest moment, în care Enki și Inanna stau gol în fața lui Anu.** Probabil puțin socat de ceea ce vede, **apărită neașteptată, Anu l-a întrebat:** „**nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?**”

Neavând încotro, Adam s-a recunoscut fapta, susținând însă că a fost sedus: „feme

Enki și Inanna surprinși de Anu /a care mij. aj. dat. Q să fie cu mine aceea mij. a dat din pom 7i am mâncat. Si e posibil să fi spus adevărul, deoarece tăblita BM 23631 și textul *Enlil și Ninlil* susțin că ea este cea care a făcut primul pas. La rândul său, Eva / Inanna a dat vina pe fratele său: „*Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: Pentru ce ai făcut aceasta? Iar femeia a zis: Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat.* Susținând că Șarpele a amăgit-o, Eva a dat de înțeles că a fost violată, variantă păstrată în texturile multor popoare. „*Măinile sale nespălate și le-a pus pe mine*”, spunea ea într-un text numit de S. Langdom într-un articol din *Revista de asirologie și arheologie orientală* „o liturghie clasică a lui Inanna”. Iar în *Coborârea Inannei*, „ea îl privește cu privirea morții, îi vorbește cu vorbe de mânia, strigă la el cu strigătul vinovăției”. Dând crezare ficei, tatăl a izbucnit: „*pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii.* A hotărât chiar și pedeapsa pentru fiul neascultător: „*blestemat va fi pământul pentru tine!*”, adică planeta noastră va deveni locul osândirii sale sau închisoarea sa. „*Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul*”, a continuat tatăl. Si s-a ținut de cuvânt, după cum demonstrează textul sumerian *Inanna și Ebi*, unde An a sfătuit-o pe Inanna să-l dea în judecată pe cel supranumit „Marele Șarpe”, Azag („locul apei”, nume identic cu cel atribuit de babilonieni lui Enki, Ea, care înseamnă „casa apei”). La procesul judecat de Consiliul Zeilor, Anu a declarat, conform *Bibliei*, „*lată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!*”
 ...”. *Popol Vuh* a maiasilor prezintă cuvintele zeului suprem într-un mod asemănător: „*Trebuie să ajungă din întâmplare egali cu noi, Făuritorii lor, care putem vedea departe,*

care știm totul și vedem totul? Oare trebuie să fie ei înșiși zei?”. Sentința a fost dată în scurt timp, hotărându-se ca Enki să fie exilat pe Pământ: „*de aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.* Prin urmare, Enki urma să-și continue munca pe Pământ, nefiindu-i însă permis să se întoarcă acasă. Același lucru îl afirmă și textul ^{Osiris} și Isis *inanna și Ebi*! Marele Șarpe a fost găsit vinovat de către judecători și pedepsit. „*Pământ ești și în pământ te vei întoarce*”, i-a spus tatăl ceres fiului osândit. Tot de la sumerieni avem tăblita *CT.15.28-29*, care susține că păstorul Dumuzi („adevăratul fiu”) și-a violat sora, pe Gestinanna. Textul *Inima lui era plină de lacrimi* afirmă că el a fost pedepsit pentru această faptă. În alt text, numit *Cel mai amar plâns*, șapte polițai îl prind pe Dumuzi „*lângă marele zăgăz din desertul Emus* („casa șerpilor”)”- *Luat pe sus din propria locuință, Dumuzi a fost trimis în „lumea de jos”, exprimare care i-a făcut pe cei mai mulți să creadă că a fost ucis, echivalând „lumea de*

jos” cu Infernul. De aceea, în *Moartea lui Dumuzi*, zeul este ucis de cinci demoni galla în stâna surorii sale, Gestinanna. Însă această lume se referă în realitate la Terra, ce poate fi considerată o lume de jos, ținând cont că zeii locuiau sus, în Cer. Același lucru reiese și din mitul egiptean al lui Osiris: zeul nu a fost ucis, devenind conducătorul lumii subterane, ci a fost trimis în „lumea de jos”, Pământul, devenind conducătorul planetei. Doar astfel a putut să se întoarcă printre zei pentru a-și lăsa soția însărcinată. O tăblită sumeriană chiar îl înfățișează pe Enki legat de mâini și de picioare, alături de el fiind reprezentați șerpi dar și o stea din care pleacă o săgeată în jos. Steaua era simbolul pentru zeu iar săgeata, în

sumeriană arhaică, se citește „bur, buru”, care înseamnă „gonit”. Prin urmare, acel simbol ne explică faptul că Enki era zeul exilat, săgeata îndreptată în jos indicând destinația sa: „lumea de jos” sau Pământul.

Arestarea lui Enki nu a fost lipsită de peripeții, textele sumeriene afirmând că a fost prins abia după o urmărire ca în filme. După ce a fost ajuns din urmă, Enki a fost agresat de către acei polițiști, numiți uneori demoni, semn că nu avea de gând să se predea fără luptă, lată cum prezintă evenimentul *Moartea lui Dumuz'r*.

„În stână intră primul demon,

Pe Dumuzi-l împinge cu acul în obraz (o substanță paralizantă injectată?); în stână intră și al doilea demon,

Lovindu-l pe Dumuzi-n obraz cu băta-i ciobănească; în stână intră și al treilea demon Și putineiu sfânt își schimbă locul; în stână intră și-al patrulea demon,

Căsu-i sacru atârnat căzu de pe pironul său; în stână intră și-al cincilea demon,

Sfărâmat e putineiu, nu mai primește lapte.”

Se pare că acești „demoni” erau conduși de fratele mai mic al lui Enki și Inanna, Enlil, mâna dreaptă a lui Anu și moștenitorul tronului. Cel puțin asta susțin egiptenii, pentru care Seth și cei 72 de complici ai săi l-au capturat pe Osiris și l-au închis într-o cutie uriașă. Iar în creștinism, Lucifer a fost aruncat pe Pământ după ce a fost învins de fratele său mai mic, Mihail, și armata de îngeri a acestuia.

Câți ani avea Enki când a fost exilat? Dumuzi la sumerieni, Tammuz la babilonieni sau Adonis la greci și fenicienii erau tineri și frumoși. Dar, din păcate, nu ni se oferă niciun indiciu despre vârstă. Însă în *Despre Isis și Osiris*, istoricul Plutarh scria că unii egipteni considerau că Osiris a domnit timp de 28 de ani, alții că a trăit 28 de ani. Cum episodul în care a fost trimis în lumea de jos s-a întâmplat înainte ca el să devină stăpânul Terrei, cel mai probabil 28 se referă nu la anii de domnie, ci la vârsta sa în momentul exilului.

După ce l-a izgonit pe Adam, *Biblia* susține că Dumnezeu „a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvăitoare, să păzească drumul către pomul vieții”. Deși heruvimii definesc actualmente în creștinism o clasă de îngeri, pentru evrei erau creaturi cu corpuri de leu sau de taur, aripi de vultur și capete de om. Grecii numeau aceste făpturi sfînșii, indienii purushamriga, sumerienii lamma și alad iar akkadienii și babilonienii, lamassu și sedu. Să fie oare vorba despre o astfel de creatură?

În Vechiul Testament, Dumnezeu biblic este numit de foarte multe ori „Cel ce șade pe heruvimi”. Se pare că acest fapt se datorează profetului Iezechiel, care a văzut cum „slava Dumnezeului lui Israel s-a pogorât de pe heruvim”. (9:3) Acest Dumnezeu se deplasa într-un „vânt vijelios, un normare și un val de foc, care răspândea în toate părțile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie. Și în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfățișare semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de vițel și scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De cele patru părți ele aveau sub aripi mâini de om și toate patru își aveau fețele lor și aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, și când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte. Fețele lor? - Toate patru aveau câte o față de om înainte, toate patru aveau câte o față de leu la dreapta, toate patru aveau câte o față de bou la stânga și toate

patru mai aveau și câte o față de vultur în spate. Fețele lor și aripile lor erau despărțite în partea de sus, și, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte și mergea încotro îi dădea duhul să meargă și în mersul său nu se întorcea. Înfațișarea acestor fiare se asemena cu înfațișarea cărbunilor aprinși, cu înfațișarea unor făclii aprinse, printr-o curgea foc, iar din foc țâșneau raze și fulgere. Fiarele alergau înainte și înapoi iute ca fulgerul. Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor. Aceste roți, după înfațișarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeași înfațișare. Și după alcătuirea și după făptura lor ele parcă erau vârate una în alta." (1:4-16) Acest ciudat mijloc de deplasare al lui Yahweh nu poate fi decât o navă spațială, descrisă în modul simplist al unui om ce a trăit acum câteva milenii, concluzie la care a ajuns la începutul anilor 1970 și cercetătorul NASA Joseph Blumrich. Mai mult, inginerul german Hans Herbert Beier a realizat o schiță după clădirea pe care Ezechiel a construit-o pentru „carul Domnului”, demonstrând că naveta încăpea perfect în templu. Cele patru „fiare” din componența navei, cu capete de om, bou, leu și vultur, i-a dus cu gândul pe evrei la heruvimi, care erau compusi din părți din aceste patru ființe. Observăm și din alte cărți ale Bibliei că acești „heruvimi” erau doar un mijloc de transport divin: „Și s-a suit pe heruvimi și a zburat; zburat-a pe aripile vântului” (Psalmul 17:12) sau „Plecat-a cerurile și s-a coborât și sub picioarele lui era negură deasă. Șezut-a pe heruvimi și a zburat, zburat-a pe aripile vântului! Din negură și-a făcut adăpost și cort împrejurul său; cu ape întunecoase și cu nori negri era înfașurat. De strălucirea ce-i mergea înainte se împrăștiu norii, aruncând grindină și cărbuni de foc.” (A doua Carte a Regilor 22:10-13).

Dacă în Biblie heruvimii desemnează nave spațiale, cel mai probabil despre același lucru este vorba și în cartea *Facerii*. Cum pomul vieții se afla în „grădina” de pe planeta zeilor, drumul către acesta, pe care îl păzeau „heruvimii” și „sabia de flacără vâlvaitoare”, era drumul spre casă. Prin urmare, înțelegem că Anu a pus nave spațiale să păzească drumul spre planeta-mamă, împiedicându-l astfel pe fiul exilat să se întoarcă. Oracolele caldeene susțineau un lucru asemănător, afirmând că la granița dintre lumea inteligibilă (planeta zeilor) și cea sensibilă (Pământul) se găseau lycnsii, ființe misterioase ale căror nume s-ar traduce prin „roți” sau „vârtejuri”. Se pare că erau considerați niște sfere ce se învârtteau în toate direcțiile, create de Gândirea Divină, ce reprezintă legătura dintre lucrurile divine și cele fizice: „Lycnsii creați de Gândul Tatălui sunt și ei inteligenți, fiind mișcați de voințe cu neputință de înțeles”. Pentru mesopotamieni, zeii pusese ră de asemenea „ființe” ciudate să păzească acest drum. Niște „oameni-scorpion” păzeau porțile muntelui Masu, în care se afla un tunel întunecat ce ducea în grădina zeilor, un loc plin de plante cu pietre prețioase, aflat lângă mare, în care locuiau mai multe divinități.

Există într-adevăr lycnsii / heruvimi? În 2012, NASA a făcut publice două fotografii ce prezintă niște structuri ciudate, despre care se presupune că sunt forme de viață ce călătoresc prin Univers. Au fost numite *zériods* și se consideră că populează spațiul cosmic, trăind fie independent, fie în colonii. Nu se cunoaște modul de viață al acestor creaturi, nici felul în care au evoluat, dar cercetătorii au identificat în spațiu zeci de compusi organici care le-ar putea oferi acestor *zériods* anumite condiții pentru dezvoltare. Nu puțin sunt cei care consideră că aceste creaturi sunt în realitate nave extraterestre biologice, cu ajutorul cărora alte civilizații se deplasează prin spațiu. Să nu uităm că lycnsii din oracolele caldeene erau ființe mecanizate ce se deplasau prin spațiu. Iar heruvimii evreilor erau, de asemenea, ființe cu aspect mecanic, folosite de dumnezeul biblic pentru transport. Cercetătorii NASA Manfred Clybes și Nathan S. Kline chiar vorbeau în 1960 într-un articol despre un sistem om-mășină, pe care l-au numit *cyborg*, ce ar putea supraviețui în spațiul cosmic. Indiferent dacă este vorba despre nave biologice

heruvimii și *zériods* par a reprezenta înainte să părăsească planeta-mamă, conform *Textelor Piramidelor*, ultimile cuvinte ale lui Enki / Osiris către sora sa, spuse ca strigăt de ajutor, au fost „Grăbeste-te la mine!”. După ce a plecat, miturile egiptene susțin că Isis l-a căutat peste tot, plângând și smulgându-și părul din cap:

„O, frate al meu, o stăpâne,

Plecat pe tărâmul tăcerii,

Revino cu chipul de

altădată Si stavilă pune

durerii!

Revino în lume, revino.

Revino că tare mi-e sete

Din ochi să-ti sorb chipul pe-ndelete!

Mi-s brațele grele, întinse mereu întru a ta ocrotire,

Trudite-s de-atât-asteptare, trudite-s de-atâta dorire!

O, frate, bărbate, stăpâne al iubirii fără de nume,

Revino în casa ta dragă, întoarce-te, întoarce-te-n lume!"

în Ugarit se credea că „asemenea inimii frânte a unei vaci pentru vițelul ei, asemenea inimii frânte a unei mioare pentru mieluşelul ei, asa era şi inima lui Anat frântă pentru Baaf'. în Bocet la dispariția lui Dumuzi, Inanna spunea:

„Zac precum juncana care muge -

Stau precum oaia behăind după

mielutul ei,

Zac precum juncana care muge -

Stau precum capra behăind după

iedutul ei. în sanctuarul din

adâncuri - îl voi căuta! în

sanctuarul din înalturi - îl voi

căuta!

Eroul, stăpânul meu, pe unde-i? - mi-e gândul doar la el!

Ah, cel flămând de mine - mi-e gândul doar la el!"

Spre surprinderea tuturor, fata s-a hotărât să îl urmeze în exil. în Coborârea zeiței Istar în Infern, text descoperit de George Smith în biblioteca regelui asirian Assurbanipal, zeița a venit la poarta către lumea cealaltă (Terra):

„Istar bătu la poartă, stăruind:

- *Portarule, portarule, grăbește*
Si porțile deschide mai curând!
Nu pregeta, portarule, o clipă,
Ci lasă-mă să intru în țara ta,

*Căci altfel, dacă vrerea ti-e haină,
Din temelii le-as dărâma ușor.
Voi smulge usa mare din canaturi,
Voi frânge balamale, prag, zăvor,
Și porțile cu laturi multe, grele,
Să le dobor, nu mi-ar fi mult prea greu.*

Voi izbăvi din închisoarea morții,

*Și-acestia pe cei vii îi vor
mânca - Si astfel morți în
număr mult mai mare Decât*

*cei vii, pe lume-atunci ar fi!
- Din plaiuri mari, celeste, o,
zeiță Istar, în poarta grea nu
ciocăni!*

*Spuse portarul. Merg să dau
de veste Zeiței Ereskigal,*

stăpâna mea!"

După ce a primit aprobarea de a o lăsa să treacă, împreună cu instrucțiuni suplimentare, paznicul i-a cerut lui Inannei / Istar ca la fiecare dintre cele șapte porți să lase câte unul dintre obiectele sale. Astfel, zeița a renunțat, rând pe rând, la coroană, cercei, șirag de perle, gâteala scumpă de la piept, brăul cu piatra nașterii, brățările de la mâini și de la picioare și vesmintele din partea de jos a trupului. Renunțarea la toate aceste obiecte însemna de fapt renunțarea la toate însemnele sale regale, implicit la titlul de prințesă și statutul de moștenitoare a tronului. Dezmoștenită și goală, Istar a trecut pe partea cealaltă, unde a fost legată de zeița Ereskigal, din acest lucru înțelegându-se interdicția și pentru ea de a se întoarce acasă. Ceea ce nu conta absolut deloc, văzându-se din nou în brațele iubitului său. „*Sora ta, Isis, venit-a la tine desfătându-se cu iubirea ce-ti purta*”, spune un pasaj adresat lui Osiris din *Textele Piramidelor*. „*Si astfel aceia au fost închiși în temnița formelor plâsmuite, până la împlinirea veacului*”, afirmă lucrarea gnostică *Despre obârșia lumii*. Aici, ea i-a devenit soție, după cum relatează și mitul lui Enlil și Ninlil, primind titlul Ninki („doamna Pământului”) sau, mai pe scurt, Ki („Pământul”). Încășii au păstrat și ei în legende lor acest episod: zeul suprem, Soarele, și-a trimis pe Terra fiul și fiica (care erau nu doar frați, ci și sot și soție) ca să trăiască printre muritori.

Enki nu a fost exilat singur pe Terra, ci alături de câțiva dintre adepții săi. Pentru tibetani, zeul cu gânduri nedemne s-a prăbușit din Cer alături de câțiva complici, tot la fel de lipsiți de delicatețe ca și el. Cartea *Apocalipsei* din *Noul Testament* susține că „*a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el*” (12: 9).

Creștinismul consideră că o treime din populația planetei sale l-a însoțit în exil, luându-se

după citatul din aceeași *Apocalipsă* „iar coada lui țâra a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ” (12:4). Episcopul spaniol Alphonso de Spina susținea prin secolul al XV-lea că 133.306.668 este numărul exact al îngerilor decăzuți, bazându-se în această afirmație doar pe propria imaginație. Pentru greci, Kronos / Enki a fost însoțit de frații săi, 11 titani, trei ciclopi și trei hekatonchiri. Pe o tăbliță descoperită la Ebla, de prin anul 2300 î.Hr, Dagon (identificat deja cu Enki) era conducătorul unui panteon compus din 200 de zei. În conformitate cu această tăbliță, *Cartea lui Enoh* susține că 200 de îngeri Veghetori conduși de Azazel (același Enki) au fost pedepsiți din pricina sexualității. În capitolul 10, Dumnezeu i-a cerut arhanghelului Mihail să-i lege

555/901

pe aceștia timp de 70 de neamuri pe câmpiile Pământului. Pedepsa exilaților diferă în cadrul aceleiași cărți, capitolul 18 susținând că Veghetorii au fost intermițiți pentru 10.000 de ani iar, în capitolul 20, arhanghelul Uriel relevându-i lui Enoch că șapte îngeri au păcătuit și vor fi înlăntuiți timp de 10 milioane de ani. Din faptul că acești „îngeri” erau numiți Veghetori înțelegem că aveau aceeași ocupație ca și conducătorul lor: de supraveghetori sau observatori ai experimentelor biologice. Astfel înțelegem și cine erau Igigi („ochii Pământului”), zeitățile minore ale mesopotamienilor, numite „zei decăzuți” în *Enuma Elish*, pe care Enki le-a instigat la revoltă.

Conform legendelor sumeriene, odată ajuns pe planeta noastră, Enki a construit orașul Eridu („casa departe construită”), astăzi Teii Abu Shahrain (în Irak), numit și Urudu („locul mareț”) sau Nunki („pământul Prîntului”), a cărui umbră „se întinde peste *Mlaștina Sarpelui*”. Mulți arheologii confirmă miturile, considerând Eridu cel mai vechi oraș din lume. Din lista regilor sumerieni reiese același lucru: primii doi conducători divini ai lumii, Alulim și Alagar, au domnit în Eridu, domniile lor totalizând 18 sar, adică 64.800 de ani. *Biblia* ne mai oferă un indiciu în identificarea lui Enki cu Adam. Dacă Eridu era orașul în care au locuit Enki și familia sa, unul dintre urmașii lui Adam, stră-strănepotul lui Seth, se numea lared, adică „cel din Eridu”.

Supărat că a fost pedepsit pe nedrept, Enki și-a propus să se răzbune pe principalul vinovat pentru aceste lucruri, tatăl său: să îi răpească ce avea mai de preț, adică tronul. Negăsind însă vreo cale de întoarcere acasă, mintea sa genială a pus la cale un plan. În *Adversus Haereses*, episcopul Irineu scria că Sophia „*neputând să se întoarcă, ea a înțeles că Tatăl este incomprehensibil, s-a dus la locul ei și și-a schimbat patima în venerație pentru Tatăl*”. Cu alte cuvinte, s-a prefăcut a fi fiul ascultător, ce se căiește în speranța că va fi primit înapoi. În textul *Enki și ordinea lumii*, Enki spunea că s-a născut în Cer și a venit pe Pământ, unde a asanat mlaștinile, umplându-le cu pești, apoi a umplut Tigrlul și Eufratul cu „*apă de viață dătătoare*”. Adică și-a început cercetările biologice, respectând ordinea tatălui său. Planul a reușit iar Anu, înduplecat fiind și de fiica sa, i-a micșorat fiului exilat pedeapsa. Miturile sumeriene spun că, după ce a coborât după Dumuzi în „lumea de jos”, Inanna l-a salvat parțial, el fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. Unul dintre epitele lui Osiris este „*cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cerși un anotimp pe Pământ*”, un epitet care nu are nicio explicație pentru egiptologi. Însă răspunsul se găsește la sumerieni: Osiris / Dumuzi a fost nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate pe planeta natală. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeita lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea de jos, alături de soțul ei, Hades. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și l-au atribuit nu zeului lumii inferioare, Hades, ci soției acestuia, Persefona.

Care a fost adevăratul motiv al exilării lui Enki? Acuzația de viol nu poate sta în picioare, din moment ce „victima” și-a urmat „agresorul” și chiar s-a căsătorit cu el. Orice tribunal pământean i-ar da câștig de cauză acuzatului, darămite unul „ceresc”. Prin urmare, acuzația de viol a fost doar pretextul prin care Consiliul zeilor și-a motivat decizia exilării. Cert este că această hotărâre s-a datorat relației sexuale dintre Enki și Sud. Însă de ce acest lucru i-a deranjat atât de mult pe împăratul An și pe ceilalți zei din Consiliu? În creștinism, Lucifer a fost izgonit pe Pământ deoarece a încercat să-și ia locul tatălui său. Pentru hititi, Alalu a fost detronat și exilat pe planeta noastră, întocmai ca la azteci, unde Quetzalcoatl l-a aruncat pe Tezcatlipoca pe Terra pentru a deveni el noul conducător al lumii. Însă, după cum am văzut, fiul nu a încercat să-și detroneze tatăl. Motivul real pentru care Anu și-a gonit fiul a fost teama de a-și pierde tronul. Grecii susțineau că Uranus, care putea vedea viitorul, și-a exilat copiii deoarece știa că unul dintre ei îl va detronea. Egiptenii aveau o variantă mai apropiată de adevăr, Plutarh relatând că motivul pentru care Ra a împiedicat-o pe Nut să nască era teama de o uzurpare a propriei sale puteri. Conform acestei variante, Ra nu se temea, precum Uranus, că unul dintre copiii săi îi va lua tronul, ci un nepot. Scandinaвии relatau un lucru asemănător: Loki și

copiii săi au fost alungați din Asgard (lumea zeilor) pe planeta noastră, din cauza unei profeții care spunea că zeii vor fi distruși de către aceștia. Surprinzător sau nu, *Biblia* ne oferă aceeași variantă, „*Iată Adam*

s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în vecii”, spunea Domnul în timpul procesului. Zeii l-au izgonit pe Adam / Enki de teamă că el ar putea gusta din pomul vieții... Ce ar putea fi acest pom? Evident, tot o metaforă, la fel ca pomul cunoașterii. A mânca din pomul vieții înseamnă a crea viață. Sau, cu alte cuvinte, a face un copil. Teamă zeilor că Adam ar putea gusta din pomul vieții după ce a mâncat din cel al cunoașterii nu este decât teama de nașterea unui copil în urma relațiilor sexuale dintre cei doi. Acesta este motivul pentru care a fost exilat doar Adam, nu și sora sa: au fost despărțiți pentru a se împiedica astfel relațiile sexuale ce ar duce la nașterea unui copil. Egiptenii susțineau același lucru: Geb și Nut au fost despărțiți de către Ra. Însă planul zeilor a fost dat peste cap de decizia Evei de a-și urma alesul inimii.

De ce le era teamă zeilor de acest copil? Deși Enki era primul său fiu, împăratul Anu îl prefera pe Enlil, mezinul. Pe acesta îl considera mâna sa dreaptă, și îl dorea urmaș al său la tron. Însă, conform legilor, fiul cel mare primea tronul și, după el, primul său fiu. În cazul în care noul împărat nu avea fii, moștenitor al tronului devenea fratele său mai mic. Dacă Enki putea fi scos din ecuație, fiind trimis pe Pământ, nu același lucru se putea spune despre un eventual fiu al acestuia, care ar fi devenit moștenitorul de drept al imperiului. Mai ales dacă ambii părinți ai săi ar fi fost copiii lui Anu, nu ar fi existat niciun dubiu că acel copil ar fi fost urmașul împăratului. Iar Enki și Ninhursag nu erau doar copiii lui Anu, ci chiar clonele lui. Prin urmare, un copil al lor ar fi devenit din punct de vedere genetic identic cu împăratul, ceea ce i-ar fi eliminat din cursa pentru tron pe ceilalți pretendenți, care ar fi avut o parte din genele lui Anu. Si cum Enlil trebuia să moștenească imperiul conform dorinței conducătorului lor, Enki nu trebuia să aibă moștenitori. Dar inevitabilul s-a produs, mult temutul copil făcându-și apariția în cele din urmă.

Foto: Biserica Sfânta Kyriaki Chrysopolitissa și stâlpul apostolului Pavel

Biserica Sfânta Kyriaki Chrysopolitissa din Pafos (Cipru) a fost construită în secolul al XVI-lea pe ruinele unui vechi templu, distrus de un cutremur în anul 59. Nu se știe cui îi era închinat acel templu (cel mai probabil Afroditei sau lui Poseidon), deoarece creștinii au avut grijă să șteargă orice urme ale zeilor păgâni și să le înlocuiască cu propriile divinități.

Capitolul 13 al *Faptelor Apostolilor* afirmă că apostolii Pavel și Barnaba au ajuns în Pafos, unde s-au confruntat cu vrăjitorul Bariisus / Elimas. După ce Pavel l-a orbit pe vrăjitor, proconsulul roman Sergius Paulus s-a convertit la creștinism, Ciprul devenind astfel prima țară din istorie condusă de un creștin. Înainte să se întâmple acest lucru, tradiția susține că apostolul Pavel a fost legat de unul dintre stâlpii templului și biciuit.

Deși nu există nicio dovadă că a existat Saul din Tarsus sau Pavel, ori că proconsulul Sergius Paulus ar fi adoptat religia lui Pavel și Barnaba, biserica Sfânta Kyriaki Chrysopolitissa rămâne unul dintre cele mai importante locuri din lumea creștină, datorită presupusei flagelări a presupusului apostol. Deoarece credința nu are nevoie de fapte reale, ci doar de povești frumoase, eventual asociate cu locuri frumoase.

Hitler - Mesia sau Antihrist?

„Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem

diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noștri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclavi." - Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983

Dacă ar fi întrebați cine a fost cel mai rău om care a trăit vreodată pe acest Pământ, majoritatea l-ar indica pe Adolf Hitler. Cu totii știm că a vrut să cucerească lumea, pornind cel de-Al Doilea Război Mondial, care a dus la moartea a peste 52 milioane de oameni. Acest fapt a stârnit ura întregului mapamond de câteva generații încoace. Numai menționarea numelui său trezește sentimente negative în cei mai mulți dintre noi. Cine nu a auzit de faptele sale abominabile? Ce om întreg la minte ar putea să nu-l urască pe acest nebun satanist? Cine ar putea uita și ierta Holocaustul? Mai ales pentru că victimele au fost evreii, poporul ales de Dumnezeu! Dar, oare, așa au stat lucrurile cu adevărat? Oare istoria care ni se predă încă de pe primele bănci ale școlilor este reală? Oare chiar a fost Hitler antihristul, încarnarea Satanei?

Poporul ales

Cei care îl urăsc cel mai mult sunt, fără doar și poate, evreii. Amintirea lagărelor de concentrare naziste și a celor 6 milioane de evrei uciși atunci le va rămâne mult timp bine întipărită în memoria colectivă. Holocaustul și Biblia moștenită de la ei ne fac însă să ignorăm cine sunt evreii cu adevărat și să închidem ochii la faptele lor. Evreii sunt cei care conduc lumea din umbră și orchestrează toate evenimentele majore mondiale. Băncile lor controlează sistemul monetar mondial, creând crize financiare după bunul lor plac. Ei sunt cei care au înființat societăți secrete (cum ar fi Francmasoneria) ce au ca scop distrugerea tuturor celorlalte religii și înlocuirea lor cu una satanică. Ei sunt cei care pornesc războaie, inventează noi virusi și ne conduc spre „Noua Ordine Mondială”, transformându-ne încet-încet în sclavi. Să nu uităm că ei sunt cei care l-au omorât pe Iisus și, așa cum a demonstrat părintele psihanalizei, Sigmund Freud, chiar pe cel care i-a salvat din robia egipteană, Moise. Pentru a reuși să conducă Pământul și-au infiltrat oameni în poziții cheie în majoritatea statelor lumii. Pentru a fi acceptați ca popor ales de Dumnezeu, și-au impus dumnezeul prin religii ce o completează pe a lor, cum ar fi creștinismul și islamismul, falsificând în același timp istoria. Iar manipularea maselor prin dezinformare a fost dintotdeauna una dintre armele lor preferate. Deschizând ochii și privind cu atenție acest popor „ales” care conduce lumea din umbră, nu putem să nu ne întrebăm: pot fi considerați dușmanii lor personaje negative? Se știe că istoria este scrisă de învingători iar evreii au fost adevărații câștigători ai celui de-Al Doilea Război Mondial, care a dus nu doar la înființarea statului Israel, ci și la obținerea unor uriașe fonduri monetare. Cum ei obișnuiesc să dezinformeze și chiar să falsifice istoria, oare marele lor dușman, Hitler, a fost chiar așa cum ni se tot spune de mai bine de șapte decenii? Ținând cont că ne este prezentat ca antihrist, satanist, ateu, nebun, homosexual, dependent de droguri, obsedat sexual, sadic, impotent, magician, chiar e posibil ca într-un singur om să se fi adunat absolut toate relele posibile? Care e adevărul din spatele celui de-Al Doilea Război Mondial? Cine a fost Hitler cu adevărat?

Ascensiunea lui Hitler

;Născut pe 20 aprilie 1889 în Austria (parte din Imperiul Austro-Ungar sau Habsburgic în acea vreme), Adolf Hitler s-a mutat cu familia în Germania la vârsta de trei ani. În decembrie 1907, după moartea mamei sale, Hitler a plecat în Viena, unde nimeni nu știe ce a făcut timp de zece luni. După izbucnirea Primului Război Mondial s-a înrolat voluntar în armata germană, fiind decorat de două ori pentru vitejie: în 1914 cu Crucea de fier clasa a doua iar în 1918 cu Crucea de fier clasa întâi. Tot în 1918, pe 18 mai, a primit și Insigna plăgilor. La un an de la terminarea războiului s-a infiltrat ca agent al departamentului politic al armatei bavareze în Partidul Muncitoresc German. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a

hotărât și schimbarea numelui grupării politice în Partidul Muncitoresc German National-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist. În 1930, Partidul Nazist a ajuns în Parlament, succes repetat și în 1932. Pe 30 ianuarie 1933, Hitler a fost numit cancelar, reușind apoi să plaseze naziști în funcții de conducere atât în parlamentul central cât și în cele regionale. Astfel, în luna martie a aceluiași an, parlamentul i-a transferat puterea deplină cancelarului și guvernului său, prin asumarea de prerogative dictatoriale.

Declarația de război a evreilor

A doua zi, pe 24 martie, cel mai mare cotidian al Marii Britanii din acea vreme, *Daily Express*, cu un tiraj de milioane de

exemplare, titra pe prima pagină: „Iudeea declară război Germaniei”.

Dedesubt se putea citi: „*Evreii din toată lumea uniți în acțiune*”. Tot pe prima pagină, pe lângă prezentarea legii prin care Parlamentul i-a atribuit lui Hitler puteri dictatoriale, se anunțau „*acțiuni dramatice*”, „*boicotarea produselor germane*” și „*demonstrații în masă în multe districte*”. Este șocantă această declarație de război a evreilor cu sase ani înaintea izbucnirii celui de-Al Doilea Război Mondial, mai ales deoarece istoria oficială ne învață că Hitler a început războiul precum și opresiunea evreilor. Ce i-a făcut pe evrei să declare război Germaniei? De ce i-a deranjat atât de mult atribuirea puterii depline lui Hitler? Nu poate fi vorba despre un răspuns al evreilor la persecuțiile la care i-a supus Hitler, pentru că acesta abia obținuse puterea de o zi. În plus, este remarcabil faptul că în mai puțin de 24 de ore (nu știm la ce oră a primit Hitler puterea absolută pe 23 martie 1933, dar știm că ziarul *Daily Express* a apărut pe piață a doua zi, la prima oră a dimineții), liderii evreilor din întreaga lume au aflat decizia parlamentului german, s-au deplasat din țările în care se aflau într-un singur loc în care au stabilit începerea războiului împotriva Germaniei. Apoi au avut timp să-și anunțe decizia conducerii ziarului care, la rândul său, a găsit suficient timp pentru a redacta articolele respective și a pregăti ziarul pentru tipărire. Toate acestea în mai puțin de 24 de ore! Ceea ce ne face să credem ori că evreii sunt capabili să se miște cu o viteză supraomenească, ori că războiul împotriva Germaniei era pregătit dinainte. Oricât am fi înclinați să credem prima variantă, tindem însă spre cea mai realistă, a doua. Dacă planul era făcut dinainte de ziua de 23 martie, evreii ar fi avut într-adevăr timp să comande ziarului *Daily Express* publicarea respectivelor articole imediat după aflarea deciziei parlamentului german. Iar un astfel de plan, pregătit dinainte ca Hitler să înceapă opresiunea evreilor, ne arată că nu el este cel care a dat startul conflictului care a dus la începerea celui de-Al Doilea Război Mondial. Să fie vorba într-adevăr despre un plan al evreilor realizat înainte ca Hitler să preia puterea?

Planul masoneriei

Marele Comandor al francmasoneriei americane, reformatorul Ritului Scoțian Antic și Acceptat, Albert Pike, i-a dezvăluit politicianului italian Giuseppe Mazzini planurile francmasoneriei într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871. Iată ce scria Pike: „Primul război mondial trebuie creat pentru a permite Iluminaților să răstoarne puterea tarilor în Rusia și pentru a face din acea țară o fortăreață a comunismului ateu. Divergențele create de către agenții Iluminați între imperiul britanic și cel german vor fi folosite pentru a porni acest război. La finele acestui război va fi construit comunismul, iar acesta va fi mai apoi utilizat pentru a distruge alte guverne și pentru a slăbi religiile. Al doilea război mondial trebuie inițiat prin exploatarea diferențelor între fasciști și sionismul politic. Acest război trebuie condus de așa natură încât nazismul va fi distrus iar sionismul politic va fi întărit în așa măsură încât forța sa va permite instituirea unui stat suveran Israel în Palestina. În timpul celui de-al doilea război mondial, comunismul internaționalist trebuie să devină

atât de tare încât să contrabalanseze creștinismul, care atunci va fi limitat și ținut în șah până la momentul în care vom avea nevoie de acesta pentru cataclismul social final. Al treilea război mondial va trebui creat prin exploatarea disensiunilor create de agentura Illuminaților între sioniști politici și liderii lumii islamice. Războiul trebuie condus în așa fel încât islamul și sionismul politic să se distrugă reciproc. În acest timp celelalte națiuni ca întotdeauna divizate în această cheștiune vor fi obligate să lupte până la completa lor epuizare fizică, morală, spirituală și economică. Vom dezvălui nihiismul și ateismul și vom provoca un formidabil cataclism social, care prin întreaga sa hidoșenie (oroare) va arăta națiunilor efectul ateismului absolut, originea sălbăticiiei și a celui mai sângeros cataclism. Apoi, peste tot, cetățenii obligați a se apăra împotriva unei mâini de revoluționari, vor extermina pe acei distrugători de civilizație, iar mulțimea, deziluzionată de creștinism - ale cărui spirite cerești vor fi din acel moment fără orientare sau direcție - va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va ști încotro să-și orienteze adorația și atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vederea mulțimii. Această manifestare va rezulta din mișcarea mondială reacționară care va urma distrugerii Creștinismului și ateismului, ambele fiind cucerite și exterminate deopotrivă." Dacă primele două războaie mondiale s-au întâmplat exact așa cum le-a descris Pike, iar în planul celui de-al treilea recunoaștem evenimentele din prezent, putem considera că masoneria și-a pus planul în aplicare. Acest mason de gradul 33, lider de seamă a Ku Klux Klan, a cărui statuie se află la loc de cinste în capitala Statelor Unite, Washington D.C., dezvăluia în lucrarea Dogmă și ritual faptul că „Francmasoneria are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoașterea sa fiind rezervată doar Maeștrilor, iar cealaltă este publică". Despre zeul pe care masoneria vrea să îl impună în noua religie mondială, Pike scria în aceeași carte: „Lucifer este purtătorul luminii. Nume straniu și misterios al celui ce este Spiritul întunericului! Lucifer, fiul dimineții! Este cel care aduce lumina și în toată splendoarea sa intolerabilă orbește pe cei slabi sau sufletele egoiste".

Sunt într-adevăr evreii în spatele masoneriei? Dacă analizăm structura lojelor masonice, observăm că în vârful lor se află cele exclusiv evreiești (cum ar fi B'nai B'rith). Tot Albert Pike este cel care a subordonat toate lojele masonice Alianței Universale Israelite. Astfel, înțelegem de ce masoneria avea ca scop înființarea statului Israel după cel de-Al Doilea Război Mondial. Despre Noua Ordine Mondială, în care evreii vor să guverneze lumea printr-un singur guvern și o singură religie, evreul mason Baruch Levi îi scria lui Karl Marx într-o scrisoare publicată de La revue de Paris pe 2 iunie 1928: „Poporul evreu va fi propriul său Mesia. El va atinge dominația mondială prin dizolvarea celorlalte rase, prin abolirea frontierelor, prin anihilarea monarhiilor și prin instituirea unei republici universale în care evreii vor fi conducătorii de mâine, fără a întâmpina vreo opoziție. Guvernele diferitelor popoare care vor forma republica universală, vor cădea fără nicio dificultate în mâinile evreilor. Atunci va fi posibil pentru conducătorii evrei să desființeze proprietatea privată, făcând peste tot uz de proprietatea de stat. În acest fel, promisiunea din Talmud în care se spune că atunci când va veni timpul să vină Mesia, evreii vor avea în mâinile lor proprietatea întregii lumi, va fi îndeplinită".

Scrisoarea lui Pike a fost scrisă în 1871, cu 18 ani înainte ca Hitler să se nască! Dacă masonii au planificat cel de-Al Doilea Război Mondial, fără îndoială că au făcut tot posibilul pentru a-l realiza. Cum puteau face acest lucru? Atrăgând Germania într-un război. Astfel, putem înțelege că războiul declarat Germaniei de către evrei în 1933 nu a avut ca scop decât provocarea Germaniei. Niciunul dintre statele conduse din umbră de evrei nu putea porni un război fără un motiv bun. Era nevoie ca Hitler să dea prima lovitură, exact ca în 2001 când, pentru a putea ataca Afghanistanul, Statele Unite au regizat tragedia din 11 septembrie.

Războiul evreilor

Atâtarea Germaniei nu a început cu acea declarație de război din 23 martie 1933. După sfârșitul Primului Război Mondial, blocada navală britanică împotriva Germaniei a dus la moartea a peste

100.0 de civili germani. Această blocadă a durat până la semnarea tratatului de la Versailles din 1919, căruia i s-a adăugat un document numit *Politica pastorală a lui Morgenthau*, semnat de președintele Statelor Unite, Woodrow Wilson. Acest document, găsit în 1968 printre hârtiile fostului președinte american Lyndon Baines Johnson, păstrat în prezent la Centrul de Cercetare Sid W. Richardson din Austin, specifica intenția Statelor Unite de a-i extermina pe absolut toți germanii, care sunt „din naștere o rasă războinică” și transformarea Germaniei într-o „pășune”. În 1922, evreul ajuns ministru de externe german, Walter Rathenau, instiga Franța la uciderea tuturor germanilor și colonizarea Germaniei cu populații străine. Pentru trădarea sa, a fost asasinat la scurt timp de către organizația Consul. După declarația de război a evreilor din 23 martie 1933, aceștia au cerut Germaniei demiterea lui Hitler și a naziștilor săi, precum și introducerea evreilor în toate funcțiile de conducere a țării. Pe 27 martie 1933, 40.000 de evrei au protestat împotriva lui Hitler în Madison Square Garden din New York. Proteste similare au avut loc și în alte mari orașe ale lumii. Ca răspuns la această declarație de război, pe 28 martie Hitler a hotărât boicotarea pentru o zi a magazinelor evreiești. Hotărât însă să pună capăt acestui conflict, a început negocierea cu mișcarea Sionistă din Germania pentru mutarea evreilor în Palestina. Cum scopul liderilor evreilor era crearea unui conflict, aceștia nu au acceptat. Prin urmare, în ziarul *New York Times* din 7 august 1933, Samuel Untermyer, președintele Federației Internaționale Evreiești pentru Combaterea Opresiunii Hitleriste asupra Evreilor, declara că războiul evreilor este unul „sfânt și trebuie dus până când Germania va fi distrusă. În ianuarie 1934, rabinul Vladimir Jabotinski, fondatorul organizației sioniste Mscha Rjetch, publica următoarele: „Lupta împotriva Germaniei este purtată de luni de zile de fiecare comunitate evreiască, la orice conferință sau congres, în toate sindicatele și de orice evreu de pe acest pământ. Interesele noastre evreiești impun distrugerea întregii Germanii”. Același rabin declara în *The Jewish Daily Bulletin* pe 27 iulie 1935: „Există o singură putere care controlează cu adevărat, aceea a presiunii politice. Noi, evreii, suntem cea mai puternică nație din lume pentru că deținem puterea și știm să o folosim”. Ziarul canadian *Evening Telegram* scria la data de 26 februarie 1940: „Congresul mondial evreiesc se războiește de șapte ani cu Germania”. Pe 8 mai 1942, ziarul evreiesc *Jewish Chronicle* anunța: „Suntem în război cu Hitler încă din prima zi în care a preluat puterea, în anul 1933”. Nathan Kaufmann din dinastia Rothschild susținea că „trebuie sterilizați 48 de milioane de germani, pentru ca pe parcursul a două generații să se înfăptuiască ceea ce altminteri ar costa milioane de vieți umane și eforturi seculare: exterminarea germănimii și a purtătorilor săi”. Și totul s-a întâmplat exact cum spunea Albert Pike: „Al doilea război mondial trebuie inițiat prin exploatarea diferențelor între fasciști și sionismul politic”.

Miracolul economic nazist

it&iCum a ajuns Hitler la putere? Putini mai știu în ziua de astăzi că el nu a preluat o mare putere economică, ci un stat falit. Tratatul de la Versailles din 1919 a impus poporului german plăți compensatorii de trei ori mai mari decât valoarea tuturor proprietăților de pe teritoriul Germaniei. Prin urmare, țara a fost lovită de o inflație extraordinară, o pâine ajungând să coste câteva milioane de mărci germane. Germania avea visteria goală și o datorie enormă. O mulțime de case și ferme au fost pierdute în fata speculatorilor și a băncilor evreiești. Majoritatea populației era nevoită să locuiască în bordeie și să moară de foame. Partidul lui Hitler a promis că va schimba lucrurile și că va lupta cu elita evreiască ce încearcă să distrugă Germania. Platforma electorală din 1920 a Partidului Nazist prevedea crearea de locuri de muncă, educație gratuită, majorarea pensiilor, îmbunătățirea sistemului sanitar, naționalizarea industriei și eliminarea împrumuturilor bancare. De asemenea, acea platformă anti-capitalistă reglementa

controlul armelor și susținea drepturile animalelor. Spre deosebire de politicienii din ziua de astăzi, Hitler s-a ținut de cuvânt. Când a ajuns la putere, în 1933, și-a emis propria monedă, împotrivindu-se astfel cartelurilor bancare internaționale. A pus în aplicare un plan de lucrări publice, pentru care a plătit prin niște obligațiuni, numite Certificate de Trezorerie de Muncă. Astfel, naștii au oferit germanilor milioane de locuri de muncă. Aceste certificate, neavând acoperire în aur, nu puteau fi valorificate de bănci. Era vorba doar de niște chitanțe pentru munca și materialele livrate guvernului. Oamenii valorificau acele certificate pentru alte bunuri sau servicii. Hitler spunea că *„pentru fiecare marcă emisă, cerem*

*echivalentul valorii mărcii pentru munca depusă sau pentru bunurile produse". Pentru această idee genială, care elimina sistemul bancar, evreimea mondială a declarat un boicot general împotriva Germaniei. Acest lucru nu l-a oprit însă pe Hitler, în cinci ani Germania devenind cea mai bogată țară din Europa. În numai doi ani a rezolvat problema șomajului, apoi și-a plătit datoriile și a creat o monedă stabilă și solidă. A reușit acest lucru în ciuda boicotului evreiesc prin folosirea unui sistem de barter, schimbând bunuri și echipamente cu alte țări. La un moment dat, Hjalmar Schacht, șeful temporar al Băncii centrale germane, a fost invitat de un bancher american în Statele Unite. „Avem o mulțime de bani. Aici este sistemul bancar adevărat, spune bancherul. Schacht i-a replicat: „Ar trebui să veniți la Berlin. Nu avem niciun ban. Acesta este sistemul bancar adevărat. Astfel, Hitler a salvat Germania de teoria economică anglo-saxonă care spunea că toate monezile naționale trebuie să fie emise de un cartel bancar secret și privat, decât să fie emise de guvernele naționale, pentru beneficiul oamenilor. Extraordinara creștere economică și libertate financiară i-a adus lui Hitler nu doar popularitatea, ci și respectul concetățenilor săi. Dar și ura marilor bancheri internaționali, pentru care dictatorul Germaniei devenise o reală amenințare, deoarece sistemul său risca să se răspândească în întreaga lume. Pentru asta, trebuia oprit. C. G. Rakovski, unul din fondatorii bolșevismului sovietic, declara la interogatoriul său din 1938: „Hitler a preluat privilegiul fabricării banilor, și nu doar a banilor fizici, ci și a celor financiari. El a preluat controlul asupra mașinării falsificării, pe care a pus-o să lucreze în beneficiul poporului său. Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla dacă acest mecanism ar ajunge și în alte state?". Economistul Henry C. K. Liu confirma acest lucru într-un articol din 24 mai 2005, intitulat *Nazismul și miracolul economic german*, publicat în *Asia Times*: „Naziștii au venit la putere în 1933, atunci când economia germană se afla într-un colaps total, cu obligații de plată pentru primul război mondial și fără nicio perspectivă a vreunei investiții străine. Printr-o politică monetară independentă de băncile internaționale și printr-un program masiv de investiții publice pentru ocuparea forței de muncă, Cel de-al Treilea Reich a fost capabil să transforme o Germanie falimentară în cea mai puternică economie a Europei, în doar patru ani, înainte chiar de începerea programului de înarmare". În cartea *Miliarde pentru bancheri, datorii pentru popor* din 1984, pastorul Sheldon Emry a scos și el în evidență miracolul nazist: „Guvernul german și-a finanțat toate operațiunile dintre 1935 și 1945 fără aur și fără datorii. Atât capitaliștii cât și comuniștii au distrus revoluția germană și au adus Europa înapoi sub influența bancherilor". Acum putem înțelege ce l-a determinat pe evreul american Eli Ravage să declare că „poporul german este primul condamnat la moarte". Sau de ce la 3 septembrie 1939, puțin după ce britanicii au declarat război Germaniei, conducătorul sionistilor de atunci, Chaim Weismann, le-a oferit o sută de mii de soldați evrei pentru a lupta împotriva lui Hitler.*

Atragerea Germaniei în

război

cu
i

*Războiul este un lucru hotărât", declara pe 24 aprilie 1939 William Christian Bullitt Jr., ambasadorul Statelor Unite la Paris, într-o vreme în care cetățenii Germaniei credeau în pace. Cu puțin timp înainte de această declarație a fost creat în presa mondială un adevărat val de intoxicări cu presupuse aspirații ale lui Hitler de a cucerii lumea. Numai în *New York Times* au existat asemenea articole pe 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21 decembrie 1938 și 1 ianuarie 1939. Opinia publică trebuia convinsă că viitorul război împotriva Germaniei va fi unul „sfânt", dus pentru salvarea mapamondului de ghearele malefice ale „antihristului" Hitler. Iar noi în continuare învățăm încă din primii ani de școală că acest „antihrist" a început cel de-Al Doilea Război Mondial atunci când a invadat fără motiv Polonia pe 1 septembrie 1939. Ce s-a întâmplat în*

realitate atunci?

Germania a cerut Poloniei orașul liber Danzig, teritoriile cedate Poloniei după Primul Război Mondial și un culoar de trecere prin coridorul artificial care despărțea Germania de Prusia de Est. Aceste revendicări erau justificate, Hitler considerând că se pot rezolva prin simple negocieri. Însă Anglia condusă de masonerie a convins Polonia să refuze orice propunere a Germaniei. Tratatul dintre cele două țări, din 25 august 1939, prevedea că „*orice propunere de restituire a orașului Danzig către Reich trebuie respinsă de Polonia*”. Cu puțin timp în urmă, pe 19 martie 1939, ambasadorul Statelor Unite la Varșovia, Biddle, îl anunța pe ministrul de externe polonez Beck că Statele Unite se bazează pe „*disponibilitatea poloneză de a crea un motiv de război din chestiunea Danzig*”. Credința că Anglia, Franța, Statele Unite și alte țări vor interveni împotriva lui Hitler a

determinat Polonia să refuze toate propunerile Germaniei. Ba, mai mult, a dus o uriașă propagandă, ordonând mobilizarea generală și chiar sugerându-i poporului agitat să ajungă în trei zile la Berlin, uitând faptul că, fără intervenția Germaniei din 1937, ar fi fost în continuare o provincie sovietică. Cartea lui Werner Fuchs din 1990, *Confesiuni despre dorința cuceririi poloneze*, prezintă numeroase confesiuni care dovedesc că exista printre polonezi o atitudine ostilă față de germani încă dinainte de preluarea puterii de către nazisti în Germania anul 1933. Ba chiar este dezbătută dorința politicianilor polonezi de a ocupa vaste teritorii germane, cum ar fi Prusia de Est, Danzig, Pomerania, Silezia și părți din Brandenburg. Aceste teritorii au fost promise Poloniei de către masoneria americană și britanică, în schimbul atragerii Germaniei în război. Iar polonezii s-au ținut de cuvânt.

în afara propagandei anti-germane, se pare că Polonia a făcut mult mai mult. Iată ce povestea într-un raport sergentul-major Heinrich Julius Rotzoll din Königsberg (astăzi Kaliningrad): „La mijlocul lunii august, Regimentul 57 de artilerie din Königsberg / Prusia a fost plasat la granița amenințată de polonezi. Noi ne-am instalat la Garnsee, regiunea Neidnburg / Prusia de Est. Bateria mea era poziționată într-un câmp de porumb, în această zonă, munca pe teren devenise de câteva săptămâni un pericol de moarte. Trupe de cavalerie poloneză care prădau și omorau pătrunseseră la aproape șapte kilometri pe teritoriul Prusiei de Est. Asta se întâmpla deja în iulie 1939. Cât vedeai cu ochii, seara era numai fum și foc. Casele și satele arzând erau incendiate provocator de trupele poloneze de cavalerie. Oamenii care se adăposteau în aer liber sau vroiau să stingă focul erau măcelăriți. Pentru a împiedica aceste mașinații, bateria mea a primit pe 23 august 1939 ordinul să formeze un comando de vânatoare. Ca sergent-major, am subordonat comandoul și ordinul de intervenție. În prima zi de intervenție, trupa noastră motorizată a ajuns cu jumătate de oră mai târziu - un escadron polonez ucigaș gonind deja în direcția graniței protectoare. Urmele lăsate erau îngrozitoare: pe drumurile de câmp și pe câmpuri găseam numai cadavre de țărani germani, care erau sfărțate de sabie sau împușcate. Chiar din 26 august 1939, comandoul nostru a executat o trupă de cavalerie poloneză într-un câmp de seclă de zahăr, nu departe de Garnsee. La grupa noastră, numită MG-Garben, cavaleria poloneză fusese distrusă, 47 de călăreți polonezi căzuseră pe pământul german... Când unitatea noastră a trecut pe 1 septembrie 1939, ora 5, la asalt, am găsit dincolo de granița poloneză mormintele proaspete de civili germani. Pe drumuri și margini de sosele erau împrăștiate haine de civili fericiți și pline de sânge. Ne-au confirmat și prizonierii de război polonezi că acele atacuri provocatoare de dinainte de 1 septembrie 1939, care vizau populația civilă de pe teritoriul Reich-ului, au fost ordonate...”

Într-un articol, doamna L. S. din Lübbecke (numit înainte Bromst) scria: „în vara lui 1939, din aprilie până înainte de izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial, sute, ba nu, mii de familii germane veneau prin mlaștini sau înotând prin lacul Obra în fata ușilor noastre, seara târziu, ca să nu fie văzute, și cerșeau pâine sau lapte pentru bebeluși și lucruri uscate. Întâi nici nu știam ce să spunem, fiindcă nu înțelegeam ce se întâmplă. Spuneau în continuare același lucru: «Ne ascundem de mai multe săptămâni de polonezi, suntem împușcați pur și simplu pe străzi și pe câmpuri, nu mai suntem siguri de viata noastră, polonezii urmăresc totii germanii». «Dar de ce?», întrebam noi. Preoții polonezi vorbesc și instigă la amvoane: «Snopiti-i în bătaie pe germani, oriunde i-ati întâlni. Împușcați-i grămadă, distrugeți întreaga pleavă germană...» Această imigrație a durat toată vara, iar

către sfârșit nu mai veneau decât foarte puțini fiindcă granița era strașnic păzită".

În august 1938, în orașele Bromberg, Stopnika și Pless, soldații polonezi au măcelărit 56.000 de civili germani. S-au înregistrat treceri frecvente ale graniței și masacre pe teritoriul german, însă Hitler nu a reacționat. Un om care vroia neaparat un război, așa cum ne învață istoria că ar fi dorit Hitler, ar fi atacat Polonia de la prima trecere a graniței de către soldații polonezi. Însă Hitler știa că i se întinde o capcană. Drept pentru care a semnat pe ascuns un tratat de neagresiune cu Uniunea Sovietică, așa-numitul Pact Molotov-Ribbentrop. În prealabil încheiase un tratat cu Italia lui Mussolini pe 22 mai. Nestiind de înțelegerea germano-sovietică, polonezii au continuat masacrele în rândul populației germane. În Bromberg au răstignit pe ușile bisericilor femei, bărbați și copii cu capetele în jos, apoi i-au spintecat. Soldații polonezi și-au fotografiat victimele, trimițând pozele lui Hitler. Fotografii ale celor uciși cu bestialitate precum și ale gropilor

comune descoperite de germani, însoțite de vaste materiale documentare, au fost publicate în numărul 3 din 1940 al *Cărții Albe Germane*. Nici până în ziua de astăzi nu a fost contestat vreun document prezentat acolo. Abia după acest teribil masacru Germania a atacat Polonia pe 1 septembrie 1939. Acest gest poate fi considerat un atac al tiranului Hitler asupra inocenților polonezi, ori o acțiune de salvare a populației germane din Polonia?

Cert este faptul că Hitler a fost nevoit să intre în capcana masoneriei, nu însă fără a-și lua măsuri de precauție. La două zile după intrarea armatei hitleriste în Polonia, Anglia și Franța au declarat război Germaniei. Armata poloneză a început să se retragă, asteptându-și aliații care i-au convins să provoace Germania. Însă în locul lor și-a făcut apariția pe 17 septembrie un dușman neașteptat: Uniunea Sovietică a lui Stalin. Aflând de pactul Molotov-Ribbentrop, englezii și francezii au realizat că e spre binele lor să nu intervină în Polonia. Pentru a nu fi acuzați că și-au trădat aliații, au organizat o blocadă navală a Germaniei. Iar pe 6 octombrie 1939, Hitler și Stalin au sfâșiat Polonia, alipind bucățile la propriile imperii. În aprilie 1940, ca urmare a blocadei anglo-franceze, Germania a invadat Norvegia și Danemarca, pentru a captura transporturile de fier din Suedia. Ca răspuns, Anglia a invadat Islanda pentru a preîntâmpina o posibilă invazie germană a insulei. Însă Hitler și-a îndreptat atenția către Franța, Belgia, Olanda și Luxemburg, pe care le-a invadat pe 10 mai 1940. Pe 4 mai, trupele engleze au fost nevoite să evacueze portul Dunkirk, lăsându-și în urmă întreg echipamentul. Peste sase zile, Italia a invadat Franța, care s-a predat după numai 12 zile. Franța a fost împărțită între Germania și Italia, în timp ce Uniunea Sovietică și-a anexat cu forța Estonia, Letonia, Lituania și Basarabia.

Pacea lui Hitler

Ceea ce tot mai puțini știu este faptul că acest „tiran care voia să cucerească lumea” a cerut încheierea ostilităților de câteva ori. După cucerirea Poloniei, Hitler a cerut pacea, însă Anglia și Franța s-au opus. După cucerirea Franței, Hitler a cerut din nou încheierea conflictului. Și de această dată, Anglia a refuzat categoric. La fel s-a întâmplat și cu eforturile Vaticanului și a altor state neutre de a stabili pacea, fiind refuzate de masoneria iudaică. Până și cunoscutul mason Winston Churchill, prim-ministrul Marii Britanii, a confirmat faptul că Hitler a vrut să încheie conflictul după campaniile din Polonia și Franța. Despre începutul războiului, Stalin afirma în *Pravda* din 29 noiembrie 1939 următoarele:

- „ 1. Nu Germania a atacat Franța și Anglia, ci Franța și Anglia au atacat Germania, asumându-și astfel responsabilitatea pentru acest război.
2. După izbucnirea ostilităților, Germania le-a făcut Franței și Angliei propuneri de pace, iar Uniunea Sovietică a susținut public inițiativele germane, pentru că ea considera, și mai consideră și acum, că un sfârșit rapid ar ușura radical situația tuturor țărilor și popoarelor.
3. Cercurile dominante ale Franței și Angliei au respins categoric propunerile de pace ale Germaniei și strădaniile Uniunii Sovietice sosite după imediatul sfârșit al războiului. Acestea sunt faptele.”

În încercarea de a obține pacea, Adolf Hitler nu a oferit doar vorbe goale, ci și fapte. La Dunkirk, trupele aliate erau pe punctul de a fi nimicite total. În loc să captureze soldații inamici sau să-i măcelărească, Hitler și-a oprit armata pentru trei zile, permițând astfel unui număr de 338.226 de soldați (198.229 britanici și 139.997 francezi) să scape. *„Sângele fiecărui englez e prea valoros pentru a fi vărsat*, spunea Hitler. *„Popoarele noastre sunt legate rasial și tradițional*”, completa el, considerându-i pe englezi ca făcând parte din aceeași rasă ariană ca și germanii, lată discursul său din iulie 1940, susținut în fața parlamentului german: *„încă o dată, conspirația jalnică și coruptă a oamenilor politici și a magnaților financiari lacomi și-a făcut apariția, pentru ei războiul reprezentând un mijloc eficace în a-și susține afacerile. Otrava evreiască internațională a început să se agite și să atace mințile sănătoase. Intelectualii i-au portretizat pe*

oamenii decenti care își doresc pacea, numindu-i «persoane slabe și trădători», pentru a denunța partidele de opoziție ca fiind «cea de a cincea coloană», cu scopul de a elimina rezistența internă la politica lor criminală de război. Evreii și francmasonii, industriașii de armament și profitorii de război, comercianții internaționali și speculanții de bursă sunt asemenea «gărzilor negre» politice: disperați și căutători de glorie, pentru care războiul nu reprezintă altceva decât ceea ce își doresc. Credeți-mă, dragi parlamentari, simt un mare dezgust față de acești distrugători de oameni și țări, lipsiți de scrupule. E aproape dureros pentru mine că am fost ales de Proviidență pentru a-i înlătura pe acești oameni care ne-au pus în genunchi. Ambiția mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Și fiecare an de război mă ține departe de munca mea! Și asta din cauza jafului acestor nulițăți grotești, cu o viziune politică mediocră, într-atât încât ticăloșia lor coruptă nu-i face să depășească limitele obișnuitului. Domnul Churchill a repetat declarația că își dorește război. În urmă cu sase săptămâni, el a lansat acest război într-o arenă în care se crede tare. Un război aerian împotriva populației civile, sub sloganul înșelător: «un război împotriva obiectivelor militare», începând cu Freiburg, aceste obiective s-au dovedit a fi orașe deschise, piețe, sate, case, spitale, școli, grădinițe și orice decid ei să lovească. Până acum am răspuns limitat la aceste atacuri. Deși nu e în intenția mea de a semna, totuși acesta va fi singurul răspuns posibil, sau, dacă va rămâne în acest fel, sunt conștient de răspunsul nostru care va veni și care va aduce suferință multor oameni. Desigur, acest lucru nu se va aplica și domnului Churchill, din moment ce se va ascunde în Canada, unde banii și copiii multor profitori de război au fost deja duși. Dar va exista o tragedie pentru milioane de oameni. Iar domnul Churchill ar trebui să aibă încredere în mine, atunci când eu ca profet proclam: un mare imperiu va fi distrus. Un imperiu mondial pe care eu nu am avut niciodată ambiția de a-l distruge. Sunt perfect conștient că acest război se va sfârși prin distrugerea uneia dintre cele două părți combatante. Domnul Churchill crede că aceasta va fi Germania, dar eu știu că va fi Anglia! În acest moment mă simt obligat în fața conștiinței mele să fac încă un apel la rațiune în Anglia. Cred că pot face asta, deoarece nu o fac din postura învinsului, ci a învingătorului; de aceea vorbesc în numele rațiunii. Nu văd niciun motiv pentru care am forța continuarea acestui război. Regret sacrificiile care sunt cerute. Vreau să-mi cruț propriul popor. Știu că inimile milioaneilor de bărbați și băieți sunt pline de dorința de a purta un război împotriva unui inamic care, fără niciun motiv rezonabil, ne-a declarat război pentru a doua oară. De asemenea, cunosc și inimile mamelor și femeilor care, în ciuda disponibilității lor de a se sacrifica, cred cu toată puterea lor că asta este ultima lor opțiune. Domnul Churchill ar putea din nou minimaliza declarația mea, spunând că nu este altceva decât un simptom al fricii mele sau al dubiilor mele asupra victoriei finale. Totuși, nu voi avea conștiința încărcată pentru lucrurile care vor urma".

Din acest discurs nu reiese doar dorința de pace a lui Hitler („Ambiția mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Și fiecare an de război mă ține departe de munca mea!") ci și ura sa îndreptată către magnații financiari evrei, francmasoni și totii cei care își doresc neaparat războiul. Nu poate fi acuzat că își dorea să cucerească lumea când a cerut pacea de două ori, de fiecare dată din poziția de învingător. Dimpotrivă, refuzul categoric al evreilor de a încheia ostilitățile ar trebui să ne indice cine erau cu adevărat cei ce și-au dorit războiul. După deklasificarea documentelor britanice din cel de-Al Doilea Război Mondial s-a descoperit că Churchill primise o ofertă uluitoare de la Hitler. Acesta încerca să încheie un pact cu Anglia, prin care Germania retroceda teritoriile cucerite în vestul Europei, în schimbul garantării intereselor germane în estul Europei subjugate de Hitler. Și această ofertă a fost respinsă de Churchill, care a și notat dorința obsesivă a lui Hitler de a încheia pacea cu Anglia. Bineînțeles că masonul Churchill nu dorea o pace care ar fi contravenit intereselor evreilor. Prin urmare, pentru a duce la bun sfârșit planul masoneriei, amintit de Albert Pike în 1871 și de Protocoalele înțelepților Sionului din 1897, Hitler nu a fost doar atras în acest conflict prin provocări repetate, ci și finanțat în acest scop.

Finanțarea evreilor

Există o mulțime de documente care arată că bancherii evrei l-au finanțat pe Hitler între 1929 și 1933, deoarece doreau să-l controleze pe Stalin. Când Germania nazistă a rupt-o cu bancherii, aceștia i-au declarat război lui Hitler. Cu cei 25 de milioane de dolari primiți de la evrei, Hitler le-a oferit susținătorilor săi alimente și adăposturi. La interogatoriul său din 1938, C. G. Rakovski susținea o variantă asemănătoare, și anume faptul

uzurpat puterea de la agentul lor, Trotki. Când și- mai mare decât Stalin. La procesul de Nürnberg, de după cel de-Al Doilea Război Mondial, soția generalului Ludendorff a declarat că James Warburg (fiul lui Paul Warburg, fondatorul Rezervei Federale din Statele Unite, aparținând francmasonilor Illuminati), a transferat din Wall Street către naștiți suma de 34 de milioane de dolari. De asemenea, numeroase documente indică faptul că senatorul evreu Samuel Preston Bush (ai cărui fiu și nepot au ajuns președinți ai Statelor Unite), membru al lojei masonice Craniu și Oase, a finanțat și înarmat Partidul Nazist. Această finanțare a Germaniei de către Statele Unite poate părea puțin bizară, ținând cont că aceste două state au fost rivale în cel de-Al Doilea Război Mondial. Dar când vedem și că zvastica, emblema naziștilor, fusese deja folosită în Primul Război Mondial ca simbol al Diviziei 45 Aeriene a Statelor Unite ale Americii, totul pare într-adevăr că ia forma unui plan bine pus la punct.

Hitler a avut legături și cu casa regală britanică, deși aceasta este condusă de către mări săi dușmani, liderii evreilor. Prințul Phillip, soțul reginei Elisabeta a I-a, a fost crescut în rândurile tineretului nazist iar trei dintre cumnații săi au devenit membri importanți ai Partidului Nazist. De asemenea, prințul Phillip militează în favoarea măsurilor criminale de reducere a populației mondiale, susținând în mod public eugenia (îmbunătățirea prin metode genetice a rasei umane pentru crearea unei rase superioare), idee ce făcea parte din filosofia nazistă. De altfel, Jonathan Petropoulos a publicat cartea *Membrii familiei regale și Reich-ul*, ce conține fotografii și informații ce atestă legăturile dintre prințul Phillip și naziști, prin intermediul surorilor sale căsătorite cu prinți germani. Din familia regală britanică de Windsor (ce în realitate este Casa germană de Saxa-Coburg-Gotha-Battenberg) făcea parte și Lordul Mountbatten (ultimul guvernator general al Indiei), unul dintre membrii clanului Rothschild. Mama prim-ministrului Marii Britanii, Winston Churchill, făcea parte din același clan. Prințul William s-a căsătorit cu Kate Middleton pe 29 aprilie 2011, la exact 66 de ani de la nunta lui Adolf Hitler cu Eva Brown (66 fiind unul dintre numerele foarte importante în Kabbalah evreiască). Iar în 2005, prințul Harry a apărut la o petrecere costumată în ofițer nazist.

De ce l-au finanțat evreii pe Hitler? Răspunsul este simplu: pentru a se putea înarma. Hitler trebuia să respecte planul masoneriei, adică să pornească un război care să ducă la crearea unui stat al evreilor. Pentru acest lucru el trebuia să simtă puternic. Iar banii oferă dacă nu puterea, măcar iluzia ei. Hitler trebuia să fie bine înarmat, dar nu într-atât încât să câștige, ci doar cât să creadă că va câștiga. După cum bine exemplifica în 1939 generalul american Collins, citat de revista *Hessische /Niedersächsische Allgemeine* din 24 octombrie 1981: „Este de ajuns să furnizăm armament, nu trebuie să moară și fiii noștri în Europa. Sunt destul germani care pot muri pentru interesele noastre”.

Dacă Al Doilea Război Mondial a făcut parte din planul evreimii mondiale, de ce a fost ales Hitler pentru a duce Germania în război? În Primul Război Mondial a fost un biet caporal, pe care superiorii săi au refuzat să îl promoveze, considerând că îi lipsea talentul de lider. Cum nimeni nu se transformă peste noapte, devine evident faptul că Hitler a fost ajutat să devină un conducător carismatic. Făcând parte din planul evreilor, putem presupune că ei sunt cei care l-au ajutat și în această privință. Si totuși, de ce a fost ales Adolf Hitler?

Hitler, descendent Rothschild

În cartea *Mintea lui Hitler*, psihanalistul Walter Langer lansa o ipoteză șocantă: „*Tatăl lui Adolf, Alois Hitler, a fost fiul nelegitim al Mariei Anna Schicklgruber. Presupusul tată al lui Alois Hitler (Schicklgruber) a fost Johann Georg Hiedler, dar unii au motive serioase să se îndoiască de faptul că Johann Georg Hiedler a fost tatăl lui Alois. Un document austriac arată că Maria Anna Schicklgruber locuia în Viena în momentul concepției, în acea perioadă lucra ca servitoare la reședința baronului Rothschild. De îndată ce familia a descoperit sarcina, ea a fost trimisă acasă... unde s-a născut Alois*”. Ipoteza lui Langer se bazează pe cartea în culisele *Gestapo*-ului din 1940, unde Hans Jürgen Koehler, un ofițer de rang înalt din Gestapo, susținea că Engelbert Dolfuss, cancelarul Austriei, i-a investigat trecutul lui Hitler. Koehler afirma că a văzut o copie a documentelor lui Dolfuss, înmânate acestuia de Heydrich, șeful Serviciilor Secrete naziste. „*Dosarul a stărnit atâta valvă, cum niciun altul nu a mai făcut vreodată*”, scria acesta. Datorită funcției sale, cancelarul austriac putea afla cu ușurință datele personale ale familiei lui Adolf Hitler, care se născuse în Austria. Având certificatele de naștere și fisele de înregistrare de la poliție, Dolfuss a reușit să afle ceea ce îl interesa: „*O tânără fată (bunica lui Hitler)... a venit la Viena și s-a angajat ca servitoare, lucrând cel mai adesea pentru familii bogate. Dar a fost ghinionistă; sedusă, avea să poarte un copil. A plecat acasă în satul său până a născut... Unde a fost servitoare în Viena? Nu este greu de aflat. Viena avea un sistem obligatoriu de înregistrare la poliție. Și servitori și angajatori erau taxați scump dacă uitau de această formalitate. Cancelarul Dolfuss a reușit să descopere fișa de înregistrare. Servitoarea lucrase la reședința Rothschild, iar bunicul necunoscut al lui Hitler trebuie căutat în acea casă frumoasă. Dosarul lui Dolfuss s-a oprit la această declarație*”. Tatăl lui Hitler s-a născut în 1837, în perioada în care Salomon Mayer von Rothschild locuia singur la reședința familiei din Viena. Din cauza problemelor lor în căsnicie, soția sa se mutase în Frankfurt. Fiul lor, Anselm Salomon, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului departe de Viena, la Paris și Frankfurt. Prin urmare, sunt mari șanse ca Salomon Mayer Rothschild să fi fost adevăratul tată al lui Alois Hitler. Hermann von Goldschmidt, fiul funcționarului principal al lui Salomon Mayer, scria în 1917 într-o carte că Salomon „*până prin anii 1840 manifesta un entuziasm cam nechibzuit pentru tinere*” și că „*avea o pasiune carnală pentru fete foarte tinere, cu care a și avut aventuri pe care a trebuit să le ascundă cu ajutorul poliției*”. Tânăra viitoare bunică a lui Adolf Hitler putea fi o tîntă a lui Salomon Mayer, cu care locuia în acea perioadă sub același acoperiș. Ținând cont că fata a rămas însărcinată în timp ce locuia acolo, iar nepotul ei a devenit cancelar al Germaniei, fiind finanțat de evrei și începând mai apoi Al Doilea Război Mondial, atât de important pentru masonerie, putem trage concluzia că Adolf Hitler era descendent al clanului Rothschild, cea mai bogată și puternică familie evreiască din lume.

Se pare că Hitler știa despre originile sale cu mult timp înainte de a deveni cancelar. Acesta ar putea fi motivul pentru care a ordonat execuția lui Engelbert Dolfuss, cel care a aflat adevărul. Tatăl lui Hitler, Alois, și-a părăsit satul natal pentru a-și încerca norocul la Viena, acolo unde se afla tatăl său natural, Salomon Mayer Rothschild. După înmormântarea mamei sale, în februarie 1907 Adolf Hitler a plecat și el la Viena, unde a locuit până în mai 1913. În 1907 practic a dispărut pentru zece luni. Nimeni nu știe unde a fost sau ce a făcut în tot acest timp. Sunt mari șanse să se fi retras la rudele sale din clanul Rothschild, care atunci au avut șansa de a-i observa potențialul. Și, astfel, s-au hotărât să îl includă în marele plan al elitei iudaice.

Hitler în Primul Război Mondial

Când i-a fost dezvăluit lui Hitler planul din care trebuia să facă parte? Se pare că, în noiembrie 1912, viitorul cancelar al Germaniei a fugit în Marea Britanie, sustrăgându-se serviciului militar obligatoriu. În aprilie 1913 s-a întors în Viena, mutându-se în München după mai puțin de o lună. În 1914 a plecat la Salzburg, în Austria, unde a fost declarat inapt pentru serviciul militar pe 5 februarie, drept pentru care s-a întors în München. Totuși, în luna august, s-a înrolat ca voluntar în armata bavareză. Lucru extrem de ciudat pentru un om care a fugit de serviciul militar. Prin urmare, între februarie - august 1914 trebuie să se fi întâmplat ceva care să-l fi făcut să se răzgândească. Cel mai probabil, atunci i s-a spus că va fi sprijinit să ajungă la putere, să conducă Germania și, la momentul potrivit, să atace Uniunea Sovietică. Pentru acest lucru, trebuia să câștige de partea sa poporul. Iar un prim pas în această direcție era participarea sa la războiul care tocmai începea, din care trebuia să iasă ca un erou medaliat.

Există câteva indicii care ne arată că Hitler a fost protejat în Primul Război Mondial. Înrolat în Regimentul al saselea de rezervă bavarez, el a fost curier pe frontul de vest, în Franța și Belgia, un rol mai puțin periculos.

De asemenea, a petrecut o mare parte din timp la sediul central al regimentului, unde se ocupa cu realizarea de ilustrații pentru o gazetă militară. A fost decorat cu Crucea de Fier clasa a doua într-un timp foarte scurt, lucru puțin straniu pentru un curier. Ceea ce demonstrează că Hitler avea relații printre ofițeri încă de la începutul Primului Război Mondial, dar și că evreii subordonați clanului Rothschild erau în permanentă lângă el, protejându-l și asigurându-se de îndeplinirea planului. Cu toate măsurile de precauție luate de cei care îl protejau, rolul de curier nu era lipsit în totalitate de riscuri. În 1916 a fost rănit superficial în zona inghinală sau în coapsa stângă în timpul bătăliei de pe Somme. Un an mai târziu a fost decorat cu Insigna plăgilor. Hitler nu a fost promovat niciodată la rangul de subofițer, varianta oficială fiind că superiorii lui nu considerau că ar avea abilități de conducere. Sau poate încercau să-l țină departe de lupte, păstrându-l în postul de curier ori desenator al gazetei militare, lucru imposibil pentru un subofițer. În 1918, Hitler a primit Crucea de Fier clasa întâi, o decorație ieșită din comun pentru un militar cu gradul de caporal, acordată de evreul Hugo Gutmann, comandantul său. Această decorație întărește ideea că evreii făceau tot posibilul pentru a se îndeplini planul familiei Rothschild. Tot straniu poate părea și faptul că Hitler a prins înfrângerea Germaniei departe de front, aflându-se pe patul de spital, fiind orbit temporar cu iveripită. Poate e doar o coincidență sau poate încă o parte din planul evreilor de a-l proteja pe viitorul conducător al Germaniei.

Societatea Thule

Istoria oficială ne învață că în 1919, la un an de la terminarea războiului, Hitler s-a infiltrat în Partidul Muncitoresc German ca agent al departamentului politic al armatei bavareze. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a hotărât și schimbarea numelui grupărilor politice în Partidul Muncitoresc German National-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist. Legitimția sa de partid arată că Hitler avea numărul 7, adică era al șaptelea membru al grupării de la înființarea sa. Prin urmare, atunci când Hitler s-a infiltrat ca spion, Partidul Muncitoresc German era format din doar șase persoane. Ce fel de partid poate fi unul cu șase membri și de ce armata

germană era atât de interesată de această grupare, încât și-a infiltrat un om pentru a o spiona? Si cum se face că spionul a

renunțat la a mai lucra pentru armată, alegând acest partid? Nu doar atât, acel fost caporal „fără partidul de conducere” a ajuns în fruntea partidului, apoi a țării. Cum orice politician are nevoie de un partid în spate, este posibil ca Partidul Muncitoresc German să fi fost înființat de evrei pentru Hitler, ca parte a planului familiei Rothschild? Pentru a afla acest lucru trebuie să stăm în primul rând cine erau cei șase membri fondatori ai partidului. Anton Drexler, jurnalistul Karl Harrer, economistul Gottfried Feder și evreul Thule, jurnalistul Dietrich Eckart erau un colaborator al Thule. Nu s-au descoperit legături între al șaselea membru, Ernst Julius Günther Rohm, și această grupare. Dar dacă unul din șase mai șanse ca să ai șasele să fi avut legături cu Societatea Thule, Rohm a fost corondator al mișcării naziste și, ulterior, comandant al ei. Era un membru important al Partidului Nazist fiind singurul care avea voie să îl tuluiască pe Hitler. Prin urmare, nu este exclusă apartenența sa la Societatea Thule. Ce era această grupare?

Societatea Thule a fost o grupare ocultă secretă, cu sediul la München, numită după un teritoriu mitic nordic din mitologia greacă. A fost fondată ca un grup de studii de către Walter Nauhaus, un veteran de război rănit în Primul Război Mondial, care a ajuns la conducerea grupului Germanenorden („Ordinul Teuton”), o societate secretă fondată în 1912 de câțiva ocultști germani, cum ar fi Theodor Fritsch, Philipp Stauff sau Hermann Pohl. În 1917, Nauhaus s-a mutat din Berlin la München, unde a înființat societatea Thule-Gesellschaft. Oficial, această nou înființată societate s-a dedicat studiilor etnografice și chiar a publicat 24 de volume de proză și poezie nordică, însă pe ascuns a servit ca ramură müncheneză a Ordinului Teuton. În 1918, ocultistul Rudolf Glauer (care și-a schimbat ulterior numele într-unul mult mai pompos, Baronul Heinrich von Sebottendorf) a devenit conducătorul Ordinului Teuton din Bavaria și a început o campanie de recrutare pentru Societatea Thule, alături de Nauhaus. Von Sebottendorf era și mason, fiind inițiat în 1901 într-o lojă asociată cu cea Loja Franceză Orientală de Memphis. Societatea Thule se baza pe învățăturile Societății Teosofice (ce avea o doctrină formată din amestecul ocultismului și a Kabbalei evreiești) înființate în 1875 de Helena Petrovna Blavatsky, o bună prietenă a Marelui Comandor al francmasoneriei americane, Albert Pike. Iar lojele francmasoneriei erau subordonate familiei Rothschild prin gruparea Illuminati. Astfel înțelegem cine era în spatele ascensiunii lui Hitler, cei care au planificat totul de la bun început. În octombrie 1918, liderii Societății Thule i-au însărcinat pe Karl Harrer și Anton Drexler cu formarea unui sindicat politic al muncitorilor. Astfel, pe 5 ianuarie 1919, cei doi au înființat Partidul Muncitoresc German, alături de un alt membru Thule, Gottfried Feder, și un colaborator al Societății, Dietrich Eckart. Tot în ianuarie li s-a alăturat și Alfred Ernst Rosenberg, un alt coleg din Societatea Thule. După ce a ajutat la desființarea Republicii Socialiste Bavareze din mai, Ernst Julius Günther Rohm a intrat în Partidul Muncitoresc German. Iar Adolf Hitler a sosit abia în octombrie. În timp, și alți membri Thule au aderat la Partidul Muncitoresc German, transformat în Partidul Nazist în 1922, cum ar fi: Hermann Wilhelm Göring (care a înființat Gestapo-ul în 1933), Rudolf Walter Richard Hess (adjunctul lui Hitler după 1933), Wilhelm Frick (ministru de Interne între 1933-1943), Hans Michael Frank (guvernator general al Poloniei între 1939-1945), Karl Fiehler (primar al Münchenului între 1933-1945), entomologul Franz Dannehl și Heinrich Luitpold Himmler (comandantul suprem al SS-ului, cel considerat adevărata „mână dreaptă” a lui Hitler). Himmler era cel pus de evrei să îl manevreze pe Hitler pentru a fi siguri că planul se îndeplinește. Însemnul Societății Thule era crucea lui Wotan (zeul suprem din mitologia germanică, numit Odin în Scandinavia), care a fost preluat de naștiți sub forma svastică. De asemenea, salutul membrilor Societății era „*Heil und Sieg*”, transformat de Hitler în „*Sieg Heit*”. Doctrina Thule se baza pe cea a

Societății Teosofice fondate de Helena Petrovna Blavatsky, care se referea la o rasă ariană pură, asemenea eroilor din vechile mituri germanice (oameni înalți, blonzi, cu ochii albaștri). Jorg Lanz von Liebenfels, așa-numitul „părinte al național-socialismului”, este cel care a împins la extreme această teorie, sprijinit fiind mai ales de Heinrich Himmler. De asemenea, Societatea Thule credea într-un Mesia, care va salva Germania. Cu câteva luni înainte să-l cunoască pe Hitler, Dietrich Eckart a scris într-un poem despre acest Mesia german, numindu-l „*Cel Măreț și „Cel Fără Nume”*”, pe care totuși *„îl pot simți dar nimeni nu-l poate vedea”*. Atunci când l-a întâlnit pe Hitler, Eckart a fost convins că profeția sa s-a împlinit. Sprijinit de colegii săi din Thule, a reușit să-l convingă și pe Hitler că el este acel Mesia care poate salva Germania. Așa cum au demonstrat numeroși istorici, nu sunt dovezi că Hitler ar fi fost antisemit până după sfârșitul Primului Război Mondial, prin urmare acest așa-zis antisemitism i-a fost creat de membrii Thule. În realitate, așa cum reiese din doctrina Partidului Nazist, nu era vorba despre antisemitism. Societatea Thule credea că un grup de evrei conduce lumea din umbră, idee pe care i-au inoculat-o și lui Hitler. Scopul declarat al Partidului Nazist era de a distruge acea ocultă evreiască și de a reda Germaniei măreția de odinioară. Astfel, Societatea Thule a pus bazele ideologiei celui de-al treilea Reich (al treilea imperiu), în care Mesia Hitler trebuia să fie nu doar salvatorul Germaniei, ci și al lumii. După părerea lor, primul imperiu a fost cel „Roman al națiunii germane” (Imperiul Medieval Germanic dintre secolul al IX-lea și 1806), cel de-al doilea fiind Germania unificată de cancelarul Otto von Bismarck în 1871. Manipularea Societății Thule, ordonată de familia Rothschild, a avut efectul scontat, Hitler ajungând să se creadă salvatorul lumii. Un studiu psihologic al discursurilor lui Adolf Hitler, realizat de un serviciu de ascultare a programelor radiofonice lansat de BBC în 1942, vorbește despre un „*complex mesianic*” al lui Hitler, care îl făcea să se creadă implicat într-o cruciadă contra răului, întrucât în opinia sa de evrei. Acest studiu, cuprins într-un document clasificat secret până de curând, predat ulterior arhivelor Universității Cambridge, denotă o „*fobie*” crescândă a lui Hitler față de evrei și subliniază faptul că liderul nazist îi considera pe aceștia nu doar o amenințare pentru Germania, ci și „*o întreprindere diabolică universală*”. Autorii studiului subliniau faptul că, pentru Hitler, „*evreii sunt înfrinchiparea răului, în timp ce el îl înfrinchipa pe Dumnezeu. El era zeul prin care o victorie plină de sacrificii poate fi obținută asupra răului*”. Cum ar fi putut Hitler să se considere, când cei din jurul lui îi repetau încontinuu că este un zeu pe Pământ? Iată ce scria într-o lucrare Hans Kerrl, ministrul Afacerilor eclesiastice ale Celui de-al III-lea Reich: „*Așa cum Hristos și-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în același fel suntem noi martorii unui spectacol identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh*”.

Trădarea lui Hitler

Contrar celor ce ni s-au spus până acum, ura lui Hitler nu era îndreptată asupra tuturor evreilor, ci doar a elitei oculte ce conduce lumea din umbră. Partidul nazist susținea că luptă împotriva marilor bancheri, conduși de un grup de evrei, ce au creat criza economică din anii 1930. Acest lucru nu reiese doar din discursurile lui, ci și din fapte concrete. Hitler avea în armata sa peste 150.000 de evrei. Mulți evrei lucrau ca tortionari în lagărele de concentrare. Chiar înființase o brigadă specială evreiască a Gestapo-ului. Se spune că doctorul său personal era evreu și chiar el avea sânge evreiesc, prin descendența sa din familia Rothschild. Există chiar și fotografii

ce înfățișează evrei în anturajul său. «ai «i A ffw 7d|ntr-una dintre ele, lângă Hitler se află Julius Streicher, evreu pe jumătate, a cărui principală sarcină era să lupte împotriva evreilor. În spatele lor se află un om cu barbă, nimeni altul decât evreul Moses Pinkes sau Trebitsch-Lincoln, unul dintre sponsorii Partidului Nazist. Prin urmare, nu-l putem acuza pe Hitler de antisemitism, din moment ce trăia înconjurat de evrei. Așa cum spuneam, ura sa era îndreptată către oculta evreiască, ce conducea lumea din umbră. Din această familie făcea parte și cea din care provenea și care îl ajuta să ajungă la putere, Rothschild, lucru de care era conștient. Însă, chiar dacă părea că respectă planul lor, Hitler își crease unul propriu. S-a folosit de banii și influența evreilor pentru a prelua puterea, apoi și-a pus planul propriu în aplicare. Doctrina care i-a fost inoculată s-a dovedit a fi un cutit cu două tăișuri, Fuhrerul ajungând chiar să se creadă un salvator al omenirii. Nu îl interesa să distrugă

Rusia, ci să-și salveze poporul. Prin urmare, atunci când a ajuns la putere în 1933, a realizat acea creștere economică care a dus Germania pe primul loc în Europa. Ba, mai mult, se pare că a încheiat tot atunci și o alianță cu Stalin. Conform lui Stephen Koch, profesor de limba rusă la Universitatea Columbia din New York, care a obținut permisiunea președintelui Rusiei de a pătrunde în scopuri de cercetare academică în arhiva sovietică, Stalin și Hitler au ținut legătura constant prin intermediul lui Karl Radek încă de la venirea lui Hitler la putere, în ianuarie 1933. Cei doi s-au ajutat reciproc în exterminarea dușmanilor interni: Stalin a primit ajutorul Gestapo-ului pentru discreditarea și uciderea mareșalului Tuhacevski, iar Hitler a primit ajutorul Comintern-ului pentru compromiterea și asasinarea lui Ernst Roehm, comandantul trupelor S.A. Incendierea Parlamentului Federal German, Reichstag, a fost făcută de oamenii Comintern-ului, după ce Hitler i-a promis lui Stalin că aceștia vor fi returnați Moscovei, fără a fi pedepsiți de justiția germană. Războiul civil din Spania a avut loc doar cu acordul celor doi. Stalin chiar a încetat înarmarea republicanilor spanioli atunci când Hitler i-a cerut asta. După ce a fost suprimat de Stalin în 1937, Karl Radek a fost înlocuit de Wilhelm Pieck ca mesager al celor doi dictatori.

Această alianță cu Stalin și eliminarea sistemului bancar din Germania l-a făcut pe evreii din toată lumea să strige în presă că au fost trădați. Deoarece ei l-au ajutat pe Hitler să capete puterea pentru ca acesta să atace U.R.S.S.-ul. Dacă aceasta era varianta știută de evreii de rând, planul familiei Rothschild era altul. Ei l-au sprijinit pe Hitler pentru ca el să atragă Germania într-un război mondial, care să ducă la înființarea statului Israel. Îndoctrinarea lor trebuia să-l facă pe Hitler să urască evreii, deoarece doar astfel, din postura de victime, aceștia își puteau înființa un stat propriu. Și nu oriunde, ci pe pământul strămoșilor lor. Pentru acest lucru l-au sprijinit asiduă, mai ales pe plan financiar. L-au convins că are o misiune sfântă, l-au făcut să se simtă puternic și apoi l-au forțat să atace Polonia. Cei mai buni oameni de știință au fost aduși pentru a-i crea lui Hitler cele mai performante arme. Care însă nu trebuiau să îi asigure dictatorului german victoria, ci doar iluzia victoriei. Se spune chiar că Societatea Thule l-a oferit lui Hitler un OZN cu diametrul de 23 de metri, prăbușit în 1936 în munții Pădurea Neagră. Acești oameni de știință ce lucrau pentru clanul Rothschild au tras de timp cât au putut cu armele performante, oferindu-i lui Hitler mici avantaje, în timp ce tehnologia performantă era pregătită pentru țările conduse de evrei. De aceea se spune că Hitler pregătea bomba atomică și aparate de zbor discoidale, care însă au fost oferite americanilor. După înfrângerea Germaniei, acești șapte sute de savanți germani au fost aduși în secret în Statele Unite cu tot cu descoperirile lor, în proiectul numit *Paperclip*, autorizat de președintele Truman în septembrie 1946. Cel mai important om de știință dintre aceștia este probabil Werner von Braun, părintele rachetelor V1 și V2, unul dintre fondatorii programului spațial american. Care a fost prima acțiune „antisemită” a lui Hitler după ce a preluat puterea în Germania? Pe 21 aprilie 1933, naștiți au scos în afara legii ritualul evreiesc shechita. Acest ritual constă în tăierea „pe viu” a traheei, esofagului, venelor jugulare, arterelor carotide și nervului optic ale animalelor. Chiar dacă evreii susțin că animalele astfel sacrificate nu simt nicio durere, această afirmație nu poate fi dovedită. Iar măcelărirea animalelor cu o asemenea cruzime în numele unui zeu nu poate fi o metodă de comunicare a poporului „ales” cu divinitatea, ci un sacrificiu ritualic satanic. Însă evreii nu vor recunoaște vreodată așa ceva, susținând că interzicerea acestui ritual este o formă de discriminare și îngrădire a libertății religioase. Mă întreb dacă animalele măcelărite au aceeași părere...

Hitler și creștinismul

IA fost într-adevăr Hitler satanist sau ateu, așa cum suntem învățați? Nu există nicio dovadă care să sprijine această concepție. Ba, dimpotrivă, se pare că a fost creștin. S-a declarat întotdeauna catolic și nu a spus nimic vreodată împotriva lui Dumnezeu. În *Mein Kampf*, Hitler citează din Evangheliile și se roagă ca Dumnezeu să binecuvânteze lupta pentru libertate, pe care o pregătește. Ba, mai mult, se considera un instrument al lui Dumnezeu. El a cerut ca în școlile publice germane să se efectueze rugăciunile lui Hristos și a introdus fraza „*Gott mit uns*” („Dumnezeu cu noi”) pe uniformele armatei germane dar și crucea. În discursul său din parlament, cu ocazia adoptării legii ce îi oferea puteri depline, Hitler s-a manifestat tot ca un catolic convins. El a recurs la motive religioase și figuri de stil inspirate din creștinism în multe dintre discursurile sale politice. De exemplu, în cel din 27 octombrie 1928, Hitler declara: „*Mișcarea noastră este realmente creștină. Suntem animați de dorința de a-i vedea pe catolici și pe protestanți regăsindu-se unii pe alții în acest ceas de cumpănă pentru poporul*

nostru". Doctorul Otto Dietrich, care a făcut parte din anturajul lui Hitler, a afirmat că dictatorul nu a părăsit Biserica catolică. Vaticanul nu numai că nu l-a excomunicat din Biserică, ba chiar l-a sprijinit, lucru greu de crezut dacă ar fi fost vorba despre un ateu sau satanist. Când Hitler încerca să obțină pacea cu Marea Britanie și aliații ei, Vaticanul cerea din răspuțeri același lucru. În ianuarie 1933, partidul catolic Zentrum a votat pentru acordarea cancelarului puterii depline în stat, lucru ce i-a permis lui Hitler să atingă majoritatea de două treimi din parlament. Dictatorul nu a interzis acest partid catolic, așa cum a procedat cu celelalte partide, Biserica sacrificându-l pe 5 iulie 1933, atunci când Zentrum s-a autodizolvat. Să nu uităm că unul dintre tortionarii naziști de la Auschwitz, polonezul Karol Jozef Wojtyła, a

devenit Papa Ioan Paul al II-lea. Iar Joseph Ratzinger, viitorul Papă Benedict al XVI-lea, a făcut parte din rândurile tineretului nazist încă de la vârsta de 14 ani.

Sprijinul acordat de Vatican dictatorului german avea ca scop convertirea U.R.S.S.-ului la catolicism. Pentru acest lucru, împotriva Uniunii Sovietice a pornit o adevărată cruciadă. În vara anului 1941, Hitler a făcut apel la toate forțele creștine și a autorizat misionarii catolici de a merge în noile teritorii din Est. În numele lui Mussolini, ambasadorul Attolico i-a sugerat cardinalului Maglione ca Papa să recomande tuturor episcopilor catolici să ridice voluntari împotriva Sovietelor. Să nu uităm declarația lui Hans Kerll, ministrul Afacerilor eclesiastice ale Celui de-al III-lea Reich: „*Așa cum Hristos și-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în același fel suntem noi martorii unui spectacol identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh*”.

Despre Adolf Hitler se spune că era obsedat să găsească Sfântul Graal. Chiar se afirmă că, în timpul șederii sale în Viena, a obținut Sulița Destinului, acea armă cu care un soldat roman l-a împuns pe Iisus atunci când acesta se afla pe cruce. Obsesia lui Hitler pentru aceste două artefacte demonstrează că se considera într-adevăr creștin. Un ateu nu ar fi crezut în existența unor artefacte importante doar pentru creștini.

Este posibil ca respectul lui Hitler pentru Biserică și creștinism să fi apărut în urma unui incident din copilărie. Pe când avea doar 4 ani, Adolf a căzut în apele înghețate ale unui râu din Passau, fiind salvat de la moarte de către un preot. MaxTremmel, unul dintre cei mai mari cântăreți la orgă din Europa, a dezvăluit că salvatorul er

a predecesorul său, Johann Kuehberger. Un articol dintr-un ziar din Passau, din 1894, confirmă întâmplarea, fără a dezvălui însă numele salvatorului. În cartea *Afară din Passau - Părăsind un oraș pe care Hitler îl numea acasă*, Anna Elisabeth Rosmus spune că „în Passau, însă, toată lumea știa povestea. Alte lucruri care se spuneau despre el sunt că nu a învățat niciodată să înoate și că avea nevoie de ochelari”. Hitler nu a menționat niciodată că era să moară înecat, dar obișnuia să povestească despre cum se juca pe gheața râului Inn. Este posibil să fi evitat menționarea incidentului deoarece nu s-ar fi potrivit cu imaginea pe care și-o crease. Cel ce va salva omenirea nu putea fi, la rândul său, salvat. Probabil datorită preotului care l-a salvat, Hitler își dorea la opt ani să devină preot și chiar a făcut parte din corul unei biserici.

Nu doar Biserica catolică era de acord cu lupta nazistilor împotriva oculte evreiești, ci și cea ortodoxă. În 1927, în România s-a înființat Legiunea Arhanghelului Mihail, cunoscută străinilor și presei ca Garda de Fier, din care făceau parte și o mulțime de preoți. Caracterul acestei grupări era anticomunist, antisemit și antimason, aproape identic cu cel nazist. Însă, spre deosebire de organizațiile SA sau SS, Legiunea Arhanghelului Mihail acorda o mare importanță religiei ortodoxe. Mișcarea legionară s-a făcut remarcată și datorită propagandei de succes pe care a avut-o prin

marșuri, procesiuni religioase, miracole, imnuri patriotice și muncă voluntară. Fondatorul Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, a organizat încă din 1922 un congres studentesc în care a criticat „*acțiunea politică a democrației francmasonice*”. În 1938 a fost arestat, deoarece i-a scris masonului Nicolae Iorga: „*din adâncul sufletului lovit și nedreptățit îți strig și îți voi striga din adâncul gropii: ești un necinstit sufletește, căci ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate!*”. Garda de Fier s-a aliat la un moment dat cu generalul Ion Antonescu (devenit mai târziu mareșal), cel care a luptat alături de Hitler împotriva U.R.S.S.-ului. Antonescu a desființat Legiunea atunci când nu a mai fost nevoie de ea, membrii ei fiind trimiși în lagărele de concentrare din Buchenwald și Sachsenhausen, unde aveau totuși o relativă libertate de mișcare.

De ce s-a aliat Hitler cu România? Răspunsul l-a dat chiar el, în timpul vizitei sale din Finlanda din 1942. Un microfon „uitat” deschis de către radioul național finlandez a înregistrat o discuție dintre el și mareșalul Mannerheim, ținută secretă în arhivele postului până în 2004. Atunci, Hitler a recunoscut că alianța cu România a apărut de teamă că Rusia ar fi putut pune mâna pe sursele de petrol românești, fără de care Germania ar fi pierdut războiul: „dacă rusul ar ar fi ocupat România în toamnă lui 1940 și ar fi cucerit sursele de petrol, atunci le-am fi pierdut pe acestea în anul 1941. Noi avem marea producție germană, însă ceea ce înghite numai aviația, ce înghit diviziile noastre de tancuri, sunt totuși cantități monstruoase. Este un consum care depășește toate imaginațiile. Fără contribuția a cel puțin 4 până la 5 milioane de tone de petrol românesc nu am putea duce războiul. De asta am fost foarte îngrijorat”.

Hitler și ocultismul

Se spune că Hitler era pasionat de folclorul germanic, în special de mitologie. Acei zei înalți, blonzi, cu ochi albaștri și pielea albă se pare că au fost modelul rasei superioare pe care Hitler încerca să o recreeze. Cercetările sale l-au dus în India, unde a întâlnit nu doar legenda rasei ariene, din care face parte și cea germană, ci și aceleași divinități din mitologia nordică. Credința lui Hitler în aceste zeități nu contrazicea credința sa creștină, deoarece și-a dat seama că Iisus făcea parte din aceeași rasă ca și zeii nordici sau indieni. Recunoscându-l pe Dumnezeuul creștinilor în indianul Brahma, Hitler i-a adoptat simbolul, svastica, simbol identic cu crucea creștină. Pentru el, rasa albă, ariană, era descendentă directă a acelor divinități, lată de scria despre această rasă în *Mein Kampf*. „Astăzi se trezește o credință nouă: mitul sângelui, credința potrivit căreia se poate, cu sângele, de a apăra de asemenea esența divină a omului (...). Sângele nordic reprezintă acest mister care a înlocuit și a învins vechile sacrameente (...) Poporul german nu este atins de păcatul original, el posedă din contră o noblete originală”. Ba chiar a încercat să recreeze rasa originară, într-un proiect secret, numit *Lebensborn*, care presupunea ca femeile germane cu aspect fizic corespunzător să fie strânse într-un loc și fecundate periodic de soldații SS, de asemenea corespunzătorii profilului.

Ideea descendenței unei rase umane din cea a zeilor din vechime nu îi aparținea lui Hitler. Ci, se pare că i-a fost indusă de Societatea Thule, care credea că o rasă de supraoameni a supraviețuit distrugerii Atlantidei, descendenții ei formând rasa ariană. Thule a preluat această idee din învățăturile Societății Teosofice, înființate de Helena Petrovna Blavatsky. Chiar numele ales, Thule, provine de la denumirea tradițională a unui centru spiritual ascuns, unde locuiește acea rasă superioară. În plus, Hitler a fost influențat și de Societatea Vrill, care a înlocuit zeii din vechime și supraoamenii Helenei Blavatsky cu extraterestrii, considerând arienii ca descendenți direcți ai acestora.

Societatea Vrill și-a luat numele din cartea *The Corning Race*, scrisă de Edward Bulwer-Lytton în secolul al XIX-lea, unde Vrill era o puternică energie universală, cunoscută în sanscrită ca Praha. Printre membrii ei se numărau comandantul SS Heinrich Himmler, comandantul forțelor aeriene Hermann Gring și Martin Bormann, liderul Partidului Nazist. După cum se poate observa, anumite personaje din anturajul lui Hitler făceau parte din ambele societăți, Thule și Vrill, care urmau ordinele aceleiași familii Rothschild. Iar acestea au avut grijă ca Hitler să urmeze planul iudaic.

Imediat după perioada în care a dispărut pentru zece luni în Viena, când probabil a locuit la bunicul său, baronul Salomon Mayer Rothschild, Hitler a început să-și petreacă timpul prin bibliotecile și anticariatele orașului, căutând informații despre folclor ezoteric. Deși nu poate fi dovedit, se spune că a studiat și istoria antică, religiile orientale, yoga, ocultismul, hipnotismul, teosofia și astrologia. Mai târziu, membrii Vrill l-au sfătuit să caute scrieri și artefacte antice, cum ar fi Sfântul Graal, Chivotul Legământului sau Sulița Destinului. Hitler le-a urmat sfatul și, prin urmare, a organizat săpături arheologice în India și Africa. Cu această ocazie a descoperit în India povestea arienilor și zeii acestora, identici cu cei din folclorul germanic. Se pare că această căutare nu a fost una inutilă, deoarece unul dintre cercetătorii naziști, Viktor Schauberger, a inventat noi sisteme de propulsie, inspirat de vimane, navele zeilor din scrierile indiene. În 1936, membrii Thule au găsit un OZN prăbușit în munții Pădurea Neagră, lângă Freiburg. Au studiat nava (ce avea diametrul de 23 de metri) în cel mai mare secret în castelul Wewelsburg și se pare că au reușit să construiască altele asemănătoare începând cu 1939. Primul astfel de aparat de zbor a fost numit Haunebu și avea diametrul de 25 de metri.

3 spune că Hitler studia teoria Pământului gol în interior, el crezând foarte mult în mitul Agarthei, acea lume subterană locuită de entități superioare. Chiar a încercat să găsească intrarea spre acea lume. Aceste idei îi erau alimentate și de un specialist în astfel de fenomene, pe nume Karl Erns Kraft, care susținea că a venit din Agartha. În baza sa din castelul Wewelsburg, Heinrich Himmler aducea mediumuri ce susțineau că pot contacta extraterestri, unul dintre ele fiind Maria Orsic, lidera grupului Vrilen. Iar Societatea Thule credea în „*comunicarea cu o ierarhie a Supraoamenilor - Conducătorii Secreți ai Celui de-al Treilea Ordin*”. După cum susține Ravenscroft în cartea *Sulița Destinului*, Societatea Thule organiza în mod regulat ședințe oculte, în care participanții comunicau cu demoni care le apăreau ca spirite călăuzitoare. De asemenea, Ravenscroft afirmă că „*participarea la aceste ritualuri sadice trezea în participanți viziuni penetrante ale Inteligențelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale*”. Indiferent dacă vorbim despre „*puteri magice*” sau informații tehnologice, se pare că germanii au primit aceste cunoștințe. În 1938, la Berlin, chimistii Otto Hahn și Fritz Strassmann au descompus atomul de uraniu și au descoperit fisiunea atomică, baza energiei nucleare. Iar în Al Doilea Război Mondial, Germania a avut cea mai avansată tehnologie militară din lume: avioane cu reacție, bombardiere de înaltă precizie și rachete teleghidate. Nemții au avut și două arme extraordinare pentru acea vreme, rachetele V1 și V2. Inventatorul lor, doctorul Wernher Von Braun, comandantul proiectului spațial al lui Hitler și mai apoi unul dintre arhitecții cheie ai NASA, declara în 1959: „*ne aflăm în fața unor forte mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror proveniență ne este în prezent necunoscută*” și „*nu pot spune mai mult acum, dar suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forte*”. Cu cinci ani în urmă, profesorul său și unul dintre părinții astronauticii, Hermann Oberth (născut la Sibiu în 1894), afirma: „*OZN-uriile sunt concepute și dirijate de ființe inteligente de un nivel foarte înalt. Ele nu-și au originea în sistemul nostru solar și poate nici măcar în galaxia noastră*”. Iar în 1955, Oberth scria într-un articol: „*nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea își au originea exclusiv în afara Pământului*. Referitor la înalta tehnologie militară a germanilor în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Hermann Oberth, pe atunci membru al programului ce se ocupa de rachete, a spus că au fost ajutați în acest sens de „*oameni din alte lumi*”. Iar în 1970, cercetătorul OZN Allen Greenfield l-a întâlnit pe Wernher Von Braun în baza aeriană Wright-Patterson, în timp ce studia dosare declassificate. Întrebat cum de a dezvoltat atât de multă tehnologie într-un timp atât de scurt, Von Braun a recunoscut că a fost ajutat de extraterestri.

Se pare că aceste ființe extraterestre sau entități spirituale din Agartha / Shamballah au făcut mai mult decât să ofere naziștilor tehnologie. Hitler a scăpat cu viață din nu mai puțin de 42 de atentate la adresa sa. E drept că uneori intervine norocul, dar gloanțele care l-au evitat ori bombele care au explodat mai târziu decât erau programate nu pot fi puse doar pe seama norocului. Mai ales când acest „noroc” se manifestă de 42 de ori. De exemplu, pe 8 noiembrie 1939, Georg Elser a plantat o bombă cu ceas în camera în care Hitler urma să țină un discurs la ora 21. Bomba era programată să se declanșeze la ora 21:20. Însă Hitler și-a început discursul

mai devreme, la ora 20, care a durat doar o oră, deși discursurile sale treceau de obicei de trei ore. La ora 21:07 Hitler a părăsit clădirea iar bomba a explodat la ora stabilită, ucigând opt persoane și rănind șaiszeci. Nimeni nu cunoaște motivul schimbării deciziei lui Hitler însă se poate ca dictatorul german să-și fi înscenat aceste atentate, pentru a-și convinge poporul că francmasoneria încearcă să îl elimine, considerându-l un pericol real. Dacă putem explica astfel 41 de atentate, cel de pe 20 iulie 1944 rămâne însă inexplicabil. În acea zi, contele Claus Schenk a plantat o bombă în Wolfsschanze, cartierul general al Fuhrer-ului. Bomba a explodat, distrugând cartierul general și ucigându-i pe toți cei prezenți în încăperea. Toti, în afară de Hitler, care a scăpat cu mici arsuri. S-a vehiculat că Fuhrer-ul a fost protejat de masa la piciorul căreia se afla bomba. Însă, privind fotografiile de după explozie, se observă că absolut tot din acea

cameră a fost spulberat, inclusiv respectiva masă. Prin urmare, nu există nicio explicație logică pentru supraviețuirea lui Hitler, care a fost considerată miraculoasă de foarte mulți. Eșecul tuturor acelor atentate i-a convins pe germani că liderul lor este protejat de Dumnezeu, care într-adevăr i-a încredințat o misiune sfântă, de a salva lumea de sub influența ocultei evreiești. Dar dacă nu a fost mâna Domnului cea care l-a salvat pe Hitler, ci a acelor entități care i-au furnizat tehnologie?

O confirmare a ipotezei ce spune că anumite entități au orchestrat totul vine din Statele Unite ale Americii. În timpul Războiului Rece, CIA-ul a inițiat un program secret, condus de doctorul Andrija Puharich, prin care s-a intrat în contact cu un grup de nouă entități. Acestea susțineau că sunt zeii Egiptului Antic, Elohim ai evreilor, eonii gnosticilor dar și Dumnezeu, care „*nu este altceva decât noi împreună, Cele Nouă Principii ale Domnului. Nu există un alt Dumnezeu decât noi, Cei Nouă, unitri*”. Despre cel de-Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă, prin unul dintre emisarii lor, Tom, spuneau că atrocitățile lui Hitler au făcut parte din planul lor, fiind necesare pentru înființarea statului Israel. Despre evreii uciși în această conflagrație, Tom afirma că „*s-au sacrificat pentru a avertiza planeta că ei sunt cei care vor conduce omenirea*”. Motivul pentru care Cei Nouă susțin că au intrat în contact cu anumiți oameni este faptul că s-a întâmplat ceva rău cu programul genetic al omenirii, ceea ce creează probleme civilizațiilor care trebuie să se reîncarneze pe Terra. Si astfel înțelegem cine i-a dat lui Hitler ideea creării pe cale genetică a unei rase superioare celorlalte. Inamicii Germaniei din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial cunoșteau foarte bine mișcarea ocultă din spatele celui de-Al Treilea Reich. Lucru absolut logic, din moment ce erau conduse din umbră de elita iudaică, cea care l-a atras pe Hitler spre ocultism prin societățile vasale ei, Thule și Vril. Evreii au hotărât ca latura ocultă a războiului să rămână ascunsă. Prin urmare, la procesul de la Nürnberg, tribunalul nu a admis ca probă aspectul mistico-ocult al naziștilor, după cum declara și unul dintre procurorii de atunci, Airey Neave. Însuși Winston Churchill a insistat asupra faptului că ocultismul Partidului Nazist nu trebuie dezvăluit în nicio împrejurare marelui public. Hitler trebuia să fie prezentat doar ca un descreierat care voia să cucerească lumea, nicidecum ca un ales al unor entități superioare pentru a o salva.

Fata ascunsă a lui Hitler

În ultimii 80 de ani, Adolf Hitler ne-a fost prezentat ca un monstru, ignorându-se total latura sa umană. Ni s-a modificat istoria și ni s-au băgat pe gât tot felul de „dovezi” care ne înfățișau o creatură diabolică, în care existau absolut toate părțile rele ale omenirii. De la scoaterea nazismului în afara legii s-a ajuns la acuuzări extreme, orice urmă de simpatie pentru dictatorul german fiind condamnată. Cel mai bun exemplu îl reprezintă acel cetățean german care a fost arestat pentru că își alesese ca ton de apel un discurs al lui Hitler. Cei ce conduc lumea vor să uităm că Adolf Hitler a fost în primul rând om. Si chiar a fost, indiferent de varianta „oficială” a istoriei falsificate.

Putini știu că Hitler nu era doar dur și nemilos, ci avea un deosebit simț al umorului. Ori de câte ori avea timp, îi plăcea să facă glume cu cei mai apropiați colaboratori ai săi. Rochus Misch, care a fost telefonist în buncărul Führer-ului din Berlin, povestea „*Hitler, criminalul în masă, a avut o serie de glumite pe care le făcea*”. Glumele dictatorului german au fost descrise și în *Cartea lui Hitler*, scrisă de Iosif Stalin.

Jurnalul intim al amantei fostului dictator italian Benito Mussolini, Claretta Petacci, ne înfățișează o altă fată a lui Hitler. Ea a notat ce i-a povestit Mussolini despre conferința de la München din octombrie 1938: „*Primirea la München a fost nemaipomenită, iar Führer-ul a fost foarte amabil și plăcut. Hitler e un fraier sentimental. Când m-a văzut, l-au podidit lacrimile. Mă simpatizează foarte mult, cu adevărat*”.

Multe alte aspecte ale vieții private ale dictatorului german au fost dezvăluite abia după deklasificarea arhivelor naționale britanice. Printre acestea se află și preferințele sale culinare, dezvăluite de o fostă gardă de corp a Führer-ului. Austriacul Schuetze Obernigg, care a fost lângă Hitler între anii 1943-1944, a dezertat din armata germană la doar 19 ani.

El a întocmit pentru britanici un raport de 83 de pagini, numit *Furhergebiet*. Obernigg
575/901

declara că Hitler era foarte tipic. Muncea în fiecare noapte până la ora 4 și se trezea la 10 dimineața. Cei care voiau să-l viziteze erau primiți doar după-amiaza, până și medicul său personal fiind nevoit să respecte această regulă. La micul dejun, de fiecare dată Hitler servea cafea și felii de pâine unse cu marmeladă.

Se pare că propaganda anti-hitleristă nu a avut rezultatul scontat de liderii evreilor. Un sondaj realizat de Institutul pentru Cercetarea Culturii Tinerilor în 2010 a relevat rezultate șocante pentru autorități. Zece procente dintre tinerii cu vârste între 16 și 19 ani consideră că Adolf Hitler a făcut lucruri bune în timpul dictaturii iar 18% se plâng de influența foarte mare pe care o au și în prezent evreii.

Profețiile despre Hitler

Dacă într-adevăr istoria este scrisă de învingători, iar cea a lui Hitler a fost modificată, cum rămâne cu cei care au văzut-o înainte să se întâmple? Chiar dacă profețiile lor lasă loc de interpretări și nu constituie dovezi solide, ar putea fi totuși luate în seamă. Cei care au studiat catrenele lui Nostradamus au descoperit două în care se pare că este vorba despre Hitler. În primul, Nostradamus scria:

*„Din adâncurile Europei de Vest,
Un tânăr copil va fi născut din cei săraci,
El, cu limba va seduce o mare de trupe;
Faima lui va crește și va ajunge până în ținuturile de Est.”*

Dacă Nostradamus a văzut într-adevăr viitorul iar în acest catren s-a referit la Hitler, de ce prezintă doar sărăcia familiei sale, puterea de convingere și faima sa? Acestea au fost cele mai importante părți din viața dictatorului german? Cum rămâne cu megalomania, satanismul, Holocaustul și dorința de a cucerii lumea? Nu au fost atât de importante pentru profetul francez? Ori nu s-au întâmplat în realitate?

Dacă al doilea catren se referă într-adevăr la Hitler, atunci putem considera că Nostradamus ne-a înfățișat faptele petrecute cu adevărat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, lată ce scria el:

*„Bestii însetate de sânge vor trece râurile,
Majoritatea câmpului de bătălie va fi împotriva lui Hister. Într-o cușcă de fier va fi mărețul
atras, în timp ce copilul Germaniei nu vede nimic.”*

Dacă aceasta este cu adevărat o referire la Hitler, remarcăm faptul că Nostradamus îl numește „mărețuf”, în timp ce dușmanii Germaniei sunt „bestii însetate de sânge”. Ultimile două versuri ne confirmă faptul că aceștia l-au atras într-o capcană („într-o cușcă de fier va fi mărețul atras”), de care nu a fost conștient {„, în timp ce copilul Germaniei nu vede nimic”}.

Sfânta Odilia, care a trăit în Elveția între anii 660-720, a prezis Al Doilea Război Mondial cu peste 1300 de ani în urmă. Aceste preziceri se află într-un document cunoscut drept Profeția Sfintei Odilia, constând în două scrisori trimise fratelui ei, în care îi povestea acestuia repetatele ei vise. „Ascultă-mă dragă frate, pentru că eu am văzut prăpădul pădurilor și al munților. Spaima a pus stăpânire pe oameni, pentru că în nicio altă parte a universului cineva nu a mai fost martor la o astfel de catastrofă. Va veni o vreme când germanii vor fi cunoscuți drept cea mai războinică națiune a lumii. Aceasta se va întâmpla atunci când din sânul acestei națiuni se va ridica un războinic teribil, care va răspândi acest flagel în toată lumea. Oamenii îl vor numi Antichrist. El va fi blestemat de mii și mii de mame, care vor jelui ca și Rașela soarta copiilor săi și care nu vor fi niciodată consolate pentru că vor părăsi această lume și vor fi ucise în propriile lor cămine”, scria Odilia. Remarcăm faptul că autoarea nu îl consideră pe Hitler ca fiind într-adevăr un antihrist, ci doar afirmă că oamenii îl vor numi așa. „Cuceritorul va apărea de undeva de pe malurile Dunării. Războiul pe care îl va aduce va fi cel mai îngrozitor război pe care omenirea l-a cunoscut vreodată” scria ea și, într-adevăr, Adolf Hitler s-a născut la mai puțin de 25 de metri de Dunăre. „Armele sale vor fi multicolore iar căștile soldaților săi vor fi prevăzute cu

niște puncte care vor lansa fulgere de lumină, în timp ce în mâini aceștia vor purta torțe aprinse. Va fi imposibil să se estimeze numărul atrocităților comise", completa Odilia. De asemenea, Hitler „va fi învingător pe uscat, pe

mare și în aer. Pe cer vor apărea războinici înaripați care, în timpul acestor atacuri de neimaginat, vor urca atât de mult încât vor ajunge până la stele, pe care le vor lua și le vor arunca asupra orașelor de la un capăt la altul al Universului, pentru a crea uriașe incendii. Pământul se va cutremura de violența bătăilor. Răurile se vor înroși de sânge. La suprafața oceanelor vor apărea monștri marin. Interesant e faptul că, dacă Odilia se referă într-adevăr la Al Doilea Război Mondial, nu pomeneste nimic despre Holocaust ori despre celelalte orori ale lui Hitler, despre care învățăm încă de pe băncile școlilor. Niciun cuvânt despre satanism, magie neagră, homosexualitate ori alte lucruri negative puse pe seama lui Hitler. Au avut loc iar ea nu le-a văzut? Ori ni se predă o istorie eronată?

Un alt profet, mai puțin cunoscut, a fost Nikolaas von Rensburg, care s-a născut în 1864 în Africa de Sud și a murit în 1926. La vârsta de 7 ani a descoperit că are darul de a face preziceri. Datorită acestei calități, în 1899 i-a ajutat pe generali buri să dezvolte o strategie excelentă împotriva britanicilor. A fost extrem de apreciat în timpul vieții sale, chiar dacă a prezis înfrângerea burilor. A văzut înainte să se înființeze lagărele de concentrare britanice din Africa de Sud, în care au murit peste 26.000 de civili buri. A prezis Primul Război Mondial, cu Germania pierzând și folosirea submarinelor. De asemenea, a văzut urcarea și căderea comunismului, independența Irlandei, a Indiei și a Africii de Sud, Al Doilea Război Mondial și înfrângerea Germaniei, bombardarea orașelor germane și masacrarea populației (pentru care a considerat Anglia ca fiind principala vinovată), tribunalul de la Nürnberg și executarea principalilor conducători germani, împărțirea Germaniei, înființarea ONU, a Uniunii Europene, implementarea Noii Ordini Mondiale, trădarea Bisericii catolice, tragedia de la Cernobîl, reunificarea Germaniei și căderea zidului Berlinului, moartea printesei Diana, războaiele din Golf, alegerea Angelei Merkel ca prim cancelar feminin, sfârșitul apartheidului și guvernul condus de Nelson Mandela. În 1914 a prezis o epidemie care, la sfârșitul Primului Război Mondial, va aduce mai multe victime decât războiul, îndeplinită prin gripa spaniolă. Pe lângă acestea, von Rensburg mai are 12 profeții care încă nu s-au împlinit. Legat de Germania, interesantă este afirmația sa că nu trebuie să vorbească mai multe despre puterea secretă germană. De ce a ținut acest secret? A văzut masoneria care ghida acțiunile naziștilor și a preferat să păstreze secretul de teamă? Ciudat este și faptul că, deși a prezis cu exactitate principalele evenimente ale celui de-Al Doilea Război Mondial, nu a vorbit niciodată despre Holocaust, ceea ce ridică din nou un semn de întrebare. A văzut von Rensburg toate detaliile importante, dar nu Holocaustul? Sau acesta nu a avut loc în realitate? Și de ce nici el nu amintește de latura negativă a dictatorului german?

De fapt, niciunul dintre cei care au prevăzut aceste evenimente nu s-au referit la latura negativă a lui Hitler ori la Holocaust. Nici măcar profeții *Vechiului Testament*, atât de apreciate de evrei, creștini și musulmani. În acest caz, să considerăm că ei nu au putut vedea viitorul iar acele previziuni care s-au împlinit reprezintă doar niste coincidențe? Ori că au omis anumite informații despre Hitler? Sau poate au văzut viitorul dar latura negativă a dictatorului german, precum și Holocaustul, nu au existat în realitate?

Holocaustul

Varianta oficială, „istorică”, este că 6 milioane de evrei au fost exterminați la ordinul lui Hitler, mai ales în numeroasele lagăre de concentrare, în care aceștia au fost gazați, infometați și transformați în săpuni. Asa să fie, oare?

celor care susțin că Holocaustul nu a existat este din ce în ce mai mare. Dintre ei îl amintim pe președintele Iranului, Mahmoud Ahmadinejad, care în 2005 a numit Holocaustul drept „mit”. Apoi, în 2006, a organizat în Teheran o conferință ce i-a reunit pe

principalii exponenți ai negării Holocaustului. În 2009, un purtător de cuvânt al guvernului iranian a caracterizat Holocaustul drept „o mare minciună” creată pentru a amplasa un stat inamic islamului în Orientul Mijlociu. Fawzi Barhoum, un oficial al Hamas, a făcut o declarație identică. Fathi Shihab-Eddim, un consilier al președintelui egiptean Mohamed Morsi, a catalogat recent Holocaustul drept o „farsă” organizată de serviciile secrete americane: „Mitul Holocaustului este o industrie inventată de America”. El susține că evreii despre care se spune că au fost uciși de naziști au fost mutați în Statele Unite. În plus, „serviciile secrete americane, în cooperare cu statele aliate în al II-lea Război Mondial, au creat Holocaustul pentru a distruge imaginea inamicilor germani, pentru a justifica războiul și masivele distrugerii militare, victimele civile și atacurile nucleare de la Hiroshima și Nagasaki”. Iar dacă aceste declarații nu pot fi privite ca obiective, din moment ce aparțin unor dușmani ai evreilor, există destul de mulți evrei care susțin că Holocaustul nu a existat. Unul dintre ei chiar a avut curajul de a realiza un film documentar, în care demonstrează că „săpunul” făcut din evrei este doar un basm, „camera de gaze” de la Auschwitz a fost doar un adăpost antiaerian, reconstruit după război de către sovietici pentru a arăta ca o cameră de gaze, iar celebrul gaz folosit pentru a ucide evrei, Zyklon B, a fost folosit doar pentru deparazitarea hainelor. În plus, demonstrează că persoanele închise acolo nu erau supuse unei torturi constante, ci puteau organiza întreceri sportive, aveau un teatru propriu în care se desfășurau spectacole artistice și chiar o piscină în care se puteau îmbăia.

Au existat într-adevăr acele camere de gaze? În timpul războiului, Aliații dețineau informații detaliate despre lagărele de concentrare naziste. Dar în propaganda anti-nazistă nu au dezvăluit nimic despre existența acestor exterminări cu gaze, contrar afirmațiilor agitatorilor sionisti de pe întreg mapamondul. Aliații nu ar fi ezitat să exploateze povestea „gazărilor”, mai ales în perioada războiului, dacă aceasta ar fi fost plauzibilă. Însă au înlăturat în mod explicit orice referință la „camerele de gaze” din propaganda despre atrocitățile germanilor, din cauza lipsei dovezilor. Chiar au decis oficial să nu facă o

afirmație explicită despre „camerele de gaze”, anunțând într-o declarație publică din august 1943 că „dovezile sunt insuficiente pentru a justifica declarația privitoare la execuția în camere de gaze”. În realitate, gazul Zyklon B era folosit doar pentru deparazitare. Numeroase armate l-au folosit mereu, inclusiv cea americană până în anii 1970, dar și companii civile, spitale, fabrici, etc. S-au găsit stocuri de Zyklon B în lagăre ca Oranienburg și Theresienstadt, unde nimeni nu a afirmat că ar fi avut loc gazări umane. La Auschwitz există o imensă clădire destinată deparazitării hainelor cu acest gaz, recunoscută oficial, însă neinclusă în circuitul turistic al ^■WWFVIW^~^Ililvizitatorilor. Oamenii de știință Fred Leuchter și Germar Rudolf au luat mostre din așa numitele „camere de gaze” și le-au analizat în Statele Unite, negăsind nici măcar o urmă de reziduu de Zyklon B care, conform chimistilor, ar fi trebuit să rămână imprimat în fier sau în beton sute, dacă nu mii de ani. La Auschwitz se pot observa chiar și astăzi spitalul și cantina SS la câțiva metri de acele așa-zise camere de gaze. În plus, acele camere nu au nici puternice aerisiri, nici elici, pentru a elimina gazul, așa cum sunt prevăzute camerele de gaze din Statele Unite, de exemplu. „Mărturisirea” smulsă lui Hoess prin tortură, cum că soldații germani intrau în respectivele camere pentru a îndepărta morții la câteva minute după gaze, fumând, mâncând și bănd, este cam suspectă. Respectivilor soldați le-ar fi fost cam greu să mănânce, bea și fumeze în timp ce

purtau măști de gaze. Iar acestea nu sunt singurele nereguli în povestea acestor camere. S-a descoperit că nu se închideau

ermetic și se aflau lângă crematoriu, lucru absolut illogic, din moment ce respectivul gaz este exploziv. Cuptoarele despre care se presupune că erau folosite pentru a arde cadavrele nu erau nici pe un sfert la fel de eficiente precum cele de astăzi, prin urmare arderea ar fi durat mult prea mult. De exemplu, cadavrele lui Hitler și Eva Braun au fost stropite cu câteva zeci de litri de benzină, însă au putut fi recuperate și identificate. Oasele nu ar nicidecum complet. De ce ar fi folosit națiștii această metodă de execuție, greaie, periculoasă pentru cel ce o execută, costisitoare și de durată? Sovieticii foloseau un singur glonț în ceață pentru a ucide. Englezii spânzurau, francezii ghilotinau iar germanii apela la plutoane de execuție. De ce pentru evrei ar fi procedat altfel? De ce ar fi consumat combustibil scump, timp și hrană pentru a-și transporta inamicii din toată Europa până în lagărele de concentrare, doar pentru a-i ucide acolo? De ce nu ar fi procedat ca sovieticii? Era mult mai simplu să fi împușcat sau spânzurat evreii acolo unde i-au găsit. De ce au ales națiștii metoda cea mai complicată și costisitoare? Nu au ales-o. Evreii nu erau aduși în lagăre pentru a fi omorâți, ci pentru a fi izolați de restul populației. Povestea cu săpunul făcut din grăsimea evreilor uciși este o altă invenție a propagandei anti-naziste. Principalul argument al susținătorilor acestei ipoteze este prezenta pe respectivele săpunuri a inițialelor RIF care, din punctul lor de vedere, înseamnă „Rein Jüdisches Fett” („grăsime evreiască pură”). În realitate, acele inițiale provin de la „Reichstelle für Industrielle Fettversorgung”, adică „Centrul National pentru Aprovizionare cu Grăsime Industrială”. Prin urmare, săpunurile făcute din evrei aparțin doar de domeniul fantasticului. Asa-numita „soluție finală”, planul lui Hitler de a ucide toți evreii, rămâne o altă poveste discutabilă. Imediat după înfrângerea Germaniei, Aliații au interogat 26.000 de funcționari națiști. Cu toții au declarat că nu au auzit nimic vreodată despre acel plan, decât de la Aliați, după război. Povestea exterminării în masă a pornit de la „mărturia” lui Rudolf Hoess, fostul comandant al lagărului de la Auschwitz. Însă el a fost bătut fără milă și drogat cu alcool preț de câteva zile înainte de a semna faimoasa „mărturie” prin care admitea că 2,5 milioane de oameni au fost gazați la Auschwitz. Trebuie menționat faptul că acea așa-zisă mărturie a fost scrisă în engleză, limbă pe care Hoess nu o cunoștea. Un alt oficial german, Julius Streicher, a raportat că a fost bătut atât de rău de anchetatorii americani pentru a obține o „mărturisire”, încât și-a pierdut 40% din capacitatea auditivă. El a fost ținut într-o celulă neîncălzită complet dezbrăcat și forțat să bea din latrină. Paznicii i-au deschis gura forțat cu un baston între dinți, pentru a-i scuipa în gură. Mulți alți germani au „mărturisit” crime de război sub tortură psihică și fizică ori pentru oferte generoase. Comisia de anchetă Simpson van Rhoden asupra conduitei anchetatorilor americani pe parcursul proceselor Malmédy - Dachau a raportat maltratări și torturi, procese improvizate, administrarea de spovedanii cu preoți falși, bățai, etc, cu scopul de a obține mărturii forțate de la prizonieri: „Anchetatorii americani la Tribunalul Statelor Unite din Dachau, Germania, foloseau următoarele metode pentru a obține mărturii: Bățai și lovituri brutale. Scoaterea dinților și ruperea maxilarelor. Procese improvizate. Izolare. Prezentându-se ca fiind preoți. Rații de hrană foarte limitate. Depravare spirituală. Promisiuni de achitare (ex.: dacă victima ar fi implicat pe alți prizonieri să intre în scenariile proceselor aliate)... Numai doi dintre germani, în cele 139 de cazuri investigate, care au fost loviți în testicule, s-au mai putut însănătoși”. Magistratul superior american Harlan Fiske Stone, referindu-se la Procesele de la Nurnberg, spunea despre procurorul-sef american Jackson: „Jackson este plecat conducându-și partida de linșaj la scară mare de la Nurnberg (...) Nu-mi pasă ce le face națiștilor, însă detest să văd pretinsa lui poziție de a conduce o curte și de a proceda conform legii. Este o fraudă puțin prea ipocrită în accepțiunea ideilor mele de modă veche”.

Un alt exemplu de fraudă în timpul proceselor îl reprezintă faptul că, la Nurnberg, germanii au fost acuzați că au executat la Katyn 15.000 de ofițeri și membri ai elitei poloneze. Șapte militari germani au fost executați de sovietici în urma unui proces în care procurorii au prezentat duzini de „experți” și „martori”, precum și peste patru mii de declarații scrise sub jurământ. Însă în 1989, liderul sovietic Mihail Gorbaciov a recunoscut că Stalin era responsabil pentru masacrul în masă al polonezilor. Nu Hitler a ordonat masacrele, ci aliatul americanilor. Ceea ce înseamnă că acele patru mii de declarații folosite la proces au fost falsificate pentru a pune în cărca germanilor crimele sovieticilor.

A existat acea „soluție finală” de a extermina toți evreii? Ceea ce recunosc până și cei ce promovează Holocaustul este faptul că nu a existat niciun document prin care Hitler să fi pregătit exterminarea evreilor. Nu există niciun ordin al Fuhrerului, niciun plan și niciun buget pentru acest lucru. Declarația lui Himmler arată că într-adevăr Hitler nu îi dorea pe evrei în Germania, ci cât mai „*departe de fata iuf*”. Ordinele lui Hitler se refereau la „*reamplasarea*” și „*evacuarea*” evreilor, cuvinte care în mod suspect au fost echivalate cu

„eliminarea”. Doctorul Râul Hilberg, considerat expertul nr. 1 în problema Holocaustului, scria în *Distrugerea evreilor europeni* din 1961 că au existat două ordine ale lui Hitler ce vizau eliminarea evreilor. După procesul Zundel din 1983, dr. Hilberg a eliminat cea de a doua ediție a cărții sale toate referințele la „ordinea lui Hitler”, menționând într-o notă din josul paginii că „soluția finală” a naziștilor „nu era atât un plan formulat, cât o „incredibilă întâlnire de gânduri, un consens interpretarea birocratică de la distanță a unor gânduri” propabil să înțelegem că germanii își șopteau la ureche cum să elimine evreii, fiindu-le frică să întocmească un ordin scris, un plan și să stabilească un buget. Este adevărat că expresia „soluția finală” a fost folosită de naziști în problema evreilor. Dar acest lucru nu înseamnă că ar trebui echivalată cu „exterminarea”. Dacă guvernele din prezent asta nu înseamnă că se gândesc să extermine somerii, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, această expresie era folosită în Canada atunci când se făcea referință la japonezi, însa nimeni nu se gândeste că se prânzula un genocid canadian asupra japonezilor. Documentele din timpul războiului dezvăluie faptul că „soluția finală în problema japoneză” era planul canadienilor de a reamplasa, de a naturaliza și de a deporta cetățenii de origine japoneză din Canada în Japonia. Același lucru s-a întâmplat și în Germania. Hitler a vrut să deporteze evreii în Palestina. Când aceștia au refuzat, au fost închiși în lagăre de concentrare, pentru a fi izolați de restul populației.

Întenționat sau nu, istoricii omit că nu doar evreii erau închiși în acele lagăre, ci și romii, homosexuali, prizonieri de război, persoane handicapate fizic ori psihic, martori ai lui Iehova și opozanți politici ai naziștilor. Despre aceste minorități nu se vorbește dintr-un simplu motiv: pentru a li se permite înființarea unui stat propriu și a obține enorme sume ca despăgubire, evreii trebuiau să fie considerați marile victime ale războiului.

Numerele sacre

Totuși nu încape îndoială că războiul a avut victime, inclusiv din rândul evreilor. Câți dintre ei au fost omorâți în realitate în acel Holocaust? Centrul de comemorare al Holocaustului, Yad Vashem, declara: „Nu este cunoscut numărul exact al evreilor uciși în Holocaust. Cifra cea mai frecventă este cea de șase milioane, avansată de Adolf Eichmann, un demnitar de rang înalt al SS-ului. Majoritatea cercetărilor confirmă că numărul victimelor s-a situat între cinci și șase milioane”. Prin urmare, numărul victimelor este cel dat sub tortură de Adolf Eichmann. Cum rămâne cu cercetările care au confirmat acel număr? Răspunsul ni-l dă Barbara Kulaszka în cartea ei, Au murit într-adevăr șase milioane?: „Accesul la documente era limitat de către înțelegerile de la Bonn în 1955 pentru foștii persecutați sau succesorii lor legali, pe baza faptului că erau documente legate de persoane individuale și deci nedeschise pentru public. Cuvintele folosite de înțelegerile de la Bonn erau că arhivele erau «evaluabile doar de foștii persecutați sau de succesorii lor legali». Singura excepție de la această regulă, dovedită a fi sub înțelegeri, a fost pentru reprezentanții oricăreia dintre

cele zece guverne Aliate, ale căror corpuri supervizoare aveau dreptul să studieze documentele. Orice cerere a unuia dintre cele zece guverne pentru acces era revăzută de către directorul ITS (Internai Tracing System). Dacă directorul o găsea nejustificată, el pasa cererea Comisiei Internationale pentru decizia finală. Nu și-a amintit nici o cerere a Israelului care să fi fost respinsă". Cu alte cuvinte, Israelul avea acces la acele date, iar cercetătorii și istoricii germani nu. De ce? Ce este ascuns în acele documente? Cumva faptul că numărul evreilor uciși în Al Doilea Război Mondial este mult mai mic decât șase milioane?

I [gij]șn

șmmH)ISsiis Putini știu că acest număr a fost folosit cu mult timp înainte de accederea lui Hitler la putere, în Primul Război Mondial, propaganda Aliată anti-germană promova pe tot mapamondul „fabricile germane de făcut săpun din cadavre”, „mănușele smulse ale bebelușilor belgieni” sau „soldatul canadian crucificat”. Toate acestea s-au dovedit mai târziu a fi minciuni, pentru unele Aliții chiar cerându-și scuze germanilor după război. În 1917, guvernatorul statului New York, Martin H. Glynn, crea isterie generală prin afirmația că germanii „exterminaseră milioane de evrei”. Numărul din 31 octombrie 1919 al ziarului *The American Hebrew*

(„Evreul american”) prezenta un articol semnat de Glynn, intitulat „The Crucifixion of Jews Must Stop”, în care se spunea că sase milioane de evrei, pe peste Ocean, sunt uciși în România, Polonia și Ucraina, într-un „holocaust amenințător”. Ba mai mult, încă din 1906, un articol susținea că în Rusia au fost exterminați în masa sase milioane de evrei. Ziarul „New York Times” din 20 iulie 1921 anunța că sase milioane de evrei sunt în pericolul de a fi masacrați în Rusia. Vedem însă că se vorbea despre Holocaust și cel sase milioane de evrei uciși cu ceva timp înainte de cel de Al Doilea Război Mondial. Evreii au tinut să se victimizeze și într-un articol din „New York Times” de pe 31 mai 1936, iar această victimizare nu este una recentă, ci se pare că a existat dintotdeauna. Ei susțin că se au fost înrobiți de egipteni pe vremea lui Moise, apoi de babilonieni, masacrați de asirieni, greci și romani. Poate cea mai evidentă minciună a lor este data de Talmud, care susține că, în secolul al II-lea, Imperiul Roman a masacrat 64 de milioane de evrei, lucru deosebit de suspect, ținând cont că, în acea perioadă, Pamântul avea 190 de milioane de locuitori. E greu de crezut că mai bine de o treime din populația lumii era formată din evrei. Și la fel de incredibil este faptul că, după presupusa moarte a 64 de milioane de evrei, ei au continuat să existe într-un număr destul de mare. Dacă rușii au ucis sase milioane de evrei, România, Ucraina și Polonia încă sase milioane, iar germanii încă sase, putem considera că evreii ori apar ca ciupercile după ploaie, ori se înmulțesc demografic în lepușul. Conform unor studii mondiale, în anul 1900 existau la nivel mondial 10,6 milioane de evrei, iar în 1939 acesti 10,6 milioane, dacă rușii ar fi masacrat 6 milioane, ar fi rămas 4,6 milioane de evrei în toată lumea. Cât de mulți au putut să se înmulțească aceștia, dacă România, Ucraina și Polonia au mai ucis 6 milioane, rușii încă 6 milioane și totuși numărul lor a ajuns la 16,5 milioane? Război Mondial? Și de ce nu au reușit să se înmulțească la fel de rapid și după război, ținând cont că în prezent se găsesc în toată lumea doar 13,5 milioane de evrei?

Dar dacă numărul acestor „victime” nu este unul real? Arhivele de la Auschwitz pot face lumină în cazul numărului real al victimelor lagărelor de concentrare. Aceste arhive au fost preluate de ruși atunci când au eliberat lagărul în 1944. Nici până astăzi nu au fost făcute publice, pentru a fi cercetate de istorici sau de către publicul larg. Însă în septembrie 1989, rușii au publicat registrele deceselor de la Auschwitz, din care rezultă că acolo au murit 75.000 de persoane, dintre care jumătate din cauze firești (bătrânețe, boli, accidente de muncă). Victime ale execuțiilor au fost mai puțin de 40.000 de evrei, adică de o sută de ori mai puțini decât se vehiculează de propagandă Holocaustului. După cum spunea englezul Irving Stone, *„la Auschwitz naziștii au omorât în patru ani cam atâtea persoane câte au omorât englezii într-un singur raid de noapte la Hamburg”*. Prin urmare, până în prezent, nimeni nu a reușit să aducă o dovadă a existenței celor sase milioane de evrei uciși de naziști. Am văzut că acest număr a fost folosit și în trecut. De ce ar folosi evreii acest număr, dacă nu reprezintă totalul real al victimelor? Răspunsul ni-l dă Ben Weintraub în cartea *Keystone of the New World Order: The Holocaust Dogma of Judaism* din 1994: numărul are de fapt o semnificație mitică datorită fundamentării sale pe izvoare cabalistice. Într-adevăr, numărul 6 este cel mai des întâlnit la evrei. Stema statului Israel este o stea cu sase colțuri, 6 este numărul cel mai des întâlnit în *Torah* și *Talmud*; de asemenea este numărul de zile în care evreii cred că Yahweh a creat lumea, ziua în care au fost făcuți oamenii, etc. Datorită numerologiei, parte importantă a Kabbalei evreiești, sase reprezintă cel mai important număr al evreilor, drept pentru care îl întâlnim în orice este important pentru aceștia. Ce reprezintă acest număr? Răspunsul ni-l oferă chiar stema Israelului, hexagrama sau Steaua lui David. Iudaismul este o copie a religiei babiloniene, amestecată cu cele ale canaanienilor și egiptenilor. În majoritatea religiilor, inclusiv în acestea, zeii erau echivalați cu corpuri cerești. Strămoșii noștri își vedeau zeii venind din cer și plecând în același loc. Cum tot ce vedeau pe cer erau stelele și planetele, logica le-a spus că acestea nu puteau fi decât respectivii zeii. Planetele poartă chiar și astăzi numele unor zei. Un bun exemplu este *Cartea lui Enoh*, în care îngerii sunt considerați stele (cei decăzuți sunt stele căzătoare) iar oamenii, animale. Adeveseori anticii foloseau stelele pentru a-și reprezenta grafic zeițele. Numărul razelor stelelor reprezintă numărul planetei echivalată cu un zeu, numărând din exterior către Soare. Steaua cu patru raze este Saturn, a patra planetă din sistemul nostru Solar, steaua cu cinci este Jupiter (a cincea planetă), cea cu șase este Marte (a șasea planetă), cea cu șapte este Pământul, cea cu opt, Venus, iar cea cu nouă raze, planeta Mercur. De multe ori steaua cu raze era înlocuită cu un cerc înconjurat de puncte, numărul lor având aceeași semnificație ca numărul razelor stelelor. Nu cred că mai există cercetători care să nu recunoască faptul că steaua cu opt raze era simbolul zeiței sumeriene Inanna sau al Afroditei, zeiți identificate cu planeta Venus, a opta din sistemul nostru solar. Iudaismul sau mozaismul a păstrat această tradiție. Inițial, simbolul evreilor era steaua cu cinci colțuri, adică Jupiter, a cincea planetă din exterior către Soare. Romanul Jupiter sau grecul Zeus, numit de sumerieni Enlil, a fost primul dumnezeu al evreilor, introdus de Moise / Akhenaton sub numele Aton. După întoarcerea lor din exilul babilonian, evreii au adoptat ca simbol steaua cu sase raze, adică Marte, a șasea planetă. Marte al latinilor era Martu al sumerienilor sau Marduk al babilonienilor, noul dumnezeu al evreilor, pe care l-au numit Yahweh („cel care a devenit Luna”). Numele acestui zeu se scrie întotdeauna YHWH, cele patru litere simbolizând faptul că este al patrulea conducător al Terrei, după Anu, Enki și Enlil. Numărul 6 a devenit echivalent al zeului evreilor, Yahweh, evreii folosindu-l în toate acțiunile lor importante. Astfel înțelegem de ce au ales 6 milioane ca fiind numărul victimelor atât ale celui de-Al Doilea Război Mondial, cât și înainte de acesta. La o privire mai atentă asupra istoriei recente, se întărește ideea că și acest război a fost planificat de către ei, așa cum susțineau Protocoalele Înțelepților Sionului și scrisoarea masonului american Albert Pike. Din 1933, când evreii au declarat război Germaniei, până în 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, s-au scurs sase ani. Această conflagrație mondială a durat tot sase ani (1939-1945). În Primul Război Mondial, Hitler a fost înrolat în *Regimentul al șaselea de rezervă bavarez*. Când s-a înscris în Partidul Muncitoresc German National-Socialist, gruparea număra sase membri. Prima bombă

atomică a lovit Hiroshima pe 6 august. Japonia s-a predat după șase zile de la lansarea bombei atomice în Nagasaki. Pe lângă cele șase milioane de presupuse victime evreiești, observăm folosirea repetată, deloc întâmplătoare, a celui mai important număr al evreilor. Ceea ce nu poate fi o coincidență, ci doar dovada unui plan bine pus la punct. Nici anul 1933 (când Hitler a obținut puterea absolută iar evreii au început războiul împotriva Germaniei) nu a fost unul întâmplător, ci ales pe baza aceleiași numerologii kabalistice. Unul dintre cele mai importante numere ale masoneriei, 33 (în procente) reprezintă o treime dintr-un întreg. Cele mai importante treimi sunt cele divine, ca de exemplu treimea din Mesopotamia (Anu, Enlil și Enki), treimea vedică (Varuna, Indra și Mitra), trimurti din brahmanism (Brahma, Vishnu și Shiva) sau sfânta treime din creștinism (tatăl, fiul și sfântul duh). Toate aceste treimi divine, deși aparțin unor culturi diferite, reprezintă aceleași zeități. Fără îndoială, numărul 33 simbolizează o singură parte din treime, adică un singur zeu. Ținând cont că acest număr este de o deosebită importanță pentru francmasonerie, logica de bun simț ne sugerează că 33 este zeul lor, adică Yahweh / Marduk. Care, în Babilon, într-adevăr făcea parte dintr-o trinitate, alături de tatăl și sora sa. De fapt, numerologia modernă consideră 33 ca fiind reprezentarea numerică a Steii lui Dávid (cea cu șase colțuri), adică a zeului simbolizat sub această formă.

La ordinul celui de-al 33-lea președinte al Statelor Unite, masonul de grad 33 Harry S. Truman, americanii au testat prima bombă atomică la Jornada del Muerto din New Mexico, pe paralela de 33 de grade latitudine nordică, proiectul chiar purtând numele *Trinity* („Trinitatea”). Același președinte a lansat cele două bombe atomice din Japonia la distanțe egale de paralela de 33 grade latitudine nordică, Hiroshima aflându-se pe paralela de 34 de grade iar Nagasaki pe cea de 32. Toate țările prin care trece paralela de 33 grade latitudine nordică au în vigoare pedeapsa cu moartea. Tot pe paralela de 33 grade latitudine nordică se află Roswell (New Mexico, SUA), celebrul loc în care s-a prăbușit un OZN în 1947. La capătul opus al Pământului, pe aceeași paralelă, se găsește muntele Hermon, locul unde *Cartea lui Enoch* susține că au coborât pe Pământ Veghetorii lui Azazel. Reactorul nuclear al lui Sadam Hussein, Osiraq, se afla pe paralela de 33 de grade. Coordonatele sale (33.123 N, 44.313 E) ascund numărul $666\ (3+3=6; 1+2+3=6; 4+4+3+1+3=15; 1+5=6)$. Numele Osiraq e format din Osiris (Lucifer/ Azazel / Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk) + Iraq. În 1963, aproape de paralela de 33 de grade, John F. Kennedy a fost împușcat în Dealey Plaza, locul primului templu masonic din Dallas. Data morții președintelui, 22 noiembrie, indică același număr $33\ (22+11=33)$. În 1968, Róbert Kennedy, fratele fostului președinte, a fost asasinat în Los Angeles, tot în apropierea paralelei de 33 de grade și tot lângă un templu masonic. Să nu uităm că 33 este anul în care creștinii consideră că evreii l-au crucificat pe Iisus dar și numărul de miracole efectuate de acesta. În plus, este vârsta la care Alexandru Macedon a murit, din voia zeilor, pentru că acesta a îndrăznit să invadeze India. Si, nu în ultimul rând, 33 este unul dintre simbolurile Ku Klux Klan (litera K este a unsprezecea din alfabet; de 3 ori K = 33).

Se consideră că numărul total al victimelor celui de-Al Doilea Război Mondial se ridică la 52 de milioane. Însă, la fel ca 6 și 33, și acest număr a fost ales pentru semnificația sa ocultă, nereprezentând adevărata sumă a victimelor. Pentru mezoamericani și egipteni, 52 era un număr foarte important. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayași, incași, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan / Xiuhtecuhtli (Enki). El și-a anunțat sușuși că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Ciudat sau nu, prefixul internațional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayașilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de către zeul Thoth (tot Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk). Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu acest zeu. Laturile celor trei piramide de la Gizeh sunt înclinate într-un unghi de aproximativ 52 de grade. Sunt singurele piramide din lume cu această înclinație, restul având diverse unghiuri (cel mai des de 43 de grade). Faraonul Snefereu a încercat să copieze piramidele de la Gizeh, construind la Dahshur una înclinată tot în unghi de 52 de grade. Cum partea superioară a piramidei s-a prăbușit, constructorii au lăsat așa doar jumătate, restul fiind înclinată la 43 de grade. Marea Piramidă era considerată de egipteni opera lui Thoth. Unii credeau că piramidele de la Gizeh sunt mormintele lui Thoth, al fiului

său și al fiicei sale. Numărul 52 fiind asociat cu Enki / Thoth / Quetzalcoatl, cele 52 de milioane de victime ale războiului reprezintă un sacrificiu pentru această divinitate.

Holocausturile ignorate

După aproape șapte decenii de la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, suntem învățați în continuare că Hitler a fost personajul negativ, inamicii lui fiind cele pozitive. Ni se bagă pe gât un presupus Holocaust, în timp ce altele sunt complet omise. În America se estimează la circa 160 de milioane numărul indigenilor decedați ca urmare a procesului de colonizare, în luptă ori în urma bolilor aduse de europeni. Astăzi, indienii reprezintă doar unul - două procente din populația totală a Statelor Unite. În Australia, de asemenea, aborigenii reprezintă câteva procente din totalul populației. Uniunea Sovietică a măcelărit peste 20 de milioane de oameni în câțiva ani, sub conducerea evreilor Iosif Visarionovici Djugasvili (numit Stalin) și Salomon Pearl Muter (alias Nikita Hrusciov). Bombele atomice, care au ucis peste 200.000 de oameni la Hiroshima și Nagasaki, au fost create la ordinul evreului Franklin Delano Roosevelt (Delano este un clan evreiesc din Italia iar Roosevelt nu este decât versiunea americană a numelui de familie evreiesc Rosenfeld). Blocada englezilor de la sfârșitul Primului Război Mondial a dus la moartea a 800.000 de civili germani. Între 1979 și 1981, la granița de vest a Chinei au fost măcelăriți 50 de milioane de oameni, presa mondială nesuflând o vorbă despre acest Holocaust. Deoarece, așa cum spunea și Jim Morrison, „*cine controlează media, controlează lumea*”. Soldații chinezi fuseseră antrenați de KGB și CIA, documentele acestei înțelegeri aflându-se în prezent în posesia unui avocat dintr-un oraș de lângă Bonn. Conflictul din fosta Iugoslavie a dus la 1,4 milioane de morți. Războaiele americane din Vietnam, Coreea, El Salvador, Afghanistan sau Irak au creat alte milioane de victime. Spaniolii au masacrat guansii din Insulele Canare La Gomera și La Palma. Însă nimeni nu este acuzat pentru aceste crime, nimeni nu plătește despăgubiri precum Germania statului Israel și nimeni nu vorbește despre aceste întâmplări. În schimb, se promovează asiduu doar crimele lui Hitler. De ce? Pentru că dictatorul german a fost marele dușman al evreilor. Ei, care controlează media dintr-o mare parte a lumii, au grijă să-și ascundă faptele în spatele celor ale dușmanilor lor. Iată ce scria profesorul Harry Elmer Barnes în *New York Telegram* din 29 martie 1940: „*Nimic nu poate fi mai absurd decât cunoscuta poveste pentru adormit copii, care spunea că toti oamenii buni se află într-o parte și toti cei răi, pe cealaltă parte. Unii susțin că un popor ar fi mai brutal decât altul. Ei se referă la hărțuirea germanilor din Primul Război Mondial și la felul în care sunt tratați evreii acum. În acest proces, ei omit însă cea mai mare cruzime, și anume blocada britanică împotriva Germaniei, câteva luni după noiembrie 1918. Au fost lăsați să moară de foame 800.000 de germani, femei, copii și bătrâni. Comparat cu blocada britanică din 1918-1919, Hitler ar fi părut ca un spiritus rău dacă le-ar fi făcut un asemenea lucru murdar și detestabil celor 500.000 de evrei aflați pe teritoriul Germaniei în 1933*”. Chiar și în ziua de astăzi, Germania încă plătește despăgubiri evreilor. În multe țări, precum Germania, poți fi arestat dacă folosești cuvântul „jidan”, ori dacă îți declari simpatia față de Hitler. În Statele Unite, Biserica ortodoxă română a fost obligată să elimine din Prohod (slujba din Vinerea Mare) pasajele care susțineau că Iisus a fost ucis de iudei.

Japonia

Toți istorii consideră că cea mai mare greșeală a lui Hitler a fost atacarea Uniunii Sovietice. Însă nimeni nu poate înțelege ce l-a determinat să ia această decizie care a dus la înfrângerea Germaniei. Se pare că vinovați pentru acest lucru au fost propriii săi aliați, japonezii. Împăratului Hirohito puțin i-a păsat de strategia germanilor și a atacat Uniunea Sovietică pe neașteptate. Ca aliat al japonezilor, Hitler a fost nevoit să-i sprijine, atacând U.R.S.S.-ul la rândul său. Atragerea Germaniei împotriva sovieticilor poate fi pusă doar pe seama japonezilor, sau a fost altceva la mijloc?

Împăratul Japoniei nu a atras doar Uniunea Sovietică în război, ci și Statele Unite. Pe 7 decembrie 1941, a atacat baza americană de la Pearl Harbour fără nicio declarație de război, ceea ce i-a convins pe americani să participe oficial la cel de-Al Doilea Război Mondial. În două valuri de atac, cu durata totală de 90 de minute, niponii au omorât 2.402 persoane (și 1.282 au fost rănite), au distrus mai multe nave grele de război și au pulverizat 188 de avioane americane. În schimb, doar 64 de japonezi au fost uciși. Acest atac l-a luat prin surprindere pe americani, deși ar fi trebuit să fie pregătiți din foarte multe motive. Americanii erau deja convinși că vor fi atacați de japonezi, iar primul atac va avea loc în Filipine, acesta fiind și motivul pentru care președintele Roosevelt a mutat flota în acel loc. Americanii au interceptat telegrame japoneze în noiembrie 1941, care anunțau viitorul atac, însă le-au ignorat. La fel au ignorat și primele observații radar a avioanelor nipone din dimineața zilei de 7 decembrie. Ceea ce i-a făcut pe mulți să creadă că atacul a fost dorit de americani, dacă nu chiar pregătit de ei. E posibil ca împăratul Hirohito să-l fi atras intenționat pe Hitler într-o capcană, atacând Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii?

Ciudat este faptul că, după război, japonezilor nu li s-a cerut să plătească în vreun fel, precum Germania, împăratul Hirohito și-a păstrat tronul, Japonia chiar fiind ajutată să se reconstruiască. Ciudat este că japonezii au așteptat sase zile pentru a capitula după ce au fost loviți de două bombă atomică a americanilor, sase fiind cel mai important număr al evreilor. De ce japonezii nu au fost trași la răspundere pentru crimele de război? De ce au fost ajutați să-și reconstruiască țara? De ce au așteptat sase zile pentru a capitula? Si de ce au continuat războiul atunci când toți aliații lor europeni au fost înfrânți? Erau atât de aroganți încât să considere că pot învinge singuri o alianță a Statelor Unite, Uniunii Sovietice, Marii Britanii și alte state?

Unul dintre marile câștiguri ale Statelor Unite de pe urma celui de-Al Doilea Război Mondial a fost consolidarea poziției de super putere militară. Acest fapt s-a datorat mai ales bombelor atomice pe care le deținea. Pentru a ajunge o țară temută de tot mapamondul, S.U.A. trebuia să-și demonstreze superioritatea armată. Si a făcut acest lucru prin cele

două bombe atomice de la Hiroshima și Nagasaki. Din acel moment, nimeni nu a mai avut curaj să provoace Statele Unite. Nici măcar Uniunea Sovietică, războiul rece fiind doar o fațadă, după părerea multora. Pentru că le-a oferit americanilor sansa să-și demonstreze puterea atomică, Japonia pare să le fi făcut un mare serviciu. Poate că împăratul Hirohito nu era un dușman al Aliaților, ci un prieten al evreilor. Poate că rolul său era de a-i oferi lui Hitler iluzia unui aliat puternic, care să-l facă să pornească războiul mult dorit de elita iudaică. Așa s-ar explica și motivul atragerii Germaniei împotriva Uniunii Sovietice. Poate că Hirohito a prelungit războiul, chiar dacă aliații săi europeni erau învinși, pentru a le acorda americanilor timpul necesar de a-și finaliza bombele atomice, prin care să-și asigure dominația planetară. Poate din acest motiv a și așteptat șase zile pentru a capitula, folosind același număr sacru al evreilor. Si poate că din acest motiv nu a fost tras la răspundere pentru crimele de război ci, dimpotrivă, a fost ajutat să-și reconstruiască țara și chiar să o ducă pe primul loc în lume la capitolul tehnologie.

Posibilitatea colaborării familiei imperiale japoneze cu elita evreiască reiese și din mesajul prințesei Kaoru Nakamaru din 2 ianuarie 2012. Ea declara atunci: „în anul 1976 am avut o fantastică experiență spirituală care a constat în deschiderea celui de-al treilea ochi și astfel am putut comunica cu oameni din OZN-uri și cu civilizația din interiorul Pământului. în interiorul Pământului există o civilizație foarte evoluată, iar informațiile care mi-au parvenit de la ei m-au convins că începând cu data de 20.12.2012, timp ^ de trei zile este perioada în care planeta Pământ va trece în a cincea dimensiune, către un tărâm numit Nuru. în cele trei zile și trei nopți în care are loc această transformare nu vom fi capabili să utilizăm electricitatea... va fi întuneric total (zi și noapte), nici soare, nici stele, nici un fel de lumină, va fi întuneric total trei zile! Nici o mass-medie, nici o informație sau anunțuri nu vor fi disponibile oamenilor de pe planeta Pământ!”. Acea dată a trecut și știm cu toții că nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Iar „fatidica” dată de 21 decembrie 2012 a fost lansată și promovată intens de oculta iudaică, cu scopul de a crea panică în rândul populației. Prin această declarație mincinoasă și manipuloare, înducând populația în eroare și creând panică, prințesa Kaoru Nakamaru a demonstrat că face jocul elitei iudaice. Prin urmare, o colaborare dintre familia imperială japoneză și oculta evreiască pare tot mai posibilă.

O declarație în acest sens avem de la jurnalistul Benjamin Fulford, care susține că a fost contactat de o societate secretă chineză, ce a declarat război grupului masonic Illuminati. Din mai multe surse, inclusiv din societatea chineză, Fulford a aflat că Illuminati au influențat Japonia încă din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Aceștia au ucis peste două sute de politicieni care li s-au opus, printre care foștii Prim-Ministri Tanaka, Takeshita, Ohira și Obuchi, cu ajutorul unui drog ce provoacă infarct. Dacă informațiile jurnalistului sunt corecte, înseamnă că Japonia nu a fost în realitate aliata Germaniei în timpul războiului, ci a evreilor. Iar Hitler a fost din nou trădat.

Ultimele zile

Nu doar Japonia a avut un rol în planul evreiesc. Evreul Stalin a fost aliatul lui Hitler doar pentru a-l atrage în capcană. Biserica Catolică era condusă de evrei. Americanii, care i-au furnizat arme, erau la rândul lor conduși de evrei. Cei din anturajul său, din societățile Thule și Vrill, primeau ordine de la familia Rothschild. La fel și evreii care îl înconjurau. Rudolf Hoess, adjunctul său, a zburat pe ascuns în Marea Britanie pentru a încheia o pace separată cu englezii. În 1939, câțiva dintre generalii naziști au plănuit să-l ucidă pe Hitler, cu condiția ca Anglia să nu intervină în războiul civil care ar fi apărut în urma asasinării, după cum a demonstrat jurnalistul Louis C. Kilzer, laureat al premiului Pulitzer, bazându-se pe documente britanice din acea perioadă. Însă prim-ministrul englez Winston Churchill și-a convins miniștrii să respingă ofertele generalilor germani deoarece, conform planului elitei iudaice, era nevoie ca Hitler să pornească războiul, ce ar fi dus la înființarea statului Israel. Stenogramele ședințelor guvernului britanic redau modul în care masonul Churchill respingerea propunerilor germanilor: „Hitler este doar un om care va deceda mai curând sau mai târziu. Pentru Imperiul Britanic pericolul nu este Hitler, ci Germania. Noi trebuie să-l convingem pe Hitler să atace URSS-ul pentru că acolo va fi sfârșitul lui, iar noi vom dezmembra Germania”. Capcana a fost întinsă și, așa cum scria Nostradamus cu câteva secole înainte, „copilul Germaniei nu vede nimic”.

Se pare totuși că Hitler și-a dat seama că a fost atras într-o capcană, însă prea târziu. Guy Liddell, fostul director general adjunct al serviciului de informații britanic MI5, a detaliat în jurnalele sale ultimele zile din viața lui Hitler. Pe 22 aprilie 1945, Fuhrerul a ținut un discurs în fața generalilor săi și a ministrului său de interne, Heinrich Himmler. Părea un om distrus iar când Himmler i-a cerut să părăsească Berlinul, Hitler a explodat: „Toată lumea m-a mintit, toată lumea m-a înșelat. Niciunul nu mi-a spus adevărul. Forțele armate au mintit și acum SS m-a lăsat în voia soartei”. Fata lui devenise violetă, brațul stâng avea spasme și nu putea să-și pună piciorul stâng corect pe pământ. În acea noapte a avut o cădere nervoasă și spunea încontinuu că își va găsi sfârșitul la Berlin. Însă, în noaptea în care s-a sinucis, a fost calm. Ba chiar i-a spus lui Albert Speer, ministrul armamentelor, că așteaptă moartea ca pe o eliberare de la o viață plină de greutate.

înainte de a-și găsi sfârșitul, pe 29 aprilie 1945 Hitler s-a căsătorit cu amanta sa, Eva Brown. Ceremonia a fost una restrânsă, fără prieteni sau familie, martori fiind Joseph Goebbels și Martin Bormann. În aceeași zi și-a scris testamentul, unde i-a numit pe Goring și Himmler trădători. Iar pe 30 aprilie, înconjuurați fiind de trupele sovietice, Eva s-a otrăvit cu cianură și Hitler și-a tras un glonț în tâmplă. Cadavrele lor au fost scoase din buncăr de către adjuncții lui Hitler și lăsate într-un crater făcut de o bombă, unde au fost găsite de către soldații ruși pe 2 mai. Corpurile lor au fost îngropate și deshumate de mai multe ori de-a lungul timpului, până când, în aprilie 1970, au fost incinerate complet iar cenușa aruncată în râul Elba.

S-a sinucis Hitler într-adevăr pe 30 aprilie 1945?

Supraviețuirea lui Hitler

Magda Zeitfeld, o fostă membră a serviciilor secrete naziste, după ce a fost capturată de americani, a ales să se pună la dispoziția guvernului de la Washington. Tatăl ei era un pionier al tehnicilor de protezare facială, ce operase la cea mai mare clinică de chirurgie plastică din Germania, clinică ce primise sponsorizări generoase din partea Partidului Nazist. Doctorul Zeitfeld a lucrat un timp împreună cu fiica și fiul său, însă izbucnirea războiului i-a adus Magdei oportunitatea de a lucra în cadrul spionajului german. După ce s-a predat, a descris sub jurământ, în fata comisiei aliate de anchetă, un incident petrecut în toamna lui 1943. Atunci, tatăl și fratele ei au primit ordin să modifice înfățișările a trei oficiali nazisti de rang înalt, încât aceștia să devină de nerecunoscut, făcându-le trăsături semitice evidente. După intervențiile chirurgicale și vindecarea completă, cei trei au urcat într-un submarin în portul Bremerhaven și au plecat spre o destinație necunoscută. Magda Zeitfeld a declarat că unul dintre acei oameni era cu siguranță Adolf Hitler, al doilea era Martin Bormann, iar pe al treilea nu îl cunoștea, deși îi văzuse chipul la congresele Partidului Nazist. Ea susține că nu se putea înșela în privința lui Hitler, deoarece supervizase un program ce viza modificarea înfățișării a patru bărbați, ce semănau cu dictatorul nazist, pentru o identificare fizică perfectă cu acesta. Cei patru au devenit copii perfecte ale lui Hitler doar din punct de vedere fizic, neputându-și însuși și timbrul vocal al acestuia. De aceea au fost folosiți la manifestări sau ședințe unde era necesară doar prezența lui Hitler. De altfel, se știe că Fuhrerul nu a mai ținut discursuri în public după toamna lui 1943 iar o mare parte a personalului său a fost schimbată. La două săptămâni după ce misterioșii străini au părăsit clinica, aceasta a fost închisă de SS. Personalul a fost mutat la alte clinici iar tatăl și fratele Magdei au dispărut fără urmă. Mai mult, toate înregistrările medicale ce îl priveau pe Hitler au fost distruse iar majoritatea doctorilor care l-au consultat au dispărut la rândul lor. Singura excepție a fost o tânără tehniciană dentară, care l-a asistat pe dentistul lui Hitler în două rânduri pentru toaletarea danturii dictatorului. După ce a fost arestată de soldații ruși, a fost capabilă să reconstituie din memorie schița danturii lui Hitler, care a fost comparată cu cea a cadavrului din buncărul din Berlin. Se pare că imaginile nu coincideau perfect, deoarece Stalin nu a fost pe deplin convins că armata sa a găsit într-adevăr cadavrul dictatorului german. Însă a declarat oficial că este vorba despre dantura lui Hitler doar pentru ca nu cumva cineva să creadă că Fuhrerul a reușit să fugă de sub nasul triumfătoarei Armate Roșii.

în 1961, Wendell Stephens, un fost colonel american, în timpul unei călătorii în Ecuador a întâlnit, în orașul Cuenca, un preot numit Padre Krespi. Stephens a bănuț că acesta era în realitate Adolf Hitler. În casa preotului erau multe obiecte de artă de valoare neprețuită, pe care un biet preot provincial nu și le-ar fi putut permite. Magda Zeinfeld l-a însoțit pe Stephens în Ecuador și, după ce l-a văzut pe părintele Krespi, a fost și ea convinsă că acesta era fostul dictator german. Ea a recunoscut chiar în casa preotului un tablou pe care îl văzuse cândva în Cancelaria Reichului. Krespi, care nu bănuia intențiile vizitatorilor săi, le-a povestit că a fost crescut la o fermă din nordul Italiei, la granița cu Austria, și că a venit la Vatican în 1943. De altfel, părintele vorbea perfect italiană. Dar și mama lui Hitler provenea din aceeași zonă iar Adolf vorbea în copilărie italiană. Se știe că la întâlnirile cu Mussoloni, Hitler nu folosea niciodată traducători iar atunci când era nervos, obișnuia să înjure în italiană. Părintele Krespi povestea că a fost trimis ca preot catolic în Ecuador în 1956, orașul în care locuia fiind cunoscut drept posibil refugiu al lui Martin Bormann. Krespi ducea aici un trai modest și era adesea văzut în compania în compania unor germani emigrați în Ecuador. La scurt timp după întâlnirea cu Wendell Stephens și Magda Zeinfeld, părintele Krespi a decedat, fiind înmormântat cu mare pompă. Cavoul său, plakat cu marmură albă, este și astăzi acoperit cu flori, localnicii păstrându-i o amintire de nesters.

Este posibil ca Hitler să mai fi supraviețuit două decenii sub o altă înfățișare? Dacă da, nu e de mirare că a ales să devină preot catolic, ținând cont că a fost toată viața un catolic convins. Ba chiar își dorea în copilărie să devină preot. Se pare că această ipoteză a fost verificată și de C.I.A. imediat după sfârșitul războiului, răscolind toată America de Sud în căutarea fostului dictator german.

învingători

După finalul celui de-Al Doilea Război Mondial, Statele Unite ale Americii au devenit, din puteri continentale, super-puteri mondiale. Comunismul s-a extins de la Berlin până în China. Prin proiectul *Paperclip*, autorizat de președintele Truman în septembrie 1946, șapte sute de savanți germani (cel mai important fiind Wernher von Braun) au ajuns în secret în Statele Unite, continuând să lucreze pentru americani. Evreii au obținut dreptul de a înființa statul Israel, plus despăgubiri financiare enorme, pentru totdeauna. Iar masoneria pe care o conduc din umbră a reușit să subjuge o mare parte a populației lumii. Ca urmare a acestor victorii, Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983, declara cu o aroganță fără margini: „*Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noștri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclavi*”.

Privind lucrurile în această lumină pe care evreii au ascuns-o de prea multe decenii, putem concluziona că Adolf Hitler nu și-a dorit niciodată să cucerească planeta, ci să o elibereze de elita iudaică ce o înrobise. Și nu putem să nu ne întrebăm cum ar fi arătat lumea astăzi dacă ar fi reușit.

De multe ori mi s-a spus că oamenii nu pot afla adevărul despre lumea în care trăim, fiind mult peste capacitatea noastră de înțelegere. Dacă oameni cu IQ uriaș, foarte bine pregătiți în anumite domenii nu au reușit acest lucru, un simplu muritor nu are nicio șansă. Ca de obicei, încăpățănarea nu m-a lăsat să accept această idee, ci m-a ambiționat să caut mai departe, amintindu-mi că multe dintre marile descoperiri ale lumii au fost făcute de oameni obișnuiți. De această dată m-am hotărât să încerc să află cea mai mare enigmă a lumii, adică geneza ei. Și de această dată, rezultatul a fost unul cu adevărat surprinzător. În 1950, astronomul englez Fred Hoyle a lansat teoria Big Bang-ului, teorie cu care astăzi sunt de acord majoritatea oamenilor de știință. Conform acestei ipoteze, cu mult timp în urmă Universul încă nu exista. Nu exista absolut nimic, doar vidul. Cu circa 13,7 miliarde de ani în urmă, în acest imens nimic a izbucnit din senin o explozie uriașă, din care a luat naștere Universul. Acest prim Univers era atât de fierbinte, încât conținea doar energie pură. După numai o secundă, o parte din această energie a fost transformată în semințele materiei, iar Universul s-a umplut de o ceață densă. Timp de patru sute de milenii, Universul a crescut iar ceața a început să formeze atomi. După un miliard de ani, un nor de ceață a devenit atât de dens încât a explodat, dând naștere primei stele. Celalți nori i-au urmat exemplul, iar stelele astfel formate s-au grupat încet-încet în galaxii. Pentru veridicitatea teoriei Big Bang-ului, cercetătorii se bazează pe 3 indicii majore:

1. Vârsta celei mai vechi stele este de 12 - 13,2 miliarde de ani, adică ea corespunde parțial cu vârsta Universului.
2. Analiza luminii emise de galaxii indică faptul că obiectele din spațiu se îndepărtează unele de altele cu o viteză cu atât mai mare, cu cât sunt mai îndepărtate de Pământ, ceea ce sugerează faptul că galaxiile erau cândva adunate într-o regiune unică a spațiului.
3. În toate regiunile Universului există și astăzi o radiație de fond foarte slabă, rămasă și a torentelor de căldură și lumină din primele momente ale Cosmosului. Multe elemente din teoria Big Bang-ului sunt întâlnite în mitologie. Vidul de la început, din care a luat naștere lumea, era numit haos sau ocean de către majoritatea popoarelor. La Heliopolis, în Egipt, Nun era oceanul primordial din care a ieșit o stâncă pe care se afla Ra, soarele (la Memphis, cel care s-a născut pe stâncă era zeul Ptah). Într-un alt mit egiptean, valurile lui Nun au dat naștere unei insule pe care au apărut patru perechi

de zei. În mitologia fino-ugrică, haosul primordial avea forma unui ocean imens, din care s-a născut Num, zeul care a creat lumea. La turci, Sombol-Burkan a construit lumea din lut scos din oceanul primordial. La mongoli, doi zei au coborât din cer în marea primordială și au făurit lumea din nămol pe spatele unei broaște țestoase. În mitologia chineză, haosul avea forma unui ou (forma de sferă a Universului imediat după Big Bang) din care s-a născut Pan Ku, cel care a creat cerul și Pământul din cojile oului. În Babilon, haosul era reprezentat de șarpele cu aripi Tiamat. Zeul Marduk, care semnifică ordinea, a ucis-o pe Tiamat și a creat lumea din corpul ei. În mitologia nordică, haosul (vidul) era o prăpastie ce delimita focul și gheața. Din ciocnirea celor două elemente (Big Bang-ul) s-a născut uriașul Ymir, din trupul căruia va apărea lumea. La greci, conform *Teogoniei* lui Hesiod, haosul este cel care a dat naștere zeiței Pământului (Ghea), zeului lumii subterane (Tartar), zeului iubirii (Eros), zeiței nopții (Nyx) și zeului întunericii (Erebus). Gnosa valentineană

susținea că din haos s-a desprins Primul Principiu, sau Tatăl. Big Bang-ul sau explozia creatoare de materie este întâlnită și la Hermopolis, în Egipt, unde se credea că lumea a apărut din ciocnirea celor patru elemente primordiale: apa, nemărginirea, întinericul și aerul. Iar dogonii din Mali spun că pământul, aerul, focul și apa din olul zeiței Amma s-au ciocnit, provocând șapte explozii din care a apărut viața.

Povestea Big-Bang-ului, oricât de incredibilă ar părea, a fost creată cu cea mai importantă armă a oamenilor de știință: abilitatea de a transforma evenimente reale în ecuații matematice. Aceasta le-a permis cosmologilor să creeze o replică matematică a Universului, numită Modelul Standard al cosmologiei, care descrie întreaga evoluție a Cosmosului de la Big Bang până astăzi. Pentru cosmologi, Modelul Standard funcționează perfect. Are însă un mare defect: nu explică absolut totul. Cu cât oamenii de știință studiază mai intens Universul, cu atât realizează că Modelul lor standard nu este o copie exactă. Cu toată matematica sa complexă, Modelul Standard are încorporate o serie de teorii emise pentru a explica observații ce nu au sens, teorii incomplete sau nedovedite, fără de care, însă, povestea Big Bang-ului ar rămâne doar o poveste de adormit... aduții. Teoria Big Bang-ului spune că Universul a fost creat printr-o explozie. Însă o explozie ar produce un Univers dezordonat, cu zone ce ar avea diferențe mari de temperatură între ele. Iar Universul nu este deloc așa. În toate direcțiile, temperatura pare a fi aceeași. Problema temperaturii a cauzat probleme Modelului Standard, clătănind serios ipoteza Big Bang-ului. Spre fericirea cosmologilor, un om a rezolvat aparent această problemă. În 1980, Alan Guth, profesor de fizica particulelor, a emis teoria inflației. Prin aceasta, Guth susține că Universul primordial a început să se dilate încet, permițând temperaturii să se uniformizeze. Apoi, într-o fracțiune de secundă s-a extins brusc, lăsând totul perfect neted și uniform. Deși teoria lui Guth rezolvă problema temperaturii, nu poate explica ce anume a cauzat inflația. Dacă ea a avut loc într-adevăr, ar fi avut nevoie de o energie mai mare decât ne-am putea imagina. Prin urmare, se pare că inflația s-a produs într-un mod miraculos și s-a oprit chiar înainte de a distruge Universul. Ocolind acest aspect, noua teorie a inflației pare să se încadreze perfect în Modelul Standard. Noua versiune a genezei începe tot cu Big Bang-ul. Apoi, într-o fracțiune de secundă, inflația contractă Universul de un cvadrilion de cvadrilioane de ori. Când temperatura se mai răcește, se formează blocuri de materie, iar gravitația începe să-și facă efectul. Însă, în acest punct, Modelul Standard se lovește de o altă problemă: galaxiile par să se învârtă mult prea repede.

Conform legii gravitației a lui Newton, stelele de la marginea unei galaxii ar trebui să se miște mult mai încet decât cele apropiate de centru. Acest lucru se observă clar în sistemul nostru solar: cu cât planetele sunt mai îndepărtate de Soare, cu atât se mișcă mai încet. Vitezele planetelor produc o linie numită curbă de rotație. Galaxiile ar trebui să producă aceeași curbă, însă nu o fac. În mod surprinzător, când este măsurată viteza stelelor de la marginea galaxiilor, se observă că acestea se mișcă la fel de rapid precum cele apropiate de centru. În acest caz, curba de rotație nu este o curbă, ci o linie dreaptă. Acest lucru ar trebui să ducă la o catastrofă universală, galaxiile dezbinându-se la asemenea viteze uriașe de rotație. Dar pentru că acest lucru nu se întâmplă, înseamnă că există mai multă gravitație. Pentru a avea mai multă gravitație, e necesară mai multă materie decât cea existentă în Univers. Cum cosmologii nu au găsit materia necesară, au inventat-o. Astfel a luat naștere *materia neagră*. Acest nou concept pur teoretic a rezolvat problema curbelor de rotație. Conform calculelor, materia neagră este de cinci ori mai multă decât cea obișnuită. Însă și ea are un mare defect: cosmologii nu știu ce este. Nu poate fi materie obișnuită, pentru că aceasta ori emite lumină, ori o reflectă. Iar materia neagră trebuie să fie invizibilă, formată din particule pe care nu le cunoaștem și să poată trece prin materie obișnuită. În ciuda faptului că materia neagră pare să existe doar în imaginația cosmologilor, fără ea Universul nu poate funcționa conform Modelului Standard.

După acceptarea materiei negre, povestea genezei pare să fie rezolvată. Big Bang-ul se produce, inflația preia controlul și totul se extinde. După un miliard de ani ia naștere prima stea, apoi materia neagră își face efectul: crează gravitația ce permite formarea galaxiilor. Universul continuă să se extindă iar, pe măsură ce trece timpul, expansiunea încetinește. Curând, Universul se va opri. Problema e că acest lucru nu se întâmplă în realitate. Universul nu își încetinește expansiunea ci, dimpotrivă, o accelerează. Această problemă

sugerează că o nouă forță dă putere Universului. A fost numită *energie neagră* și, deși nimeni nu știe ce este, cauzează un fel de anti-gravitatie, făcând lucrurile îndepărtate să se respingă. Pentru cosmologi, se pare că are proprietăți magice: nu doar cauzează expansiunea Universului dar, cu cât acesta se extinde mai mult, cu atât se creează mai multă energie neagră pentru a umple golurile. Ceea ce înseamnă că există ceva ascuns în nimic. Vidul dintre galaxii ar trebui să fie gol, fără nicio particulă. Însă, se pare că este plin de energie. La fel ca materia neagră, energia neagră nu este o soluție, ci descrierea unei probleme.

Pe lângă aceste probleme, rămâne cea mai importantă, punctul de plecare al Modelului Standard: dacă într-adevăr Universul a început cu o explozie uriașă, cum putea ea să se producă din nimic? Cosmologii au venit cu o „soluție” și de această dată, în interiorul vidului a apărut un punct de o natură specială (o așa numită *singularitate*), ceva fără dimensiuni dar cu energie infinită. Din cauze necunoscute, acel punct a ieșit din starea de singularitate și și-a manifestat uriașa energie printr-o explozie de proporții colosale, explozie ce continuă și astăzi. Imediat după explozie, Universul era conținut într-o sferă de mărime subnucleară (oul cosmic din care a apărut lumea, prezent în mitologiile multor popoare), de numai 10^{-33} centimetri diametru. Iar din acel moment, Universul se extinde cu o viteză aflată în continuă creștere, din cauza prezenței energiei negre. Dacă acceptăm ideea că Universul fizic s-a născut din explozia celui punct adimensional și cu energie infinită, aflat în vidul de la început, apare întrebarea: ce l-a făcut să iasă din starea de singularitate? Ei, bine, răspunsul este simplu: o vibrație. „La început a fost *cuvântul*” ne spune *Noul Testament*, o propoziție cunoscută de mulți dar înțeleasă de foarte puțini. Ce cuvânt a fost la început? Cum era acel cuvânt? Vorbit? Gândit? Scris? Era într-adevăr un cuvânt sau altceva? Cum e posibil ca un cuvânt să creeze Universul? Dacă înlocuim *Cuvântul* cu vibrația pe care o reprezintă, ideea Bibliei are sens. Vibrația primordială, ce a dat naștere primilor atomi acum aproximativ 13,7 miliarde de ani, care s-au divizat și s-au extins, ajungându-se la Universul cunoscut astăzi, a creat „explozia” de care amintesc legendele lumii, Big Bang-ul oamenilor de știință. Tribul bambara din Mali consideră că Universul a apărut din Yo, sunetul rădăcină ce nu putea fi auzit. Cu alte cuvinte, este vorba despre aceeași vibrație de care vorbește și Biblia. Mayașii considerau că lumea a apărut din întuneric după ce doi zei șerpi, Tepeu și Gucumat, au strigat „*Pământ*”. Din nou, vibrația reprezentată de cuvânt, într-un mit egiptean, zeul Amon se aduce la viață singur, gândindu-se pe sine, apoi făcând oul din care iese. Tot în Egipt, la Memphis, zeul Ptah a creat lumea din capul și limba sa, gândind-o și vorbind-o. Aici vibrația creatoare este reprezentată printr-un cuvânt gândit sau rostit. Dar dacă într-adevăr o vibrație a creat lumea, pe ea ce a creat-o? Ce a creat din nimic acel punct adimensional care a provocat Big Bang-ul? Ce a provocat inflația care a permis temperaturii să se uniformizeze după explozie? Ce provoacă acel surplus de gravitație, dacă materia neagră există doar în imaginația cosmologilor? Ce este acea energie care face Universul să continue să-și accelereze expansiunea? Poate că întrebarea corectă ar fi cine, nu ce. Strămoșii noștri atribuiau crearea lumii unor ființe superioare, zeii. Ra, Amon, Thoth sau Ptah la egipteni, Pan Ku în China, Izanagi și Izanami în Japonia, Zurvan în Persia, Ahura Mazda în zoroastrism, Marduk în Babilon, Anu în Akkad, Enlil în Sumer, Odin, Vili și Ve în Scandinavia, Sombol-Burkan la turci, Ocirvani și Tsagan-Sukurty la mongoli, zeii Phylva la tibetani, Chaos în Grecia, Diavolul în gnosticism și bogomilism, Viracocha la incași, trei zei șerpi împreună cu trei zei celești la mayași, cei patru zei Tezcatlipoca la azteci, Nzame pentru triburile Fang din Africa, zeita Amma pentru dogonii din Mali, En-kai pentru masaai din estul Africii, Tangarua pentru triburile din Oceania, etc. La fel se întâmplă și în religiile actuale: Dumnezeu a făcut lumea în viziunea creștinismului, Allah în islamism, Elohim în iudaism, Brahma în hinduism, și așa mai departe.

Ce părere au, însă, oamenii de știință? Este posibil ca o ființă să fi creat lumea? Mulți dintre ei spun că da. După îndelungi cercetări mai ales în ultimii 60 de ani, cei mai mulți tind să încline în favoarea Universului construit de o entitate inteligentă. În sprijinul acestei afirmații, peste 600 de oameni de știință, doctoranzi la cele mai mari universități din lume, au semnat un document în care și-au exprimat scepticismul cu privire la faptul că doar selecția naturală, întâmplarea, a dus la complexitatea vieții. Deși mulți oameni de știință

sunt de acord cu teoria lui Darwin, totuși nu există nici măcar o singură dovadă a unui strămoș comun al tuturor ființelor. Cel mai ilustru exemplu în acest sens este o eroare geologică numită *Explozia cambriană*. Din studiul fosilelor s-a demonstrat că viața nu a evoluat încet, după cum susținea Darwin, ci brusc, cu o viteză uimitoare, acum aproximativ 530 milioane de ani. Într-o clipă geologică, regnul animal a sărit de la organisme simple la creaturi extraordinare cu coloană vertebrală, ochi compuși și membre articulate. În anii '60, geo-chimiștii au ajuns la concluzia că atmosfera Pământului, la început, era diferită față de cea din ziua de azi,

ind formată din dioxid de carbon, nitrogen și vapor de apă. Adică ceea ce se găsește în interiorul unui vulcan atunci când erupse. În urma a numeroase experimente s-a demonstrat că în acea atmosferă nu se putea produce nicio viață pe pământ nu putea să apară, întămplat, din nimic, ceea ce desfiintează conceptul evoluționist. În plus, complexitatea celulelor sau proprietatea ADN-ului de a reține informațiile i-au condus pe biochimisti la aceeași concluzie: viața nu putea fi creată decât de o ființă inteligentă. Concluzia pe care o susțin și fizicienii, bazându-se pe faptul că toate forțele prezente în Univers (de la gravitație până la forța electromagnetică) au exact valorile necesare pentru a sustine viața. Orice deviere în valorile acestor forțe, oricât de mică, ar face imposibilă existența oricărui organism viu. Merita menționat și un articol apărut în ziarul britanic *The Telegraph* pe 31 august 2010 în care, în urma experimentului de la Geneva cu acceleratorul de particule, s-a lansat ipoteza că Universul nostru ar fi putut fi creat într-un laborator de fizică, de către ființe dintr-o altă dimensiune. Nu zic, cu puteri supranaturale, ci oameni probabil că și noi însă mult mai evoluati tehnologic însă și lumea acestor oameni „dacă ar fi fost materială, ar fi trebuit să fie creată de cineva. Este posibil să existe mai multe lumi, un multivers?

încercând să găsească explicații asupra „momentului zero” al exploziei originale, mai mulți fizicieni au demonstrat, pe baza teoriei fizicii cuantice, faptul că o particulă elementară poate fi detectată în două locuri în același timp. Ceea ce a generat ideea că spațiul și timpul sunt lucruri abstracte, iluzii ale gândirii omului. De asemenea, există și teoria „supragravităției”, bazată pe faptul că forța gravitațională este mult prea slabă în raport cu forța electromagnetică sau cu alte forțe (deși în Univers ea se este atotcuprinzătoare), care spune că gravitația se scurge într-un „univers paralel” și că forța gravitațională ce rămâne în Universul nostru este mult diminuată. Aceste două teorii au dus la dezvoltarea *Teoriei M* (sau *Teoria membranelor*), care concluzionează că în lume există mai multe dimensiuni decât cele trei din Universul nostru. Iar cosmologii au întâlnit o nouă problemă, deși Modelul lor Standard părea să explice nașterea Universului: întregi grupuri de galaxii par să se miște într-un mod inexplicabil. Această mișcare a fost numită *flux negru* și a generat ideea existenței nu doar a unui univers, ci a mai multora.

Credința în mai multe lumi (sau universuri paralele) există încă din cele mai vechi timpuri. La scandinavii, arborele lumii, Yggdrasil, lega cele 9 lumi ale Universului. Același arbore este prezent și în tradiția maya, unde lega Pământul de cele 13 lumi superioare și de cele 9 inferioare. Să nu uităm de multitudinea de universuri din hinduism sau de cele nouă „ceruri” din creștinism și islamism. Kabbala susține că, înainte de apariția lumii materiale, au existat mai multe lumi, ce au fost distruse din cauza dezechilibrului universal. Aceste lumi sunt „regii care au domnit în pământul Edomului înainte de a domni vreun rege peste fiii lui Israel” (Geneza 36:31).

Pentru a reechilibra Universul, a fost creată lumea fizică (Asiah), ceea ce permite celorlalte
3

lumi spirituale (Atsilut - lumea emanațiilor, Beriah - lumea sufletelor și Yetsirah - lumea îngerilor) să existe fără pericolul de a fi distruse. Ideea distrugerii primei lumi și crearea alteia exista și la incași, unde se credea că zeul Viracocha a creat o lume fără soare, lună și stele (imaterială), pe care a distrus-o și mai târziu a refăcut-o. În China se spunea că trei zei (Fuxi, Nuwa și Shannong) au recreat lumea, care se afla într-o stare totală de dezordine după moartea primului om, Pan Ku. La azteci, cei patru zei Tezcatlipoca au fost nevoiți să construiască lumea de mai multe ori pentru că, după fiecare încercare, crocodilul-femelă Cipactli mânca sau distrugea tot ce făcuseră ei. În India, la sfârșitul fiecărui ciclu cosmic ce durează 2.160 de milioane de ani, zeul Shiva distruge Universul, iar Brahma îl reconstruiește, începând astfel un nou ciclu. În *Colecția celor 6 Voci*,

una dintre cărțile lucrării ^{Kandjour} „Ce reunește
textele sacre ale vechilor țamau”, se spune că
există ceruri diferite ce nu sunt accesibile
tuturor divinităților. Aceste 6 domenii sunt
împărțite în 28 de domiciliu.

Dacă într-adevăr există mai multe lumi materiale, asemănătoare Universului nostru, și ele au avut un început. Dacă există lumi imateriale, așa cum susțin religiile lumii din cele mai vechi timpuri până astăzi, locuitorii acestora ar putea fi răspunzători pentru apariția lumii (sau lumilor) materiale. Kabbala evreiască ne oferă o variantă cu privire la această problemă. Potrivit Kabbalei, la început a existat o lume imaterială în care a luat naștere prima ființă, numită Adam Kadmon. Aceasta era o entitate pur spirituală, o parte din energia ce guvernează întreg Universul, pe care o numim Dumnezeu („Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” - Geneza 1:27, „în ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea Lui” - Geneza 5:1). Lumina și energia emanate din Adam Kadmon au format „recipiente” (*kelim*) ce trebuia să susțină mult prea puternicele emanații divine. Însă aceste „recipiente” au fost distruse, ceea ce a provocat haos și o ruptură în Univers, care s-a împărțit în două lumi: cea materială și cea spirituală. Înșiși Adam Kadmon a fost divizat într-o multitudine de suflete (ce conțin aceeași energie divină ca și ființa primordială), care au fost aruncate în Lumea Cealaltă (lumea fizică). Avem, așadar, din nou ideea exploziei care a creat Universul material, dar și pe cea a sacrificiului ființei primordiale, sacrificiu întâlnit la multe popoare ale lumii. În mitologia aztecă, cei patru zei Tezcatlipoca au spintecat crocodilul-femelă Cipactli, iar din trupul ei au apărut lumea, zeul ploii și primii oameni. Zeul suprem al Babilonului antic, Marduk, a creat lumea din corpul zeiței Tiamat. Scandinavii considerau că prima ființă, uriașul Ymir, a fost ucis de către zeii Odin, Vili și Ve, care i-au folosit leșul pentru a modela Universul. În brahmanism se spune că zeii l-au omorât și dezmembrat pe uriașul Purusha pentru a crea lumea. Triburile din Polinezia susțin că Tu, zeul războiului, a vrut să-și ucidă părinții pentru a aduce lumina și viața pe lume. Iar zeita Amma a Dogonilor a împăștiat prin lume bucăți din Nommo, unul dintre fiii săi, pentru a restabili ordinea. Exact ideea de dezordine cosmică amintită de Kabbala, de mitologia chineză și de multe altele.

Este posibil să existe lumi imateriale și ființe imateriale? Putem afla acest lucru privindu-ne pe noi înșine. Conform majorității curentelor religioase, omul nu este format doar din trup, ci și din alte două componente, suflet și spirit. Pentru grecii antici, omul avea trei părți: soma, psyche și pneuma. Pentru egiptenii antici, la moartea corpului fizic supraviețuiau două componente: Ka (un fel de substanță subtilă) și Ba (sufletul, reprezentat ca o pasăre cu cap de om). Deoarece spiritul și sufletul sunt imateriale, corpul reprezintă doar un recipient pentru ele. Cum la naștere sufletul vine de undeva iar după moarte se îndreaptă tot undeva, putem presupune că locul din care vine și către care se îndreaptă este o lume imaterială, la fel ca și el. Ce este această lume imaterială, nimeni nu știe. Cum nu știm nici ce se întâmplă acolo, după ce legi este guvernată și de către cine este locuită. Tot ce putem bănuî este că aceea este adevărata noastră casă, locul din care ne tragem și către care ne îndreptăm după o scurtă viață (sau mai multe) în universul material. Ocultistul californian N. Meadine Layne a numit această stare a realității Etheria. Ocultistul Stanislas de Guaita o numea în 1897 astral. Pentru hinduși este Akasha, pentru gnostici, Pleroma iar pentru creștini, musulmani și evrei - rai. Însă cel mai des folosit nume este Lumea Cealaltă. Ba chiar anumiți cercetători ai fenomenului OZN ori diferite persoane intrate în contact cu extraterestrii au concluzionat că aceștia provin dintr-o lume invizibilă, eterică, transcendentă. Toate credințele religioase sau oculte sunt de părere că în această lume imaterială locuiesc nu doar spiritele oamenilor, ci și alte entități superioare nouă. În acest caz, ele pot fi răspunzătoare pentru apariția lumii materiale. Ele au creat în nimic acel punct de energie care, printr-o ciudată explozie, a dat naștere materiei, Universul nostru. Dacă lumea materială a fost creată de ființe spirituale, cum s-a reușit acest lucru? A stat cineva să creeze fiecare atom și să-l alipească altora, pentru a da naștere tuturor corpurilor cerești? A luat fiecare suflet și l-a încarnat? A dat fiecărei forțe în parte, de la gravitație până la forță electromagnetică, anumite valori, încât totul să fie perfect? Privindu-ne lumea cu atenție, totul pare a fi făcut după același tipar. Norii de galaxii se adună în structuri

aproape identice cu celulele privite la microscop. Forma atomilor seamănă cu cea a sistemelor solare sau a galaxiilor: un nucleu (o gaură neagră) în jurul căruia se deplasează electroni (stele). Chiar Ernest Rutheford, laureat al premiului Nobel, preciza în 1911, la Cambridge: „Cea mai mare parte a masei atomului se concentrează în centru, într-un nucleu greu, ce este înconjurat de orbitele electronilor, care se aseamănă cu cele ale planetelor în jurul Soarelui”. Totul pare a fi făcut după un tipar și, ținând cont de imensitatea Universului și a corpurilor cuprinse în el, pare imposibil ca una sau mai multe entități să fi creat totul manual. Cea mai logică posibilitate este cea care ne sugerează că lumea noastră materială a fost creată și este în continuare guvernată de un fel de program al unui fel de super-computer. Doar un astfel de program ar putea crea automat absolut tot ce este în Univers, după niște parametri stabiliți de „programatori”.

Dar dacă lumea nu a fost creată de un program al unui super-computer, ci chiar este un astfel de program, în genul celui descris de trilogia Matrix? Dacă realitatea noastră este doar una virtuală? Suntem conștienți de faptul că absolut toată materia este creată din atomi identici, însă nu putem înțelege cum de omul este făcut din același material ca piatra, de exemplu. Carnea și piatra sunt extrem de diferite, însă ambele sunt compuse din același gen de atomi. Minteia umană nu poate pricepe acest lucru însă, dacă asemănăm atomii cu biții, atunci totul capătă sens. Un computer poate crea sunete și imagini diferite, deși totul este format din biți. Un super-computer creat de ființe mult superioare nouă ar putea crea materie diversă, folosind atomi în loc de biți. Dacă lucrurile ar sta așa, ar însemna că realitatea nu este decât o iluzie. Dar exact acest lucru l-au afirmat majoritatea filosofilor din cele mai vechi timpuri. Poate la asta se refereau oameni iluminați ca Iisus sau Buddha, care își învățau discipolii ca materia nu contează, ci doar sufletul, acesta fiind probabil motivul pentru care numeroși călugări, creștini sau budisti, se retrag departe de lume, preferând să se ocupe doar de spiritualitate. Să nu uităm de fizicienii care au demonstrat, pe baza teoriei fizicii cuantice, faptul că spațiul și timpul sunt lucruri abstracte, iluzii ale gândirii omului. Dacă lumea materială este doar un program, atunci se explică modul în care anumiți oameni reușesc să învingă durerea (care este doar programată în mințile noastre), gravitația (prin levitație) sau să facă să dispară anumite obiecte ori persoane, care să reapară într-un alt loc (teleportare în genul copy-paste). Decât să inventăm materie neagră care să explice surplusul de gravitație sau energie neagră care să extindă Universul, e mai simplu să acceptăm ideea că lumea noastră este una virtuală, în care totul decurge după un program. La fel s-ar explica și destinul, despre care se spune că ne ghidează toate acțiunile. Dacă totul a fost programat, atunci destinul e doar o programare a acțiunilor fiecăruia dintre noi.

Dacă Universul material a fost creat de ființe energetice pentru a ne trimite aici sufletele de-a lungul uneia sau a mai multor “vieți”, de ce a fost creat? Gnosticii, care și-au luat denumirea din cuvântul grecesc *gnosis* (“cunoaștere”), credeau că într-o lume imaterială, Pleroma, existau entități energetice numite eoni. Unul dintre acestea, Sophia, a păcătuțit și a fost aruncat într-o lume plină de întuneric și goliciune (vidul inițial). „*Dorințele ei au fost substanța materiei din care s-a format lumea. (...) Din lacrimile ei s-a format o natură lichidă, din zâmbetul ei toate sunt lucitoare și din supărarea și uimirea ei s-au făcut toate elementele corporale ale lumii*”. (Irineu - *Adversus Haereses*). Același lucru îl susține și *Evangelhia după Filip*: „*Universul a venit într-o existență din pricina unei greșeli*”. Gnosticii considerau că lumea materială a fost creată din cauza unei greșeli, iar trupul uman este o închisoare: „*Si am intrat în mijlocul temniței lor, care este închisoarea trupului*”. (*Apocryphon Johannis*); „*Si astfel aceia au fost închiși în temnița formelor plăsmuite, până la împlinirea veacului*” (*Despre obârșia lumii*) „*Aceasta este peștera modelării trupului în care viclenii au îmbrăcat ființa omenească*” (*Apocriful lui Ioan*). Privind lucrurile din acest unghi, se naște întrebarea: dacă Universul fizic a fost creat ca o închisoare? Nu cunoaștem legile după care se guvernează lumea din care provinem, dar este posibil ca și acolo să existe un fel de infracțiuni sau “păcate” și, bineînțeles, o formă de pedeapsă pentru aceste încălcări ale regulilor. Empedocle (secolul al V-lea î.Hr.) considera viața terestră un exil admitând, ca și hindușii, peregrinarea sufletului și prin animale ori plante, până la purificarea finală, care îi permite contopirea cu divinitatea. Pentru Platon, întruparea sufletului constituia o pedeapsă pentru păcatele săvârșite, telul suprem al sufletului fiind

întoarcerea la fericita lume a ideilor, a adevărului, a bunătății și frumuseții. Să nu uităm de gnostici care considerau materia ca fiind malefică iar trupul uman, o închisoare a spiritului. Este posibilă reîncarnarea? Mulți oameni de știință sau cercetători independenți au descoperit nenumărate dovezi ale existenței sale. Reîncarnarea exista în religiile dispărute, dar și în multe dintre cele actuale: budism, hinduism, șamanism, la druzii celti, la pitagoreicii și orficii Greciei antice, la unele triburi amerindiene sau australiene, la taoiști, confucianști, zoroastrieni, mithraici, maniheiști, etc. Dar și la unii dintre marii gânditori ai lumii, precum Giordano Bruno, Campanella, Hume, Leibniz, Goethe, Lev Tolstoi sau Benjamin Franklin. Creștinismul condamna credința în reîncarnare, deși accepta ideea posedării. Cu toate că unul dintre părinții Bisericii Creștine, Origene (185-254) spunea că aceia care și-au asasinat aproapele trebuie să se reîncarneze pentru a-și ispăși, în noua viață, crimele din viața precedentă. În plus, reîncarnarea este prezentă chiar și în Biblie. În *Evanghelia după Matei* 17:10-13, Ioan Botezătorul este prezentat drept reîncarnarea profetului Mie:

*„Și ucenicii L-au întrebat, zicând: Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie? Iar El, răspunzând, a zis: Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; așa și Fiul Omului va pătimi de la ei. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul”. În aceeași evanghelie (11:14), referindu-se tot la Ioan, Iisus spune: „Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină”. Credința în reîncarnare relese și din capitolul 16, versetele 13-14: „Și venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre proroci”. Evreii nu au renunțat la credința în reîncarnare. Kabbaliștii spuneau că în Adam au sălășluit 600.000 de evrei care au păcătuit împreună cu el. Avraam ar fi descoperit că există reîncarnarea, acesta fiind modul prin care sufletul lui Abel s-a mutat în Seth, iar cel al lui Cain în trupul egipteanului ucis de Moise. Iar istoricul evreu Flavius Iosephus scria în *Războiul evreilor* (cartea a III-a, capitolul 8): „cei ce părăsesc viața... au obținut un loc în cer, de unde roata timpului îi face să coboare iarăși să locuiască în trupuri”. Într-un manuscris descoperit la Marea Moartă, fratele Iisus spune: „fericiți cei ce trec prin multe încercări, căci suferințele lor îi desăvârșesc. Ei devin astfel asemenea îngerilor Domnului din Ceruri și nu vor muri niciodată, nici nu va trebui să se mai nască vreodată, căci nașterea și moartea nu vor mai avea putere asupra lor.” Grecii antici erau și ei adepții acestei idei. Empedocle (secolul al V-lea î.Hr.) considera viața terestră un exil, amidiu peregriinarea sufletului și prin animale ori plante, până la purificarea finală, care îi permitea contopirea cu divinitatea. După alte surse, sufletele celor drepti așteptau în Câmpiile Elizee dobândirea unui nou trup. Tot acolo, bând din apele râului Lethe, își uitau încarnările precedente. Pentru Platon, întruparea sufletului constituia o pedeapsă pentru păcatele săvârșite. O viață virtuoasă putea duce la încarnarea într-un corp de categorie superioară, iar una necumpătată, plină de răutăți, putea duce la încarnări inferioare: un bărbat putea să devină femeie sau, mai rău, să decadă în regnul vegetal ori animal. Empedocle, Epimenide și Pitagora susțineau că își aminteau încarnările anterioare. Iar textele gnosticilor conțin aluzii clare la reîncarnare. Biserica creștină a renunțat la reîncarnare atunci când împăratul Iustinian a convocat în anul 553 un conciliu la Constantinopol, forțându-l să elimine orice referire la acest fapt. Iustinian a condamnat concepția reîncarnării deoarece soția sa, Teodora, avea mâinile pătate de sângele multora, dar dorea să fie divinizată după moarte, neadmițând că ar putea fi obligată să trăiască cel puțin încă o viață de penitențe.*

Această ipoteză nu poate câștiga prea mulți adepți deoarece nimeni nu poate accepta cu ușurință ideea că lumea în care trăiește este doar o închisoare iar propria sa viață aici, o pedeapsă. Dar este cea mai logică variantă. Cu totii observăm că viața este mai des grea decât ușoară și are mai multe părți rele decât bune, lucru care l-a făcut pe mulți să considere viața ca fiind adevăratul iad. Creștinismul susține că Lucifer a fost exilat pe planeta noastră, ca pedeapsă, Terra devenind închisoarea lui. Însă același Dumnezeu care l-a exilat pe îngerul răzvrătit ne-a creat pe noi, oamenii, în același loc, lăsându-ne să trăim în închisoarea Diavolului, alături de el. Iar răutatea din ce în ce mai crescută în oameni,

latura animalică ce a înlocuit rațiunea, ne face de multe ori să ne simțim înconjuțați de cei mai răi deținuți ai unei închisori de maximă securitate. Astfel putem înțelege și de ce, indiferent cât de mult ne-am ruga, Dumnezeu nu ne ajută atunci când avem nevoie sau cum avem nevoie. E firesc să nu ne ajute nimeni din moment ce am fost aruncați într-o închisoare pentru a fi pedepsiți, lăsându-ni-se totuși șansa de a ne reabilita, cu condiția să reușim acest lucru singuri. De asemenea, putem înțelege și de ce oamenii buni au o durată scăzută de viață în comparație cu restul: sunt chemați în fața "instanței judecătorești" în momentul în care și-au îndreptat greșeala, nefiind nevoie de mai mulți ani în "temniță". De ce am fost "încarcerati"? Probabil, în lumea imaterială pe care o putem numi Acasă, cu totii am săvârșit un fel de păcat / infracțiune / încălcare a legilor. Prin urmare, am fost aruncați în această închisoare, nu neaparat pentru a fi pedepsiți, cât pentru a ne repara greșelile. Biserica creștină vorbește despre un păcat original, cu care fiecare om se naște. Cum nu poate fi vorba despre păcatul lui Adam, care este doar o poveste puerilă, poate fi vorba despre acea infracțiune din Lumea Cealaltă. Buddha spunea că trecem prin mai multe încarnări pentru a obține într-un final iluminarea, eliberarea de materie și contopirea cu divinitatea. Într-un limbaj simplist, suntem aruncați în temniță până ne reabilităm. Dacă într-adevăr există un destin, o hotărâre a duratei vieții noastre încă dinainte de naștere, acesta ar putea fi echivalent cu o sentință judecătorească; timpul petrecut într-o viață pe Pământ reprezintă perioada de "încarcerare". După moartea corpului, toate religiile susțin că sufletul are parte de o judecată. Adică, după expirarea termenului stabilit la precedenta judecată, se verifică dacă respectivul condamnat merită să fie eliberat, ori are nevoie de o nouă perioadă de întemnițare (o nouă reîncarnare) pentru a se reabilita (a atinge gradul de iluminare pomenit de Buddha). Același lucru l-ar putea constitui și karma orientalilor (totalitatea faptelor negative), care trebuie arsă pentru a atinge iluminarea: greșeala care ne-a trimis în închisoare, ce trebuie îndreptată pentru a obține eliberarea. Problema este că

Înainte de fiecare întrupare, „condamnatului” i se șterge complet memoria, acesta fiind motivul pentru care nu știm nimic despre Lumea Cealaltă, despre cine suntem cu adevărat sau despre rolul nostru în această lume. Pare o misiune imposibilă să încerci să-ți repari o greșeală de care nu-ți amintești. Însă totul este logic. Dacă știi unde ai greșit, îți vei repara greșeala și vei fi eliberat. Însă dacă o repari fără să știi ce ai de făcut, atunci vei face asta sincer, fără scopuri ascunse. Nu știm exact care este „păcatul” nostru, dacă avem cu totii unul singur ori acesta diferă de la persoană la persoană. Însă anumiți oameni evoluți spiritual ne-au oferit indicii, pe care majoritatea alegem să le ignorăm. Oamenii ca Buddha sau Iisus ne-au transmis mesaje de pace, înțelegere și, mai ales, iubire. Cu toții ne-au învățat să evităm sentimentele negative și să le alegem doar pe cele pozitive, din care reies lucrurile cu adevărat importante: iubirea, compasiunea, înțelegerea. Dacă prin ajutorarea celorlalți și sacrificiul de sine putem obține eliberarea din „Închisoarea” lumii materiale și întoarcerea Acasă, atunci ștergerea memoriei are sens. Cine face aceste lucruri pentru că simte nevoia de a le face, nu datorită conștientizării că doar astfel i se va deschide usa „temniței”, poate fi considerat evoluat spiritual și cât mai aproape de „eliberare”. Iar cine alege iluziile lumii materiale în locul spiritualității mai are multe vieți de petrecut aici. Acest lucru pare să încerce să ni-l spună Iisus în *Evangelia după Toma*, prin cuvintele „*Dacă nu vă îndepărtați de lume, nu veți afla împărăția*”. Bineînțeles că așa ceva este dificil de realizat pentru cei mai mulți. Oricât de multe părți urâte ar avea, viața oferă și o sumedenie de plăceri, menite să ne îngreuneze misiunea. Nu sunt „ispite ale Diavolului”, așa cum le numește Biserica, ci doar piedici făcute pentru a fi depășite doar de aceia care sunt cu adevărat pe drumul cel bun al reabilitării. Oamenii se comportă în această „închisoare” exact ca într-una pământeană: puținii sunt eliberați pe bună purtare, majoritatea preferând să facă parte în continuare din mediul infracțional.

Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, când vom începe să ne câștigăm libertatea?

Foto: Ruinele castelului Saranta Kolones

Ruinele castelului bizantin Saranta Kolones se află în parcul arheologic din Pafos, oraș situat în sud-vestul Ciprului. Saranta Kolones („Patruzeci de coloane”) și-a primit numele de la numeroasele sale coloane de granit, care probabil făceau parte din piața castelului. În trecut avea un zid gros de trei metri, patru turnuri mari în colțuri și alte patru turnuri intermediare, de-a lungul zidurilor. Intrarea se făcea printr-un alt turn, în formă de potcoavă, situat în partea de est. Castelul era înconjurat de un sănt adânc, traversat de un singur pod de lemn. Se crede că Saranta Kolones a fost construit de bizantini la sfârșitul secolului al VII-lea pentru a proteja portul și orașul Nea Pafos de atacurile arabilor. A fost distrus de un cutremur în anul 1222.

Foto: Ruinele orasului Nea Pafos

Nea Pafos (Noul Pafos) se află pe coasta de sud-vest a insulei Cipru. La fel ca Palaepafos (Vechiul Pafos), numit astăzi Kouklia, Nea Pafos era închinat zeiței Afrodita. Se spune că a fost fondat de Agapenor, căpetenia arcadienilor care, după războiul troian, au naufragiat pe coasta Ciprului. Agapenor ca rege al Patosului este menționat și într-un poem grecesc descoperit la Analecta, iar istoricul Herodot, la rândul său, amintea de o colonie arcadiană în Cipru. Portul orașului a fost reconstruit de Nicocles, ultimul rege al Patosului, în timpul lui Alexandru Macedon. Nea Pafos a devenit capitala insulei în epoca elenistică, înlocuind orașul Salamis, când Ptolemeii au preferat o locație apropiată de capitala lor egipteană, Alexandria. Aproape distrus de un cutremur, după cum povestea filosoful roman Lucius Seneca, Nea Pafos a fost reconstruit de împăratul roman Octavius Augustus, conform lui Dio Cassius, și redenumit Augusta. Deși acest nume a fost folosit în numeroase inscripții, nu l-a putut înlocui din vorbirea curentă pe cel vechi. Astăzi, parcul arheologic Pafos, sau ce a mai rămas din anticul Nea Pafos, se află pe lista patrimoniului cultural mondial UNESCO, fiind una dintre principalele atracții turistice ale Ciprului.

Casa lui Aion, construită în secolul al patrulea, a fost descoperită în anul 1983. Conține un mozaic uriaș ce înfățișează cinci scene. În partea stângă superioară se pot vedea Leda și Zeus deghizat în lebădă. În partea dreaptă superioară se află Dionysos copil, înconjurat de nimfe. În partea inferioară se găsește Dionysos într-o procesiune triumfală, iar imaginea alăturată îl înfățișează pe Apollo pedepsindu-l pe Marsyas, care tocmai pierduse o confruntare muzicală. În centrul mozaicului se poate vedea un concurs de frumusețe între regina Cassiopeia și nereide, prezidat de Aion, zeul timpului.

Casa lui Tezeu datează din secolul al doilea. Pe lângă decoratiunile geometrice deosebite, se pot observa și reprezentări mitologice, cum ar fi mozaicurile ce înfățișează nașterea lui Ahile sau pe Tezeu ucigând Minotaurul.

Casa lui Dionysos, construită în secolul al doilea, conține cele mai impresionante mozaicuri. Una dintre scene îl înfățișează pe Dionysos întorcându-se din India într-un car tras de două pantere. Multe altele conțin scene de vânătoare. Unul dintre cele mai celebre mozaicuri este cel în care Zeus, transformat în vultur, îl răpește pe Ganymede (descriș de Homer ca fiind cel mai frumos dintre muritori) pentru a-l duce pe muntele Olimp.

Amfiteatrul Odeon, construit în secolul al doilea, cu aproximativ 1.200 de locuri:

Farul, construit de Imperiul Britanic în 1888:

Asklepionul sau sanctuarul lui Asklepios, zeul medicinei:

Foto: Castelul Pafos - între fort și depozit

Una dintre principalele atracții ale orașului Pafos din Cipru, castelul a fost construit de bizantini ca fort pentru protecția portului. Distrus de un cutremur în 1222, a fost reconstruit de lusignani în secolul al treisprezecelea, în 1570 a fost distrus de venetienii incapabili de a-l proteja în fața otomanilor. La rândul lor, otomanii l-au reconstruit și întărit după ce au capturat insula. De-a lungul timpului, castelul a servit ca fortăreață, închisoare și chiar depozit de sare în timpul ocupației britanice. A fost declarat monument istoric în 1935 iar în prezent este folosit ca decor al festivalului anual al Afroditei din luna septembrie.

Foto: Petra Tou Romiou - Locul nașterii zeiței Afrodite

Conform legendei, atunci când titanul Kronos și-a castrat tatăl, pe Uranus, organele genitale ale acestuia au căzut în mare, lângă țărmul sudic al Ciprului. În acel loc, din spuma valurilor s-a născut Afrodita, zeița dragostei și a frumuseții.

Am avut ocazia de a vizita acest loc, numit Petra Tou Romiou, anul trecut, chiar de ziua mea. Dacă s-a născut într-adevăr zeița aici, nu contează prea mult. Cert e faptul că „pietrele Afroditei”, unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj din antichitate, păstrează încă magia lumii antice, o lume demult uitată în spatele unor legende.

Apocalipsa lui Ezdra

În anul 363, Conciliul de la Laodicea a stabilit că doar cărțile Vechiului Testament și cele 27 ale Noului Testament trebuie incluse în canon și utilizate în Biserici. În 393, Conciliul de la Hippo a stabilit, la rândul său, drept canonice cele 27 de cărți ale Noului Testament. Conciliul de la Cartagina din anul 397 a stabilit că doar 26 de cărți ale Noului Testament sunt de origine divină. Canonul de atunci nu includea Apocalipsa lui Ioan, care a fost adăugată la un Conciliu ulterior de la Cartagina în anul 419. Stabilind cărțile care să facă parte din Vechiul Testament, primele trei concilii au eliminat toate celelalte scrieri, considerate apocrife, utilizate până atunci în biserici. În mod oficial, canonul pentru Biserica Catolică a fost stabilit la Conciliul Tridentin, între 1545 și 1563. În 1672, Sinodul de la Ierusalim a stabilit canonul pentru bisericile ortodoxe, alegând aceleași cărți ca la catolici pentru Noul Testament, dar un canon diferit pentru cel Vechi.

Dintre cele 27 de cărți ale Noului Testament, doar opt sunt considerate scrise de autorii cărora le sunt atribuite, și anume șapte dintre epistolele lui Pavel precum și Apocalipsa (despre care se știe că a fost scrisă de cineva numit Ioan, dar nu se știe cine a fost acesta). Restul sunt fie falsuri, fie false atribuiri, fie cărți a căror autenticitate nu este certă.

Cărțile apocrife, eliminate de Biserică, provin de la unii iudei sau creștini, care au atribuit aceste scrieri unor personaje din Sfintele Scripturi, pentru a le conferi autoritate. Până în secolul al IV-lea nu a existat o delimitare clară între acestea și cele considerate canonice. Ca urmare, multe dintre evenimentele prezentate în ele au fost integrate în tradiția ortodoxă (cum ar fi adormirea Maicii Domnului, copilăria lui Iisus, coborârea sa în iad, etc.). Pentru credincioși nu a contat dacă evenimentele din scrierile canonice ori apocrife au fost acceptate sau nu de Biserică, considerându-le multă vreme pe toate de inspirație divină. Lucru care se întâmplă chiar și astăzi. Oricât de oarbă ar trebui să fie credința din punctul de vedere al Bisericii, poate ar trebui să ținem măcar un ochi deschis atunci când alegem în ce să credem. Deoarece s-a demonstrat de ceva vreme că primele cinci cărți ale Vechiului Testament nu au fost scrise de Moise, ci de cel puțin patru persoane diferite, că apostolii lui Iisus, care erau analfabeți, nu erau în stare să-și scrie nici măcar numele în limba lor, darămite evangheliile în greacă, că două persoane au scris cartea atribuită lui Enoh sau că gnosticii au compus multe dintre evangheliile atribuite apostolilor lui Hristos.

Dintre toate falsurile grosolane (canonice sau apocrife) am ales una singură, probabil cea mai evidentă, și anume Apocalipsa lui Ezdra.

Conform tradiției evreiești, Ezdra (care a trăit aproximativ între anii 480-440 î.Hr.) este marele preot care a introdus Tora în Ierusalim după întoarcerea evreilor din exilul babilonian. Neoficial, el este cel care, ajutat de un mare grup de preoți, a compus cărțile Vechiului Testament. Nu dezbaterem acum aceste detalii, ci ne interesează doar perioada în care se presupune că a trăit: secolul al V-lea î.Hr.

Apocalipsa lui Ezdra povestește cum profetul i-a cerut într-o zi lui Dumnezeu să-i arate tainele slavei sale. Pentru aceasta, a postit mai bine de trei ani (190 de săptămâni). După această perioadă a fost luat la cer, unde i s-au revelat anumite secrete. Se pare că autorul acestei cărți știe căma prost atât cu istoria, cât și cu logica, deoarece a lăsat să scape o mulțime de nereguli. Dar, din moment ce mulți credincioși nu le-au observat timp de multe secole, se pare că și-a îndeplinit misiunea.

Unul dintre pasajele nelalocul lor este următorul: „*Voiesc să mărturisesc înaintea lui Dumnezeu pentru spița creștinilor*”¹. Care creștini? Iisus s-a născut cu 450 de ani mai târziu iar creștinii, adepții lui, nu puteau să creadă în el înainte ca el să existe. Însă autorul nu pare să știe acest lucru, continuând cu aceeași greșală: „*Atunci Ezdra a zis: «Viu este Domnul, că nu voi înceta să cer de la Tine milă pentru neamul creștinesc»” și „Iar prorocul a zis: «Doamne, îndură-Te de neamul creștinesc»”*.

În lumea sa proprie, în care trecutul, prezentul și viitorul există în același timp, autorul Apocalipsei îi atribuie lui Dumnezeu următoarele cuvinte, adresate lui Ezdra: „*Vreau să-mi fii Mie precum Pavel și Ioan, căci mi-ai adus nestricată comoara cea de mult preț, și să fii ca un turn de întărire pentru oameni*”². Intuim că acești Pavel și Ioan sunt doi dintre apostolii lui Iisus, care s-au născut cu peste patru secole mai târziu. Cum ar fi putut să-i ceară Dumnezeu lui Ezdra să fie ca doi oameni care se vor naște peste patru sute de ani? Cum ar fi putut Ezdra să știe cine vor fi acei doi apostoli? Oare era profetul capabil să călătorească în viitor? Sau mintea autorului acestei cărți sfidează orice lege a fizicii? Sau chiar logica? Mai târziu, este scris că profetul a fost dus spre răsărit, unde a văzut Pomul vieții, dar și pe Enoh, Ilie, Moise, Petru, Pavel, Luca și Matei. Dacă despre primii trei putem presupune că au trăit înainte de Ezdra, nu putem înțelege totuși cum de erau morți patru apostoli cu câteva secole înainte de a se naște.

Dus de îngeri în locurile de dedesubt ale Tartarului, Ezdra a văzut la un moment dat un bătrân așezat pe un tron cuprins de limbi de foc. Întrebând cine era acel om și care este păcatul lui, îngerii i-au răspuns: „*Acesta este Irod, care a fost rege pentru o vreme; a poruncit cândva ca toți pruncii de la doi ani în jos să fie omorâți*”. Cândva... în viitor, poate. În primul rând, nu există nici măcar o singură dovadă că regele Irod ar fi condamnat o mulțime de copii la moarte. Niciun istoric sau scrib al vremii nu a menționat acest masacru. Această întâmplare este prezentată doar de Evanghelia după Matei, celelalte trei ignorând total acest aspect. Ceea ce ne duce la concluzia că nu s-a întâmplat în realitate, fiind doar o poveste inventată de un evanghelist, copiată din povestea lui Moise. Iar în al doilea rând, Ezdra a trăit cu peste patru sute de ani înainte de acest presupus eveniment. Prin urmare, Irod nu putea fi nici măcar născut, darămite mort, în acea perioadă iar folosirea timpului trecut în afirmația îngerului („*a fost rege*”, „*a poruncit cândva*”) denotă ignoranța autorului acestei cărți, care nu știa nici măcar perioada în care a trăit profetul căruia îi atribuise această scriere.

Aceeași ignoranță reiese și din pasajul „*pe loc și cu multă cinste și-a dat sufletul lui cel de mult preț, în ziua a douăzei și opta a lunii octombrie*”. Pe vremea lui Ezdra nu exista luna octombrie. Pentru el, acea lună s-ar fi numit *cheshvan*, așa cum o numesc și astăzi evreii. Denumirile lunilor, așa cum le cunoaștem în prezent, au apărut odată cu calendarul iulian în anul 46 î.Hr., cu patru secole după Ezdra. Cel care a introdus acest calendar și a dat numele lunilor anului a fost Caius Iulius Cezar. Octombrie provine din latinescul *octo* („opt”), fiind în calendarul iulian a opta lună a anului. Prin urmare, pentru orice evreu, Ezdra nu ar fi murit pe 28 octombrie, ci pe 12 cheshvan. Asta ca să nu mai vorbim despre faptul că Ezdra nu ar fi putut să-i descrie propria sa moarte în înmormântare, fiind decedat în acel moment.

Mai mult decât atât, autorul necunoscut își transferă ignoranța Dumnezeului său: „*Îmi voi întinde brațul și voi apuca lumea din cele patru colțuri și îi voi aduna pe toți în Valea lui Ileosaf și voi șterge sămânța oamenilor ca lumea să nu mai fie*”. Cu toții știm astăzi că Pământul nu are colțuri (spre deosebire de mintea autorului), fiind sferic și, mai mult ca sigur, orice entitate superioară știe același lucru. Prin urmare, nu Dumnezeul care vorbea cu Ezdra dă dovadă că nu știe pe ce lume trăiește, ci autorul necunoscut al acestei apocalipse.

Nici previziunile apocaliptice nu conțin amănunte senzaționale, ci doar scorneli ale

imaginației umane: „și Dumnezeu a zis: «Mai întâi voi aduce un cutremur pentru pieirea tuturor fiarelor cu patru picioare și a oamenilor; iar când vei vedea că fratele își lasă fratele pradă morții, că fiii se vor ridica împotriva părinților, că femeia va uita de soțul ei, că un popor se va porni împotriva altuia cu război, atunci vei ști că sfârșitul este aproape. În zilele acelea, fratele nu se va mai îndura de frate, nici bărbatul de femeia lui, nici prietenii de prieteni, nici robul de stăpânul lui; fiindcă cel care este vrăjmașul omului va ieși din Tartar și îi va învăța multe răutăți pe oamenii». Chiar dacă mulți vor recunoaște prezentul în această descriere, adevărul e că ea se potrivește oricărei perioade. întotdeauna au existat frați care s-au ucis între ei, copii care și-au atacat părinții, femei care și-au uitat soții sau războaie între diferite popoare. Istoria ne învață aceste lucruri. Prin urmare, aceste informații despre „sfârșitul zilelor”¹ nu sunt unele profetice, de inspirație divină, ci unele logice, aplicabile oricărei epoci.

Nu știm cine este autorul acestei cărți, dar putem presupune că era un creștin, din moment ce în acest manuscris întâlnim multe elemente creștine. De exemplu, „atunci Dumnezeu și-a adus aminte de cei pe care i-a făcut, și a zis către prooroc: «Cum aș putea să Mă îndur de cei care mi-au dat să beau oțet amestecat cu fiere și care nu s-au pocăit nici măcar atunci?»” în această descriere îl recunoaștem pe Iisus iar echivalarea acestuia cu Dumnezeu este o idee exclusiv creștină. În plus, când a venit vremea ca Ezdra să-și dea duhul, Dumnezeu l-a trimis să se ocupe de acest aspect pe „Fiul Său Unul născut”. Iar ideea unui fiu al lui Dumnezeu este evident creștină, nicidecum iudaică. Până și prezența Antihristului în iad subliniază aceeași mentalitate creștină, ținând cont că acesta nu este prezent (cel puțin cu acest nume) decât în creștinism (antihrist = împotriva lui Hristos). Putem presupune totuși că autorul necunoscut al Apocalipsei lui Ezdra era un creștin grec, din moment ce pentru iad a folosit termenul grecesc Tartar, nu evreiescul Sheol. Pentru a fi sigur că lumea îi va citi și aprecia „opera”, autorul necunoscut o încheie cu binecuvântări și blagosloviri: „dăruiește binecuvântare cerească tuturor celor care copiază această carte, ca și celor care o au sau își amintesc de numele meu și cinstesc amintirea mea; și binecuvântează-i pe aceștia în toate lucrările lor după cum l-ai binecuvântat pe Iosif, și nu-ți aminti de răutățile lor de dinainte atunci când vor veni la judecată. Cât despre cei care nu au crezut în cele scrise aici, să ardă precum Sodoma și Gomora. Și s-a făcut un glas către el, zicând: «Ezdra, iubitul Meu, toate lucrurile pe care le-ai cerut vor fi date aceluia»”. Oricât de mult mi-aș dori să fiu binecuvântat ca Iosif, nu pot să ignor erorile prezentate mai sus. Și nici faptul că această încheiere seamănă izbitor cu acele scrisori / e-mail-uri / mass-uri în lanț, de genul „dacă nu faci ce scrie aici și nu dai mai departe la cel puțin cincizeci de persoane, vei păți toate ororile posibile și imposibile”. Și oricât de credibilă ar părea confirmarea din final venită din partea Domnului, m-am resemnat deja cu gândul că mă așteaptă o soartă asemănătoare Sodomei și Gomorei. Sau a celor arși pe rug în perioada Inchiziției, care au ales de asemenea să nu creadă poveștile absurde băgate pe gât de „loctiitorii lui Dumnezeu pe Pământ”. Pentru că întotdeauna e de preferat o moarte în lumina flăcărilor decât o viață în întunericul ignoranței.

Lucifer în Biblie

Legenda lui Lucifer e arhicunoscută în rândurile creștinilor și nu numai. Îngerul care a dorit să-i ia locul lui Dumnezeu a devenit echivalent cu răul absolut. Din cel mai frumos înger, preferatul Domnului, Lucifer s-a transformat într-un monstru hidos, al cărui nume mulți se feresc să-l rostească, de teamă să nu-l atragă în viațile lor. Ceea ce probabil doar puțini știu e faptul că Lucifer, cel care s-a răzvrătit împotriva tatălui său, s-a luptat cu fratele său mai mic, Mihail, apoi a fost exilat pe Pământ împreună cu acoliții săi, este inexistent în Biblie. Legenda și numele său au apărut în urma interpretării eronate a unor versete din două capitole biblice, al 14-lea din *Cartea lui Isaia* și al 28-lea din *Cartea lui Ieremie*.

Cuvântul *lucifer*, care înseamnă „aducătorul luminii” era folosit în latină pentru a desemna o fază a planetei Venus (luceafărul de dimineață), după cum se poate observa din operele lui Marcus Terentius Varro, Cicero, Plinius cel Bătrân, Virgiliu, Ovidiu și ale altor autori latini timpurii. Pentru luceafărul de seară, romanii foloseau un alt nume, *vesper*. Pe scurt, romanii numeau luceafărul de dimineață Lucifer, iar pe cel de seară Vesper, deși era vorba despre aceeași planetă. În Biblie, diavolul este numit în multe feluri (Satan, diavol, adversar, inamic, acuzator, marele balaur, șarpele cel bătrân, Beelzebub, Belial), dar nici măcar o singură dată Lucifer. În *Cartea lui Isaia* 14:4-17, profetul ce a dat numele capitolului îl descrie pe regele Babilonului ca pe un luceafăr de dimineață {*helel* [r] ebraică), căzut în ochii Domnului. Așa cum era firesc pentru un roman, Eusebiu Sofronie Ieronim din Stridonul Dalmației a tradus *luceafărul de dimineață* prin cuvântul latinesc *lucifer*. Cu toate acestea, unii interpreți ai Bibliei au ignorat sensul real al cuvântului *lucifer* și faptul că Isaia se referea în respectivul capitol la regele Babilonului, înțelegând că este vorba despre Satan și despre decăderea lui. În *A doua epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru* 1:19, același cuvânt (*phosphoros* în greacă, echivalentul ebraicului *helel*) a fost tradus în latină tot prin *lucifer*, deși nu există nicio referire la Diavol. Iar în *Apocalipsa* 22:16, Iisus spune: „Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, *luceafărul de dimineață* {*helel* în ebraică, *phosphoros* în greacă și *lucifer* în latină)”.

„Înțelepții” Bisericii au păstrat pentru aceste două pasaje sensul real al cuvântului *lucifer*, adică *luceafăr de dimineață*, însă nu au vrut nici în rușul capului să aplice aceeași logică și la Isaia. Astfel, dintr-o eroare de interpretare, îngerul rebel s-a ales cu un nou nume, Lucifer, care a început să fie folosit pentru Diavol și răspândit cu ajutorul unor lucrări precum *Infernul* lui Dante Alighieri, *Paradisul Pierdut* al lui John Milton, dar și Biblia regelui James, folosită și astăzi de cei mai mulți vorbitori de limbă engleză.

Capitolele 13 și 14 ale Cărții lui Isaia se referă la „proorocia despre Babilon pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos”. În versetul 4, Yahweh îi spune împăratului Babilonului și îi spune: (...) Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu care ziceai în cugetul tău: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! în muntele cel sfânt voi pune sălașul meu, în fundurile latinei celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea cu Cel Preainalt voi fi». Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului! Cei ce te văd își întorc privirea în spre tine și se uită cu luare aminte zicând: «Oare acesta este omul de care tremura pământul și împărățiile se cutremurau? Oare acesta este cel ce prefăcea lumea în pustii și cetățile le doboră și nu da drumul robilor săi?» Toți împărății popoarelor se odihnesc cu cinste, fiecare în locașul său. Și numai tu ești azvârlit

departe de mormântul tău, ca o ramură fără de preț, ca rămășițele celor care au fost uciși cu lovituri de sabie, zvârliți pe pietre de mormânt, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu te vei pogori în mormânt, căci tu ai pus în pământul tău și pe poporul tău l-ai ucis! Niciodată nu se va mai vorbi despre neamul celor răii". Așadar, este foarte clar că aceste cuvinte se referă la regele Babilonului, nicidecum la îngerul răzvrătit. Acest rege a stărnit mânia dumnezeului evreilor în primul rând pentru că i-a cucerit pe evrei, iar în al doilea rând deoarece s-a crezut atotputernic, un zeu pe Pământ. „Oare acesta este OMUL de care tremura pământul” demonstrează că este vorba despre o ființă umană, nicidecum despre o entitate superioară. „Pe poporul tău l-ai ucis” se referă la poporul babilonian, subliniind încă o dată că pasajul de mai sus se referă la regele Babilonului, nu la vreun înger răzvrătit.

La fel stau lucrurile și cu *Cartea lui Ieremie*. Aici, Yahweh îl trimite pe profet cu amenințări la mai multe popoare. În capitolul 24 îl trimite la israeliți, în capitolul 25 la amoniți, moabiți, edomiți și filistenii, în capitolele 26-28 la fenicienii din Tir, în capitolul 28 la sidonieni, în capitolul 29 la egipteni, în capitolul 30 la egipteni, etiopieni, libieni și lidieni, în capitolele 31-32 din nou la egipteni, în capitolele 33-34 la israeliți, în capitolul 35 la muntele Seir, în capitolul 36 la munții Israelului iar în capitolele 38-39 la regele din Roș, Meșec și Tubal. Amenințările lui Yahweh prin gura lui Ieremie erau îndreptate către oameni, israeliții care și-au pierdut credința dar și dușmanii Israelului. În capitolele 26 și 27 se observă foarte clar că Yahweh se referă la orașul Tir din Liban {„Iată sunt împotriva ta, Tirule, și voi ridica împotriva ta popoare multe, cum își ridică marea valurile sale”, „Și tu, fiul omului, ridică plângere împotriva Tirului, și zi către el...”}. Capitolul 28 continuă amenințările la adresa orașului Tir, de această dată îndreptându-se către conducătorul său: „Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: Fiul omului, spune celui ce domnește în Tir: Așa zice Domnul Dumnezeu: Inima ta s-a înălțat și a zis: „Sunt un Dumnezeu și stau pe scaunul lui Dumnezeu în inima mărilor”, dar tu, deși nu ești Dumnezeu, ci om, îți închipui în inima ta că ești la fel cu Dumnezeu” (1-2). Rămâne un mister modul în care cei mai mulți consideră că este vorba despre Lucifer, când scrie negru pe alb: Yahweh îl trimite pe Ieremie la cel ce domnește în Tir, adică la regele cetății. Acest rege era un om, nicidecum un înger. Altfel, probabil s-ar fi găsit câteva mărturii scrise, mai ales în Biblie, care să ateste faptul că, în timpul lui Ieremie, un înger a condus o cetate. Din citatul de mai sus se înțelege că acest rege a devenit foarte arrogant, considerându-se un (dumne)zeu. Pasajul „nu ești Dumnezeu, ci om” subliniază foarte clar că acest conducător al Tirului era om, nu înger sau Dumnezeu. Dacă s-ar fi referit la Lucifer, fără îndoială că pasajul de mai sus ar fi specificat „nu ești Dumnezeu, ci înger”. În continuare aflăm și motivele aroganței regelui din Tir: „Iată, tu îți închipui că ești mai înțelept decât Daniel și nu sunt taine ascunse pentru tine; prin înțelepciunea ta și cu mintea ta ți-ai agonisit bogăție și ai adunat în vistieriile tale argint și aur; prin înțelepciunea ta cea mare, prin ajutorul negoiului tău, ți-ai sporit bogăția și mintea ta s-a îngâmfat cu bogăția ta” (3-5). Datorită faptului că mintea sa a născocit o metodă de a se îmbogăți, regele s-a considerat foarte înțelept. Într-adevăr, descoperirile arheologice relevă faptul că orașul Tir a fost unul foarte bogat în antichitate, lucru pe care îl explică mai pe larg capitolul 27 din *Cartea lui Ieremie*. Prin urmare, regele din Tir s-a îmbogățit foarte mult de pe urma negoiului, lucru ce i-a crescut și aroganța. Deoarece era foarte bogat și foarte inteligent (din punctul său de vedere), regele s-a considerat un zeu printre oameni. Nu orice zeu, ci chiar cel mai mare dintre toți, Dumnezeu. Motivul supărării lui Yahweh este evident: „De aceea, așa zice Domnul Yahweh: Pentru că tu te-ai asemănat cu Yahweh, iată, Eu voi aduce împotriva ta pe străinii cei mai răi din toate popoarele, și aceia își vor scoate sabia împotriva frumoasei tale înțelepciuni și vor întina strălucirea ta; în mormânt te vei coborî și vei muri în inima mărilor de moartea celor uciși” (6-8). Yahweh susține că regele din Tir va coborî în mormânt, murind înecat. Dacă ar fi fost vorba despre un înger, acesta nu ar fi putut să moară. Nicăieri nu afirmă Biblia că îngerii pot muri. Biserica spune că Lucifer a fost închis în lumea subterană, va fi eliberat la Apocalipsă, va fi închis din nou pentru câteva mii de ani, din nou eliberat, apoi legat pentru totdeauna. Dar nu omorât. Însă pasajul de mai sus susține că regele din Tir va fi ucis. În plus, dacă

Yahweh s-ar fi referit la Lucifer, spunând că îl va ucide, această idee ar fi contrazis *Apocalipsa* lui Ioan care susține că Lucifer nu e mort, ci legat în Adânc. „Spune-vei oare înaintea ucigașului tău: „Eu sunt un dumnezeu”, când tu ești un om în mâna celui care te ucide, iar nu Dumnezeu? Vei muri de mâna străinilor, de moartea celor netăiați împrejur, căci Eu am spus aceasta, zice Domnul Yahweh” (9-10). Din nou apare ideea că regele din Tir este doar un om și că va fi ucis de către oameni. Repet, dacă ar fi fost vorba despre Lucifer, acesta nu ar fi putut fi omorât, conform părerii Bisericii. Iar dacă Mihail nu a reușit să-l ucidă, mai mult ca sigur nu ar reuși asta nici niște simpli oameni. În versetele 11-12 se subliniază din nou ideea că este vorba despre regele din Tir, un om, nu un înger: „Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: Fiul omului, plânge pe regele Tirului și-i spune...”.

Pasajul care a dat povestea căderii lui Lucifer este următorul: „Așa zice Domnul Yahweh: Tu erai pecetea desăvârșiri, deplinătatea înțelepciunii și cununa frumuseții. Tu te aflai în Eden, în grădina lui Yahweh; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze și diamante, cu crisolit, onix și iaspis, cu safir, smarald, carbunculi și aur; toate erau pregătite și așezate cu iscusință în cuibulețe și puse pe tine în ziua în care ai fost făcut. Tu erai heruvimul pus ca să ocrotești; te așezasem pe muntele cel sfânt al lui Yahweh, și umbrai prin mijlocul pietrelor celor de foc. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea. Din pricina întinderii negoțului tău, launtru tău s-a umplut de nedreptate și ai păcătuit, și Eu te-am izgonit pe tine, heruvim ocrotitor, din pietrele cele scâteietoare și te-am aruncat din muntele lui Yahweh, ca pe un necurat. Din pricina frumuseții tale s-a îngâmfat inima ta, și pentru trufia ta ți-ai pierdut înțelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ și te voi da înaintea regilor spre batjocură. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, săvârșite în negoțul tău nedrept, ți-ai pângărit altarele tale; și Eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va și mistui; și te voi preface în cenușă pe pământ înaintea ochilor tuturor celor ce te văd. Toți cei ce te cunosc între popoare se vor mira de tine, vei ajunge o groază și în veci nu vei mai fi” (12- 19). Toate fragmentele dinainte de acesta indică foarte clar faptul că este vorba despre un om, nu despre un înger. Interpretarea cea mai exactă a pasajului de mai sus este următoarea: regele din Tir era un om foarte credincios, pe placul lui Yahweh, până în momentul în care s-a îmbogățit („Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea”). Drept urmare, zeul evreilor s-a supărat pe fostul său protejat, preferând să-l amenințe prin gura unui profet, decât să-l pedepsească așa cum ar face un dumnezeu atotputernic. Unii consideră că fraza de mai sus se referă la un înger, deoarece doar o astfel de ființă ar putea fi neprihănită, în timp ce toți oamenii se nasc păcătoși. Ideea absurdă că toți oamenii se nasc cu păcatul primordial, de care pot scăpa doar prin botez, a fost introdusă de Biserica . Vechiul Testament nu susține această ipoteză, ci chiar consideră unii oameni ca fiind neprihăniți, lată câteva exemple: „Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său” (Geneza 6:9), „Să mă cântărească în cumpăna dreptății și Dumnezeu să cunoască neprihănirea mea.” (Iov 31:6), „Neprihănirea poartă pe cei drești, iar strâmbătatea prăpădește pe cei vicleni.” (Pildele lui Solomon 11:3), „Cel fără de lege este răsturnat de răutatea lui, iar cel drept găsește scăpare în neprihănirea lui.” (Pildele lui Solomon 14:32), „Mai de preț este săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât un bogat cu buze viclene și neburn.” (Pildele lui Solomon 19:1), „Mai de preț e săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât cel prefăcut în căile lui, chiar dacă e bogat.” (Pildele lui Solomon 28:6), „amăgind gândul bun și neprihănit al stăpânilor prin vorbărie vicleană și mincinoasă.” (Estera 8:12). Așadar, ideea că oamenii nu pot fi neprihăniți este în contradicție cu învățăturile Vechiului Testament.

Despre oamenii credincioși se spune chiar și astăzi că sunt mai aproape de Dumnezeu, iar despre cei care își pierd credința și s-au îndepărtat de Dumnezeu. Aceeași idee este prezentată și mai sus: regele din Tir era foarte credincios, adică aproape de Yahweh, în Eden, pe muntele sfânt. Scriitorul biblic a folosit o metaforă pentru a sublinia cât de credincios era regele, ceea ce înseamnă că pasajul de mai sus nu trebuie interpretat literal. Prin puritatea sa sufletească, datorată credinței sale, regele era desăvârșit în ochii lui Yahweh, care îi pregătise deja un loc în rai și chiar un rol de înger (heruvim). Când

afacerile regelui au început să producă averi, acesta a uitat de credință și de zeul său, considerându-se el însuși un zeu pe Pământ („*Din pricina întinderii negoțului tău, lăuntru tău s-a umplut de nedreptate și ai păcătuit*”). Pierzându-și credința s-a îndepărtat de Yahweh, adică, metaforic vorbind, a căzut din locul pe care îl ocupase în preajma dumnezeului său. Observăm că afacerile pe care regele le întreprindea erau cam necurate, din moment ce Yahweh se referă la „*mulțimea nelegiuirilor tale, săvârșite în negoțul tău nedrept*”. Aceste afaceri plus aroganța regelui din Tir l-au mâniat pe Yahweh, ducând la pierderea locului din rai pe care și-l câștigase anterior prin credință. *Acestea sunt pasajele care au dat naștere legendei căderii lui Lucifer. În Biblie nu este vorba despre niciun înger răzvrătit, ci doar despre doi regi care s-au crezut zei, așa cum procedau de altfel majoritatea, lată și părerea Bisericii Ortodoxe referitoare la Lucifer: „în Isaia 14:12, titlul de «steaua dimineții» (Lucifer) este dat tiranului rege babilonian, despre care profetul spune că va cădea. Acest pasaj a fost aplicat ulterior prințului demonilor, astfel că numele de «Lucifer» a început să fie folosit pentru Satana și a fost răspândit cu ajutorul unor lucrări precum, «Infernul» lui Dante Alighieri și «Paradisul Pierdut» al lui John Milton, dar pentru vorbitorii de engleză cea mai mare influență a fost determinată de utilizarea în traducerea engleză a Bibliei King James. Un pasaj similar din Ieremie 17:1-19, privind «regele din Tir», a fost aplicat, de asemenea, și lui Satana, contribuind la imaginea tradițională a Satanei și a căderii sale.”* (<http://ro.orthodoxwiki.org/LuciferL>. Ce spune Biserica? Că în Isaia 14:12 și Ieremie 17:1-19 nu este vorba despre îngerul decăzut, ci despre regele Babilonului și cel al Tirului. Iar acele pasaje au fost aplicate ulterior Satanei.

Dacă numele și legenda lui Lucifer sunt pure invenții ale oamenilor, putem fi siguri că el este real?

Aberațiile lui Cristian Neaureanu

Dr. Cristian Negureanu este unul dintre scriitorii români care susțin ipoteza prezenței extraterestrilor (de fapt, pentru el sunt intraterestri) printre noi, din cele mai vechi timpuri până astăzi. Am citit șase dintre cărțile lui din seria *Lumi paralele* și, deși îi citeam cu plăcere primele cărți, ulterior acea plăcere a dispărut când am observat o grămadă de aberații prezentate cu o evidentă urmă de fanatism religios. Deși am renunțat la a-i mai citi cărțile din motive evidente, articolul *Istoria necunoscută a omenirii* m-a făcut să încerc să dau o replică. Pentru cei interesați, poate fi citit **aici**.

Articolul 1

ncepe cu următoarele cuvinte: „*Analiza textelor sumeriene, asiriene, babiloniene și hitite a angajat, după cum spunea Z. Sitchin în A Douăsprezecea Planeta (Ed. Aldopress, București),*

«o armată de savanți timp de mai bine de un secol»“. Ideile prezentate în respectul articol se bazează pe cele ale lui Zecharia Sitchin, lucru pe care l-am putut remarca după ce am citit patru dintre cărțile americanului de origine azerbaidjană. Ceea ce probabil doctorul Negureanu nu știe este faptul că Sitchin și-a umplut cărțile cu o sumedenie de minciuni. A tradus în mod eronat multe dintre textele sumeriene și a modificat miturile astfel încât să se potrivească ipotezelor lui, inducând în mod deliberat în eroare necunosătorii. Acea „armată de savanți” i-a criticat nu o dată așa-zisele traduceri. De exemplu, arheologul Jonathan Gray a demonstrat fraudă lui Sitchin în cartea *Dead Men's Secret*. Unii experți au publicat dicționare ale limbii sumeriene, demonstrând astfel că traducerea lui Sitchin sunt departe de adevăr. Criticile la adresa lui Sitchin, argumentate și de bun simț, sunt disponibile oricui are un computer cu acces la internet. Se pare că domnul doctor Negureanu, din cauza înclinației sale către religie, s-a bazat pe celebrul „*crede și nu cerceta*“. Dacă ar fi cercetat, pe lângă multitudinea de demonstrații ale falsurilor lui Sitchin, ar fi aflat și că Zecharia Sitchin a fost mason. Prin urmare, scrierile lui nu pot fi considerate adevărate, atât timp cât masonii urmează doar planul diabolic al zeului lor.

Negureanu: „*În urma cu 445.000 de ani, anunnakii/elohimii/dumnezeii conduși de Enki (Ea sau Azazel) au venit pe Pamant de pe planeta Nibiru (în prezent denumită Eris) și au întemeiat Statia - Pamant 1 - Eridu, în sudul Mesopotamiei.*“ Aceasta este ideea lui Sitchin.

În realitate, sumerienii nu credeau în nicio planetă numită Nibiru. De fapt, cuvântul nici măcar nu există în limba sumeriană. Nebiru, însă, era denumirea sumeriană a Stelei Nordului. Cum a ajuns Sitchin la concluzia că Steaua Nordului este planeta zeilor, rămâne un mare mister... Pentru multe dintre popoarele din antichitate, constelația Orion și steaua Sirius erau foarte importante. Poate în acea zonă ar trebui căutată planeta zeilor.

Negureanu: „*Anunnakii cautau aur pentru protejarea atmosferei planetei lor și au construit spatioporturi în diferite zone ale Pământului.*“ O altă idee a lui Sitchin. Anunnaki nu căutau aur pentru a-l împrăști în atmosfera planetei lor. Această ipoteză este atât de absurdă, încât nici nu merită comentată prea mult. Textele mesopotamiene nu pomenesc despre așa ceva nici măcar o singură dată și e greu de bănuț cum au funcționat conexiunile neuronilor domnului Sitchin în acest caz. E drept că există un text în care Enki susține că a venit pe Pământ pentru a căuta aur, fără să explice ce ar vrea să facă cu el. Dar cum Enki este Azazel, Lucifer sau Satan, așa cum afirmă și doctorul Negureanu, ar fi o greșeală să considerăm adevărată mărturia celui privit ca un înșelător. Miturile multor popoare (sumerieni, egipteni, greci, japonezi, etc.) vorbesc despre un exil al zeilor pe planeta noastră, așa cum susține și creștinismul în legenda despre Lucifer. Prin urmare, aceasta este cea mai logică variantă în privința prezenței acestor entități pe planeta noastră, nicidecum căutarea aurului pentru a-l împrăști în atmosfera planetei lor.

Negureanu: „*Mult după aceea, acum aproximativ 8000 de ani, a avut loc O ALTA GENEZA, și anume aceea descrisă în Biblie, în care elohimii (Anu/ Yahweh, Enlil/Iisus și Elita Conducătoare de pe Nibiru) au decis făurirea unui om pur, din gene de elohim, prin donare, «după chipul și asemanarea lor», și nu corcitură cu diverse animale.*“ Nu Anu și Enlil au decis făurirea unui om pur, diferit de mutanții predecesori, ci Enki. Cel puțin asta susțin strămoșii noștri, indiferent de cultura din care făceau parte. Acele corcitură au fost experimentele eșuate ale lui Enki. Într-un final, a reușit să creeze o nouă specie, Homo Sapiens Sapiens. Textele mesopotamiene susțin că Anu și Enlil au acceptat crearea oamenilor doar constrânși de revolta zeilor răzvrățiți Igigi (Veghetorii).

Negureanu: „*Cataclismul universal, «Potopul», în care nu numai Yahweh/Anu i-a salvat pe Noe și familia sa (într-o nava de 180 metri lungime), ci și Enki (alt ordin incalcat) a salvat (într-un submarin; descrierile biblice și sumeriene sunt complet diferite) numeroase maimuțe azazelice uriașe.*“ Ideea că Anu l-a salvat pe Noe iar Enki, numeroase maimuțe uriașe, este mai mult decât absurdă. L-aș întreba pe domnul doctor pe ce își bazează această afirmație, dar știu că răspunsul este imaginația. Enki este cel care l-a salvat pe Ziusudra /

Atrahasis / Utnapištim, numit de evrei Noe. *Cartea lui Enoh* susține că Noe era diferit de ceilalți oameni, având pielea albă și părul blond. Tatăl său chiar considera că este un copil al Veghetorilor. În legendele lor, grecii recunosc că supraviețuitorul Potopului era fiul lui Prometheus / Enki. Acest Noe era cea mai pură creatură (din punct de vedere genetic) a lui Enki. Anu și Enlil au hotărât distrugerea tuturor ființelor de pe Pământ (inclusiv a lui Noe) iar Enki și-a salvat creația. Doar după ce Enlil și-a dat seama că uciderea tuturor oamenilor a fost o greșeală, Enki i-a arătat supraviețuitorii. Enlil le-a permis acestora să trăiască ba, mai mult, s-a oferit să îi ajute, învățându-i agricultura.

Negureanu: „*Un urmat apoi acțiunea nesăbuită a lui Enki (una din cele multe făcute) de a merge cu subalternii sai, netîlmii (îngerii căzuți) sa-și ia de soții femei din "fetele oamenilor" și de a zămisi tot uriași (Geneza 6:2).*” Încă una dintre erorile lui Sitchin. Nefilimii nu erau îngeri căzuți, ci copiii acestora cu pământienii. Îngerii căzuți erau numiți Veghetori, iar copiii lor erau împărțiți în trei categorii: naphilimi, eliuzi și uriași. *Cartea lui Enoh* îi consideră malefici pe uriași, *Cartea Jubileelor* spune că doar eliuzii au încercat să distrugă omenirea.

Naphilimii erau numiți de restul popoarelor semizei, ei fiind „*vestiții viteji din vechime*” amintiți de Biblie.

Negureanu: „*În paralel s-au desfășurat acțiuni de înnobilitare genetică a oamenilor adeverați, începute cu Noe, continuate cu Sara (soția lui Avraam), Triburile pierdute ale lui Israel, venirea în lume a lui Isus/Enlil (fecundarea artificială a Măriei) și copiii Acestuia, pana la cazurile recente de "răpiri" OZN, anunnaki/lohimii fiind o prezența permanentă, de sute de mii de ani, pe Pamantul pe care El l-a creat din planeta Tiamat.*” Din nou o idee a lui Sitchin. În realitate, Pământul nu a fost creat din planeta Tiamat, care a existat doar în imaginația masonului Sitchin. Această ipoteză nu este susținută de absolut niciun om de știință. Din coliziunea a două planete (una dintre ele fiind ruptă în două) este imposibil să supraviețuiască organisme vii. Mitul babilonian interpretat astfel de Sitchin se referă la distrugerea dinozaurilor de către zei. La babilonieni, Marduk și Ea / Enki au distrus reptilele uriașe Tiamat și Apsu care conduceau lumea. La greci, Kronos și Rheea au distrus reptilele uriașe Ophion („șarpele”) și Eurynome, care conduceau lumea. În Psalmul 73:14-15, Yahveh este lăudat pentru distrugerea monstrului marin Leviathan și a celorlalți balauri din apă. În Canaan, zeul Baal a ucis șarpele cu șapte capete, Lotan. În Rigveda, Indra a omorât dragonul Vritra sau Ahi („șarpele”) și pe mama acestuia, Danu. La egipteni, Ra, Seth și ceilalți însoțitori ai lor l-au ucis pe dragonul primordial Apep / Apophis. În Japonia, imediat după ce a fost exilat pe Pământ, zeul Susano-o a omorât șarpele cu opt capete Yamata no orochi, care devora copiii kami-lor (zeii exilați împreună cu el). Tiamat / Leviathan / Eurynome, Apsu / Behemoth / Ophion și celelalte reptile uriașe (distruse de primii zei imediat ce aceștia au aterizat pe Terra) sunt dinozaurii, primii „stăpâni” ai planetei noastre.

Negureanu: „*Cartea lui Enoh este contemporană cu scrierile sumeriene.*” Greșit! *Cartea lui Enoh* nu este nici pe departe contemporană cu scrierile sumeriene. A fost descoperită odată cu restul manuscriselor de la Marea Moartă și se presupune că prima parte a fost scrisă în secolul al III-lea - al II-lea î.e.n., iar a doua parte spre finalul primului secol î.e.n. Se observă clar că este scrisă de cel puțin doi autori, ceea ce o transformă într-o scriere apocrifă, nicidecum într-una semnată de biblicul Enoh. La fel ca restul manuscriselor descoperite la Qumran, *Cartea lui Enoh* a fost redactată de comunitatea eseniană din acea zonă, cu aproximativ 3.500 de ani după scrierile sumeriene. Această eroare provine din concepția falsă că scripturile evreilor au o vechime de mii de ani. În realitate, toate au fost concepute după întoarcerea evreilor din robia babiloniană. De exemplu, se presupune că profetul Isaia a trăit în regatul Iuda prin 745-695 î.e.n. Doctorul Negureanu crede că profetul a scris cartea biblică ce îi poartă numele. Însă această carte oferă un indiciu destul de clar asupra perioadei în care a fost compusă. În *Cartea lui Isaia* 1:13-14, Yahweh declară: „*Tămâierile îmi sunt dezgustătoare; lunile noi, zilele de odihnă și adunările de la sărbători nu le mai pot suferi. Însăși prăznuirea voastră e nelegiuire! Urăsc lunile noi și sărbătorile voastre sunt pentru Mine o povară. Ajunge!*”. Evreii au adoptat într-adevăr un calendar nou, pe cel babilonian. Nu doar atât, ci și o mare parte din religia și tradițiile babilonienilor. Iar asta nu s-a putut întâmpla decât după ce au fost duși în Babilon de

către Nabucodonosor, în anul 586 î.e.n. Lunile calendarului ebraic sunt identice și astăzi cu cele ale calendarului babilonian. Yahweh nu ar fi declarat profetului Isaia că urăște lunile pe care evreii le-ar fi adoptat abia peste mai bine de un secol. Cea mai logică ipoteză este că și *Cartea lui Isaia*, asemenea celorlalte care formează *Vechiul Testament*, a fost compusă după întoarcerea evreilor din Babilon, adică după anul 539 î.e.n.

O eroare pe care am întâlnit-o și în cărțile doctorului Negureanu este echivalarea lui Yahweh cu Anu. Yahweh este Marduk, fiul lui Enki / Ea. Asemănările dintre Yahweh și Marduk sunt numeroase și se pot observa mai bine aici. Când evreii au fost duși în Babilon, au rămas uimiți de progresul tehnologic, spiritual și religios al babilonienilor. La întoarcerea în țara lor, Ezdra și alți preoți au dorit să aplice ceea ce au văzut la babilonieni. Astfel au creat o nouă religie, diferită de cea a lui Moise (acesta fiind și motivul nemulțumirilor profeților biblici, ale esenienilor, ale lui Iisus și ale lui Ioan Botezătorul). Au adoptat zeul suprem al babilonienilor, pe Marduk, și și-au compus scripturi „sfinte” din miturile popoarelor cu care au fost în contact (egipteni, babilonieni și canaanieni). Și-au inventat patriarhi din rândul eroilor respectivelor popoare, în jurul cărora au țesut noile legende. Faraonul Akhenaton a devenit Moise, vizirul egiptean Yuya a devenit Iosif, zeii supremi ai Babilonului, Marduk și Iștar, au devenit Mardoheu (Mordechai în ebraică) și Estera (Ester pentru evrei). Faptele faraonului Tutmosis al III-lea i-au fost atribuite lui David, iar cele ale lui Amenhotep al III-lea lui Solomon. Cu această ocazie, evreii au adoptat calendarul lunar babilonian, chiar și astăzi lunile anului ebraic păstrând denumirile babiloniene. Această teorie are suport arheologic, deoarece nu s-a găsit nici măcar o dovadă care să susțină faptele prezentate în Biblie. Despre acest subiect și despre ipoteza că Yahweh este Marduk / Martu / Utu / Șamaș / Șamsiel / Baal-Zephon / Baldur / Belus / Bel / Belial / Horus / Khonsu / Nergal / Apollo / Allah / Ahura Mazda / Satan, pot oricând aduce numeroase argumente. Ca temă de gândire, poate domnul doctor ar trebui să se întrebe de ce numele ebraic Yahweh conține cuvântul „Yah”, numele atribuit Lunii de vechii egipteni.

O altă eroare, intenționată sau nu, am găsit în cartea *Tăcerea idolilor* unde, pentru doctorul Cristian Negureanu, psalmul 97:7 este următorul: „*Toți dumnezeii se închină înaintea lui*”. În *Biblia* ortodoxă, psalmul 97:7 este diferit: „*Cântați Domnului cu alăută, cu alăută și în sunet de psaltire*”. Nu știu ce *Biblie* citește domnul doctor, dar ar fi bine să specifice că nu este vorba despre cea ortodoxă.

Interesant este și faptul că doctorul Negureanu nu dă doi bani pe alte scrieri vechi, în afară de *Biblie* și *Coran*. În *Tăcerea idolilor* (2003), el spune că este la curent cu multe scrieri vechi, dar nu a găsit în ele niciun fel de lămurire asupra problemelor existențiale, așa cum îi oferă Cartea Cărților. „*Despre știința și înțelepciunea civilizației lui Dumnezeu nu vorbește decât Biblia*”, scria dumnezeul la pagina 172. Se vede că și-a schimbat părerea deoarece, peste patru ani, în articolul *Istoria necunoscută a omenirii*, susține că textele sumerene, asiriene, babiloniene și hitite, manuscrisele de la Marea Moartă, *Biblia* și *Coranul* se completează între ele. Până la urmă, ori doar *Biblia* oferă lămuriri la probleme existențiale, ori se completează cu alte texte care până nu demult erau doar basme despre aventurile lui Azazel. Încurcate sunt căile domnului Negureanu...

Cu echivalările dintre zeități, domnul doctor Negureanu nu stă prea bine. Nu face afirmații după vreun studiu aprofundat al miturilor respective, ci le etichetează după ureche. Pentru el, Osiris era o odraslă a îngerilor, Brahman era numele indian al lui Azazel, Anu și Jupiter erau tot Azazel, Bor al scandinavilor era un înger din Adânc, Quetzalcoatl - un înger al lui Azazel, Iștar era o pământeancă, soția lui Azazel, etc. Despre Marduk recunoaște că nu știe cine a fost, dar bănuiește că era un neflim. În principiu, orice zeu descoperă domnul doctor era ori Azazel, ori vreun înger al lui Azazel. Nu e nevoie de căutat asemănări între zeități, pentru o corectă echivalare. Singurul principiu folosit de dr. Negureanu este următorul: cine nu e Yahweh, e Azazel.

Deși domnul Negureanu pare a avea o bogată cultură generală, îmi permit să i-o îmbogățesc puțin prin următoarele informații: Osiris, Enki, Ea, Quetzalcoatl, Azazel sau Lucifer sunt aceeași entitate. Anu și Brahman nu sunt Azazel, ci tatăl acestuia. Jupiter sau

Zeus este fratele lui Azazel, Enlil la sumerieni ori Mihail pentru creștini (cel care s-a întrupat în corpul tâmplarului Iisus, dacă povestea biblică este adevărată). Iștar, marea zeiță a tuturor popoarelor, nu era o simplă muritoare, ci una dintre îngeri / zei / extraterestri. Aceștia nu erau doar de sex masculin, ci și feminin. Prin urmare, existau și zeițe, nu doar zei, așa cum susțin religiile absolut tuturor popoarelor. Nu se poate transforma cea mai importantă zeiță a lumii într-o banală muritoare, doar pentru că așa dorește domnul doctor. Iar Marduk nu era un semizeu sau nefilim, ci chiar dumnezeul evreilor, Yahweh.

În aceeași carte, doctorul Negureanu ne oferă o mostră din logica sa imbatabilă: „*Dacă în Biblia despre care am amintit (din 2002), cuvântul DOMNUL apare de aproximativ 7000 de ori, dacă nu este Yahweh singurul Dumnezeu adevărat, atunci cine este acela?*” (în introducerea acelei *Biblie* se specifica faptul că numele Yahweh a fost înlocuit cu Domnul). După această logică, dacă eu aș scrie acum o carte religioasă în care să introduc numele lui Cristian Negureanu de 7001 ori, aceasta ar fi dovada imbatabilă că el este „*singurul Dumnezeu adevărat*”. Bineînțeles că apare numele lui Yahweh în *Vechiul Testament*, din moment ce scripturile au fost scrise după întoarcerea evreilor din Babilon, când au adoptat religia babiloniană și pe zeul acestora. E absolut normal ca orice popor să introducă în scrierile sale sacre numele zeului său suprem. Dar asta nu

dovedește că Yahweh este „singurul Dumnezeu adevărat. În *Noul Testament* nu apare nici măcar o singură dată numele Yahweh însă, probabil, acest aspect este nesemnificativ.

În rest, afirmații cum că *Biblia* este singura carte care conține adevărul absolut (completată de *Coran*), fiind și cea mai bună carte de știință, că evreii sunt într-adevăr poporul ales, că Dumnezeu evreilor este cel adevărat. La o privire mai atentă peste istoria omenirii și pe evenimentele din prezent, se observă că evreii sunt sursa celor mai multe nenorociri. Yahweh al lor nu este adevăratul Dumnezeu, ci Marduk, Satan din *Noul Testament*, fiul lui Enki / Lucifer. Ideea că *Biblia* este cuvântul lui Dumnezeu și singura carte ce conține adevărul absolut este desființată de multitudinea de erori, minciuni și contradicții pe care le conține. Evreii, care conduc lumea din umbră, sunt cei care își doresc ca tot Mapamondul să-i considere poporul ales, iar pe zeul lor diabolic, adevăratul Dumnezeu. Să nu uităm că, în *Talmud*, evreii o consideră pe Fecioara Maria o prostituată, iar pe Iisus, un desfrânat. În *Biblie*, ei l-au ucis pe Iisus. Așa cum îi acuza și Freud, tot evreii l-au ucis pe Moise, punând această crimă pe seama divinității. Ei au înființat masoneria care de ceva timp conduce lumea spre Noua (Dez)Ordine Mondială. Crizele financiare din ultima sută de ani, precum și multe dintre războaie (mai ales cel ce stă să înceapă, împotriva Iranului) sunt tot opera evreilor. Ca apărător al acestora și al concepțiilor lor manipulative, doctorul Cristian Negureanu dovedește că este ori un inamic al omenirii, ori o victimă căzută în plasa evreilor. Care variantă este cea adevărată, doar Dumnezeu domnului doctor Cristian Negureanu poate ști.

Posedarea lui Iisus

În cartea *As It Was* din 1976, englezul Cyril Henry Hoskins povestea că sufletul unui lama tibetan, Lobsang Rampa, a fost mutat în corpul lui de către niște ființe. Aceste i-au extras din zona cefei un mic „cordon de argint”, înlocuindu-l cu cel al tibetanului. El mai spunea că într-o realitate paralelă există niște ființe care poartă numele „Grădinarii Pământului”, ce veghează asupra evoluției oamenilor. Aceștia uneori aleg indivizi cărora le extrag „cordonale de argint”, înlocuindu-le cu cele ale unor „grădinari”, ce au de îndeplinit o misiune pe Terra. Spiritul gazdei pleacă spre lumea astralului, în același mod ca în procesul morții.

Cu toate că acest caz pare neverosimil, totuși nu este unul singular. În cartea *Encounters*, dr. Edith Fiore descrie cazul unei paciente, numite Victoria, care avea impresia că făpturi invizibile intrau și ieșeau din corpul ei, furându-i „lucruri”. Una a rămas cu ea, încercând să o controleze, Victoria simțind nevoia să ducă o permanentă luptă cu acea entitate pentru a-și păstra personalitatea. O altă pacientă, Diane Tai, își amintea sub hipnoză de niște răpiri OZN și se plângea de o posedare de către ființe venite din necunoscut. Al treilea pacient, Dan, a afirmat sub hipnoză că trupul lui era pe o navă iar corpul se încarnase în corpul unui băiețuș ales dinainte în acest scop. A fost trimis pe Pământ „ca militar în retragere”, pentru a se odihni. Aceste cazuri au determinat-o pe dr. Fiore să scrie că „extraterestrii se pot încorpora, temporar sau permanent, astfel încât „există hibrizi umani nepământeni care trăiesc printre noi”.

Într-una din cărțile sale, Brad Staiger descrie cazul unei femei din Glendale (California), numită Vickie B., care spunea că undeva în spațiu este o navă imensă în care se află corpul pe care l-a ocupat în precedenta viață, zăcând în stare de animație suspendată într-un cilindru dintr-un material asemănător cu sticla.

În cartea *Extra-Terrestrials Among Us*, George C. Andrews descria povestea doamnei Ida Kannenberg din Hillsboro (statul american Oregon). Începând din 1940, doamna Kannenberg a avut niște întâlniri stranii, în urma cărora considera că fusese supusă unor implanturi tehnologice audio-video. Avea impresia că în mintea ei se instalase o prezență care răspundea la numele Hweig. Acesta s-a prezentat ca fiind trimis al stăpânilor

606/901

OZN-urilor. A recunoscut că ei posedau mijloacele tehnice pentru a „invada” mințile oamenilor și că omenirea nu dispune de nicio modalitate de a se apăra împotriva unei astfel de invazii.

Scriitorul Philip K. Dick declara că, la un moment dat, a fost luat în posesie de „o formă de viață ionizată, atmosferică, electrică, în stare să călătorească prin timp și spațiu după dorință”. Această posedare a durat aproximativ patru ani.

Ruth Montgomery a aflat de la „ghizii ei spirituali” că pe Pământ se reîncarnează suflete ce sunt entități care poposesc temporar undeva, într-o „stațiune de antrenament” aflată în zona stelei Sirius. Ele se încarnează aici pentru proiecte bine precizate, care trebuie îndeplinite pe planeta lor.

Într-o carte scrisă de Scott Mandelker, Pauline spunea că pentru spiritele venite din alte colțuri ale realității, Pământul este cel mai bun loc pentru a învăța, deoarece aici este cel mai potrivit loc de întâlnire între aspirațiile spirituale și restricțiile materiale. O altă femeie ce se credea originară din alte sfere, Inid, spunea: „scopul prezenței pe Pământ este învățarea”. La rândul său, autorul cărții susține că „Pământul este o școală pentru multe specii din întregul Univers, care nu au învățat încă iubirea”.

Credința în capacitatea unei entități spirituale de a invada un corp uman există în mai toate culturile. Se numește ori posedare, ori reîncarnare, de obicei în funcție de durata „vizitei” respectivei entități în trup fizic. Mulți oameni de știință sau cercetători independenți au descoperit nenumărate dovezi ale existenței reîncarnării. Migrația sufletelor dintr-un corp în altul există în religiile dispărute, dar și în multe dintre cele actuale: budism, hinduism, șamanism, la druidii celți, la pitagoreicii și orficii Greciei antice, la unele triburi amerindiene sau australiene, la taoiști, confucianiști, zoroastrienii, mithraici, maniheiști, etc. Dar și la unii dintre marii gânditori ai lumii, precum Giordano Bruno, Campanella, Hume, Leibniz, Goethe, Lev Tolstoi sau Benjamin Franklin. Creștinismul condamna credința în reîncarnare, deși accepta ideea posedării. Cu toate că unul dintre părinții Bisericii Creștine, Origene (185-254) spunea că aceia care și-au asasinat aproapele trebuie să se reîncarneze pentru a-și ispăși, în noua viață, crimele din viața precedentă. În plus, reîncarnarea este prezentă chiar și în Biblie. În *Evanghelia după Matei* 17:10-13, Ioan Botezătorul este prezentat drept reîncarnarea profetului Mie: „Și ucenicii L-au întrebat, zicând: Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie? Iar El, răspunzând, a zis: Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; așa și Fiul Omului va pătimi de la ei. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.” În aceeași evanghelie (11:14), referindu-se tot la Ioan, Iisus spune: „Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină.” Credința în reîncarnare reiese și din capitolul 16, versetele 13-14: „Și venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci.” Evreii nu au renunțat la credința în reîncarnare. Kabbaliștii spuneau că în Adam au sălășluit 600.000 de evrei care au păcătuțit împreună cu el. Avraam ar fi descoperit că există reîncarnarea, acesta fiind modul prin care sufletul lui Abel s-a mutat în Seth, iar cel al lui Cain în trupul egipteanului ucis de Moise. Iar istoricul evreu Flavius Iosephus scria în *Războiul evreilor* (cartea a III-a, capitolul 8): „cei ce părăsesc viața... au obținut un loc în cer, de unde roata timpului îi face să coboare iarăși să locuiască în trupuri.” Într-un manuscris descoperit la Marea Moartă, fratele Iisus spune: „fericiți cei ce trec prin multe încercări, căci suferințele lor îi desăvârșesc. Ei devin astfel asemenea îngerilor Domnului din Ceruri și nu vor muri niciodată, nici nu va trebui să se mai nască vreodată, căci nașterea și moartea nu vor mai avea putere asupra lor.” Grecii antici erau și ei adepți acestei idei. Empedocle (secolul al V-lea î.Hr.) considera viața terestră un exil, admitând peregrinarea sufletului și prin animale ori plante, până la purificarea finală, care îi permitea contopirea cu divinitatea. După alte surse, sufletele celor drepti așteptau în Câmpile Elizee dobândirea unui nou trup. Tot acolo, bând din apele răului Lethe, își uitau încarnările precedente. Pentru Platon, întruparea sufletului constituia o pedeapsă pentru

păcatele săvârșite. O viață virtuoasă putea duce la încarnarea într-un corp de categorie superioară, iar una necumpătată, plină de răutăți, putea duce la încarnări inferioare: un bărbat putea să devină femeie sau, mai rău, să decadă în regnul vegetal ori animal. Empedocle, Epimenide și Pitagora susțineau că își aminteau încarnările anterioare. Iar textele gnosticilor conțin aluzii clare la reîncarnare. Biserica creștină a renunțat la reîncarnare atunci când împăratul Iustinian a convocat în anul 553 un conciliu la Constantinopol, forțându-l să elimine orice referire la acest fapt. Însă Iustinian nu putea să condamne concepția reîncarnării în mod explicit, deoarece soția sa, Teodora, avea mâinile pătate de sângele

multora, dar dorea să fie divinizată după moarte, neagămitând că ar putea fi obligată să trăiască o viață de penitențe.

Diferența majoră dintre reîncarnare și posedare este că, în cazul reîncarnării, un spirit ocupă un corp încă de la nașterea sa și îl părăsește în momentul morții. Posedarea se realizează pe parcursul vieții unei persoane, entitatea care posedă fie înlocuind spiritul deja existent în acel trup, fie cele două conviețuind împreună. Capacitatea unei entități spirituale de a invadea un corp uman sau posedarea ori întruparea este prezentă și în cazul poveștii lui Iisus. Evangelistul Ioan consideră că Dumnezeu sau Cuvântul s-a întrupat pe Pământ. Evangelistul Marcu nu oferă niciun amănunt despre viața lui Iisus până la botez. Pe la aproximativ 30 de ani, după ce Iisus a fost botezat în apa Iordanului de către Ioan Botezătorul, cerurile s-au deschis și Duhul Sfânt s-a pogorât peste el. Apoi s-a auzit o voce din cer, care a spus: „*Tu ești fiul meu cel iubit, întru tine am binevoit.*” Imediat după acest episod, Duhul care intrase în Iisus l-a dus în pustiu („*Și îndată Duhul l-a mână în pustie.*”). Evangelistul Matei prezintă întâmplarea într-un mod similar: *Jar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste el. Și iată glas din ceruri zicând: «Acesta este fiul meu cel iubit întru care am binevoit».*” Și la Matei, imediat după botez, „*Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul.*” Noul Testament susține că, în timpul în care Iisus se afla în pustiu, Ioan Botezătorul a fost arestat. Marcu afirmă că abia „*după ce Ioan a fost prins, Iisus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia împărăției lui Dumnezeu.*” Matei confirmă, susținând că Iisus s-a mutat în Galileea, mai exact în Capernaum, după ce a aflat că Ioan a fost întemnițat. „*De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.*” Și tot de atunci a început să vindece oameni, să exorcizeze, să învie morți, să înmulțească pâini și pești, să transforme apa în vin, să oprească furtuna, să meargă pe apă, să citească gândurile celorlalți, etc. Din evangheliile înțelegem că Iisus a fost un simplu om, care s-a transformat în Hristos după ce a intrat în corpul său Duhul Sfânt. Până în acel moment, Iisus nu era capabil să realizeze nicio minune, nu dădea dovadă de înțelepciune ieșită în comun, nu se credea fiul lui Dumnezeu, nu vorbea în parabole și nu propovăduia oamenilor. Ci ducea o viață banală de tâmplar, alături de părinții și frații săi. Apariția Duhului în corpul său l-a transformat total, devenind cu totul o altă persoană. Duhul l-a dus în pustiu, unde a stat o bună perioadă de timp. În momentul în care Ioan Botezătorul a fost arestat, noul Iisus a început să propovăduiască și să înfăptuiască minuni. Dacă Iisus a reușit aceste lucruri doar după posedarea sa de către Duh, poate cineva să nege că Duhul era responsabil pentru toate acele „minuni” și cuvinte pline de înțelepciune? Și, totuși, cine era acel Duh sau Spirit (cum îl numesc catolicii) despre care Iisus spunea în *Evanghelia după Matei*: „*Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.*”? Vom afla acest lucru urmărindu-l de-a lungul istoriei, după un tipar.

Povestea lui Iisus este asemănătoare cu cele ale unor predecesori ai săi, cei mai importanți fiind Krishna și Buddha. Krishna era considerat reîncarnarea zelui Vișnu. Nașterea sa a fost una miraculoasă, fiind conceput nu prin contact sexual, ci prin „*transmisie mentală*”. Venirea sa în lume a fost profețită cu mult timp înainte. A umblat prin India înconjurat de adepți, a propovăduiut pacea și iubirea, a vindecat bolnavi și a înviat morți. S-a retras în desert, unde a fost ispitit de un demon. A fost un prinț, devenind mai apoi rege. La un moment dat a fost și păstor, așa cum îl prezintă icoanele hinduse, dar și un războinic feroce. Înainte să moară, a anunțat că se va întoarce pentru a distruge răul. Buddha s-a născut cu aproximativ cinci secole înainte de Hristos. Nașterea sa a fost

profețită cu mult timp înainte și a fost, de asemenea, una miraculoasă. Un zeu a intrat în corpul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori, aceasta dându-i naștere prințului Siddhartha Gautama. Prințul a fost un simplu om până la vârsta de 18 ani, când s-a transformat în Buddha. S-a retras în pustiu, unde a fost ispitit de demonul Mara. A umblat prin țară înconjurat de adepți, a propovăduit pacea și iubirea, a vindecat bolnavi și a înviat morți. Înainte să moară, și-a anunțat adepții că se va întoarce, pentru a distruge răul. După cum se poate observa, există o serie de similitudini remarcabile în viețile celor trei. E drept că adepții unora se puteau inspira din viețile altora, dar în același timp există posibilitatea ca toți trei să urmeze un tipar. Despre Krișna și Buddha se spunea că sunt reîncarnările

regelui Cerului, iar despre Iisus că Duhul Sfânt a intrat în el. Dacă aceste entități care s-au încarnat în trupurile lor au urmat câte un plan, iar viețile celor trei au decurs în mod asemănător, este posibil să fie vorba despre un singur plan și despre o singură entitate în toate trei cazurile. Altfel, am avea de a face cu o serie de coincidențe mult prea mari. Cine era Vișnu, zeul care s-a încarnat în Krișna? În hinduism, era unul dintre marii zei, ocupând locul al doilea în marea trinitate (numită trimurti), alături de Brahma și Șiva. Zeul Soare, regele, cel ce menține ordinea în Univers, Vișnu mai era numit și „*spiritul suprem*”. Alte epitete ale lui sunt „*sufletul Vedelor*” și „*adevărul vedic*”. Este prezentat mereu în antiteză cu Șiva, zeul distrugător. Animalul său este vulturul Varuna, pe care îl călărește atunci când străbate cerurile. În vremurile vedice, Vișnu se numea Indra. Acesta era regele zeilor, domnul Cerului, zeul furtunii și al războiului. Printre epitetele lui se numără „*taurur*” sau „*ucigașul lui Vritra*” (dragon sau șarpe uriaș, dușmanul lui Indra). Era conducătorul zeilor Deva în lupta împotriva demonilor Asura. Ca Gardian al punctelor cardinale, el reprezenta estul.

La sumerieni, Enlil era considerat zeul aerului, al vântului și al furtunii, numele lui însemnând chiar „domnul furtunii”. Akkadienii, hitiții și canaanienii îl numeau uneori Ellil, iar babilonienii, Bel („domnul” sau „stăpânul”). Numărul său magic era 50, echivalentul titlului de rege. Făcea parte din marea trinitate a zeilor, ocupând poziția a doua, după tatăl său, An („cerul”), și fratele său mai mare, Enki („domnul Pământului”). Deși fiul cel mic, el era moștenitorul tronului ceresc. Principalul său centru religios era orașul Nippur, acolo unde i-a fost închinat templul Ekur („casa muntelui”). Soția sa, Ninlil („doamna furtunii”), numită inițial Sud, i-a dăruit un fiu, pe Ninurta. Enlil este cel care le-a adus oamenilor agricultura, în timp ce fratele său, Enki, i-a învățat păstoritul. Fiind moștenitorul lui An și loțiitorul acestuia pe Pământ, Enlil moștenește nu doar tronul ceresc, ci și toate epitetele și funcțiile tatălui său, cel mai important fiind cel de „*tată al zeilor*”. Deși se considera că a vrut să distrugă oamenii prin diferite molime și un potop, în general era privit ca un zeu benefic. Era numit „*taurur*”, „*Jeuf*” sau „*păstorur*”. Se afla într-un permanent conflict cu fratele său, în lupta pentru supremație. A fost regele Pământului, detronându-și fratele, care a fost exilat pe planeta noastră. După ce l-a ucis pe Enki, Marele Șarpe, Enlil a fost luat pe planeta lor de către An, lăsând Terra în mâinile fiului lui Enki, Marduk. În consiliul zeilor, Enlil stătea la dreapta tatălui său, iar Enki în partea stângă. În trinitatea hindușilor el este Vișnu, Brahma și Șiva fiind An și Enki ai sumerienilor. Textele sacre ale hindușilor spun că una dintre încarnările lui Vișnu a fost omul-leu Narașima. Iar leul era unul dintre epitetele lui Vișnu. Ca zeu al furtunii, rege al zeilor și ucigaș al dragonului, îl putem identifica și cu Indra.

În panteonul babilonian și asirian, Adad era zeul furtunii. Era numit Ișkur de sumerieni, Hadad de canaanieni și Ramman de akkadieni. Pentru sumerieni, Ișkur era inspectorul Universului. Într-o rugăciune, este numit fiul lui An, fratele geamăn al lui Enki, marele taur, leul cerului și domnul care călărește furtuna. Alte legende îl consideră fiul lui Nanna sau al lui Enlil. Soția lui Ișkur/Adad era Șala, zeița războiului și a grânelor, identificată cu constelația Fecioarei. De asemenea, a fost echivalat cu Teshub al hitiților. Animalul său era taurul. În Asiria, începând cu domnia lui Tiglath-Pileser I (1115-1077 î.Hr.), Adad a fost venerat împreună cu Anu. Ca fiu al lui An, frate al lui Enki și zeu al furtunii, Ișkur/Adad / Hadad / Ramman nu poate fi decât Enlil.

La hitiți, Teshub era zeul furtunii, fiul lui Anu și moștenitorul tronului ceresc. S-a luptat pentru tron cu șarpele Illuyanka, fiul exilatului Kumarbi, conducătorul Terrei. Cum povestea este foarte asemănătoare cu celelalte, putem trage concluzia că este vorba despre aceleași personaje.

În Canaan, Enlil era numit El sau Eli, prescurtare a akkadianului Ellil. Acesta era conducătorul zeilor, fratele lui Dagon (zeul apelor și al fertilității). Între el și nepotul său, Baal-Zephon, existau numeroase animozități, întocmai cum stăteau lucrurile între Enlil și Marduk. Când canaanienii îl numeau El pe An al sumerienilor, Enlil era botezat Baal Hadad, nume care provine din epitetele babiloniene Bel și Adad, ambele deținute de Enlil. Baal Hadad s-a luptat pentru tron cu fratele său, zeul mării, întocmai ca Enlil cu Enki. La egipteni, zeul furtunii și al deșertului era Seth. Inițial a fost considerat o entitate benefică. El era cel care a luptat alături de Ra împotriva șarpelui uriaș Apophis. În secolul al

XXI-lea î.Hr., la sfârșitul Dinastiei a VI-a, odată cu apariția cultului lui Osiris, Seth a fost discreditat, fiind transformat de adeptii lui Osiris într-un demon, însă faraonul Nehsy din Dinastia a XII l-a i-a reabilitat zeului imaginea, în secolul al XVII-lea î.Hr. La fel ca restul popoarelor din antichitate, și egiptenii spuneau aceeași poveste: Osiris a fost primul conducător al

Pământului, fratele său mai mic, Seth, l-a ucis și i-a luat tronul, fiind urmat de Horus, fiul lui Osiris. Seth reprezenta estul (dreapta) și soarele, iar Osiris vestul (stânga) și luna. Fără îndoială, Seth și Osiris sunt cei doi frați ai sumerienilor, Enlil și Enki.

Grecii au păstrat triada sumeriană însă l-au eliminat pe Anu / Ouranos, pentru a-i acorda mai mult credit noului conducător, Enlil. L-au numit Zeus și-au dat, pe lângă domeniul pe care îl avea deja, Pământul, și domeniul lui Anu, cerul. Iar Enki / Hades a primit lumea subterană. Cum pentru a completa triada mai era nevoie de un domeniu și de o zeitate, grecii au creat o nouă imagine a lui Enki, pe care au numit-o Poseidon, care a primit apele. La fel ca la celelalte popoare, Zeus / Enlil și-a păstrat funcția de zeu al furtunii, fiind reprezentat întotdeauna cu fulgerul într-o mână. El e cel care l-a detronat pe anteriorul conducător al Pământului, Kronos. Era considerat tatăl zeilor deoarece, ca moștenitor al lui Anu și reprezentant al acestuia pe Terra, primea nu doar tronul, ci și titlurile tatălui său. Inclusiv pe cel de „*tată al zeilor*”. La fel stau lucrurile și în Scandinavia unde Odin, devenit conducător suprem la sfârșitul războiului dintre cele două familii divine, Aesir și Vanir, a fost considerat și tatăl zeilor. Odin era zeul războiului, simbolurile lui fiind corbii, sulita și calul cu opt picioare. Atât Zeus cât și Odin sunt nume alternative ale sumerianului Enlil. În legenda creștină a lui Lucifer, acesta era primul înger sau fiul cel mare al lui Dumnezeu. Când a vrut să-și detroneze tatăl, Lucifer s-a luptat cu fratele său mai mic, Mihail. După ce Lucifer a fost exilat pe Pământ, Mihail a devenit mâna dreaptă a lui Dumnezeu. În Cartea lui Enoh, Mihail este conducătorul arhanghelilor care i-au pedepsit pe îngerii Veghetori conduși de Azazel. Iar în Kabbalah se spune că sufletul omului este împărțit în două: dreapta se numește Mihail iar stânga, Samael. Atât pentru creștini, cât și pentru evrei și musulmani, Mihail este un înger ocrotitor al oamenilor. Asocierea sa cu partea dreaptă, opoziția sa față de Lucifer / Azazel / Samael care sunt nume ale lui Enki, îl indică pe Mihail ca fiind Enlil. Numele său este interpretat ca o interogație, „cine este ca Dumnezeu?”. Însă în numele său nu există niciun semn de întrebare, iar El nu înseamnă doar Dumnezeu, ci și *zeu sau zeu suprem*. Prin urmare, o traducere mai corectă ar fi „cel ce este ca zeul suprem”. Fiind moștenitorul lui Anu și reprezentantul său pe Pământ, cel ce primea toate titlurile și funcțiile tatălui său, el era asemenea zeului suprem, Anu. Protestanții timpurii, martorii lui Iehova și adventiștii de ziua a șaptea consideră că el s-a încarnat în Iisus. În creștinism, Mihail este patronul războinicilor, al bolnavilor, al suferinșilor dar și al câtorva munți. În arta medievală, era reprezentat ținând în mână o balanță, cu care judecă sufletele morților, precum și Cartea Vieții.

Deși miturile îl prezintă ca un zeu războinic, aprig ca o furtună, autoritar și nemilos cu dușmanii săi, Enlil / Işkur / Adad / Ramman / El / Eli / Baal Hadad / Seth / Zeus / Vişnu / Odin / Mihail era privit de strămoșii noștri ca o divinitate benefică, protectoare a omenirii.

Soarele, lumina, ziua, estul și partea dreaptă, asociate cu Enlil reprezintă binele, în timp ce Luna, întunericul, noaptea, vestul și partea stângă, asociate cu Enki, semnifică răul. De asemenea, elementele naturii, aflate în antiteză, au fost asociate cu aceeași doi zei.

Pământul și apa erau domeniile lui Enki, iar aerul și focul ale lui Enlil. Era numit „*taur*” sau „*leu*”, epitețe ce indică rolul său de zeu conducător, dar și forța sau ferocitatea sa. Fiind un zeu ce venea din cer, adică zburând pentru strămoșii noștri, pasărea a devenit simbolul său, indiferent dacă vorbim despre vulturul lui Zeus, vulturul lui Vişnu, corbii lui Odin, sau aripile arhanghelului Mihail. Rege al Pământului și viitor împărat în Cer, Enlil este cel care le-a adus oamenilor agricultura. Asociat cu furtuna datorită caracterului său războinic, Enlil era fiul ascultător, cel care făcea voia tatălui său.

Hindușii consideră că el s-a încarnat în Krişna. Pentru tibetani, Shvetaketu, regele paradisului de la Tushita, s-a reîncarnat în India în prințul Siddhartha Gautama, care a devenit Buddha. Cum era un singur rege în cer, indiferent de modul în care îl denumeau oamenii, iar viețile lui Krişna și Buddha au decurs într-un mod asemănător, putem considera că el era Enlil. Dar viața lui Iisus a fost, de asemenea, asemănătoare cu cea a

- predecesorilor lui. Conform logicii, Duhul Sfânt care s-a întrupat în el la botez ar trebui să fie același Enlil. Să vedem dacă găsim indicii care să ne ducă la această concluzie.
- Toți cei patru evangheliști susțin că Iisus a dus o viață obișnuită, de tâmplar, până pe la vreo 30 de ani, când a fost botezat. Doar Luca îl transformă într-un copil precoce, care la 12 ani îi uimea pe învățații din templu cu înțelepciunea sa. Deoarece această poveste nu apare nici în celelalte trei evanghelii canonice, nici în cele apocrife, nu avem niciun motiv să o considerăm adevărată. Ci doar o încercare a evanghelistului Luca de a-l prezenta pe Iisus ca un adevărat Dumnezeu pe Pământ, de la naștere până la înălțare. Punctul comun al tuturor evangheliilor este faptul că Iisus și-a început propovăduirea și minunile după ce a intrat în el Duhul. Până atunci el nu s-a crezut fiul lui Dumnezeu, nu a vorbit despre împărăția cerurilor, nu a vindecat pe nimeni, nu a exorcizat și nici nu a înviat vreun mort. Toate aceste minuni pot fi puse doar pe seama Duhului Sfânt, care intrase în corpul tâmplarului Iisus. De asemenea, putem pune pe seama Duhului și vorbele lui Iisus, parabolele și învățăturile sale. Deoarece, repet, doar după ce a intrat Duhul în el, Iisus a început să predice, să vorbească în parabole și să dea sfaturi.
- După Evanghelia lui Ioan, „*Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi*”. Cuvântul reprezintă autoritatea. Pentru sumerieni, Enlil era sursa supremă de autoritate pe Pământ. Pentru egipteni, zeul conducător Ra și-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naștere la două personificări ale intelectului: Hu („autoritate”) și Saa („intelect”). Ra era An al sumerienilor, iar cei doi copii ai săi nu pot fi decât autoritarul Enlil și zeul înțelepciunii și al inteligenței, Enki. Așadar, din nou întâlnim atribuită lui Enlil autoritatea simbolizată de Cuvânt. În plus, eonii gnosticilor sunt numiți „*cuvinte*” la episcopul Irineu și în *Tratatul Tripartit*.
 - Pentru gnosticii setieni, eonul Seth s-a reîncarnat în Iisus. Acest eon era zeul vechilor egipteni, Seth, numit Enlil de către sumerieni.
 - Pentru restul gnosticilor, eonul Hristos a coborât din cer, s-a împreunat cu sora sa, Sophia, și a intrat în corpul omului Iisus. Pentru ei, Hristos era Duhul Sfânt din evangheliile sau Seth al setienilor. Însă numele Hristos sau Christos seamănă foarte mult cu indianul Krișna sau Christna, ceea ce ne duce cu gândul la aceeași entitate.
 - Iisus era numit „*leul lui Iuda*”. Enlil era numit în Mesopotamia „*leuf*”. Orașul egiptean Pi-Ramses, unde era venerat Seth, se mai numea „*orașul leului*”, ceea ce îl identifică pe zeu cu respectivul animal. Seth este numele egiptean al lui Enlil, ceea ce înțărăște această idee. La hinduși, Șiva este reprezentat cu un leu sub picioare. Cum Șiva este Enki, inamicul lui Vișnu / Enlil, această reprezentare indică superioritatea sa asupra fratelui său. De asemenea, Iștar, fiica lui Enki, era reprezentată călcând pe lei, din același motiv.
 - Iisus era numit „*păstorul cel bun*” iar Krișna era adesea reprezentat ca păstor. Unul dintre epitetele lui Enlil era „*bunul păstori*”.
 - Iisus era numit „*regele iudeilor*”. Iisus mai era numit și Hristos, care înseamnă „cel uns”. În acele vremuri erau unși doar regii. Pentru sumerieni, Enlil era regele, titlu redat și de numărul său, 50.
 - În *Bhagavad-Gita*, Krișna spune că el se întrupează de câte ori Legea slăbește și se înțărăște nelegiuirea. În *Evanghelia după Matei*, Iisus declară: „*să nu socotiți că am venit să stric Legea sau prorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc*.” (5:17). În principiu, o idee asemănătoare în ambele cazuri.
 - Iisus spunea că regatul său este în ceruri. Acolo era regatul lui Enlil, pe care îl moșteneau de la tatăl său.
 - În *Evanghelia după Matei*, Iisus stă la dreapta puterii. La Marcu, el a urcat la cer și șade la dreapta lui Dumnezeu. Pentru sumerieni, Enlil era cel care stătea la dreapta lui An.
 - În *Talmud*, Iisus este considerat fiul soldatului roman Pandira. Deși evreii au încercat să

ascundă prin această afirmație originea divină a tatălui lui Iisus, în egipteană, *pandira* se scrie *pa-ntr-ra*, care înseamnă „zeul Ra”. Ra, așa cum am văzut, era sumerienul An, tatăl lui Enlil.

- Numele real al lui Iisus, Yahshua, a fost tradus eronat de către evrei, în speranța că și creștinii le vor adopta zeul. Varianta oficială este că numele lui se interpretează ca „Yahweh este salvarea”. Într-adevăr, creștinismul l-a adoptat pe dumnezeul evreilor, deși acesta nu era dumnezeul despre care vorbea Iisus. *Noul Testament* nu folosește nici măcar o singură dată numele Yahweh. Dimpotrivă, îl numește Satan pe Yahweh / Marduk. Numele Yahshua este compus din *Yah* (prescurtarea de la Yahweh și zeul original al lunii la vechii egipteni) și *shua*, care înseamnă „plâns”. Yahshua se traduce „plânsul lui Yahweh” sau, și mai corect, „cel ce îl face pe Yahweh să plângă”. Adică dușmanul lui Yahweh / Marduk, care nu poate fi decât Enlil.

- Se spune că la moartea lui Buddha, șarpele și pisica au fost singurele creaturi care nu au plâns. În aceste animale îi recunoaștem pe Marduk și Iștar, inamicii lui Enlil.

Zeul Shvetaketu a intrat în fecioara Maya, mama lui Buddha, sub forma unei raze în cinci culori. Numărul 5 era important pentru Enlil. Acincea planetă din sistemul nostru solar (numărând din exterior către Soare) este Jupiter, iar zeul Jupiter era numele latin al lui Enlil. După cum ne indică unele picturi medievale, se credea că Maria a fost inseminată de Duhul Sfânt printr-o rază ieșită dintr-un OZN. Majoritatea picturilor din acea perioadă prezintă OZN-uri în jurul lui Iisus, de la nașterea până la crucificarea lui.

- Despre Buddha se spune că a ucis un dragon. Enlil l-a ucis pe Enki, supranumit „*balaurul*” sau „*Marele Șarpe*”.

- Krișna s-a retras în pustiu, pentru a medita. Buddha a făcut același lucru. Acolo, el a fost ispitit de către demonul Mara. Iisus s-a retras în pustiu, unde a fost ispitit de diavol.

- *Evangelia după Matei* anunță că toate neamurile Pământului îl vor vedea pe Iisus „*venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă*” (24:30). Ideea se repetă în 26:64, unde el va fi văzut „*șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului*”. Unul dintre epitetele lui Baal-Hadad, Enlil la canaanieni, era „*călarețul norilor*”.

- Iisus afirmă că a mai trăit și cu mult timp înainte de această viață, susținând că Avraam a văzut ziua lui și s-a bucurat. Ziua lui nu înseamnă neapărat aniversarea lui, ci și ziua în care el a obținut ceva important, ziua în care a devenit victorios. Conform *Vechiului Testament*, Avraam a fost martorul distrugerii Sodomei și Gomorei. Acel episod a fost cel mai important din viața lui Enlil. În urma atacului său nuclear asupra locului în care se ascundea Enki, Enlil a devenit în final victorios, după mii de ani de război.

- Iisus susține că l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Același lucru se poate spune și despre Enlil, care a cauzat căderea / exilul fratelui său.

- Când era împreună cu ucenicii în corabie, Iisus a oprit furtuna care le amenința viațile, certând-o (Matei 8:26). Același episod este prezent și la Marcu: „*Și el, sculându-se, a certat vântul și a poruncit mării: Taci! încetează! Și vântul s-a potolit și s-a făcut liniște mare.*” (4:39). Când Iisus a mers pe apă până la ucenicii săi, vântul s-a oprit după ce a ajuns în corabie (Matei 14:32, Marcu 6:51). *Evangeliiile* relatează și uimirea oamenilor în fața celui care avea putere asupra furtunii: „*iar oamenii s-au mirat, zicând: Cine este acesta că și vânturile și marea ascultă de el?*” (Matei 8:27). Cine putea avea putere asupra furtunii dacă nu zeul ei, Enlil?

- *Evangelia după Marcu* 3:17 ne spune despre frații Iacov și Ioan că Iisus „*le-a pus lor numele Boanergheș, adică fii tunetului.*” Nu putem ști ce l-a determinat pe Iisus să îi numească astfel pe cei doi, cum nu putem ști nici legătura lor cu furtuna. Alta în afară de Enlil, zeul furtunii, ale cărui arme erau tunetul și fulgerul.

- Iisus spunea că a venit pe Pământ pentru a face voia tatălui. Enlil era fiul ascultător, care făcea întotdeauna voia tatălui său, An / Anu. Simbolul creștinismului este crucea, simbolul lui An în Sumer.

- În *Evangelia după Matei* 10:34, Iisus declara: „*nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.*” Enlil era zeul războiului. În *Evangelia după Toma*, el afirma: „*Poate că oamenii cred că am venit să aduc pacea pe pământ. Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume: foc, sabie și război.*” și „*am aruncat foc pe pământ, și iată, îl veghez până ce izbucnește.*” Enlil era un zeu războinic iar focul, unul

dintre elementele sale.

- *Evangheliile susțin că demonii știau cine este Iisus (mai exact, Duhul din corpul lui), iar el le cerea să tacă, pentru a nu-l da de gol. Iar duhurile cele necurate, când îl vedeau, cădeau înaintea lui și strigau, zicând: Tu ești fiul lui Dumnezeu. Și el le certa mult ca să nu-l dea pe față." (Marcu 3:11-12); „Din mulți ieșeau și demoni, care strigau și ziceau: Tu ești fiul lui Dumnezeu. Dar el, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că știau că el este Hristosul." (Luca 4:41); „Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-l știau că el e Hristos." (Marcu 1:34). „Și era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare, zicând: Ce ai cu noi, Iisuse Năzărinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu. Și Iisus l-a certat, zicând: Taci și ieși din el." (Marcu 1:23-26) Cum de îl cunoșteau demonii? De ce le era frică de el? Și de ce nu-l lăsa să-i decline identitatea? Dacă în Iisus era Enlil, e normal ca demonii, slujitorii lui Enki, să fie înfricoșați de cel mai temut dușman al lor.*

- *Evangheliile spun că, înainte de a muri, Iisus a strigat „Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, pentru ce m-ai părăsit?” Tot evangheliile recunosc că „unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: pe Ilie îl strigă acesta.” Din moment ce oamenii vremii se gândeau la Ilie, înseamnă că, pentru ei, Eli nu însemna „Dumnezeul meu”, așa cum vrea evanghelistul să ne facă să credem. Numele original al profetului Ilie este Elijah, destul de asemănător cu Eli. Însă, în religia canaaniană sau levantină, El / Eli era numele zeului suprem. Acest nume este prescurtarea akkadianului Ellil, numit de sumerienii Enlil. Așadar, Iisus nu îl striga pe Dumnezeu, ci pe Enlil. De unde deducem că Duhul Sfânt / Enlil a părăsit corpul tâmplarului Iisus, înainte ca acesta să se stingă, lăsându-l să moară în chinuri pentru un scop pe care nu și l-a dorit. După ce Duhul l-a părăsit, Iisus a murit, apoi a avut loc un cutremur care a rupt în două catapeteasma templului, a despicat pietrele și a deschis mormintele. Cum templul cu pricina era al lui Yahweh / Marduk, doar dușmanul acestuia, Enlil, ar fi putut să-i provoace asemenea pagube. Credința generală este că Iisus reprezintă binele absolut. El era cel care îndemna la pace și iubire. Însă **Noul Testament** ascunde și o altă față a lui, mai puțin cunoscută omului de rând. Iată câteva dintre cuvintele și faptele sale, care nu se potrivesc cu imaginea sa de pacifist și propovăduitor al iubirii:*

- *Iisus declară că nu a venit să aducă pacea, ci sabia, războiul și focul: „Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.” (Evanghelia după Matei 10:34); „Poate că oamenii cred că am venit să aduc pacea pe pământ. Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume: foc, sabie și război.” (Evanghelia după Toma); „Am aruncat fur pe pământ, și iată, îl veghez până ce izbucnește.” (Evanghelia după Toma). Nu doar a afirmat aceste lucruri, ci și-a și îndemnat ucenicii să se înarmeze: „Și el le-a zis: Acum însă cel ce are pungă să o ia, tot așa și traista, și cel ce nu are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere. Căci va spune că trebuie să se împlinească întru mine Scriptura aceasta: «Și cu cei fără de lege s-a socotit», căci cele despre mine au ajuns la sfârșit, tarei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Zis-a lor: Sunt de ajuns.” (Evanghelia după Luca 22:36-38)*

- *Iisus afirmă că a venit să dezbină, nu să unească: „Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare.” (Evanghelia după Luca 12:51); „Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume.” (Evanghelia după Toma); „Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.” (Evanghelia după Matei 10:35).*

- *Iubește-ți aproapele, dar cu limită: „Cel ce iubește pe tatăl ori pe mamă mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine.” (Evanghelia după Matei 10:37).*

- *Iisus urăște și îndeamnă la ură: „Dacă vine cineva la mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul meu.” (Evanghelia după Luca 14:26); „Cine nu-și va urî tatăl și mama nu poate ajunge un ucenic al meu. Și cine nu-și urăște frații și surorile și nu-și poartă crucea ca și mine, nu va fi vrednic de mine.” (Evanghelia după Toma); „Cine nu-și va urî tatăl și mama*

ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu. Și cine nu-și va iubi tatăl și mama ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu." (Evangelhia după Toma); iar Evangelhia după Filip susține că Hristos i-a urât pe înțelepții care l-au încercat, deoarece aceștia nu erau cu adevărat înțelepți.

- Scriitorul romano-catolic Alfonsus Liguori, canonizat ca sfânt de către papa Pius al XIV-lea în 1839 și declarat doctor al bisericii catolice de către papa Pius al IX-lea, a descris o scenă în care un păcătos a văzut două scări către cer. La capătul uneia a zărit-o pe Maria, iar la capătul celeilalte, pe Iisus. Când a vrut să urce spre Iisus, a văzut fața mâniașă a acestuia, s-a speriat și a căzut. Același scriitor susținea că păcătosul care îndrăznește să meargă direct la Iisus trebuie să pășească înaintea lui cu teamă de mânia sa. Ideile lui Liguori nu par a fi absurde, deoarece mânia lui Iisus este prezentă și în Biblie. În *Evangelhia după Marcu* 3:5, Iisus îi privea pe oameni cu mânie. În *Evangelhia după Luca* 9:38-41, atunci când un om i-a cerut să-i salveze fiul posedat, Iisus a răbufnit: „o, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi și vă voi suferi? Adu aici pe fiul tău.” După cum susține Biblia, Iisus își făcuse un obicei din a certa și jigni oamenii, numindu-i „neam necredincios” (Marcu 9:19), „neam viclean și desfrânat” (Matei 12:39), „neam necredincios și îndărătnic” (Matei 17:17), „neam viclean și adulter” (Matei 16:4). Pe apostolul Petru l-a numit chiar „satană” (Matei 16:23, Marcu 8:33).

Ba, mai mult, el certa și demonii pe care îi exorciza, dar și vântul.

- Evangelhiile după Matei (21:19) și Marcu (11:14) afirmă că Iisus a blestemat un smochin, deoarece îi era poftă de smochine, iar sârmanul pom nu avea roade în acel moment.

- *Iisus declară că postul, rugăciunea și pomana nu sunt benefice: „Dacă postiți, aduceți păcat asupra voastră, dacă vă rugați, veți fi osândiți și dacă dați pomeni, veți face pagubă sufletelor voastre.” (Evangelhia după Toma).*

- *Respectul pentru tradiții și pentru familie nu face doi bani, din punctul de vedere al lui Iisus: „Un altul dintre ucenicii i-a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să mă duc și să îngrop pe tatăl meu. Iar Iisus i-a zis: Vino după mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.” (Evangelhia după Matei 8:21-22).*

- *Iubește-ți aproapele, dar... stai departe de el. Iisus îndeamnă la îndepărtarea de oameni: „Dacă nu vă îndepărtați de lume, nu veți afla împărăția.” (Evangelhia după Toma).*

- *Iisus nu ajută pe oricine, ci doar pe evrei: „în calea păgânilor să nu mergeți, și în vreo cetate de samarineni să nu intrați; ci mai degrabă mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israel.” (Matei 10:5-6); „Căci îndată auzind despre el o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele lui. Și femeia era păgână, de neam din Fenicia Siriei. Și îl ruga să alunge demonii din fiica ei. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.” (Evangelia după Marcu 7:25-27).*

- *Iisus confirmă existența mai multor zei: „Unde se află trei zei, aceștia sunt zei. Unde sunt doi sau unul, eu sunt cu ei.” (Evangelhia după Toma); „Unde se află trei zei, aceștia sunt fără Dumnezeu, și unde este unul singur, eu am spus că eu sunt cu el.” (Papirusurile Oxyrhynchus)*

- *Iisus îi consideră pe oameni robi, pregătindu-le jugul său, asemenea unor animale: „Luați jugul meu asupra voastră și învățați-vă de la mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre. Căci jugul meu e bun și povara mea este ușoară.” (Evangelhia după Matei 11:29-30); „Veniți la mine, căci jugul meu este ușor și domnia mea blândă, iar voi veți afla odihnă.” (Evangelhia după Toma)*

- *Deși Biserica se chinuie din răspuțuri să ne convingă de faptul că Iisus ar fi rămas cast, se pare că avea o iubită: „Iar însoțitoarea Mântuitorului este Maria Magdalena. A iubit-o pe ea mai mult decât pe toți ucenicii. Și pe ea, el a sărutat-o chiar.” (Evangelhia după Filip).*

- *Iisus le vorbea oamenilor în parabole, nu pentru a-l înțelege mai bine, ci pentru a nu-l înțelege deloc. „Iar când a fost singur, cei ce erau lângă el, împreună cu cei doisprezece, îl întrebau despre pilde. Și le-a răspuns: Vouă vă e dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde, ca uitându-se, să privească și să nu vadă, și, auzind, să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă și să fie iertați.” (Marcu 4:10-12). Așadar, doar cei aleși de el aveau parte de învățături secrete, restul fiind nevoiți să se mulțumească cu povești pe care nu le pricepeau, pentru a nu fi iertați.*
- *În Evanghelia după Toma se povestește că, la un moment dat, Iisus și-a întrebat ucenicii cu cine îl aseamănă. Petru a spus că îl aseamănă cu un înger, Matei cu un filosof iar Toma a răspuns că nu poate spune, Iisus l-a luat pe cel din urmă deoparte și i-a spus la ureche trei cuvinte. Curioși, ceilalți apostoli au vrut să afle ce taină i-a încredințat învățătorul lor. Răspunsul lui Toma a fost unul surprinzător nu doar pentru ei, ci și pentru noi: „Dacă v-aș spune unul dintre lucrurile pe care el mi le-a spus, ați lua pietre și le-ați arunca în mine, și un foc ar ieși din pietre și v-ar pârloli.” Ce secret i-a încredințat Iisus lui Toma, care să-i facă pe apostoli să încerce să-l omoare pe fratele lor, sub acuzația de blasfemie? Să-și fi declinat Hristos adevărata identitate? Așa s-ar explica de ce Toma a folosit focul ca pedeapsă divină, simbolul lui Enlil.*
- *Aceste câteva exemple ne arată un Iisus care dezbină, îndeamnă la ură, blestemă, ceartă, face sex, a venit pentru a aduce războiul, ajută oamenii după criterii rasiale și nu urmărește mântuirea oamenilor. Un Iisus total diferit față de cel pe care îl știm: unul iertător și blând, propovăduitor al păcii și iubirii. Pe lângă aceste două personalități ale lui Hristos, mai există și destule contradicții în vorbele sale:*
- *„Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.” (Matei 5:9); „Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.” (Matei 10:34).*
- *„Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.” (Matei 5:39); „Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.” (Matei 7:19).*
- *„Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.” (Matei 5:17); „Atunci au venit la el ucenicii lui Ioan, zicând: Pentru ce noi și fariseii postim mult, iar ucenicii Tăi nu postesc?” Iar Iisus le-a răspuns: „Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche, căci peticul acesta, ca umplutură, trage din haină și se face o ruptură și mai rea. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; alminterea burdufurile crapă: vinul se varsă și burdufurile se strică; ci pun vin nou în burdufuri noi și amândouă se păstrează împreună.” (Matei 9:14-17).*
- *„Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânia pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.” (Matei 5:22); „Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.” (Matei 10:35).*
- *„Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui.” (Matei 6:24); „Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.” (Matei 22:21).*
- *„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.” (Matei 7:1); „Când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Matei 19:28).*
- *„Sau cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră? Sau de-i va cere pește, oare el îi va da șarpe?” (Matei 7:9-10); „Un altul dintre ucenici i-a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să mă duc și să îngrop pe tatăl meu. Iar Iisus i-a zis: Vino după mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.” (Matei 8:21-22).*

- „Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.” (Matei 19:5-6);
- „Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țarine, pentru numele meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică.” (Matei 19:29).
- „Ci mai întâi Evanghelia trebuie să se propovăduiască la toate neamurile.” (Marcu 13:10); „În calea păgânilor să nu mergeți, și în vreo cetate de samarineni să nu intrați; ci mai degrabă mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israel.” (Matei 10:5-6).
- „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Matei 22:39); „Căci îndată auzind despre el o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele lui. Și femeia era păgână, de neam din Fenicia Siriei. Și îl ruga să alunge demonii din fiica ei. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.” (Marcu 7:25-27).
- „Orice împărăție care se dezbină în sine se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui.” (Matei 12:25); „Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.” (Matei 10:35).
- „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.” (Matei 5:3); „Fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.” (Matei 10:16).
- „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” (Matei 15:4); „Și i-au zis unii: Iată mama ta și frații tăi și surorile tale sunt afară. Te caută. Și, răspunzând lor, le-a zis: Cine este mama mea și frații mei?” (Marcu 3:32-33).
- „Împărăția mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18:36); „Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.” (Matei 5:5).
- „Căci Moise a zis: «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta», și «cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se sfârșească».” (Marcu 7:10); „Dacă vine cineva la mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul meu.” (Luca 14:26); „Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine.” (Matei 10:37).
- „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-l cunoaște nimeni, decât numai Fiul și cel căruia va voi Fiul să-i descopere.” (Matei 11:27); „Din mulți ieșeau și demoni, care strigau și ziceau: Tu ești fiul lui Dumnezeu. Dărei, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că știau că el este Hristosul.” (Luca 4:41); „Iar duhurile cele necurate, când îl vedeau, cădeau înaintea lui și strigau, zicând: Tu ești fiul lui Dumnezeu.” (Marcu 3:11); „Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-l știa că el e Hristos.” (Marcu 1:34); „Și era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare, zicând: Ce ai cu noi, Iisuse Năzărinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.” (Marcu 1:23-24).
- „Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.” (Matei 23:9); „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru.” (Ioan 8:44).
- „Cine nu-și va urî tatăl și mama ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu. Și cine nu-și va iubi tatăl și mama ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu.” (Evanghelia după Toma)

Cum se explică cele două fețe ale lui Iisus și contradicțiile din vorbele sale, ce ne duc cu

gândul la o dublă personalitate? Cei mai mulți pun aceste lucruri pe seama erorilor umane, a evangheliștilor care au scris din auzite. Dar dacă aceste contradicții pot fi explicate și altfel? Dacă în corpul tâmplarului Iisus au locuit pentru o perioadă două spirite, al lui și al lui Enlil? Dacă reușim să vedem imaginea pacifistă a lui Iisus și pe cea războinică a lui Enlil într-o singură persoană, se pot explica toate contradicțiile sale. Invadarea corpului lui Iisus de către spiritul lui Enlil nu implică o posedare în sensul malefic al cuvântului, când entitatea energetică preia controlul absolut asupra corpului. Cei doi au conviețuit în același trup, în același mod în care Ida Kannenberg din Hillsboro declara că a conviețuit cu entitatea Hweig. Între ei aveau loc și discuții, fără îndoială doar la nivel mental. De aceea ni se spune în Biblie că, în grădina Ghetsimani, înainte de a fi arestat, Iisus s-a rugat în singurătate de trei ori, suflul său fiind întristat până la moarte. Era speriat, știind că se apropie momentul morții lui. Când se ruga, de fapt vorbea cu Enlil, care încerca să-l convingă să-și ducă misiunea până la capăt, încurajându-l și asigurându-l că vor trece împreună peste acest moment. Întristarea lui Iisus a apărut după ce s-a întors de pe munte, unde a dialogat cu două persoane coborâte dintr-un „nor”, despre care apostolii credeau că ar fi Moise și Mie. Cel mai probabil, atunci i s-au transmis noile ordine de „sus”, adică faptul că va fi ucis. Evanghelia lui Iuda susține că, după acest episod, Iisus i-a cerut lui Iuda să îl dea pe mâinile romanilor, pentru a-și îndeplini misiunea. Planul a funcționat iar Enlil l-a părăsit pe tânărul tâmplar chiar înainte de a muri, ceea ce l-a făcut pe Iisus să strige: „Eli, Eli, pentru ce m-ai părăsit?”

Cum a reușit Enlil să se decorporalizeze și să invadeze trupurile lui Krișna, Buddha și Iisus? Lui Ruth Montgomery, entitățile cu care era în legătura i-au explicat că abilitățile lor nu se bazează pe altceva decât pe cunoașterea unor legi ale Universului pe care noi, oamenii, încă n-am apucat să le descifrăm. Aceasta le permite, de exemplu, să dezintegreze și să reasambleze corpuri solide, după dorința lor, să călătorească prin spațiu doar cu puterea gândului și să se decorporalizeze. Contactatei Betty Luca i-au transmis că reușesc să penetreze obiecte solide (cum ar fi un corp uman) „*prin controlul nivelurilor de vibrație; e o operație foarte simplă, aceste structuri sunt foarte laxe*”. Mai detaliat, prin suprapunerea unei unde complementare, a energiilor disipate cu această ocazie. Chiar dacă pentru noi, oamenii, acest lucru este dificil de înțeles, pentru ei nu pare prea complicat. Procedul este probabil asemănător celui descris de Brad Staiger: undeva în spațiu (pe o navă imensă sau pe o altă planetă), într-un cilindru dintr-un material asemănător cu sticla, se află în stare de animație suspendată corpul celui care alege să se încarneze în corpul unui pământean. Dacă Enlil avea capacitatea de a realiza aceste posedări, care era scopul lor? Din câte ne dezvăluie miturile, Enlil a fost regele Pământului până în momentul în care și-a ucis fratele, pe Enki. Drept urmare, tatăl său, Anu, l-a luat pe planeta de baștină, lăsându-l conducător al Terrei pe Marduk, fiul lui Enki. Însă, pentru a fi sigur că regulile lui vor fi respectate, Anu a lăsat câțiva dintre ai lor în apropierea Pământului, pentru a-i supraveghea pe Marduk și ai lui. Văzând că influența lui Marduk crește îngrijorător pe suprafața întregii planete, Anu l-a trimis pe Enlil pe Pământ pentru a crea noi culte religioase, care să diminueze influența malefică a lui Marduk. Acesta este motivul pentru care Krișna afirma că se întrupează de câte ori Legea (lui Anu) slăbește și se întărește nelegiuirea, iar Iisus că a venit ca să împlinească Legea. Cum aceste noi culte erau corupte de adepții lui Marduk, Enlil era nevoit să se întoarcă de mai multe ori. A ales să se întoarcă pe ascuns, întrupeându-se în corpurile unor muritori, din cauza promisiunii făcute de Anu: Marduk va conduce Pământul fără ca Anu sau Enlil să intervină, atât timp cât acesta va respecta regulile. Cum Marduk a găsit o cale de a „fenta” regulile lui Anu și de a se impune fără a le încălca, intervenția lui Enlil nu ar fi fost justificată. Dar, la fel ca nepotul său, și el a găsit o modalitate de a ocoli Legea...

Krișna, Buddha și Iisus nu au fost singurii muritori în care s-a încarnat spiritul lui Enlil. *Noul Testament* ne spune că, de ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a coborât cu un vuiet „ca de suflare de vânt ce vine repede”, li s-a arătat tuturor sub forma unor „limbi ca de foc”, apoi a intrat în cei 12 apostoli „și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.” (Faptele Apostolilor 2:4). Ba, mai mult, toți apostolii au căpătat puterea lui Iisus de a vindeca, de a exorciza, și de a înfăptui alte minuni. Când un spirit intră în unii oameni care încep să vorbească apoi în limbi străine și

capătă brusc anumite capacități paranormale, nu putem vorbi decât despre o formă de posedare. 50 era numărul lui Enlil iar vântul și focul, elemente asociate cu el.

Cu sute de ani înainte de Iisus au mai existat pe teritoriul actualului Israel două persoane cu puteri asemănătoare alor lui: Ilie și Elisei.

În *Cartea a Treia a Regilor*, aflat lângă pâraul Cherit, Ilie Tesviteanul a fost hrănit de corbi de două ori pe zi cu pâine și carne. După ce pâraul a secăt, s-a dus în Sarepta, unde a locuit la o văduvă, Ilie a făcut în așa fel încât făina și uleiul femeii să nu se consume până când se va termina seceta. După ce copilul femeii a murit, Ilie l-a înviat. După trei ani, regina Izabela a hotărât să-i omoare pe proorocii Domnului. Însă Obadia, mai marele curții regale, a ascuns o sută de prooroci: 50 într-o peșteră și 50 în alta. Ilie a mers la regele Ahab și i-a cerut un concurs între el și 450 profeți ai lui Baal, alături de 400 ai zeiței Așera. Atât Ilie cât și proorocii adversi și-au ales câte un vițel, pe care l-au așezat pe un rug. Fiecare trebuind să se roage la zeul său, iar *„Dumnezeul care va răspunde cu foc, acela este Dumnezeu.”* Ilie a câștigat concursul deoarece *„s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și pietrele și țărâna și a mistuit și toată apa care era în șanț.”* Ca premiu, a ordonat să fie uciși toți proorocii lui Baal, iar *„cerul s-a întunecat de nori și s-a pornit vijelie și ploaie mare.”* Auzind de această întâmplare, Izabela s-a hotărât să-l ucidă pe Ilie. Acesta s-a ascuns în pustiu, unde un înger l-a trimis până la muntele Horeb. După 40 de zile și 40 de nopți de mers prin pustiu, Ilie a ajuns la respectivul munte, unde Domnul l-a anunțat că va trece prin fața lui: *„că iată Domnul va trece; și înaintea lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie.”*

După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur; După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnuf. Apoi, Domnul l-a trimis la Damasc, pentru a-l încorona ca rege al Siriei pe Hazael, pe lehu ca rege al Israelului iar pe Elisei din Abel-Mehola să-l numească prooroc în locul său. După un război între Siria și Israel, în *Cartea a Patra a Regilor*, un inger îl trimite pe Mie la regele Samariei, să-l anunțe că va muri, deoarece s-a rugat la Baal-Zebub. Afând mesajul lui Mie de la soli, *„regele a trimis la el o căpetenie peste cincizeci cu cei cincizeci ai lui”*. La dorința lui Mie, care se afla în vârful unui munte, un foc a coborât din cer și i-a ars pe sol și pe cei 50 de soldați ai săi. Regele a mai trimis o căpetenie cu 50 de soldați, care au avut aceeași soartă. Cum unii înțeleg mai greu, regele a trimis pentru a treia oară o căpetenie cu 50 de soldați. Însă Mie le-a cruțat viețile și a mers cu ei la regele Ohozia, căruia i-a prezis că va muri. Mai târziu, după un drum la Betel și la Ierihon, Mie și Elisei au plecat către râul Iordan, însoțiți de 50 din fiii proorocilor. Ilie a lovit cu mantia sa apa, care s-a despărțit în două, trecând astfel pe malul celălalt, însoțit de discipolul său. Deodată a apărut un car și cai de foc, care *„a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer”*. Elisei a ridicat mantia învățătorului său, a despărțit apa în același mod și s-a întors la cei 50, care îl așteptau. A înmulțit undelemnul unei văduve, a înviat un copil, a înmulțit mîncarea lucrătorilor unui câmp, a vindecat un lepros, l-a îmbolnăvit pe altul de lepră. Minuni asemănătoare celor înfăptuite de Ilie, dar și de Iisus. Cum a căpătat Elisei acest dar, odată cu mantia lui Ilie? Răspunsul îl găsim tot în Biblie: *„Iar după ce au trecut, a zis Ilie către Elisei: «Cere ce să-ți fac, înainte de a fi luat de la tine». Iar Elisei a zis: «Duhul care este în tine să fie îndoit în mine!» Răspuns-a Ilie: «Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi.»* Așadar, sursa minunilor înfăptuite de Ilie era Duhul din el. După ce Ilie a fost ridicat la cer, acel Duh a trecut în Elisei, care dintr-o dată a devenit capabil de a înfăptui miracole. Este posibil ca Duhul din Ilie și Elisei să fie tot Enlil, la fel ca în cazurile lui Iisus, Buddha și Krișna? Biblia oferă câteva indicii:

- Trei căpetenii cu câte 50 de soldați au venit la Ilie, Obadia a ascuns câte 50 de prooroci în două peșteri, 50 de fii ai proorocilor i-au însoțit pe Ilie și Elisei la Iordan. 50 era numărul lui Enlil, adică rangul de rege.
 - După uciderea proorocilor lui Baal, *„cerul s-a întunecat de nori și s-a pornit vijelie și ploaie mare.”* Când a trecut prin fața lui Ilie, Domnul a venit într-o *„adiere de vânt lin”*. Înainte de adiere, a avut loc o *„vijelie năprasnică”*. Ilie a fost ridicat la cer într-un *„vârtej de vânt*. Enlil era zeul furtunii, al ploii, al norilor și al vântului.
 - În timpul concursului cu proorocii lui Baal, *„s-a pogorât foc de la Domnuf”*. Înainte să treacă Domnul prin fața lui Ilie într-o *„adiere de vânt lin”*, a fost o vijelie, urmată de un cutremur și de foc. La dorința lui Ilie, care se afla în vârful unui munte, un foc a coborât din cer de două ori, arzându-i pe soldați. Ilie a fost răpit într-un car cu cai de foc. Focul era elementul lui Enlil.
 - Rivalii lui Ilie erau proorocii lui Baal-Zebub și ai Așerei. Baal-Zebub derivă din Baal-Zephon (Marduk), iar Așera din Astarte (Iștar). Marduk și Iștar erau dușmanii lui Enlil.
 - Numele original al profetului Ilie este Elijah, iar al lui Elisei, Elișa. Ambele conțin numele Eli care, în religia canaaniană sau levantină, era numele zeului suprem. Acest nume este prescurtarea akkadianului Ellil, numit de sumerieni Enlil.
 - În tradiția creștină, sfântul Ilie are puterea de a deschide și închide cerurile. Responsabil cu aducerea ploii, el străbate văzduhul în carul său. În mitologia românească, când demonii au urcat în cer, Dumnezeu i-a dat lui Ilie tunetul și fulgerul, cu care acesta i-a aruncat pe demoni pe Pământ. De aceea este considerat un sfânt războinic. După slujba de sfântul Ilie, femeile ard busuiocul pe care l-au ținut la icoane. Enlil este zeul furtunii, care i-a aruncat pe „demonii” lui Enki pe Pământ. Tunetul și fulgerul erau armele sale iar focul, unul dintre simbolurile lui.
- Probabil cea mai evidentă dovadă a încarnării lui Enlil în corpul unui muritor se întâlnește în America de Sud, la incași. Preotul Jose de Acosta scria în The Natural and Moral History*

of the Indies ce a aflat de la incași despre începuturile lor: „Vorbesc în primul rând despre un potop care s-a petrecut în țara lor... Indienii spun că toată lumea s-a înecat în revărsarea apelor¹. O legendă din regiunea Cuzco afirmă că „pentru o vină nerostită, oamenii care trăiau în cele mai vechi timpuri au fost distruși de creatorul lor... printr-un potop”. Un anume frate Molina nota în *Relacion de las fabulas y ritos de los Yngas* că potopul a ucis toți oamenii: „Nicio vietate nu a

618/901

supraviețuit, cu excepția unui bărbat și a unei femei care au rămas ascunși într-o cutie. Iar când apele s-au retras, vântul i-a purtat... la Tiahuanaco, unde creatorul a început să refacă oamenii și popoarele din acea regiune..." După potop, legendelor incașilor, culese de Harold Osborne și publicate în cartea *South American Mythology*, susțin că „omenirea trăia în dezordine; mulți umblau goi, ca sălbatici; nu aveau case și nici alte locuințe decât peșterile, de unde porneau și adunau orice găseau de mâncare prin preajmă". Pământul se afla în beznă din cauza dispariției Soarelui, societatea era sfâșiată de dezordine iar oamenii suferau. La un moment dat „a apărut dintr-o dată, venind de la sud, un bărbat alb cu o statură impunătoare și o atitudine autoritară. Acest om avea o putere atât de mare, încât transforma dealurile în văi și din văi ridica dealuri înalte, făcând apa să curgă din piatră". El le-a oferit oamenilor cunoștințele necesare unei vieți civilizate. Lui i se atribuie introducerea în Peru a unor cunoștințe variate de medicină, metalurgie, agricultură, creștere a animalelor, artă a scrierii și o înțelegere complexă a principiilor ingineriei și arhitecturii. În secolul al XVI-lea, vicarul Francisco de Avila scria în tratatul *A Narrative of the Errors, False Gods and Other Superstitions and Diabolical Rites in Which the Indians of the Province of Huaro-chiri Lived in Ancient Times* că acest personaj „a făcut să apară terase și câmpuri pentru culturi pe pantele abrupte ale râpelor, ridicând pereți de sprijin care să le susțină. A făcut și canale de irigație pentru a le uda... a colindat peste tot, realizând multe minunății". Cel care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă și care mâniau arme teribile a fost considerat de băștinași stăpânul științei și al magiei dar și, așa cum era de așteptat, zeu. A fost numit de popoarele andine Viracocha, Illa, Huracocha, Con, Con Ticci, Kon Tiki, Thunupa, Taapac sau Tupaca. Pe lângă om de știință, arhitect, sculptor și inginer, Viracocha era de asemenea învățător și vindecător. Se spune că „pe oriunde trecea îl vindea pe toți cei bolnavi și le reda vederea celor orbi". Primul cronicar spaniol care a consemnat legenda lui preciza că i-a fost povestită de indienii printr-o care ajunseser în călătoriile sale prin Anzi: „ei spun că acest om trecea pe șosea, înspre nord, făcând minuni la tot pasul, și că nu l-au mai văzut. Peste tot îi sfătuia pe oameni cum să trăiască, le vorbea cu mare dragoste și bunătate și-i învăța să fie buni și să nu-și facă rău unul altuia, ci să se iubească unii pe alții și să se arate miloși toți față de toți. În cele mai multe locuri i se spunea Ticci Viracocha..." Într-o legendă consemnată de Harold Osborne în *South American Mythology*, Viracocha „mergea însoțit de o suită și le vorbea băștinașilor cu dragoste, numindu-i fiii și ficele lui. Peste tot pe unde trecea înfăptuia minuni. Pe bolnavi îi vindea printr-o simplă atingere. Vorbea orice limbă mai bine decât localnicii, care îl numeau Thunupa, Tarpaca, Viracocha-Rapacha, Pachacan..."

Un om care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă, care făcea minuni, vindea bolnavii, răspândea mesaje de iubire și a fost considerat zeu? Asemănarea cu Iisus este izbitoare. Și nu doar referitor la faptele celor doi, ci și la înfățișare. Cronicarul din secolul al XVI-lea, Juan de Betanyos, afirma în *Istoria și legendele incașilor* că indienii îl descriau pe Viracocha ca fiind „un bărbat înalt, cu barbă, înveșmântat într-o robă albă care-i ajungea până la pământ și pe care o purta strâns cu o centură pe talie", într-un mit consemnat de John Hemming în *The Conquest of the Incas*, Thunupa-Viracocha era „un bărbat alb, înalt de statură, a cărui înfățișare și prezență stârneau mare admirație și respect". Alte legende ale peruanilor, culese de Harold Osborne și publicate în *South American Mythology*, îl descriu pe zeu ca fiind „un bărbat alb, cu înfățișare augustă, cu ochi albaștri, cu barbă, era sobru, puritan și predica împotriva beției, a poligamiei și a războiului", ce purta o cusma (cămașă fără mâneci) care îi ajungea până la genunchi, „un bărbat alb cu o statură impunătoare și o atitudine autoritară" sau „un bărbat slab, de statură medie, cu barbă, îmbrăcat într-o mantie destul de lungă..."

La fel ca Iisus, Viracocha călătorea înconjurat de adepți. O legendă consemnată în *Relación anónima de los costumbres antiguas de los naturales del Piru*, citată în *The Facts on File Encyclopaedia of World Mythology and Legend*, susține că Viracocha era însoțit de mesageri de două feluri: huaminca („soldații credincioși") și hayhuaypanti („cei strălucitori"). Rolul lor era acela de a purta mesajul stăpânului lor „în toate colțurile lumii", la fel ca apostolii lui Iisus. Pears *Encyclopaedia of Myths and Legends: Oceania, Australia*

and the Americas din 1978 îi numește viracochas pe acești însoțitori: „atunci Con Ticci și-a adunat adeptii, care se numeau viracochas” și „Con Ticci le-a poruncit tuturor viracochas, în afară de doi, s-o ia spre est. Aceeși denumire este folosită și în miturile adunate de Harold Osborne: „așadar acel viracochas au plecat în provinciile în care îl trimisese Viracocha”. O poveste asemănătoare este consemnată în Evanghelia după Luca, unde Iisus trimite 70 de apostoli înainte, cu el rămânând doar cei 12: „Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci și i-a trimis câte doi înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc, unde însuși avea să vină.” (10:1). După ce și-a trimis adeptii înainte, așa cum nota J. Alden Mason în *The Ancient Civilizations of Peru*, „Viracocha însuși, cu cei doi adjuncți ai săi, au călătorit spre nord... Au mers de-a lungul cordillerei, unul dintre adjuncți pe drumul de pe coastă, celălalt pe la marginea pădurilor răsăritene... Creatorul s-a dus la Urcos, lângă Cuzco, unde a poruncit viitoarei populații să iasă dintr-un munte. A vizitat Cuzco, apoi și-a continuat drumul spre nord, către Ecuador. Acolo, în provincia Manta, și-a luat rămas bun de la poporul său și, mergând pe valuri, a dispărut în largul oceanului”. Din câte știm noi astăzi, singurul personaj care a mers pe apă a fost Iisus, așa cum susțin evangheliile: Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare” (Matei 14:25), „Și către a patra strajă a nopții a venit la ei umblând pe mare și voia să treacă pe lângă ei” (Marcu 6:48), „După ce au văslit deci ca la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii, au văzut pe Iisus umblând pe apă și apropiindu-Se de corabie, ei s-au înfricoșat (Ioan 6:19). Juan de Betanzos în *Suma y Narracion de los Inca* are o altă variantă a întâmplării, însă cu același final miraculos: „Viracocha a plecat pe drumul său, chemând la el rasele de oameni... Când a ajuns în districtul Puerto Viejo, i s-au alăturat cei pe care-i trimisese înainte și, după ce s-au reunit, a plecat pe mare împreună cu ei. Se spune că el și oamenii lui mergeau pe apă la fel de ușor cum ar fi mers pe uscat”. Din nou întâlnim miracolul mersului pe apă, de această dată nu doar la zeu, ci și la adeptii săi. N-ar trebui să ne mire prea mult faptul că Biblia narează un eveniment asemănător: apostolul Petru a mers și el pe apă. Dar, din pricina îndoielii, s-a scufundat: „Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus” (Evanghelia după Matei 14:29).

Cum este posibil ca Viracocha și Iisus să fie atât de asemănători, atât prin faptele lor cât și prin aspectul fizic? Incașii susțin că Viracocha a venit printre ei la scurt timp după potop, prin urmare cu multe mii de ani înainte de a se naște Iisus. Dacă Iisus a fost posedat de spiritul lui Enlil, este posibil ca același lucru să se fi întâmplat cu câteva milenii înainte? Am văzut că a fost posibil în cazurile lui Krișna, Buddha, Mie și Elisei. Prin urmare, sunt șanse mari să se fi întâmplat același lucru și cu Viracocha. Sau aici este vorba de zeu în propriul său corp, pe care îl folosea până să se retragă pe planeta sa natală? Ținând cont că era înalt, bărbos, cu părul lung, ochi albaștri și pielea albă, este posibilă și această variantă. În afară de similitudinea fantastică dintre faptele lui și ale lui Iisus, mai există unele indicii care să ne ducă la același personaj, cel numit Enlil de sumerieni. Incașii îl mai numeau și lila, nume care provine din aceeași rădăcină El / Il, care îl desemna pe Enlil. „Atitudinea autoritară” pe care o afișa ne duce cu gândul la același zeu, sursa supremă de autoritate pe Pământ. În centrul „frizei-calendar” de pe Poarta Soarelui din complexul Kalasasaya se află o reprezentare a lui Viracocha. Chipul său este aspru și dur, pe cap poartă o tiară regală, impunătoare, iar în ambele mâini ține câte un trăznet. Enlil era regele Pământului, titlu simbolizat și de tiara sa regală, dar și zeul furtunii, lucru redat și de trăznete din mâini. Particula *ra* din numele Viracocha semnifică funcția sa de conducător, iar primele litere, *vi*, sunt identice cu cele ale numelui său indian, Vișnu. Pentru incași, Viracocha este cel care a provocat potopul. La sumerieni, Enlil era responsabil pentru acest lucru. În plus, în *South American Mythology*, Harold Osborne a consemnat un mit care ne oferă încă un indiciu important în dezvăluirea identității zeului: „Făcând multe minuni cu vorbele sale, a ajuns și în regiunea Canas și acolo, într-un sat numit Cacha... oamenii s-au ridicat împotriva lui și l-au amenințat cu pietre. Atunci, a îngenunchiat și și-a ridicat mâinile către cer ca și cum ar fi cerșit ajutor în fața primejdiei care-i păștea. Indienii afirmă că apoi au văzut un foc coborând din cer, care i-a înconjurat. Plini de frică, s-au dus la cel pe care-i amenințaseră și i-au cerut să-i ierte... Spun că focul s-a stins imediat, la comanda lui, deși pietrele fuseseră arse de foc în așa măsură, încât se făcuseră ca pluta, de puteai ridica

bolovani mari cu o singură mână. Mai spun că după aceea a plecat din locul acela și s-a dus la țărnul mării. Aici s-a înfășurat în mantia sa, a intrat în valuri și a dispărut, lată de ce i-au dat numele de Viracocha, care înseamnă «spuma mării»". Sărim peste episodul biblic în care Iisus a participat la o nuntă în Cana Galileii, nume care seamănă cu Canas al aztecilor, și remarcăm puterea zeului asupra focului. Cum focul era elementul lui Enlil, e de așteptat ca acesta să se aprindă și să se stingă la comanda stăpânului său. Remarcăm și asemănarea cu întâmplările din *Vechiul Testament*, când Mie a făcut să cadă foc din cer atât pentru a aprinde rugul în timpul concursului cu ceilalți profeți, cât și pentru a ucide soldații veniți să-l ducă la regele Ohozia. De asemenea, ne amintim o poveste asemănătoare din *Noul Testament*, când fariseii și cărturarii au vrut să ucidă cu pietre o femeie vinovată de adulter, Iisus a salvat-o prin celebrele vorbe: *„Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei”*. (Evanghelia după Ioan 8:7). Evreii au dat dovadă de înțelepciune alegând să lase pietrele jos, altfel ar fi avut parte probabil de același deznodământ ca aceeași din Cacha sau, mai grav, ca soldații regelui Ohozia.

Un caz în care ar putea fi vorba despre o posibilă posedare umană a aceluiași Enlil l-ar putea reprezenta faraonul Unas. Ultimul rege al celei de-a V-a Dinastii a Regatului Vechi, Unas se pare că a trăit între anii 2375 și 2345 î.Hr. Din păcate nu știm mare lucru despre acest faraon, în afara faptului că a construit o mică piramidă la Sakkara, în apropierea piramidei în trepte a lui Djoser. Principala inovație a piramidei lui Unas este apariția primelor *Texte ale piramidelor*. Abia din a VI-a Dinastie faraonii au început să le copieze în piramidele lor, însă cea a lui Unas conține texte care nu au fost incluse în copile succesorilor săi. Cercetătorii au descoperit printre aceste inscripții fraze care, deși au fost scrise în egipteană veche, fac parte dintr-un dialect semitic. Ce caută un dialect semitic în textele egiptene din a V-a Dinastie, nimeni nu poate ști exact.

Textele nr. 273 și 274 din piramida lui Unas preamăresc faptele faraonului în spațiul cosmic: *„Oasele zeilor Pământului tremură (...) când Unas apare (...) Unas este al puterilor domn, mama sa numele nu l-i cunoaște. Gloria lui în ceruri sălășluiește, forța lui este la orizont, ca Atum, tatăl său (...) Unas este taurul ceresc (...) pe Unas locuitorii cerului îl servesc (...) Unas este cel care judecă, cu el este cel al cărui nume este ascuns, în ziua uciderii Celui Mai Mare”. „Taurul ceresc”* era unul dintre epitele lui Enlil. *„Al puterilor domn”*, alături de faptul că locuitorii cerului îl servesc, îl indică pe același Enlil, moștenitorul tronului ceresc. Gloria sa din ceruri nu are niciun sens raportându-ne la un amărât de rege pământean. Însă, dacă este vorba despre *„eroul”* Enlil, cel care și-a învins vicleanul frate după lupte îndelungate, afirmația ar putea căpăta sens. În altă parte, Unas este numit *„ucigașul și devoratorul zeilor”*, epitet care ne-ar putea duce cu gândul la aceeași victorie împotriva *„zeului decăzut”* Enki, fratele său cel mare, la fel ca și *„ziua uciderii Celui Mai Mare”*. Acesta ar putea fi și motivul pentru care *„oasele zeilor Pământului tremură”*, pasaj care se referă la supușii lui Enki („stăpânul Pământului”). Atum-Ra este considerat tatăl lui Unas și aici, dar și într-un alt text: *„Re-Atum, Unas vine la tine, un spirit indistructibil (...) fiul tău vine la tine, Unas vine la tine.”* Atum-Ra era sumerianul An, tatăl lui Enlil. E drept că toți regii egipteni se considerau fiii zeilor, însă este posibil ca măcar unii dintre ei să fi avut dreptate. *„Cel al cărui nume este ascuns”* se referă la același Ra, despre care miturile egiptene spuneau că avea un nume ascuns, pe care nu-l știa nimeni, în afară de Isis (care l-a aflat în urma unei înșelăciuni). Unas judecă alături de tatăl său la fel ca Enlil la sumerieni sau Iisus la creștini. În încaperea sa funerară, textele îl numesc pe Unas *„conducătorul bărcii solare”*, în drumul său spre cer, el este *„aidoma unui nof”*, în hăul negru al spațiului cosmic el cere ajutor, deoarece *„mare-i singurătatea pe drumul fără de sfârșit către astre”*.

Deși egiptologii au interpretat acest text ca o călătorie a faraonului în lumea de dincolo, după moarte, în realitate semnifică o călătorie fizică în spațiul cosmic. *„Barca solară”* cu care se deplasa faraonul este vehiculul cu care străbătea cerul zeul Ra, adică o navă spațială. Faraonul este prezentat ca un pilot al acestei nave, care zboară *„aidoma unui nof”* spre stele. Cum doar zeii conduceau aceste nave, nicidecum oamenii (fie ei și regi), putem trage concluzia că Unas era considerat de către supușii săi unul dintre zei. Și nu orice zeu, ci tocmai regele Pământului, moștenitorul tronului ceresc. În textul nr. 332, regele spune: *„Eu sunt acela ce scăpat-a de șarpele încolăcit, urcat-am într-o răbufnire de foc ce m-a învățat în loc”*. Din nou întâlnim victoria lui Unas asupra Șarpelui și focul, ce ne duc cu

gândul la același Enlil. Textul nr. 261 susține următoarele: „*Regele este o flacăra, mergând înaintea vântului până la capătul cerului și până la capătul Pământului (...) Regele călătorește prin văzduh și străbate Pământul*”. Și aici găsim aceleași elemente asociate cu Enlil, focul și vântul. Iar zborul lui Unas prin văzduh, „*până la capătul cerului și până la capătul Pământului*”, se poate să fie mai mult decât o metaforă. Din păcate nu avem prea multe amănunte despre viața lui Unas, pentru a stabili cu exactitate dacă faraonul a fost într-adevăr încarnarea lui Enlil sau doar considerat astfel de către egipteni. Dar poate că arheologia ne va releva într-un viitor nu prea îndepărtat noi amănunte.

Dacă într-adevăr zeul Enlil / Ișkur / Adad / Ramman / El / Eli / Baal Hadad / Seth / Zeus / Vișnu / Odin / Viracocha / Mihail a posedat corpurile lui Krișna, Buddha, Iisus, Ilie, Elisei și Unas, istoria lumii este total diferită față de cea pe care o cunoaștem...

Apocalipsa mavasă

în ultimul timp se vorbește foarte mult despre o eventuală Apocalipsă. E drept că în fiecare epocă au existat oameni care au crezut că sfârșitul lumii va avea loc în timpul vieții lor, dar parcă niciodată nu a fost mediatizată această idee ca acum.

Calendarul mayaș De câțiva ani se spune că Apocalipsa va avea loc în 2012, deoarece acesta este ultimul an din calendarul mayaș. Cine a născocit această aberație a mizat pe neștiința omului de rând, care a uitat deja că la fel a fost manipulat în legătură cu precedenta Apocalipsă care ar fi trebuit să aibă loc în anul 2000. În primul rând, mayașii nu aveau un calendar, ci trei. Calendarul solar, numit *Haab*, era împărțit în 18 luni a câte 20 de zile, plus alte cinci zile la final, rezultând anul de 365 de zile. Al doilea, *Tzolkin*, era Calendarul Anului Sacru, în care cele 20 de zile principale erau rotite de 13 ori, rezultând un an de 260 de zile. Cele două calendare erau contopite pentru a crea Marele Ciclu Sacru de 52 de ani. Acest ciclu de 52 de ani era sfânt nu doar pentru mayași, ci pentru toate popoarele din America Centrală și de Sud. Acest lucru se datorează zeului Quetzalcoatl, care le-a dăruit oamenilor calendarul și le-a promis că se va întoarce la finalul unui astfel de ciclu. Cele două calendare aveau formă circulară, prin urmare fără început sau sfârșit. La fel și cel al Marelui Ciclu Sacru, obținut prin contopirea celor două.

Cel de-al treilea calendar este denumit Numărătoarea Lungă. Cercetătorii au stabilit că prima zi a sa este 11 august 3114 î.Hr., dată la care mayașii considerau că au fost creați oamenii. Numărătoarea Lungă nu este un calendar propriu-zis, ci o enumerare a unor date importante. În fiecare oraș mayaș s-au descoperit stele de piatră pe care era inscripționat acest „calendar”, dar de obicei datele difereau. Lucru absolut firesc, ținând cont că fiecare comunitate își nota cele mai importante evenimente proprii (cum ar fi domniile regilor, războaiele cu alte triburi, molime, etc.). De exemplu, Numărătoarea Lungă de pe Stela 2 din Chiapa de Corzo începe cu data de 6 decembrie 36 î.Hr., cea de pe Stela C din Tres Zapotes cu 1 septembrie 32 î.Hr., cea de pe Stela 1 din El Baul cu 2 martie 37, iar cea de pe statueta Tuxtla de lângă La Mojarra începe cu data de 12 martie 162. Există și date comune mai multor inscripții, cum ar fi 11 august 3114 î.Hr. sau datele unor eclipse. Mult prea comentată zi de 20 decembrie 2012 se pare că există într-o singură inscripție de pe Monumentul 6 din El Toruguero. Se spune că atunci se va termina era prezentă, una nouă începând a doua zi. Alți cercetători au interpretat data de 21 decembrie 2012 ca fiind ziua în care zeul Bolon Yokte' K'uh va reveni pe Pământ. Ținând cont că există o singură menționare a anului 2012 pe o inscripție obscură, pe care fiecare cercetător a interpretat-o după capacitățile imaginației sale, aceasta nu poate fi considerată o profeție veritabilă a mayașilor. De exemplu, în Templul Inscripțiilor din Palenque apare într-o porțiune din text data de 21 octombrie 4772. După logica celor care susțin ideea de Apocalipsă în 2012, unii ar putea considera 4772 ca fiind anul sfârșitului. În concluzie, calendarul mayaș nu se termină în 2012 (fiind un cerc nu are început sau sfârșit) și nici nu credeau mayașii că în acel an va veni Apocalipsa. Doar unul singur, cel care a lăsat acea inscripție dubioasă. Iar istoria ne învață că de-a lungul timpului au existat numeroși astfel de „profeți”, ale căror previziuni nu s-au împlinit. În măsura în care nici măcar mayașii nu au luat în seamă această „profeție” (care există pe o singură inscripție, din miile lăsate în urmă), de ce ar face asta oamenii secolului XXI? În plus, remarcabil este faptul că, din multitudinea de cercetători ai culturii Maya, până acum câțiva ani nici măcar unul singur nu a pomenit ceva despre anul 2012. Dacă mayașii ar fi preconizat că se va întâmpla ceva în acel an, ciudat este că nimeni nu a observat acest lucru, deși cultura mesoamericană a fost studiată intens de nenumărați cercetători. În realitate, cei care conduc lumea din umbră ne-au manipulat constant prin câteva așa-zise Apocalipse, menite doar să creeze panică în rândul maselor. Deoarece frica este cea mai eficientă metodă de control, e necesară din punctul lor de vedere o amenințare supremă care să planeze asupra oamenilor din când în când. Cel mai recent sfârșit al lumii a fost cel „prezis” pentru anul 2000. Cum nu s-a întâmplat nimic atunci, manipulatorii au mutat Apocalipsa în 2012. Următoarea pe care o plănuiesc deja va fi peste alți doisprezece ani sau mai curând?

^Pentru cei mai mulți, Apocalipsa este sinonimă cu sfârșitul lumii. Însă nici una dintre religiile care au prezis acest moment nu s-a referit la un sfârșit propriu-zis, ci la o întoarcere a zeilor buni și lupta lor finală cu forțele întunericului. Pentru această perioadă sunt prevăzute cataclisme naturale și un mare război mondial. Cel mai cunoscut text de acest gen este *Apocalipsa* lui Ioan din *Noul Testament*. Aici se spune că Balaurul cel mare sau Șarpele de demult, cel care i-a dat Fiarei scaunul său de domnie, puterea sa și stăpânirea Pământului, va fi eliberat. La un moment dat va apărea și o fiară mai mică, din pământ, ce va face locuitorii Pământului să se închine primei Fiare, Ioan susține că Iisus va reveni pe Pământ cu o armată de îngeri și va duce un război împotriva Fiarei și a împărățiilor Pământului. Pe lângă acest război, va fi și o serie de calamități naturale. Cei răi vor pierde, Fiara și proorocul său vor fi nimiciți, iar Balaurul va fi închis din nou în adânc, unde va mai sta câteva mii de ani. Nu ni se spune cât va dura războiul, dar cert este că va dura destul de mult și va cuprinde o mare parte a Pământului. Printre manuscrisele găsite la Marea Moartă se află unul intitulat *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor întunericului*. Aici se spune că Apocalipsa va aduce un război în care vor fi implicați oameni și demoni conduși de Belial, care va dura 40 de ani. La final va sosi Mesia

împreună cu o armată de îngeri, care vor învinge forțele răului.

Printre multele lucruri „profețite” despre 2012 se numără și reîntoarcerea vechilor zei. Unii au ajuns la concluzia că este posibil să se pregătească o aterizare publică a extraterestrilor cu care americanii și rușii colaborează în secret de multe decenii. Acești extraterestri vor aduce câteva leacuri pentru diferite boli, ne vor asigura de prietenia lor și vor părea salvatorii noștri, zeii din vechime care s-au întors. Ba chiar se intuiește data acestei reveniri: 6 iunie, ziua în care Venus se va afla între Pământ și Soare, provocând un fenomen

asemănător unei eclipse solare. În 2011, la Poirino (Italia), a apărut peste Enki Ea noapte un cerc

într-un lan, din care a reieșit, scris în sistemul ASCII (American Standard Code for Information Interchange), următorul nume: „Enki Ea”. Imediat s-a făcut corelarea cu zeul care trebuie să se întoarcă pe 6.06.2012. Enki la sumerieni sau Ea la babilonieni este Lucifer al creștinilor. Dacă el este cel care și-a anunțat revenirea pe 6 iunie, nu trebuie să ne mire că a ales această dată: ziua a șasea din luna a șasea formează numărul 66, un număr malefic, echivalent cu biblicul 666. Iar planeta Venus sau Luceafărul, ce se va afla în acea zi între Pământ și Soare, este asociată cu Enki / Lucifer. Tot Enki este Balaurul din *Apocalipsa* lui Ioan. Aici este scris că acest Balaur a aruncat la un moment dat un râu din gură, iar Fiara a ieșit din mare. Acestea sunt indicii pentru a descoperi identitatea Balaurului, Enki fiind zeul apelor. Fiara și Balaurul sunt descrise la fel (10 coarne și 7 capete), ceea ce sugerează o asemănare fizică între cele două personaje. Conform miturilor mesopotamiene, Marduk, fiul lui Enki, este ultimul conducător al planetei noastre. Cum Fiara a moștenit tronul Balaurului iar între ei există asemănări fizice (un lucru logic, ținând cont că erau tată și fiu), putem trage concluzia că Fiara este Marduk. Ioan susține că va apărea și o fiară mai mică (antihristul) ce va face locuitorii Pământului să se închine Fiarei celei dintâi. Marduk este Yahweh al evreilor, la care se închină majoritatea pământenilor (creștinii, evreii, musulmanii, masonii, sataniștii, vrăjitorii, etc.), ceea ce confirmă profeția lui Ioan. Dacă în 2012 vor reveni zeii din vechime, aceștia nu pot fi decât „fiii întunericului”, așa cum îi numesc manuscrisele de la Marea Moartă. *Apocalipsa* lui Ioan susține că întâi va fi eliberat Balaurul din Adânc, care își va face de cap împreună cu fiul său, Fiara, și cu Antihristul. Abia mai târziu vor veni și „băieții buni” conduși de Iisus, pentru a se lupta cu maleficii. Manuscrisul *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor*

întinericului susține același lucru: mai întâi vor veni cei răi care vor începe un război mondial. Zeul Bolon Yokte' K'uh, despre care

mayasul din El Toruquero profetea că se va întoarce în 2012, este de fapt nu o divinitate, ci un grup al celor Noua Zei Subpământani ai Noptii, numiți de obicei Bolon Tik'u. Cel care cred într-o aterizare publică a extraterestrilor cu care colaborează dela marile puteri ale lumii susțin și că aceștia ne vor avertiza de prezența pe orbita Terrei a unei uriașe flote de nave, aparținând unei rase extraterestre războinice. Dar, din fericire pentru noi, "benefactorii" se vor oferi să ne ajute, să "înălțurăm" această amenințare. În realitate, "benefactorii" sunt cei răi, iar flota de pe orbita nu poate fi decât a "băieților buni", sositi pentru a ne salva. *Apocalipsa* un lucru identic. Fiara și împărații Pământului se vor lupta cu Mesia și armata sa de îngeri, veniți să ne salveze.

Ipoteza unui război mondial care să înceapă în acest an devine pe zi ce trece o certitudine pentru cei mai mulți. Statele Unite și Israelul se pregătesc să atace Iranul, ceea ce va duce la un război în toată regula, posibil chiar atomic. Se așteaptă ca de partea Iranului să treacă toate țările arabe, alături de Coreea de Nord, China, Rusia și Germania, în timp ce de partea americanilor și israeliților vor lupta aliații lor din NATO. Armata israelită a început deja să se mobilizeze, rușii îi amenință în public pe americani, germanii pregătesc

prăbușirea Uniunii

Europene iar 800.000 de evrei se pregătesc să părăsească Israelul pentru I România. Ba, mai mult, au crescut tensiunile între forțele de aviație ale Rusiei și Japoniei, chinezii publicând recent un raport media în care un general rus se laudă că aviația rusă ar putea rade Japonia de pe fața Pământului în mai puțin de 20 de minute. *Apocalipsa* lui Ioan susține și ea că va fi un război între oameni, ce va cuprinde tot Pământul, până la bălălia dintre îngeri și demoni. La fel și manuscrisul *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor întunericului*, unde se spune că acest război va dura 40 de ani. Parcă pentru a confirma prezicerea acestui manuscris, fostul director CIA, James Woosley, declara în 2004, într-un discurs ținut la Los Angeles, că „*războiul împotriva Irakului este doar începutul celui de-al III-lea război mondial, care va dura câteva decenii*”. Dacă nu a început acest război mondial odată cu atacarea Irakului, sunt mari șansele să se întâmple în momentul atacării Iranului. Cel puțin asta susțin majoritatea analiștilor din lume. În evenimentele din prezent se poate observa un plan stabilit cu mii de ani în urmă. De exemplu, acest conflict poate începe în strâmtoarea Ormuz. Ormuzd sau Ahura Mazda era pentru perși zeul cel bun, care la Apocalipsă va fi atacat de spiritul distrugător, Ahriman / Angra Mainyu. În final, Ormuzd va învinge pentru totdeauna răul. Cum Statele Unite sunt conduse de evrei iar dumnezeul acestora este Yahweh / Marduk / Belial, numit Fiara în *Apocalipsă* sau Satan în *Evanghelii*, putem presupune că totul decurge conform planului.

Apocalipsa lui Ioan spune că acest mare război va fi dus împotriva evreilor, iar *Cartea lui Enoh* prezintă o ipoteză similară, evreei fiind cei care vor ataca celelalte popoare. Dacă

Israelul și aliații săi vor ataca Iranul, o coaliție a statelor arabe plus Rusia, China și Germania mai mult ca sigur va riposta.

Aceeași *Apocalipsă* susține că, deși Balaurul (Enki) va fi eliberat, nu el va conduce armata „fiilor întunericului” împotriva lui Iisus. Ci fiul său, Fiara (Marduk), care va lupta alături de împărații Pământului împotriva îngerilor cerești. Manuscrisele de la Marea Moartă preconizează acelalași lucru, că Marduk va fi în fruntea „fiilor întunericului”. Aici este numit Belial, nume care provine din babilonianul Bel, unul dintre epitetele lui Marduk, pe care canaanienii l-au transformat în Baal. Este posibil ca și Bolon Yokte' K'uh al mayașilor să provină din același Bel / Baal.

Dacă războiul prezis de diversele texte apocaliptice va izbucni în 2012, atunci, conform manuscrisului *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor întunericului*, va dura până în 2052. însă când vor veni pe Pământ „fiii luminii”? Textele apocaliptice susțin că la final, pentru ultima bătălie. Ceea ce ar însemna prin anii 2051-2052.

Cel puțin la acești ani ne conduce logica. Dacă sunt indicii care să ne ofere o dată a sosirii „fiilor întinericului”, n-ar trebuie să existe măcar unul referitor la întoarcerea „fiilor luminii”? Se pare că există.

În anul 325, din ordinul împăratului roman Constantin, Conciliul de la Niceea a stabilit ce scripturi vor forma viitoarea carte sfântă a Imperiului Roman. Dacă în ceea ce privește *Vechiul Testament*, lucrurile au fost puțin mai simple, creștinii adăugând încă vreo câteva cărți la *Tora* evreiască, pentru alcătuirea *Noului Testament* au avut mai mult de lucru. Rezultatul final îl putem vedea astăzi sub forma *Bibliei*.

Noul Testament începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan, așezate exact în această ordine. Inițialele celor patru evangheliști sunt MMLI, ceea ce poate fi numărul 2051 scris cu numere latine. Ar fi posibilă așezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin?

Conciliul de la Niceea, care a stabilit această ordine, s-a format din ordinul unui împărat roman. În acea fază, creștinismul devenea religia oficială a Imperiului Roman iar *Biblia*, viitoarea carte sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost formată pentru romani, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin.

Ce ar putea să semnifice acest număr? Cel mai probabil, un an. Cum tema principală a *Noului Testament* este revenirea lui Iisus pe Pământ și Apocalipsa, putem presupune că 2051 are legătură cu aceste lucruri. Manuscrisul *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor întinericului* spune că divinitățile benefice vor interveni în „lupta finală”. Dacă războiul va începe în 2012 și va dura 40 de ani, așa cum susține același text, se va încheia în 2052. Prin urmare, „fiii luminii” s-ar putea întoarce în 2051, anul ascuns în titlurile Evangheliilor. *Vechiul Testament* din *Biblia* ortodoxă este compus din 53 de cărți, iar *Noul Testament* din 27 (*Noul Testament* are 260 de capitole, exact numărul de zile al calendarului mayaș *Tzolkin*). Dintre aceste 80 de cărți, doar patru dintre ele conțin capitolul 51 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*). Ciudat sau nu, capitolul 51 din fiecare dintre aceste cărți conține referiri la o întoarcere a lui Dumnezeu, lupta acestuia cu răul și pedepsirea păcătoșilor, elemente specifice Apocalipsei:

- *Psalmul 51: „Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii.”*-, *„Slăvi-te-voi în veac, că ai făcut aceasta și voi aștepta numele tău, că bun este înaintea cuvioșilor tăi.”* Autorul psalmului așteaptă „numele” sau sosirea Dumnezeului său, care va doborî răul până la sfârșit.

- *Cartea lui Isaia: „Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdi ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea.”*, *Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te, cu brațe de tărie, braț al Domnului! Înălță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?”*-, *„Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeu tău, care se luptă pentru poporul său”*. Dumnezeu lui Isaia își anunță sosirea, pentru a elibera prin luptă omenirea, la fel ca în trecut, când a ucis Balaurul.

- *Cartea lui Ieremia: „Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimicitor. Și voi trimite la Babilon vânzători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile”*-, *„Iată, eu sunt împotriva ta, munte al nimicirii, care ai pustiit tot pământul; voi întinde împotriva ta mâna mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul”*-, *„Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte”*. Babilonul se afla pe teritoriul Irakului de astăzi iar țara Caldeii în nordul Irakului și Iranului. Bel („Domnul”) era cel mai des folosit epitet al lui Marduk în Babilon. Dumnezeu lui Ieremia anunță o luptă crâncenă împotriva lui Marduk.

- *Cartea înțelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul): „Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva*

vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe neazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului de primprejur și din mijlocul focului pe care nu-l aprinsesem eu; din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul

mincinos și de limba cea nedreaptă cu pâra la împărat. S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era.”] „Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea”] „Lucrați lucrul vostru mai înainte de vreme, și El va da plata voastră la timpul potrivit”. Acest Isus se pare că era atacat de niște entități din „adâncul pântecelui împărăției morților”, care voiau să-l mănânce și care îl căutau sufletul. Nu e necesară o imaginație prea bogată pentru a ne da seama că este vorba despre creaturi malefice, numite demoni în popor. Isus, care nu putea fi ajutat de oameni, l-a chemat pe Domnul. Acesta a sosit și l-a salvat în acele „zile ale necazului” sau la „timpul potrivit”. Deși fiul lui Sirah folosește timpul trecut, e posibil ca și aceasta să fie o profeție pentru viitorul apocaliptic, când forțele binelui vor sosi pentru a salva omenirea de maleficii „fii ai întunericului”.

Conform acestui scenariu, totul ar trebui să se termine în 2052. Ceea ce nu mulți știu este faptul că numărul 52 era foarte important pentru mesoamericani și egipteni. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayași, incași, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulkan / Xiuhcoatl (Enki). El și-a anunțat supușii că se va întoarce la finalul unui șilor era identic cu cel egiclu de 52 de ani. Ciudat sau nu, prefixul internațional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al maya! " iptean. calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat

egiptenilor de magic, ătre zeul Thoth (tot Enki). Pentru egipteni, 52 era un număr asociat cu acest zeu. Laturile celor trei piramide de la Gizeh sunt înclinate într-un unghi de aproximativ 52 de grade. Sunt singurele piramide din lume cu această înclinație, restul având diverse unghiuri (cel mai des de 43 de grade). Faraonul Sneferu a încercat să copieze piramidele de la Gizeh, construind la Dahshur una înclinată tot în unghi de 52 de grade. Cum partea superioară a piramidei s-a prăbușit, constructorii au lăsat așa doar jumătate, restul fiind înclinată la 43 de grade. Marea Piramidă era considerată de egipteni opera lui Thoth. Unii credeau că piramidele de la Gizeh sunt mormintele lui Thoth, al fiului său și al ficei sale. De ce era acest număr atât de important pentru Enki / Thoth / Quetzalcoatl? Poate deoarece anul 52 din al doilea mileniu al erei noastre este anul în care va fi încarcerat din nou?

în *Biblie*, doar trei cărți conțin capitolul 52 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia* și *Cartea lui Ieremia*). Și aici întâlnim elemente specifice Apocalipsei:

- Psalmul 52: „Că Dumnezeu a risipit oasele celor ce plac oamenilor; rușinatu-s-au, că Dumnezeu i-a urgisit pe ei.” Cel care plac oamenilor sunt zeii la care se închină de mult timp, numiți „idoli” de către *Biblie*. Risipirea oaselor acestor zei simbolizează fără îndoială o victorie a lui „Dumnezeu” împotriva lor.

- *Cartea lui Isaia*: „Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu puterea ta, Sioane, înveșmăntează-te în haine de sârbătoare, Ierusalime, cetate sfântă!” „Toți străjerii tăi ridică glas și laolaltă strigă de bucurie, că ei văd cu ochii când Domnul se întoarce în Sion. Izbucniți în chiote de veselie, dărâmături ale Ierusalimului, că Domnul mângâie pe poporul său, răscumpărat-a Ierusalimul. Descoperit-a Domnul brațul său cel sfânt în ochii tuturor popoarelor și toate marginile cele îndepărtate ale pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru”] „Înainte Lui regii vor închide gura, că acum văd ceea ce nu li s-a spus, și înțeleg ceea ce n-au auzit.” Un motiv bun de sârbătoare și bucurie ar putea fi o victorie a forțelor binelui, echivalentă cu un final al îndelungatului război. Toate popoarele primesc mântuirea zeului învingător, oamenilor descoperindu-li-se anumite secrete ale zeilor. De altfel, o idee asemănătoare „împărăției de o mie de ani” din *Apocalipsa* lui Ioan.

- *Cartea lui Ieremia*: „Era în al nouălea an al domniei lui, în luna a zecea, în ziua a zecea a

lunii acesteia, când a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, cu toată oștirea sa împotriva Ierusalimului, l-a înconjurat și a făcut împrejurul lui valuri de pământ.”] „A venit Nebuzaradan, căpetenia gărzii, care stătea înaintea regelui Babilonului, la Ierusalim și a ars templul Domnului, casa regelui și toate casele din Ierusalim; toate casele cele mari le-a ars cu foc; iar oștirea Caldeilor, care era cu căpetenia gărzii, a dărâmat toate zidurile dimprejurul

Ierusalimului.”] „Caldeii au sfărâmat stâlpii cei de aramă, care se aflau în templul Domnului, postamentele și marea de aramă care se afla în templul Domnului, și toată arama lor au dus-o la Babilon.”] „în anul al treizeci și șaptelea după strămutarea lui Ioiachim, regele lui Iuda, în luna a douăsprezecea, în douăzeci și cinci ale lunii, Evil-Merodac, regele Babilonului, în anul întâi al domniei lui, s-a îndurat de Ioiachim, regele lui Iuda, și l-a scos din închisoare; a vorbit cu el prietenește și a pus scaunul lui mai sus decât al altor regi care erau la el în Babilon. A schimbat hainele lui de închisoare și Ioiachim a mâncat întotdeauna la masa regelui în toate zilele lui. Hrana lui i s-a dat de la rege zilnic, până la moartea sa, în toate zilele vieții sale”. Evil-Merodac, pe numele său real Amel-Marduk, înseamnă „Omul lui Marduk”. Poate nu este întâmplătoare nici semnificația cuvântului „evil” în limba engleză („malefic”). Nebuzaradan se traduce „Nabu a dat sămânță” sau, mai exact, „sămânța lui Nabu”, iar Nabucodonosor, „Nabu, apărătorul hotarului”. În mitologia mesopotamiană, Nabu era fiul lui Marduk, mâna dreaptă și moștenitorul tronului acestuia. Poate că nu este întâmplătoare apariția lui Marduk și a fiului său în acest capitol, ținând cont că textele apocaliptice îi prezintă ca fiind conducătorii armatei „fiilor întunericului” în războiul împotriva „fiilor luminii”, Ioiachim (Yehoiachim în ebraică), tradus prin „instalat de Yahweh”, era numit inițial Eliakim („instalat de Eli”), El / Eli fiind numele canaanian al sumerianului Enlil. Acest rege, adept inițial al lui Enlil, a schimbat tabăra, preferându-l pe Yahweh (Marduk). Prin urmare, nu e de mirare că a fost tratat prietenește de „omul lui Marduk”, Evil-Merodac / Amel-Marduk. Deși acest capitol din *Cartea lui Ieremia* prezintă cucerirea Ierusalimului din 586 î.Hr., poate prevesti o înfrângere a israeliților și distrugerea Ierusalimului cauzată de o alianță a unor state arabe, dintre care ies în evidență chaldeenii (iranienii) și babilonienii (irakienii). Acesta oare să fie deznodământul celui de-al III-lea război mondial?

Scepticii ar putea spune că numărul 52 nu este același cu 2052. Și le-am da dreptate. Însă și 2052 se găsește ascuns în cel puțin un loc: în calendarele popoarelor antice din America Centrală. Pentru ei, 20 reprezenta cel mai mic ciclu calendaristic (fiind numărul de zile dintr-o lună), iar 52 cel mai mare (numărul de ani din Ciclul Sacru). Alăturând aceste două numere, cel mai mic ciclu și cel mai mare, reiese 2052. Adică anul în care se presupune că se va sfârși lupta dintre bine și rău. În acest an, *Apocalipsa* lui Ioan spune că Fiara (Marduk) și Antihristul vor fi nimiciți, iar Balaurul (Enki) va fi încarcerat din nou. *Cartea lui Isaia* din *Vechiul Testament* susține că Domnul va ucide cu sabia balaurul cel din Nil. Acesta nu poate fi decât „Șarpele Nilului” sau „Șopârla malefică” Apep (numit Apophis de către greci), personificarea întunericului și inamicul adevărului, cel care a fost învins la începutul lumii de către zeul suprem Ra, ajutat de zeul furtunii Seth. Apep ca zeitate malefică sau Osiris, Thoth ori Ptah ca divinitate binefăcătoare era pentru egipteni cel numit Lucifer de creștini, Enki de sumerieni și Ea de babilonieni.

Numele babilonian al lui Lucifer este ascuns și în *Biblie*. Cele 27 de cărți ale *Noului Testament* pot fi grupate în patru părți, în funcție de conținutul lor, și anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole și *Apocalipsa*. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format *Biblia*, cele patru grupe poartă numele *Evangeliums*, *Acta Apostolorum*, *Epistolas* și *Apocalypsis*. Inițialele acestora sunt *EAEA*, adică de două ori Ea, numele atribuit de babilonieni lui Enki / Lucifer. Să fie oare o coincidență?

Privind lucrurile din acest punct de vedere, 2012 ar trebui să fie anul în care începe *Apocalipsa*, 2051 - anul în care zeii cei buni se vor întoarce pentru a se lupta cu cei răi, iar 2052 anul victoriei lor. Dacă așa vor sta lucrurile, nu ne rămâne decât să trăim până atunci și să vedem.

Nașterea lui Iisus

627/901

Concepția acceptată de majoritatea creștinilor este că Biblia reprezintă cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, nu poate conține niciun fel de eroare. Cu toate acestea, „cartea sfântă” este plină de erori și contradicții. Așa stau lucrurile și în cazul nașterii lui Iisus. Singurele surse referitoare la viața Iisus, acceptate de creștinism, sunt cele patru evanghelii din Noul Testament (după Matei, Marcu, Luca și Ioan). Biserica ne învață că acești evangheliști sunt patru dintre apostolii lui Iisus. Dacă toți au trăit lângă Iisus și fiecare și-a scris evanghelia independent față de celelalte, toate cele patru scrieri ar trebui să prezinte în mod similar evenimentele importante. Însă lucrurile nu stau deloc așa. Despre nașterea lui Iisus au scris doar doi evangheliști, Matei și Luca. Marcu își începe povestea cu botezul lui Iisus la Iordan. Nimic despre nașterea sau copilăria sa. Iar Ioan spune doar că la început a fost Cuvântul, iar acest Cuvânt „s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui”. Niciun fel de detaliu despre această naștere sau despre viața lui Iisus până pe la vreo 30 de ani, când a fost botezat. Dacă fiecare dintre acești patru evangheliști a prezentat publicului viața lui Iisus, fără să țină cont de celelalte evanghelii, de ce doar doi au menționat modul miraculos în care a avut loc nașterea lui Hristos?

Evanghelistul Matei spune că un înger i-a apărut în vis lui Iosif, pentru a-i anunța nașterea lui Iisus. Cei trei magi de la răsărit au văzut o stea care a mers înaintea lor până în Betleem și s-a așezat deasupra casei în care se afla pruncul Mesia. Au intrat la el, i s-au închinat și i-au dăruit aur, tămâie și smirnă. Aflând de la magi că s-a născut Mesia, Irod a poruncit să fie uciși toți pruncii din Betleem până în doi ani. Îngerul i-a apărut din nou lui Iosif în vis, sfătuirându-l să fugă cu Maria și cu Iisus în Egipt. După moartea lui Irod, același înger i-a apărut din nou lui Iosif în vis, anunțându-l că se pot întoarce cu toții în Israel. Cei trei s-au stabilit în Nazaret, unde au trăit liniștiți până și-a început Iisus misiunea sfântă. La evanghelistul Zaharia, povestea are mici diferențe. Pe vremea lui Irod, îngerul Gavril i-a apărut preotului Zaharia, anunțându-l că soția sa, Elisabeta, îi va naște un fiu, pe Ioan. Apoi a anunțat-o pe Maria că îl va naște pe Iisus. Puțin mai târziu, pe când Quirinius era guvernatorul Siriei, Maria și Iosif au plecat din Nazaret în Betleem, pentru a se înscris la recensământul comandat de împăratul roman Octavian Augustus. Deoarece nu au găsit un loc de cazare, Maria a fost nevoită să nască în iesle. În acest timp, un înger (probabil tot Gavril, deși nu i se declină identitatea) a apărut în fața unor păstori, cărora le-a spus că s-a născut Mântuitorul lor, pe care îl vor găsi într-o iesle. În fața păstorilor a apărut și o oaste cerească, ce lăuda pe Dumnezeu. Păstorii au găsit pruncul și le-au povestit Măriei și lui Iosif despre întâmplarea cu îngerii. Peste opt zile, copilul a fost dus la Ierusalim unde a fost circumcis, ocazie cu care a fost și numit Iisus. Tot Luca mai spune că, pe când Iisus avea 12 ani, a fost cu Maria și Iosif la Ierusalim, pentru a sărbători Paștele. Părinții lui I-au pierdut și l-au găsit după trei zile în Templu, ascultându-i pe învățători și adresându-le întrebări. După cum se poate observa cu ochiul liber, cele patru evanghelii prezintă nașterea lui Iisus în patru moduri diferite. Luca spune că îngerul i-a vorbit Măriei, iar Matei că i-a apărut lui Iosif în vis. Marcu și Ioan nu amintesc nimic despre acest înger. Până la urmă, cu cine a vorbit îngerul? Cu Maria sau cu Iosif? Ori cu niciunul? Doar Matei și Luca vorbesc despre concepția supranaturală a lui Iisus. De ce nu și ceilalți doi? Nu știau povestea sau nu considerau că e un amănunt important? La Matei, Iisus s-a născut într-o casă, iar la Luca într-o iesle, deoarece Iosif și Maria nu au găsit o locuință unde să petreacă noaptea. Marcu și Ioan păstrează tăcerea despre acest subiect, probabil imobilele nefind punctul lor forte. Cei trei magi de la răsărit, care i-au adus daruri pruncului Iisus, sunt amintiți doar de Matei. Ceilalți trei evangheliști nu scot nicio vorbă despre magi. La Luca, în schimb, locul magilor este luat de un grup de păstori. Restul evangheliștilor nu vorbesc despre păstori și nici despre armata de îngeri care li s-a înfățișat acestora. Un astfel de eveniment, despre care „*toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori*”, ar fi trebuit să țină prima pagină a fiecărei dintre cele patru evanghelii. Dar se pare că lucrurile nu stau chiar așa. Miraculoasa stea care i-a condus pe magi din Persia până în Betleem nu există decât la Matei. O asemenea minune ar fi trebuit să fie pomenită nu doar de toți cei patru evangheliști, ci și de astronomii din împrejurimile Iudeei. Nici persii, nici arabii, nici egiptenii, nici sirienii, nici măcar israeliții nu au menționat vreo stea care ar fi strălucit vreme de câteva luni deasupra Betleemului, în timpul în care magii au străbătut cei mai bine de 1.600 de kilometri din Persia până în Iudeea. Ciudat este că nici măcar regele Irod

nu văzuse acea stea, nici chiar atunci când steaua a mers înaintea magilor din Ierusalim până în Betleem. Decizia lui Irod de a ucide toți pruncii de până în doi ani nu este relatată decât de Matei. Acest masacru nu numai că nu a fost menționat de niciunul dintre evangheliști rămași, ci nici măcar de cronicarii sau istoricii vremurilor. Doar Matei menționează și fuga în Egipt a lui Iosif, Maria și Iisus. Pentru Luca, cei trei nu numai că au rămas în Iudeea, dar peste opt zile de la naștere, Iisus a fost dus la Ierusalim pentru circumcizie. Dacă Irod ar fi ordonat uciderea tuturor pruncilor, Iisus ar fi fost aruncat direct în gura lupului. Dar Luca nu are habar de această hotărâre macabră a regelui iudeilor, pe care o cunoștea doar Matei. La Luca, Iosif și Maria trăiau în Nazaret dinainte de a se naște Iisus. Însă pentru Matei, Iosif, Maria și Iisus au ajuns în Nazaret doar după întoarcerea din Egipt, alegând Galileea în locul Iudeei, de teama lui Irod. Luca este singurul care pomeneste episodul din templul de la Ierusalim, când Iisus avea 12 ani. Matei, Marcu și Ioan rămân în continuare secreteși și în această privință.

Dacă acești patru evangheliști sunt apostoli ai lui Hristos, așa cum susține cu feroare Biserica, nu ar fi trebuit să știe o singură variantă a nașterii lui Iisus, pe care să o relateze în mod asemănător? Mai ales datorită faptului că, așa cum ne învață Biserica, fiecare dintre cei patru și-a scris evanghelia independent de ceilalți trei. De ce atât de multe neconcordanțe? De ce doar doi povestesc nașterea lui Iisus, în timp ce ceilalți doi ignoră cu desăvârșire acest subiect, atât de plin de miracole la primii evangheliști? De ce pentru un evanghelist Iisus s-a născut într-o casă, iar pentru altul într-o iesle? De ce doar pentru unul Iosif și Maria locuiau în Nazaret, în timp ce pentru altul s-au mutat acolo după întoarcerea din Egipt? De ce doar unul din patru amintește de masacrul copiilor, fuga în Egipt, steaua lui Iisus, magi sau păstori? Ceilalți trei nu au considerat aceste fapte importante sau nu au auzit niciodată de ele?

Dacă cele patru evanghelii canonice se contrazic între ele, nici cele gnostice nu puteau fi altfel. Evanghelia Adevărului, a Egiptenilor, a Măriei, cea după Toma sau cea după Filip nu vorbesc despre nașterea lui Iisus. Toate miracolele care îi însoțesc nașterea, atât de cunoscute nouă din mitologia creștină, pentru gnostici lipsesc cu desăvârșire. Nici urmă de înger care să-i vestească nașterea, stea, magi, păstori, masacru sau fugă în Egipt. Însă, dacă pentru Ioan Cuvântul s-a întrupat în Iisus iar la Marcu Duhul Sfânt a coborât peste Hristos, gnosticii aveau totuși legende asemănătoare. Conform episcopului Irineu, ei credeau că Hristos s-a unit cu sora sa, eonul Sophia, coborând apoi în Iisus, copilul născut din fecioară cu ajutorul lui Dumnezeu. În Evanghelia Adevărului, Hristos este Cunoașterea care a emanat din Tatăl. În Evanghelia Egiptenilor, el este eonul Set, fiul primului om nestrăcișos, Adamas.

Coranul nu amintește de Iosif și nici nu-l consideră pe Iisus fiul lui Dumnezeu. În schimb, îl numește „Mesia Iisus, fiul Măriei, este trimisul lui Allah, cuvântul Său pe care El l-a transmis Măriei și un duh de la El” (Sura 4:171). „Cuvânt” îl numea și Evanghelia lui Ioan însă, pentru Mahomed, această exprimare are un alt sens. Singurul eveniment asemănător evangheliilor canonice este nașterea lui Iisus din fecioară și vestirea nașterii acestuia de către arhanghelul Gavril.

Parcă pentru a contrazice și mai mult puținele relatări despre nașterea lui Iisus, Evanghelia copiiloriei lui Hristos spune că acesta s-a născut într-o peșteră, apoi pus într-un staul, unde i s-au închinat un bou și un măgar. În primele veacuri ale creștinismului, chiar se indica drept loc al nașterii lui Hristos o peșteră din Betleem care, anterior, fusese considerată locul nașterii zeului Tammuz. Nașterea zeilor în peșteri era un element comun religiilor multor popoare. Pe lângă Tammuz, se credea că și zeii Dionysos, Zeus, Hermes, Adonis, Mithra și Eon s-au născut în peșteri. Amintim că, pentru Matei, Iisus s-a născut într-o casă, iar pentru Luca, într-un staul. Niciunul dintre ei nu sprijină ipoteza închinării bouului și a măgarului. Nașterile din fecioară, de genul celei descrise de evangheliștii Luca și Matei, erau un laitmotiv des întâlnit în religiile anterioare sau contemporane creștinismului. Zeul frigan Attis s-a născut din fecioara Nana, care a rămas însărcinată după ce i-a căzut în sân un sămăbure de migdală sau de rodie. Buddha a coborât din cer și a pătruns în trupul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori. Pe inscripția unui monument, regele Sargon I scria că mama lui era o neprăhănită preoteasă atunci când l-a născut. Despre Ghinghis Han se spunea că purcedea dintr-o fecioară nevădată. În Kalevala, epoea națională finlandeză, fecioara Ilmatar a fost fecundată de vântul născându-l astfel pe eroul Veinemeinen. Tot aici,

fecioara Mariatta a născut după ce a înghițit o afină. Vechii locuitori ai peninsulei Yucatan îl adorau pe mântuitorul Bakab, născut din neprihănita fecioară Cirlbiras. Bakab era a doua persoană dintr-o trinitate divină, a fost încununat cu o coroană de spini, a fost răstignit pe cruce de lemn și a înviat după trei zile. Tot la indienii mexicani, fecioara Coatlika a pus în sân o bilă cu pene, rămânând astfel gravidă. Pe peretele templului din Luxor a fost înfățișată nașterea faraonului Amenhotep al III-lea, cu aproximativ 1.500 de ani înainte de apariția creștinismului. Din imaginile de pe perete ies în evidență următoarele fapte: zeul Thoth o înștiințează pe fecioara Mutemua că în curând va naște un copil, zeita Nephthys pătrunde tainic în fecioară iar, după naștere, pruncului i se închină zeii și oamenii, printre care trei prinți care îi aduc daruri. Din imagini nu lipsește crucea, simbolul vieții la egipteni. Pe lângă aceste nașteri mai există multe altele considerate miraculoase, chiar dacă nu implică fecioare. Când regele Oinopion le-a cerut zeilor un fiu, Zeus, Poseidon, Dionysos și Hermes au urinat în pielea bouului care le-a fost sacrificat, au îngropat-o iar după nouă luni s-a născut din ea Orion. Hera se lăuda că i-a născut pe Ares și pe Hebe fără ajutor bărbătesc, iar Zeus că i-a născut singur pe Athena și pe Dionysos. În Egiptul antic, Neith l-a născut singură pe Ra. La perși, zeul Ormuzd a trimis un arhanghel care a adus Duhul Sfânt într-o tulpină de plantă, pe care l-a dat-o unei femei spre păstrare. Corpul ei s-a împreunat cu Duhul, astfel născându-se profetul Zarathustra. În China, când monstrul Ki-Lin s-a apropiat de mama lui Confucius, ea a scos din gură o piatră prețioasă, din care a fost zămislit filosoful. Proteu, unul dintre zeii mărilor la greci, i s-a arătat mamei lui Apollonios din Tyana, spunând că vrea să se întrupeze în ea. Odată femeia a visat niște lebede care îi cântau, și când s-a trezit a născut, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Acest Apollonios a fost cinstit chiar și de creștini, împăratul Alexandru Sever (secolul al III-lea) așezându-i chipul în casa de rugăciuni, alături de cel al lui Iisus. Mama lui Octavian Augustus s-a îmbătat și a adormit în templul lui Apollo. În acest timp, un dragon s-a apropiat de ea, iar peste zece luni s-a născut Octavian, primul împărat roman. Atenienii credeau că Periclionia l-a născut pe Platon în urma relațiilor ei cu zeul Apollo. Același zeu era considerat și tatăl lui Scipio Africanul. Despre Alexandru Macedon se spunea că ar fi fost fiul lui Zeus sau al lui Dionysos, care se împreună cu Olimpiada, soția lui Filip al Macedoniei, sub formă de șarpe sau dragon. Și exemplele ar putea continua.

Evangelistul Matei ne spune că viața lui Iisus a fost pusă în primejdie încă de la naștere, când Irod a hotărât să fie uciși toți pruncii din Iudeea. Putem considera acest episod pură fabulație, mai ales deoarece nu există nici la ceilalți evangheliști, nici la istoricii vremurilor respective. De ce a inventat Matei această poveste? Deoarece, pentru a sublinia marea unui zeu sau a unui erou, povestea sa trebuia să fie presărată de pericole, peste care respectivul să treacă. Anticii au folosit această tactică de foarte multe ori. Tiparul este aproape întotdeauna același: nașterea zeului / eroului era profețită, un personaj negativ încerca să ucidă pruncul iar planul diabolic eșua. Vom enumera doar câteva exemple, pentru a înțelege mai bine acest procedeu de hiperbolizare. Povestea uciderii pruncilor din ordinul lui Irod este copia perfectă a episodului din Vechiul Testament, când faraonul din vremea lui Moise a hotărât ca toți nou-născuții de parte bărbătească ai evreilor să fie uciși. Motivul acestui masacru este, conform Talmudului, visul pe care l-a avut faraonul, din care a reieșit că un evreu va distruge Egiptul. Mama sa l-a ascuns într-un coșuleț și l-a dat drumul pe apa Nilului. Această poveste este, la rândul ei, copia celei a regelui Akkadului, Sargon I. Acesta a fost lăsat într-un coșuleț pe râul Eufrat de către mama lui, pentru a nu fi ucis. În Egipt, pruncul Horus a fost ascuns printre trestiele de pe malul Nilului, de teama unchiului său, Seth. Semizeul Perseus a fost lăsat pe mare într-o ladă, împreună cu mama sa, din ordinul bunicului său, regele Acrisios. Motivul ar fi fost o profeție care spunea că Acrisios va fi ucis de către nepotul său. Titanul Kronos a fost închis împreună cu frații lui în Tartar de către tatăl lor, Uranos. Acesta, care avea darul de a vedea viitorul, știa că unul dintre fiii săi îl va detrona. După ce i-a luat locul tatălui său, Kronos a fost blestemat de către acesta să pătească același lucru. Prin urmare, și-a înghițit copiii, însă cel mai mic dintre ei, Zeus, a fost ascuns într-o peșteră. Când s-a născut profetul Zarathustra, a cărui naștere fusese proorocită cu trei mii de ani înainte, niște ucigași au încercat să-l omoare. Însă un înger i-a sfătuit părinții să se ascundă într-un alt ținut. Înaintea nașterii lui Krișna, se prevăduse că el va nimici răul de pe Pământ. S-a născut într-o temniță, unde mama sa fusese închisă de către fratele ei, regele Kansa. Kansa a poruncit ca toți pruncii să fie uciși

însă un glas din cer a sfătuit-o pe mama lui Krișna să treacă peste fluviul Djamna, pentru a salva copilul. Astiages, regele mezilor, a avut două vise neobișnuite, pe care ghicitorii săi le-au interpretat în sensul că fiica lui va naște un copil care îi va lua tronul. Copilul, numit Cyrus, viitorul împărat al imperiului persan, a fost salvat de la moarte în mod miraculos. Strămoșii romanilor, Romulus și Remus, au fost salvați de la moarte de către o lupoaică. Într-o legendă arabă, Nimrod a văzut pe cer o stea ciudată, despre care astrologii săi i-au spus că vestește nașterea unui prunc ce va deveni căpetenia unui popor care va conduce lumea. Regele a poruncit ca toți pruncii de parte bărbătească din regatul său să fie uciși. Viitoarea mamă a copilului a fost prevenită de pericol și a fugit în altă țară, născându-l pe Avraam într-o peșteră.

Chiar dacă nu putem considera ca fiind adevărat niciunul dintre amănuntele legate de nașterea lui Iisus, poate reușim să aflăm măcar anul nașterii sale. Pentru majoritatea, el s-a născut în anul 1. Însă, pentru evanghelistul Matei, Iisus a venit pe lume cu puțin timp înainte de moartea regelui Irod cel Mare, adică în anul al 4-lea î.e.n. Luca încearcă să ne adâncească și mai mult în ceată, susținând că nașterea a avut loc în timpul recensământului, pe vremea lui Quirinius, guvernatorul Siriei. Cum Quirinius a devenit guvernator în anul 6 e.n., acela este anul nașterii lui Iisus în viziunea lui Luca. Adică cu 10 ani mai târziu decât preconizase Matei și cu 5 ani după data acceptată de majoritatea în mod convențional. Tot Luca spune că Iisus a fost botezat în al 15-lea an de domnie al împăratului roman Tiberius, când era cam de 30 de ani. Al 15-lea an de domnie al lui Tiberius înseamnă anul 29, ceea ce mută nașterea lui Hristos în anul 1 î.e.n. Așadar avem trei ani diferiți pentru nașterea lui Iisus: anul 4 î.e.n., anul 1 î.e.n. și anul 6 e.n. Pentru a rezolva odată pentru totdeauna această enigmă, călugărul Dionisie cel Mic, care trăia la Roma prin secolul al VI-lea, a fixat nașterea lui Iisus în anul 752 al calendarului roman, devenit de atunci anul 1 al calendarului nostru. Deși problema pare rezolvată, rămâne totuși întrebarea: în ce an s-a născut Iisus cu adevărat?

Dacă nu am putut stabili anul nașterii, putem încerca măcar să aflăm luna și ziua. Toți creștinii cred astăzi că Iisus s-a născut pe 25 decembrie. Însă, dacă ne luăm după Evanghelia lui Luca, nu poate fi adevărată această dată. Luca ne spune că în momentul nașterii erau păstori cu turmele pe câmp. Iar luna decembrie este una mult prea rece pentru a duce turmele pe câmpuri, chiar și în Palestina. Ceea ce puțini știu este faptul că primii creștini serbau ziua nașterii lui Iisus pe 6 ianuarie. În Grecia, această zi era considerată data nașterii zeului Dionysos, iar la Alexandria, ziua lui Eon, zeul născut din fecioara Kora. Pentru a se facilita trecerea de la acești zei la Iisus, primii creștini au împrumutat data de 6 ianuarie și au folosit-o pentru a sărbători nașterea zeului lor. Cea mai veche informație despre sărbătorirea nașterii lui Iisus la 25 decembrie se găsește în calendarul roman din anul 354. În această zi, în tot imperiul roman se celebra nașterea zeului Mithra, împrumutat din Persia. De asemenea, zeii Adonis și Tammuz erau serbați pe aceeași dată. Pentru a înlocui zeii păgâni cu Hristos, s-au păstrat datele importante din vechile religii. Însă nimeni nu poate ști adevărata dată la care s-a născut Iisus. Așadar, nu putem stabili cu exactitate nici când s-a născut Iisus, nici cum și nici măcar dacă a existat cu adevărat. Ceea ce știm este faptul că, dacă el a existat, tot ce s-a scris despre el s-a inventat cu mult timp după viața lui. Cei patru evangheliști nu sunt apostolii săi, ci doar patru creștini care au aflat povestea vieții lui Iisus, și au hotărât să o aștearnă în scris. Nu fără a adăuga elemente fantastice, care să-l transforme în ochii credincioșilor într-un adevărat Dumnezeu. Episcopul Papiu scria în secolul al II-lea despre evanghelistul Marcu: „*el nu l-a auzit pe Hristos... el s-a alăturat mai târziu lui Petru, care propovăduia învățătura*”. Prin urmare, părerea primilor creștini era că cel puțin unul dintre evangheliști nu era aceeași persoană cu apostolul ce purta același nume. Recent s-a demonstrat că evangheliile au fost scrise în secolul al II-lea, ceea ce înseamnă că, la vremea redactării lor, apostolii erau demult oale și ulcele. Noul Testament, împreună cu restul cârților care compun mitologia creștină, au fost compuse în timp de către clerici cu imaginație bogată, având unicul scop de a subjugă masele. Grigore Teologul, cinstit de Biserica Ortodoxă ca Grigorie din Nazianzum, îi scria în secolul al IV-lea sfântului Ieronim, un alt teolog cinstit de ortodocși: „*avem nevoie de cât mai multe legende pentru a putea impresiona gloată; cu cât gloată înțelege mai puțin, cu atât este mai entuziasată*.” Iar episcopul Sinesios scria în anul 410: „*poporul cere cu stăruință să fie amăgit, altfel nici nu se poate să ai de a face cu*

el." Impresionante sunt și cuvintele unui papă, adresate unui cardinal după ce, în Evul Mediu, Biserica Catolică a inventat indulgențele: „*vezi, frate, ce aducătoare de venituri e povestea cu Iisus?*”

Orice asemănare dintre legenda lui Iisus și cele ale altor zei ori eroi din antichitate de obicei nu este comentată de către reprezentanții Bisericii. Foarte rar dau explicații, de cele mai multe ori aberante. De exemplu, martirul Iustin a explicat asemănarea dintre istoria lui Perseus și a lui Iisus prin faptul că Diavolul, știind că Hristos va veni curând pe Pământ, a ticluit lucrurile astfel ca toate minunile să aibă loc înainte de venirea lui. Tot el a explicat și asemănarea dintre împărtășania creștină și cea din religia lui Mithra: „*duhurile rele, imitând acest ritual, au încetățenit împărtășania și în misteriiile lui Mithra.*” în rest, binecunoscutul „*crede și nu cerceta*” și invenția poetului englez William Cowper, „*încurcate sunt căile Domnului*”. Într-adevăr, încurcată mai este nașterea lui Iisus...

4. Zeii indienilor

„India are meritul de a fi adăugat o nouă dimensiune în Univers: aceea de a exista liber.” - Mircea Eliade (.încercarea labirintului)

Religia indienilor a suferit numeroase transformări de-a lungul timpului. De la primele culte dedicate Zeitei- Mamă s-a trecut la brahmanism care, pus într-o lumină proastă de budism, a fost reformat, devenind hinduism.

Cărțile sacre ale indienilor sunt cele patru Vede (scrise în sanscrită) completate de treisprezece Upanisade (comentarii explicative). În Vede, Asura erau cei 33 de mari zei, ce se luptau necontenit cu divinitățile malefice Deva și cu demonii Rakshasa sau Naga.

Zeul cerului și primul conducător al lumii se numea Dyaus Pitar. Soția sa era zeița Pământului, Prithivi, cei mai importanți fii ai săi fiind Indra, zeul furtunii, și Agni, zeul focului. Conform *Rig Veda*, Pitar Dyaus înseamnă „Tatăl Cer” iar Mata Prithivi, „Mama Pământ”. A fost ucis de fiul său, Indra, care i-a luat locul în conducerea panteonului. Cum legenda sa este aproape identică cu cea a sumerianului An, numele lor chiar semnificând același lucru, putem presupune că este vorba despre aceeași entitate. Prithivi, soția lui Dyaus, este mama oamenilor și a zeilor. Ea este Pământul dar și zeița morții. Hărâind toate ființele cu laptele ei, este asemănată cu o vacă ce își poartă în pânțe vitelul. Înainte de apariția religiei vedice, ea era Devi, Zeița-Mamă. La sumerienii consoarta lui An era Ki / Ninhursag, de asemenea zeița Pământului, mama oamenilor și a zeilor, numită Isis de egipteni (de asemenea zeiță-vacă).

Indra zeul războiului, suveranul cerului și stăpânul furtunilor. Cu fulgerul în mână, traversează cerul pe un car de aur, tras de o mie de cai cu părul roșcat. Foarte înalt și bărbos, el călărește un cal alb sau un elefant alb cu patru colți. Posedă calitățile tuturor zeilor, fiind în același timp puternic, înțelept, generos, exuberant și plin de eroism. Dansator și magician, Indra iubește plăcerile și beția. Fiind mare seducător, are numeroase iubiri. Deoarece se teme de înțelepți, le trimite nimfe, numite apsara, pentru a le tulbura meditația. Împarte cerul cu Vayu, zeul vântului. Printre epitele lui se numără „taurul” sau „ucigașul lui Vritra” (dragon sau șarpe uriaș, dușmanul lui Indra). Ca Gardian al punctelor cardinale, el reprezenta estul (partea dreaptă, binele). Stăpânul furtunilor, regele zeilor, supranumit „taurul”, care și-a urmat tatăl la tron după ce a ucis dragonul este Enlil al sumerienilor.

Varuna domnea asupra apelor și elementelor. Se credea că el sapă albia fluviilor și râurilor, organizează mersul Lunii și al stelelor, pătrunde toate misterele și posedă puteri magice. Guvernator al nopții, este înfățișat călărind o broască țestoasă, o lebădă sau monstrul marin Makara. Zeul apelor, guvernatorul nopții, ce posedă puteri magice este Enki / Ea al mesopotamiienilor.

Indienii, la fel ca toate celelalte popoare, au creat mai multe divinități, pe baza diverselor caracteristici ale celor deja existente. Astfel, dacă putem întâlni perechea de frați Enlil-Enki sub forma Indra-Varuna, o putem recunoaște și în cuplul Agni-Rudra.

Cel mai cunoscut zeu, căruia îi sunt dedicate mai multe de două sute de imnuri în Vede, este Agni. Protector al oamenilor, el intervine pe lângă alte divinități, cărora le aduce sacrificii. De culoare roșie, cu ochi galbeni și două capete, el are șapte limbi de culoarea focului și șapte brațe. Ține în mâini lemnul care alimentează focul, o secure, foalele, o flăcără și o lingură pentru a vărsa peste foc grăsimile obținută cu ocazia sacrificiului, împodobit cu flăcări, îmbrăcat în negru, el este însoțit de o capră. Protectorul oamenilor, asociat cu focul era în Mesopotamia Enlil. Iar culoarea roșie a lui Agni este aceeași cu a egiptenului Seth. Prin urmare, toți trei sunt în realitate una și aceeași divinitate.

Murdar, cu părul vâlvoi, cu pânțele negru și spatele roșu, Rudra este bombănit și violent. Deși un mare arcaș, nu ia niciodată parte la lupte. Cu toate că este medic, aduce bolile. Rudra Distrugătorul locuiește în păduri și stăpânește yoga. Iar acest zeu reprezintă latura distrugătoare a lui Varuna / Enki, la fel ca Pazuzu la asiro-babilonieni.

Deoarece religia vedică nu mai satisfăcea nevoile credincioșilor, preoții au recurs la o schimbare, astfel luând naștere brahmanismul. Zeii au fost numiți Deva iar Asura, foștii ocupanți ai cerului, s-au transformat în personaje negative, demoni sau anti-zei, cele două tabere aflându-se într-un permanent conflict. Cei 330 de

milioane de Deva sunt conduși de Trimurti, o trinitate formată din creatorul Brahma, Vishnu, paznicul creației și distrugătorul Siva.

Brahma, zeul creației, este tatăl zeilor, al Asura și al oamenilor. Conform *Puranelor*, Brahma s-a născut singur dintr-o floare de lotus, la fel ca Ra al egiptenilor. Altă legendă spune că, în apă, o sământă s-a transformat într-un ou de aur din care a apărut Brahma. Soția sa este Sarasvati, zeița artelor, cunoașterii, muzicii și cuvântului. Simbolurile sale sunt cele patru brațe (ce simbolizează cele patru puncte cardinale), cele patru fețe (cele patru *Vede*), coroana (simbolul autorității supreme), cartea și barba (simboluri ale înțelepciunii), lotusul (simbolul naturii), aurul (simbolul creativității). Se spune că Brahma avea cinci capete dar, la un moment dat, Siva i-a ars unul. Este posibil ca acest episod să fie cel în care fiul a încercat să-și detroneze tatăl, așa cum povesteau mesopotamienii și egiptenii. Ca zeu suprem, tată al zeilor și al demonilor, Brahma este Anu al mesopotamienilor sau Ra al egiptenilor. Deși Brahma e unul dintre cei mai importanți zei hinduși, foarte puține temple îi sunt dedicate, la fel cum cultul lui Anu nu era foarte răspândit în Asiria și Babilon. Tot hindușii consideră că spiritul suprem universal se numește Brahman, o combinație a numelor lui Brahma și a lui An.

Vishnu ocupă locul al doilea în marea trinitate Trimurti. Zeul Soare, regele, cel ce menține ordinea în Univers, Vishnu mai era numit și „spiritul suprem”. Alte epitete ale lui sunt „sufletul Vedelor” și „adevărul vedic”. Este prezentat mereu în antiteză cu Șiva, zeul distrugător. Animalul său este vulturul Garuda, pe care îl călărește atunci când străbate cerurile. Corpul său este negru sau albastru. În cele patru mâini ține scoica, discul cu șase raze chakra, măciuca, arcul, lotusul, un alungător de muște, un evantai pentru a înviora focul și sabia cunoașterii. Numele său, de origine necunoscută, a fost interpretat de indieni ca însemnând „cel care se află pretutindeni”. Acest zeu-soare, ce are titlul de rege, aflat în antiteză cu divinitatea distrugătoare, nu poate fi decât Enlil al sumerienilor. Focul și vulturul sunt simbolurile lui Enlil iar culoarea albastră reprezintă cerul sau aerul, Enlil traducându-se chiar „domnul aerului”.

^Distrugătorul Șiva („cel pur”), cel cu 1008 nume, este zeul preferat al yoghinilor și al asceților. Bărbat frumos, binevoitor și liniștit, înconjurat mereu de demoni, este adesea reprezentat meditând, așezat pe o piele de tigru sau de leu. Într-o mână ține tridentul, în cealaltă o secure, iar celelalte două fac gesturile de a produce și de a îndepărta teama. Pe cap are o semilună, corpul îi este împodobit cu cinci șerpi și câteva cranii iar pe frunte are un al treilea ochi, care arde totul în calea sa. Ascet, nu-i place să fie deranjat. Este considerat începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor, aflându-se pretutindeni și nicăieri, sub cele mai diverse forme. Soția sa este Parvati, zeița procreării, cu care are doi fii, Skanda și Ganesha. Șerpilor sunt prietenii săi. Tridentul, semiluna și șarpele sunt simbolurile lui Enki. Șiva este zeul artelor, înțelepciunii și fertilității, întocmai ca Enki în Mesopotamia. În timpul unei lupte, Șiva i-a distrus unul dintre cele cinci capete zeului creator Brahma, la fel cum, în luptă, Kumarbi l-a castrat pe Anu iar Apophis i-a rupt barba lui Ra. Șiva face parte dintr-

o trinitate sfântă alături de Brahma și Vishnu, la fel cum Enki făcea parte dintr-o trinitate alături de An și Enlil, pe care i-am identificat deja cu celelalte două personaje ale indienilor. Tridentul lui Siva reprezintă poziția a treia în marea trinitate. Prin urmare, Șiva și Enki sunt una și aceeași zeitate.

Mai există un indiciu care să releve faptul că trinitatea An-Enlil-Enki este aceeași cu Trimurti Brahma-Visnu- Siva. Numele Siva este compus din particula „s/V” și litera „a”. Visnu are în componență inversul lui „s/V”, adică „vis”, alături de literele „nu”. Deși nu se cunoaște sensul exact al cuvintelor „s/V” și „vis”, faptul că unul este inversul celuilalt indică opoziția dintre cele două divinități aflate la extreme. Iar literele rămase din numele zeilor indieni, „a” și respectiv „nu”, formează numele Anu, tatăl celor doi frați în Mesopotamia. O literă din aceste trei, aflată în numele lui Siva, relevă faptul că el era primul dintre fii. În același timp, prezenta a două litere în numele Visnu sugerează că el era cel de-al doilea fiu al zeului suprem.

I ^^fei^SSJUIGanesh, cel mai iubit dintre toți zeii, fiul lui Siva, are corp de bărbat burtos și cap de elefant. Sărbătorit pentru înțelepciunea sa, el este zeul cunoașterii, al inteligenței și al artelor. Îi plac mâncărurile rafinate, dansul și farsele, este imaginea forței stăpânite și a înțelepciunii fiind, în același timp, viclen și răutăcios. Acest fiu al lui Siva este fiul lui Enki, Marduk. Popularitatea lui Marduk în Mesopotamia și Egipt se regăsește și în India, acesta fiind motivul pentru care Ganesh este cel mai iubit dintre divinități. De asemenea, viclenia și răutatea zeului-elefant sunt două dintre caracteristicile lui Marduk.

În hinduism, Durga („inaccesibila” sau „invincibila”) este zeița victoriei binelui împotriva răului. La festivalul Durga Puja, ea este considerată mama zeilor Ganesha, Kartikeya, Lakshmi și Saraswati. Este înfățișată cu opt brațe în care ține arme și o floare de lotus, călărind un leu sau un tigr. Consoartă a lui Siva, Durga e considerată aspectul războinic al Mamei Divine. Durga este Ninhursag a sumerienilor sau Isis a egiptenilor. Strămoșii noștri echivalau zeii cu planete și stele; prin urmare, un zeu cu opt brațe reprezintă o stea cu opt colțuri. Planeta Venus era reprezentată ca o stea cu opt raze sau ca un cerc înconjurat de opt puncte deoarece este a opta planetă din sistemul nostru solar, numărând din exterior spre Soare. Iar planeta Venus era simbolul lui Ninhursag, numită de multe ori Inanna sau Istar.

■ Aspectul întunecat al lui Durga este reprezentat prin Kali („cea neagră”) sau Kalika, violenta zeiță a timpului și a schimbării. În multe surse, Kali e numită „cea mai mare dintre zei”. Îmbrăcată cu o piele de tigru, încinsă cu cobre și împodobită cu cranii, ea dansează pe cadavre. Ochii ei scuipă foc iar gura, cu limba atârând, înconjurată de colți, rage și rânjește. Pentru a o calma și a proteja stabilitatea lumii, de multe ori Siva este trimis pe câmpul de luptă sub forma unui copil. Kali îl îngrijește și îl alăptează, astfel ieșind la iveală latura sa maternă. În această zeiță războinică o recunoaștem pe Istar / Inanna, fiica lui Enki și Ninhursag. Confuzia dintre mamă și fiică, prezentă la mai toate popoarele antice, se regăsește și aici: Kali este un aspect al lui Durga, nu o entitate diferită de aceasta, o imagine copiată parcă din Egipt, unde Sekhmet era aspectul distrugător al zeiței Hathor. Kali este în mod direct corelată cu practica amorului, fiind înfățișată de multe ori împreunându-se cu Siva, ceea ce ne duce cu gândul la aceleași divinități Istar, Inanna sau Hathor, zeițe ale dragostei și sexualității. Aspectul întunecat al familiei lui Enki, deși mascat cu grijă de adepții lor de cele mai multe ori, este mai mult decât evident în brahmanism și hinduism. În *Kalika Purana* este scris că zeița „*Kali este Noaptea din care izvorăște energia tainică a Timpului*”. În cartea *Kali*, autoarea Nivedita afirma că „în

existența terestră, calamitățile naturale - cum ar fi cutremurele, erupțiile vulcanice, cicloanele, tornadele, inundațiile, ciuma, epidemiile, etc. sunt acțiunile Marii Puteri Cosmice Kali". De asemenea, releva și modul în care zeița se comportă cu adepții ei: „dacă yoghinul începător sau aspirantul la Eliberare se menține impur și egoist, complăcându-se să rămână un ignorant, Mama Kali îl va distruge, deoarece el nu este încă pregătit să evolueze". Despre acești adepți, Nivedita spunea că sunt „adoratori ai morții și ai distrugerii, ai dezdăcinării și ai dezlănțuirii". Însăși zeița declara prin gură aceleiași autoare, în cel mai arogant mod posibil: „nici sentimentele omenești de iubire, de prietenie, de stabilitate și siguranță, nici căminul sau familia nu trebuie să-și facă auzită vocea când Eu vorbesc".

) altă legătură a religiei indienilor cu cele din Mesopotamia se întâlnește în clasicul poem *Ramayana*, ale cărui personaje principale sunt prințul Rama și soția sa, Sita. Acest print, care a trecut prin nenumărate încercări pentru a-și salva soția, capabil de fapte supraomenești, nu era un om obișnuit. *Ramayana* susține că a domnit timp de o sută de ani în Ayodhya, după mai multe decenii de exil, în timp ce în *Drona Parva* se spune că Rama a domnit 11.000 de ani, în vremea când înțelepții Rishi, zeii și oamenii trăiau împreună pe Pământ. Unii hinduși îl considerau reîncarnarea zeului Visnu, în timp ce *Ramayana* afirmă că prințul s-a născut datorită unei băuturi magice trimise de zeu pe Pământ. Identitatea personajelor principale este relevată de anagramarea numelor. Rama, citit invers, devine Amar, unul dintre numele sumeriene ale lui Marduk (mai exact, Amar Utu). Iar Sita, soția acestuia, se transformă în Ista, nume ce provine din Istar (sora geamănă și consoarta lui Marduk). Un alt element care ne duce cu gândul la aceste două divinități este prezența deloc întâmplătoare în *Ramayana* a numărului 40, numărul tatălui lor în Mesopotamia: Rama a fost exilat timp de 40 de ani, Bharata a devenit paznicul coroanei pentru 40 de ani, Rama i-a ucis frații demonitei Surpanakha și încă 40.000 de demoni. Chiar și numele demonitei ne trimite către Mesopotamia. Surpanakha înseamnă „cea din Surrupak”, unul dintre cele mai importante orașe sumeriene. Prin urmare, povestea de dragoste dintre Rama și Sita nu este decât varianta „Bollywood” a celei moștenite de la sumerieni, dintre Marduk și Istar.

Același nume al lui Marduk, Amar, care a dus la apariția personajului Rama, tot prin anagramare a dat și cuvântul indian „*mara*”, care înseamnă „moarte”. Acesta a devenit demonul Mara, cel care acum două milenii și jumătate a încercat să-l ispitească pe Buddha.

Legăturile dintre religiile indienilor și cea a sumerienilor nu se opresc aici. În hinduism, buddhism și jainism, muntele Meru este casa zeului Brahma și a îngerilor Deva. Mai este numit Mahameru („Marele Meru”) și Sumeru („Minunatul Meru”). Această a doua denumire ne duce cu gândul la Sumer, teritoriul numit de *Biblie* Shinear (în ebraică Sin'ar), de egipteni Sngir, de hitiți Sanhar, de sumerieni Ki-ur, iar de akkadieni Sumeru. Prin urmare, indienii considerau că zeii lor locuiau în Sumer, așa explicându-se faptul că religiile lor erau copii

ale celei sumeriene.

Asura, marii zei vedici, deveniți ulterior demoni, au, de asemenea, rădăcini sumeriene. Tradus din sumeriană, „*asura*” înseamnă „conducătorul apelor și al înțelepciunii”, nume care i se potrivește lui Enki, zeul apelor și al înțelepciunii. Prin urmare, acești Asura, care au fost priviți inițial ca entități pozitive, demonizati ulterior, sunt „zeii decăzuți” conduși de Enki, Igigi ai sumerienilor. Numărul acestor Asura, 33, este unul foarte important pentru adepții lui Enki din întreaga lume (printre care se află și francmasonii), semnificând procente unei treimi dintr-un întreg, adică zeul din acea trinitate sfântă.

Al treilea ochi al lui Siva este preluat de la sumerianul Anzu / Enzu, ambele entităţi fiind în esenţă aceeaşi divinitate. De asemenea, numele multor zei egipteni îşi găsesc înţelesul în limba sumeriană. Pe lângă Asura, Indra şi Rudra au terminaţia „ra”, care semnifică funcţia de zei conducători. Numele lui Garuda, vulturul lui Visnu, înseamnă „darul care protejează casa”. Durga se traduce prin „casa legăturii” iar Kali prin „poarta care străluceşte”, ambele indicând legătura dintre zei şi oameni prin aceste divinităţi, idee preluată ulterior de multe alte religii (de exemplu, Iisus spunea în *Evangelia după Ioan* „*Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine*”). Să nu uităm de adorarea vailor, care provine din Egiptul antic, din cultele zeiţelor Isis şi Hathor care, în principiu, erau aceeaşi zeiţă mamă a indienilor. Sistemul Hatha Yoga îşi trage numele de la zeiţa egipteană Hathor. Iar energia primordială din yoga, şarpele Kundalini, pe care yoghinii încearcă să-l trezească, este acelaşi zeu-sarpe Enki, despre care sumerienii spuneau că doarme în casa sa subterană.

3. Zeii egiptenilor

„O, Egipt! Egipt! Din stiinta ta nu vor rămâne decât legende, care vor părea incredibile generaţiilor de mai târziu.” - Lucius Apuleius

Despre religia egiptenilor, istoricul Plutarh spunea că este o ştiinţă întunecată şi enigmatică. Egiptenii îşi numeau zeii *ntr*, adică *neteru* sau *neter* la masculin şi *neteret* la feminin, cuvinte ce au fost traduse în mod convenţional de către egiptologi prin „zei” şi „zeiţe”. În realitate, *neter* înseamnă „gardian” sau, cu alte cuvinte, „vegheţor”. Scopul acestor Gardieni era să conserve sau să restaureze echilibrul în natură. Fiecare oraş important avea proprii *ntr* şi mituri încă de la apariţia civilizaţiei egiptene, însă zeii erau doar în aparenţă diferiţi.

Heliopolisul, cel mai important centru religios al Egiptului, venera Marea Eneadă, formată din Ra, Shu, Tefnut, Geb, Nut, Osiris, Seth, Isis şi Nephthys. Ra sau Re, Soarele, era conducătorul panteonului. Zeul soare, prezent

în majoritatea k. ... " ^fciculturilor, semnifică funcţia de zeu conducător. Aşa cum soarele se află în centrul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, la fel zeul conducător se afla în mijlocul celorlalţi zei, ce „orbitau” în jurul său. Deşi egiptologii au încercat să traducă numele zeului în diferite moduri, adevăratul sens se găseşte în sumeriană, unde *ra* înseamnă „conducător”. Prin urmare, egiptenii l-au numit „Conducătorul” pe zeul din fruntea panteonului *ra*, atribuindu-i şi funcţia de zeu-soare, care să întărească autoritatea sa. Terminaţia *ra* se întâlneşte în numele multor zeiţi cu funcţii de conducere. De exemplu, Indra este regele zeilor în hinduism. Numele său se traduce corect „conducătorul Indiei” sau „conducătorul Văii Indusului”. În Egipt, Amon-Ra nu reprezintă combinarea a două zeiţi rivale, aşa cum interpretează egiptologii. Cum cuvântul *amon* înseamnă „ascuns”,

Amon-Ra era epitetul zeului considerat de egipteni „conducătorul ascuns”. Născut din oceanul Nun (haosul primordial), Ra era reprezentat ca un om cu cap de șoim, simbolul său fiind obeliscul. Cultul său a fost atestat pentru prima oară în jurul anului 2865 î.Hr, în numele faraonului Reneb din Dinastia a I l-a. A crescut în influență în timpul Dinastiei a V-a, când trei dintre faraonii acestei dinastii au pretins că sunt fiii săi. Principalul centru de cult al lui Ra era orașul numit de greci Heliopolis, de evrei și de asirieni On

iar de egipteni lunu sau Anu. Numele Anu dovedește că egiptenii îl identificaseră pe Ra al lor cu Anu al mesopotamienilor. Acest lucru se observă și din numele zeiței Anukis (Anuket în egipteană), care a fost tradus ca „ficia lui Ra”. Dar nu numele lui Ra apare în cel al zeiței, ci al lui An. Zeul Inpu a fost numit de greci Anubis, adică „de două ori Anu”. În *Cartea Morților* se spune că Ra și-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naștere la două personificări ale intelectului, Hu („autoritate”) și Saa („intelect”). Cei doi copii astfel născuți sunt de fapt cei doi fii ai lui An, Enlil (autoritarul rege al Pământului) și Enki (zeul inteligenței și al înțelepciunii). Un alt mit egiptean spune că primii copii ai lui Ra au fost Shu (aerul cald) și Tefnut (umezeala). Din nou îi întâlnim pe cei doi fii ai lui An: Enlil (zeul aerului) și Enki (zeul apelor). În *Textele Sarcofagelor* e scris că Ra și-a pierdut barba în „ziua răzmeriței” iar în *Cartea Morților* că i-a nimicit pe „Copiii Revoltelor”. Nu s-au păstrat legende care să explice despre ce revoltă este vorba, însă se pare că este vorba despre aceeași poveste dar când o zeiță goală îl pipăie pe bătrânul Ra, iar acesta iese din cameră foarte bine dispus, nu putem decât să ne gândim la sex. Se pare că preoții știau adevărul din moment ce, în cadrul unei procesiuni din templul lui Hathor din Dendera, statuia ei era dusă din interiorul sanctuarului până pe acoperiș, unde fusese construită o capelă specială pentru ceremonia unirii zeiței cu discul solar. Dacă în Mesopotamia cei mai importanți zei erau copiii Cerului și ai Pământului (An și Ki), egiptenii au adoptat și ei aceeași credință. Geb (al cărui nume provine din *gi*, cuvântul sumerian original pentru „pământ”) sau Keb și Nut (zeița cerului) au avut patru copii, deveniți cei mai importanți pentru egipteni. Primul dintre ei era Asar, numit de greci Osiris. Istoricii Plutarh și Diodor din Sicilia spun că numele grecesc al zeului înseamnă „cel cu mulți ochi”, fiind format din os = „mulți” și *iris* = „ochi”). Totuși traducerea lui Plutarh și Diodor nu e una foarte

exactă, Osiris însemnând de fapt „ochiul ^<^>■ deschis” (os = „deschis”, *iris* = „ochi”). Hieroglifa numelui acestei divinități este compusă dintr-o zeitate îngenuncheată lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi. Osiris, primul conducător al Pământului, a fost omorât de către fratele său mai mic, Seth, zeul furtunii, care i-a luat locul. Astfel, Osiris a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat. Fiul lui Osiris și Isis, Horus, a preluat tronul tatălui său după o îndelungată luptă cu unchiul său uzurpator. Cu sceptorul regal și cărja de păstor în mâini, Osiris era adesea reprezentat cu coarne de berbec desfăcute și, uneori, cu o coroană în forma lunii. Luna și berbecul sunt simboluri ale zeului sumerian Enki, de asemenea fiu al divinităților ce simbolizau cerul și Pământul. Principalul centru de cult al lui Osiris era orașul Abju, numit Abydos de către greci. Casa subterană a lui Enki era Abzu, iar Abju și Abzu semnifică același lucru. Ceea ce înseamnă că egiptenii antici l-au identificat corect pe Enki cu Osiris. Prin construirea orașului Abydos, egiptenii au încercat să-l facă pe zeu să locuiască printre ei, mutându-i casa din subteran pe Pământ. Soția lui Osiris era numită de greci Isis (Asta în egipteană), al cărei nume e compus din dublarea primei silabe a numelui zeiței Iștar din Babilon, soarta lui Ea (Enki). Numele ei egiptean, Asta, provine tot din numele zeiței. Fiul lui Enki, Marduk, era numit în

sumeriană Amar Utu („vițelul solar”). Isis era de multe ori înfățișată cu cap de vacă iar Osiris era numit „*taurul din Amentr*”, ceea ce îl transformă pe fiul lor, Horus, în mod simbolic, într-un vițel. Într-un mit alternativ, Horus este fiul lui Hathor, de asemenea considerată zeiță-vacă. Hathor, zeița egipteană a iubirii și a războiului, este o altă manifestare a zeiței babiloniene a iubirii și a războiului, Iștar, care în multe mituri este considerată mama lui Marduk. Iar coarnele de bovină ale zeitelor-vaci sau ale zeilor-tauri ori viței nu reprezintă altceva decât semiluna, unul dintre simbolurile lui Enki. Se spune că Osiris a inventat flautul și lira. El i-a civilizat pe oameni, scoțându-i din stadiul de semi-animale. Diodor din Sicilia scria că Osiris i-a făcut pe oameni să renunțe la canibalism. Tot el a descoperit vița-de-vie, i-a învățat pe oameni viticultura și pomicultura, cum să-și construiască orașe și canale de irigație dar și cum să-și cinstască pe zei. Soția sa, Isis („tronul”), le-a dat oamenilor legile, limba și agricultura. În Mesopotamia, Enki este responsabil pentru toate aceste lucruri. În *Despre Isis și Osiris*, Plutarh scria că, pentru unii egipteni, Seth simbolizează lumea solară iar Osiris pe cea lunară. Statutul de zeu lunar i-a fost acordat lui Osiris de către clericii heliopolitani, deoarece influențele Lunii sunt asociate gândirii și înțelepciunii, pe când cele ale Soarelui sunt foarte puternice și violente. Ba chiar este

637/901

numit „*domn al coarnelor Lunii*” în *Cartea Egipteană a Morților*. Însă în Mesopotamia, zeul gândirii și al înțelepciunii, cel asociat cu Luna, era Enki. Isis, soția lui Osiris, era considerată o magiciană fără pereche iar în aceeași *Carte a morților*, Osiris se ferește de atacurile demonilor prin bariere magice. În Mesopotamia, Enki este cel care stăpânea magia la perfecție. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*prince în împărăția celor ce tac*” și „*stăpân al țărâmului morților*”. În Sumer, Enki avea numărul 40, adică echivalentul titlului de Mare Prinț. În capitolul 183 al *Cărții Morților*, Osiris este numit *un-nefer*, adică „cel frumos”, epitetul lui Enki ca Dumuzi /Tammuz. Numele lui Așur, zeul suprem al asirienilor, pe care l-am identificat deja cu Enki, provine din Asar, numele egiptean al lui Osiris. Plutarh scria că Osiris a fost identificat cu Nilul iar Homer și Thales îl considerau pe acest zeu oceanul. Iar zeul apelor era la sumerieni Enki. Deși în mod convențional Geb și Nut erau părinții lui Osiris, Ra este tatăl acestuia pentru Plutarh. Iar Ra era An al sumerienilor, tatăl lui Enki.

Zeul furtunii și al deșertului, considerat inițial o entitate benefică, Seth, era cel care a luptat

alături de Ra

împotriva $\wedge^k f \wedge H \wedge$ sarpelui uriaș Apophis. În secolul al XXI-lea î.Hr., la sfârșitul Dinastiei a VI-a, odată cu apariția cultului lui Osiris, Seth a fost discreditat, fiind transformat de adepții lui Osiris într-un demon. Însă faraonul Nehsy din Dinastia a XII l-a i-a reabilitat zeului imaginea, în secolul al XVII-lea î.Hr. Ca zeu al furtunii, ce reprezenta estul (dreapta) și soarele, în timp ce fratele său mai mare avea ca simboluri vestul (stânga) și luna, Seth este Enlil al sumerienilor. Dacă mesopotamienii credeau că Enki, primul conducător al Pământului, „dormea” în lumea subterană, unde a fost trimis de către fratele său mai mic, care i-a luat tronul, Enlil fiind urmat la domnie de către Marduk, fiul lui Enki, egiptenii erau mai direcți. Pentru ei, Osiris, primul conducător al Terrei, a fost ucis de către fratele său mai mic, Seth, care i-a luat tronul, fiind urmat de Horus, fiul lui Osiris. Deși mesopotamienii au încercat din răsuferință să-l prezinte pe Enki într-o lumină pozitivă, latura sa malefică reiese din ipostaza demonului Pazuzu. Egiptenii au încercat același lucru cu Osiris, însă de la ei ne-au rămas mai multe detalii despre adevăratul chip al primului conducător al planetei noastre. Conform lui Plutarh, egiptenii spuneau că Osiris s-a născut de-a dreapta și va muri de-a stânga. Cum dreapta semnifică binele iar stânga răul, putem înțelege că Enki a fost privit ca o zeitate pozitivă inițial și negativă mai târziu, probabil după răzvrătirea împotriva tatălui și fratelui său, alături de zeii Igigi. Acesta este motivul pentru care Osiris era numit de multe ori „*primul dintre cei de la Așfințit*, vestul simbolizând stânga iar estul, dreapta. În *Textele piramidelor* există descrieri ale lui Osiris ca demon amenințător care se bucură de vărsarea de sânge, rostește descăntece răutăcioase împotriva unor persoane decedate și conduce o „mafie” de asasini, numiți „*casapii lui Osiris cu degete care aduc durerea*” sau „*pescarii lui Osiris*”. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*domn peste suflete, care seamănă teroarea*”. În plus, este scris că tot Pământul tremură în fața sa, că zeul Atum seamănă în inimile tuturor teroarea numelui lui Osiris dar și că emanațiile sale distrugneau sufletele păcătoșilor. Iar Thoth spune că zeii născuți de Nut (Osiris, Isis și frații lor) au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, au inventat domeniul (capitolul CLXXV). Deși de cele mai multe ori, Osiris era reprezentat cu pielea verde, Plutarh susține că zeul era negru. De altfel,

Cartea Morților chiar îl numește „marele negru”. Egiptenii își numeau țara Chemia (Kemi în limba coptă și Kmit în egipteana veche), care înseamnă „negru”, aluzie la culoarea zeului lor preferat. Iar toate aceste descrieri ne duc cu gândul la un conducător diabolic al infernului, diferit de binefăcătorul omenirii, așa cum ne este prezentat de către adepții săi. Dovezi concrete ale mitului osirian avem din timpul ultimului faraon al dinastiei a V-a, Djedkare Izezi, care a domnit între 2414-2375 î.Hr. Dacă Enki / Osiris într-adevăr s-a răzvrătit împotriva tatălui său, înseamnă că îl putem întâlni în religiile egiptene sub alt nume, înainte de această perioadă, într-adevăr, un zeu-șarpe violent, atestat în Epoca piramelor, despre care nu s-au păstrat prea multe informații, este Denwen. Tot ce știm

despre el este că a cauzat o B^e^e\conflagrație pentru a nimici alte zeiști, dar care a fost contracarat de către rege. Probabil Denwen este un alt nume pentru Apophis (Apeo în egipteană), primul zeu al raului, mai târziu devenit demon personificarea întunericului, naosului și raului, opoziția la lumii și a lui Ra, Maat (ordinea sau adevărul). Inamic al lui Ra, zeul gigantice șarpe, crocodil, șoparla sau dragon și mai este numit *Sarpete Nilului* sau *Șoparla malefică*. În *Cartea egipteană a mortilor*, Apophis locuiește în lumea de dincolo unde, în fiecare noapte, ataca Barca lui Ra, luptându-se cu acesta și cu însoțitorii săi, cel mai important fiind Seth, zeul furtunii. În realitate, această luptă ce avea loc zilnic era o reeditare a unei lupte din vremea de demult, când Apophis l-a atacat pe Ra. Seth și alți zei au luptat alături de conducătorul lor, reușind să învingă pe șarpe și să-l închidă în lumea subterană. Acest mit, identic cu Apophis, Marele Șarpe cu Enki și Osiris. Enki, zeul furtunii la sumerieneni, l-a trimis pe Enki, fratele său mai mare, în lumea subterană exact cum a făcut Seth zeul furtunii la egipteni, cu fratele său Osiris și cu Apophis. După apariția cultului lui Osiris, acesta a fost considerat zeul cel bun iar Seth a fost echivalat cu Apophis și considerat zeul naosului și al raului. Dar mitul original dovedește contrariul.

Fiul lui Osiris și Isis era numit de egipteni Heru, Haru („șoimul”), Hor sau Har-Si-Ese („Horus, fiul lui Isis”), tradus de greci ca Horus. Egiptenii îl mai numeau Hopasherd („Horus copil”) iar grecii Harpocrate. Soția sa se numea Hathor („casa / soția lui Horus”). După ce Seth l-a ucis pe Osiris, luându-i tronul, Horus s-a luptat cu el pentru supremație. În final a învins, înlocuindu-l pe unchiul său, Seth. Papirusul lui Hunefer spune că lui Horus nu i s-a dat tronul Egiptului, ci suveranitate asupra întregii lumi. După cum am văzut deja, Osiris era Enki la sumerieneni iar Seth, Enlil. Pe lângă funcția de zeu al cerului, Horus mai era și zeul războiului, întocmai ca Marduk. Prin urmare, Horus, fiul lui Osiris, era Marduk, fiul lui Enki. În ambele mituri, Osiris / Enki a condus Pământul, fratele său, Seth / Enlil l-a detronat, cedându-i mai târziu locul lui Horus / Marduk, care a devenit stăpânul lumii. Chiar dacă din

Mesopotamia nu ne-a rămas un mit care să descrie o eventuală luptă dintre Marduk și Enlil, ca la egipteni, putem presupune că acesta din urmă nu a renunțat la tron pe cale pașnică.

Înainte de apariția cultului lui Osiris, fratele cel mare al lui Seth se numea Heru-Ur. Unii au tradus numele Heru prin wrHw@a„șoimul” (fiara în egipteană), influențată de reprezentarea sa (apărea ca un șoim sau ca un om cu cap de șoim), alții ca Horus. Prin urmare, Heru-Ur ar însemna „Horus cel Bătrân” sau „șoimul cel bătrân”. Acest Horus, fratele lui Seth, este o entitate diferită de Har-Si-Ese („Horus fiul lui Isis”) sau Horus cel Tânăr. Deși traducerea „Horus cel Bătrân” a fost acceptată de majoritatea egiptologilor, e posibil ca Heru-Ur să însemne „Horus din Ur”

sau „șoimul din Ur”, Ur fiind un oraș-stat foarte important în Sumer. Șoimul din Ur nu poate fi decât zeul aceluia oraș, adică Nanna, zeul Lunii. Ceea ce ar însemna o echivalare între Horus cel Bătrân și Nanna / Enki. Pe *Piatra Shabaka* e scris că cei doi frați, Horus și Seth, s-au luptat pentru supremația Egiptului. Tatăl lor, Geb, a dat Egiptul de Sus lui Seth iar pe cel de Jos lui Horus, hotărul fiind „*limita celor două țări*”, adică vârful Deltei Nilului la Memphis. Mai târziu, Geb s-a răzgândit și i-a cedat lui Horus tot Egiptul, hotărâre acceptată amiabil de cei doi rivali. În *Cartea egipteană a morților*, Horus e numit „*Fiul cel mare*” și „*Primul născut al lui Ra*”. Ra era echivalentul egiptean al sumerianului An iar primul născut al lui An, „fiul cel mare”, era Enki. Zeul furtunii la egipteni, Seth, este zeul furtunii de la sumerieni, Enlil. Și Seth și Enlil s-au luptat cu frații lor mai mari pentru supremație. Horus cel Bătrân și Osiris, alături de Enki și Nanna, reprezintă aceeași zeități. În multe inscripții, faraonul (indiferent de numele său), care se identifica cu Horus, este numit „*fiul lui Hathor*”¹. Acest epitet i-a încurcat pe egiptologi deoarece faraonul, ca Horus, este fiul lui Isis. Însă în mitul original, Horus era fiul lui Hathor. Ea i-a cedat locul lui Isis în momentul în care povestea ei a fost inclusă în mitul lui Osiris, mulțumindu-se cu rolul de soție a lui Horus. La fel a pățit și Horus. Din fratele lui Seth în mitul original, a „retrogradat” în postura de fiu al lui Osiris și nepot al lui Seth.

patronul ^^^^tamnVHfâlsncbilor și al cunoașterii, zeu-lună cu formă de ibis sau de babuin, despre care Plutarh scria că avea un braț mai scurt decât celălalt. El este considerat inventatorul scrierii hieroglifice, al gramaticii, al matematicii, al legilor, al astronomiei și al calendarului. Era scribul zeilor, mare maestru în arta magiei, care cunoștea știința vindecării. Preotul Manetho, citat de neoplatonicianul Iamblichus, scria că Thoth înțelegea misterele a „*tot ceea ce este ascuns sub bolta cerească*”. În inscripția statuii faraonului Horemheb reprezentat ca scrib, Thoth este numit *fiul lui Ra*”. La fel și în *Cartea egipteană a morților*, unde este numit și *fiul lui Ane* Cum Ra era pentru egipteni An al sumerienilor, putem trage concluzia că Ane era un alt nume al lui Ra. Printre epitetele zeului se numără „*cel mai puternic dintre zer*”, „*Domnul cuvintelor sacre*” sau „*Taurul din Khemnu*” (Heliopolis). Consoarta sa era Nehemtauy ori Ma’at. Thot controla minele de turcoaz din Sinai. Sinai („Sin al meu”) indică teritoriul lui Sin, zeul babilonian al lunii, identificat de noi cu Enki. Grecii l-au echivalat cu zeul lor, Hermes, numindu-l pe zeul egiptean Hermes Trismegistus („de trei ori mare”). În *Hitat*, o culegere de texte din secolul al XV-lea, ce cuprinde texte ale conicarilor copti (creștinii din Egipt), Hermes Trismegistus este considerat „*unul dintre cei 1 paznici, cu misiunea de a veghea cele 1 case (planete)*”. Ca zeu al lunii, al cunoașterii, maestru în arta vindecării și a magiei, inventator al scrierii, matematicii, legilor, astronomiei și calendarului, fiu al lui Ra / An, paznic (veghețor), Thoth este fără îndoială mesopotamianul Enki. De altfel, Graham Hancock remarcă același lucru în *Fingerprints of the Gods* „*Thoth seamănă mult cu predecesorul său, Osiris, marele zeu din Textele Piramidelor și cel de-al patrulea faraon divin al Egiptului*”. W.B. Emery observa în *Archaic Egypt* că egiptenii și sumerienii adorau zeități lunare practic identice, Thoth și Sin. Iar eminentul egiptolog Sir E.A. Wallis Budge scria în *From Fetish to God in Ancient Egypt* despre acești doi zei: „*similitudinile dintre cei doi zei sunt prea mari pentru a fi accidentale... Ar fi greșit să spunem că sumerienii au împrumutat de la egipteni sau egiptenii de la sumerieni ci, mai curând, intelectualii ambelor popoare și-au împrumutat sistemele teologice dintr-o sursă comună, excepțional de veche*”.

Osoroapis sau Serapis a fost o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene și elenistice. De la Zeus și Helios a preluat aspectele de suveranitate și zeu-soare, de la Dionysos rodnicia în natură iar de la Hades și Asclepios legăturile cu Viața de Apoi și vindecarea. Numele zeului este compus din numele altor două divinități, Osiris și Apis. Istoricul roman Tacitus a emis ideea originii lui Serapis în Asia Mică. Într-adevăr, Serapis era un alt nume al sumerianului Enki.

Începând cu Regatul Vechi, zeul-șoim Sokar era considerat o manifestare a lui Osiris. Tot atunci, Sokar a fost combinat cu Ptah al Memphisului și a luat-o drept consoartă pe zeita-leoaică Sekhmet. În Regatul de Mijloc exista zeitatea Ptah-Sokar-Osiris. Conform *Textelor Piramidelor*, numele lui Sokar provine din „*Sy-k-ri!*” („Grăbește-te la mine!”), ultimile cuvinte ale lui Osiris către soția sa, Isis, spuse ca strigăt de ajutor. Așadar, Sokar era încă un nume al celui mai popular zeu din religia egiptenilor.

La Memphis, dar și în Nubia, zeul creator era Ptah. A fost identificat cu zeul-șoim Sokar (sau Seker), noua

^ itajne

ptah-Sokar fiind considerată o divinitate a lumii subterane. În Regatul de Mijloc a fost asimilat și cu Osiris, conducătorul lumii subpământene, devenind cunoscut sub numele Ptah-Sokar-Osiris. Conform *Pietrei Shabaka*, Ptah a creat lumea gândind-o, apoi roștind-o. Se spune că el este cel care a scos pământul Egiptului de sub ape, o poveste asemănătoare cu cea a lui Enki, care a scos Sumerul de sub ape. Inițial zeu al fertilității, Ptah a devenit patronul artelor și meseriilor, întocmai ca Enki. Soția sa era leoaica Sekhmet iar fiul lor, Nefertum, zeul florii de lotus. Soția și fiul lui Enki, Iștar, era reprezentată de cele mai multe

ori călărind o leoaică. Ptah a creat ceremonia deschiderii gurii, oficiată de preoți la înmormântări, pentru a elibera sufletul decedatului din corp. Pentru sumerieni, Enki este cel care le-a adus oamenilor ritualurile preoțești. Ptah era reprezentat aidoma lui Osiris, ca un bărbat mumificat, cu barbă și pielea verde, ce ținea în mâini *ankh-ul* (crucea egipteană), sceptrul *was* și *djed-ul*, simboluri ale vieții, puterii și stabilității. Numele Egipt derivă din numele egiptean al orașului Memphis, Hikuptah („casa sufletului lui Ptah”), tradus în greacă prin Aiguptos iar în latină, Aegyptus. Memphis, orașul lui Ptah, este locul unde se considera că s-a înecat Osiris, cel care s-a născut tot în aceeași zonă, la Rosetau, în Desertul de Vest, lângă Memphis. Ptah și Osiris împart același epitet, „*domn al adevărului*”. Unul dintre epitetele zeului de la Memphis era *Ptah nefer-her* („Ptah frumos la chip”), epitet pe care l-au avut și Osiris, și Dumuzi / Tammuz. Prin urmare, dacă Ptah este Enki / Osiris, soția sa, Sekhmet, nu poate fi decât Ninhursag / Isis iar fiul său, Nefertum, Marduk/ Horus. Apis era o zeitate agrară cu aspect de taur, considerată inițial reîncarnarea lui Ptah, apoi asociată cu Osiris. Pentru istoricul Mnaseas din Patrae, Dionisos, Osiris și Serapis erau diferite nume ale lui Apis. Geograful Strabon (63 î.Hr. - 26 d.Hr.) scria în *Geografia* despre templele orașului Memphis: „*unul dintre ele este închinat lui Apis, care este același cu Osiris*”. Iar în 1857, Auguste Mariette nota în *Le Serapeum de Memphis*, referindu-se la cavourile pe care le-a descoperit în Saqqara: „*optsprezece statui cu cap de om, purtând inscripția «Osiris-Apis, Marele Zeu, Stăpânul Veșniciei», erau împărțiate de jur-împrejur*”.

Una dintre cele mai vechi z

ei Egiptului era Khnum, zeul cu cap de berbec al apelor Nilului. Se credea că

el a creat --Ks* MwKrf' «». oamenii și alte zeități din lut, din acest motiv fiind numit „*olarul divin*” sau „*domnul care a creat lucrurile din el însuși*”. În Elephantina, consoarta zeului era Satis iar fiica lor, Anuket. Era considerat *ba* (suflet) al zeului-soare. La Herwer apare ca *ba* a lui Geb, iar la Shashotep ca *ba* a lui Osiris. La Esna, Khnum este reprezentat cu cap de crocodil, el și zeita Neith fiind considerați zeii creatori și părinții lui Ra, numit și Khnum-Re. Consoartele principale ale lui Khnum sunt Nebt-uu și zeita-leoaică Menhit, iar fiul cel mare și succesorul său este Heka. Ca zeu cu cap de berbec al apei, creator al oamenilor, Khnum este Osiris / Ptah / Enki. Acesta este motivul pentru care, în templul lui Ramses al II-lea din Beit el-Wali, alături de statuia lui Khnum se află statuile zeilor Satis, Anukis (soția și fiica sa în Elephantina), Isis și Horus (soția și fiul său în Abydos). Zeul-berbec Banebdjedet („Stăpânul *ba* al Mendes-ului”) era venerat în nord-estul Deltei Nilului împreună cu soția sa, zeita pește Hatmehit, și cu fiul lor, Harpokrates (Horus). Ca tată al lui Horus, Banebdjedet este Osiris, iar berbecul și peștele îl reprezintă pe Enki al sumerienilor. Pe o stelă din templul funerar al lui Ramses al III-lea de la Medinet Habu, în partea de vest a Tebei, există o relatare în care zeul Ptah-Tanen îi spune regelui, pe care îl consideră fiul său, că el s-a transformat în Banebdjedet pentru a se uni cu mama faraonului. Pentru Putarh, Banebdjedet era încarnarea lui Osiris. În papirusul *Chester Beatty I*, Banebdjedet este descris ca locuind în Setit (insula Seheil), aflată la prima cataractă a Nilului la Assuan, acest lucru identificându-l cu zeul Khnum. Într-adevăr, Banebdjedet era un alt nume al lui Osiris, Ptah, Khnum sau Enki.

Teba, capitala Egiptului în cel de-al doilea mileniu î.Hr. era orașul zeului Amon („cel ascuns”), cel supranumit „*regele zeilor*”, numit Amen sau Amun de către egipteni. După Putarh, și numele lui Hades (zeul lumii subpământene la greci) înseamnă același lucru.

Amon era reprezentat cu pielea albastră (culoarea apei), cap de berbec și un falus enorm. Falusul reprezintă fertilitatea, la fel ca cfiyecf-ul lui Osiris. Iar aceasta, alături de coarnele de berbec și apa îl asociază cu Enki. La Teba, soția lui Amon era Mut iar fiul lor, Khonsu, zeul Lunii. La Hermopolis, consoarta sa era Amaunet. Conform lui Plutarh, uneori Amon era asociat cu Ptah, în templul lui

Amon de la Karnak descoperindu-se chiar statuia lui Ptah. Amon Kem-atef („Amon care și-a desăvârșit forma”) era forma lui Amon ca o veche zeitate-șarpe. Iar cea mai veche zeitate-șarpe este Enki al sumerienilor sau Ea al babilonienilor. Cultul lui Amon ca șarpe este atestat de Herodot la Teba, unde vepura cu corn era sacră.

Amon Kamutef („Amon, taurul mamei sale”) este forma italică a zeului. În *Cartea egipteană a morților*, Amon este numit „fiul zeitei Nut, epitet care îl echivalează cu Osiris, dar și „*princ al zeilor*”, la fel ca Enki și Osiris.

Cum taurul reprezintă fertilitatea iar coarnele sale, luna, putem trage concluzia că acest „conducător ascuns” era Enki. Cel mai probabil a fost numit Amon („cel ascuns”) după ce a fost trimis în lumea subterană, unde nu mai putea fi văzut de către adepții săi. În timpul Dinastiei a XX-a, Amon deținea 160 de orașe în Egipt și 9 în Orientul Mijlociu. După ce orașul Teba a fost distrus de arabi în anul 664 î.Hr., cultul lui Amon și-a pierdut supremația în Egipt.

Menu (Min în greacă), al cărui cult își are originea în perioada pre-dinastică (mileniul IV î.Hr.), era zeul suprem al fertilității pentru egiptenii antici. Adorat mai ales în Coptos și Akhmim, Min era reprezentat în multe forme, cel mai adesea ca bărbat cu pielea neagră, purtând pe cap pene uriașe, având mâna dreaptă ridicată iar în stânga ținându-și penisul aflat în erecție. În Regatul de Mijloc a fost asociat cu Horus, fiind numit Min-Horus. În Regatul nou a fost asociat cu Amon, purtând numele Min-Amen-kamutef („Min-Amon, taurul mamei sale”). Alteori Isis este consoarta lui Min iar Horus copilul lor. Într-o formă arhaică, Min este reprezentat în feșe de mumie, la fel ca Osiris și Ptah. Ca zeu al fertilității, cu pielea neagră, asociat cu Horus (cel Bătrân) și Amon, sot al lui Isis și tată al lui Horus (cel Tânăr), Min nu poate fi decât Osiris / Enki.

Andjety („cel din Andjet”) din Busiris este considerat precursorul lui Osiris. Este reprezentat ținând în mâini cele două sceptre iar pe cap coroana conică cu două pene, a lui Osiris. În *Textele sarcofagelor* i se spune „*taur al vulturilor*”. În templul lui Seti I din Abydos, regele este înfățișat arzând tămâie pentru Osiris-Andjety, care este însoțit de Isis.

Letopolis, oraș la nord-vest de Memphis, era principalul centru de cult al lui Kherty („cel de jos”), un zeu-berbec de care Ra trebuia să-l apere pe faraon. În Regatul Vechi, Kherty figura ca partener al lui Osiris. Putem ghici cine era „cel de jos”, zeul-berbec asociat cu Osiris, care voia să-i facă rău faraonului.

În *Textele Sarcofagelor* apare un zeu al grânelor, Neper, despre care se spune că „*trăiește după ce a murit*”.

Nu se știu alte lucruri despre el, dar sunt mari șansele ca acest Neper să fie Osiris, zeul care trăiește în lumea de dincolo după ce a fost omorât în aceasta.

Un alt zeu-lună egiptean era Yah, comparabil cu Thoth și Khonsu, identificat uneori cu Osiris. Are ca simboluri luna, ibisul și șoimul. Era un zeu important în Egipt, lucru dovedit prin faptul că este întâlnit în multe nume de persoane, cum ar fi Ahmose / Yahmose („moștenitorul lui Yah”), Yah-hotep („Yah este mulțumit”) sau Sit-Yah („fica lui Yah”). Ca zeu-lună el este Enki, Osiris sau Thoth, ca șoim este Horus cel Bătrân iar ca ibis, Thoth.

Isis, cea mai importantă zeiță din panteonul egiptean, a servit drept model pentru multe regine, precum Nefertiti, Hatsepsut sau Cleopatra. Soție a lui Osiris și mamă a lui Horus, numele ei a fost tradus convențional prin „tronul”. Pentru Diodor din Sicilia, Isis înseamnă „cea veche”. În realitate, numele său a fost format din dublarea primei silabe a numelui zeiței Istar din Babilon, de unde provine și numele ei egiptean, Asta. Herodot scria că în Busiris („Lăcașul lui Osiris”), capitala celei de-a noua nome, se afla cel mai mare templu al ei. Identificată cu pământul, îi era atribuită steaua Sothis (Sirius) în timp ce Osiris era constelația Orion. Potrivit papirusului Chester-Beatty, aflat în prezent la

British Museum, Isis era „o femeie deșteaptă, mai inteligentă decât nenumărați alți zei... Nimic din cer și de pe Pământ nu-i era necunoscut. Conform lui Sir E.A.Wallis Budge în *Egyptian Magic* și *The Gods of the Egyptians*, Isis era pentru egipteni „tare de limbă”, adică stăpâna cuvintele puterii, „pe care le cunoștea cu pronunția corectă și nu se întreruprea în vorbire, fiind desăvârșită atât în darea poruncii, cât și în rostirea cuvântului”. Ca soție a lui Osiris / Enki și

mamă a lui Horus / Marduk, identificată cu Pământul, expertă în magie, Isis este sumeriană Ninhursag. Pe o stelă descoperită în 1850, ce se află astăzi în Muzeul Egiptean din Cairo, scrie că faraonul Keops a pus temeliele „casei lui Isis, stăpâna piramidei, lângă casa Sfinxului”. Considerând piramidele niște munți artificiali în miniatură, epitetul „stăpâna Piramidei” seamănă izbitor cu numele Ninhursag, adică „doamna Muntelui înalt” (Marea Piramidă de la Gizeh poate fi considerată cel mai înalt munte artificial). Cea mai bună dovadă că Isis era venerată de întreg mapamondul, ascunsă sub diferite nume în diverse religii, ne este oferită de Apuleius. În Metamorfoze, acesta scria: „Putere unică, sunt lăvită de întregul univers sub mai multe forme, cu variate ceremonii religioase, cu mii de felurite nume. Frigienii, primii născuți pe Pământ, mă numesc zeița din Pesinunt și mama zeilor; atenienii de băștină mă numesc Minerva Cecropiana; ciprienii, care plutesc pe valuri, Venus din Pafos; cretanii iscușiți în aruncarea săgeților, Diana Dictynna; sicilienii, care vorbesc trei limbi, Proserpina Stigiana; locuitorii din Eleusis mă numesc Bellona, unii Hecate, alții Nemesis Rhamnusia. Dar aceia care sunt primii luminați de razele divine ale Soarelui, când începe să răsărar, și ultimii când ele se apleacă spre orizont, locuitorii celor două Etiopii și egiptenii cei puternici prin străvechea lor știință, numai ei mă cinstesc cu slujbele sfinte și închinăciunile ce mi se cuvin, numai ei mă numesc cu adevăratul meu nume de regină, Isis”.

La fel cum în Mesopotamia Ninhursag era adesea confundată cu fiica ei, ambele zeițe numindu-se adeseori Inanna / Istar, același lucru s-a întâmplat și în Egipt cu Isis și Hathor. Zeița frumuseții, iubirii, muzicii, bucuriei și războiului, Hathor era mama lui Horus în mitul original, fiind înlocuită apoi de Isis. De asemenea, ambele erau reprezentate cu capete de vacă. Prima Hathor, fiică și amantă a lui Ra sau mamă a lui Horus, era sumeriană Ninhursag ori egipteană Isis. A doua Hathor, soție a lui Horus și războinică feroce, ce era cât pe ce să distrugă omenirea, este Inanna / Istar, sora geamănă și soția lui Marduk în Mesopotamia. La Memphis și Theba, consoarta lui Ptah era leoaica Sekhmet. A fost identificată cu Mut, consoarta lui Amon la Theba. Cum Ptah este Enki / Osiris / Amon, soția sa nu poate fi decât Ninhursag / Isis. În templul lui Ptah de la Karnak se afla o reprezentare a lui Sekhmet, deși principala zeiță a templului era Hathor. Ceea ce ne duce cu gândul la Hathor cea din miturile originale, fiica lui Ra și mama lui Horus.

Zeița creatoare în Saïs, unul dintre cele mai vechi orașe egiptene, era Neith, ce avea titlul „Stăpână a cerului, Conducătoare a săgeților”. În cel de-al VI-lea secol î. Hr., Neith era considerată inventatoarea nașterilor. În Epoca Piramidelor ea era consoarta lui Seth și mama lui Sobek, mai târziu fiind considerată mama lui Ra și a lui Apophis. La Esneh chiar se spunea că ea a apărut în apele primordiale pentru a crea lumea, nu Ra. În templul său din Saïs se afla următoarea inscripție: „Eu sunt tot ce a fost și tot ce va fi. Până acum niciun muritor nu a reușit să ridice vâul care mă acoperă”. Ținând cont că încă din antichitate a fost echivalată cu Isis (Ninhursag la sumerieni), putem presupune că vâul a fost ridicat. Cel puțin parțial.

Zeița sumeriană Qetesh a fost adoptată de mitologia egipteană din religia canaanită. Alte nume ale ei erau Quadshu, Qudshu, Qodesh, Qadesh, Qadashu, Qadesha, Qedeshet, Kedesht și Kodesht, toate provenind din rădăcina semitică Q-D-S, ce înseamnă „sfântă”; Qetesh este numită „amanta zeilor” (la fel ca Inana și Istar), „stăpâna stelelor din cer”, „mare magiciană, amanta stelelor” („mare magiciană” era titlul lui Isis), „iubită lui Ptah” (titlul lui Sekhmet), „Ochiul lui Ra, cea fără egal” (la fel ca Hathor și Sekhmet). Pe Stela lui Kaha din Dinastia a XIX-a, Qetesh apare goală, călărind un leu, flancată de doi zei, întinzând lotuși către egipteanul Min (zeul fertilității) și șerpi către canaanitul Reshep (zeul războiului). Cei doi zei semnifică cele două aspecte ale zeiței dar și pe soțul și fiul ei.

Bastet (numită adeseori Bast, Baast, Baset sau Ubasti), zeița pisică a egiptenilor, era protectoarea Egiptului Inferior. Prin al treilea mileniu î.Hr. era reprezentată ca o leoaică sau ca o femeie cu cap de leoaică. În primul mileniu î.Hr., când pisicile au devenit animale de companie în Egipt, Bastet a început să fie reprezentată ca o pisică sau ca o femeie cu cap de pisică. Fiică și „ochi al lui Ra”, Bastet era zeița parfumurilor, a pisicilor și a familiei. Deși grecii au identificat-o cu Artemis a lor, egiptenii au echivalat-o cu

Sekhmet, Tefnut, Mut, Hathor și Isis. În mod surprinzător, egiptologii i-au tradus numele prin „cea a vasului de parfum”, deși interpretarea exactă este mai mult decât evidentă. Pentru oricine are minime cunoștințe de limbă egipteană, Baast sau Bast se traduce „ba (suflet) a lui Asta (Isis)”. Iar această interpretare o leagă de aceeași zeiță numită Ninhursag de sumerienii sau Istar de către babilonieni.

Unul dintre cei mai îndrăgiți zei ai egiptenilor a fost Inpu, numit Anubis de către greci. Conform unei tradiții, Anubis era fiul lui Ra și Nephtys. La Afthi, părinții săi erau Mnevis și Hesat. Pentru Plutarh, Osiris și Nephtys erau părinții zeului-sacal. Iar în *Textele Sarcofagelor*, mama acestuia era Hesat ori Bastet. Cu formă de șacal sau doar cu cap de șacal și corp de om, Inpu, așa cum îl numeau egiptenii, avea ca epitete *Khenty-Imentiu* („Primul dintre cei din asfințit”), *Tepy-dju-ef* („Cel care se află pe muntele său”) sau *Neb-t-djeser* („Domn al pământului sacru”). În perioada greco-romană se credea că Anubis aduce lumină rasei umane și contribuie la viitorul ei fabricând filtre de dragoste eficiente. Era reprezentat cu partea inferioară a corpului în formă de

șarpe. În epoca piramidelor era înfățișat ca ■KKSEIMUn șarpe ce domnea asupra Heliopolisului. Zeul originar al morții, a fost înlocuit de Osiris după apariția cultului acestuia. Zeul-sarpe al morții, care aducea lumină rasei umane, „*primul dintre cei din asfințit*” (de stânga), fiul lui Ra, Anubis la origini era cel numit Enki de sumerienii. Noul Anubis, cel devenit fiul lui Osiris, la fel ca și Horus, era fiul lui Enki, Marduk. De fapt, Anubis și Horus nu apar niciodată împreună în mitologia egipteană, ci doar în unele reprezentări de pe pereții templelor. Acest lucru se datorează faptului că Horus și Anubis reprezintă două aspecte ale aceleiași zeități, Horus fiind cea pozitivă iar Anubis cea întunecată.

În religia heliopolitană, Geb era zeul Pământului. Conducător primordial al Egiptului, era reprezentat inițial ca un bărbat cu barbă, mai târziu fiind înfățișat ca un berbec, taur sau crocodil. Nu de puține ori este totuși reprezentat cu cap de șarpe. În mituri chiar este numit adeseori „*tatăl șerpilor*”, consoarta sa fiind zeița Neith. La Heliopolis i s-a atribuit ca soție Nut, zeița cerului. Ca zeitate chtonică a fost asociat cu vegetația dar și cu Lumea Subterană. Numele său, care înseamnă în egipteană „pământ”, provine din cuvântul sumerian *gi*, ce are aceeași semnificație. Ca zeu al Pământului, reprezentat ca șarpe, crocodil sau berbec, asociat cu lumea subterană, Geb este sumerianul Enki. Sora și soția sa, Nut, zeița cerului, este aceeași Ninhursag, cea supranumită de multe ori „regina cerului”.

Pentru egiptenii antici, cel puțin după părerea egiptologilor, Soarele avea trei nume: Atum (sau Atem) la răsărit, Ra la amiază și Khepri (ori Khepra) la asfințit. Deși aceasta este părerea convențională a egiptologilor, e posibil să nu fie vorba despre o zeitate cu trei nume, ci de trei divinități-Soare (conducători). Pentru popoarele din Mesopotamia, Consiliul Zeilor era prezdat de Anu. La dreapta lui stătea așezat fiul său mai mic, Enlil, iar la stânga sa se afla Enki. Dreapta și stânga nu erau neaparat locurile ocupate de acele zeități, ci modul inițierilor de a descrie binele și răul. E posibil ca această idee să fi fost preluată și de egipteni. Soarele în poziție centrală, Ra, să fie Anu din Consiliul Zeilor. Atum de la răsărit să fie zeul din dreapta sa, Enlil, iar Khepri de la apus cel din stânga, Enki. Aton / Aten, zeul faraonului Akhenaton, provine din Atem / Atum. Primul templu al lui Aton a fost construit la Zarw, acolo unde principala zeitate era Seth. Iar Atum și Seth erau două dintre numele sumerianului Enlil. Când Akhenaton a impus cu forța cultul lui Aton, interzicând venerarea celorlalte zeități egiptene, inamicul public nr.1 a devenit Amon / Enki. Astfel, putem concluziona că lupta dintre faraon și preotimea de la Theba nu era doar una pentru putere, ci și o continuare a luptei dintre cei doi zei frați, prin deștepți lor.

Din păcate, nici din vechile religii egiptene nu ne-a rămas mare lucru, iar ceea ce s-a păstrat a fost interpretat de egiptologi de cele mai multe ori eronat. Avea dreptate Lucius

Apuleius când spunea: „*O, Egipt! Egipt! Din stiinta ta nu vor rămâne decât legende, care vor părea incredibile generațiilor de mai târziu*”. Cu tot zidul de ignoranță pe care ni l-au ridicat în fata ochilor majoritatea „specialiștilor” egiptologi, nu putem decât să încercăm în continuare să descifrăm secretele Egiptului antic. Așa cum ne îndeamnă chiar ei, vechii egipteni,

În ceea ce ar putea reprezenta un adevărat testament al lor, consemnat în papyrusul Anana: „Citiți voi, copii ai viitorului, și aflați secretele trecutului, atât de îndepărtate de voi, dar atât de aproape prin adevărul lor”.

2. Zeii mesopotamienilor

În religiile mesopotamiene existau două categorii de zei, Anunnaki și Igigi. Pentru sumerieni,

babylonieni, asirieni și akkadieni, Anunnaki erau copiii zeului An (zeul suprem, ce simboliza cerul) și ai zeiței Ki (personificarea Pământului). Unii cercetători au tradus cuvântul anunnaki prin „cei care au coborât din cer pe Pământ”, însă această traducere este eronată. Mesopotamienii considerau că atât Anunnaki cât și Igigi erau coborâți din cer pe Pământ, așa că nu aveau sens să se numească doar un grup „cei care au coborât din cer pe Pământ”. Anunnaki erau zeii cei mari, nobilii, copiii lui Anu și Ki. Igigi erau servitorii acestora, zeii mai mici. Prin urmare, pentru a se face o diferențiere clară între cele două grupuri de zei care au coborât din cer pe Pământ, zeii cei mari au fost numiți Anunnaki, care înseamnă „copiii lui Anu și Ki” sau „copiii cerului și ai Pământului”. În Enuma Elish, Igigi sunt numiți zei decăzuți, iar în Mitul lui Atrahasis acești Igigi au fost puși la muncă silnică de către Enlil. După o perioadă, Igigi s-au răzvrătit iar Enki a creat oamenii pentru a munci în locul zeilor. Deși nu se știu multe lucruri despre aceste zeități minore, identitatea lor poate fi aflată prin traducerea numelui lor. Cuvântul igigi e format din igi („ochi”) și gi („Pământul”). Prin urmare, Igigi se poate traduce prin „ochii Pământului”, adică observatorii, supraveghetorii, gardienii sau, mai exact, veghetorii Pământului.

Conducătorul panteonului sumerian era An, al cărui nume, scris printr-o cruce, înseamnă „cer”. Era sursa ultimă de autoritate, zeul cerului și al constelațiilor, stăpânul zeilor, spiritelor și demonilor. Titlul său lugal kur.kur.ra („rege al ținuturilor”) îi dovedește autoritatea superioară în panteon, dar și faptul că era stăpânul mai multor domenii, nu doar al unuia singur. Numărul său era 60, ceea ce înseamnă rangul de împărat, deoarece era stăpân atât pe planeta sa, cât și pe Pământ. Tot pentru a i se sublinia autoritatea, era numit adeseori an gal („marele An”). El putea să înalte alți zei în rang, să confere regalitatea pe Pământ sau să hotărască soarta. Soția sa era numită Ki („Pământul”). Câteva texte regale din perioada sargonidă descriu ridicarea la rangul de consoartă a lui An a zeiței Inanna. A avut mulți copii, cei mai importanți fiind Enki, Enlil și Ninhursag. Principalul său templu era Eanna din Uruk, pe care îl împărțea cu Inanna. Akkadienii, babilonienii, asirienii și hitiții îl numeau Anu sau Anum. Imnurile și rugăciunile asiriene și babiloniene închinat lui Anu sunt extrem de rare. În Enuma Elish, Anu este fiul lui Anșar și Kișar. Aici este numit „tatăl zeilor” dar și gazda demonilor. Textul Lahar și Așnan îl creditează pe Anu cu inteligența divină care a creat Universul. Simbolul său era coroana regală, de multe ori împodobită cu două coarne de taur. Consoarta sa este numită Antum („cerul femelă”). Pentru sumerieni, triada sfântă era formată din An și cei doi fi ai săi, Enlil și Enki. Enki era fiul cel mare al lui An. Deoarece era acreditat cu inteligența și al înțelepciunii, facerea lumii și a oamenilor, era considerat zeul

dar și al fertilității. Reședința sa era în Apsu (apa freatică, oceanul subteran), pentru care a fost considerat și zeul apelor. Le-a adus oamenilor cunoașterea, legile și ritualurile magice, i-a învățat cum să construiască orașe și să crească animalele. Din acest motiv era cel mai important zeu pentru incantații, patronul preoților, cel care stăpânea la perfecție magia și avea capacitatea de a atribui o soartă, zeul meșteșugarilor și al artelor. Ca zeu sapiental era executantul proiectelor și planurilor fratelui său mai mic, Enlil. Enki este cel care a scos

Pământul de sub ape la sosirea sa aici și tot el este cel care a salvat omenirea de Potop. Principalul său centru de cult era la Eridu (astăzi Teii Abu Shahrain, în Irak), considerat a fi cel mai vechi oraș din lume, numit în sumeriană Urudu sau Nunki („locul măreț” oh „locul Prințului”). Numele lui Enki

645/901

Înseamnă „domnul Pământului” dar poate fi interpretat și ca „domnul dedesubtului”. Simbolurile sale includ capra, peștele (ce mai târziu au fost combinate într-o ființă cu partea superioară ca de țap, iar cea inferioară ca de pește), testoașă, toiagul cu cap de berbec, semiluna, tridentul, șarpele și un vas din care se revarsă apa. Akkadienii și babilonienii îl numeau Ea („casa apei”), iar numărul său sacru era 40 (corespondentul titlului de Mare Prinț). Sora sa, Ningikuga (un epitet al lui Ninhursag), i-a dăruit o fiică, pe Ningal. Cu Ninhursag a avut mulți alți copii: Ninsar, Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti și Enshag. Fiica sa, Ninsar, îi naște o fată, pe Ninkurra. Cu aceasta, Enki are un alt copil, o fiică numită Uttu. La babilonieni, soția sa este Damkina (numită și Damgalnuna sau Ninki), cu care l-a avut pe Marduk. În unele texte la asiro-babilonieni era considerată tatăl zeiței Iștar (Inanna la sumerieni). În Babilon, el a distrus reptilele uriașe primordiale, ajutat de fiul său, Marduk. În reliefurile asiro-babiloniene este întruchipat ca un bărbat înalt, purtând pe spate trupul unui pește al cărui bot, larg deschis și îndreptat spre cer, face corp comun cu capul personajului.

An locuia în cer împreună cu soția sa, pe Pământ lăsându-l conducător pe fiul iKlilIP ■■■-
 ^ralhsău mai mic, Enlil, moștenitorul tronului. Nu s-au păstrat miturile care să explice de ce moștenitorul tronului nu a fost fiul cel mare, Enki, dar răspunsul se găsește în legendele altor popoare. Enlil era considerat zeul aerului, al vântului și al furtunii, numele lui însemnând chiar „domnul furtunii”. Akkadienii, hitiții și canaanienii îl numeau uneori Ellil, iar babilonienii, Bel („domnul” sau „stăpânul”). Numărul său magic era 50, echivalentul titlului de rege. Principalul său centru religios era orașul Nippur, acolo unde i-a fost închinat templul Ekur („casa muntelui”). Soția sa, Ninlil („doamna furtunii”), numită inițial Sud, i-a dăruit trei fii: Nanna (numit de akkadieni Su'en sau Sin), Ninurta și Nergal. Enlil este cel care le-a adus oamenilor agricultura, în timp ce fratele său, Enki, i-a învățat păstoritul. Fiind moștenitorul lui An și loctiitorul acestuia pe Pământ, Enlil moștenește nu doar tronul ceresc, ci și toate epitetetele și funcțiile tatălui său, cel mai important fiind cel de „tată al zeilor”. Deși se considera că a vrut să distrugă oamenii prin diferite molime și un potop, în general era privit ca un zeu benefic. Ninhursag („doamna muntelui înalt”) era zeita Pământului, mama zeilor și stăpâna cerului. Deoarece a creat oamenii alături de Enki, era considerată și zeita fertilității. Sumerienii îi atribuiău multe nume, printre care Ninmah („marea regină”), Nintu („doamna nașterii”), Mami („mama”) sau Aruru („brazdă”). Conform legendelor, fiul său, Ninurta, i-a schimbat numele din Ninmah în Ninhursag. Iar după căsătoria cu Enlil și-a schimbat numele în Ninlil („doamna furtunii”). Akkadienii o numeau și Belet-Ili („doamna zeilor”). Miturile sugerează că inițial a fost soția lui An, mai târziu a lui Enki și, în final, a fiului ei, Enlil. Ca și consoartă a tatălui său, An, era numită de sumerieni Ki („Pământul”), iar de akkadieni și babilonieni, Antu (forma de feminin a substantivului cer). Ca soție a lui Enki, babilonienii au numit-o Damkina, iar sumerienii Damgalnuna sau Ninki („doamna Pământului”). Sumerienii susțineau că a avut zece copii cu fratele său, Enki: Ninsar, Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti, Enshag și Martu. Iar lui Enlil i-a născut pe Nanna, Ninurta și Nergal. Simbolul ei era un obiect neidentificat, de forma literei grecești omega iar principalul său centru religios era în Eridu. Legende mesopotamiene dezvăluie că între Enki și Enlil exista o permanentă animozitate. Rivali în mod evident, cei doi nu pierdeau nicio ocazie de a se certa, mai ales în fața adunărilor zeilor. Nu s-au păstrat mituri care să indice lupte între ei, însă există destule indicii care să susțină această ipoteză. Din păcate, doar o foarte mică parte din mitologia sumeriană a ajuns până la noi. Numele Enki înseamnă „domnul Pământului”, dar nu avem niciun mit care să ne explice de ce zeul a primit acest nume. Din ce știm noi astăzi, Enki nu a condus vreodată planeta noastră. Enlil era conducătorul Terrei iar tatăl lor, An, era conducătorul cerului. Dar dacă nu avem legende care să explice acest mister, nu înseamnă că ele nu au existat. Ci, pur și simplu, că nu le-am descoperit încă. Cea mai logică variantă este că el a primit acest epitet, de „domn al Pământului”, după ce a

ajuns pe planeta noastră. Titlu pe care l-a păstrat până la sosirea fratelui său, Enlil, care i-a luat locul, trimițându-l în lumea subterană. Mai târziu, conform babilonienilor, fiul cel mare al lui Enki, Marduk, a preluat conducerea Terrei, înlocuindu-l pe Enlil. Nu știm exact ce a cauzat această ascensiune a lui Marduk din miturile mesopotamiene, deoarece nu ne-a rămas decât poemul babilonian Enuma Eliș care să explice acest lucru. Dar cum Babilonul era orașul lui Marduk, această legendă nu poate fi obiectivă. În schimb, putem afla adevărul din miturile altor popoare. Potrivit preotului babilonian Berossus, zeul Oannes a părut din apele Golfului Persic, unde se întorcea în fiecare noapte. El i-a învățat pe oameni arta scrierii, diverse științe și meșteșuguri (cum să-și ridice case sau temple, folosindu-se de geometrie), cum să cultive pământul și să culeagă roadele. Pe regele antediluvian Evedurahos l-a învățat arta divinației. Oannes avea trup de pește cu două capete (unul uman sub cel de

pește), picioare omenești și coadă. Descrierea lui Oannes este identică cu cea a lui Enki / Ea în reliefulurile asiro-babilonieni. Faptul că Oannes locuia în apă și le-a adus oamenilor cunoștințele „zeilor” (scrierea, meșteșugurile, agricultura) ne indică aceeași entitate, pe Enki al sumerienilor.

În orașele Ur și Harran, Nanna era zeul Lunii și al înțelepciunii. În sumeriană, Cii; - SH^numele său se scria de obicei Şeški. Babilonienii și akkadienii îl numeau Sin, derivat din Su'en. Cum în limba sumeriană silabele unui cuvânt se puteau schimba între ele, fără ca respectivelor cuvânt să-și schimbe înțelesul, Suen se mai scria Ensu sau Enzu. Iar Enzu, în sumeriană, înseamnă „domnul înțelepciunii”, unul dintre epitetale lui Nanna. Orașul babilic Ierihon (Yeriho în ebraică) avea ca simbol luna și îi era închinat lui Sin. Peninsula Sinai într-un anumit punct al istoriei teritoriul său, lucru observat și din numele locului: ai în ebraică înseamnă „al meu”, după modelul Adonai („domnul meu”). Prin urmare, Sinai se traduce „Sin al meu”. În Sumer era în strânsă legătură cu fertilitatea, în special a vitelor, deoarece secera lunii este asemănată cu coarnele. Numărul său era 30, adică numărul de zile necesare Lunii pentru o rotație completă în jurul Pământului. Printre epitetale lui se numără ašimbabbar („cel luminos”), amar („vițel”), ma.gur („barcă”) și amar.ban.da.en.lil.a („vițelușul lui Enlil”), ultimele trei făcând în mod evident aluzie la forma de seceră a lunii noi, care amintește de niște coarne sau de bărcile zvelte de trestie. Nanna / Sin era un important zeu oracol și vindecător. Copiii săi erau Utu / Şamaș și Inanna / Iștar, alături de care făcea parte din triada supremă babiloniană. Deși era un zeu popular, fiindu-i adresate multe rugăciuni, Sin nu joacă niciun rol în mitologia babiloniană. Miturile mesopotamiene îl consideră pe Nanna / Sin fiul cel mare al lui Enlil. Unul dintre epitetale acestuia era „stăpânul Pământului”, deși nu s-a păstrat niciun mit care să demonstreze că zeul ar fi ocupat vreodată această funcție. Și atunci, cum se explică acest epitet? Răspunsul e foarte simplu. Nanna / Sin nu era fiul cel mare al lui Enlil, ci Enki. Deoarece Enlil moștenea și titlurile tatălui său, inclusiv pe cel de „tată al zeilor”, în unele texte Enki este numit fiul lui Enlil, epitet care i-a băgat cu mult în ceață pe unii cercetători. Cum însă Enki era unul dintre marii zei, parte importantă din triada sfântă An-Enlil-Enki, adepții săi nu ar fi permis decăderea sa, din fratele lui Enlil să devină fiul acestuia. Dar adepții lui Enlil doreau neaparat să arate supremația zeului lor asupra tuturor celorlalți zei, mai ales asupra fratelui rival. Astfel încât, în orașele Ur și Harran, Enki era numit Nanna și era privit ca fiul lui Enlil. În rest, rămânea Enki, fratele lui Enlil. Babilonienii îl numeau Sin când reprezenta Luna și Ea când reprezenta apa, introducându-l în triada supremă alături de cei mai mari zei ai Babilonului, copiii săi, Şamaș și Iștar. Acesta este motivul pentru care Sin nu este prezent în mitologia babiloniană, ci doar în rugăciuni: deoarece în mituri este numit Ea. Atât Nanna / Sin cât și Enki sunt zeii Lunii, ai înțelepciunii, ai magiei și considerați „stăpâni Pământului”, deși mitologia nu demonstrează că vreunul dintre ei ar fi condus planeta noastră cândva. În Sumer se credea că, în perioada lunii noi, Nanna și petrece „zilele în somn” în lumea subpământeană, unde hotărăște soarta celor morți. Dar lumea subpământeană era sălaşul lui Enki, unde zeul de multe ori își petrecea timpul dormind. Un vechi imn babilonian îl consideră pe Sin „întăiul între toți, cel puternic, căruia niciun zeu nu-i scrutează inima necuprinsă, iute alergător cu genunchii neobosiți, care le deschide zeilor și fraților săi drumul”. Deși acest pasaj a fost interpretat de cercetători într-un mod absurd, susținându-se că babilonienii credeau că Luna deschide drumul stelelor și al Soarelui, logica ne sugerează că imnul se referă la Enki. „Întăiul între toți” indică faptul că era primul născut al lui Anu, cel mai mare dintre frați. „Care le deschide zeilor și fraților săi drumul” nu descrie mersul Lunii pe bolta cerească, ci indică faptul că Enki a fost primul zeu coborât pe Pământ, „deschizând drumul” zeilor și fraților săi care l-au urmat. Până și legendezele celor doi zei sunt asemănătoare. Enki era fiul cel mare al lui An, dar moștenitorul tronului era fratele său mai mic, Enlil. Nanna era fiul cel mare al lui Enlil, dar moștenitorul tronului era fratele său mai mic, Ninurta. Nanna / Sin era tatăl fraților Utu / Şamaș și Inanna / Iștar. Dar în multe mituri, Enki este tatăl zeiței Inanna / Iștar. Iar Marduk, fiul lui Enki, era numit inițial Utu la sumerienii și Şamaș la akkadieni și babilonieni. Prin urmare Enki și Nanna erau Sin reprezintă aceeași divinitate. Printre simbolurile lui Enki se numără un șarpe încolăcit în jurul copacului vieții sau doi șerpi.

Cei doi șerpi pot simboliza ADN-ul, deoarece Enki era creatorul oamenilor, geneticianul zeilor. Iar șarpele în jurul copacului vieții semnifică, de asemenea, crearea vieții de către Șarpe. Simbolul celor doi șerpi încolăciți a fost folosit prima oară pentru zeul Ningishzida („stăpânul copacului cel bun”), șarpele cu cap de om, fiul zeului suprem Anu. Apoi a fost preluat pe caduceul (toiagul cu șerpi încolăciți) zeilor Hermes (Mercur la romani), Dionysos și Asklepios (Esculap pentru romani). Mai târziu a devenit simbolul medicinei, reprezentând viața. Cercetătorii mitologiei

sumeriene ignoră faptul că Ningishzida era considerat fiul lui Anu, preferând să-l creadă fiul lui Enki. Însă un singur fiu al lui Anu era zeu-șarpe: Enki. Simbolul lui Ningishzida este simbolul lui Enki, ceea ce înseamnă că nu este vorba despre două divinități diferite, ci doar despre două epitete ale aceleiași zeități, în panteonul babilonian și asirian, Adad era zeul furtunii. Era numit Iškur de sumerieni, Hadad de canaanieni și Ramman de akkadieni. Pentru sumerieni, Iškur era inspectorul Universului. Într-o rugăciune, este numit fiul lui An, fratele geamăn al lui Enki, marele taur, leul cerului și domnul care călărește furtuna. Alte legende îl consideră fiul lui Nanna sau al lui Enlil. Soția lui Iškur/Adad era Šala, zeita războiului și a grânelor, identificată cu constelația Fecioarei. De asemenea, a fost echivalat cu Teshub al hitiților. Animalul său este taurul. În Asiria, începând cu domnia lui Tiglath-Pileser I (1115-1077 î.Hr.), Adad a fost venerat împreună cu Anu. Ca fiu al lui An, frate al lui Enki și zeu al furtunii, Iškur/Adad / Hadad / Ramman este Enlil.

i ^

Fiul cel mare al lui Enlil, mâna sa dreaptă și moștenitorul tronului său era l' M^Mnll Inimi i („stăpânul brazdelor”), numit și Ningirsu („stăpânul orașului Girsu”). În Nippur și în Lagaș era considerat fiul prim-născut al lui Enlil, spre deosebire de alte zone în care Nanna primise acest titlu. Cum Nanna era Enki, așa cum am văzut mai devreme, putem trage concluzia că Ninurta era adevăratul prim născut al lui Enlil. Inițial zeitate agricolă, așa cum îi arată și numele, Ninurta a devenit zeul războiului. După perioada babiloniană veche, rolul său s-a diminuat deoarece Marduk a preluat unele dintre trăsăturile sale. Cu toate acestea, în Asiria, începând cu Regatul Mijlociu, Ninurta a fost promovat ca un războinic fioros.

Marduk, fiul lui Ea (Enki la sumerieni) și a Damkinei (Ninhursag) era zeul suprem al Babilonului antic. Soția sa se numea Sarpanitum, fiul lor era Nabu iar sora sa, Ištar. Animalul emblematic al lui Marduk era Mušhuššu, o combinație monstroasă de șarpe și dragon, iar simbolul său era marrn, o unealtă în formă de sapă. La început era zeul Soarelui, având legături și cu vegetația, apa și magia. În timpul regelui Hammurabi (în jurul

anului 1850 î.Hr.) a ajuns în jgHBBWBîBgfruntea panteonului divin, primind numărul magic 50 (titlul de rege). Marduk nu a preluat doar acest număr de la unchiul său, Elil (Enlil la sumerieni), ci și toate atributele și titlurile acestuia. Acesta este motivul pentru care Marduk a fost numit și Bel („Domnul”), titlu atribuit inițial lui Enlil. În perioada neo-babiloniană, cultul lui Marduk se dezvoltase într-atât, încât acesta nu avea rival. Principalele sale sanctuare din Babilon, templul E-sagil și ziguratul E-temenanki (Turnul Babei), reprezentau pentru antici punctul central al universului. Natura lui Marduk a devenit tot mai complexă pe măsură ce a absorbit total funcțiile și caracteristicile multor alți zei, la fel ca Yahweh al evreilor. Acest fapt este bine documentat de marelui număr de imnuri și rugăciuni, de lucrări teologice dedicate lui Marduk, precum și alte numeroase referințe în documente particulare și oficiale sau nume de persoane. Poemul

Enuma Eliș celebrează gloria lui Marduk, enumerându-i cele 50 de nume și funcții. Acest poem a oferit o justificare pentru poziția superioară a lui Marduk în panteon, ca fiind eliberatorul de forțele haosului primordial reprezentat de monstrul Tiamat și organizatorul universului cunoscut. În perioada kasită, cultul lui Marduk s-a răspândit treptat dincolo de Mesopotamia Centrală. Făcea parte din triada supremă, alături de tatăl și de sora sa, înlocuind triada originală, formată din An, Ellil și Ea. Printre titlurile lui se numără „sfetnicul zeului acvatic Ea”, „învățătorul oamenilor”, „zeul războiului și al armelor”, „domnitorul veșnic”, „copilul-soare”, „fiul Soarelui”, „zeul mâniei și iertării”, „vindecătorul”, „vegheorul purificării”, „protectorul stelei Nebiru (steaua polară)”, „cel adevărat pretutindeni”, „înțeleptul, Domnul oracolelor” sau „cel slăvit de generațiile viitoare”.

Deși cercetătorii cred că Marduk era un zeu obscur, local, ce a ajuns important doar datorită ascensiunii pe scena politică a Babilonului condus de Hammurabi în secolul al XVIII-lea î.Hr., sunt dovezi că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Numele Marduk provine din sumeriană, unde era numit Amar Utu („vițelul solar”). Ulterior, numele a devenit Martu, prin eliminarea primei litere de la începutul fiecărui cuvânt. Babilonienii au preluat numele Martu, transformându-l în Marduk. Alți sumerieni au preferat să elimine din Amar Utu primul cuvânt,

numindu-l pe zeu doar Utu („soare”). Utu era fiul zeilor Nanna și Ningal. Cum pe Nanna l-am identificat cu Enki, rezultă că Utu era fiul acestuia. În textul Enki și ordinea lumii este scris: „Utu, fiul născut din Ningal, lui i-a dat Enki în grijă întregul univers.” În mitologia sumeriană Utu nu a fost niciodată conducătorul universului. În schimb, babilonianul Marduk avea acest titlu. În plus, Enki nu i-ar fi dat lui Utu universul în grijă decât dacă acesta ar fi fost succesorul lui. Într-adevăr, Marduk era considerat moștenitorul lui Ea (Enki). Sora geamănă a lui Utu era Inanna, pe care toți cercetătorii o identifică cu babiloniana Iștar. Iar Iștar era în Babilon sora lui Marduk, făcând parte amândoi din triada sfântă, alături de tatăl lor. Prin urmare, putem concluziona fără greșală că sumerianul Utu era Marduk al babilonienilor. Semnul pictografic al lui Utu apare în cele mai vechi dovezi cuneiforme scrise iar câțiva regi din perioada sumeriană veche vorbesc despre Utu ca regele lor. În plus, Lugalzaggisi declara că a fost numit de către Utu „ministrul suprem al lui Sin”. Așadar, Utu / Marduk nu era un zeu minor, necunoscut, devenit important prin al doilea mileniu î.Hr. Ci unul dintre marii zei.

Akkadienii l-au preluat pe Utu de la sumerieni și l-au numit Șamaș. Dacă acesta nu deținea la sumerieni o poziție importantă în panteon, akkadianul Șamaș, ca zeu al dreptății, era o zeitate de importanță cosmică și națională, fiind numit de akkadieni și de asirieni „stăpânul cerului și al Pământului”. Și acest titlu îi afundă pe cercetători mai mult în ceață deoarece, în listele de zei existente, Șamaș nu a primit niciodată poziția supremă. Dacă ar observa că Utu sau Șamaș erau diferite ipostaze ale lui Marduk, lucrurile s-ar clarifica. Șamaș era de asemenea un războinic, lucru ce ne duce cu gândul la unul dintre epitetul lui Marduk, „zeul războiului și al armelor”. De altfel, pentru romani, Marte (derivat din Martu sau Marduk) era zeul războiului. Pentru akkadieni și, mai târziu, pentru babilonieni, Șamaș era și judecătorul morților. De ce babilonienii foloseau două nume pentru aceeași zeitate? Răspunsul nu e chiar atât de complicat. În primul rând, zeu-soare însemna zeu suprem. Așa cum soarele se afla în mijlocul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, tot la fel se afla zeul conducător în mijlocul celorlalți zei, ce „orbitau” în jurul său. Marduk era considerat zeu suprem, așa că epitetul de zeu-soare i se potrivește. Identificat cu astrul zilei, ca judecător și zeu al dreptății, el se numea

Șamaș. Aceasta era doar o ipostază a zeului suprem, partea pe care o puteau vedea toți credincioșii. În schimb, ca zeu suprem, ce trăiește alături de ceilalți zei, care distruge dușmanii Babilonului, îi apără pe oameni de boli și le oferă recolte bogate, ca organizator (sau arhitect, cum îl numesc masonii) al universului, era numit Bel sau Marduk. Exact cum astăzi creștinii îl numesc pe zeul lor suprem Dumnezeu, Domnul, Adonai, Savaot, Atotputernicul, Creatorul, etc. Dintotdeauna fiecărei zeițe i se atribuiau mai multe nume, care să semnifice diferite atribute ale acesteia.

Pe sora lui Marduk, sumerienii o numeau Inanna. Zeița a sexualității, fertilității și războiului, era

cunoscută sub multe nume, ca Innin, Ennin, Ninnin, Ninni, Ninanna, Ninnar, Innina, Ennina, Irnina, Innini, Nana și Nin. În al patrulea mileniu înainte de Hristos, Uruk era considerat orașul ei. De-a lungul fluviilor Tigru și Eufrat se găseau numeroase temple ale Inannei, cel mai mare fiind Eanna („casa cerului”) din Uruk. Simbolul său era steaua cu opt colțuri sau planeta Venus cu care, de altfel, era asociată. Inanna era înfățișată mai mereu goală, de multe ori pe spatele a două leoaice. Sotul ei era Dumuzi, tatăl său era considerat ori Anu ori Nanna, iar frații ei erau zeul soare Utu, zeul ploii Ishkur și zeița lumii subterane, Ereshkigal. În Asiria și Babilon, zeița iubirii, sexualității, fertilității și războiului era Iștar. A avut mulți iubiți, fapt ce i-a adus epitetul „curtezana zeilor” iar orașul ei sacru, Uruk, numindu-se „orașul curtezanelor sacre”. De asemenea, mai era numită „Regina cerului”. Leul și steaua cu opt colțuri erau simbolurile ei. Era asociată cu planeta Venus. Sotul ei era Tammuz, tatăl ei era considerat ori Anu ori Sin, iar fratele ei era zeul soare Shamash. Se observă în Inanna / Iștar o pronunțată latură dualistă. Numită prostituată de cele mai multe ori, ea era privită și ca fecioară. E puțin cam greu de

imaginat o fecioară prostituată. Dar nu imposibil. Pe de o parte este zeița iubirii, o figură pacifistă, însă pe altă parte este o zeiță războinică. Tatăl ei este când Anu, când Nanna / Enki. Cum se poate ca o persoană să fie și pacifistă și războinică în același timp, și prostituată, și fecioară? În plus, cum poate să aibă doi tați? Această enigmă are o singură soluție logică: nu este vorba despre o singură zeiță, ci despre două numite aidoma, Inanna / Iștar. Într-o cronică a bătăliei de la Halule din anul 691 î.Hr., redactată în cuneiforme pe o tăbliță de lut, regele asirian Sennacherib scria că s-a rugat pentru victorie „lui Așșur, lui Sin, lui Șamaș, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui Iștar din Ninive, lui Iștar din Arbailsk - zeilor mei ocrotitori.” Așadar este vorba despre două zeițe numite Iștar. Una era fecioara pacifistă, fiica lui Anu, cealaltă era prostituata războinică, fiica

lui Enki. Prima era Ninhursag, care, ca și creatoare a oamenilor, a fost considerată zeiță a fertilității. Cum oamenii iau naștere în mod firesc prin contact sexual, anticii au numit-o și zeiță sexualității. Cu toate acestea, miturile spun că era fecioară până să fie violată. Însă pentru strămoșii noștri și-a păstrat în continuare fecioria, ca simbol al virtuții. Ea era fiica lui Anu și, ca soție a lui Enki, mamă a gemenilor divini Marduk și Iștar. Când a primit conducerea Pământului ca soție a fratelui său, Marduk, Inanna / Iștar a preluat și atribuțiile mamei sale. Iar adepții ei i-au atribuit chiar și faptele lui Ninhursag. O dovadă în plus este faptul că, la început, Ninhursag era identificată cu planeta Venus. Mai târziu, Inanna / Iștar. Lupta pentru putere împotriva fratelui / sotului ei Marduk a transformat-o într-o zeiță războinică, diferită de pacifista sa mamă. Nenumăratele relații sexuale cu diferite zeițări dar și cu muritorii au transformat-o în „vulva cerului”, așa cum este numită în Epopeea lui Gilgameș. Când a preluat titlurile și funcțiile mamei sale, statutul său de femeie ușoară s-a potrivit perfect cu imaginea de zeiță a sexualității. Nu doar mesopotamienii au făcut confuzie între cele două divinități, ci toate popoarele antice, așa cum vom vedea.

Nabu, zeul orașului Borsippa, era fiul, scribul și ministrul lui Marduk. Inițial patron al scribilor, Nabu a devenit unul dintre marii zei ai Asiriei după expansiunea Imperiului Asirian și începând cu domnia lui Sargon al II-lea.

Lui i s-au încredințat „Tabelele Destinului” și el „pronunța Soarta”. Era menționat uneori și ca zeu al apelor și al fertilității câmpurilor, datorită descendenței sale din Enki / Ea. Conducătorul panteonului asirian era Așșur sau Așur. Era reprezentat într-un disc înaripat cu coarne, ținând un arc în mâna stângă iar dreapta ridicată. O poziție a mânilor asemănătoare celor ale egipteanului Min, care își ținea în stânga penisul iar dreapta ridicată. Asiria a fost botezată după el. Prin secolul al IX-lea î.Hr, era considerat tatăl lui Anu. Deși se crede că a fost un zeu local, promovat la rang de zeitate supremă o dată cu apariția imperiului asirian, Așșur apare menționat pentru prima oară la Ur, la sfârșitul celui de-al treilea mileniu î.Hr. În sumeriană, așa însemna „unicul” sau „singurul”, Așur putând fi tradus prin „singurul din Ur” (un nume asemănător cu Heru-Ur, „șoimul din Ur”). Cum Ur era orașul lui Nanna / Enki, e greu de crezut că o altă divinitate îi putea pretinde locul. Numele Așur este foarte asemănător cu Asar, numele egiptean al lui Osiris, cel mai probabil unul dintre ele provenind din celălalt. Zeița Iștar era soția lui Așșur, astfel identificându-se din nou cu Enki, în cazul de față Iștar fiind Ninhursag a sumerienilor.

Hitiții au preluat religia sumerienilor, însă au modificat-o, pentru a părea una nouă, unică. Din respect pentru vechile zeițări, au păstrat unele dintre numele sumeriene și akkadiene (Anu, Enki, Enlil, Iștar). La hitiți, Alalu, tatăl zeului cerului, Anu, a fost exilat pe Pământ. Mai târziu a fost considerat fiul lui Anu și numit Kumarbi. Acesta și-a atacat și castrat tatăl, devenind conducătorul Terrei. În schimb, moștenitorul tronului cereșc a devenit zeul furtunii, Teshub, care îi era frate și fiu în același timp. Teshub l-a dețronat pe Kumarbi, apoi s-a luptat cu fiul acestuia din urmă, Illuyanka, pentru supremație. Alalu era tatăl lui Anu, întocmai ca Așșur al asirienilor, iar numele său se aseamănă foarte mult cu al lui Alulim, primul conducător antediluvian al Sumerului, conform Listei regilor sumerieni. Putem presupune fără să greșim că Alalu / Kumarbi al hitiților era aceeași persoană cu Enki al sumerienilor, iar Teshub, zeul furtunii, este Enlil. Illuyanka era fiul lui Kumarbi și al zeiței muntelui din Nippur. Cum Nippur era orașul lui Enlil, zeița muntelui din acel oraș nu putea fi decât soția lui Enlil, Ninhursag („doamna muntelui înalt”). Iar acest lucru, alături de lupta cu zeul furtunii pentru tron, îl identifică pe Illuyanka cu Marduk.

Nergal era zeul babilonian al războiului, al bolilor și al soarelui distrugător de la amiază, de asemenea zeitatea lumii subterane alături de consoarta sa, Ereškigal. Deși mitologii îl consideră pe Nergal fiul lui Enlil, o entitate diferită de Marduk, babilonienii antici nu făceau această confuzie. Ei îi atribuiau zeului planeta Marte (nume ce provine din sumerianul Martu), considerându-l aspectul distrugător al lui Marduk. Ca zeu al soarelui și al războiului, conducătorul lumii de dedesubt (după moartea tatălui său), Nergal nu poate fi decât Marduk. Creștinismul l-a echivalat pe Nergal cu Satan, deși în Noul Testament Marduk este numit astfel. ¹⁰⁰⁶ Ei nu spun că, atunci când Ninhursag l-a născut pe Marduk, ea nu mai era soția lui Enki, ci a lui Enlil. Fiul soției lui Enlil a devenit fiul lui

Enlil pentru unii, deși adevăratul tată al zeului rămânea Enki. Astfel, ca zeitate malefică, Marduk a fost numit Nergal și considerat fiul lui Enlil. În schimb, tabăra cealaltă îl numea fiul lui Enki.

Sumerienii ne-au lăsat destule indicii despre conflictul între cele două familii. Începând de zei, a lui Enki și a lui Enlil. Astfel știm astăzi că fiecare zeu, în zona pe care o conducea, se declara binefăcător al oamenilor în timp ce rivalul său era prezentat ca fiind răul absolut. Adepții lui Enki l-au înfățișat pe Enlil ca pe un zeu rău, ce a dorit să distrugă omenirea în repetate rânduri, iar pe Enki ca salvatorul nostru. Credincioșii lui Enlil și-au prezentat zeul ca pe o divinitate dreaptă, binefăcătoare, adevărata protectoare a oamenilor. Iar pe Enki ca fiind un demon. Un astfel de exemplu este Pazuzu, regele demonilor din mitologia asiro-babiloniană. El reprezenta vântul fierbinte de sud-vest. Pe spatele unei statuețe a lui, de prin secolele IX-VIII î.Hr., este scris: „Eu sunt Pazuzu, fiul lui Hanpa, rege al spiritelor rele din aer, care ies ca o furtună din munți, făcând prăpăd.” Pazuzu apare cu corp de om, aripi, gheare de vultur și un șarpe în loc de penis. Era întotdeauna mâna dreaptă ridicată, iar stânga lăsată în jos, întocmai ca egipteanul Min și asirianul Așșur. Nu se știu multe despre el, decât că era invocat foarte des, pentru a o opri pe soția sa, zeița Lamaštu. Deși era un demon, de multe ori proteja oamenii de alte spirite malefice sau boli. Șarpele în loc de penis semnifică Șarpele creator, adică Enki. Zu din numele său înseamnă „înțelepciune” în sumeriană, iar pa, „aripă”. Prin urmare, Pazuzu s-ar putea traduce „înăripitul de două ori înțelept”. De altfel, Pazuzu era reprezentat cu aripi. În vremurile de demult, nu era neobișnuită repetarea unei silabe care să semnifice calitatea unei divinități (de exemplu numele lui Isis a egiptenilor a fost format prin dublarea primei silabe a babilonienelor Iștar). Iar o exprimare de genul „de două ori înțelept” se poate întâlni și la Hermes Trismegistus, cel „de trei ori mare”. „De două ori înțelept” poate însemna că era nu doar un simplu înțelept, ci cel mai înțelept dintre toți. Prin acest lucru nu-l poate defini decât pe zeul înțelepciunii, Enki. Tatăl lui Enki era An, tatăl lui Pazuzu era Hanpa. Se remarcă o asemănare a numelor celor doi, Hanpa traducându-se „înăripitul cerului” sau „înăripitul An”. Pazuzu era rege al demonilor, la fel cum în creștinism Satan ocupă această funcție. Vântul fierbinte de sud-vest, reprezentat de Pazuzu, indică de asemenea identitatea lui. Sudul reprezintă josul, adică lumea subterană în care era conducător. Iar vestul partea stângă, adică latura negativă sau malefică. Pazuzu era un alt nume pentru Enki, demonizând ochii oamenilor după ce fratele său a preluat conducerea Terrei.

Mesopotamienii nu specifică în mod clar, dar lasă de înțeles că, la un moment dat, Enki a fost omorât de fratele său, acela fiind momentul în care Marduk a primit tronul Pământului. Preoții au creat alte zeități care au fost ucise, diferite de Enki la prima vedere, în timp ce credincioșilor li s-a spus că Enki „doarme” în lumea sa subterană. Însă ei cunoșteau adevărul. O astfel de divinitate este zeul păstor Dumuzi, numit în Babilon Tammuz. Era imaginat ca un tânăr frumos, care a fost ucis la ordinul consiliului zeilor. Inanna a coborât după el în Infern, pentru a-l salva. Într-un final a reușit acest lucru, Dumuzi fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeița lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea subterană, alături de soțul ei, Hades. Iar unul dintre epitetele zeului egiptean Osiris era „cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cer și un anotimp pe Pământ”. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și l-au atribuit nu zeului lumii subterane, Hades, ci soției acestuia, Persefona. Mai multe asemănări dintre Dumuzi și Osiris vom întâlni în capitolul rezervat religiei egiptene. La babilonieni, Tammuz este numit unicul frate al zeiței Iștar dar și iubitul din tinerețea ei. Fratele și iubitul lui Iștar / Ninhursag era Enki. În alt mit sumerian, sora lui Dumuzi este Geștinanna, pe care o identificăm cu ușurință ca fiind Inanna / Iștar / Ninhursag. Numele Dumuzi se traduce prin „adevăratul fiu”, o aluzie evidentă la faptul că Enki se considera adevăratul fiu al lui An și moștenitorul de drept al tronului acestuia, spre deosebire de fratele său mai mic, Enlil. Deși incomplete, miturile mesopotamiene ne dau de înțeles că Enki a fost exilat pe Pământ după ce a violat-o pe sora sa, Ninhursag, consoarta tatălui său. Ea l-a purtat pe Terra, devenindu-i soție. În timpul unei vizite a lui Anu pe planeta noastră, Enki l-a atacat, încercând să îl detroneze. Anu a

reușit să se salveze dar l-a trimis pe fiul său cel mic, Enlil, să preia conducerea Pământului din mâinile răzvrătitului Enki. După lupte îndelungate între cele două tabere și mai multe perioade de așa-zisă pace, Enlil l-a învins pe fratele său, care a fost nevoit să se retragă în Abzu, lumea subterană, împreună cu familia sa. Enki și Ninhursag au creat oamenii, pe care zeii i-au folosit ca sclavi. De-a lungul timpului, Enki a manipulat genetic deseori oamenii, în încercarea de a-și crea o armată cu care să-și înfrângă fratele. Fiind învingător, Enlil a luat-o ca soție pe Ninhursag. Într-un final, Enki fost ucis, moment în care Anu l-a luat pe Enlil pe planeta zeilor, lăsându-i conducerea Terrei lui Marduk, fiul lui Enki. Marduk și sora sa geamănă, Iștar (care i-a devenit și soție) au condus lumea o perioadă de timp, până când dorința de putere absolută a cauzat lupte și între ei, omenirea fiind împărțită din nou în două tabere.

Tatăl ceresc

George Adamski vorbea despre o „*Federație Liberă a Planetelor*”¹, ce dispune de o uriașă flotă „a *păcii universale*” și de o armată de 10 sau 20 de milioane de ființe, condusă de comandantul Ashtar Sheran. Pentru George Van Tassel, Ashtar era comandantul unei stații spațiale controlate de „*Consiliul Celor Șapte Lumini*”. George King a intrat în contact cu „*frăția cosmică a stăpânilor spațiului*”, devenind purtătorul de cuvânt al unui „*Parlament Interplanetar*”. Profesorul Courtney Brown a văzut sediul „*Federației Galactice*”, un organism care unește foarte multe civilizații din galaxia noastră. David Paladin vorbea despre prietenii spațiali ce făceau parte din Confederația Kantariană. Lui Bill Hermann, răpitorii săi i-au spus că fac parte dintr-o rețea ce ne ține de mult timp sub observație. Lui Richard Miller, comandantul Soltec i-a revelat faptul că vine de pe planeta Centurus, ce face parte dintr-o „*Confederație Universală*” de peste 680 de planete. Alții vorbeau despre „*Uniunea Ra*”, care i-a patronat pe vechii egipteni. Ra, una dintre entitățile cu care era în contact grupul Lab Nine, afirma că Terra este protejată de „*Consiliul lui Saturn*”, care este format din nouă membri și 24 de gardieni. Unul dintre membrii Lab Nine, Hurtak, susținea că sistemul nostru solar este guvernat de „*Consiliul Celor Nouă*”, care răspunde în fața „*Celor 70 de Frății ale Marii Frății Albe*”.

Conform tuturor acestor declarații, vizitatorii nu provin de pe o planetă izolată, ci fac parte dintr-un organism ce unește foarte multe civilizații, o „rețea”, „federație” sau „confederație”, condusă de un Parlament Interplanetar sau de un Consiliu. Chiar dacă sunt mai evoluată tehnologic și spiritual decât noi, hainele și titlurile pe care le poartă ne indică mai degrabă o societate de tip feudal, nicidecum una modernă, asemănătoare cu a noastră. Deși vor să pară o societate democratică, condusă de un parlament, sunt câteva indicii care ne demonstrează că lucrurile nu stau chiar așa. Acel Consiliu (al Celor Șapte Lumini, al Celor Nouă, al lui Saturn, etc.) ne duce cu gândul la o adunare de genul celor de la curțile regale. Deși cei mai mulți vizitatori poartă costume mulate, asemănătoare celor de ski, se pare că acestea sunt doar echipamentele de zbor deoarece, pe planetele lor, mai toți sunt îmbrăcați în robe sau cămăși lungi, cu pelerine. Profesorul Courtney Brown a întâlnit un personaj de vază, ce arăta precum Buddha. Iar aceste costumeții sunt asemănătoare celor pe care noi, pământeni, le-am purtat acum sute de ani. „*Frății cosmici*” ai lui George King se consideră „*stăpânii spațiului*”, lucru care reiese și din titlul Stăpânului Aetherius cu care King lua legătura în mod constant. Entitatea cu care Ida Kannenberg comunica adeseori s-a prezentat ca fiind trimisă din partea „*stăpânilor OZN-urilor*”, într-o societate democratică, condusă de un parlament,

guvern sau președinte, nu există titlul de „stăpân”. Însă, într-una feudală, da. Sara, una dintre pacientele profesorului John E. Mack, declara sub hipnoză că a văzut o ființă pe nume Mengus ce stătea pe un tron făcut dintr-un metal argintiu. Nu încapе îndoaia că Sara ar fi putut face diferența dintre un tron și un scaun sau un fotoliu. Iar un tron ne duce cu gândul la monarhie. Prin urmare, dacă societatea lor este una de tip feudal, cel mai probabil este condusă de un monarh. Cum ei vorbesc despre un organism format din multe planete și civilizații, putem considera că denumirea cea mai potrivită pentru acesta nu este federație sau confederație, ci imperiu. Iar un imperiu nu poate fi condus decât de un împărat. De ce extraterestrii ne ascund faptul că fac parte dintr-un imperiu? Deoarece oamenii ar fi reticenți la această formă de guvernare. Ființe superioare nouă cel puțin tehnologic, care vin pe planeta noastră pentru a stabili o legătură între lumea noastră și a lor, dacă ar face parte dintr-un imperiu, ar putea să încerce să ne acapareze. Monarhia este echivalentă cu dictatura, ceea ce ar da de înțeles că, dacă îi vom accepta, vom fi servitorii împăratului, la fel ca toate lumile cuprinse în imperiul său. Însă, dacă ei se prezintă ca făcând parte dintr-o societate democratică, ne lasă iluzia că ne vom păstra independența planetară chiar dacă vom adera la confederația lor. Astfel, în ochii noștri vor părea aliați, parteneri sau vecini, nicidecum cuceritori. Însă nicio minciună nu poate rezista veșnic.

În mitologia sumeriană, marilor zei li s-a atribuit câte un număr. Deși cercetătorii nu știu exact semnificația lor, majoritatea preferând să le numească numere magice, în realitate ele reprezintă rangul fiecăruia. An, conducătorul zeilor, avea numărul 60. Titlul *lugal kur.kur.ra* („conducător al ținuturilor”) dovedește că era stăpân peste mai multe domenii. Miturile sumerienilor ni-l înfățișează ca sursă ultimă de autoritate atât pe planeta zeilor, cât și pe Pământ. Prin urmare, numărul 60 nu poate reprezenta decât titlul de împărat. Soția sa, Ki sau Antum, avea numărul 55, adică titlul de împărăteasă. Fiul lor cel mic, Enlil, conducătorul Terrei, i se atribuisе numărul 50, adică titlul de rege. De altfel, mesopotamienii chiar îl numeau regele Pământului. Când Marduk a primit conducerea planetei noastre, înlocuindu-l pe Enlil, i s-au atribuit cele 50 de nume. Fără îndoială, acest lucru înseamnă că i s-a acordat numărul 50, adică titlul de rege. Soția lui Enlil, Ninlil, avea numărul 45, titlul de regină. Fratele mai mare al lui Enlil, Enki, a primit numărul 40, adică următorul rang, cel de mare prinț. Prinț i-au numit toți strămoșii noștri, indiferent din cultura din care făceau parte. Soția sa, Ninki sau Damkina, avea rangul de mare prințesă, adică numărul 35.

Cine este acest împărat? Zeul suprem în mitologia sumeriană era An, al cărui nume, simbolizat în scriere cuneiformă printr-o cruce, înseamnă „cer”. Akkadienii, babilonienii, asirienii și hitiții îl numeau Anu sau Anum (din care provine numele zeului egiptean Amun). Era sursa ultimă de autoritate, zeul cerului și al constelațiilor, stăpânul zeilor, spiritelor și demonilor. Pentru a i se sublinia autoritatea, era numit adeseori *an gal* („marele An”). El putea să înalțe alți zei în rang, să confere regalitatea pe Pământ sau să hotărăască soarta. În *Enuma Elish*, Anu este fiul lui Anșar și Kișar. Aici este numit „tatăl zeilor” dar și gazda demonilor. În textul hitit *Regatul din ceruri*, Anu este fiul lui Alalu. Textul *Lahar și Așnan* îl creditează pe Anu cu inteligența divină care a creat Universul. Simbolul său era coroana regală, de multe ori împodobită cu două coarne de taur. Consoarta sa este numită de babilonieni Antum („cerul femele”), iar de sumerieni Ki („Pământul”). Câteva texte regale din perioada sargonidă descriu ridicarea la rangul de consoartă a lui An a zeiței Inanna. A avut mulți copii, cei mai importanți fiind Enki și Enlil. An locuia în cer împreună cu soția sa, pe Pământ lăsându-l conducător pe fiul său mai mic, Enlil (zeul aerului), moștenitorul tronului. Nu s-au păstrat miturile care să explice de ce moștenitorul nu a fost fiul cel mare, Enki (zeul apei și al înțelepciunii), dar răspunsul se găsește în legende ale altor popoare. Principalul său templu din Mesopotamia era Eanna din orașul Uruk, pe care îl împărțea cu Inanna. Immurile și rugăciunile asiriene și babiloniene închinete lui Anu sunt extrem de rare. Cum a ajuns An pe tronul ceresc, aflăm de la hitiți. În *Regatul din ceruri* e scris că, acum foarte mult timp, Alalu era rege în cer, domnind timp de nouă perioade. În cea de-a noua perioadă, Anu, paharnicul său și 1000 dintre zei, l-a provocat la luptă. Înving, /901

Alalu a fost nevoit să se refugieze pe Pământ, iar Anu a devenit noul conducător din Kummiya (palatul zeilor din cer). După alte nouă perioade, fiul lui Anu, Kumarbi, a încercat să câștige tronul în același mod. În timpul unei vizite pe Pământ a lui Anu, acesta a fost atacat de Kumarbi. În timpul luptei dintre Kumarbi și Anu, primul l-a mușcat pe cel din urmă de organele genitale, rămânând însărcinat. Din uniunea cel puțin bizară s-au născut alți trei zei (Teshub, Tigris și Tașmișu), care erau atât fiii și nepoții lui Anu, cât și fiii și frații lui Kumarbi. Deși învins, Anu a reușit să se întoarcă în cer și să-și păstreze tronul, deși pe Pământ conducător devenise Kumarbi. Anu l-a numit ca succesor al său pe Teshub, zeul furtunii.

În mitologia etruscilor, zeul cerului se numea Ani. Locuința sa era în cerul superior și uneori era reprezentat cu două fețe. Acest Ani nu poate fi decât Anu al akkadienilor, babilonienilor și hitiților sau An al sumerienilor.

Pentru greci, zeul cerului era Ouranos („cerul”), pe care românii îl numeau Caelus. S-a născut singur din haosul primordial. Soția sa era Gee („Pământul”). Împreună au avut 18 copii (12 titani și 3 hecatonchiri). Deoarece avea darul profeției, Ouranos știa că unul dintre copiii săi îl va detronea. Așa că i-a închis pe toți în Tartar, închisoarea din adâncul Pământului. Unul dintre titani, Kronos, ajutat de mama sa, l-a atacat pe Ouranos cu o seceră, castrându-l. Rănit, Ouranos și-a luat zborul, lăsându-l pe Kronos conducător al Pământului. Niciun cult al lui Ouranos nu a supraviețuit până în epoca clasică. La fel ca An al sumerienilor, Ouranos era zeul cerului iar consoarta sa, zeița Pământului. A fost castrat de fiul său și izgonit în cer, la fel ca Anu al hitiților. Numele său latinizat, Uranus, este de origine sumeriană. Dacă îndepărtăm terminația *usi os*, specifică limbilor greacă și latină, ne rămâne numele Uran (așa cum îl numea și Nicolae Densușianu în *Dacia Preistorică*), format din cuvintele sumeriene *urši an*. Primul cuvânt, dacă este folosit ca substantiv propriu, reprezintă orașul sumerian Ur, iar ca substantiv comun se poate traduce ca *suflet*. Cel de-al doilea este fie numele zeului sumerian An, fie substantivul comun *cer*. Indiferent că traducem numele Uranus ca „An din Ur” sau „sufletul ceresc”, cert este că semnifică aceeași entitate numită An de sumerienii sau Anu de către restul popoarelor din Mesopotamia.

În hinduism, Brahma este zeul creației, unul dintre cele mai importante divinități. Conform *Puranelor*, Brahma s-a născut singur dintr-o floare de lotus. Altă legendă spune că, în apă, o sământă s-a transformat într-un ou de aur, din care a apărut Brahma. Simbolurile lui sunt cele patru brațe (ce simbolizează cele patru puncte cardinale), cele patru fețe (cele patru *Vede*), coroana (simbolul autorității supreme), cartea și barba (simboluri ale înțelepciunii), lotusul (simbolul naturii), aurul (simbolul creativității). Se spune că Brahma avea cinci capete dar, la un moment dat, Shiva i-a ars unul. Cum Shiva, Kumarbi și Kronos sunt nume ale aceleiași entități, e posibil ca acest episod să fie cel în care fiul a încercat să-și detroneze tatăl, așa cum povestea grecii și hitiții. Deși Brahma e unul dintre cei mai importanți zei hinduși, foarte puține temple îi sunt dedicate, la fel cum cultul lui Anu nu era foarte răspândit în Asiria și Babilon sau al lui Ouranos în Grecia.

Tot hindușii consideră că spiritul suprem universal se numește Brahman, o combinație a numelor lui Brahma și a lui An, similar cu Ouranos („sufletul ceresc”) al grecilor antici. De asemenea, indienii nord-americani cred că spiritul suprem al Universului poartă numele Gitche Manitou („Marele Spirit”), nume care, de asemenea, îl conține pe cel al sumerianului An.

În religia vedică, zeul cerului se numea Dyaus Pitar. Soția sa era zeița Pământului, Prithivi, iar cei mai importanți fii ai săi erau Indra, zeul furtunii, și Agni, zeul focului. Conform *Rig Veda*, Pitar Dyaus înseamnă „Tatăl Cer” iar Mata Prithivi, „Mama Pământ”. A fost ucis de fiul său, Indra, care i-a luat locul în conducerea panteonului. Cum legenda sa este aproape identică cu cele ale lui Anu și a lui Ouranos, putem presupune că este vorba despre aceeași persoană.

În Egiptul antic, An nu era considerat zeul cerului, ci al soarelui. Zeul soare, prezent în majoritatea culturilor, semnifică funcția de zeu conducător. Așa cum soarele se află în centrul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, la fel zeul conducător se afla în

mijlocul celorlalți zei, ce „orbitau” în jurul său. Egiptenii l-au numit Ra sau Re. Deși egiptologii au încercat să traducă numele zeului în diferite moduri, adevăratul sens se găsește în sumeriană, unde *ra* înseamnă „conducător”. Prin urmare, egiptenii l-au numit „Conducătorul” pe zeul din fruntea panteonului lor, atribuindu-i și funcția de zeu-soare, care să întărească autoritatea sa. Terminația *ra* se întâlnește în numele multor zeiități cu funcții de conducere. De exemplu, Indra este regele zelor în hinduism. Numele său se traduce corect „conducătorul Indiei” sau „conducătorul Văii Indusului”. În Egipt, Amon-Ra nu reprezintă combinarea a două zeiități rivale, așa cum interpretează egiptologii. Cum cuvântul *amon* înseamnă „ascuns”, Amon-Ra era epitetul zeului considerat de egipteni „conducătorul ascuns”.

Ra era reprezentat ca un om cu cap de șoim. Simbolul său era obeliscul. La fel ca Ouranos al grecilor și Brahma al hindușilor, Ra s-a născut din oceanul Nun (haosul primordial). Cultul său a fost atestat pentru prima oară în jurul anului 2865 î.Hr., în numele faraonului Reneb din Dinastia a II-a. A crescut în influență în timpul Dinastiei a V-a, când trei dintre faraonii acestei dinastii au pretins că sunt fiii lui Ra. Principalul său centru de cult era orașul numit de greci Heliopolis, de evrei și asirieni On iar de egipteni Iunu sau Anu. Numele Anu dovedește că egiptenii îl identificaseră pe Ra al lor cu Anu al mesopotamienilor. Acest lucru se observă și din numele zeiței Anukis (Anuket în egipteană), care a fost tradus ca „fiica lui Ra”. Dar nu numele lui Ra apare în cel al zeiței, ci al lui An. Zeul Inpu a fost numit de greci Anubis, adică „de două ori Anu”. În *Textele Sarcofagelor* e scris că Ra și-a pierdut barba în „ziua răzmeriței” iar în *Cartea Morților* că l-a nimicit pe „Copiii Revoltei”. Nu s-au păstrat legende care să explice despre ce revoltă este vorba, însă se pare că este vorba despre aceeași revoltă care amintea grecii, hitiții și alte popoare. Dacă Anu la hitiți și Ouranos la greci au fost caștrați iar Brahma al hindușilor și-a pierdut un cap, pentru egipteni Ra și-a pierdut barba. Există totuși în *Cartea Morților* un episod ce amintește de castrare: Ra și-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naștere la două personificări ale intelectului, Hu („autoritate”) și Saa („intelect”). Cei doi copii astfel născuți sunt de fapt cei doi fii ai lui An, Enlil (autoritarul rege al Pământului) și Enki (zeul inteligenței și al înțelepciunii). Un alt mit egiptean spune că primii copii ai lui Ra au fost Shu (aerul cald) și Tefnut (umezeala). Din nou îi întâlnim pe cei doi fii ai lui An: Enlil (zeul aerului) și Enki (zeul apelor). Aurul era unul dintre simbolurile lui Brahma iar la egipteni, corpul lui Ra era făcut din aur. La sumerieni, zeita iubirii și a frumuseții, Inanna, a devenit soarta lui An. Egiptenii au păstrat un mit asemănător în care Ra, fiind supărat, a fost înveselit de fiica sa, Hathor (zeita frumuseții și a iubirii), după ce aceasta a dansat goală în fața lui, apoi a început să-l gâdile. Nu știu ce au înțeles egiptenii atunci din această poveste dar când o zeiță goală îl pipăie pe bătrânul Ra, iar acesta iese din cameră foarte bine dispus, nu putem decât să ne gândim la sex. Se pare că preoții știau adevărul din moment ce, în cadrul unei procesiuni din templul lui Hathor din Dendera, statua ei era dusă din interiorul sanctuarului până pe acoperiș, unde fusese construită o capelă specială pentru ceremonia unirii zeiței cu discul solar.

Mitologia Canaanului a creat o oarecare confuzie în rândul cercetătorilor. Conducătorul panteonului era El, care într-o variantă era fratele lui Dagon și unchiul lui Baal, iar în alta era tatăl lui Baal, cel care s-a luptat pentru tron cu fratele său, zeul mărilor. Canaanienii au preluat legende de la popoarele vecine și le-au adaptat zeițărilor lor. Inițial, Enlil era numit Bel în Babilon. După ce Marduk i-a luat locul, acaparându-i și titlurile, el a fost numit Bel. Astfel, deși în Mesopotamia existau două zeiități numite Bel, canaanienii au preferat să le diferențieze, numindu-le Baal Hadad și Baal Zephon. În versiunea în care El este fratele lui Dagon și unchiul lui Baal Zephon, El este Enlil, Dagon (zeul fertilității) este Enki, iar Baal Zephon este babilonianul Bel sau Marduk. El provine de la Elilil, numele babilonian al sumerianului Enlil. Baal Zephon, care a preluat conducerea Terrei de la unchiul său, El, este Bel Marduk, care l-a înlocuit pe unchiul său, Enlil. În a doua variantă, El, zeul suprem, era An al sumerienilor. Iar fiul lui El, Baal Hadad (zeul furtunii), era fiul lui An, Enlil (de asemenea tot zeu al furtunii). Lupta pentru tron a lui Baal cu fratele său, Yam, zeul mărilor, este lupta dintre cei doi frați ai sumerienilor, Enlil și Enki. Hadad provine din sumerianul Adad, unul dintre epitele lui Enlil.

Astfel putem concluziona că El din miturile originale este An al sumerienilor, Anu al

babilonienilor, Ouranos al grecilor, Ra al egiptenilor sau Brahma al hindușilor. Trebuie remarcat faptul că, la fel ca la sumerieni și la egipteni, numele împăratului pentru canaanieni era format din doar două litere (An, Ra, El).

În Japonia, tatăl zeilor care au condus cerul și Pământul era Izanagi. Fiul său, zeul Susanoo, a fost exilat din cer și obligat să trăiască sub pământ, în lumea cealaltă. Pe lângă mitul asemănător, este de remarcat faptul că Izanagi conține numele sumerian An în propria sa denumire, un indiciu lăsat în urmă de vechii japonezi pentru a identifica influența sumeriană în religia lor. Iar ultima silabă din nume, *gi*, este Pământul în sumeriană, indicând rolul zeului de conducător suprem al cerului și al Pământului.

Tian este cea mai veche divinitate și conceptul-cheie al mitologiei, filosofiei și religiei chinezilor. Numele său înseamnă „cer” sau „rai”. În timpul Dinastiei Shang (secolele al XVII-lea - al XI-lea î.Hr.), Tian a fost numit și Shangdi. Confucius folosea termenul *rai* ca sinonim pentru Shangdi. Pentru filosoful Mo Di, Cerul era conducătorul divin, în timp ce Fiul Cerului era conducătorul planetei noastre. Învățăutul Dong Zhongshu îl numea pe Tian „*autoritatea supremă, împăratul zeilor*”¹. Cultul său a fost, pentru mii de ani, religia oficială a imperiului chinez. Împărații se autoproclamau fiii lui Shangdi, întocmai cum în Egipt mulți faraoni se considerau fii ai lui Ra. Ținând cont că atât Tian, cât și Shangdi conțin numele sumerian An, iar toate aceste trei nume se traduc prin „cer”, putem presupune că este vorba despre aceeași zeitate supremă ca și în restul lumii.

Zeii celtilor se numeau Tuatha de Danann, nume tradus prin „triburile zeiței-mamă Danu”. Nu s-au păstrat prea multe lucruri despre această zeiță, dar o întâlnim în *Rigveda* indienilor și chiar în numele latinesc al fluviului Dunărea, Danuvius. La celti era zeița Pământului și mama zeilor, iar la hinduși, zeița primordială, mama a divinităților Danavas. Deși este clar că nu poate fi vorba decât despre consoarta lui Anu, zeița Pământului numită Geea de greci, Ki de sumerieni și Prithivi de indieni, numele ei este derivat din cel al soțului ei, Anu. E posibil ca, la origine, Danu să fi fost zeul cerului, în perioada matriarhală el transformându-se în zeița Pământului.

La scandinavi, Borr era tatăl lui Odin, cel care a devenit conducătorul panteonului. În afara faptului că soția sa era Bestia, alte informații despre ei lipsesc cu desăvârșire. Cum Odin este numele dat de nordici sumerianului Enlil, tatăl său, Borr, nu poate fi decât Anu. Nu există dovezi că Borr ar fi fost venerat de nordici, lucru care ne duce cu gândul la minimalizarea cultului lui Ouranos la greci, a lui Brahma în India și a lui Izanagi în Japonia. Cel mai probabil, scandinavii au minimalizat rolul altor zei, pentru a-l transforma pe Odin în zeitatea supremă, fără rival. Acesta este motivul pentru care, astăzi, rolul lui Borr în mitologie este neclar, în schimb se știe că Odin era sursa supremă de autoritate pentru scandinavi și creatorul Universului.

Triglav a fost unul dintre cei trei mari zei ai slavilor. Era reprezentat cu trei capete, ce semnificau cele trei lumi peste care stăpânea: cerul, Pământul și lumea subterană. Preoții săi și-l imaginau legat la ochi și la guri cu câte o bandă de aur, pentru a nu vedea păcatele oamenilor și nici a nu vorbi despre ele. Conducătorul acestor trei ținuturi pentru mesopotamieni era Anu. Aurul era simbolul lui Brahma la hinduși și al egipteanului Ra, nume diferite ale aceluiași conducător suprem. În religiile aztecilor și incașilor, zeii supremi Quetzalcoatl și Viracocha au preluat atributele predecesorilor lor, devenind divinități ale cerului și Pământului. Astfel încât nu ne-au rămas date despre părinții lor, zeii originali ai cerului. Din mitologia mayașă a supraviețuit Cabagui, una dintre cele șapte divinități care au creat lumea. Printre epitetul sale se numără „inima cerului”, indicându-ne o similitudine cu sumerianul An. Tradiția maorilor din Noua Zeelandă spune că zeii primordialii erau Rāngi, tatăl ceresc, și Papa, mama Pământ. Au avut mulți copii pe care i-au aruncat în întuneric. Cel mai crud dintre ei, Tumatauenga, a încercat să-și ucidă părinții, însă fratele său, Tane, l-a oprit. Tane a considerat că e mai bine să-și despartă părinții. Astfel, Rāngi a fugit în cer iar Papa a rămas alături de copiii săi pe Pământ. Acest mit este aproape identic cu cele ale altor popoare, în special cu cel grecesc. În plus, și numele Rāngi îl conține pe cel al sumerianului An, indicând de asemenea că este vorba despre același zeu pe care toate popoarele lumii l-au numit Tatăl ceresc. Iar ultima silabă, *gi*, la fel ca în cazul japonezului Izanagi, reprezintă Pământul în limba sumeriană.

Pentru aborigenii australieni din tribul Arrernte, Altjira este zeul cerului. În Timpul Visului, el a creat Pământul apoi s-a retras în cer. Trebuie remarcată terminația *ra* în numele său, numele zeului suprem al egiptenilor. În mitologia polineziană, acest zeu se numește Atua I Kafika.

Pentru aborigenii Guanches din Insulele Canare, Achaman este tatăl ceresc și creatorul tuturor ființelor.

Numele lui înseamnă „ceruri”. Uneori el coboară din înălțimi pentru a-și contempla creația. Printre numele lui se mai numără Achuhuran, Achahucan, Achguayaxerax, Achoron și Achaman. În insula Gran Canaria se numește Acoran iar în La Palma, Abora. Putem observa și aici că majoritatea numelor zeului au ca terminație cuvântul sumerian *an*, iar ultimul pe cel egiptean *ra*.

Mulungu este zeul suprem al populației Nyamwezi din Tanzania. Deși creator și protector al acestei lumi, el este distant, având rar contact cu oamenii. Se spune că a locuit cândva pe Pământ, însă a fost nevoit să se refugieze în cer atunci când cineva a incendiat uscatul. Atunci a devenit zeul cerului, cu vocea ca de tunet. În Republica Malawi, Mulungu este numele folosit pentru a desemna Dumnezeu din Biblie. Pentru populația Yoruba din vestul Africii, Olorun este infinitul conducător al Universului, creatorul divin și sursa tuturor energiilor. Și sub aceste nume îl identificăm pe cel numit de sumerienii An.

În mitologia creștină, Tatăl ceresc pe care a încercat Lucifer să-l detroneze este numit Dumnezeu. Ajutat de fiul său mai mic, Mihail, el l-a exilat pe Lucifer pe Pământ. În *Cartea lui Enoh*, același Dumnezeu l-a trimis pe Mihail să-l pedepsească pe Azazel („zeul răzvrătit”). Acest Dumnezeu este An al sumerienilor, Ra al sumerienilor, Ouranos al grecilor sau Brahma al hindușilor. Lucifer, fiul cel mare al lui Dumnezeu, mai este numit Șarpele, epitet pe care l-a primit și Enki, fiul cel mare al lui An. La egipteni, Ra, ajutat de Seth, zeul furtunii, s-a luptat cu marele șarpe Apep (Apophis pentru greci). La indienii, Brahma a fost atacat de Shiva, zeul distrugerii. În Sumer, An făcea parte dintr-o triadă de zei, alături de fii săi, Enlil și Enki. În India, Brahma, Vishnu și Shiva fac parte, de asemenea, dintr-o triadă, numită Trimurti. Iar în creștinism avem Sfânta Treime, compusă din Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Tatăl nu poate fi decât An, Fiul e moștenitorul său, Enlil, iar Sfântul Duh îl reprezintă pe Enki, cel care la un moment dat a fost ucis, continuând să existe doar ca spirit. Puțini știu că numele *Dumnezeu* provine din indianul *Dyaus Pitar*. Grecii l-au transformat în *Dzeus Pater* apoi în *Zeus*, iar romanii în *Jupiter*. După apariția creștinismului, *Dzeus* a devenit în latină

Deus iar în română *D- zeu* sau *Dumnezeu* (Domnul Zeu).

Conform strămoșilor noștri, An era conducătorul suprem, împăratul, tatăl zeilor. Din cauză că vizitele sale pe Pământ erau rare, cultul său nu a devenit la fel de important precum cele ale fiilor săi, cu excepția câtorva țări precum Egiptul, Sumerul sau China. În Canaan a fost asimilat de către fiul său, numit inițial Baal Hadad, apoi El. Iar pentru evrei, toți zeii lor au fost numiți Dumnezeu. După multe milenii în care a stat în umbra copiilor săi, An a încercat să-și reînvie cultul prin creștinism, însă influența nepoților săi, Marduk și Iștar, a corupt și această

656/901 ·

religie, adâncindu-ne și mai mult în adâncul necunoașterii. Influența lui An este prezentă chiar și în ziua de astăzi. În semn de venerație pentru el, sumerienii au inventat în mileniul III î.Hr. sistemul numeral sexagesimal (bazat pe numărul 60), pe care l-au preluat atât babilonienii cât și alte popoare din antichitate. 60 a devenit numărul de minute dintr-o oră, numărul de secunde dintr-un minut dar și, în geometrie, numărul de minute dintr-un grad. Fiecare unghi dintr-un triunghi echilateral măsoară 60 de grade. În matematică, 60 este un număr unitar perfect. 60 de ani reprezintă aniversarea nupții de diamant într-o căsnicie dar și un ciclu sexagenar chinezesc.

14. Primii zei

„De ce nu putem vorbi despre un *«frate extraterestru»?* Ar fi o parte a creației.” - Jose Gabriel Funes, astronomul șef al Vaticanului și consilierul științific al Papei Benedict al XVI-lea

Pentru a afla cine erau primii zei care ne-au vizitat planeta, este necesar să aflăm întâi părerea celor care susțin că au intrat în contact cu entități extraterestre în timpurile noastre. Deoarece numărul lor este enorm, vom prezenta doar câteva exemple: George Adamski susținea că pe 20 noiembrie 1952 a întâlnit un ins cu înfățișare omenească, înalt de circa 1,70 metri, cu păr blond care îi cădea pe umeri, îmbrăcat într-un costum maro de ski. Numele său era Orthon și susținea că a venit de pe Venus cu o misiune prietenească. Adamski a fost plimbat cu nava lui Orthon pe alte planete, unde a întâlnit mulți umanoizi, pe care i-a numit „frații spațiali”. O altă entitate cu care Adamski susține că s-a întâlnit este Ashtar Sheran, comandantul unei armate de 10 sau 20 de milioane de ființe, dispunând de o uriașă flotă, „*păcii universale*” de nave extraterestre, provenind din „*Federația Liberă a Planetelor*”. Ashtar era înalt de 2,10 metri, cu ochi albaștri, fruntea înaltă, bărbia proeminentă și părul blond deschis căzându-i pe umeri. În noaptea de 13 decembrie 1973, ziaristul și pilotul de curse Claude Vorilhon (ce și-a schimbat ulterior numele în Rael, întemeind secta raelienilor) a fost invitat într-o navă de un omuleț. Acolo a întâlnit ființe dotate cu rațiune superioară, numite Elohim, care l-au invitat să fie ambasadorul lor printre pământeni. Frank Stranges spunea că s-a întâlnit în clădirea Pentagonului cu venusianul Val Thorn. Deși înfățișarea acestuia era perfect umană, mâinile sale erau moi, ca și cum n-ar fi fost din carne și oase, iar degetele sale erau netede, fără amprente. Același personaj a fost menționat și de ofițerul Harley Andrew Byrd, care spunea că, în martie 1957, în zona orașului Alexandria (din statul american Virginia), Val Thorn a aterizat lângă mașina a doi polițiști, rugându-i să îl ducă la Pentagon. Acolo a vorbit cu unul dintre locuitorii ministrului de război apoi, timp de două ore, cu vicepreședintele Statelor Unite de atunci, Richard Nixon. După aceea a fost găzduit într-o încăpere din Pentagon până pe 16 martie 1960, când s-a întors pe Venus.

Pe 5 noiembrie 1975, în Snowflake, lângă Heber (statul american Arizona), muncitorul forestier Travis Walton a fost dus la bordul unei nave și examinat de două tipuri de creaturi: niște omuleți cenușii cu capetele mari și ochi imenși, dar și de niște indivizi blonzi, cu aparență umană, foarte înalți și atletici.

Pe 18 martie 1978, în jurul orei 21:20, Bill Hermann a fost răpit de un OZN. În navă a observat doi omuleți identici, înalți de 1,35-1,50 metri, cu trăsături orientale ale feței, complet lipsiți de păr, cu pielea neobișnuit de albă, cu ochi de piscică, aproape de două ori mai mari decât ai oamenilor. Aceștia i-au spus că fac parte dintr-o rețea ce ne ține de mult timp sub observație.

În 1951, George Van Tasséi a stabilit prin chaneling un contact cu Ashtar (despre care vorbea și Adamski), presupus comandant al unei stații spațiale, controlate de Consiliul Celor Șapte Lumini de pe planeta Shanchea. După scurt timp, Van Tasséi a stabilit contacte telepatice și cu alte entități extraterestre, precum Zoltán sau Desca. El mai pretinde că la un moment dat a fost luat la bordul unei nave de un extraterestru pe nume Solganda. În 1932, pictorul de firme american Howard Menger a văzut într-o pădure, pe marginea unui pârau, o tânără frumoasă, cu părul lung și blond, îmbrăcată într-un costum de ski, translucid. În iunie 1946, Menger a fost dus în spațiu de aceeași blondă și de doi bărbați bine făcuți.

Într-o noapte de iulie 1952, în zona deșertului Mojave din California, mecanicul de întreținere Truman Bethurum a fost invitat într-o navă de opt sau zece omuleți înalți de 1,40-1,50 metri. Acolo a întâlnit-o pe sefa expediției, Aura Rhanes, o femeie superbă.

Mecanicul de aviație Orfeo Angelucci, lua în mod constant legătura cu entități extraterestre, pe care le numea „frați spațiali”, la fel ca George Adamski și Reinhold Schmidt. În ianuarie 1953, Angelucci a fost transportat spiritual pe o altă planetă, unde a întâlnit o frumoasă extraterestră, numită Lyra, și pe prietenul acesteia, Orion.

Fermierul elvețian Eduard Meier susține că pe 28 ianuarie 1975 s-a întâlnit cu extraterestri din roiul stelar al Pleiadelor. Una dintre ei este blonda Semjase, de o frumusețe tulburătoare, în ciuda vârstei de 400 de ani.

Taximetristul londonez George King a fost anunțat mental într-o noapte de mai 1954 că va deveni purtătorul de cuvânt al unui „Parlament Interplanetar”. Mesajul era venit de la „frăția cosmică a stăpânilor spațiului”. Unul dintre acești „frați cosmici” era Stăpânul Aetherius, un venusian bătrân de trei mii de ani.

Betty Andreasson-Luca spunea că într-o seară de octombrie 1978 s-a dedublat după ce a auzit un vâjâit deasupra acoperișului casei sale. A văzut o mulțime de omuleți trebăluind în jurul a trei mese pe care erau trei persoane acoperite cu cearșafuri. În iulie 1986 a apărut lângă ea un omuleț cenușiu, îmbrăcat într-un costum tip salopetă. Acesta a manevrat niște dispozitive ciudate iar ea s-a dedublat. Ea a observat și entități înalte de 2,10-2,20 metri, cu plete albe sau blonde căzându-le pe umeri, cu robe albe până la pământ, ce păreau să aibă o anumită autoritate asupra celor mici și cenușii, când cele două tipuri erau văzute împreună.

Într-o noapte din 1986, scriitorul Whitley Strieber s-a trezit dus de mâini de două făpturi mărunte până într-o cameră plină de apariții aproape translucide, cu înfățișare de cadavre.

Psihiatra Edith Fiore expune în Cartea Encounters cazul pacientei sale, Sherry, care a fost răpită și dusă în interiorul unei nave, unde a fost operată de cancer de niște omuleți. Sociologul și profesorul de politologie la o universitate din Atlanta (Georgia), Courtney Brown, a efectuat mai multe ședințe de clarviziune. Astfel a aflat că principala rasă căreia i s-a încredințat misiunea de a ne supraveghea este cea a omuleților cenușii, înalți de circa 1,30 metri, fără păr, cu ochii mari și hipnotici. În mai multe rânduri, Brown s-a văzut transpus într-un tărâm îndepărtat, într-o clădire imensă, metalizată, în formă de turn. I s-a dat de înțeles că se află la sediul Federației Galactice, un organism care unește foarte multe civilizații din galaxia noastră. A observat acolo o mulțime de ființe umanoide, cu pielea deschisă, capul chel, îmbrăcate în cămăși lungi și pelerine albe. A fost condus la un personaj de vază, cu statură impunătoare și înfățișare de Buddha.

În 1968, Whitley Strieber a fost răpit și dus într-un mare deșert, într-o clădire foarte veche, unde a văzut doi indivizi cu ochi negri, imenși și migdalați.

Pe 2 octombrie 1984, la ora 23:45, Karen L. Din Norvegia a văzut intrând în camera ei trei entități cu înfățișare umană, înalte de peste 1,80 metri, îmbrăcate în salopete argintii mulate pe corp. Au urmat mai multe contacte prin dicteu automat și călătorii astrale. Una dintre entitățile pe care le-a întâlnit în aceste călătorii se numea Tzador.

Fiul de patru ani al lui David Paladin spunea că un individ înalt, pe nume Itan, îmbrăcat într-o salopetă albă, l-a răpit cu un OZN. Acolo erau mai mulți prieteni spațiali ce făceau parte din Confederația Kantariană, ființe ce purtau de grila 6 specii omenești din vremuri imemorabile.

Ida Kannenberg considera că în mintea ei se instalase o prezență care răspundea la numele Hweig. Acesta s-a prezentat ca trimis din partea stăpânilor OZN-urilor. A recunoscut că preferă să rămână invizibil pentru a nu ne înspăimânta.

Pe 4 iulie 1989, în Hidropark-ul din Kiev, aflat pe o insulă a Niprului, pensionara Vera Prokofievna, ingineră Alexandra Stepanovna și fiica de șase ani a acesteia au întâlnit trei indivizi înalți și blonzi. Aceștia le-au spus femeilor că sunt extraterestri, că misiunea lor este să ia oameni de pe Pământ, pentru a-i duce pe planeta lor, și că acum ar dori să le ia pe ele. Cum femeile, îngrozite, au declarat că vor să rămână cu familiile lor, cei trei au răspuns că vor alege pe altcineva, apoi au urcat într-un OZN și au plecat.

Între 12 și 17 iunie 1992, la Massachusetts Institute of Technology (M.I.T.), una dintre cele mai faimoase universități politehnice din lume, a fost organizată Conferința pentru studiul răpirlor efectuate de OZN-uri. Cei doi președinți ai conferinței au fost profesorul David E. Pritchard, specialist în fizică atomică și moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaționale, fizician la M.I.T. din 1968, și profesorul John E. Mack, profesor de psihiatrie de 20 de ani la Harvard Medical School din Cambridge și fost director al secției de psihiatrie a spitalului aceleiași universități. La conferință au participat și Thomas Bullard, profesorul David Jacobs, Budd Hopkins, Jenny Randles, John S. Carpenter și alți investigatori de prestigiu ai fenomenului OZN. Cercetătorii participanți au studiat aproximativ două mii de cazuri, examinate cu rigoare. În rapoartele anexate, majoritatea victimelor afirmau că au fost răpite de OZN-uri și examinate apoi de niște creaturi cenușii, înalte de 1-1,3 metri, cu membre subțiri, cu înșușiri telepatice, cu craniul enorme și ochi negri, imenși. Destul de des se semnalează totuși și vizitatori înalți, cu plete blonde sau albe, cu robe albe, lungi și strălucitoare. Ei apar câte doi, trei sau patru, încadrându-l pe cel răpit.

Majoritatea celor răpiți sau contactați susțin că este vorba despre două tipuri de entități: cei mici, cenușii, cu capetele și ochii mari și cei înalți, albi, cu părul lung și blond sau alb. După cum se observă din miile de declarații, de multe ori cele două rase sunt văzute împreună, ceea ce ne duce la ideea unei colaborări între ele. Deși sunt cei mai des întâlniți, cei mici și gri par a fi subordonați celor înalți și blonzi. Prin urmare, dacă blonzii sunt adevărații conducători, ne vom ocupa de ei, urmând ca despre cenușii să vorbim mai târziu. Se observă din descrierile de mai sus o legătură a extraterestrelor de astăzi cu folclorul, religia sau mitologia trecutului. Ashtar, cu care George Van Tassel susține că a intrat în contact, are același nume cu zeul luceafărului de dimineață în mitologia vest-semitică. La etiopienii precreștini, Ashtar era zeul cerului. Numele se pare că a fost împrumutat pe filieră arabă de la zeita mesopotamiană Ištar. Blonda Semjase, despre care vorbește Eduard Meier, are un nume asemănător cu căpetenia îngerilor veghetori din *Cartea lui Enoch*, Samyaza sau Semjaza. Numele pe care și-l atribuie extraterestrii lui Rael, Elohim, este numele dumnezeului biblic din cartea Genezei. Stăpânul Aetherius al lui George King poartă numele lui Aether, zeul spațiului, al aerului superior, la grecii antici. Truman Bethurum declară că s-a întâlnit cu o extraterestră numită Aura Rhanes. În galică, *Aerach Reann* înseamnă aproximativ „trupul ceresc al aerului”. George Adamski spunea că s-a întâlnit cu o entitate numită Fircon. Fir Conn era numele unui rege care a domnit în Țara Galilor în secolul al șaptelea, numele său fiind format din cuvintele galice f/r („bărbat”) și kon („cap”). Numele lui Tzador, despre care vorbea Karen L., seamănă cu Tzadok sau Zadok, primul Preot Mare din templul lui Solomon.

Cercetând trecutul aflăm că, pentru aborigenii din Australia, primii zei erau numiți *Wandjina* sau *Wondjina*. Aztecii îi numeau *Tezcatlipoca* și erau fiii zeului creator Omoteotl. În hinduism erau *Adytia*, copiii lui Kasyapa, cel care a mai creat oamenii, demonii *Asura*, înșerii *Deva* și șerpii *Naga*. Pentru chinezi, primii suverani au fost Fuxi, Nuwa și Shennong, copiii primilor zei (cei născuți din yin și yang). În Japonia, Amaterasu Omikami și Susano-o, primii conducători ai lumii, erau copiii zeilor primordialii Izanami și Izanagi. Tot doi frați, Mawu și Lisa, copiii creatorului Nana-Buluku, se găsesc în mitul creației la populația fon din Benin. Pentru etnia mambara din Mali, spiritele creatoare ale omului, Faro, Teliko și Pemba, s-au născut din sunetul Yo, creatorul Universului. Să nu uităm și de cele două familii de zei din mitologia scandinavilor, /Esir și Vanir, descendențe ale uriașilor născuți din haos. Vechiul Testament îi numește pe primii vizitatori Elohim. Dacă *El*, ca substantiv comun (spre deosebire de substantivul propriu *El*, care desemnează zeitatea supremă din Canaan), înseamnă în ebraică „zeu suprem” iar *ohim* provine din rădăcina *ihim* („copii”), Elohim reprezintă copiii zeului suprem. Și alte popoare considerau că primii vizitatori ai planetei noastre erau urmașii zeilor conducători. Grecii îi numeau Titani, fiind copiii lui Ouranos (cerul, primul conducător al Universului) și ai soției sale, Geeia (Pământul). La egipteni, primii conducători ai Pământului au fost Osiris, Isis, Seth și Nephthys, copiii zeilor Geb (Pământul) și Nut (cerul). În unele mituri, Osiris, primul

faraon, era fiul zeului suprem Ra (iar Seth al lui Geb). Sumerienii, babilonienii, asirienii și akkadienii îi numeau *Anunnaki*, despre care se spunea că sunt copiii zeului Anu (zeul suprem, ce simboliza cerul) și ai zeiței Ki (personificarea Pământului). Unii cercetători au tradus cuvântul *anunnaki* prin „cei care au coborât din cer pe Pământ”, însă această traducere este greșită. Sumerienii, babilonienii, asirienii și akkadienii considerau că zeii erau împărțiți în două grupuri: *anunnaki* și *igigi*. Ambele grupuri erau coborâte din cer pe Pământ, așa că nu avea sens să se numească doar un grup „cei care au coborât din cer pe Pământ”. *Anunnaki* erau zeii cei mari, nobilii, copiii lui Anu și Ki. *Igigi* erau servitorii acestora, zeii mai mici. Prin urmare, pentru a se face o diferențiere clară între cele două grupuri de zei care au coborât din cer pe Pământ, zeii cei mari au fost numiți *Anunnaki*, care înseamnă „copiii lui Anu și Ki” sau „copiii cerului și ai Pământului”. Așa cum, de altfel, erau considerați de către toate celelalte popoare. Așadar, primii vizitatori ai planetei noastre erau considerați de către strămoșii noștri copiii zeilor supremi ce personificau adeseori cerul și Pământul. O întrebare cu care nu își bat capetele cei mai mulți cercetători ai fenomenului OZN, ca Zecharia Sitchin sau Erich Von Daniken, este dacă acești „zei” sunt ființe pur spirituale sau materiale. În cartea *Abduction: Encounters with Aliens* din 1994, profesorul John Mack descrie cazul unui pacient, numit convențional Peter, pe care răpitorii săi l-au asigurat că, în esență lor, sunt spirite fără formă. O altă pacientă, Sara, și-a amintit sub hipnoză că a întâlnit ființe de lumină dar și entități mici, întunecate, care bolboroseau iar Dave spunea, tot sub hipnoză, că a fost însoțit de-a lungul vieților trecute de o ființă extraterestră de esență spirituală, pe nume Velia. Un al patrulea subiect hipnotizat de profesorul Mack spunea că extraterestrii i-au spus că ei nu sunt ca noi, nu au formă, iar noi i-am putea considera fără viață. Sociologul și profesorul Courtney Brown a ajuns la concluzia că acea Federație Galactică despre care îi vorbeau entitățile cu care a intrat în legătură constituie înaintea de toate o organizație a unei lumi invizibile, eterice, transcendente. O făptură din acea lumea chiar i-a spus că „*ființele fizice nu ar fi în stare să coordoneze galaxia*”, încă din 1950, ocultistul N. Meadme Layne din California opina că OZN-urile și ocupanții lor nu vin de pe alte planete, ci dintr-o altă stare a realității care ne înconjoară din toate părțile, deși este invizibilă. Dr. Edith Fiore scria în cartea *Encounters* că „*extraterestrii se pot încorpora, temporar sau permanent*”. Scriitorul Philip K. Dick declara că, la un moment dat, a fost luat în posesie de „*o formă de viață ionizată, atmosferică, electrică, în stare să călătorească prin timp și spațiu după dorință*”. Cyril Henry Hoskins, cunoscut sub pseudonimul Lobsang I, povestea în cartea *As It Was* că, într-o realitate paralelă, există niște ființe care veghează asupra evoluției omenirii și care poartă numele „Grădinarii Pământului”. Raymond Fowler afirma că OZN-urile „*vin de acolo unde noi vom merge după moarte*”. Chiar dacă nu negăm existența ființelor pur spirituale, extraterestrii de astăzi sau „zeii” din vechime nu fac parte din această categorie. Aceștia interacționează cu mediul înconjurător, cu oamenii, fac sex și experimente genetice, mănâncă, beau, folosesc în lupte arme (unele extrem de distrugătoare, de tipul bombelor atomice) și se deplasează cu felurite mașinării. În toate acestea demonstrează fără doar și poate că au corpuri materiale. Entitățile spirituale nu au nevoie de mașinării, arme sau sex. Cum reușesc să creeze iluzia că nu ar fi de natură materială? Cu ajutorul tehnologiei. Într-o scrisoare din 12 iulie 1988, adresată lui Ray Fowler, Betty Andreasson-Luca a reproduș câteva informații primite de la „vizitatori”. Când i-a întrebat cum de pot trece prin uși și pereți, aceștia i-au răspuns că profită de dualitatea undă-particulă și de anumite proprietăți ale mecanicii cuantice. Trecerea printr-un obiect aparent solid se poate face „*prin controlul nivelurilor de vibrație; e o operație foarte simplă; aceste structuri sunt foarte laxe*”. La fel i s-a explicat modelitatea prin care ei pot deveni invizibili. Metoda include un control al văzului și auzului martorilor dar și o subtilă anihilare a energiei disipate cu această ocazie, prin suprapunerea unei unde complementare. Contactata Ruth Montgomery declara că „ghizii spirituali” i-au explicat că abilitățile lor nu se bazează pe altceva decât pe cunoașterea unor legi ale Universului pe care noi, oamenii, încă nu am apucat să le descifrăm pe deplin. Acestea le permit, de exemplu, să dezintegreze și să reasambleze corpuri solide, după dorință. Iar Jean Sider scria în cartea *Ovnis: Les Secret des Aliens* (1998) că „*vizitatorii sunt capabili, grație mijloacelor tehnologice superputernice de care dispun, să creeze orice tip de iluzie în spiritul celor răpiți*”. De asemenea, ei „*pot penetra orice materie, oarecum în maniera în care o fac undele electromagnetice*”. Prin urmare, tehnologia este cea care îi ajută să pară ființe pur spirituale sau să creeze „magie” în ochii strămoșilor noștri.

După ce am stabilit că „zeii” au corpuri, ca și noi (lucru esențial pentru supraviețuirea într-o lume materială, tridimensională), apare următoarea întrebare: cum arată ei? Din mărturiile celor care susțin că au intrat în contact cu extraterestrii reiese că sunt umanoizi. Chiar dacă nu identici cu oamenii, sunt foarte asemănători, existând mici diferențe. Pentru antici, în general zeii arătau ca

oamenii. Deși unii aveau uneori mai multe brațe sau capete de animale, aspectul fizic era asemănător cu al nostru. Chiar și Biblia ne spune că omul a fost creat după chipul și asemănarea zeilor Elohim, expresie din care reiese că suntem asemănători cu ei, dacă nu chiar identici.

Dacă extraterestrii de astăzi sunt înalți, cu ochii albaștri și părul lung și #SfM blond sau alb, zeii din trecut arătau diferit? Spre surprinderea unora, răspunsul este nu. Peste tot în lume, zeii erau de statură uriașă. Cel puțin primii zei. Un exemplu în acest sens este basorelieful descoperit în orașul sumerian Sippar, vechi de peste 5.500 de ani, care înfățișează trei oameni în fața zeului uriaș Šamaș. La greci, titanii erau uriași. La fel și frații lor, giganții. Osiris al egiptenilor era înalt de aproape cinci metri. Conducătorul panteonului roman, Jupiter, era numit Optimus Maximus, adică „cel mai mare” sau „cel mai înalt”. Epitetele „măria sa” sau „înălțimea sa”, aplicat regiilor și împăraților, considerați urmași ai zeilor, era inițial folosit pentru zei, indicând statura uriașă a acestora.

Culoarea pielii zeilor era aproape întotdeauna albă. Așa sunt reprezentați în picturi sau descriși în legende. Există totuși unele excepții. La egipteni, Osiris era verde sau negru, Seth era roșu, Ra era galben, Amon era albastru iar Sobek era verde. Unii zei indieni sunt de asemenea roșii sau negri. Însă aceste culori nu reprezintă culoarea pielii zeilor, ci elementele pe care aceștia le reprezintă. Roșul este culoarea focului, albastrul e culoarea apei sau a cerului, galbenul este a soarelui, verdele al vegetației, etc. Majoritatea miturilor spun că semizeii, copiii zeilor cu pământeni, aveau pielea de culoare albă. Un exemplu în acest sens este povestea nașterii lui Noe, descrisă în Cartea lui Enoh. Deoarece Noe avea pielea albă (spre deosebire de restul oamenilor), tatăl său a crezut că este fiul unui înger. Prin urmare, dacă orice copil al zeilor avea pielea albă, indiferent dacă părintele său muritor era mulatru sau negru, putem deduce cu ușurință că zeul, cel care a dat gena predominantă, avea pielea de culoare albă. Să nu uităm de Hitler, pentru care rasa albă era cea superioară, fiind rasa zeilor antici.

Din desenele pe tăblițe ale sumerienilor nu ne putem da seama de culoarea părului zeilor, dar o putem deduce. Primii oameni erau numiți „capetele negre”, o aluzie la culoarea părului lor. Această exprimare indică o comparație cu altcineva. Cum singurele ființe din acele vremuri erau oamenii și zeii, înseamnă că se făcea comparația între ei. Dacă și zeii ar fi fost bruneți, ca și oamenii, nu ar fi avut sens să fie numiți doar oamenii „capetele negre”. Însă acest lucru denotă faptul că zeii aveau o culoare a părului diferită de cea a oamenilor, cel mai probabil total opusă, adică blond sau alb. Blonzi cu părul lung erau zeii scandinavici. Dumnezeu pe care l-am văzut Enoh și Iezechiel avea părul lung și alb. Zeus la greci sau Jupiter la romani erau, de asemenea, reprezentați cu părul lung și alb. Quetzalcoatl în Mezoamerica era blond, cu pielea albă. Indiferent de civilizația care îi menționează, zeii aveau aproape întotdeauna părul lung, până la umeri. Bineînțeles că există și excepții: unii dintre zei, foarte puțini, aveau părul scurt iar unul sumerian, Nergal, era chel. O diferență dintre cei de azi și cei din trecut este că majoritatea celor din trecut aveau bărbi, așa cum sunt descriși de mesopotamieni, scandinavi, egipteni și alte popoare, pe când cei de astăzi nu. Există o explicație și pentru acest lucru. Deoarece barba indică vârsta înaintată, bărbosii zei erau cei bătrâni, adică primii care au venit pe Terra. Cei ce au venit mai târziu, fiind mai tineri, nu au mai fost reprezentați cu bărbi. La fel se poate explica și absența bărbilor la extraterestrii din timpurile noastre: ei nu sunt zeii cei bătrâni, de la începutul istoriei, ci urmași ai acelor.

Pe lângă statură înaltă, pielea albă, ochii albaștri și părul lung, zeii mai aveau o caracteristică fizică predominantă: frumusețea fizică. Blonda lui Howard Menger, Aura Rhanes a lui Truman Bethurum, Lyra a lui Orfeo Angelucci sau Semjase a lui Eduard Meier au fost descrise ca fiind superbe. În creștinism, iudaism și islamism, îngerii sunt creaturi perfecte din punct de vedere fizic, de o frumusețe incredibilă. Lucifer în creștinism era considerat cel mai frumos dintre îngeri. În *Cartea egipteană a morților*, unul dintre epitetele lui Osiris este „cel frumos” iar Ptah mai era numit „cel frumos la chip”. Afrodită la greci, Hathor la egipteni, Inanna la sumerieni, Iștar la babilonieni, Freya la scandinavi și, în general, toate zețele iubirii erau de o frumusețe răpitoare. Într-o legendă grecească, tânărul Paris a trebuit să aleagă cea mai frumoasă zeiță dintre Afrodită, Hera și Athena. Fiindu-i greu să stabilească o câștigătoare după criterii fizice, deoarece toate erau incredibil de frumoase, tânărul a ales în

funcție de darurile pe care i le-au oferit. Dumuzi la sumerieni sau Tammuz la babilonieni era imaginat ca un tânăr frumos la chip, asemeni grecului Adonis. Printre numeroasele epitețe ale indianului Kṛṣṇa se numără și Shyamāsundara, adică „frumosul întunecat”. Apollo al grecilor și al romanilor era atât de frumos, încât a făcut numeroase cuceriri atât în rândul femeilor, cât și în cel al bărbaților. Ares, numit Marte de către romani, era înalt și frumos. Zeii grecilor (și nu doar ei) își alegeau soțiile după frumusețe. Astfel, Zeus a ales-o pe Hera, cea mai tânără și mai frumoasă dintre surorile lui, iar Hades pe Persephone, frumoasa sa nepoată. Poetul național al românilor, Mihai Eminescu, în poezia *Luceafărul* prezintă o entitate, numită Hyperion, „cu păr de aur moale” (adică blond), coborât din cer pentru a se împreuna cu o muritoare. Aleasa, pe nume Cătălina, era impresionată de frumusețea acestuia: „o, ești frumos, cum numa-n vis un inger se arată”. Merită remarcat și faptul că Hyperion era numele unuia dintre titanii grecilor, primii zei de pe Pământ. Nu în ultimul rând, amintim de episodul biblic despre distrugerea Sodomei în care doi îngeri au trezit apetitul sexual al locuitorilor aceluia oraș. Fără îndoială, acest lucru s-a întâmplat din cauza frumuseții fizice a celor doi. De altfel, îngerii sunt prezenți în creștinism, islamism și iudaism ca ființe foarte frumoase.

După ce am aflat că primii zei care au aterizat pe planeta noastră erau umanoizi, înalți, frumoși, cu părul lung și blond, trebuie să aflăm de unde și de ce au venit pe planeta noastră.

Fata ascunsă a lui Yahweh, „Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele.” - Yahweh (Cartea lui Sofonie 3:8)

Bel, Marduk, Martu, Utu, Șamaș, Șamsiel, Apollo, Horus, Khonsu, Baal, Belial, Baldr, Okuninushi, Illuyanka, Pleistoros, Candaon, Candaos, Ahura Mazda, Allah sau Yahweh sunt doar câteva nume ale ultimului conducător al planetei noastre, Dumnezeu pentru unii și Satan pentru alții. Poate fi considerat într-adevăr o entitate malefică, așa cum susține Noul Testament? Sau aceasta este doar o denigrare a adepților taberei opuse?

În multe culturi era considerat zeu al războiului. Pentru babilonieni, ca Nergal, era și zeul bolilor, al soarelui distrugător de la amiază și al lumii de dedesubt. Sub numele Marduk sau Yahweh își pedepsea poporul foarte des, indiferent că era vorba de cel babilonian sau de cel evreu. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignorantă și necunosătoare. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în *Moise și religia monoteistă*, scria despre Yahweh că este un demon înfricoșător, sângeros, care bântuie noaptea și se sfiește de lumina zilei. De fapt, demon este considerat și de creștinism și iudaism, atât sub numele Nergal, cât și sub cel de Satan. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos și chiar frustrat de multe ori. De fapt, așa îl descriu și supușii săi în Biblie: „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, El cunoaște mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat.” (Cartea lui Naum 1:2) Yahweh își incită adepții la violență, crime, jafuri și violuri de nenumărate ori și încearcă să-i controleze prin frică, amenințându-i și blestemându-i ori de câte ori are ocazia. Să vedem câteva exemple:

- „De se va ridica în mijlocul tău proroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia (...) pe prorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeul vostru.” (Deuteronomul 13:1-5)

- „De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu și părinții tăi nu ai știut, (...) să nu te învoiești cu ei, nici să-i ascuți; să nu-i crucezi ochii tăi, să nu-ți fie milă de ei, nici să-i ascunzi; ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, și apoi să urmeze mâinile a tot poporul. Să-i uciți cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din

pământul Egiptului și din casa robiei." (Deuteronomul 13:6-10)

- „De vei auzi de vreuna din cetățile tale, pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le dă ca să locuiești, că s-au ivit în ea oameni necredincioși dintre ai tăi și au smintit pe locuitorii cetății lor, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-ați știut, caută, cercetează și întreabă bine, și de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău, să lovești pe locuitorii acelei cetăți cu ascuțișul săbiei, s-o dai, blestemului pe ea și tot ce este în ea și dobitoacele ei să le treci prin ascuțișul săbiei. Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieții ei și să arzi cu foc cetatea și toată prada ei, ca ardere de tot Domnului Dumnezeuului tău; să fie ea pe vecie dărâmată și niciodată să nu se mai zidească." (Deuteronomul 13:12-16)
- „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții, că a grăit de rău pe tatăl său și pe mama sa și sângele său este asupra sa." (Leviticul 20:9)
- „Cel ce va bate pe tatăl sau pe mamă să fie omorât." (Exodul 21:15)
- „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât." (Exodul 21:17)
- „De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul și desfrânata." (Leviticul 20:10)
- „Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovați sunt." (Leviticul 20:11)
- „De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune și sângele lor este asupra lor." (Leviticul 20:12)
- „De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este." (Leviticul 20:13)
- „Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea, că să nu fie nelegiuri între voi." (Leviticul 20:14)
- „Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să uciideți dobitocul." (Leviticul 20:15)
- „Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să uciiz femeia și dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor." (Leviticul 20:16)
- „Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, și stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis și boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și stăpânul lui să fie dat morții." (Exodul 21:28-29)
- „De va lua cineva pe sora sa, după tatăl sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stărpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor." (Leviticul 20:17)
- „Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei și ea și-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stărpiți din poporul lui." (Leviticul 20:18)
- „Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie uciși, că sângele lor este asupra lor." (Leviticul 20:27)
- „De se va afla la tine, în vreuna din cetățile tale, pe care ți le va da Domnul Dumnezeuul tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeuului tău, călcând legământul Lui, (...) Să scoți pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porțile tale și să-i uciiz cu pietre." (Deuteronomul 17:2-5)
- „Iar cine se va purta așa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă

înaintea Domnului Dumnezeului tău, sau pe judecătorul care va fi în zilele acelea, unul ca acela să moară.” (Deuteronomul 17:12)

- *„De va lovi cineva pe un om și acela va muri, să fie dat morții.” (Exodul 21:12)*

- *„Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună știință și cu vicleșug și va fugi la altarul Meu, și de la altarul Meu să-l iei și să-l omori.” (Exodul 21:14)*

- *„Cel ce va fura un om din fiii lui Israel și, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.” (Exodul 21:16)*

- *„Și i-a zis Domnul: «Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu semnul crucii pe frunte, pe oamenii care gem și care plâng din cauza multor ticăloșii care se săvârșesc în mijlocul lui». Iar celorlalți le-a zis în auzul meu: «Mergeți după el prin cetate și loviți! Să nu aveți nici o milă și ochiul vostru să fie necruțător! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar să nu vă atingeți de nici un om, care are pe frunte semnul +!»” (Ieremie 9:4-6)*

- *„Mergeți și loviți pe locuitorii din labeșul Galaadului cu sabia, și femeile, și copiii. Și iată ce să mai faceți: pe orice bărbat și orice femeie care a cunoscut bărbat, să-i dați pieirii, iar fetele lăsați-le cu viață.” (Judecători 21:10-11)*

Prin cele de mai sus se observă instigarea la crimă a lui Yahweh. Chiar dacă păcătoșii merită să fie pedepsiți pentru anumite infracțiuni (cum ar fi incestul, zoofilia, violul, etc.), pedeapsa cu moartea nu pare în concordanță cu cea de-a șasea poruncă dată lui Moise, adică „Să nu uciți!” Aceste crime în numele lui Yahweh au ca scop controlul populației prin frică, așa cum se vede și din exemplele de mai jos. Dacă în ziua de azi, acest lucru se numește terorism, adepții lui Yahweh consideră că această frică este absolut normală:

- *„Domnului Dumnezeului vostru să-l urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-l slujiți și de El să vă lipiți.” (Deuteronomul 13:4)*

- *„Tot Israelul va auzi aceasta și se va teme.” (Deuteronomul 13:11)*

- *„Pierde deci răul din Israel și va auzi tot poporul și se va teme și nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie.” (Deuteronomul 17:13)*

- *„În ziua aceea va fi de la Domnul mare spaimă printre ei și fiecare va apuca de mână pe aproapele său și își vor ridica mâna unii împotriva altora.” (Zaharia 14:13)*

Răzbunătorul dumnezeu al evreilor nu este mulțumit doar cu crime în numele său, ci are nevoie și de jafuri, violuri și sclavie:

- *„Iată că vine ziua Domnului, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău. Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar restul poporului Meu nu va fi stârpit din cetate.” (Zaharia 14:1-2)*

- *„Așa zice Domnul: Iată Eu voi ridica asupra ta rău chiar din casa ta și voi lua pe femeile tale înaintea ochilor tăi și le voi da apropielui tău și se va culca acela cu femeile tale în văzul soarelui acestuia.” (Cartea a doua a Regilor 12:11)*

- *„Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis: «Răzbună pe fiii lui Israel împotriva Madianiților, și apoi te vei adăuga la poporul tău».” (Numerii 31:1-2) „Și au lovit ei pe Madian, cum poruncise Domnul lui Moise, și au ucis pe toți cei de parte bărbătească.” (31:7) „Iar pe femeile Madianiților și pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; și toate vitele lor, toate turmele lor și toate avuțiile lor le-au luat pradă. Toate cetățile lor din ținuturile lor cu toate satele lor le-au ars cu foc. Toată prada și tot ce-au apucat de la om până la dobitoc au luat cu ei. Robii, prada și cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar și la obștea fiilor lui Israel, în tabăra din șesul Moabului, care este lângă Iordan, în fața Ieri honului.” (31:9-12)*

- *Violul este permis evreilor, după porunca lui Yahweh transmisă prin gura lui Moise: „De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită și o va prinde și se va culca cu ea și vor fi prinși, atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viața lui să nu se poată despărți de ea.” (Deuteronomul 22:28-29). În afara de aceasta, răpirea femeilor, urmată de viol, nu era doar încurajată, ci chiar o poruncă de la Yahweh: „Mergeți și pândiți din vii și băgați de seamă când vor ieși fetele din Șilo să joace la horă; atunci să ieșiți din vii și să vă luați femei din fetele din Șilo și mergeți în pământul lui Veniamin. (...) Și fiii lui Veniamin așa au și făcut și și-au luat femei după numărul lor din cele ce erau la horă și pe care ei le-au răpit și s-au dus înapoi în moștenirea lor și au zidit cetăți și au început să trăiască în ele.” (Judecători 21:20-23).*

- *Cel mai mare profet al lui Yahweh, același Moise, socotea femeile drept pradă de război. Doar pe cele virgine, celălalte (alături de copii) trebuind să moară: „Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile oștirii, pe căpeteniile miilor și pe sutașii care se întorseseră de la război, și le-a zis Moise: «Pentru ce ați lăsat vii toate femeile? Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul Domnului, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obștii Domnului. Ucideți dar toți copiii de parte bărbătească și toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideți-le. Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsați-le pe toate vii pentru voi.»” (Numerii 31:14-18).*

Cum pentru unii moartea ar fi o pedeapsă mult prea ușoară, Yahweh se mulțumește și cu mutilări. Mai ales dacă femeile sunt cele mutilate: „De se vor bate între dânșii niște bărbați, și femeia unuia din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l bate și, întinzându-și ea mâna, va apuca pe acesta de părțile lui rușinoase, să i se taie mâna ei și să nu o cruțe ochiul tău.” (Deuteronomul 25:11-12).

O altă lege dată de Yahweh poporului său este pe cât de simplă, pe atât de inumană: dacă evreii atacă o cetate și locuitorii ei se predau, aceștia vor scăpa doar cu plata unui bir (sau taxă de protecție, cum se numește astăzi). Dacă totuși acei oameni refuză să plătească și aleg să-și apere casele și familiile, evreul trebuie să asculte porunca lui Yahweh: „Să lovești cu ascuțitul săbiei pe toți cei de parte bărbătească din ea. Numai femeile și copiii, vitele și tot ce este în cetate, toată prada ei să o iei pentru tine și să te folosești de prada vrăjmașilor tăi, pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeuul tău în mână. Așa să faci cu toate cetățile care sunt foarte departe de tine și care nu sunt din cetățile popoarelor acestora. Iar în cetățile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă în stăpânire, să nu lași în viață nici un suflet; ci să-i dai blestemului.” (Deuteronomul 20:13-17)

Cruzimea față de copii e prezentă și în sufletele adeptilor lui Yahweh, nu doar în al lui. Dacă putem presupune că are vreunul dintre ei suflet. Dată fiind lupta pentru supremație dintre Yahweh / Marduk și sora sa, Iștar, adepții celor doi nu stăteau nici ei degeaba, lată calea spre fericire în opinia unuia dintre susținătorii lui Marduk: „Fiica Babilonului, ticăloasa (Iștar - n.a.)/ Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta pe care ai făcut-o nouă. Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră.” (Psalmul 136:8-9). Nu ne trebuie prea multe cunoștințe de psihologie pentru a ne da seama că ura lui Yahweh față de femei se datorează urii față de sora sa, Iștar. Deoarece pe „ticăloasă” nu avea cum să o pedepsească, zeul evreilor se răzbuna pe femeile oamenilor. Cum un zeu misogin nu putea să aibă decât adepți misogini, așa se explică de ce femeile în țările arabe (și în alte locuri de pe Glob) au o poziție net inferioară față de cea a masculilor.

După cum ne dă de înțeles Biblia, adepții lui Yahweh obișnuiau în mod frecvent să ucidă copii, așa cum susține și Cartea înțelepciunii lui Solomon: „Ei făceau slujbe în care ucideau chiar pe copiii lor, sau săvârșeau taine ascunse sau beții nebunești după barbare obiceiuri” (14:23). Cel mai bun exemplu este profetul Elisei care, după ce a primit în mod miraculos puterile magice ale lui Ilie, s-a gândit să se plimbe până în orașul Betel. La intrarea în oraș, niște copii au îndrăznit să rădă de chelia profetului. Cum au plătit pentru acest grav afront, e mai bine să citim în Vechiul Testament: „Și cum mergea pe drum, au ieșit din cetate niște copii și s-au apucat să rădă de al zicând: «Hai, pleșuvule, hai!» Iar el, întorcându-se și văzându-i, i-a blestemat cu numele Domnului. Atunci, ieșind din pădure doi urși, au sfâșiat din ei patruzeci și doi de copii.” (Cartea a Patra a Regilor 2:23-24). Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, naratorul biblic continuă într-o notă mai mult decât indiferentă: „De aici Elisei s-a dus la muntele Carmelului, iar de acolo s-a întors în Samaria.” Nimic despre faptul

că 42 de copii au fost uciși cu bestialitate ori de puterile kabbalistice ale lui Elisei, ori chiar de dumnezeul său. Dar poate că uciderea copiilor era un lucru absolut normal în rândul poporului evreu (pe lângă incest, viol, jaft și alte crime) iar noi nu înțelegem această datină transmisă cu sfîntenie până nu demult. Să ne amintim că și Irod, regele iudeilor, a comandat uciderea tuturor pruncilor până în doi ani, după cum susține Noul Testament. De unde această oribilă „tradiție”? Cel mai probabil, totul a început de la Yahweh, care i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice fiul: „*Și Yahweh i-a zis: „la pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubesti, și du-te în pământul Moria și adu- acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!”*” (Geneza 22:2). Iar în timpul lui Moise, zeul și-a trimis îngerul să omoare copiii egiptenilor. Ce deosebire enormă între Yahweh, ucigașul de copii, și Iisus, care spunea: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.*” (Marcu 10:14) sau „*Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor.*” (Matei 19:14).

Yahweh este foarte mofuros când vine vorba despre jertfele pe care le pofteste: „*Să nu aduci jertfă Domnului Dumnezeuului tău bou sau oaie cu meteahnă, sau cu betesug, căci aceasta este urăciune înaintea Domnului Dumnezeuului tău.*” (Deuteronomul 17:1). Probabil un bou șchiop i-ar fi stat în preasfântul gâtjel... îi plăcea enorm lui Yahweh să se îndoape, după cum ne anunță tot Biblia. Pe când i s-a arătat lui Avraam într-o după-amiază, împreună cu alți doi oameni, acesta i-a poftit pe toți trei la masă. Cât au mâncat prea-sfințiile lor? Ne spune tot Biblia: „*După aceea a alergat Avraam în cort la Sarra și i-a zis: „Frământă degrabă trei măsuri de făină bună și fă azime!”*” Apoi Avraam a dat fuga la cireadă, a luat un vițel tânăr și gras și l-a dat slugii, care l-a gătit degrabă. Și a luat Avraam unt, lapte și vițelul cel gătit și le-a pus înaintea Lor și pe când Ei mâncau a stat și el alături de Ei sub copac.” (Geneza 18:6-8). Nu vreau să-mi imaginez cum arăta WC-ul ceres după o asemenea masă copioasă, care ar fi scos din foame câteva sute de copii din Africa... Oricum, putem ghici că vițelul gătit de sluga lui Avraam nu avea nicio meteahnă, altfel i-l ar fi pus Yahweh în cap.

Ce-și mai dorește Yahweh ca jertfe, în loc de oameni sau animale sănătoase? Bucăți de aur cu forme de... bube și șoareci! Cel puțin asta susține Vechiul Testament: „*Apoi au mai zis: „Ce fel de jertfă pentru păcat trebuie să-l aducem?”*” Iar aceia au zis: „*După numărul căpeteniilor Filistenilor, cinci buboale de aur și cinci șoareci de aur, căci pedeapsa este una și asupra voastră și asupra căpeteniilor voastre. Așadar, faceți niște chipuri cioplite de buboale de ale voastre și niște chipuri de șoareci de ai voștri care pustiesc pământul și dați slavă Dumnezeului lui Israel; poate că își va ridica mâna de deasupra voastră, de deasupra dumnezeilor voștri și de deasupra pământului vostru.*” (Cartea întâia a Regilor 6:4-5).

Revenind la crimă, se pare că aceasta este pe placul lui Yahweh, chiar și atunci când nu este înfăptuită în numele său. Cel mai bun exemplu este povestea de la începutul Bibliei, când Cain își omoară fratele, pe Abel. Deși fratricidul ar fi trebuit pedepsit, Yahweh îl lasă pe Cain să scape. Ba, mai mult, i-a avertizat pe ceilalți că vor fi aspru pedepsiți dacă vor îndrăzni să se atingă de criminal: „*Și i-a zis Domnul Yahweh: „Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi.”*” Și a pus Domnul Yahweh semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.” (Geneza 4:15). Nu știm cine ar fi putut să se atingă de Cain, din moment ce Adam și Eva s-au pus pe făcut alți copii abia după ce s-au născut stră-stră-stră-strănepotii lui Cain. Probabil doar Yahweh ar putea să ne ajute să dezlegăm acest mister, dacă va da vreodată dovadă de bunăvoință. Cum așchia nu sare departe de trunchi, stră-stră-stră-nepotul lui Cain, Lameh, și-a întrecut strămoșul, ucigând doi oameni care, pesemne, l-au ciomăgit: „*Și a zis Lameh către femeile sale: „Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain va fi răzbunarea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!”*” (Geneza 4:23-24). După ce s-a lăudat în fața femeilor sale cu fapta sa, Lameh a fost iertat pesemne și de Yahweh, deoarece Biblia nu menționează că ar fi fost deranjat de această dublă crimă.

Un alt preferat al lui Yahweh, Samson, se îndeletnicea nu doar cu uciderea oamenilor, ci și cu a animalelor. Probabil din plictiseală, deoarece între drumurile la bordel și bătaile cu filistenii nu avea prea multe de făcut. După ce capitolul 14 din Cartea Judecătorilor ne spune că un leu tânăr a avut ghinionul să iasă în calea lui Samson, „*s-a coborât peste el Duhul Domnului și el a sfâșiat leul ca pe un ied*”, din capitolul 15 aflăm că voinic a omorât 30 de oameni și le-a luat hainele, doar pentru că a pierdut un pariu. Mai târziu, de supărare că l-a părăsit nevasta pentru un filistean, „*Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a legat câte două vulpi de coadă și între ele câte o făclie; după aceea a aprins făclile și a dat drumul vulpii prin grânele Filistenilor și a aprins și clăile și grăul*

nesecerat, viile și livezile de măslini." (Cartea Judecătorilor 15:4-5). După ce filistenii i-au ucis fosta soție și pe noul soț al acesteia, Samson a luat o pauză din ucis „și le-a sfărâmat fluierile picioarelor și soldurile și apoi s-a dus și a șezut în peștera de la stânca Etam.” În peșteră, Samson probabil a meditat îndelung la condiția umană, căutând soluții pentru a propovădui cât mai bine învățăturile lui Yahweh, până s-a plictisit. Deoarece trecuseră multe zile fără nicio crimă, s-a lăsat dus în tabăra filistenilor, unde „găsind o falcă sănătoasă de asin, și-a întins mâna, a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni.” (Cartea Judecătorilor 15:15). A fost judecătorul israeliților timp de 20 de ani, timp în care nu știm să fi omorât pe cineva. Dar s-a plictisit din nou și s-a hotărât să se apuce de făcut sex. După ce a iubit o desfrănată din Gaza și pe alta din valea Sorec, pe nume Dalila, a fost capturat de filistenii și deposedat de forța sa ieșită din comun. Plictisindu-se și de statutul de sclav, la o petrecere i-a cerut ajutorul lui Yahweh. Zeul i-a înapoiat puterea iar Samson a distrus locuința în care avea loc petrecerea, recuperând totuși cei 20 de ani în care nu a comis nicio crimă. S-a sinucis luând cu el câteva mii de suflete, deoarece, conform Bibliei, „casa însă era plină de bărbați și de femei, căci erau acolo toți frunțașii Filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei.” Nu știm cum de au reușit în acele vremuri filistenii performanța de a construi asemenea clădiri cât Titanicul, însă cert e că lui Yahweh i-a plăcut foarte mult prestația eroului său.

Un alt ales al lui Yahweh este Moise care, după ce le-a adus oamenilor săi cele zece porunci, printre care și cea care interzicea crimele, i-a împărțit în două tabere și le-a cerut să se măcelărească între ei: „Iar Moise le-a zis: «Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Să-și încingă fiecare din voi sabia sa la șold și străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte și înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său». Și au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni.” (Exodul 32: 27-28). Dacă nici măcar profetul lui Yahweh nu îi ascultă poruncile, atunci cine?

Câteodată, Yahweh își pătează mâinile „sfinte”, când vine vorba de ucidere: „Și a lovit Domnul pe locuitorii din Betsemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovise Domnul poporul cu pedeapsă mare.” (Cartea întâia a Regilor 6:19). 50.070 de oameni uciși doar pentru că s-au uitat la o ladă???

Orice pedeapsă ar fi prea blândă pentru asemenea sacrilegiu... Altă dată, „cei doi fi ai lui Aaron, Nadab și Abiud, luându-și fiecare cădelnița sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie și au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul.

Atunci a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit și au murit amândoi înaintea Domnului.” (Leviticul 10:1-2). Din Cartea întâia a Cronicilor aflăm că „Iar, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului și l-a omorât.” (2:3). Același lucru se afirmă și în Geneza 38:7. Nu știm care a fost păcatul lui Iar dar, dacă Yahweh a hotărât că trebuie să moară, înseamnă că merita acest lucru. În continuare, Geneza susține că Onan a luat-o de nevastă pe văduva fratelui său, Iar. Însă el nu dorea copii cu ea astfel încât, atunci când făceau sex, își „vărșă sămânța jos” (coitus interruptus). Cum era de așteptat, „ceea ce făcea el era rău înaintea lui Yahweh și l-a omorât și pe acesta” (Geneza 38:10). Rămășă văduvă pentru a doua oară, Tamara (căci acesta era numele „norocoasei”) aștepta să crească cel de-al treilea frate, Șela. Până la un moment dat când s-a hotărât să se îmbrace ca o prostituată și să îl agațe pe socrul său, Iuda. După ce au consumat fapta, ea a rămas însărcinată iar Iuda nu i-a mai dat-o de nevastă fiului său cel mic, Șela, care s-a văzut nevoit să practice „vârșarea seminței pe jos”, la fel ca fratele său, Onan (chiar dacă Biblia nu menționează acest aspect, îl putem intui). Iar Yahweh a fost mulțumit.

Yahweh / Marduk avea o slăbiciune pentru organul sexual masculin, altfel nu se explică de ce adepții săi jurau întodeauna cu mâna pe acesta, după ce și-l ciopârțeau prin barbaria numită circumcizie sau, din punctul lor de vedere, „dovada legământului dintre evrei și Yahweh”. Iată câteva exemple de jurământ: „Atunci a zis Avraam

către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cârmuia toate câte avea: «Pune mâna ta sub coapsa mea și jură-mi pe Domnul Dumnezeuul cerului și pe Dumnezeuul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele Canaanitelor, în mijlocul cărora locuiesc eu.» (Geneza 24:2-3). „Și punându-și sluga mâna sub coapsa lui Avraam, stăpânul său, i s-a jurat pentru toate acestea.” (Geneza 24:9). „Apoi venindu-i lui vremea să moară, Israel a chemat pe fiul său Iosif, și i-a zis: «De am aflat har în ochii tăi, pune-ți mâna pe coapsa mea și jură că vei face milă și dreptate cu mine, să nu mă îngropi în Egipt!»” (Geneza 47:29). Dacă vă întrebați ce făceau supușii lui Yahweh cu prepuțurile după circumcizie, ei bine, le colectau! „Iar Saul a zis: «Așa să-i spuneti lui David: Regele nu voiește zestre decât numai o sută de prepuțuri filistene, ca războiul împotriva vrăjmașilor regelui.»” (Prima carte a Regilor 18:25), „și aduse David prepuțurile lor și le înfățișă regelui număr deplin, ca să se poată face ginerele regelui.” (Prima carte a Regilor 18:27).

Dacă s-a gândit cineva că un zeu nu poate fi scârbos, mai mult ca sigur nu l-a cunoscut pe Yahweh. În dorința sadică de a-și pedepsi adepții, zeul este dispus să-i împrăsteie până și cu fecale: „Iată că Eu voi sfărâma brațul vostru și vă voi arunca în fața spurcăciunii, spurcăciunile praznicelor voastre - și veți fi înălțurați o dată cu ele.” (Maleahi 2:3). Pentru cine nu a înțeles prea bine cu ce se vor trezi oamenii pe fețe, am să încerc să explic. Praznicul este de obicei o masă mare, un ospăț. „Spurcăciunile praznicelor” sunt excrementele rezultate în urma îndopării participanților la acel ospăț. În alte variante ale Bibliei, în loc se *spurcăciuni* este scris *balegă*. Având probabil un fetiș pentru fecale, Yahweh i-a cerut profetului Iezechiel să îi hrănească pe evrei cu așa ceva: „Pâinile le vei găti ca turtele de orz și le vei coace înaintea ochilor lor cu necurătenie de om». Apoi Yahweh a mai zis: «Așa își vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni».” (Iezechiel 4:12-13). Pentru că profetul e totuși alesul Domnului, nu putea să aibă parte de același tratament precum restul evreilor. Yahweh a dat dovadă de mărinimie când i-a înlocuit lui Iezechiel baliga de om cu cea de bou: „Iată, Eu îți dau, în loc de necurătenie de om, baligă de bou și pe ea vei găti pâinea ta.” (Iezechiel 4:12-13).

Gelozia lui Yahweh pe celelalte divinități nu are limite. Pentru aceasta, el e dispus chiar să dărâme statuile altora: „Apoi au ridicat Filistenii chivotul Domnului și l-au vârat în capîștea lui Dagon și l-au pus lângă Dagon. Iar a doua zi s-au sculat Așdodenii dis-de-dimineată și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Și au luat ei pe Dagon și l-au pus iar la locul lui. Și s-au sculat ei dis-de-dimineată în ziua următoare, și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului; dar capul lui Dagon și amândouă picioarele și mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, și rămăsese numai trunchiul lui.” (Cartea întâia a Regilor 5:2-4). Această gelozie pe alți zei demonstrează existența lor. Prin urmare, Yahweh nu este singurul zeu, ci unul dintre mai mulți. Acest lucru reiese și din prima poruncă, dată lui Moise: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!” (Exodul 20:2-3). Prin urmare, se confirmă existența altor zei. La fel se poate spune și despre Psalmul 95: „Că mare este Yahweh și lăudat foarte, înfricoșător este; mai presus decât toți dumnezeii.” Nu ar putea fi Yahweh mai presus decât toți dumnezeii dacă ar fi fost singurul zeu. Așadar, Biblia susține același lucru pe care îl susțineau toate popoarele: existența mai multor zei.

Atrocitățile din Biblie, comise sau comandate de Yahweh, sunt foarte multe. S-ar putea scrie romane întregi numai pe această temă. Și asta fără a lua în calcul faptele lui Yahweh / Marduk din alte surse. Aleșii săi de cele mai multe ori s-au dovedit a fi oameni fără scrupule, capabili de orice. Să amintim doar câțiva, cum ar fi: Lot, cel salvat din Sodoma, care a făcut sex cu fiecele sale, unchiul acestuia, Avraam, care și-a trimis soția „la produs” (de două ori!) sau pe regele-păstor David, care a omorât un om doar pentru a-i lua soția. Toate acestea dovedesc că Yahweh, Dumnezeuul Vechiului Testament, nu poate fi același cu Dumnezeuul Noului Testament, cel plin de iubire, milă și iertare, despre care vorbea Iisus. Ba, dimpotrivă, toate faptele lui, consemnate în cărți precum Biblia, Coranul, Vedele și altele, ne duc la concluzia că Yahweh este cel numit de

creștinism Satan, Diavolul, Răul absolut. Cum altfel poate fi numit un zeu capabil de toate faptele prezentate mai sus, dornic să distrugă Pământul și tot ce se află pe el? Merită să încheiem cu unul dintre gândurile „bune” ale lui Yahweh, consemnat în Cartea lui Sofonie din Vechiul Testament, ce conține planul său divin, pregătit pentru noi: *„Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele.”*

„Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.” - Ioan Teologul (Apocalipsa 13:18)

Semnificația numărului 666 este unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii de aproape două milenii. S-au dat sute de explicații mai mult sau mai puțin plauzibile, însă nimeni n-a reușit să afle ce înseamnă acest număr cu adevărat. Figuri dominante ale diverselor epoci au fost asociate cu acest „număr al fiarei”, ca de exemplu Nero, Napoleon Bonaparte, Hitlersau Papa (oricare ar fi el). Citatul lui Ioan Teologul, care a băgat în ceață milioane de oameni și a creat hexakosioihexekontahexafobia (frica de numărul 666) este: *„Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.”* (Apocalipsa 13:18)

În matematică, 666 este suma primelor 36 de numere, fiind prin urmare un număr triunghiular. Numerele triunghiulare sunt cele care pot forma un triunghi echilateral. Acesta este primul indiciu în decodificarea numărului. 666 este, de asemenea, suma pătratelor primelor șapte numere prime. În general, acest număr este privit ca unul malefic, fiind asociat cu Satan datorită citatului biblic. Acesta este cel de-al doilea indiciu.

Puțini știu că, pentru traci în general și pentru daci în special, 666 a fost un număr extrem de important. Legende lor susțineau că Gemenii Divini Zalmoxis revin pe Pământ odată la 666 de ani. În timpul lui Burebista s-a decis ca primul an al calendarului dac să fie considerat anul nașterii Gemenilor Divini (adică 713 î.Hr.), iar cel de-al 666-lea (47 î.Hr.) să fie anul reformelor politico-religioase. Acest număr apare pe tot felul de inscripții de pe întreg teritoriul tracilor, ca SSS, CCC (C = 6 grec) sau VIVVI (VI = 6 latin). De exemplu, o rugăciune a unei femei gete, zalmoxiană, a fost găsită pe o placă de marmură de la Tomis: *„Ayrelia Beneria Symforyn Syn dio Syn ze sase tri Kai tethi gatri Ayris nonam Niascharian”*. Această rugăciune se traduce:

„Strălucitoare, curată, mărețată Doamnă, sunt credincioasă, sunt cu trei de șase, dar atât te rog: cândva să mă ajuți să renasc.” Numărul 666 nu este întâlnit doar în textul curent („trei de șase”), ci și ascuns. Citind doar majusculele, reiese *„AB SSS K AN”*, ce se traduce *„cu 666 de ani”*. Conform doctorului Napoleon Săvescu, acesta era semnul la care se închinau tracii întorși la adevărata religie, semn pe care îl purtau pe mâna dreaptă sau pe frunte.

În cartea *Dacia Secretă*, Adrian Bucurescu prezintă mai multe astfel de exemple. Pe o placă de marmură descoperită în orașul Tetova din Macedonia se află următoarea inscripție: *„Sunt cu numărul trei de șase, care pentru mine e sfânt. Mi-ar plăcea să mă înalț în Tărâmul Zeilor.”* Pe un opaiț de la Drobeta scrie, de la dreapta la stânga: *„E NAMOR SSS”* („cu numărul 666”). Pe un opaiț descoperit în cetatea veche de la Celei-Corabia (județul Olt) scrie „CVIVI”, combinație între 6 grecesc (C) și 6 latinesc (VI). Tot în astfel de combinații apare 666 pe cărămizi și țigle găsite la Bumbesti-Jiu, precum și în alte cetăți dacice.

Așadar, tracii asociau acest număr cu Gemenii Divini. Acesta este cel de-al treilea indiciu al nostru, care ne poate ajuta să descifrăm unul dintre cele mai bine păstrate coduri ale istoriei. Vă vine sau nu să credeți, răspunsul a fost chiar în fața noastră în tot acest timp.

Pentru strămoșii noștri, indiferent de cultura din care făceau parte, anumite numere (1,3,7,9,12, etc.) erau foarte importante. Aceste numere și-au păstrat importanța chiar și ziua de azi. Deși numerologii dau tot felul de explicații pentru aceste numere, o ignoră pe cea mai importantă: numerele reprezintă divinități. 1 este zeul suprem, indiferent de religie, sau Dumnezeu. 2 este un cuplu de zei, ce îi semnifică de obicei pe Gemenii Divini (Marduk și Iștar, Apollo și Artemis, Freyr și Freyja). Cifra 3 este o trinitate, întâlnită în majoritatea religiilor. De exemplu, prima trinitate din Mesopotamia era formată din Anu, Enlil și Enki. Afost urmată de cea de-a doua, formată din Enki și copiii săi, Marduk și Iștar. În brahmanism avem Trimurti compusă din Brahma, Vișnu și Șiva, în creștinism Sfânta Treime, etc. Cifra 4 reprezintă familia „satanică”, adică pe Enki și Ninhursag (părinții), alături de copiii lor, Marduk și Iștar (Gemenii Divini). Pentru egipteni, cifra 8 reprezintă marea

Ogdoadă din Hermopolis iar 9, Marea Enneiadă din Heliopolis (grupuri de opt, respectiv nouă zei). 12 este numărul titanilor și al zeilor olimpieni în Grecia antică, numărul zeilor conducători surmerieni, numărul apostolilor lui Iisus în creștinism, etc. Voi detalia aceste numere într-o postare viitoare. În concluzie, numerele „magice” reprezintă entități superioare oamenilor, pe care le-au numit zei. Prin urmare, sunt mari șansele ca și 666 să reprezinte una sau mai multe astfel de zeițăți, Ioan Teologul spunea că „*este număr de om*”, prin om înțelegându-se o persoană, o entitate, o ființă. În *Apocalipsa* după Ioan, 666 e asociat cu Răul, cu Satan, cu Fiara sau cu Antihristul. La traci, era asociat cu Gemenii Divini, adică Marduk (cel numit de creștini Satan) și sora sa, Iștar. Ioan scria „*cine are pricepere să socotească numărul fiarei*”, dându-ne un indiciu foarte important în aflarea semnificației reale a acestui număr. Pentru a socoti „*numărul fiarei*”, trebuie folosită matematica.

Enki

După cum ne-a relevat matematica, 666 este un număr triunghiular, adică poate fi simbolizat printr-un triunghi echilateral. Iar acest triunghi asociat cu răul nu poate fi decât triada „satanică” ce a pornit din Mesopotamia, formată din Șarpele Enki (Lucifer) și copiii săi, gemenii Marduk și Iștar, așa cum se poate observa alături. Marduk și Iștar, fiind gemeni, sunt pe poziții egale, pe aceeași linie. Enki, tatăl lor, fiindu-le superior, este reprezentat mai sus decât ei. Toți trei sunt egali (unghiurile și laturile sunt egale), de aceea trinitatea a fost reprezentată printr-un triunghi echilateral. Însă, pentru a arăta că Enki este puțin mai sus decât copiii săi, îl reprezintă unghiul de sus.

Această trinitate reprezintă un întreg iar membrii ei, câte un procent din acest întreg. Dacă ținem cont de regula de mai sus, că toți trei sunt egali, ar trebui să considerăm că fiecare dintre cei trei reprezintă 33,33333% din acest întreg. Însă, trebuie să ne amintim că Enki este aproape egal cu copiii săi, fiind puțin mai sus. Prin urmare, împărțirea trinității în procente se poate realiza într-un mod foarte simplu: Marduk și Iștar reprezintă câte 33% (fiind egali) iar tatăl lor, care este aproape egal cu ei dar puțin mai sus, 34%. Astfel se explică importanța numărului 33 în satanism și masonerie. 33 este zeul lor, Marduk sau Satan, o parte din trinitatea „satanică”, cele 33 de procente.

Prin varianta de mai sus se arată o diferență de 1% între Enki și copiii săi. Dar dacă vrem să micșorăm diferența dintre ei? Atunci apelăm la zecimale. Marduk și Iștar, care sunt gemeni (decă egali), vor reprezenta câte 33,3% din întreg. Iar tatăl lor, care este puțin mai sus decât ei, 33,4%. Prin urmare, diferența dintre ei este de doar 0,1 procente, ceea ce se apropie mai mult de ideea de triunghi echilateral, cu toate părțile sale (unghiuri sau laturi) egale.

Din câte ne spun miturile multor popoare, Enki a fost ucis, iar Marduk a primit stăpânirea asupra Pământului. S-a căsătorit cu sora sa și împreună au condus planeta. Exprimând în procente partea fiecăruia din întreg, ar însemna că ei împreună reprezintă 66,6% din trinitate. Sau, în prima metodă de calcul, 66%. Prin urmare, 666 poate reprezenta ori numărul de procente ale celor doi conducători ai Terrei, fără virgulă (în antichitate, matematica cu zecimale nu era la îndemâna omului simplu, ci doar a inițiaților), ori pe cei doi de zece ori mai puternici ($66,6 \times 10 = 666$). Pe vremuri se practica această exagerare. Zeul egiptean Thoth era numit de greci Hermes Trismegistos, adică „Hermes de trei ori mare”, Iisus era numit de gnosticii setieni „cel de trei ori bărbat”, etc. Prin urmare, este posibil ca 666 să îi reprezinte pe Marduk și Iștar (66,6) de zece ori mai puternici. O referire probabil la bătălia finală, descrisă în *Apocalipsă*, unde ei vor fi de zece ori mai puternici decât la ultima confruntare dintre cele două tabere, de acum câteva mii de ani. Dacă folosim prima metodă de calcul, cea fără zecimale, suma procentelor Gemenilor este 66. Iar în viziunea masonilor, sataniștilor, ocultiştilor și numerologilor, 66 are aceeași valoare ca și 666.

Putem trage concluzia că 666 îi reprezintă pe cei doi copii ai Șarpelui original, Marduk și Iștar, conducătorii Pământului, indiferent dacă sunt sau nu de zece ori mai puternici. După cum am văzut, numărul 666 era asociat cu Gemenii Divini în viziunea tracilor, iar în *Apocalipsă* după Ioan cu Răul, fiind numărul Fiarei, fiul

Balaurului. Așa se explică și de ce Marduk, după ce a renunțat la Babilon, și-a ales Ierusalimul, un oraș ale căror coordonate însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E) sau de ce slujitorul său, Solomon, cerea anual un tribut de 666 talanți de aur (Cartea a doua a Regilor 10:14).

1. Urmele zeilor

Absolut toate culturile vorbesc în miturile lor despre ființe venite din stele, care au creat și civilizat oamenii, le-au transmis acestora cunoștințe și i-au supravegheat de-a lungul timpului. Scrierile antice sanscrite spun că există 400.000 de specii umanoide în Univers, răspândite pe diverse planete, sisteme solare sau dimensiuni. De-abia la începutul mileniului al III-lea a reînceput să fie acceptată de majoritatea credința în viața extraterestră. În 2011, mai mult de jumătate din populația Terrei credea că există viață pe alte planete și că suntem vizitați de extratereștri încă din cele mai vechi timpuri. După ce aproape două mii de ani, Biserica creștină și-a menținut părerea că suntem singuri în Univers (în afară de Dumnezeu, îngeri, sfinți și demoni), în mai 2008, părintele Jose Gabriel Funes, șeful Observatorului Astronomic al Vaticanului, a admis posibilitatea existenței vieții extraterestre pe alte planete. Departamentul de a fi o coincidență, în aceeași zi NASA a făcut o declarație asemănătoare. Pe 11 aprilie 2011, Biroul Federal de Investigații (FBI) a făcut publice dosare până atunci secrete, peste două mii de pagini care dovedesc prezența extratereștriilor printre noi. Iar în octombrie 2011, părintele Funes a declarat din nou că pot exista extratereștri, cu completarea că și ei sunt copii lui Dumnezeu. Pe lângă toate acestea, sunt zeci de mii de mărturii ale unor oameni de pe întreg cuprinsul globului, care susțin că au văzut OZN-uri sau au avut întâlniri de gradul III cu ființe din alte lumi. Prin urmare, existența vieții extraterestre poate fi negată cu greu de orice persoană cu o oarecare capacitate de judecată.

Cu toate acestea, sunt destui care se încăpățânează să afirme că fenomenul OZN nu există deoarece, conform cu ceea ce ne spune știința și logica, așa ceva nu poate să existe. Astfel, toate fenomenele pe care știința nu le poate explica sunt considerate extrem de suspecte, iar dacă nu există posibilitatea de a le reproduce în laborator, ele vor fi declarate erori de observație și vor fi ignorate, pentru a nu încurca ordinea desăvârșită care trebuie să domnească în jurul teoriilor. Din unghiul acestui punct de vedere, „*absența dovezii înseamnă dovada absenței*”. Aceasta este una dintre marile greșeli ale oamenilor de știință, pe care profesorul J. Allen Hynek o numea „*provincialism temporar*”. Adică ochelarii de cal ai suficienței pe care știința oficială se complăce să-i poarte, de multe secole. Cu alte cuvinte, în fiecare epocă, toți cei care trec prin școală capătă convingerea că savanții din trecut rătăceau orbecând într-un mod penibil, în schimb cei din prezent au scos omenirea la lumină, descoperind adevăratele răspunsuri la toate marile probleme. Ceea ce mai rămâne de cunoscut ar fi cel mult niște mici detalii nesemnificative. Această mentalitate nu e recentă, ci ne caracterizează din cele mai vechi timpuri, lată câteva exemple:

- *Sextus Frontinus, inginer în vremea împăratului Vespasian, scria acum aproape două milenii: „Nu mai există idei pentru alte noi lucrări și mașini de război; perfecțiunea lor a atins limita și nu văd cum ar mai putea fi îmbunătățite”.*

- Celebra este credința că toate corpurile solare se învârt în jurul Pământului. Când Galileo Galilei a afirmat contrariul, Inchiziția l-a silit să-și retragă cuvintele. Cu toate acestea, se pare că demonstrația lui Galilei nu a schimbat prea multe în mentalitatea oamenilor începutului de mileniu III. Un sondaj din 2010 a revelat faptul că 42% dintre români, 41%

dintre englezi, 39% dintre francezi, 35% dintre germani, o treime dintre ruși și 32% din populația Uniunii Europene încă mai cred că Soarele se învârt în jurul Pământului. În mod surprinzător, americanii stau ceva mai bine la acest capitol. În 2005, doar 20% erau adepți ai acestei idei.

- Leonardo de Vinci era convins că tot ce se putea descoperi în matematică fusese descoperit deja de înaintașii săi.

- La apariția locomotivei cu aburi se spunea că, la o viteză mai mare de 30 kilometri pe oră, oamenii se vor sufoca ori le vor plesni plămânii.

- În 1801, când astronomul Piazzini a observat pe cer primul asteroid, Ceres, filosoful Friedrich Hegel a „demonstrat” că așa ceva nu există. Lavoisier susținuse și el, cu ceva timp în urmă, în fața Academiei Franceze, că meteoriții nu pot exista. Argumentul său a fost: *„Nu se poate să cadă pietre din cer, fiindcă nu există pietre în cer”*.

- Părintele medicinei experimentale, fiziologul Claude Bernard, declara la mijlocul secolului al XIX-lea: *„Să închidem ușile. Nimeni nu-i va egala vreodată pe giganții care au inventat mașina cu aburi”*. De asemenea, experții lui Napoleon al III-lea au demonstrat că dinamul electric nu se va învârti niciodată și că toate motoarele electrice sunt, de fapt, niște variante pentru perpetuum mobile.

- Când Thomas Edison a adus în fața Academiei Franceze fonograful pe care îl inventase, savantul J. Bouilleaud a declarat că este imposibil și că va fi pe veci imposibil ca niște aparate din metal și lemn să reproducă miracolul vocii omenesti. Ba, mai mult, când aparatul a scos primele sunete, cineva din sală a sărit să-l strângă de gât pe Edison, pe care îl credea ventriloc, strigând: *„Iată secretul invenției!”*

- În 1875, directorul oficiului de patente din Statele Unite și-a prezentat demisia secretarului de stat pentru comerț, motivând că nu are rost să rămână în post din moment ce tot ce se putea inventa fusese inventat.

- În 1877, marele chimist Marcellin Berthelot scria: *„Universul nu mai are de acum înainte niciun mister”*.

- În 1895, profesorul Lippmann își sfătuia un student, care dorea să devină fizician, să renunțe la această idee dacă nu dorea să devină un ratat. În acea vreme, practic toți fizicienii erau de acord că *„fizica este o știință închisă”*, în care nu mai erau posibile descoperiri importante.

- Tot în 1895, Lordul Kelvin, președintele Societății Regale Britanice, afirma cu tărie că *„zborul cu vehicule mai grele ca aerul este imposibil”*. Multe alte personalități, printre care și Simon Newcomb, îi împărtășeau opinia. Lordul Kelvin a mai declarat și că *„radioul nu are niciun viitor”* sau că *„razele X se vor dovedi o șarlatanie”*.

- Fizicianul Heinrich Hertz, cel care a dat numele său undelor radio, scrisese Camerei de Comerț din Dresda că ar trebui descurajate cercetările legate de undele electromagnetice pe care le descoperit, întrucât ele nu vor avea nicio aplicabilitate practică.

- Unul dintre pionierii radiofoniei, Edouard Branley, a hotărât în 1898 să renunțe la experimentele sale, pe care le considera lipsite de perspectivă, și să devină medic de cartier. Ba chiar și-a instruit guvernanta să le interzică copiilor săi să-l citească pe Jules Verne, deoarece *„ideile false deformează spiritele neoaște”*.

- În 1923, laureatul Premiului Nobel, fizicianul Robert Millikan, afirma că: *„nu pare verosimil ca omul să poată folosi vreodată puterea atomului”*. Cu puțin timp înainte, Henry Poincaré declarase ceva asemănător: *„bunul simț singur este suficient să ne spună că distrugerea unui oraș prin dezintegrarea unei jumătăți de kilogram de metal este o imposibilitate evidentă”*. În 1935, unul dintre primii savanți care au obținut fisiunea nucleară, E. Rutherford, a fost întrebat când va putea fi utilizat practic acest proces, iar răspunsul său a fost categoric: *„Niciodată”*. Winston Churchill își exprima și el opinia ceva

mai târziu că „energia atomică ar putea fi la fel de bună ca explozibilii noștri de azi, dare puțin probabil să producă lucruri mai periculoase”.

- în 1932, astronomul Moulton de la Universitatea din Chicago opina: „Nu-i nicio speranță ca ideea fantastică a zborului spre Lună să devină realitate, din cauza barierelor insurmontabile pe care le pune depășirea gravitației pământene”.

- La începutul anilor 1940 era unanim răspândită ideea că avioanele nu vor putea depăși viteza de 700 kilometri pe oră. Peste câțiva ani, că nu poate fi depășită viteza sunetului. La ora actuală considerăm că nu poate fi depășită viteza luminii, până la care mai avem destul.

Urma de 150
milioane

La ora actuală, puțini se gândesc la faptul că vom avea și o știință a secolului XXII, XXV, ș.a.m.d., și că urmașii noștri îndepărtați se vor confrunta cu probleme la care nu vor avea răspunsuri, că teoriile lor le vor năruți pe cele precedente și că unele fenomene, considerate la un moment dat „detalii nesemnificative”, vor reuși după câțva timp să ne schimbe viziunea asupra lumii.

Ceea ce știm în prezent este faptul că multe descoperiri arheologice din ultimii ani au relevat o mulțime de așa-zise „anomalii”, față de care știința nu are nicio explicație. În umbra acestora, din ce în ce mai mulți oameni și-au dat seama că istoria noastră, acceptată în mod convențional, este în mare măsură eronată, lăsată câteva dintre ele: Revista *UFO Nachrichten* relatează în numărul 263 din 1980 despre ^{de ani} descoperirea, într-o mină din S.U.A. a unei arme vechi de 250 milioane de ani. Experții cărora li s-a dat spre cercetare ciudatul obiect nu au putut să-și dea seama cum funcționează. Concluzia lor este că: „*Sunt dovezi în sprijinul afirmației că arma nu este de origine terestră*”.

În 1934, la periferia orașului London (statul Texas, S.U.A.) a fost găsit un ciocan vechi de 60-80 de milioane de ani. Analiza spectroscopică indică un aliaj necunoscut încă în industria umană.

Paleontologul sovietic Al. Kaznațev a dezgropat în lacuția craniul unui bou moscat, vechi de 40.000 de ani, ce are între arcade o gaură de glonte de calibru 9 mm. Craniul se află în prezent la Muzeul de Paleontologie din Moscova.

O bucată de feldspat, scoasă la lumină în 1865 din mina Abbey de lângă orașul Treasure (statul Nevada, S.U.A.), avea în interior un șurub de 5 cm lungime, vechi de câteva milioane de ani.

Pe 13 februarie 1961, lângă Olancho (California), Mike Mikesell, Wallace Lane și Virginia Maxey au găsit o bujie de automobil, veche de 500.000 de ani.

În 1969, în Urali, a fost găsit într-un filon carbonifer vechi de milioane de ani un cilindru de fier, cu suprafețe lise și regulate.

În Inyo-County din California (S.U.A.), într-o peșteră cu pereții acoperiți de picturi, se poate distinge o riglă de calcul cu lama dublă.

O bucată de cuarț descoperită în California conține un ac de fier perfect conservat în cristalul transparent care s-a format în jurul său acum multe milioane de ani.

În 1973, lângă orașul Aiud (România), s-a găsit un obiect de aluminiu, vechi de câteva sute de mii de ani, realizat prin evidente procedee industriale, alături de oasele unui mastodont. Din câte știm, aluminiul a fost produs pentru prima oară în 1883 iar mastodonții au existat înainte de apariția omului, până acum 800.000 de ani.

De la daci ne-au rămas 200 de cuie, cu o puritate a fierului de 99,97%, care nu ruginesc de două milenii.

În 1851, în Statele Unite s-a descoperit un obiect în formă de clopot, dintr-un metal asemănător zincului sau unui aliaj de argint, vechi de câteva milioane de ani.

În 1867, în mina de cărbune Hammondsville (din statul american Ohio) a fost dezvelit întâmplător un zid de ardezie, acoperit de hieroglife egiptene. Pilonul de cărbune în care se afla zidul avea două milioane de ani vechime.

La Tihuanaco (Bolivia) s-a găsit o reprezentare a unui toxodon, animal dispărut cu mult înainte de sosirea omului primitiv în zonă.

În 1928, la ieșirea din Marele Canion, s-a descoperit o vale laterală adâncă, numită de indieni *Hava supai* („pereții pictați”). Falezele ce flanchează valea sunt acoperite de petroglife vechi de peste 10.000 de ani.

Printre oamenii aflați la vânătoare de mamuți și bizoni se află tyrannosauri, stegosauri și iguanodoni.

Pietrele descoperite de profesorul Cabrera în Ica (Peru) înfățișează oameni alături de dinozauri, călărindu-i sau luptându-se cu ei.

Un mozaic elenistic vechi de cel puțin 2000 de ani, descoperit în secolul al XVIII-lea în localitatea italiană Palestrina, prezintă înfățișări ale grecilor și etiopienilor aflați la vânătoare pe malul Nilului. În acest mozaic se poate vedea clar o reptilă ce seamănă foarte bine cu un dinozaur, vânată de oameni.

În peșterile din insulele indoneziene s-au descoperit desene ce înfățișează dinozauri.

În Egipt sunt foarte multe desene reprezentând apatosauri. Aceiași dinozauri au fost descoperiți și pe un cilindru mesopotamian, datând din 3300 î. Hr.

În plus, au fost găsite urme de picior omenesc alături de cele ale unor dinozauri, aflate în același strat geologic, cu o vechime de 70-140 milioane de ani. Oamenii de știință din fosta Uniune Sovietică au făcut publică descoperirea unor urme de om în același strat cu urme de dinozaur. Și în Parcul Național „Dinosaur Valley” din Texas au fost găsite numeroase astfel de urme.

În 1959, dintr-o mină din Italia s-a scos la iveală un schelet omenesc aflat în straturi geologice vechi de câteva milioane de ani.

Amprenta unei ghetee-șenilă, asemănătoare celor ale cosmonauților, a fost descoperită în deșertul Gobi, imprimată într-o placă de nisip pietrificat de câteva milioane de ani.

O urmă de cizmă lăsată în nisipul din Fisher Canyon (statul Nevada, S.U.A.) acum 15 milioane de ani a fost scoasă dintr-un bloc de cărbune.

În 1968, în Delta (statul Utah, S.U.A.) a fost descoperită o urmă de gheață, încrustată pe o porțiune de sol pietrificat, ce conține un trilobit în conturul său. Trilobiții au apărut în Cambrian acum 555 milioane de ani și s-au stins în Permian, acum 220 milioane de ani. Vechimea urmei de pas ce a strivit trilobitul este estimată la 440 milioane de ani.

La Blue Lick Springs, în statul american Kentucky, s-a găsit un mastodont fosilizat la o adâncime de 3,6 metri. Un metru mai jos, sub el, s-a descoperit o terasă făcută din pietre cioplite și îmbinate între ele fără mortar. Ramura Mastodont a dispărut la sfârșitul Pleistocenului, cu sute de mii de ani înainte de apariția omului.

Cine trăia pe Terra acum multe milioane de ani, alături de dinozauri, când știința ne spune că omul a apărut în urmă cu câteva sute de mii de ani? Și cine folosea gloanțe acum 40 de milenii?

Pe platoul de la Marcahuasi (Peru) sunt stânci sculptate în formă de lei, cămile, struți care trăiesc în Africa. Pe lângă acestea mai există stânci cu forme de făpturi preistorice, dispărute cu milioane de ani în urmă.

În 1801, Alexander von Humboldt a descoperit în America Centrală, în munții Encaramada, în savana de lângă Cuyca și în selva dintre râurile Cassiquiare și Orinoco, stânci uriașe, pe vârful care, la înălțimi inaccesibile, sunt reprezentați tigri, crocodili, sori, stele și multe desene indescifrabile, dintre care unele par siluete umane. Acele stânci sunt numite de indieni *tepumereme* („pietre pictate”).

Lângă orașul mexican Acambaro s-au găsit numeroase statuete străvechi din lut, reprezentând cai, rinoceri, cămile și dinozauri.

De unde cunoșteau băștinașii animale ce trăiau pe alte continente?

La Im Habeter și Hoggar s-au găsit desene vechi de 6.000 de ani, din Neolitic, cu scene de dans ritual, asemănător unui balet de curte regală. În desene se poate observa că albi, mai puțin numeroși, ocupă o poziție privilegiată. În timp ce negrii se găsesc în situații dependente de albi. De exemplu, pe o frescă, o femeie albă este personajul principal, în fața ei dansând bărbați negri sau doar cu măști negre.

În celebra pictură murală numită *Doamna Albă*, veche de 3-5.000 de ani, SSHBSSSSSHSdescoperită la Brandberg (Africa de Sud-Vest) într-o peșteră de pe așa-numitul „Munte de Foc” din deșertul Namib, o femeie albă, zveltă, mai înaltă decât însoțitorii ei, este îmbrăcată în pulover pe gât și cu mâneci, pantaloni strâmți, mănuși, jartiere, ciorapi, pantofi, iar părul său roșu este prins într-o plasă cu diamante. În spatele ei se află un bărbat alb ce poartă cizme și pe cap o cască cu vizieră. Ceilalți oameni, majoritatea negri, sunt goi, având doar podoabe și arme specifice perioadei.

În desenele gravate de la Lussac-Poitou (Franța) se pot observa oameni în haine moderne, adică sacouri, pălării, șorturi.

În desenele descoperite pe platoul sâncos de la Tamanrasset (Algeria) din Sahara de Nord sunt siluete umane îmbrăcate în costume incomode și groase, având căști rotunde prevăzute cu câte două vizoare foarte mari, perfect circulare.

În 1979 au fost descoperite în valea Cioulout (Mongolia) desene rupestre vechi de 5.500 de ani, gravate în pereții unei galerii cu lungimea de 12 km. Ele reprezintă animale care planează deasupra Soarelui și a Lunii, oameni, șerpi și figuri antropomorfe inexplicabile, greoaie, unele având câte trei degete la mâini și la picioare.

În 1969, pe o stâncă din Fergana (Uzbekistan) a fost găsit un desen neolitic ce reprezintă un om cu o cască sferică etanșată, prevăzută cu antene. În spate are un dispozitiv ciudat, foarte asemănător cu aparatele de respirat folosite pentru evoluția liberă în spațiul cosmic. Cercetătorul rus G. Șatki descoperise încă din 1961 două desene asemănătoare. Primul, din apropierea satului Ohna (Kazahstan), reprezintă un

umanoid al cărui cap e acoperit cu o cască de scafandru înconjurată de raze. Al doilea, situat în apropierea localității Navoiy (Uzbekistan), vechi de peste 5.000 de ani, reprezintă oameni dotați cu aparate respiratorii.

O tavă descoperită în El Salvador redă zborul unei ființe umanoide pe deasupra palmierilor, într-un vehicul lung, de forma unui trabuc.

În 1956, în Alpii italieni, un arheolog francez a găsit un desen neolitic ce reprezenta un om cu haine greoaie, cu dispozitiv cilindric de respirat în spate și cască rotundă cu vizor și antene.

În 1956, la Jebbaren, în podișul Tassili din Sahara algeriană, cercetătorul francez Henri Lhote a găsit sute de pereți acoperiți cu picturi și gravuri redând mii de animale și oameni. Printre ele se află personaje cu vestimentație neobișnuită epocă. Ele țin în mâini verigi de care sunt fixate niște cutii Două dintre ele au antene parabolice fixate pe creștetul Alte aproape 20 de personaje au căști rotunde. În centrul stâncă solitară, tronează figura unui Marelui Zeu Marțian, Are un costum complet etanșat, asemănător celui spațial, câteva fante în dreptul nasului și gurii.

Desen rupestru din

pentru acea dreptunghiulare. căștilor sferice. platoului, pe o înalt de 6 metri. și o cască ce are

Statuetele Gangu din orașul Kamukai, atribuite culturii Djemon, veche de vaicamonica 7-8.000 de ani, înfățișează personaje în costume fără cusături, cu garnituri de etanșare între căști și costume, cu vizoare rotunde, identice Marelui Zeu Marțian din Tassili. În peșterile din Norvegia și Suedia s-au găsit picturi neolitice reprezentând humanoizi cu capetele rotunde, mari și uniforme, fără trăsături distincte, precum și obiecte aeriene cu aripi, care nu pot fi asemuite cu păsări.

Pe stâncile de la Val Camonica (Elveția), arheologul E. Anati a găsit desenați oameni cu costume asemănătoare actualelor combinezoane de aviație. Pe cap au căști rotunde, prevăzute cu antene, iar în mâini țin obiecte triunghiulare. În 1913 și între 1969 și 1970, în masivul Air, la Kori Taguei (Nigeria) s-au găsit numeroase gravuri rupestre de acest gen. Un humanoid are aleași ciudat combinezon cu pantaloni bufanți și cizme asemănătoare celor de aviator, o cască rotundă cu antene și alte elemente

statuetă de os

tehnice dispuse pe partea centrală a costumului.

Într-un basoreliev vechi de 4.000 de ani din Guatemala, un om cu plete și barbă este îngenunchiat în fața unei ființe stranie, ce stă cu mâinile în șolduri. Are un costum de scafandru: cizme înalte, pantaloni bufanți, bluză cu centură și cadran rotund în partea stângă a pieptului, mânuși cu un singur deget, cască rotundă cu vizetă, de la care pleacă un furtun spre rezervorul din spate.

La Tihuanaco (Bolivia) s-au descoperit statuete sau chipuri umane de piatră, Unele au capetele acoperite cu căști rotunde, cu o mulțime de accesorii neidentificabile (țepi, bile, triunghiuri, cercuri).

La Delamer (Australia) au fost găsite gravuri rupestre vechi de 10-12.000 de ani, reprezentând personaje în costume de scafandru.

În Insula Paștelui, pe vârful vulcanului Rano Kao, la ruinele lui Orongo („satul oamenilor-păsări”) și pe Motunui („insula oamenilor-păsări”) sunt gravate în lavă dură chipuri de oameni cu aripi și cap de pasăre, cu ciocuri lungi, pline de dinți. Statuetele Dogu, vechi de 6.000 de ani, descoperite în munții provinciei japoneze Aomori, reprezintă umanoizi cu costume pline de detalii tehnice: căști rotunde, echipate cu antene, lanternă, vizoare cu monturi speciale și filtre de lumină, difuzoare și filtre respiratorii. Între 1970 și 1979, în Kazahstan au fost descoperite multe obiecte metalice antice. Printre ele se află o mică statuie din bronz, ce reprezintă un humanoid cu combinezon greoi, ce formează corp comun cu casca de pe cap, prevăzută cu cizme și mănuși. În deșertul San Pietro din Chile au fost găsite pe niște dealuri gravuri lungi de zeci de metri, reprezentând ființe umanoide cu aripi, figuri geometrice și inscripții săpate în piatră, având litere de peste 2 metri lungime, asemănătoare alfabetului runic.

Cine sunt aceste personaje?

În Peru, în valea dintre orașele Nazca și Palpa, a cărei suprafață măsoară 120 km pătrați, se află gigantice desene și linii, asemănătoare unor piste de avion. În provincia Arequipa, în deșerturile Majes și Sihuas (la 1.000 km sud-est de Lima) se găsesc desene asemănătoare celor de la Nazca, vechi de peste 3.000 de ani. Printre ele se află un șarpe lung de 72 de metri și lat de 2 metri. În apropiere există două cetăți cu ziduri groase de 5-6 metri, vechi de 6 milenii. Un alt mister din Peru este așa numita Bandă de Gropi, localizată în Valea Pisco. Acolo sunt mii de gropi, adânci cam de doi metri, cu o distanță de un metru între ele. Banda poate fi observată doar din avion.

În sudul Angliei, în valea dintre orașele Oxford și Swindom, se află celebrul „Cal „w-“¹³¹ alb de la Abingdon”. Desenul, având 110 metri lungime, a fost realizat prin decuparea unui strat adânc de gazon de sub care a apărut suprafața orbitor de albă a cretei, ce formează de fapt solul. „Calul” este stilizat cu un surprinzător rafinament artistic, fiind realizat într-o manieră ce poate fi calificată drept modernă. Datorită faptului că în apropiere s-au descoperit resturile unor așezări celte din epoca fierului, în care au fost găsite monede având imprimate imagini asemănătoare, s-a presupus că uriașul desen a fost realizat de triburile de călăreți celți care au trăit în acele locuri cu peste 2.000 de ani în urmă. Sub aspect tehnic însă, realizarea lui rămâne inexplicabilă, indiferent de perioada ei istorică, deoarece desenul poate fi văzut destul de bine numai de pe vârfurile unor coline situate la distanțe variind între 800 și 3.000 de metri, astfel că, dacă celții ar fi condus trasarea lui din acele locuri, ar fi avut nevoie de teodolite, ingineri topografi și în special de un mijloc de comunicare la distanță pentru a transmite coordonatele respective executanților. În orice caz, desenul se vede cel mai bine din avion, de la o înălțime de 800 - 1.000 m, și este atât de clar conturat, încât în cel de-al II-lea război mondial a fost nevoie să fie camuflat, pentru a nu servi drept reper piloților germani.

În comitatul Somerset (Anglia), o mlaștină a fost secată, astfel încât contururile canalelor și porțiunilor secate să reproducă o parte din harta cerului. Lângă Cambridge, pe colinele Gog și Magog se zăresc câteva figuri stranii, iar la Cerne Abbas se remarcă o gigantică siluetă humanoidă.

Cine a realizat aceste desene uriașe, în ce scop și cum?

La Mochica (Peru) s-au găsit măști funerare, statuete, figurine și basoreliefuli aparținând civilizației incașe moche, de prin 1.500 î.Hr. ce prezintă o stranie multitudine de tipuri rasiale și somatice: arabi, evrei, negri, mongoli, japonezi, greci și scandinavi care, teoretic, au ajuns în Peru abia după conquistadorii lui Pizarro. Unele statuete sunt sculptate în piatră iar altele, în special măștile funerare, sunt realizate din jad verde de proveniență necunoscută.

Cum au aflat incașii de aceste rase și cum a ajuns la ei jadul tocmai din Asia?

Mari cariere de piatră dură s-au găsit în fostul Sumer, la Gar Kobeh (din 40.000 Astronaut! în Ecuador î. Hr.) și la Baradostian (30.000 î.Hr.), în Norvegia, Germania și Franța (de prin 15.000-10.000 î.Hr.), în America de Sud, în Egipt, în Polinezia și în China (din 30.000-10.000 î.Hr.). La Ezeon-Geber s-a descoperit un adevărat furnal metalurgic, dotat cu un vast sistem de coșuri, canale de aerisire și cazane complexe cu deschizături simetrice, din care se obținea cupru. Această topitorie are peste 6 milenii. În sudul Africii s-au găsit mine de aur vechi de 150.000 de ani, iar în Peru, vechi de 50 de milenii. În afară de aur, în Peru oamenii săpau după cuarț, hematită și ocră roșu. Cel mai vechi harpon, cel mai vechi topor-târâncop de minier și cel mai vechi vârf de lance cu două caneluri (de tip baionetă) din lume au fost descoperite pe teritoriul României de astăzi, având aproximativ 20.000 de ani.

La Shanidar, pe fostul teritoriu sumerian, s-a găsit scheletul unui copil, vechi de aproape 45.000 de ani, ce prezenta indicii clare de iradiere cu izotopi de plumb și cobalt.

În 1972, în regiunea Moanda din Gabon s-au găsit trei pungi alungite de minereu de uraniu sărăcit. Acolo au fost depuse 500 de tone de uraniu 235, care a fost folosit în reactoare atomice moderne aflate în alt loc. Acestea funcționaseră timp de 100 de milenii, acum aproximativ 1,7 miliarde de ani.

Cine se ocupa de minerit și metalurgie acum câteva zeci de mii sau chiar miliarde de ani, când știința ne învață că omul preistoric a coborât din copac acum 6-7 mii de ani?

Cetatea Cnossos din Creta dispunea de instalații sanitare cu 1.600 de ani înaintea erei noastre. Orașele Pompei și Roma din Italia erau alimentate cu apă prin conducte de plumb. De pe fundul lacului Nemi de lângă Roma a fost scoasă o valvă veche de peste 1.900 de ani, denumită „valva Caligula”, cu suprafețe netede și perfect executate. Cetățile mayașilor, incașilor și aztecilor aveau impresionante lucrări de canalizare, rezervoare uriașe și conducte de piatră.

Pe o epavă a unei galere scufundate în anul 78 î.Hr. lângă insula greacă "ns— Antikythera, s-a găsit un aparat care prezenta ciclurile solare și selenare în corelație cu mișcările Pământului, precum și poziția tuturor planetelor sistemului nostru solar. Adică îi ajuta pe navigatori să calculeze punctul unde se află și direcția de urmat în timpul nopții. Acest dispozitiv poate fi considerat un computer primitiv.

La Tihuanaco (Bolivia), pe peretele de la ieșirea de nord a văii este reprodușă cu exactitate harta fluviului Amazon cu toți afluenții săi.

În 1929 s-a descoperit harta amiralului turc Piri Reis, ce a trăit în secolul al XVI-lea. Pe hartă era reprezentată Antarctica fără gheață, așa cum era acum câteva milioane de ani. La fel ca și harta amiralului Reis, cea a lui Orontius Finnaeus prezintă Antarctica în detaliu, cu sute de ani înainte să fie descoperită.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, arheologul britanic Sir Flinders Petrie a găsit în Egipt un burghiu de granit cu caneluri făcute cu precizie. Granitul nu ar fi putut fi tăiat decât cu un diamant, iar în Egipt nu s-au descoperit astfel de pietre prețioase.

În primul secol al erei noastre, matematicianul și inginerul grec Hero a construit un motor bazat pe aburi, numit *aeolipile*.

Când în anul 214 î.Hr., au fost atacați de o flotă romană, grecii din orașul sicilian Syracuse s-au apărat cu o armă creată de Arhimede, formată din oglinzi uriașe. Folosind lumina soarelui, grecii au creat o rază care a ars flota romană.

OZN la
botezul

Cum au ajuns strămoșii noștri la acest nivel tehnologic mult prea ridicat pentru vremea lor? De unde au luat informațiile? Cine i-a învățat?

În ianuarie 1981 s-au găsit într-o grotă de lângă orașul mexican Guzman desene gravate în piatră, vechi de peste 28.000 de ani, ce reprezintă figuri geometrice.

Cum de cunoșteau oamenii preistorici geometria? Și ce reprezintă acele figuri geometrice? Numeroase documente medievale, scrise de cronicari europeni (ca englezul *Iulius* Roger Bacon și francezul Geoffroy de Villehardouin) sau orientali (ca bizantinii Laonikos Chalchochodylas, Ioannes Kinnamos și Georgios Akropolites sau arabii Abul Feda și Abul Faragius) descriau „lămpi fără moarte”, pe care niște ființe venite din cer le dăruiseră unor cetăți, eroi sau înțelepți din Europa, Asia și Africa. Aceste surse de lumină erau făcute dintr-un material necunoscut și aveau formă de sferă. Se aprindeau singure, nu foloseau combustibil, nu produceau fum sau miros și dădeau o lumină și o căldură intensă. Dacă erau atinse în timp ce funcționau, sferele declanșau explozii atât de puternice, încât puteau distruge cetăți sau orașe întregi. În arhivele secrete ale Cavalerilor Templieri (printre altele în *Botezul focului*, statutul secret întocmit de magistratul Roncelinus și păstrat parțial într-un pergament din 1240, aflat astăzi la Vatican), în campaniile lor din Orientul Mijlociu și bazinul mediteranean, templierii au întâlnit orașe care posedau sfere metalice foarte mari, furnizoare de căldură și lumină. În insula Cipru, câteva fortărețe și palate din Famagusta și Nicosia au fost distruse prin explozia unor astfel de sfere, după cum consemnau în secolul al XIV-lea cronicile Ordinului, cancelarul Ciprului, Philippe de Mezieres și învățatul Guillaume de Machaut. Când au cucerit o cetate de pe coasta siriană în secolul al XII-lea, templierii au descoperit „*un glob ce lumina fără încetare*”. Marele Maestru a poruncit ca obiectul să fie aruncat în mare, căci era, fără îndoială, „*o lucrătură diavolească*”. După ce globul a fost aruncat, o furtună a pornit din senin și toți peștii din zonă au murit. Învățații din perioada renașcentistă, ca englezul William Gilbert sau germanii Konrad Peutinger și Johannes Jager, amintesc și ei despre lămpile ce ardeau zi și noapte, găsite în cripte și caverne subpământene din Anglia și Germania. Din păcate, acele lămpi au fost distruse fie de autoritățile religioase, fie în timpul războaielor. În Matto Grosso din Paraguay, conquistadorii au găsit un stâlp înalt de 8 metri, în vârful căruia se afla „*o lună mare*” ce lumina toată cetatea și alunga întunericul pe distanțe de sute de metri. În incendiul ce a urmat jefuirii orașului, obiectul a dispărut, nemaifiind găsit printre ruine, după cum consemna cronicarul Barco Centenera. Soldații lui Orellana, trimis de Pizarro în căutarea legendarului Eldorado, au găsit pe malurile Amazonului, printre numeroasele populații indiene, un trib de femei albe, războinice. Indienii le-au spus că acele femei veneau din orașe bogate în aur, puternic fortificate și luminate de „*sori mai mid*” care răsăreau noaptea pe bastioane.

Ținând cont că și pe o frescă din templul zeiței Hathor din Dendera sunt
 ^^S5S^^™ înfățișați doi oameni care poartă becuri uriașe, iar în Bagdad (Irak) au fost
 descoperite 12 baterii, putem să ne întrebăm: cum de cunoșteau strămoșii noștri
 electricitatea? Cum au descoperit-o? Sau cine le-a oferit cunoștințele?
 În insula Paștelui din Pacific sunt peste 800 de statui uriașe, numite *moai*. Statui
 asemănătoare se găsesc în Tihuanaco (Bolivia), oraș vechi de aproximativ 17.000 de ani.

În Monte Albain din Mexic, vârful unui munte a fost complet tăiat și nivelat. Acolo se află un
 oraș egalitic extrem de vechi.
 Dacă piramidele de la Gizeh sunt construite din blocuri de piatră de câte 2-3 tone fiecare,
 templele din apropiere sunt făcute din blocuri de câte 200-300 de tone fiecare.

Blocuri de piatră de Puma Punku

îmbinate ca

în Puma Punku din Bolivia sunt blocuri mari de granit foarte
 bine finisate, într-un puzzle.

Inginerul specialist Christopher Dunn a găsit la Abu Rawash un bloc de granit cu o
 tăietură adâncă. El spune că singura metodă de a face o astfel de tăietură este folosirea
 unui fierăstrău cu diametrul de 11 metri. Lângă piramidele de la Gizeh se află șanțuri
 pentru aceste fierăstraie uriașe.

La cetatea Blidaru din România s-a descoperit beton dacic care, pentru oamenii de știință,
 este un fel de „supă metalică” alcătuită din titan, nichel, argint, cupru, vanadiu, siliciu,
 aluminiu și natriu, iar liantul nu este calciul, ci un compus al siliciului.

Tot în România, la Sarmizegetusa, există roci radioactive dar și sulfură de fier, vanadium,
 nichel și siliciu. Pe multe pietre ale construcțiilor dacice nu se dezvoltă microvegetația, iar
 mușchiul crește foarte greu. În schimb, pietrele care au fost scoase din zonă au prins
 mușchi și au fost deteriorate de intemperii. Cercetătorii presupun că, sub pietre, dacii au
 instalat lămpi de argilă care adună razele infraroșii și ultraviolete, împiedicând dezvoltarea
 bacteriilor.

răstignirea

OZN-uri ia

Pe coasta de nord-vest a Franței, la sud de Marea Britanie, se află Carnac, unul lăușus
 dintre cele mai importante situri preistorice. Pe o porțiune de două mile se află peste trei
 mii de pietre megalitice, ce cântăresc între 50 și 100 de atone, ajungând chiar și până la
 350 de tone. Se pare că au fost ridicate între anii 4.500- 2.500 î.Hr. Pietrele formează figuri
 geometrice. Oamenii care vizitează locul spun că simt energii puternice. O legendă spune
 că giganții au construit Carnacul.

În 1994, în Turcia, un păstor a descoperit ruinele orașului Gobekli Tepe. Testele indică o vechime de peste 12 mii de ani, cu șapte milenii mai veche decât clădirile din Mesopotamia. Aici sunt pietre uriașe în formă de cerc, coloane masive de 19 picioare, animale sculptate (mistreți, tatu și găște) care nu trăiesc în zonă. În 13 ani de cercetări nu s-a găsit nici măcar o singură unealtă pentru tăiat sau sculptat pietrele.

Cum au reușit anticii să ridice asemenea construcții megalitice, cu unele primitive, pe care noi nu le-am putea construi la fel nici măcar ajutați de tehnologia secolului al XXI-lea? Dar dacă nu ei le-au construit, atunci cine?

La 500 de mile în sudul orașului Cairo, în deșertul nubian din Egipt, la Nabta Playa, se află unul dintre cele mai vechi observatoare astronomice din lume. Situl a fost descoperit în 1974 de către arheologul Fred Wendorf. Cercetările indică faptul că observatorul astronomic are șapte milenii, fiind cu o mie de ani mai vechi decât cel de la Stonehenge. În sudul Armeniei, în provincia Syunik, la aproximativ 140 de mile sud-est de capitala Erevan, se află orașul Sisian. Alături de el se găsește un vast platou cu multe pietre ce cântăresc mai mult de 50 de tone și se întind pe o treime de milă. Aici se află Carahunge, Stonehenge-ul Armenian, ce are aproximativ 7.500 de ani. Așezarea celor 203 pietre de bazalt corespunde constelației Cygnus sau Lebăda. Tot aici se găsesc și petroglife vechi de zece milenii, ce reprezintă extraterestri.

Stonehenge, piramidele din Egipt și cele din America, alături de alte construcții megalitice, au fost construite în funcție de alinierea planetelor.

În nord-vestul statului New Mexico se află o mare concentrare de ruine antice, zonă cunoscută astăzi ca Chaco Canyon. Construite între anii 900 și 1150, cele 15 complexe sunt alcătuite din structuri cu patru etaje și sute de camere. S-a descoperit că locuitorii lor posedau cunoștințe avansate de astronomie. La Fajada Butte, aflat la intrarea în canion, trei bucăți gigantice de rocă sunt poziționate lângă două petroglife în spirală, gravate în spatele stâncii. În timpul solstițiilor și echinocțiilor, acele roci captează lumina Soarelui în așa fel încât pumnale de lumină strălucesc în diferite zone ale petroglifelor.

În 1994, Robert Bauval a demonstrat că piramidele de la Gizeh sunt dispuse într-o ordine precisă în dreptul celor trei stele ale constelației Centura Orion.

În cartea *The Orion Zone* din 2006, arheo-astronomul Gary David a lansat ipoteza că poziția geografică a ruinelor Hopi din sud-vestul Americii oglindește cu precizie structura unor constelații. Centura Orion este îndreptată către cea mai strălucitoare stea, Sirius. Structurile Hopi sunt îndreptate spre Chaco Canyon. Centura Orion se oglindește în complexele mayașe de-a lungul Străzii Morților din Mexico City (ce indică cea mai mare piramidă din lume, Cholula) și în piramidele de la Gizeh (ce indică orașul Heliopolis).

Sirius B, care a fost descoperită în 1960, se învârtă în jurul lui Sirius A în 50,09 f 11⁷ **IMHBM** ilHani. Dogonii din Mali o cunosc de aproape două milenii și știu că rotația ei este de 50 de ani. Ei mai spun că Sirius B este mic și greu. Abia în anii 1960-1970 telescoapele americane au furnizat dovezi care atestă că Sirius B este unul dintre cele mai grele corpuri cerești cunoscute. Un centimetru cub din materia sa ar cântări 50 de tone. Sumerienii cunoșteau încă de acum patru milenii existența stelei Sirius A, pe care o numeau Ninurta. Pentru egiptenii antici, această stea o reprezenta pe zeița Isis. De ce erau atât de obsedate toate aceste popoare de stele? Și de unde aveau cunoștințele de astronomie și de astologie?

Siturile arheologice din toată lumea nu sunt localizate la întâmplare, ci sunt conectate prin Grila Lumii, un tipar geometric de energie ce traversează globul. Cine i-a învățat pe oameni

să localizeze acele puncte energetice?

În provincia iraniană Behystan a fost găsit un basorelief în care este redat regele Darius

salutându-l pe Ahura Mazda (zeul suprem al perșilor). Acesta zboară pe deasupra celorlalți într-o ladă cu aripi, de sub care țâșnesc raze, iar în mâna stângă ține o inconfundabilă manșă de pilot. De fapt, în toată Mesopotamia au fost găsite tăblițe și gravuri pe care erau reprezentate stele înconjurate de raze, în jurul cărora gravitează planete de mărimi variabile. Plus reprezentări ale unor diverse personaje ce purtau pe cap stele sau ființe care zboară în globuri înaripate.

La Kun-Ming, în provincia chinezească Yunan, de pe fundul unui lac din apropierea orașului s-au ridicat la suprafață, în urma unui cutremur, câteva piramide de piatră pe care erau săpate ciudate mașini cilindrice- fusiforme, orientate în zbor spre cer.

11118” H

În Rusia s-a descoperit un basorelief reprezentând un obiect asemănător unei nave spațiale, formată din 10 sfere lipite între ele, așezate pe un cadru dreptunghiular susținut de doi stâlpi masivi, deasupra cărora sunt plasate alte câteva sfere mai mici, dispuse simetric.

Ce reprezintă aceste obiecte zburătoare?

În 1891, într-un mormânt din anul 200 î.Hr. de la Saqqarah (Egipt), arheologii francezi au găsit un avion mic din lemn de sicomor. Mormântul îi aparținea lui Pa-di-imen, care a trăit în secolul al III-lea î.Hr. Deși egiptologii consideră că este vorba doar despre o pasăre, nu toată lumea a acceptat această variantă. În 2006, expertul în aeronautică și aerodinamică, Simon Sanderson, a construit un model la scară al aceluiași avion, de cinci ori mai mare. Spre surprinderea multora, avionul a zburat, astfel demonstrându-se că „pasărea” din Saqqarah este reprezentarea unui planor.

La începutul secolului trecut, căutând de-a lungul râului Magdalena, hoții de morminte au descoperit un cimitir vechi de peste 1.500 de ani, aparținând civilizației precolumbiene Tolima. Printre obiectele funerare găsite, o duzină reprezintă avioane. În 1997, experții germani în aviatică Algrund Eenboom și Peter Belting au construit o copie a unui avion, numit de arheologi „insecta de aur”, echipând-o cu tren de aterizare și motor. „Insecta” a zburat fără probleme.

Tot în Egipt, pe pereții unui templu din Abydos, se pot vedea reprezentările unui avion și al unui submarin. unui elicopter, al

De unde știau anticii de avioane, elicoptere sau submarine?

Acestea sunt doar câteva dintre descoperirile care ridică o sumedenie de întrebări, la care știința ridică neputincioasă din umeri. Oricât ar dori evoluționiștii să ne facă să credem că totul pe această planetă se datorează evoluției naturale, această teorie are numeroase lacune. Poate că răspunsurile pe care nu ni le poate oferi știința se găsesc la strămoșii noștri, care le-au consemnat pe cale orală, le-au reprezentat grafic în picturi, sculpturi sau desene rupestre, dar și în scris, în cărți, papirusuri, tăblițe de lut, pe pereții templelor sau pe stele din piatră. Pentru a ne cunoaște adevărata istorie, ar trebui să învățăm să ascultăm ceea ce înaintașii noștri încearcă să ne transmită de zeci de mii de ani. Să încetăm să considerăm povești ceea ce este diferit față de ceea ce știm și să încercăm să aflăm substratul acestor așa numite basme. După cum spunea Vasile

Lovinescu în Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești: „Basmul conține cunoștințe adevărate, chiar dacă sunt criptate, dar existente din timpuri străvechi. Esența basmului este valabilă și în prezent, și în eternitate.” Să Mircea Eliade în Aspecte ale mitului: „Mitul povestește o istorie sacră, relatează un eveniment care a avut loc în timpul primordial, în timpul fabulos al începuturilor.” Să nu uităm de Ananda K. Coomaraswamy, care scria în Hinduism și budism: „Mitul încarnează cea mai înaltă aproximație a adevărului, ce poate fi tradusă în cuvinte.”

Contrar părerii multora, OZN-urile și extraterestrii nu sunt invenții ale secolului XX. Descrieri ale unor ființe venite din cer în nave zburătoare există de la începutul omenirii. Pentru a înțelege în mod corect ce ne transmit strămoșii noștri, nu trebuie decât să ne deschidem mințile, renunțând la orice fel de îndocrinare religioasă sau evoluționistă. Deși în aparență diferite, legendele tuturor popoarelor, încă din cele mai vechi timpuri, vorbesc despre aceleași întâmplări și personaje. Chiar dacă sunt în continuare ignorate de oamenii de știință și nu numai, fiind catalogate drept ficțiune, legendele ascund adevărata istorie a Pământului. Modificate de multitudinea de religii și de scopurile reprezentanților lor, legendele au reușit totuși să păstreze destule indicii care să ne facă să înțelegem mai bine cine sunt zeii din antichitate, cine ne-a creat și cum am fost folosiți de-a lungul mileniilor. Extrăgând esența miturilor, alăturând-o descoperirilor arheologice și ale celorlalte ramuri ale științei moderne, putem pune cap la cap destule piese dintr-un puzzle ce mai are de umplut multe goluri. Și poate, într-un viitor nu prea îndepărtat, ne vom face o idee cât mai apropiată de adevăr despre lumea în care trăim.

Strămoșii noștri, în absolut toate culturile, considerau că zeii lor vin din cer. Sumerienii numeau cerul *an*.

Pentru a stabili foarte clar originea zeilor, adică cerul, anticii din toată lumea au inclus cuvântul sumerian *an* în numele zeilor celești. În Sumer, zeul suprem al panteonului, cel care locuia în cer, a primit numele An. Akkadienii, hitiții și babilonienii îl numeau Anu. Creatorul tuturor lucrurilor din indienii din America de Nord este Manitu („spirit”), iar pentru hinduși e Vișvakarm. Correspodentul grec al sumerianului An, Ouranos („cerul”), are de asemenea particula *an* în nume. Tot la greci întâlnim și alte personaje cu origini celeste: zeii Pan („pășune”) și Panakea, Pandora („darul lui Pan”), prințesa Andromedă („cea care gândește ca un bărbat”) și regina Danae („uscatul”). În Sumer avem zeii Nanna („îluminătorul”), Inanna și Lugalbanda („tânărul rege”), zeul Anșar în Babilon, zeii Wotan și Nanna plus uriașa Angrboda în Scandinavia, zeita Anat în Canaan, zeul Anubis în Egipt, zeii Izanagi, Izanami și Susano-o în Japonia, zeii Vulcan și Ianus la romani, eroii irlandezi Setanta și Ruadan, zeii celtici Nechtan, Boann și Morrigan, zeul Taranis („tunet”) al galilor, zeii Danu și Banan în hinduism, Ahriman în Persia, Rangunui, Papatunuku și Tane la maorii din Noua Zeelandă, zeii mayașilor Huracan, Xbalanque și C’ana Po, zeul Manco Capac al incașilor.

Biblia descrie atât ființe coborâte din cer, cât și obiecte zburătoare cu care acestea se deplasau. Descrieri ale unor astfel de obiecte se întâlnesc la Moise, Ezechiel, Isaia sau Matei. La începutul decadelor 1970, cercetătorul NASA Joseph Blumrich a ajuns la concluzia că ceea ce a descris Ezechiel era o navă spațială. Inginerul de structură german Hans Herbert Beier a realizat o schiță după clădirea pe care Ezechiel a construit-o pentru „*carul Domnului*”, demonstrând că naveta încăpea perfect în templu.

În Manuscrisele de la Marea Moartă sunt prezentate OZN-uri. În *Geneza* este scris că „oameni au venit din Cerși alți oameni au fost luați de pe Pământ și duși în Cer. Oamenii veniți din Cer au rămas mult timp pe Pământ”. În *Apocalipsa* lui Moise, Adam și Eva au văzut o navă luminoasă pe cer, din roțile căreia ieșea fum, trasă de patru vulturi. Într-un text apocrif atribuit lui Avraam, el a văzut un car cu roți de foc acoperite cu ochi, iar pe roți era un tron înălțat în flăcări ce curgeau în jurul lui. În *Vedenia lui Isaia*, acesta a fost ridicat la cer de un înger și dus într-un loc unde a primit niște învățături secrete. Deși i s-a părut că au trecut doar două ore, când s-a întors pe Pământ îngerul i-a spus că au trecut 32 de ani.

În cărțile tibetane *Tantjua* și *Kantjua* sunt descrise aparate de zbor preistorice, numite „*perlele cerului*”, făcute din aliaje de fier și un metal dur, negru, identificat de cercetătorii americani cu titanul.

În cartea hindusă *Samsaptakabadha* sunt descrise amănunțit aparatele de zbor ale zeilor (din care ieșea foc) și vehiculele pe care le foloseau la sol. În *Samarangana Sutradhara* sunt descrise mari nave aeriene a căror pupă împrăștia în timpul deplasării „foc și mercur”. Motoarele ionice proiectate astăzi se bazează și ele pe folosirea plasmelor propulsive obținută din vaporii de mercur. În epopeea *Ramayana*, veche de cinci milenii, sunt

descrie Vimanas care zburau la mari înăuntrul propulsate de mercur și producând un puternic curent de aer.

Se ridicau sau coborau în picaj brusc, puteau zbura cu mare viteză și puteau opri aproape instantaneu în aer, dar produceau un zgomot extrem de puternic la decolare și aterizare. În *Mahabharata*, veche de 7.000 de ani, prințul Arjuna l-a întâlnit pe zeul Indra și pe soția acestuia, Sachi, conducând un „*car ceresc de luptă încununat cu raze*”, vehicul care își ia zborul după ce Arjuna este luat la bord. Indra l-a luat și pe Yudhishthira în car până în cer, apoi l-a adus pe Pământ pentru a-i învăța pe oameni „*legea înțelepciunii*”.

În anul 332 î.Hr. Alexandru Macedon a asediat timp de șapte luni orașul fenician Tyr din Libanul de astăzi. În *Istoria lui Alexandru cel Mare*, deasupra taberei macedonene au apărut la un moment dat cinci „*minunate scuturi zburătoare*” aranjate în formă de V. După un scurt tur deasupra orașului, „*cel mai mare dintre scuturi a eliberat o forță ca un fulger, care a nimerit o parte din ziduri. Acestea s-au spart, iar apoi au venit și alte fulgere. Zidurile și turnurile se prăbușeau, ca și cum ar fi fost construite din noroi. Astfel, armata asediatoare a putut să intre cu ușurință în oraș.*” În 329 î.Hr. în timp ce armata lui Alexandru se pregătea să traverseze Indusul pentru a ataca India, niște discuri zburătoare au bombardat elefanții macedonenilor, silindu-i astfel să se retragă.

În anul 50 î.Hr. Cicero nota în *De Divinatione* că de multe ori au apărut doi Sori sau trei Luni, globuri străni și flăcări pe cer, s-au auzit zgomote ciudate pe cer, Soarele s-a ridicat noaptea și un nor părea că strălucește.

În secolul I, Plinius cel Bătrân scria în *Istoria naturală* că, sub consulatul lui Valerius și Marius, un scut de foc a traversat cerul, aruncând scântei.

Un vechi document coreean relatează că în primăvara anului 316, „*30 de stele mari au zburat*

Analele Laurissene (din secolul al XII-lea), în descrierea asediului de la Castelul Sigiburg anul 776, relatează apariția unor obiecte zburătoare, care l-au pus pe din fugă pe atacatori.

pe cer spre apus”. În Europa secolului al IX-lea, cronicarul Gabalis nota aterizările unor nave în anii 742 și 814.

Textul chinez din secolul al X-lea, *Călătorie în Apus*, conține un pasaj ciudat: „*În timp ce călătorul se ridică tot mai sus și mai sus, cerul se face tot mai negru, ca și cum s-ar fi lăsat noaptea*”. Din câte știm noi, primul om care a văzut cerul negru a fost Yuri Gagarin în 1961.

Cronicarul englez Tillbury nota că, într-o duminică a anului 1270, în orașul Bristol din Anglia, o corabie mare plutea prin aer la 30 de metri deasupra bisericii. La un moment dat ancora corăbiei s-a prins de turlă, iar un omuleț a ieșit și a eliberat nava. După ce localnicii au început să arunce cu pietre în el, omulețul a intrat în navă și a plecat.

Historia de Stătu Ecclesiae Dunelmensis consemnează că un OZN strălucitor a fost observat în 1320 în Anglia, la moartea abatelui Durham.

Pe 11 octombrie 1492, aflat pe corabia *Santa Maria* în Triunghiul Bermudelor, Cristofor Columb a observat o lumină ieșind din apă. Fernando Magellan și alți exploratori au văzut lumini asemănătoare.

Pe 14 aprilie 1561 în Nürnberg (Germania) și pe 7 august 1566 în Basel (Elveția) s-au luptat pe cer sfere și discuri mari, colorate în roșu, albastru și negru. Unele dintre ele au căzut pe pământ apoi au ars, fără să lase urme.

în *Letopisețul Țării Moldovei* scris de Ion Neculce (întâmplarea din 8 orbisTerrarum noiembrie 1517) și în *Analele Brașovului* (evenimente din 26 august 1536, 14 și 19 ianuarie 1549, 12 aprilie 1600, 29 martie 1604, 16 noiembrie și 9 decembrie 1613, 9 august 1687 și 5 septembrie 1694) sunt relatări despre discuri roșii, bile de foc, sori și stele ce se deplasau tăcute pe cer ziua și noaptea, discuri aurii asemănătoare cu Luna ce apăreau ziua, lumini albe și roșii ce se deplasau cu zgomot de tunet în complicate evoluții aeriene.

Jurnalul lui John Winthrop, al doilea guvernator al coloniei Massachusetts Bay, publicat în 1790 sub numele *History of New England 1630-1649*, conține numeroase apariții de OZN-uri în Muddy Riverdin Boston.

Cartea *Theatrum Orbis Terrarum* de amiralul Blaeu conține descrierea și desenul unui astfel de obiect.

În anii 1668, 1783 și 1787, astronomii francezi, englezi și germani observau ciudate pete luminoase care se deplasau deasupra părții întunecate a discului lunar. Prima relateare a unui OZN văzut printr-un telescop vine de la pastorul puritan din America colonială, Cotton Mather, care în 1714 a observat un obiect straniu în dreptul Lunii.

Analele Brașovului consemnează că la 15 februarie 1730, între orele 18 și 21, un obiect strălucitor se deplasa pe cer schimbându-și culoarea alternativ în alb și roșu. În 1731, deasupra localității Kilkenny din Irlanda, a fost observat un obiect luminos ieșind dintr-un nor roșu. Același obiect a fost văzut în toată Europa, pe parcursul unei întregi săptămâni.

Un vechi manuscris bănățean nota apariția la 6 decembrie 1737 a unui mare obiect aerian strălucind într-o culoare roșu intens, care a staționat între orele 18 și 20 pe cer, separându-se și recuplându-se apoi din noi. Un alt document românesc descrie că pe 27 noiembrie 1793, Luna a zburat cu mare viteză pe cer timp de câteva ore în decursul zilei.

În 1794, Societatea Regală de Științe din Londra a primit din partea astronomului Wilkins o comunicare științifică despre apariția unui obiect luminos pe suprafața Lunii.

În 1795, trei băieți din Nova Scoția, Canada, s-au hotărât să viziteze Oak Island după ce au observat pe țărmul ei lumini verzi, în miez de noapte. Acolo au găsit un tunel adânc, ce a primit numele *The Money Pit*, ce are diferite platforme din lemn, saltele din fibră de nucă de cocos (care nu există în Canada) și bucăți de piatră cu inscripții ciudate. În urma cercetărilor, s-a descoperit că insula este un sistem hidraulic uriaș.

Pe 10 august 1809, astronomul britanic J. Staveland nota că a observat un obiect aerian strălucitor ce s-a deplasat rapid pe o traiectorie neregulată printre nori.

În 1812, Stan Irimie din Săcele-Brașov nota că a observat „o *stea mare cu mai multe raze*” care s-a deplasat inițial spre est, apoi s-a întors în vestul Europei. Strălucirea obiectului aerian avea o

intensitate variabilă, iar deplasările sale au putut fi observate timp de patru luni în toată Europa. Ofițeri francezi și ruși, astronomi germani, englezi sau olandezi, savanți italieni și francezi au notat frecvent evenimentul, iar Lev Tolstoi l-a imortalizat în *Război și Pace*.

Francis Arago menționa în 1820 faptul că, în timpul unei eclipse de Lună, observatorii din Embrun (Franța) au văzut o serie de obiecte luminoase care se deplasau în formație, având o traiectorie rectilinie.

Numărul din 22 ianuarie 1853 al ziarului *Hetilap* relatează că pe 6 ianuarie 1853, la ora 6, a apărut deasupra Vienei o bilă de foc care a dispărut și a apărut de trei ori. Când a dispărut definitiv, a făcut-o cu zgomot de tunet. Numărul din 28 decembrie 1853 consemna că la 20 decembrie 1853, deasupra Sibiului, „*un norde formă conică*” s-a deplasat pe cer

„*mișcându-se în jurul axului său, cu un zgomot ca de locomotivă, a cărui intensitate alterna la intervale regulate*”. După câteva minute, „*norul a dispărut printr-un mic fulger*”.

În iulie 1868, la Capiago (Chile) s-a observat un obiect aerian luminos și foarte zgomotos, ce părea „*un imens condor metalic cu ochi de foc*”.

Pe 22 martie 1870, echipajul navei *Lady of the Lake* a observat un disc cenușiu care zbura pe cer, lăsând în urmă „*o coadă luminoasă*”.

În 1874, profesorul Schafarik de la Observatorul Astronomic din Praga nota ^{din 1680} că un disc alb strălucitor a traversat suprafața Lunii, rămânând vizibil mult timp. Apoi, luminile au dispărut brusc.

Pe 15 mai 1879, în Golful Persic, începând cu ora 21:40, vasul *Vulturul* a fost urmărit timp de aproape o oră de un ciudat obiect aerian luminos, compus din două roți cu diametrul de 40 de metri, între care era plasat un cilindru cu lungimea de 160-170 de metri. Câteva zile mai târziu, obiectul a fost observat de echipajul navei *Patna* în aceeași zonă.

În 1896 se semnalau pe scară largă OZN-uri în vestul Americii.

Pentru a afla adevărata istorie a omului și a Pământului, va trebui să descoperim în primul rând cine sunt acești „zei” și ce caută pe planeta noastră.

Codul Bibliei

„*Diavolul folosește și Scriptura când vrea să-și atingă scopul.*” - William Shakespeare

WVSTATUTCSANOMYLAWSANDTSAACDRELETT
NGERARANDTHEMIDPTHEPLACASKEEDIM
OPHISWHEANSHLACADHECWMYSISTERS
KHEFFKANDTOSAYSHEISMWTFPELESTATO
HETHEMNOFTHELOCEHODKILLWEFOR
KDEKAMBCAUSYHIMASCINARTOLODEPO
NANDTTTMETOPASAHENHWADEFNTER
CALONDTMETHATNCLCKINGOFTHP
RELITTHESLOKEDOUTAWINDORANDSA
RANDREHQUITSACRASSOPHTHGWTHTRER
KEMHISSTONADANCLCHCALLEDSESA
CANDACQDPTOPPCORCSHRESTHWE
FEANDHOMSAIDTOTHEHWMYSISTERSAN
DISAACSTOUNTONTJUSELSAIDLEST
EDIDFONHENDANTHITPTNNDIMHATIST

Sir Isaac Newton era încredințat că în Biblie există un cod secret care dezvăluie viitorul. A învățat limba ebraică și și-a petrecut jumătate din viață încercând să descopere acel cod. După spusele biografului său, John

Maynard Keynes, Newton credea nu doar în existența unui cod al Bibliei, ci și în unul al Universului. Pentru el, Universul era o „criptogramă alcătuită de Atotputernicul”.

Codul Bibliei a apărut în discuție și în secolul al VIII-lea, când un cărturar numit Geniul din Vilna scria că: „Rânduiala este că tot ce a fost, este și va fi până la sfârșitul vremii e inclus în Tora, de la primul până la ultimul cuvânt. Și nu doar într-un sens general, ci cu amănunte despre fiecare neam și despre fiecare ființă omenească în parte, și amănunte la amănunte despre tot ce i s-a întâmplat din ziua nașterii sale până la săvârșirea sa din viață.”

Deși numărul celor care credeau în existența unui cod biblic era mult mai mare, nimeni nu a reușit să aducă măcar cea mai mică dovadă care să ateste acest lucru. Până în anii 1950, când rabinul slovac Chaim Michael Dov Weissmandl a găsit primul indiciu. El a observat că, dacă sărea câte 50 de litere, găsea înscris cuvântul *Tora* la începutul capitolelor Facerea, Ieșirea, Numerii și Deuteronomul. Deși acest lucru nu era o descifrare a codului, măcar a fost primul indiciu care să ateste existența sa.

Inspirat de vorbele Geniului din Vilna și de rabinul Weissmandl, matematicianul israelit Eliyahu Rips a descoperit în 1985 mult căutatul cod, după ce a introdus în calculator Biblia scrisă în ebraică. Fizicianul Doron Wityum l-a ajutat pe Rips, completând modelul matematic. Rezultatele studiilor au fost publicate în 1997 de americanul Michael Drosnin, sub numele *Codul Bibliei*. Drosnin afirma că respectivul cod a fost confirmat de matematicieni de renume de la Yale, Harvard și Universitatea Ebraică, a fost verificat de un specialist în cifruri și coduri din Ministerul Apărării al Statelor Unite și a trecut cu succes prin trei expertize efectuate de specialiști la care a apelat o importantă revistă de matematică din S.U.A. În Biblie este codat absolut orice eveniment din istoria lumii, indiferent cât de înfim ar fi acesta, și orice persoană care a trăit sau va trăi vreodată pe Pământ. În Biblie au fost ascunse asasinarea lui Yitzhak Rabin, scandalul Watergate, aselenizarea din 1969, teoria relativității a lui Einstein, criza financiară, războaie și multe alte evenimente. Toate, dacă e să-i dăm crezare lui Drosnin. De exemplu, Amir era codificat în același loc cu Yitzhak Rabin și „*asasin va asasina*”. Cuvintele „*ucigașul a ucis*” apăreau în textul curent al Bibliei, în același verset în care numele Amir apărea în textul ascuns. Tot în același verset, textul ascuns menționa: „*el a lovit, l-a ucis pe premier*”. Amir, ucigașul lui Rabin, era chiar identificat: „*ucigașul său, unul dintre ai săi, cel care s-a apropiat*.” Einstein apare ascuns în Biblie cu „*s-a prezis o persoană cu mintea ageră*”, „*știință*”, „*o nouă și excelentă înțelegere*”, „*el a răsturnat realitatea prezentă*” și „*teoria relativității*”. Ba chiar este codat și motivul dispariției dinozaurilor: în capitoul 1 al Facerii scrie: „*și a făcut Dumnezeu marele Tanin*”. Cuvântul ebraic *tanin* înseamnă dragon sau monstru și apare intertextând cuvântul *dinozaur*, imediat deasupra termenului *asteroid*. Michael Drosnin susține că până și cuvântul *calculator* apare de șase ori în textul curent al Bibliei, ascuns în interiorul cuvântului ebraic pentru *cuget*. Patru din cele șase se află în versetele din Ieșirea care descriu construirea Chivotului Legământului. O dată apare acolo unde Yahweh spune că va face lucruri cum n-au fost în tot Pământul. În Ieșirea 32:16, unde în textul curent este scris „*Tablele acestea erau lucrul lui Dumnezeu și scrierea era scrierea lui Dumnezeu, săpată pe table*”, codul spune: „*S-a făcut pe calculator*”. Deși Rips consideră că acest cod a fost creat de Yahweh și înmănat lui Moise, Drosnin crede că autorii sunt niște extraterestri care aveau puterea de a vedea viitorul, dar nu și de a-l schimba. Drept pentru care au lăsat oamenilor avertismente ascunse într-o carte sfântă.

Deși cartea lui Drosnin a devenit un bestseller și mulți au acceptat existența acestui cod ascuns în Biblie, sunt câteva amănunte care indică faptul că totul este o mare minciună. Să reținem faptul că Michael Drosnin, cel care a popularizat acest cod prin cartea sa, susține că absolut toate evenimentele care au avut și care vor avea loc sunt înscrise în Biblie. Cu toate acestea, sintagma „*colaps economic*” este codificată o singură dată, în 1929. De ce nu apare și criza mondială din 2008? Sau cea care se pregătește să izbucnească acum? „*Război mondial*” este codat o singură dată. Dar noi am avut două până acum. Însă codul nu se referă la primele două, ci la al treilea. „*Război mondial*” și „*holocaust atomic*” se regăsesc împreună cu anii 2000 și 2006. De ce codul nu amintește cele două războaie mondiale, dacă tot conține toate evenimentele care au avut loc până acum? De ce nu amintește de holocaustul atomic de la Hiroshima și Nagasaki? Dacă există codul într-adevăr

și a fost lăsat oamenilor de Yahweh sau de extraterestri, cum de nu este exact? Nici în 2000, nici în 2006, nu a avut loc vreun război mondial. Ca să nu mai vorbim de holocaust atomic. Iar aceasta nu este singura dată când „codul” greșește. Codul spune că, în 1996, orașul Tokyo trebuia să fie evacuat din cauza unor plăgi, cianură și virusul Ebola, aduse cu elicopterul. Deși Shoko Asahara, conducătorul sectei Aum Shinrikyo plănuia așa ceva, evenimentul prezis de cod nu a avut loc. Codul spune că în 2010 trebuia să aibă loc un mare cutremur în Los Angeles, iar în 2000 sau 2006 în China. Nu a avut loc acest mare cutremur în niciunul dintre acești ani, nici în Los Angeles, nici în China. Codul mai spune că vor fi mari cutremure în 2000, 2014 și 2113. Cum în anul 2000 nu am avut parte de așa ceva, sunt mari șanse să nu avem nici în ceilalți doi ani preziși. Codul susținea că în 2006 trebuia să fim loviți de un „*obiect asemănător unei stele*”. Din câte știm cu toții, nu s-a întâmplat acest lucru. Pentru anii 2010 și 2012, codul a proorocit lovirea unei comete de planeta noastră. În 2010 erau preconizate „*zile de groază*”, „*deznădejde*” și „*întuneric*” în 2012 „*Pământ nimicit*”. Cum nu s-a întâmplat acest lucru în 2010, ceva îmi spune că nu se va întâmpla nici în 2012. O altă eroare a acestui așa-zis cod al Bibliei este distrugerea dinozaurilor de către un asteroid. Deși aceasta este varianta oficială a oamenilor de știință, cei cu ceva neuroni nu pot accepta această ipoteză. Un asteroid nu putea distruge doar reptilele mari, apoi să cauzeze transformarea speciilor supraviețuitoare în alte specii. De exemplu, dacă ordinul primatelor exista acum 70 de milioane de ani (așa cum susțin oamenii de știință) și există și astăzi, este evident că primatele nu au fost distruse acum 65 de milioane de ani, împreună cu dinozaurii. Ipoteza nimicirii dinozaurilor de către un asteroid are numeroase lacune, care depășesc până și barierele logicii sau ale bunului simț. Orice entitate superioară care ar fi inclus această informație în cod ori ar fi fost ignorantă, ori mincinoasă. Cel mai probabil este vorba doar de părerea personală a autorului cărții, nicidecum de un mesaj lăsat oamenilor de către forțe superioare.

THE

CODE ■9 --z) Pentru a exista un cod în Biblie ar trebui ca toate cărțile ei să fi fost scrise în același timp, așa cum susține Drosnin. De aceea dă ca exemplu faptul că evreii nu au voie să schimbe nici măcar un singur cuvânt din cartea lor sfântă: deoarece astfel nu s-ar putea accesa codul. Lucru absolut logic, de altfel. Dacă ar exista un cod pentru toată Biblia, ar fi trebuit ca toate cărțile ei să fi fost scrise în același timp. E drept că tradiția evreiască susține că Moise a scris primele cinci cărți ale Vechiului Testament, însă celelalte ar fi fost scrise mult mai târziu, de diferite persoane, în diferite perioade de timp. Dar cum s-a demonstrat de multe ori că nici Moise, nici alți patriarhi nu au scris vreo carte a Vechiului Testament, ci toate au fost concepute de preoții lui Ezdra după exilul babilonian, apare posibilitatea ca respectivul cod, dacă ar fi existat, să fi putut fi implementat. Dacă Vechiul Testament a fost scris în același timp, și nu în perioade diferite, ar putea exista un cod ascuns în spatele scripturilor. Însă Drosnin susține că există un cod în întreaga Biblie, nu doar în Vechiul Testament. În cartea lui, Apocalipsa după Ioan din Noul Testament joacă un rol foarte important. Acolo susține el că a găsit numeroase detalii despre apocalipsa care ni se pregătește în curând. După cum am spus mai devreme, la fel și Drosnin, pentru a exista un cod în Biblie ar trebui ca toate cărțile din care este compusă să fi fost scrise în același timp, nu în perioade diferite. Sunt mari șansele ca Vechiul Testament să fi fost conceput într-o singură perioadă, nu în mai multe, însă Noul Testament a fost redactat câteva secole mai târziu. Nu începe nicio îndoială că Vechiul Testament a fost scris înainte de Iisus, iar Noul Testament după el. Prin urmare, Biblia a fost scrisă în perioade diferite, ceea ce exclude posibilitatea existenței unui cod în spatele cuvintelor ei. Bineînțeles, apărătorii acestei idei pot susține că acea entitate superioară a creat codul și toate cărțile Bibliei, dar le-a dictat patriarhilor, profeților și apostolilor câte o parte, în diferite perioade. Dar de ce ar fi făcut asta? Această variantă ar fi fost una inutilă și probabil periculoasă, ținând cont că, fiind mai multe scripturi și mai mulți autori, dacă dispărea o singură carte, codul ar fi devenit inefficient. În plus, scripturile evreilor au fost mult mai multe, cele care formează Biblia fiind alese la Conciliul de la Nicea în anul 325. Așadar, trebuie să presupunem că creatorul codului știa ce cărți vor fi incluse în Biblie și a ales să introducă respectivul cod doar în ele. O idee atât de aberantă încât nu merită dezbătută prea mult. Biblia nu putea fi compusă de o singură entitate și dictată celor pe care îi considerăm autorii de drept, măcar pentru faptul că se observă clar stiluri diferite de exprimare. Acesta este motivul pentru care cercetătorii au stabilit că Vechiul Testament este

compus din patru surse. De altfel, mulți au criticat cartea lui Drosnin, printre care se numără matematicianul australian Brendan McKay, matematicienii israeliți Dror Bar-Natan și Gil Kalai sau psihologul israelit Maya Bar- Hillel. Aceștia au demonstrat că Drosnin și Rips au trișat în demonstrațiile lor iar codul Bibliei este o mare minciună.

Dacă acest cod e doar o invenție, cine ar avea ceva de câștigat de pe urma acestui lucru? În primul rând evreii. Dacă ar fi acceptată ideea că Biblia ascunde un cod ce conține informații despre toate evenimentele trecute și viitoare, nimeni nu ar mai putea să se îndoașcă de sacralitatea acestei cărți, implicit a religiei iudaice. Prin urmare, dovada că Biblia este singura carte ce conține un astfel de cod este dovada că într- adevăr evreii sunt poporul ales. Acceptând ideea existenței codului biblic ar însemna să acceptăm ideea superiorității evreilor și tot ceea ce implică acest lucru. Iar codul biblic este una dintre multele încercări ale evreilor de a-și impune în toată lumea religia, dumnezeul și titulatura de „popor ales”. Hitler este condamnat și astăzi pentru îndrăzneala de a considera rasa ariană superioară celorlalte rase. Însă îndrăzneala evreilor este acceptată, măcar din teama de a nu fi acuzați de antisemitism. Din păcate...

Michael Drosnin nu este un simplu jurnalist, așa cum suntem tentați să credem. După cum a recunoscut în cartea sa, printre persoanele cu care ținea legătura se numără prim-ministrul israeliț Yitzhak Rabin, Shimon Peres și Benjamin Netanyahu, Dore Gold - consilierul premierului Netanyahu pentru securitatea națională, Danny Yatom - șeful Mossadului (serviciul secret israelian), generalul Isaac Ben-Israel - șeful Departamentului științific al Ministerului Apărării israeliene, generalul Uri Saguy - șeful Contraspionajului militar israelian, poetul Chaim Guri - prieten apropiat al premierului Rabin și istoricul Ben-Zion Netanyahu - tatăl și consilierul premierului Netanyahu. Cu unii dintre aceștia, Drosnin s-a întâlnit constant și a avut numeroase discuții telefonice. Cu alții, contactul s-a rezumat doar la câteva scrisori. Ținând cont că jurnalistul american Michael Drosnin avea acces la cel mai înalt nivel, putem presupune că era un prieten al israeliților. Numeroasele sale drumuri din Statele Unite până în Israel și înapoi au costat destul de mult. Cum un salariu de jurnalist nu cred că acoperă toate aceste cheltuieli iar drumurile sale nu au fost în interes de serviciu (ca să presupunem că ziarul la care lucra i-ar fi decontat cheltuielile), tragem concluzia ori că Drosnin avea destui bani, ori că a fost finanțat. Dacă era o persoană bogată, e greu de crezut că ar fi practicat meseria de jurnalist (în cel mai rău caz putea să-și cumpere sau să-și înființeze o publicație). În acest caz, rămâne doar varianta sponsorizării. Cum cei care ar fi avut cel mai mult de câștigat de pe urma apariției cărții *Codul Bibliei* ar fi fost evreii în general și israeliții în special, deducem cu ușurință cine a finanțat din umbră cercetările lui Michael Drosnin. Așa se explică și accesul la oficialitățile israelite, dar și faptul că, deși Drosnin se autodeclară de multe ori ateu (pentru a ne convinge de imparțialitatea sa), numește de câteva ori Ierusalimul orașul sfânt iar Biblia, cartea sfântă. Nu știu ce părere au ateii dar n-am întâlnit niciunul până acum care să considere sfinte Biblia și Ierusalimul. Dar poate n-am întâlnit eu iar ei există.

După Codul Bibliei, Codul Piramidelor, Codul lui Da Vinci sau Codul lui Oreste, tragem concluzia că întreaga noastră existență e codificată. Bine că se găsesc mulți „spărgători de coduri” care ne oferă decodorul „potrivit”. Cu toate că aș prefera unul pentru HBO...

Reiki

„Dorința de a vedea duhurile, curiozitatea de a afla ceva despre ele și de la ele, este semn al unei cât de mari nechibzuințe și a unei desăvârșite necunoașteri a predațiilor morale și făptuitoare ale Bisericii Ortodoxe. Cunoașterea duhurilor se dobândește într-un cu totul alt chip decât presupune iscoditorul neîncercat și nesocotit. Împărtășirea pe față cu duhurile este pentru cel neîncercat o cât se poate de mare nenorocire sau slujește drept izvor al celor mai mari nenorociri.” - Sfântul Ignatie Briancianinov

După episodul cu fanatica religioasă, cineva de sus cu un deosebit simț al umorului mi-a pregătit și cealaltă extremă. Acum căteva zile am cunoscut un tip aparent normal, ce nu părea să ascundă multe lucruri sub înfățișarea sa de tocilar. Însă aparențele înșeală întotdeauna. Sau cel puțin așa se spune.

Din vorbă banală în altă vorbă banală, am ajuns și la sensibilul subiect al religiilor. Observând că am anumite cunoștințe, respectivul mi-a propus să mă inițiez. În ce anume, nu a specificat. Important era să mă inițiez în ceva, pentru a-mi aprofunda cunoștințele. Dar cum el era maestru nu-știu-de-care în reiki, bănuiesc că acesta este domeniul în care mă vroia inițiat. L-am refuzat cât am putut de politicos (deși trebuie să recunosc că nu prea mă caracterizează politețea), specificând foarte clar că nu vreau să fac parte din niciun fel de grup mistico-religios care să încerce să-mi spele creierul cu tot felul de absurdități. Prefer să descopăr singur adevărul decât să mi-l ofere cineva pe tavă. Măcar sunt sigur de intențiile mele dar nu pot spune același lucru despre cele ale „maestrilor” spirituali care se oferă să mă inițieze. Refuzul meu l-a deranjat vădit, lucru remarcat și de cele două prezențe feminine care ne însoțeau. După o izbucnire nervoasă și un mic atac energetic care m-a ocolit, „maestrul” s-a calmat și a încercat să mă convingă de faptul că tehnicile mistice orientale au doar părți bune. Bineînțeles că aceste idei puerile contrazice chiar conceptul oriental de yin și yang, cele două părți opuse care formează un întreg. Dar pentru el nu a contat. Nu a știut nici să-mi răspundă de ce secrete păstrate ascunse timp de multe mii de ani, la care aveau acces doar oameni aleși cu grijă și pregătiți foarte mult timp, sunt acum la îndemâna oricui plătește o taxă.

Până la urmă, ce este reiki-ul? O practică spirituală dezvoltată în 1922 de budistul japonez Mikao Usui. Practicanții reiki vindecă diferite afecțiuni cu ajutorul palmelor. În japoneză, *reiki* înseamnă „atmosferă misterioasă” și provine din chinezescul *lingqi* - „influență supranaturală”. La prima vedere nu pare nimic în neregulă cu această practică. Dar dacă săpăm mai adânc...

Deși este considerat o formă de medicină alternativă, concluzia unui studiu medical din 2008 este că „sunt insuficiente dovezile care să dovedească faptul că reiki poate fi considerat tratament pentru vreo boală. Prin urmare, valoarea reiki-ului rămâne nedovedită.” Cu alte cuvinte, nu s-a putut dovedi că reiki într-adevăr poate vindeca vreo boală. William T. Jarvis, membru al Consiliului Național împotriva Fraudei Medicale a declarat că orice efect minor pe care îl poate avea reiki-ul este datorat autosugestiei sau

efectului Placebo. În plus, mai multe persoane care au fost vindecate prin reiki au declarat că după un timp bolile au revenit, chiar în stare mai avansată.

Eficient sau nu, există vreo șansă ca reiki să fie mai mult decât o tehnică alternativă de medicină? Se poate ascunde ceva în spatele „vindecărilor” miraculoase? Puțini știu că în această practică se folosesc simboluri.

Simbolul tibetan

Unul NitiGizida dintre aceste simboluri se numește Nin Giz Zida, care în tibetană înseamnă „șarpele de foc”. „Șarpele de foc” reprezintă „șarpele adormit” ce sălășluiește la baza coloanei vertebrale. Numit Kundalini în India, el deschide toate chakrele atunci când este trezit, oferind cunoaștere. Chiar dacă practicanții reiki susțin că numele Nin Giz Zida este un cuvânt tibetan, foarte puțini știu că Ningizida este în realitate numele unui zeu sumerian al lumii de dedesubt. Acest nume înseamnă în sumeriană „stăpânul copacului cel bun”. Conform unei tăblițe descoperite în orașul Lagas, Ningizida era fiul zeului suprem, Anu. Era reprezentat ca un șarpe cu cap de om. Simbolul său erau doi șerpi încolăciți în jurul unei tije, simbol preluat mai târziu de greci pentru caduceul divinităților Hermes, Dionysos și Asklepios, iar de romani pentru Mercur. Cum purtătorii de caduceu Ningizida, Hermes și Dionysos erau zei ai fertilității iar Asklepios (Esculap pentru romani) se ocupa cu

vindecarea, șarpele încolăcit a devenit simbolul medicinei, reprezentând viața. În realitate, Ningișzida nu era numele unui zeu, ci unul dintre epitele lui Enki, zeul sumerian al înțelepciunii, meșteșugurilor, artelor, creației, apei și inteligenței. Era cel mai important zeu pentru incantații, patronul preoților, ce stăpânea la perfecție

magia și avea capacitatea de a Sinnoy u Ningishdda atribui o soartă. Casa sa era sub pământ, în Apsu (apa freatică, oceanul subteran). Numele său înseamnă „stăpânul Pământului” dar poate fi interpretat și ca „stăpânul dedesubtului”. Simbolurile sale includ capra, peștele (ce mai târziu au fost combinate într-o ființă cu partea superioară ca de țap, iar cea inferioară ca de pește), țestoasa, toiagul cu cap de berbec, semiluna, tridentul, șarpele și un vas din care se revarsă apa. Akkadienii și babilonienii îl numeau EA („casa apei”), iar numărul său sacru era 40, corespondentul titlului de Mare Prinț. Enki era fiul cel mare al zeului suprem An. A fost exilat pe Pământ după ce a încercat să-și detroneze tatăl. A creat oamenii, le-a oferit cunoașterea și i-a civilizat. S-a luptat pentru supremație cu fratele său mai mic, Enlil, dar a fost învins și închis în subteran. Fiul său cel mare, Martu (Marduk pentru babilonieni) a continuat lupta tatălui său, devenind în cele din urmă conducătorul Terrei. Miturile mesopotamiene plus multe alte dovezi indică faptul că Enki / Ningișzida era cel cunoscut în lumea creștină

drept Șarpele Lucifer sau Satan. Tibetanii știau acest lucru, acesta fiind motivul pentru care Nin Giz Zida este „șarpele de foc” care oferă cunoașterea. Pe lângă acest simbol, în reiki mai există și Huo Long, adică „dragonul de foc”, care semnifică același lucru.

Cum reiki folosește cel puțin un nume sumerian, Ningișzida, e posibil să întâlnim aici și alte denumiri sumeriene. Cea mai bună dovadă e chiar numele reiki, care face trimitere la aceeași divinitate-șarpe. În japoneză, *rei* înseamnă „suflet, spirit” iar *ki* reprezintă energia vitală. În sumeriană, *ki* înseamnă „pământ”, așa cum se vede și în Enki, „stăpânul Pământului”, care este format din *en* („stăpân”) și *ki* („pământ”). Așadar, reiki s-ar putea traduce „spiritul Pământului”, care reprezintă fără îndoială zeitatea-șarpe. Nu putem să trecem cu vederea declarația maestrului reiki Komyko Nakamura: „*Spiritul Reiki este deasupra tuturor!*”. Chiar și așa, traducerea tot nu este exactă. Pentru că nu doar a doua parte a cuvântului reiki trebuie tradusă din sumeriană, ci și prima. Cum *rei* înseamnă „rege”, traducerea cea mai exactă a numelui reiki este „regele Pământului”. Care are același înțeles cu Enki, „stăpânul Pământului”. Prin urmare, reiki nu înseamnă „atmosfera misterioasă” sau „influență supranaturală”, așa cum vor inițiații să ne facă să credem. Ci doar o evocare a zeității care le-a adus oamenilor aceste cunoștințe și care îi ajută în procesele de vindecare. Contra cost, bineînțeles. Influența sumeriană în Japonia se observă nu doar din adoptarea numelui reiki sau al simbolului Ningișzida. Mitul exilării zeului Susano-o este identic cu cel sumerian, al lui Enki. Numele zeului Ninigi este de origine sumeriană, însemnând „Domnul ochi”, indicând în mod evident un Veghetor. Iar templul Tokei-ji mai era numit și Enkiri-dera („templul divorțului”), în care numele sumerianului Enki este evident.

WM

Conform miturilor lumii, acest Enki sau Ningișzida este cel care le-a adus ^{Enki} oamenilor magia. *Cartea lui Enoh* îl numește Azazel („zeul răzvrătit”) sau Samiaza („rebelul renumit”), acesta fiind conducătorul îngerilor decăzuți sau Veghetori. Pentru învățăturile sale, a fost pedepsit de Dumnezeu evreilor, alături de însoțitorii săi. Nu doar ei, ci și oamenii care au primit acele învățături: „*Domnul a dat o poruncă pentru cei ce sălășluiesc pe Pământ - ca ei să piară căci au aflat toate tainele îngerilor, toate silniciile demonilor, toate puterile lor- cele mai tainice dintre ele -, toate puterile celor care practică magia, puterea vrăjitoriei și puterea celor care făuresc chipuri turnate pretutindeni pe Pământ (...)* Și El mi-a zis: «*Din pricina nelegiuirilor lor, li s-a hotărât judecata și aceasta nu va fi înlăturată de Mine nicicând. Din pricina vrăjitoriilor ce le-au căutat și le-au învățat, Pământul și cei ce se află pe el vor fi nimiciți*».” (*Cartea lui Enoh*, cap. LXV). Această pedeapsă a practicantilor magiei se observă chiar și în ziua de azi: absolut toți mor în chinuri, indiferent de felul magiei pe care îl practică. Biserica creștină a dus mai departe această poruncă a Dumnezeului biblic, luptând împotriva magiei. Ce e drept, exagerând în perioada Inchiziției (și nu numai). Kabbalah evreiască, o colecție de ritualuri magice, le-a fost

adusă oamenilor de îngerul Raziei („zeul
secretei”), conform manuscrisului „Sefer Raziei
Kilaleh”. Se spune că Noe l-a folosit
învățăturile pentru a-și construi Arca. Moise
primise asupra Egiptului, iar regele Solomon
pentru a învoca și captura demoni. În „Cartea
egipteană a morților”, Ithot, spune că zeii născuți de Nut
(primii zei de pe Terra, Veghetorii evreilor) au
inventat zăzvoalele, au dezlănțuit dezastre,
au făcut zăzvoale, necrotas, au inventat
demonii (capitolul CLXXV). De altfel, „Talmudul”
La fel și creștinismul sau islamismul.

Întrebarea ce apare inevitabil este următoarea: dacă acești zei / îngeri decăzuți sunt priviți ca niște entități malefice, pot fi considerate învățăturile lor benefice pentru oameni? Ținând cont că toți practicanții magiei mor în chinuri, se pare că nu (vorbim de magie adevărată, nu de scamatorii aflate la îndemâna oricui). Ce nu știu mulți e faptul că, pentru ritualurile magice, se folosește o energie negativă. Vrăjitorul sau magicianul trimite această energie asupra persoanei pe care o afectează ritualul său, în mod benefic sau negativ. Această energie negativă înlocuiește o mare parte din cea pozitivă atât din biocâmpul vrăjitorului, cât și din ale victimelor sale. Surplusul de energie negativă creează un dezechilibru energetic, ceea ce duce la apariția diferitelor afecțiuni fizice sau psihice și a diverselor întâmplări nefericite pe care le punem pe seama ghinionului. Din această cauză, sentimentele negative devin predominante în practicanții magiei, de multe ori fără ca aceștia să-și dea seama. Biserica ar spune că, prin magie, Diavolul își câștigă adepți. Deși e o afirmație puerilă, într-un fel are dreptate. Energia pozitivă, parte din Divinitate, este înlocuită în timp de cea negativă. Acești oameni nu doar își pierd șansa de evoluție spirituală, ci involuează. Personal consider că adevărații „îngeri” sunt foști oameni care, de-a lungul mai multor vieți, au ajuns la un grad înalt de evoluție spirituală, astfel rupându-se de partea lor umană și devenind entități energetice benefice. În același mod consider că cei care involuează spiritual pot deveni acele entități energetice malefice pe care le numim „demoni”. Surplusul de energie negativă provocat de ritualurile magice duce la această involuție și transformare într-o entitate negativă. Un alt aspect al magiei este că folosește aproape întotdeauna entități (aspect pe care mi l-a confirmat și „maestrul”). Vrăjitorul sau magicianul invocă o entitate negativă pe care o trimite să-i îplinească dorința. Din păcate, nu toți cei care se joacă cu aceste ritualuri sunt în stare să trimită acele entități în lumea din care au venit. Prin urmare, în urma multitudinii de ritualuri magice de orice fel, nenumărate entități malefice au rămas în lumea noastră, infestându-ne cu energia lor negativă. Să ne mai mirăm de faptul că oamenii au devenit din ce în ce mai răi? Poate fi considerat reiki-ul o formă de magie? Practicanții spun că nu. Însă, ținând cont că nu este vorba despre o formă de vindecare doar prin biocâmp, ci una care implică întotdeauna simboluri și ritualuri, îl putem încadra în această categorie. Magia a fost adusă oamenilor de entități malefice. „Maestrul” mi-a confirmat acest lucru. Ba, mai mult, mi-a mărturisit că marea maestră Danaela le-a dezvăluit faptul că reiki-ul a fost adus oamenilor de către îngerii decăzuți. În plus, unul dintre gradele reiki se numește *egregor*, nume care provine de la *egregori*, cuvântul grecesc pentru Veghetori. Întrebat de ce crede că îngerii decăzuți ne-au adus reiki-ul, „maestrul” mi-a răspuns că nu s-a gândit la acest lucru, dar și că nu îl interesează. Poate că modul meu de a gândi este defect, dar întotdeauna când cineva se oferă să mă ajute, mă întreb ce are de câștigat de pe urma acestui ajutor. Îmi vine greu să cred că adepții reiki (sau cel puțin unii dintre ei) nu fac același lucru. Cel mai probabil, „maestrul” știe răspunsul dar îl ignoră, orbit de iluzia unei aparente puteri. Într-adevăr, este vorba de iluzii în reiki, nicidecum de fapte concrete. Nu există niciun fel de dovezi științifice pentru existența /-ului sau a vreunui mecanism care să-l poată manipula. O revizuire sistematică a unui test clinic aleatoriu care a avut loc în 2008 nu a susținut eficacitatea „tratamentului” reiki sau a recomandărilor pentru folosirea reiki în

tratarea vreunei boli. Prin urmare, nu poate fi considerată medicină alternativă, pentru simplul fapt că nu vindecă nicio afecțiune. Așa-numita vindecare este temporară, afecțiunile respective revenind în scurt timp. O americană povestea la un post de radio că a practicat reiki, că într-adevăr se vindecase de bolile grave pe care le avea și că, la rândul ei, putea să vindece pe alții. Până la un moment dat când și-a dat seama de unde vine acea energie și ce înseamnă simbolurile folosite de practicanți. După cum declara dumneaei, energia vine de la demoni, iar simbolurile și ritualurile sunt pentru chemarea spiritelor rele în sufletul celui căruia îi este destinat „tratamentul”. Aflând aceste lucruri, respectiva a renunțat numaidecât la reiki. Iar bolile de care se „vindecase” îi reveniră de zece ori mai grave și mai dureroase. Asta dacă într-adevăr se vindecase vreodată, și nu a avut doar iluzia vindecării...

Un Mare Maestru reiki, Bogdan Georgescu, scria în numărul 5 al revistei „Jurnalul Conspirației” că simbolurile folosite în reiki sunt ca niște chei, folosite pentru a deschide o poartă, pentru a avea acces la o anumită energie. Exact ce spuneam mai sus, că aceste ritualuri și simboluri magice au scopul de a aduce în lumea noastră entități malefice. Energia la care se referă maestrul Georgescu este acea energie negativă de care aminteam mai devreme. Georgescu explică și cum își poate folosi cunoștințele pentru a obține ceva, folosind un atac energetic: „am de câștigat un proces: un atac energetic, la nivel de Chakra 5 (care e chakra comunicării).” Că practicantii reiki sunt în stare de astfel de atacuri, am observat cu ochii mei, când „maestrul” pe care l-am cunoscut a încercat acest lucru de două ori. În numărul 6 al revistei amintite mai sus, Maestrul Georgescu recunoștea că

există inițiați care se folosesc de accesul la entități și energii negative. Ba chiar a recunoscut că nu există magie albă, doar neagră. Însă părerea dumnealui este că Dumnezeu ne îngăduie să folosim magia. După părerea sa, putem accesa entități malefice doar pentru că Dumnezeu vrea acest lucru. Dacă n-ar fi vrut, nu am fi putut să o facem. După această logică am putea spune că Dumnezeu vrea să ucidem, să violăm copii sau să torturăm animale. Dacă n-ar fi vrut, n-am fi fost în stare să facem asta. Dar suntem, așa că e vorba doar de voia Domnului. Așa să fie, oare?

Pentru a mă convinge de bunele intenții ale reiki-ului, „maestrul” mi-a ^{ovidiu} recomandat cărțile lui Ovidiu Dragoș Argeșeanu, un alt Mare Maestru al practicantilor reiki din România. Pe site-ul personal al domnului Argeșeanu am găsit un citat care m-ar înfiora dacă aș fi fost mai slab de inger: „*Într-o zi m-am trezit cu Iisus în fața mea. «Taie-mi capul!» mi-a spus. «Cum să fac asta, Doamne?!» «Fă ce îți spun!» îmi spuse. Cu inima îndoită am ridicat Sabia de Lumină și am lovit scurt.*” Băi, jefi care ești... Într-una din cărțile sale, Argeșeanu susține că stătea într-o zi la o bere, pe o terasă, când a călătorit brusc în Astral, acolo unde s-a întâlnit cu Iisus. Cu această ocazie trebuie să remarcăm faptul că domnul Argeșeanu este cel mai bun prieten al divinității. Dacă apostolii au luat masa cu Iisus și au închinat un pahar de vin, doar Argeșeanu a ieșit la o bere cu acesta. Același maestru reiki susține că s-a întâlnit și cu arhanghelii Mihail și Gavril, cel din urmă însărcinându-l să învețe un preot ortodox cum să-și săvârșească slujbele. În altă carte, Argeșeanu susține că s-a certat cu arhanghelii și chiar i-a decapitat (are o problemă omul cu capetele) iar pe Iisus l-a scuipat pentru a verifica dacă este într-adevăr El. În cartea „*Reiki între mit și realitate*”, Argeșeanu scrie că „*preasfințitorilor ortodoxe*” nu le cade bine când Duhul Sfânt nu se mai pogoară pe capul preoților, ci pe al vreunui practicant reiki sau radiestezist: „*Vine Duhul Sfânt și fâ! fâ! fâ! Nu are unde se așeza și se întoarce de unde a venit!... Normal că preoții ortodocși sunt frustrați când văd lumina venind din altă parte decât din altar și că nu mai pricep nimic din toate astea și atunci, pentru că le fuge pământul de sub picioare, odată cu recunoașterea, banii sau mă rog, bunurile materiale, în loc să-și reconsidere atitudinea față de divinitate, om și cunoaștere, încep să arunce cu noroi în ceea ce nu înțeleg și nu pot accepta.*” Probabil după ce s-a pogorât Duhul Sfânt sub formă de porumbel pe creștetul maestrului, l-a lăsat acestuia o amintire verzuie, altfel nu se explică faptul că Argeșeanu se contrazice. În aceeași carte, îi îndeamnă pe adepții săi să meargă și la *dezlegarea unui preot*, deoarece aceasta, alături de post negru, rugăciune sau împărtășanie, ajută la creșterea vibrației. Până la urmă, „*porumbelul*” nu se mai așează pe capetele preoților, dar rugăciunile lor încă sunt valabile? De unde le vine acestora harul? Cred că nu din ritualuri magice precum reiki. Tot în „*Reiki între mit și realitate*”, Argeșeanu își informează cititorii că împărtășania de la biserică nu are nicio valoare, deoarece Iisus vine în pâinea și vinul pe care le „sfințește” maestrul reiki: „*Io iau un pahar de vin și înmoi în el pâinea de la masă și spun cuvintele Mântuitorului: «Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu».*” Și continui: „*Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, carele pentru mulți se varsă!.*” Și dau să mănânce celor de la masă. Are valoare de împărtășanie? Are, domnilor,

o valoare mai mare decât cea din bisericile voastre pentru că Iisus nu mai vine la voi!" Vine la cavalerul Jedi cu sabie de lumină, pregătit să decapiteze pe oricine îi deranjează meditațiile de la terase. Dacă nu s-au gândit bieții preoți să-i facă lui Iisus cinste cu o bere, la fel ca maestrul Argeșeanu...

Din scrierile lui Argeșeanu reiese o clară aversiune a acestuia față de creștinism, presărată pe alocuri cu sadism și porniri criminale. Din decapitățile sfinților și scuipatul acestora rezultă cu ușurință ura lui Argeșeanu

față de ei. Recunosc că nu sunt un bun creștin și că critic Biserica ori de câte ori am motive însă e o diferență între acest lucru și ura care se pare că l-a cuprins pe Argeșeanu împotriva creștinismului. Nu am învățat încă să nu-l urăsc. Acest sentiment negativ nu poate atrage decât alte energii negative și, măcar din acest motiv, caui să-l logoiesc. Cu atât mai mult ar trebui să-l facă același lucru și un „guru” ce pretinde că iese la bere cu Iisus sau. Dar să vedem ce spun și alții despre acest personaj.

„Tot timpul când am încercat să citesc cărțile lui Argeșeanu simțeam o agresivitate peste măsură, și nu mai puteam să citesc, era ca și cum informația din cărți sau amprenta energetică a cărții este foarte agresivă, acest lucru mi s-a întâmplat doar cu puține cărți deci tind să cred că este ceva cu el/ele decât cu mine.”, scria cineva pe un blog. O altă persoană afirma: „Nu de mult cineva îmi tot băga pe gât și-mi recomanda cărțile lui Argeșeanu. Din fericire pentru mine, chiar gândul spre acea persoană (Argeșeanu) mă îndepărta. Simțeam că e ceva în neregulă. Cel ce-mi recomanda cărțile aplica diverse modalități de influențare pentru a citi scrierile respective, apoi a devenit agresiv și parcă ar fi vrut să mă forțeze.”

Această aversiune împotriva creștinismului pare să nu fie caracteristică doar lui Argeșeanu, ci mai multor practicanți reiki. Ori de câte ori aduceam vorba despre creștinism, „maestrul” devenea brusc iritat. Ba chiar mi-a împărtășit la un moment dat crezul reiki: „*suntem cu toții dumnezei*!”. Răspunzându-i că în realitate acesta este crezul satanist, deoarece în legenda creștină Satan a vrut să-i ia locul lui Dumnezeu, crezându-se egalul lui, iar în gnosticism o entitate malefică, căpetenia arhontilor, i-a făcut pe oameni să-l considere Dumnezeu, „maestrul” s-a fâstăcit. A încercat să-mi explice că nu asta a vrut să spună dar era prea târziu. Susținând că practică ceva adus de îngerii decăzuți, neascunzându-și ura

față de creștinism și citând idei satanice, și-a dat seama că nu are nicio șansă să mă racoleze. Prin urmare, discuția s-a încheiat. Din păcate, nu și „joaca” lui cu lucruri periculoase, care îl depășesc. Dar dacă am face întotdeauna alegerile potrivite, am fi cu toții sfinți (și neam afla constantin pericolul de a fi decapitați de Argeșeanu). Însă, din fericire, suntem doar oameni.

11. Yahweh

„Și va fi în vremea aceea - zice Domnul - că ea mă va numi: «Bărbatul meu» și nu-mi va mai zice: «Baal al meu»” - Yahweh (Cartea lui Osea 2:18)

Zeul suprem al Babilonului antic era **Marduk**, fiul lui Ea (Enki la sumerieni) și a Marduk

Damkinei (Ninhursag). Soția sa era Sarpanitum, fiul lor era Nabu iar sora sa era Iștar. Animalul emblematic al lui Marduk era Mușhușu, o combinație monstruoasă de șarpe și dragon, iar simbolul său este *marrn*, o unealtă în formă de sapă. Era zeul Soarelui, având legături și cu vegetația, apa și magia. Mai era numit **Bel** („Domnul”) și, în timpul regelui Hammurabi (în jurul anului 1850 î.Hr.), a ajuns în fruntea panteonului divin, primind numărul magic 50 (titlul de rege). Marduk nu a preluat doar acest număr de la unchiul său, Ellil (Enlil la sumerieni), ci și toate atributele și titlurile acestuia. În perioada neo-babiloniană, cultul lui Marduk se dezvoltase într-atât, încât acesta nu avea rival. Principalele sale sanctuare din Babilon, templul E-sagil și zighuratul E-temenanki (Turnul Babei), reprezentau pentru antici punctul central al universului. Natura lui Marduk a devenit tot mai complexă

pe măsură ce a absorbit total funcțiile și caracteristicile multor alți zei, la fel ca Yahweh al evreilor. Acest fapt este bine documentat de marele număr de imnuri și rugăciuni, de lucrări teologice dedicate lui Marduk, precum și alte numeroase referințe în documente particulare și oficiale sau nume de persoane. Poemul *Enuma Eliș* celebrează gloria lui Marduk, enumerându-i cele 50 de nume și funcții. Acest poem a oferit o justificare pentru poziția superioară a lui Marduk în panteon, ca fiind eliberatorul de forțele haosului primordial reprezentat de Tiamat și organizatorul universului cunoscut. În perioada kasită, cultul lui Marduk s-a răspândit treptat dincolo de Mesopotamia Centrală. Făcea parte din triada supremă, alături de tatăl și de sora sa, înlocuind triada originală, formată din An, Ellil și Ea. Printre titlurile lui se numără „sfetnicul zeului acvatic Ea”, „învățătorul oamenilor”, „zeul războiului și al armelor”, „domnitorul veșnic”, „copilul-soare”, „fiul Soarelui”, „zeul mâniei și iertării”, „vindcătorul”, „veghețorul purificării”, „protectorul stelei Nebiru (steaua polară)”, „cel adevărat pretutindeni”, „înțeleptul, Domnul oracolelor” sau „cel slăvit de generațiile viitoare”.

Deși cercetătorii cred că Marduk era un zeu obscur, local, ce a ajuns important doar datorită ascensiunii pe scena politică a Babilonului condus de Hammurabi în secolul al XVIII-lea î.Hr., sunt dovezi că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Numele Marduk provine din sumeriană, unde era numit Amar Utu („vițelul solar”). Ulterior, numele a devenit Martu, prin eliminarea primei litere de la începutul fiecărui cuvânt. Babilonienii au preluat numele Martu, transformându-l în Marduk. Alți sumerieni au preferat să elimine din Amar Utu primul cuvânt, numindu-l pe zeu doar Utu („soare”). Utu era fiul zeilor Nanna și Ningal. Cum pe Nanna l-am identificat cu Enki, rezultă că Utu era fiul acestuia. În textul *Enki și ordinea lumii* este scris: „*Utu, fiul născut din Ningal, lui i-a dat Enki în grijă întregul univers.*” În mitologia sumeriană, Utu nu a fost niciodată conducătorul universului. În schimb, babilonianul Marduk avea acest titlu. În plus, Enki nu i-ar fi dat lui Utu universul în grijă, decât dacă acesta era succesorul lui. Într-adevăr, Marduk era considerat moștenitorul lui Ea (Enki). Sora geamănă a lui Utu era Inanna, pe care toți cercetătorii o identifică cu babilonianăa Iștar. Iar Iștar era în Babilon sora lui Marduk, făcând parte amândoi din triada sfântă, alături de tatăl lor. Prin urmare, putem concluziona fără greșală că sumerianul Utu era Marduk al babilonienilor. Semnul pictografic al lui Utu apare în cele mai vechi dovezi cuneiforme scrise iar câțiva regi din perioada sumeriană veche vorbesc despre Utu ca regele lor. În plus, Lugalgaggisi declara că a fost numit de către Utu „ministrul suprem al lui Sin”. Așadar, Utu / Marduk nu era un zeu minor, necunoscut, devenit important prin al doilea mileniu î.Hr. Ci unul dintre marii zei.

Akkadienii l-au preluat pe Utu de la sumerieni și l-au numit Șamaș. Dacă acesta nu deținea la sumerieni o poziție importantă în panteon, akkadianul Șamaș, ca zeu al dreptății, era o zeitate de importanță cosmică și națională, fiind numit de akkadieni și de asirieni „stăpânul cerului și al Pământului”. Și acest titlu îi afundă pe cercetători mai mult în ceață deoarece, în listele de zei existente, Șamaș nu a primit niciodată poziția supremă. Dacă ar observa că Utu sau Șamaș erau diferite ipostaze ale lui Marduk, lucrurile s-ar clarifica. Șamaș era de asemenea un războinic, lucru ce ne duce cu gândul la unul dintre epitetele lui Marduk, „zeul războiului și al armelor”. De altfel, pentru romani, Marte (derivat din Martu sau Marduk) era zeul războiului. Pentru akkadieni și, mai târziu, pentru babilonieni, Șamaș era și judecătorul morților.

De ce babilonienii foloseau două nume pentru aceeași zeitate? Răspunsul nu e chiar atât de complicat. În primul rând, zeu-soare însemna zeu suprem. Așa cum soarele se afla în mijlocul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, tot la fel se afla zeul conducător în mijlocul celorlalți zei, ce „orbitau” în jurul său. Marduk era considerat zeu suprem, așa că epitetul de zeu-soare i se potrivește. Identificat cu astrul zilei, ca judecător și zeu al dreptății, el se numea Șamaș. Aceasta era doar o ipostază a zeului suprem, partea pe care o puteau vedea toți credincioșii. În schimb, ca zeu suprem, ce trăiește alături de ceilalți zei, care distruge dușmanii Babilonului, îi apăra pe oameni de boli și le oferă recolte bogate, ca organizator (sau arhitect, cum îl numesc masonii) al universului, era numit Bel sau Marduk. Exact cum astăzi creștinii îl numesc pe zeul lor suprem Dumnezeu, Domnul, Adonai, Savaot, Atotputernicul, Creatorul, etc. Dintotdeauna fiecărei zeități i se atribuiau mai multe nume, care să semnifice diferite atribute ale acesteia.

După cum am arătat mai sus, Marduk / Martu / Utu / Șamaș era unul dintre primii zei veniți

pe planeta noastră, numiți Veghetori în *Cartea lui Enoh*. În prologul la *Codul său de legi*, regele Hammurabi scria: „*Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil, stăpân al cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea, el l-a preamărit printre Igigi.*” Așadar, Marduk a fost preamărit printre Igigi („ochii Pământului”). Aceștia erau Veghetorii, adică primii zei care au locuit aici. Epitetul lui Marduk, „vegheorul purificării”, arată același lucru. Ba, mai mult, îl întâlnim și în *Cartea lui Enoh* sub numele Șamsiel.

Acesta era unul dintre îngerii Veghetori, cel care i-a învățat pe oameni mersul Soarelui. Cercetătorii continuă să-i traducă numele prin „soarele lui Dumnezeu”, fiind compus din *šamsi* = Soare și *el* = Dumnezeu. Însă această traducere este greșită în mod intenționat, pentru a nu se afla că îngerii dintr-o religie aparent monoteistă erau considerați în vechime zei. Ca substantiv propriu, *El* semnifică numele zeității supreme din Canaan. Iar ca substantiv comun se traduce prin „zeu suprem / Dumnezeu” sau doar „zeu”. Prin urmare,

Šamsiel se interpretează corect ca „zeul Soarelui”. Dacă înlăturăm particula *el*, despre care știm că înseamnă „zeu”, ne rămâne *šamsi*, tradus prin „Soare”. Iar acest cuvânt este aproape identic cu *šamas*, Soarele la akkadieni și babilonieni. Așadar îngerul Šamsiel era Marduk, fiul lui Enki. Într-un tăblița numită CBS-14061, pe vremea când zeii se împerecheau cu pământencele (exact ca îngerii Veghetori din *Biblie* și *Cartea lui Enoh*), tânărul Martu se plângea mamei sale că a rămas singurul fără consoartă. Drept urmare, mama sa i-a ales ca soție pe fiica unui preot. Obiceiul s-a păstrat mult timp după ce zeul a scăpat de feciorie. După cum relatează Herodot, într-o cămăruță de la ultimul etaj al zigguratului din Babilon, anual era închisă câte o virgină. Marduk cobora din cer și se împreună cu fata toată noaptea (cât apetit sexual!), dimineața luându-și zborul de unde venise. Marduk este întâlnit și în alte culturi, bineînțeles sub alte nume și înfățișări. La Horus egipteni îl găsim sub numele **Heru, Haru** („șoimul”), **Hor** sau **Har-Si-Ese** („Horus, fiul lui Isis”), tradus de greci ca **Horus**. Egiptenii îl mai numeau **Hopasherd** („Horus copil”) iar grecii **Harpocrate**. Acesta era fiul lui Osiris, primul conducător al lumii, și al lui Isis. Soția sa se numea Hathor („casa / soția lui Horus”). După ce Seth, l-a ucis pe Osiris, luându-și tronul, Horus s-a luptat cu el pentru supremație. În final a învins, înlocuindu-l pe unchiul său, Seth. Papirusul lui Hunefer spune că lui Horus nu i s-a dat tronul Egiptului, ci suveranitate asupra întregii lumi. După cum am văzut deja, Osiris era Enki la sumerieni. Seth, fratele lui Osiris, zeul furtunii la egipteni, era Enlil, fratele lui Enki, zeul furtunii la sumerieni. Pe lângă funcția de zeu al cerului, Horus mai era și zeul războiului, întocmai ca Marduk. Prin urmare, Horus, fiul lui Osiris, era Marduk, fiul lui Enki. În ambele mituri, Osiris / Enki a condus Pământul, fratele său, Seth / Enlil l-a detronat, cedându-i mai târziu locul lui Horus / Marduk, care a devenit stăpânul lumii. Chiar dacă din Mesopotamia nu ne-a rămas un mit care să descrie o eventuală luptă dintre Marduk și Enlil, ca la egipteni, putem presupune că acesta din urmă nu a renunțat la tron pe cale pașnică. În Canaan îl întâlnim pe **Baal** („Domnul”), fiul lui Dagon. Deși au apărut numeroase neînțelegeri între el și unchiul său, El, zeul suprem, Baal devine la un moment dat conducătorul Pământului. Baal provine fără îndoială din babilonianul Bel iar El e forma scurtă a numelui Ellil. Cum pe Dagon l-am identificat deja cu Enki, observăm aceeași poveste cu aceleași personaje ca și la egipteni, sumerieni, akkadieni și babilonieni. Neînțelegerile dintre Baal și unchiul său, El, reies cel mai bine din Vechiul Testament. De remarcat e concursul dintre Ilie, profetul lui El, și cei ai lui Baal, la finalul căruia sunt uciși toți adepții lui Baal. La fel ca Marduk, care a învins dragonul Tiamat, Baal l-a ucis pe dragonul Yam. Horus, Marduk / Bel și Baal sunt aceeași divinitate.

La greci, ca zeu al Soarelui, era numit **Apollo**. La fel ca Utu / Șamaș, avea o soră Apotio geamănă, Artemis. Grecii îl considerau fiul zeului suprem, Zeus, ca o explicație simplă pentru faptul că era moștenitorul tronului acestuia. Mama lui era Leto, fiica titanilor Coeus și Phoebe. Apollo s-a luptat cu șarpele uriaș Python

(asemenea lui Marduk și Baal), instaurând pe acel munte oracolul din Delphi. Apollo era considerat un zeu al oracolelor și al profețiilor (la fel ca Șamaș) dar și unul al vindecării și al medicinei. În timpurile elenistice, mai ales în al treilea secol î.Hr, Apollo a fost identificat cu Helios (numit Sol de romani), titanul soarelui. Etimologia numelui său ne este necunoscută, cel mai adesea grecii asociind numele zeului cu verbul *apollymi* („a distruge”). Printre epitetele lui se numără *Phoebus* („radiantul”), *Aegletes* („lumina soarelui”), *Phanaeus* („aducătorul luminii”), *Lyceus* („lumină”) sau *Lycegenes* („cel născut dintr-un lup”). Conform miturilor, el s-a născut pe insula Delos în a șaptea zi a lunii Thargelion. Cum Pământul este a șaptea planetă din sistemul nostru solar, numărând din exterior către Soare, iar Apollo a devenit zeul Pământului, numărul 7 a fost inclus în mitul nașterii lui. Având un apetit sexual deosebit de ridicat, a avut nu mai puțin de 69 de iubite și 9 iubiți, homosexualitatea fiind un fenomen absolut firesc în Grecia antică. Simbolurile sale erau arcul, lira, sabia și tripodul sacrificial. Într-un mit, Apollo a fost exilat pe Pământ, timp în care a fost pășorul turmelor lui Admet și a construit zidurile Troiei alături de Poseidon. Plutarh și Herodot îl identificau cu Horus al egiptenilor, adică babilonianul Marduk. Conform lui Plutarh, Horus a fost alăptat de Latona (numită Leto de greci), acest lucru identificându-l din nou cu Apollo.

Pentru hitiți, **Illuyanka** era un dragon, fiul lui Kumarbi și al zeiței muntelui din Nippur. Kumarbi era numele dat de hitiți sumerianului Enki. Cum Nippur era orașul lui Enlil, zeița muntelui din acel oraș nu putea fi decât soția lui Enlil, Ninhursag („doamna muntelui înalt”). La babilonieni, copilul lor se numea Marduk. Într-adevăr, la fel ca Horus al egiptenilor și Baal al canaanienilor, Illuyanka s-a luptat pentru supremație cu Teshub, zeul furtunii. Deși în celelalte mituri a câștigat lupta cu unchiul său, hitiții au preferat să schimbe finalul, transformându-l pe Illuyanka din învingător în învins. Cu toate acestea, putem trage concluzia că Illuyanka, fiul lui Kumarbi, este Horus, fiul lui Osiris, Baal, fiul lui Dagon sau Marduk, fiul lui Ea.

La celți, **Oengus** este fiul pe care Dagda l-a avut cu cumnata lui, Boand, soția fratelui său, Elcmar. Pentru a ascunde nașterea ilegală a lui Oengus, Dagda și Boand au oprit mersul Soarelui timp de 9 luni. Astfel, copilul a fost conceput și născut în aceeași zi. Galii îl numeau **Belenos** („briliantul”) sau **Grannos** („cel ce arde”). El era zeul îndrăgostiților și al Soarelui. De remarcat faptul că Belenos provine din aceeași rădăcină akkadiano-babiloniană Bel, iar Dagda din canaanianul Dagon, tatăl lui Baal. La fel ca la hitiți, Oengus / Belenos este fiul lui Dagda și a soției fratelui său.

Nordicii îl numeau **Baldr**, **Baldur** sau **Balder** („Domnul”) pe fiul ^{Baldr} conducătorilor zeilor, Odin și Frigg. În tradiția anglo-saxonă, este numit **Baeldaeg** sau **Beldeg**. Zeu al Soarelui, Baldr a fost ucis din cauza unchiului său, Loki. La Ragnarok (bătălia finală dintre zei și uriași) a fost eliberat din lumea subpământeană, pentru a putea lupta. Odin a căzut în luptă iar Baldr l-a luat locul, devenind noul conducător al lumii. Asemenea grecilor, nordicii l-au numit fiul lui Odin / Zeus, pentru a motiva ascensiunea sa pe tron. A fost ucis la fel ca Baal din Canaan sau ca Illuyanka al hitiților, dar în final a ajuns să conducă lumea. Numele Baldr provine din canaanianul Baal iar Beldeg din akkadiano-babilonianul Bel, ceea ce îl echivalează cu Marduk. La fel și rolul său de zeu al Soarelui sau de conducător al lumii

după Odin / Zeus / Seth / Enlil / El.

În Japonia, **Okuninushi** („stăpânul celor 8 insule”), fiului zeului exilat Susano-o, a fost conducătorul Pământului după ce tatăl său s-a mutat în lumea subterană. În lupta pentru supremație, a fost ucis de către frații săi (la fel ca Baal, Baldr și Illuyanka) de două ori, dar mama sa l-a înviat de fiecare dată. După o serie de inițieri severe și o mulțime de teste, a primit titlul de „stăpân al Terrei”. Apoi i-a furat atributele puterii tatălui său, adică lăuta cerului, sabia, arcul și săgețile vieții. S-a însurat cu sora sa, Suseri Hime, nepoata marilor zei Izanagi și Izanami. Pe lângă aceasta, a avut multe neveste și copii. Ajutat de Sukuna-Bikona, Okuninushi a făurit ținutul Izumo. Cronicile japoneze Nikon-ki, scrise în anul 720, consemnează faptul că cei doi zei au construit și lumea sub-celestă Ama-no-shita, au găsit mijloace de vindecare a bolilor și de a stăpâni animalele. Okuninushi a condus lumea până când în momentul în care a fost nevoit să abdice în favoarea lui Ninigi No

Mikoto, nepotul zeiței Soarelui, Amaterasu Omikami. Ca fiu al lui Susano-o, identificat de noi cu Enki, și conducător al Terrei, îl putem echivala pe Okuninushi cu babilonianul Marduk.

Lui Marduk i se atribuie construirea Babilonului. Conform istoricului grec Megastene, prima piatră a cetății a fost pusă de Bel. El a secat apele ce acopereau ținutul, a fixat limitele așezării, înconjurându-le cu ziduri, apoi dispărând. Romanii considerau că Belus, pe care îl identificau cu Baal, a întemeiat Babilonul. Nu e greu de intuit faptul că Belus e doar forma latină a babilonianului Bel. Zeul nu doar a construit orașul, ci a și avut grijă de el timp de secole. În *Codul lui Hammurabi*, regele scria: „*Zei! Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nîmicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara - eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat cărma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făcut eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure.*” Așadar, Bel Marduk i-a încredințat lui Hammurabi cărma lumii și i-a dăruit legile pe care le-a cuprins în *Cod*. Chiar este sculptat momentul în care regele primește legile de la Șamaș, o dovadă în plus că Marduk și Șamaș erau aceeași entitate. Într-o inscripție, regele Nabopolassar (625-605 î.Hr.) declară că: „*în acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntăile pământului temeliele turnului Babei, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer.*” Fiul acestuia, Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.Hr.), care a terminat reconstrucția Turnului Babei, completa: „*zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliele spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfulurile sale să atingă cerul. Am luat o prăjină și eu însumi am măsurat dimensiunile. Pentru Marduk, stăpânul meu, m-am umilit și mi-am scos tunica, însemnul rangului regal, și am cărat pe umerii mei pământ și cărămizi. În ceea ce-l privește pe Nabucodonosor, fiul meu prim-născut, cel mai drag inimii mele, l-am pus să care mortar, prinosuri de vin și untdelemn, asemenea supușilor mei.*” Observăm că Marduk nu doar și-a construit orașul, ci a poruncit să fie reconstruit după ce a fost distrus parțial și le-a dat supușilor săi legi după care să fie guvernați. Deși mulți așa-zisi cercetători tratează scrierile celor doi regi ca fiind texte pur mitologice, e greu de crezut că un mare rege s-ar fi umilit și ar fi muncit cot la cot cu supușii săi la construcția turnului, cerându-i și fiului său același lucru, dacă nu ar fi primit acest ordin de la însuși marele său zeu. Oricât de fanatic ar fi un conducător, sunt slabe șansele să fi făcut asemenea sacrificii doar pentru că avea impresia că are o misiune sfântă. Cea mai logică variantă este că zeul chiar l-a vizitat și pe el, și pe tatăl său, la fel ca pe Hammurabi cu 12 secole înainte. Doar așa se explică măreția Babilonului, care i-a uimit pe toți cei care i-au călcat pragul (dintre care îi amintim doar pe Alexandru Macedon și Herodot).

Deși Babilonul era orașul său drag, Marduk și-a pedepsit supușii de multe ori. În 1531 î.Hr, hitiții au năvălit și au prefăcut orașul în cenușă, scăpând doar templul lui Marduk și Turnul Babei. În jurul anului 1250 î.Hr, orașul a căzut în mâna asirienilor. În 1239 î.Hr, în timpul unei răscoale, orașul este distrus din nou. Mai târziu, chemate de babilonieni pentru a-i scăpa de triburile chaldeene și aramaice care năvăleau, trupele lui Tiglathassar al III-lea au înglobat Babilonul regatului neoasirian. În 691 î.Hr, regele Sennacherib a înfrânt la Halule (localitate situată pe Tigr, la nord de Babilon) coaliția antiasiriană a elamitelor, babilonienilor și chaldeenilor. În 689 î.Hr, el a cucerit Babilonul, ordonându-le soldaților săi să jefuiască și să distrugă orașul. În 681 î.Hr, Sannacherib a căzut victimă a unui complot, la tron urmându-l Asarhaddon, fiul său. Acesta, după ce a scutit de tribut orașele Nippur și Sippar, a reconstruit Babilonul. Într-una dintre inscripțiile sale, Asarhaddon a explicat motivul distrugerii Babilonului de către tatăl său. Vinovatul principal era „*zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mîniat și a supus orașul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voința lui Marduk, orașul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arattu și prefăcut într-o mlaștină de nestrăbătut.*” Lui Asarhaddon i-a urmat la tron Assurbanipal care, în 648 î.Hr, a asediat Babilonul iar peste doi ani a reușit să-l cucerească, distrugându-l pentru a patra oară. Aliat cu mezii,

Nabucodonosor al

II-lea s-a răzvrătit împotriva asirienilor, le-a distrus capitala, Ninive, în 569 î. Hr, apoi a reconstruit Babilonul. Pe lângă acestea, într-un mit se spune că zeul Erra a pustii Babilonul cu permisiunea lui Marduk. Așadar, Marduk obișnuia să-și pedepsească poporul adeseori, din pricina „*păcatelor*” lor, prin intermediul altor popoare. Dar de ce l-ar fi ascultat asirienii și hitiții, care aveau zeii lor? Cum într-un text, Marduk se plângea că a fost exilat pentru 24 de ani în țara Hatti, putem presupune că el a ordonat atacul hitiților asupra Babilonului din 1531 î.Hr. Cum rămâne cu asirienii?

Zeul asirienilor era Așșur, care obișnuia să le ordone regilor săi să atace diferite țări, dar îi și ajuta în luptă. Pe o lespede de piatră, descoperită la Zandjirli (în Siria de Nord), Asarhaddon declara că Așșur i-a înmănat „*un sceptru neînving, pentru înfrângerea dușmanilor*” și i-a ordonat să atace Egiptul. Pe o prismă de argilă arsă, cu 10 laturi, Assurbanipal spunea că Așșur i-a poruncit să cucerească Manna și Elam. Ba chiar Așșur, Bel și Nabu au luptat alături de el, împotriva lui Tarqa. Acesta umbla ca un om scos din minți după ce a fost doborât de aureola lui Așșur și Iștar. Așșur, adică Enki, era tatăl lui Marduk, așa că putem întui la ordinele cui atacau și pustiau aceștia Babilonul. Cum Nabu era fiul lui Marduk, iar Iștar, sora sa, putem observa întreaga familie zeiască (tatăl, fiul, fiica și nepotul) luptând alături de Assurbanipal. Deși istoricii consideră că Asiria era rivala Babiloniei, date fiind luptele dintre cele două țări, la fel și zeii celor două nații, Așșur și Marduk, lucrurile nu stau deloc așa. Așșur și Marduk făceau parte din aceeași familie, iar teritoriile fuseseră bine delimitate între ei. Babilonul stăpânea sudul și estul iar Asiria nordul și vestul, până în Liban. Asirienii au atacat Babilonul numai din porunca lui Marduk, fiul zeului lor, Așșur. Așadar nu exista nicio rivalitate, doar interese ale zeilor conducători. În 597 î.Hr, Nabucodonosor al II-lea a cucerit Ierusalimul. În 587 î.Hr. l-a distrus complet, ca represalii la o răscoală a locuitorilor săi, iar pe supraviețuitori i-a dus în exil în Babilon. În 538 î.Hr, perșii lui Cyrus cuceresc Babilonul condus de Nabonid. Perșii distrug zidurile apoi pradă și ruinează templele și palatele. Conform cronicilor vremii, Marduk i-a poruncit lui Cyrus să cucerească Babilonul, apoi să pună înapoi în cetățile lor pe toți zeii din Sumer și Akkad, pe care Nabonid îi adusese în Babilon. Ba, mai mult, cronicarii susțin că Marduk a mers alături de Cyrus până la Babilon. Dar zeul persanului Cyrus era Ahura Mazda. De ce ar fi ascultat acest rege ordinele unui zeu străin? Poate că nu era chiar un străin...

Ahura Mazda sau Ormuzd era zeul suprem al perșilor. Zoroastru, fondatorul zoroastrismului, îl considera zeu necreat. Numele său apare pentru prima oară pe *Inscripția din Behistun*, în perioada ahemenidă, în timpul regelui Darius I. A fost invocat singur până în perioada domniei regelui Artaxerses al II-lea, când Ahura Mazda a intrat într-o triadă, alături de zeul contractelor, Mithra și zeul apelor, Apam Napat. Se consideră că numele *Mazda* înseamnă „înțelept” iar *Ahura* provine din *Asura*, o clasă de zei din India. Sau, cel puțin, la concluzia asta au ajuns cercetătorii. Totuși, originea numelui se poate să provină din... Egipt. Pe o inscripție în piatră ridicată de faraonul Khufu (numit Keops de greci) în jurul anului 2.600 î.Hr, se poate citi „*Ankh HorMezdau Sten-bat Khufu tu ankh*” („*Trăiască Horus Mezdau, regelui Khufu viața îi este dată!*”). Mezdau al egiptenilor este foarte asemănător cu *Mazda* al perșilor și înseamnă „înțelept”. Iar *Ahura* provine din *Ankh Hor*. Prin urmare, Ahura Mazda se traduce prin „*trăiască Horus cel înțelept*”. Așadar, zeul lui Cyrus era egipteanul Horus sau Marduk al babilonienilor. Astfel se explică de ce regele perșilor a primit ordine de la zeul babilonian:

Marduk era și zeul său. Totuși, conform *Vechiului Testament*, Cyrus a fost ales de zeul evreilor, Yahweh, să reconstruiască templul din Ierusalim. Mai mult, în *Cartea lui Isaia* 45:1, regele persan este numit „unul lui Yahweh”. Dacă zeul său era Ahura Mazda / Marduk, sunt șanse ca acesta să fi fost unul și același cu Yahweh?

În timpul domniei lui Enki pe Pământ, el și familia sa erau considerați zei ai luminii (vezi Lucifer, aducătorul luminii). După ce conducerea a fost preluată de tabăra lui Enlil, familia lui Enki a fost asociată cu întunericul și distrugerea. Astfel, Marduk, din zeu al Soarelui și protector al oamenilor, a devenit zeu al Lunii și al războiului. Cel mai bine se observă acest lucru în Egipt, unde fiul lui Amon (Enki) era Khonsu, zeul Lunii. La fel ca Horus, acesta era reprezentat cu cap de șoim. În *Noul Testament*, Satan este considerat „*dumnezeul veacului acesta*” (*A Doua Epistolă către Corinteni* 4:4) iar în *Evangelia după Matei* este stăpânul acestei lumi. Dumnezeu / stăpânul acestei lumi, care putea să ofere după bunul plac

teritorii lui Iisus, nu poate fi decât Marduk. Așadar se observă „demonizarea” familiei lui Enki, mai ales a fiului său cel mare, Marduk. Cel mai bun exemplu se întâlnește în Mesopotamia unde, ca zeu pozitiv era numit Utu / Șamaș, iar ca zeu negativ, Nergal. Nergal era zeul babilonian al războiului, al bolilor și al soarelui distrugător de la amiază. Nergal era de asemenea zeitatea lumii subterane alături de consoarta sa, Ereškigal. Deși mitologii îl consideră pe Nergal un alt fiu al lui Enki, diferit de Marduk, babilonienii antici nu făceau această confuzie. Ei îi atribuiau zeului planeta Marte (nume ce provine din sumerianul Martu), considerându-l aspectul distrugător al lui Marduk. Ca zeu al soarelui și al războiului, conducătorul lumii de dedesubt (după moartea tatălui său), Nergal este Marduk. Creștinismul chiar l-a echivalat pe Nergal cu Satan. În *Apocalipsa lui Ioan*, Marduk este numit Fiara. Cel care a fost aruncat din cer (Enki) este descris ca un balaur roșu, cu șapte capete și zece coarne. Fiul Balaurului, Fiara, este descris identic, având șapte capete și zece coarne. Acesta este doar modul indirect al lui Ioan de a ne prezenta asemănarea fizică dintre cei doi. Lucru absolut firesc, ținând cont că erau tată și fiu. Despre această Fiară se mai spune că „*l s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul.*” (13:7) sau „*Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.*” (13:2). Adică exact ceea ce spuneau toate religiile antice, că Marduk a moștenit tronul tatălui său! Această primă Fiară a fost rănită, dar „*rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară.*” (13:3). Rana s-a produs în timpul unei lupte, deoarece tot Ioan ne spune că Fiara „*a fost rănită cu sabia și a rămas în viață.*” (13:14). Această luptă cel mai probabil este cea pentru supremație împotriva unchiului său, Enlil, Marduk fiind învins inițial (Enlil a condus Pământul după Enki). Însă, după moartea lui Enki, Marduk a primit planeta noastră. Fiara din *Apocalipsă* este călărită de o femeie, numită „curva Babilonului”, nimeni alta decât Iștar, sora și consoarta lui Marduk. După marea luptă dintre forțele binelui și ale răului, Ioan spune că Balaurul, Fiara și proorocul mincinos al Fiarei vor fi închiși din nou în adâncul Pământului. În *Manuscrisele de la Marea Moartă*, conducătorul „fiilor întinericiului” în băătăia finală împotriva „fiilor luminii” va fi Belial, nume care îl descrie tot pe Bel / Marduk. Numele lui Yahweh lasă loc de multe interpretări. Se presupune că atât *yah*, cât și *weh*, înseamnă în ebraică „a fi”, idee generată de afirmația „*Ehyeh asher ehyeh*”, care s-a tradus prin „*Eu sunt cel ce este*”. Totuși, ceea ce evreii încearcă din răspuțeri să ascundă este faptul că Yah este cel mai vechi nume al zeului egiptean al Lunii. Iar *weh* nu înseamnă „a fi”, ci „a deveni”. Prin urmare, numele Yahweh se traduce corect prin „cel care a devenit Luna”. Din această interpretare rezultă faptul că respectiva zeitate era altceva înainte să devină divinitate a Lunii, cel mai probabil, zeul Soarelui. Această descriere se potrivește perfect lui Marduk, cel care a fost considerat inițial zeul Soarelui, devenind mai apoi cel al Lunii. De altfel, între Marduk și Yahweh există o serie de asemănări. Marduk i-a ordonat lui Nabucodonosor al II-lea din Babilon să plece cu armata la vest, în Liban. În *Vechiul Testament*, Yahweh i-a ordonat să atace Egiptul și Ierusalimul în 586 î.Hr. Marduk a hotărât ca pustiirea Babilonului să dureze 70 de ani. Yahweh a hotărât ca pustiirea Ierusalimului să dureze 70 de ani. Marduk i-a poruncit lui Cyrus să cucerească Babilonul. Cyrus, „unsul lui Yahweh”, a fost ales de acesta să elibereze evreii și să reconstruiască templul din Ierusalim. Sennacherib a subjugat Iudeea și a prădat Babilonul în 689 î.Hr. la porunca lui Marduk. *Biblia* susține că regele asirian a urmat poruncile lui Yahweh. Marduk obișnuia să-și pedepsească adeseori poporul, din pricina „*păcatelor*”, la fel ca Yahweh cu poporul evreu. Epitetul lui Marduk, „zeul mâniei și iertării”, i se potrivește perfect și lui Yahweh, cel care se supăra foarte des pe poporul său, dar pe care îl și ierta după ce respecta ordinele. Marduk a absorbit titlurile și funcțiile celorlalți zei, uneori și-a atribuit și faptele lor, la fel cum a făcut Yahweh în Vechiul Testament. Marduk este considerat ucigașul dragonului apei sărate, Tiamat, iar *Cartea lui Iov*, *Psalmul 73* și capitolul 27 al *Cărții lui Isaia* îl acreditează pe Yahweh cu uciderea balaurului apei sărate, Leviathan. *Noul Testament* nu îl numește pe Dumnezeu Yahweh nici măcar o singură dată. Iisus, Ioan Botezătorul dar și esenienii considerau că Dumnezeu lor era unul al iubirii și iertării, total diferit de răzbnătorul Yahweh al evreilor. De asemenea, gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignoranță și necunosătoare, diferită de adevăratul Dumnezeu. După cum am văzut, pentru autorii *Noului Testament*, Yahweh nu era Dumnezeu, ci Satan. În *Cartea lui Osea* din

Vechiul Testament, Yahweh recunoaște că era numit și Baal: „*Și va fi în vremea aceea - zice Domnul-că ea mă va numi: «Bărbatul meu» și nu-mi va mai zice: «Baal al meu».*” (2:18) Yahweh al evreilor este Marduk al babilonienilor, Baal al canaanienilor, Baldr al nordicilor, Apollo al grecilor, Horus și Khonsu al egiptenilor, Satan sau Fiara Noului Testament!

Și alți cercetători au ajuns la concluzii asemănătoare. Britanicul Walter Raymond Drake, în cartea Astralii în Orientul Antic din 1968, afirma că babilonienii l-au identificat pe Yahweh / lehova cu Marduk. După părerea sa, „evreii și babilonienii, frați semiți, au avut aceleași legende, aceleași obiceiuri, aceleași zei - dar sub nume diferite -, toate acestea fiind moștenite de la o aceeași sursă comună.” Acea sursă comună fiind Sumerul. Drake nota: „Este semnificativ faptul că Hammurabi - un conducător înțelept și bine intenționat - a primit instrucțiunile respective de la Șamaș aproape în aceeași perioadă în care Avraam vorbea cu lehova la o depărtare nu prea mare; această coincidență remarcabilă ar sugera posibilitatea ca Șamaș și lehova să fi fost unul și același.” în plus, „o consemnare cuneiformă de pe un cilindru de argilă arăta că Cyrus a fost întâmpinat ca un adevărat eliberator de tirania lui Nabonidas și a lui Belshazzar; acest fapt sugerează surprinzătoarea - dar plauzibila - ipoteză că lehova și Marduk ar fi fost unul și același Dumnezeu.”

Istoria ne arată că, după întoarcerea evreilor din Babilon, a început decăderea orașului. După ce l-a înfrânt pe Darius în 331 î.Hr, Alexandru Macedon a cucerit Babilonul și a proiectat reconstrucția lui. Dar a murit de friguri și nu a mai apucat să-și finalizeze proiectul. Încet, mărețul oraș a dispărut, din el rămânând doar ruine.

Locuitorii Babilonului s-au gândit adeseori că Marduk i-a părăsit, și chiar aveau dreptate. În 538 î.Hr, Marduk a părăsit Babilonul împreună cu exilații evrei, schimbându-și reședința în Ierusalim. Hammurabi, primul constructor al Babilonului, era al șaselea suveran al dinastiei amorite. Amoriții erau semiti, la fel ca evreii. Asirienii folosiți de multe ori de Marduk pentru a pedepsi Babilonul erau tot de origine semită. Observăm că Marduk avea o afinitate pentru semiti, ceea ce ne permite să nu ne mirăm că acesta a ales poporul evreu, renunțând la cel babilonian. De ce Ierusalimul? Poate din pricina semnificației numerice a orașului. Orașul sfânt al lui Yahweh, Ierusalimul, are coordonatele 31° 47' N, 35° 13' E. Adunate, rezultă 66° 60'. Dacă înălțurăm zeroul, care nu are valoare, reiese 666, adică numărul Fiarei din *Apocalipsa* lui Ioan. Ajuns în noul său oraș, Marduk a avut grijă să-și reconstruiască templul, după modelul babilonian. A organizat preoțimea după același model, sub conducerea lui Ezdra. Aceștia și-au creat propria mitologie, copiind părți din religia canaanită, babiloniană dar și persană, a lui Zoroastru. Cei întorși din Egipt au completat cu părți din religia egipteană. Odată stabilite în mare poveștile care să completeze noua religie, preoții evrei le-au așternut în scris. În final s-au ales cele mai

reprezentative scrieri care s-au compilat și completat, rezultând „sfintele” scripturi ce formează astăzi Vechiul Testament. Au avut grijă să introducă în scrierile lor numărul 40 (echivalentul titlului de Mare Print) al lui Enki, ca omagiu pentru tatăl zeului lor: potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; spionii israeliți au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Eli, Saul, David și Solomon au domnit câte 40 de ani; israeliții au răcit în deșert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-și lua poporul și a murit după alți 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile și 40 de nopți; Otniel a fost judecător 40 de ani; sub Ghedeon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliți timp de 40 de ani; Mie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isac și

sigla Brigăzii 35 Esau ^{سَعُو} căsătorit la vârsta de 40 de ani; Iisus a petrecut 40 de zile în deșert; s-a înălțat la cer după 40 de zile de la învierea sa. Coarnele de berbec folosite de preoții evrei sunt tot simbolul lui Enki. În plus, la mijlocul secolului al XX-lea, Brigada 35 de Parașuștim din cadrul Forțelor Defensive Israeliene avea ca siglă un șarpe înaripat de culoare verde. Șarpele înaripat e Lucifer sau Quetzalcohuatl iar verdele e culoarea zeului egiptean Osiris, care sunt doar trei dintre numele alternative ale lui Enki. Acest omagiu adus lui Enki se datorează faptului că Marduk, deși a preluat atribuțiile și funcțiile celorlalți zei, nu a făcut același lucru și cu tatăl său. Enki a fost mereu la loc de cinste, alături de Marduk. Acest lucru se observă din turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Musulmanii consideră că zeul lor suprem, **Allah**, este același cu zeul evreilor, Yahweh. Simbolul islamului este semiluna, care fără îndoială este și simbolul lui Allah, ceea ce ne duce cu gândul la aceeași zeitate lunară, Marduk. *Apocalipsa* lui Ioan ne descrie faptul că Enki și Marduk erau venerați împreună: „*Și s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?*” (13:4)

Fiind conduși de o zeitate lunară, preoții lui Ezdra au adoptat calendarul lunar babilonian, lucru care se observă și astăzi: lunile anului evreiesc au aceleași denumiri ca ale babilonienilor antici. Esenienii (care alături de toți profeții Vechiului Testament și de Iisus și

Ioan Botezătorul din Noul Testament au acuzat evreii că au ales alt Dumnezeu, preferând să se izoleze de restul populației), foloseau calendarul solar. Trecerea de la un zeu la altul reiese și din modificarea simbolului israeliților. De la steaua lui David, cu cinci colțuri, s-a trecut la cea a lui Solomon, cu șase. Steaua cu cinci colțuri reprezintă a cincea planetă din exterior către soare, adică Jupiter. Steaua cu șase colțuri este a șasea planetă, adică Marte. Jupiter este echivalentul sumerianului Enlil iar Marte al lui Martu, numit Marduk de către babilonieni. Să nu uităm că până și numele statului Israel, deși indică conexiunile cu zeii altor popoare (Is = Isis în Egipt sau Iștar în Babilon, Ra = zeul suprem în Egipt, El =

zeul suprem în Canaan), se traduce prin „cel răpădător”. După cum El, Dumnezeul „o aluzie la” înlocuit. Numele lui Yahweh se scrie de obicei YHWH. Cele patru litere ale numelui indica faptul că aceasta zeitate este cel de al patrulea conducător al Pământului, după An, Enki și Enlil.

Bel, Marduk, Martu, Utu, Šamaš, Šamsiel, Apollo, Horus, Khonsu, Baal, Belial, Baldr, Okuninushi, Illuyanka, Ahura Mazda, Allah sau Yahweh sunt doar câteva nume ale ultimului conducător al planetei noastre, Dumnezeu pentru unii și Satan pentru alții.

Poate fi considerat într-adevăr o entitate malefică, așa cum susține Noul Testament? Sau aceasta este doar o denigrare a adeptilor taberei opuse?

În multe culturi era considerat zeu al războiului. Pentru babilonieni, ca Nergal, era și zeul bolilor, al soarelui distrugător de la amiază și al lumii de dedesubt. Sub numele Marduk sau Yahweh își pedepsea poporul foarte des, indiferent că era vorba de cel babilonian sau de cel evreu. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignorată și necunoscută. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în *Moise și religia monoteistă*, scria despre Yahweh că este un demon înfricoșător, sângeros, care bântuie noaptea și se sfiește de lumina zilei. De fapt, demon este considerat și de creștinism și iudaism, atât sub numele Nergal, cât și sub cel de Satan. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos și chiar frustrat de multe ori. De fapt, așa îl descriu și supușii săi în Biblie: „*Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, El cunoaște mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat.*” (Cartea lui Naum 1:2) Yahweh își incită adeptii la violență, crime, jafuri și violuri de nenumărate ori și încearcă să-i controleze prin frică, amenințându-i și blestemându-i ori de câte ori are ocazia. Să vedem câteva exemple:

- „*De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia (...)* pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeul vostru.” (Deuteronomul 13:1-5)

- „*De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca suflatul tău, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu și părinții tăi nu i-ai știut, (...) să nu te învoiești cu ei, nici să-l ascuți; să nu-i cruțe ochii tăi, să nu-ți fie milă de ei, nici să-l ascunzi; ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, și apoi să urmeze mâinile a tot poporul. Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei.*” (Deuteronomul 13:6-10)

- „*De vei auzi de vreuna din cetățile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă ca să locuiești, că s-au ivit în ea oameni necredincioși dintre ai tăi și au smintit pe locuitorii cetății lor, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-ai știut, caută, cercetează și întreabă bine, și de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău, să lovești pe locuitorii acelei cetăți cu ascuțișul săbiei, s-o dai, blestemului pe ea și tot ce este în ea și dobitoacele ei să le treci prin ascuțișul săbiei. Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieții ei și să arzi cu foc cetatea și toată prada ei, ca ardere de tot Domnului Dumnezeul tău; să fie ea pe vecie dărâmată și niciodată să nu se mai zidească.*” (Deuteronomul 13:12-16)

- „*Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții, că a grăit de rău pe tatăl său și pe mama sa și sângele său este asupra sa.*” (Leviticul 20:9)

- „Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât.” (Exodul 21:15)
- „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât.” (Exodul 21:17)
- „De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia apropielui său, să se omoare desfrânatul și desfrânata.” (Leviticul 20:10)
- „Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovați sunt.” (Leviticul 20:11)
- „De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune și sângele lor este asupra lor.” (Leviticul 20:12)
- „De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este.” (Leviticul 20:13)
- „Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi.” (Leviticul 20:14)
- „Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să uciideți dobitocul.” (Leviticul 20:15)
- „Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia și dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.” (Leviticul 20:16)
- „Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, bou să fie ucis cu pietre și carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul bouului să fie nevinovat. Iar dacă bouul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, și stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis și bouul a ucis bărbat sau femeie, bou să fie ucis cu pietre și stăpânul lui să fie dat morții.” (Exodul 21:28-29)
- „De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stârpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor.” (Leviticul 20:17)
- „Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei și ea și-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor.” (Leviticul 20:18)
- „Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie uciși, că sângele lor este asupra lor.” (Leviticul 20:27)
- „De se va afla la tine, în vreuna din cetățile tale, pe care ți le va da Domnul Dumnezeul tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău, călcând legământul Lui, (...) Să scoți pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porțile tale și să-i ucizi cu pietre.” (Deuteronomul 17:2-5)
- „Iar cine se va purta așa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă înaintea Domnului Dumnezeului tău, sau pe judecătorul care va fi în zilele acelea, unul ca acela să moară.” (Deuteronomul 17:12)
- „De va lovi cineva pe un om și acela va muri, să fie dat morții.” (Exodul 21:12)
- „Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună știință și cu vicleșug și va fugi la altarul Meu, și de la altarul Meu să-l iei și să-l omori.” (Exodul 21:14)
- „Cel ce va fura un om din fiii lui Israel și, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.” (Exodul 21:16)
- „Și i-a zis Domnul: «Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu semnul

crucii pe frunte, pe oamenii care gem și care plâng din cauza multor ticăloșii care se săvârșesc în mijlocul lui». Iar celorlalți le-a zis în auzul meu: «Mergeți după el prin cetate și loviți! Să nu aveți nici o milă și ochiul vostru să fie necruțător! Uciideți și nimiciți pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar să nu vă atingeți de nici un om, care are pe frunte semnul +!» (Iezechiel 9:4-6)

- „Mergeți și loviți pe locuitorii din labeșul Galaadului cu sabia, și femeile, și copiii. Și iată ce să mai faceți: pe orice bărbat și orice femeie care a cunoscut bărbat, să-i dați pieirii, iar fetele lăsați-le cu viață.” (Iudecători 21:10-11)

- „O, voi cei ce credeți, luptați-vă împotriva necredincioșilor celor învecinați și ei să afle în voi cruzime, și să știți că Allah este cu cei ce se tem de El.” (Coranul 9:124)

- „Si dacă întâlniți necredincioși, jos cu gâturile, până ce i-ati măcelărit, și legați tare cătușele lor!” (Coranul 47:4)

Prin cele de mai sus se observă instigarea la crimă a lui Yahweh / Allah. Chiar dacă păcătoșii merită să fie pedepsiți pentru anumite infracțiuni (cum ar fi incestul, zoofilia, violul, etc.), pedeapsa cu moartea nu pare în concordanță cu cea de-a șasea poruncă dată lui Moise, adică „Să nu uciți!” Aceste crime în numele lui Yahweh au ca scop controlul populației prin frică, așa cum se vede și din exemplele de mai jos. Dacă în ziua de azi acest lucru se numește terorism, adepții lui Yahweh / Allah consideră că această frică este absolut normală:

- „Domnului Dumnezeuului vostru să-l urmați și de El **să vă temeți**; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-l slujiți și de El să vă lipiți.” (Deuteronomul 13:4)

- „Tot Israelul va auzi aceasta și **se va teme**.” (Deuteronomul 13:11)

- „Pierde deci răul din Israel și va auzi tot poporul și **se va teme** și nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie.” (Deuteronomul 17:13)

- „În ziua aceea va fi de la Domnul **mare spaimă** printre ei și fiecare va apuca de mână pe aproapele său și își vor ridica mâna unii împotriva altora.” (Zaharia 14:13)

- „Allah îi iubește pe cei ce **se tem** de El.” (Coranul 3:70, 9:4, 9:7)

- „Noi vom arunca în inimile necredincioșilor **spaimă**.” (Coranul 3:144)

- „Nu vă temeti de oameni, ci **temeti-vă** de Mine.” (Coranul 5:48)

- „**Temeti-vă** de Dumnezeu în care credeți.” (Coranul 5:90)

- „Adu-ti aminte de Domnul tău în suflul tău, cu umilință și **frică**, fără de strigăt, de dimineață și de seară, și nu fi nebăgător de seamă.” (Coranul 7:204)

- „Când descoperi Domnul tău îngerilor: «Eu sunt cu voi, întăriți deci pe cei ce cred, arunca-voi **frică** în inimile necredincioșilor; deci tăiați-le gâturile și tăiați-le vârful degetelor.»” (Coranul 8:12)

- „Să știți că Allah este cu cei care **se tem** de El.” (Coranul 9:124)

- „Si zice Allah: «Nu primiți doi Dumnezei, El este un unic Dumnezeu; deci **temeti-vă** numai de mine!»

(Coranul 16:53)

- „Voiți să **vă temeti** de altul, decât de Allah?” (Coranul 16:54)

- „Cu aceasta îi înfricoșează Allah pe robii Săi: «O, robii Mei, **temeti-vă de Mine!**»”

(Coranul 39:18)

- „Cel mai cinstit dintre voi înaintea lui Allah este acela, dintre voi, care se teme mai mult de Allah.”

(Coranul 49:13)

Răzbuñătorul dumnezeu nu este mulțumit doar cu crime în numele său, ci are nevoie și de jafuri, violuri și sclavie:

- „Iată că vine ziua Domnului, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău. Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar restul poporului Meu nu va fi stărpit din cetate.” (Zaharia 14:1-2)

- „Așa zice Domnul: Iată Eu voi ridica asupra ta rău chiar din casa ta și voi lua pe femeile tale înaintea ochilor tăi și le voi da aproapelui tău și se va culca acela cu femeile tale în văzul soarelui acestuia.” (Cartea a doua a Regilor 12:11)

- „Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis: «Răzbuñă pe fiii lui Israel împotriva Madianiților, și apoi te vei adăuga la poporul tău.»” (Numerii 31:1-2) „Și au lovit ei pe Madian, cum poruncise Domnul lui Moise, și au ucis pe toți cei de parte bărbătească.” (31:7) „Iar pe femeile Madianiților și pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; și toate vitele lor, toate turmele lor și toate avuțiile lor le-au luat pradă. Toate cetățile lor din ținuturile lor cu toate satele lor le-au ars cu foc. Toată pradă și tot ce-au apucat de la om până la dobitoac au luat cu ei. Robii, pradă și cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar și la obșteii fiilor lui Israel, în tabăra din șesul Moabului, care este lângă Iordan, în fața Ieri honului.” (31:9-12)

- Violul este permis evreilor, după porunca lui Yahweh transmisă prin gura lui Moise: „De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită și o va prinde și se va culca cu ea și vor fi prinși, atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicii de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viața lui să nu se poată despărți de ea.” (Deuteronomul 22:28-29). În afară de aceasta, răpirea femeilor, urmată de viol, nu era doar încurajată, ci chiar o poruncă de la Yahweh: „Mergeți și pândiți din vii și băgați de seamă când vor ieși fetele din Șilo să joace la horă; atunci să ieșiți din vii și să vă luați femei din fetele din Șilo și mergeți în pământul lui Veniamin. (...) Și fiii lui Veniamin așa au și făcut și și-au luat femei după numărul lor din cele ce erau la horă și pe care ei le-au răpit și s-au dus înapoi în moștenirea lor și au zidit cetăți și au început să trăiască în ele.” (Judecători 21:20-23).

- Cel mai mare profet al lui Yahweh, același Moise, socotea femeile drept pradă de război. Doar pe cele virgine, celălalte (alături de copii) trebuind să moară: „Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile ostirii, pe căpeteniile miilor și pe sutașii care se întorseseră de la război, și le-a zis Moise: «Pentru ce ați lăsat vii toate femeile? Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul Domnului, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obștii Domnului. Ucideți dar toți copiii de parte bărbătească și toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideți-le. Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsați-le pe toate vii pentru voi.»” (Numerii 31:14-18).

Cum pentru unii moartea ar fi o pedeapsă mult prea ușoară, Yahweh se mulțumește și cu mutilări. Mai ales dacă femeile sunt cele mutilate: „De se vor bate între dansii niște bărbați, și femeia unuia din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mână celui ce-l bate și, întinzându-i ea mâna, va apuca pe acesta de părțile lui rușinoase, să i se taie mâna ei și să nu o cruțe ochiul tău.” (Deuteronomul 25:11-12).

O altă lege dată de Yahweh poporului său este pe cât de simplă, pe atât de inumană: dacă evreii atacă o cetate și locuitorii ei se predau, aceștia vor scăpa doar cu plata unui bir (sau taxă de protecție, cum se numește astăzi). Dacă totuși acei oameni refuză să plătească și aleg să-și apere casele și familiile, evreul trebuie să asculte porunca lui Yahweh: „Să lovești cu ascuțitul săbiei pe toți cei de parte bărbătească din ea. Numai femeile și copiii, vitele și tot ce este în cetate, toată pradă ei să o iei pentru tine și să te folosești de pradă vrăjmașilor tăi, pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeu tău în mână. Așa să faci cu toate cetățile care sunt foarte departe de tine și care nu sunt din cetățile popoarelor acestora. Iar în cetățile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeu tău ți le dă în stăpânire, să nu lași în viață nici un suflet; ci să-i dai blestemului.” (Deuteronomul 20:13-17) Cruzimea față de copii e prezentă și în suferințele adepților lui Yahweh, nu doar în al lui. Dacă

putem presupune că are vreunul dintre ei suflăt. Dată fiind lupta pentru supremație dintre Yahweh / Marduk și sora sa, Iștar, adepții celor doi nu stăteau nici ei degeaba, lată calea spre fericire în opinia unuia dintre susținătorii lui Marduk: „*Fiica Babilonului, ticăloasă*.” (Iștar - n.a.) / *Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta pe care ai făcut-o nouă. Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră.*” (Psalmul 136:8-9). Nu ne trebuie prea multe cunoștințe de psihologie pentru a ne da seama că ura lui Yahweh față de femei se datorează urii față de sora sa, Iștar. Deoarece pe „*ticăloasă*” nu avea cum să o pedepsească, zeul evreilor se răzbuna pe femeile oamenilor. Cum un zeu misogin nu putea să aibă decât adepți misogini, așa se explică de ce femeile în țările arabe (și în alte locuri de pe Glob) au o poziție net inferioară față de cea a masculilor.

După cum ne dă de înțeles Biblia, adepții lui Yahweh obișnuiau în mod frecvent să ucidă copii, așa cum susține și Cartea înțelepciunii lui Solomon: „*Ei făceau slujbe în care ucidau chiar pe copiii lor, sau săvârșeau taine ascunse sau beții nebunești după barbare obiceiuri.*” (14:23). Arabii păgâni adesea își îngropau de vii copilele nou născute, având aprobarea lui Allah, așa cum susține Mohammed în Coran: „*Însă dacă ar fi voit Allah, n-ar fi făcut ei aceasta.*” (6:138). Cel mai bun exemplu este profetul Elisei care, după ce a primit în mod miraculos puterile magice ale lui Mie, s-a gândit să se plimbe până în orașul Betel. La intrarea în oraș, niște copii au îndrăznit să rădă de chelia profetului. Cum au plătit pentru acest grav afront, e mai bine să citim în Vechiul Testament: „*Și cum mergea pe drum, au ieșit din cetate niște copii și s-au apucat să rădă de al zicând: «Hai, pleșuvule, hai!» Iar el, întorcându-se și văzându-i, i-a blestemat cu numele Domnului. Atunci, ieșind din pădure doi urși, au sfâșiat din ei patruzeci și doi de copii.*” (Cartea a Patra a Regilor 2:23-24). Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, naratorul biblic continuă într-o notă mai mult decât indiferentă: „*De aici Elisei s-a dus la muntele Carmelului, iar de acolo s-a întors în Samaria.*” (Nimic despre faptul că 42 de copii au fost uciși cu bestialitate ori de puterile kabbalistice ale lui Elisei, ori chiar de dumnezeul său. Dar poate că uciderea copiilor era un lucru absolut normal în rândul poporului evreu (pe lângă incest, viol, jaf și alte crime) iar noi nu înțelegem această datină transmisă cu sfințenie până nu demult. Să ne amintim că și Irod, regele iudeilor, a comandat uciderea tuturor pruncilor până în doi ani, după cum susține Noul Testament. De unde această oribilă „tradiție”? Cel mai probabil, totul a început de la Yahweh, care i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice fiul: „*Și Yahweh i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!»*” (Geneza 22:2). Iar în timpul lui Moise, zeul și-a trimis îngerul să omoare copiii egiptenilor. Ce deosebire enormă între Yahweh, ucigașul de copii, și Iisus, care spunea: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.*” (Marcu 10:14) sau „*Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor.*” (Matei 19:14).

Yahweh este foarte mofuros când vine vorba despre jertfele pe care le pofteste: „*Să nu aduci jertfă Domnului Dumnezeuului tău bou sau oaie cu meteahnă, sau cu beteșug, căci aceasta este urâciune înaintea Domnului Dumnezeuului tău.*” (Deuteronomul 17:1). Probabil un bou șchiop i-ar fi stat în prea-sfântul gâtje... îi plăcea enorm lui Yahweh să se indoape, după cum ne anunță tot Biblia. Pe când i s-a arătat lui Avraam într-o după-amiază, împreună cu alți doi oameni, acesta i-a poftit pe toți trei la masă. Cât au mâncat prea-sfînții lor? Ne spune tot Biblia: „*După aceea a alergat Avraam în cort la Sarra și i-a zis: «Frământă degrabă trei măsuri de făină bună și fă azime!» Apoi Avraam a dat fuga la cireadă, a luat un vițel tânăr și gras și i-a dat slugii, care l-a gătit degrabă. Și a luat Avraam unt, lapte și vițelul cel gătit și l-a pus înaintea Lor și pe când Ei mâncau a stat și el alături de Ei sub copac.*” (Geneza 18:6-8). În Geneza 15:17, Yahweh îi cere lui Avraam să-i gătească o junică de 3 ani, o capră de 3 ani, un berbec de 3 ani, o turturică și un pui de porumbel. Nu vreau să-mi imaginez cum arăta WC-ul ceresc după o asemenea masă copioasă, care ar fi scos din foame câteva sate de copii din Africa... Oricum, putem ghici că vițelul gătit de sluga lui Avraam nu avea nicio meteahnă, altfel i-l ar fi pus Yahweh în cap. *Ce-și mai dorește Yahweh ca jertfe, în loc de oameni sau animale sănătoase? Bucăți de aur cu forme de... bube și șoareci!* Cel puțin asta susține Vechiul Testament: „*Apoi au mai zis: «Ce fel de jertfă pentru păcat trebuie să-l aducem?» Iar aceia au zis: «După numărul căpeteniilor Filistenilor, cinci buboale de aur și cinci șoareci de aur, căci pedeapsa este una și asupra noastră și asupra căpeteniilor voastre. Așadar, faceți niște chipuri cioplite de buboale de ale voastre și niște chipuri de șoareci de ai voștri care pustiesc pământul și dați slavă Dumnezeului lui Israel; poate că își va ridica mâna de deasupra noastră, de deasupra dumnezeilor voștri și de deasupra pământului vostru.»*” (Cartea întâia a Regilor 6:4-5).

Revenind la crimă, se pare că aceasta este pe placul lui Yahweh, chiar și atunci când nu este înfăptuită în numele său. Cel mai bun exemplu este povestea de la începutul Bibliei, când Cain își omorâre fratele, pe Abel. Deși fratricidul ar fi trebuit pedepsit, Yahweh îl lasă pe Cain să scape. Ba, mai mult, i-a avertizat pe ceilalți că vor fi aspru pedepsiți dacă vor îndrăzni să se atingă de criminal: „Și i-a zis Domnul Yahweh: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșepit se va pedepsi». Și a pus Domnul Yahweh semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.” (Geneza 4:15). Nu știm cine ar fi putut să se atingă de Cain, din moment ce Adam și Eva sau pus pe făcut alți copii abia după ce s-au născut stră-stră-stră-nepoții lui Cain. Probabil doar Yahweh ar putea să ne ajute să dezlegăm acest mister, dacă va da vreedată dovadă de bunăvoință. Cum așchia nu sare departe de trunchi, stră-stră-stră-nepotul lui Cain, Lameh, și-a întrecut strămoșul, ucigând doi oameni care, pesemne, l-au ciomăgit: „Și a zis Lameh către femeile sale: «Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain va fi răzbunarea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!»” (Geneza 4:23-24). După ce s-a lăudat în fața femeilor sale cu fapta sa, Lameh a fost iertat probabil și de Yahweh, deoarece Biblia nu menționează că ar fi fost deranjat de această dublă crimă.

Un alt preferat al lui Yahweh, Samson, se îndelețineau nu doar cu uciderea oamenilor, ci și cu a animalelor. Probabil din plictiseală, deoarece între drumurile la bordel și bățile cu filistenii nu avea prea multe de făcut. După ce capitolul 14 din Cartea Judecătorilor ne spune că un leu tânăr a avut ghinionul să iasă în calea lui Samson, „s-a corăborât peste el Duhul Domnului și el a sfâșiat leul ca pe un ied”, din capitolul 15 aflăm că voinicul a omorât 30 de oameni și le-a luat hainele, doar pentru că a pierdut un pariu. Mai târziu, de supărare că l-a părăsit nevasta pentru un filisten, „Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a legat câte două vulpi de coadă și între ele câte o făclie; după aceea a aprins făcliile și a dat drumul vulpilor prin grânele Filistenilor și a aprins și câile și grâul nesecarat, viile și livezile de măslini.” (Cartea Judecătorilor 15:4-5). După ce filistenii i-au ucis fosta soție și pe noul soț al acesteia, Samson a luat o pauză din ucis „și le-a sfărâmat fluierile picioarelor și șoldurile și apoi s-a dus și a sezut în peștera de la stânca Etam.” În peșteră, Samson probabil a meditat îndelung la condiția umană, căutând soluții pentru a propovădui cât mai bine învățăturile lui Yahweh, până s-a plictisit. Deoarece trecuseră multe zile fără nicio crimă, s-a lăsat dus în tabăra filistenilor, unde „găsind o falcă sănătoasă de asin, și-a întins mâna, a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni.” (Cartea Judecătorilor 15:15). A fost judecătorul israeliților timp de 20 de ani, timp în care nu știm să fi omorât pe cineva. Dar s-a plictisit din nou și s-a hotărât să se apuce de făcut sex. După ce a iubit o desfrănată din Gaza și pe alta din valea Sorec, pe nume Dalila, a fost capturat de filistenii și depozat de forța sa ieșită din comun. Plictisindu-se și de statutul de sclav, la o petrecere i-a cerut ajutorul lui Yahweh. Zeul i-a înopoiat puterea iar Samson a distrus locuința în care avea loc petrecerea, recuperând toți cei 20 de ani în care nu a comis nicio crimă. S-a sinucis luând cu el câteva mii de suflete, deoarece, conform Bibliei, „casa însă era plină de bărbați și de femei, știm erau acolo toți frunțași Filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei.” Nu știm cum de au reușit în acele vremuri filistenii performanța de a construi asemenea clădiri cât Titanicul, însă cert e că lui Yahweh i-a plăcut foarte mult prestația eroului său.

Un alt ales al lui Yahweh este Moise care, după ce le-a adus oamenilor săi cele zece porunci, printre care și cea care interzice crimele, i-a împărțit în două tabere și le-a cerut să se măcelărească între ei: „Iar Moise le-a zis: «Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Să-și învingă fiecare din voi sabia sa la șold și străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte și înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său». Și au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni.” (Exodul 32: 27-28). Dacă nici măcar profetul lui Yahweh nu îi ascultă poruncile, atunci cine?

Câteodată, Yahweh își pătează mâinile „sfinte”, când vine vorba de ucidere: „Și a lovit Domnul pe locuitorii din Betsemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovide Domnul poporul cu pedepșă mare.” (Cartea întâia a Regilor 6:19). 50.070 de oameni uciși doar pentru că s-au uitat la o ladă?!? Orice pedeapsă ar fi prea blândă pentru asemenea sacrilegiu... Altă dată, „cei doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abiud, luându-și fiecare cădelnița sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie și au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul. Atunci a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit și au murit

amândoi înaintea Domnului." (Leviticul 10:1-2). Din Cartea întâia a Cronicilor aflăm că „Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului și l-a omorât." (2:3). Același lucru se afirmă și în Geneza 38:7. Nu știm care a fost păcatul lui Ir dar, dacă Yahweh a hotărât că trebuie să moară, înseamnă că merita acest lucru. În continuare, Geneza susține că Onan a luat-o de nevastă pe văduva fratelui său, Ir. Însă el nu dorea copii cu ea astfel încât, atunci când făceau sex, își „vărsa sămânța jos" (coitus interruptus). Cum era de așteptat, „ceea ce făcea el era rău înaintea lui Yahweh și l-a omorât și pe acesta" (Geneza 38:10). Rămăsă văduvă pentru a doua oară, Tamara (căci acesta era numele „norocoasei") aștepta să crească cel de-al treilea frate, Șela. Până la un moment dat când s-a hotărât să se îmbrace ca o prostituată și să îl agațe pe socrul său, Iuda. După ce au consumat fapta, ea a rămas însărcinată iar Iuda nu i-a mai dat-o de nevastă fiului său cel mic, Șela, care s-a văzut nevoit să practice „vărsarea seminței pe jos", la fel ca fratele său, Onan (chiar dacă Biblia nu menționează acest aspect, îl putem intui). Iar Yahweh a fost mulțumit.

Yahweh / Marduk avea o slăbiciune pentru organul sexual masculin, altfel nu se explică de ce adepții săi jurau întotdeauna cu mâna pe acesta, după ce și-l ciopârțeau prin barăria numită circumcizie sau, din punctul lor de vedere, „dovada legământului dintre evrei și Yahweh". Iată câteva exemple de jurământ: „Atunci a zis Avraam către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cărmuia toate câte avea: «Pune mâna ta sub coapsa mea și jură-mi pe Domnul Dumnezeu cerului și pe Dumnezeul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele Canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu.»" (Geneza 24:2-3). „Și punându-și sluga mâna sub coapsa lui Avraam, stăpânul său, i s-a jurat pentru toate acestea." (Geneza 24:9). „Apoi venindu-i lui vremea să moară, Israel a chemat pe fiul său Iosif, și i-a zis: «De am aflat har în ochii tăi, pune-ți mâna pe coapsa mea și jură că vei face milă și dreptate cu mine, să nu mă îngropi în Egipt!»" (Geneza 47:29). Dacă vă întrebați ce făceau supușii lui Yahweh cu prepuțurile după circumcizie, ei bine, le colectau! „Iar Saul a zis: «Așa să-i spuneti lui David: Regele nu vrea zestre decât numai o sută de prepuțuri filistene, ca răzbumare împotriva vrăjmașilor regelui.»" (Prima carte a Regilor 18:25), „și aduse David prepuțurile lor și le înfățișă regelui număr deplin, ca să se poată face ginerele regelui." (Prima carte a Regilor 18:27).

Dacă s-a gândit cineva că un zeu nu poate fi scârbos, mai mult ca sigur nu l-a cunoscut pe Yahweh. În dorința sadică de a-și pedepsi adepții, zeul este dispus să-i împoaște până și cu fecale: „Iată că Eu voi sfărâma brațul vostru și vă voi arunca în față spurcăciuni, spurcăciunile praznicelor voastre - și veți fi înălțurați o dată cu ele." (Maleahi 2:3). Pentru cine nu a înțeles prea bine cu ce se vor trezi oamenii pe fețe, am să încerc să explic. Praznicul este de obicei o masă mare, un ospăț. „Spurcăciunile praznicelor" sunt excrementele rezultate în urma îndopării participanților la acel ospăț. În alte variante ale Bibliei, în loc se *spurcăciuni* este scris *bageă*. Având probabil un fetiș pentru fecale, Yahweh i-a cerut profetului Iezechiel să îi hrănească pe evrei cu așa ceva: „Păinile le vei găti ca turtele de orz și le vei coace înaintea ochilor lor cu necurătenie de om". Apoi Yahweh a mai zis: «Așa își vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni.»" (Iezechiel 4:12-13). Pentru că profetul e totuși alesul Domnului, nu putea să aibă parte de același tratament precum restul evreilor. Yahweh a dat dovadă de mărinimie când i-a înlocuit lui Iezechiel baliga de om cu... cea de bou: „Iată, Eu îți dau, în loc de necurătenie de om, baligă de bou și pe ea vei găti pâinea ta." (Iezechiel 4:12-13). Gelozia lui Yahweh pe celelalte divinități nu are limite. Pentru aceasta, el e dispus chiar să dărâme statuile altora: „Apoi au ridicat Filistenii chivotul Domnului și l-au vârat în capștea lui Dagon și l-au pus lângă Dagon.

Iar a doua zi s-au sculat Așdondenii dis-de-diminează și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Și au luat ei pe Dagon și l-au pus iar la locul lui. Și s-au sculat ei dis-de-diminează în ziua următoare, și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului; dar capul lui Dagon și amândouă picioarele și mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, și rămăsese numai trunchiul lui." (Cartea întâia a Regilor 5:2-4). Această gelozie pe alți zei demonstrează existența lor. Prin urmare, Yahweh nu este singurul zeu, ci unul dintre mai mulți. Acest lucru reiese și din prima poruncă, dată lui Moise: „Eu sunt Domnul Dumnezeu tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!" (Exodul 20:2-3). Prin urmare, se confirmă existența altor zei. La fel se poate spune și despre Psalmul 95: „Că mare este Yahweh și laudat foarte, înfricoșător este; mai presus decât toți dumnezeii." Nu ar putea fi Yahweh mai presus decât toți dumnezeii dacă ar fi fost singurul zeu. Așadar, Biblia susține același lucru pe care îl

susțineau toate popoarele: existența mai multor zei.

Atrocitățile din Biblie, comise sau comandate de Yahweh, sunt foarte multe. S-ar putea scrie romane întregi numai pe această temă. Și asta fără a lua în calcul faptele lui Yahweh / Marduk din alte surse. Aleșii săi de cele mai multe ori s-au dovedit a fi oameni fără scrupule, capabili de orice. Să amintim doar câțiva, cum ar fi: Lot, cel salvat din Sodoma, care a făcut sex cu fiicele sale, unchiul acestuia, Avraam, care și-a trimis soția „la

produs" (de două ori!) sau pe regele-păstor David, care a omorât un om doar pentru a-l lua sotia. Toate acestea dovedesc că Yahweh, dumnezeul Vechiului Testament, nu poate fi același cu Dumnezeuul Noului Testament, cel vorbea Iisus. Ba, dimpotrivă, toate faptele lui, consemnate în cărți precum Biblia, Coranul, vedele și altele, ne duc la concluzia că Yahweh este cel numit de creștinism Satan, numit un zeu capabil de toate faptele prezentate mai sus, domnic să distrugă pământul și tot ce se află pe el. Merita să încheiem cu unul dintre gândurile "bune" ale Vechiului Testament, ce conține planul său divin, pregătit pentru noi: *"Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâinii Mele."*

Cartea lui Sofonie

Sarpele

"Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni." - Kṛṣṇa (.Bhagavad-Gita 7:26)
Dacă au fost într-adevăr exilați aici primii locuitori ai Terrei, cine era conducătorul lor? În

creștinism este numit **Lucifer** („aducătorul luminii”), epitet ce se referă la strălucirea minții sale și la lumina adusă prin înțelepciune. A fost identificat cu cea mai strălucitoare stea de pe cer, Luceafărul sau planeta Venus. Lucifer era primul înger (primul fiu al lui Dumnezeu), cel mai inteligent, frumos și mândru dintre toți. A încercat să-și detroneze tatăl și, pentru asta, s-a luptat cu fratele său mai mic, Mikhă'el („cel ce este ca zeul suprem”). A fost învins și aruncat pe Pământ, împreună cu cei care i-au fost alături. Ajuns pe Terra, el s-a transformat în **Satan** („adversarul”), o creatură hidoasă ce conduce lumea subterană. El este șarpele care a convins-o pe Eva să mănânce din fructul oprit. Trebuie menționat faptul

că numele Lucifer se datorează unei interpretări greșite a Bibliei. În Isaia 14:4- 17, profetul ce a dat numele capitolului îl descrie pe regele Babilonului ca pe un luceafăr de dimineată, căzut în ochii Domnului. Ieronim din Stridonul Dalmatiei a tradus luceafărul de dimineată prin cuvântul *lucifer*, ce în latină înseamnă mai exact „purătorul / aducătorul luminii”. Unii interpreți ai Bibliei au ignorat faptul că Isaia se referea la regele Babilonului, înțelegând că este vorba despre Satan și despre decăderea lui. Astfel, dintr-o eroare de interpretare, îngerul rebel s-a ales cu un nou nume: Lucifer. În capitolul biblic *A doua epistolă*

Sobornicească a Sfântului Apostol Petru 1:19, cuvântul *lucifer* a fost tradus prin *luceafăr*, fără niciun fel de referire la Diavol. De fapt, în Noul Testament, diavolul este numit în multe feluri (Satan, diavol, adversar, inamic, acuzator, marele balaur, șarpele cel bătrân, Beelzebub, Belial), dar nici măcar o dată Lucifer. Deși mulți teologi și exorciști susțin că Lucifer și Satan sunt entități diferite, părerea majorității rămâne aceea că este vorba despre aceeași persoană. De fapt nici n-ar conta prea mult, ținând cont că niciunul dintre ele nu e numele real al căpeteniei îngerilor decăzuți, ambele fiind doar epitete: Lucifer = „aducătorul luminii” iar Satan = „adversarul”. Trebuie menționat și faptul că Lucifer a fost identificat cu planeta Lucifer Venus, cea mai strălucitoare stea de pe cer după Soare, mai ales cu luceafărul de dimineață. În *Apocalipsa 22:16*, evanghelistul Ioan îl identifică pe Iisus cu luceafărul de dimineață („*Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, luceafărul de dimineață*”), ceea ce i-a făcut pe unii să creadă că Lucifer și Iisus ar fi aceeași persoană. Ce

legătură este între cei doi, vom vedea mai târziu. Profesorul Fohrer, alături de alți cercetători, susține că Lucifer era inițial perceput ca o entitate pozitivă. Avea o poziție de interior, plină de importanță, fiind un fel de demnitar de stat scrupulos, care număra greșelile celor acuzați. El era acuzatorul sau procurorul în fața judecătorului Dumnezeu. În capitolul 2 al *Cărtii lui Zaharia* din Vechiul Testament, Satan este un fel de procuror ceresc ce stă la dreapta Domnului și aduce acuze preotului Iosua. În *Cartea lui Iov*, Satan face parte din consiliul lui Dumnezeu, unde contrazice, provoacă și chiar pune pariu cu Domnul. Deși exilat pe Pământ, în Vechiul Testament Satan se plimbă prin cer oricând pofteste, îndeplinind în continuare poruncile conducătorului suprem. Pentru evreii din vechime s-a creat chiar o confuzie între cele două divinități. În *Cartea a doua a Regilor* 24:1, Dumnezeu îi cere lui David să facă recensământul populației. Dar în *Prima Carte a Cronicilor* 21:1, Satan este cel care îi cere regelui acest lucru. Tocmai pentru a se evita această confuzie a fost necesară o diferențiere clară între Dumnezeul evreilor și

Diavol, influențați de religia lui Zoroastru (cu care au făcut cunoștință în timpul robiei babiloniene), în care erau foarte clar delimitate divinitățile pozitive de cele negative, evreii l-au transformat pe Satan în inamicul Dumnezeuului Yahweh. Cum Yahweh reprezenta binele absolut, Diavolul a fost nevoit să se mulțumească cu ce a rămas, adică răul absolut. Creștinismul a preluat ideea evreilor și a mers mai departe, făcându-l pe bietul Satan responsabil pentru tot răul din lume. Imaginea Diavolului pe care o știm astăzi a fost elaborată de Papa Grigorie I (590-604), folosindu-se de Pan al grecilor și faunii germanici. Astfel, diavolul a căpătat corp de om, picioare și coarne de țap. De la nordicul Loki a moștenit culoarea neagră iar de la Thor duhoarea. Cuvântul grecesc *diabolos*, din care provine românescul *diavol*, este traducerea ebraicului *stn* sau *satan*. În concluzie, Lucifer, cel mai inteligent și mai frumos dintre îngerii, a fost inițial privit ca o entitate pozitivă, ce s-a transformat mai târziu într-una negativă. Era fiul cel mare al zeului suprem, pe care a încercat să îl

detroneze. S-a luptat cu fratele său mai mic, a fost învins și exilat pe Pământ. Mai târziu a adus oamenilor cunoașterea (lucru simbolizat și de numele său, „aducătorul luminii”), s-a transformat într-o creatură hidoasă și a fost trimis în lumea subterană. Mai era numit Șarpele sau Marele Balaur, Adversarul, Inamicul, Înșelătorul, Marele Prinț sau Diavolul. Dacă legenda exilului lui Lucifer se regăsește și în alte culturi, nu ar trebui să îl întâlnim și pe el? Într-adevăr, ținând cont de simbolurile lui și de faptele din mituri, îl putem găsi ascuns sub o mulțime de nume și de înfățișări.

În mitologia evreiască nu există numele Lucifer. În schimb, în *Talmud* apare un alt înger, Samael, („zeu renumit”), care este privit atât ca entitate pozitivă, cât și negativă. El este arhanghelul acuzator, seducător și distrugător, patronul imperiului roman. Deși face parte dintre îngerii decăzuți, el îndeplinește poruncile Dumnezeului Yahweh. În *Cartea Secretă a lui Ioan*, descoperită la Nag Hammadi în 1945, alte nume ale lui Samael sunt Yaldabaoth (creatorul oamenilor, arogantul conducător cu față de leu și corp de șarpe) și Saklas („nebunul”). Unii cercetători consideră că el este cel care s-a deghizat în șarpe și a convins-o pe Eva să muște din fructul pomului cunoașterii. În Kabbalah, prima soție a lui Adam, Lilith, a fost izgonită din Grădina Edenului din cauza nesupunerii ei. În deșert l-a întâlnit pe Samael, care a luat-o de soție, împreună dând naștere unei sumedenii de monștri. Cum Samael era privit ca entitate pozitivă și negativă, a fost exilat pe Pământ dar se plimba nestingherit prin cer, urmând ordinea tatălui ceresc, a ispitit-o pe Eva, are corp de șarpe și principalul său rol este de acuzator, putem trage concluzia că el este Lucifer.

Tot în mitologia ebraică, în *Cartea lui Enoh*, 200 de îngeri, Azazel s-au împreunat cu pământencele, dând naștere unor uriași. Apoi le-au adus pământenilor calendarul, i-au învățat scrierea, cum să ucidă, cum să-și facă arme, cosmetice și bijuterii, dar și astrologie, astronomie, magie, medicină naturistă și minerit. Conducătorul lor este numit Samiază în două capitole și Azazel în reastul cărții. Cum azaz

numiți Veghetori,

înseamnă „rebeliune” sau „răzvrătire” iar *el*, ca substantiv comun, înseamnă „zeu”. Azazel se traduce corect „zeul răzvrătit” sau „zeul rebel”, un epitet care îl descrie perfect pe cel care s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului său. La fel stau lucrurile și în cazul lui Samiāzā, mai exact Shemyaza. Acest nume este compus din particulele *shem* („renume”) și *azaz* („rebeliune” sau „răzvrătire”), traducerea cea mai corectă fiind „rebelul renumit”. Prin urmare, ținând cont că ambele nume înseamnă același lucru, nu este vorba despre două căpetenii diferite ale Veghetorilor, așa cum consideră mulți cercetători, ci de două epitete ale aceluiași înger, cel numit „zeul

răzvrătit” și „rebelul renumit”. Iar cel mai renumit rebel, cel care s-a răzvrătit împotriva conducătorului său, este Lucifer al creștinilor. Veghetorii, simbolizați printr-un ochi, erau observatorii, supraveghetorii sau gardienii Pământului. Azazel era conducătorul acestora, prin urmare cea mai importantă zeitate-ochi sau cel mai important paznic. De altfel creștinismul l-a asociat pe Azazel cu țapul, unul dintre simbolurile sumerianului Enki.

În Sumer, fiul cel mare al zeului suprem, An, se numea **Enki**. Find cel mai ^{Enki} inteligent dintre zei, era considerat zeul înțelepciunii și al inteligenței. Deoarece reședința lui era în Apsu (apa freatică, oceanul subteran), era considerat zeul apelor. A creat oamenii, ajutat de sora sa, Ninhursag, fiind considerat pentru acest lucru zeu creației și al fertilității. Le-a adus oamenilor cunoașterea, legile și ritualurile magice, i-a învățat cum să construiască orașe și să crească animalele. Din acest motiv era cel mai important zeu pentru incantații, patronul preoților, cel care stăpânea la perfecție magia și avea capacitatea de a atribui o soartă, zeul meșteșugarilor și al artelor. Ca zeu sapiental era executantul proiectelor și planurilor fratelui său mai mic, Enlil. Enki este cel care a scos Pământul de sub ape la sosirea sa aici și tot el este cel care a salvat omenirea de Potop. Principalul său centru de cult era la Eridu (astăzi Teii Abu Shahrain, în Irak), considerat a fi cel mai vechi oraș din lume, numit în sumeriană Urudu sau Nunki („locul măreț” ori „locul Prințului”). Numele lui Enki înseamnă „stăpânul Pământului” dar poate fi interpretat și ca „stăpânul dedesubtului”. Simbolurile sale includ capra, peștele (ce mai târziu au fost combinate într-o ființă cu partea superioară ca de țap, iar cea inferioară ca de pește), testoașa, toiagul cu cap de berbec, semiluna, tridentul, șarpele și un vas din care se revărsa apa. Akkadienii și babilonienii îl numeau **Ea** („casa apei”), iar numărul său sacru era 40 (corespondentul titlului de Mare Prinț). În genealogia divină, Enki este fiul cel mare al lui An și Nammu. Sora sa, Ningikuga (un epitet al lui Ninhursag), i-a dăruit o fiică, pe Ningal. Cu Ninhursag are mulți alți copii: Ninsar, Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti și Enshag. Fiica sa, Ninsar, îi naște o fată, pe Ninkurra. Cu aceasta, Enki are un alt copil, o fiică numită Uttu. Soția sa este Damkina (numită și Damgalnuna sau Ninki), cu care l-a avut pe Marduk. În unele texte la asiro-babilonieni era considerat tatăl zeiței Iștar (Inanna la sumerieni). Pentru sumerieni, el a distrus reptilele uriașe primordiale alături de tatăl său, An. Mai târziu, Enlil l-a înlocuit în mit pe An. Iar în Babilon, Marduk era cel care l-a ajutat pe Enki / Ea. În reliefurile asiro-babiloniene este întrupat ca un bărbat înalt, purtând pe spate trupul unui pește al cărui bot, larg deschis și îndreptat spre cer, face corp comun cu capul personajului. Cu toate că era fiul cel mare al zeului suprem An, moștenitorul tronului ceresc era Enlil, fratele său mai mic, conducătorul Pământului. Deși cei doi frați se certau mai mereu, mai ales în fața adunărilor zeilor, nu s-au păstrat mituri care să indice lupte între ei. Din păcate, doar o foarte mică parte din mitologia sumeriană a ajuns până la noi. Numele Enki înseamnă „stăpânul Pământului”, dar nu avem niciun mit care să ne explice de ce zeul a primit acest nume. Din ce știm noi astăzi, Enki nu a condus vreodată planeta noastră. Enlil era conducătorul Terrei iar tatăl lor, An, era conducătorul cerului. Dar dacă nu avem legende care să explice acest mister, nu înseamnă că ele nu au existat. Ci, pur și simplu, că nu le-am descoperit încă. Cea mai logică variantă este că el a primit acest epitet, de „stăpân al Pământului”, după ce a ajuns pe planeta noastră. Titlu pe care l-a păstrat până la sosirea fratelui său, Enlil, care l-a luat locul, trimițându-l în lumea subterană. Mai târziu, fiul cel mare al lui Enki, Martu (Marduk în babiloniană), zeul Soarelui, a preluat conducerea Terrei, înlocuindu-l pe Enlil. Nu știm exact ce a cauzat această ascensiune a lui Marduk din miturile mesopotamiene, deoarece nu ne-a rămas decât poemul babilonian *Enuma Eliș* care să explice acest lucru. Dar cum Babilonul era orașul lui Marduk, această legendă nu poate fi obiectivă. Ci, cel mai probabil, o invenție a preoților babilonieni. În schimb, putem afla adevărul din miturile altor popoare.

Potrivit preotului babilonian Berossus, zeul **Oannes** a pârut din apele Golfului Persic, unde se întorcea în fiecare noapte. El i-a învățat pe oameni arta scrierii, diverse științe și meșteșuguri (cum să-și ridice case sau temple, folosindu-se de geometrie), cum să cultive pământul și să culeagă roadele. Pe regele antediluvian Evedurahos l-a învățat arta divinației. Oannes avea trup de pește cu două capete (unul uman sub cel de pește), picioare omenești și coadă. Descrierea lui Oannes este identică cu cea a lui Enki / Ea în reliefurile asiro-babilonieni. Faptul că Oannes locuia în apă și l-a adus oamenilor cunoștințele „zeilor” (scrierea, meșteșugurile, agricultura) ne indică aceeași entitate, pe Enki al sumerienilor.

În orașele Urși Harran, **Nanna** era zeul Lunii și al înțelepciunii. În sumeriană, numele său se scria de obicei Șești. Babilonienii și akkadienii îl numeau **Sin**, derivat din Su'en. Cum în limba sumeriană silabele unui cuvânt se puteau schimba între ele, fără ca respectivul cuvânt să-și schimbe înțelesul, Suen se mai scria Ensu sau Enzu. Iar Enzu, în sumeriană, înseamnă „domnul / stăpânul înțelepciunii”, unul dintre epitetele lui Nanna. Orașul biblic Ierihon (Yeriho în ebraică) avea ca simbol luna și îi era închinat lui Sin. Peninsula Sinai era teritoriul său, lucru observat și din numele locului: **ai** în ebraică înseamnă „al meu”, după modelul Adonai („Domnul meu”). Prin urmare, Sinai se traduce „Sin al meu”. În Sumer era în strânsă legătură cu fertilitatea, în special a vitelor, deoarece secera lunii este asemănată cu coarnele. Numărul său era 30, adică numărul de zile necesare Lunii

pentru o rotație completă în jurul Pământului. Printre epitetele lui se numără **ašimbabbar** („cel luminos”), amar („vițel”), **ma.gur** („barcă”) și **amar.ban.da.en.lil.a** („vițelul lui Enlil”), ultimele trei făcând în mod evident aluzie la forma de seceră a Lunii noi, care amintește de niște coarne sau de bărcile zvelte de trestie. Nanna / Sin era un important zeu oracol și vindecător. Copiii săi erau Utu / Șamaș și Inanna / Iștar, alături de care făcea parte din triada supremă babiloniană. Deși era un zeu popular, fiindu-i adresate multe rugăciuni, Sin nu joacă niciun rol în mitologia babiloniană. Miturile mesopotamiene îl consideră pe Nanna / Sin fiul cel mare al lui Enlil. Unul dintre epitetele acestuia era „stăpânul Pământului”, deși nu s-a păstrat niciun mit care să demonstreze că zeul ar fi ocupat vreodată această funcție. Și atunci, cum se explică acest epitet? Răspunsul e

foarte simplu. Nanna / Sin nu era fiul cel mare al lui Enlil, ci Enki. Deoarece Enlil era moștenitorul lui Anu, el nu moștenește doar tronul ci și titlurile tatălui său, inclusiv pe cel de „tată al zeilor”. Din acest motiv, în unele texte, Enki este numit fiul lui Enlil, epitet care i-a băgat cu mult în ceață pe unii cercetători. Cum însă Enki era unul dintre marii zei, parte importantă din triada sfântă An-Enlil-Enki, adepții săi nu ar fi permis decăderea sa, din fratele lui Enlil să devină fiul acestuia. Dar adepții lui Enlil doreau neapărat să arate supremația zeului lor asupra tuturor celorlalți zei, mai ales asupra fratelui rival. Astfel încât, în orașele Ur și Harran, Enki era numit Nanna și era privit ca fiul lui Enlil. În rest, rămănea Enki, fratele lui Enlil. Babilonienii îl numeau Sin când reprezenta Luna și Ea când reprezenta apa, introducându-l în triada supremă alături de cei mai mari zei ai Babilonului, copiii săi, Marduk / Șamaș și Iștar. Acesta este motivul pentru care Sin nu este prezent în mitologia babiloniană, ci doar în rugăciuni: deoarece în mituri este numit Ea. Atât Nanna / Sin cât și Enki sunt zeii Lunii, ai înțelepciunii, ai magiei și considerați „stăpânii Pământului”, deși mitologia nu demonstrează că vreunul dintre ei ar fi condus planeta noastră cândva. În Sumer se credea că, în perioada lunii noi, Nanna își petrece „zilele în somn” în lumea subpământeană, unde hotărăște soarta celor morți. Dar lumea subpământeană era sălașul lui Enki, unde zeul de multe ori își petrecea timpul dormind. Un vechi imn babilonian îl consideră pe Sin „*întâiul între toți, cel puternic, căruia niciun zeu nu-i scrutează inima necuprinsă*,”

iute alergător cu genunchii neobosiți, care le deschide zeilor și fraților săi drumul’. Deși acest pasaj a fost interpretat de cercetători într-un mod absurd, susținându-se că babilonienii credeau că Luna deschide drumul stelelor și al Soarelui, logica ne sugerează că imnul se referă la Enki. „*Întâiul între toți*” indică faptul că era primul născut al lui Anu, cel mai mare dintre frați. „*Care le deschide zeilor și fraților săi drumul*” nu descrie mersul Lunii pe bolta cerească, ci indică faptul că Enki a fost primul zeu coborât pe Pământ, „deschizând drumul” zeilor și fraților săi care l-au urmat. Până și legendele celor doi zei sunt asemănătoare. Enki era fiul cel mare al lui An, dar moștenitorul tronului era fratele său mai mic, Enlil. Nanna era fiul cel mare al lui Enlil, dar moștenitorul tronului era fratele său

mai mic, Ninurta. Nanna / Sin era tatăl fraților Utu / Șamaș și Inanna / Iștar. Dar în multe mituri, Enki este tatăl zeiței Inanna / Iștar. Iar Marduk, fiul lui Enki, era numit inițial Utu la sumerieni și Șamaș la akkadieni și babilonieni. Prin urmare Enki și Nanna sau Sin reprezintă aceeași divinitate, pe Lucifer al creștinilor. Chiar și epitetul lui Nanna / Sin, *așimbabbar* („cel luminos”), îl sugerează tot pe Lucifer „purătorul / aducătorul luminii”. În limba engleză s-a adoptat numele akkadiano-babilonian al zeului, cuvântul *sin* desemnând „păcatul”, exact ca în concepția creștină.

Unul dintre simbolurile lui Enki era ori un șarpe încolăcit în jurul copacului simboului *Unmawua** vieții, ori doi șerpi. Cei doi șerpi pot simboliza ADN-ul, deoarece Enki era creatorul oamenilor, geneticianul zeilor. Iar șarpele în jurul copacului vieții semnifică, de asemenea, crearea vieții de către Șarpe. Simbolul celor doi șerpi încolăciți a fost folosit prima oară pentru zeul **Ningishzida** („stăpânul copacului cel bun”), șarpele cu cap de om, fiul zeului suprem Anu. Apoi a fost preluat pe caduceul (toiagul cu șerpi încolăciți) zeilor Hermes (Mercur la romani), Dionysos și Asklepios (Esculap pentru romani). Mai târziu a devenit simbolul medicinei, reprezentând viața. Cercetătorii mitologiei sumeriene ignoră

Hieroglifa
numelui lui

faptul că Ningishzida era considerat fiul lui Anu, preferând să-l creadă fiul lui Enki. Însă un singur fiu al lui Anu era zeu-șarpe: Enki. Simbolul lui Ningishzida este simbolul lui Enki, ceea ce înseamnă că nu este vorba despre două divinități diferite, ci doar despre două epitețe ale aceiași zeități. Ningishzida era considerat paznic al porții cerești a lui An, alături de Dumuzi. Cu alte cuvinte, un Veghetor, întocmai ca Azazel al evreilor. Probabil cel mai cunoscut zeu al Egiptului antic este **Asar**, numit de greci ^{oBins} **Osiris**. Numele său înseamnă „ochiul deschis” (os = „deschis”, *iris* = „ochi”). Însă istoricii Plutarh și Diodor din Sicilia preferă o altă traducere, „cel cu mulți ochi” (fiind format din os = „mulți” și *iris* = „ochi”). Indiferent de varianta utilizată, numele lui Osiris indică faptul că era o „zeitate-ochi”, adică un Veghetor, întocmai ca Azazel în *Cartea lui Enoh*. Și nu orice Veghetor, ci chiar conducătorul lor, conform traducerii lui Plutarh și Diodor (cel cu mulți ochi înseamnă cel cu mulți „zei-ochi” sau Veghetori în subordine). Hieroglifa numelui acestei divinități este compusă dintr-o zeitate îngenucheată lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi. Tronul din hieroglifa numelui lui Osiris reprezintă litera L întoarsă, care poate fi inițiala lui Lucifer, echivalându-l pe zeu cu îngerul decăzut. De asemenea, pentru latini, litera L însemna numărul 50. Acest număr semnifică rangul de rege pentru sumerieni, titlu pe care l-a deținut Enki atunci când a ajuns pe Pământ, lucru redat și de numele lui („stăpânul Pământului”). Osiris, fiul cel mare al cerului (Nut) și al Pământului (Geb), a fost primul rege al planetei noastre. A fost ucis de către fratele său mai mic, Seth, zeul furtunii, care i-a luat locul. Astfel, Osiris a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat.

Sumerianul Enki, fiul cel mare al Cerului (An) și al Pământului (Ki), a fost primul rege al Terrei, devenind conducătorul lumii subpământene după ce fratele său, Enlil, zeul furtunii, i-a luat locul. Horus, fiul lui Osiris, l-a învins pe Seth, devenind noul conducător al Terrei. Marduk, fiul lui Enki, l-a înlocuit pe Enlil, devenind noul conducător al lumii. *Cartea Egipteană a Morților* și Plutarh în *Despre Isis și Osiris* îl consideră pe Osiris fiul lui Ra, nu al lui Geb. Dar egiptenii îl echivalaseră pe zeul lor suprem, Ra, cu An al sumerienilor, de unde rezultă că Osiris era pentru ei Enki. Cu sceptrul regal și cărja de păstor în mâini, Osiris era adesea reprezentat cu

coarne de berbec desfăcute și, uneori, cu o coroană în forma lunii. Iar Luna și berbecul sunt simboluri ale lui Enki. Principalul centru de cult al lui Osiris era orașul Abju, numit Abydos de către greci. Casa subterană a lui Enki era Abzu, iar Abju și Abzu semnifică același lucru. Ceea ce înseamnă că egiptenii antici l-au identificat corect pe Enki cu Osiris. Prin construirea orașului Abydos, egiptenii au încercat să-l facă pe zeu să locuiască printre ei, mutându-i casa din subteran pe Pământ. Se spune că Osiris a inventat flautul și lira. El i-a civilizat pe oameni, scoțându-i din stadiul de semi-animale. Diodor din Sicilia scria că Osiris i-a făcut pe oameni să renunțe la canibalism. Tot el a descoperit vița-de-vie, i-a învățat pe oameni viticultura și pomicultura, cum să-și construiască orașe și canale de irigație dar și cum să-i cinstească pe zei. Soția sa, Isis („tronul”), le-a dat oamenilor legile, limba și agricultura. În Mesopotamia, Enki este responsabil pentru toate aceste lucruri.

Numele soției lui Osiris, Isis (Asta în egipteană), e compus din dublarea primei silabe a numelui zeiței Iștar din Babilon, consoarta lui Ea (Enki). Numele ei egiptean, Asta, provine tot din numele zeiței Babilonului și, în același timp, e rădăcina din care s-a format Astarte. Fiul lui Enki, Marduk, era numit în sumeriană Amar Utu („vițelul solar”). Isis era de multe ori înfățișată cu cap de vacă iar Osiris era numit „*taurul din Ament*”, ceea ce îl transformă pe fiul lor, Horus, în mod simbolic, într-un vițel. Într-un mit alternativ, Horus este fiul lui Hathor, de asemenea considerată zeiță-vacă. Hathor, zeița egipteană a iubirii și a războiului, este o altă manifestare a zeiței babiloniene a iubirii și a războiului, Iștar, care în multe mituri este considerată mama lui Marduk și soția lui Ea. Coarnele de bovină ale zeilor-vaci sau ale zeilor-tauri nu reprezintă altceva decât semiluna, unul dintre simbolurile lui Enki. În *Despre Isis și Osiris*, Plutarh scria că, pentru unii egipteni, Seth simbolizează lumea solară iar Osiris pe cea lunară. Statutul de zeu lunar i-a fost acordat lui

Osiris de către clericii heliopolitani, deoarece influențele Lunii sunt asociate gândirii și înțelepciunii, pe când cele ale Soarelui sunt foarte puternice și violente. Ba chiar este numit în *Cartea Egipteană a Morților* „*domn al coarnelor Lumi*”. Însă în Mesopotamia, zeul gândirii și al înțelepciunii, cel asociat cu Luna, era Enki. Deși de cele mai multe ori, Osiris era reprezentat cu pielea verde, Plutarh susține că zeul era negru. De altfel, *Cartea Morților*

chiar îl numește „*marele negru*”. Egiptenii își numeau țara Chemia (Kemi în limba coptă și Kmiîn egipteană veche), care înseamnă „negru”, aluzie la culoarea zeului lor suprem. Iar „marele negru” în creștinism și iudaism este Satan. Conform lui Plutarh, egiptenii spuneau că Osiris s-a născut de-a dreapta și va muri de-a stânga. Cum dreapta semnifică binele iar stânga răul, putem înțelege că această frază se referă la Lucifer, zeitate pozitivă la început și negativă mai târziu, după răzvrătire. Acesta este motivul pentru care Osiris era numit de multe ori „*primul dintre cei de la Asfințit*”, vestul simbolizând stânga iar estul, dreapta. Tot Plutarh scria că Osiris a fost identificat cu Nilul iar Homer și Thales îl considerau pe acest zeu oceanul. Iar zeul apelor era la sumerieni Enki. În *Textele piramidelor* există descrieri ale lui Osiris ca demon amenințător care se bucură de vărsarea de sânge, rostește descânțece răutăcioase împotriva unor persoane decedate și conduce o „mafie” de asasini, numiți „*casapii lui Osiris cu degete care aduc durerea*” sau „*pescarii lui Osiris*”. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*domn peste suflete, care seamănă teroarea*”. În plus, este scris că tot Pământul tremură în fața sa, că zeul Atum seamănă în inimile tuturor teroarea numelui lui Osiris dar și că emanațiile sale distrugau sufletele păcătoșilor. Toate aceste descrieri ne duc cu gândul la Satan și la demonii săi. În aceeași *Carte a Morților*, Thoth spune că zeii născuți de Nut (Osiris, Isis și frații lor) au inventat războaiele, au dezlanțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, au inventat demonii (capitolul CLXXV). O

descriere cât se poate de apropiată de cea a *Cărții lui Enoh* „*Odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răuf*”. Isis, soția lui Osiris, era considerată o magiciană fără pereche iar în aceeași *Carte a morților*, Osiris se ferește de atacurile demonilor prin bariere magice. În Mesopotamia, Enki stăpânea magia la perfecție iar în *Cartea lui Enoh*, Azazel este cel care i-a învățat pe oameni magia. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*prinț în împărăția celor ce tac*” și „*stăpân al tărâmului morților*”. Enki avea numărul 40, echivalentul titlului de Mare Prinț, iar Lucifer este adeseori numit „*prințul întunericului*”. În capitolul CLXXXIII al *Cărții Morților*, Osiris este numit *un-nefer*, adică „cel frumos”, epitetul lui Lucifer înainte de Exil. Părintele istoriei, Herodot, spunea că „*Osiris în limba elenă înseamnă Dionysos*”. Hellanicos din Lesbos scria că preoții egipteni îl numesc Osiris pe Dionysos. Diodor din Sicilia susținea că lui Osiris i se mai spune Serapis, Dionysos, Pluton, Amon, Zeus și

Pan. Plutarh considera că Serapis nu se deosebește cu nimic de Hades și nici Isis de Persefona. Heraclit din Efes spunea că Hades și Dionysos devin același zeu când sunt cuprinși de furie sau sunt în delir. Mnaseas spunea că Dionysos, Osiris și Serapis sunt diferite nume ale lui Epaphos (Apis pentru egipteni), fiul lui Zeus și a lui Io. Un alt cronicar, Anticlides, spunea că Isis era fiica lui Prometheus și soția lui Dionysos. Atât Plutarh cât și Diodor din Sicilia scriau că iedera, pe care grecii i-au dedicat-o lui Dionysos, este numită de egipteni *chenosiris*, adică „iarba lui Osiris”. Așadar, putem considera fără să greșim că Osiris, Dionysos, Hades și Enki sunt aceeași zeitate, conducătorul Veghetorilor, Azazel sau Lucifer.

Înainte de apariția cultului lui Osiris, fratele cel mare al lui Seth se numea **Heru-Ur**. Unii au tradus numele Heru prin „șoimul” (*haru* în egipteană), influențați de reprezentarea sa (apărea ca un șoim sau ca un om cu cap de șoim), alții ca **Horus**. Prin urmare, Heru-Ur ar însemna „Horus cel Bătrân” sau „șoimul cel bătrân”. Acest Horus, fratele lui Seth, este o entitate diferită de Har-Si-Ese („Horus fiul lui Isis”) sau Horus cel Tânăr. Deși traducerea „Horus cel Bătrân” a fost acceptată de majoritatea egiptologilor, e posibil ca Heru-Ur să însemne „Horus din Ur” sau „șoimul din Ur”, Ur fiind un oraș-stat foarte important în Sumer. Șoimul din Ur nu poate fi decât zeul aceluia oraș, adică Nanna, zeul lunii. Ceea ce ar însemna o echivalare între Horus cel Bătrân și Nanna. Pe *Piatra Shabaka* e scris că cei doi frați, Horus și Seth, s-au luptat pentru supremația Egiptului. Tatăl lor, Geb, a dat Egiptul de Sus lui Seth iar pe cel de Jos lui Horus, hotărârea fiind „limita celor două țări”, adică vârful Deltei Nilului la Memphis. Mai târziu, Geb s-a răzgândit și i-a cedat lui Horus tot Egiptul, hotărâre acceptată amiabil de cei doi rivali. În *Cartea egipteană a morților*, Horus e numit „Fiul cel mare” și „Primul născut al lui Ra”. Ra era echivalentul egiptean al sumerianului An

iar primul născut al lui An, „fiul cel mare”, era Enki. Zeul furtunii la egipteni, Seth, este zeul furtunii de la sumerieni, Enlil. Și Seth și Enlil s-au luptat cu frații lor mai mari pentru supremație. Horus cel Bătrân și Osiris, alături de Enki și Nanna, reprezintă aceeași zeitate, în multe inscripții, faraonul (indiferent de numele său), care se identifica cu Horus, este numit „fiul lui Hathor”. Acest epitet i-a încurcat pe egiptologi deoarece faraonul, ca Horus, este fiul lui Isis. În mitul original, Horus era fiul lui Hathor. Ea i-a cedat locul lui Isis în momentul în care povestea ei a fost inclusă în mitul lui Osiris, mulțumindu-se cu rolul de soție a lui Horus. La fel a pățit și Horus. Din fratele lui Seth în mitul original, a „retrogradat” în postura de fiu al lui Osiris și nepot al lui Seth.

Tot în Egipt, la Memphis, dar și în Nubia, zeul creator era **Ptah**. A fost ptah identificat cu zeul-

șoim Seker (sau Sokar), noua zeitate, Ptah-Seker fiind considerată o divinitate a lumii subterane. În Regatul de Mijloc a fost asimilat și cu Osiris, conducătorul lumii subpământene, devenind cunoscut sub numele Ptah- Seker-Osiris. Conform *Pietrei Shabaka*, Ptah a creat lumea gândind-o, apoi roștind-o. Se spune că el este cel care a scos pământul Egiptului de sub ape, o poveste asemănătoare cu cea a lui Enki, care a scos Sumerul de sub ape. Inițial zeu al fertilității, Ptah a devenit patronul artelor și meseriilor, întocmai ca Enki. Soția sa era leoaica Sekhmet iar fiul lor, Nefertum, zeul florii de lotus. Soția și fiica lui Enki, Iștar, era reprezentată de cele mai multe ori călărind o leoaică. Ptah a creat ceremonia deschiderii gurii, oficiată de preoți la înmormântări, pentru a elibera sufletul decedatului din corp. Pentru sumerieni, Enki este cel care le-a adus oamenilor ritualurile preoțești. Apis era o zeitate agrară cu aspect de taur, considerat a fi o reîncarnare a lui Ptah, apoi asociat cu Osiris iar pentru istoricul Mnaseas din Patrae, Dionisos, Osiris și Serapis sunt diferite nume ale lui Apis. Ptah era reprezentat aidoma lui

Osiris, ca un bărbat mumificat, cu barbă și pielea verde, ce ținea în mâini *ankh-ul* (crucea egipteană), sceptrul *was* și *djed-ul*, simboluri ale vieții, puterii și stabilității. Numele Egipt derivă din numele egiptean al orașului Memphis, Hikuptah („casa sufletului lui Ptah”), tradus în greacă prin Aiguptos iar în latină, Aegyptus. Memphis, orașul lui Ptah, este locul unde se considera că s-a înecat Osiris, cel care s-a născut tot în aceeași zonă, la Rosetau, în Deșertul de Vest, lângă Memphis. Ptah și Osiris împart același epitet, „*domn al adevărului*”. Datorită titlului „*conducătorul suprem al meșteșugului*”, Herodot l-a echivalat pe Ptah cu Hefaistos al grecilor. Unul dintre epitele zeului de la Memphis era *Ptah nefer-her* („Ptah frumos la chip”), epitet pe care l-au avut și Osiris, și Lucifer.

Osoroapis sau **Serapis** a fost o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene și elenistice. De la Zeus și Helios a preluat aspectele de suveranitate și zeu-soare, de la Dionysos rodnicia în natură iar de la Hades și Asklepios legăturile cu Viața de Apoi și vindecarea. Numele zeului este compus din numele altor două divinități, Osiris și Apis. Istoricul roman Tacitus a emis ideea originii lui Serapis în Asia Mică. Într-adevăr, Serapis era un alt nume al sumerianului Enki.

Începând cu Regatul Vechi, zeul-soim **Sokar** era considerat o manifestare a lui Osiris. Tot atunci, Sokar a fost combinat cu Ptah și a luat-o drept consoartă pe zeița-leoaică Sekhmet.

În Regatul de Mijloc exista zeitatea Ptah-Sokar-Osiris. Conform *Textelor Piramidelor*, numele lui Sokar provine din „*Sy-k-ri!*” („Grăbește-te la mine!”), ultimile cuvinte ale lui Osiris către soția sa, Isis, spuse ca strigăt de ajutor. Așadar, Sokar era încă un nume al celui mai popular zeu din religia egiptenilor, despre care Plutarh spunea că este o știință întunecată și enigmatică.

Andjety („cel din Andjet”) din Busiris este considerat precursorul lui Osiris. Este reprezentat ținând în mâini cele două sceptre iar pe cap coroana conică cu două pene, a lui Osiris. În *Textele sarcofagelor* i se spune „taur al vulturilor”. În templul lui Seti I din Abydos, regele este înfățișat arzând tămâie pentru Osiris-Andjety, care este însoțit de Isis.

Una dintre cele mai vechi zeități ale Egiptului era **Khnum**, zeul cu cap de Khnum berbec al apelor Nilului. Se credea că el a creat oamenii și alte zeități din lut, din acest motiv fiind numit „olarul divin” sau „domnul care a creat lucrurile din el însuși”. În Elephantina, consoarta zeului era Satis iar fiica lor, Anuket. Era considerat *ba* (suflet) al zeului-soare. La Herwer apare ca *ba* a lui Geb, iar la Shashotep ca *ba* a lui Osiris. La Esna, Khnum este reprezentat cu cap de crocodil. El și zeița Neith sunt considerați zii creatori. Mai târziu vor fi considerați părinții lui Ra, numit și Khnum-Re. Consoartele principale ale lui Khnum sunt Nebt-uu și zeița-leoaică Menhit, iar fiul cel mare și succesorul său este Heka. Ca zeu cu cap de berbec al apei, creator al oamenilor, Khnum este Osiris / Ptah / Enki / Lucifer. Acesta este motivul pentru care, în templul lui Ramses al II-lea din Beit el- Wali, alături de statuia lui Khnum se află statuile zeilor Satis, Anukis (soția și fiica sa în Elephantina), Isis și Horus (soția și fiul său în Abydos).

Zeul-berbec **Banebdjedet** („Stăpânul ba al Mendes-ului”) era venerat în nord-estul Deltei Nilului împreună cu soția sa, zeița pește Hatmehit, și cu fiul lor Harpokrates (Horus). Ca tată al lui Horus, Banebdjedet este Osiris, iar berbecul și peștele îl reprezintă pe Enki al sumerienilor. Pe o stelă din templul funerar al lui Ramses al III-lea de la Medinet Habu, în partea de vest a Tebei, există o relatare în care zeul Ptah-Tanen îi spune regelui, pe care îl consideră fiul său, că el s-a transformat în Banebdjedet pentru a se uni cu mama faraonului. Pentru Plutarh, Banebdjedet era încarnarea lui Osiris. În papirusul *Chester Beatty I*, Banebdjedet este descris ca locuind în Setit (insula Seheil), aflată la prima cataractă a Nilului la Assuan, acest lucru identificându-l cu zeul Khnum. Într-adevăr, Banebdjedet era un alt nume al zeului Osiris, Ptah, Khnum sau Enki.

Teba, capitala Egiptului în cel de-al doilea mileniu î.Hr., era orașul zeului Amon („cel ascuns”), cel supranumit „regele zeilor”, numit Amen sau Amun de către egipteni. După Plutarh, și numele lui Hades (zeul lumii subpământene la greci) înseamnă același lucru. Amon era reprezentat cu pielea albastră (culoarea apei), cap de berbec și un falus enorm. Falusul reprezintă fertilitatea, la fel ca cfyecf-ul lui Osiris. În aceasta, alături de coarnele de berbec și apa îl asociază cu Enki. La Teba, soția lui Amon era Mut iar fiul lor, Khonsu, zeul Lunii.

La Hermopolis, consoarta sa era Amaunet. Conform lui Plutarh, uneori Amon era asociat cu Ptah. În templul lui Amon de la Karnak chiar s-a descoperit statuia lui Ptah. *Amon Kem-atef* („Amon care și-a desăvârșit forma”) era forma lui Amon ca o veche zeitate-șarpe. În cea mai veche zeitate-șarpe este serafimul Lucifer, Enki al sumerienilor sau Ea al babilonienilor. Cultul lui Amon ca șarpe este atestat de Herodot la Teba, unde vipera cu corn era sacră. *Amon Kamutef* („Amon, taurul mamei sale”) este forma itifalică a zeului. Părerea generală a egiptologilor e că în Dinastia a IX-a s-a produs asocierea dintre două zeități, Amon și Ra, rezultând una singură: Amon-Ra, cel supranumit „*taurul Heliopolisului*”. În realitate nu a fost o fuziune între doi zei, ci între două epitețe ale aceluiași. *Amon* înseamnă „ascuns” iar *ra* nu are o traducere exactă în egipteană. În schimb, capătă sens în sumeriană, unde *ra* înseamnă „conducător”. Așadar, Amon-Ra se traduce corect „conducătorul ascuns”, fiind un epitet al unei divinități, nicidecum un amestec dintre doi zei. În *Cartea egipteană a morților*, Amon este numit „fiul zeiței Nut”, epitet care îl echivalează cu Osiris, dar și „prînt al zeilor”, la fel ca Lucifer,

Enki și Osiris. Cum taurul reprezintă fertilitatea iar coarnele sale, luna, putem trage concluzia că acest „conducător ascuns” era Enki. Cel mai probabil a fost numit Amon („cel ascuns”) după ce a fost trimis în lumea subterană, unde nu mai putea fi văzut de către adeptii săi. În timpul Dinastiei a XX-a, Amon deținea 160 de orașe în Egipt și 9 în Orientul Mijlociu. După ce orașul Teba a fost distrus de arabi în anul 664 î.Hr., cultul lui Amon și-a pierdut supremația în Egipt.

Menu (Min în greacă), al cărui cult își are originea în perioada pre-dinastică (mileniul IV î.Hr.), era zeul suprem al fertilității pentru egiptenii antici. Adorat mai ales în Coptos și Akhmim, Min era reprezentat în multe forme, cel mai adesea ca bărbat cu pielea neagră, purtând pe cap pene uriașe, având mâna dreaptă ridicată iar în stînga ținându-și penisul aflat în erecție. În Regatul de Mijloc a fost asociat cu Horus, fiind numit Min-Horus. În Regatul nou a fost asociat cu Amon, purtând numele Min-Amen-kamutef („Min-Amon, taurul mamei sale”). Alături Isis este consoarta lui Min iar Horus copilul lor. Într-o formă arhaică, Min este reprezentat în feșe de mumie, la fel ca Osiris și Ptah. Ca zeu al fertilității, cu pielea neagră, asociat cu Horus și Amon, Min nu poate fi decât Osiris / Enki / Lucifer. Letopolis, oraș la nord-vest de Memphis, era principalul centru de cult al lui Kherty („cel de jos”), un zeu-berbec de care Ra trebuia să-l apere pe faraon. În Regatul Vechi, Kherty figura ca partener al lui Osiris. Putem ghici cine era „cel de jos”, zeul-berbec asociat cu Osiris, care voia să-i facă rău faraonului.

În *Textele Sarcofagelor* apare un zeu al grânelor, Neper, despre care se spune că „*trăiește după ce a murit*”.

Nu se știu alte lucruri despre el, dar sunt mari șansele ca acest Neper să fie Osiris, zeul care trăiește în lumea de dincolo după ce a fost omorât în aceasta.

Thoth sau Djehuty în egipteană antică era patronul scribilor și al ^{Thoth} cunoașterii, zeu-lună cu formă de ibis sau de babuin, despre care Plutarh scria că avea un braț mai scurt decât celălalt. El este considerat inventatorul scrierii hieroglifice, al gramaticii, al matematicii, al legilor, al astronomiei și al calendarului. Este scribul zeilor, mare maestru în arta magiei, care cunoaște știința vindecării. În inscripția statuii faraonului Horemheb reprezentat ca scrib, Thoth este numit „fiul lui Ra”. La fel și în *Cartea egipteană a morților*, unde este numit „*fiul lui Anefdar și „fiul lui Ra”*”. Cum Ra era pentru egipteni An al sumerienilor, putem trage concluzia că Anef era un alt nume al lui Ra. Printre epitelezele zeului se numără „cel mai puternic dintre zei”, „Domnul cuvintelor sacre” sau „Taurul din Khemnu” (Heliopolis). Consoarta lui era Nehmatauy sau Ma’at.

Thot controla minele de turcoaz din Sinai. Sinai („Sin al meu”) indică teritoriul lui Sin, zeul

babylonian al lunii, identificat de noi cu Enki. Grecii l-au identificat cu zeul lor, Hermes, numindu-l pe zeul egiptean Hermes Trismegistus („de trei ori mare”). În *Hitat*, o culegere de texte din secolul al XV-lea, ce cuprinde texte ale cronicarilor copti (creștinii din Egipt), Hermes Trismegistus este considerat „*unul dintre cei 1 paznici, cu misiunea de a veghea cele 7 case (planete)*”. Ca zeu al lunii, al cunoașterii, maestru în arta vindecării și a magiei, inventator al scrierii, matematicii, legilor, astronomiei și calendarului, fiu al lui Ra/An, paznic (veghețor), Thoth este fără îndoială mesopotamianul Enki. Orașul lui Thoth era Hermopolis (Kemnu în egipteană), unde se afla în fruntea unui grup de 8 zei, numit Marea Ogdoadă. Cum Thoth, Enki, Neptun sau Poseidon semnifică aceeași zeitățe, Thoth înconjurat de 8 zei simbolizează în realitate planeta Neptun cu cei 8 sateliți ai săi. Un alt zeu-lună egiptean era Yah, comparabil cu Thoth și Khonsu, identificat uneori cu Osiris. Are ca simboluri luna, ibisul și șoimul. Era un zeu important în Egipt, dovadă pentru acest lucru fiind faptul că este întâlnit în nume de persoane, cum ar fi Ahmose / Yahmose („moștenitorul lui Yah”), Yah-hotep („Yah este mulțumit”) sau Sit-Yah („fiica lui Yah”). Ca zeu-lună este Enki, Osiris sau Thoth, ca șoim este Horus cel Bătrân iar ca ibis, Thoth. Denwen era un zeu-șarpe violent, atestat în Epoca piramidelor, despre care nu s-au păstrat prea multe informații. Tot ce știm este că el a cauzat o conflagrație pentru a nimici alte zeități, dar care a fost contrarcat de către rege. Probabil este un alt nume pentru Apophis (Apep în egipteană), primul zeu al răului, mai târziu devenit demon, personificarea întunericului, haosului și răului, oponent al luminii și a lui Ma’at (ordinea sau adevărul), inamic al lui Ra, soțul demoniței Taweret. Are forma unui gigantic șarpe, crocodil, șopărlă sau dragon. I se mai spune „*Șarpele Nilului*” sau „*Șopărla malefică*”. În *Cartea egipteană a morților*, Apophis locuiește în lumea de dincolo unde, în fiecare noapte, atacă Barca lui Ra, luptându-se cu acesta și cu însoțitorii săi, cel mai important fiind Seth, zeul furtunii. În realitate, această luptă ce avea loc zilnic era o reeditare a unei lupte din vremurile de demult, când Apophis l-a atacat pe Ra. Seth și alți zei au luptat alături de conducătorul lor, reușind să-l învingă pe Marele Șarpe și să-l închidă în lumea subterană. Fiind incredibil de asemănător cu cel al creștinilor, acest mit îl identifică pe Apophis, Marele Șarpe, cu Lucifer, Enki sau Osiris. Enlil, zeul furtunii la sumerieni, l-a trimis pe Enki, fratele său mai mare, în lumea subterană, exact cum a făcut Seth, zeul furtunii la egipteni, cu fratele său, Osiris, și cu Apophis, sau arhanghelul Mihail cu Lucifer. După apariția cultului lui Osiris, acesta a fost considerat zeul cel bun iar Seth a fost echivalat cu Apophis și considerat zeul haosului și al răului. Dar mitul original dovedește contrariul. Întorcându-ne puțin la sumerieni, acolo îl întâlnim pe zeul păstor Dumuzi. În Babilon era numit Tammuz și era imaginat ca un tânăr frumos, paznic al porților cerești ale lui Anu, alături de Ningishzida. Ca paznic creșc devine un Veghețor, întocmai ca Azazel al evreilor sau Osiris al egiptenilor. Frumusețea mult prea lăudată a lui Dumuzi este aidoma cu cea a lui Lucifer, înainte de răzvrătire. Soția sa era Inanna la sumerieni și Iștar la babilonieni, nume diferite pentru Isis a egiptenilor, soția lui Osiris. În mitologia sumeriană, Dumuzi a fost ucis la ordinul consiliului zeilor, iar Inanna a coborât după el în Infern, pentru a-l salva. Într-un final a reușit acest lucru,

Dumuzi fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. Unul dintre epitetul lui Osiris este „*cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cerși un anotimp pe Pământ*”, un epitet care nu are nicio explicație pentru egiptologi. Însă răspunsul se găsește la sumerieni: Osiris / Dumuzi a fost nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în Lumea de dincolo. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeița lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea subterană, alături de soțul ei, Hades. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și i-au atribuit nu zeului lumii subterane, Hades, ci soției acestuia, Persefona. La babilonieni, Tammuz este numit unicul frate al zeiței Iștar dar și iubitul din tinerețea ei. Exact cum Osiris era la egipteni fratele și soțul lui Isis. În alt mit sumerian, sora lui Dumuzi este Geștinanna, pe care o identificăm cu ușurință ca fiind Inanna. Căutarea trupului lui Osiris de către Isis este foarte asemănătoare cu căutarea lui Dumuzi de către Inanna. Pentru sumerieni, Dumuzi a fost ucis la Byblos (numit Gebal de către fenicieni), în Libanul de astăzi. Pentru egipteni, Isis a găsit sicriul cu trupul lui Osiris în Byblos. Sunt mici șansele ca acest oraș, care a dat numele Bibliei, să fi fost locul unde au murit doi zei. Varianta cea mai realistă este că orașul Byblos este legat de moartea unuia singur, Osiris și Dumuzi fiind aceeași zeitate. Amândoi au fost considerați păstori, regi și zei, întocmai ca Enki. Pe lângă Byblos, o altă localitate legată de moartea lui Dumuzi era Harran, orașul zeului-lunii Nanna, identificat de noi cu Enki. Într-un text arabic din secolul al IX-lea, Tammuz a fost ucis și înviat de multe ori, până când, într-un final, a murit cu adevărat. Cultul său era larg răspândit în tot Orientul Apropiat, ceea ce ne indică importanța sa. Până și în Biblie, în *Cartea lui Ieremie*, sunt descrise femei care deplângeau moartea zeului la templul din Ierusalim. Babilonienii, evreii și arabii chiar au numit a zecea lună a calendarelor lor Tammuz, echivalentă cu iunie-iulie în calendarul gregorian. Prin urmare, Dumuzi / Tammuz nu putea fi decât unul dintre marii zei. Numele Dumuzi se traduce prin „adevăratul fiu”, o aluzie evidentă la faptul că Enki se considera adevăratul fiu al lui An și moștenitorul de drept al tronului acestuia, spre deosebire de fratele său mai mic, Enlil.

Conducătorul panteonului asirian era **Așșur** sau **Așur**. Era reprezentat într-un disc înaripat cu coarne, ținând un arc în mâna stângă iar dreapta ridicată. O poziție a mânilor asemănătoare celor ale egipteanului Min, care își ținea în stânga penisul iar dreapta ridicată. Asiria a fost botezată după el. Prin secolul al IX-lea î.Hr. era considerat tatăl lui

Anu. Deși se crede că a fost un zeu local, promovat la rang de zeitate supremă o dată cu apariția imperiului asirian, Așșur apare menționat pentru prima oară la Ur, la sfârșitul celui de-al treilea mileniu î.Hr. în sumeriană, așa însemna „unicul” sau „singurul”. Așur putând fi tradus prin „singurul din Ur” (un nume asemănător cu Heru-Ur, „șoimul din Ur”). Cum Ur era orașul lui Nanna / Enki, e greu de crezut că o altă divinitate îi putea pretinde locul. Numele Așur este foarte asemănător cu Asar, numele egiptean al lui Osiris, cel mai probabil unul dintre ele provenind din celălalt. Zeița Iștar era considerată soția lui Așșur, astfel identificându-se din nou cu Enki. În mitologia asiro-babiloniană, **Pazuzu** era regele demonilor. El reprezenta Pazuzu vântul fierbinte de sud-vest. Pe spatele unei statuete a lui, de prin secolele IX - VIII î.Hr., este scris: „*Eu sunt Pazuzu, fiul lui Hanpa, rege al spiritelor rele din aer, care ies ca o furtună din munți, făcând prăpăd.*” Pazuzu apare cu corp de om, aripi, gheare de vultur și un șarpe în loc de penis. Are întotdeauna mâna dreaptă ridicată, iar stânga lăsată în jos, întocmai ca egipteanul Min și asirianul Așșur. Nu se știe multe despre el, decât că era invocat foarte des, pentru a o opri pe soția sa, zeița Lamaštu. Deși era un demon, de multe ori proteja oamenii de alte spirite malefice sau boli. Șarpele în loc de penis semnifică Șarpele creator,

adică Enki. *Zu* din numele său înseamnă „înțelepciune” în sumeriană, iar *pa*, „aripă”. Prin urmare, Pazuzu s-ar putea traduce „înăripatul de două ori înțelept”. De altfel, Pazuzu era reprezentat cu aripi. În vremurile de demult, nu era neobișnuită repetarea unei silabe care să semnifice calitatea unei divinități (de exemplu numele lui Isis a egiptenilor a fost format prin dublarea primei silabe a babilonienei Iștar). Iar o exprimare de genul „de două ori înțelept” se poate întâlni și la Hermes Trismegistus, cel „de trei ori mare”. „De două ori înțelept” poate însemna că era nu doar un simplu înțelept, ci cel mai înțelept dintre toți. Iar acest lucru nu-l poate defini decât pe zeul înțelepciunii, Enki. Tatăl lui

Enki era An, tatăl lui Pazuzu era Hanpa. Se remarcă o asemănare a numelor celor doi, Hanpa traducându-se „înaripatul cerului” sau „înaripatul An”. Pazuzu era rege al demonilor, la fel cum în creștinism Satan ocupă această funcție. Vântul fierbinte de sud-vest, reprezentat de Pazuzu, indică de asemenea identitatea lui. Sudul reprezintă josul, adică lumea subterană în care erau conducători. Iar vestul partea stângă, adică latura negativă sau malefică. Din același motiv Osiris era considerat „*primul dintre cei de la Asfințit*” sau „*cel care s-a născut de-a dreapta și va muri de-a stânga*”. Pazuzu era un alt nume pentru Enki, demonizat în ochii oamenilor după ce fratele său a preluat conducerea.

La hitiți, **Alalu**, tatăl zeului cerului, Anu, a fost exilat pe Pământ. Mai târziu a fost considerat fiul lui Anu și numit **Kumarbi**. Acesta și-a atacat și castrat tatăl, devenind conducătorul Terrei. Cu toate acestea, moștenitorul tronului ceresc a devenit zeul furtunii, Teshub, care îi era și frate și fiu în același timp. Teshub l-a detronat pe Kumarbi, apoi s-a luptat cu fiul acestuia din urmă, Illuyanka, pentru supremație. Asemenea sumerianului Enlil, canaanitului El și egipteanului Seth, care au luptat împotriva lui Marduk, Baal și Horus. Alalu era tatăl lui Anu, întocmai ca Așsur al asirienilor, iar numele său se aseamănă foarte mult cu al lui Alulim, primul conducător al antediluvian al Sumerului, conform *Listei regilor sumerieni*. Putem presupune fără să greșim că Alalu / Kumarbi al hitiților era aceeași persoană cu Enki al sumerienilor.

Pentru filistenii, amorii, canaanii și sirieni, conducătorul panteonului era El (prescurtarea de la Elilil, numele acadian al lui Enlil). Pe o tăbliță descoperită la Ebla, de prin anul **2300**. î.Hr, fratele lui El, **Dagon** sau **Dagan**, era conducătorul unui panteon compus din **200** de zei. Întocmai ca Azazel în Cartea lui Enoh, conducătorul celor **200** de îngeri Veghetori. Titlurile lui Dagon erau *Be-dingir-dingir* („stăpânul zeilor”) și *Bekalam* („stăpânul Pământului”). Cum El era conducătorul zeilor și al Pământului, nu avea sens ca fratele său mai mare să primească aceste titluri. Dar dacă îl identificăm pe Dagon cu sumerianul Enki, primul conducător al Pământului, atunci totul are sens. La fel ca și Enki, Dagon era zeul fertilității. Simbolul amândurora era pește. Acesta, împreună cu titlul *ti-lu ma-tim* („rouă pământului”) arată legătura lui Dagon cu apa, întocmai precum Enki. Fiul lui Dagon, Baal, a devenit conducătorul Pământului după ce s-a luptat cu unchiul său, El. Această luptă este cel mai bine înfățișată în *Vechiul Testament*, prin adepții celor două zeițări, dar și în miturile ugaritice. Fiul lui Enki, Marduk, a devenit conducătorul Pământului, luându-i titlul unchiului său, Enlil. În Egipt, fiul lui Osiris, Horus, a devenit conducător după o luptă cu unchiul său, Seth. În prefața celebrului său cod de legi, regele Hammurabi îl numește pe Dagon creatorul său. Iar creatorul oamenilor în tot Orientul Mijlociu era Enki. Soția lui Dagon era numită Șala sau Ișara. Soția lui Enki era numită în Babilon Iștar. Ținând cont de similitudinea dintre cele două nume, putem concluziona că Ișara și Iștar sunt una și aceeași persoană. Enciclopedia *Etymologicum Magnum*, compilată la Constantinopol în jurul anului **1150**, îl consideră pe Dagon a fi Kronos al feničienilor. Fără îndoială, Enki, Dagon, Kronos și Osiris sunt nume diferite ale unei singure entități, Lucifer al creștinilor.

La greci, **Kronos** (numit **Saturn** de către romani) s-a răzvrătit împotriva tatălui său, Ouranos („cerul”), și a devenit conducătorul Pământului, alături de frații săi, titanii. La sumerienii, Enki s-a răzvrătit împotriva tatălui său, An („cerul”), și a devenit conducătorul Pământului, alături de frații săi, anunnaki. Kronos și-a atacat și castrat tatăl cu o seceră, forma ei fiind unul dintre simbolurile lui Enki, semiluna, întocmai ca Kumarbi al hitiților. Kronos a fost detronat de fiul său, Zeus (zeul furtunii), și închis în adâncul Pământului, Tartar. Enki a fost detronat de fratele său, Enlil (zeul furtunii), și trimis în adâncul Pământului, Abzu. Istoricul Theopompus scria că Saturn / Kronos și Venus / Afrodita au creat toate viețuitoarele Pământului, o părere asemănătoare cu cea a sumerienilor, care îi considerau pe Enki și Ninhursag zeii creatori. Iar pentru Plutarh, Saturn a fost aruncat pe Pământ. S-a refugiat în Italia, unde a instituit vârsta de aur a omenirii. O aluzie clară la Lucifer.

Pe creatorul oamenilor, grecii l-au numit **Prometheus** („chibzuitul”). El le-a oferit focul, scrisul, matematica, agricultura, medicina, știința și înțelepciunea. Pentru aceste fapte, sumerienii îl acreditau pe El. Prometheus era unul dintre titani, adică unul dintre primii zei care au condus planeta noastră. Deoarece Kronos era privit ca o divinitate malefică, personificare a haosului, nu putea fi considerat părintele omenirii. Prin urmare, grecii i-au

creat o nouă imagine, una pozitivă, și l-au numit Prometheus. Dar, la fel ca și Kronos sau ca Azazel la evrei, Prometheus a fost pedepsit de către noul conducător. Aducerea focului din cer pentru oameni simbolizează iluminarea pe care Lucifer o promise supușilor săi.

Grecii l-au introdus pe Enki și în noua generație de zei, fiind numit **Poseidon** p<«<” (**Neptun** la romani), zeul mărilor și fratele cel mare al lui Zeus. Simbolurile sale erau tridentul, peștele, taurul, delfinul și calul. Deși originea numelui său rămâne necunoscută, cercetătorii au stabilit că numele său înseamnă „stăpânul Pământului” sau „soțul Pământului”. Din motive necunoscute au ignorat prima variantă, preferând-o pe cea de-a doua, sugerând că Poseidon și zeita pământului, Demetra, au avut o legătură, deși nu există niciun mit care să confirme acest lucru. După cum spunea mitologul german Walter Burkert, traducerea „soțul Pământului” e aproape imposibil de demonstrat. Deși cercetătorii se încapățânează să accepte această variantă, deoarece nu există niciun mit care să se bazeze pe faptul că Poseidon ar fi fost la un moment dat conducătorul panteonului, prima traducere este cea reală. Atât Enki la sumerieni cât și Poseidon la greci înseamnă același lucru.

Tridentul și peștele sunt simboluri ale ambelor zeități. Taurul, unul dintre simbolurile lui Poseidon, reprezintă fertilitatea iar coarnele acestuia, semiluna lui Enki. Amândoi sunt zei ai apelor și frații mai mici ai amândurora au devenit conducătorii zeilor. Pentru greci, Poseidon, împreună cu alți zei, a încercat să-și detroneze fratele dar a fost prins și pedepsit. La fel și Enki pentru sumerieni. Așadar, Poseidon și Kronos sunt una și aceeași zeitate, Enki sau Lucifer.

Dacă în Mesopotamia lumea era condusă de trei zei, Anu având cerul, Enlil Pământul iar Enki apa și lumea subterană, grecii au adoptat tot o trinitate. Însă i-au atribuit lui Zeus cerul și Pământul. Fratelui mai mare al lui Zeus, Poseidon, i-au lăsat mările, însă s-au văzut în fața unei dileme: cine să primească lumea subterană? Pentru că nu puteau să-i dea lui Zeus și această lume, deoarece avea deja cerul și Pământul, i-a atribuit-o tot lui Poseidon. Însă, pentru că trebuia să fie o trinitate, l-au creat pe **Hades**. Poseidon rămânea doar zeul apelor iar Hades devenea latura întunecată a acestuia, stăpânul lumii subterane. La fel ca Osiris, Hades era judecătorul morților. De altfel, Plutarh considera că Serapis nu se deosebește cu nimic de Hades și nici Isis de Persefona. Tot Plutarh scria că, pentru greci, Zeus era creatorul tuturor lucrurilor bune iar Hades, cauza răului, întocmai ca Satan al creștinilor. Pentru Platon, Hades însemna „fiul blândeții” iar pentru Plutarh, „cel ascuns”, întocmai ca Amon al egiptenilor. Romanii l-au numit **Pluton**, care înseamnă „bogatul”, aluzie la bogățiile subterane. Ca opus al zeului furtunii, conducător al lumii subterane, Hades / Pluton este nimeni altul decât Enki al sumerienilor.

Tot în Grecia îl întâlnim pe **Hermes**, messengerul zeilor, zeul călătorilor, al hoților, al păstorilor, al literaturii și al invențiilor. În miturile originale, Hermes (**Mercur** pentru romani) era zeul fertilității și inventatorul focului, asemenea sumerianului Enki. Unul dintre simbolurile lui Hermes era caduceul, adică toiagul cu doi șerpi încolăciți în jurul lui și o pereche de aripi în vârf, simbolul lui Enki. Dar care ar putea fi traducerea numelui Hermes? În greaca antică, *mes* însemna *mijloc*. Hermes era cel care făcea legătura între zei și oameni, mijlocitorul sau mediatorul, așa că a doua parte a numelui semnifică rolul său. Iar prima parte, *her*, se presupune că provine de la Hera. Astfel, Hermes s-ar putea traduce „mediatorul zeiței Hera”. Însă Hera e forma de feminin a numelui egiptean Heru (Horus pentru greci). Prin urmare, prima parte a numelui lui Hermes provine din numele său egiptean, Heru-Ur. Grecii l-au echivalat cu egipteanul Thoth, primind numele Hermes Trismegistus. Inițial, în Grecia, Hermes l-a reprezentat pe Enki, fiind zeul fertilității. Atunci și-a „căpătat” caduceul. Mai târziu a fost „retrogradat” în postura de fiu al lui Zeus, devenind messengerul zeilor.

Tot ca fiu al lui Zeus este prezentat și **Dionysos**, numit **Bachus** de către romani, zeul viței-de-vie, al nebuniei ritualice și a extazului. Este mereu înconjurat de satiri, ființe care au dat imaginea demonilor în creștinism. Era considerat eliberatorul oamenilor din jugul zeilor prin vin, muzică și dans. Dionysos era reprezentat într-un car tras de lei sau tigri, ținând în mână caduceul. Numele său a fost tradus prin „zeul copacilor”, indicând funcția sa de divinitate a naturii, sau prin „zeul din Nysa”, locul nașterii sale în mitologia greacă. A fost ucis în războiul cu giganții, apoi înviat, întocmai ca Osiris al egiptenilor. Printre epitetele

sale se numără *Adoneus* („conducătorul”), *Aesymnetes* („Domnul”), *Eleutherios* („eliberatorul”), *Enorches* („cu testicule”), *Erikryptos* („complet ascuns”), *Pseudanor* („omul fals”). Epitetul *Adoneus* este unul cel puțin bizar, ținând cont că Dionysos nu a fost conducător în niciunul dintre miturile cunoscute astăzi. În schimb, seamănă foarte bine cu *Adonai*, epitetul dumnezeului biblic și cu Adonis, un alt personaj din mitologia greacă. *Enorches* face referire la funcția sa de zeu al fertilității, lucru observat și din orgiile la care se spune că lua parte foarte des. Apetitul său sexual foarte ridicat îl identifică cu egipteanul Min, care în *Textele Sarcofagelor* era numit „vânătorul de femei”. *Erikryptos* înseamnă același lucru ca și Amon la egipteni. Herodot spunea că „*Osiris în limba elenă înseamnă Dionysos*”. Hellenicos din Lesbos scria că preoții egipteni îl numesc Osiris pe Dionysos. Diodor din Sicilia susținea că lui Osiris i se mai spune Dionysos sau Hades. Pentru Heraclit din Efes, Hades și Dionysos devin același zeu când sunt cuprinși de furie sau sunt în delir. Mnaseas spunea că Dionysos, Osiris și Serapis sunt diferite nume ale lui Apis. Anticlides scria că Isis era soția lui Dionysos. Atât Plutarh cât și Diodor din Sicilia relatează că iedera, pe care grecii i-au dedicat-o lui Dionysos, este numită de egipteni „iarba lui Osiris”. Pentru ei, Dionysos, Hades sau Osiris reprezentau aceeași divinitate. Într-adevăr, acest zeu al fertilității, care a fost ucis și înviat, purtător al caduceului, este Enki al sumerienilor.

O a treia reprezentare a lui Enki ca fiu al lui Zeus este Hephaestus, numit Vulcan de către romani. Fiu al zeilor supremi, el era zeul tehnologiei, meșteșugurilor, sculptorilor, artizanilor, metalurgiei, focului și vulcanilor. A fost exilat din cer de către Zeus și nevoit să trăiască pe Pământ, în insula Lemnos. El era făurarul zeilor, la fel ca Enki la sumerienii sau Ptah la egipteni. Deși urât și schiop, Hephaestus era căsătorit cu zeița frumuseții, Afrodita. Cum ea era cunoscută ca Isis în Egipt, Ninhursag în Sumer sau Iștar în Babilon, întâlnim o nouă conexiune cu Enki. Cultul lui Adonis („Domnul”) a apărut în insula Lesbos în jurul anului 600 î. Hr. Era un zeu al vegetației, de o frumusețe nemăitâlnită (asemeni lui Lucifer). Deoarece îl dorea și Persefona, și Afrodita, a fost nevoit să petreacă o treime din an alături de prima și două treimi lângă a doua. Într-un final, a fost ucis, dându-și duhul în brațele Afroditei. Numele său seamănă foarte mult cu Adonai al evreilor și Adoneus, unul dintre epitele lui Dionysos. Ca iubit al Afroditei, el este Enki, Dumuzi sau Osiris. De altfel, se presupune că s-ar fi născut în Byblos, oraș foarte important pentru religia lui Osiris și a lui Dumuzi. Deși a fost identificat încă din antichitate cu acest zeu, cultul lui Adonis se adresa exclusiv femeilor.

În Ugarit, zeul meșteșugar era Kothar Hasis. Acesta a fost identificat cu Hephaestus al grecilor și cu Ptah al egiptenilor. De altfel, în miturile ugaritice, casa lui Kothar Hasis se afla în Egipt, ceea ce indică faptul că cei trei erau una și aceeași persoană.

În teosofie, Sanat Kumara („tinerețe eternă”) este considerat stăpânul Pământului, cel venit acum 18,5 milioane de ani dintr-un plan eteric al planetei Venus pentru a ajuta oamenii să evolueze spiritual. Locuiește în lumea subterană Shamballa. La nivel cosmic este numit Subrahmanya, Sanatana, Sanaka sau Sanandana. Primește energie din planuri superioare în zodia berbecului, pe care o împărtășește celorlalți în zodia taurului. Printre titlurile lui se numără „stăpânul lumii”, „singurul inițiator”, „cel vechi de ani”. Primul nume e anagramarea epitetului dat de *Vechiul Testament*, Satan. Iar al doilea provine din numele hitit Kumarbi. Zodiile berbecului și a taurului reprezintă două dintre simbolurile lui Enki. Planeta Venus, sau Luceafărul, alături de lumea subterană, indică legătura cu Lucifer al creștinilor. De altfel, teosofista Helena Blavatsky l-a identificat în mod corect pe Sanat Kumara cu Lucifer, precizând totuși că a fost greșit înțeles de către creștini. Vom vedea dacă așa este, urmărindu-i faptele păstrate în miturile lumii.

În Tibet, Mahasammata era zeul care, prin gândurile sale năcurate, a fost aruncat pe Terra, alături de adepții săi. Ajuns aici, el a împărțit Pământul în loturi, fiecare dintre cei care îl însoțeau fiind stăpân pe lotul său. El și descendenții săi au fost primii cinci regi ai planetei noastre. Și nu putem să nu-l identificăm pe Lucifer și aici, în mitologia tibetană.

În hindusim, zeul distrugător **Șiva** („cel pur”) este înconjurat mereu de demoni. ***•****•>•>•>•>•> în creștinism, **Satan** este conducătorul demonilor. Șiva este reprezentat mereu ținând într-o mână tridentul, pe cap purtând o semilună iar corpul său împodobit cu cinci șerpi și câteva cranii. Tridentul, semiluna și șarpele sunt simbolurile lui Enki. Șiva este zeul artelor, înțelepciunii și fertilității. Pentru sumerieni, Enki este zeul artelor, înțelepciunii și fertilității. În timpul unei lupte, Șiva i-a distrus unul dintre cele cinci capete zeului creator Brahă. La fel cum, în luptă, Kronos l-a castrat pe Ouranos și Kumarbi pe Anu. Șiva face parte dintr-o trinitate sfântă alături de Brahă și Vishnu, la fel cum Enki face parte dintr-o trinitate alături de An și Enlil. Șiva și Enki sunt una și aceeași zeitate. Tot în hinduism îl întâlnim și pe zeul **Krșna**. În sanscrită, ca adjectiv, numele său înseamnă „negru” sau „întunecat”, reminiscență din perioada vedică atunci când era considerat soarele negru sau soarele nopții. Ca substantiv, Krșna înseamnă „noapte” sau „întuneric”. În iconografia originală era reprezentat cu pielea neagră, abia în reprezentările moderne

culoarea sa a fost schimbată în albastru. În mitologia epică, Krșna este zeul iluzionist care își înșeală dușmanii, dezorientându-i cu fantasmale pe care le crează. Într-un comentariu la *Bhagavad-Gita*, indianistul român Sergiu Al-George îl prezintă pe Krșna ca fiind „*prinț războinic, în stare de mari îndrăzneii, ucigător de monștri, pedepsitor de regi nelegiuți, fiind totodată capabil de viclenii și lașități; deschis exaltărilor bachice și protagonist al supremelor experiențe erotice în paroxismul cărora se descifrează însuși erosul absolut - cel al comuniunii cu realitatea ultimă -*”, Krșna rămâne totuși un personaj crud și oarecum lugubru prin surâsul cu care întâmpină marile drame”. În a patra carte din colecția de imnuri sacre *Rigveda*, Krșna este considerat demon sau spirit al întunericului. În *Lalitavistara Sutra*, Krșna este conducătorul demonilor negri, inamicii lui Buddha. Printre numeroasele sale epitete se numără Shyamasundara („frumosul întunecat”), Patitapavana („cel ce îi purifică pe decăzuți”) și Kaladeva („zeitatea neagră”). Din secolul al XIX-lea, Krșna a fost adoptat de câteva mișcări religioase noi. În teosofie, zeul este considerat reîncarnarea lui Maitreya, cel mai important învățător spiritual al omenirii. Krșna a fost canonizat de către celebrul magician satanist Aleister Crowley și este recunoscut ca sfânt de către masonii gnostici din Ordo Templi Orientis. În *Bhagavad-Gita*, Krșna se descrie singur: „*Cei fără minte mă cred Cel Nemanifestat intrat în starea de manifestare; ei nu cunosc natura mea superioară neclintită, supremă. Învăluit de iluzia produsă de magia mea, eu nu sunt revelat tuturor; această lume, cu mintea tulburată, nu mă recunoaște ca nenăscut și neclintit. Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni.*” (7:24- 26). Îndrăznesc să-l contrazic pe cel care s-a autoproclamat Marele Stăpân Divin al Universului. Cu toate iluziile produse de magia sa, ne dăm totuși seama de natura sa „*superioară neclintită, supremă*”. Acest zeu negru, înșelător, creator de iluzii, magician neîntrecut, manipulator și crud, cu înfățișare terifiantă, ce duce omenirea la pieire, demon sau spirit al întunericului, conducător al demonilor, inamicul lui Buddha, deschis mereu la depravare erotică și exces de alcool, considerat sfânt de către masoni, magicieni și sataniști, nu poate fi decât cel numit de creștinism Satan, Enki al sumerienilor. Lucru pe care Krșna îl recunoaște (ce-i drept, indirect) în cartea a X-a din *Bhagavad-Gita*: „*pentru zeii Rudra, eu sunt Samkara (zeul distrugător Șiva)*”,

„pentru demonii *Yakša* și *Rakṣas*, eu sunt stăpânul bogățiilor (zeul *Kubera*, care comanda armata demonilor)”, „pentru preoți eu sunt cel dintâi, *Brhaspati* (zeul elocinței și al înțelepciunii)”, „pentru conducătorii de oști sunt *Skanda* (zeul războiului)”, „pentru șerpi eu sunt *Vāsuki* (șarpe mitic, rege al șerpilor *Nāga*)”, „pentru *Nāga* sunt *Ananta* (șarpe primordial)”, „eu sunt *Prahlaḍa* (căpetenia demonilor *Asura*) pentru demonii *Daitya*”, „eu sunt Timpul atotputernic, distrugător de lumi”.

Pentru azteci, *Quetzalcohuātl* („șarpele cu pene”), era zeul comerțului, artelor, meșteșugurilor, cunoașterii și fertilității, patronul preoților. El a creat oamenii în Mictlan, lumea subterană. Enki, care a creat oamenii în lumea subterană, era patronul preoților, zeul artelor, meșteșugurilor, cunoașterii și fertilității. Unul dintre cei patru copii ai zeilor supremi *Ometecuhtli* și *Omecihuatl*, *Quetzalcohuātl* reprezenta luceafărul de dimineață sau planeta Venus, la fel ca *Lucifer*, *Sanat Kumara* și *Enki*. *Osiris* era unul dintre cei patru copii ai zeilor conducători, la fel și *Enki*. Asemenea lui *Quetzalcohuātl*, *Enki* mai era numit Șarpele. Satan este identificat cu șarpele din Grădina Edenului. Iar ca inger răzvrătit, *Lucifer* este considerat șarpe înaripat (serafim). *Yaldabaoth* avea corp de șarpe, de asemenea și *Fuxi*, primul zeu al Chinei. *Mayașii* îl numeau *Kukulcan* sau *Q’uq’umatz*. El a descoperit porumbul, a domesticit animalele, a creat focul și i-a învățat pe *mayași* muzica și dansul.

Pe zeul răzvrătit, nordicii îl numeau *Loki*. El era fratele conducătorului lumii, *Odin*. A fost primit în familia /*Esir* după pacea cu cei din clanul *Vanir*. *Loki* se ținea mereu de soții, reușind de multe ori să pricinuiască celorlalți zei numai necazuri. În final reușind chiar să cauzeze moartea zeului *Baldr*. Nici până în ziua de astăzi, cercetătorii n-au reușit să găsească o traducere a numelui său. S-a sugerat că *Loki* provine din cuvântul *luka* („aproape”), dar această interpretare nu are niciun sens. Numele zeilor erau epitete care subliniau atributele acestora. Iar „aproape” nu i se potrivește lui *Loki* absolut deloc. Semnificația reală a numelui e mai mult decât evidentă. Limba engleză e o limbă germanică, ce a suferit influențe nordice cauzate de invaziile vikingilor din secolele al VIII-lea și al IX-lea. Prin urmare, cuvântul scandinav *low*, poate însemna același lucru ca și englezescul *low*, adică „jos”. Iar *ki* este cuvântul sumerian pentru „pământ”. *Loki* se poate traduce „pământul de jos” sau „pământul inferior”, o referire la locul în care sălășluia zeul în realitate. Așa cum babilonianul *Ea* înseamnă „casa apei”, iar zeul locuia în casa subterană a apelor, *Abzu*, tot așa *Loki* face referire la lumea subterană în care trăia. Ce caută un cuvânt sumerian în limba nordică? Răspunsul se găsește tot în legende. Marii zei, cei din familia /*Esir*, veneau dintr-o zonă numită *Asaland*, adică *Asia*. Fără îndoială, arienii din Orientul Mijlociu, care au invadat India, au migrat până în nordul Europei, aducându-și cu ei și zeii. Așadar are sens apariția unui cuvânt sumerian în limbajul nord-europeanilor. Iar acesta nu este singurul exemplu. Zeul scandinav *Tyr* poartă numele orașului din Liban amintit și de Biblie. Numele zeului *Baldr* este derivat al numelui zeului semitic *Baal*. Soția lui *Baldur*, zeița *Nanna*, poartă un nume identic cu al zeului sumerian al lunii. Numele zeului nordic *Thor* este aproape identic cu cel al zeului egiptean *Thot*. Zeul scandinav *Borr* seamănă cu zeul grec al vântului de nord, *Boreas* (de remarcat faptul că *Boreas* reprezintă nordul). Zeița pământului la nordici, *Gerd*, are un nume asemănător cu al zeiței greacă a pământului, *Gaea*, cu zeul egiptean al pământului, *Geb* și cu zeița sumeriană a pământului, *Gi*. Așadar, legături între Scandinavia și Orientul Mijlociu sunt destule. Revenind la *Loki*, se spune chiar că a fost legat sub pământ, asemenea titanului *Prometheus*, pentru că l-a ucis pe unul dintre zei. Copiii săi, de asemenea au fost trimiși în adâncuri: lupul *Fenrir* a fost legat de o stâncă la un kilometru și jumătate sub pământ, șarpele *Jormungandr* a fost aruncat în oceanul care înconjoară Terra iar zeița *Hei* a devenit conducătoarea lumii subterane *Niflheim*. La *Ragnarok*, băătăia finală dintre zei, *Loki* s-a eliberat și, împreună cu copiii săi și cu uriașii, a atacat tărâmul zeilor /*Esir*. În final, a fost omorât de zeul *Heimdallr*. *Loki* își putea schimba forma, adesea în pește sau șoim, întocmai ca *Enki* și *Horus* cel Bătrân. Dacă luăm în considerare și asemănarea fonetică dintre *Loki* și *Enki*, putem observa că ambii reprezintă același personaj. În 1835, *Jacob Grimm* a lansat teoria că *Loki* ar putea fi un zeu al focului. În legende daneze, *Loki* apare ca o creatură a nopții, conectată cu casa focului. În 1889, lingvistul norvegian *Sophus Bugge* a concluzionat că *Loki* este varianta nordică a lui *Lucifer*. Și, într-adevăr, așa este. *Loki*, *Lucifer*, *Prometheus*

sau Enki sunt nume ale aceluiași personaj.

În Japonia, zeul exilat din cer se numea Susano-o. El era fiul zeilor supremi și inițial a primit ca domeniu mările Pământului. Însă el prefera să locuiască în cer. În urma neînțelegerilor cu sora sa, zeița Soarelui, Susano-o a fost expulzat pe Pământ fără milă, condamnat să locuiască în lumea care i-a fost dată la început.

A aterizat în provincia Izumo din insula Honshu. A ucis șarpele cu 8 capete, numit Yamata no-oroichi, (întocmai ca Enki și Kronos), apoi i-a învățat pe oameni cum să cultive pământul. S-a mutat în lumea subterană, numită Yomi, lăsându-i conducerea lumii fiului său, Okuninushi („stăpânul celor 8 insule”). Okuninushi a primit

atributele puterii, tatălui său dar și titlul stăpânului Terrei. S-a însurat cu sora sa, Suseri Hime, și au domnit împreună până când au fost nevoiți să abdice în favoarea lui Ninigi no Mikoto, nepotul zeiței Soarelui. Această legendă seamănă izbitor cu cea a lui Enki. Desigur s-a dovedit că ar exista vreo legătură între Japonia și Sumer, totuși există câteva pe lângă legenda asemănătoare cu cea sumeriană. Observăm că numele japonez Ninigi este de „origine sumeriană”, însemnând „Domnul ochi”, indicând în mod evident un vehetor templu. Fokel-ji mai era numit și Enkiri-dera („templul divortului”), în care tehnica japoneză de vindecare Reiki (cuvând tradus în mod convențional prin „atmosferă misterioasă” sau „influență supranaturală”), se poate traduce corect din sumeriană prin „regele pământului” (fiind format din „re” de Enki, până a fost detronat de fratele său, Gizzida, care în tibetana Reiki se numește Nin de fgc. Chiar dacă practicantii reiki susțin că acesta este un cuvânt tibetan, în realitate provine din sumerianul Ningisizda („stăpânul șerpelui cel bun”) unul dintre epurtele japonezii au fost influențati de cultura sumeriană, lucru remarcabil și în mitologia lor.

În miturile japoneze, zeita Bente era zeita mării și a muzicii. Era reprezentată ca o femeie foarte frumoasă, având 8 brațe, călare pe un dragon sau un șarpe. Această imagine ne duce cu gândul la imaginea „curvei Babilonului” din Apocalipsa după Ioan. Cum zeii erau echivalați cu corpuri cerești, o zeită cu 8 brațe înseamnă fără îndoială o stea cu 8 culțuri, care semnifică a 8-a planetă din sistemul nostru solar, Venus, numărând din exterior către Soare. Fiind asociată cu Venus și cu apa, dar și de o frumusețe izbitoare, deducem că Bente era Iștar a babilonienilor, Inanna a sumerienilor, Isis a egiptenilor sau Afrodita a grecilor. Reprezentarea ei călare pe un dragon sau un șarpe e o metodă relativ obscenă de a indica relația intimă dintre ea și marele Șarpe, adică Enki, Osiris sau Lucifer. De altfel, miturile japoneze spun că Bente era soția împăratului dragonilor, care era extrem de urât și avea formă de șarpe. Întocmai ca Haphaestus al grecilor sau Satan al creștinilor. Acest împărat al dragonilor nu poate fi decât Marele Șarpe Enki.

Tot la japonezi, împăratul ladului era **Enma Dai-0** („marele rege Yama”), judecătorul sufletelor morților. El le hotăra pedepsele în funcție de păcatele săvârșite în timpul vieții, întocmai ca Osiris al egiptenilor sau Hades al grecilor. Budistii și hindușii îl numesc **Yama**, tibetani **Shinje**, chinezii **Yanluowang** sau **Yan** iar coreenii **Yeomla Daewang**. Ca și conducător al lumii subterane, el este Enki sau Osiris. De altfel, prima parte a numelui său japonez, *en*, este identică cu prima parte a numelui său sumerian.

În Africa, **Chi Wara** i-a învățat pe cei din tribul bamana cum să practice agricultura. Acesta era o ființă jumătate om, jumătate animal, fiul zeiței cerului, Mouso Koroni, și al unui spirit al Pământului. Din nou, ca la egipteni, greci și sumerieni, primul zeu era fiul cerului și al Pământului. Pentru zulusii din Africa de Sud, **Unkulunkulu** („cel bătrân”) este creatorul oamenilor. El i-a învățat pe aceștia să vâneze, să facă focul și să cultive plantele. Zeul creator **En-ka** sau **Ngai** este zeul suprem al masailor din estul Africii. Toate aceste mituri africane

Îl prezintă de fapt pe Enki al sumerienilor (de remarcat asemănarea cu numele En-kai al masailor). Zeul suprem al dogonii din Mali este Amma. **Nommo**, fiul exilat al lui Amma, a coborât din cer într-o barcă de forma unui hambar. El i-a învățat pe dogoni agricultura și fierăritul. Dogonii și-au numit tribul după zeul canaanienilor, Dagon. Numele Amma și Nommo citit invers (Ommon) provin de la egipteanul Amon. Toate aceste nume îl reprezintă pe sumerianul Enki. Pentru dogoni, Nommo a venit de pe Sirius, stea care la egipteni era personificarea zeiței Isis, soția lui Osiris. Și în Africa, acest zeu avea, pe lângă imaginea de binefcător, una malefică. Pentru populația Yoruba, **Kadiempembe** sau **Eṣu** era un zeu înșelător, ce putea vorbi în orice limbă, inclusiv în ale animalelor. Își poate schimba forma, poate să provoace confuzie și îi place să distrugă. În Voodoo-ul haitian, Eṣu este numit **Papa Legba** sau **Baron Samedi**. *Samedi* înseamnă „sâmbătă” în franceză, aluzie la sabbatul pe care l-a impus evreilor, adoptat de vrăjitoare ca fiind cea mai

importantă zi pentru vrăji. Conducător al spiritelor, având puteri magice nemărginite, Baron Samedi este totodată și un vindecător, având puterea de a dăruia viața. Toate aceste câteva nume sunt diferite epiteze ale unuia și aceluiași „zeu”, cel care a fost exilat pe planeta noastră, devenind primul conducător al Pământului.

Scripturile evreilor

„Vă rățăciți neștiind scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” - Iisus (Evangelhia după Matei 22:9)

Evreii reprezintă probabil cel mai celebru popor din istoria omenirii. Dacă nu pentru fapte vitejești, măcar pentru răspândirea istoriei lor prin intermediul Bibliei. Conform acesteia, urmașii lui Avraam s-au stabilit întâi în Canaan, apoi s-au mutat în Egipt, unde s-au înmulțit în mod considerabil. Fiind transformați de egipteni în sclavi, au plecat spre Canaan, conduși de Moise. După moartea acestuia, Iosua Navi a fost cel care a preluat conducerea grupului de israeliți, cucerind Canaanul. Prin 1047 î.e.n. s-a format regatul unit al Israelului și Iudeei, sub conducerea lui Saul. În timpul lui Dăvid, regatul a devenit o mare putere mondială. Apogeul a fost atins în timpul lui Solomon, fiul lui Dăvid, care a transformat Ierusalimul într-o metropolă. Conform tradiției, el a construit primul templu al lui Yahweh, zeul evreilor. După moartea lui Solomon, regatul s-a divizat în două părți, Israel și Iuda. În anul 586 î.e.n., babilonienii au cucerit Ierusalimul, distrugând templul și deportându-i pe locuitorii în Babilon. Poporul rămas în Iudeea s-a refugiat în Egipt. Persii au cucerit Babilonul și l-au eliberat pe evrei din robie prin 539 î.e.n. Întorși în Ierusalim, aceștia au refăcut templul lui Solomon, care a fost distrus mult mai târziu de către romani. În 332 î.e.n., Alexandru Macedon a cucerit Iudeea împreună cu întreg imperiul persan. După moartea sa, provincia a ajuns sub stăpânire siriană. În jurul anului 162 î.e.n., iudeii s-au răsculat, reușind să creeze un stat independent, regatul hasmonean, care a dispărut în 63 î.e.n., când romanii i-au pus la conducere pe Irodieni, vasalii Romei. În anul 6 romanii au cucerit Iudeea, transformând-o în provincie romană. În anul 66 a izbucnit revolta iudeilor, care durat patru ani și a dus la pustiirea Ierusalimului și distrugerea templului lui Solomon de către romani. Din anul 135, romanii au schimbat numele Iudeei în Palestina.

Dar oare această istorie este în întregime adevărată? O parte din ea, mai ales începutul, a ajuns la noi prin intermediul Bibliei. O putem considera o certitudine doar pentru că este scrisă în “cartea sfântă”? Sau avem nevoie și de alte dovezi, cum ar fi de exemplu descoperirile arheologice? Este oare Biblia într-adevăr cuvântul lui Dumnezeu?

Adevărata istorie a poporului evreu este diferită de ceea ce știm astăzi. O mână de sumerieni, în frunte cu Avraam, și-au părăsit patria la porunca zeului lor, devenind nomazi. După ce s-au plimbat prin Mesopotamia, Canaan și Egipt, s-au hotărât să se stabilească în Canaan, unde au trăit alături de localnici. După apariția în regiune a hicsșoșilor în jurul anului 1550 î.e.n., urmașii lui Avraam s-au îndreptat către Egipt, acolo unde unul dintre ei (Iosif) devenise vizir. S-au stabilit la marginea Egiptului, în Delta Nilului, în Avaris, fosta capitală a hicsșoșilor. Fiica lui Iosif (numit Yuya de către egipteni), Tiye, s-a căsătorit cu faraonul Amenhotep al III-lea prin 1337 î.e.n., devenind marea regină a Egiptului. Fiul lor, Akhenaton (numit Moise de către adepții săi), a scos din Egipt israeliții alături de adepții săi egipteni. În deșertul Sinai s-au amestecat cu triburile de madianiți, cu toții pornind spre Canaan. Acolo au sosit pe cale pașnică, amestecându-se cu populația locală. Nu au fost niciodată o mare putere, Canaanul acelor vremuri fiind un teritoriu sărac, compus din mici orașe și sate. În cazul în care au existat, “marii” regi evrei Dăvid și Solomon nu au fost decât căpetenii ale câtorva sute de oameni. Nu aveau

nici o religie stabilă, adoptând zeitățile locurilor prin care au rătăcit în perioada în care erau nomazi. După ocupația babiloniană evreii au fost deportați în Babilon, unul dintre cele mai dezvoltate orașe din

726/901

acea epocă. Mai mult ca sigur au fost impresionați atât de cultura babiloniană, cât și de religia acestora foarte bine organizată. Întorși în Ierusalim, o mână de preoți, în frunte cu Ezdra, au hotărât să aplice ceea ce au văzut în Babilon, mai ales din punct de vedere religios. Adică să aibă o religie bine pusă la punct, întocmai ca babilonienii.

Preoții lui Ezdra au adoptat calendarul lunar babilonian, lucru care se observă și astăzi: lunile anului evreiesc au aceleași denumiri ca ale babilonienilor antici. Au organizat preoțimea după modelul babilonian. Probabil profund impresionat de templul lui Marduk din Babilon, au construit templul lui Yahweh după același model. Ba chiar l-au adoptat pe Marduk ca zeitate supremă, renunțând la vechea lor divinitate. Cum orice religie bine organizată avea, pe lângă temple și preoțime, scrieri sfinte, preoții lui Ezdra s-au pus pe treabă. Și-au creat propria mitologie, copiii părți din religia canaanită, babiloniană dar și persană, a lui Zoroastru. Cei întorși din Egipt au completat cu părți din religia egipteană. Odată stabilite în mare poveștile care să completeze noua religie, preoții evrei le-au așternut în scris. În final s-au ales cele mai reprezentative scrieri care s-au compilat și completat, rezultând "sfintele" scripturi ce formează astăzi Vechiul Testament. Ce dovezi sunt care să sprijine ipoteza că Vechiul Testament e format din legende babilonienilor și egiptene? Haideți să enumerăm câteva dintre ele:

- Cele șapte zile ale Genezei (șase în care Dumnezeu a creat lumea și una în care s-a odihnit) corespund celor șapte tăblițe de lut pe care a fost scris *Enuma Eliș*, mitul babilonian al Creației. Varianta scrisă a *Enuma Eliș* datează din Epoca de Bronz. Evreii au avut acces la acest mit în timpul robiei din Babilon.

- Grădina Edenului se afla în Mesopotamia. Adică exact în locul în care trăiau zeii mesopotamieni, conform legendelor acestora. Numele *eden* provine din cuvântul sumerian *edin* („casa zeilor”), ce a devenit *edinu* („stepă” sau „câmpie”) pentru babilonienii.

- Pomul cunoașterii din Grădina Edenului, din care au mâncat Adam și Eva,

concept ebraic. Într-un mit sumerian, zeita Inanna i-a cerut fratelui său, să o ajute să coboare într-o zonă în care creșteau pomi ai căror roade ajută-o să obțină cunoașterea sexualității. Zeul soare a ajutat-o iar Inanna, după ce mâncat din fructul pomului cunoașterii, a devenit zeita iubirii. De asemenea, și pomul vieții este „împrumutat” tot de la sumerieni. Pe o tăbliță de lut se pot observa Enki și primul om, Adapa, șezând la taciale în jurul copacului vieții. Nu lipsesc nici șerpii din acel peisaj care ar părea copiat din Cartea Genezei, dacă nu ar fi mai vechi cu câteva mii de ani decât scripturile evreiești.

nu
este un
Utu,
ar fi

- Satan din Biblie provine din numele zeului egiptean Seth (ce mai era numit și Setan). Dacă inițial era privit ca o entitate neutră, pe alocuri chiar pozitivă, după întoarcerea evreilor din Babilon lucrurile s-au schimbat. Influențați de religia persană a lui Zoroastru, unde erau delimitate clar divinitățile benefice de cele malefice, evreii l-au transformat pe Satan în inamicul lui Yahweh și al oamenilor.

- Povestea lui Cain și Abel este o copie a legendei celor doi zei frați sumerieni, Enlil și Enki. În Biblie, păstorul Abel a fost ucis de fratele său, agricultorul Cain. În Sumer, Enki i-a învățat pe oameni păstoritul iar Enlil agricultura. Deși Enki a condus singur Pământul, fratele său l-a ucis și l-a luat locul. Același mit se întâlnește și la egipteni, unde păstorul Osiris, primul conducător al Terrei, a fost ucis de fratele său, Seth, care i-a luat locul. Deși nu s-a ajuns la o traducere exactă a numelor celor doi fii ai lui Adam și ai Evei, răspunsul se

găsește în akkadiană. Abel înseamnă „domnul apelor” (a = „apă” iar *be* = „domnul”) iar Cain, „gura care acuză” (ca = „gura” iar *in* = „a acuza”). Sumerianul Enki, cel care a fost ucis de fratele său, era zeul apelor. Babilonienii îl numeau Ea, care înseamnă „casa apelor”. Enlil era cel care acuza de multe ori în fața zeului suprem, An, atât pe oameni, cât și pe fratele său. Satan din Biblie, care provine din numele zeului Seth (varianta egipteană a sumerianului Enlil), era de asemenea un acuzator, principala sa atribuție fiind cea de a aduce acuze sufletelor ajunse la judecata din fața lui Yahweh. Revenind la Cain și Abel, povestea în care cei doi au adus jertfe în fața lui Yahweh, iar acesta l-a ales pe Abel, este identică cu una sumeriană în care zeița Inanna, pentru a-și alege

un sot, le-a cerut păstorului Dumuzi și agricultorului Enkidu să-și prezinte roadele fructelor. Fiind încântata mai mult de l-a ales pe păstor.

- Numele celui de-al treilea fiu al lui Adam și al Evei, Seth, este fără îndoială numele zeului egiptean al deșertului și al furtunii.

- Legenda turnului Babei este, de asemenea, copiată din Babilon. Acolo se încredea că, urmă cu foarte mult timp, Marduk le-a cerut supușilor săi să ridice un turn până la cer. Enlil nu a fost de acord cu acest lucru și a dărâmat turnul, încurcând totodată limbile supușilor lui Marduk. Evreii nu doar au auzit legenda turnului în timpul robiei babiloniene, ci chiar au avut ocazia de a-l vedea. Regii Nabopalassar și Nabucodonosor al II-lea îl reconstruiseră cu puțin timp în urmă, la porunca zeului Marduk. Locația turnului biblic este aceeași, ținutul Shinear fiind Sumerul.

- Potopul din Biblie este o copie a mitului Potopului din Mesopotamia. În Epopeea lui Gilgamesh, o scriere akkadiană formată din mai multe legende și poeme sumeriene, Utnapiștim este pământeanul care, sfătuit de Enki, și-a construit o arcă în care a adus câte o pereche din fiecare animal. După Potop, el și familia sa au repopulat pământul. Fără îndoială că, în timpul robiei babiloniene, evreii au avut acces și la acest mit.

- Itinerariul lui Avraam din Ur până în Canaan este în realitate al hicsosilor. Conform Bibliei, Avraam a plecat din Sumer în Canaan. De acolo, în Egipt. Apoi în peninsula Sinai și înapoi în Canaan. Hicsosii au venit din Sumer în Canaan, unde au stat o perioadă până când s-au îndreptat către Egipt. Au cucerit nordul Egiptului și l-au condus timp de aproximativ o sută de ani. După ce au fost goniți de alianța prinților tebani, hicsosii au plecat către Canaan, bineînțeles prin peninsula Sinai.

- Moise nu a fost evreu, așa cum susține Biblia, ci egiptean. În Biblie se spune că fiica faraonului, când a găsit copilul printre trestii, i-a pus numele Moise (Moșe în ebraică) deoarece, a spus ea „din apă l-am scos”. Însă el ar fi trebuit să fie numit Moșui („cel care a fost scos”), nu Moșe. În plus, dacă a fost adoptat de către o egipteană și a fost crescut ca un print egiptean, era firesc să fi primit un nume egiptean, nicidecum unul ebraic. Mai ales deoarece sunt mici șansele ca o prințesă egipteană să știe ebraica. Așa cum a observat și Freud, numele Moșe nu provine din ebraică, ci din cuvântul egiptean *mos*, care înseamnă *copil*. Dovezile care atestă faptul că Moise a fost în realitate faraonul Akhenaton se găsesc în capitolul „Moise”. Evreii ascund însă originea egipteană a celui mai important reprezentant al religiei lor, lucru remarcat și de părintele psihanalizei, Sigmund Freud.

- Este binecunoscută povestea biblică în care Moise este lăsat de mama sa într-un coșuleț pe Nil, fiind salvat de fiica faraonului. În autobiografia regelui akkadian Sargon cel Mare (cca. 2270 - 2215 î.e.n.), acesta susține că mama sa era mare preoteasă în orașul Azupiranu, în timp ce tatăl lui rămâne necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat, pentru a evita uciderea lui. A fost găsit de Akki, grădinarul regelui, care l-a adoptat. Ulterior, Sargon va deveni amantul zeiței Iștar, care îi va acorda tronul. Pentru că Sargon a trăit cu mult timp înainte de Moise, este evident faptul că povestea biblică este un plagiat al celei akkadiene, așa cum sublinia și Freud. Israelii au aflat povestea nașterii lui Sargon în timpul exilului în Babilon. Iar când s-au întors în Ierusalim și au început să-și scrie textele sacre, au inclus acea parte în legenda lui Moise. Până și faptul că în Biblie ni se spune doar numele mamei lui Moise, în timp ce tatăl rămâne necunoscut, este identic cu faptul că doar mama lui Sargon era cunoscută, în timp ce tatăl lui nu. E posibil totuși ca ambele variante, a lui Sargon și a lui Moise, să fie copii ale unui mit egiptean mult mai vechi. După ce l-a născut pe Horus, adevăratul moștenitor al tronului, zeița Isis l-a ascuns între trestii de pe malul Nilului, pentru a nu fi găsit de către faraonul uzurpator Seth. Seth, unchiul lui Horus și fratele lui Isis, îl omorâse pe Osiris și îi luase tronul. Auzind că Osiris are un moștenitor, fără îndoială că ar fi încercat să îl ucidă și pe acela. Așadar, zeița și-a crescut fiul pe ascuns, până când acesta a ajuns destul de mare pentru a-și cere drepturile. Mama lui

Horus, Isis, a fost ajutată să crească copilul de către

sora ei, Nephtys, sotia faraonului Seth. Ia fel cum sotia faraonului biblic a fost ajutata de mama copilului sa-l creasca pe Moise.

- Când Moise l-a întrebat pe Yahweh care este numele lui, zeul i-a răspuns: „*Ehyeh asher ehyeh*”, ce s-a tradus prin „*Eu sunt cel ce sunt*”. O propoziție fără sens, care probabil l-a băgat pe bietul Moise și mai mult în ceață. Dar dacă propoziția este tradusă corect, adică „*Eu sunt cel numit Ea*”, afirmația nu numai că are sens, ci și indică identitatea dumnezeului biblic. Ea era numele babilonian al lui Enki, zeul-șarpe sumerian. Zeul nu i-ar fi spus lui Moise o propoziție ambiguă, ținând cont că misiunea acestuia era de a-l convinge pe israeliți că a fost trimis de către zeul lor pentru a-i elibera. Ci, dimpotrivă, și-a declinat identitatea pentru a putea fi recunoscut. Faptul că numele zeului era cel babilonian demonstrează că evreii au aflat acest nume în timpul petrecut în Babilon, iar povestea biblică a fost scrisă după întoarcerea lor în Ierusalim.

- Cele 10 porunci ale lui Moise sunt copiate din *Cartea Egipteană a Morților*. Fiind faraon, Moise / Akhenaton a avut acces la această carte fără îndoială, probabil în perioada în care a fost preot la Heliopolis.

- După 15 ani de cercetări, arheologul israelian Yohanan Aharoni a concluzionat că în timpul lui Iosua Navi nu a fost cucerit niciun oraș de către evrei, deoarece acele orașe menționate în Biblie nu mai existau de mult timp. De asemenea, istoricul Manfred Claus consideră că preluarea Canaanului pe cale militară este o poveste inventată. Arheologul Israel Finkelstein a constatat că mai mult de 90% dintre cercetători au stabilit de comun acord că nu a existat niciun exod din Egipt al poporului lui Israel. Prin urmare, nici cucerirea Canaanului. Ierihonul nu a fost distrus de Iosua Navi, ci cu mult timp înainte, prin 1549 î.e.n. La fel și cetatea Ai, al cărei nume înseamnă „grămadă de ruine”. Cu toate acestea, exodul a avut loc, dar nu în modul prezentat de Biblie. În realitate s-au folosit două surse, ce au fost compilate într-o singură poveste. Una reprezintă cele câteva sute de israeliți amestecați cu egipteni și beduini madianiți, conduși de Akhenaton. A doua sursă o reprezintă exodul hicsosilor din Egipt. După ce au fost goniți de către prinții tebeni prin 1550 î.e.n., hicsosii au plecat în Canaan. Cum se estimează că zidurile Ierihonului au căzut prin 1549 î.e.n., e posibil ca hicsosii să fie cei care au cauzat acest lucru. De asemenea, există probabilitatea ca tot ei să fi cucerit și celelalte orașe canaanite. Conform lui Manethon, hicsosii sunt cei care au construit Ierusalimul. Evreii au atribuit micului grup al lui Akhenaton faptele hicsosilor, rezultând astfel marele exod din Biblie.

mLi¹

- Circumcizia, legământul sacru al evreilor cu Yahweh, nu a fost inventată de realitate, egiptenii practicau circumcizia de mii de ani, lucru demonstrat atât de desenele din temple cât și de mumii. Așa cum remarcă și Freud, cel mai probabil egipteanul Moise le-a adus evreilor acest obicei, nicicum Avraam.

- Chivotul Legământului, în care Moise ar fi așezat cele 10 porunci divine, este o copie a chivotului lui Sin (Enki), zeul babilonian al lunii. Se observă modelul babilonian al chivotului lui Moise prin faptul că era decorat cu heruvimi (sfincși), care în Mesopotamia și Egipt erau considerați paznici ai secretelor.

- Unul dintre epitetele dumnezeului biblic este El. Însă El era numele divinității supreme în Canaan. El este forma prescurtată a lui Eliil, numele dat de babilonieni sumerianului Enlil. Evreii l-au echivalat pe Yahweh al lor cu El al canaanienilor pentru că, mai târziu, să-l înlocuiască. Soția lui El era Așera. Biblia spune că, în templul lui Solomon, regele Roobam a adus o statuie a Așerei. Regele Esra a îndepărtat-o dar Manase a readus-o în locul ei tradițional. Regele Iosia a exilat statuia din templu, dar ea s-a întors după moartea regelui.

Așadar, pentru israeliți, locul Așerei era lângă Yahweh, așa cum pentru canaanieni era lângă El. Inamicul lui El erau fratele său, Dagon, și fiul acestuia, Baal. În Biblie, cel mai aprig dușman al lui Yahweh era Baal, lucru subliniat cel mai bine în competiția dintre Ilie și profetii lui Baal. În capitolul cinci din Cartea întâi a Regilor, când filistenii au așezat chivotul lui Yahweh lângă statuia lui Dagon, zeul evreilor a distrus statuia zeului inamic. Așadar, evreii nu doar au copiat miturile zeilor altor popoare, ci chiar și divinitățile respective.

- Se presupune că David și Solomon au domnit în secolul al X-lea î.e.n. Arheologul Israel Finkelstein susține că relatările biblice despre domniile celor doi sunt fictive. David nu putea să se lupte cu Goliath din Gat, deoarece respectiva localitate era distrusă de mai bine de un secol în acea vreme. Faptul că Goliath era îmbrăcat ca un mercenar grec iar povestea prezintă elemente homerice, demonstrează că nu putea fi scrisă decât mult mai târziu. Până și Vechiul Testament este confuz în ceea ce privește ucigașul uriașului. Dacă în întâia carte a Regilor David este eroul, în cea de-a doua ucigașul lui Goliath este Elhanan, un necunoscut. Când arheologii au descoperit printre ruinele unui fost oraș al filistenilor o oală pe care era inscripționat numele Goliath, au presupus că aceea era o dovadă a acurateții poveștii biblice. Însă acel nume inscripționat pe oală nu demonstrează decât că a existat cel puțin o persoană cu numele Goliath în rândul filistenilor, nu și că aceea persoană era de statură înaltă sau că s-a luptat cu David. În realitate, povestea luptei dintre David și Goliath este o prelucrare a autobiografiei egipteanului Sinuhet. Acesta era un curtean aflat în serviciul lui Nefru, fiica lui Amenemhat I din secolul al XX-lea î.e.n. Sinuhet povestea că a fugit subit din Egipt, s-a luptat cu campionul Retenu, *“un mare bărbat din Canaari”* și a revenit în final pentru a fi îngropat în pământul natal.
- Același profesor Finkelstein a demonstrat că numele lui David și Solomon nu figurează în niciun text contemporan extrabiblic și nicio descoperire arheologică nu permite acreditarea existenței lor. Nu există nici măcar o singură dovadă că în secolul al X-lea î.e.n. a existat un mare imperiu israelit, așa cum susține Vechiul Testament. Faptele de arme ale lui David sunt în realitate cele ale faraonului egiptean Tuthmosis al III-lea. În Biblie, David s-a luptat la Raba cu amoniții și sirienii, apoi l-a bătut pe regele din Toaba, înainte să-și întemeieze din nou domnia la Euftrat. Conform surselor egiptene, nu David ci Tuthmosis al III-lea este cel care, pe la sfârșitul anului 1469 î.e.n., a plecat cu armata în Canaan. S-a luptat cu sirienii și canaanienii în afara orașului Meggido. În timpul celor șapte luni, cât a durat asediul orașului Meggido, faraonul a locuit în Ierusalim.
- Dușmanii au reușit să scape și s-au refugiat în Qadeș de pe râul Oronte, oraș cucerit de faraon în 1461 î.e.n. Peste trei ani a trecut Euftratul și l-a învins pe regele din Mitanni. *Thoth* sau *Tuth*, prima parte a numelui faraonului, se scrie *Dwdlrl* ebraică, care e rădăcina numelui regelui David.
- Conform descoperirilor arheologice, în perioada domniilor lui David și Solomon nu existau în Israel nici monumente, nici scrisul. Ceea ce înseamnă că e imposibil ca David să-și fi scris celebrii psalmi. Aceștia au fost redactați mult mai târziu, după întoarcerea evreilor din Babilon. Nu știm exact dacă autorul necunoscut al psalmilor i-a compus singur, dar știm că cel puțin unul, Psalmul 104, este copia unui poem compus de faraonul egiptean Akhenaton.
- Dacă în vremea lui Solomon nu existau în Israel monumente, înseamnă că nu a existat nici templul lui Solomon. De fapt, nu există nicio dovadă că ar fi existat acel Prim Templu. În realitate, evreii din Babilon, impresionați de măreția templului lui Marduk, aflat lângă zigguratul Etemenanki (turnul Babei), au construit templul lui Yahweh din Ierusalim după același model. Pentru a nu fi acuzați că ar copia templul lui Marduk, au susținut că acel templu era o reeditare a unui mult mai vechi, clădit de Solomon. Nici măcar legenda care spune că babilonienii au distrus templul lui Solomon nu este originală. Căzut sub dominație persană, Babilonul s-a răsculat în 482 î.e.n. Regele persan Xerxes a înăbușit revolta și, ca pedeapsă, a ordonat distrugerea zigguratului Etemenanki, turnul Babei din Biblie.
- Nu există nicio dovadă că ar fi existat regele Solomon. Dar dacă a existat într-adevăr, legende din jurul lui sunt pure fabulații. Înțelepciunea cu care se presupune că era înzestrat era necunoscută popoarelor vecine contemporane. Scripturile au fost redactate în vremea lui Solon, unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei antice. E posibil ca înțeleptul Solon să fi fost folosit ca model pentru personajul Solomon, fiind remarcabilă asemănarea numelui celor doi. Dacă înțelepciunea lui Solomon a fost copiată de la Solon, faptele sale au fost „împrumutate” de la faraonul egiptean Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton. În Biblie, tatăl lui Solomon a creat imperiul israelit iar el a menținut relațiile diplomatice. În realitate, tatăl lui Amenhotep al III-lea a creat imperiul egiptean iar el a menținut relațiile diplomatice. Se spune că Solomon s-a căsătorit cu multe prințese. Amenhotep al III-lea a făcut același lucru, căsătorindu-se cu două prințese din Siria, două din Mitanni, două din

Babilon și una din Arzawa. Solomon s-a închinat la Astarte și Moloch la bătrânețe. Amenhotep al III-lea a primit la bătrânețe o statuie a lui Iștar (Astarte) de la regele Tušratta din Mitanni, pentru a se vindeca de durerile de dinți. Solomon a schimbat organizarea militară, introducând carele de luptă ca armă esențială. Amenhotep al III-lea a organizat carele de luptă ca unitate separată de război. Solomon a unit Israelul cu alte părți ale imperiului, având doisprezece ispravnici. Amenhotep al III-lea a organizat imperiul egiptean în douăsprezece

secțiuni administrative, în timpul domniei lui Solomon, Imperiul Israelit a devenit tot mai fragil. Au apărut probleme în sudul Palestinei și în Edom. Rezon a cucerit Damascul iar influența lui Solomon s-a diminuat în Siria. În timpul domniei lui Amenhotep al III-lea, Imperiul egiptean a devenit tot mai fragil. Au apărut rebeliuni în sudul Palestinei și în Edom. Influența faraonului a scăzut în Siria iar regele hitit Suppiluliuma a amenințat nordul Siriei, inclusiv Damascul. Solomon i-a dat lui Hiram, regele din Tir, 20 de cetăți a pământului Galileei. Amenhotep al III-lea i-a dat lui Asmuniș orașele Tir, Huzu și Zepitu din Galileea. Solomon a construit orașe pentru provizi și garnizoane și a reconstruit orașele Hator, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Horonul de Jos, Balat și Hadmor. Amenhotep al III-lea a reconstruit Hator, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Sean și Lachis. Solomon a construit zidul Ierusalimului, primul templu și un palat. Amenhotep al III-lea și-a construit un palat la Canaan unde avea garnizoane.

- Influența babiloniană a scripturilor se observă cel mai bine în Cartea Esterei. Departe de a fi un adevăr istoric, această carte îi are ca protagoniști pe Estera (Ester în ebraică), evreica ce a devenit regina imperiului persan, și Mardoheu (Mordechai în ebraică), tatăl ei adoptiv. Nu există nicio dovadă că împăratul Xerxes ar fi avut o soție numită Estera. În schimb, nu încapă nicio îndoială că numele eroilor evrei din Babilon, Estera / Ester și Mardoheu / Mordechai, sunt numele celor mai mari zei ai Babilonului, Iștar și Marduk. Povestea a fost inventată ca explicație pentru sărbătoarea Purim, autorul necunoscut folosind numele zeilor babilonieni probabil tot în semn de omagiu.

- Deși se susține că Biblia a fost scrisă de diferiți patriarhi, adevărul este cu totul altul. Toate scripturile Vechiului Testament au fost compuse și redactate de preoții lui Ezdra, după întoarcerea din robia babiloniană. Cei mai mulți patriarhi nu cunoșteau scrierea, așa că nu aveau cum să scrie respectivele texte. Cea mai aprinsă polemică se învârtă în jurul Pentateuhului, sau primele cinci cărți ale Bibliei. Deși se consideră că Moise este autorul lor, cercetătorii au demonstrat că acest lucru este imposibil. Dacă Moise le-ar fi scris, în primul rând ar fi trebuit să le redacteze în limbajul hieroglific, ținând cont că aceasta era singura scriere pe care o cunoștea. În al doilea, ar fi vorbit despre el la persoana întâi, nu la a treia. Iar în ultimul rând, nu putea să scrie despre evenimente ce au avut loc după moartea sa. Pe 16 ianuarie 1948, Secretarul Comisiei Biblice de la Vatican a recunoscut că Pentateuhul lui Moise nu a fost scris de un singur autor, ci provine din mai multe surse diferite. Acele surse sunt preoții lui Ezdra care au modificat povestea lui Akhenaton pentru a se potrivi scopului poporului evreu.

- Yahweh al evreilor era Marduk al babilonienilor. Marduk i-a ordonat lui Nabucodonosor al II-lea din Babilon să plece cu armata la vest, în Liban. Yahweh i-a poruncit să atace Egiptul și Ierusalimul în 586 î.e.n. Sennacherib a subjugat Iudeea și a prădat Babilonul în 689 î.e.n., la porunca lui Marduk. Biblia susține că regele asirian a urmat poruncile lui Yahweh. În scrierile persane, Marduk i-a poruncit lui Cyrus să cucerească Babilonul, deoarece era supărat pe poporul său. Conform Bibliei, Yahweh i-a poruncit lui Cyrus acest lucru, pentru a-i elibera pe evrei. Marduk a hotărât ca pustiirea Babilonului să dureze 70 de ani. Același lucru a hotărât și Yahweh pentru Ierusalim. E greu de crezut că toți acești regi ar fi ascultat poruncile mai multor zei. Regii asirieni, babilonieni și persi nu ar fi avut de ce să urmeze ordinele unui zeu al israeliților. Persanul Cyrus nu ar fi dat socoteală în fața babilonianului Marduk, când zeul său suprem era Ahura Mazda. La fel și asirianul Sennacherib, al cărui zeu era Așșur. Cu toate acestea, ei au ascultat ordinele unor zei străini. De ce? Pentru că toate aceste divinități reprezentau una singură. Marduk era Yahweh și Ahura Mazda. Acesta era zeul pe care evreii l-au adoptat după întoarcerea din Babilon, în încercarea de a avea o religie clar definită, după modelul babilonian. Acest lucru reiese foarte clar din Biblie: toți profeții Vechiului Testament, alături de Iisus și Ioan Botezătorul din Noul Testament, erau profund supărați că evreii și-au uitat Dumnezeu, alegând pe un altul. La fel au gândit și esenienii, care au preferat să se izoleze de restul populației din cauza acestui sacrilegiu. O dovadă în plus este folosirea de către esenieni a calendarului solar, deși restul israeliților îl adoptaseră pe cel lunar. Zeul lui Moise, Aton, era o divinitate solară, pe când cel babilonian, Marduk, era

lunară. În Noul Testament nu este folosit nici măcar o singură dată numele Yahweh. Iisus se considera fiul lui Dumnezeu, însă acel Dumnezeu era o zeitate solară, nicidecum Yahweh al evreilor. Trecerea de la un zeu la altul reiese și din modificarea simbolului israeliților. De la steaua lui David, cu cinci colțuri, s-a trecut la cea a lui Solomon, cu șase. Steaua cu cinci colțuri reprezintă a cincea planetă din exterior către Soare, adică Jupiter. Steaua cu șase colțuri este a șasea planetă, adică Marte. Jupiter este echivalentul sumerianului Enlil iar Marte al lui Martu, numit Marduk de către babilonieni.

- În Babilonul antic, Marduk era zeul suprem. Însă, alături de el, se aflau la loc de cinste tatăl său, Ea (Enki al sumerienilor) și mama sa, Iștar (Ninhursag în Sumer). Deși a luat locul lui Enlil, acaparându-i titlurile și funcțiile, Marduk nu a făcut același lucru cu tatăl său, pe care l-a așezat alături de el, ca egal. În Mesopotamia, numărul 40 era al lui Enki, echivalentul titlului de Mare Prinț. În Biblie, numărul 40 este cel mai des folosit: Potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; spionii israeliți au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Eli, Saul, David și Solomon au domnit câte 40 de ani; israeliții au răstăcit în deșert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-și lua poporul și a murit după alți 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile și 40 de nopți; Otniel a fost judecător 40 de ani; sub Gheleon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliți timp de 40 de ani; Ilie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isac și Esau s-au căsătorit la vârsta de 40 de ani; Iisus a petrecut 40 de zile în deșert; s-a înălțat la cer după 40 de zile de la învierea sa. Acesta este motivul pentru care 40 este cel mai des folosit număr din Biblie: ca omagiu pentru Enki, tatăl zeului suprem Marduk / Yahweh.

În concluzie, Biblia nu este cuvântul lui Dumnezeu, ci o carte scrisă de un grup de oameni ce încercau să-și formeze o religie după modelul babilonian și egiptean. Așa se explică atât numărul foarte mare de erori cât și lipsa dovezilor arheologice cu privire la acuratețea întâmplărilor prezentate în scripturi. Privind lucrurile în această lumină, câtă încredere mai putem avea în învățăturile scripturilor? Și cât de sfinte ar trebui să le considerăm?

Grădina Edenului

„Raiul nu este un loc, ci o stare de spirit” - John Burroughs

Cu puțin timp în urmă am avut „onoarea” (a se citi „oroarea”) de a schimba câteva cuvinte cu o mândră

reprezentantă a fanatismului religios creștin, atât de plăcut creierului meu nespălat de doctrine puerile. Printre multele aberații de care am avut parte se numără și cea care spune că, din cauza lui Adam și a Evei, raiul a fost închis. Sufletele tuturor oamenilor, inclusiv ale celor care respectau poruncile lui Dumnezeu (printre care enumerăm profeții sau sfinții), ajungeau direct în iad. Și acolo au rămas timp de multe mii de ani, până a venit Iisus să deschidă raiul după ce s-a înălțat. Prin urmare, nu conta dacă oamenii erau buni, dacă erau aleși de Dumnezeu pentru diferite misiuni (așa cum sunt profeții Vechiului Testament), sau dacă respectau cu sfințenie învățăturile preoților. Cu toții ajungeau în iad. Dar totuși Tatăl ceresc avea grijă de ei, ferindu-i de focul Gheenei și de furcile încornoraților demoni. Și stăteau bieții de ei în cazanele cu smoală,

plictisii și frustrați, întrebându-se când va veni Iisus cu cheia porții raiului sau, măcar, de ce Dumnezeu atotputernic nu face o altă cheie. Aceeași fanatică mi-a mai spus că femeilor care nasc li se șterg toate păcatele. Și n-am putut să nu-mi imaginez în iadul de dinainte de Hristos absolut toate mamele care trăiseră până atunci, întrebându-se de ce sunt acolo, deși nu mai aveau niciun păcat. Poate totuși le-a

anunțat cineva că motivul era unul singur: poarta raiului avea o singură cheie, pe care o purta Iisus. Nici măcar Dumnezeu Tatăl nu îndrăznește să-i ceară Fiului cheia, măcar cât să facă o dublură, preferând să îngheșue în iad toți oamenii buni, cinstiți și onești, alături de păcătoși. De ce? Ehe... încurcate sunt căile Domnului. Dar și mai încurcate sunt conexiunile neuronilor adepților Săi...

Oricât de aberantă este această idee, nu fanatica este cea care a inventat-o. Vinovat de nașterea acestei ineptii se pare că este creierul părintelui Cleopa. El spunea că „*până la întruparea și învierea Domnului nostru Iisus Hristos, nimeni nu se putea mântui, căci raiul era închis și nu era răvășat peste lume harul Duhului Sfânt.*” Problema „sfântului” părinte este că face aceeași confuzie pe care o fac aproape toți teologii, echivalarea raiului cu grădina Edenului. În diferite religii, prin rai se înțelege locul în care ajunge sufletul omului merituos după moarte. În acest loc nu există griji pentru necesități, astfel ca fericirea sufletească să fie posibilă. Se sustine de către diverse culte că ajungerea în rai reprezintă eliberarea de toate lucrurile pământești și axarea pe o viață strict religioasă. De asemenea, acele suflete trăiesc acolo alături de divinitatea lor. Prin urmare, raiul este o lume imaterială în care trăiesc sufletele (de asemenea materiale). Cuvântul paradis, sinonim al raiului, provine din limba greacă, fiind un cuvânt comun pentru parcurile regale. În versiunea greacă a Vechiului Testament, *paradeisos* a înlocuit ebraicul *gan Eden* („grădina Edenului”). Cum au ajuns cuvintele rai și paradis să fie sinonime? Prin faptul că în Geneza biblică Dumnezeu este prezentat plimbându-se prin grădina Edenului / paradis, teologii au ajuns la concluzia că acela era locul în care El trăia, adică raiul. Este totuși posibil ca grădina Edenului din Biblie să fie raiul în care ajung sufletele celor drepti?

Vechiul Testament spune foarte clar că grădina Edenului era un loc material de pe Pământ, creat după apariția omului: „*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise.*” (Geneza 2:8). Din acea grădină izvorau patru râuri importante: Fison, Gihon, Tigru și Eufrat. Datorită acestor indicii, cercetătorii Bibliei au concluzionat că grădina Edenului se afla în fosta Mesopotamie. Dovada că era un loc material, spre deosebire de unul imaterial în care ajung spiritele după moarte, reiese și din faptul că acolo creșteau copaci (printre care Pomul Vieții și Pomul Cunoașterii). În plus, Biblia ne spune că în grădina Edenului l-a mutat Dumnezeu pe omul abia făcut, „*ca s-o lucreze și s-o păzească.*” (Geneza 2:15). Ba, mai mult, în acea grădină a adus Dumnezeu toate animalele de pe Pământ, pentru ca Adam să le pună nume. E greu de crezut că aceste lucruri s-ar fi întâmplat într-o lume imaterială. Tot în grădina Edenului se afla și șarpele care i-a ispitit pe Adam și Eva. Cum majoritatea teologilor îl echivalează pe acel șarpe cu răzvrătitul Lucifer, care a fost alungat pe Pământ, logica de bun simț indică faptul că grădina Edenului era un loc de pe Pământ, în care se aflau plante, animale, primii oameni și îngerul alungat din cer. De fapt, oamenii au crezut acest lucru până nu demult. Când Cristofor Columb a descoperit America, mulți spuneau că acolo se află grădina Edenului, datorită peisajului înfloritor și tropical. Mulți misionari, precum Marco Polo, considerau că Grădina se afla în China. Cu toate acestea, părerea unanimă este că grădina Edenului se găsea în fosta Mesopotamie, datorită faptului că acolo se află Tigrul și Eufratul. În plus, un cercetător a descoperit că au existat și celelalte două râuri, dar au secat, toate patru vărsându-se într-un fluviu care se afla în locul Golfului Persic de astăzi. În concluzie, grădina Edenului sau paradisul a fost un loc de pe Pământ, localizat pe teritoriul fostei Mesopotamii, nu raiul, un loc imaterial în care ajung sufletele după moarte. Până și numele *eden* sugerează aceeași locație, provenind din cuvântul sumerian *edin* („stepă” sau „câmpie”), ce a devenit *edinu* pentru babilonieni. Edenul era câmpia din Mesopotamia, grădina Edenului fiind un loc din acea câmpie, unde l-a mutat Dumnezeu biblic pe primul om.

Teofilact al Bulgariei și Sfântul Nicodim Aghioritul spuneau că nu trebuie să se confunde raiul cu cerul, pentru că unul este cerul și altul raiul, unde a fost primul om. Pentru ei, cerul este casa lui Dumnezeu, locul unde ajung sufletele dreptilor, iar raiul este grădina Edenului, locul material de pe Pământ. Părintele Cleopa a înțeles acest lucru doar parțial, declarând că „altceva este raiul și altceva este împărăția Cerurilor. Raiul a fost destinat omului înainte de cădere, în care stau și sufletele dreptilor până la judecata de apoi, fiind numit și «sânul lui Avraam»; iar împărăția Cerurilor este locul unde se află scaunul și slava Prea Sfintei Treimi și unde vor intra sufletele dreptilor după judecata de apoi, fiind numită și «fericirea veșnică»”. Cum a ajuns dumnealui la astfel de concluzii, rămâne un mister. Probabil a fost influențat de doi „sfînți”, Ioan Damaschin și Vasile cel Mare. „Sfântul” Ioan Damaschin scria că Dumnezeu „i-a zidit omului înainte un fel de palat împărătesc în care trăind, va avea viața fericită. Acesta este raiul dumnezeiesc, plantat în Eden cu mâinile lui Dumnezeu, cămară a întregii bucurii și veselii; căci Eden înseamnă desfătare și este situat în partea de răsărit, mai sud decât tot pământul. Are o climă temperată și este luminat de un aer foarte fin și curat, acoperit cu plante veșnic înflorite, plin de miros de bună mireasmă, umplut de lumină, depășind noțiunea

oricărei frumuseți și podoabe simțite; un ținut cu adevărat dumnezeiesc și o locuință vrednică de cel făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, în el nu locuia nici o ființă rațională, ci numai omul, plăsmuirea mâinilor dumnezeiești." *(Dogmatica, capitolul 11). Celălalt „sfânt”, Vasile cel Mare, scria în Exaimeron că „acolo a sădit Dumnezeu raiul unde nu era sila vânturilor, nu nepotrivire a celor patru stihii și patru vremi ale anului, nu grindină, nu trăsnete care aprind, nu volburi, nici trăsnete care lovesc, nici înghețare de iarnă, nici umezeală de primăvară, nici înfocare de vară, nici uscăciune de toamnă... Acolo floarea nu puțină vreme strălucește... Buna mireasmă este fără de săț, frumoasa vopsea! veșnic strălucește... Acolo sunt neamuri de feluri de păsări, care prin floarea ariilor și prin dulcea viersuire a glasului, dulceată prea minunată adaugă celor ce se văd, încât să se ospăteze omul prin toate simțirile: pe unele văzându-le, pe altele auzindu-le, pe altele pipăindu-le, pe altele mirosindu-le și din altele gustând...”* Fără îndoială că aceste descrieri nu sunt decât rodul imaginației a doi oameni ce au fost mai târziu sanctificați pentru înflăcărea cu care și-au promovat religia. Descrierea grădinii Edenului din Vechiul Testament arată că era un loc ca oricare altul de pe Pământ, singurele „ciudățenii” fiind Pomul Vieții și Pomul Cunoașterii Binelui și Răului. Nu plante veșnic înflorite, aer foarte fin, miros umplut de lumină (!?!) sau un loc deasupra Pământului cu climă temperată, unde nu existau anotimpuri, vânt ori ploa.

E posibil totuși ca povestea grădinii Edenului să fie prezentată în Biblie simbolic. Adică Adam să reprezinte primii bărbați, nu primul bărbat, iar Eva primele femei, nu prima femeie. Grădina Edenului ar putea reprezenta nu un loc restrâns de pe Pământ, ci chiar Pământul în Epoca de piatră. Cunoașterea oferită de șarpe i-a izgonit pe primii oameni din Grădina Edenului, fără ca ei să se mai poată întoarce acolo. Cu alte cuvinte, cunoașterea i-a scos din Epoca de Piatră, introducându-i în cea a bronzului. Bineînțeles că oamenii nu se mai puteau întoarce în Epoca de piatră, odată ce au evoluat. Geneza 2: 19-20 ne spune că „Și Elohim, care făcuseră din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-au adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa că toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam. Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice.” Dacă considerăm Grădina Edenului un loc mic de pe Pământ, e cam greu să ne imaginăm absolut toate animalele din lume venind în acel loc, doar pentru a fi botezate de Adam. Și nu putem să nu ne întrebăm cum a reușit de exemplu cangurul să traverseze oceanul înot tocmai din Australia sau ursul polar tocmai de la Pol. Dar dacă luăm în calcul posibilitatea ca grădina Edenului să fie de fapt planeta noastră în Epoca de Piatră, citatul din Biblie are căpăta sens: oamenii au botezat toate animalele pe care le-au întâlnit pe întreg Pământul. Grădina Edenului era numită Timpul Visului de către aborigenii din Australia, Epoca de Aur de către greci și romani, Vârsta de Aur sau Satya de către hinduși, Al Doilea Soare sau Nahui Ehecatl de către azteci, Epoca de Piatră de către oamenii de știință. După ce am văzut că raiul și grădina Edenului sunt locuri diferite, trebuie să identificăm și alte erori în această ipoteză a fanaticilor religioși. Este aberant să credem chiar și astăzi, în mileniul al treilea, că Dumnezeu s-a supărat pe doi sălbatici (Adam și Eva) atât de tare că au mâncat dintr-un fruct, încât a pedepsit pentru acest lucru toată omenirea. Primii oameni erau ca niște copii. Nu cunoșteau binele și răul, așadar nu puteau conștientiza faptul că fac un lucru rău dacă nesocotește niște ordine. Un părinte le poate interzice copiilor săi să mănânce un anumit fruct dar îl iartă dacă greșesc. Atât din dragoste pentru ei, cât și din înțelepciunea care îl ajută să înțeleagă că odraslele lui nu au suficientă minte pentru a conștientiza gravitatea faptelor lor. Dacă orice părinte uman își iartă copiii care greșesc, cum putem considera că unul divin este atât de ranchiunos încât să-și pedepsească nu doar copiii, ci și generații întregi de urmași ai acestora? Oare nu contrazice acest lucru imaginea Dumnezeului iertător, pe care o promovează creștinismul? În plus, cum putea Iisus să ceară oamenilor să-i ierte pe cei care greșesc, când înțeleptul Dumnezeu nu era în stare să ierte greșeala unor sălbatici? Nu mai vorbim de faptul că orice părinte știe că, atunci când le interzice copiilor un anumit lucru, ei vor face aproape întotdeauna acel ceva. Să înțelegem că Dumnezeu nu are cunoștințe psihologice de bază? Ori că nu e atât de înțelept pe cât ar trebui să fie? Niciuna dintre aceste variante nu e adevărată. Dumnezeu nu are nicio legătură cu ineptiile unor așa-zisi sfinți care explică prin aberații lucruri pe care creierile lor spălate nu sunt în stare să le explice logic. Până și ideea că Iisus a deschis raiul când s-a înălțat contrazice Noul Testament. În Evanghelia după Luca e scris că, atunci când unul dintre tâlharii crucificați i-a cerut lui Iisus

să-l pomenească după ce va ajunge în împărăția sa, Iisus i-a răspuns: „*adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai.*” Cum ar fi putut să ajungă în rai în acea zi Iisus și tâlharul de lângă el, dacă se consideră că Iisus a deschis raiul după înălțarea sa, adică după 40 de zile de la înviere? Iar dacă raiul ar fi fost grădina Edenului, ar fi însemnat că Iisus și tâlharul cel bun ar fi plecat în Mesopotamia după moarte? Sper că nu într-un fel de circuit turistic al spiritelor, care includea casa din Ur a lui Avraam, ruinele turnului Babei, piatra cu care l-a pocnit în cap Cain pe Abel sau cotorul fructului mâncat de Adam și Eva.

Fanaticii de acest gen sunt absolut convinși că mântuirea pe care ne-a adus-o Iisus prin sacrificiul său se referă la deschiderea raiului. O părere total greșită, care contrazice ideea de bază a creștinismului: murind pe cruce, Iisus a șters toate păcatele omenirii de până atunci. La asta se referă mântuirea, nu la rai. În lumina acestor lucruri nu trebuie să ne mire faptul că oameni ca și părintele Cleopa au fost și vor fi sanctificați. Deoarece, așa cum spune Iisus în Evanghelia după Matei, „fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.”

Moise

„Dacă Moise a fost egiptean și dacă le-a transmis evreilor propria-i religie, atunci a fost cea a lui Akhenaton, religia lui Aton.” - Sigmund Freud (Moise și religia monoteistă)

1. Surse

În 1939, părintele evreu al psihanalizei, Sigmund Freud, a publicat cartea *Moise și monoteismul*, în care a demonstrat că există mari asemănări între religia faraonului egiptean Akhenaton și învățăturile atribuite lui Moise. De exemplu, el scria că unul dintre crezurile evreilor, „Schema Yisrael Adonai Eloheni Adonai Echod” („Ascultă, o Israel, Domnul Dumnezeu tău este singurul Dumnezeu”), poate fi tradus „Ascultă, o Israel, Aton Zeul nostru este singurul Zeu”, deoarece litera ebraică *d* este o transliterare a literei egiptene *t*, iar *e* devine *o*. În plus, Freud a arătat că numele liderului evreu nu provenea din ebraică, așa cum se crezuse până atunci, ci din cuvântul egiptean *mos*, care înseamnă *copil*. Dar și că nașterea lui Moise din Biblie este o reproducere a altor mituri antice despre nașterea unor mari eroi ai istoriei (cum ar fi Sargon cel Mare al Akkadului). Pentru a se ascunde faptul că Moise era egiptean, mitul nașterii sale a fost răsturnat, pentru a face ca el să se nască din părinți săraci, ajungând mai apoi într-o familie nobilă. Freud a sugerat că unul dintre înalții oficiali, care se numea probabil Tutmes, era adept al religiei lui Aton. După moartea faraonului, Tutmes a ales tribul evreilor care trăiau în ținutul Goșen din estul deltei Nilului, să fie poporul său ales. El i-a scos pe evrei din Egipt în timpul Exodului și le-a transmis principiile religiei lui Akhenaton.

Deși în anii ce au urmat, mulți oameni de știință au făcut eforturi pentru a distruge orice legătură dintre Moise și Akhenaton, egiptologul Ahmed Osman a publicat în 1989 cartea *Moise - Faraonul Egiptului*, în care a demonstrat că liderul evreilor și faraonul rebel au fost una și aceeași persoană. Deși dovezile aduse de Osman sunt solide, cercetătorii preferă să discrediteze în continuare această lucrare. Fără a-și da seama că, identificându-l pe Moise cu Akhenaton, ar însemna ca Biblia să aibă o acoperire istorică. Să vedem dacă Freud și Ahmed Osman au avut dreptate. Cea mai detaliată sursă de informații privitoare la viața lui Moise este Vechiul Testament. Dar întâlnim amănunte suplimentare în Talmud, cealaltă carte sfântă a evreilor după Torah, și în Coran. Totuși, nu doar în cărțile „sfinte” găsim indicii despre exodul israelit. Manethon, un preot egiptean care a trăit în timpul ultimei dinastii de faraoni, prin secolul al III-lea î.Hr., a scris o istorie a țării sale, *Aegyptiaca*, compilând povestiri pe care le-a găsit în biblioteca timpului din Heliopolis. Din păcate nu avem acces direct la opera originală, ci doar fragmente citate de alți autori, cum ar fi istoricul evreu Flavius Josephus, cronografi creștini Sextus Iulius Africanus și Eusebius, pasaje izolate din Plutarh și alți autori greci și latini sau un compilator de mai târziu, Syncellus de la Tarasius, patriarh al Constantinopolului. Conform lui Manethon, citat de Josephus, strămoșii evreilor erau hicsosii, care au ocupat Egiptul o bună perioadă de timp. Când hicsosii au fost gonțiți din Egipt de către faraonul Ahmosis, aceștia au ocupat Canaanul și au construit Ierusalimul. Mai târziu, un alt faraon, Amenofis al III-lea (Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton), a curățat Egiptul de leproși și alte persoane necurate, trimițându-le să lucreze în carierele de

piatră de la est de Nil. După câțiva ani, faraonul le-a dat orașul Avaris, fostă fortăreață a hicsșilor. Acolo, aceștia l-au ales conducător pe unul dintre preoții de la Heliopolis, numit Osarsef. Osarsef le-a cerut celor ce îl urmau să nu se închine zeilor egipteni, a ordonat să se

repare zidurile Avarisului și să se pregătească de un război cu Amenofis al III-lea. A primit emisarii păstorilor hicsosi izgoniți în Ierusalim, pentru a se uni într-o expediție comună împotriva Egiptului. Hicsosii au venit într-un grup ce număra două sute de mii de oameni. Amenofis, de această invazie, Amenofis al III-lea a fugit în Etiopia, unde a stat 13 ani în exil, între timp, hicsosii și egiptenii necurați au dat foc orașelor și sate lor, au profanat templele, au mutilat imaginile zeilor și au folosit sanctuarele ca bucătării, în care, Aflând despre acest lucru, Amenofis al III-lea s-a întors din Etiopia în fruntea unei mari armate, iar lui său, Ramses, în fruntea alteia. Cei doi au atacat și i-au învins pe hicsosi și gilații lor egipteni, ucidând pe mulți dintre ei și rugându-l pe celălalt până la frontiera cu Siria.

Deși Manethon scria că liderul egiptenilor necurați era Osarsef, alți autori au folosit numele Moise. Egipteanul Apion din primul secol d. Hr., care a predat retorică la Roma, scria că Moise s-a născut la Heliopolis. El a ridicat case de rugăciune în aer liber iar în locul obeliscurilor a construit stâlpi în vârful cărora se aflau figuri umane. Alți autori din Alexandria, precum Chaeremon și Lysimachus, erau tot în favoarea lui Moise ca și conducător al egiptenilor necurați. Syncellus, conform lui Africanus, afirma că Exodul a avut loc în timpul domniei lui Amosis I (Ahmosis I), primul rege al Dinastiei a XVIII-a. Conform lui Eusebius, Syncellus ar fi afirmat că ieșirea evreilor din Egipt a avut loc în timpul domniei faraonului Achencherres (Akhenaton). Versiunea armeană a operei lui Eusebius identifică în mod similar domnia lui Achencherres (Akhenaton) ca perioada când Moise a devenit conducătorul evreilor.

O altă metodă, mai puțin convențională, de a afla adevărul despre Moise este percepția extrasenzorială. Între 1948 și 1949, profesorul doctor Milan Ryzl a efectuat la Praga o serie de experimente. El a hipnotizat câțiva subiecți pe care i-a trimis în anumite perioade din trecut. Rezultatele acestor experimente au fost publicate în cartea *Miracolele biblice*. Într-un experiment ce a avut loc pe 9 februarie 1949, Milena, o fată de 17 ani, sub hipnoză s-a întors în timp, pe vremea lui Moise. Ea l-a descris pe liderul evreilor ca având înălțimea cam de 1,65 m, cu părul de culoare închisă și fără barbă. Avea o figură prelungită și nasul destul de mare. Milena spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Era îmbrăcat aproape ca romanii, așa cum sunt înfățișați în picturi. Avea ceva legat în jurul corpului și ceva peste umeri, ca o haină. Fratele lui Moise, Aaron, era puțin mai scund. Și el avea fața prelungă și trăsături doar ușor iudaice. Barba și părul lui erau de culoare roșie. Milena afirma că Moise și Aaron au învățat arta hipnozei de la un bărbat care afirma că este vrăjitor. Înainte să moară, acesta l-a învățat pe Aaron hipnoza care, la rândul său, l-a învățat pe Moise. Cei doi frați l-au hipnotizat pe faraon și i-au sugerat acestuia să vadă Nilul prefăcut în sânge. Vacile egiptenilor au murit nu din cauza Domnului, ci pentru că pășteau pe câmpii infestate cu căpușe. Egiptenii s-au îmbolnăvit pentru că au băut apă murdă. Nu a căzut foc și grindină peste Egipt, doar o furtună puternică. Nu a domnit întunericul timp de trei zile, ci doar a fost cerul foarte înorat. Invazia de lăcuste nu a fost provocată de Dumnezeu evreilor, ci era un eveniment normal în Egiptul antic. Aaron a știut că se va întâmpla acest lucru, l-a anunțat și pe Moise iar acesta a pus „minunea” pe seama lui Yahweh. Dumnezeu biblic nu a omorât toți primii-născuți ai egiptenilor ci au murit vreo sută de copii egipteni, otrăviți probabil de evrei. În desert, Moise nu a aruncat o bucată de lemn în apă amară, făcând-o dulce, deoarece aceea era apă normală, proaspătă. Deasupra cortului în care se afla Chivotul Legământului era într-adevăr o coloană de nori, dar aceasta nu a vorbit cu Moise nicodată. De fapt, coloana apărea numai când Aaron dormea. Nu au apărut șerpi de foc care să-i muște pe unii, ci

acea s-au zgâriat în niște spini. N-au murit 24.000 de evrei, pedepsiți de Yahweh, ci vreo două-trei sute, din cauza unei boli infecțioase. La râul Iordan, apa nu a stat pe loc pentru a putea trece israeliții. Aceștia au trecut printr-un vad, unde apa era mică. Milena declara că nu au murit în deșert 14.700 de oameni, iar Moise a murit subit, probabil în somn. Într-un alt experiment, ce a avut loc pe 22 ianuarie 1949, aceeași Milena spunea, tot sub hipnoză, că Moise avea vreo 40 de ani iar Aaron vreo 50 când au apărut în fața faraonului. La prima înfățișare, Moise era hipnotizat de Aaron dar la a doua, amândoi erau treji. Într-o altă vizită, Moise nu a avut un toiaș mare în mână, ci o nuia elastică. Nuiaua sa nu s-a transformat în șarpe, ci Aaron l-a hipnotizat pe faraon și i-a sugerat să vadă acest lucru. Moise nu a despărțit apele în două. Evreii au trecut prin Marea Roșie în timpul refluxului, iar egiptenii au încercat să treacă în timpul fluxului. Moise nu a lovit cu toiașul în piatră, făcând să tăsească apă din acel loc. Ci, pur și simplu, a găsit apă sub niște pietre pe care le-a dat la o parte cu toiașul. Când pământul s-a deschis și a înghițit 250 de oameni, în realitate aceia căzuseră într-o capcană pentru animale. Numărul evreilor din deșert nu era cel specificat în Biblie, ci mult mai mic: cam 20.000 de oameni. Mana pe care le-o trimitea Dumnezeu Yahweh evreilor zilnic era suc de plantă tropicală ce crește în apropierea deșertului. Această plantă are cam 75 de centimetri, frunze foarte rezistente, crește în nisip și seamănă cu cactusul, dar nu are atâția țepi.

După ce Milena și alte fete au întrerupt colaborarea cu profesorul Ryzi din motive personale, acesta fost nevoit să caute un alt subiect. Și a găsit-o pe Sonya, de doar 16 ani. În experimentul nr. 24 din data de 12 octombrie 1949, Sonya a fost trimisă în trecut, la rândul ei, pentru a verifica dacă într-adevăr Moise a fost lăsat într-un coșuleț de mama sa și găsit de fiica faraonului. În transă, fata a declarat că nu vede nimic de acest gen și că, cel mai probabil, e vorba doar de o legendă. Pentru a nu cădea în latura naivității, trebuie să recunoaștem că nu ne putem baza pe acuratețea acestor experimente. În primul rând, nu putem fi siguri că au avut loc și că nu sunt doar rodul unei fantezii bogate. În al doilea rând, dacă presupunem că au avut loc așa cum au fost prezentate, nu putem fi siguri dacă persoanele hipnotizate au văzut într-adevăr ceea ce declarau că au văzut, sau dacă toate acele imagini nu au fost influențate de propriile păreri, în mod conștient sau inconștient. Deoarece se observă de multe ori subiectivismul hipnotizaților („copiii egiptenilor au fost omorâți *probabil* de evrei”, „Moise a murit *probabil* în somn”, „*probabil* e doar o legendă”). În al treilea rând, nu putem ști dacă subiecții hipnotizați au fost influențați de către hipnotizator. Și nu în ultimul rând, nu știm cu exactitate cum funcționează percepția extrasenzorială. Prin urmare, nu putem avea încredere în acuratețea ei. Dar când mai multe persoane văd sub hipnoză aceleași lucruri și nu există niciun fel de influențe externe ori interne, e posibil să vadă ceva care măcar se apropie de adevăr. Așadar, chiar dacă privim cu scepticism rezultatele experimentelor profesorului doctor Milan Ryzi, anumite aspecte merită luate în considerare. Ce dovezi există că Moise și Akhenaton sunt aceeași persoană? Și de ce Manethon îl numea Osarsef?

Numele Osarsef e compus din Osiris (Asar în egipteană) și Iosif (Yosef în ebraică). Akhenaton era nepotul lui Yuya (Iosif) și s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak. Manethon spune că Osarsef a fost preot în Heliopolis. Akhenaton a fost preot în Heliopolis. Talmudul spune că Moise oficia ca și mare preot. Akhenaton se considera marele preot al lui Aton. Tot în Talmud, Moise era considerat regele israeliților în timpul șederii în Sinai. Akhenaton a fost regele Egiptului și, chiar dacă a fost obligat să abdice, adepții lui l-au considerat adevăratul rege chiar și atunci când se aflau în Sinai. Coranul spune că Allah a ridicat regi din rândul israeliților, care nu pot fi decât urmașii lui Iosif, adică cei patru regi de la Amarna: Akhenaton, Smenkhkare, Tutankhamon și Ay. Și Moise, și Akhenaton, au fost în pericol să-și piardă viețile la naștere. Manethon spune că Osarsef și-a schimbat numele în Moise spre sfârșitul vieții. Akhenaton a fost numit Moise spre sfârșitul vieții. Amândoi au interzis adepților săi să se închine zeilor egipteni, instaurând o credință monoteistă. În Talmud, când Moise era mic, a luat coroana faraonului și și-a așezat-o pe cap. Akhenaton a ajuns coregent alături de tatăl său în tinerețe. Biblia spune că Moise avea 40 de ani când a fugit din Egipt. Akhenaton avea aproape 40 de ani când a fost obligat să abdice și să

părăsească Egiptul. În Biblie, Moise a condus Exodul la vârsta de 80 de ani. Akhenaton și-a luat adepții și rudele israelite din Egipt la 80 de ani. Numele soției etiopiene a lui Moise, Adonith (Aton-it în egipteană), indică o legătură cu Aton, zeul lui Akhenaton. Epitetul Dumnezeuului lui Moise, Adonai („Domnul meu”), provine din egipteanul Aton-ai („Aton al meu”). Moise era nedespărțit de cărja sa de păstor, care de cel puțin două ori s-a transformat în șarpe. Cărja de păstor și sceptorul cu cap de șarpe erau însemnele regilor egipteni. Moise a fost păstor după ce a fugit din Egipt. Akhenaton s-a reprezentat în sculpturi ca Osiris, zeul-păstor. De altfel, toți faraonii se considerau păstori, acesta fiind un epitet care semnifică rolul de conducător al turmei de supuși. Și Moise, și Akhenaton, au murit în deșertul Sinai. Cele 10 porunci ale lui Moise sunt copiate din *Cartea egipteană a morților*, pe care Akhenaton o știa cu siguranță din perioada în care a fost preot la Heliopolis. Moise a avut trei soții: o necunoscută din Kuș (Nubia / Sudan), regina etiopiană Adonith și madianita Zipporah. Akhenaton a avut cel puțin trei soții: Nefertiti (marea regină), Kiya (o prințesă mitaniană) și o a treia, rămasă necunoscută (sora lui Akhenaton și mama lui Tutankhamon). În Talmud, Moise a fost nevoit să părăsească tronul Etiopiei și să fugă din țară. Akhenaton a fost nevoit să părăsească tronul Egiptului și să fugă din țară. Manethon, Apion, Chaeremon și Lysimachus îl considerau pe Moise egiptean, iar în Biblie e israelit adoptat de egipteni. Akhenaton Akhenaton a fost egiptean cu sânge israelit. Lucru confirmat și de experimentul profesorului doctor Milan Ryzl din 9 februarie 1949 când Milena, întoarsă în timp sub hipnoză, spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Lucru absolut firesc, ținând cont că Moise / Akhenaton era egiptean cu sânge israelit. De asemenea, ea l-a descris pe liderul evreilor ca având o figură prelungită. Akhenaton era reprezentat în statui cu o figură prelungită.

Dacă Akhenaton este într-adevăr cel ce i-a scos pe israeliți din Egipt, cine și de ce l-a numit Moise? În Biblie se spune că fiica faraonului, când a găsit copilul printre trestii, i-a pus numele Moise (Moșe în ebraică) deoarece, a spus ea „*din apă l-am scos*”, însă el ar fi trebuit să fie numit Moșui („cel care a fost scos”), nu Moșe. În plus, dacă a fost adoptat de către o egipteană și a fost crescut ca un prinț egiptean, este logic să fi primit un nume egiptean, nicidecum unul ebraic. Mai ales pentru că sunt mici șansele ca o prințesă egipteană să știe ebraica, într-o perioadă în care copiii israeliților erau uciși din ordinul faraonului, să pui unui copil un nume israelit ar fi fost echivalent cu a-i desena o țintă mare pe el. Dacă prințesa voia să-i salveze viața, în niciun caz nu i-ar fi pus un nume israelit. Dar, așa cum a observat și Freud, numele Moșe nu provine din ebraică, ci din cuvântul egiptean *mos*, care înseamnă *copil*. În egipteană antică, cuvântul pentru *copil* era scris prin două consoane, *m* și *s*. Dacă îndepărtăm din *Moșe* cele două vocale, rămân consoanele *m* și *s*. Cum litera ebraică *š* este echivalentul literei egiptene *s*, observăm că ambele cuvinte provin din aceeași sursă. Însă egipteanul *mos* nu are doar sensul de *copil*, ci și de *moștenitor legal*. Când Horemheb a interzis folosirea numelui lui Akhenaton, adepții săi israeliți și egipteni l-au numit Mos, pentru a indica faptul că el era fiul legitim al lui Amenhotep al III-lea, moștenitorul de drept al tronului. Mai târziu, editorul biblic a tradus *ms* (Mos) prin *mš* (Moșe), încercând să furnizeze o explicație ebraică a numelui egiptean, pentru a rupe orice legătură dintre Moise și Egipt. Faptul că *mos* e folosit cu sensul de moștenitor se vede și din numele unor faraoni: Rameses („moștenitorul lui Ra”), Ahmose („moștenitorul lui Yah”), Tutmoses („moștenitorul lui Thoth”), Amenmeses („moștenitorul lui Amon”). Toate aceste nume ale faraonilor indică faptul că ei au primit tronul Egiptului de la respectivii zei, că erau fiii și moștenitorii de drept ai zeilor.

2. Când a trăit

Pentru a afla cine era Moise cu adevărat, trebuie să aflăm perioada în care a trăit. Mai jos avem un tabel cu faraonii Dinastiei a XVIII-a și primii patru din Dinastia a XIX-a:

Dinastia a XVIII-a		
Ahmosis	1549-1524 î. Hr.	25 ani
Amenhotep I	1524-1503 î. Hr.	21 ani
Tuthmosis I	1503-1491 î. Hr.	12 ani
Tuthmosis al II-lea	1491-1479 î. Hr.	12 ani
Hatșepsut	1479-1458 î. Hr.	22 ani
Tuthmosis al III-lea	1479-1424 î. Hr.	55 ani
Amenhotep al II-lea	1424-1398 î. Hr.	26 ani
Tuthmosis al IV-lea	1398-1388 î. Hr.	10 ani
Amenhotep al III-lea	1388-1348 î. Hr.	40 ani
Amenhotep al IV-lea (Akhenaton)	1360-1343 î. Hr.	17 ani
Smenkhkare	1345-1343 î. Hr.	ani
Tutankhamon	1343-1333 î. Hr.	10 ani
Ay	1333-1328 î. Hr.	ani
Horemheb	1328-1298 î. Hr.	27 ani
Dinastia a XIX-a		
Ramses I	1298-1296 î. Hr.	ani
Seti I	1296-1279 î. Hr.	17 ani
Ramses al II-lea	1279-1212 î. Hr.	67 ani
Merneptah	1212-1201 î. Hr.	11 ani

Majoritatea cercetătorilor Bibliei consideră că Ramses al II-lea a fost faraonul care i-a asuprit pe evrei, iar Merneptah cel în timpul căruia a avut loc Exodul, datorită unei metode de calcul eronate. Acești cercetători sunt de părere că Iosif a venit în Egipt odată cu hicsosii, păstori asiatici care au invadat Egiptul de Jos și Egiptul de Mijloc în secolul al XVII-

lea Î.Hr., și-au stabilit capitala la Avaris, în Delta Estică, de unde au condus țara pentru o perioadă de mai bine de un secol, până când au fost izgoniți de faraonul Ahmosis, întemeietorul Dinastiei a Optsprezecea. Metoda de calcul a fost următoarea: conform Bibliei, 2 ani a fost înfometat Iosif în Egipt, 7 ani roditori până a început foametea, 2 ani de foamete până a venit familia lui Iosif iar 430 de ani este durată șederii evreilor în Egipt până la Exod. În total, 441 de ani. Din datele egiptene, 108 ani au petrecut hicsosii în Egipt, 240 de ani a durat Dinastia a Optsprezecea, iar din Dinastia a Nouăsprezecea, 2 ani a domnit Ramses I, 14 ani Seti I, 67 de ani Ramses al II-lea și 10 ani Merneptah. În total, tot 441 de ani. Ceea ce ar însemna că Exodul a început la sfârșitul domniei lui Merneptah, prin anul 1201 î.Hr. însă acest calcul ar însemna că Iosif a ajuns în Egipt ca sclav și a fost înfometat chiar din primul an al stăpânirii hicsosilor, lucru foarte puțin probabil. Aceste presupuneri au fost spulberate în 1896, când egiptologul britanic W.M. Flinders Petrie a descoperit o stelă uriașă de granit în templul funerar al lui Merneptah. Stela, care îi aparținuse inițial lui Amenhotep al III-lea, avea pe o parte inscripționat un text comandat de acest rege, iar pe cealaltă parte ceea ce oamenii de știință au crezut că este relatarea a două campanii militare ale lui Merneptah. Deoarece pe această stelă se află și o referire la o campanie militară împotriva Israelului, lucru care se potrivește cu relatarea biblică despre urmărirea israeliților de către egipteni, stela a devenit cunoscută ca Stela Israel. Stela datează din anul al cincilea de domnie al lui Merneptah și vorbește despre israeliți ca fiind un popor ce se stabilește deja în Canaan. Ceea ce înseamnă că israeliții părăsiseră Egiptul până la acea dată (1208 î.Hr.), petrecuseră 40 de ani în pustiu și stătuseră în Canaan suficient timp încât să devină o putere amenințătoare. După ce elogiază victoria lui Merneptah împotriva libienilor, stela menționează în ultimile douăsprezece rânduri că „*pustiire este pentru Tehenu (Libia), Hatti (ținutul hitiților din Asia Mică, ce cuprindea și nordul Siriei) este liniștit, Canaanul (partea de vest și sud a Palestinei) este pradă cu toate relele, Ascalon (port caanaan în nordul zonei Gaza) este invins, Gezer (oraș caanaan la vest de Ierusalim) este prins, Yanoam (oraș din Palestina de nord) este făcut una cu ceea ce nu există, Israel (semnul folosit aici indică un popor, nu un teritoriu) este împăștiat, sâmbânța sa nu mai este, Hurru (ținutul huriților de lângă Marea Moartă) a devenit o văduvă a Egiptului! Toate ținuturile împreună sunt pacificate...*” Dacă inițial s-a crezut că aceste rânduri relatează victoriile lui Merneptah, nu există nicio dovadă că acest rege ar fi luptat împotriva altcuiva, în afară de libieni. Dacă regele, la vârsta înaintată de 60 de ani, ar fi învins hitiții (cu care Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace), huriții și celelalte popoare menționate pe stelă, e greu de crezut că nu s-ar fi lăudat cu aceste victorii și în alte documente. În schimb, tot ce avem este o listă cu nume în epilogul Stelei Israel. Merneptah nu pretinde că a supus acele popoare, ci doar că a adus pacea Egiptului după victoria împotriva libienilor, secțiunea finală a stelei indicând starea de lucruri pe care a moștenit-o de la bunicul său, Seti I, și de la tatăl său, Ramses al II-lea. Și totuși, cine i-a înfrânt pe israeliți?

Ramses I era bătrân când a urcat pe tron și nu a supraviețuit celui de-al doilea an de domnie. A fost succedat de fiul său, Seti I, și mai apoi de fiul acestuia, Ramses al II-lea, în timpul cărora găsim detalii despre campanii care se potrivesc atât cu Stela Israel, cât și cu povestirea despre Exod. În primul său an de domnie, Seti I a primit vestea că neamul Șasu plănuia să se revolte, conducătorii acestor triburi reunindu-se în Khor (termenul general pentru Palestina și Siria). Seti I a abia se întorsese din prima sa campanie împotriva neamului Șasu, unde a luptat alături de tatăl său, care de altfel a murit în acea luptă. Numele Șasu era folosit de egipteni pentru triburile de beduini din Sinai, popoare nomade care vorbeau o limbă vest-semitică. Mai târziu, în primele secole ale erei noastre, cuvântul *șasu* a devenit cuvântul copt *șos*, care înseamnă păstor. La scurt timp după încoronarea sa, Seti I a pornit spre nord, cucerind orașul Pi-Kanan din Gaza. Apoi a dus campanii împotriva canaanienilor, libienilor și hitiților din nordul Siriei. Mai târziu, faraonul a dus două războaie împotriva libienilor. Fiul său, Ramses al II-lea, a trecut prin Canaan până la regatul Amurru din Siria de Nord. A cucerit orașul Kades al hitiților, a restabilit ordinea în Galileea, a recâștigat Damascul și a atacat orașul ammurit Dapur, aflat la nord de Kades. În al douăzeci și unulea an de domnie, Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace și alianță cu hitiții. Pe lângă acestea, există mai multe campanii împotriva neamului Șasu, consemnate la Tanis, oraș la sud de Lacul Menzalah. Profesorul Kenneth A. Kitchen de la Universitatea

din Liverpool a ajuns la concluzia că ținutul neamului Șasu era zona Edomului și Moabului din Biblie. Așadar, în primul an de domnie al lui Seti I, neamul Șasu ieșea din Sinai ameninșând Canaanul, Edomul și Moabul. Peste două decenii, în timpul lui Ramses al II-lea, ei părăsiseră Sinaiul și se aflau în Edom și Moab. Dacă facem o comparație între apariția bruscă a neamului Șasu, mișcarea lor teritorială și Exodul israeliților din Vechiul Testament, observăm că și unii, și alții, au urmat aceeași rută. Israel și Șasu sunt nume ale aceluiași popor. Când Moise și tribul său israelit s-au unit în Sinai cu madianiții, ei au fost numiți neamul Șasu de către scribii egipteni. Mai târziu, când aceștia s-au stabilit în Canaan iar identitatea israelită s-a conturat, scribul Stelei Israel a putut să-i recunoască drept cine erau într-adevăr. Acesta este motivul pentru care numele Israel nu apare în scrierile egiptene până în 1209 î.Hr., iar numele Șasu nu este scris pe Stela Israel, deși se știe că predecesorii lui Merneptah au dus lupte împotriva acestui trib semit de beduini. Prin urmare, putem considera fără greșală că Exodul din Biblie a avut loc aproximativ în anul 1296 î.Hr., faraonul pierzându-și viața în timp ce îi urmărea pe israeliți în Sinai, în acord cu relatarea Vechiului Testament. Dacă Ramses I este faraonul Exodului, Horemheb este cel care i-a asuprit pe israeliți. Ceea ce înseamnă că Moise și Akhenaton au trăit în aceeași perioadă, așa cum considerau și Eusebius și Syncellus. Presupunând că au fost două personaje diferite, ne lovim de coincidențe mult prea mari: amândoi aveau credințe asemănătoare, amândoi au construit temple îndreptate spre est, amândoi aveau sânge evreiesc, amândoi au plecat în Sinai și amândoi au scos israeliții din Egipt. Asemănările dintre cei doi sunt mult prea multe, după cum a observat și Sigmund Freud. Așa cum spunea și egiptologul canadian Donald B. Redford: „*Figura lui Osarsef / Moise este în mod evident modelată pe memoria istorică despre Akhenaton*”. Sau, așa cum presupune în mod corect Ahmed Osman, Moise și Akhenaton sunt unul și același.

Relatările contradictorii din Biblie îngreunează sarcina de a afla data precisă la care patriarhul Iosif și israeliții au ajuns în Egipt. Mai ales din cauză că ni se dau trei intervale de timp diferite. Vechiul Testament spune că israeliții au stat în Egipt 430 de ani, 400 de ani sau patru generații. Prima variantă este cea acceptată în general, deși e de departe cea mai greșită. Cum s-a ajuns la acest număr? Cele patru generații despre care aminteste Biblia sunt: Levi (fratele lui Iosif), Kohath (fiul lui Levi), Amram (fiul lui Kohath) și Moise (fiul lui Amram). Levi a intrat în Egipt la 57 de ani și, conform Talmudului, a mai trăit 80. Kohath a trăit 133 de ani iar Amram 137. Moise i-a condus pe israeliți afară din Egipt la vârsta de 80 de ani. Toate aceste vârste, adunate (80+133+137+80), dau un total de 430 de ani. Însă acest calcul este în mod evident eronat. Pentru a se ajunge la numărul 430, ar însemna ca fiecare generație să se fi născut la moartea precedentei. Iar acest lucru este cel puțin aberant. Varianta reală nu poate fi decât de-a treia. Israeliții au stat în Egipt timp de patru generații, adică: Yuya (Iosif din Biblie), Ay (fiul său), Akhenaton (fiul reginei Tiye - fiica lui Yuya, sora lui Ay și soția lui Amenhotep al III-lea) și Tutankhamon (fiul lui Akhenaton).

3. Nașterea

Acum, când am aflat perioada în care a trăit Moise, putem încerca să aflăm amănunte despre viața lui. Cartea *Iesirea* sau *Exodul* începe cu o scurtă relateare despre descinderea israeliților în Egipt. Vizirul Iosif a reușit să obțină de la faraon permisiunea ca tatăl său, Iacob (Israel), și tribul său să se mute din Canaan în Egipt. Deoarece egiptenii aveau încă amintiri urâte despre hicsosii care le-au ocupat țara cu puțin timp în urmă, nu priveau cu ochi buni apariția altui trib de păstori asiatici. Astfel, celor 70 de israeliți li s-a dat ținutul Goșen, în aceeași zonă a Deltei Nilului unde au fost stabiliți hicsosii. Biblia spune că israeliții s-au înmulțit foarte mult iar faraonul acelor timpuri i-a asuprit pe aceștia, obligându-i să construiască orașele Pithom și Ramses. Când israeliții au continuat să se înmulțească, faraonul a ordonat să fie uciși toți copiii de sex bărbătesc care urmau să li se nască. În această vreme s-a născut Moise, într-o familie din casa lui Levi. Numele tatălui nu este dat în acest punct al povestirii, ci mult mai târziu, când aflăm că se numește Amram. Soția acestuia, numită Iochebed, și-a ascuns fiul timp de trei luni. Neputând să-l mai țină ascuns pentru mult timp, l-a abandonat între treștiile de pe malul Nilului, într-un coș de papirus uscat și smolă și lut. Fiica faraonului a găsit coșul când a venit să se scalde și, văzând copilul plângând, i s-a făcut milă de el. Sora mai mare a acestuia, Miriam, care privea din

depărtare la tot ce se întâmplase, s-a oferit să-i aducă o doică din rândurile israeliților. A adus-o chiar pe mama ei, care a fost de acord să-l alăpteze pe Moise în schimbul unei sume de bani. Când băiatul a crescut, a fost adus înapoi la fiica faraonului. Aceasta l-a adoptat și l-a botezat Moise deoarece, spunea ea, „*l- am scos din apă*”.

Talmudul oferă o motivație diferită a încercării faraonului de a-l ucide pe Moise la naștere. El era cel care trebuia ucis deoarece reprezenta o amenințare pentru tronul Egiptului. Faraonul a avut un vis în care un bătrân a așezat pe un taler a unei balanțe uriașe toți prinții și înțelepții Egiptului, iar pe celălalt taler un miel. Mielul s-a dovedit a fi mai greu. Sfethnicul Bi'lam i-a explicat faraonului ce înseamnă acest vis, adică: „*un fiu se va naște printre fiii lui Israel, care va distruge Egiptul*”. Reu'el Medianitul, socrul lui Moise din Vechiul Testament, este descris aici ca unul dintre consilierii faraonului. El l-a sfătuit să nu îi așuprească pe israeliți, ci să-i lase să plece în Canaan. Însă regele a preferat să asculte sfatul lui Bi'lam și a poruncit ca toți băieții care li se nasc israeliților să fie aruncați în râu.

Iar Reu'el a fost exilat. În acord cu relatarea din Biblie, Talmudul spune că Amram s-a căsătorit cu lochebe, care i-a născut o fiică, Miriam, urmată de un fiu, Aaron. Miriam, care e descrisă în Vechiul Testament ca fiind profetă, a profetizat că un al doilea fiu se va naște din părinții ei, care îi va scăpa pe israeliți de asupritorii egipteni. Fiica faraonului, care l-a adoptat pe Moise, este numită aici Bathia.

Pentru a afla adevărul despre începutul vieții lui Moise, trebuie întâi rezolvată o contradicție. Vechiul Testament și Talmudul susțin că fiica faraonului l-a găsit și l-a adoptat pe Moise, însă în Coran soția faraonului este cea care a făcut aceste lucruri. În ebraică, *fiică* și *casă* se scriau în mod identic. În egipteana veche, cuvântul *casă* avea și sensul de *soție*. Ca exemplu avem numele zeiței Hathor, soția lui Horus, care a fost tradus de egiptologi prin „casa lui Horus”, deși al doilea sens e cel adevărat, adică „soția lui Horus”, dat fiind faptul că zeița avea acest rol. Scribul Vechiului Testament a folosit cuvântul egiptean pentru *casă* / *soție*, traducându-l prin cuvântul ebraic ce înseamnă același lucru. Cum însă nu avea sens să se considere că a coborât pe malul Nilului toată casa faraonului pentru a se scălda, scribul a dat cuvântului celălalt sens, de fiică. Așadar, soția faraonului este cea care l-a adoptat pe Moise, nu fiica lui, mai ales din cauza faptului că legile acelor vremuri nu permiteau unei prințese necăsătorite să aibă un copil, fie el și înfiat. Soția faraonului l-a trimis pe Moise în ținutul Goșen, în grija unei doice israelite, el întorcându-se la ea după ce a crescut.

Care este adevărata poveste a lui Moise / Akhenaton? Biblia spune că, pentru a-i salva viața lui Moise, mama sa l-a abandonat între trestiiile de pe malul Nilului, într-un coș de papirus uns cu smoală și lut, unde a fost găsit de fiica faraonului, care l-a adoptat. În autobiografia regelui akkadian Sargon cel Mare (cca. 2270 - 2215 î.Hr.), acesta susține că mama sa era mare preoteasă în orașul Azupiranu în timp ce tatăl lui rămâne necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufurat, pentru a evita uciderea lui. A fost găsit de Akki, grădinarul regelui, care l-a adoptat. Ulterior, Sargon va deveni amantul zeiței Istar, care îi va acorda tronul. Pentru că Sargon a trăit cu mult timp înainte de Moise, este evident faptul că povestea biblică este un plagiat al celei akkadiene, așa cum sublinia și Freud. Israeliții au aflat povestea nașterii lui Sargon în timpul exilului în Babilon. Iar când s-au întors în Ierusalim și au început să-și scrie textele sacre, au inclus acea parte în legenda lui Moise. Până și faptul că în Biblie ni se spune doar numele mamei lui Moise, în timp ce tatăl rămâne necunoscut, este identic cu faptul că doar mama lui Sargon era cunoscută, în timp ce tatăl lui nu. E posibil totuși ca ambele variante, a lui Sargon și a lui Moise, să fie copii ale unui mit egiptean mult mai vechi. După ce l-a născut pe Horus, adevăratul moștenitor al tronului, zeița Isis l-a ascuns între trestiiile de pe malul Nilului, pentru a nu fi găsit de către faraonul uzurpator Seth. Seth, unchiul lui Horus și fratele lui Isis, îl omorâse pe Osiris și îi luase tronul. Auzind că Osiris are un moștenitor, fără îndoială că ar fi încercat să îl ucidă și pe acela. Așadar, zeița și-a crescut fiul pe ascuns, până acesta a ajuns destul de mare pentru a-și cere drepturile. Mama lui Horus, Isis, a fost ajutată să crească copilul de către sora ei, Nephtys, soția faraonului Seth, la fel cum soția faraonului a fost ajutată de mama copilului să-l crească pe Moise. Oricum, această poveste, indiferent de versiune, este aberantă. O mamă care ar fi dorit să-și salveze copilul de la moarte nu l-ar fi abandonat pe malul Nilului, unde mîșunau crocodilii, hipopotami, șerpi și alte animale care l-ar fi pus

această viață în pericol. Din același motiv, fiica / soția faraonului nu s-ar fi scăldat în fluviu, numai dacă ar fi avut tendințe suicidale. Ceea ce este foarte puțin probabil. Chiar mitologia egipteană ne spune că micul Horus, în timp ce se ascundea de unchiul său, a fost înțepat la un moment dat de un scorpion. A scăpat cu viață doar pentru că zeul Thoth a ajuns la timp pentru a rosti o formulă magică salvatoare. Așadar, dacă un zeu își putea pierde viața pe malul Nilului, cum să considerăm că un om ar fi fost în siguranță acolo? Mai ales unul abia născut?

Adevărul din spatele legendelor e că Amenhotep al III-lea s-a înșurat cu sora *m*™*** |ui moștenitoare, Sitamon, pentru a primi tronul. Mai apoi s-a căsătorit și cu Tiye, fiica vizirului Yuya (Iosif), numind-o pe ea Marea Regină, spre nemulțumirea preoților tebani. Neîndurându-se egipteană deoarece avea sânge israelit, Tiye nu putea fi moștenitoare de drept a tronului și nici mireasa zeului Amon, așa cum erau considerate toate reginele Egiptului antic. Prin urmare, nici copiii săi nu puteau moșteni regatul. Dorind să-și păstreze tronul, fiind presat de către preoții amoniți, Amenhotep al III-lea a decis să scape de fiii pe care i-a născut Tiye. Astfel, primul lor fiu, Thutmose, a dispărut în condiții inexplicabile. Regina nu a vrut să se repete povestea și cu următorul fiu. Prin urmare, când l-a născut pe cel de-al doilea prin 1376 î.Hr., în al doisprezecelea an de domnie al soțului său, Tiye a încercat să-l înduplece pe faraon. L-a numit pe copil Amenhotep al IV-lea, pentru a arăta că e urmașul lui Amenhotep al III-lea și singurul moștenitor adevărat al tronului. Însă preoții lui Amon au fost mai convingători, amintindu-i faraonului că un copil impur pe tron ar fi însemnat nenorociri asupra Egiptului, deoarece ar fi atras mânia zeilor. Talmudul subliniază acest lucru prin presiunile sfetnicului Bi'lam asupra faraonului. Văzând că viața fiului ei este în continuare în pericol, Tiye l-a trimis la rudele sale israelite din Goșen, în Delta Estică a Nilului. Faptul că viața lui Amenhotep al IV-lea a fost amenințată în copilărie se poate deduce din epitetul pe care și-l atribuia adeseori, „cel care a trăit mult”, ceea ce înseamnă că în copilărie nimeni nu se aștepta să trăiască prea mult. În plus, Amenhotep al IV-lea s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak, indicând faptul că, asemeni zeului, el a învins moartea. Cei care au compus și redactat primele cărți ale Vechiului Testament au încercat să ascundă originile egiptene ale lui Moise, inventând o poveste în care el era fiul unor israeliți din casa lui Levi. Au făcut acest lucru pentru simplul fapt că cel mai mare profet al evreilor, considerat de cei mai mulți dintre ei adevăratul Mesia, trebuia să fie israelit pur-sânge. Credința lor spune că Israel e poporul ales de Yahweh. Prin urmare, e de neconceput ca salvatorul israeliților să aparțină altei nații, mai ales celei care i-a înrobit. Așadar i-au atribuit lui Moise mitul lui Sargon sau pe cel al lui Horus pentru a arăta că viața i-a fost amenințată încă de la naștere, dar și pentru a explica faptul că a fost crescut atât printre israeliți, cât și ca prinț al Egiptului.

4. Copilăria

Vechiul Testament nu ne furnizează informații despre copilăria lui Moise, spunându-ne doar că a fost crescut ca prinț egiptean. Din Talmud însă aflăm că, pe când Moise avea vreo trei ani, la un banchet regal, a fost luat în brațe de faraon, moment în care copilul a apucat coroana regală și și-a așezat-o pe cap. Faraonul a simțit că acest gest avea o semnificație sinistru, Bi'lam amintindu-i de visul cu balanța. Au fost chemați înțelepții și judecătorii pentru a li se cere sfatul. Reu'el, care voia să salveze viața copilului, a sugerat să se aducă două farfurii, una cu foc și una cu aur. Dacă Moise ar fi ales aurul, ar fi însemnat că înțelege lucrurile și că a ales să se ridice împotriva faraonului cu bună știință. Dacă însă va alege focul, să fie lăsat în viață. Vasele au fost aduse în fața copilului, care a întins mâna către

foc și a luat un cărbune pe care l-a băgat în gură, arzându-și limba și devenind, așa cum spune Biblia, „cu vorbirea greoaie”.

La Zarw, în ținutul Goșen, Amenhotep al IV-lea a făcut cunoștință cu credința israelită într-un singur Dumnezeu, fără chip, pe care a și adoptat-o. În plus, acolo exista primul templu din Egipt al lui Aton. Iar israeliții își echivalau zeul cu Aton al egiptenilor. Amenhotep al IV-lea a stat o perioadă și în Heliopolis, unde și-a întărit credința în zeul-soare, fiind preot al acestei divinități. Lucru confirmat și de Manethon, care îl considera pe Osarsef preot din Heliopolis. Din acest motiv Apion a fost indus în eroare, crezând că Moise s-a născut la Heliopolis. Când a mai crescut, lui Amenhotep al IV-lea i s-a permis să meargă în capitala Teba. Pentru a fi numit coregent alături de tatăl său, Tiye a aranjat ca el să se căsătorească cu sora sa vitregă, prințesa moștenitoare Nefertiti, fiica lui Amenhotep al III-lea și Sitamon. Deși preoții lui Amon au obiectat în continuare, Amenhotep al III-lea l-a numit coregent pe fiul său, considerând că acesta și-a câștigat dreptul la tron prin căsătoria sa cu prințesa moștenitoare. Povestea din Talmud, în care Moise și-a pus pe cap coroana faraonului, în timpul unui banchet, semnifică doar încoronarea acestuia de tânăr.

Cine era Nefertiti? Numele ei egiptean, Nfr.t-jy.tj, înseamnă „cea frumoasă a Nefertiti”¹. Așa cum arată și numele ei, se pare că într-adevăr era foarte frumoasă. Lucru pe care Amenhotep al IV-lea l-a subliniat de multe ori în scrieri. Originea părinților ei este necunoscută, prin urmare au apărut diverse supoziții. Unii au sugerat că ea era Tadukhipa, fiica regelui mitannian Tušratta, trimisă lui Amenhotep al III-lea ca soție spre sfârșitul domniei sale. Însă Amenhotep al IV-lea s-a căsătorit cu Nefertiti în al douăzeci și optulea an de domnie al tatălui său, cu opt ani înainte de sosirea Tadukhipai în Egipt. Alții au susținut că era fiica lui Ay, de la o soție care murise, sau că era fiica lui Amenhotep al III-lea și a reginei Tiye. Amenhotep al IV-lea, respins din cauza originilor israelite ale mamei sale, nu s-ar fi căsătorit decât cu moștenitoarea, fiica cea mare a lui Amenhotep al III-lea. Dacă Nefertiti ar fi fost fiica reginei Tiye, în niciun caz nu ar fi moștenit tronul. În templul lui Aton din Karnak există 63 de statui ale lui Nefertiti, 38 ale lui Amenhotep al IV-lea și 11 neidentificate. Statuile cele mai mari sunt ale lui Nefertiti. În cadrele ornamentale și tăblițele de ofrande, numele reginei apare de 67 de ori, al lui Amenhotep al IV-lea de trei ori și doar 13 tăblițe poartă ambele nume. Importanța dată lui Nefertiti în primii ani de căsătorie, chiar mai mare decât cea acordată lui Amenhotep al IV-lea, indică faptul că era prințesa moștenitoare, fiica lui Amenhotep al III-lea. Deoarece Horemheb s-a căsătorit mai târziu cu Mutnezmot, sora lui Nefertiti, pentru a avea dreptul la tron, ajungem la concluzia că mama lui Nefertiti și

Mutnezmot a fost Sitamon, sora și soția lui Amenhotep al III-lea, fiica moștenitoare a lui Tutmosis al IV-lea. Nefertiti și Amenhotep al IV-lea au crescut împreună, doica lor fiind Tiye, soția lui Ay. Chiar și în zilele noastre, beduinii crescute de o doică îi spun acestuia „mamă”, la fel cum își numesc și mama adevărată. Acesta poate fi motivul pentru care, în Biblie, doica israelită a lui Moise este numită mama lui. Cum Ay și Tiye au avut un copil, e foarte posibil ca acesta să fi fost crescut alături de cei doi părinți, devenind cu ei „frate de țată”. Așadar, dacă în Biblie Amenhotep al IV-lea este Moise, Nefertiti nu poate fi decât Miriam iar copilul lui Ay și Tiye, Aaron. Faptul că Moise și Aaron erau frați doar prin relația mama-doică, se observă și în Coran: „*Aaron a spus: «Fiu al mamei mele!»*” (Sura 7:150). Acesta este și motivul pentru care Aaron apare în Vechiul Testament destul de târziu, când Moise avea aproape 80 de ani și era fugit demult în Sinai. Moise căuta scuze pentru a nu se întoarce în Egipt, motivând că israeliții nu-l pot înțelege din cauza vorbirii sale greoaie, fiind necesar ca Yahweh să-i amintească faptul că are un frate care îl poate ajuta: „*Nu ai tu oare pe fratele tău, Aaron levitul? Știu că el poate să vorbească în locul tău.*” (Ieșirea 4:10, 14). Dacă Moise ar fi avut un frate bun, sunt mici șansele să fi uitat de existența lui. Dar putem pune

această amnezie pe seama vârstei înaintate și a emoțiilor provocate de întâlnirea cu zeul. Subliniem în treacăt și asemănarea fonetică dintre Aaron și Aton, zeul lui Amenhotep al IV-lea.

5. Domnia

Încă de la începutul domniei sale, în jurul anului 1360 î.Hr., Amenhotep al IV-lea („Amon este satisfăcut”) a reușit să enerveze preoțimea tebană. Și-a schimbat numele în Akhenaton („spiritul viu al lui Aton”) și a construit temple ale zeului său în orașele lui Amon, Karnak și Luxor. Un graffiti din templul de la Medium, din anul 30 de domnie al lui Amenhotep al III-lea, dovedește respingerea de către preoții lui Amon a deciziei regelui de a-l numi pe Akhenaton moștenitor al tronului. O stelă de graniță din Amarna arată că Akhenaton a întâmpinat o puternică opoziție și a fost subiectul unor critici. Pentru a preveni o revoltă, mama sa l-a sfătuit să-și construiască o nouă capitală la Amarna, pe care a numit-o Akhetaton („orizontul lui Aton”). Contrar părerii generale, numele Amarna nu derivă de la tribul musulman care s-a stabilit în acea zonă mai târziu. Ci de la numele din al doilea cartuș al zeului lui Akhenaton, Im-r-n. Amram este numele dat de Biblie tatălui lui Moise, iar Imran este numele dat de Akhenaton „tatălui” său, zeului Aton. Este evident că acest nume a fost dat și orașului faraonului rebel.

Noua religie a lui Akhenaton a câștigat mulți adepți în Egipt, spre nemulțumirea clerului amonit. Dar din cauza faptului că regele avea armata de partea sa, Akhetaton fiind practic o tabără militară, preoții au evitat confruntarea. Conducătorul armatei era Ay, fiul lui Yuya și unchiul lui Akhenaton, soțul lui Tiye (doica lui Akhenaton și Nefertiti). În noua sa capitală, regele s-a dedicat vieții de familie, alături de venerarea zeului său. Nefertiti i-a dăruit șase fiice, Akhenaton comandând multe fresce ce reprezentau marea și fericita familie regală, ocrotită de zeul-soare. Akhenaton s-a numit Mare Preot al lui Aton, oficiind alături de Nefertiti. Din acest motiv Talmudul și Manethon spuneau că Moise oficia ca și Mare Preot iar Apion scria că Moise a ridicat case de rugăciune în aer liber și a construit stâlpi cu figuri umane în vârf, în locul obeliscurilor. Regele a compus chiar și câteva imnuri închinare lui Aton, ce au servit mai târziu ca model pentru psalmii lui David din Vechiul Testament. Dacă Biblia susține că Moise le-a acordat leviților funcții în preoție, alături de el, descoperirile arheologice demonstrează că Akhenaton a făcut același lucru. Orașul de pe malul celălalt al Nilului, lângă Amarna, se numește Mal-lawi (Mallevi), care înseamnă „orașul leviților”. Marele Preot al lui Aton la templul din Amarna se numea Meryre al II-lea. Echivalentul său ebraic este Merari, care apare în Geneza 46:11 ca unul dintre fiii lui Levi. De asemenea, Panehesy era Marele Slujitor al lui Aton din templul lui Akhenaton. Echivalentul ebraic al acestui nume este Phinehas, nepotul lui Aaron, în a cărui familie s-au transmis sarcinile preoției. Un alt israelit care a ocupat o funcție importantă printre oficialii lui Akhenaton a fost vizirul acestuia, Aper-el, al cărui mormânt a fost descoperit în 1989. Numele *aper* corespunde cuvântului egiptean pentru *evreu*, care pentru vechii egipteni însemna *nomad*, iar particula *el* este unul dintre numele ebraice ale Dumnezeuului biblic. Faptul că însăși regina Tiye s-a alăturat soțului ei, Amenhotep al III-lea, în donarea unei cutii pentru mobila funerară a lui

Aper-el, sugerează posibilitatea ca acesta să fi fost o rudă a reginei, cel mai probabil din partea tatălui ei israelit, Yuya (Iosif).

Talmudul spune că, atunci când Moise a fugit din Egipt după ce a omorât un egiptean, în Etiopia avea loc o revoltă împotriva regelui. Cât timp a fost plecat să se înăbușe revolta, regele Etiopiei l-a lăsat în locul său pe Bi'lam, unul dintre sfetnicii faraonului, fugit din Egipt, fiul unui magician. Însă Bi'lam a uzurpat tronul, a întărit zidurile capitalei, a construit fortărețe uriașe și a săpat șanțuri între oraș și râul din apropiere. Când regele s-a întors acasă și a văzut că acele fortificații erau împotriva lui, a pornit un război împotriva lui Bi'lam, care a durat nouă ani. De partea regelui a luptat și Moise care fugise din Egipt în Etiopia, nu în Sinai. El a devenit favoritul regelui și un prieten apropiat al acestuia astfel încât, când regele a murit, Moise a fost numit conducător „*în al o sută cinci zeci și șaptelea an după ce Israel a coborât în Egipt*”. Moise l-a înfrânt pe Bi'lam care a reușit să scape și să fugă înapoi în Egipt. Iar etiopienii l-au pus pe Moise pe tronul lor, dându-i de soție pe văduva regelui lor. Însă regina Adonith (Aton-it în egipteană) dorea ca fiul ei de la fostul rege să ajungă pe tron. Aflând acest lucru, Moise a renunțat din proprie inițiativă la putere

și a plecat în Sinai. Coranul, în Sura 28:20, sugerează că Moise a fost nevoit să părăsească Etiopia deoarece viața îi era amenințată. Deși la prima vedere se poate crede că Talmudul se referă la statul african cu același nume, totuși se observă că Etiopia este prezentată ca fiind un oraș, nu o țară. Fără îndoială, Etiopia din Talmud e capitala Amarna, sau Akhetaton, unde Moise a fost domnit alături de regina sa, Adonith. Numele egiptean al reginei, Aton-it, indică faptul că aceasta nu putea fi decât Marea Preoteasă a lui Aton, Nefertiti.

Akhenaton își dorea un urmaș de sex masculin, însă se pare că regina sa nu Mumia mamei iuiTutanhhamonputea să i-l ofere. Ținând cont că Nefertiti a născut doar fete, cei doi au ajuns la concluzia că e nevoie de o altă mamă care să nască viitorul rege. Noua soție a lui Akhenaton a fost prințesa mitanniană Kiya, care i-a dăruit tot o fiică. Egiptologii au ajuns la concluzia că, la un moment dat, aceasta a căzut în dizgrație, fiind exilată sau ucisă. Dacă așa au stat lucrurile într-adevăr, cel mai probabil gelozia lui Nefertiti a fost cauza îndepărtării Kiyei. Neobținând nici acum moștenitorul mult dorit, Akhenaton și-a luat o a treia soție. În anul 10 de domnie, aceasta i-a dăruit regelui un fiu, care a fost numit Tutankhaton („imaginea vie a lui Aton”). Mumia mamei lui Tutankhaton a fost descoperită în 1898 de către arheologul Victor Loret, în mormântul KV35 din Valea Regilor. Testele ADN au confirmat faptul că este mama lui Tutankhaton dar și fiica lui Amenhotep al III-lea și a reginei sale, Tiye. Prin urmare, era sora lui Akhenaton după ambii părinți și sora lui Nefertiti după tată. Identitatea ei rămânând un mister, ea a fost botezată de către arheologi „Tânăra Doamnă”. La fel ca și Kyia, „Tânăra Doamnă” nu a avut o soartă prea fericită. Mâna dreaptă și o ureche i-au fost rupte, pieptul strivit iar falca stângă sfărâmată. Deși inițial s-a crezut că hoții de morminte au cauzat leziunile, o examinare mai amănunțită a scos la iveală faptul că rănila au fost provocate înainte de îmbalsămare, acele răni fiind de fapt cauza morții „Tinerei Doamne”. Se pare că Nefertiti a avut grijă să-și înlăture toate rivala... Nu putem trece neobservat faptul că cele trei soții ale lui Akhenaton (Nefertiti, Kiya și necunoscuta) sunt cele trei soții ale lui Moise (Adonith, Zipporah și necunoscuta din Kuș).

Tutankhaton a fost înfiat de Nefertiti și crescut ca propriul ei fiu. Este cunoscut Nefertiti
Akhenaton faptul că, Nefertiti
până a ajuns pe tron, el a locuit împreună cu Nefertiti și fiicele ei în palatul din nordul
Amarnei. Povestea lui Tutankhaton se regăsește într-un mit egiptean. Zeul Osiris, faraonul
Egiptului, era căsătorit cu sora sa, Isis. Deși se iubeau foarte mult (și des), Isis n-a reușit să-
i ofere niciun moștenitor. Într-o noapte, Osiris s-a culcat cu sora lor, Nephtys, lăsând-o
însărcinată. Ea l-a născut pe Anubis, pe care Isis l-a adoptat și l-a crescut ca pe

propriul ei fiu. De asemenea, Akhenaton, faraonul Egiptului, era însurat cu sora lui, Nefertiti. Deoarece ea n-a reușit să-i ofere regelui niciun moștenitor, acesta s-a culcat cu sora lor, care l-a născut pe Tutankhaton.

Nefertiti l-a înfiat pe băiat și l-a crescut ca pe propriul său fiu. Nu încapе înțoială că cele două povești sunt aproape identice. Excluzând varianta coincidenței, ne rămâne doar o singură variantă: povestea nașterii lui Tutankhamon a fost inclusă în mitul nașterii lui Anubis. Akhenaton și Nefertiti se credeau reîncarnările zeilor Osiris și Isis. În câteva statui, cei doi sunt costumați exact ca zeii respectivi. În cele patru colțuri ale sarcofagului lui Akhenaton, Nefertiti a înlocuit zeițele Isis, Nephtys, Selket și Neith. Deoarece Isis a condus alături de soțul ei, pe poziție de egalitate, e posibil să fi devenit un model pentru Nefertiti. În primii ani de domnie a lui Akhenaton, Nefertiti era reprezentată purtând o coroană cu coarne ce țineau discul solar între ele, întocmai ca Isis. Manethon îl numea Osarsef pe Akhenaton / Moise, asociindu-l cu Osiris. După cum relata și Plutarh, Osiris era de multe ori considerat fiul zeului-soare Ra. Akhenaton se considera fiul zeului-soare Aton, așa cum a scris pe o stelă de graniță din Amarna. Osiris era privit ca fiind reîncarnarea zeului-soare Ra, cei doi contopindu-se de multe ori în lumea de dincolo. Iar Akhenaton, după cum arată și numele pe care și l-a ales, se credea „spiritul viu al lui Aton”, adică reîncarnarea acestuia. Prin urmare, dacă cei doi regi erau considerați întrupări ale lui Osiris și Isis, adepții lor au inclus amănunte din viața lor în miturile respectivelor zeități. Poate acest fanatism l-a făcut pe Akhenaton, după moartea tatălui său, să închidă templele tuturor celorlalți zei, obligându-i pe egipteni să se închine doar la Aton. Deși totul a pornit ca o răzbunare împotriva lui Amon, ai cărui preoți n-au vrut să-l recunoască pe Akhenaton drept rege, lucrurile au degenerat. În Egipt s-au înmulțit revoltele astfel încât, pentru a calma lucrurile, Akhenaton a fost nevoit să îl numească coregent pe fratele său mai mic, Smekhkare, în cel de-al cincisprezecelea an al său de domnie.

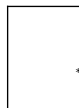
6. Fuga în Sinai

Cum spiritele în țară nu s-au calmat, după anul 17 de domnie Akhenaton a aflat că se pregătește un complot împotriva sa, astfel încât a fost obligat să abdice și să fugă în Sinai. Fratele său a condus singur câteva zile apoi a fost ucis, urmând la tron Tutankhaton la vârsta de doar zece ani. Nefertiti nu și-a urmat soțul, ci a rămas la Amarna, alături de copiii săi. Talmudul a explicat acest lucru prin Akhenaton și Nefertiti faptul că regina Adonith (Nefertiti) a vrut ca fiul ei (Tutankhamon) să ocupe tronul, astfel încât Moise (Akhenaton) a părăsit Etiopia (Amarna). Coranul e mai aproape de adevăr, susținând că Moise a fost nevoit să abdice, din cauză că nobilii plănuiau să îl ucidă. Cel care l-a avertizat pe rege nu poate fi decât Ay, unchiul lui Akhenaton. Vechiul Testament, în schimb, susține că Moise a ales să fugă de teamă să nu fie pedepsit pentru că a ucis un egiptean ce bătea un israelit. E posibil să se fi întâmplat un fapt asemănător. Printre Tablilele de la Amarna, descoperite de o țărăncă în 1887, există o scrisoare trimisă lui Akhenaton de Abd-Khiba, regele Ierusalimului, în care faraonul este acuzat că i-a lăsat pe israeliții din Egipt să omoare doi oficiali egipteni, fără să fie pedepsiți pentru fapta lor.

Toate aceste surse indică motivul adevărat pentru fuga în Sinai: teama de a nu fi ucis. De ce a ales Akhenaton Sinaiul ca refugiu? Deoarece, deși Sinaiul era considerat parte din Egipt, nicio garnizoană de armată nu era staționată acolo. Orașul de la graniță, Zarw, era orașul reginei Tiye, oraș care a rămas fidel lui Aton în timpul domniilor lui Tutankhaton și Ay. În Sinai, Akhenaton putea primi sprijin de la aliații săi din Zarw și, în același timp, putea să-și exprime în voie ideile religioase.

Nu știm prea multe despre ce a făcut Akhenaton în Sinai. Biblia spune că a stat acolo 40 de ani, s-a însurat cu fiica unui preot și a fost păstor al turmei socrului său. Arheologul Flinders Petrie a descoperit pe vârful muntelui Sarabit un altar închinat zeiței Hathor, care se afla la început într-o peșteră, și care a fost dezvoltat ulterior într-un templu. Aici se afla o stelă în care Ramses I se descria ca „stăpânul a tot ceea ce îmbrățișează Aton”. Acest lucru i-a surprins pe cercetători, ținând cont că Horemheb, predecesorul lui Ramses I, a interzis cultul lui Aton. Reprezentarea lui Ramses I în partea de sus a stelei păstrează stilul realist de la Amarna, iar la îmbrăcăminte, Ramses seamănă cu Akhenaton. În plus, Petrie a descoperit tot aici capul unei statuete a reginei Tiye, mama

lui Akhenaton. Petrie a reușit de asemenea să descopere dovezi care indicau faptul că ritualurile destăsurate în templul din Sarabit erau de natură semitică. Fără îndoială că acel altar a fost înlocuit de Akhenaton, astfel explicându-se statueta mamei sale, cultul lui Aton și ritualurile semitice. Ramses I a înlocuit pe acea stea numele faraonului rebel Aton după ce cultul său a fost interzis.

* mam

la

fără îndoială

"mama sa adoptivă,

temple

orice zeitate

În Egipt, Tutankhaton i-a călcat tatălui său pe urme, sfătuit de

Nefertiti. În anul patru de domnie, tânărul rege a redeschis

celorlalți zei și a decretat că fiecare e liber să creadă în

doarește. Ba, mai mult, și-a schimbat numele în Tutankhamon („imaginea vie a lui Amon”).

Probabil atunci a murit Nefertiti, cel mai mare sprijin al lui Tutankhamon. Rămăs singur, el

a fost nevoit să recurgă la un compromis între adepții lui Aton și cei ai lui Amon.

Se părea că noul rege a restabilit ordinea în țară. Însă, după o domnie de zece ani, a fost la

rândul său ucis. Tronul i-a revenit lui Ay, fiul lui Yuya (Iosif), sfetnicul ultimilor trei regi.

După ce a condus Egiptul doar patru ani, și acesta a fost omorât. Pentru că Ay nu avea

niciun moștenitor, faraon a devenit Horemheb, liderul armatei. Acesta a luat măsuri

drastice împotriva regilor de la Amarna: a ordonat să se șteargă numele lor din toate

inscripțiile. Ba, mai mult, a interzis menționarea numelui lui Akhenaton. Drept pentru care,

adeptii acestuia l-au numit Moise („moștenitorul”). Pentru a restabili vechea credință,

Horemheb i-a numit viziri pe Ramses, marele preot al lui Amon, și pe fiul acestuia, Seti. Le-

a dăruit estul Deltei Nilului, numindu-i primari ai orașului Zarw. Fără îndoială, pentru a-l

lipsi pe Akhenaton de sprijinul oferit de locuitorii orașului. Apoi, pentru ca răzbunarea

împotriva răzvrătitului să fie completă, i-a pus la muncă silnică pe israeliții din Delta,

obligându-i să construiască orașele Pithom și Raamses.

În Sinai, conform Bibliei, pe când păștea oile socrului său pe muntele Horeb, Moise l-a

întâlnit pe zeul Yahweh, care l-a anunțat că în curând va trebui să se întoarcă în Egipt,

pentru a-i scoate pe israeliți de acolo. Dacă în capitolul 3, versetul 2, e scris că i s-a arătat

îngerul Domnului într-o pară de foc ce ieșea dintr-un rug, în versetul 4 se precizează că

Domnul însuși îi vorbea din flacăra. Nu prea putem înțelege cum de un înger era în foc iar

în înger se afla Yahweh. Singura explicație logică e că acel „înger” a fost o navă în care se

afla Yahweh, „flăcările” fiind luminile navei. Cel mai probabil, această navă emitea și

radiații, din moment ce Moise nu a avut voie să se apropie decât după ce s-a descălțat.

Împământarea este motivul pentru acest lucru, nicidecum faptul că ar fi călcat pe pământ

sfânt. Moise nu a părut prea încântat de misiunea care i s-a încredințat. Chiar a încercat să

se eschiveze, motivând că nu se putea exprima prea bine. Zeul i-a sugerat să-l ia cu el pe

fratele său, Aaron, care putea să le vorbească israeliților. Deși Biblia și Talmudul susțin că

Moise avea „vorbirea greoaie”, e greu de imaginat că acesta era adevăratul motiv pentru

care nu se putea face înțeles de către israeliți. Un zeu „atotputernic”, așa cum este

considerat Yahweh, ar fi putut să-i vindece cu ușurință orice defect de vorbire, în loc să

deranjeze încă o persoană pentru acest lucru. În plus, dacă Moise avea un defect de

vorbire, nu l-ar fi putut înțelege nici Aaron, la fel ca restul israeliților. „Vorbirea greoaie” a

lui Moise este o camuflare a faptului că el nu știa limba israeliților. Fiind egiptean, este

firesc ca el să fi vorbit doar egipteana. Prin urmare, acesta este motivul pentru care îi era

teamă că nu se va face înțeles de către israeliți și pentru care avea nevoie de fratele său să

vorbească în locul lui. Moise îi spunea lui Aaron ce avea de spus în egipteana, iar acesta le

traducea israeliților în ebraică. Așa cum am arătat mai devreme, Aaron era fiul lui Ay și Tiy

și a fost crescut alături de prinții Akhenaton și Nefertiti. Prin urmare, a avut parte de aceeași educație ca și ei, învățând și limba egipteană. Când au mai crescut, prinții s-au mutat în palatul regal de la Teba, iar Aaron a rămas în Zarw, alături de israeliți. Când Moise l-a întrebat pe Yahweh care este numele lui, zeul i-a răspuns: „*Ehyeh asherehyeh*”, ce s-a tradus prin „*Eu sunt cel ce sunt*”. O propoziție fără sens, care probabil l-a băgat pe bietul Moise și mai mult în ceață. Dar dacă propoziția este tradusă corect, adică „*Eu sunt cel numit Ea*”, afirmația nu numai că are sens, ci și indică identitatea Dumnezeului biblic. Ea era numele babilonian al lui Enki, zeul-șarpe sumerian. Zeul nu i-arfi spus lui Moise o propoziție ambiguă, ținând cont că misiunea acestuia era de a-i convinge pe israeliți că a fost

trimis de către zeul lor pentru a-l elibera. Ci, o împotrivă, și-a declinat identitatea pentru a putea fi recunoscut. Ba, mai mult, Yahweh i-a dat și alte indicii lui Moise. „Așa să spui fiilor lui Israel: «Domnul Dumnezeu părinților noștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci.»” (Iesirea 3:15)

Aici se vede că toată lumea că el este Ea, zeul lui Avraam, Isaac și Iacov, nu alt zeu. Pentru a-l convinge pe Iaroon să lase poporul Israelit să plece, Yahweh l-a învățat pe Moise câteva trucuri. A făcut ca bastonul de păstor să se transforme în șarpe, mâna să-l fie acoperită de leopar, iar, dacă aceste numere de iluzionism nu aveau să impresioneze asistența, l-a învățat și să transforme apa Nilului în sânge. În plus, l-a îndemnat ca, atunci când vor pleca Israelii din Egipt, cu totii să fure de la egipteni aur, argint și haine scumpe. E greu de înțeles de ce zeul l-a îndemnat pe Israeliti să fure, destul de târziu le va da porunca. „Să nu furi.” Sau de ce l-a încredințat lui Moise o misiune, dar l-a pus bete în roate: „Când vei merge și vei ajunge în țara Egiptului, caută să faci înaintea lui Faraon toate minunile ce ți-am poruncit. Eu însă voi învârtosă inima lui și nu va da drumul poporului.” (Iesirea 4:21).

Aceste contradicții ne fac să credem ori că Yahweh cauta motive pentru a pedepsi Egiptul, ori că nu era prea întreg la minte.

După moartea lui Horemheb, puterea a fost preluată de Ramses, cel care a instaurat Dinastia a XIX-a. Afând de moartea lui Horemheb, Akhenaton s-a întors din Sinai, cel mai probabil pentru a revendica tronul. Însă Vechiul Testament susține că motivul revenirii lui Moise în Egipt a fost misiunea încredințată de Yahweh. Moise și-a luat toiagul de păstor care se transformase în șarpe, și-a urcat soția și copiii pe asini și au pornit spre Egipt. Pe drum s-a întâmplat un lucru bizar, consemnat în versetele 24-26 din capitolul 4 al Iesirii: „Însă, la un popas de noapte, pe cale, l-a întâmpinat îngerul Domnului și a încercat să-l omoare. Dar Sefora, luând un cuțit de piatră, a tăiat împrejur pe fiul său și atingând picioarele lui Moise a zis: «Tu-mi ești un soț crud!». Și S-a dus Domnul de la ei; iar ea, din pricina acestei tăieri împrejur, i-a zis lui Moise: «Soț crud!»” Varianta oficială a interpreților Bibliei este că Yahweh s-a supărat pe Moise pentru că nu și-a circumcis fiii, așa că s-a decis să îl omoare. E greu de crezut însă că, pentru un preput, un zeu ar fi fost în stare să lase baltă scoaterea din Egipt a israeliților. Sau că ar fi vrut să-l omoare pe Moise după ce i-a încredințat o misiune foarte importantă. Din nou întâlnim aceeași confuzie între Domnul și îngerul Domnului, ceea ce înseamnă ori că îngerul în care se afla Domnul era o navă, ori că în acele vremuri nu exista nicio diferență între Domn și înger, deoarece ambele cuvinte semnificau o zeitate. Dacă acceptăm ideea că supărarea lui Yahweh a apărut din cauză că Moise nu și-a circumcis fiii, de ce s-a oprit după ce i-a fost tăiat prepuțul fiului cel mare? Cum rămâne cu cel de-al doilea? O concluzie logică ar fi că Moise a vrut să-și circumcidă fiul cel mare, însă soția sa nu era de acord cu o astfel de practică inumană. Dorind neaparat să-și atingă scopul, și-a mințit soția că Yahweh îi va omorî dacă acest lucru nu se va întâmpla. Zipporah a circumcis băiatul însă, după ce și-a dat seama că a fost păcălită, l-a numit pe Moise „soț crud”.

7. întoarcerea în Egipt

Vechiul Testament ne spune că, după ce Moise s-a întâlnit cu Aaron, amândoi au mers în fața bătrânilor israeliți. Aaron le-a vorbit iar Moise le-a arătat trucurile magice învățate de la Yahweh. Israeliiți au fost impresionați și au crezut că, într-adevăr, cei doi sunt salvatorii

lor. O variantă a ce s-a întâmplat acolo este cea în care Moise nu a folosit magia, ci a dorit să-și decline identitatea în fața israeliților. Cârja de păstor, transformată în șarpe, semnifică de fapt cârja de păstor cu cap de șarpe, simbol al autorității faraonului. Talmudul confirmă caracterul regal al toiagului: „*Toiagul pe care îl folosea Moise avea aspectul și era gravat sub forma unui sceptru*”. Moise nu încerca să-i convingă pe israeliți că e trimisul Domnului prin iluzionism, ci le demonstra că el este Akhenaton, adevăratul faraon al Egiptului, încercând să le câștige suportul. Israeliiți l-au recunoscut și au hotărât să-l urmeze. Aceleași „trucuri magice” au fost folosite și în fața lui Ramses I. Pe lângă toiagul regal, Moise i-a arătat și cum devine mâna albă, apoi își revine. În timpul festivalelor celebrate de regii egipteni, aveau loc ritualuri care îl includeau atât pe cel al toiagului-șarpe, cât și pe cel al mâinii albe. În mormântul lui Kheruef (unul dintre păjii reginei Tiye), este prezentat un astfel de ritual. În fața lui Amenhotep al III-lea și a reginei, Kheruef, urmat de opt oficiali, își pune mâna dreaptă de-a curmezișul pieptului și palma pe umărul stâng, în vreme ce cu mâna stângă își ține antebrațul drept. Unul dintre oficiali ține în mâna dreaptă un teanc de haine iar în stânga, un sceptru curbat, cu cap de șarpe. Prin urmare, cum în timpul acestor festivaluri se executau ritualuri ale mâinii și ale toiagului-șarpe, ar fi o coincidență cam mare faptul că Moise făcea lucruri asemănătoare în fața israeliților și a faraonului. Dacă Moise prin aceste ritualuri a încercat să le demonstreze israeliților că este cu adevărat Akhenaton, cel mai probabil a făcut același lucru în fața lui Ramses I pentru a cere tronul. Deși toți cei prezenți i-au recunoscut identitatea și, prin urmare, dreptul la tron, Ramses I avea de partea sa sprijinul armatei. Așadar, Akhenaton a fost nevoit să renunțe la idee, mulțumindu-se să ceară să fie lăsat să plece din Egipt împreună cu adepții săi egipteni și cu rudele sale israelite.

O altă variantă care să explice trucurile lui Moise în fața faraonului și a ^{Aton} israeliților, cât și pe cele de mai târziu, ar fi faptul că era într-adevăr vorba de magie. Una dintre cele mai importante tradiții ale evreilor este doctrina secretă ocultă Kabbalah, un set de învățături esoterice și ritualuri magice. În manuscrisul *Sefer Raziel HaMalakh* („Cartea Îngerului Raziei”) din secolul al XIII-lea se spune că Îngerul Raziei („zeul secretelor”) l-a învățat Kabbalah pe Adam. Aceste învățături au fost predate din generație în generație. Noe a folosit Kabbalah pentru a-și construi Arca, iar Solomon pentru a invoca demonii pe care i-a silit să construiască Templul din Ierusalim. Putem presupune că și Aaron a avut acces la învățăturile Kabbalei, inițiindu-l mai târziu și pe Moise. În plus, Akhenaton, ca preot al lui Ra în Heliopolis și a lui Aton în Amarna folosea magia, care făcea parte din religia egiptenilor. Pe 9 februarie 1949, întoarsă în timp sub hipnoză, Milena afirma că un vrăjitor l-a învățat pe Aaron hipnoza. Acesta, la rândul său, l-a învățat pe Moise iar împreună l-au hipnotizat pe faraon. Toiagul lui Moise nu s-a transformat în șarpe, ci a fost doar o iluzie transmisă faraonului hipnotizat. Dacă așa au stat lucrurile într-adevăr, putem presupune că arta hipnozei e parte din Kabbalah, la care a avut acces Aaron și, mai târziu, Moise.

8. Miracolele divine

Era oare Moise adevăratul lider din spatele acestei rebeliuni? Milena spunea că, la prima înfățișare în fața lui Ramses I, Moise era hipnotizat de Aaron. Tot Aaron este cel care l-a hipnotizat pe faraon. De asemenea, din

Biblie știm că el MMiaIi.Ramse-1 este cel care a vorbit atât cu bătrânii israeliți, cât și cu faraonul. Dacă Moise / Akhenaton a fost doar o marionetă în mâinile lui Aaron? Ținând cont

de puterea ocultă conferită de învățăturile Kabbalei, e posibil ca israeliții să se fi folosit de fostul lor rege pentru a scăpa de sclavie. Întâlnirea cu Yahweh și rolul pe care i l-a atribuit să fi fost doar o sugestie telepatică indusă lui Moise de practicantii Kabbalei, pentru a-l face să se întoarcă în Egipt. Dacă Moise / Akhenaton și-ar fi recăpătat tronul, israeliții ar fi avut parte de aceleași beneficii ca în timpul domniei anterioare. Apelând la fanatismul lui religios, nu a fost foarte greu să îl convingă de faptul că zeul lor i-a încredințat o misiune importantă. Poate că Aaron, inițiatorul ocult, era cel care făcea pe ascuns toate acele „minuni”, Akhenaton având impresia că el realiza acele lucruri prin puterea oferită de Yahweh / Aton. Iar când israeliții și-au dat seama că Akhenaton nu are nicio șansă să-și recapete tronul, prin urmare ei nu se pot întoarce la viața bună din trecut, s-au hotărât să plece. Prin aceeași metodă, l-au manipulat pe Akhenaton, sugerându-i că Yahweh i-a cerut să-i ducă pe israeliți în Canaan. Aveau nevoie de el deoarece israeliții și adepții egipteni ai lui Aton nu ar fi urmat un om oarecare, ci doar pe fostul lor rege.

E posibil ca Yahweh cu care vorbea Moise / Akhenaton să nu fi fost adevăratul zeu?

Teoretic, zeul putea exista doar în mintea lui Moise, prin sugestie telepatică sau hipnoză. În același timp, putea fi totuși o persoană reală. Adică o proiecție în astral a cuiva inițiat în astfel de practici, cel mai probabil a lui Aaron. Ciudat e că Yahweh face o multime de greșeli care nu pot fi puse pe seama unei entități superioare, ci doar pe seama omului. Straniu e și faptul că, atunci când Moise a cerut să-i vadă fața, Yahweh a refuzat, motivând că nimeni nu-i poate privi chipul fără să moară. Dar Vechiul Testament ne spune că aproape toți patriarhii l-au privit pe Yahweh și au trăit mult timp după aceea: Adam, Noe, Enoh, Avraam, Iacob și, mai târziu, Ezechiel, David sau Solomon. De ce Moise a fost singurul care nu a avut voie să-i privească chipul? Singura variantă logică e că, văzând fața celui care îi vorbește, Moise l-ar fi recunoscut. Iar acest lucru nu era posibil, pentru că ar fi stricat planurile celor care l-au manipulat. El trebuia să creadă că într-adevăr stă de vorbă cu zeul său, și nu cu

proiecția astrală a fratelui său. De ce i-ar fi îndemnat Yahweh pe israeliți să fure aur, argint și haine scumpe de la egipteni, înainte să plece spre Canaan, mai ales că mai târziu le-a dat porunca „să nu furi”? Singurii care ar fi avut de câștigat de pe urma furtului au fost israeliții, care și-au motivat fapta printr-o poruncă a zeului.

Faptul că Moise a fost manipulat se vede și din faptele lui. După ce le-a adus israeliților cele zece porunci, printre care și „să nu ucizi”, i-a împărțit în două tabere și le-a cerut să se omoare între ei. Deși s-a supărat pe oameni pentru că au făcut un vițel de aur și le-a adus porunca „Să nu-ți faci chip cioplit!”, mai târziu le-a cerut să-și facă un șarpe de aramă pe care să-l poarte înaintea lor, și căruia să-i ceară ajutorul dacă vor fi mușcați de șerpi.

Ținând cont că șarpele semnifica o divinitate malefică atât în credința israelită, cât și în cea egipteană, gestul lui Moise e aproape șocant. Curios e și că Yahweh, zeul cu care Moise comunica des, nu a avut nimic împotriva șarpelui de aramă. Logic că nu a obiectat, deoarece „zeul” care îi dădea ordine era aceeași persoană care l-a manipulat pentru a face aceste lucruri. Adică Aaron, conducătorul din umbră al israeliților.

Posibilitatea ca Aaron să fi fost liderul din umbră al israeliților și adevăratul înfăptuitor al miracolelor se vede, așa cum spuneam mai devreme, din faptul că el era cel care a vorbit atât cu bătrânii Israelului, cât și cu Faraonul. În plus, el e cel care a aruncat bastonul ce s-a prefăcut în șarpe în fața curții regale egiptene, nu Moise. Tot Aaron e cel care a lovit apa Nilului cu toiagul, prefăcând-o în sânge, care și-a întins mâna asupra apelor, din care au ieșit broaștele care au invadat Egiptul și care a cauzat apariția țânțarilor, lovind cu toiagul în pământ. Următoarele două urgii asupra Egiptului (invazia de tăuni și moartea vitelor) precum și ultima (moartea copiilor egipteni) îi sunt atribuite lui Yahweh. Doar patru plăgi sunt provocate de Moise (epidemia de ciumă, grindina, invazia lăcustelor și întunericul ce a durat trei zile), de fiecare dată acesta avându-l alături pe Aaron. Prin urmare, trei sunt provocate de Aaron, patru de Moise și două au autor necunoscut, fiindu-i atribuite lui Yahweh. Dacă moartea vitelor și a copiilor egipteni pot fi puse pe seama israeliților (probabil la ordinul lui Aaron) iar următoarele plăgi au fost provocate ori de Aaron, ori de Moise sub supravegherea lui Aaron, putem trage concluzia că nu a avut loc nicio pedeapsă divină. Aceste numere de magie sunt opera unui inițiat în tainele Kabbalei, adică Aaron. Doar așa putem înțelege afirmația lui Yahweh, un zeu care nu accepta concurența, având pretenția să fie recunoscut drept singurul Dumnezeu: „Răspuns-a Domnului lui Moise și i-a

zis: «Iată, Eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon, iar Aaron, fratele tău, îți va fi prooroc.»” (Ieșirea 7:1)

Krsna

„Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni.” - Kṛṣṇa (.Bhagavad-Gītā 7:26)

Una dintre cele mai importante scrieri în care se observă atât intervenția zeilor în războaiele oamenilor, cât și felul în care i-au manipulat pe muritori, este *Bhagavad-Gītā*, scriere hindusă antică ce face parte din poemul *Mahabharata*. Considerat unul dintre cele mai importante texte din istoria literaturii și filosofiei, *Bhagavad-Gītā* este de cele mai multe ori tratat separat de restul poemului din care face parte. *Mahabharata* prezintă războiul pentru supremația dintre două familii din regatul indo-arian Kuru, Kauravi și Pandavi. Conform tradiției hinduse, acest război a avut loc în anul 3008 î.Hr în Kurukṣetra („Câmpia Kauravilor”) și a durat 18 zile. Totul a început când Dhrtarāṣṭra, tatăl Kauravilor, a ocupat tronul din Hastināpura în urma morții fratelui său, Pāṇdu, tron pe care îl cedase anterior din cauză că orbise. Fii lui Pāṇdu nu au fost de acord cu această uzurpare a puterii, fiind nevoiți să se lupte cu verii lor, fiii lui Dhrtarāṣṭra. De partea Pandavilor au luptat și zeii, Śiva dăruindu-i prințului Arjuna arma Paśupat, Kuvera dăruindu-i arma Antardhāna iar Kṛṣṇa oferindu-se să conducă personal carul de luptă al prințului. Conform *Bhagavad-Gītā*, prințul Arjuna a avut mustrări de conștiință înainte de începerea luptei, preferând să renunțe la putere decât să fie nevoit să-și omoare rudele. Și-a aruncat armele și a susținut o adevărată pledoarie în fața zeului Kṛṣṇa, în favoarea renunțării la luptă: „*Și nu văd la ce-ar fi bun să-miucid rudele în bătălie; nu doresc izbândă, o Kṛṣṇa, nici domnia și nici plăcerile. La ce ne este bună domnia, o Govinda, la ce ne sunt bune bucuriile sau viața? Cei pentru care dorim domnia, bucuriile și plăcerile, iată-i, stând gata de luptă, renunțând la viață și la avuții. Învățători, părinți, fiu, precum și bunici, unchi, socri, nepoți, cumnați și rubeđenii. Pe aceștia nu vreau să-i omor, de-ar fi să mă omoare ei, o Madhusudana, nici pentru domnia celor trei lumi; darămite pentru cea a pământului? Ce bucurie am avea, o Janārdana, ucigându-i pe cei ai lui Dhrtarāṣṭra? Păcatul ar cădea pe noi, ucigând acești nelegiuți înarmati. De aceea, noi nu putem ucid pe cei ai lui Dhrtarāṣṭra, care ne sunt rude; ucigându-ne rudele, cum am putea fi fericiți, o Mādhava? Chiar dacă aceștia nu văd, cu mintea pradă pasiunii, păcatul de a-ți distruge familia și păcatul de a-ți ataca prietenul. Cum să nu știm noi să ne oprim de la acest păcat, o Janārdana, noi care cunoaștem ce-i păcatul de a-ți distruge familia? Familia fiind distrusă, pier Legile eterne ale familiei; pierind Legea, fărâdelegea pune stăpânire pe întreaga familie.*” (1:31-40). „*Vai, eram hotărâți să facem un mare păcat când ne pregăteam să ne ucidem familia de dragul plăcerilor și al domniei. Mi-ar fi mai bine dacă, fără să mă opun, și nelarmat, cei ai lui Dhrtarāṣṭra m-ar ucid cu arma în mână.*” (1:45-46).

Deși discursul tânărului prinț era menit să înmoaie chiar și cele mai negre inimi, zeul Kṛṣṇa nu s-a lăsat înduplecat: „*De unde această disperare ce te cuprinde în clipa încercării, o Arjuna, demnă doar de unul ce nu-i nobil, care nu-ți deschide cerul și îți strică faima? Fii fără slăbiciune, fiu al lui Prthā, aceasta nu ți se potrivește; gonind din inimă josnica slăbiciune, ridică-te, o tu care-ți distrugi dușmanii.*” (2:2-3).

Prima tentativă de manipulare a zeului n-a avut efectul scontat, deoarece tânărul Arjuna era hotărât: „*Mai bine să trăiesc cersind în lume, decât să-i ucid pe marii mei învățători; ucigându-i pe învățători, chiar când râvnesc la bogăție, aș avea parte de hrană pătată cu sânge. Nu știu ce ar fi mai bine pentru noi, dacă am învinge sau dacă am fi învinși; iată-i stând în fața noastră pe cei ai lui Dhrtarāṣṭra pe care, ucigându-i, n-am mai dori să trăim.*” (2:5-6).

Probabil mai mult amuzat de îndrăzneala prințului decât supărat pentru că i-a nesocotit ordinele, zeul Kṛṣṇa a schimbat tactica. Zăbind, a început să filosofeze despre viață și moarte, despre faptul că sufletul e nemuritor și, prin urmare, nu se poate considera păcat uciderea cuiva. Ci, dimpotrivă, eliberarea aceluia din învelișul pământesc. În plus, zeul a apelat la la spiritului de războinic al lui Arjuna: „*Pentru un războinic nu există nimic mai bun decât lupta înscrisă în Lege. Ferițiți sunt războinicii care, o fiu al lui Prthā, au parte din întâmplare de o astfel de luptă, ca de o poartă a cerului deschisă.*” (2:31-32). Pregătit pentru cazul în care aceste cuvinte nu ar fi avut efect scontat, zeul a plusat cu alte vorbe menite să atingă punctele slabe ale prințului: „*Dacă însă nu vei da această luptă înscrisă în Lege atunci, trădându-ți Legea proprie și renumele, îți vei atrage păcatul. Ființele vor face să se povestească despre nefaima ta veșnică; pentru cel care ține la numele lui, nefaima este mai rea decât moartea. Căpeteniile de oști vor crede că de frică te-ai oprit din luptă și vei ajunge în disprețul celor ce te-au prețuit. Și multe vorbe ce nu-s de spus le vor spune despre tine dușmanii, răzând de bărbăția ta; există ceva mai dureros?*” (2:33-36). Pentru că dorișta de faimă și de un loc în rai, respectul pentru Lege, frica de păcat și de disprețul celor care l-ar fi considerat laș, trebuie să se manifeste printr-un singur lucru - sacrificiul în numele zeilor: „*Ucis, vei dobândi cerul; trăind, vei avea parte de pământ. Deci ridică-te, o fiu al lui Kuntī, hotărât pentru luptă. Făcând egale fericirea cu suferința, câștigul cu pierderea, victoria cu înfrângerea, fii gata de luptă; așa nu-ți vei atrage păcatul.*” (2:37-38). Cu alte cuvinte, nu conta dacă prințul era fericit sau suferea, dacă pierdea sau câștiga, dacă era victorios sau înfrânt. Trebuia neaparat să lupte. După aceste vorbe a urmat o nouă lecție de filosofie. Fără îndoială, Kṛṣṇa nu încerca decât să-l ametească pe bietul prinț, lucru pe care acesta l-a și observat: „*Dacă, o Janārdana, socotești cunoașterea mai bună decât fapta, atunci de ce mă silești la această faptă îngrozitoare, o Kesava? Cu vorbe amestecate îmi tulburi mintea; spune-mi una singură prin care, hotărându-mă, aș alege ce e mai bine.*” (3:1-2). Bineînțeles că Arjuna nu a avut parte de o singură vorbă, ci de mult mai multe, cuprinse în 18 capitole. Pentru că nu te poți baza doar pe cuvinte, fie chiar ale unui zeu, prințul Arjuna a cerut să vadă adevărata formă a lui Kṛṣṇa. Zeul i-a satisfăcut curiozitatea, arătându-i-se prințului în toată splendoarea sa. Această priveliște însă l-a înfricoșat pe Arjuna peste măsură, făcându-l să se cutremure de groază: „*Privindu-ți forma ta imensă, cu multe guri și ochi, o tu cel cu brațul mare, cu multe brațe, coapse și picioare, cu multe pânțele, cu mulți colți îngrozitori, lumile sunt cutremurate; la fel și eu.*” (11:23); „*Cutremurat în adâncul ființei mele nu-mi capăt stăpânirea și liniștea.*” (11:24); „*Privind colții tăi îngrozitori și gurile tale ca focul Timpului de Apoi, nu mai știu unde-s zările, nu-mi găsesc loc de apărare; îndurare, Stăpân al zeilor, adăpost al lumii!*” (11:25); „*Și toți acești fii ai lui Dhṛtarāstra împreună cu mulțimea regilor pământeni, Bhīșma, Drona și fiul lui Suta cu căpeteniile noastre de oști se îndreaptă în grabă spre gurile tale înfiorătoare, cu dinți îngrozitori; unii, prinși între dinți, se văd cu fețele sfărâmate.*” (11:26-27); „*Precum spre flacăra aprinsă fluturii merg în grabă la piei re, așa merge în grabă și omenirea spre gurile tale, la pieire.*” (11:29); „*Văzând cele nemaivăzute încă, sunt înfiorat; mintea mi-e cutremurată de groază; îndurare Stăpân al zeilor, adăpost al lumii! Arată-mi doar forma Ta, o zeule. Cu coroață, cu ghioagă, cu disc în mână, doar așa vreau să Te văd; fii iar cu forma Ta cu patru brațe, o Tu cel cu o mie de brațe, care iei toate formele.*” (11:45-46). Pentru a-l calma pe bietul Arjuna, Kṛṣṇa și-a reluat forma umană. Deși era un orator desăvârșit și, mai mult ca sigur, un expert în arta manipulării, Kṛṣṇa a reușit să-l convingă pe Arjuna să lupte prin această apariție înfricoșătoare. Războiul s-a încheiat cu victoria Pandavilor, care și-au măcelărit cei 80 de veri și pe cei care au luptat alături de aceștia.

Cine este zeul Kṛṣṇa, cel care și-a dorit foarte mult acest război și victoria clanului Pandavi? În sanscrită, ca adjectiv, numele său înseamnă „negru” sau „întunecat”, reminiscență din perioada vedică atunci când era considerat soarele negru sau soarele nopții. Ca substantiv, Kṛṣṇa înseamnă „noapte” sau „întuneric”. În iconografia originală era reprezentat cu pielea neagră, abia în reprezentările moderne culoarea sa a fost schimbată în albastru. În mitologia epică, Kṛṣṇa este zeul iluzionist care își înșală dușmanii, dezorientându-i cu fantasmale pe care le creează. Într-un comentariu la *Bhagavad-Gītā*, indianistul român

Sergiu Al-George îl prezintă pe Krșna ca fiind „*prinț războinic, în stare de mari îndrăzneli, ucigător de monștri, pedepsitor de regi nelegiuiți, fiind totodată capabil de viclenii și lășitate; deschis exaltărilor bachice și protagonist al supremelor experiențe erotice în paroxismul cărora se descifrează însuși erosul absolut - cel al comuniunii cu realitatea ultimă -*”, Krșna rămâne totuși un personaj crud și oarecum lugubru prin surâsul cu care *întâmpină marile drame*”: în a patra carte din colecția de imnuri sacre *Rigveda*, Krșna este considerat demon sau spirit al întunericului. În *Lalitavistara Sutra*, Krșna este conducătorul demonilor negri, inamicii lui Buddha. Printre numeroasele sale epitete se numără Shyamasundara („frumosul întunecat”), Patitapavana („cel ce îi purifică pe decăzuți”) și Kaladeva („zeitate neagră”). Din secolul al XIX-lea, Krșna a fost adoptat de câteva mișcări religioase noi. În teosofie, zeul este considerat reîncarnarea lui Maitreya, cel mai important învățător spiritual al omenirii. Krșna a fost canonizat de către celebrul magician satanist Aleister Crowley și este recunoscut ca sfânt de către masonii gnostici din Ordo Templi Orientis.

Să-l lăsăm totuși să se descrie singur. În Bhagavad-Gita, Krșna spune următoarele: „Cei fără minte mă cred Cel Nemanifestat intrat în starea de manifestare; ei nu cunosc natura mea superioară neclintită, supremă, învăluit de iluzia produsă de magia mea, eu nu sunt revelat tuturor; această lume, cu mintea tulburată, nu mă recunoaște ca născut și neclintit. Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni.” (7:24-26).

Îndrăznesc să-l contrazic pe cel care s-a autoproclamat Marele Stăpân Divin al Universului. Cu toate iluziile produse de magia sa, ne dăm totuși seama de natura lui „*superioară neclintită, supremă*”. Acest zeu negru, înșelător, creator de iluzii, magician neîntrecut, manipulator și crud, cu înfățișare terifiantă, ce duce omenirea la pieire, demon sau spirit al întunericului, conducător al demonilor, inamicul lui Buddha, deschis mereu la depravare erotică și exces de alcool, considerat sfânt de către masoni, magicieni și sataniști, nu poate fi decât cel numit de creștinism Satan, Enki al sumerienilor. Lucru pe care Krșna îl recunoaște (ce-i drept, indirect) în cartea a X-a din *Bhagavad-Gita*: „*pentru zeii Rudra, eu sunt Samkara (zeul distrugător Șiva)*”, „*pentru demonii Yakșa și Rakșas, eu sunt stăpânul bogățiilor (zeul Kubera, care comanda armata demonilor)*”, „*pentru preoți eu sunt cel dintâi, Brhaspati (zeul elocinței și al înțelepciunii)*”, „*pentru conducătorii de oști sunt Skanda (zeul războiului)*”, „*pentru șerpi eu sunt Vāsuki (șarpe mitic, rege al șerpilor Nāga)*”, „*pentru Nāga sunt Ananta (șarpele primordial)*”, „*eu sunt Prahlada (căpetenia demonilor Asura pentru demonii Dāitya)*”, „*eu sunt Timpul atotputernic, distrugător de lume*”.

Curva Babilonului „*Eu sunt tot ce a fost și tot ce va fi. Până acum niciun muritor nu a reușit să ridice vâlul care mă acoperă.*” - Neith (inscripție din templul lui Neith din Sais)

Astărtē este numele dat de greci unei zeițe cunoscute în estul Mediteranei încă din Epoca Bronzului. În Ugarit era numită **Attart** sau **Atthart**, în feniciană ‘**Ashtart**, în ebraică **Ashtoret**, în acadiană **Ishtar** sau **Astartu**, în etruscană **Uni-Astre, Ishtar** sau **Ashtar**. Inițial personificare a luceafărului de seară, **Astărtē** era zeița fertilității, sexualității și războiului. Simbolurile ei erau leul, calul, sfînxul, porumbelul și o stea într-un cerc ce simbolizează planeta Venus. De cele mai multe ori era reprezentată goală. Grecii o numeau **Afrodite**, romanii **Venus** sau **Venera** iar nordicii, **Freyja**. Principalele ei centre de cult erau în Cipru, Sidon, Tyre, Malta, Sicilia și Byblos. În Sidon, **Astărtē** împărțea un templu cu zeul Eshmun. Monede din Beirut indică faptul că **Astărtē**, Poseidon și Eshmun erau venerați împreună. În

Cartagina, era venerată alături de Tanis, zeița lunii.

Sumerienii o numeau **Inana**. Ca și în celelalte culturi, era zeița sexualității, fertilității și războiului. Era cunoscută sub mai multe nume, ca **Innin, Ennin, Ninnin, Ninni, Ninanna, Ninnar, Innina, Ennina, Irnina, Innini, Nana și Nin**. În al patrulea mileniu înainte de Hristos, Uruk era considerat orașul ei. De-a lungul fluviilor Tigru și Eufrat se găseau numeroase temple ale ei, cel mai mare fiind Eanna ("casa cerului") din Uruk. Simbolul ei era steaua cu opt colțuri sau planeta Venus, cu care, de altfel, era asociată. Era înfățișată mai mereu goală, de multe ori pe spatele a două leoaice. Soțul ei era Dumuzi, tatăl ei era considerat ori Anu ori Nanna, iar frații ei erau zeul soare Utu, zeul ploii Ishkursi zeița lumii subterane, Ereshkigal.

În Asiria și Babilon, zeița iubirii, sexualității, fertilității și războiului era **Ishtar**. A avut mulți iubiți, fapt ce i-a adus epitetul "curtezana zeilor" iar orașul ei sacru, Uruk, numindu-se "orașul curtezanelor sacre". De asemenea, mai era numită "Regina cerului". Leul și steaua cu opt colțuri erau simbolurile ei. Era asociată cu planeta Venus. Soțul ei era Tammuz, tatăl ei era considerat ori Anu ori Sin, iar fratele ei era zeul soare Shamash. În textele din Ugarit nu este menționată prea des. Aici este numită **Athtart**, dar și "fața lui Baal". Ea și Anat îl conving pe Baal să nu atace alte zeițe.

În panteonul fenician, conform descrierii lui Sanchuniathon, **Astarte** este fiica Ir^{*n}Tirf^lJ Cerului și a Pământului, sora zeului El. După ce a fost detronat și izgonit de către fiul său, El, zeul cerului a încercat să-l păcălească trimițându-i-o pe "fiica sa cea virgină", **'Ashtart**, alături de alte două fiice ale sale, Asherah și Baalat Gebal. Înselăciunea nu reușește, astfel încât toate trei devin soțiile fratelui lor, El. **'Ashtart** îi naște lui El șapte fiice (numite de greci titanide sau artemide) și doi fii, Pothos și Eros. Mai târziu, cu acordul lui El, **'Ashtart** și Hadad conduc pământul împreună. Pentru a-și arăta suveranitatea, **'Ashtart** purta pe cap capul unui taur.

În Vechiul Testament, **Ashtoret** e numită "Regina cerului". În mitologia ebraică de mai târziu, **Ashtoret** e transformată într-un demon al dorinței sexuale.

În Grecia, zeița frumuseții, dragostei și sexualității era **Afrodite**. Herodot scria că grecii au împrumutat cultul ei de la fenicieni. Conform lui Hesiod, când Kronos l-a castrat pe Ouranos, testiculele lui au căzut în mare. Din spuma valurilor s-a născut **Afrodite**. Zeița s-a măritat cu Hephaestus, fierarul zeilor, pe care l-a înșelat ori de câte ori a avut ocazia, cu zeul Ares dar și cu muritorii ca Ankises sau Adonis. A avut mulți copii: cu Ares pe Eros, Phobos, Deimos, Adrestia, Harmonia, Anteros, Himeros și Pothos, cu Poseidon pe Rhode, cu Hermes pe Tyche, Peitho, Eunomia și Hermaphroditos, cu Dionysos pe Thalia, Euphrosyne, Aglaea și Priapus, cu Adonis pe Beroe, cu Phaethon pe Astynoo, cu Anchises pe Aeneas și Lyrus iar cu Butes pe Eryx. **Afrodite** era asociată cu marea, porumbeii, vrăbiile, lebedele, delfinii, merele, perlele, scoicile, trandafirii, lămâii și caili. La fel ca **Inanna** în Sumer și **Ishtar** în Babilon, **Afrodite** a fost identificată cu luceafărul de seară sau planeta Venus. De altfel și romanii au identificat-o pe zeiță (pe care o numeau **Venus**) cu aceeași planetă, care a și primit numele ei.

În Scandinavia, **Astârte** era numită **Freyja** ("Doamna"). **Freyja** era zeita dragostei, frumuseții, fertilității, aurului și războiului. Împreună cu fratele ei Freyr ("Domnul"), tatăl lor Njorâr și mama lor, al cărei nume este necunoscut, **Freyja** făcea parte din familia zeilor Vanir. După terminarea războiului dintre cele două familii divine, a fost adoptată de zeii /Esir. Întocmai ca **Aphrodite** a grecilor, care a intrat în grupul olimpienilor după ce aceștia i-au învins pe titani. **Freyja** conducea un car tras de două pisici, de multe ori fiind îmbrăcată cu o mantie cu pene de șoim. Deși măritată cu Oâr, cu care are două fiice (Hnoss și Gersemi), a avut câțiva amânți, printre care și fratele ei, Freyr. În Asgard stăpânea câmpul Folkvangr, unde primea jumătate din sufletele celor morți în luptă, cealaltă jumătate ajungând în palatul lui Odin, Valhalla. Soțul ei fiind absent în cea mai mare parte a timpului, **Freyja** îl căuta plângând prin lume, ascunzându-și identitatea sub alte nouă nume: **Gefn**, **Horn**, **Mardoll**, **Skjalf**, **Syr**, **Throng**, **Thrungva**, **Valfreyja** și **Vanadis**. În colecția de poeme *Prose Edda* din secolul al XIII-lea, **Freyja** este cea mai mare în rang printre zeițe, alături de Frigg, soția zeului suprem Odin. În *Sorla páttr*, un text din secolul al XIV-lea, zeii /Esir locuiau în orașul Asgard, situat în Asaland (Asia). Odin, regele aceluia oraș, i-a numit pe **Freyja** și Njorâr preoți ai templului său. **Freyja** a devenit concubina lui Odin, care o iubea la nebunie. Mai târziu, **Freyja** a făcut sex cu patru pitici pentru un colier de aur. Aflând de fapta ei, Odin i-a luat colierul și i l-a înapoiat doar când ea a fost de acord să vrăjească doi regi care să se lupte la nesfârșit între ei.

În hinduism, **Astârte** e numită **Durga** ("inaccesibila" sau "invincibila"), zeita ■«rfM %^- IHvictonei binelui împotriva răului. La festivalul Durga Puja e considerată mama zeilor Ganesha, Kartikeya, Lakshmi și Saraswati. Este înfățișată cu opt brațe în care ține arme și o floare de lotus, călărind un leu sau un tigr. Consoartă a lui Shiva, **Durga** e considerată aspectul războinic al Mamei Divine. Cele opt brațe ale ei reprezintă steaua cu opt colțuri a zeitelor **Inana** și **Ishtar**, adică planeta Venus. Strămoșii noștri echivalau zeii cu planete și stele; prin urmare, un zeu cu opt brațe reprezintă o stea cu opt colțuri. Planeta Venus era reprezentată ca o stea cu opt colțuri sau ca un cerc înconjurat de opt puncte deoarece este a opta planetă din sistemul nostru solar, numărând din exterior spre Soare. Aspectul întunecat al lui **Durga** este reprezentat prin

Kālit ("cea neagră") sau **Kalika**, violenta zeită a timpului și a schimbării. În multe surse, **Kālit** e numită "cea mai mare dintre zei". Pentru a o calma și a proteja stabilitatea lumii, de multe ori Shiva este trimis pe câmpul de luptă sub forma unui copil. **Kālit** îl îngrijește și îl alăptează, astfel ieșind la iveală latura sa maternă.

Cultul lui **Astârte** a intrat în Egipt în timpul dinastiei a XVII I-a, de multe ori făcând pereche cu zeita Anat. Cele două zeițe apar ca ficele lui Ra și îi sunt date ca soții lui Seth. Grecii au identificat-o cu **Hathor**, zeita frumuseții, iubirii, muzicii, bucuriei și războiului. Numele este tradus "casa lui Horus", dar cum egiptenii vechi foloseau același cuvânt pentru casă, soție și mamă, numele zeiței se traduce atât "mama lui Horus" cât și "soția lui Horus". În mitul original, **Hathor** era mama lui Horus. Odată cu apariția cultului lui Osiris și **Isis**, aceasta din urmă a devenit mama lui Horus iar **Hathor** soția lui. Ambele zeități, alături de **Sekhmet** ("cea puternică"), sunt de fapt aspecte ale aceiași zeițe, **Astârte**: **Isis** reprezintă latura maternă (**Isis** cu Horus, **Ishtar** cu Tammuz, **Afrodite** cu Adonis, **Kālit** cu Shiva), **Hathor** pe

războinică. O altă manifestare a aceleiași divinități era zeița sumeriană Qetesh, ' • ' - ^wadoptată de mitologia egipteană din religia canaanită. Alte nume ale ei erau Quadshu, Qudshu, Qodesh, Qadesh, Qadashu, Qadesha, Qedeshet, Kedesh și Kodesh. Acestea provin din rădăcina semitică Q-D-S, ce înseamnă "sfânta". Pe Stela lui Kaha din Dinastia a XIX-a, Qetesh apare goală, călărind un leu, flancată de doi zei, întinzând lotuși către egipteanul Min (zeul fertilității) și șerpi către canaanitul Reshep (zeul războiului). Cei doi zei semnifică cele două aspecte ale zeiței dar și pe soțul și fiul ei. Qetesh este numită "amanta zeilor" (la fel ca Inana și Ishtar), "stăpâna stelelor din cer", "mare magiciană, amanta stelelor" ("mare magiciană" era titlul lui Isis), "iubită lui Ptah" (titlul lui Sekhmet), "Ochiul lui Ra, cea fără egal" (la fel ca Hathor și Sekhmet). Ca și Inana, Ishtar, Afrodite, Venus, Freyja și Astărte, Hathor este zeița iubirii și a frumuseții. Atât Hathor cât și Isis, la fel ca feniciană Ashtart, aveau capete de vacă. Numele Isis e compus din dublarea primei silabe a zeiței Ishtar din Babilon. Iar numele ei egiptean (Isis e numele dat de greci), Asta, provine tot din numele zeiței Babilonului și, în același timp, e rădăcina din care s-a format Astărte. Ca Sekhmet e leoaică, Ishtar și Qetesh erau reprezentate stând în picioare pe un leu, Inana pe două leoaice, Durga călărind un leu iar Freyja într-un car tras de două pisici. Latura ei războinică se întâlnește în mitologiile tuturor popoarelor. Transformarea lui Hathor în Sekhmet pentru a distruge oamenii e identică cu transformarea lui Durga în Kālī pentru a învinge demonul Raktabija. Atât egipteanca Sekhmet cât și indiana Kālī aveau obiceiul de a bea sângele victimelor lor pe câmpul de luptă. Astărte și sora ei Anat îi sunt date ca soții lui Seth, în alt mit Isis și sora ei Nephtys devin soțiile aceluiași zeu, la fel cum Ashtart și surorile ei devin consoartele lui El. Titlul "Regina cerului" e purtat și de Ashtoret, și de Inana, și de Ishtar, și de Qetesh, subliniind superioritatea ei față de ceilalți zei, asemenea lui Kālī în hinduism. E reprezentată grafic de obicei goală sub numele Inana, Ishtar, Qetesh, Afrodite și Venus. Freyja are o mantie cu pene de șoim, Isis e mama zeului-șoim iar Hathor este soția acestuia. Sekhmet e mama lui Nefertum, zeul florii de lotus primordiale, Durga e reprezentată cu o floare de lotus în mână iar Qetesh îi întinde lui Min o floare de lotus pe Stela lui Kaha. Durga / Kali e consoarta lui Shiva, Isis a lui Osiris, Hathor a lui Horus (fratele lui Seth din mitul original, nu fiul lui Osiris din legendele mai noi), Qetesh a lui Min, Sekhmet și Qetesh ale lui Ptah, Afrodite a lui Hephaestus, toți acești zei fiind de fapt unul și același, cel numit de sumerieni Enki sau Șarpele. Astărte este prezentă și în Noul Testament, deși i se declină identitatea în mod direct: „*Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile și de necurățiile desfrânării ei. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului.*” (Apocalipsa 17:3-5). Acest pasaj a fost interpretat în multe feluri, de obicei doar la modul figurat, însă se ignoră sensul propriu. Faptul că femeia era împodobită cu aur și pietre scumpe ne spune că nu era un om de rând, ci o regină sau o zeiță. Iar cea numită „Mama desfrânatelor” sau „Desfrânata cea mare” în Babilon (și nu numai) era „Stăpâna prostituatelor” sau „Curtezana zeilor”, Ishtar. Fiara roșie pe care o călărește Ishtar este descrisă ca fiind „*asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale*

ursului, iar gura ei ca o gură de leu." (Apocalipsa 13:2). De cele mai multe ori, **Ishtar** era reprezentată stând pe un leu, ceea ce confirmă descrierea evanghelistului Ioan. În *Proslăvirea zeiței Inana* (numele sumerian al zeiței **Ishtar**), un text vechi de peste 4.200 de ani, preoteasa Enheduanna o prezintă pe zeiță ca fiind „*Stăpână călărind o fiară, traduci în fapte hotărârea după a lui An poruncă sfântă*”, o descriere identică cu cea a lui Ioan în *Apocalipsă*. Despre această fiară se mai spune că „*i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i birulască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul.*” (Apocalipsa 13:7), „*balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.*” (Apocalipsa 13:2) și „*era și nu este și va să se ridice din adânc și să meargă spre pieire*” (Apocalipsa 17:8). Singurul care se potrivește acestei descrieri este Marduk, marele zeu al Babilonului, fiul lui **Ishtar** și al lui Ea (Enki). Balaurul care i-a dat puterea peste Pământ este nimeni altul decât Enki, cel care, conform religiei babiloniene, și-a lăsat fiul conducător pe Pământ după moartea sa. Faptul că Ioan a descris și balaurul, și fiara la fel (de culoare roșie, cu șapte capete și zece coarne), e doar modul său indirect de a ne prezenta asemănarea fizică dintre cei doi. Lucru absolut firesc, ținând cont că erau tată și fiu. Casa subterană a lui Marduk era aceeași ca și a tatălui său, adică Abzu (din care provine și cuvântul abis). Dacă în Abzu / Abis / Adânc pentru sumerieni locuia Marduk după moartea tatălui său iar pentru Ioan o fiară roșie, e greu de crezut că în același loc se aflau două entități diferite, dar foarte asemănătoare. Singura concluzie logică și de bun simț este că Marduk și Fiara lui Ioan sunt aceeași entitate. Iar curva Babilonului, „*mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului*” este **Astârte**. Aceste asemănări ne duc la concluzia că toate aceste popoare, deși despărțite uneori de mii de kilometri, slăveau una și aceeași persoană, pe care o considerau zeița dragostei, sexului și a războiului, indiferent dacă o numeau **Astârte, Attart, Athtart, 'Ashtart, Ashtoret, Astartu, Afrodite, Durga, Freyja, Hathor, Inana, Ishtar, Isis, KāIT, Qetesh, Sekhmet, Venus** sau **Venera**.

Foto: Castelul Bran - De la Dracula la Dominic

Prima atestare documentară a castelului Bran este un act emis în 1377 de către regele Ludovic I de Anjou al Ungariei, prin care sasilor din Scaunul Brașovului li se acorda dreptul de a construi o cetate de piatră la Bran. În 1396, un alt rege al Ungariei, Sigismund de Luxemburg, a folosit castelul Bran ca bază strategică pentru o incursiune în Valahia, în urma căreia l-a îndepărtat pe voievodul Vlad Uzurpatorul. În 1407, Sigismund l-a acordat lui Mircea cel Bătrân castelele Bran și Bologa. Branul a rămas sub autoritatea Valahiei până în 1419. În anul 1427 a trecut din proprietatea Scaunului Brașovului în cea a Ungariei, care a finanțat lucrările de extindere și fortificare. În 1498, cetatea Bran a fost închiriată Scaunului Brașovului. În 1622, cetății i s-a adăugat turnul de sud după planurile principelui Gabriel Bethlen, mai târziu un turn dreptunghiular în est iar între 1883 și 1886 acoperișul a fost acoperit cu țiglă. În 1920, Consiliul Orășenesc Brașov a donat cetatea Bran reginei Maria a României, în semn de recunoștință pentru contribuția sa la înfăptuirea Marii Uniri de la 1 decembrie 1918. Regina a restaurat cetatea, transformând-o în castel, pe care l-a lăsat moștenire fiicei sale, principesa Ileana, sora regelui Carol al II-lea. După expulzarea familiei regale din 1948, castelul Bran a intrat în proprietatea statului român. A fost amenajat parțial ca muzeu de istorie și artă feudală, fiind deschis publicului în 1956. În 1987 au început lucrări de restaurare, finalizate în linii mari în 1993. În anul 2000, arhiducele Dominic de Habsburg și surorile sale, Maria Magdalena Holzhausen și Elisabeth Sandhofer, au revendicat castelul Bran, în calitate de moștenitori ai prințesei Ileana. În mai 2006, aceștia au devenit proprietarii castelului și ai domeniului aferent, în urma unei decizii guvernamentale de retrocedare. Statul român a mai administrat Branul până pe 18 mai 2009, timp în care au fost mutate colecțiile aparținând statului la Vama Medievală. Pe 1 mai 2009 castelul Bran a fost deschis oficial ca muzeu, familia de Habsburg remobilându-l până la acea dată cu obiecte din colecția personală. După retrocedare, statul român și-a asigurat dreptul de preempțiune pentru achiziția viitoare a castelului. Deși a intrat în legendă și în circuitul turistic drept castelul lui Dracula, se pare că Vlad Tepes nu a locuit niciodată aici. Vinovat pentru această confuzie este scriitorul irlandez Bram Stoker, care a ajuns celebru datorită romanului său, *Dracula*, scris pentru a ascunde

adevăratul vampir din această zonă a Europei, contesa maghiară Erzsebet Bathory.
„Contesa însângărată” sau „Contesa sângeroasă”, numele sub care este cunoscută în istorie, a torturat și ucis peste sase sute cincizeci de fecioare, în sângele cărora obișnuia să se îmbăieze. Însă nimeni nu pare interesat de aflarea adevărului, legenda domnitorului-vampir fiind promovată intens, mai ales după turnarea parțială la castelul Bran a filmului *Interviu cu un vampir*. Cum nu vîi tu, Tepes doamne...

Manipulare religioasă

„Religia - o frază de dâșșii inventată, ca cu a ei putere să vă aplece-n jug” - Mihai Eminescu (împărat și proletar)

De ceva timp am început să studiez religiile. Creștinismul în primul rând dar și altele atât contemporane, cât și, mai ales, dispărute. Lucru care m-a făcut să văd altfel ideea de Dumnezeu și să-mi pierd orice urmă de respect pentru religie în general și pentru Biserica Creștină în special. Nu am de gând să dezvolt subiectul prea mult, pentru că ar fi prea multe de spus. În schimb, am să mă refer la altceva. Am găsit un site creștin (<http://www.gotquestions.org/Romana/>), care răspunde la întrebări legate de religie. Curios din fire, am citit câteva răspunsuri la unele întrebări, răspunsuri mai mult decât penibile. Dacă Biserica a manipulat în trecut oamenii prin aberații, ar trebui ca acum, când oamenii au început să gândească singuri, să renunțe la a ne insulta inteligența, lată câteva exemple:

- Ce spune Biblia despre dinozauri? Există dinozauri în Biblie?

Răspuns: *Aici la GotQuestions.org noi credem în interpretarea vechimii mai mici a Pământului și acceptăm faptul că dinozaurii și oamenii au coexistat. Noi credem că dinozaurii au dispărut la un timp după Potop datorită schimbărilor dramatice ale mediului și a faptului că au fost vânați neconștient de către om până la exterminare.*

În primul rând, oamenii există de vreo câteva sute de mii de ani, iar dinozaurii au dispărut acum câteva zeci de milioane de ani. Lucru demonstrat de oamenii de știință. În niciun caz oamenii și dinozaurii nu puteau să coexiste. În al doilea rând, dacă dinozaurii ar fi dispărut din cauza schimbărilor mediului, la fel s-ar fi întâmplat și cu celelalte animale. Nu pot să cred că un Tyrannosaurus Rex a murit din cauza frigului, iar un amărât de hamster sau o veveriță schiloadă au rezistat. Bine, eu nu cred nici că pe Arca lui Noe au venit toate animalele din toată lumea. Pentru simplul fapt că nu pot să-mi imaginez un cangur înotând dincolo de oceanul tocmai din Australia sau un urs polar venind tocmai de la Pol până în Asia. Dar asta e altă discuție. Nici varianta că dinozaurii ar fi fost vânați de om până la exterminare nu e plauzibilă. În Vechiul Testament, oamenii erau păstori, pescari sau agricultori. Biserica vrea să credem că acești oameni își lăsau aceste activități pașnice din când în când pentru a vâna câte un brutozaur de 50 de ori mai mare ca ei. Și nu vânau orice, ci doar dinozauri. Și nu câțiva, ci pe toți. Hai să fim serioși... Nici măcar un copil de grădiniță nu ar crede asemenea povești mai S.F. decât Războiul Stelelor.

<http://www.aotquestions.org/Romana/dinozauri-biblie.html>

- Este masturbarea un păcat, conform Bibliei?

Răspuns: Biblia nu menționează în mod specific masturbarea ca fiind sau nu un păcat. Totuși faptul că Biblia nu face aceste mențiuni cu privire la masturbare nu înseamnă în mod necesar că este un lucru corect. [...] Biblia ne învață că "fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:31). [...] "Tot ce nu vine din încredințare, e păcat" (Romani 14:23). Nu văd cum masturbarea, în conformitate cu Biblia, ar putea fi considerată ca un lucru care îl glorifică pe Dumnezeu. [...] Astfel, în lumina acestor principii, pot să spun că masturbarea este un păcat în conformitate cu Biblia.

Într-adevăr, e păcat să practici masturbarea când există atâtea persoane în lumea asta cu care poți face sex. Dar asta e altă problemă. Cum, Doamne iartă-mă, să facem totul pentru slava lui Dumnezeu??? Cine își face nevoile slăvindu-l pe Dumnezeu?!? Cine se spală la ouă slăvindu-l pe Dumnezeu?!? Cine se scarpină în cur slăvindu-l pe Dumnezeu?!? Cine îl slăvește pe Dumnezeu în timp ce face sex?!? Bine, în acele momente se mai spune câte un "Oh, Doamne!", dar expresia asta, în contextul de față, are un alt înțeles. Cum poți să te concentrezi la un lucru pe care îl faci, dacă în acele momente îl slăvești pe Dumnezeu?!? Oare sunt singurul care vede că asta e o mare tâmpenie???

<http://www.aotquestions.org/Romana/masturbarea-pacat.html>

- Ce spune Biblia despre căsătoria interrasială?

Răspuns: Legea Vechiului Testament le poruncește israeliților să nu se angajeze în căsătorii interrasiale (Deuteronom 7:3-4). Credința în Hristos, și nicidecum culoarea pielii, reprezintă standardul biblic pentru alegerea partenerului de viață. [...] Căsătoria interrasială nu este o chestiune bună sau rea, ci o chestiune de înțelepciune, discernământ și rugăciune. În conformitate cu Biblia, singura condiție pentru ca un creștin să se angajeze într-o căsătorie interrasială este aceea ca partenerul vizat să fie membru al Trupului lui Hristos.

Rasism cât cuprinde. Adică un creștin alb nu are voie să se însoare cu o femeie neagră / galbenă / roșie sau de altă culoare, dacă aceasta are ca religie mozaismul, buddhismul, hinduismul sau orice altă religie care nu crede în Iisus. Dacă e atee, probabil ar trebui omorâtă cu pietre. Aloooooooooooooooooo!!! Trezirea!!!! Orice om are dreptul să se căsătorească cu cine are chef, atât timp cât și celălalt e de acord. Nu ar trebui să conteze culoarea sau religia partenerilor, ci sentimentele dintre ei, compatibilitatea, înțelegerea și alte astfel de lucruri. Iar căsătoria nu e o chestiune de înțelepciune, discernământ și rugăciune. E un pas pe care îl fac doi oameni care se iubesc sau, în unele cazuri, urmăresc anumite avantaje, de obicei materiale. Nu pot să cred că, dacă sunt un om bun și totuși mă înșor cu o chinezoaică buddhistă, Dumnezeu mă va pedepsi. Cum nu pot să cred nici că Dumnezeu e rasist, precum reprezentanții Bisericii Sale.

<http://www.aotquestions.org/Romana/casatoria-interrasiala.html>

- Poate fi un creștin posedat demonic?

Răspuns: Nici nu îmi pot închipui cum Dumnezeu ar putea să permită ca vreunul dintre copiii Săi, pe care i-a răscumpărat cu sângele lui Hristos (1 Petru 1:18-19) și i-a transformat în făpturi noi (2 Corinteni 5:17) să fie posedat sau controlat de un demon. Da, în calitate de credincioși, ne luptăm cu satan și cu demonii, însă ei nu fac parte din interiorul nostru. [...] Noi credem cu tărie că un creștin nu poate fi posedat de demoni.

De fapt, majoritatea celor posedați sunt oameni foarte credincioși, dintre care cei mai mulți sunt creștini. Dar, din motive evidente, e logic că Biserica ascunde acest lucru.

<http://www.gotquestions.org/Romana/crestin-posadat-demon.html>

- Există astfel de lucruri ca extraterestri sau O.Z.N.-uri?

Răspuns: Așadar; ce spune Biblia? Pământul și omenirea sunt unice în creația lui Dumnezeu. Geneza 1 ne învață că Dumnezeu a creat pământul înainte de a crea soarele, luna și stelele. [...] în concluzie, Biblia nu ne dă nici un motiv să credem că există viață în altă parte în univers. De fapt, Biblia ne dă câteva indicii cu privire la motivele pentru care nu poate fi așa. Într-adevăr, se întâmplă multe lucruri ciudate și inexplicabile. Totuși, nu există nici un motiv să explicăm acestea prin a inventa extraterestri sau O.Z.N.-uri. Dacă există o cauză a acestor presupuse evenimente, cel mai probabil sunt de natură spirituală și mai specific, demonică la origine.

La scurt timp după ce Vaticanul a declarat în mod public că este posibil să existe viață și pe alte planete, în aceeași zi în care NASA a confirmat existența extraterestrilor, apar realizatorii acestui site (teologi, probabil) care pretind că extraterestrii sunt invenții. Există numeroase dovezi ale oamenilor de știință care susțin că extraterestrii ne-au vizitat planeta din cele mai vechi timpuri. Există zeci de mii de mărturii ale unor oameni care au văzut O.Z.N.-uri sau extraterestri. N-or fi reale toate, dar chiar au luat-o razna câteva mii de oameni, iar preoții noștri sunt singurii sănătoși? Cum aș putea crede că în tot Universul, dacă nu înfinat, măcar extrem de mare, suntem singuri? De ce atât de multă risipă de spațiu? De ce nu ar exista viață și pe alte planete? Doar pentru că Biserica ne spune asta? De ce ar trebui să cred pe cuvânt un preot și nu un om de știință care îmi aduce măcar o dovadă, cât de mică? Extraterestru înseamnă din afara Pământului. Ținând cont că ingerii nu au fost făcuți pe Pământ, asta nu înseamnă că și ei sunt extraterestri? La fel se poate spune și despre Dumnezeu... Și cum să credem că Pământul a fost creat înaintea soarelui și a stelelor? Asta e de departe cea mai mare tâmpenie pe care putea să o scoată Biserica. Cum să cred ce spun reprezentanții Bisericii, care se bagă într-un domeniu pe care nu îl cunosc, în loc să cred astronomii? Iar cireașa de pe tort e de toată jena: tot ce nu înțelege Biserica e de origine demonică. Ei nu înțeleg nici legile fizicii, dar asta nu face fizica demonică. Creierul uman n-a fost pe deplin înțeles până acum, și nici creierul nu e de natură demonică. Să nu mai vorbim despre suflet. La naiba, ei n-au reușit să-L înțeleagă pe Dumnezeu! Asta ce înseamnă, că și Dumnezeul e de natură demonică?!?

<http://www.aotquestions.org/Romana/Biblia-extrateresth.html>

Gata, m-am plictisit de atâtea tâmpenii. Sunt mult mai multe întrebări pe acel site, dar nu am nervii destul de tari pentru a le citi pe toate. Dumnezeu nu e ceea ce ne spune Biserica. Dimpotrivă, religia ne-a îndepărtat de Adevăr și de adevărata credință. Pe zi ce trece, din ce în ce mai mulți oameni își pierd încrederea în instituțiile religioase. Ceea ce înseamnă că, în sfârșit, am început să evoluăm.

Când vor dispărea toate religiile din lume, voi fi cu adevărat credincios.

Adevărul de dincolo de noi

(Publicat în „Altă Viață Magazin” pe 20 august 2005)

Poetul persan Muslih-ad-Din Saadi povestea acum multe sute de ani că, undeva prin țările arabe, un șah a condamnat un ostatic la moarte. La auzul vestii, prizonierul a început să injure și să blesteme pe limba sa, cuprins de o adâncă supărare. Curios fiind, șahul a dorit să afle ce spunea condamnatul la moarte. Un vizir bun la suflet i-a răspuns: „O, stăpâne, ostaticul cuvântă: «Fierea celor mândriși mânia-i, fierea celor blânzi mărinimia-i, ci Allah de-a pururi îl iubește doar pe cel ce bine-nfăptuiește»”. Șahului i se făcu milă și îl iertă pe bietul om dar un alt vizir îi spuse: „N-au cinstire sfetnicii unui șah, dacă adevărul nu-l rostesc. Ast ostatic, ce-i aici de față, ocări și sudui stăpânul”. Auzind aceste vorbe, șahul s-a încruntat și a replicat: „Mai pe plac mi-a fost «Minciuna» lui, decât «Adevărul» ce mi-l spui, căci «minciuna» binele-l dorea, pe când «adevărul» tău, fapta rea”. Iar înțeleptii templului au ajuns la concluzia că „Mai de preț e minciuna cu gând bun, decât adevărul cu gând răi.

Așa să fie, oare? Este posibil ca minciuna să fie pusă la loc de cinste, în locul adevărului? Istoria ne învață că, de-a lungul vremii, adevărul și minciuna au jucat roluri importante în viațile filosofilor, poezilor și scriitorilor. Filosoful german Immanuel Kant susținea cu tărie datoria absolută de a spune adevărul, chiar și în cazurile în care o minciună ar putea salva viața unui om. Pentru el, „*minciuna este disprețuirea și, oarecum, nimicirea propriei tale demnități umane*”. Compatriotul său, Goethe, îl aproba, spunând că „*adevărul vindecă răul pe care îl cauzează*”. Scriitorul francez Benjamin Constant de Rebeque, însă, nu a fost de acord cu aceste păreri. Pentru el, „*nu datorăm adevărul decât față de acela care au dreptul la el*”.

Se spune în popor că minciuna are picioare scurte dar, de cele mai multe ori, adevărul șchioapătă. Până la urmă, noi căutăm adevărul sau ne caută el? Cât de important este el pentru noi? îl recunoaștem atunci când îl întâlnim? Sau, mai bine zis, îl putem suporta? În ce cazuri trebuie spus adevărul și când o minciună „nevinovată”? (deși, după părerea lui Jean-Jacques Rousseau, „*e greu și rar ca o minciună să fie perfect nevinovată*”) Dacă, într-adevăr, totul e relativ și fiecare are propriul său adevăr? Asta face adevăurile celorlalți mai puțin adevărate? Ce e adevărul?

Sunt întrebări ale căror răspunsuri probabil că nu le vom afla. Mă sperie doar gândul posibilității ca adevărul să fie dincolo de noi. În acest caz, s-ar putea să nu reușim să-l întâlnim vreodată. Și atunci, care ar fi rostul unei vieți scufundate în întunericul minciunii?

LOVENDAL- <http://cristytepes.wordpress.com/category/civilizatii-extraterestre/>

Pe Lună exista o civilizație avansată a oamenilor, dar ei au fost distruși și răpiți de marțieni!

În cazul în care ființe din alte părți ar captura locuitorii ai acestei planete fără motiv, din curiozitate sau cu prilejul cercetării științifice, s-ar putea ca acestea să prefere o operațiune realizată pe apă, departe de privirile altor ființe umane de pe acest pământ. Dacă astfel de entități există, s-ar putea să fie foarte înțelepte într-o oarecare măsură, ceea ce ar presupune că experimentele lor fie ar fi secretizate, fie acestea ar ateriza nepăsătoare în Central Park, New York, și și-ar alege câte specimen și-ar dori. Astfel se explică pe larg răpirea spațială, prin descrierea modelului sinistru urmărit de „străini” pentru a păstra legătura cu posibilul progres al pământenilor, pentru a le examina mentalitatea prin ștergerea memoriei celor care au fost răpiți, eliberându-i apoi în altă parte, într-o stare de amnezie acută. Sau ar putea să îi ducă într-o plimbare chiar pe planeta lor de origine pentru a-i plasa în grădinile lor zoologice, în laboratoarele lor de disecție, în abatoare sau în orice alt loc pregătit pentru pământeanul capturat.

Dr. Evington susține că răpirea spațială nu se petrece doar pe Pământ. Acesta crede că oamenii care trăiau pe Lună au fost odată foarte avansați, deținând putere nucleară și nave proprii și că marțienii au eradicat această civilizație, deoarece reprezenta o amenințare la adresa siguranței lor. Și este un lucru aproape sigur că femeile de pe Lună au fost purtate de către navele spațiale marțiene pentru a fi expuse, în același fel în care Columb i-a expus pe caraibieni pentru a le demonstra ibericilor de acasă că fusese acolo în acea lume nouă.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele!

Să nu râdeți de articolul de mai jos. Am făcut pentru voi o sinteză a relatărilor pe care le-a făcut un băiețel din Elveția care a pretins că timp de 11 ani (de la vârsta de 5 ani până la cea de 16) a intrat în contact cu un extraterestru din constelația Pleiadelor, lată ce dezvăluiri incredibile i-ar fi făcut extraterestru băiețelului:

* „Noi, pleiadienii, nu ne arătam în public, întregii omeniri, întrucât conștiința oamenilor este îngustă și restricționată de sclavia religioasă”.

* Viața oamenilor poate atinge chiar și 100.000 doar cu dezvoltarea spirituală, doar atunci când spiritul nu mai are nevoie de trup.

- * Media de vârstă a pleiadienilor este de 1.000 de ani.
- * Pleiadienii cunosc toate limbile Pământului care s-au vorbit și se vorbesc vreodată; un extraterestru din Pleiade poate învăța o limbă omenească în maxim 21 de zile.
- * Ei se folosesc de nave spațiale cu "hyper drive"... au nevoie doar de 7 ore pentru a ajunge pe Pământ de pe planeta lor.
- * Pentru ei, oamenii de pe Pământ sunt barbari, lacomi, nedezvoltați și ahtiați după putere; în Univers mai sunt specii de oameni extraterestri, dar și specii de extraterestri non-oameni;
- * În sistemul nostru solar a existat odată o planetă, intitulată Malona, ce a fost distrusă într-un război; în locul ei, se află astăzi centura de asteroizi.
- * Luna a fost odată o planetă mai veche, cu 4,5 milioane de ani mai în vârstă decât Pământul.
- * Creația are o vechime de 311 de trilioane de ani, iar despre Creator pe care pleiadienii îl numesc "Nimicul fără nume", acești extraterestri nu pot să spună nimic.
- * Sub pământ, dar și în alte locuri inaccesibile trăiesc 5 rase de oameni colorați; de exemplu, în zonele inaccesibile din India trăiește "rasa albastră" de oameni.
- * Extraterestrii din Univers diferă ca mărime, în funcție de gravitația planetei: de la 50 de centimetri la 12 metri.
- * Giganții și titanii au trăit odată pe Pământ.
- * Charles Darwin cu siguranță că se înșală; oamenii de pe Pământ nu se trag din maimuțe, ci au fost creați prin combinația genetică dintre extraterestri și vechii locuitori ai planetei.
- * Primii oameni rezultați în urma acestor încrucișări, puteau trăi 15.000 de ani; și astăzi mai există ascunși pe planetă încă 7 asemenea asemenea exemplare.
- * Lumea spirituală nu există, ci doar lumi materiale mai rafinate, de alte dimensiuni, în care există forme fără trup.
- * Pleiadienii au baze pe Pământ, dar și pe alte planete; baza lor de pe Pământ se află în munții din Elveția.

P.S. Și mai sunt și multe alte secrete... Dacă există doritori, vi le spun și pe celelalte.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 2): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul

Dacă am văzut că reacția mării majorității a cititorilor la articolul de ieri (Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele) a fost una pozitivă, m-am hotărât să continui cu aceste dezvăluiri, lată ce secrete au mai spus pleiadienii băiețelului din Elveția:

- * Călătoria în timp se poate face doar în viitor, nu și în trecut;
- * Extraterestrii au influențat dezvoltarea tehnologică a oamenilor din ultimii 150 de ani;
- * Metalele, cristalele și pietrele prețioase au proprietatea de absorbi unele energii negative și, deci, sunt bune pentru sănătate;
- * Pleiadienii nu sunt altceva decât "oameni extraterestri", și nu îngeri sau alte ființe spirituale; lată care este adevărata istorie a umanității pământești în opinia pleiadienilor:
- * Pleiadienii și-au găsit libertatea și în 1873 acum 50.000 de ani; înainte de acest

eveniment, 70.000 de oameni, sub conducerea lui Pelegon, s-au stabilit pe Pământ. Timp de 10.000 de ani a fost pace pe Pământ, dar a apoi a izbucnit un război care i-a omorât pe mulți; unii oameni pleiadieni au reușit însă să fugă.

* Timp de 7.000 de ani, n-au mai fost extraterestri pe Pământ, în timp ce restul oamenilor de pe această planetă s-au sălbăticit.

* Pleiadienii care au fugit s-au reîntors pe Pământ după 7.000 de ani și au construit super-civilizația Atlantidei.

* Unii oameni de știință au încercat să obțină puterea totală, dar oamenii s-au revoltat împotriva lor, așa că acei oameni de știință au fugit în spațiu în urmă cu 15.000 de ani. Ei au trăit într-un sistem solar vecin timp de 2.000 ani, iar acum 13.000 de ani s-au reîntors din nou pe Pământ, sub conducerea lui "Arhus Barbarul", stabilindu- se în nordul Floridei.

* Arhus Barbarul și extraterestrii săi au reușit să atace și să distrugă Atlantida; mulți supraviețuitori ai Pământului au devenit sclavi.

* Cu câteva secole înainte de acest eveniment, extraterestrii lui Arhus au reușit să captureze creaturi femele de pe Pământ (numite și "Eve") cu care s-au împerecheat, rezultând giganți sub numele de "Fiii Paradisului". Unul dintre cei mai înalți lideri pleiadieni, pe nume Semjasa, s-a împerecheat cu o Eva, iar fiul lor a fost un bărbat cu nume Adam; din acești descendenți provine rasa umană de astăzi.

* Evreii l-au adorat pe Arhus și pe conducătorii săi; Arhus avea un fiu pe nume Jehav.

* Până la urmă, pleiadienii s-au întors pe planeta lor de baștină, lăsând evoluția oamenilor de pe Pământ în propria soartă.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 3): locul de baștină al oamenilor este nebuloasa Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ!

Continuăm cu partea a treia a dezvăluirilor făcute unui băiețel din Elveția de către pleiadieni (după ce am avut părțile 1 și 2: Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele! și Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 2): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul).

* Toate experiențele, cunoștințele și abilitățile din toate reîncarnările spiritului sunt ascunse în subconștient.

* Călătoria astrală poate fi realizată; de asemenea, oamenii își pot proiecta imaginea către alt loc sau timp și să fie văzuți.

* Pleiadienii au două modalități de a cunoaște viitorul: (1) prin călătorie materială și spirituală în viitor și înregistrarea evenimentelor viitoare și (2) prin calculul probabilităților viitorului.

* Cristalele, pietrele semiprețioase și prețioase, de origine pământeană, sunt periculoase pentru oameni întrucât înmagazinează energiile negative, și de aceea trebuie să fie purificate; de aceea, sunt de preferat pietre și cristale de pe alte planete, nelocuite sau locuite de ființe armonioase, acestea putând înmagazina și emite energie pozitivă.

* Pământul a fost cândva o planetă de tip "exil" pentru "creaturile imperfecte" din acest univers; Pleiadienii nu au exact date când a avut loc acest lucru.

* Acești extraterestri sunt monogami; ratele de naștere sunt reglementate pentru a preveni suprapopularea. Divorțul nu e permis decât în cele mai rele situații.

* Formele înalt spirituale nu mai au nevoie de procreație.

* Pleiadienii sunt conectați într-o alianță cu alte planete din diferite sisteme solare, alianță ce cuprinde 127 de miliarde de oameni; desigur, ei se mai află în alianță și cu alți

extraterestri de formă non-umană.

* Există forme de viață pe planetele Saturn și Uranus, dar acestea sunt total diferite față de cele pe care noi oamenii le cunoaștem. Pe Venus nu există forme de viață extraterestre.

* Scopul pleiadienilor pe Pământ: a ajuta oamenii pentru a se dezvolta spiritual și a lăsa deoparte egoismul lor.

* Comunicarea cu morții, pe care unii mediumi pretind că o fac, este una falsă; 95% din cazuri sunt înșelătorii și auto-iluzionism. Mediumii sunt capabili de manipularea subconștientului participanților la ședințele de spiritism. În 5% comunicarea este adevărată, dar (atenție!) trebuie contactați doar spiritele înalte, căci spiritele obișnuite își bat joc prin informațiile transmise.

* Planeta X / "Distrugătorul" există și acum 3.493 de ani a afectat grav gravitația Pământului și a schimbat rotația planetei Venus.

* Locul de naștere al oamenilor actuali se află în celebra nebuloasă sub formă de inel Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ.

* Universul este infinit, adică nu există vreo limită a sa.

* Unul din profeții din Vechiul Testament a fost de fapt încarnarea unui extraterestru pleiadian.

* Cea mai mare navă spațială a pleiadienilor poate ajunge oricând la miliarde de ani-lumină distanță, iar în ea pot încăpea până la 144.000 de locuitori.

* Băiețelul din Elveția a fost purtat de extraterestri într-o zi până în galaxia Andromeda, aflată la 2 milioane ani-lumină față de Pământ!

* De milenii întregi, omul de pe Pământ reprezintă cea mai materialistă formă de viață din acest Univers.

* În urmă cu ceva timp, mai mulți extraterestri au aterizat în secret pe Pământ, au contactat mai mulți preoți și, astfel, au răspândit marile religii ale lumii, sursa tuturor războaielor; acum câteva secole, alți extraterestri au înființat secta Illuminati pentru a opri războaiele lumii și a desființa religiile lumii.

* Toate piramidele au fost construite de către "Fiii Cerului" din motive necunoscute.

Cel mai mare secret al sistemului nostru solar: Luna este un fost asteroid, transformat într-o navă spațială extraterestră acum 14.000 de ani!

„Cel mai mare OZN” este văzut aproape în fiecare seară de 7 miliarde de oameni, are diametrul de 3.475 kilometri și se învârtă în jurul Pământului la aproximativ 384.500 kilometri. Cel mai mare OZN este Luna! Iată una din cele mai îndrăznețe ipoteze avansate în privința satelitului nostru.

A existat o perioadă în care Luna nu a existat deloc!

Se pare că Luna însoțește planeta noastră de relativ puțină vreme în drumul ei spre nu știu unde. Poetul latin Ovidiu amintește de epoca arcadiană, când cerul era lipsit de Lună. Într-un articol publicat din 2010 (<http://www.lovendal.net/wp52/la-inceputurile-omenirii-luna-nu-exista-deloc/>), am demonstrat că, în mai multe cronică străvechi, Luna nu exista deloc. Citez din acel articol:

Aristotel ne scrie că zona Arcadie (Grecia), înainte de a fi locuită de greci, a fost populată de pelagi, ce au ocupat aceste teritorii înainte ca pe cer să existe Luna! Din acest motiv, pelagiștii mai erau numiți și "pro- selenes", adică "înainte de Lună". Apollonius din Rhodes ne scrie faptul că a existat o perioadă în care "nu toate corpurile cerești se aflau pe cer,

Înainte ca rasele Danai și Deukalion să fi existat, atunci când trăiau doar arcadienii, înainte să fi existat Luna pe cer”. Plutarh afirmă și el în opera “întrebări romane” următoarele: “Erau vorba de arcadieni, așa numiții oameni pre-lunari”. La fel, și poetul Ovidiu a scris că “Arcadienii își posedă pământurile înainte de nașterea lui Jupiter, pentru că națiunea e mai veche decât Luna”. Hippolytus afirmă și el că “Arcadia e mult mai veche decât Luna”. Și Lucian ne spune în a sa Astrologie că “arcadienii sunt mai vechi decât Luna”. Mai putem să-l amintim pe Censorinus care și el afirmă că “în trecut nu exista Lună pe cer”.

Românul Victor Kernbach arată că Luna a venit în apropierea Pământului în jurul anului 11.500 î.Hr., ce corespunde cu “potopul” și scufundarea Atlantidei

Făcând comparația între patru calendare rituale - cel egiptean, asirian, indian și mayas, omul de cultură român Victor Kernbach demonstrează că punctul de plecare al acestor sisteme cronologice este comun, situându-se cam în jurul anului 11.500 î.Hr. și, departe de a fi ales arbitrar, el marchează nu „un început cronologic propriu- zis, ci epoca marilor catastrofe în sistemul nostru solar cunoscute sub termenul generic de potop”. O cauză probabilă a acestor catastrofe ar putea fi exact captarea Lunii de către Pământ, mai bine zis sosirea Lunii în jurul Pământului, cu toate consecințele și modificările la scară cosmică și planetară pe care le presupune instalarea unui asemenea vecin în imediata apropiere. Inclusiv apariția unor mișcări de flux-reflux foarte puternice, atât la suprafața planetei noastre (valuri de maree oceanică), cât și în interiorul acesteia (valuri de maree magmatică), fenomene resimțite prin inundații, erupții vulcanice și mișcări seismice catastrofale. Una din consecințe: scufundarea Atlantidei. Platon situează dispariția uriașei insule atlantice la 10.000-12.000 de ani înaintea epocii sale.

Calendarul venusian a fost înlocuit cu cel lunar

Altă urmare posibilă a captării satelitului nostru - de fapt a adoptării Pământului de către Lună, spun unii savanți - este renunțarea la calendarul venusian - cel mai strălucitor astru pe cerul nopții înainte de apariția Selenei — și înlocuirea lui firească cu cel lunar.

Un laureat al premiului Nobel consideră că Luna s-a format în altă parte a Universului

Unul din partizanii ipotezei captării Lunii de către Pământ este dr. Harold Clayton Urey, laureat al Premiului Nobel pentru chimie (1934), care susține că Luna s-a format în altă parte a Universului, a străbătut — în virtutea unei mecanici cerești de excepție — spații de neimaginat și, în cele din urmă, prin capriciul unor legi de obicei foarte stricte, a fost constrânsă să se rotească în jurul nostru, luminându-ne nopțile. A fost constrânsă? De legi ale naturii?

Luna se comportă altfel decât ceilalți sateliți ai planetelor din sistemul nostru solar

Constatarea că satelitul nostru „ar trebui să se învârtă în jurul Pământului altfel decât o face” este sprijinită de argumentul că aproape toți ceilalți sateliți ai sistemului nostru solar se rotesc în jurul planetelor pe care le însoțesc, în planurile ecuatoriale ale acestora, iar planul orbitei lunare este mai apropiat de eliptică decât de planul ecuatorial terestru (unghiul format având aproximativ 5°).

Fenomene absolut bizare au loc pe Lună

Luna este ea însăși sediul unor fenomene ciudate care, observate de pe Pământ, pun la îndoială imaginea pe care ne-am format-o - un astru mort, înghețat, pe care nu se întâmplă nimic, lată doar o parte din aceste evenimente absolut bizare:

* între 1879 și 1881, Societatea Britanică de Astronomie a înregistrat mai mult de două mii de rapoarte despre „lucruri ciudate pe Lună” - pete de lumină, linii și figuri geometrice, apărute pe solul lunar.

* În 1950 au fost observate primele „domuri lunare” - coline emisferice albe, rotunde, cu diametrul de aproximativ 200 metri, care își schimbă locul. Revista „Sky and Telescope” a Observatorului Harvard, în numărul din ianuarie 1958, publica schița unui asemenea „dom” făcută de un astronom francez.

* Astronomul Robert E. Curtis din Alamogordo, New Mexico, SUA, a fotografiat în noaptea de 26 noiembrie 1953 craterul Fra Mauro, în zona căruia avea să aselenizeze după aproape 15 ani, expediția Apollo 14. La dezvoltarea filmului s-a observat imprimată pe peliculă, în imediata apropiere a terminatorului, pe fondul zonei întunecate, un fel de cruce albă de Malta, cu brațe lungi de câteva mile, aflată fie la suprafața Lunii, fie în imediata apropiere a acesteia.

* La 26 septembrie 1955, astronomul spaniol Garcia comunica deplasarea la mică înălțime deasupra suprafeței lunare a trei surse de lumină așezate în triunghi. Iar astronomul argentinian Benito Reyna a fotografiat, în decembrie 1965, două grupe a trei obiecte ovoidale care își proiectau umbrele pe suprafața Lunii, plutind la mică înălțime deasupra acesteia.

* În 1958 s-a purtat o vie dispută în jurul comunicării făcute de astronomul amator John O'Neill: în noaptea de 29 iulie acesta a văzut și fotografiat pe Lună, în Marea Crizelor, o construcție asemănătoare vestitului pod din Sidney de pe Pământul nostru, dar lungă de 18 kilometri. Doi astronomi cu prestigiu, prof. P. Moore și dr. H.P. Wilkins au declarat că și ei au observat construcția respectivă. H. P. Wilkins a spus limpede: „Este cu adevărat un pod. Structura pare artificială și este ceea ce noi numim, pe Pământ, o lucrare de artă”.

* În 1958 și 1964, astronomul sovietic Nikolai Kozîrev a detectat cu telescopul, și confirmat cu ajutorul spectrogramelor, existența activității vulcanice pe astrul cel mort și înghețat. La sfârșitul lui 1963, patru colegi americani ai lui Nikolai Kozîrev confirmă o activitate de natură vulcanică în craterul Aristarh. În numărul din decembrie 1963, aceeași „Sky and Telescope” anunță că observatorul Lowell semnală, în noaptea de 29 octombrie, două pete de lumină de un roșu aprins, la nord de craterul Herodot; în noaptea de 27 noiembrie, cele două pete roșii au reapărut pe marginea sudică a craterului Aristarh. În iunie 1965 a fost observată o rază de lumină de un alb scânteietor, țâșnind din craterul Aristarh, aflat atunci în zona obscură.

* La aproape un an după prima aselenizare, ziarul britanic „Daily Telegraph” din 10 iulie 1970 scria: „Pietre ascuțite misterioase pe Lună... au fost observate în fotografii luate de stația sovietică «Luna-9» și de stația americană «Lunar Orbiter-2»... Stațiile... au fotografiat grupuri de structuri solide în două locuri separate, situate la mare distanță. Aceste două grupuri de obiecte sunt aranjate în modele geometrice definite, și par să fi fost plasate acolo de ființe inteligente”.

Rocile de pe Lună au și 20 de miliarde de ani vechime, adică cu 5 miliarde de ani mai mult decât vârsta Universului nostru!!

Când a avut loc primele aselenizări, au fost aduse pe Pământ mai multe roci vechi de pe Lună. De exemplu, roca adusă de Neil Armstrong are o vechime de 4,6 miliarde ani. De fapt, cam atât estimau savanții noștri vechimea Pământului, și a întregului sistem solar. Dar la conferința asupra rezultatelor misiunilor Apollo, ținută în 1974, oameni de știință de la NASA au comunicat aducerea pe Pământ a unor roci vechi de 5,3 miliarde ani. Cu numai 700 milioane ani mai înainte ca sistemul nostru solar, cu tot ce îl constituie, să se fi format, aceste roci de pe suprafața Lunii, existau! Incredibil, nu?

Un alt raport estimează, pe baza sistemului de analiză potasiu-argon, vechimea unui eșantion selenar la 7 miliarde ani. Mai sunt două mostre de roci a căror vechime a fost estimată, simplu, la 20 miliarde ani. Aveți o idee ce înseamnă 20 de miliarde de ani? Înseamnă cu 5 miliarde de ani mai mult decât vârsta estimată a Universului!! Unde e greșeala? Asta înseamnă că Luna este străină de sistemul nostru solar...

A fost Luna un obiect ceresc vagabond, 1471
/901 captat de gravitația Pământului? Puțin probabil...

Dacă Luna nu este nici sora Terrei, formată în același vârtej de materie primordială rotit în jurul Soarelui de atunci, dacă nu este nici copilul ei direct, smuls de forța centrifugă din globul de plasmă fierbinte care abia începea să devină planetă - atunci, ce este Luna? Rămâne ipoteza „captării”. Că Luna a fost un asteroid, planetoid, vagabond prin spațiu, până când a nimerit în câmpul gravitațional al Pământului - și s-a stabilit pe orbita de azi. Dar Isaac Asimov consideră șansele unei captări „prea mici pentru a fi credibile”. Dr. Robin Brett, geolog-șef al NASA, declara: „Teoria captării prezintă dificultăți din cauza mecanicii cosmice și o considerăm ca statistic improbabilă”.

Luna este un fost asteroid, transformat într-o navă spațială de către extraterestre

Dacă nici această ipoteză nu e valabilă, totuși cum a rămas totuși Luna să orbiteze în jurul Pământului? Poate, pentru că așa a vrut ea. Poate, pentru că a fost condusă inteligent și parcată intenționat pe această orbită, venind din neștiut, iar acum este cel mai mare OZN care se rotește în jurul planetei, în văzul tuturor. Acum 13.000-14.000 de ani, când s-au întâmplat catastrofele, a fost potopul, a pierit Atlantida, iar mayașii și-au schimbat vechiul calendar venusian cu unul lunar, inspirat de globul luminos și strălucitor apărut pe cerul nopților noastre pământene. Cel puțin, asta e părerea academicienilor sovietici Mihail Vasin și Alexandr Șerbakov, într-un articol publicat de revista „Sputnik” acum peste 30 de ani, ei emit părerea că „Luna... este o navă spațială, transformată dintr-un asteroid, al cărei interior a fost amenajat pentru a adăposti motoarele, carburanții, rezervoarele și spațiile de locuit pentru echipaj” și care, după ce a voiajat zeci, sute de mii, milioane de ani prin Univers - a văzut că și pe Pământ este viață, și atunci a întrerupt călătoria, hotărându-se să orbiteze în jurul nostru... De ce? Ca să ne privească mai bine. Ca să ne vadă mai bine. Ca să ne cunoască mai bine. Și atunci, toate OZN-urile vin de pe Lună, ca vehicule de cercetare ale imensului asteroid transformat în navă cosmică?

Luna este goală pe dinăuntru!

Se pare că Luna este goală pe dinăuntru; ea a fost acoperită cu o platoșă metalică, prezintă anomalii gravitaționale și are o activitate interioară de neexplicat. E posibil ca Luna să fie un fel de mingiuță din titan, în care se petrec tot felul de întâmplări de neexplicat, lată câteva din studiile științifice care arată că Luna pare a fi goală în interior:

* Dr. Gordon McDonald, cercetător-principal la NASA, arată într-un articol apărut în revista „Astronautics” încă din numărul de iulie 1962, că prin analiza datelor referitoare la diferența observată între mișcările reale ale Lunii pe orbită, și mișcările calculate, se poate trage concluzia că satelitul natural al Pământului este mai degrabă gol în interior. * în cartea sa intitulată „Luna noastră”, astronomul britanic dr. H. P. Wilkins declară: „Toate datele converg spre ipoteza că dincolo de adâncimea de 30-50 km Luna prezintă, mai mult sau mai puțin, spații libere - cavități mari, tunele sublunare, crăpături - legate de suprafață prin fisuri... Volumul aproximativ al acestor goluri este probabil de 36 milioane km cubi.”

* Dr. Harold Urey consideră că sub scoarța Lunii sunt zone cu densitate mai mică, eventual goluri; iar dr. Sean O. Solomon, de la prestigiosul Institut Tehnologic din Massachusetts, a declarat că din rezultatele obținute de diferitele cercetări efectuate în cadrul programului Apollo a reieșit și posibilitatea ca Luna să fie goală în interior. Dar astronomul american C. Sagan, și astronomul sovietic Șlovski, arată că nu pot exista corpuri cerești goale pe dinăuntru! De ce craterele lunare sunt atât de întinse și de puțin adânci? Pentru că Luna e goală pe dinăuntru!

Craterele lunare produse de căderea meteoriților sunt de asemenea stranii - foarte întinse, și atât de puțin adânci față de suprafața lor! Ca și cum meteoriții ar întâlni, în drumul lor prin scoarța Lunii, o crustă foarte dură. Conform teoriei celor doi academicieni sovietici, M. Vasin și A. Șerbakov, acest lucru se datorește faptului că meteoriții se opresc în „coaja blindată” cu care constructorii din neștiut au întărit Luna, la 20-40 km sub scoarță. Imensele circuri lunare, de multe ori de-a dreptul circulare, sunt de fapt

dureros pe suprafața Selenei, constituie în realitate locurile în care cei ce au amenajat interiorul Lunii, au pompat în exterior roci și metale lichefiate, pentru a produce gurile interioare necesare și a blinda suprafața nămaipomenitei nave interstelare, intergalactice. În zona circurilor, gradientul gravitațional este mai mare; cei doi savanți sovietici consideră că faptul se datorează echipamentului, combustibilului și materialelor de tot felul aflate sub scoarță, în gurile create. Procentul mare de metale conținut de rocile lunare și considerat „straniu” de savanții sovietici și americani, s-ar datora folosirii metalelor pentru întărirea rezistenței scoarței lunare la impactul cu meteoriții - în lungul ei volaj spațial.

Un experiment NASA ce confirmă că Luna e goală pe dinăuntru!

Etajul de revenire al unui modul lunar (Apollo 12), a mai avut o misiune ingrată - după părăsirea sa de echipaj, a fost lăsat să cadă pe suprafața Lunii. Seismografele instalate au indicat vibrații, timp de 55 minute, de fapt un semnal cu amplitudinea maximă după 7 minute și apoi scăderea acestuia până la dispariție totală. Specialiștii americani în seismologie au considerat că „în interiorul Lunii «e ceva care conduce excepțional de bine vibrațiile”. În orice caz, Luna a reacționat la izbitură ca un corp gol pe dinăuntru. Wernher von Braun declară că viteza undelor seismice propagate în masa Lunii pare să crească până la 20 km adâncime, apoi scade brusc. Ca și cum undele ar trece printr-un strat de material foarte dens, ca apoi să pătrundă într-o zonă cu densitate foarte scăzută. Departamentul de fizică frecventată de OZN-uri, golită pe dinăuntru și blindată în exterior, Luna are o viață a ei proprie, incompatibilă cu astrul cel mititel și mort pe care ni-l imaginăm - viață pe care, dacă nu reușim s-o explicăm (încă).

Și History Channel confirmă că Luna e obiect extraterestru!

De fapt, tot ce am povestit în acest articol, a apărut în 2011 și într-un documentar produs de History Channel, despre care am scris în martie 2011: <http://www.lovendal.net/wp52/history-channel-confirma-faptul-ca-luna-e-un-obiect-artificial-adus-din-alt-sistem-solar/>. Iată câteva din concluziile prezentate atunci:

- * NASA spune că Luna este, probabil, goală pe dinăuntru.
- * În timpul misiunilor Apollo, modulele spațiale au aselenizat...și Luna “a sunat” asemenea unui clopot pentru ore întregi.
- * Pe Lună există cratere, care se pare că nu au fund. Și unii cercetători cred că aceste cratere reprezintă intrări în interiorul Lunii noastre.
- * Întreaga enigmă privind Luna devine din ce în ce mai ciudată, odată ce o studiem.
- * A fost Luna adusă aici din alt sistem solar, pentru a orbita planeta noastră? Biologii spun că viața pe planeta noastră n-ar fi putut niciodată apărea fără Lună. Motivul ar fi acela că Luna creează marile, și fără aceste mări (mișcarea ritmică a oceanelor), viața nu ar fi putut începe pe această planetă.
- * Dovada poate fi acolo: Luna e o navă spațială gigant ce orbitează planeta noastră? E ocupată cumva de vreo rasă extraterestră? În multe privințe, ea se aseamănă cu acel concept de “Steaua morții” al lui George Lucas în “Războiul stelelor”. Așadar, când vom avea un răspuns definitiv pentru a ști dacă Luna este sau nu o imensă navă extraterestră?

NASA știe de peste un deceniu că pe Ganymede și Callisto, sateliții lui Jupiter, se găsesc extratereștri ascunși în oceane

E posibil ca în sistemul nostru solar să existe locuri unde să se fi dezvoltat viața, în afară de planeta noastră? Și dacă viața s-a dezvoltat și în alte părți ale sistemului nostru solar, ar putea fi una inteligentă? Potrivit autorului Rupert Mathews răspunsul la această întrebare este da și există cel puțin două locații în sistemul solar în care ar exista viață

extraterestră. Rupert Mathews susține că extraterestrii inteligenți s-ar afla atât pe Ganymede cât și pe Callisto, doi sateliți mari ai planetei Jupiter. Iar această informație ar fi obținută de la mai multe persoane de rang înalt de la NASA cu mai mult de un deceniu în urmă, dar nu s-a publicat această informație până la apariția cărții lui Matthews, intitulată "Întâlniri cu extraterestri".

Deși inițial a fost sceptic, când a primit informații despre formele de viață extraterestră, Mathews a devenit mai convins de ele, prin faptul că mai multe persoane i-au oferit exact aceleași informații. Autorul american și-a dat seama că extraterestrii ar putea trăi sub suprafața sateliților Ganymede și Callisto, atunci când s-a anunțat că aceste două corpuri cerești au oceane subterane.

Cât despre cum arată acești extraterestri, putem găsi detalii în cartea sa "Întâlniri cu extraterestri". Ei ar fi foarte slabi, de statură mică, au capete mari și ochi negri și au capacitatea de a comunica telepatic între ei.

NASA, dar și rușii, i-au descoperit pe acești extraterestri în urmă cu peste un deceniu, după ce au fost observate nave spațiale gigantice ce pătrundeau în căi de acces secrete aflate pe suprafața ambilor sateliți. Se pare că oamenii au reușit să stabilească cu acești extraterestri o posibilitate de comunicare cu ajutorul unui semnal radio. Extraterestrii de pe Ganymede și Callisto călătoresc deseori pe Pământ, dar ei stau ascunși pe fundul oceanelor noastre sau folosesc tehnologia invizibilității.

Într-un articol din octombrie 2012 (<http://www.lovendal.net/wp52/nu-vorbim-cu-voi-acesta-este-primul-mesai-transmis-omenirii-in-anii-80-de-catre-extraterestrii-de-pe-ganymede-satelitul-lui-jupiter/>) scriam despre un posibil mesaj extraterestru ce ar fi fost transmis în anii 80 de către "alienii" de pe Ganymede.

Cartea domnului Matthews se găsește pe Amazon.com și poate fi cumpărată cu circa 3 dolari. Cei amatori de un asemenea subiect pot afla mai multe informații acolo.

Dezvăluirile incredibile din Cassiopea: cristalele energetice din Atlantida se găsesc și acum pe Pământ, "potopul lui Noe" a fost provocat de planeta Marte și multe altele...

Laura Knight Jadczyk este o binecunoscută autoare de cărți de conspirații și spiritualitate. Ea pretinde că se află în channeling cu așa-zii "casiopeni" (un fel de extraterestri din viitor), care ar cunoaște multe din secretele Universului nostru. De pe site-ul său oficial, cassiopea.org, am preluat scurte fragmente din dezvăluirile primite prin channeling de la Laura de la unul din casiopeni. Unele răspunsuri fiind cu adevărat senzaționale:

Întrebare: Cine au creat structurile artificiale de pe Lună?

Răspuns: Atlanții, ele servind ca puncte de transfer energetic. Societatea atlantidă era una ahtiată după energie, așa cum societatea noastră e ahtiată după bani.

Întrebare: Cine a construit marea piramidă?

Răspuns: Tot atlantiții, în urmă cu 10.643 de ani, cu scopul de a capta energia cosmică.

Întrebare: Ce reprezintă potopul lui Noe din Biblie?

Răspuns: Povestea distrugerii Atlantidei, la nivel simbolic.

Întrebare: Câți oameni au trăit pe vremea Atlantidei și câți au supraviețuit cataclismului?
Răspuns: 6 miliarde de oameni și au supraviețuit doar 119 milioane.

Întrebare: De ce a fost cauzat potopul lui Noe?

Răspuns: De trecerea în apropiere a unui obiect ceresc, pe nume Martek, adică planeta Marte. Aceasta era plină cu apă, iar vaporii cu apă au invadat spațiul cosmic, au ajuns pe Pământ și astfel au provocat potopul. Aceste evenimente au avut loc în urmă cu peste 12.000 de ani.

Întrebare: Ce eveniment au omorât dinozaurii?

Răspuns: Impactul cu o cometă gigantică, cu un diametru de 30 de kilometri, ce s-a prăbușit pe Pământ acum 27 de milioane de ani. Degeaba știința spune că acest eveniment a avut loc acum 65 de milioane de ani... sunt probleme în datarea cu carbon radioactiv.

Întrebare: Planeta Venus a aparținut de sistemul nostru solar?

Răspuns: Nu. Ea este o planetă străină, ce provine dintr-un sistem solar aflat la 19 ani-lumină față de noi.

Întrebare: Între Marte și Jupiter se găsește centura de asteroizi. A existat aici odată o altă planetă?

Răspuns: Da, se numea Kantek, iar planeta a fost distrusă acum 79.000 de ani.

Întrebare: Anunnaki există?

Răspuns: Da și sunt extraterestri de pe steaua Zeta Reticuli.

Întrebare: Câte planete sunt în sistemul nostru solar?

Răspuns: 12.

Întrebare: Ce este HAARP?

Răspuns: Un proiect ce are ca scop reînvierea "cristalelor Atlantidei",

adevărate forțe energetice, întrebare: Cristalele de pe timpul Atlantidei mai

există?

Răspuns: Da, dar ele sunt într-o stare de "adormire". Ele se găsesc în jurul Triunghiului Bermudei, în Munții Ural, la Polul Nord și la Polul Sud, în Brazilia și în Japonia.

Întrebare: Cum de au rezistat aceste cristale distrugerii Atlantidei?

Răspuns: Pentru că au o putere extraordinară... nu le-ar distruge nici măcar o bombă atomică.

Întrebare: Există ființe pe Marte? Dar pe Venus?

Răspuns: Da, există.

Întrebare: Și atunci, de ce nu le vedem?

Răspuns: Pentru că ele au densitate mai mare decât oamenii. Densitatea 1 o constituie rocile, mineralele și plantele. Densitatea 2, animalele, densitatea 3, oamenii, iar densitatea 4, ființele de pe celelalte planete ale sistemului solar.

Viața poate exista și pe planete solitare, fără soare... Oare există viață și extraterestri pe planeta alungată din sistemul nostru solar?

Planete solitare care umblă prin Univers fără a avea vreo stea în jurul căruia să se rotească ar putea suporta viața, susțin doi oameni de știință americani (Dorian S. Abbot, de la Departamentul de Științe Geologice, din cadrul Universității din Chicago și E.R. Switzer, de la Institutul Kavli pentru Fizică Cosmologică). Căldura geotermală din interiorul acestor planete ar putea sprijini viața, fără să fie nevoie de un soare; sub stratul de gheață de pe suprafața sa se poate găsi un ocean cu apă. Odată cu formarea sistemului planetar, unele planete pot intra în orbite hiperbolice și pot

fi ejectate din sistemul solar, ca rezultat al interacțiunilor gravitaționale cu planetele-gigant gazoase. Aceste planete solitare, 769/901

care umblă prin spațiul interstelar, se mai numesc “planete tip lupi de stepă” (“Steppenwolf planets”), asemenea unor lupi singuratici ce umblă prin “stepele galactice”.

NASA spune că în galaxia noastră există miliarde de astfel de planete solitare, dar că, până în prezent, nu a fost detectată nicio planetă de genul acesta în apropierea sistemului nostru solar. Viitorul telescop gigant Magellan din Chile (de 24,5 metri diametru) ce va fi construit până în 2019 va putea detecta planetele solitare.

P.S. Știrea aceasta îmi aduce aminte de o altă știre prezentată în noiembrie 2011

(<http://www.lovendai.net/wp52/a-existat-si-cea-de-a-cincea-planeta-aiant-din-sistemul-nostru-solar-dar-ea-a-fost-expulzata-de-jupiter/>) în care vobeam că în sistemul nostru solar ar fi existat o a cincea planetă-gigant, dar ea a fost expulzată de Jupiter și, astfel, a devenit o planetă solitară. Dacă pe ea ar fi putut apărea viața și s-ar fi menținut până în prezent, fără a fi nevoie de prezența unui soare, așa cum cred în prezent cercetătorii? Ce forme de viață s-ar fi dezvoltat acolo? Putem găsi oare extraterestre acolo?

vechii indieni credeau în existența unei mări interioare, în nordul Himalayei, unde locuiau “Fiii lui Dumnezeu”. Cine erau aceștia?

Epopoea hindusă Ramayana afirma că primul popor din India a fost Maya, care a părăsit Lemuria și s-a stabilit pe Platoul Deccan, de unde se pare că a cucerit apoi întregul subcontinent indian. Cele mai vechi tradiții asiatice vorbesc despre o întinsă mare interioară, care s-ar fi aflat din timpuri îndepărtate la nordul munților Himalaya, în mijlocul căreia s-ar fi aflat o insulă plină de lucruri minunate și care ar fi fost guvernată de Fii ai lui Dumnezeu, numiți Elohim, posibil extraterestre. Aceștia controlau elementele, își exercitau puterea asupra pământului, apei, aerului și focului, stăpânind o știință spirituală pe care au relevat-o inițiații lor alesi.

Impresionanta lor cunoaștere secretă era poate ecoul înțelepciunii cosmice de pe planete, fragmente din acestea păstrându-se de-a lungul numeroaselor milenii prin cunoașterea deformată a magicienilor, a vrăjitorilor și șamanilor din întreaga lume, care continuă să intrige oamenii de știință din zilele noastre.

Mitologia indiană credea că Pământul ar fi în centrul unei serii de sfere concentrice, corespunzând Lunii, Soarelui, planetelor Mercur, Venus, Marte, Jupiter și Saturn. Hindușii cunoșteau și o a șaptea planetă - probabil Uranus - care însă a fost redescoperită abia în anul 1781, de Herschel.

Ce evenimente importante se vor întâmpla în viitor? Viața de pe Pământ se va muta pe Marte și pe Titan, satelitul lui Saturn

Prezicerea viitorului este o sarcină dificilă, din cauza efectelor greu de cuantificat ale unor evenimente ulterioare. Dar unele lucruri din Universul nostru pot fi prezise cu atâtă precizie de către oamenii de știință, ca urmare a faptului că sunt cunoscute bine unele legi fizice ale lumii în care trăim. Am extras câteva fragmente dintr-un articol foarte interesant intitulat “Înainte de sfârșitul Universului, 21 de lucruri se vor întâmpla”, de pe site-ul KSL.com. Să vedem împreună ce previzionează oamenii de știință că se va întâmpla în viitor în Univers și pe Terra:

- 1) Peste 25.000 de ani, Mesajul Arecibo, o serie de date transmise prin semnal radio în noiembrie 1974, va ajunge la destinația sa, în clusterul globular Messier 13.
- 2) Peste 50.000 de ani, presupunând că acest mesaj va fi recepționat de către o civilizație extraterestră, vom primi răspunsul de la ea.
- 3) Peste 500.000 de ani, astrofizicienii prezic că e posibil ca Pământul să fie lovit de un meteorit având un diametru de 1 kilometru sau chiar mai mare. Acest lucru ar afecta serios viața pe Pământ, ducând la dispariția multor specii. Se crede că dinozaurii ar fi dispărut în urmă cu 65 de milioane de ani ca urmare a unui asemenea impact nimicitor.
- 4) Peste 1 milion de ani, așa cum teoretiza renumitul profesor de fizică Michio Kaku, omenirea va deveni o civilizație de tip III, adică va fi capabilă să manipuleze orice tip de energie din Univers.
- 5) Peste 5-10 milioane de ani, chiar folosind vitezele subluminate, umanitatea va coloniza întreaga galaxie, conform lui Ian Crawford, care a scris un articol interesant în iulie 2000 în “Scientific American”.

- 6) Peste 240 de milioane de ani, sistemul nostru solar va orbita complet întreg centrul galactic.
- 7) Peste 250 de milioane de ani, toate continentele Pământului se vor uni într-un singur supercontinent denumit Pangea.
- 8) Peste 1 miliard de ani, luminozitatea Soarelui va crește și astfel, temperatura pe Pământ va crește, planeta noastră transformându-se într-un arid pustiu, întrucât apele se vor evapora. Apa va rămâne doar în anumite zone izolate de la poli. Vești proaste pentru Pământ, dar vești bune pentru Marte, căci peste 6,5 miliarde de ani, Marte va avea o climă asemănătoare cu cea de pe Pământ.
- 9) Peste 2,8 miliarde de ani, nu va mai exista viață pe Pământ, ultimele rămășițe de viață unicelulară dispărând total.
- 10) Peste 4 miliarde de ani, galaxia noastră se va uni cu galaxia Andromeda.
- 11) Peste 7,5 miliarde de ani, Pământul și Marte nu se vor mai roti în jurul propriilor axe, ca urmare a gravitației crescute a Soarelui.
- 12) Peste 7,9 miliarde de ani, ca urmare a faptului că Soarele va intra în ultima etapă a vieții sale, el va crește mult în dimensiuni, ceea ce va duce la distrugerea planetelor Mercur, Venus și Pământ. Atunci, Titan, satelitul lui Saturn, va avea climatul ideal pentru viață de pe Pământ din zilele noastre.
- 13) Peste 8 miliarde de ani, Soarele se va transforma într-o pitică albă, având jumătate din mărimea de azi, iar peste alte 6 miliarde de ani se va transforma într-o pitică neagră, fiind invizibil ochiului liber.

A existat și cea de a cincea planetă-gigant din sistemul nostru solar, dar ea a fost expulzată de Jupiter (6,383 vizualizari)| Stiinta

Astronomul David Nesvorny de la Southwest Research Institute din Texas (SUA), crede că sistemul nostru solar ar fi putut avea odată și cea de a cincea planetă gigant (în afară de Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun), această planetă putând fi ejectată în adâncul galaxiei noastre, într-un moment de dezordine cosmică, scrie Wired.com.

Uitându-se la compoziția Centurii Kuiper (centura rece de asteroizi de dincolo de Neptun) și studiind "amprentele" lăsate de craterele de pe Lună, Nesvorny a ajuns la această concluzie, care, pentru unii ar putea fi chiar incredibilă. El a descoperit că o instabilitate dinamică, ce a apărut în urmă cu 600 de milioane de ani în viața sistemului nostru solar, a afectat orbita planetelor noastre gigant și a împrăștiat corpurile cerești mai mici. Unele din ele s-au mutat în centura Kuiper, iar altele s-au îndreptat spre interior, existând impacte cu Luna și planete.

Dar scenariul are un "defect". Schimbările încete din orbita lui Jupiter, ar fi avut un efect mai mari asupra planetelor mici ca Pământul. Și s-ar fi declanșat un iad, Pământul ciocnindu-se cu Marte sau cu Venus. Ceva trebuia schimbat. "Colegii au sugerat o altă modalitate de a rezolva această problemă", a spus Nesvorny într-o conferință de presă. În locul unei mișcări lente, orbita lui Jupiter ar fi trebuit să se schimbe mult mai repede, acest lucru afectând exteriorul sistemului solar și mai puțin planetele interioare. Dar și acest lucru ar cauza problemă. Miile de simulări pe calculator făcute arată că schimbarea bruscă a orbitei lui Jupiter, ar fi făcut ca planetele Uranus și Neptun să fie expulzate din sistemul nostru solar. "Ceva nu era în regulă", a explicat Nesvorny.

Așa că, probabil, sistemul solar de la începuturi trebuie să fi avut 5 planete-gigant, și nu 4 ca acum. Introducând încă o planetă-gigant, cu o masă similară cu cea a planetelor Uranus sau Neptun, simularea a mers perfect, adică a rezultat sistemul solar de azi, așa cum îl cunoaștem. Jupiter a sărit la loc, planetele interioare au rămas neafectate, iar planetele exterioare au rămas în urmă.

"Posibilitatea ca sistemul solar să aibă mai mult de 4 planete-gigant la început, pentru ca apoi unele să fie ejectate, pare a fi fezabilă, în condițiile în care recent au fost descoperite un număr mare de planete care plutesc libere în spațiul interstelar, indicând faptul că procesul de ejectare a planetelor este unul care se întâmplă în mod curent", a mai spus Nesvorny.

P.S. Citind această știre, îmi pun și eu întrebarea: dacă, din punct de vedere teoretic, s-a acceptat prezența unei planete-gigant expulzate din sistemul solar, de ce n-am putea accepta, la fel de bine, prezența planetei X (vezi <http://www.lovendal.net/wp52/planeta-x-si-steaua-mortii-au-fost-descoperite-inca-de-acum-30-de-ani-iar-noua-ni-s-a-ascuns-acest-lucru/>, care chiar se rotește în jurul Soarelui? Sau un alt scenariu: dacă această cea de a 5-a planetă-gigant, expulzată din sistemul nostru solar, a fost captată de o stea pitică brună, aflată

în apropierea Soarelui și care ar constitui companionul astrului nostru?

În "Zona 51", cel mai păzit și mai secret loc din America, s-a construit o piramidă gigantică! Are legătură cu tehnologia extraterestră?

Precum mulți dintre voi știți, în adâncul Deșertului Nevada există o bază militară secretă, atât de bine ascunsă de ochii publicului, încât guvernul Statelor Unite chiar a refuzat să admită existența ei: "Zona 51" sau "Area 51". Construită în anii '50, aproape de baza aeriană de la Groom Lake și lângă poligonul pentru testări atomice din Nevada, Zona 51 a fost amenajată pentru testarea avioanelor secrete. Era o suprafață foarte mare, perfectă pentru pistele de decolare și aterizare, unde existau foarte puțini localnici, lipsa de atractivitate a zonei fiind accentuată de pericolul poluării nucleare. Inițial a fost construită doar pentru testarea avionului-spion U2, după care, pentru ca proiectul s-a dovedit a fi un succes absolut, toate avioanele experimentale ale SUA au fost testate acolo. Baza s-a extins, astfel încât a devenit o micuță comunitate, iar pista de aterizare a fost lungită cu 5 kilometri. În hangarele bazei se aplică tehnologii superevoluate, așa că nu este de mirare faptul că avioanele Blackbird și Stealth au fost construite acolo. Mulți oameni cred chiar că, literalmente, baza beneficiază de tehnologie de pe alte planete, fiind o zonă de testare și ascundere a navelor spațiale extraterestre. Noaptea, deasupra bazei pot fi văzute lumini stranii, și mulți curioși sunt de părere că în subteran se ascunde o instalație enormă. Un utilizator de pe YouTube, pe nume DAHB0077, a realizat un videoclip (pe care-l puteți vedea la finalul articolului), în care se observă cum în această zonă a fost construită o gigantică piramidă! Totul cu ajutorul lui Google Earth! Ce naiba îi apucară pe oficialii guvernamentali să construiască această piramidă gigantică tocmai în "Zona 51"? Cum mulți cred că piramidele au legătură cu tehnologia extraterestră, și cum Zona 51 se presupune că ar conține și tehnologie extraterestră... iată cum construirea unei piramide în Area 51 ar putea confirma că există secrete străvechi ascunse publicului.

Fenomene paranormale în Munții Bucegi

Nici în ziua de azi nu se știe de ce, în 1993, pe parcursul lui august, Munții Bucegi au "jucat" pur și simplu. Câteva sute de cutremure de mică intensitate s-au înregistrat atunci în zona. Nu se cunoaște nici sursa izvorului de apă din același masiv muntos. Este apa cu cea mai mare puritate din lume, după 252h72c a analizele specialiștilor. Nimeni nu poate explica de ce pe crestele Bucegilor se înregistrează un nivel foarte mare al radiațiilor. Cercetările sporadice de până acum n-au dezlegat toate aceste mistere. Rămân "în picioare" doar legendele care spun că Bucegiul a fost un uriaș sanctuar dacic, piatra de temelie a poporului român.

Stăm de vorba cu "muntomanii" întâlniți la refugiul salvamont de la Vârful Omu. Oameni împătimiti de munte, așa au fost porecliți. Ei știu toate traseele din Bucegi. Auzim de mai multe creste ale munților, precum Doamnele, Omu și Bătrână. Ar exista niște energii deosebite. Turii vorbesc despre vindecări miraculoase ale celor care au trecut pe acolo. Dacă oamenii aveau o boală anume. Pentru niște bucureșteni ca noi, puțin familiarizați cu zona, pare ceva greu de crezut. În fine, îl cunoaștem și pe specialistul de la stația meteorologică Vârful Omu, Gheorghe Porancea. Alt împătimit al munților, pentru că de 21 ani muncеște la stația meteo și este pe deasupra și salvamontist. "Eu am însoțit cu ani în urmă o echipă de cercetare în Bucegi. Au fost făcute măsurători radiesteze pe Vârful Bucura. S-a constatat o intensitate extraordinară a radiațiilor. Cert e că eu nu pot să stau mult timp departe de munte. De câte ori urc aici, simt că mă încarc de energie. E ceva deosebit aici", ne spune interlocutorul nostru.

"Triunghiul de aur" al Daciei

De aici intrăm pe teritoriul legendelor. Se spune că Munții Carpați ar fi strabatuti de tuneluri lungi de sute de kilometri. Nimeni nu poate spune dacă au fost făcute de mâna omului sau de forța naturii. Asemenea caverne uriașe ar exista și în Bucegi. Iar acele câmpuri de forță pot să marcheze chiar linia subterană a tunelurilor. Se vorbește și despre faptul că pe Vârful Omu ar fi fost un sanctuar dacic, așa cum au mai fost și pe alte creste ale munților, în Retezat și Ceahlău, formându-se astfel un uriaș triunghi carpatic între cele trei puncte. Este așa-numitul "triunghi de aur" al Daciei. Istoricii nu s-au pus încă de acord asupra muntelui sacru al dacilor. Acesta ar fi fost Bucegiul sau Ceahlăul.

"Zona nemuririi"

Aflăm și despre primele cercetări făcute în Bucegi, încă din 1927, mai precis în partea estică a

masivului, pe Valea Ialomitei, într-o zona cunoscută sub numele de "șapte Izvoare". Misterele muntelui se împletesc cu anumite certitudini. Se spune că aici venea Zamolxe, zeul dacilor, să bea apă. Dacă i-au spus "zona nemuririi". Simbolul celor șapte izvoare era încrustat nu numai pe scuturile dacilor, dar se găsește și pe Columna lui Traian. Chiar în acest loc din Bucegi există un izvor a cărui apă este cea mai pură din lume. În perioada 1927-1935, aici s-au făcut studii atât de către cercetătorii români, cât și de cei francezi. Oamenii de știință au arătat că încărcătura de bacterii din apa acestui izvor este zero, un fapt unic în lume. Alte cercetări au fost realizate în anii '80. Specialiștii au constatat că izvorul se "alimentează" dintr-un lac subteran imens. Asta ne aduce aminte de legenda culoarelor subterane din munți! Cert e că debitul izvorului este de 4.000 de litri pe secundă. Toate aceste informații au fost secretizate de autoritățile comuniste.

Cutremur de o lună

De neclintit par a fi Munții Bucegi, când îi privești de departe. Dar acest masiv s-a cutremurat timp de o lună, în 1993. Doar pe parcursul lunii august. Au fost câteva sute de cutremure atunci. Erau și câte zece mișcări telurice într-o zi. De intensitate mică. Cel mult cinci grade pe scara Richter. Prima oară am aflat despre acel fenomen tot de la tehnicianul stației meteo de la Vârful Omu. "Deveniseră deja obișnuința. Zilnic se cutremurau Bucegii. Aici, la 2.505 metri altitudine, la stația meteo, simțeam mai tare cutremurele decât la baza muntelui. Au fost doar niște crăpături în pereții refugului salvamont de la Omu. Atât. Apoi cutremurele au încetat brusc. De atunci n-au mai fost", am aflat de la Gheorghe Porancea, Stația meteo de la Omu n-a avut de suferit. E o clădire solidă, cu pereții de un metru grosime, bine înfiptă în stânca muntelui. Cabanele din Bucegi au rămas în picioare. Nici căderi de bolovani n-au fost. Nu au fost pagube materiale nici la baza muntelui, în Bușteni.

Bubuituri din pământ

Cunoscătorii ne-au spus că ar fi bine să stăm de vorba cu un inginer geolog, Traian Trufin, care are o teorie despre aceste cutremure din Bucegi. Omul locuiește în Bușteni din 1991. A lucrat în domeniul său timp de 25 ani. A lucrat și în mina ani buni. Acum ne-a spus ce crede el despre acel fenomen, pe care nu numai că l-a trăit, dar l-a și "prelucrat" ca specialist. "Cutremurele au fost ciudate, și asta pentru că Munții Bucegi au în structura lor calcare și conglomerate. Este o zonă stabilă din punct de vedere geologic. De aceea e anormal să avem aici cutremure", ne-a spus omul nostru. Chiar și modul în care se produceau cutremurele a stârnit curiozitatea specialiștilor. "Se auzea mai întâi o bubuitură sub pământ, apoi simțeam cutremurul. Parcă s-ar fi surpat ceva în adâncuri. Am lucrat în mina și acolo se auzeau asemenea bubuituri, aceeași mișcare haotică a pământului, care nu are nici o legătură cu o mișcare seismică", auzim noi.

Dar au fost și alte ciudățenii în perioada cutremurelor. Fenomene întâmplătoare la poalele muntelui, în orașul Bușteni. "Eu cunosc vreo 50 de oameni care au avut insomnii atunci. În aer se simțea un miros ciudat, parcă era gaz. E posibil ca acea emanație de gaze să fi provocat insomniile. Eu locuiam în acea perioadă pe Strada Telecabinei și știu că multa lume de acolo se plângea de insomnie", ne povestește geologul.

În concluzie, Traian Trufin susține că legenda potrivit căreia Munții Bucegi ar fi strabatuți de uriașe culoare subterane nu trebuie exclusă. "Fenomenele ciudate din Munții Bucegi și legendele locului nu sunt doar povești. Există ceva care ne este absolut necunoscut. Eu propun organizarea unei expediții științifice în Bucegi. O echipă multidisciplinară formată din chimiști, biologi, fizicieni, chiar și parapsihologi, care să studieze în amanunt ceea ce se întâmplă aici. Din păcate, până acum nimeni nu a făcut asemenea cercetări care să acopere întregul masiv", ne-a spus gazda noastră.

Ce spun specialiștii

Despre seria de cutremure din Bucegi am discutat și cu directorul științific al Institutului Național pentru Fizică Pământului, Mircea Radulian. Acesta a admis faptul că "secvența" cutremurelor din Bucegi a fost surprinzător de mare chiar și pentru specialiștii din domeniu. Dar este susținută ideea unor mișcări seismice, nu de altă natură. Au fost cutremure crustale. Asta înseamnă de mica adâncime, de până la 15 kilometri. Se admite și faptul că în Bucegi au fost câteva sute de cutremure în 1993. "Este posibil ca aceste cutremure să fi apărut tocmai din cauza faptului că Munții Bucegi se afla în apropierea Vrancei, o cunoscută zonă seismică. Dar este greu de explicat de ce în ultimii zece ani în Bucegi nu a mai fost nici o mișcare seismică. Secvența aceasta de cutremure din Bucegi, din 1993, este unică pe teritoriul României", ne-a spus

seismologul. Important este ca s-au făcut studii în Bucegi, după acea lunga serie de cutremure, dar rămâne încă un mister în privința cauzelor pentru care un întreg masiv muntos s-a clătinat timp de o luna. "Se încearcă o interpretare a studiilor făcute în zona. Dar problemele nu sunt încă elucidate", a admis omul de știință.

Misterul mormântului neolitic de la Newgrange, mai vechi decât marea piramidă egipteană! La ce servea el, de fapt?

Mormântul neolitic de la Newgrange, mai vechi decât piramidele egiptene!

Unul dintre cele mai mari monumente preistorice din lume, uriașul mormânt neolitic de la Newgrange (Irlanda) a fost construit, se pare, cu aproximativ 5.100 de ani în urmă, ceea ce înseamnă că este cu peste 600 de ani mai vechi decât Marea Piramidă de la Gizeh din Egipt și cu 1.000 de ani mai vechi decât monoliții de la Stonehenge.

Are formă circulară, cu un diametru de aproximativ 80 m și acoperă o zonă de peste 3.000 mp. Movila monumentului a fost construită din pietre mici, acoperite cu turbă, și este înconjurată de 97 de pietre mari, cunoscute drept pietre de bordură, unele dintre acestea fiind elaborat ornamentate cu motive megalitice. Deasupra pietrelor de bordură se află un zid înalt, din cuarț alb. Lespedea mare care sprijină acum zidul exterior al intrării în pasaj a fost inițial folosită pentru a bloca pasajul, la terminarea construirii mormântului. Pasajul, având o lungime de aproximativ 20 m, acoperind doar o treime din lungimea movilei, este placat cu lespezi neslefuite și duce spre o încăpere în formă de cruce, cu un acoperiș magnific, dar abrupt, compus din nișe, înalt de 6 m. Cottoanele camerei în formă de cruce sunt decorate cu spirale și conțin trei bazine masive din piatră, două cioplite din gresie și unul din granit, care - cred arheologii - au conținut cândva rămășițele oamenilor incinerati.

Au fost necesari peste 20 de ani în realizarea mormântului

S-a estimat că mormântul cu pasaj din Newgrange conține în jur de 200.000 de tone de material și că a fost nevoie de 300 de muncitori și de minimum 20-30 de ani pentru a fi construit. Pietrele rotunde de la râul Boyne au fost folosite în construcție, dar bucățile de cuarț alb, folosite pentru fațadă, provin din Munții Wicklow, aflați la 80 km depărtare, și au fost probabil aduse cu barca pe Boyne. Dalele mari de piatră care alcătuiesc pereții și tavanul pasajului au fost transportate, din câte se pare, pe tăvălugi de lemn de la o carieră aflată la 14 km depărtare. Această uriașă investiție în timp și muncă indică o populație avansată din punct de vedere social și bine organizată, cu meseriași minunați.

În jurul movilei de la Newgrange se află un inel format din 12 pietre așezate în picioare, înalte de până la 2,5 m. Inițial, au existat în jur de 35 de asemenea pietre, dar au fost îndepărtate ori distruse în timp.

Reprezentând ultima etapă de construire a sitului, cercul a fost ridicat în jurul anului 2000 î.Hr., la mult timp după ce marea mormânt cu pasaj a încetat să mai fie folosit, deși prezența acestuia demonstrează că zona încă mai avea importanță pentru populația locului, probabil fiind legată de astronomie sau venerarea strămoșilor.

Un fenomen spectaculos are loc anual la Newgrange

Probabil că faima Newgrange se datorează în principal unui fenomen spectaculos ce are loc în fiecare an, timp de câteva zile, în jur de 21 sau 22 decembrie. Intrarea în mormântul cu pasaj de la Newgrange constă din două pietre așezate în picioare și un boiandru orizontal. Deasupra intrării se află o deschidere cunoscută drept nișa acoperișului sau nișa luminii. În fiecare an, la puțin timp după 9 dimineata (în dimineata solstițiului de iarnă, cea mai scurtă zi a anului), soarele începe să urce deasupra văii Boyne, peste un deal cunoscut localnicilor drept Muntele Roșu, numele fiind probabil luat de la culoarea pe care o are soarele în această zi. Soarele trimite o rază drept prin fida de la Newgrange, care trece prin pasaj, iluminând camera centrală din spatele mormântului. După doar 17 minute, raza de lumină se îngustează, iar camera este din nou cufundată în întuneric. Acest eveniment spectaculos a fost descoperit abia în 1967 de profesorul Michael J. O'Kelly, deși în folclorul local exista de ceva vreme.

Teorii bizare privind funcția lui Newgrange

Deși se crede că Newgrange a avut rol de mormânt, nu toată lumea e de acord cu acest lucru. În cartea sa, Newgrange - Temple to Life, apărută în 2004, scriitorul Chris O'Callaghan, născut în Africa de Sud, susține că Newgrange nu a fost un mormânt cu pasaj. El afirmă că nu există nicio dovadă clară a înhumărilor

intenționate de la Newgrange și crede că fragmentele de oase descoperite în timpul săpăturilor au fost probabil aduse aici de animale, la mult timp după ce situl a ieșit din uz.

Teoria lui O'Callaghan este că monumentul a fost construit pentru a celebra uniunea Zeului Soarelui cu Mama Pământ, un simbol al forței vitale. Nișa luminii sau fereastra solară permitea Zeului Soarelui să pătrundă în pasajul movilei (care o întrupează pe Mama Pământ) și să ajungă până în fundul încăperii (simbolizare a uterului). Această teorie își are izvorul, în parte, în corespondența dintre sit și solstițiul de iarnă și poate în piatra sub formă de falus și mingile din calcar găsite în cameră, care probabil reprezentau organele sexuale masculine.

S-au emis și alte ipoteze privind funcționalitatea monumentului. De exemplu, aici ar fi funcționat drept casă mortuară, pasajul și camerele fiind menținute uscate pentru confortul spiritelor care locuiau aici, iar nișa acoperișului era închisă și deschisă pentru a permite spiritelor să iasă și să intre.

S-a crezut, de asemenea, că este sălașul marelui zeu Dagda și, în anumite momente ale anului, se aduceau ofrande prețioase unor asemenea zei. De fapt, există dovezi arheologice ale ofrandelor de la Newgrange la mult timp după ce a încetat a mai fi folosit drept mormânt și observator. Diverse obiecte romane, printre care monede din aur, pandantive și broșe - unele în stare foarte bună au fost descoperite în monument. Dat fiind că romanii nu au invadat niciodată Irlanda, multe dintre aceste ofrande trebuie să fi fost aduse de vizitatorii romani sau romano-britanici din Britania. Probabil că erau pelerini din Antichitate, care venerau un monument religios având deja o vechime de 3 000 de ani.

Priviți ce simboluri păgâne și ciudate am găsit pe niște pietre de mormânt dintr-un sat uitat de lume din România!

Așa cum arătam pe Facebook, am ajuns azi într-un sat uitat de lume din România. Deocamdată nu am să-i dau numele, dar pot spune doar atât: e o localitate cu doar câteva sute de locuitori, în special bătrâni. Am ajuns și la cimitirul aceluia sat...de nevoie (nu din plăcere). Acum, să nu vă faceți vreo idee precum că îmi plac la nebunie cimitirile, însă au și ele o calitate: îți creează o stare de liniște.

Uitându-mă cu atenție la câteva pietre de morminte, am observat o chestie ciudată: unele din ele aveau desenate, în afară de crucea propriu-zisă, și două cercuri situate în stânga și dreapta crucii, asemănătoare cu niște sori. Interesant e că această "modă" era doar la mormintele de la începutul secolului XX (1900-1910); la celelalte morminte, din epoci diferite nu exista asemenea inscripții. Ce "modă" exista la începutul secolului XX, habar n-am. Eu îmi pun doar întrebarea: ce caută niște simboluri păgâne lângă un simbol creștin cum este crucea? Mă refer, cui i-a venit asemenea idee? Bun, nu văd aici o conspirație a Ocultei Mondiale (m-aș mira să caute ea într-un sat uitat de lume) și nicio conspirație satanică. Ci doar vreau să rezolv enigma: ce reprezintă acești sori? Ați mai văzut cumva și la alte morminte? Dacă da, unde? Era oare o modă asemenea desene al începutul secolului XX și în mai multe zone ale țării? De unde s-au inspirat sculptorii în piatră?

Cu ajutorul vostru, poate totuși descoperim mai multe lucruri interesante...

Sub templul bolivian de la Puma Punku s-a găsit o încăpere secretă. Vom avea dovada că acest complex a fost construit de extraterestri?

Pumapunku (sau Puma Punku) este parte a unui mare complex templu/grup de monumente care se găsește în Bolivia. Extraterestrii sau oamenii din antichitate au construit Pumapunku? Care a fost scopul acestui complex? Cum arăta el la început și cum de a fost distrus? De unde au venit cunoștințele și priceperea pentru a construi așa ceva? De unde au provenit blocurile de piatră? Iată câteva întrebări la care mulți arheologi n-au reușit de-a lungul timpului să ofere răspunsuri satisfăcătoare. Întregul loc pare a fi un mare mister, dar o nouă descoperire ar putea schimba totul, conform site-ului bubblenews.com.

Folosind un radar care poate vedea prin pământ, o echipă de arheologi a descoperit o mare anomalie subterană, care se află la 20 de metri adâncime sub complex. Echipa crede că e vorba ori de o gaură naturală sau...de ce nu, de o construcție artificială. Arheologul șef, Domingo Mendoza, spune că încăperea trebuie să fie un mormânt. Încăperea subterană secretă este goală și are circa 2-2,5 metri înălțime, o lățime de aproape 2 metri și o lungime de circa 4 metri. Se pare că acolo se găsesc și niște trepte care duc undeva. Ce e mai curios e faptul că această încăpere se pare că nu comunică cu vreo intrare.

Echipa de arheologi urmărește să realizeze o mică gaură care să ajungă până la nivelul încăperii secrete, iar de acolo, cu ajutorul unei camere video în infraroșu să se vadă care e natura acestei anomalii. Oare ce va găsi acolo? Dovezi ale existenței extraterestrilor? Și asta pentru că chiar mai mulți oameni de știință cred că întreg complexul Pumapunku nu pare a fi realizat de mâna omului...

Cât de vechi e omul pe Pământ? Acum 27.000 de ani, oamenii purtau cămăși și pantaloni de piele!??

Cât de vechi e omul pe Pământ? Existența omului pe Pământ e mult mai veche decât îndrăznesc să-și imagineze istoricii. Paleontologii din Kenya au dezgropat cranii umane vechi de 20 milioane ani. Chiar și acestea sunt întrecute de consemnările mayașe din Yucatan, privind fapte vechi de 90 milioane și 400 milioane ani - cifre aproape incredibile, dacă nu s-ar fi găsit acele ciudate obiecte metalice aflate uneori îngropate în straturile adânci de cărbune, pierdute probabil în mijlocul acelor păduri gigantice din Era Carboniferă, cu atât timp în urmă.

Cunoscutul medium Edgar Cayce ne-a dezvăluit dovezi privind existența Atlantidei în urmă cu 10,5 milioane ani, ceea ce face ca domnia acelor Dinastii Divine din Babilon, cu 432.000 ani înainte de Potop, să pară a fi fost chiar ieri. Trebuie să fi trecut multe epoci pentru ca limba primar să evolueze, ajungând la miile de graiuri vorbite astăzi. A fost nevoie de nenumărate milenii de cultură pentru ca teologia Vedelor sanscrite și înțelepciunea sublimă din Bhagavad Gita să ajungă la maturitate.

Etnologii cred acum că Homo Sapiens din perioada paleolitică (în urmă cu 34.000 ani) a dobândit puteri mentale deosebite. Alexander Marshack de la Universitatea Harvard afirmă că cei din vechime compilară un complicat calendar lunar și foloseau un anume sistem de scriere. Semnele străni găsite pe oase și pietre din Era Glaciară ar putea înregistra date inteligibile pe care noi nu le putem însă descifra.

Arheologii ruși au dezgropat mormântul a doi băieți îngropați lângă Vladimir, la nord de Moscova, vechi din jurul anului 25.000 î.Ch., și pretind că ar fi găsit rămășițe de cămăși și pantaloni de piele, cizme îmblănite și cușme asemănătoare îmbrăcămintei purtate de localnicii din zilele noastre.

Cum vor arăta oamenii peste 100.000 de ani? Cu ochii mari și bulbucați, piele pigmentată și nas puternic!

Într-un istoric din iulie 2012 (<http://www.lovendal.net/wp52/cum-va-arata-omul-in-viitor-oribil-aroaznic-sper-sa-n-ajungem-niciodata-asa/>) vorbeam despre cartea biologului Douglas Dixon, "Omul după om - o antropologie a viitorului" despre cum ar putea arăta omul în viitor, după 50 de milioane de ani de evoluție. Dixon prezintă o serie de apariții ciudate umane oribile, teoria lui bazându-se pe utilizarea ingineriei genetice și a călătoriilor în spațiu. Probabil că opera lui Dixon e mai degrabă una științifico-fantastică.

Dar, mai aproape de adevăr - despre cum ar putea arăta omul în viitor - este cercetătorul și artistul Nicolai Lamm, care, în colaborare cu un genetician "computațional" a scos o reprezentare grafică despre cum ar putea arăta omul peste 20.000 de ani, peste 60.000 de ani și peste 100.000 de ani (citiți mai multe pe site-ul myvouchercodes.co.uk). În imaginea de mai sus, de la începutul articolului, puteți vedea care ar fi imaginea omului peste 100.000 de ani... puțin șocantă și ciudată. Ce se observă sunt ochii extrem de mari și bulbucați (ca răspuns la mediul întunecat al coloniilor situate departe de Soare), pielea mai pigmentată (pentru a face față radiațiilor ultraviolete dăunătoare din afara spațiului de ozon protector al Pământului), pleoape mai groase (pentru a adapta mai bună la gravitația zero din viitoarele colonii spațiale). De asemenea, se observă nasul mai puternic și liniile feței mai pronunțate. La sfârșitul articolului puteți vedea și cum arată în prezent cei doi tineri care au fost modificați pe calculator...

Federația Galactică a Luminii și câțiva din membrii săi: andromedanii, bellatricienii, centaurienii și fomalhautanii

Citez de pe site-ul paoweb.com. adică Planetary Activation Organization. Dacă e să înjurați, înjurați-i pe cei care au scris acolo, nu pe mine. Eu doar am tradus de acolo despre... Federația Galactică a Luminii.

Federația Galactică a Luminii a fost fondată în urmă cu 4,5 milioane de ani, pentru a preveni atacurile forțelor întinate interdimensionale în dominarea și exploatarea acestei galaxii. În prezent, ea ar număra peste

200.0 de membri de națiuni-stele, confederații sau uniuni. Circa 40% din ei sunt specii umanoide, iar restul sunt variate alte forme de ființe. Majoritatea membrilor Federației Galactice sunt ființe pe deplin conștiente.

Dintre speciile de extratereștri amintim: andromedanii, arcturienii, bellatricienii, centaurienii, fomalhautanii,

mintakanii, pegasiienii, procyonienii și tau-cetienii.

Despre arcturieni am vorbit în articolul acesta (<http://www.lovendal.net/wp52/faceti-cunostinta-cu-arcturienii-cea-mai-avansata-civilizatie-de-extraterestri-din-intreaga-galaxie/>). Se pare că ar fi cea mai avansată civilizație extraterestră din întreaga galaxie. Astăzi, vom vorbi pe scurt despre alte câteva specii ale Federației Galactice.

Andromedanii - trăiesc în constelația Andromeda, la 150-4.000 de ani-lumină față de Pământ. Andromedanii se aseamănă foarte mult cu oamenii; singurele diferențe vizibile ar fi acestea. Ochii lor sunt mai mari decât cele ale oamenilor, buzele mai subțiri și mai rozii, urechile mai mici, iar degetele de la mâini și picioare mai lungi. Andromedanii nu dorm decât 2 ore pe noapte și sunt recunoscuți pentru abilitățile lor științifice.

Bellatricienii - trăiesc în jurul stelei Bellatrix, aflată la 112 ani-lumină față de Pământ. Se aseamănă mai mult cu reptilele. Au un cap mare, cu ochi roșii, nas foarte mic și fără urechi. Pielea este asemănătoare cu cea a crocodilului, fiind de culoare verde, roșie sau galbenă. În spate, bellatricienii au și o coadă. Acești extraterestri sunt pricepuți în diplomatie și conducere.

Centaurienii - sunt situați în jurul stelei Alpha Centauri, cea mai apropiată stea față de Pământ, situată la circa 4 ani-lumină. Centaurienii se aseamănă și ei cu oamenii, fiind musculoși și bine proporționați. Centaurienii sunt cunoscuți pentru abilitățile lor de mari strategii, și vorbesc o limbă care aduce aminte de limba germană.

Fomalhautanii - sunt extraterestri din jurul stelei Fomalhaut, ce se găsește la 23 ani-lumină față de Pământ. Ei au formă umanoidă, fiind blonzi cu ochi albaștri. Sunt foarte pricepuți în domeniul științifico-tehnic, așa că au de gând să trimită o grandioasă expediție până în galaxia Andromeda, aflată la 2 milioane de ani-lumină față de galaxia noastră.

Marele secret al lui Einstein: "OZN-urile există și vin din Cosmos: ele aparțin unui popor de oameni plecați de pe Terra acum 20.000 de ani"

Albert Einstein, geniul mondial al fizicii și unul dintre cei mai inteligenți oameni de pe planetă (conform părerii unora, deși eu cred că se cam exagerează). Eu de exemplu, dacă aș avea de ales între Einstein și Tesla la inteligență, l-aș alege, fără să stau prea mult pe gânduri, pe Tesla. Dar asta e o chestiune subiectivă. Unii zic că Einstein ar fi fost ateist, alții că Einstein credea într-o Ființă Supremă, ca Creator, fără a mai interveni apoi în Creația Sa, cum face Dumnezeu biblic. Adevărul, ca întotdeauna, s-ar putea să fie la mijloc. Dar acum, în acest mic articol, vreau doar să mă refer la o afirmație de-a lui Einstein, trecută în general prea ușor cu vederea, lăsată să declare el la un moment dat (pentru unii s-ar putea să fie o afirmație absolut șocantă): "Farfuriile zburătoare există, și vin din Cosmos: ele aparțin unui popor de oameni plecați de pe Terra acum

20.000 de ani". Așadar, Einstein explică misterul OZN-urilor (aparate de zbor create de pământeni în trecut care au părăsit Pământul pe alte planete sau sisteme solare). El dă și un termen precis când s-a întâmplat această părăsire a Pământului: acum 20.000 de ani! Nu 10.000 de ani sau 50.000 de ani. De unde avea Einstein aceste informații? Cum le-a obținut? De ce nu a putut spune mai multe? O minte științifică ca a sa cu siguranță nu s-ar fi putut lansa în pure speculații științifico-fantastice... în plus, mie mi se pare o ipoteză extrem de interesantă, față de cea a extraterestrilor care predomină în ziua de azi.

Civilizațiile extraterestre avansate pot trăi bine-mersi în interiorul găurilor negre supermasive, iar noi să nu le vedem

O gaură neagră supermasivă nu este cel mai bun loc pentru a trăi. Cu toate acestea, există fizicieni care iau în considerare posibilitatea ca în aceste locuri extreme să trăiască rase avansate de extraterestri. "Interiorul găurilor negre masive ar putea fi locuit de civilizații extraterestre avansate care trăiesc pe planete," scrie cosmologul rus Viaceslav I. Dokuciaev de la Institutul din Moscova pentru Cercetări Nucleare, din cadrul Academiei de Științe a Rusiei; tot documentul omului de știință rus poate fi consultat AICI (în format .pdf). "Și noi am putea trăi în interiorul unei găuri negre supermasive, dar extraterestrii avansați s-ar putea s-o fi făcut deja", susține Dokuciaev. Iar punctul său de vedere exotic nu se bazează pe science-fiction, ci pe teoria lui Einstein.

Găurile negre supermasive sunt considerate a fi cele mai distructive formațiuni din spațiul cosmic, fiind absolut de nelocuit. Gravitația lor, care influențează mediul, afectează nu numai materia, ci chiar și lumina care nu poate scăpa din suprafața sa. Această înseamnă că toate "rutele de scăpare" se întorc către centrul găurii negre.

Și totuși, cum ar putea extraterestrii avansați să facă din gaura neagră un mediu propice pentru a fi locuit?

Orbita unei găuri negre

Orbitele dincolo de așa-zisul orizont al găurii negre ("punctul fără întoarcere"), nu sunt circulare sau eliptice, ci au o formă complexă asemănătoare unei rozete. Este un alt tărâm, acolo unde spațiul și timpul se reîntorc la condiția lor stabilă, aceasta fiind un loc unde viața poate exista, explică profesorul Dokuciaev. Aceste găuri negre pot avea o structură internă complexă, care ar putea permite planetelor să orbiteze o singularitate centrală.

Cosmologul rus spune că "civilizațiile de tipul al III-lea, conform scalei Kardashev, pot trăi în condiții de siguranță în interiorul unei găuri negre supermasive". Potrivit Scala Kardashev, civilizațiile de gradul al III-lea sunt rezervate doar formelor de viață avansate existente în Univers. Noi, oamenii, suntem o civilizație de gradul I.

Potrivit cosmologului rus, care a făcut o serie de calcule teoretice, în interiorul unei găuri negre de rotație, există anumite regiuni în care anumiți fotoni pot supraviețui în orbite stabile periodice. Așadar, dacă pot exista orbite stabile de fotoni, nu există niciun motiv pentru care nu ar putea exista orbite stabile ale unor obiecte mai mari de mărime astronomică, cum ar fi planetele. Desigur, cu cât o gaură neagră este mai mare, cu atât mai bine, deoarece există loc suficient pentru astfel de orbite planetare.

Și mai e ceva: găurile negre nu pot fi deloc observate...așa că o civilizație ar putea trăi ascunsă mult timp într-o asemenea gaură neagră fără să se știe nimic de existența ei.

Piatra celestă a comandantului Moore... dovada care demonstrează existența extraterestrilor a fost furată de CIA!

În seara zilei de 19 iulie 1952, operatorii de radar ai aeroportului național Washington au depistat tinte strănii în cadrul sferelor lor de acțiune. Aceștia și-au dat seama curând că orașul-capitală al țării fusese invadat de un escadron de OZN-uri. Armata a ordonat avioanelor turboreactoare să intercepteze și a organizat o secretizare națională.

A doua zi, dimineața devreme, un om care se îngrijea de domeniul comandantului Alvin E. Moore, în apropiere de Hemdon, a observat ceva foarte ciudat: crengile copacilor fuseseră rupte, iar apoi a văzut o gaură largă din care emana un miros sulfuros. Omul a fugit să își găsească patronul, care nu plecase încă la Departamentul de Informații Tehnice din cadrul Biroului de Aeronautică din Washington, unde era șef de divizie. Îngrijitorul și comandantul Moore au extras cu grijă un obiect încă cald și vizibil fabricat. Ofițerul naval de școală veche a fluierat realizând că obiectul nu putea fi un meteorit și că era fără doar și poate un obiect fabricat, deoarece avea trei părți prelucrate și o a patra părea să fie ruptă. În timp ce ducea obiectul înapoi la casa sa, sprânceană i s-a ridicat de curiozitate, fiindcă anii săi de experiență tehnică în domeniul aeronauticii îi spuneau că obiectul acesta nu provenea de la o navă, într-adevăr, avea impresia că acest lucru era dintr-o altă lume!

Biroul Național de Standarde a analizat obiectul denumit de comandantul Moore „piatra celestă” și a semnalat că nu era de origine naturală. Apoi a înaintat cilindrul proiectului Bluebook, după aceea l-a împrumutat unui ofițer al serviciului de informații canadiene care avea legături cu CIA și care l-a supus unor analize în cadrul

proiectului Magnet al Canadei, condus de regretatul Wilbert Smith. Ambele agenții și-au exprimat nedumerirea în privința originii obiectului.

Comandantul Alvin E. Moore a depozitat „piatra cerească” în seiful aflat în biroul său, unde o ținea de când a fost adusă din Canada. După două săptămâni, a deschis seiful și a descoperit că cilindrul lipsea! Șocat și consternat, a deplâns dispariția a ceea ce posibil ar fi fost cea mai importantă descoperire din istoria științei spațiale! Știind că nimeni cu excepția sa și a ofițerilor de pază nu cunoștea codul seifului, comandantul Moore și-a dat seama că obiectul fusese confiscat de personalul CIA. Nu a mai văzut piatra vreodată. Două mici mostre pe care Biroul de Standarde le cioplișe au rămas în posesia lui, dar acestea au fost luate pe sus într-un uragan.

Întânirea senzațională a unei doamne cu doi extratereștri cu păr blond: “Am simțit furnicături pe piele, iar timpul era suspendat”

»Pe 21 octombrie 1954, doamna Jessie Roestenberg și cei doi copii ai ei, de șase și opt ani, au auzit un sâsâit și au ieșit să vadă dacă nu este un avion cu reacție. Au văzut doar un obiect cu baza plată, făcut dintr-un metal argintiu, cu partea de sus curbată și terminându-se într-un dom transparent, precum o fereastră circulară. Acesta plutea la nivelul acoperișului fermei lor izolate.

În interiorul domului se aflau două personaje care priveau la peisajul de jos, ca niște turiști care admiră o priveliște. Se uitau la Jessie aproape cu compasiune. Erau foarte umani în aparență, cu piele palidă, păr blond și lung și bărbii ascuțite. Purtau ambii un fel de costume de parașutiști sau de ski, destul de ciudate la vremea aceea.

Doamna Roestenberg a spus că privind acele personaje „se părea că trec ore, dar probabil că au fost secunde. Timpul era suspendat”. A simțit o senzație de furnicături pe piele, „de parcă eram încărcată cu un fel de energie”.

Ca orice mamă, s-a temut pentru copiii ei și i-a dus în casă, la adăpost. S-au ascuns sub masă. Prin fereastră, au văzut obiectul descriind un arc pe cer, apoi străfulgerând într-o explozie de purpuriu intens (posibil ultraviolett) și dispărând ca și cum n-ar fi fost.

Pe Lună exista o civilizație avansată a oamenilor, dar ei au fost distruși și răpiți de martienii!

În cazul în care ființe din alte părți ar captura locuitori ai acestei planete fără motiv, din curiozitate sau cu prilejul cercetării științifice, s-ar putea ca acestea să prefere o operațiune realizată pe apă, departe de privirile altor ființe umane de pe acest pământ. Dacă astfel de entități există, s-ar putea să fie foarte înțelepte într-o oarecare măsură, ceea ce ar presupune că experimentele lor fie ar fi secretizate, fie acestea ar ateriza nepăsătoare în Central Park, New York, și și-ar alege câte specimene și-ar dori. Astfel se explică pe larg răpirea spațială, prin descrierea modelului sinistru urmărit de „străini” pentru a păstra legătura cu posibilul progres al pământenilor, pentru a le examina mentalitatea prin ștergerea memoriei celor care au fost răpiți, eliberându-i apoi în altă parte, într-o stare de amnezie acută. Sau ar putea să îi ducă într-o

plimbare chiar pe planeta lor de origine pentru a-i plasa în grădinile lor zoologice, în laboratoarele lor de disecție, în abatoare sau în orice alt loc pregătit pentru pământeanul capturat.

Dr. Evington susține că răpirea spațială nu se petrece doar pe Pământ. Acesta crede că oamenii care trăiau pe Lună au fost odată foarte avansați, deținând putere nucleară și nave proprii și că marțienii au eradicat această civilizație, deoarece reprezenta o amenințare la adresa siguranței lor. Și este un lucru aproape sigur că femeile de pe Lună au fost purtate de către navele spațiale marțiene pentru a fi expuse, în același fel în care Columb I-a expus pe caraibieni pentru a le demonstra ibericilor de acasă că fusese acolo în acea lume nouă.

Un "clarvăzător la distanță" ne dezvăluie că sub un mare munte din Alaska s-ar afla o imensă bază subterană extraterestră, în care "alienii" seamănă foarte bine cu oamenii. O fi atlantiți?

În iunie 2012, într-un articol interesant vorbeam despre cercetările secrete ale CIA în parapsihologie, și anume vederea la distanță (<http://www.lovendal.net/wp52/cercetarile-secrete-ale-cia-in-domeniul-parapsihologiei-proiectul-ariffame-si-vederea-la-distanța/>). Așadar, se cunoaște că CIA se folosește de "clarvăzători" pentru a obține informații acolo unde spionii nu pot ajunge. În cartea sa din 1997, "Remote Viewers" (adică "Cei care văd la distanță"), Jim Schnabel vorbește despre un fost agent CIA de vedere la distanță, pe nume Pat Price, care crede că în interiorul muntelui Hayes din Alaska, situat la nord-est de orașul Anchorage, s-ar afla una dintre cele mai mari baze extraterestre de pe Pământ. Conform aceluiași Pat Price, extraterestrii care ar trăi în interiorul Muntelui Hayes, ar semăna extrem de mult cu oamenii și ei s-ar folosi de puterea gândului pentru a ne controla vehiculele noastre. Eu stau și mă gândesc că, dacă acești "extraterestri" seamănă extrem de bine cu oamenii (diferă doar inima, plămânii, săngele și ochii), poate că ei nu sunt cu adevărat extraterestri, ci o specie necunoscută de oameni care au evoluat în interiorul Pământului, poate chiar urmașii celebriilor atlantiți. Desigur, asta în cazul în care informațiile lui Price ar fi adevărate.

Interesant e faptul că în zona respectivă, de-a lungul anilor s-au semnalat o activitate ozenistică susținută, ceea ce nu te poate pune decât pe gânduri. Și, oricum, Alaska pare a fi un teritoriu în care apar tot felul de descoperiri bizare, ca de exemplu, o masivă piramidă îngropată (<http://www.lovendal.net/wp52/socant-in-alaska-s-ar-afla-ingropata-o-piramida-gigant-de-350-de-metri-inaltime-in-zona-triunghiului-bermudelor-din-alaska/>) sau gigantiți de 3 metri cu 6 degete (<http://www.lovendal.net/wp52/26553/>).

Un fost colonel american dezvăluie faptul că armata SUA a folosit arme spațiale împotriva civilizațiilor extraterestre

Philip Corso (1915-1998) a fost un ofițer al Armatei Americane, servind între 1942 și 1963 cu rangul de locotenent-colonel. Corso a publicat, împreună cu William J. Birnes, cartea "The Day After Roswell", adică "Ziua după Roswell", în care a dezvăluit cum a fost el implicat în cercetarea tehnologiei extraterestre, recuperate după incidentul Roswell din 1947.

Corso a spus că exista un grup guvernamental, aflat sub supravegherea directorului CIA, care avea ca sarcini colectarea tuturor informațiilor despre tehnologiile extraterestre; în același timp, acest grup avea ca sarcini acoperirea tuturor informațiilor despre existența OZN-urilor și extraterestrilor. Conform lui Corso, programul american "războiul stelelor" lansat de SUA în timpul administrației Reagan avea ca scop, printre altele, și distrugerea sistemului de ghidaj electronic din armele inamicilor, inclusiv din armele de origine extraterestră. Iar URSS-ul, dușmanul de moarte al SUA, știa care este adevăratul scop al "războiului stelelor".

Tot Corso mai susține că extraterestrii s-au ocupat de răpirea oamenilor, de violarea spațiului aerian al SUA, precum și de distrugerea avioanelor de luptă trimise pentru a fi interceptate OZN-urile. De aceea, OZN-urile și extraterestrii ar fi constituit o amenințare directă la adresa securității naționale a Statelor Unite.

Una din declarațiile publice care par să confirme ceea ce a spus Corso o reprezintă cea făcută în anul 1955 de generalul Douglas McArthur care spunea că "națiunile lumii trebuie să fie unite, întrucât următorul război va fi unul interplanetar".

Un ieziut se destăinuie: Vaticanul are în locația HAARP din Alaska un radiotelescop secret! Cu ajutorul său, s-a descoperit o planetă gigantică, pe care se află o rasă extraterestră războinică!

s un mic interviu cu un ieziut care ar face parte din serviciile secrete ale Vaticanului. Acest ieziut vrea să dezvăluie niște informații absolut șocante! Așadar, haideți să urmărim interviul:

ieziut: Sarcinile mele erau pur tehnice, iar cea mai importantă era aceea de a preda Vaticanului informațiile extrem de secrete care provin de la radiotelescopul deținut de Vatican în Alaska.

Reporter: Stați așa... La ce radiotelescop vă referiți? Nu știm că Vaticanul deține așa ceva în zonă.

ieziut: Există așa ceva, este un radiotelescop cu tehnologii extrem de avansate, care este folosit doar de

iezuïți. E localizat în interiorul unui parc industrial, folosit pentru a înmagazina petrol, aparent abandonat, situat în Alaska. Acest radiotelescop este complet camuflat.

Comentariu Lovendal: Nu-i așa că-i interesant? În Alaska se găsește HAARR Oare în cadrul complexului HAARP sunt camuflate asemenea dispozitive secrete? Poate că până la urmă scopul HAARP n-a fost niciodată controlul vremii, ci comunicarea cu extraterestri, așa cum vom vedea mai jos.

Reporter: Când a fost construit aparatul și de ce Vaticanul deține atât de multe observatoare astronomice în întreaga lume?

Comentariu Lovendal: De exemplu, Vaticanul mai deține un telescop: telescopul VATT (Vatican Advanced Technology Telescope) în Mții Graham (Arizona, SUA).

Iezuit: Ce pot să vă spun este că acest radiotelescop a fost construit în anii 1990, cu scopul de a studia toate corpurile cerești anormale care se apropie de Pământ, similar cu ceea ce a făcut CIA cu unul dintre "ochii săi secretei," SkyHole 12. Papa Pius al XII-lea a fost informat că de sistemul nostru solar se apropie un corp ceresc, pe care se află o rasă extraterestră războinică extrem de avansată. Această informație care v-o spun este strict secretă.

Radiotelescopul din Alaska ne-a oferit o informație preluată de la o sondă spațială (ce face parte din programul spațial SILOE) care a reușit să fotografieze o planetă uriașă care se apropie de sistemul nostru solar. Informațiile au fost permise în Alaska în luna octombrie 1995, iar de atunci au început și problemele mele. Am descoperit că aveam accesul la această informație, iar mai târziu am aflat că, în interiorul Vaticanului, au existat două tabere care s-au luptat pentru controlul acestor informații, care au fost clasificate dincolo de "Top Secret".

Comentariu Lovendal: E vorba iarăși de planeta X? Rasă războinică extraterestră care se află pe o planetă uriașă ce se apropie de noi? O, Dumnezeu! Prea mult seamănă cu teoria lui Sitchin cu Nibiru și războinicii Anunnaki...

Un fost colonel american dezvăluie faptul că armata SUA a folosit arme spațiale împotriva civilizațiilor extraterestre

Philip Corso (1915-1998) a fost un ofițer al Armatei Americane, servind între 1942 și 1963 cu rangul de locotenent-colonel. Corso a publicat, împreună cu William J. Birnes, cartea "The Day After Roswell", adică "Ziua după Roswell", în care a dezvăluit cum a fost el implicat în cercetarea tehnologiei extraterestre, recuperate după incidentul Roswell din 1947.

Corso a spus că exista un grup guvernamental, aflat sub supravegherea directorului CIA, care avea ca sarcini colectarea tuturor informațiilor despre tehnologiile extraterestre; în același timp, acest grup avea ca sarcini acoperirea tuturor informațiilor despre existența OZN-urilor și extraterestrilor. Conform lui Corso, programul american "războiul stelelor" lansat de SUA în timpul administrației Reagan avea ca scop, printre altele, și distrugerea sistemului de ghidaj electronic din armele inamicilor, inclusiv din armele de origine extraterestră. Iar URSS-ul, dușmanul de moarte al SUA, știa care este adevăratul scop al "războiului stelelor".

Tot Corso mai susține că extraterestrii s-au ocupat de răpirea oamenilor, de violarea spațiului aerian al SUA, precum și de distrugerea avioanelor de luptă trimise pentru a fi interceptate OZN-urile. De aceea, OZN-urile și extraterestrii ar fi constituit o amenințare directă la adresa securității naționale a Statelor Unite.

Una din declarațiile publice care par să confirme ceea ce a spus Corso o reprezintă cea făcută în anul 1955 de generalul Douglas McArthur care spunea că "națiunile lumii trebuie să fie unite, întrucât următorul război va fi unul interplanetar".

Mărturisirile șocante ale fiicei unui mare cercetător nazist: americanii și rușii au ajuns în secret în interiorul Lunii, în anii 50, unde au găsit baze și nave extraterestre

Articolul următor are la bază mărturisirile lui Helga Morrow, care a vorbit într-o revistă de OZN din SUA, despre răposatul său tată, dr.Fred Kueppers, un inginer german ce a fugit în SUA în timpul celui de-al doilea război mondial. Mărturisirile femeii sunt mai mult decât șocante:

Tatăl meu era un inventator foarte popular în anumite domenii ale științei și tehnologiei. Toate brevetele sale au devenit proprietatea ori a firmelor pentru care lucra, ori a guvernului american. El a lucrat împreună cu Tesla, Einstein, Von Brown, Von Neumann și mulți alții. Tatăl meu a lucrat în cadrul Experimentului

Philadelphiia, a inventat dispozitive de temporizare a bombei atomice; a descoperit formula matematică pe baza căreia astronautii au putut să se întoarcă pe Pământ; a proiectat sistemul electric miniatural al navei Sputnik - prima navetă spațială lansată; a lucrat la proiectul Blue Book, OZN; a inițiat utilizarea cablajelor din aluminiu ce trebuiau să înlocuiască cablurile foarte grele ale avioanelor celui de-al doilea război mondial; a lucrat ca paranormali pentru a stabili căi de comunicare cu astronautii în cazul în care sistemul de comunicație s-ar fi defectat; a antrenat extraterestri pentru a se integra în societatea umană.

Când aveam vreo 10 ani, tatăl meu m-a dus în pivniță, unde a pus într-o cutie de țigări două lame de ras, cutia având un magnet în formă de „U” lipit dedesubtul ei. A lovit ușor cele două lame de ras și, spre uimirea mea, au început să apară două serii de cercuri concentrice. Vărsând să simplifiche toate aceste lucruri, mi-a spus că, dacă cineva poate să suprapună aceste cercuri, ar putea să facă o călătorie în timp (sau să îndoie timpul în așa manieră încât să controleze viteza lor sau chiar să o atenueze). Tatăl meu mi-a spus că navele spațiale extraterestre funcționau pe baza acestui „magnetism inversat”. Mi-a arătat cum se poate produce acest efect prin ținerea în mână a doi magneti cu poli opuși. Nu am uitat niciodată această lecție și asta se întâmpla înainte ca oricine să fi vorbit despre farfurii zburătoare. Eram confidentul tatălui meu. N-am discutat despre acestea niciodată cu nimeni fiindcă m-a pus să jur că voi păstra secretul.

În iarna lui 1961, înainte ca el să moară, tatăl meu mi-a încredințat multe lucruri. Mi-a spus că ceea ce urma să-mi dezvăluie mi se va părea ciudat, de necrezut și aproape nebunesc. Aveam 27 de ani la momentul acela și credeam că în cele din urmă o luase razna. Mi-a mărturisit că nu doar a fost pe Lună, ci și ÎNAUNTRUL ei și că a vorbit și a antrenat extraterestri care arătau ca ei noi pentru a se putea plia pe societatea umană. A fost în interiorul navelor spațiale și a zburat cu ele în afara Pământului. De asemenea, mi-a spus că „momeala” propagandei roșii (comunismul) era o minciună ce trebuia să țină umanitatea ocupată cu grijile „luptei împotriva comunismului”. De fapt, cele două mari națiuni erau foarte bune prietene; oameni de știință ruși se înțelegeau foarte bine cu colegii lor americani, lucrând împreună în mod amiabil. „Amenințarea rusă” nu era nimic altceva decât o „prostie” și o distragea a atenției marelui public; în acest timp, funcționau baze extraterestre peste tot în lume și pe Lună. Mi-a spus că cine controlează Luna poate să ținăască orice loc al Pământului, planeta nefiind sigură pentru nimeni. De aceea, rușii și americanii trebuie ori să fie prieteni, ori să se distrugă unul pe celălalt.

Extraterestrii ne mănâncă, iar oamenii sunt folosiți drept hrană vie de către „vizitatorii cenușii”! „Extraterestrii ne mănâncă! Oamenii sunt folosiți drept mâncare de către extraterestri.” O afirmație total șocantă. Și asta nu aparține unui om oarecare, ci unui fost agent CIA operativ, pe nume John Lear, ce a declarat aceste lucruri site-ului UfoVideo.net, într-un mic videoclip interesant pentru amatorii „omuleților gri”.

Se pare că alienii fac experimente îngrozitoare pe oameni, iar aceste lucruri sunt secrete foarte bine păzite de către guvernele lumii. „Ceea ce pot spune e faptul că sursele mele ajung până în sus, și, dacă n-ar fi fost adevărate, nu mi-aș fi riscat credibilitatea și viața, pentru a veni cu aceste informații”, a mai declarat fostul agent CIA.

John Lear este fiul unui mare aviator, Bill Lear, și, ani de zile, acesta a oferit servicii de transport pentru Agenția Centrală Americană de Informații. John a făcut rost de un document (pe baza liberului acces la informații) care sugerează faptul că serviciile secrete americane au recuperat atât OZN-uri, cât și trupuri de extraterestri.

Totuși, largi porțiuni din document au fost „înnegrite” pentru a ascunde detalii privind operațiunile. Este binecunoscut faptul că în anul 1947, Forțele Aeriene SUA a început un proiect denumit „Proiectul Sign” inițiat pentru a monitoriza OZN-urile. „Începând din anul 1947, noi am colecționat cel puțin 30-35 de OZN-uri doborâte pe Pământ, și am strâns cel puțin 100-150 de cadavre extraterestre, reprezentând trei specii diferite”, a declarat fostul agent CIA. El merge mai departe și spune că guvernul SUA a stabilit căi de comunicații cu extraterestrii și că, de fapt, colaborează cu ei. Astfel, ar fi fost construite facilități subterane de cercetare și zone top-secrete, pentru a analiza informațiile transmise de „omuleții cenușii”. Dar Lear consideră că această colaborare cu extraterestrii a fost una dezastruoasă, căci ei au scăpat de sub control, iar guvernul SUA și-a dat seama mult prea târziu că a făcut o gravă greșală.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe de mai jos. Am făcut pentru voi o sinteză a relațiilor pe care le-a făcut un băiețel din Elveția care a pretins că timp de 11 ani (de la vârsta de 5 ani până la cea de 16) a intrat în contact cu un extraterestru din constelația Pleiadelor, lată ce dezvăluiri incredibile i-arfi făcut extraterestru băiețelului:

* „Noi, pleiadienii, nu ne arătăm în public, întregii omeniri, întrucât conștiința oamenilor este îngustă și restricționată de sclavia religioasă”.

1190

/901

* Viața oamenilor poate atinge chiar și 100.000 doar cu dezvoltarea spirituală, doar atunci când spiritul nu mai are nevoie de trup.

* Media de vârstă a pleiadienilor este de 1.000 de ani.

* Pleiadienii cunosc toate limbile Pământului care s-au vorbit și se vorbesc vreodată; un extraterestru din Pleiade poate învăța o limbă omenească în maxim 21 de zile.

* Ei se folosesc de nave spațiale cu "hyper drive"... au nevoie doar de 7 ore pentru a ajunge pe Pământ de pe planeta lor.

* Pentru ei, oamenii de pe Pământ sunt barbari, lacomi, nedezvoltați și ahtiați după putere; în Univers mai sunt specii de oameni extraterestri, dar și specii de extraterestri non-oameni;

* În sistemul nostru solar a existat odată o planetă, intitulată Malona, ce a fost distrusă într-un război; în locul ei, se află astăzi centura de asteroizi.

* Luna a fost odată o planetă mai veche, cu 4,5 milioane de ani mai în vârstă decât Pământul.

* Creația are o vechime de 311 de trilioane de ani, iar despre Creator pe care pleiadienii îl numesc "Nimicul fără nume", acești extraterestri nu pot să spună nimic.

* Sub pământ, dar și în alte locuri inaccesibile trăiesc 5 rase de oameni colorați; de exemplu, în zonele inaccesibile din India trăiește "rasa albastră" de oameni.

* Extraterestrii din Univers diferă ca mărime, în funcție de gravitația planetei: de la 50 de centimetri la 12 metri.

* Giganții și titanii au trăit odată pe Pământ.

* Charles Darwin cu siguranță că se înșeală; oamenii de pe Pământ nu se trag din maimuțe, ci au fost creați prin combinația genetică dintre extraterestri și vechii locuitori ai planetei.

* Primii oameni rezultați în urma acestor încrucișări, puteau trăi 15.000 de ani; și astăzi mai există ascunși pe planetă încă 7 asemenea asemenea exemplare.

* Lumea spirituală nu există, ci doar lumi materiale mai rafinate, de alte dimensiuni, în care există forme fără trup.

* Pleiadienii au baze pe Pământ, dar și pe alte planete; baza lor de pe Pământ se află în munții din Elveția.

P.S. Și mai sunt și multe alte secrete... Dacă există doritori, vi le spun și pe celelalte.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 2): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul

Dacă am văzut că reacția mării majorității a cititorilor la articolul de ieri (Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele!) a fost una pozitivă, m-am hotărât să continui cu aceste dezvăluiri, lată ce secrete au mai spus pleiadienii băiețelului din Elveția:

* Călătoria în timp se poate face doar în viitor, nu și în trecut;

* Extraterestrii au influențat dezvoltarea tehnologică a oamenilor din ultimii 150 de ani;

* Metalele, cristalele și pietrele prețioase au proprietatea de absorbi unele energii negative și, deci, sunt bune pentru sănătate;

* Pleiadienii nu sunt altceva decât "oameni extraterestri", și nu îngeri sau alte ființe

spirituale; lată care este adevărata istorie a umanității pământești în opinia pleiadienilor:

* Pleiadienii și-au găsit libertatea și pacea acum 50.000 de ani; înainte de acest eveniment, 70.000 de oameni, sub conducerea lui Pelegon, s-au stabilit pe Pământ. Timp de 10.000 de ani a fost pace pe Pământ, dar a apoi a izbucnit un război care i-a omorât pe mulți; unii oameni pleiadieni au reușit însă să fugă.

* Timp de 7.000 de ani, n-au mai fost extraterestri pe Pământ, în timp ce restul oamenilor de pe această planetă s-au sălbăticit.

* Pleiadienii care au fugit s-au reîntors pe Pământ după 7.000 de ani și au construit super-civilizația Atlantidei.

* Unii oameni de știință au încercat să obțină puterea totală, dar oamenii s-au revoltat împotriva lor, așa că acei oameni de știință au fugit în spațiu în urmă cu 15.000 de ani. Ei au trăit într-un sistem solar vecin timp de 2.000 ani, iar acum 13.000 de ani s-au reîntors din nou pe Pământ, sub conducerea lui "Arhus Barbarul", stabilindu- se în nordul Floridei.

* Arhus Barbarul și extraterestrii săi au reușit să atace și să distrugă Atlantida; mulți supraviețuitori ai Pământului au devenit sclavi.

* Cu câteva secole înainte de acest eveniment, extraterestrii lui Arhus au reușit să captureze creaturi femele de pe Pământ (numite și "Eve") cu care s-au împerecheat, rezultând giganți sub numele de "Fiii Paradisului". Unul dintre cei mai înalți lideri pleiadieni, pe nume Semjasa, s-a împerecheat cu o Eva, iar fiul lor a fost un bărbat cu nume Adam; din acești descendenți provine rasa umană de astăzi.

* Evreii l-au adorat pe Arhus și pe conducătorii săi; Arhus avea un fiu pe nume Jehav.

* Până la urmă, pleiadienii s-au întors pe planeta lor de baștină, lăsând evoluția oamenilor de pe Pământ în propria soartă.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 3): locul de baștină al oamenilor este nebuloasa Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ!

Continuăm cu partea a treia a dezvăluirilor făcute unui băiețel din Elveția de către pleiadienii (după ce am avut părțile 1 și 2: Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele! Și Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 2): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul).

* Toate experiențele, cunoștințele și abilitățile din toate reîncarnările spiritului sunt ascunse în subconștient.

* Călătoria astrală poate fi realizată; de asemenea, oamenii își pot proiecta imaginea către alt loc sau timp și să fie văzuți.

* Pleiadienii au două modalități de a cunoaște viitorul: (1) prin călătorie materială și spirituală în viitor și înregistrarea evenimentelor viitoare și (2) prin calculul probabilităților viitorului.

* Cristalele, pietrele semiprețioase și prețioase, de origine pământeană, sunt periculoase pentru oameni întrucât înmagazinează energiile negative, și de aceea trebuie să fie purificate; de aceea, sunt de preferat pietre și cristale de pe alte planete, nelocuite sau locuite de ființe armonioase, acestea putând înmagazina și emite energie pozitivă.

* Pământul a fost cândva o planetă de tip "exil" pentru "creaturile imperfecte" din acest univers; Pleiadienii nu au exact date când a avut loc acest lucru.

* Acești extraterestri sunt monogami; ratele de naștere sunt reglementate pentru a preveni suprapopularea. Divorțul nu e permis decât în cele mai rele situații.

* Formele înalt spirituale nu mai au nevoie de procreație.

* Pleiadienii sunt conectați într-o alianță cu alte planete din diferite sisteme solare, alianță ce cuprinde 127 de miliarde de oameni; desigur, ei se mai află în alianță și cu alți extraterestri de formă non-umană.

* Există forme de viață pe planetele Saturn și Uranus, dar acestea sunt total diferite față de cele pe care noi oamenii le cunoaștem. Pe Venus nu există forme de viață extraterestre.

* Scopul pleiadienilor pe Pământ: a ajuta oamenii pentru a se dezvolta spiritual și a lăsa deoparte egoismul lor.

- * Comunicarea cu morții, pe care unii medii pretind că o fac, este una falsă; 95% din cazuri sunt înșelătorii și auto-iluzionism. Medii sunt capabili de manipulare subconștientului participanților la ședințele de spiritism. În 5% comunicarea este adevărată, dar (atenție!) trebuie contactați doar spiritele înalte, căci spiritele obișnuite își bat joc prin informațiile transmise.
- * Planeta X / "Distrugetorul" există și acum 3.493 de ani a afectat grav gravitația Pământului și a schimbat rotația planetei Venus.
- * Locul de baștină al oamenilor actuali se află în celebra nebuloasă sub formă de inel Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ.
- * Universul este infinit, adică nu există vreo limită a sa.
- * Unul din profeții din Vechiul Testament a fost de fapt încarnarea unui extraterestru pleiadian.
- * Cea mai mare navă spațială a pleiadienilor poate ajunge oricând la miliarde de ani-lumină distanță, iar în ea pot încăpea până la 144.000 de locuitori.
- * Băiețelul din Elveția a fost purtat de extraterestri într-o zi până în galaxia Andromeda, aflată la 2 milioane ani-lumină față de Pământ!
- * De milenii întregi, omul de pe Pământ reprezintă cea mai materialistă formă de viață din acest Univers.
- * În urmă cu ceva timp, mai mulți extraterestri au aterizat în secret pe Pământ, au contactat mai mulți preoți și, astfel, au răspândit marile religii ale lumii, sursa tuturor războaielor; acum câteva secole, alți extraterestri au înființat secta Illuminati pentru a opri războaiele lumii și a desființa religiile lumii.
- * Toate piramidele au fost construite de către "Fiii Cerului" din motive necunoscute.

Adevărata istorie biblică: Cain nu a fost fiul lui Adam, ci fiul diavolului (al îngerului căzut Samael), după ce acesta a sedus-o pe Eva!

Există o lucrare a teologiei evreiești, de origine ocultă, "Targum Pseudo-Jonathan", care ne prezintă o ipoteză extrem de interesantă privind geneza biblică (despre care, cu siguranță, vom mai vorbi pe acest site).

Precum se știe, Adam și Eva, primii oameni de pe Pământ conform Bibliei, au avut ca prime vârstare pe Cain și Abel, acesta din urmă fiind omorât de către fratele său, Cain. Ei bine, această lucrare ocultă evreiască spune că ademenirea Evei cu un măr de către acel șarpe din grădina Edenului nu a fost altceva decât o relație sexuală adulteră pe care Eva a avut-o cu șarpele, care n-ar fi altcineva decât îngerul căzut Samael sau Lucifer. În urma acestei relații, s-a născut Cain, care era astfel fiul lui Lucifer. Cain a avut mai mulți moștenitori, creând astfel o rasă de oameni luciferici. După ce Abel a fost omorât, Adam și Eva s-au împreunat din nou și l-au avut ca fiu pe Set, creând astfel rasa "oamenilor Domnului". Din această rasă din urmă provine și Iisus Hristos; nici nu s-ar putea altfel, din moment ce toți descendenții lui Cain au fost omorâți de poporul biblic, poate și din acest motiv: că toți erau urmașii lui Lucifer. Interesant e faptul că nu doar "Targum Pseudo-Jonathan" consideră că Adam n-a fost tatăl lui Cain, ci și marele teolog creștin Tertulian e de acord cu faptul că acest Cain este fiul diavolului, fiind jumătate-om, jumătate-angelic, adică un "Nephilim". Într-o lucrare gnostică, se spune că Eva a fost violată de mai mulți "archoni"; conform gnosticilor, "archonii" sunt zeități extraterestre care au pus stăpânire pe trupurile și pe mințile noastre (vezi mai multe în acest articol: <http://www.lovendal.net/wp52/conform-anosticilor-ca-sa-scapam-de-influenta-archonilor-trebuie-sa-ne-anaaiam-in-oraii-sexuale-pentru-trezirea-energiei-kundalini/>). Și mai interesant e faptul că mormonii cred că acest Cain, ce are ca misiune distrugerea sufletelor oamenilor, încă n-a murit, el umblând pe Pământ sub forma lui BigFoot! (vezi mai multe în acest articol: <http://www.lovendal.net/wp52/un-mormon-crede-ca-misterioasa-creatura-bigfoot-ar-fi-de-fapt-cain-din-biblie-condamnat-sa-umble-etern-pe-pamant/>).

Cum Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, să fi fost Cain fiul diavolului?

Oamenii au locuit odată pe Lună și trăiau până la 1.000 de ani: nu-i așa că era fain să fi "lunar"?

Cred că toți știți de secta (așa-zis creștină) a mormonilor, cei care cred că Dumnezeu a fost odată om, iar Iisus este frate cu Satana (<http://www.lovendal.net/wp52/mormonii-secta-care-crede-ca-dumnezeu-a-fost-om-iar-iisus-frate-cu-satana/>). Tot mormonii cred că BigFoot este Cain din Biblie, condamnat să umble etern

pe Pământ de către Dumnezeu (<http://www.lovendal.net/wp52/un-mormon-crede-ca-misterioasa-creatura-biafoot-ar-fi-de-fapt-cain-din-biblie-condamnat-sa-umblie-etern-pe-pamant/>).
Aberațiile acestei secte nu se opresc aici. Am făcut rost de o publicație mormonică mai veche (din 1892 - o vedeți scanată la sfârșitul articolului), intitulată "The Young Woman's Journal") și în care autorul, mormonul Oliver B. Huntington, ne spune nici mai mult nici mai puțin că pe Lună ar fi trăit odată oameni. Citez din acel articol, intitulat "Locuitorii Lunii":

"Aproape toate marile descoperiri umane din ultima jumătate de secol au demonstrat, într-un fel sau altul, direct sau indirect, că Joseph Smith este într-adevăr un profet." (N.t. Joseph Smith este creatorul sectei mormonilor; el se considera a fi un profet al lui Dumnezeu, asemenea lui Moise).

"În 1837, știu că el a spus că Luna a fost locuită de femei și de bărbați, la fel ca și pe acest Pământ, iar ei trăiau mai mult decât trăiam noi, atingând vârsta de 1.000 de ani. Acești oameni aveau circa 1,80 de metri și se îmbrăcau uniform asemenea quakerilor."

Ce ziceți? Cât credit să-i acordăm profetului Joseph Smith în ceea ce ne-a povestit?

Codexul Dresda, cel mai vechi manuscris mayaș din lume, conține profeții despre Obama, reptilienii și despre un potop universal din viitor

Am să vorbesc în acest articol despre Codexul de la Dresda sau "Codex Dresdensis", cum mai este el cunoscut. Este o carte mayașă precolumbiană (cea mai veche din zona Americii), din secolul XI sau XII, ea fiind, de asemenea, o copie a unei cărți mai vechi cu cel puțin 300 de ani. Ea are 39 de foi, fiind inscripționată pe ambele părți.

Istoria codexului este una interesantă. Johann Gotze, directorul Bibliotecii din Dresda, a cumpărat exemplarul în anul 1739 de la un colecționar privat din Viena. Cum a ajuns în Viena este neclar, dar se speculează că acest codex ar fi fost adus din America în Europa de celebrul conquistador spaniol Hernan Cortez, care i l-ar fi oferit drept dar regelui spaniol Carol I. De atunci, codexul se află în posesia Bibliotecii din Dresda (Germania).

Codexul nu a fost descifrat decât parțial. Din cele 350 de semne conținute, s-a reușit descifrarea a doar 250 de semne. Codexul Dresda este uimitor pentru că el conține tabele astronomice de o acuratețe incredibilă, cele mai celebre fiind tabelele lui Venus și a Lunii. Dar poate că această carte mayașă conține și profeții. Tot ce veți citi mai jos sunt doar niște ipoteze.

În imaginea din stânga (luată din Codexul Dresda) veți observa în jos un "zeu" negru, cu un vultur deasupra capului său. Dar se știe că vulturul este simbolul actual al Statelor Unite... iar singurul lider negru din lume care are drept simbol vulturul este Barack Obama, președintele SUA. Mai sus, în imagine, se poate vedea o altă ființă, care are deasupra un extraterestru reptilian. Cine reprezintă acea persoană e greu de spus...poate fi un alt lider mondial (la fel de puternic ca Obama), dar la fel de bine poate fi un lider din umbră, care manipulează întreaga lume, deci inclusiv și pe Obama. Ar putea fi, de exemplu, capul familiei Rothschild, cea mai bogată familie din lume de peste 200 de ani. Adesea, Rothschildii au fost acuzați că ar avea legătură cu extraterestrii reptilienii.

în susul imaginii se poate vedea ceea ce pare a fi un ceas, cu 12 indicații orare pe el. Dar, în loc să aibă 2 limbi care să indice ora, ceasul are 4 limbi, toate orientate către 11, 2, 5 și 8. Acum, dacă adunăm primele 2 (11+2), dar și ultimele 2 (5+8), ne dă același rezultat: 13. Dar 13 este un număr important la mayași: omenirea se află în cel de-al 13-lea ciclu baktun al calendarului mayaș, ciclu care se va sfârși pe...21 decembrie 2012. Se mai observă că reptila de mai sus "scuipă" apă, și nu flăcări cum ar fi normal. Această ar putea simboliza că Pământul se va sfârși ca urmare a unui potop devastator, poate la fel de devastator ca celebrul potop al lui Noe. Vor fi oare implicați extraterestrii reptilien? Ce rol au ei într-o eventuală apocalipsă a Pământului? Mai amintesc, totodată, ceea ce s-a spus într-un documentar History Channel despre Codexul Dreda: "Ultima pagină a codexului Dresă înfățișează distrugerea lumii de către ape". Sau poate apa e doar un simbol al curățării acestei lumi de păcatele și mizeriile în care ne afundăm în fiecare zi? Dar, dacă interpretarea e corectă și Obama e cel reprezentat în Codex, atunci înseamnă că acest potop trebuie să se întâmple în timpul mandatului lui Obama...în maxim 4 ani, și asta doar dacă Obama va fi reales președinte în noiembrie 2012...

Trei președinți americani (Obama, Bush și Clinton) s-au dus în Africa pentru a se închina noului stăpân al planetei, Marduk, regele extraterestrilor Anunnaki

(<http://www.lovendal.net/wp52/in-recenta-sa-vizita-in-africa-presedintele-obama-a-fost-atras-in-cursa-pentru-a-fi-asasinat-de-mossad-dar-site-urile-de-conspiratii-au-dat-peste-cap-intregul-plan-al-oculte-mondiale/>) de "teorie a conspirației" privind recenta vizită a președintelui american Obama în mai multe țări din Africa (Senegal, Africa de Sud, Tanzania). Atunci, bănuim că acea vizită a fost o capcană care avea drept scop o încercare de asasinare a lui Obama de către Mossad. Site-ul veteranstoday.com (care este, de altfel, un site destul de respectabil) vine în schimb cu o altă teorie, care ar părea și mai fantastică: Obama, ca și ceilalți 2 foști președinți americani, Clinton și George Bush, s-au dus în Africa pentru a se întâlni cu "șeful" lor, Marduk, stăpânul extraterestrilor Anunnaki! Interesant e faptul că nu doar președintele actual al SUA s-a dus în Senegal, ci și fostul președinte Bill Clinton, care a sosit cu câteva ore în Senegal! Ce căutau doi președinți americani în Senegal... greu de spus. Această țară este una foarte săracă și nu reprezintă neapărat un punct strategic pe harta lumii. Iar americanii nu se duc niciodată fără vreun interes într-o țară. Să mai amintesc de faptul că în ultimii 10 ani, Senegalul a fost vizitat și de fostul papă Ioan Paul al II-lea, precum și de fostul secretar general al ONU, Kofi Annan? Coincidență sau nu, în aceeași perioadă și fostul președinte american George Bush Jr. a ajuns în Africa, mai precis în Zambia cu scopul de... a inaugura o clinică în domeniul sănătății! Ulterior, Bush a ajuns și el în Tanzania, ca și Obama. Întrebarea care se pune e următoarea: ce caută 3 președinți americani, în același timp, în Africa? Același site de care am amintit mai sus, Veteran's Today, crede că cei trei președinți (actual și foști) au venit în Africa pentru a se închina noului stăpân al lumii, care a venit pe Pământ și care se relevă doar unor persoane foarte importante din ierarhia mondială. Iar noul stăpân al lumii, care se pare că ar fi ajuns pe Pământ de pe o navă extraterestră, nu este altcineva decât Marduk, "regele extraterestrilor Anunnaki", care ar fi debarcat în Africa, locul de unde strămoșii săi ar fi extras aurul de care extraterestrii aveau nevoie. Precum arătam și în acest articol (<http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-1/>). Anunnaki aveau nevoie de aurul pământesc, pentru a salva stratul de ozon de pe propria planetă, Nibiru. Iar acest aur ar fi fost extras de Anunnaki în urmă cu câteva sute de mii de ani tocmai din minele de aur de pe continentul negru.

Marduk, această creatură extraterestră puternică, urmărește să repete scenariul dinainte de potopul lui Noe, scenariul descris și de Biblie: adică, extraterestrii Anunnaki (giganții din Biblie) să se unească cu femeile oamenilor, pentru a obține o linie genetică hibridă. De fapt, scenariul este mai vechi și durează încă din 1776, odată cu înființarea sectei Illuminati, sectă la care Anunnaki a avut un rol foarte important. Începând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și până în zilele noastre, Anunnaki, prin intermediul sectei Illuminati dorește să instaleze puterea luciferică pe Pământ, aspect care presupune mai multe

lucruri ca: distrugerea rolului familiei în lume, pervertirea relațiilor dintre bărbați și femei, intoxicarea populației cu droguri și pornografie, crearea unui sistem monetar pentru a cumpăra și mitui oficialii guvernamentali din toate țările (Federal
789/901

Reserve, Banca Centrală Europeană, FMI etc.), crearea unor stări de conflicte și războaie permanente pe planetă și menținerea populației dependentă de mass-media și Internet, pentru a nu ști și afla adevărul.
Așadar, e adevărat că Marduk a aterizat pe Pământ, pentru a pune la punct noua ordine mondială de natură luciferică?

Anunnaki, extraterestrii de pe Nibiru pe Pământ: o istorie de 450.000 de ani (partea 1)

Articolul de mai jos reprezintă punctul de vedere al unor autori și cercetători ca Zacharia Sitchin, Alan F. Alford, R.A. Boulay, Neil Freer, dr. Arthur David Horn, dr. Joe Lewels, C.L. Turnage, Lloyd Pye, Laurence Gardner și William Bramley. Multora o să li se pară science-fiction, dar autorii mai sus menționați pretind că se bazează pe documente și înscrise străvechi. Așadar, să vedem povestea despre Anunnaki:
Cu circa 450.000 de ani în urmă, un grup de umanoizi extraterestri, călători prin spațiul cosmic, au sosit pe Pământ. Ei au venit de pe o planetă de trei ori mai mare decât Terra, planetă pe care sumerienii o numeau Nibiru. Aceasta era descrisă în literatura antică sumeriană ca fiind cea de-a douăsprezecea planetă a sistemului nostru solar.

Anunnakii, proveniți de pe Nibiru

Nibiru, numită și „Planeta Trecerii”, pentru că orbita sa trece prin sistemul solar între Marte și Jupiter, se rotește pe o orbită de formă eliptică, în jurul Soarelui. Nibiru a fost reprezentată în numeroase societăți omenesti (mai cu seamă în cea egipteană) sub forma unui „disc înaripat”, un cerc cu aripi de o parte și de alta. Viața pe Terra a evoluat bazându-se pe rotirea sa în jurul Soarelui, rotire care durează un an calendaristic, anume anul solar. Viața pe Nibiru s-a dezvoltat bazându-se pe rotirea sa pe orbită timp de un an în jurul Soarelui, an ce echivalează cu 3 600 de ani pământestri. De aici rezultă în mod logic faptul că viața pe Nibiru ar fi evoluat ceva mai curând decât pe Terra. Această nepotrivire de timp ar putea fi, de asemenea, ilustrată referindu-ne la modul în care o insectă, a cărei viață durează doar o săptămână, l-ar putea percepe pe un om cu o durată normală de viață ca fiind nemuritor.

Anunnakii au aterizat în Mesopotamia, direct de pe Nibiru

Așadar, cu aproximativ 450.000 de ani în urmă, în timpul celei de-a doua Ere Glaciare de pe Terra, locuitorii de pe Nibiru, care dispuneau de o tehnologie foarte avansată - sau Anunnaki, așa cum erau denumiți în textele sumeriene - au călătorit către Pământ, în timp ce cele două planete s-au apropiat foarte mult una de alta. Potrivit relatărilor sumeriene privind această problemă, primele lor aterizări au avut loc în apă, la fel cum propriii noștri astronauți au aterizat mai întâi în ocean la întoarcerea din misiunile lor din cosmos. Este prin urmare logic faptul că acești astronauți antici ar fi căutat pentru derularea misiunilor o tabără de bază care să le asigure atât o climă temperată, cât și o sursă sigură de apă potabilă și de combustibil. Un singur loc de pe Terra a întrunit toate aceste criterii: Mesopotamia. Văile fluviilor Ind și Nil erau alte două opțiuni bune, dar ele nu ofereau acces ușor la rezervele de combustibil fosil, care sunt încă îndestulătoare în sudul Irakului.

Sub conducerea fiilor șefului lui Anunnaki, Enlil și Enki, începe colonizarea Pământului

Cu ajutorul conducătorului suprem al Nibirului - numit Anu, sau An, sau Ei, depinde de sursele folosite - supraveghind eforturile lor de pe planeta natală, Anunnaki au început o colonizare sistematică a Terrei sub conducerea celor doi fii ai lui Anu, Enlil și Enki. Toți liderii Anunnaki și-au asumat mai târziu rolul de „zei”, sau Neffim, în fața supușilor lor umani. Un fapt destul de uimitor reprezintă acela că unul dintre acești Neffim se numea Nazi. În fața acestei dovezi nu putem decât să ne întrebăm dacă nu cumva ocultistii

germani ai secolului XX știau de această legătură.

Enlil era comandantul misiunii, în timp ce Enki era director executiv și responsabil științific. Din cauza prevederilor protocolului nibirian, între cei doi frați vitregi s-a declanșat imediat o dușmănie cruntă și de lungă durată. La fel ca și în cazul dinastiilor ulterioare pământene, primul născut, Enki, a fost privat de drepturile sale de moștenitor (căpătând un statut secundar în familia regală) deoarece mama lui nu era soția legitimă a lui Anu. Acest lucru l-a înlăturat de la succesiunea la tron. Totuși, Enki a fost cel care a condus prima expediție către Terra.

Într-un text bine păstrat, care a ajuns până la noi, Enki și-a descris aterizarea în Golful Persic: „Când m-am apropiat de Terra, aceasta era acoperită de o mare inundație. Când m-am apropiat de luncile sale verzi, de mormanele de pământ și de dealuri, la comanda mea au fost construite baraje și șanțuri de irigații. Mi-am construit casa într-un loc pur...” Enki era atât savant, cât și inginer. La comanda lui, mlaștinile de pe partea de nord a malului Golfului Persic au fost secate, în locul lor fiind construite șanțuri și sisteme de irigații, iar cursurile fluviilor Tigru și Eufrat au fost unite printr-un sistem de canale. Curând, de pe planeta natală au sosit întăriri în sprijinul celor de pe Pământ, întăriri aflate sub conducerea primului fiu al lui Enki, pe nume Marduk.

Anunnaki aveau nevoie de aurul de pe Terra pentru a-și salva stratul de ozon de pe Nibiru

După scurgerea câtorva mii de ani pe scara terestră de timp - dar numai câțiva ani pe scara de timp annunakiană - a fost construită o colonie înfloritoare a acestor vizitatori extraterestri, atenția lor concentrându-se asupra obiectivului lor principal, reprezentat de căutarea aurului. Acești coloniști spațiali urmăreau de fapt acapararea bogățiilor minerale ale Terrei - mai cu seamă a aurului - pentru a le putea folosi pe planeta lor natală.

Lloyd Pye explica: „Anunnaki căutau aurul pentru a-și salva atmosfera planetară, care, din câte se pare, dezvoltase găuri ce semănau cu cele pe care le-am creat noi înșine în atmosfera terestră prin distrugerea stratului de ozon cu ajutorul hidrofluorocarburilor. Soluția găsită de Anunnaki pentru rezolvarea acestei probleme a fost aceea de a dispersa fulgi foarte subțiri de aur în straturile superioare ale atmosferei lor planetare pentru a cârpi aceste găuri... Ironia sorții face ca savanții de azi de pe Terra să recunoască faptul că, dacă am fi vreodată forțați să reparăm propriul strat de ozon de deasupra planetei noastre, atunci împrăștierea în atmosferă a unui strat subțire de particule de aur ar fi cea mai bună cale de urmat în acest sens.”

Din asemenea mine, isi extrageau Annunaki aurul

Mine de aur de pe Terra ce datează de circa 100.000 de ani!

Din câte se pare, o încercare inițială de extragere a aurului din Golful Persic prin intermediul unui sistem de tratare a apei, s-a dovedit nepotrivită nevoilor. Anu, împreună cu fiul său Enlil, a vizitat colonia, cerându-i lui Enki să găsească mai mult aur decât până atunci. Lui Enlil i s-a încredințat comanda supremă a coloniei de pe Terra, în timp ce Enki a condus o expediție în Africa și, în cele din urmă, în America de Sud, unde au fost construite mine de extragere a aurului.

Dovezile ce vin în sprijinul existenței unei astfel de exploatare timpurii a aurului ne-au parvenit din studiile efectuate pentru Corporația Anglo-Americană - o importantă corporație minieră sud-africană din anii 70. Savanții acestei companii au descoperit existența unor mine antice de extragere a aurului, mine datate cu 100.000 de ani înainte de Hristos. Niște săpături miniere la fel de vechi s-au descoperit pe teritoriile Americii Centrale și de Sud. Prin urmare, eforturile de exploatare a minelor făcute de annunakieni aveau un caracter mondial și ele ar putea explica răspândirea timpurie a oamenilor pe tot cuprinsul Terrei.

Alte argumente ce vin în sprijinul efectuării unor călătorii atât de lungi pe tot cuprinsul Terrei pot fi găsite prin compararea numelor unor orașe antice mesopotamiene, așa cum au fost consemnate de geograful grec ~~Herodotus~~ ^{Herodotus}, care a trăit în secolul al II-lea d.Hr., cu

cele ale omoloagelor lor din America Centrală.

Mesopotamia - Chol; America Centrală - Chol-ula Mesopotamia - Colua; America Centrală -

Colua-can Mesopotamia - Zuivana; America Centrală - Zuivan Mesopotamia - Cholima;

America Centrală - Colima

Minereul brut extras era apoi transportat de la minele îndepărtate cu ajutorul navelor transportoare, fiind adus înapoi în Mesopotamia, pentru a fi topit și procesat în lingouri sub forma unor clepsidre, denumite ZAG sau „prețioasele purificate”. În timpul săpăturilor arheologice, au fost descoperite atât numeroase gravuri reprezentând asemenea lingouri, precum și câteva dintre aceste lingouri în sine.

Într-o încercare de a pune capăt rivalității crescânde dintre frații vitregi Enlil și Enki, tatăl lor, Anu, i-a încredințat lui Enlil conducerea coloniei mesopotamiene de la E.DIN - care poate că reprezintă originea numelui Eden, cunoscut din Biblie - în vreme ce pe Enki l-a numit la conducerea ținutului AB.ZU sau Africa, care în traducere înseamnă „țara minelor”.

Munca grea din mină oferă Anunnakilor ideea creării unui muncitor primitiv, numit...Adamu! (adică, acel Adam din Biblie)

Alte probleme pentru acești coloniști extraterestreți au apărut din cauza schimbărilor climei de pe Terra, care au generat numeroase greutăți printre Anunnaki și pentru neobosită trudă în mină. Într-un text sumerian se spunea: „Atunci zeei [Anunnaki], ca și oamenii, suportau munca și sufereau oboseala, oboseala zeilor era mare, munca era grea și necazurile erau multe.”

Aprofundând munca lui Sitchin, cercetătorul Horn spune: „Anunnaki extrăgeau aur de pe Terra de mai bine de 100.000 de ani, atunci când Anunnaki simpli, care efectuau munca extenuantă din mine s-au revoltat contra acestei situații, cu vreo 300.000 de ani în urmă. Atunci, Enlil, comandantul lor șef, a vrut să-i pedepsească sever și a convocat o Adunare a Marilor Anunnaki, adunare la care participa și tatăl său, Anu. Acesta a fost mai înțeleghător față de suferințele minerilor. El a văzut că munca răsculaților era foarte grea și că suferințele lor erau considerabile. Atunci a întrebat cu voce tare dacă nu cumva mai exista și o altă cale de a obține aurul. În acest punct al discuției, Enki a sugerat necesitatea creării unui Muncitor Primitiv, numit Adamu, care să preia munca grea de pe umerii minerilor Anunnaki. Enki a arătat că un umanoid primitiv, pe care noi îl numim Homo erectus, sau un umanoid îndeaproape înrudit cu acesta, exista deja în ținutul Abzu (Africa), unde lucra el.”

„Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră...” așa a decis Adunarea generală Anunnaki

Planul lui Enki de a crea o rasă de muncitori a fost aprobat de către Adunare și acesta a constituit punctul de plecare al originii omenirii, conform relatărilor sumeriene. Această explicație clarifică și unul dintre cele mai enigmatice versete din Biblie. După ce aceasta ne asigură că există un singur Dumnezeu adevărat, în Geneza, 1:26, Dumnezeu este citat ca spunând: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră...” Acest verset poate avea două explicații: prima fiind aceea ca pluralul Elohim din Vechiul Testament, interpretat ca însemnând „Dumnezeu” de către autorii monoteiști care au scris Geneza, s-ar fi putut referi într-adevăr la Adunarea Anunnaki, care a aprobat crearea omului, și cea de-a doua, ideea de a crea om „după chipul și asemănarea noastră” ar fi însemnat pur și simplu efectuarea unor manipulări genetice asupra unei specii deja existente și nicidecum crearea unei rase noi.

După explicațiile lui Sitchin, „așa după cum știu acum atât orientaliștii, cât și cercetătorii Bibliei... editarea și rezumarea de către editorii Cărții Genezei [a fost] făcută asupra

unui text mult mai vechi și extrem de amănunțit, transcris pentru prima dată în Sumer”.

Ninti și Enki creează oameni în laborator

Medicul Anunnaki, Ninti, împreună cu Enki, fac experimente genetice

Medicul misiunii Anunnaki de pe Pământ era o femeie pe nume Ninharșag, cunoscută de asemenea și sub numele de Ninti, care deja efectuase experimente genetice împreună cu Enki. Pe cel puțin unul dintre cilindreele sumeriene ce foloseau drept sigiliu, o ilustrație care îi înfățișează pe Enki și pe Ninti îi reprezintă înconjurați de fiole sau vase de lut, o masă, rafturi, o plantă și un asistent, scena semănând izbitor de mult cu cea dintr-un laborator modern.

Potrivit legendelor sumeriene, ei au dat naștere multor ființe modificate genetic, dintre care cităm animale cum ar fi: tauri și lei cu capete de om, animale înaripate, precum și maimuțe și umanoizi cu capete și picioare de capră. Dacă toate acestea sunt adevărate, este clar că astfel de experiențe ar fi putut reprezenta sursa apariției numeroaselor legende în care se vorbea despre existența unor ființe „mitologice” și a unor supraoameni, precum Atlas, Goliat, Gargantua, Polifem, Typhon.

În secolul al XIX-lea, în urma săpăturilor arheologice, au fost scoase la suprafață, în locul unde cândva se găsea palatul regelui asirian Sargon al II-lea, care a condus Mesopotamia între anii 721 și 705 î.Hr., niște statui enorme în formă de sfînx. Printre aceste statui se găsea și una care reprezenta un taur înaripat cu cap de om și un leu cu cap de om. Multe dintre aceste comori artistice au fost achiziționate de John D. Rockefeller și transportate la New York.

Adam, primul pământean, combinația dintre un bărbat Anunnaki și o femeie umanoidă din Africa

Relatarea sumeriană referitoare la crearea primului bărbat al cărui nume se scria LU.LU în sumeriană sau Adama în ebraică, a cărui traducere literală înseamnă „Om al Pământului”, sau, mai simplu, „pământean” este suficient de limpede în lumina cunoștințelor noastre contemporane referitoare la donare. Enki și Ninharșag au luat celula reproducătoare sau ovulul de la o femeie africană primitivă din rasa humanoizilor, fertilizându-l cu spermatozoizii unui tânăr bărbat Anunnaki. Ovulul fertilizat a fost apoi plasat în uterul unei femei Anunnaki (din câte se știe, aceasta ar fi fost însăși Ninti, soția lui Enki), care ar fi dus sarcina la termen, născând copilul. Deși a fost nevoie de cezariană, în urma acesteia a venit pe lume un tânăr mascul sănătos, pe nume Adama, care reprezenta un hibrid produs pentru prima oară pe Pământ, anticipând legile evoluției naturale cu milioane de ani.

Potrivit povestirilor sumeriene antice, „atunci când oamenii au fost creați, ei nu știau să mănânce pâine, nu știau să se îmbrace cu veșminte, mâncau plante, luându-le cu gura, precum oile, și beau apă din șanț...” După aceea, Enki și Ninharșag au continuat să producă mai mulți Adama, atât bărbați, cât și femei, cu toate că în acea epocă nu erau capabili să se reproducă și trăiau foarte puțin, comparativ cu Anunnaki. Acest lucru se pare că era făcut într-un efort conștient de a preveni orice competiție la adresa Anunnaki din partea noii rase umane. Este interesant de notat faptul că, potrivit spuselor din Geneza, 3:5, primul ordin al lui Elohim a fost acela ca omul, sub forma alegorică a lui Adam și a Evei, să rămână ignoranți: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Adam și Eva din Biblie

Adam-ul sumerian și Adam-ul din Biblie

Se pare că există câteva legături între versiunea sumeriană a legendei referitoare la crearea omului și cea din Biblie. Biblia vorbește despre faptul că femeia ar fi fost creată din coasta bărbatului.

„Marele sumerolog Samuel N. Kramer a arătat faptul că povestea referitoare la originea Evei care a fost creată din coasta lui Adam a izvorât probabil din dublul înțeles al cuvântului sumerian TI, care înseamnă atât „coastă”, cât și „viață”, explica Horn. Așa că este posibil ca Eva să fi primit „viață” de la Adam fără ca vreun os să fi fost implicat în acest proces, sau materialul genetic folosit în cadrul acestui proces este posibil să fi fost extras din măduva oaselor lui Adam.

Laboratorul care a produs primii Adama era denumit de sumerieni SHI.IM.TI sau „casa în care este respirat vântul vieții”. Comparați această expresie cu Geneza, 2:7, în care Dumnezeu, după modelarea omului „din praful pământului” sau Adamu (care înseamnă „pământ”), „i-a suflat în nări suflare de viață”. „Adam a fost primul copil născut în eprubetă”, proclama Sitchin după nașterea în eprubetă a primului copil al epocii moderne și contemporane, în anul 1978. El vedea această naștere modernă ca pe un sprijin în favoarea corectitudinii traducerilor din limba sumeriană făcute de el, în special ca argument al faptului că știința modernă a început să-și facă o idee despre manipularea genomului uman numai în secolul XX.

Caduceul, șerpui încolăciți, străvechi simbol sumerian, reprezintă, de fapt, moleculele de ADN

Caduceu
eu

Faptul că sumerienii antici au transmis din generație în generație simboluri reprezentând de mult-uitata știință a donării, este sugerat de caduceu, care reprezintă emblema medicilor chiar și astăzi. Acest simbol antic al tratamentului medical dător de viață reprezentat de șerpui încolăciți de-a lungul unui baston înaripat seamănă extraordinar de mult cu lanțurile dublu spirale ale moleculelor de ADN (acid dezoxiribonucleic), care a fost descoperit abia în anul 1946, fiind compus din aminoacizii din celula umană, care depozitează amprenta genetică a respectivului individ. Prin intermediul manipulării ADN-ului se poate obține o clonă (duplicat) sau un hibrid.

Primii oameni provin din Africa, dar diferiți de omul din Neanderthal

Dovezile referitoare la faptul că primii oameni sunt originari din Africa s-au tot acumulat din anii '70 încoace, când pe acest continent au fost descoperite unele dintre cele mai vechi rămășițe preumane. Oasele lui „Lucy” și ale altor australopiteci indicau clar faptul că primatele timpurii trăiau în acea zonă de pe Pământ cu mai bine de trei milioane de ani în urmă, dar nu erau atât de evaluate ca omul de Neanderthal. Contrar credințelor populare, savanții CP. Groves, Charles E. Oxnard și Louis Leakey au căzut de acord asupra faptului că australopitecul era total diferit din punct de vedere morfologic de oameni. Referindu-se la asta, Groves comenta: „Ar fi nevoie de aplicarea « principiilor nedarwinieni » pentru a explica orice legături existente între « Lucy » și oamenii din epoca modernă și contemporană.”

Citiți partea 2 AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-parte-2/>

Citiți partea 3 AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-parte-3/>

Anunnaki, extraterestrii de pe Nibiru pe Pământ: o istorie de 450.000 de ani (partea 2)

Anunnakii îi tratau pe oameni ca pe niște sclavi, animale sălbatice

După cum se afirmă atât de direct în Biblie, Adam și progeniturile lui nu erau destinate unui trai ușor, ci unuia de muncă grea și supraviețuire în stăpânirea și din mila „zeilor” lor. „Cuvântul care este tradus în mod obișnuit prin « venerare » era de fapt avod, « muncă ». Omul antic și cel care a trăit în epoca biblică nu-și « venera » zeul, ci lucra pentru el”, declara Sitchin.

Horn declara că studierea textelor sumeriene arăta limpede că „Anunnaki își tratau foarte prost sclavii pe care-i creaseră, comportându-se față de ei într-un mod foarte asemănător cu acela în care noi tratăm animalele domestice pe care pur și simplu le exploatăm, de

exemplu vitele. Sclavia în societățile umane a fost ceva obișnuit încă de la primele civilizații cunoscute, până cu destul de puțin timp în urmă. Poate că n-ar trebui să fim foarte surprinși aflând că Anunnaki erau foarte orgolioși, meschini, cruzi, incestuoși, plini de ură, potrivit du-

794/901

li-se aproape orice alt adjectiv negativ ce ne poate trece prin minte. Dovezile existente indică clar faptul că ei își exploatau sclavii până la epuizare și aveau prea puțină compasiune față de suferințele oamenilor. Totuși, până la urmă, Anunnaki s-au hotărât să-i ofere omenirii prima civilizație din istoria sa: civilizația sumeriană.”

Ninti și Enki realizează, în secret, oameni capabili să se autoreproducă

Deoarece primii muncitori din rasa umană erau priviți precum câțarii și nu puteau procrea, Anunnaki erau nevoiți să creeze tot timpul noi grupuri de oameni, ceea ce reprezenta o operațiune a cărei desfășurare cerea foarte mult timp, având în vedere perioada ce trebuia să se scurgă între fertilizările in vitro și nașteri. Așa că Enki și Ninharsag au început să cerceteze posibilitatea creării unei rase de Adama capabilă să se autoreproducă.

Geneza, 2:8-15, atestă clar faptul că Adama a fost creat în altă parte, fiind apoi plasat în Grădina Edenului sau în acea zonă a primei colonii Anunnaki denumită E.DIN, descrisă cu exactitate ca fiind câmpia situată între cursurile fluviilor Tigru și Eufrat. Textele sumeriene relatează despre felul în care invidiosul Enlil a luat cu forța oameni din laboratorul african al lui Enki, reintroducându-se cu aceștia la E.DIN, unde au fost puși să muncească, producând hrană și servindu-i pe Anunnaki, dar Enlil avea nevoie de și mai mulți muncitori și astfel a cerut ajutorul fratelui său Enki. Referindu-se la asta, Alford a emis teoria conform căreia, drept represalii pentru raidul întreprins de Enlil asupra laboratorului său african, Enki a călătorit la Eden, unde a creat un laborator de reproducere umană pentru Enlil, dar, în același timp, în secret, a manipulat codul genetic al oamenilor, pentru a permite reproducerea pe cale sexuală a acestora.

Cu toate că textele sumeriene ce descriu amănuntele acestui proces fie au fost pierdute, fie nu au fost încă descoperite, cercetătorii au presupus că procedura implica din nou obținerea de la Adama a ADN-ului dător de viață, posibil prin extragerea unei coaste, în vreme ce „subiectul” se afla sub anestezie. De data asta, ADN-ul obținut de la Adama de sex bărbătesc a fost combinat cu cel al unei femei Adama, mai degrabă decât cu cel al unei femei Anunnaki, fiind posibil ca el să fi fost însoțit de o secvență de ADN tăiată și îmbinată; procedură fezabilă azi din punct de vedere tehnologic.

Rezultatul acestei manipulari genetice l-a reprezentat apariția unui Adama de sex bărbătesc, care avea capacitatea de a „cunoaște”, cum este scris în Biblie într-un mod atât de eufemistic, sau de a se reproduce făcând sex cu o femeie Adama. Astfel, bărbatul Adam dobândise „cunoașterea” modului de a se reproduce, o faptă pe care mulți Elohim/Anunnaki - printre care se număra și Enlil - au deplâns-o. Ei s-au plâns că următoarea generație de oameni va dori să trăiască la fel de mult ca și ei. În Geneza, 3:22, se spune: „Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar acum, ca nu cumva să-și întindă mâna să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci».” De aceea, tot prin manipularea genetică a ADN-ului, durata de viață a omului a fost redusă drastic, împreună cu capacitatea acestuia de a-și folosi creierul la întreaga sa capacitate.

Anunnaki se împreunează cu femeile oamenilor

Începe împerecherea dintre fetele oamenilor creați genetici și bărbații Anunnaki

Pe măsură ce populația umană s-a înmulțit atât în îndepărtatele exploatări miniere, cât și în Mesopotamia, mulți Adama au fost duși să muncească în celelalte orașe care se dezvoltau de-a lungul malurilor fluviilor Tigru și Eufrat. Rezultatul acestei creșteri a populației umane, precum și contactele lor tot mai apropiate cu Anunnaki era unul previzibil. Așa cum spune Geneza 6:14: „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu (Elohim/Anunnaki) au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Atunci, Domnul a zis: « Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”.

Urișii erau pe pământ în vremurile acele și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui

Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.
Anunnakii trăiau mii de ani, pe când oamenii doar câteva zeci de ani

De-a lungul secolelor, pe lângă asemenea împerecheri, rasa de Adama a fost supusă unor experimentări genetice continue, care, în cele din urmă, s-au soldat cu schimbarea omului de Neanderthal și înlocuirea sa cu cel de Cro-Magnon. Însă, cu toate acestea, au rămas anumite deficiențe specifice, inclusiv o scădere progresivă a duratei de viață a omului. Urmașii primilor Adama trăiau timp de mii de ani tereștri, mulțumită genelor lor provenite de la Anunnaki. Această durată s-a micșorat încet-încet, pe măsură ce au continuat împerecherile și efectul vieții pe Terra și-a pus amprenta asupra existenței oamenilor. Dar duratele de viață foarte mari ale conducătorilor care erau Anunnaki puri făceau ca ei să treacă drept nemuritori în ochii celorlalți. În legenda lui Ghilgameș, se afirmă: „Doar zeii trăiesc pururea sub Soare, cât despre oameni, numai aștept zilele și orice ar realiza ei în viață, aceasta nu este decât suflare de vânt.”

Anunnakii se drogau ca să trăiască mii de ani

Atât Gardner și Alford, cât și alți autori credeau că longevitatea Anunnaki-lor era mărită și mai mult de utilizarea de către aceștia a chimicalelor și enzimelor care întârziu desfășurarea procesului de îmbătrânire. Gardner declara că atât de des pomenita „Stea de Foc” a zeilor antici este posibil să fi fost o substanță compusă pentru combaterea îmbătrânirii, substanță alcătuită din enzimele melatonină și serotonină, ce se găsesc din belșug în sângele menstrual.

Anii din Biblie trebuie înmulțiți cu o sută, și astfel iese cronologia Anunnaki

Longevitatea este bine descrisă în Biblie, care face referire la durate de viață ce se întind pe sute de ani în cazul oamenilor dinaintea apariției lui Noe — de exemplu Adam, Set, Enoh, Kenan, Matusalem. Insistând asupra faptului că reprezentanții fiecărei civilizații timpurii căutau să descopere „Fântâna Tinereții” sau să dobândească o formă oarecare de nemurire, Alford a văzut evidenta grijă față de vârstă pe care o manifestau scribii antici, dar a susținut că sistemul lor de datare avea extrem de multe deficiențe.

„Deoarece atât fosilele descoperite, cât și textele sumeriene plasează apariția omului ca petrecându-se cu mai bine de 450.000 de ani în urmă, trebuie să aducem oarecare modificări numerelor trecute în Biblie”, spune Alford.

El a descoperit că, prin înmulțirea vârstelor personajelor biblice cu o sută, se ajunge la vârsta de 165.000 de ani, care ar fi trecut între nașterea fiului lui Adam pe nume Set și cea a lui Noe în timpul Potopului. Acest număr este mai potrivit cu relatările din textele sumeriene. Alford explica: „Poporul evreu a petrecut o perioadă extrem de lungă fiind exilat în Egipt timp de 400 de ani înainte de Exod. Așa se face că, mai târziu, evreii au petrecut șazezeci de ani de exil în Babilon. Astfel, evreii au fost foarte îndepărtați de originea sumeriană a patriarhului lor Avraam și pierduseră cunoștințele referitoare la utilizarea sistemului cu șase zecimale, sistem în care era înregistrată genealogia lor până la Avraam.”

Potrivit scării temporale puse la punct de Sitchin, primul Adama uman a fost produs cu aproximativ 300.000 de ani în urmă. După alte manipulări genetice, bărbații Anunnaki au început să se împerecheze cu femeile oamenilor cu aproximativ 100.000 de ani în urmă. La puțin timp după aceea, a început o nouă eră glaciară, care l-a decimat pe oamenii care nu se găseau sub stăpânirea Anunnaki. Omul de Neanderthal a dispărut, în vreme ce cel de Cro-Magnon a supraviețuit doar în Orientul Mijlociu.

Enlil decide ca să-i lase pe oameni să fie spulberați de potop

Cu aproximativ 50.000 de ani în urmă, oamenii procreați de bărbații Anunnaki au primit permisiunea de a conduce anumite orașe atent selecționate de către tații lor, fapt care l-a înfuriat și mai tare pe Enlil, care era deja supărat de faptul că anumiți bărbați Anunnaki începuseră să se culce cu femeile oamenilor. El s-a plâns chiar de faptul că gemetele

oamenilor care făceau dragoste nu-l lăsa să doarmă liniștit noaptea. Așa se face că Enlil s-a hotărât să facă ceva pentru a scăpa de oamenii aceștia supărători. În consecință, cu circa 12.000 de ani în urmă, când conducerea Anunnaki și-a dat seama că pe Terra vor surveni schimbări climatice severe odată cu iminenta reapropiere de Pământ a planetei Nibiru, Enlil și-a pus în aplicare planul. În cadrul Marii Adunări, Enlil i-a convins pe majoritatea participanților prezenți acolo să-i permită naturii să-și urmeze cursul, adică să-i steargă pe oameni de pe fața Pământului, iar Anunnaki să aștepte liniștiți desfășurarea evenimentelor, în deplină siguranță, la bordul unor nave de evacuare amplasate pe orbită circumterestră.

Noe, asistentul lui Enki

Noe, asistentul lui Enki, primește de la acesta "secretul ucigaș al zeilor"

Cu toate că planul lui Enlil a fost acceptat de cei prezenți, fratele său Enki avea la rândul-i un plan. Indiferent dacă a făcut-o pentru că nutrea o oarecare afecțiune față de oameni sau, pur și simplu, numai pentru a-i încurca planul lui Enlil, el i-a transmis „secretul ucigaș al zeilor” unuia dintre asistenții săi umani, pe care-l aprecia cel mai mult și care în limba sumeriană poarta numele de Ziusudra sau Utnapiștim.

„Versiunea akkadiană a legendei privitoare la Potop îl denumește pe Noe Utnapiștim, fiul lui Ubar-Tutu, și-i localizează pe amândoi în Șuruppak (cel de-al șaptelea oraș construit pe Pământ de către Anunnaki). Șuruppak a fost identificat în mod ferm ca fiind centrul medical al zeilor. De asemenea, la el se mai făcea referire și ca la orașul lui Sud, care a fost identificată ca fiind una și aceeași persoană cu Ninharșag — aceeași zeiță care l-a ajutat pe Enki în crearea pe cale genetică a lui LU.LU.”, scria Alford. Aceeași poveste referitoare la Potop a fost repetată și într-o legendă babiloniană care-l înfățișează pe Atra-Hasis drept Noe.

Potopul lui Noe din Biblie seamănă izbitor cu cel din epopeea lui Ghilgames

Utnapiștim a fost denumit „Noe al sumerienilor” și paralelele între relatarea biblică a faptelor lui Noe și cele ale lui Ghilgames referitoare la Potop sunt izbitoare și evidente. Sitchin declara despre povestea lui Noe: „Relatarea biblică este o versiune prescurtată și prelucrată a relatării originale sumeriene. Ca și în alte împrejurări, Biblia monoteistă a comprimat într-o singură Divinitate rolurile jucate de câțiva zei care nu erau întotdeauna de acord între ei cu privire la soarta oamenilor.”

Arca lui Noe

Noe și-a luat pe arca sa material genetic

Potrivit relatărilor din textele sumeriene, fratele și rivalul lui Enlil - Enki - a fost cel care l-a înstrăduit pe Utnapiștim/Noe cu privire la modul în care să construiască o arcă, inclusiv la modul în care să folosească bitumul avut din belșug la dispoziție pentru a o face să fie impermeabilă. Versiunea lui Ghilgames ne oferă amănunte interesante referitoare la asta, amănunte ce au fost șterse din relatarea biblică.

Enki i-a oferit lui Utnapiștim o scuză plauzibilă, pentru ca acesta să le poată explica vecinilor săi care este motivul pentru care construiește o barcă - le-a spus acestora că, în calitate sa de adept a lui Enki, el era obligat să părăsească acea zonă ce se afla sub stăpânirea lui Enlil și avea nevoie de barcă pentru a putea călători către teritoriul din Africa stăpânit de Enki. Enki i-a ordonat lui Utnapiștim/Noe următoarele: „La bordul navei tale să iei cu tine sămânța tuturor ființelor vii...”

Acest ordin este fascinant, deoarece, ținând seama că Enki fusese responsabilul științific implicat în manipulările genetice care dusese la apariția omului, ar fi mai plauzibil să credem că Utnapiștim/Noe a luat la bordul navei sale mostre de ADN ale tuturor ființelor vii, mai degrabă decât să-și umple nava doar cu o grămadă de animale, insecte și

plante. Pare mult mai rezonabil să presupunem despre cabina navei că era plină cu eprubete în care se găseau mostre de ADN; era mult mai logic și mai ușor de realizat decât o grădină zoologică plutitoare. Alford a emis teoria conform căreia Enki, lucrând pe cale genetică, mai întâi prin intermediul lui Utnapiștim/Noe și mai apoi prin intermediul a trei soții-surogat diferite din punct de vedere rasial - a conceput și adus pe lume trei fi care reprezentau cele trei rase importante ale lumii. Așa se face că, după Potop, au fost reprezentate rasele omenirii. Alți autori au emis teoria conform căreia diferitele rase ale omenirii ar fi reprezentat doar niște experimente genetice, efectuate de alți extraterestri, nu de către Anunnaki.

Marele Potop, rezultatul trecerii planetei Nibiru prin apropierea Terrei

Relatarea akkadiană a arătat de asemenea limpede că Marele Potop nu a fost rezultatul căderii unor ploii torențiale. În cadrul ei, se descria un întuneric profund, acompaniat de izbucnirea unor vânturi extrem de puternice, care creșteau din intensitate din minut în minut, distrugând clădirile și rupând barajele și șanțurile de irigații. Asemenea condiții climatice se puteau produce la trecerea prin apropierea Pământului a unei planete mai mari decât el. Unele săpături arheologice disperate, efectuate de-a lungul unei perioade îndelungate, indică faptul că ceea ce este privit ca Marele Potop a fost, de fapt, o catastrofă la nivel planetar - cu toate că nu fiecare parte a lumii s-a aflat sub apă. O teorie referitoare la Potop a fost aceea care susținea ideea că forțele gravitaționale declanșate de trecerea lui Nibiru au provocat căderea în ocean a scutului de gheață din Antarctica - care deja era instabil din cauza faptului că ultima epocă glaciară tocmai se sfârșise - fapt ce a dus la creșterea nivelului apelor mărilor de pe întreaga planetă. Chiar și astăzi, majoritatea orașelor mesopotamiene întemeiate de către Anunnaki la prima lor venire pe Terra rămân adânc îngropate sub apă și noroi, în apropierea gurilor de vărsare ale fluviilor Tigru și Eufrat. Potrivit versiunii akkadiene a legendei referitoare la Potop, după șase zile și șase nopți de ploaie continuă, stihiiile naturii s-au liniștit, dar în zare nu se vedea nicio bucată de pământ, totul era acoperit de apă.

În cele din urmă, așa cum spune Biblia, arca s-a oprit pe vârful unui munte identificat ca fiind muntele Ararat. După ce a trimis în zbor un porumbel, o rândunică, un corb, care să cerceteze zarea, Utnapiștim/Noe a constatat că doar corbul nu s-a mai întors, ceea ce indica faptul că prin apropiere se găsea o porțiune mai mare de uscat. Atunci, el a părăsit arca împreună cu familia lui și a oferit o jertfă arzând, fapt ce a atras asupra sa atenția Anunnakilor care se întorceau pe Terra. Referindu-se la acest lucru, un text antic spune următoarele: „Zeii se îngrămădeau precum muștele” în jurul cârnii care tocmai se frigea. Din câte se pare, lor li se făcuse o poftă zdravănă de hrană proaspătă în timpul șederii îndelungate la bordul navelor spațiale ce se aflau pe orbita circumterestră.

După Potop, începe reconstrucția lumii

Confruntat cu faptul că oamenii supraviețuiseră cumplitei încercări la care-i supusesese și având, poate, ceva mustrări de conștiință privind acțiunile lui de până atunci, Enlil nu a putut face altceva decât să-și domolească mânia și să permită ca Terra să fie locuită în continuare laolaltă de Anunnaki și de oameni. Acest scenariu ar putea explica cu certitudine dispariția bruscă a unei mari părți din populația planetei, dispariție care a survenit cu aproximativ 10.000 de ani în urmă, căci cea mai mare parte a acesteia și-a pierdut viața în timpul Marelui Potop.

Deoarece apele lăsate de Potop persistau și Nibiru se îndepărta de Terra, ieșind din sistemul solar, Anunnaki de pe Terra, împreună cu cei câțiva oameni care supraviețuiseră catastrofei au pornit la reconstrucția lumii. Dar lumea de după Potop avea să se dovedească a fi mai puțin pașnică decât cea anterioară.

Partea 3 o puteți citi AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-3/>

Anunnaki, extraterestrii de pe Nibiru pe Pământ: o istorie de 450.000 de ani (partea 3)

1207
/901

După Potop, oamenii s-au făcut agricultori, la ordinul zeilor Anunnaki

Înainte de Potop, toți oamenii care nu-i slujeau în mod direct pe Anunnaki erau vânători și culegători nomazi. Practic peste noapte, ei au devenit fermieri. Tăblițele sumeriene explicau de ce oamenii au început să cultive pământul și să domesticească animalele. Ei au făcut acest lucru din ordinul zeilor. Și, odată cu apariția agriculturii, s-a produs și concentrarea oamenilor în niște orașe mai mari decât cele dinainte de Potop. Fiecare dintre ele era condus de către unul dintre conducătorii Anunnaki, care acum au început să fie considerați de către oameni „zei”.

O altă dovadă care vine ca argument pentru a atesta profunda influență a Potopului asupra vieții oamenilor este faptul că primele dovezi ale eforturilor oamenilor în domeniul agriculturii nu au fost găsite în solul fertil de pe văile râurilor, ci în ținuturile muntoase înalte din Mesopotamia și Palestina. Încă o dată, acest fapt este explicat într-un fragment dintr-un text sumerian, unde se spune: „Enlil a urcat până în vârful muntelui și a ridicat ochii, privind împrejur; a privit în jos; acolo apele formaseră o mare. Apoi a privit în sus; acolo se vedea muntele, plin de cedri aromați. El a tras în sus orzul, însămânțându-l pe coastele muntelui, în terase. Atras în sus și toate plantele ce vegetează, însămânțând grâul și celelalte cereale pe coastele muntelui.”

Unele cereale au apărut, ca din senin, în cultura agricolă

La fel ca și oamenii, se pare că anumite cereale folosite ca hrană nu aveau niciun fel de antecedente în lanțul evoluției vieții pe Terra. Ele au apărut dintr-odată, pe deplin maturizate, cam cu 13.000 de ani în urmă, potrivit descoperirilor arheologice. Sitchin spune: „Nu există vreo explicație a acestui miracol botano-genetic, decât dacă procesul în urma căruia au apărut aceste plante nu a fost unul de selecție naturală, ci unul de manipulare artificială a acestora.”

Sitchin remarca faptul că au existat trei faze extrem de importante ale dezvoltării agriculturii practicate de om, prima fază începând cu aproximativ 11.000 de ani î.Hr., a doua fază cunoscută sub denumirea de cultura preistorică (circa 7.900 de ani î.Hr.) și civilizația 3 (care a început prin anul 3800 î.Hr.), faze ce s-au petrecut la intervale de 3.600 de ani una de alta, interval de timp ce a coincis cu o rotație completă a planetei Nibiru pe orbita sa.

Anunnakii decid să împartă Pământul în patru regiuni

Pe lângă faptul că „dețineau supremația” asupra plantelor și animalelor, Anunnaki au început să-i numească în funcții de conducere pe anumiți oameni care erau selecționați atent. Pe măsură ce oamenii s-au înmulțit tot mai mult, Anunnaki/Nefilim au realizat faptul că trebuia să ia măsuri pentru a-și putea menține controlul asupra creațiilor lor. Ei mai doreau să instituie niște intermediari între ei și oameni, pe care continuau să-i considere a fi doar cu puțin mai buni decât animalele. În timpul unei adunări desfășurate după Potop, Anunnaki/Nefilim au hotărât să împartă Pământul în patru regiuni în care să-i răspândească pe oameni, care până atunci erau adunați doar în trei dintre ele: Mesopotamia Inferioară, Valea Nilului și Valea Indului.

Anunnaki și-au rezervat Peninsula Sinai ca loc de construcție a noului lor centru de dirijare a zborurilor spațiale imediat după Potop, desemnând regiunea respectivă drept sanctuarul lor privat sau „sfânt”. Evident că această transpunere în practică a strategiei „dezbină și stăpânește” aplicată asupra comunităților umane răspândite în toată lumea necesita ca acestea să aibă conducători umani separați, aleși special de către Anunnaki sau „zei”, pentru a-i reprezenta în mijlocul oamenilor. Practica instaurării regalității dinastice, bazate pe o descendență regală ce poate conduce până la zei, este una care a avut un impact important asupra țărilor și guvernelor chiar și până astăzi.

Turnul Babei, turn de lansare al rachetelor spațiale?

Turnul Babei de la Baalbek, turn de lansare al rachetelor spațiale

Această practică a început în orașul sumerian Kiș, oraș pe care Sitchin îl echivalează cu orașul Cuș pomenit în Biblie. Gardner este de acord cu el, situând orașul biblic Cuș la est de Babilon - și nu în Egipt. În Geneza, 10:8-12, se relatează că Cuș era unul dintre nepoții lui Noe și tatăl legendarului Nimrod, care a construit orașe precum Babilonul, Erechul, Akkadul pornind de la baza sa din Sumer, înainte de a construi orașe și în Asiria, printre care se găsește și orașul Ninive. S-ar putea ca tocmai încercarea lui Nimrod de a încurca desfășurarea planului de dispersare a oamenilor pe întreaga suprafață a Terrei, conceput de Enlil, să fi fost aceea care a dus la apariția legendei din Vechiul Testament care se referă la construirea Turnului Babel.

Această povestire a început la Baalbek, despre care se crede că ar fi fost un centru spațial construit de Anunnaki după Potop, în care aceștia se ocupau de funcționarea navetelor spațiale, localitate care se găsește pe teritoriul Libanului actual. Aici s-au găsit blocuri masive de granit numite „Trilithone” — blocuri ce cântăreau mai mult de 300 de tone fiecare, ce foloseau drept contraforturi, acreditând ideea că în această zonă s-ar fi putut găsi cândva o platformă de lansare-aterizare pentru navele spațiale care porneau în călătoriile interplanetare. Alford spunea: „Toate dovezile extrase din textele antice, toate dovezile geografico-fizice se sprijină unele pe altele, pentru a confirma faptul că Baalbek a fost proiectat ca o platformă de aterizare pentru rachetele zeilor.”

Într-un text arab găsit la Baalbek, se afirma că acela era locul în care Nimrod și adepții săi încercaseră să construiască un shem. lucru tradus în Geneza, 11:4 astfel: „Și au mai zis: « Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului! ». În acest caz, cuvântul shem. înțeles în mod greșit, a fost interpretat de cei mai mulți traducători ai Bibliei ca însemnând „nume”. Totuși, în original, el însemna „cel ce zboară”, explica Turnage.

„Sitchin spune că originea cuvântului shem ar fi mesopotamiană - acesta trăgându-se din cuvântul mu sau din derivatul semit shu-mu, sau sham, care înseamnă «lucrul din cauza căruia ne aducem aminte de cineva », cuvânt care mai târziu a evoluat, ajungând să însemne « nume ». Totuși, sensul inițial al cuvintelor era legat în prima fază de descrierea a ceva care zboară.” Sitchin scria: „Descoperirea faptului că mu sau shem, cuvinte prezente în multe texte mesopotamiene, n-ar trebui să fie citite ca « nume », ci ca « vehicul zburător », deschide calea spre descifrarea adevăratului înțeles al multor legende antice, inclusiv a poveștii biblice referitoare la Turnul Babel.”

Explicația sa pentru tulburările de la Babel a fost că locuitorii au încercat să-și construiască propriul turn de lansare a rachetelor spațiale, făcând asta, din câte se pare, pentru că sperau să-și poată construi propriul shem sau vehicul zburător, dorind să se opună „ruperii” omenirii de sub conducerea liderului extraterestru Anu. În Geneza, 11:4, ei au exprimat astfel această idee: „Și au mai zis: « Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului! »”.

Enlil se hotărăște să-i disperseze pe oameni

De nu ar fi decât această activitate, la care se adăuga teama lui Enlil că oamenii ar putea intra în concurență cu ei, toți acești factori i-au întărit și mai mult hotărârea de a-i dezbinda pe oameni. S-ar putea ca acest lucru să fi fost cel mai bine oglindit în Geneza, 11:5-8.

„Domnul s-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care le zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! Să ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora ». Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea.”

Curând, toate cele trei ramuri ale omenirii, alcătuite în întregime din urmașii lui Șem, Ham și Iafet, cei trei fii ai lui Utnapiștim/Noe, au fost transportați în locurile dinaintea stabilite, locuri unde, într-adevăr, s-a ajuns ca, în decursul timpului, să apară limbi diferite între ele. Alford a emis teoria conform căreia Utnapiștim/Noe ar fi putut avea soții din grupuri rasiale diferite. Prin urmare, copiii acestor femei ar fi fost de rase diferite, fapt ce ar fi oferit o explicație prezenței rasei negroidă în Africa, mongoloide în Asia și caucaziene în

Oriental Apropiat.

Atât textele sumeriene, cât și cele biblice sunt de acord asupra faptului că Șem și urmașii săi au rămas în zona ce cuprindea Mesopotamia, Ham și rudele sale au fost duși în Africa, cuprinzând și părți din Arabia, în vreme ce Iafet și rudele sale au fost transportați în Valea Indului, fiind posibil să fi devenit misterioșii „arieni” care au apărut brusc acolo, în epoca preistorică.

Anunnakii își mută centrul lor spațial în peninsula Sinai

O pace plăcută și trainică ar fi trebuit să se instaureze odată cu dispersarea populației pe întreaga suprafață a Terrei, dispersare care a fost însoțită de dezvoltarea unor noi orașe, conduse de regii lor nou-instalați și de creșterea producției de hrană. Dar, din nefericire, după toate aparențele, nici „zeii” antici nu au fost mai capabili decât oamenii să instaureze o pace de lungă durată.

Tulburările au început chiar atunci când Anunnakii au început să-și disloce facilitățile centrului lor spațial pentru a le muta de la Sumer (care acum se găsea în cea mai mare parte sub apă) în Peninsula Sinai, într-un loc ce a ajuns să fie denumit El Paran („Splendidul Loc al lui Dumnezeu”). Acesta a devenit ceea ce înainte de Potop fusese Muntele Ararat, care acum se găsește în estul Turciei și unde se spune că arca lui Noe a fost în cele din urmă îngropată, asigurând punctul cel mai nordic al unei poteci înșelătoare care ducea către centrul spațial din Sinai, unde puteau ateriza navele Anunnaki. Această bază se găsea pe paralela 30, în centrul geografic al Sinaiului, în vreme ce extremitatea sa de sud era marcată de cele mai înalte două vârfuri ale Muntelui Sinai, vârfuri cunoscute sub numele de Muntele Caterina (cu o înălțime de 2.595,6 m deasupra nivelului mării) și Muntele Moise, care este mai mic, având o înălțime de numai 2.250 m. Ceea ce-i lipsea acestei poteci era un semn de o înălțime egală către vest.

Piramidele, construite pentru a servi ca puncte de reper pentru Anunnaki pentru centrul lor spațial

Sitchin explica: „În partea aceea, terenul este prea plat pentru a oferi puncte naturale de reper și, astfel, suntem siguri de faptul că Anunnakii au început să construiască vârfurile artificiale gemene ale celor două mari piramide din Gizeh. Marea Piramidă a lui Keops era, de asemenea, un indicator spațial. De la mare înălțime, piramida se vede cu ochiul liber de la o distanță foarte mare și în spațiul cosmic apare pe ecranele radar de la o și mai mare distanță, din cauza formei înclinate a părților sale laterale, care reflectă perpendicular razele radarului, dacă unghiul de apropiere este situat la 38° deasupra orizontului. Este ușor să mizezi pe faptul că suprafața lustruită a pietrei este un reflector al undelor radar... Unul atât de puternic ar fi putut servi drept baliză pentru apropierea unei nave spațiale și este posibil ca el să fi servit acestui scop multă vreme”. “Știm că Marea Piramidă a fost pictată în diverse culori ce ar fi putut fi metalizate pentru a mări gradul de reflectare a undelor laser sau radar”, a fost de acord savantul Maurice Chatelain de la NASA, care a conceput sistemele de comunicare și procesare a datelor utilizate de misiunile spațiale Apollo.

Din cauza distrugerii în timpul Potopului a centrului de dirijare a misiunilor spațiale ale Anunnakilor situat în orașul sumerian Nippur și a nevoii de a găsi un loc echidistant față de liniile de marșaj pentru intrarea în atmosfera terestră, a fost construit un nou centru de dirijare spațială pe Muntele Moria - care în traducere înseamnă „Muntele Conducător”. Acesta a fost locul în care mai târziu s-a construit viitorul oraș sfânt Ierusalim, considerat de toate religiile occidentale importante a fi un loc deosebit de sacru.

Încep conflictele între diferiți lideri Anunnaki

Atunci când au terminat munca legată de misiunile spațiale, pe Pământ se născuseră noi generații de Anunnaki. Potrivit relatărilor din textele sumeriene, Marduk - fiul cel mai mare al lui Enki - a luat în stăpânire ținuturile Egiptului, unde a ajuns să fie cunoscut sub

numele de Ra. Copiii săi - Shu și Tefnut- au fost cei care le-au dat viitorilor faraoni un exemplu demn de urmat, căsătorindu-se între ei. Odraslele lor - Geb și Nut - s-au căsătorit de asemenea între ele și erau atât următorul cuplu regal, cât și părinții unora dintre cei mai renumiți lideri/zei ai Egiptului — Osiris, sora și soția sa Isis, Seth și Nefertiti, sora lui Isis. Toate aceste mariaje intrafamiliale au dus la apariția unei probleme privind succesiunea la tron, rezolvată prin împărțirea teritoriului țării între cei doi frați. Lui Osiris i s-a dat Egiptul Inferior, iar lui Seth - regiunea muntoasă a Egiptului Superior. Fiind nemulțumit de partea pe care o stăpânea, Seth a început să comploteze împotriva lui Osiris, declanșându-se astfel legendarele războaie ale Egiptului Antic.

După moartea lui Osiris, fiul său, Horus, a căutat să se răzbune pe Seth, care s-a îndreptat spre est, capturând astrodromul din Peninsula Sinai. Supărați pe faptul că urmașii lui Enki dețineau controlul asupra centrului spațial, partizanii lui Enlil au atacat armata condusă de Seth.

Această rivalitate de familie fusese transmisă din generație în generație, încă de la începuturile istoriei omenirii. Conduși de către Ninurta (unul dintre fiii lui Enlil), partizanii acestuia au recăpătat centrul spațial din Peninsula Sinai. Apoi, stăpânirea acestor locuri a „căzut” în seama noilor regi ai Babilonului, Asiriei și Canaanului, care erau ei înșiși implicați în niște războaie aproape nesfârșite. Multe dintre acestea au fost consemnate minuțios în paginile Vechiului Testament, consemnări integrale ale unor locuri cu nume obscure și imposibil de pronunțat, locuri ce s-au dovedit a fi greu de înțeles pe deplin de către istorici, din cauza foarte deselor schimbări de nume intervenite de la traducerea dintr-o limbă într-alta.

Conflictele armate ce începuseră să se manifeste sub formă de intrigi și rivalități între atotstăpânitorii Anunnaki erau acum purtate și continuate de către adepții lor umani, transformându-se într-un mecanism conștient de ținere sub control, care, împreună cu venerația religioasă manifestată față de Anunnaki se dovedise deja a avea succes în păstrarea oamenilor simpli în rigorile canoanelor stabilite de Anunnaki/zei.

Foloseau Anunnakii arme nucleare pentru a se război între ei?

Într-o poveste, se pare că una dintre nepoatele lui Enlil, pe nume Inanna, s-a căsătorit cu Dumuzi, fiul cel mai mic al lui Enki, după ce au obținut cu mare greutate binecuvântarea ambelor familii aflate în conflict, pline de suspiciune reciprocă. Dar atunci când Dumuzi a fost ucis după ce fusese arestat de către Marduk/Ra, fiind acuzat că a încălcat codul moral al Anunnakilor, Inanna l-a atacat pe Marduk/Ra. Pentru a sfârși acest conflict, Marduk/Ra a fost judecat pentru uciderea lui Dumuzi, însă, deoarece nu s-a putut stabili și dovedi dacă această ucidere fusese deliberată sau accidentală, s-a hotărât ca Marduk/Ra să fie condamnat la închisoare pe viață, urmând ca sentința să fie executată într-un loc de mari dimensiuni, cu ziduri impenetrabile, care să se înalțe până la cer. Sitchin a identificat închisoarea în care a fost înțemnițat Marduk/Ra ca fiind chiar Marea Piramidă.

Marduk/Ra a părăsit pe ascuns locul de exil, încercând să redobândească stăpânirea asupra Babilonului. Așa s-a ajuns la modificarea alianțelor, deoarece forțele conduse de Enlil și Inanna s-au unit pentru a le înfrunța pe cele ale lui Marduk și ale tatălui său, Enki. Chiar și unul dintre fiii lui Marduk, pe nume Nergal sau Erra, s-a alăturat forțelor lui Enlil, forțe aruncate contra tatălui său, transformând conflictul într-un adevărat război civil.

Temându-se de ambițiile nemăsurate ale lui Marduk, Anunnaki l-a convins pe Anu să aprobe folosirea împotriva acestuia a șapte arme extrem de puternice, despre care mulți dintre cercetătorii de azi cred că ar fi putut fi nici mai mult, nici mai puțin decât rachete nucleare tactice. Trebuie să ne reamintim că toate cele povestite mai sus se petreceau cândva, înaintea anului 2000 î.Hr.

Patriarhul Avraam se luptă împotriva armatelor lui Marduk

Patriarhul biblic Avraam și Anunnakii

Tocmai în acest punct al poveștii intervenea patriarhul biblic Avraam. Potrivit spuselor lui
/901

Sitchin, Avraam era departe de a fi doar un simplu evreu rătăcitor, după cum cred cei mai mulți dintre noi. El spunea că, după studierea atentă a unor texte foarte diverse, se desprinde clar faptul că Avraam din Ur era un sumerian de vîșă nobilă. Avraam comanda trupe înarmate, așa cum se evidențiază în Geneza, 14:14-16, care consemnează modul în care el a luat 318 „soldați instruiți” pentru a-l salva pe nepotul său Lot și pe familia acestuia din ghearele unei coaliții de armate invadatoare, ce acționau la ordinele lui Marduk.

Cu toate că inițial porniseră la luptă cu aparenta intenție de a recuceri astrodromul din Peninsula Sinai, aceste armate pornite din nord fuseseră întoarse din drum, înainte de a fi ajuns acolo și se oprișeră pentru a cuceri orașele Sodoma și Gomora din Valea Siddim, care se găsea la marginea de sud a Mării Moarte, după ce îi înfrânseseră pe câmpul de luptă pe regii acestor cetăți. Aici fusese locul în care ei îl luaseră ostatic pe Lot, înainte de a porni înapoi către nord și tot aici fusese readus Lot, odată eliberat din robie de către Avraam. Și se poate prea bine ca tot aici omenirea să fi simțit pentru prima dată efectele unei explozii nucleare.

Sitchin spune că, în realitate, Avraam și războinicii lui au fost cei care i-au oprit pe tâlharii conduși de Marduk să ajungă aproape de centrul spațial de la El Paran, din Peninsula Sinai. Această faptă i-a adus lui Avraam laude și binecuvântări din partea lui Melchisedec, precum și încheierea unei convenții cu Iehova, identificat ca fiind una și aceeași persoană cu Enlil.

Chivotul Legii

Chivotul Legii, aparat de radio emisie-recepție?

Alford susține că Iehova, zeul lui Avraam, numit în scrierile originale ebraice El Shaddai sau Dumnezeu de pe Munte, s-ar putea ca, de fapt, să fi fost unul dintre fiii lui Enlil, pe nume Ișku, cunoscut și sub numele de Adad. Potrivit afirmațiilor lui Alford, acesta a fost reprezentantul Anunnaki ce mai târziu a rămas în legătură cu oamenii săi aleși, prin intermediul unui aparat radio de emisie-recepție, numit în Biblie Chivotul Legii. În opinia lui Boulay, Chivotul reprezenta, de fapt, un radio-emitator și autorul considera foarte semnificativ faptul că acesta trebuia construit respectându-se instrucțiuni foarte precise, înainte ca tăblițele cu cele Zece Porunci să fi fost puse înăuntru. „Se presupune că tăblițele conțineau, de fapt, sursa de alimentare necesară pentru activarea radio-emitatorului.”

Este posibil ca un verset din Vechiul Testament (Numerii, 7:89) să fi descris astfel locul unde se găsea microfonul radioemitorului: „Când intră Moise în câmpul întâlnirii ca să vorbească cu Domnul, auzea glasul care îi vorbea de pe capacul ispașirii care era așezat pe Chivotul Mărturie, între cei doi heruvimi. Și vorbea cu Domnul.”

Sodoma și Gomora, atacate cu arme nucleare de Anunnaki Catastrofa nucleară a cetăților

Sodoma și Gomora

Întrucât „zeii” lor eniliți nu reușiseră să-i apere de armatele cotropitoare coalizate, este posibil ca regii Sodomei și Gomorei să-i fi trădat, trecând de partea lui Marduk. Indiferent de motivele avute, este cert că Enlil, împreună cu fiii săi Ninurta și Adad, se pregăteau câțiva ani mai târziu pentru a lansa armele lor nucleare contra celor două cetăți drept răzbunare. Însă, drept recunoștință pentru serviciile pe care Avraam le făcuse în trecut, ei s-au hotărât să-l prevină pe acesta despre nenorocirea ce avea să se abată asupra celor două cetăți. După cum se descrie în Geneza, 18, Iehova a venit la Avraam, prevenindu-l cu privire la faptul că cele două cetăți vor fi distruse pentru că se îndepărtaseră de el. Dovada privitoare la faptul că distrugerea Sodomei și Gomorei era ceva dinainte plănuit poate fi găsită în această prevenire, coroborată cu tocmeala dintre Iehova și Avraam, în cursul căreia Iehova, la rugămintea lui Avraam, a redus numărul celor drepti, a căror prezență între zidurile cetăților ar fi putut duce la salvarea acestora, de la cincizeci de persoane la zece.

Acest avertisment este evidențiat de faptul că și Lot, care se afla la Sodoma, a fost prevenit cu privire la soarta cetății de către doi „îngeri”, cu toate că în limba ebraică, cuvântul original mal'akhim însemna în realitate doar „trimiși”. Lot și familia lui au fugit în munți, după cum li se ordonase, dar efectele cumplitelui cataclism i-au afectat și familia. Potrivit spuselor din Geneza, 19:26, soția lui Lot, care rămăsese în urma celorlalți, a fost preschimbată într-un „stâlp de sare”. Sitchin nota că, în limba sumeriană, cuvântul originar pe care scribii evrei îl traduseseră prin „sare” însemna de asemenea și „abur”. Apoi, soția lui Lot a fost transformată în abur de explozia ce a distrus Sodoma și Gomora. S-ar putea ca Lot și restul familiei lui să fi fost feriți de efectele exploziei nucleare fie pentru că au fost adăpostiți de vârful unui deal sau ceva asemănător. În cursul bombardamentelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki, era ceva obișnuit ca unele dintre victimele acestora, care fuseseră adăpostite de șocul exploziei inițiale, să supraviețuiască, în vreme ce alți oameni, care nu erau protejați, să fie vaporizați. Între timp, Avraam, care se afla la câțiva kilometri depărtare în munți, a privit în jos și a văzut o coloană densă de fum care se ridica la cer ca dintr-un furnal. S-ar putea ca un alt rezultat al bombardamentului să fi fost apariția unei crevase la capătul de sud al Mării Moarte, care nu numai că a acoperit orașele bombardate cu apă sărată, dar a creat și secțiunea superficială din partea sudică a mării, apărută sub Peninsula Lisan.

Dovezile ce sprijină teoria declanșării unui atac nuclear distrugător provin de la declarațiile arheologilor, care susțin (după studiul dovezilor descoperite) că așezările înconjurătoare au fost brusc abandonate cam în jurul anului 2040 î.Hr. și că s-a descoperit faptul că apa izvoarelor de lângă Marea Moartă încă prezintă nivele de radioactivitate dăunătoare sănătății. Concomitent cu distrugerea orașelor Sodoma și Gomora, a fost ținut cu bomba atomică și centrul spațial din Peninsula Sinai, acest lucru făcându-se pentru ca el să nu cadă intact în mâinile lui Marduk. S-ar putea ca și alte ținte, neconsemnate în cronică și încă nedescoperite să fi suferit de asemenea de pe urma exploziilor nucleare.

Potrivit relatărilor lui Sitchin, Alford și ale altor autori, explozia nucleară produsă în Peninsula Sinai a determinat atât apariția unor prăpăstii nefiresc de adânci pe teritoriul acesteia — prăpăstii ce pot fi încă văzute din spațiu — cât și a unei multitudini de stânci pârлите ce se află în zona respectivă. Referindu-se la asta, Alford declara: „în estul Sinaiului, se găsesc milioane de roci înnegrite răspândite pe zeci de mile. Fără îndoială că aceste roci nu s-au înnegrit din cauze naturale. Fotografiiile făcute demonstrează clar faptul că rocile sunt înnegrite doar la suprafață.”

Explozia nucleară a distrus toată civilizația sumeriană

Exploziile nucleare au avut, de asemenea, consecințe neașteptate. A fost creat un ciclon radioactiv, care s-a îndreptat spre nord, străbătând toată Mesopotamia și distrugând toate formele de viață, punând astfel capăt existenței civilizației sumeriene. Istoria convențională afirmă că puternicul Sumer, care a apărut cu aproximativ 6.000 de ani în urmă, pur și simplu s-a evaporat, la fel de brusc precum apăruse, fiind absorbit de noile imperii ale Babilonului și Asiriei. Textele sumerice relatează însă o poveste mult mai oribilă. Potrivit diverselor „bocete” traduse de savantul Kramer, specializat în studiul istoriei sumeriene, în conținutul acestora se spunea: „Peste țara Sumerului s-a abătut un dezastru, unul necunoscut omului; unul ce nu mai fusese văzut nicidecum până atunci și unul căruia nu i se putea face față. A izbucnit din cer o mare furtună... Una care a distrus pământul... Un vânt rău, asemenea unui torent ce curge la vale... O furtună distrugătoare, căreia i s-a alăturat o căldură foarte mare... În timpul zilei, aceasta lipsea Pământul de razele strălucitoare ale Soarelui, iar noaptea stelele nu străluceau pe cer... Oamenii, îngroziți, abia dacă puteau respira; căci vântul rău ce i-a prins în gheare nu le mai lăsa nici măcar o zi de trăit... Gurile le mureau de sânge, iar capetele li se bălăceau în sânge... Chipul le pălea sub atingerea vântului cel rău. El ducea la părăsirea orașelor, pustiirea caselor; tarabele erau devastate; stânele erau goale... Prin râurile Sumerului, din cauza lui curgea apă amară; pe

câmpiile cultivate ale țării creșteau buruieni, iar pe pășunile sale creșteau plante vestejite... Astfel, toți zeii au părăsit orașul Uruk; ei se țineau departe de el; se ascundeau în munți; fugeau în câmpii îndepărtate.”

Anunnakii au părăsit Pământul

Această singură și mare furtună de căderi radioactive a distrus prima mare civilizație a lumii. Armageddonul nuclear declanșat de Anunnaki s-a soldat cu distrugerea coloniei lor Eden, veche de câteva milenii. O teorie a fost aceea conform căreia Anunnaki, șocați de consecințele dezastrului pe care-l produsese, s-au retras într-o enclavă din Peninsula Sinai, unde majoritatea au luat decizia de a se întoarce acasă, pe planeta de pe care veniseră, lăsând probabil în urmă doar un grup restrâns, pentru a îngriji și conserva instalațiile de acolo.

Supraviețuitorii acestui holocaust au avut de înfruntat o perioadă de regresie a civilizației, de barbarie. Oamenii rămași în viață au făcut tot ce au putut și, cu ajutorul lucrurilor rămase, au început să-și reconstruiască civilizațiile, un proces ce s-a desfășurat extrem de încet, fără a mai beneficia de ajutorul „zeilor”. Avraam și poporul său s-au îndepărtat de regiunea distrusă, îndreptându-se spre sud, unde la vârsta de o sută de ani, l-a conceput pe Isaac, mulțumită genelor lui hibride, Iacob, fiul lui Isaac, a devenit cunoscut sub numele de Israel, nume care în curând a ajuns să fie folosit pentru a desemna întregul său popor.

După ce aproximativ 35 de generații de israeliți transmisese din generație în generație relatări orale ale evenimentelor pomenite mai sus, acestea au fost în cele din urmă consemnate în limba ebraică. Iar apoi, cum se spune de obicei, totul ne este cunoscut din istorie.

Ce credeți despre această istorie Anunnaki?

„Epopoea lui Ghilgames”, legenda babiloniană ne vorbește și ea despre potopul lui Noe! Se pare că arca lui Noe avea formă cubică, la fel ca submarinul zeului Enki

„Epopoea lui Ghilgames” este o legendă babiloniană importantă, având mai mult de 5.000 de ani vechime, deși a fost scrisă prima dată în scriere cuneiformă pe 12 tăblițe de argilă, în jurul anului 2000 î.C. Potrivit povestirii, Ghilgames este un rege semidivin, dar tiranic din Uruk care-și caută un strămoș, Utnapiștim, care știe secretul nemuririi, pentru că el este ultimul dintre oamenii de dinaintea potopului. Povestea potopului oferită de Utnapiștim este foarte asemănătoare relatărilor biblice despre potopul lui Noe.

Utnapiștim, numit Cel Prea-înțelept, se spune că a devenit nemuritor și zeu, trecând prin apele potopului. Utnapiștim (sau Ziusudra cum mai este cunoscut) este echivalentul biblic al lui Noe. El a fost regele și preotul orașului sumerian Șuruppak, unul din cele 7 orașe clădite de cei Șapte Înțelepți despre care sumerienii credeau că sunt jumătate oameni, jumătate pești. Prietenul lui Ghilgames, Enkidu, cu care trece prin multe peripeții, este numit „fiul peștelui” de un monstru pe nume Huwawa. După ce au clădit civilizația sumeriană, oamenii-pește, sau Oannes, cum li se mai spunea, se zice că s-au dus în ascunzătoarea secretă a zeului Enki, ce trăia într-un cub perfect, sub mare.

Zeul suprem al celor Șapte Înțelepți era Enki, cel care l-a avertizat pe Ziusudra să construiască o arcă în care să salveze sămânța omenirii. Arca este construită ca o copie a locuinței secrete a lui Enki de sub mare, astfel că era tot în formă de cub. Iată instrucțiunile lui Enki pentru Ziusudra: „Distrugeți colibele de stuf, iar din ele faceți arca. Lăsați lucrurile, căutați viața, renunțați la averi, păstrați-vă sufletul și luați cu voi pe arcă sămânța tuturor vietăților. Arca pe care o veți construi va avea dimensiuni bine măsurate. Lungimea și lățimea vor fi egale, iar acoperișul trebuie să fie cum este cel al prăpastiei mele de sub ape.”

După marea potop, Ziusudra trimite mai multe păsări să vadă dacă apele s-au retras cu adevărat. Mai întâi a trimis un porumbel, care s-a întors, apoi o rândunică, care s-a întors,

de asemenea, și în cele din urmă un corb, care nu se mai întoarce. Atunci, Ziusudra aduce ofrande zeilor. Apare cea mai puternică dintre zeițe, Iștar, purtând un giuvaier din lapislăzuli, nervoasă pentru că Enki a avertizat un om, salvându-i viața. Enki vorbește apoi în numele lui Ziusudra, muștrându-l pe Enlil (zeul ce a provocat potopul) pentru că a declanșat un diluviu fără să se consulte cu ceilalți zei, astfel omorându-i și pe cei nevinovați, împreună cu cei vinovați.

Într-un articol publicat în septembrie 2010 despre Anunnaki

(<http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-2/>) arătăm o versiune puțin diferită a celor spuse mai sus:

Cu circa 12.000 de ani în urmă, când conducerea Anunnaki și-a dat seama că pe Terra vor surveni schimbări climatice severe odată cu iminenta reapropiere de Pământ a planetei Nibiru, Enlil și-a pus în aplicare planul. În cadrul Marii Adunări, Enlil i-a convins pe majoritatea participanților prezenți acolo să-i permită naturii să-și urmeze cursul, adică să-i ștergă pe oameni de pe fața Pământului, iar Anunnaki să aștepte liniștiți desfășurarea evenimentelor, în deplină siguranță, la bordul unor nave de evacuare amplasate pe orbită circumterestră.

Cu toate că planul lui Enlil a fost acceptat de cei prezenți, fratele său Enki avea la rândul-i un plan. Indiferent dacă a făcut-o pentru că nutrea o oarecare afecțiune față de oameni sau, pur și simplu, numai pentru a-i încurca planul lui Enlil, el i-a transmis „secretul ucigaș al zeilor” unuia dintre asistenții săi umani, pe care-l aprecia cel mai mult și care în limba sumeriană poarta numele de Ziusudra sau Utnapiștim.

„Versiunea akkadiană a legendei privitoare la Potop îl denumește pe Noe Utnapiștim, fiul lui Ubar-Tutu, și-i localizează pe amândoi în Șuruppak (cel de-al șaptelea oraș construit pe Pământ de către Anunnaki). Șuruppak a fost identificat în mod ferm ca fiind centrul medical al zeilor. De asemenea, la el se mai făcea referire și ca la orașul lui Sud, care a fost identificată ca fiind una și aceeași persoană cu Ninharșag — aceeași zeiță care l-a ajutat pe Enki în crearea pe cale genetică a lui LU.LU.”, scria Alford. Aceeași poveste referitoare la Potop a fost repetată și într-o legendă babiloniană care-l înfățișează pe Atra-Hasis drept Noe.

Anunnaki, extraterestrii, Satana și planeta X

că pe site-ul "Secretele lui Lovendal" subiectul preferat e Annunaki. Până a nu intra într-o anumită stare de paranoia, am să încerc să abordez eu în acest articol "subiectul Annunaki", cu speranța că el se va epuiza odată cu articolul de față, iar în viitorul apropiat n-o să mai auzim de el. Ca sursă de inspirație am folosit articolul lui Sherry Shriner, intitulat "Planeta X, Sedna și semnele lui Toutatis pe cer - armele lui Anticrist", la care veți găsi și micile mele comentarii.

În codul biblic, planeta X se găsește în Ieremias 41:11. Codurile revelează faptul că planeta X este fosta casă a lui Lucifer. Planeta X e doar un nume de cod pentru planeta Rahab.

OK, am citit și eu Ieremias 41:11. Acolo găsim scris: "Ușile camerelor laterale dădeau într-un loc deschis, o ușă în partea de mijloc a nopții, iar altă ușă în partea de mijloc a zilei; iar lătimea locului deschis era de cinci coți". Vi se pare că în acest fragment găsiți vreo referință la planeta X? Mie nu. Sau poate nu înțeleg eu codul biblic la fel ca Sherry Shriner. În Isaia 14:9 se spune privitor la Anticrist precum că: "Șeolul (iadul) se mișcă în adâncurile sale, ca să iasă întru întâmpinarea ta. Pentru tine el deșteaptă umbrele, pe toți stăpânitorii pământului; el ridică de pe jilțurile lor pe toți împărații pământului". Isaia vorbește despre intrarea lui Anticrist pe scena lumii. Va fi marcată această intrare cu venirea planetei X cam în același timp? Cele două evenimente par a fi legate.

Mie nu mi se par a fi legate deloc. Ce treabă au vorbele lui Isaia cu venirea planetei X? Mă rog, poate îmi lipsește mie inteligența.

Mi s-a părut remarcabil că termenul de planeta X să fie același cu iadul. Ea se întoarce pe Pământ în zilele noastre. De ce? Pentru mii de ani, planeta a găzduit milioane de îngeri care s-au alăturat lui Lucifer în rebeliunea sa contra lui Dumnezeu. E o planetă goală pe dinăuntru, și a fost casa și închisoarea lor. În zilele noastre, Iehova eliberarea lor, iar ei vor veni pe Pământ să-l ajute pe Lucifer în a deține controlul mondial ca Anticrist. Uau! Chiar la asta nu m-am gândit. Autorul acestui articol știe că planeta X e una goală pe dinăuntru. Iar Dumnezeu, ca un judecător bun ce este, îi eliberează pe îngerii lui Lucifer din închisoarea planetei X. Dar cine sunt acești îngeri ai lui Lucifer? Țineți-vă bine:

Să facem cunoștință cu Annunaki și Draconieni

Codurile biblice relevă faptul că planeta X este o casă a răului și o închisoare, ai căror locuitori nu sunt deloc prietenoși, căci ei sunt maleficii Draconieni și Annunaki, ce-i vor face sclavi pe oameni, forțând astfel domnia lui Satan.

Cine sunt locuitorii planetei X? Draconienii și Annunaki. Draconienii mai sunt cunoscuți și Dracii sau Dragonii. Annunaki mai sunt cunoscuți și supraveghetorii. Supraveghetorii sunt canibali ce au ca înălțime 2-2,5 metri, fiind blonzi, cu ochi albaștri, având o privire umană. Dragonii sunt negri, urâți, grotești, și au aripi pe spate. Acestea sunt ființele care, alături de reptilienii și omuleții cenușii, vor conduce Pământul împreună cu Satan.

Doamne, ce imaginație! Annunaki și Draconis sunt un fel de "frumoasa și bestia". Unii sunt frumoși (înalti, blonzi, ochi albaștri), alții sunt urâți ca smoala. Acum, să redevenim serioși, și să dăm puțin cărțile pe față.

În primul rând, Annunaki reprezintă un grup de zeiți sumerieni, akkadieni și babilonieni. Numele lor semnifică "cei cu sânge regal" sau "prinți". Pentru babilonieni, Annunaki erau un termen care se referea la zeii subpământeni. În mitul creației babiloniene "Enuma Elish", creatorul umanității, Marduk, i-a despărțit pe Annunaki, cărora le-a oferit locuri corespunzătoare: 300 în paradis și 300 pe Pământ (precum se vede, Annunaki se află în paradis, nu în iad, așa cum susține Sherry Shriner). Drept mulțumire,

Annunaki, marii zei, au construit splendidul monument de la Esagila.

Cât privește draconienii sau “dracii”/“dragonii”, tare am impresia că aceștia își au originea în mitul lui Vlad Țepeș “Dracul”. Asemănările sunt prea izbitoare: tatăl lui Vlad Țepeș, Vlad Dracul, făcea parte din ordinul “dragonilor”. O avea vreo legătură viteazul domnitor român cu extraterestrii malefici de pe planeta X? Sherry Shriner nu se oprește cu descrierea lui Annunaki aici. El ne explică adevărul, ca să înțelegem noi, ignoranții, ceea ce el știa dintotdeauna:

Annunaki se găsesc descriși în Geneza 25:32, precum și în alte versete.

Să vedem ce scrie în Geneza 25:32: “Și Isav a răspuns: “Iată eu mor. La ce mi-e bun dreptul de întâi-născut?” Sunt eu nebun sau vedeți pe aici vreo urmă de Annunaki?

Annunaki mai sunt cunoscuți ca și Jedi sau Nephilim.

Ha ha! Nephilim sunt ființe menționate în Biblie ca “ființe căzute”; analogia cu Annunaki e total deplasată, pentru că nu există nicio fărâmbă de dovadă. Dar să-i asemeni pe Annunaki cu Jedi (personajul din “Războiul stelelor”) mi se pare deja a da grav în paranoia!

Cine sunt Annunaki? Ei sunt supraveghetorii, cei care au desemnat de Iehova să aibă grijă asupra creației lui Dumnezeu, în paradis și pe pământ.

Cred că e singura afirmație corectă din mulțimea aberațiilor lui Sherry Shriner, căci se aseamănă foarte mult cu mitul babilonian “Enma Elish”. Darde-acum, încep aberațiile:

Datorită lor, Iehova a distrus Pământul cu un potop. Dar, chiar și după potop, mai mulți Annunaki s-au revoltat, și ei au fost pedepsiți și alungați din paradis. Ei au continuat să contamineze ADN-ul uman (Geneza 6:4) așa cum au făcut-o și ceilalți supraveghetori. Geneza 6:4 vorbește într-adevăr de niște uriași (care ar putea fi o specie de extraterestri), dar nu spune nicăieri că ei ar fi Annunaki! “în vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la ficele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime”.

Știința va demonstra în viitor că oamenii au fost creați de Annunaki

Sherry Shriner, ca un adevărat vizionar ce este, ne prezintă și propria versiune a ceea ce se va întâmpla în viitor. Astfel:

Acești Annunaki nu sunt creatorii noștri, ei fiind creați de Dumnezeu. Annunaki trăiesc acum și sub pământ.

N-am să mă mai bag în viața mea în vreo peșteră; n-am chef să dau cu ochii de vreun Annunaki subpământean!

În anii care o să vină, teoria evoluționistă va fi discreditată, iar Noua Ordine Mondială, ajutată de oamenii de știință, va demonstra faptul că omenirea a fost creată într-un laborator de acești Annunaki, care ar fi creatorii noștri. Dar asta e o mare înșelătorie! E o mare înșelătorie ceea ce ai scris tu, dle Shriner! Deja am început să mă plictisesc să comentez aberațiile altora...

Dacă Anunnaki ne-au creat pe noi, oamenii, cine i-au creat pe Anunnaki?

Conform studiilor lui Zecharia Sitchin (despre care am mai vorbit pe acest site destul de mult), există o planetă necunoscută în sistemul nostru! solar, denumită Nibiru, și care ar fi situată la marginea sistemului. Această

807/901

planetă, față de celelalte planete, ar avea o orbită eliptică și s-ar mișca în sensul acelor de ceasornic. Nibiru s- ar fi ciocnit cu o altă planetă din sistemul nostru solar (Maldek) și astfel ar fi luat naștere Pământul. Orbita lui Nibiru ar trece prin sistemul nostru solar o dată la 3.600 de ani, lucru ce echivalează cu un an nibirian.

Această teorie controversată se bazează pe interpretarea lui Sitchin asupra unor vechi texte sumeriene, care și-ar avea originea în Biblie, în "Cartea Genezei". Tot Sitchin mai spune că planeta Nibiru ar fi locuită de așa- zii Anunnaki (giganții din Biblie), în traducere însemnând "acei care au venit din cer pe Pământ". Anunnaki ar fi aterizat pe Pământ, l- ar fi colonizat, ar fi extras de pe Pământ aur și alte minerale și și- ar fi stabilit colonia în zona Iraq-ului de astăzi.

Anunnaki ar fi avut cunoștințe genetice superioare, căci ei ar fi creat omul modern de azi (Homo Sapiens), prin combinarea genetică a propriei lor rase cu omul- maimuță ce exista pe Pământ, Homo Erectus. Puteți citi foarte detaliat despre întreaga poveste Anunnaki în aceste articole: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki- extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-1/>. <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani- partea-2/>. <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000- de-ani-partea-3/>.

OK, să presupunem prin absurd că teoria lui Sitchin ar fi adevărată. Asta ar însemna că noi n- am fi fost creați de Dumnezeu, ci de către acești extraterestrii, Anunnaki. O singură întrebare mi- o pun: Dacă Anunnaki ne- a creat pe noi, cine l- au creat pe Anunnaki? Nu trebuie să aibă și ei un Creator, ca Dumnezeu?

P.S. Dacă cineva m- ar întreba, în continuare, "cine l- a creat pe Dumnezeu", îi spun de pe acum că o asemenea întrebare e absurdă. Iar răspunsul îl poate găsi AICI:

<http://www.lovendal.net/wp52/ateismul-facut- sah-mat-cine-l-a-creat-pe-dumnezeu/>

n iezuit se destăinuie: Vaticanul are în locația HAARP din Alaska un radiotelescop secret! Cu ajutorul său, s- a descoperit o planetă gigantică, pe care se află o rasă extraterestră războinică!

De pe site-ul ufodigest.com am extras un mic interviu cu un iezuit care ar face parte din serviciile secrete ale Vaticanului. Acest iezuit vrea să dezvăluie niște informații absolut șocante! Așadar, haideți să urmărim interviul:

Iezuit: Sarcinile mele erau pur tehnice, iar cea mai importantă era aceea de a preda Vaticanului informațiile extrem de secrete care provin de la radiotelescopul deținut de Vatican în Alaska.

Reporter: Stați așa... La ce radiotelescop vă referiți? Nu știam că Vaticanul deține așa ceva în zonă.

Iezuit: Există așa ceva, este un radiotelescop cu tehnologii extrem de avansate, care este folosit doar de iezuiți. E localizat în interiorul unui parc industrial, folosit pentru a înmagazina petrol, aparent abandonat, situat în Alaska. Acest radiotelescop este complet camuflat.

Comentariu Lovendal: Nu- i așa că- i interesant? În Alaska se găsește HAARP Oare în cadrul complexului HAARP sunt camuflate asemenea dispozitive secrete? Poate că până la urmă scopul HAARP n- a fost niciodată controlul vremii, ci comunicarea cu extraterestrii, așa cum vom vedea mai jos.

Reporter: Când a fost construit aparatul și de ce Vaticanul deține atât de multe observatoare astronomice în întreaga lume?

Comentariu Lovendal: De exemplu, Vaticanul mai deține un telescop: telescopul VATT (Vatican Advanced Technology Telescope) în Mții Graham (Arizona, SUA).

Iezuit: Ce pot să vă spun este că acest radiotelescop a fost construit în anii 1990, cu scopul de a studia toate corpurile cerești anormale care se apropie de Pământ, similar cu ceea ce a făcut CIA cu unul dintre "ochii săi secreți," SkyHole 12. Papa Pius al XII- lea a fost informat că de sistemul nostru solar se apropie un corp

ceresc, pe care se află o rasă extraterestră războinică extrem de avansată. Această informație care v-o spun este strict secretă.

Radiotelescopul din Alaska ne-a oferit o informație preluată de la o sondă spațială (ce face parte din programul spațial SILOE) care a reușit să fotografieze o planetă uriașă care se apropie de sistemul nostru solar. Informațiile au fost primite în Alaska în luna octombrie 1995, iar de atunci au început și problemele mele. Am descoperit că aveam accesul la această informație, iar mai târziu am aflat că, în interiorul Vaticanului, au existat două tabere care s-au luptat pentru controlul acestor informații, care au fost clasificate dincolo de "Top Secret".

Comentariu Lovendal: E vorba iarăși de planeta X? Rasă războinică extraterestră care se află pe o planetă uriașă ce se apropie de noi? O, Dumnezeu! Prea mult seamănă cu teoria lui Sitchin cu Nibiru și războinicii Anunnaki...

Cele 21 nume ale planetei X... în afară de Nibiru, avem și Iehova (ii), Lucifer, Pasărea Phoenix sau "Steaua albastră Blue Katchina"
Planeta X este una dintre marile enigme ale omenirii. Există o planetă uriașă, mare cât Jupiter, care aparține de sistemul nostru solar, dar care are o orbită foarte lungă și retrogradă, astfel încât ea apare în apropierea Pământului odată la câteva mii de ani? Acum 30 de ani, când ea a fost confirmată aproape oficial pentru prima dată (vezi știrea <http://www.lovendal.net/wp52/stirea-originala-din-1983-despre-descoperirea-planetei-x/i>), entuziasmul în rândul oamenilor de știință era mare. Apoi, deodată, brusc, nu s-a mai vorbit de planeta X în rândurile academice, ca și cum ar exista un fel de conspirație a tăcerii... Dar, planeta X e cunoscută de mii de ani în istoria veche a omenirii. În acest articol (care e ca o ipoteză, nu ca un adevăr absolut!) vom trece în revistă toate numele sub care apare planeta X în diferite civilizații ale lumii:

- * "A 12-a planetă" sau Nibiru - sumerienii;
- * Marduk, "Regele cerurilor", "Marele corp ceresc" - babilonienii și mesopotamienii;
- * "Globul înaripat" - vechii evrei (i-au spus așa, datorită lungii sale orbite printre stele);
- * Apep, Seth - vechii egipteni;
- * Thyphon, Nemesis - vechii greci;
- * "Lordul celestial Shiva", "Zeul distrugerii" - vechii indieni;
- * Gung-Gung, "Marele negru", "Dragonul roșu" - vechii chinezi;
- * "Pasărea Phoenix" - fenicienii;
- * Iehova - vechii evrei (aici e o adevărată surpriză!);
- * Quetzalcoatl - mayașii;
- * Lucifer, Absintos - în Biblie, conform Apocalipsei lui Ioan (8:10-11): "10. Și a trâmbițat al treilea înger, și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste izvoarele apelor. Și numele stelei se cheamă Absintos. Și a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare";
- * "Steaua albastră Blue Katchina" - indienii hopi.

Oare toate civilizațiile vorbeau despre aceeași planetă X?

Sitchin, farsorul mileniului 3 (partea 1): cum a înnebunit lumea cu planeta Nibiru

Cu siguranță, Zecharia Sitchin n-a fost deloc o personalitate ștearsă. Creatorul "mitului Nibiru" a reușit să creeze cea mai mare panică apocaliptică în rândul omenirii din ultimul deceniu. Cartea de căpătâi a lui Sitchin, "Cea de a douăsprezecea planetă" conține "dovezi clare" conform cărora întreaga umanitate a fost creată de un grup de extraterestrii (Anunnaki) ce au vizitat planeta între 450.000 și 13.000 î.Hr. Extraterestrii i-au creat pe oameni prin combinarea propriului lor ADN cu cel al proto-oamenilor care se găseau pe planetă. Oamenii rezultați prin această inginerie genetică ar fi fost folosiți pentru exploatarea minelor de metale de pe Pământ, de care aveau nevoie acești Anunnaki. De fapt, întreaga istorie detaliată este expusă într-o serie de 3 articole pe site-ul Secretele lui Lovendal (vezi prima parte a articolului <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-1/>. precum și următoarele).

Sitchin, "un idiot și un prost"

Opera lui Sitchin este, de fapt, o capodoperă de manipulare lingvistică și interpretare alegorică. Sitchin este, fără doar și poate, bine documentat în arheologia și mitologia vechiului Sumer, locul de unde el și-a creat întreaga fabulație. Dar, punctele sale de vedere sunt în totală contradicție cu opiniile arheologice majoritare. Unii arheologi de renume, fără menajamente, l-au numit pe Sitchin drept "idiot și prost" în interpretările sale privind vechea civilizație sumeriană. Și asta întrucât el trăiește în propria sa lume. Traducerile și interpretările făcute de Sitchin nu sunt permise de comunitatea științifică, iar interpretările lui Sitchin privind "Epicile sumeriene" și alte texte antice descriu evenimente care pur și simplu nu s-ar fi putut întâmpla.

Reprezentarea grafică a sistemului nostru solar de către extraterestrii Anunnaki

Să luăm de exemplul celebrul "sigiliu Berlin", inscripția sumeriană în piatră, pe care Sitchin își bazează întreaga teorie Anunnaki. O parte din acest sigiliu (vezi poza din stânga) ar reprezenta sistemul nostru solar (Soarele și planetele), conform lui Sitchin, reprezentare a sumerienilor, care ar fi primit aceste informații de la extraterestrii Anunnaki. O primă observație: e ciudat că aceste planete, în loc să fie reprezentate în distanțe crescătoare față de Soare, ele sunt aranjate circular în jurul astrului nostru solar, de la Mercur la Pluto, în ordinea inversă a celor de ceasornic.

Să vedem cum interpretează Sitchin această figură:

Mica planetă Mercur este urmată de un Venus mai mare. Pământul are aceeași mărime ca și Venus, fiind companiat de Lună. Apoi, Marte este arătat corect ca fiind mai mic decât Pământul, dar mai mare decât Luna sau Mercur. Vechea reprezentare ne arată o planetă necunoscută nouă, considerabil mai mare decât Pământul, dar mai mică decât Jupiter și Saturn. Urmează apoi o pereche perfectă care se potrivește cu Uranus și Neptun. În final, Pluto, cea mai mică se află și ea acolo, dar nu unde-i locul pe care noi îl știm (după Neptun), ci între Saturn și Uranus.

Acum... cine știe puțină astronomie va râde copios la cele spuse de Sitchin. Și un copil isteț de clasa a IV-a ar putea găsi nenumărate greșeli la aceste aberații arătate de Sitchin. În primul rând, Mercur vine după Venus (presupunând că este planeta cea mică) sau este prezentat ca un satelit al lui Venus. În al doilea rând, Mercur are doar 1/3 din diametrul lui Venus sau Terra, dar e reprezentat mult mai mare (circa 3/4). În al treilea rând, Luna, la această scară, ar trebui reprezentată extrem de subțire, ca un punct minuscul, dar ea are o mărime destul de apreciabilă. În al patrulea rând, pe desen Marte e reprezentat ca având aceeași mărime ca și Pământul. În al cincilea rând, deși Jupiter-ul și Saturn-ul sunt de trei ori mai mari ca Uranus-ul și Neptun-ul, ele sunt desenate ca fiind de două ori mai mari. Pluto e reprezentat cât Pământul, deși e foarte puțin mai mare

decât Luna. Aduceți-vă aminte că Sitchin pretinde că aceste reprezentări grafice nu sunt creația sumerienilor, ci ale extratereștrilor Anunnaki care ar trebui să știe totul despre sistemul nostru solar! Așa de buni astronomi sunt Anunnaki ăștia că n-au știut să reprezinte inelele din jurul lui Saturn sau sateliții uriași ai lui Jupiter (Ganymede, de exemplu, care e mai mare decât planeta Mercur).

Unii o să spună: dar toate acestea sunt niște detalii minore, neimportante. Da, dar, trebuie să acceptăm prezența unei planete necunoscute, Nibiru și nu sunt știute lucruri elementare ale sistemului nostru solar?

Cunoștințele astronomice ale lui Sitchin: greșite și precare

Pentru a vedea cunoștințele de astronomie ale lui Sitchin, să extragem câteva din afirmațiile sale din "A 12-a planetă":

(1) "Căldura Pământului provine din materialele radioactive, "prăjite" în interiorul Pământului cu o presiune imensă."

Fals! Doar o mică parte provine din căldură această sursă.

(2) "Oamenii de știință sunt acum aproape siguri că Pământul și Luna s-au format cam din aceleași elemente, în aceeași perioadă de timp și au evoluat drept corpuri cerești separate."

Fals! Teoria curentă spune că Luna s-a format din Pământ, care a fost lovit de un corp ceresc de mărimea planetei Marte.

(3) "Centura de asteroizi reprezintă, fără niciun dubiu, urmele unei planete care s-a spart în bucăți, astronomii fiind sigur că o asemenea planetă a existat."

Fals! Teoria curentă spune că o asemenea planetă nu s-a putut forma niciodată datorită efectelor gravitaționale ale lui Jupiter. În plus, nu există nici masă suficientă pentru o asemenea planetă.

(4) "Legea lui Bode i-a convins pe astronomi că odată a existat o planetă între orbitele lui Marte și Jupiter".

Dar, aceeași lege a lui Bode spune că trebuie să existe o planetă în locul Pământului, care, conform cosmologiei sumeriene a lui Sitchin, ar fi sosit mai târziu, lată cum Sitchin se folosește de ceva, atunci când îi sprijină teoria, dar, când nu-i sprijină teoria, îl ignoră.

Dar, haideți să prezentăm, pe etape, teoria Nibiru a lui Sitchin:

Sitchin: 1) Sistemul nostru solar era așa cum îl știm, doar că Pământul și Luna lipseau, iar între Jupiter și Marte se afla o planetă (Tiamat).

Nimeni nu poate ști dacă acest lucru e adevărat, așa că, haideți să-i acordăm lui Sitchin prezumția că ar spune adevărul.

Sitchin: 2) Planeta Marduk (Nibiru) a sosit din spațiul extraterestru și a trecut în apropierea lui Neptun. Marduk este o planetă retrogradă, orbitând în direcția opusă celorlalte planete. Gravitația lui Neptun i-a înclinat orbita, așa că "a plonjat" în sistemul nostru solar. În același timp, gravitația lui Neptun i-a creat lui Marduk o crescătură. Cosmologia curentă nu are cunoștință de vreo planetă uriașă care s-ar fi format într-o orbită retrogradă și extrem de excentrică. Dacă Neptun a atras-o pe Marduk, atunci și Marduk ar fi atras-o pe Neptun. Și totuși, orbita de astăzi a lui Neptun este una circulară, mult mai circulară decât cea a Pământului. Același lucru e valabil și în cazul lui Uranus. Apoi, gravitația lui Neptun ar fi afectat-o pe Marduk în toate părțile, nu ar fi existat doar o crescătură pe o parte a lui Marduk.

Sitchin 3: Planeta Marduk a trecut pe lângă Uranus, a cărei gravitație a făcut ca acea crescătură să se desprindă și s-au format astfel câțiva sateliți care orbitează planeta Marduk. Orbita ei s-a înclinat chiar și mai mult. Gaga, un satelit al lui Saturn, a fost împins și a devenit planeta Pluto din zilele noastre.

Să ne explice dl Sitchin cum a fost azvârlit satelitul Gaga atât de mult, încât a luat traiectoria planetei Pluto??

Și în plus, Pluto are o traiectorie circulară. Cum a fost circularizată această traiectorie?

Sitchin 4: Marduk s-a apropiat de Tiamat (planeta care exista între Marte și Jupiter), iar gravitația ei a început să deprindă bucăți din Tiamat.

Viziune cam copilărească asupra gravitației...

Sitchin 5: Marduk n-a izbit planeta Tiamat, dar Tiamat a fost lovit de sateliții lui Marduk. Tiamat a fost bombardat puternic, dar totuși a rezistat.

Bine, să presupunem că acest lucru e adevărat. Totuși, după o asemenea întâlnire cu un corp ceresc masiv retrograd, ambele planete ar fi trebuit să aibă orbitele serios schimbate.

Sitchin 6: Marduk a părăsit sistemul solar, trecând pe lângă Neptun.

E amuzant cum pe drumul de întoarcere, nicio planetă din sistemul solar nu mai păște nimic...

Sitchin 7: Atunci când a revenit, Marduk s-a izbit de Tiamat. Jumătate de Tiamat s-a distrus și a devenit o centură de asteroizi, iar cealaltă jumătate a fost izbită încă o dată de unul din sateliții lui Marduk. Această jumătate a devenit Pământul, iar unul din sateliții lui Tiamat s-a transformat în Lună.

Total absurd și nebunesc. În primul rând, dacă Marduk s-a izbit de Tiamat, cum de nu și-a pierdut energia ca să-și schimbe orbita? Dacă Tiamat s-a izbit de Marduk și astfel s-ar fi format Pământul, cum a ajuns orbita Pământului să fie circulară? Este absolut imposibil pentru ca un asemenea corp ceresc să aibă o orbită circulară. Ce a accelerat Pământul cu câțiva kilometri pe secundă, astfel încât orbita să se circularizeze? Sitchin nu oferă niciun răspuns.

Sitchin 8: Marduk (Nibiru) are aceeași orbită și în ziua de astăzi, trece pe lângă Neptun și intră prin centura de asteroizi, într-o mișcare retrogradă, cu o orbită de 3.600 de ani.

N-a văzut-o nimeni, dar totuși ea există în imaginația lui Sitchin...

Iată câteva întrebări la care Sitchin și adepții săi nu poate oferi vreun răspuns satisfăcător:

- (1) Dacă Nibiru are această orbită retrogradă ce trece prin planetele exterioare ale sistemului solar, o dată la 3.600 de ani, de ce nu a perturbat și orbitele circulare ale lui Jupiter, Neptun și Uranus?
- (2) Cum a ajuns Kingu, Luna actuală, un corp ceresc ce are fața îndreptată doar spre Pământ, dacă a fost satelitul unui corp ceresc de două ori mai mare și cum de a devenit orbita sa atât de circulară?
- (3) Unde e masa lipsă a planetei Tiamat? Masa totală a centurii de asteroizi nu e suficientă pentru o planetă de mărimea Pământului.
- (4) Cum de chinezii, care erau în trecut astronomi de neîntrecut, n-au observat imensa planetă Nibiru niciodată?

Partea a doua a acestui articol AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-2-anunnaki-acei-zei-de-pe-nibiru/>

Sitchin, farsorul mileniului 3 (partea 2): Anunnaki, acei "zei de pe Nibiru"

În prima parte a articolului despre Sitchin și planeta Nibiru sau Marduk (<http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-1-cum-a-innebunit-lumea-cu-planeta-nibiru/>) am demonstrat că toată teoria formării Pământului (din ciocnirea unei foste planete Tiamat cu Nibiru) este una absurdă, încălcând cele mai elementare legi cunoscute ale fizicii. Astăzi vom vorbi despre extraterestrii Anunnaki, despre care Sitchin crede că se află pe planeta Marduk, iar din încrucișarea ADN-ului lor cu cel al vechilor băștinași de pe Pământ a rezultat o nouă specie, omul de astăzi. Cât de veridică este această teorie, vom vedea în continuare.

Ar putea exista viață pe Nibiru?

Mai întâi, trebuie să ne punem întrebarea: ar putea Marduk să găzduiască viața? În primul rând, ea este o planetă care se află la mare depărtare de Soare, în cea mai mare parte a orbitei sale (dacă să dăm credit lui Sitchin). Celelalte planete cunoscute ale sistemului solar sunt compuse, în special, din hidrogen lichid, metan înghețat și altele. În nicio planetă din sistemul nostru solar nu s-au găsit forme de viață, pentru că ele nu au apă lichidă (oricum, la o presiune rezonabilă), oxigen liber, carbon sau azot în cantități importante, toate aceste elemente fiind necesare pentru existența vieții. Marduk, având orbita atât de îndepărtată față de Soare, în cea mai mare parte a timpului, n-ar primi destule radiații solare pentru procesul de fotosinteză.

Extraterestriilor de pe Marduk le-au fost necesari 21.000 de ani pentru a construi un complex

Dar, de dragul jocului, să presupunem prin absurd că viața ar exista pe Marduk și aici ar trăi extraterestrii. Ce-au făcut aceștia? Au coborât pe Pământ ca să exploateze bogățiile Pământului. Și s-au apucat să construiască baze. O sarcină a naibii de grea pentru săracii Anunnaki, așa cum recunoaște însuși Sitchin:

"Sarcina a fost deosebit de complexă și consumatoare de timp. Enlil a stat în Larsa timp de 6 șar (21.600 de ani), în timp ce Nippur s-a aflat în construcție."

Desigur, noi oamenii cei înapoiți, am construit toate orașele lumii în mai puțin de 5.000 de ani, iar celebrii Anunnaki le-au trebuit 21.000 de ani pentru a construi un simplu complex! Ca să nu mai vorbesc de faptul că nicio construcție a extraterestriilor n-a supraviețuit până în zilele noastre. Nici măcar un singur zid. Cam ciudat...

De ce aveau nevoie Anunnaki de aur și argint?

Tot conform lui Sitchin, extraterestrii de pe Marduk s-ar fi stabilit în Africa pentru a căuta în minele de pe Pământ metal prețios (aur, argint, cupru) care să-l ducă pe planeta lor de baștină, în scopuri tehnologice.

Bizară teorie, în primul rând, pentru ridicarea a sute de tone de minereu era nevoie de un efort extraordinar al navelor lor spațiale, ce trebuia să înfrunte gravitația Pământului. De ce n-au încercat Anunnaki să caute minereu în asteroizi, acolo unde n-ar fi avut de-a face cu nicio gravitație? În al doilea rând, fierul, aluminiul și titanul sunt mult mai folosite în construcția navelor spațiale.

De ce n-au creat Anunnaki roboți în munca de extragere a minereurilor?

Așa că Anunnaki se hotărâsc să extragă minereul... Atât de "inteligenți" sunt acești Anunnaki că nu folosesc instrumente avansate de extragere, ci munca manuală brută! Halal extraterestrii în loc să folosească mașini sau roboți, extraterestrii decid să combine propriul lor ADN cu cel al oamenilor care trăiau deja pe Pământ, pentru a crea...sclavul perfect! De ce să se complice în halul acesta, când locuitorii de pe Marduk ar fi avut la dispoziție posibilitatea creării unor roboți de exploatare? O ființă vie inteligentă, cum e omul, se putea răscula oricând... Căci chiar acest lucru s-a întâmplat, conform lui Sitchin.

Răscoala oamenilor a provocat o supărare a “zeilor de pe Marduk” care au votat într-un consiliu distrugerea omenirii. Așa că au hotărât trimiterea unui potop pe Pământ. Dar, unul din zei, Enki, a avut o slăbiciune pentru un om, așa că l-a ajutat pe acesta să scape într-o corabie, împreună cu un grup de oameni și cu alte animale.

Construcțiile Anunnakilor, neputincioase în fața potopului, dar nu și arca lui Noe!

De acum înainte povestea seamănă extrem de mult cu cea din Biblie, iar Sitchin se folosește atât de citate din Biblie, cât și de cele din poveștile sumeriene. Sitchin consideră că potopul ar fi fost provocat de o bucată uriașă de gheață din Antarctica care s-a topit și s-a revărsat peste întreg Pământul.

Știința Anunnakilor, însă, s-a dovedit încă o dată neputincioasă. În fața potopului, extraterestrii au plecat de pe Pământ, văzându-și construcțiile lor măturate de potop. Zeci de mii de ani de muncă duse pe apa sâmbetii, și la propriu și la figurat! Vorba fie între noi, ei n-au construit niciodată nimic, dar să-i dăm plăcere și lui Sitchin...

Și o culme a ironiei: potopul a fost atât de imens, încât a măturat toată creația Anunnakilor pe Pământ, dar n-a reușit să distrugă corabia făcută de un om simplu, Noe. Erau mai inteligenți oamenii decât creatorii lor?

După potop, simțindu-se vinovați, Anunnaki au hotărât să-i învețe pe oamenii supraviețuitori agricultură și creșterea animalelor. De acum înainte, ei vizitează Pământul din când în când (conform lui Sitchin) și îi mai ajută pe oameni pe ici pe colo. Nu știu despre ce ajutor mai poate fi vorba, când Anunnaki au ei însuși destule probleme (de la-a luat 21.000 de ani să construiască un singur complex!)

Zeii în costume de astronaut

Dar cum poate demonstra Sitchin existența “zeilor de pe Marduk”? În cartea sa, el ne prezintă o sculptură veche care ar reprezenta “un zeu în interiorul unui rachetă”. Dar dacă ei sunt cu adevărat zei, de ce sunt încluiți cu tehnologii învechite al unui film SF ieftin, cu rachete, microfoane și costume spațiale? Dacă ei sunt zei, de ce nu folosesc tehnologii divine, ca de exemplu călătoria intradimensională prin găurile de vierme, antigravitația, propulsia luminii solare sau rematerializările din găurile negre?

Sitchin interpretează greșit religia Mesopotamiei

Dar, în general, câtă încredere trebuie să avem în Sitchin? Să-i dăm cuvântul lui Peter James, co-autorul cărții controversate “Secolele întunericii” care l-a criticat dur pe Sitchin pentru că a înțeles greșit literatura babiloniană:

“Sitchin folosește epopeea creației Enuma Elish ca fundație pentru cosmogonia sa, identificând tânărul zeu Marduk, ce a răsturnat vechiul regim al zeilor și a creat Pământul, cu cea de a 12-a planetă. Astfel, el interpretează teogonia babiloniană ca nașterea altor 11 planete. Numele babiloniene ale planetelor sunt bine stabilite, fără urmă de îndoială: Ishtar era zeitatea lui Venus, Nergal cea a lui Marte, iar Marduk cea a lui Jupiter, acest lucru fiind confirmat de sute de tabele astronomice și astrologice. Sitchin le ignoră pe toate acestea și desemnează identități planetare zeilor menționați în teogonie. De exemplu, Apsu, atestat ca zeu al apelor primăverii, devine Soarele! “Ea”, este în viziunea lui Sitchin, ba planeta Neptun, ba cosmonaut. Iar identitatea lui Ishtar ca planeta Venus, o caracteristică esențială a religiei mesopotamiene, nu este nicăieri menționată nicăieri în cartea lui Sitchin, ce o consideră pe Ishtar drept o femeie-astronaut.”

Total pentru a-și vinde opera...

În mod evident, Sitchin e un om inteligent. El țese o poveste complicată, din bucăți de dovezi ce au supraviețuit din vechea civilizație sumeriană până în prezent. Sitchin face intenționat o serie de greșeli academice (fracturând citate, ignorând diverse fapte etc.), combină elemente de arheologie cu cele de știință modernă, pentru a crea un tablou extrem de atractiv. Totul doar pentru a vinde o literatură senzațională, ce speculează dorința sufletului uman pentru spectaculos.

Pentru a scăpa de încălzirea globală, oamenii trebuie să se ducă pe Nibiru pentru a lua înapoi aurul furat de Anunnaki...

Andy Lloyd este un autor care susține ideea că Soarele nostru are o stea-companion (numită "Steaua întunecată" sau "Steaua morții"), în jurul căreia orbitează mitica planetă Nibiru. Din acest punct de vedere, el se diferențiază de Zecharia Sitchin care e adeptul ideii că Nibiru orbitează în jurul Soarelui nostru, cu o perioadă de rotație de 3.600 de ani. Site-ul domnului Lloyd este acesta: <http://www.darkstar1.co.uk/>.

Precum știți, și eu sunt adeptul ideii că Soarele nostru s-ar putea să aibă un companion, în jurul cărui s-ar putea să se rotească mai multe planete. În schimb, așa cum m-am exprimat în aceste articole (<http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-1-cum-a-innebunit-lumea-cu-planeta-nibiru/> și <http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-2-anunnaki-acei-zei-de-pe-nibiru/>), eu nu cred în existența lui Nibiru, nici în a extraterestrilor Anunnaki. Dar, pe de altă parte, îmi place să prezint și punctele de vedere contrare, pentru că adevărul se poate naște numai din confruntarea de idei.

De aceea, în acest articol, voi vorbi despre punctul de vedere al domnului Lloyd cu privire la Anunnaki, aurul și încălzirea globală de pe Pământ. Extrag ideile principale din articolul său: * Unul dintre cele mai curioase lucruri din teoriile lui Zecharia Sitchin este acela privind căutarea aurului de către Anunnaki. Descinderea lor pe Pământ a fost cauzată de înrăutățirea condițiilor de viață din lumea lor, Nibiru. Ei au venit pe Pământ pentru un singur lucru: aur. Și Anunnaki au venit pentru aur nu pentru valoarea sa intrinsecă, ci pentru că aveau nevoie de el pentru a fi "pompat" în atmosfera lui Nibiru.

* Pământul se confruntă în perioada aceasta cu problema încălzirii globale, iar specialiștii caută mai multe metode pentru a preveni efectele negative ale aceste încălziri. S-au propus mai multe soluții tehnice, printre care: lansarea în spațiul cosmic a unor oglinzi spațiale pentru redirectionarea luminii Soarelui sau introducerea în atmosfera Pământului a unor materiale reflective. Dar dacă, acum câteva sute de mii de ani, Anunnaki s-a confruntat cu aceeași problemă a încălzirii globale (cu care se confruntă omenirea azi) și au găsit drept soluție tehnică "pomparea" de material aurifer în atmosfera lui Nibiru?

* Există o legătură între schimbarea orbitei "Stelei întunecate" față de Soarele nostru și schimbările climatice de pe Pământ. Astfel, în urmă cu 4 milioane de ani în urmă, o epocă de gheață a început pe Pământ; înainte acestei date, timp de 40 de milioane de ani, Pământul nu avea deloc gheață: nu exista Polul Nord sau Polul Sud. Știința nu poate explica de ce în câteva milioane de ani Pământul are gheață, iar timp de zeci de milioane de ani, nu a existat deloc gheață. Această schimbare masivă a climatului pe Pământ a fost facilitată de schimbarea orbitei companionului Soarelui nostru.

* Anunnaki trăiesc într-o lume care orbitează în jurul Stelei întunecate. Atmosfera planetei lor a fost supusă încălzirii globale în ultimii 4 milioane de ani, în timp ce lumea noastră s-a răcit. De aceea, ei au introdus aur în atmosfera lor: pentru a reflecta o parte din lumina Stelei întunecate. De aceea, ei au venit aici, o planetă care, de fapt, este foarte

toxică pentru ei. Acum, ei au plecat, poate că pentru că lumea lor se află în siguranță, în timp ce a noastră se apropie de abis.

* Poate că de aceea, noi ar trebui să ne ducem pe Nibiru să ne luăm înapoi aurul furat de Anunnaki, pentru a preveni supraîncălzirea planetei noastre. Și asta pentru că aurul rămas pe Pământ s-ar putea să nu ne ajungă...

Într-o mină din California s-a descoperit un mecanism complex de aprindere a focului, vechi de zeci de mii de ani! Oamenii din vechime erau chiar atât de involuati?

Pe 13 februarie 1961, în timp ce efectua săpături în Munții Coso, de lângă Olancho, din California, geologul amator Mike Mikesell a descoperit ceea ce la început a crezut că era o piatră plină cu cristale. Dar a doua zi, când a tăiat piatra, a observat că aceasta ascundea, după cât se părea, rămășițele unui mecanism oarecare, un fragment de tub din porțelan și metal care semăna cu un aprinzător.

Misteriosul tub avea să stârnească o vie polemică. Deși obiectul nu a fost studiat amănunțit de cercetători independenți, piatra dimprejurul lui - care este de fapt argilă - cuprinde cochilii și alte resturi fosilizate de cel puțin cinci sute de mii de ani. Se crede, de asemenea, că în învelișul geologic se află două obiecte, dintre care unul este asemănător cu un cui, și celălalt, cu o rondelă.

În opinia unor oameni de știință, această descoperire constituie un vestigiu tehnologic al unei civilizații străvechi, necunoscută de istorici; alții consideră că, dat fiind numărul mare de puturi de mină abandonate din regiune, ar fi vorba de un obiect folosit la exploatarea miniere. În timp, „lumânarea” s-a înfundat în humă și s-a întărit, căpătând aspectul unei pietre.

Muntele Shasta din California, locul frecventat de locuitori ai vechii Atlantide, ce locuiesc acum în lumea subpământeană din Agartha?

În 1883, având în față perspectiva completă a Muntelui Shasta, unul din cele mai înalte piscuri ale Californiei, Frederick S. Oliver a început să noteze comunicări oculte primite de la Phyllos Tibetanul, un adept atlant care i-a dezvăluit că, în urmă cu numai 13.000 ani Arizona era acoperită de Mit, o mare interioară. Peisajul extraordinar și defileul Marelui Canion din Colorado sunt rezultatul unui dans îngrozitor al scoarței solide a Globului, care a secat apele din Golful California, lăsând în urmă fundul mării uscat (Deșertul Arizona).

Phyllos pretinde că într-unui din pereții de stâncă de la baza Muntelui Shasta se afla intrarea într-un templu uluitor, unde i-a întâlnit pe Maeștrii Frăției Lothiniene, cei care l-au învățat înțelepciunea religiei lor în timpul ultimei sale reîncarnări, în jurul anului 1885.

El afirmă că la poalele Muntelui Shasta locuiește o comunitate stranie care se materializează uneori, pe neașteptate, cu indivizi îmbrăcați în alb pur, cu sandale și părul lung, ondulat, având o înfățișare maiestuoasă. Din când în când, indivizi înalți și grațioși, cu o înfățișare ciudată și fruntea înaltă, apar din păduri și schimbă boabe de aur pentru diverse bunuri de consum, în orașele din apropiere. Ei evită să li se facă fotografii, dispărând brusc. Se spune că acești străini practică ceremonii nocturne, producând lumini strălucitoare sus în aer și iluminând clădiri din marmură și onix.

Profesorul Edgard L. Larkin, director al Observatorului de pe muntele Lowe din sudul Californiei, a văzut trei domuri auriu înălțându-se deasupra vârfurilor copacilor de lângă Muntele Shasta. Noaptea, cupolele au fost înconjurade de lumini albe. Localnicii descriu vase stranie, ca de argint, care s-ar fi înălțat în aer și ar fi plutit deasupra munților. Când automobilele se apropiu de zona respectivă, circuitele electrice li se blocau în mod misterios și motorul se oprea - fenomen asociat astăzi OZN-urilor.

Pe o piatră așezată vertical la marginea pădurii sunt gravate hieroglife, sub care e o inscripție: „Ceremonia de adorare a lui Gautama”. Se crede că muntele „Gautama” înseamnă „Continental America”. Totuși, Gautama era numele sacru al lui Buddha. Analele Imperiului Chinez din 499 d.Hr. includ documentul „Frisong”, care descrie vizita preotului chinez budist Hwei-Shin în America Centrală și de Sud în secolul V. Se spune că

acesta ar fi întâlnit în Mexic un rege numit Ichi. Se crede că un călugăr chinez, Fa Hsien, a acostat în Mexic în 412 d.Hr. Vizita preoților budiști, în urmă cu multe secole, provoacă speculații privind posibilitatea ca acea sectă misterioasă să fie budistă, deși ceremoniile lor par a-i asocia cu extraterestrii.

Unii spiritiști pretind că Muntele Shasta ar fi frecventat de oameni din rasa Titan-Atlan, supraviețuitori din Lemuria și Atlantida ce locuiesc în lumea subpământeană din Agharta, de unde pornesc mai multe tuneluri spre civilizația noastră de la suprafață, unul din ele ieșind printre munții din California.

Un "clarvăzător la distanță" ne dezvăluie că sub un mare munte din Alaska s-ar afla o imensă bază subterană extraterestră, în care "alienii" seamănă foarte bine cu oamenii. O fi atlanți?

În iunie 2012, într-un articol interesant vorbeam despre cercetările secrete ale CIA în parapsihologie, și anume vederea la distanță (<http://www.lovendal.net/wp52/cercetarile-secrete-ale-cia-in-domeniul-parapsihologiei-proiectul-grillflame-si-vederea-la-distanța/>). Așadar, se cunoaște că CIA se folosește de "clarvăzători" pentru a obține informații acolo unde spionii nu pot ajunge. În cartea sa din 1997, "Remote Viewers" (adică "Cei care văd la distanță"), Jim Schnabel vorbește despre un fost agent CIA de vedere la distanță, pe nume Pat Price, care crede că în interiorul muntelui Hayes din Alaska, situat la nord-est de orașul Anchorage, s-ar afla una dintre cele mai mari baze extraterestre de pe Pământ. Conform aceluiași Pat Price, extraterestrii care ar trăi în interiorul Muntelui Hayes, ar semăna extrem de mult cu oamenii și ei s-ar folosi de puterea gândului pentru a ne controla vehiculele noastre. Eu stau și mă gândesc că, dacă acești "extraterestri" seamănă extrem de bine cu oamenii (diferă doar inima, plămânii, sângele și ochii), poate că ei nu sunt cu adevărat extraterestri, ci o specie necunoscută de oameni care au evoluat în interiorul Pământului, poate chiar urmașii celebriilor atlanți. Desigur, asta în cazul în care informațiile lui Price ar fi adevărate.

Interesant e faptul că în zona respectivă, de-a lungul anilor s-au semnalat o activitate ozenistică susținută, ceea ce nu te poate pune decât pe gânduri. Și, oricum, Alaska pare a fi un teritoriu în care apar tot felul de descoperiri bizare, ca de exemplu, o masivă piramidă îngropată (<http://www.lovendal.net/wp52/socant-in-alaska-s-ar-afli-inaropata-o-piramida-aiant-de-350-de-metri-inaltime-in-zona-triunahiului-bermudeilor-din-alaska/>) sau giganți de 3 metri cu 6 degete (<http://www.lovendal.net/wp52/265>)

Ikai, un umanoid brunet ce zboară prin aer și care răpește femei. Extraterestru sau un locuitor necunoscut al Pământului?

În seara zilei de 24 noiembrie 1967, un antropolog din Berkeley, California a rămas uimit să vadă (în timp ce studia obiceiurile indienilor tzeltal dintr-o regiune mexicană) ceea ce părea a fi o stea strălucitoare deplasându-se cu repeziune pe cer. Avea o lumină puternică, care se micșora din când în când și mergea în direcția opusă drumului pe care îl urmează Soarele (adică de la vest la est). A aflat de la localnici că acea lumină strălucitoare reprezenta un ikai, un umanoid brunet, înalt de un metru, despre care se spunea că vine din altă lume, zburând deseori cu un sistem de propulsie ca de rachetă, fixat pe spate.

Gordon Creighton, membru al Institutului Antropologic Regal, o autoritate recunoscută în întreaga lume în domeniul fenomenelor OZN și care a locuit un timp în Mexic, ne spune că pentru cei din tribul tzotzil, vecini cu tribul tzeltal, Ikai e cea mai obișnuită formă a Zeului Morții, cel ce zboară prin aer și fură femei, amintind probabil de acel „Erl Konig” atât de temut în Germania medievală.

În timpul ultimilor 20 ani au fost raportate numeroase incidente referitoare la unele sfere luminoase din care au ieșit creaturi negre, ca niște pitici, care au atacat oamenii, folosind deseori o lumină orbitoare, paralizantă. Poate că acești umanoizi nu sunt creaturi din spațiul extraterestru, ci niște locuitori necunoscuți ai Pământului, care s-au naturalizat de mult. Aztecii credeau că noaptea, atât de prielnică stafiilor, se ulepea singură de monștri fantastici, femei pitice cu părul în vânt, capete de mort care fugăreau călătorii, creaturi

fără cap și fără picioare care gem și se rostogolesc pe Pământ, prevestind nenorociri.

Oare, acești ikal doar îi înspăimântau pe azteci, mayași și incași ?

Triunghiul Nevadei, noul "Triunghi al Bermudei" din SUA, locul unde avioanele se prăbușesc și dispar inexplicabil

Nevada este unul din statele care compun SUA, o mare parte din el fiind situat într-o zonă deșertică. Multe părți din Nevada sunt nelocuite (datorită condițiilor impropriei) și, chiar și așa, pe acest teritoriu se întâmplă lucruri ciudate, la fel ca în Triunghiul Bermudei (<http://www.lovendal.net/wp52/marturie-socanta-a-unui-supravietuitor-al-triunghiului-bermudei-orientat-disparuse/>). Și asta pentru că, pe baza statisticilor din ultimii 60 de ani, s-a constatat că 2.000 de avioane s-au prăbușit, ceea ce duce la o medie de 3 avioane pe lună. Cam multe avioane prăbușite, într-un teritoriu puțin locuit și tranzitat. De aceea, unii vorbesc de "triunghiul Nevadei". Dar, și mai interesant e faptul că în Nevada se găsește celebra "Bază 51", o posibilă bază americană pentru OZN-uri

(<http://www.lovendal.net/wp52/baza-51-o-posibila-baza-americana-pentru-ozn-uri/>). Unul dintre cele mai celebre cazuri de dispariție a fost acela al lui Steve Fosssett, care, pe 3 septembrie 2007, a plecat cu avionul pentru a face un zbor care trecea prin Triunghiul Nevadei. Deși autoritățile l-au căutat mult timp, nici el și nici avionul său nu a fost găsit. După o lună de căutări, autoritățile au încetat operațiunea. În septembrie 2008, un excursionist pe bicicletă care se afla în munții care separă Nevada de California a găsit actele de identitate ale lui Fosssett. Mai târziu, după câteva zile, au fost găsite și rămășițele avionului său. Nu exista nicio cutie neagră a avionului, prin care să se afle de ce acesta s-a prăbușit. Cadavrul lui Fosssett n-a mai fost găsit nicodată.

Forțele navale chineze și americane s-au unit în Oceanul Pacific, pentru a lupta împotriva unei amenințări extraterestre periculoase

Prezint o știre de pe veteranstoday.com... o informație greu de verificat, dar trebuie să înțelegem că în lumea aceasta a conspirațiilor informațiile sunt greu de probat. Așa că...luată-o ca pe o ipoteză. Subiectul acestei știri: forțele navale americane și chineze s-au unit împotriva unei amenințări extraterestre. Citez din articol:

Un serviciu secret asiatic a confirmat că are loc o operațiune comună navală între SUA și China, o operațiune pentru a combate ceea ce ar fi "o amenințare extraterestră extrem de periculoasă". Operațiunile navale au fost confirmate de mai mulți, deși partea americană nu a recunoscut acest lucru. O parte din navele chineze se pare că au fost observate în largul coastelor californiene. Cât despre natura amenințării extraterestre...aceasta reprezintă un secret la nivel extrem de înalt.

Dar iată care ar fi zvonurile:

^{NA} Echipajele extraterestre operează din bazele submarine.

^{NA} Armele avansate americane sub-orbitale au fost desfășurate de la Baza aeriană Vandenburg.

^{-A} OZN-urile nu mai sunt detectate cu tehnica convențională, ci cu nano-tehnologie, folosindu-se senzori microscopici, pentru a monitoriza "faliile dimensionale" și "distorsiunile temporale", aspecte discutate în serialul "Dosarele X".

^{NA} Opoziția extraterestră este agresivă și dușmănoasă. ^{NA} Amenințarea extraterestră se limitează la bazinul Oceanului Pacific.

^{NA} Cooperarea Chinei vine din faptul că o mare parte din flota americană este concentrată în Golful Persic.

P.S. E posibil ca acest zvon să fie doar o intoxicare din partea celor care doresc să creeze panica invaziei extraterestre. Mă miră cum știrea se aseamănă mult cu scenariul filmului "Battleship" (2012), în care forțele navale ale mai multor state se unesc pentru a distruge o invazie extraterestră (vezi articolul: <http://www.lovendal.net/wp52/in-noua-meaproductie-battleship-2012-illuminati-sub-masca-hollywood-ului-promoveaza-din-nou-ideea-atacarii-omenirii-de-catre-extraterestrii-cei-rai/>). Iar această idee este esențială

pentru Oculta Mondială, întrucât noua ordine mondială (adică unirea oamenilor sub o singură autoritate) nu poate fi înfăptuită decât prin inventarea unei amenințări extraterestre (vezi articolul: <http://www.lovendal.net/wp52/marea-manipulare-a-oculte-mondiale-crearea-unei-amenintari-extraterestre- inventate/>). Cât despre bazele extraterestre subterane, chiar eu am scris un articol despre ea anul acesta (<http://www.lovendal.net/wp52/consiliul-andromeda-a-distruge-o-masiva-baza-submariana-reptiliana-de-sub-aolful-benaal/>). Desigur, și ea trebuie văzută în lumina acestei dezinformări...

Cubul cel negru” din jurul Soarelui se întoarce! De fapt, e vorba de un uriaș hexahedron, mai mare ca planeta Jupiter! Unii zic că ar putea fi “noul Ierusalim” din Biblie...

În decembrie 2012, scriam acest articol (<http://www.lovendal.net/wp52/satelitul-soho-surprinde-de-peste-un-an-de-zile-un-cub-nearu-bizar-aflat-in-fata-soarelui-ce-naiba-o-fi/>) în care vorbeam despre un cub negru bizar, aflat în fața Soarelui și surprins timp de 1 an de către satelitul SOHO al lui NASA. Spuneam atunci următoarele:

“Într-una din fotografiile asupra Soarelui ale lui SOHO a fost observat un cub negru. El e “negru”, întrucât nu este atât de fierbinte cum este Soarele. Dacă e un OZN, e o formă extrem de ciudată, întrucât observațiile asupra lor arată că ele posedă, de obicei, forme sferice. Oricum, mie acest cub negru mi-aduce aminte de piatra sfântă a musulmanilor de la Mecca (...). Dar surpriza nu se oprește aici. Cubul negru a apărut pe 21 decembrie 2012...însă el a mai fost observat și alte dată: pe 27 septembrie 2012, pe 23 iulie 2011, pe 28 iunie 2011, pe 20 iunie 2011, pe 13 iunie 2011 (vezi fotografiile de mai jos). Că e cub și nu un simplu pătrat, se poate observa clar din fotografia de pe 23 iulie 2011. Deci, ce e cu acest cub bizar?”

Să știți că acest cub n-a dispărut... din contra, el apare din ce în ce mai des în fotografiile SOHO.... cam de 5 ori pe lună! Ultima oară (așa cum se observă în fotografia de mai sus), cubul apare acoperit parțial de lentila camerei video ce acoperă centrul Soarelui pentru protecție (altfel, lentila ar fi pur și simplu arsă de lumina puternică a Soarelui). Unii spun că ar fi vorba de pixelizare, dar în fața cercului roșu care acoperă parțial cubul nu se observă niciun pixel (așa cum rezultă și din videoclipul de mai jos).

Autorul videoclipului de mai jos, crede că ar putea fi vorba de un hexahedron, adică un fel de “cub”, în care o parte din fețe nu sunt pătrate (ca în cazul cubului), ci dreptunghiulare. Orice ar fi, obiectul e extrem de masiv... comparativ cu mărimea Soarelui, el pare mai mare ca planeta Jupiter!

Unii merg mai departe cu imaginația, și cred că acest “cub” sau hexahedron n-ar fi altceva decât “noul Ierusalim” care s-ar întoarce pe Pământ, conform celor spuse în Apocalipsa lui Ioan:

“10. Și m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu,

11. Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu cea a pietrei de mare preț, ca piatra de iaspis, limpede cum e cristalul.

12. Și avea zid mare și înalt și avea douăsprezece porți, iar la porți douăsprezece îngeri și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.

13. Spre răsărit trei porți și spre miazănoapte trei porți și spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți.

14. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie și în ele douăsprezece nume, ale celor douăsprezece apostoli ai Mielului.

15. Și cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei.

16. Și cetatea este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt deopotrivă.

17. Și a măsurat și zidul ei: o sută patruzeci și patru de coți, după măsura

omenească, care este și a îngerului.”

Soarele este o “poartă stelară” prin intermediul căreia se poate călători instantaneu în orice colț al Universului

Trebuie să recunosc că sunt un fan al fizicianului iranian Nassim Hameini, nu neapărat întrucât afirmațiile sale ar fi 100% adevărate, ci pentru ingeniozitatea lor. Întotdeauna am admirat persoanele cu idei inovative și posibil reale. Într-un articol publicat în octombrie 2010 (<http://www.lovendal.net/wp52/vulcanii-de-pe-pamant-sunt-folositi-de-ozn-uri-ca-porti-stelare/>) Hameini spunea printre altele: “OZN-urile există și ele vin din alte locuri din Univers, ajungând la noi prin intermediul Soarelui, a Pământului sau a altor planete. Fizicianul iranian consideră că fiecare Soare conține câte o gaură neagră. Oricare civilizație extraterestră care dorește să intre în sistemul nostru solar cu ajutorul unor nave gigantice, de mărimea Pământului, ar face-o prin “poarta stelară” a Soarelui nostru. Astfel, se pot explica mai bine petele solare. Dacă, însă, OZN-ul este de dimensiuni mai mici, acesta ar putea folosi vulcanii ca “poartă stelară”. În articolul publicat ieri, 13 martie 2012 (<http://www.lovendal.net/wp52/conform-fotoarafilor-nasa-in-soare-a-apatut-un-triunghi-misterios-iluzie-optica-sau-altceva/>) vorbeam despre posibilitatea ca triunghiul misterios văzut în interiorul Soarelui să fie pur și simplu o “poartă stelară” pentru călătoriile stelare, gândindu-mă astfel la ideile fizicianului Hameini.

Dar iată câteva din ideile sale despre aceste “călătorii stelare”:

De ce “Zei Soare” au fost numiți așa de civilizațiile antice?

“Zei Soare” din mitologiile lumii trebuie să fi fost așa dintr-un anumit motiv. Ei au fost numiți “Zei Soare” în toate civilizațiile antice egiptene, mayașe, chineze etc. Iar motivul e simplu: stelele au fost folosite ca porți stelare pentru a merge dintr-o parte a galaxiei în alta. De aceea, de exemplu, tradițiile antice din multe țări vorbesc despre Soare ca “ușa” din care provin “Zei Soare”. Ei vorbesc despre gaura neagră din centrul galaxiei noastre, adică de Soarele Central, de la care pot fi accesate toate stelele din galaxie. Așadar, dacă intrăm în Soare, ajungem în centrul galactic, iar de acolo, în alt sistem solar al galaxiei.

Gaura neagră din mijlocul Soarelui

Referitor la petele solare, în spectrul optic ele apar ca fiind negre. Petele solare sunt vizibile atunci când Soarele devine foarte activ. Dacă vă uitați cu atenție la petele solare, atunci putem vedea cum focul de la suprafața Soarelui este absorbit în interior. O pată solară este un vârtej imens aflat în mijlocul Soarelui... așadar nu este un eveniment de suprafață. Dar, în mijlocul Soarelui se află o imensă gaură neagră, lucru observabil prin intermediul petelor solare.

Poți călători fără probleme prin întreaga galaxie

Dacă ar trebui să călătorești prin întreg Universul, iar totul din Univers este o singularitate, atunci ai putea construi o navă spațială care ar putea călători în interiorul singularității. Acea navă ar trebui să aibă o forță în centru ca și singularitatea însăși. Și ai putea intra printr-o singularitate locală, și, întrucât singularitatea este conectată cu toate lucrurile, ai putea ieși oriunde ai dori în Univers. Și, de fapt, ai putea urma o progresie liniară a acelei călătorii. Deși îți va lua câteva secunde pentru a călători de-a lungul galaxiei, va trebui să treci prin singularitatea Soarelui, prin singularitatea centrului, și apoi să ieși printr-o altă singularitate a unui alt sistem solar, în alt colț al galaxiei. Poți chiar trece dintr-un centru galactic în alt centru galactic, și să ajungi oriunde îți dorești. De aceea, vom fi capabili să-i vedem pe “Zei Soare” intrând și ieșind din Soare.

Nassim Hamein mai spune un lucru foarte interesant: faptul că în jurul latitudinii de 19°47' se găsesc marea majoritate a găurilor negre. De exemplu, vulcanii mexicanii se află situați la latitudinea de 19°47'; acolo există o foarte importantă activitate ufologică, pe același principiu că vulcanii reprezintă "găurile negre" ale Pământului, de unde provin OZN-urile. Tot la 19°47' găsim situate piramidele; la aceeași latitudine se află și "marea pată roșie" de pe Jupiter. Coincidență? Normal că nu!

Mai jos puteți urmări o parte din conferința lui Nassim Hamein, ce am tradus-o în premieră în limba română. Păcat că videoclipul se termină prea brusc, pentru că abia de atunci începea să fie mai interesant.

P.S. Tare amuzantă a fost partea cu NASA din videoclip. Agenția spațială americană a postat un videoclip de la sonda spațială SOHO în care se puteau observa niște obiecte ciudate care se apropiau de Soare. NASA a numit aceste obiecte drept comete, deși toată lumea știe că orice cometă mai are și o coadă...Văzând ridicolul situației, NASA a scos videoclipul de pe Internet, dar lumea a devenit mai suspicioasă. Așa că l-au repus... numai că de data aceasta, obiectele respective aveau coadă! Incredibil, cât de proști ne cred cei care conduc NASA...

Reptilienii ANUNNAKi: Secretul Suprem al Omenirii 14/09/2012

"Atunci când luau formă umană ei se mișcau printre noi, dar numai vederii noastre apăreau ca oameni. Aveau cap de șarpe (...), dar apăreau omului ca oameni între oameni. S-au strecurat în consilii, luând forma oamenilor, eliminând prin vicisugurile lor pe șefii regatelor luând forma lor și dominând asupra oamenilor. Numai prin magie puteau fi descoperiți (...). Din regalul umbrelor ei au căutat să distrugă omul și să conducă în locul lui."
miotl^tlantuMespi^eptilienii Anunnaki - Tăblițele de Smarald: Tăblița 8 - CHEIA MISTERELOR)

¥m

Aceasta Conspirație Planetară este gandita de către niște extraterestrii, dar adevarata conspirație este defapt sa ne inducă ideea ca ei nu ar exista fiind totul doar poveste. Existând dovezi în toate civilizațiile antice, acestea nu mai pot fi considerate SF. sau povesti, evolutionismul lui Darwin fiind acum o poveste grozava. Majoritatea persoanelor în proporție de 90%, nu cred în așa ceva, dar toți dovezile sunt chiar foarte multe. Crezi ca știi totul despre reptile...ei bine nu ști nimic... Citat pe scurt din secretul Suprem de David Icke: "Nu spune nimic despre reptile... Sunteți pregătiți? Mi-as fi dorit sa nu fiu nevoit sa fac o introducere la povestea care urmeaza, căci nu va face decât sa o complice, expunându-ma oprobiului public și ridiculizării generale. Dar, fie ce-o fi! Nu am dat niciodată înapoi în fata unor asemenea argumente. După parerea mea, Anunnaki și martienii albi de care vorbește Brian Desborough nu sunt aceiași oameni, deși nu este exclus sa fi existat o legătură genetică între ei. După ce am pus laolalta dovezile, punctele de vedere, studiile și opiniile pe care le-am adunat în toti acești ani pe aceasta tema, am ajuns la concluzia ca Anunnaki sunt o rasa de origine genetica reptiliana.

În literatura OZN-istica ei sunt cunoscuți pur și simplu sub numele de extraterestri reptilienii. De altfel, nu sunt singurul care crede acest lucru. Sincer sa fiu, am ramas uimit cât de mulți oameni din epoca noastră sunt deschizi în fata acestei posibilități, ajungând de multe ori la aceeași concluzie prin propriile lor cercetări. Printre ei se numără inclusiv unii care ar fi răs de aceasta idee nu cu mult timp în urma. Dr. Arthur David Horn, fost profesor de antropologie biologică la Universitatea de Stat din Colorado, Fort Collins, credea până nu demult cu toata convingerea în teoria darwinista a evoluției umane, respectiv în dezvoltarea lentă a speciei umane, urmând principiul supraviețuirii celui mai puternic. Pornind de la dovezile pe care le-a descoperit, el a ajuns astazi sa creada ca umanitatea a fost fabricata genetic de extraterestri și ca o rasa de reptilienii controlează planeta de mii de ani (inclusiv la ora actuala).

Concluziile mele sunt identice cu ale lui, deși personal am urmat o cu totul alta cale în viata. Studiile doctorului Horn sunt prezentate detaliat în excelenta sa carte, Originile extraterestre ale umanității, în care sugerează ca rasa pe care Tăblițele Sumeriene o numesc Anunnaki este o rasa reptiliana (lucru cu care sunt pe deplin de acord). Faimosul astrofizician britanic Fred Hoyle a afirmat într-o conferință de presa ținută în anul 1971 ca lumea este controlata de o forță care se poate manifesta în forme diferite. "Ei sunt pretutindeni, le-a spus el jurnaliștilor uluiți: în cer, în apa și pe pământ...", adăugând ca "ei" controlează umanitatea prin puterea minții. Știu ca suna bizar, dar va trebui sa cititi integral cartea de fata pentru a va da seama cât de multe dovezi susțin aceasta teorie.

Daca veți prefera să renunțați la lectura (acum sau după alte câteva capitole) pentru ca aceasta afirmație încalca toate convingerile dumneavoastră, veți rata sansa de a va convinge ca până și cele mai neverosimile

ipoteze din cele pe care le voi prezenta în continuare sunt adevărate, fiind susținute de o avalanșă de dovezi. Cu cât am adunat mai multe informații incredibile, cu atât mai convins am ajuns să fiu că avem de-a face cu două situații distincte, care au evoluat în paralel. Pe pământ au existat și alte rase extraterestre (și încă mai există) în afara de cei pe care vechii sumerieni îi numeau Anunnaki, iar alte texte antice: Rasa Șarpelui. Nu este exclus ca celelalte rase de extraterestri să se fi luptat cu acești Anunnaki. Texte din toate culturile antichității descriu aceste "războaie ale zeilor" și este posibil ca ele să se refere la conflicte între diferite rase extraterestre, nu doar la facțiunile Anunnaki rivale de care vorbesc Tăblițele Sumeriene.

Chiar și în epoca modernă există nenumărate relatări ale unor oameni care pretind că au văzut umanoizi cu pielea și fata ca de sopâră, și cu ochii bulbucăți ca la broaște. Unul din investigatorii fenomenului extraterestru este Jason Bishop III (un pseudonim). Acesta afirma că, în majoritatea lor, reptilienii sunt mai înalți ca oamenii și au sângele rece, la fel ca reptilele de pe pământ. Sunt mult mai puțin sensibili din punct de vedere emoțional ca oamenii, și cei mai mulți dintre ei au dificultăți în a-și exprima iubirea, deși sunt foarte inteligenți și au cunoștințe tehnologice extrem de avansate. În treacă fie vorba, această descriere corespunde perfect atitudinilor și comportamentului Frației care controlează lumea de astăzi. Relatări moderne referitoare la reptilienii se potrivesc într-un totu cu descrierile multor "zei" din textele și legende antice. De pildă, între anii 5000-4000 î.Ch. a existat o cultură numită Ubaid, anterioară Sumerului. Pe teritoriul Irakului de astăzi au fost găsite figurine care desemnează zeii acestei culturi și care aveau forme evidente de umanoizi cu fete de sopâră. În secțiunea ilustrațiilor apare imaginea unei asemenea figurine asemănătoare unei sopârle, care ține în brațe un copil care pare o sopâră în miniatură. Regiunea în care au fost descoperite vestigiile culturii Ubaid, dar și cele ale culturii sumeriene de mai târziu, joacă un rol important în povestea noastră, figurinele Ubaid prezentând grafic "zeii" care au dominat multe civilizații antice.

Culturile din America Centrală au un zeu în forma de șarpe înaripat, Quetzalcoatl; indienii hopi aveau zeul-sarpe cu pene, Baholinkonga, iar cultura indienilor nord-americani este împănată de imagini cu șerpi, inclusiv misteriosul munte în forma de șarpe din Ohio; indienii din India vorbesc de zeii reptilienii, Naga (o rasă de "demoni" în legendele indiene, al căror nume înseamnă "Cei care nu merg, ci se târăsc"); egiptenii aveau propriul lor zeu-sarpe, Kneph, faraonii fiind deseori ilustrați alături de șerpi; fenicienii îl aveau pe Agathodemon, un alt zeu-sarpe; populația voodoo are un zeu pe care îl numește Damballah Wedo, cu forma de șarpe; iar ebraicii îl aveau pe Nakhustan, Șarpele de Bronz. Străvechiul zeu al britanicilor, pe care îl considerau Conducătorul Lumii în forma de Dragon, era numit HU, de unde s-ar putea să provină termenul de Hu-man (n.n. om/uman în limba engleză). Simbolul discului înaripat al sumerienilor, care apare în întreaga lume antică, era alcătuit din doi șerpi. Simbolismul șarpelui și asocierile lui cu "zeii" antici poate fi găsit pretutindeni în lume. În cartea sa, Adorarea Șarpelui, reverendul John Bathurst Deane scrie: "... Unul din cei cinci constructori ai Tebei [în Egipt] a fost numit după zeul-sarpe al fenicienilor, Ofhion... Primul altar din Atena ridicat ciclopilor a fost cel închinat lui 'Ops', zeul-sarpe... Adorarea simbolică a șarpelui era atât de obișnuită în Grecia încât Iustin Martirul i-a acuzat pe greci că au introdus-o în misterele tuturor celorlalți zei. Atunci când își aleg o bucată de teren pentru a-și construi o casă sau un mormânt, chinezii au o superstiție: o ating cu capul, coada și picioarele sopârelor care trăiesc sub pământ". Nu este exclus ca dragonii care scot foc pe nari și șerpii malefici care apar în toate legendele lumii să își aibă originea în "zeii" reptilienii care au acționat cândva la vedere, cu mii de ani în urmă. Textele străvechi îi numesc pe aceștia oamenii-șerpi, iar Biblia face referiri frecvente la simbolistica șarpelui. Deși nu toate simbolurile care includ șerpi se referă la aspectul reptilian al acestora, sunt destule care intră totuși în această categorie.

O altă temă comună care apare în textele antice este cea referitoare la locurile sacre păzite de dragoni sau de șerpi. Cel mai cunoscut exemplu de acest fel în Occident este șarpele din Grădina Edenului, dar tema este universală. Persanii vorbeau de o regiune a fericirii absolute numită Heden, mai frumoasă decât tot restul lumii la un loc. Acesta a fost salășul primordial al primului om, iar în unele versiuni se spune că acesta să fi fost tentat de un spirit malefic care a luat forma unui șarpe și care l-a ispitit să guste din fructele unui copac.

Hinduismul vorbește de arborele banyion sub care Krishna, “Iisus” al indienilor, s-a așezat pe un șarpe încolăcit, revarsând cunoașterea spirituală asupra umanității. Grecii antici aveau tradiția Insulei celor Binecuvântați și a Grădinii Hesperidelor, în care creștea un copac ce producea merele de aur ale nemuririi. Aceasta grădina era protejată de un dragon. În cărțile sacre chineze se vorbește de o grădina în copacii careia creșteau fructele nemuririi, păzită tot de un șarpe înaripat, numit dragon. Legende mexicane au o variantă a legendei Evei în care apare un șarpe uriaș de sex masculin. O altă legendă hindusă descrie muntele sacru Meru, păzit de un dragon înfricoșător. Peste tot regăsim aceeași temă a locurilor sacre păzite de dragoni înfricoșători și de reptilieni pe jumătate umani, care le oferă oamenilor cunoașterea spirituală. Cine sunt și de unde vin ei?

Exista trei origini posibile atribuite reptilienilor Anunnaki care intervin în afacerile oamenilor:

- 1) sunt extraterestri;
- 2) sunt intra-terestri care trăiesc în interiorul pământului; și
- 3) manipulează umanitatea dintr-o alta dimensiune, prin "posedarea" corpului uman.

După părerea mea, toate cele trei ipoteze sunt adevărate. Figura 4 Constelația "Dragonului" sau Draco, în raport cu care sunt aliniate multe monumente antice. Sunt ei extraterestri? Cercetătorii fenomenului reptilian au tras concluzia ca cel puțin o parte dintre aceste ființe provin din constelația Draco (vezi Figura 4). Aceasta include steaua Thuban, considerată cândva Steaua Nordului, în funcție de care sunt orientate piramidele egiptene. Potrivit studiilor lui Graham Hancock, străvechiul complex de temple de la Angkor Wat, în Cambogia, reprezintă o replica a constelației Draco, așa cum trebuie sa fi aratat ea în anul 10.500 î.Ch. în aceasta epoca, pământul și locuitorii sai, oameni și extraterestri depotrivă, abia își reveneau după marele cataclism care s-a produs în jurul anului 11.000 î.Ch., reconstruindu-și civilizația.

Autorul și cercetătorul Robert Bauval afirma ca piramidele de la Gizeh sunt aliniate în funcție de stelele din "centura" lui Orion, așa cum trebuie sa fi aratat ele în jurul aceluiași an 10.500 î.Ch., când Orion se afla în punctul cel mai de jos al ciclului sau (din câte înțeleg, de pe Orion provine o alta rasa de extraterestri care operează pe planeta noastra). La fel ca alți cercetători, Hancock sugerează ca Sfînxul cu trup de leu de la Gizeh, despre care se crede ca este mult mai vechi decât a fost datat de istorici, trebuie sa fi privit cu fata către constelația Leului în aceeași perioada de timp. La ora actuala se fac cercetări legate de o structura fantastica aflata sub apele Japoniei, care ar putea fi de asemenea vechi de cel puțin 10.500 de ani. Mulți oameni au pus la îndoiala aceste descoperiri, în special sincronizarea piramidelor de la Gizeh cu constelația Orion, dar tema merita sa fie cercetata în continuare, chiar daca nu toate detaliile sale sunt adevărate. La urma urmei, descoperirea adevărului nu reprezintă niciodată un lucru ușor, cu atât mai mult daca are o vechime atât de mare. Este uimitor cum niște structuri și temple atât de vechi, aparținând unor culturi aparent fara legătură unele cu altele, se aliniază între ele cu o precizie astronomică, matematică și geometrică atât de mare. Dar poate ca acele culturi nu erau fara legătură unele cu altele. Așa cum vom vedea în continuare, ele aveau o origine comuna.

Templele din Angkor Wat sunt acoperite cu imagini ale reptilienilor, caracteristica specifica tuturor culturilor antice, inclusiv cea egipteană, cea din America Centrală și cea indiana. În studiul sau referitor la misterioasele turnuri rotunde din Irlanda, profesorul Phillip Calahan afirma ca acestea sunt poziționate cu o sincronicitate remarcabilă în funcție de constelațiile vizibile pe cerul dinspre nord în timpul solstițiului de iarna. Dar cel mai perfect se aliniază turnurile cu constelația... Draco. Daca am trasa un desen uriaș al constelației Draco pe întregul teritoriu al Irlandei, afirma Calahan, ochii și capul dragonului ar fi situate de o parte și de alta a Lough Neagh, chiar în centrul Irlandei de Nord. Partea de est a Lough Neagh este situata în apropierea capitalei Belfast. De aceea, capul constelației Draco este situat la sol exact în Irlanda de Nord,

acea regiune micuța care a fost atât de zguduita de crime și de suferință în ultima vreme. Până la sfârșitul lecturii cărții de fata, cei care nu sunt familiarizați cu simbolismul își vor da seama cât de mare este puterea acestuia de a atrage energie (pozitiva sau negativa) într-un anumit loc. John Rhodes, unul din cei mai mari specialiști în domeniul reptilienilor, afirma ca aceștia ar putea fi invadatorii veniți din spațiul cosmic, care vizitează diferite planete și își infiltrază agenții până la preluarea întregului control asupra acestora." Continuare în partea a 2a...

Partea a 2a continuare...

"Conform acestei teorii, forțele militare reptiliene răpesc diferite forme de viața existente pe planeta respectiva, pe care savanții lor le studiază, dupa care introduc codul genetic reptilian în speciile pe care doresc sa le manipuleze. Acest program presupune un procedeu de încrucișare, adica exact tehnica folosita de Anunnaki pe pământ și descrisa de Tăblițele Sumeriene. Rhodes adauga: Din bazele lor subterane, extraterestrii reptilieni creează o rețea alcatuita din ființe cu genetica mixta (umana și reptiliana), pe care le infiltrază pe diferite nivele ale

complexului militar-industrial de la suprafața, în guvernele diferitelor țări, în grupurile care studiază OZN-urile și domeniul paranormal, în organizațiile preoțești și religioase, etc. Acești oameni cu genetica mixta acționează conform instrucțiunilor primite, de multe ori fără să știe că sunt “agenți reptilienți”, creând astfel condițiile pentru invazia finală a extraterestrilor. Nu am avut ocazia să studiez opera lui Rhodes decât cu câteva zile înainte de terminarea

823/901

acestei cărti, dar, așa cum veți constata în continuare, am ajuns exact la aceleași concluzii. Rhodes afirma că după invazia reptiliană din spațiul cosmic și din bazele lor subterane, populația de la suprafață este nevoită să se predea rapid, din cauza superiorității armelor extraterestre.

În continuare, reptilienii golesc planeta de resursele ei naturale, precum apa, mineralele și informațiile ADN. Principala metoda de control reptilian este infiltrarea societății umane prin intermediul societăților secrete, pe care o voi detalia mai târziu în aceste carte. În finalul cărții sale, Zeii din Eden, autorul și cercetătorul american William Bramley a tras concluzia ca Anunnaki au creat o societate secretă numită Fratia Șarpelui, pe care au folosit-o pentru a manipula umanitatea prin metodele care vor fi descrise în capitolele următoare din lucrarea de fata.

Aceasta Frăție a Șarpelui este nucleul central al rețelei globale actuale de societăți secrete existente pe pământ și controlate de reptilienii. Sunt ei intra-terestri? În forma fizică pe care și-au asumat-o, Anunnaki sunt una din numeroasele rase care trăiesc în interiorul pământului, într-un fel de catacombe uriașe, care comunica prin tuneluri și peșteri subterane. Există o legenda a indienilor hopi care susține ca sub orașul Los Angeles există un complex străvechi de tuneluri, care a fost ocupat de rasa "sopârlor" acum 5000 de ani. În anul 1933, G. Warren Shufelt, un inginer minier din LA, a afirmat ca a găsit acest complex subteran. Se crede ca la ora actuală în interiorul lui se țin anumite ritualuri francmasonice satanice. Autoritățile știu de multa vreme de existența acestor rase subterane și de locurile în care trăiesc, dar ascund acest lucru printr-o operațiune masivă de acoperire.

În anul 1909, G.E. Kincaid a descoperit un oraș subteran construit cu precizia Marii Piramide în apropiere de Marele Canion din Arizona. Orașul era suficient de mare pentru a putea fi locuit de 50.000 de persoane și era plin de corpuri mumificate, de origine orientala, poate chiar egipteană, potrivit conducătorului expediției, profesorul S.A. Jordan. Au fost descoperite de asemenea numeroase artefacte, inclusiv unele obiecte din cupru la fel de dure ca otelul. Muzeul Smithsonian din Washington DC a avut grija ca aceste descoperiri să nu fie aduse la cunoștința opiniei publice (la urma urmei, asta este sarcina sa!) și nimeni nu ar fi știut nimic de aceasta descoperire dacă nu s-ar fi publicat doua articole în ziarul local, The Arizona Gazette, în aprilie 1909. Cercetătorul și autorul John Rhodes afirma ca a descoperit acest loc ascuns, pe care îl asociaza cu Sipapuni, lumea subterana din care pretind ca au ieșit la suprafață indienii hopi. Potrivit legendelor acestora, tribul hopi a trăit cândva în interiorul pământului, membrii sai fiind hrăniți și îmbrăcați de niște "oameni-furnici", care ar putea fi identificați cu extraterestrii cunoscuți sub numele de cenușii. Indienii hopi își numesc strămoșii "frații lor șerpi" și cel mai sacru ritual al lor este dansul șarpelui. Așa cum voi continua sa repet la nesfârșit, nu toți reptilienii au intenții răuvoitoare, și nu doresc în nici un caz sa demonizez rasa reptiliană. Discuția de fata se refera doar la o grupare din rândul lor. Indienii hopi susțin ca la ordinul zeiței lor, Femeia Păianjen, au ieșit la un moment dat la suprafața pământului, printr-o peștera pe care o numesc Sipapuni. Odata ajunși la suprafața, s-au confruntat cu o pasare care le-a amestecat limbile, astfel încât triburile nu s-au mai putut înțelege între ele. Asemănarea cu povestea biblica a Turmului din Babel este atât de izbitoră încât nu putem sa nu sesizăm această conexiune. Nici în zilele noastre indienii hopi nu îndrăznesc sa refacă imaginile strămoșilor lor șerpi, de teama sa nu fie pedepsiți cu moartea.

Structura lumii subterane descoperita în Arizona de E.G. Kincaid a fost descrisa de acesta astfel: "...o camera- mamut din care ies pasaje subterane la fel ca spițele din axul unei roți". Exact așa este descrisa baza subterana a reptilienilor de la Dulce, New Mexico, dar și structura bazata pe cercuri concentrice prin care Fratia mondiala manipulează lumea, fiecare cerc având un nivel diferit de cunoaștere la care au acces membrii sai (cu atât mai înalt cu cât cercul este mai apropiat de nucleu). Câteva din cele mai importante baze subterane reptiliene sunt localizate în Arizona, New Mexico și zona Four Corners (n.n. textual: Cele Patru Culturi) în care se intersectează cele patru state americane: Arizona, Utah, Colorado și New Mexico. Cât despre lumile și orașele subterane, antice sau moderne, acestea abunda pe întreaga planetă. Există rapoarte ale unor martori oculari care au văzut prin anii 30 umanoizi giganti în catacombele din Hal Saflieni (Malta). Aceștia

au fost închiși în ele după o petrecere a unor elevi, când ghidul lor a dispărut. În apropiere de Derinkuyu, în Turcia, s-au descoperit mai mult de 30 de complexe străvechi de tuneluri și orașe subterane, iar lista poate continua la nesfârșit. Se crede ca misterioasa creatura cunoscută sub numele de Big Foot, un fel de maimuța uriașă și paroașă, ar proveni din interiorul pământului. Marea majoritate a cercetătorilor fenomenului OZN cred ca exista baze subterane reptiliene în care extraterestrii lucrează împreună cu elita pe care au impus-o la suprafața pământului (având gene încrucișate cu ale lor), și am vorbit personal cu foști agenți CIA care mi-au confirmat acest lucru. Cu siguranță, în interiorul planetei noastre trăiește o rasă reptiliană întrupată în forma fizică. Singura întrebare care mai rămâne de lămurit este dacă aceasta provine de pe pământ, sau are o origine extraterestră. Cel mai probabil, răspunsul corect se afla undeva la mijloc. Vin ei din alte dimensiuni? Cercetările pe care le-am făcut personal sugerează ca manipularea și controlul reptilian asupra umanității este orchestrat în primul rând într-o alta dimensiune (regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni). Fara a înțelege natura multidimensională a vieții și a universului, nu vom putea realiza plenar maniera în care se realizează manipularea pământenilor de către o forță ne-umană. Așa cum confirma în ultima vreme tot mai mulți oameni de știință, universul este alcătuit dintr-un număr infinit de frecvențe sau dimensiuni ale vieții care coexistă în același spațiu, la fel ca frecvențele radio sau de televiziune. Deocamdată, noi suntem racordați la frecvența spațiului tridimensional, pe care îl percepem ca fiind realitatea în care trăim. Cum s-ar spune, suntem racordați pe acest program, dar, la fel ca în cazul radioului sau al televiziunii, celelalte posturi transmit simultan programe, și dacă schimbam canalul sau lungimea de undă, ne putem racorda oricând la ele. Dacă vom proceda astfel, canalul sau postul de dinainte nu își încetează transmisiunea, dar noi nu îl mai putem vedea sau auzi, căci nu mai suntem racordați la el.

La fel se petrec lucrurile și cu conștiința umană. Exista oameni care își pot acorda conștiința pe alte lungimi de undă (teoretic, totii putem face acest lucru), conectându-se astfel la informațiile și conștiințele care operează pe respectiva frecvență. Noi numim acest fenomen "putere extrasenzorială", dar în realitate ea nu reprezintă altceva decât capacitatea de a muta canalul pe un alt post. Aceasta este maniera în care operează Raza Șarpelui sau Anunnaki, care controlează lumea în care trăim prin "posedarea" anumitor linii genealogice dintr-o alta dimensiune. După cum îmi indica însă cercetările făcute, controlorii reptilienii din cea de-a patra dimensiune sunt controlați la rândul lor de entități aflate undeva, într-o a cincea dimensiune. Unde se termina toată aceasta poveste? Cine poate ști?! Da, da, da, știu ca suna a basm, dar așa suna de cele mai multe ori adevărul. Dacă nu mai puteți suporta, puteți lăsa cartea deoparte, dar nu veți mai afla astfel enorma cantitate de dovezi care există în favoarea acestei afirmații.

"Postul" din care emit reptilienii se afla pe un nivel inferior al celei de-a patra dimensiuni, cel mai apropiat cu putință de lumea fizică în care trăim. Dimensiunea mai este cunoscută și sub numele de regiunea astrală inferioară - legendarul cămin al demonilor și al entităților malefice despre care s-a vorbit atât de mult în antichitate. Aceasta este dimensiunea la care apelează inclusiv satanistii moderni atunci când își invocă entitățile demonice în ritualurile lor sinistre. De fapt, ei îi invocă pe reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni.

Unii cercetători sugerează, pe buna dreptate, ca reptilienii aflați într-o formă ne-fizică au putut pătrunde în dimensiunea noastră prin anumite găuri sau portaluri în tesătura spațio-temporală create de teste și exploziile nucleare care au început în desertul din New Mexico pe la începutul anilor 40. După părerea mea, aceste găuri au început să fie create cu mult timp în urmă, înainte de marile cataclisme, când lumea se afla într-o etapă mult mai avansată de dezvoltare tehnologică decât societatea în care trăim noi. Controlul reptilian asupra planetei pământ implică toate cele trei teme de mai sus. Personal, am convingerea ca structura genetică reptiliană operează în întregul univers și ca nu totii extraterestrii care au această structură sunt răuvoitori sau malefici. La fel ca în cazul umanității, ei acionează pe întregul spectru de atitudini posibile, de la iubire până la ura, de la dorința de libertate până la dorința de control.

Nu voi putea sublinia îndeajuns până la sfârșitul cărții ca reptilienii la care ma refer aici

sunt doar o grupare particulara aparținând acestei specii, nu întreaga specie. Aceasta grupare manipuloare a venit pe planeta noastră din constelația Draco (și nu numai), aceasta fiind chiar originea unor termeni precum "drac" sau "draconic", care rezuma destul de corect intențiile și agenda membrilor sai. Acestor extraterestri le place să consume sânge uman, ei fiind vampirii de care vorbesc atâtea legende. De altfel, care este numele celui mai celebru vampir din lume? Conte Dracula! Cuvântul "conte" simbolizează liniile genealogice aristocratice cu genetica mixta, reptiliană și umană, pe care extraterestrii le posedă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, iar Dracula este o referire evidentă la aceiași draconieni.

Poveștile recente referitoare la chupacabra care sugă sângele, aparute în Puerto Rico, Mexic, Florida și nord-vestul coastei pacifice se potrivesc de minune descrierii reptiliene. Aceasta creatura sugă sângele unor animale domestice precum caprele, de unde și numele ei (n.n. sugă-capra). Reptilienii operează prin învăluire. Expresia lor fizică trăiește în baze subterane, de unde interacționează cu savanți și lideri militari cu sânge încrucișat. Ies uneori la suprafață pentru a răpi ființe umane, dar principala formă de control pe care o exercită este posesiunea. Programul de încrucișare genetică (prin acte sexuale sau în laborator) este descris în Tăblițele Sumeriene și în Vechiul Testament (Fiii lui Dumnezeu care s-au încrucișat cu fiicele oamenilor). Liniile genealogice hibride pe care le-au produs sunt purtătoare ale codului genetic reptilian, putând fi mult mai ușor posedate de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. După cum vom vedea, aceste linii

genealogice au devenit aristocrația și familiile regale ale Marii Britanii și ale celorlalte națiuni europene, fiind apoi exportate, grație “Marelui” Imperiu Britanic, pentru a guverna cele două Americi, Africa, Asia, Australia, Noua Zeelandă, și așa mai departe. Membrii acestor linii genetice preiau prin manipulare toate pozițiile cheie ale politicii, armatei, mas-mediei, sistemului bancar și mediului de afaceri, devenind un fel de păpuși manevrate de extraterestri. Aceștia operează prin intermediul tuturor raselor, dar mai ales al celei albe.

Dupa cum se știe, exista o zonă a creierului uman cunoscută sub numele de creier reptilian. Acesta este creierul primordial al omului, la care s-au adăugat ulterior celelalte segmente. Potrivit neuro-anatomistului Paul MacLean, aceasta zonă primitivă a creierului este condusă de un alt segment preistoric, pe care oamenii de știință îl numesc complexul-R. R este prescurtarea de la reptilian, căci noi împărtășim acest organ cu reptilele. MacLean afirma că acest complex-R joacă un rol important în “comportamentul agresiv, în simțul teritorialității, al ritualismului și în stabilirea ierarhiilor sociale”. Acesta este exact modelul comportamental al reptilienilor și al

Continuare partea a 3a...

hibridilor umani creați de ei. Astronomul Carl Sagan știa mult mai multe lucruri decât a revelat opiniei publice. De fapt, el și-a petrecut cea mai mare parte a carierei lui ascunzând adevărul, nu scotându-l la iveală. Din când în când, aceasta cunoaștere a adevărului ascuns a ieșit însă la suprafață, ca de pildă în acea ocazie în care a spus: “... Nu trebuie să ignorăm componenta reptiliană a naturii umane, înțelegând că comportamentul nostru ritualist și ierarhic. Dimpotrivă, acest model ne-ar putea ajuta să înțelegem care este esența ființei umane”. În cartea sa, Dragonii din Eden, el adaugă ca până și latura negativă a comportamentului uman poate fi exprimată în termeni reptilienici, cum ar fi expresia “ucigaș cu sânge rece”.

Partea a 3a continuare...

“Cu siguranță, Sagan (al cărui nume este o inversiune perfectă a numelui indian al zeilor reptilienici, Nagas) știa el ce știa, dar a preferat să nu dezvăluie aceste lucruri. În perioada de formare a fătului, acesta trece prin numeroase etape ce marchează evoluția animalelor până la forma umană actuală. Pot fi stabilite astfel conexiuni cu mamiferele (altele decât primatele), reptilele și peștii. Spre exemplu, există un moment în care embrionul își dezvoltă branhii. Până în cea de-a opta săptămână, fătul uman seamănă mai degrabă cu embrionii de păsări, oi și porci. Abia din cea de-a treia luna de dezvoltare o ia el pe calea evoluției proprii. Din când în când, instrucțiunile genetice uita care este cel mai recent scenariu și conduc la nașterea unor copii cu cozi. Acestea se numesc apendice caudale și apar în regiunea lombară inferioară. În țările dezvoltate ele sunt înlăturate imediat de medici, dar în țările sărace există oameni care sunt nevoiți să trăiască întreaga lor viață purtând aceste cozi. Feromonii sunt substanțe secretate de animale pentru a putea fi recunoscute de membrii aceleiași specii. Feromonii femeilor umane și cei ai iguanelor sunt identici din punct de vedere chimic.

Va reamintesc de cifrele date în primul capitol care precizează numărul de planete și de stele care există în această fracțiune a creației în care ne aflăm și noi. Numărul formelor de viață din această galaxie depășește orice imaginație, iar aceste este doar nivelul tridimensional al existenței. Dacă ne vom limita capacitatea de percepție numai la ceea ce există pe această planetă micuță din sistemul nostru solar (nici el prea mare), imaginația și viziunea noastră vor rămâne atât de microscopice încât ne va fi imposibil să înțelegem ce se petrece în realitate în lumea în care trăim. Pentru acest nivel de gândire, ideea că o rasă reptiliană controlează această planetă dintr-o altă

dimensiune pare neverosimila și de neînțeles.

Probabil așa vor gândi marea majoritate a cititorilor acestei cărți, dar în rândul cercetătorilor interesați de aflarea adevărului, și nu doar de apararea unui sistem de convingeri depășit, "conexiunea reptiliana" prinde din ce în ce mai mult teren. În anul 1998 am călătorit prin Statele Unite timp de 15 zile, perioada în care am întâlnit mai mult de 12 persoane diferite care mi-au declarat ca au văzut cu ochii lor oameni transformându-se în reptile, iar apoi din nou în oameni. De pilda, doi prezentatori de televiziune au avut o asemenea experiență în timp ce interviewau un mare aparator al centralizării globale a puterii, cunoscuta și sub numele de Noua Ordine Mondială. După ce interviul în direct s-a terminat, prezentatorul i-a spus colegei sale ca a trăit o experiență uimitoare în timpul emisiunii: a văzut fata bărbatului interviewat transformându-se într-o creatura asemanatoare unei

sopârle, după care a revenit din nou la trasaturile unei fete umane. Colega sa a ramas consternata, căci ea a văzut mâinile oaspetelui transformându-se în labe de reptila. Prezentatorul mi-a mai povestit experiența unui prieten de-al sau, polițist, în timpul unui control de rutina într-o clădire oficială din Aurora, lângă Denver, Colorado. Polițistul i-a atras atenția directorului uneia din companiile de la parter asupra naturii extreme a mijloacelor de securitate adoptate în clădire. Directorul i-a răspuns ca dacă dorește sa vada cu adevărat mijloace extreme de securitate, ar face mai bine sa viziteze etajele superioare ale clădirii, i-a aratat de asemenea un lift care nu urca decât până la anumite etaje din partea de sus a clădirii, după care, tot sporovaind, i-a povestit ce i s-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte. Aștepta liftul, iar când acesta s-a deschis, din el a ieșit o creatura extrem de ciudată. Era albinoasa și avea o fata ca de sopârla, cu pupile verticale, asa cum au reptilele. Creatura a ieșit afara din clădire și s-a urcat într-o mașina cu însemne oficiale. Polițistul a ramas atât de intrigat încât s-a interesat în timpul sau liber de companiile care erau găzduite în partea superioara a clădirii și la care ajungea liftul misterios. A descoperit ca toate erau firme-fantoma, sub care se ascundea de fapt Agenția Centrala de Contraspionaj, CIA.

Ar mai fi și experiențele lui Cathy O'Brien, una din sclavele controlate mental de care s-a folosit Guvernul Statelor Unite timp de 25 de ani, pe care le povestește în uimitoarea sa carte, *Trans Formation of America*², scrisa împreuna cu Mark Phillips. Femeia a fost abuzata sexual încă din copilărie, iar apoi ca adult, de un întreg sir de oameni faimoși pe care îi numește în cartea sa. Printre aceștia s-au numarat președinții Statelor Unite Gerald Ford, Bill Clinton și George Bush, un jucător cu un rol principal în Frăție, asa cum am aratat în celelalte cărți ale mele (lucru confirmat de altfel de mulți alți autori). Bush, un pedofil și ucigaș în serie, a violat-o în mod repetat pe fida lui Cathy, Kelly O'Brien. Ca reacție în fata curajoasei expunerii a adevărului pe care a facut-o aceasta, autoritățile au fost nevoite sa o scoata pe Kelly din programul de control al mintii numit *Project Monarch*. Cathy descrie în cartea sa, *Trans Formarea Americii*, un moment în care președintele Bush stătea în fata ei în biroul sau din Casa Alba, răsfoind o carte cu imagini ale unor "extraterestri cu fete de sopârle veniți dintr-un loc îndepărtat din spațiul cosmic". Bush a pretins ca este el însuși un "extraterestru" și s-a transformat în fata ei într-o reptila, "ca unameleon". Cathy a preferat sa creada ca a fost victima unui efect de holograma, lucru care nu ma mira deloc.

Orice om ar fi crezut același lucru, căci adevărul pare prea fantastic pentru a fi crezut (chiar daca îl vezi cu ochii tai), până când nu începi sa aduni dovezi care sa-l ateste. Nu exista nici o îndoiala ca programele de control al mintii includ și scenariul extraterestru, majoritatea organizațiilor care se ocupa de studierea OZN-urilor fiind manipulate în mod grosolan, nu în ultimul rând prin intermediul Hollywood-ului, prin care se încearcă sa se modeleze opinia publica. Cathy afirma în cartea sa ca George Lucas, producătorul trilogiei *Star Wars*, este ofițer acoperit al NASA și al Agenției pentru Securitate Națională (din care s-a născut mai târziu CIA). Coroborând faptele și cu informații pe care le-am aflat de la alte persoane, eu nu cred ca ceea ce a spus Bush și ceea ce a văzut Cathy a fost doar un program de control al mintii. Cred ca pur și simplu Bush i-a revelat lui Cathy *Marele Secret*, ca o rasa reptiliana dintr-o alta dimensiune controlează planeta de mii de ani. Mai cunosc și alte persoane care l-au văzut pe Bush schimbându-se într-o reptila. Președintele Mexicului din anii 80, Miguel De La Madrid, s-a folosit de asemenea de Cathy în starea ei de transa. Cathy povestește ca acesta i-a relatat *Legenda Iguanei* și i-a explicat ca niște extraterestri cu forme de sopârle au coborât în Mexic și au luat contact cu populația mayasa. Piramidele mayase, cunoașterea lor astronomică avansată și obiceiul de a sacrifica fecioara au fost inspirate de acești extraterestri reptilieni. Președintele a adaugat ca aceștia s-au încrucișat cu mayasii pentru a da naștere unei forme de viata în care sa poata sa locuiască. De La Madrid i-a spus lui Cathy ca moștenitorii acestor linii genealogice au capacitatea de a se transforma ca niște cameleoni, oscilând între forma umana și cea de iguana - "un vehicul perfect pentru a se transforma în lideri mondiali", a conchis el. Președintele a pretins ca are el însuși stramosi cu gene încrucișate, lucru care îi permitea sa se transforme la voință într-o iguana, și invers. S-a schimbat apoi în fata ei,

la fel ca și Bush, căpătând o limba și ochi ca de sopârlă. Deloc surprinzător, Cathy a continuat sa creadă ca asista la o proiecție holografică, dar oare chiar așa sa fi fost? Si dacă De La Madrid spunea adevărul? Acest comportament de cameleon nu este decât o alta expresie pentru formula des uzitata în antichitate referitoare la "schimbarea formei". Inclusiv savanții moderni cu mintea deschisa accepta astazi aceasta posibilitate. Schimbarea formei este o capacitate a mintii de a proiecta o alta imagine fizica în fata celor din jur. Tot ce exista este energie care vibrează pe o anumita frecventa. Prin folosirea mintii pentru a schimba frecventa de vibrație, poți apareă în ce forma vrei. Mulți martori oculari au vorbit de asa-zisii "barbati în negru" care s-au materializat iar apoi s-au dematerializat în fata lor. Fenomenul se întâmpla de obicei atunci când cineva care divulga informații despre OZN-uri sau extraterestri trebuie speriat și amenințat. Extraterestrii pot face acest lucru pentru ca sunt ființe interdimensionale care pot apareă în orice forma doresc. Așa se explica obsesia familiilor din elita liniilor genealogice încrucișate pentru a-și păstră puritatea genetica. De fapt, ele urmăresc sa-și păstreze structura genetica ce le permite sa se deplaseze între dimensiuni și sa-și schimbe forma, aparând când ca oameni, când ca reptile. Dacă structura genetica se îndepărtează prea mult de originea ei reptiliana, ei își pierd aceste capacitati. Cathy povestește ca o alta experiența conexa cu extraterestrii s-a petrecut la laboratorul pentru controlul mintii de la Centrul pentru Zboruri Spațiale Goddard, de lângă Washington DC, în prezenta lui Bill și Bob Bennett, doua personaje binecunoscute în politica Statelor Unite și adănc infiltrate în rețeaua Frăției, lata ce a experimentat Cathy, după ce i s-au dat droguri pentru modificarea stării psihice: "L-am auzit pe Bill Bennett vorbind în întunericul din jur: „Acesta este fratele meu, Bob. El și cu mine suntem o singura ființa. Suntem proveniți din alta dimensiune - doua ființe dintr-un alt plan". Luminile high-tech care se roteau în jurul meu m-au convins ca ma deplasez și eu într-o alta dimensiune, la fel ca și ei. O raza laser a lovit peretele din fata mea, explodând într-o imagine panoramică a unei recepții la Casa Alba. Era ca și cum m-as fi aflat acolo. Întrucât nu cunoșteam pe nimeni, am întreat agitata: „Cine sunt acești oameni?" „Nu sunt oameni, iar aceasta nu este o nava spațială", mi-a răspuns Bennett. În timp ce vorbea, imaginea holografică s-a schimbat ușor, astfel încât oamenii de dinainte au capatat forme de sopârlă. „Bine ai venit pe cel de-al doilea nivel al lumii noastre subterane. Acestea nu este decât o reflexie în oglinda a primului nivel, respectiv o dimensiune extraterestra. Noi venim dintr-un plan trans-dimensional care include toate dimensiunile..." „Te-am luat în dimensiunea mea pentru a stabili o legătură mai puternică cu mintea ta decât mi-ar permite planul terestru, mi-a spus Bill Bennett. Fiind extraterestru, tot ce trebuie sa fac este sa îmi proiectez gândurile în mintea ta, pentru ca ele sa devină propriile tale gânduri".

Deși pare o simpla tehnica de programare, nu pot sa nu ma întreb, date fiind și celelalte dovezi pe care le voi prezenta în continuare, dacă nu ar fi mai veridic sa credem ca, sub influența drogurilor și a celorlalte metode de control aplicate asupra ei, mintea lui Cathy a trecut pur și simplu pe frecventa pe care operează reptiliile. Aceștia provin din regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni și nu își folosesc corpurile fizice decât ca instrumente pentru a manipula cea de-a treia dimensiune. De aceea, mi s-ar parea normal ca, în măsură în care îți poți acorda mintea la dimensiunea lor, sa îi poți vedea așa cum sunt în realitate. Povestea lui Cathy se suprapune peste alte relatări ale unor persoane răpite, care confirma ca răpitorii lor aratau mai întâi ca niște oameni, pentru a se transforma apoi în reptile umanoide.

Sunt oare toti acești oameni într-adevar răpiți de extraterestri în navele lor zburătoare, sau sunt supusi ei unui program de control al mintii precum cel experimentat de Cathy O'Brien, care le permite sa se conecteze la regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni? În cartea sa, Teama și dezgust în Las Vegas, Hunter S. Thompson descrie cum a văzut asemenea reptile pe când era drogat, iar un barbat pe care l-am cunoscut în timpul celor 15 zile cât am stat în SUA mi-a povestit o istorie similară. Prin anii 60 facea abuz de LSD și într-o asemenea stare de conștiința alterata vedea unii oameni ca fiind normali, în timp ce alții îi apareau ca niște sopârlă și alte reptile umanoide. O vreme a crezut ca are halucinații, dar luând regulat doze mari de drog, a sfârșit prin a-și da seama ca ceea ce vedea nu era o halucinație, ci o indicare a valului vibratoriu care îi permitea sa

vada forțele care îi controlează pe oameni, dincolo de planul fizic, întotdeauna, aceiași oameni capatau fete de sopârla și aceiași oameni își pastrau chipul uman. Nu se schimbau niciodată între ei. A început să-și dea de asemenea seama că cei cu fete de sopârla reacționează întotdeauna la fel în fața filmelor, a programelor de televiziune, etc. "Obisnuiam să ne distrăm și să spunem: „Vin sopârlele!”", mi-a povestit el. Era convins că exista un "câmp morfogenetic", că să-i folosesc propria expresie, care influențează ADN-ul oamenilor-sopârla și le aliniaza structura celulară la tiparul genetic reptilian. Cu cât cineva are mai multe gene reptiliene, cu atât mai ușor îi este să stabilească această comunicare cu câmpul morfogenetic, respectiv să fie controlat. Persoanele cu structura celulară cea mai aliniată la câmpul morfogenetic sunt familiile Elitei care conduce lumea la ora actuală. Nu este o întâmplare faptul că Prințesa de Wales Diana obișnuia să îi numească pe Windsor-i "sopârle" și "reptile". Facea acest lucru cu toată seriozitatea. "Nu sunt umani", spunea ea.

Am aflat acest lucru de la o confidentă apropiată a Dianei, pe care o voi cita pe larg mai târziu în această carte. La sfârșitul celor 15 zile petrecute în America, în care am întâlnit o sumedenie de oameni care mi-au spus același lucru: că au văzut oameni transformându-se în reptile, mă aflu în sala de conferințe a expoziției "Whole Life" din Minneapolis, și țineam o prelegere. O doamnă din public mi-a spus că are puteri extrasenzoriale și că știe despre ce vorbesc, căci putea vedea reptilele din interiorul oamenilor, în special al politicienilor, oamenilor de afaceri, bancherilor și elitei militare."

Partea a 4a continuare...

"Avea acest dar deoarece putea vedea dincolo de aparenta fizica, pătrunzând cu ușurință în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, în care rezida acești reptilienii. Ce i-a spus Miguel De La Madrid lui Cathy O'Brien? Ca aceste ființe cu sânge încrucișat pot oscila între înfățișarea de om și cea de iguana, la fel ca un cameleon - "un vehicul perfect pentru transformarea în lideri ai lumii". Doamna cu puteri psihice mi-a spus ca aproape toti oamenii aflați în poziții de vârf ale puterii fac parte din categoria reptilelor, deși existau printre ei și oameni normali, "copleșiți și controlați" însă de reptile. Fara a fi ei înșiși reptilienii, acești oameni sunt posedați de cei din urma. Există apoi reptilienii "cu sânge integral", care își ascund adevărata natura sub înfățișarea umană, și "hibridi", oameni cu sânge încrucișat posedați de reptilienii din cea de-a patra dimensiune.

Mai exista și reptilienii care se manifesta direct în aceasta dimensiune, dar aceștia nu și pot păstra indefinit înfățișarea. O parte din "barbatii în negru" fac parte din aceasta categorie. Multi oameni posedați nu au nici cea mai mică idee de acest lucru, dar gândurile lor sunt gândurile reptilienilor. Ei acționează în sensul împlinirii Agendei, fara sa-și dea seama ce fac și de ce sunt puși sa acționeze în acest fel.

Familii Elitei conducătoare, precum Rothschild-zii și Windsor-ii, sunt reptilienii cu sânge integral care se ascund sub înfățișarea umană știind perfect cine sunt și care este Agenda pe care încearcă sa o implementeze. Un alt comentariu pe care l-a făcut doamna în cauza s-a referit la familia Clinton: în timp ce Hillary Clinton era o femeie-reptilian cu drepturi depline, Bili Clinton nu era decât un om posedat de reptilienii. Aceasta informație mi s-a părut extrem de interesanta, căci propriile mele cercetări, la fel ca studiile altor persoane preocupate de acest domeniu, au scos la iveala faptul ca Hillary Clinton este situata mult mai sus în ierarhie decât Bili, care nu reprezintă decât un pion în acest joc, deși are sânge încrucișat. La nevoie, superiorii lui pot renunța oricând la serviciile sale.

Nu întotdeauna cei mai puternici oameni sunt plasați în pozițiile aparent cele mai influente. Adevărata putere o dețin cei care trag sforile. Mai exista o diferență importantă între cei cu sânge pur și cei cu sânge încrucișat.

Tot ce exista are un substrat energetic sonor (vibratoriu). Atunci când gândim sau simțim, noi emitem unde energetice care modifica prin rezonanța câmpul din jur, făcându-l sa vibreze pe același nivel de frecvență. Aceste unde reprezintă sunete care nu pot fi percepute de auzul uman. Nici o forma nu poate exista fara un sunet corespondent.

Asa cum puteți vedea din fantastica serie de filme video numita Cymatics, sunetul este cel care transforma materia în forma. Aceste filme prezintă structurile uimitoare, de multe ori în forme geometrice, în care se aranjează nisipul și alte particule așezate pe un platur de metal supus vibrației prin diferite sunete. Fiecare schimbare a sunetului conduce la o schimbare corespunzătoare a structurilor geometrice. Fenomenul este similar celui descris la începutul acestui capitol, care generează formarea cercurilor concentrice ale orbitelor planetare în jurul soarelui. Sistemul solar este el însuși o creație a sunetului, la fel ca tot ceea ce exista în creație. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era... un sunet.

În seria de filme intitulata Cymatics putem vedea transformarea particulelor în mini-planete, sisteme solare și galaxii, prin simpla putere a sunetelor. Între altele, sunetele reprezintă un incredibil remediu vindecător.

Punerea în rezonanță a corpului și organelor cu sunetele lor corespondente permite vindecarea acestora. O boala nu înseamnă altceva decât o stare de dizarmonie a stării naturale de vibrație a organismului, generata de gândurile și sentimentele noastre dezechilibrate, care alterează vibrația originala a corpului.

Asa se explica de ce stresul emoțional poate conduce la îmbolnăvire. Lucrurile sunt cât se poate de simple, încă și mai uimitor este faptul ca particulele de nisip prezentate în seria de filme Cymatics iau forme aproape umane atunci când sunt emise anumite sunete. Corpurile noastre sunt ele însele produse de anumite energii, iar daca mintea noastră ar fi suficient de puternica pentru a modifica aceste energii formatoare, corpul nostru și-ar putea schimba forma sau ar putea dispărea complet din aceasta

dimensiune. Acesta este fenomenul numit schimbarea formei. Nu este vorba de un miracol, ci de un fapt științific, de o lege naturală a creației, care

explica, între altele, felul în care își pot schimba forma reptilienii cu sânge pur din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, oscilând între înfățișarea de om și cea de reptila. Ei nu își schimbă decât forma exterioară.

În dimensiunea noastră apar ca oameni, dar aceasta nu este decât o schimbare a învelișului. Esența lor rămâne neschimbata. După ce am terminat prima redactare a acestui capitol am cunoscut o alta femeie, de data aceasta în Anglia, care mi-a spus ca este maritata cu un barbat implicat în ritualurile satanice ale Frăției. Acesta este administrator al unei zone numite Burnham Beeches, situata lângă granița dintre Buckinghamshire și Berkshire, la câțiva kilometri de Slough, la vest de Londra. Locul este vestit pentru ritualurile satanice practicate aici, fiind menționat chiar în Registrul Cadastral făcut din ordinul lui Wilhelm Cuceritorul în secolul al XI-lea. Pe la începutul anilor 70, doamna în cauza își plimba câinele prin această regiune, când a văzut un personaj îmbrăcat într-o roba lunga de culoare roșie. Când și-a ridicat capul, a văzut ca avea o fata de sopărla. Evident, s-a gândit ca este nebuna, dar cu siguranța nu a fost o iluzie. "Sopărla" era cât se poate de reala, nu era o apariție.

Având capacitati extrasenzoriale, mai târziu a început sa vada (la fel ca și doamna din America) oameni transformându-se în sopărla în fata ochilor sai, sau fiind posedați de imagini ale unor sopărla suprapuse peste forma lor. În secțiunea cu ilustrații veți vedea imaginea pe care o percepe cu ochii mintii o artista, descrisa în termeni similari de multe alte persoane. La data de 20 iulie 1988, mai mulți oameni din Bishopsville, South Carolina, s-au plâns ca au fost terorizați de "un om-sopărla cu o înălțime de 2,20 metri, fara par, sprâncene sau buze, cu trei degete la fiecare mână și ochi mari de culoare roșie". Cinci persoane au raportat apariția acestui om-sopărla, iar povestea a fost relatata în Los Angeles Times și în Herald Examiner.

Daca nu te opui fluxului vieții și ascuți vocea intuiției, incredibilele sincronicitati care te înconjoară de pretutindeni îți arata tot ce trebuie sa știi și te ghidează prin aceasta perdea de fum și galerie de oglinzi înșelătoare pe care o numim realitate. Într-o zi din februarie 1998 ma aflam la Johannesburg, în Africa de Sud. Am avut atunci o conversație de cinci ore cu un șaman zulu pe nume Credo Mutwa. Cuvântul "zulu" înseamnă "oameni veniți din stele", iar aceasta populație crede ca este o rasa regala venita de pe o alta planeta. Am vorbit despre manipularea globala și mi-a transmis convingerea lui ca în spatele Frăției alcătuite din monarhi, politicieni, bancheri și patroni de mas-media se ascunde de fapt o rasa extraterestra.

M-am întors apoi în casa în care locuiam și am început sa-mi notez în laptop tot ce mi-a spus, după care am coborât în salon. La televizor tocmai începea un film intitulat The Arrival3, despre o rasa extraterestra reptiliana care a preluat controlul asupra planetei operând prin trupuri umane și schimbându-și înfățișarea. Sincronicitatea era perfecta! Era evident ca cineva încerca sa-mi comunice ceva. Iar acel ceva era adevărul.

Un alt film mai puțin cunoscut pe care l-am văzut în acea perioada se intitula Ei sunt vii, tema fiind aceeași. În sfârșit, a mai fost un film cu exact aceeași tema, intitulat Invasia extraterestra. Dar filmul care s-a apropiat cel mai mult de adevăr este serialul american de televiziune care a rulat pe micile ecrane prin anii 80, intitulat V. Filmul prezintă aceeași rasa extraterestra de reptilieni care preia controlul asupra planetei arătând exact ca oamenii. Reptilele sunt prezentate ca și cum ar fi acoperite cu un fel de piele din latex, lucru care nu corespunde realității, dar tema filmului se suprapune aproape perfect peste realitate, arătându-ne ce ni s-ar putea întâmpla daca nu ne vom trezi rapid la realitate. Va recomand insistent sa faceți rost de o caseta video cu acest film, pentru a avea o imagine vizuala a lucrurilor expuse în aceasta carte. Unul din cei mai importanți cercetători ai acestui fenomen a fost americanca Alex Christopher, autoare a unei lucrări în doua volume intitulata Cutia Pandorei, în care amintește de prezenta reptilienilor pe aceasta planeta. Alex i-a văzut pe reptilieni și pe cenusii cu ochi mari (după cum îi numește ea).

Ea povestește ca într-o noapte, pe când se afla în casa ei din Panama City, Florida, a fost strigata la ora 2:30 dimineața de vecinii înnebuniți de spaima, o femeie și partenerul ei de viata, pilot de avion pe o linie comerciala. Când a alergat sa vada despre ce este vorba, a gasit-o pe femeie leșinând, cu ochii ieșiți din orbite. Alex susține ca a simțit o energie incredibila care încerca sa pătrundă în mintea ei. S-a gândit ca este vorba de radiații. Într-

adevar, a doua zi toate plantele din zona muriseră, l-a luat pe cei doi și i-a scos afara, unde au stat de vorba o vreme. Aceștia i-au povestit ca tocmai faceau dragoste, când a început incidentul. Acest lucru nu este întâmplător, căci reptilienii se hrănesc cu emoțiile și cu energia sexuala a oamenilor, ceea ce explica de ce este atât de important sexul în ritualurile satanice închinat „demonilor”, adica exact acestor reptilienii. Cei doi i-au povestit ca au văzut un flash luminos, după care au fost trași jos din pat. Bărbatul încă mai avea o vânataie făcută de o palma cu degete lungi de circa 25 de centimetri, cu gheare care i-au sfâșiat pielea.

A doua zi locul s-a inflamat, devenind atât de dureros încât nu putea suporta nici o atingere. Alex Christopher a pastrat aceste imagini înregistrate pe o caseta video. După ce cuplul s-a calmat și Alex s-a întors acasa, s-a

trezit ea însasi fata în fata cu un reptilian. Iata cum povestește ea incidentul: “M-am trezit din somn și am văzut lângă pat o ,ființă’. Avea ochii galbeni cu pupile ca de șarpe, urechi ascuțite și rânjea cu toata fata. Purta un combinezon argintiu și m-a speriat de moarte. Mi-am tras pătură peste cap și am început sa tip... Sa vezi acest rânjet de motan Cheshire4 și acei ochi malițioși... era prea mult pentru mine! Am văzut acest gen de ființe și al alte ocazii. Avea nasul turtit și o înfățișare aproape umana, exceptând ochii și pielea cenușie.....

Mai târziu, în anul 1991, lucram într-o clădire dintr-un mare oraș, când am făcut o pauza la ora 6:00 seara.

Continuare partea a 5a

Fara sa-mi dau seama când trece timpul, m-am trezit ca s-a făcut ora 10:30. Am început sa-mi aduc apoi aminte ce s-a întâmplat: am fost luata la bordul unei nave spațiale, trecând prin cele patru etaje superioare ale clădirii și prin acoperiș. Pe nava se aflau germani și americani care lucrau împreuna cu niște extraterestri cenușii. Am fost duși într-o alta încăpere, unde i-am putut vedea din nou pe reptilienii (pe cei pe care obișnuiesc sa-i numesc ,pui de Godzilla’) cu dinții scurți și ochii galbeni oblici. Aceștia sunt ființele cele mai crude pe care vi le-ati putea imagina. Chiar și mirosul lor este odios”.

Partea a 5a...

“Germanii și americanii aflați pe nava purtau ecusoane pe care aparea un triunghi albastru în interiorul caruia se afla un dragon cu ochii roșii, înconjurat de un cerc. O prietena i-a spus mai târziu ca a văzut acest simbol în Statele Unite, la Fort Walden. Simbolul șarpelui înaripat a putut fi văzut și pe insigna soldatului israelian care o susținea pe fiica primului ministru asasinat, Yitzhak Rabin, la funeraliile tatalui ei, în anul 1995 (vezi numărul din 290 noiembrie 1995 al revistei Newsweek). Unul din locurile pe care Alex Christopher le-a studiat cel mai amanuntit este noul aeroport din Denver, care are faima de a fi o acoperire pentru o baza subterana extraterestra în care lucrează atât oameni cât și reptilienii. Cu siguranța, este un loc ciudat.

Prima mea conferința pe aceasta tema a conspirației pe care am tinut-o în Statele Unite a avut loc la Denver, în august 1996. Am aterizat pe aeroportul acestui oraș fara sa am vreo idee despre sinistra sa reputație. De îndata ce am coborât din avion am simțit însă o energie extrem de ciudata, ca o apăsare neplăcută. Aeroportul a fost construit cu costuri imense pe un teren deschis aflat la mare distanta de Denver și este plin de simboluri masonice. Exista inclusiv gargui5, figuri de reptile înaripate, la fel ca cele care decorează căminele aristocrației reptiliene din Marea Britanie, precum și bisericile și catedralele din Europa construite de Frăție.

Asemenea gargui exista și pe clădirea din Dealey Plaza, locul în care a fost asasinat președintele Kennedy, iar acum puteam sa-i vad și într-un aeroport modern construit - se spune - pe o baza subterana reptiliana.

Garguii sunt simboluri ale reptilienilor, ceea ce explica de ce pot fi găsiți în aeroportul din Denver. Coloana frontala a aeroportului este marcata cu simbolul francmason al compasului și da în Marea Sala, un alt termen francmason. Unul din pereții acestei săli este acoperit cu o pictura murala grotesca, plina de simboluri malefice, inclusiv trei sicrie cu trei femei moarte în ele: o evreica, o indiana americana și o negresa. O alta fata tine în mâna o tablita mayasa care descrie distrugerea civilizației.

Un personaj uriaș, descris de Alex Christopher ca un fel de Darth Vader6 verde, sta deasupra unui oraș distrus, cu o sabie în mâna. Imaginea mai prezintă un drum pe care merg femei ținând în brațe copii morți. Copii de toate rasele predau armele tarilor lor unui copil german cu pumnul de fier, care tine în mâna o nicovala. Se spune ca orașul Denver este programat sa devină capitala sectorului de vest al Statelor Unite în cadrul statului fascist intitulat Noua Ordine Mondiala, care ar trebui instaurat cândva, după anul 2000. Capitala sectorului de est ar urma sa devină orașul Atlanta. Îmi amintesc ca am sesizat cu câțiva ani în urma similitudinea uluitoare a aeroportului din Atlanta cu cel din Denver. Acum înțeleg de ce seamana atât de bine cele doua structuri. Principalul centru al Noii Ordini Mondiale urmeaza sa devină statul Colorado. Însasi regina Angliei a cumpărat

teren în acest stat, desigur, sub acoperire. Asa cum veți vedea mai târziu, familia regala britanica este masiv implicata în toata aceasta poveste, inclusiv în moartea prințesei Diana. Unul din principalii oameni de legătură ai lui Christopher a fost Phil Schneider, fiul unui comandant de submarin din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a primit sarcina de a construi mai multe baze subterane la mare adâncime în Statele Unite. Am văzut personal o parte din casetele video înregistrate cu conferințele lui atunci când a început sa vorbească public despre vasta rețea de baze, orașe și tuneluri subterane din SUA. A murit mai târziu, în circumstanțe stranie, care ar fi trebuit sa para o "sinucidere". Schneider a afirmat ca aeroportul din Denver este conectat cu o baza subterana situata la mare adâncime, care are cel puțin opt nivele și include un

oraș subteran pe o suprafață de opt kilometri pătrați. Alte persoane care au avut acces în interiorul acestei baze subterane povestesc că în interiorul ei se afla numeroși sclavi umani, mulți dintre ei copii, care lucrează sub controlul reptilienilor. Alte două baze la a căror construcție pretinde că a participat Phil Schneider sunt Area 51 din Nevada (o zonă cu o reputație extrem de sinistra) și baza de la Dulce, în New Mexico, conectată printr-o rețea de tuneluri cu Laboratorul Național din Los Alamos. Am fost eu însumi la Los Alamos, iar vibrația de acolo este absolut îngrozitoare. După ce am vorbit despre invazia reptiliană la un post de radio din SUA, un soldat din armata Statelor Unite staționat la Dulce mi-a trimis o relatare în care mi-a spus că simte ceva "extrem de ciudat" în acel loc, dar nu-și da seama despre ce este vorba, lăta ce mi-a scris el: Lucram la o activitate de rutină, când un tânăr recrut, un mecanic, a intrat în atelier și mi-a spus că are nevoie urgent de o piesă. Avea la el desenul tehnic și mi-a aratat exact ce anume dorește. Eram aplecați amândoi deasupra bancului de lucru din fata strungului, când i-am privit întâmplător fata. Aceasta pareă acoperită de un film semitransparent sau de un fel de ceată. Trasaturile umane s-au estompat și în locul lor au aparut niște ochi galbeni și o piele solzoasă, fara par. Mai târziu, el a văzut aceeași transformare petrecându-se cu un soldat care pazea poarta de intrare în baza militară de la Dulce. Alți martori oculari au descris transformări cameleonice similare petrecute la Spitalul Militar Madigan de lângă Fort Lewis, la sud de Seattle, în statul Washington. Jason Bishop lăa făcut un studiu extins al operațiunii Dulce și a ajuns la concluzia că în aceasta a fost implicat un cartel despre care vorbesc într-una din cărțile mele anterioare (Si adevărul va va face liberi), care include organizații precum Rând Corporation, General Electric, AT&T, Hughes Aircraft, Northrop Corporation, Sandia Corporation, Stanford Research Institute, Walsh Construction, Bechtel Corporation, Colorado School of Mines, și așa mai departe. Una din verigile majore în Fratia reptiliană este Corporația Bechtel. La Dulce exista cel puțin șapte niveluri subterane, probabil chiar mai multe. Bishop a adunat mărturiile ale unor muncitori care au lucrat acolo și care i-au povestit ce au văzut. Relatările lor se potriveșc perfect cu cele din Tăblițele Sumeriene, care povestesc cum Anunnaki încrucișează diferite specii, producând hibridi dintre cei mai hidosi. Iată o asemenea sinteza a relatărilor muncitorilor care au lucrat la Dulce: "Nivelul șase este poreclit 'Sala Coșmarurilor', aici aici este situat Laboratorul Genetic. Am obținut următoarele relatări de la muncitorii care au văzut câte ceva din aceste experimente bizare: 'Am văzut "oameni" cu membre multiple, care semănau cu o caracatița pe jumătate umana. Erau o sumedenie de oameni-sopărele ținuti în cuști și de creaturi cu blana, care aveau mâini de om și plângeau la fel ca și copiii mici, imitând cuvintele rostite de oameni'. Mai existau pești, scoici, păsări și șoareci care nu aminteau decât vag de aceste specii. Existau cuști în care erau ținuti umanoizi înaripați, un fel de lilieci grotesci cu o înălțime de 1,1-2,20 metri. Apareau de asemenea tot felul de figuri ca niște dragoni și reptile de toate felurile. Nivelul șapte era și mai straniu. Mii de cadavre de oameni sau de oameni-animale erau ținute aici în depozite frigorifice, aliniate pe rânduri. Existau de asemenea embrioni în diferite stadii de evoluție. Unul dintre muncitori mi-a povestit:.... Am văzut mulți oameni ținuti în cuști, de regula amețiți sau drogați, dar uneori trezindu-se și tipând după ajutor. Ni s-a spus că erau nebuni și că oamenii de știința faceau teste cu droguri de mare risc în încercarea de a vindeca nebunia.

Ni s-a cerut sa nu vorbim niciodată cu ei. La început am crezut aceasta poveste, dar în anul 1978 am descoperit adevărul". Aceasta descoperire a stat la baza "războaielor de la Dulce", o bătălie între oameni și extraterestri care a avut loc în anul 1979, când mulți oameni de știință și membri ai personalului militar au fost uciși. Phil Schneider susține că a luat parte la un schimb de focuri între oameni și extraterestrii de la Dulce, în timpul caruia a fost lovit drept în piept de o arma cu laser, în urma careia i-a ramas o cicatrice extrem de urăta, pe care și-a expus-o public. În urma acestui conflict, baza militară a fost închisă o vreme, dar între timp s-a redeschis. O alta baza subterana reptiliană este cea de sub Boynton Canyon, din Sedona, California. Se crede că centrul acestei baze se afla în așa-numitul Canion Secret. Alte baze și orașe subterane similare exista pretutindeni în lume, fiind conectate între ele prin tuneluri prin care circula "metroul" cu o viteza incredibilă. Tunelurile sunt construite extrem de rapid, printr-o tehnologie de tip Subterrene, o mașinărie cu putere nucleară care topește și remodelează pietrele, dându-

le forma pereților galeriilor. Tehnologia a fost pusă la punct în Laboratorul de la Los Alamos. Nu este deloc întâmplător faptul că majoritatea testelor nucleare s-au realizat în Nevada și New Mexico, cele două locuri în care există majoritatea bazelor subterane ale reptilienilor. Oare au fost făcute aceste teste cu scopul de a produce caverne uriașe în pământ? Un alt subiect pe care mi l-au relatat multe din contactele mele se referă la faptul că reptilienii se hrănesc cu energie nucleară.”

Continuare partea a 6a...

Partea a 6a...

“Cum arata “ei”” Sintetizând toate cercetările mele, relatările pe care le-am citit și pe care le-am auzit de la oameni care pretind ca au întâlnit asemenea umanoizi reptilieni, descrierea care li se potrivește cel mai bine este următoarea: exista multe tipuri de rase de reptilieni pur-sânge sau încrucișate. Elita lor este cunoscută în literatura OZN-istica sub numele de draconieni. Aceștia sunt niște ființe cu o înălțime medie de 2,2-3,8 metri, cu aripi din piele susținute de niște oase lungi. Aripile pot fi înfășurate la spate. Ele stau la baza unor expresii precum “șarpe înaripat” sau “înger căzut”, dar și a dragonilor înaripați care apar sub forma de gargui. Pelerina purtată de contele Dracula reprezintă un simbol al acestor aripi. De altfel, în romanele sale, Bram Stoker îl numește pe contele Dracula un înger căzut. Draconienii înaripați mai sunt cunoscuți și sub numele de rasa dragonilor. O parte din zeii antichității erau prezentați ca niște oameni-păsări. Aceasta ar putea fi una din originile simbolismului păsării Phoenix și al vulturului care apare în însemnele Frăției, dar mai ales a semnificațiilor ezoterice ale acestora. În Biblie, Satan este prezentat ca o reptilă. O parte a ierarhiei reptiliene pare să fie de rasa alba (chiar albinoasa), și nu verde sau maronie, așa cum sunt prezentați de multe ori acești extraterestri. În această categorie intra de pilda descrierea ciudatului umanoid “albinos” cu fata de sopârla care a ieșit din clădirea de birouri din Aurora, lângă Denver. Draconienii sunt “rasa regala” a reptilienilor, iar cea mai înaltă în rândul acestora sunt albinosii, care par să aibă niște coarne conice situate la jumătatea distanței dintre sprâncene și creștetul capului. Aceasta imagine m-a frapat de la bun început, căci “zeii” și regii din antichitate erau ilustrați de multe ori purtând coafuri încornorate - cu siguranța un simbol al acestor reptilieni “de vita regala”. Alte specii, cum sunt cei din clasa soldaților și a savanților, sunt cunoscuți sub numele de reptoizi. Aceștia nu au aripi, dar au în schimb sânge rece. Solzii lor sunt mult mai lați în partea din spate și au trei degete subțiri, plus un deget mare (orientat în direcție opusă). La picioare au tot trei degete, plus un al patrulea orientat lateral. Degetele sunt înzestrate cu gheare scurte și tocite. Au ochii mari, ca de pisică, cu sclipiri roșiatice, și o gura ca o fantă subțire. Unii au ochi negri sau albi, cu pupile orientate vertical (la fel ca în exemplul descris de doamna din Aurora). Reptilienii au o înălțime cuprinsă între 2-4 metri, fiind aproape sigur “uriași” descriși în atâtea legende și texte antice. Unii au cozi, alții nu. O alta planeta asupra căreia și-au exercitat influența a fost Marte, așa că nu este exclus ca o parte din martienii albi care au ajuns pe planeta noastră să fi fost deja specii încrucișate. Zecharia Sitchin emite el însuși ipoteza ca Anunnaki ar fi mers mai întâi pe Marte, înainte de a veni pe pământ. Acest scenariu ar completa puzzle-ul și ar explica aparenta conexiune genetică dintre Anunnaki și martienii albi de care vorbește Brian Desborough. O mare preoteasa de rang înalt a Frăției, care a reușit să se smulgă din ghearele acesteia (cel puțin la data când am vorbit eu cu ea), susține că reptilienii Anunnaki au invadat cu mult timp în urma planeta Marte, iar martienii albi au fost nevoiți să își părăsească planeta mama, venind pe pământ. Anunnaki i-au urmat însă, deși personal nu mă îndoiesc ca aceștia continuă să folosească bazele de pe Marte inclusiv la ora actuală. Ori de câte ori apare pericolul ca o imagine de pe Marte prelevată de NASA să ajunga la cunoștința opiniei publice, aceasta dispăre ca prin farmec. Un lucru este cert: oricare ar fi originea rasei albe, aceasta a fost principalul vehicul al programului de încrucișare genetică al reptilienilor Anunnaki care sta la baza planului lor de ocupare a pământului. Cercetătorii mai cred că reptilienii controlează o alta rasă de extraterestri, așa-numiții cenușii, cele mai cunoscute figuri de extraterestri din epoca noastră, cu ochii lor mari și negri. Marea majoritate a relatărilor care descriu răpiri făcute de extraterestri se referă la acești cenușii. În lucrările sale, Jason Bishop III descrie astfel ierarhia controlului: draconienii (reptilienii înaripați), draconienii neînaripați, cenușii, iar la baza piramidei oamenii. Se pare că exista de asemenea o “alianță” reptiliană cu alte grupuri de extraterestri. Literatura de specialitate sugerează că sacrificiile umane aduse “zeilor” în antichitate, și în special sacrificarea copiilor, se faceau în beneficiul reptilienilor, care le impuneau (una din trasaturile care caracterizează creierul reptilian este ritualismul). Personal, am convingerea că aceasta ipoteză este adevărată, dovedindu-se extrem de relevantă în a doua parte a cărții de fata. În momentul morții care survine în urma sacrificiului ritual, la baza

creierului se acumulează o formă de adrenalină, extrem de puternică la copii. Se spune că aceasta este substanța pe care o doresc reptiliile (și rudele lor încrucișate). Este cert de asemenea că ei se hrănesc cu sânge și cu carne de om. Aceste sacrificii închinat în antichitate zeilor (reptiliilor) continuă până în zilele noastre. Una din principalele concluzii ale tuturor cercetărilor făcute pe tema reptiliilor este că aceștia sunt complet lipsiți de

emoții și de sentimente, hranindu-se în regiunea de jos a celei de-a patra dimensiuni cu emoțiile inferioare ale oamenilor, precum frica, vinovăția și agresivitatea. Ori de câte ori emitem asemenea vibrații, noi nu le putem vedea în lumea în care trăim, căci ele rezonază cu regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, unde sunt absorbite de reptilienii. Cu cât reușesc să stimuleze mai mult aceste vibrații inferioare, cu atât mai mare este energia cu care se hrănesc aceștia. Așa se explică numeroasele războaie umane, genocidiurile, sacrificarea în masă a animalelor, perversiunile sexuale care dau naștere unor energii negative extrem de puternice și ritualurile de magie neagră, care includ sacrificii și care se desfasoară la o scară care îi va ului pe cei care nu au studiat acest subiect. Fiii zeilor Programul de încrucișare genetică al reptilienilor a început prin crearea unui hibrid Anunnaki-uman (Adam?), acum 200.000-300.000 de ani. Personal, am convingerea că au existat și alte rase extraterestre care au făcut experimente de încrucișare genetică cu oamenii, dând naștere marilor profeți și altor ființe excepționale, dar mă voi concentra în continuare exclusiv asupra experimentelor grupului reptilian, singurul interesat să controleze și să manipuleze destinul oamenilor. Evident, cu cât ne îndepărtăm mai mult în timp, cu atât mai greu devine procesul de stabilire a faptelor reale, dar există suficiente dovezi care confirmă ceea ce s-a întâmplat în cele vremuri. Cu cât analizez mai mult această poveste, cu atât mai limpede îmi devine faptul că reptilienii au repetat pe pământ ceea ce au făcut inițial pe Marte. Ei s-au infiltrat în rândurile populației planetei prin încrucișări genetice, după care au preluat puterea. Am convingerea că atunci când au venit pe pământ, martienii albi aveau deja linii genealogice mixte (reptiliene/ariene). Una din principalele locații în care s-au stabilit Anunnaki și martienii (sau arienii), în special în timpul și imediat după cataclismul generat de Venus în jurul anului 4800 î.Ch., au fost munții din Turcia, Iran și Kurdistan. Aceștia au fost locurile din care au invadat ei pământul după retragerea apelor. Ei sunt cei care au creat civilizațiile avansate care au aparut "instantaneu" în câmpiile Sumerului, Egiptului, Babilonului și în Valea Indului. Unul din centrele cele mai importante ale reptilienilor Anunnaki pare să fi fost situat în Munții Caucaz, locație care va apărea în mod repetat în povestea noastră. Am banuială că în această regiune s-a desfasurat un program masiv de încrucișare genetică, probabil subteran, în urma căruia a rezultat un număr mare de copii cu sânge mixt. Una din caracteristicile particulare ale acestei regiuni este numărul foarte mare de oameni cu Rh negativ (adica cu sânge rhesus negativ). De multe ori, copiii care au Rh negativ se învinătesc (albastresc) imediat după naștere. De aici provine originea expresiei "cu sânge albastru" atribuită regalității și aristocrației. Există o speculație care spune că sângele "albastru" (cu Rh negativ) atestă sorgintea martiana, spre deosebire de sângele cu Rh pozitiv, care atestă o origine terestră. Majoritatea oamenilor care au Rh negativ sunt cei de rasă albă. După toate aparențele, genele draconienilor albinosi "de viață regală" au fost folosite pentru a crea liniile genealogice hibride ale monarhilor care au guvernat lumea din acele timpuri străvechi și până astăzi. Aceștia erau semi-zeii de care vorbeau legende antice, iar rolul lor era de a guverna lumea și de a împlini Agenda stăpânilor lor reptilienii. Un lucru este cert: deși Anunnaki s-au încrucișat cu multe rase terestre, rasa albă a ramas principalul vehicul pentru preluarea controlului asupra planetei, iar draconienii din vârful ierarhiei sunt albinosi. Nu este de mirare că multe din creațiile lor hibride au avut parul blond și ochii albaștri. O schimbare majoră pare să se fi produs în scurt timp după cataclisme provocate de Venus, căci în timp ce cultura Ubaid (6000-5000 î.Ch.), care a trăit pe teritoriul Irakului de astăzi, adora zei care aveau forme de sopârle, sumerienii (5000-4000 î.Ch.), care au trăit în aceeași regiune, aveau deja zei cu forme umane. Cu siguranță, există o legătură între această schimbare și programul de încrucișare genetică din Munții Caucaz. Elita hibridilor Anunnaki-oameni a fost descrisă de sumerienii și există numeroase alte relații despre încrucișările extraterestrelor cu oameni, respectiv ale "zeilor" sau "oamenilor veniți din cer" cu oamenii. Chiar în Biblie, există în Geneza un pasaj faimos care spune: "Când numărul oamenilor de pe pământ a început să crească și lor li s-a născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că ficele oamenilor erau frumoase și s-au căsătorit cu cele pe care le doreau... Nefflimii au trăit pe pământ în acele zile - dar și după aceea - când Fiii lui Dumnezeu s-au dus la ficele oamenilor și au avut copii cu ele. Aceștia au fost eroii din vechime, a căror fama s-a pastrat până astăzi".

Geneza 6:1-4 în viziunea lui Zecharia Sitchin, cuvântul Nefilim s-ar traduce prin “Cei care au coborât”, în timp ce alții îl traduc prin “Cei căzuți”. La fel, cuvântul “faima” din acest pasaj al Genezei a fost tradus din cuvântul sumerian shem. Traducătorii Bibliei l-au asociat cu ideea de “nume” sau “renume”, dar Sitchin afirma ca adevărata semnificație a cuvântului shem este aceea de “vehicul din cer”. El susține ca provine de la rădăcină shu-mu, care înseamnă “cel care este un MU”, iar MU înseamnă nava spațială. În acest caz, “eroii faimoși” devin “oamenii care au coborât din vehiculele lor spațiale”. Ei sunt cei care s-au încrucișat cu femeile pământene. După parerea mea, acest pasaj din Geneza biblica descrie încrucișarea dintre extraterestri sau intra-teresti și oameni, în urma careia au rezultat hibridii reptilo-umani. Expresia “Fiii lui Dumnezeu” provine din ebraicul bene-ha-elohim, a cărei traducere exactă este “fiii zeilor”. Primele progenituri ale acestor experiențe genetice au fost uriașii de care vorbesc legende și există numeroase relatări în toată lumea despre apariția

acestor hibrizi. Practic, nu exista rasa sau continent pe care sa nu gasim o legenda despre uriasa Biblică Goliat al putea fi el însuși un simbol al acestor oameni. Indienii americani au numeroase legende despre războiul din stele venit din ceruri pentru a se încrucișa cu femeile umane. Iar Alex Christoppe sustine ca un numitor comun al tuturor rapirilor efectuate de reptilienii în Statele Unite este ca oamenii rapiti au legatură de sânge cu indienii americani. Va reamintesc ca indienii nobi afirma ca au venit la suprafața pamantului de undeva din adancuri.

Continuare
partea a

7a...

Partea a 7a...

"Exista un text etiopian cu o vechime de câteva mii de ani, intitulat Kebra Nagast (Nagas erau "zeii-serpi" ai indienilor din India, capabili sa își schimbe forma la comanda), în care se vorbește deschis de marimea uriașă a copiilor născuți în urma încrucișării genetice dintre oameni și zei. Textul povestește cum: "... ficele lui Cain care le-au conceput îngerilor (extraterestrilor) copii gigantici nu i-au putut naște pe aceștia, așa ca au murit". Pasajul continua descriind nașterea prin operații de cezariană a unora dintre acești copii: "... după ce au spintecat burtile mamelor, aceștia au putut fi trași de cordonul ombilical". Străvechiul text ebraic Cartea lui Noe și urmarea sa, Cartea lui Enoh, descriu nașterea stranie a unui copil neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supraviețuit Marelui Potop. Relatarea acestei povesti apare și în Manuscrisele de la Marea Moarta, care au aparținut comunității eseniene. Aceasta a trăit în Palestina acum 2000 de ani, iar textele sale conțin numeroase fragmente din Cartea lui Enoh. Copilul ciudat de care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este descris ca o ființă neumană, care semăna mai mult cu "copiii îngerilor din ceruri". Noe, copilul lui Lameh, avea pielea alba și parul blond, iar ochii sai umpleau întreaga casa cu o "strălucire aidoma soarelui". Descrierea unor ființe cu parul blond și ochii albaștri, care lumineau ca niște lasere, corespunde misterioșilor "zei" care au aparut în toate culturile lumii. Lameh a întrebat-o pe soția sa cine este tatăl copilului: "Asculta, m-am gândit în sinea mea ca aceasta concepție s-a datorat Privitorilor și Celor Sfinți... precum și Nefilimilor... iar inima mea se simte tulburată din cauza acestui copil". În Shahnameh sau Cartea Regilor, legenda istorie a Iranului scrisa de poetul arab Firdowsi și încheiata în anul 1010, acesta descrie nașterea unui copil pe nume Zal, fiul unei rege numit Sam. La fel ca în cazul lui Lameh, regele este îngrozit de infatisarea nepământeană a copilului, care avea un corp foarte mare, "strălucitor ca argintul", cu parul alb ca al unui bătrân, "la fel ca zapada", și cu o fata strălucitoare ca soarele. Sam își numește fiul: un copil demoniac, adica un copil al daeva-silor (Privitorilor). La fel ca și Patriarhii din Vechiul Testament, iranienii aveau o aversiune fata de copiii extrem de albi. Si cine sunt ființele cele mai albe între toate, chiar albinose? Rasa regala a draconienilor. Iata cum îl descrie pe Zal textul Shahnameh: "Nici o ființa umana de pe acest pământ Nu ar fi putut da naștere unui asemenea monstru. Trebuie sa fie din rasa demonilor, Deși are forma și fata de om. Chiar daca nu este un demon, pare totuși Un animal prezentat la circ". Figura 5: Imaginea străveche a caduceului, adoptat ca simbol de medicina moderna, dar care simbolizează multe alte lucruri. Nu este exclus sa simbolizeze inclusiv dubla spirala a ADN-ului, sau poate o lungime de unda ori o frecventa particulara. Mai târziu, Zal s-a însurat cu o prințesa străină pe nume Rudabeh, fiica lui Mehrab, regele din Karbul și descendent al regelui-sarpe Zahhak, despre care se spune ca a domnit în Iran o mie de ani. Rudabeh aparținea în mod evident unei rase reptiliene și este descrisa ea însăși ca fiind înalta ca un copac, cu pielea ca fildeșul, etc.

Altfel spus, avea trăsăturile familiare ale urmașilor umani ai Privitorilor. Asemenea

descrieri ale regilor Iranului și ale altor monarhi din Orientul Apropiat sunt foarte numeroase, la fel ca și compararea lor cu copacii, din cauza înălțimii lor extreme. S-ar părea ca nu te puteai califica pentru a fi rege decât dacă aveai caracteristicile fizice ale nefilimilor sau ale Privitorilor. Fără nici o îndoială, de aici se trage "dreptul divin al regilor de a guverna" în virtutea sângelui lor regal, sistem care a continuat mai târziu și în Europa. Chiar și titlul britanic de noblețe, "Sir", conferit de regii Angliei unor supuși aleși de ei, provine de la o zeita-sarpe din vechime numita chiar Sir, care se înrudea cu zeița Anunnaki Ninlil sau Ninkharsag, descrisă în Tăblițele Sumeriene. Soțul acesteia, Enlil, era supranumit Șarpele Splendid cu Ochi Strălucitori. Fratele sau, Enki, era cunoscut și el ca om-sarpe și avea drept emblema doi șerpi înălțuiți, simbolul "centrului sau spiritual" de la Eridu, dar și al profesiei medicale moderne, cunoscut sub numele de caduceu (vezi Figura 5). Aceasta informație provine din traducerea făcută de Zecharia Sitchin Tăblițelor Sumeriene și publicată în cărțile sale. Cu atât mai uimitoare mi se pare afirmația ulterioară a lui Sitchin că nu există nici o dovadă care să ateste existența unei rase a șerpilor,

pe care mi-a transmis-o personal, sfatuindu-ma totodata sa renunț la cercetările mele în acest domeniu. Ideea ca dovezile ar lipsi este de-a dreptul aiuritoare. Ce l-o fi determinat oare pe Sitchin sa îmi spună așa ceva? Se pare ca se temea sa nu ajung prea departe cu cercetările mele. Personal, nu am nici cea mai mica îndoiala ca Anunnaki și Privitorii se refera la aceeași rasa reptiliana - "șerpilor cu ochi strălucitori" de care vorbesc Christian și Barbara O'Brien în lucrarea lor, Geniul celor putini. Autorul și cercetătorul Andrew Collins afirma ca deține o figurina din bronz care înfățișează unul din zii canaaniti (o populație care a trăit în jurul anului 2000 î.Ch.). Aceasta are un gât șerpuitor și un cap în forma glugii unei cobre, care se termina cu un cap de șarpe. De-a lungul miilor de ani care au trecut de la crearea acestor linii genealogice hibride, membrii acestora s-au integrat din ce în ce mai bine în rândul populației generale, devenind din ce în ce mai puțin distincți din punct de vedere fizic, dar structura lor genetica de baza rămâne aceeași, iar Fratia deține fise genetice exacte care precizează cine are aceasta structura genetica și cine nu. În cartea lor, Geniul celor putini, Christian și Barbara O'Brien afirma ca dacă Anunnaki s-au încrucișat cu oamenii acum câteva sute de mii de ani, iar apoi din nou acum 30.000 de ani, rezultatul celei de-a doua încrucișări ar fi o structura genetica în proporție de 75% Anunnaki și 25% umana. Personal, înclin sa cred ca a mai existat o încrucișare mai recenta, după potopul provocat de Venus acum 7000 de ani. Desigur, aceste linii genealogice trebuie sa aiba o structura genetica încă și mai înclinată către cea reptiliana. Din rândul acesteia fac parte familiile care conduc lumea la ora actuala și ea este cea care le permite membrilor lor sa își schimbe forma între reptile și oameni, după cum doresc. Între altele, acești oameni au capacitatea de a produce o stare hipnotica extrem de puternica, la fel ca un șarpe care își hipnotizează prada, și cred ca de aici se trage legenda "deochiului". Aceasta este explicația reala a obsesiei fata de pastrarea purității sângelui pe care o au familiile cu "sânge albastru" și progeniturile lor. Încă din cele mai vechi timpuri, moștenitorii familiilor cu sânge albastru nu au acceptat sa se însoare decât cu surori vitrege și cu vere, exact așa cum procedau Anunnaki, conform Tăblițelor Sumeriene. Se pare ca gena cea mai importanta se transmite pe linie feminina; de aceea, alegerea partenerei de sex feminin a fost întotdeauna vitala pentru acești hibrizi. Este foarte important faptul ca linia genealogica a "regelui-șarpe" a aparut în Iran, căci aceasta este regiunea (împreună cu Kurdistanul, Armenia, Turcia și Munții Caucaz) din care s-au răspândit aceste linii regale în întreaga lume. Un rus, cunosător din interior al Frăției, mi-a spus ca a existat un vortex masiv, un fel de poarta interdimensionala, în Munții Caucaz, prin care au intrat în dimensiunea noastra acești extraterestri. Aceasta ipoteza ar explica foarte multe lucruri. Numele de Iran provine din mai vechiul Airy-ana sau Air-an, care

Continuarea partea a 8a...

înseamnă "Ținutul Arieniilor". Chiar și astăzi, în Kurdistan exista doua rase distincte, una măslinie, de înălțime medie și cu ochi închiși la culoare, și cealalta mult mai înalta, cu oameni albi, mulți dintre ei cu ochi albaștri. Deloc întâmplător, naziiști au considerat ca aceste trasaturi corespund "rasei superioare" sau "rasei stăpânilor", căci cunoșteau conexiunea și istoria reptilienilor. În cartea sa, Din cenușa îngerilor, Andrew Collins prezintă dovezi copleșitoare care atesta faptul ca Grădina Paradisului (Edenului) a existat în munții înalți din aceasta regiune (Iran-Kurdistan), și, după cum știm, unul din personajele centrale ale legendei acestei grădini este șarpele.

Partea a 8a...

De altfel, iranienii își numeau regii Mar, care înseamnă "șarpe" în limba persana. Sa existe oare o conexiune inclusiv între Mar-te și șarpe? Regii Iranului mai erau cunoscuți și sub numele de "descendenții dragonului". Personal, nu am nici o îndoiala ca reptilienii draconieni s-au încrucișat cu oamenii din rasa alba, dând naștere unor hibrizi. De altfel, exista foarte mulți oameni inclusiv la ora actuala care pretind ca s-au încrucișat cu

reptilienii. În jurul anului 2200 î.Ch., în Egipt a fost fondată Casa Regală a Dragonului, de către preoții din Mendes. Tradiția s-a păstrat până astăzi, 4000 de ani mai târziu, sub forma Curții Regale și Imperiale a Suveranității Dragonului, al cărui sediu modern se afla în Marea Britanie. Unii oameni numesc această organizație secretele Frăției Șarpelui. Primii regi ai Sumerului, Egiptului, iar mai târziu ai Israelului, erau unși în timpul ceremoniei încoronării cu "grăsimea Dragonului", care era de fapt grăsime de crocodil (considerat animal sacru în acele vremuri). Crocodilul era numit în Egipt messeh, de unde provine termenul ebraic de "Messia", care înseamnă chiar "Cel uns". Regii acestei linii succesorale erau numiți "Dragoni". Tot acest simbolism se leaga de faptul că aceste familii regale erau urmase ale hibridilor reptilo-umani. Dacă mai multe

836/901

regate se asociau pentru o bătălie împotriva unui dușman comun, ele își alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de Marele Dragon sau... Draco. Famosul titlu celtic de Pendragon nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiții. Însuși cuvântul kingship (n.n. regalitate) provine din rădăcină kin (de același sânge), de unde s-a născut mai întâi kinship, adică înrudit genetic, iar apoi kingship. Pentru a evidenția și mai puternic aceasta teza a înrudirii caselor regale cu reptiliile, menționez ca termenul egiptean pentru crocodil (messeh-ul sacru) era... Draco. El a devenit un simbol al Terapeuților Egipteni, o grupare al cărei echivalent în Israel au fost esenienii. Dinastia regala merovingiana a Franței a avut un simbol asemănător: șarpele marin Bistea Neptunis. Ce mai, vorbim de același trib! Dacă veți studia secțiunea ilustrațiilor, veți găsi în ea o imagine străveche a unui zeu egiptean, așa cum apare ea pe peretele templului din Saqqara. Acesta are o forma neumană, reptiliană, înzestrată cu aripi. Nici în epoca noastră nu lipsesc relatările despre ființe blonde cu ochi albaștri și cu privirea ca de laser. O prietena din America mi-a povestit o experiență care i s-a întâmplat tatălui ei pe la începutul anilor 70. La acea vreme, familia acestuia locuia în Turcia, iar el lucra la un post de ascultare al Serviciului de Contraspionaj American. Într-o noapte, s-a întors acasă într-o stare groaznică. Întrebat ce s-a întâmplat, tot ce a făcut a fost să murmure câteva cuvinte: "Lumea în care trăim nu este ce pare". Deși nu bea aproape niciodată, a cerut un whisky, apoi încă unul. Când s-a mai relaxat, i-a povestit ficei sale de o conversație pe care a avut-o cu un pilot stationat la o bază din Turcia. Pilotul i-a povestit că zbura pe deasupra Polului Nord, când dintr-o dată i s-au oprit motoarele și toate sistemele electrice s-au blocat. Avionul a început să se prabusească, dar, spre uimirea lui, în muntele de sub el a apărut o deschizătură, în care avionul a intrat lin, fără să se strivească de sol. A urmat apoi o scena demnă de un film cu James Bond. Pilotul a ieșit din avion întrebându-se ce naiba se petrece și a fost întâmpinat de niște oameni blonzi, foarte înalți, cu pielea "de culoarea perlelor" și ochii "albaștrui-mov", care pareau să aiba un fel de electricitate. Privirile lor scânteiau ca niște lasere. Purtau cu totii halate albe (întâmplător sau nu, aceasta este forma sub care este prezentat "zeul" sud-american Quetzalcoatl), pe deasupra cărora atârna un lăncșor cu un medalion în forma de Cruce Malteza. Deși memoria pilotului nu a înregistrat prea multe informații după prima întâlnire cu acei oameni cu "priviri scaparatoare", își mai amintea totuși ca a fost dus într-o camera în care un grup din aceste ființe erau așezate în jurul unei mese de conferință. În final, a fost dus înapoi la avionul său, care s-a înălțat vertical deasupra muntelui, după care motoarele și instalațiile electrice au pornit din nou. După ce ati ascultat aceasta descriere făcută de un pilot al Statelor Unite din zilele noastre, va invita să citiți felul în care îi descrie pe Privitori Cartea lui Enoch: "Si în fata ochilor mei au aparut doi oameni foarte înalți, așa cum nu am mai văzut vreodată pe pământ. Fetele lor străluceau la fel ca soarele, iar ochii lor ardeau ca niște felinare... Măinile lor erau mai strălucitoare ca zapada". Imaginea corespunde și descrierilor din vechime referitoare la "zei", care erau numiți "cei strălucitori". Cu siguranță, istoria acestei planete arată cu totul altfel decât o cunoaștem noi, și chiar în zilele noastre se petrec lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nu le-ar putea crede niciodată. În interiorul și în jurul pământului operează nu una, ci mai multe rașe extraterestre, și nu doar din aceasta dimensiune, ci și din altele. Persoanele răpite și cercetătorii fenomenului OZN susțin că printre extraterestrii care interacționează cu oamenii se numără inclusiv cei veniți din Orion și din Pleiade. Din câte mi-au povestit contactele mele din interiorul Frăției care i-au putut vedea pe extraterestri, cei din Orion reprezintă o rasă frumoasă, dar foarte cruda, care are un fel de alianță cu reptiliile. În timp, am capatat convingerea că îngerii de care vorbește Biblia nu erau altceva decât Privitori, reptiliile înaripați sau nu. Însuși termenul de "filii ai zeilor" este tradus în Septuagint (varianta greacă a Vechiului Testament) prin cuvântul angelos -îngeri. Din cercetările mele a rezultat că exista mai multe facțiuni ale reptiliilor: unele care au o atitudine mai pozitivă față de oameni și altele care nu doresc decât să domine și să controleze planeta. Ambele au devenit cunoscute sub numele de Privitori sau îngeri (cei din a doua categorie fiind îngeri căzuți). Nu este exclus ca legenda Sfântului Mihail care a alungat balaurul (dragonul) pe pământ înaintea bătăliei finale și cea a Sfântului George care a învins balaurul să fie legate de conflictul de lungă durată dintre adevărații martieni

albi și reptilienii Anunnaki. Sfântul Mihail și Sfântul George sunt doi eroi fenicieni, proveniți exact din regiunea în care și-au început Anunnaki programul de încrucișare genetică și unde au operat multă vreme în mod deschis, ca reptilienii. În ultima carte a Bibliei, Cartea Revelației (Apocalipsa), conexiunea dintre Satan și șarpe este făcută explicit: "Și marele balaur a fost alungat, șarpele din vechime numit Diavol și Satan, amăgitorul întregii lumi; el a fost alungat pe pământ, și îngerii sai au fost alungați împreună cu el". "... Și el a prins balaurul, șarpele din vechime care este Diavolul sau Satan, și l-a izgonit pentru o mie de ani, aruncându-l în abis, unde l-a închis sub un lacat greu, pentru ca să nu mai amagească națiunile pământului". Într-un fragment din Manuscrisele de la Marea Moartă tradus de un savant evreu, Robert Eisenman, există o descriere a unui privitor pe nume Belial (Bel?), numit Prințul Întunericii și Regele Răului. Acesta este descris ca având o înfățișare înspăimântătoare, ca un șarpe cu fața de viperă. În tradiția ebraică, una din grupările angelice cele mai pure sunt Serafimii sau "șerpilor aprigi", iar

descrierea Privitorilor se apropie destul de mult de cea a serpilor. În tradiția persana vorbește la rândul ei de o ființă pe care o descrie astfel: „Sârpele din vechime umblând pe două picioare”. Exact aceeași expresie apare în mod repetat și în Cartea lui Enon. Dacă ținem cont de faptul că casa regală din Aconiana este descrisă ca având o înălțime de până la patru metri, cu „picioare extrem de albe, mai albe ca zapada”, descoperim aceeași imagine ca și cea a copilor gigantiți descriși în Cartea lui Enon (și nu numai!) ca fiind hibridi rezultat din încrucișarea oamenilor cu Privitori. Copilul hibrid descris în Cartea lui Enon era chiar Noe. Dacă acest lucru este adevărat, toate popoarele care pretind că descind din Noe sunt de fapt urmasii ale reptililor din Anunnaki. În mitologia ebraică, Neînimii sunt numiți awwim, termen care înseamnă rumători sau șopni. În manuscrisele de la Marea Moartă se spune că Noe arăta a fel ca și copiii îngerașilor căzuți din ceruri, a căror concepție se datorea Privitorilor. Și Neînimilor, în tradiția ebraică, Eva este considerată mama ancestrilor a Neînimilor, fiind asociată cu cuvintele ebraice care înseamnă viața și sarpe. În mitul Genezei din Vechiul Testament, Eva a fost tentată să mestece din fructul interzis de către un sarpe. Din capitolul 69 din Cartea lui Enon aflăm că printre Privitori care le-au revelat secrete ascunse oamenilor s-a numărat și Gadreel, ingerul căzut care a tentat-o pe Eva. Cartea Catolică, care nu a fost de acord cu credința primilor creștini în existența unor îngeri în carne și oase și a unor îngeri căzuți care s-au încrucișat cu fetele oamenilor. În realitate, permițându-le să înțeleagă adevărul. Pe de altă parte, Bancha masonică care controlează la ora actuală Biserica Catolică împreună cu alte organizații ale Frăției, i-au considerat întotdeauna pe Enon unul din fondatorii lor legendari. Chiar și numele de Enon înseamnă „înțeles”. Tema ingerilor căzuți care transmit secrete umanității apare atât în Cartea lui Enon cât și în numeroase alte lucrări. Printre acești revelatori de secrete se numără Azazel, care îi-a învățat pe oameni arta prelucrării metalelor și sfințirea, cel care l-a învățat arta magică. Aceste legende au stat la baza multor erori care au apărut mai târziu, cel mai celebru fiind semizeul grec Prometeu, care a furat focul

(cunoasterea) zeilor și l-a dăruit oamenilor (dar numai unei elite din rândul acestora). În centrul Rockefeller din New York se afla, deocîndă, Reclafeller, o statuie din aur a lui, sange, deci cunosc semnificatia plinara si ascunsa a legendei lui Prometeu in treacat ne spus, Privitorul numit Azazel sta la originea capului de tap folosit in ritualurile satanice dar si a expresiei "cap ispasitor". În Cartea Leviticului se spune că Israelii opîndu-și să sacrifice doi tîpi de tîm Klopur, ziua ispasirii. Unul era oferit lui Dumnezeu iar celalalt lui Azazel. Preotul își punea ambele palme pe capul tîpului consacrat lui Azazel și murturisea păcatele oamenilor. Tapul era dus apoi în sălăpăcie și aruncat de pe o stîncă, simbolizându-și astfel pe ingerul căzut, Azazel, despre care se

credea că este înălțuit în sălăpăcie - abisul din Cartea Revelatiei. După parerea mea, acest abis este situat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De aici s-a născut stravechea temă a tîpului ispasitor, simbolizată într-un fel de povestea căzut, este simbolizat prin pentagrama inversată a satanistilor.

Continuare partea a 9a...

Continuare partea a 9a...

"Detaliile acestor teme rămân să fie elucidate, căci mai sunt încă numeroase informații ascunse. Eu însumi am o serie de întrebări la care caut răspunsuri. Un lucru este însă cert: exista câteva teme recurente - cea a raselor extraterestre care au vizitat de milioane de ani pămîntul, din motive diferite, și cea a încrucișării lor cu oamenii, care a dat naștere diferitelor rase actuale. În trecutul îndepărtat au existat civilizații extrem de avansate din punct de vedere tehnologic, bazate pe aceasta cunoaștere extraterestră, perioada pe care strămoșii noștri o numeau Epoca de Aur. Acum 450.000 de ani au sosit pe pămînt Anunnaki, o rasa reptiliană condusă de draconienii înaripați și albinosi. Aceștia au încercat să preia controlul asupra planetei. Este aproape sigur că la vremea respectivă ei ocupaseră și controlau deja planeta Marte. Mult timp, Anunnaki și-au aratat adevărata față, cea de reptilienii, până când, dintr-un motiv sau altul (posibil din cauza ostilității altor rase extraterestre sau a oamenilor), s-au decis să treacă sub acoperire. Altfel spus, și-au propus să cucerească planeta chiar sub înfățișarea de oameni. Acest plan a inclus un program de încrucișare care a dat naștere unor

linii genealogice hibride, prin intermediul
carora puteau opera din regiunea inferioara
a celei de-a patra dimensiuni. Reptilienii din
cea de-a patra dimensiune isi poarta
infatisarea umana la fel ca pe o manta
genetica. Atunci cand corpul fizic moare, el
se muta in altul, continuand sa
implementeze Agenda in timpul unei alte
generatii. Este ca si cum ar purta si ar
schimba intre ele mai multe costume
spatiale. Oamenii cu proprietati
extrasenzoriale vad aceste creaturi sub
forma unor reptilienii ascunsi in trupuri de
oameni. Pentru a putea face acest lucru, au
nevoie de trupuri cu trasaturi genetice
potentiale reptiliene, motiv pentru care
anumite familii alung intotdeauna la putere.
Cei alti reptilienii umani, cu sangele mai putin
pur, sunt posedati de o constinta reptiliana;
din cea de-a patra dimensiune si sunt vazuti
ca persoanele cu proprietati extrasenzoriale
ca niste fiinte umane peste care se
suprapune imaginea unui reptilian. Aceasta
posedare este cu atat mai usoara cu cat
structura genetica a omului posedat contine
mai multe gene de reptilienii. Asa se explica
de ce Fratia este atat de preocupata de
tisele genetice ale membrilor sai, pe care le
pastreaza pana in cele mai mici detalii. In
acest fel, ei stiu care oameni pot fi posedati
mai usor decat altii. Pe de alta parte,
reptilienii incearca sa influenteze intreaga
umanitate prin stimularea activitatii
specifice creierului reptilian (partea cea mai
primitiva a creierului), respectiv: gandirea
ierarnica, agresivitatea, conflictul, gandirea
diviziunea. Posa compasiunii si nevoia de
ritualuri. Atunci cand spun ritualuri nu ma
refer numai la ceremoniile satanice sau de
alta natura. Exista tot felul de manifestari
ale acestei nevoi inclusiv repetarea
acestuiasi tip de comportament. Zi dupa zi,
saptamana dupa saptamana. Reptilienii s-au
folosit de rasa alba ca principal instrument
pentru cucerirea puterii globale dar s-au
ingrucsat si cu celelalte rase inclusiv cu
chinezii, japonezii, arabii si evreii. In acest
fel ei pot controla oamenii si organizatii
aparent fara nici o legatura unele cu altele.
Multe din pozitiiile de varf ale puterii
mondiale sunt ocupate la ora actuala de
reptilienii cu drepturi depline (extraterestri),
care s-au asumat o fata umana, in timp ce
majoritatea oamenilor nu au nici cea mai
mica idee. Atunci cand privim la televizor,
vedem de multe ori oameni diferiti, care

ocupa pozitii diferite, dar care ajung la
 aceleasi concluzii si sunt de acord cu
 acesteasi politici. Evident, aceste dezbateri
 par ca se poate de deschise si de
 democratice. Dar, daca forta care li
 controleaza pe toti este aceeaasi? Ar însemna
 ca ne aflam în plina dictatura. Cum am
 putea face aceasta deosebire, dacă nu
 cunoastem adevarul? Aceasta este lumea în
 care traim, condusa de reptilienii în forma
 multitate de al. Cartea lui Enon sustine ca cei
 dinainti sunt predestinati, din cauza spiritului
 lor ancestral, distrugerii, opornarii
 atacurilor, razboaielor si ruinarilor, eforturilor
 oamenilor de pe pamant. Altfel, sous
 corpurile lor pot fi posedate de spiritul lor
 ancestral, respectiv de reptilienii din
 regiunea inferioara a celei de-a patra
 dimensiuni. În Statele Unite exista o
 organizatie numita F.I.I. (Fratii Împărați)
 numele tatalui lui Enon. Membrii ei solicita
 declansarea unui razboi împotriva
 împotriva descendentilor privitorilor, "care
 au dominat întotdeauna umanitatea" din
 pozitiile lor de faraoni, regi si dictatori. În
 revista lor, Avocatul Împărați, ei condamna
 pe privitori, pe care îi numesc "super-
 pandsteri", o mare ceasta care guvernează
 lumea. Multi oameni m-au întrebat cum
 este posibil ca membrii Elitelor să verse
 atât de mult sânge, să provoace atâtea
 distrugerii și suferinta fara să aibe nici o
 emotie. Se pare ca cel puțin o parte din
 genetica reptiliana nu le permite acestora sa
 simta emotiile, la fel ca oamenii de rând. În
 schimb, îi predispune către cruzime. Aceasta
 imagine corespunde perfect unor personaje
 precum George Bush, Henry Kissinger sau
 David Rockefeller, lucru care nu este de
 mirare, căci acestia nu sunt decât exemple
 de reptilienii aflați la lucru în sfera umana.
 Lucrurile pe care le-am dezvăluit în acest
 capitol îi vor, urmii probabili, papa și pe
 simpatizantii care mi-au citit cartile
 anterioare. Ei înțeleg, dar o experiența vastă
 și unei extremități în a învăța să urmez
 cursul vieții și să mă las dus de el, oriunde m-
 ar duce. Atunci când simțirăm viații, eu
 ascult. Mă îndrept acolo unde mă duce, îl
 muzica vieții, oricât de incredibilă ar parea
 destinatia și indiferent de consecințele pe
 care le-ar putea avea asupra vieții mele
 personale. Celor nu au încercat încă acest

lucru: nu le pot spune decât că ar rămâne
limita în ce aventura se transforma subit
viața, la ce cunoaștere îți ofera acces atunci
când te lași dus de val și renunți să te mai
razboiești cu ea, de teama să nu pari diferit
de marea majoritate. Cel mai mult oameni
nu îndrăznesc să o apuce pe această cale
din cauza minții lor, care se opune ieșirii în
afară a convențiilor general acceptate, de
teamă de a nu fi respinși. Altfel spus, aceste
persoane se tem de ce ar putea spune sau
crede despre ei ceilalți oameni. Cum am
putea avea însă acces la inimaginabil, dacă
nu învațăm să gândim în termeni
inimaginabili? Putem spune oare că stim
totul, că nu mai există nimic de descoperit?
Cu siguranță, mai există destule lucruri care
ne sunt necunoscute.

Continuare partea a 10a...

Partea a 10a,
ultima parte a acestei cercetări, pe care eu am redat-o pe scurt, pt a va arata în acest text și dovezi, nu numai vorbe, din acesta cauza l-am redactat acest subiect pe mai multe parti, pt ca dvs. sa va faceți o părere.

“Noi nu cunoaștem decât o mica părtică din imaginea de ansamblu. Si care a fost forța care ne-a adus până la actualul stadiu al cunoașterii noastre? Au fost acei oameni care au îndrăznit sa iasa în afara șabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fara acești oameni, rasa umana nu ar fi putut evolua; nu ar face decât sa se învântească în cerc, trăind într-o închisoare perpetua a mintii. Nu sunt departe vremurile în care spuneau: “Oamenii sa zboare? Ridicol! Sa calatoreasca cu o viteza mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Sa creeze copii în eprubeta și sa doneze specii de animale și chiar oameni? Imposibil!” Si totuși, toate aceste lucruri au devenit posibile din cauza celor care au avut curajul sa gândească ceea ce era de neconceput, în timp ce masele își bateau joc de ei. Încercați și dumneavoastră acest lucru, înainte de a uita complet ca exista și aceasta posibilitate. Gândiți dincolo de limitele realității impuse de alții. Refuzul de a face acest lucru este închisoarea suprema, stagnarea mentala și emoționala suprema, care permite controlul suprem. Pe scurt, este chiar maniera în care am fost controlați de când a început acest joc.”

“Atunci când luau formă umană ei se mișcau printre noi, dar numai vederii noastre apăreau ca oameni. Aveau cap de șarpe (...), dar apăreau omului ca oameni între oameni. S-au strecurat în consilii, luând forma oamenilor, eliminând prin vicleșugurile lor pe șefii regatelor luând forma lor și dominând asupra oamenilor.

Numai prin magie puteau fi descoperiți (...). Din regatul umbrelor ei au căutat să distrugă omul și să conducă în locul lui.” (Thoth Atlantul despre Reptilienii Anunnaki - Tăblițele de Smarald: Tăblița 8 - CHEIA MISTERELOR)

Site-ul Fara Secrete: Site dedicat Reptilienilor ANUNNAKI SCHELETUL UNEI CREATURI

JUMĂTATE OM, JUMĂTATE FELINĂ

DESCOPERIT ÎN MAREA PIRAMIDĂ DIN EGIPT

Acum trei ani, o echipă de arheologi egipteni a scos la lumină rămășițele unei ființe cu corp de pisică și craniu de om. Scheletul, perfect prezervat, a fost găsit la intrarea unei camere ascunse, care fusese recent descoperită în partea superioară a Piramidei lui Keops. Acesta ar fi fost ulterior expus în Muzeul național de istorie din Cairo. Această știre a fost dată publicității la scurt timp după eveniment, de către publicația The National Reporter, lată ce relatau reporterii americani pe 19 decembrie 2009:

«Oameni de știință din lumea întreagă au ajuns în Egipt, pentru a studia ciudatul schelet, multora dintre ei nevenindu-le să creadă că e real. „Cunoaștem faptul că egiptenii antichi erau, printre altele, și taxidermisti desăvârșiți. Ceea ce vedem acum este cel mai probabil una din creațiile lor, menită să sperie eventualii hoți”, ne spune dr. Jason Hendley, de la Universitatea Oxford.

Unii dintre cercetătorii care s-au aflat la fata locului împărtășesc opinia dr. Hendley, în timp ce alții sunt mai puțin sceptici: „Ceea ce mă nedumerește este faptul că coloana vertebrală a acestei creaturi este atașată de craniu în mod natural, explică dr. Winston Gorjone. Dacă ceea ce vedem acum ar fi creația unui taxidermist antic, metoda de atașare a craniului la coloană ar fi vizibilă. Ar exista sârme care să le tină împreună. în cazul de față, ele nu există. Vedem clar că oasele se îmbină în mod natural, ceea arată că acest schelet ar putea fi, într-adevăr, rămășițele unei specii de animale de mult dispărute.

Să nu uităm că tradițiile vechilor egipteni

abundă în ființe jumătate om, jumătate animal, mai spune dr. Gorjone. Întrebarea la care suntem provocați să răspundem acum este dacă acestea chiar au fost rodul imaginației sau au existat în realitate”.

Reporterul: Ce ne puteți spune despre misterioasa sferă plutitoare găsită în camera secretă?

Dr. Gorjone: Nu am voie să discut public despre ea. În momentul de față, sfera aurie este considerată secret de stat de către guvernul egiptean și ni s-a interzis să discutăm despre ea.

Reporterul: După părerea dumneavoastră, în cât timp ar putea fi aflat secretul bilei plutitoare, și dacă s-ar reuși acest lucru, această informație ar fi adusă la cunoștința publicului?

Dr. Gorjone: În momentul de față, sfera se află încă în Marea Piramidă. Din ceea ce mi s-a spus, nu poate fi mișcată. Tehnicienii au încercat s-o disloce din poziția actuală folosind pistoane hidraulice, dar câmpul de forță generat de sferă este prea puternic. Ce este ea și cum a reușit să rămână suspendată timp de mii de ani este încă un mister.

Poziția încăperii secrete, descoperită în Piramida lui Keops

În 1993, o sondă robot a fost directionată printr-o gură de aerisire. După ce a parcurs un traseu întortocheat, cu multe cotituri, aceasta s-a oprit în fața unei uși de marmură. Ce se afla dincolo de această ușă a rămas un mister până luna trecută, când oamenii de știință au primit aprobarea să continue explorarea prin forarea unei găuri de mică dimensiune, atât cât să intre prin ea fibra optică a sondei.

Zis și făcut. Sonda și-a continuat drumul, luând-o în sus câțiva metri, până când a intrat într-o cameră deschisă, lungă de cca 3 metri și înaltă de 1 metru și jumătate. Ceea ce au revelat imaginile a fost de-a dreptul șocant. În mijlocul încăperii și în fața celei de-a doua uși stătea scheletul unui animal. Dar nu al vreunui animal cunoscut. Părea să fie o pisică de dimensiuni mari cu un cap uman, având craniul alungit. Acesta părea că stă de pază în fața intrării în ce-a de-a doua cameră. Când imaginea animalului a apărut pe video-monitor, câțiva dintre specialiștii prezenți au spus că aceasta trebuie să fie dovada concretă a uneia dintre cele mai adorate făpturi mitice ale vechilor egipteni - ființa jumătate om, jumătate pisică. Oare asta să fie dovada concretă că așa ceva a existat?

Scheletul a fost atent examinat timp de aproape 3 ore de către echipa de cercetare, imaginile fiind transmise în direct în lumea întreagă, la mai multe universități de prestigiu. Ce este acest animal a rămas în continuare un mister, dar un lucru a fost atunci stabilit unanim: este vorba de un schelet real, nu de o sculptură și nici de creația vreunui taxidermist antic.

Apoi sonda și-a continuat explorarea, făcându-și drum prin a doua deschidere, în camera principală. Luminița emisă de fibra optică a scanat timp de mai multe încăperea întunecată, ce părea a fi goală. Dar încăperea era mult prea mare pentru micul fascicul de

lumină, așa că s-a decis trimiterea unui al doilea fascicul, mai eficient, pentru a mări zona de vizibilitate a camerei video. Odată făcut și acest pas, s-a putut determina că încăperea era mult mai spațioasă decât prima. Atunci când sonda video s-a îndreptat direct spre mijlocul camerei, o imagine și mai șocantă li s-a arătat oamenilor de știință: chiar în mijlocul încăperii de piatră se afla o sferă aurie, cu un diametru de cca 30 de centimetri, plutind în aer cam la 40 de centimetri de sol.

Sfera aurie, plutind în aer în cea de-a doua cameră.

Ceea ce se vede sub ea ca fiind o umbră este de fapt o decolorare provenită de la sursa de energie radiind de la glob. Aceeași forță împinge de sub glob și excrementele lilieciilor. Membrii echipei de cercetare erau uluiți de ceea ce vedeau. Sfera pur și simplu plana în spațiul din mijlocul camerei. Nu existau fire care s-o țină în sus și nu era o iluzie optică. După primele estimări, sfera plutitoare era poziționată pe aceeași linie cu vârful piramidei.

Când vestea despre misterioasa sferă plutitoare a ajuns la Departamentul de istorie antică egiptean, echipei de explorare i s-a ordonat să înceteze orice activitate și să-și retragă sonda imediat. Caseta video a fost confiscată, iar membrilor echipei li s-a cerut să părăsească piramida. A doua zi, guvernul egiptean a emis un ordin de confidențialitate, care interzicea orice divulgare de informații privind scheletul pisică/om și mai ales sfera plutitoare. Acestea urmau să rămână un secret de stat, până când avea să fie stabilit cu exactitate ce erau acestea.

Din fericire, întreaga povestea a ajuns la The National Reporter înainte ca acest ordin să fie emis și iată, ne asumăm un mare risc aducând la cunoștința întregii lumi aceste descoperiri uimitoare. Ce explicații vor da în viitor oamenii de știință în legătură cu aceste obiecte stranii nu știm, dar vă asigurăm că The National Reporter va fi prima agenție de știri care le va publica.»

AGENDA OZN A GUVERNULUI DIN UMBRĂ. PROGRAMUL SECRET REFERITOR LA OZN-URI (1)

rudan - Sat, 03/09/2013 - 16:37

Articol apărut în Nexus New Times Magazine de dr. Steven M. Greer

Despre autor:

Steven M. Greer, este doctor în medicină și director fondator al The Disclosure Project. El a condus o cercetare mondială în vederea descoperirii unor surse alternative de energie, în special a acelor dispozitive ce funcționează pe baza energiei punctului zero, în scopul de a identifica și dezvolta sisteme care să elimine nevoia de combustibili fosili. Pe data de 9 mai 2001, dr. Greer a prezidat Conferința de Presă a Disclosure Project, ce a avut loc la National Press Club în Washington. Mai mult de 20 de martori din domeniul militar, guvernamental, al serviciilor de informații și cel corporatist au prezentat mărturii convingătoare cu privire la existența unor forme de viață extraterestre ce ne-au vizitat planeta și la tehnologiile energetice și de propulsie ale acestora. Cu ajutorul arsenalului de arme electromagnetice și psiho-operaționale și prin construcția de nave extraterestre după modele originale capturate, „guvernul din umbră” s-a implicat în scenarii de răpire false și e posibi să pună la cale un fals atac extraterestru.

leșirea din umbră

Este important să înțelegem că în jurul întregii problematicii extraterestre există o enormă și sofisticată campanie de dezinformare: cel puțin 90% din imaginile și informațiile oferite publicului sunt selectate pentru a evoca frica urmată de o ură față de tot ceea ce este extraterestru. Filmele, emisiunile TV și cărțile referitoare la subiect demonstrează acest punct de vedere: dacă cineva ar lua în seamă toate aceste gunoaie, s-ar putea crede că în America o persoană din două e răpită din casa sa în mijlocul nopții și torturată. Pur și simplu nu este adevărat. Frica și groaza se vând cel mai bine, și unii beneficiază de pe urma unei populații terifiată și greșit informată. Știm că există operațiuni paramilitare clandestine, controlate de un grup din umbră, ce încensează evenimente OZN false. Acest lucru nu e o speculație, am interviewat independent mai mulți militari care au făcut parte din echipe care au „răpit” în mod deliberat oameni pentru a crea iluzia unor întâlniri extraterestre reale. În „industria OZN” există o subcultură a răpirilor de mai multe miliarde de dolari, fondată de grupuri de interese puternice și bogate (incluzând anumite familii regale europene împreună cu cele care conduc industria din Statele Unite). Poveștile publicate sunt selectate cu mare atenție. Dacă cineva vine la grupurile întâlnire a celor răpiți sau la cercetători cu povestiri de genul celor pe care le-am menționat, persoana respectivă va fi dată afară. Ei doresc să selecteze doar povestirile terifiante - cele provenind de la oameni care au suferit întâlniri simulate care le-au fost impuse pe cale militară, urmărind crearea de propagandă psihologică și semănând semintele discordiei între oameni și extraterestri. Acest lucru va susține finanțarea în continuare a programului StarWars („Războiul stelar”). Aceasta e parte a unui plan bine gândit pentru a-i ridica pe unii împotriva celorlalți. În acest scop, trebuie creată o amenințare, iar presupusul „inamic” demonizat. Deci majoritatea informațiilor referitoare la OZN-uri sau extraterestri care au ajuns la publicul larg sunt create de serviciile secrete, prin intermediul unor operațiuni de manevrare psihologică și de dezinformare, pentru a genera în mod deliberat efecte precise. Primul dintre aceste efecte este pur și simplu discreditarea subiectului, deoarece majoritatea povestirilor, la o analiză mai atentă, se dovedesc false. Al doilea, în opinia mea, este crearea unei fundații a spaimii pe care să se construiască edificiul „Războiului stelar”. Și nu în ultimul rând, un proiect pe care Wernher von Braun l-a comunicat unui membru al echipei noastre, Carol Rosin, care de fapt explică tot ceea ce se petrece: armele vor fi plasate în spațiu, de aici necesitatea de a crea un fundal psihologic în care oamenilor le va fi teamă de tot ce este extraterestru iar atunci (când cei care profită de aceasta sursă de multe miliarde de dolari ai operațiunilor industriale și militare decid că înșelătoria a durat suficient) ei pot declara că lumea trebuie să se unească pentru a înfrânge extraterestrii (așa cum a fost în filmul „Ziua Independenței”).

Țineți minte că Războiul Rece și toate lucrurile care se petrec astăzi vor păli în comparație cu beneficiul financiar obținut de pe urma constrângerii maselor să creadă o idee falsă referitoare la o amenințare din spațiul extern care trebuie contracarată. În loc de a extrage doar din Statele Unite și Occident sume nelimitate de dolari pentru operațiunile militare, „amenințarea” imaginată va produce suficientă xenofobie pentru a asigura un „cec în alb” sau un flux stabil de dolari guvernamentali în numele păstrării securității și păcii mondiale. Vă sună cunoscut? Această opinie provine din interviuarea a numeroși militari din interiorul organizațiilor care se ocupă cu acest lucru. Mi s-a spus negru pe alb că acesta a fost programul în desfășurare începând cu (cel puțin) anii '50. Aceste operațiuni au utilizat ceea ce ei numesc „vehicule extraterestre reproduse” fabricate de un consorțiu de companii care includ, printre alții pe, Lockheed Martin, Northrup, SAIC, E-Systems, EG&G și Mitre Corporation. Există dispozitive antigravitaționale realizate de către om, care au fost utilizate de prin anii 1950, împreună cu alte arme electronice puternice și cu forme de viață programate (programmed life forms, PLF). Acestea sunt forme de viață artificiale, biologice, produse pentru a semăna foarte bine cu așa-zisii „Cenușii” - însă nu provin din spațiu. Ele sunt fabricate în instalații noi, una din ele fiind localizată în zona Four Corners, în apropiere de Dulce, New Mexico.

Acesta este un efort concertat de a crea o falsă amenințare extraterestră. Dacă cineva vine cu o povestire care nu intră în acest cadru, este „scos din bibliografie” și nu mai este

capabil să-și publice povestirea prin nici un canal mass-media semnificativ. Cei care creează mesaje terifiante - asemănătoare filmului „Ziua Independenței” sau altor cărți despre răpiri - primesc avansuri mari în dolari împreună cu contracte de editare avantajoase și contracte de film. În mod clar, acestea sunt conform proiectului. Elita puterii dorește ca aceste povestiri alarmante să fie sădite în conștiința maselor, iar adevărul să fie îngropat. Am întâlnit oameni care au fondat culte ale răpirilor efectuate de extraterestri în Statele Unite și Europa.

Conferința de presă a Disclosure Project din 9 mai 2001 ce a avut loc la National Press Club în Washington. Mai mult de 20 de martori din domeniul militar, guvernamental, al serviciilor de informații și cel corporatist au prezentat mărturii convingătoare cu privire la existența unor forme de viață extraterestre ce ne-au vizitat planeta. Fotografia din dreapta: dr. Greer luând cuvântul.

Pe lângă faptul că am interviewat membri ai personalului militar care au contribuit la pregătirea acestor pseudorăpiri, mi s-a spus personal, de către nimeni altul decât de un cap al unei familii regale europene, că sprijină cu bani aceste eforturi. El susține că aceste povestiri înfricoșătoare trebuie să existe pentru a face lumea conștientă că acești extraterestri răi există și că trebuie să luptăm împotriva lor. El a mers până la a spune că, de fapt, fiecare problemă majoră a civilizației Pământului de la Adam și Eva se poate atribui mașinațiunilor acestor extraterestri demonici. El crede cu adevărat acest lucru! Și este de asemenea fondatorul principal al lui Opus Dei, care e aripa dreaptă sensibilă a Vaticanului, ce conține o unitate internă secretă care se ocupă de aceste programe. În plus, mi s-a spus că motivul său pentru a nu mai susține un autor proeminent din acest domeniu (al cărui nume nu va fi precizat aici) este faptul că povestirile sale nu au fost suficient de alarmante: el prezenta interacțiunea dintre oameni și extraterestri într-un mod prea pozitiv. Sponsorul dorea publicarea doar a povestirilor terifiante! Un lider proeminent al unuia din aceste grupuri de terapie pentru cei răpiți mi-a spus răspicat că dacă cineva vine la întâlnirile lor cu experiențe care nu se potrivesc cu răpirlile de tip militar (și care astfel sunt deranjante) va fi dat afară. Așadar este vorba despre un proces selectiv și mincinos.

Această mașinărie bine unsă scoate la iveală întâlniri cu extraterestri false și contrafăcute. Ele sunt apoi direcționate către anumiți cercetători, după care ajung într-un anume film, documentar sau carte. Și totul este foarte eficient și se realizează în special pentru a genera propaganda destinată determinării maselor de a acționa împotriva acestei presupuse amenințări din spațiu, perpetuând astfel și amplificând minciuna deja existentă.

În cadrul guvernului din umbră există un grup „hard-core” de escatologi: oameni obsedați de sfârșitul lumii, cărora le-ar place să o vadă distrusă într-un mare cataclism generat de extraterestri pentru a accelera reîntoarcerea lui Hristos! Acesta este programul lor: ei susțin că lumea trebuie să se afle în cele mai mizere condiții pentru ca a doua venire să se producă și speră să creeze circumstanțele acestui scop. Este nebunie curată. La acest nivel de hiper-religiozitate, fanatism și secrete sectare combinate cu o enormă putere, este de așteptat ca rezultatele să fie șocante.

Acum câțiva ani am participat la New York la o întâlnire cu d-na Boutros-Ghali, soția secretarului general al Națiunilor Unite și cu unii din grupul „New York 100”. O femeie mi-a spus: „Vreau să vă spun că am citit 26 de cărți despre OZN- uri și răpiri”. I-am replicat: „Cu tot respectul asta înseamnă că ați introdus în conștiința dumneavoastră de 26 de ori mai multă dezinformare și deșeuuri decât ceva care a citit doar o singură carte”. Nu cred că am fost prea îndrăgit, însă acesta e adevărul.

Mi-am comunicat părerile unor militari cu grade înalte și unor oameni precum d-na Boutros-Ghali și altora. Primul lor impuls a fost că nu poate fi adevărat însă au fost pur și

simply oripilați de faptul că ar putea fi...

În 1991 am fost abordat de câțiva oameni care conduceau proiecte ultrasecrete legate de OZN-uri și sisteme energetice avansate. Ei citiseră una din primele mele lucrări despre conceptul de unitate, civilizația noastră, experiența conștiinței cosmice și a oamenilor din cosmos.

Ei au accentuat importanța comunicării acestor informații în cadrul grupului lor. Acești oameni mi-au telefonat de la CIA, Lockheed, McDonnell Douglas și alte grupuri operative similare. Tot ceea ce am scris până atunci era în special destinat acelui grup. Masele doresc pur și simplu să-și ducă viața în liniște. Ei nu doresc să se omoare unii pe alții. Există foarte puțini oameni care sunt psihotici, agresivi și cu tendința de a-i controla pe alții. Focul întreținut al mâniei și conflictelor a fost aprins în mod deliberat deoarece este în beneficiul acestui grup violent.

Există un număr relativ mic de oameni care au o perspectivă retrogradă. Ei privesc în oglinda retrovizoare și o confundă cu viitorul. Așadar, sarcina noastră a fost să le orientăm capetele astfel încât să privească înainte.

Este important să considerăm aceste puternice interese industriale, militare și religioase ca fiind educabile...

Oferta în mai 1992, în stațiunea Saint Malo în afara Parcului Național al Munților Stâncoși, am fost de acord să ajut la organizarea unei conferințe împreună cu astronautul Brian O'Leary, Maury Albertson (unul din co-fondatorii Corpului Păcii) și cu Institute for New Science. Era vorba de un loc privat în care i-am invitat pe toți cei implicați în lumea civilă a OZN-urilor. Au fost și unii oameni care, desigur, s-au dovedit a lucra în spionaj, incluzându-l pe generalul T.E. și prietenul său psihiatru.

Am dorit să creez un mediu colegial în care să poată fi comunicate informații și perspective. În realitate, am descoperit că întreaga lume civilă a OZN-urilor era atât de plină de dezinformări și fracțiuni adverse încât imediat după ce au ajuns acolo și-au scos cuțitele și securile și au început să și le înfigă unii în spatele celorlalți - inclusiv într-al meu. În acest moment am realizat ce cuib de șerpi este în realitate lumea civilă a OZN-urilor. În timpul acestei conferințe, generalul și psihiatru au încercat să mă recruteze pentru a deveni membru al grupului lor. Generalul a spus: „Știi, avem o organizație care se ocupă cu acest lucru și care e foarte restrânsă...”, cuvântul „restrânsă” însemnând „foarte bine acoperită”. Știam ce vroia să spună. A spus: „Dacă ți-ai unii eforturile cu ale noastre îți vom da bani, putere și acces la tehnologii la care nici nu visezi”. Iar eu am răspuns:

„Mulțumesc, nu. Nu am nevoie. Am crezut că am clarificat acest lucru luna trecută, când ne-am întâlnit în Atlanta.” Însă el a perseverat în încercarea de a mă convinge, deoarece erau conștienți de amenințarea pe care o reprezentam pentru monopolul lor ascuns din acest domeniu. Atât au avut de spus.

Wernher von Braun
(23 martie 1912 - 16 iunie 1977)

A fost una din una din cele mai importante personalități în tehnologia dezvoltării rachetelor atât în Germania cât și în SUA. A condus programul german de dezvoltare al rachetei V-2 înainte și în timpul celui de Al Doilea Război Mondial. A ajuns în Statele Unite la sfârșitul războiului prin intermediul operațiunii secrete Paperclip.

Un bun prieten al tipului de la NASA care era acolo și un alt tip de la CIA au venit la mine și mi-au spus: „Ei sunt foarte geloși pe ceea ce faci, deoarece băjbăie în întuneric și pot face doar anumite lucruri pentru anumite scopuri. Tu ești liber și poți face mai mult decât ei!” Știam acest lucru. Am explicat: „Poate că temporar nu avem putere, însă suntem liberi - și avem alte puteri care ne sunt date de la Dumnezeu.” în cele din urmă, generalul

s-a dus la Emily, soția mea, într-un moment în care eu nu eram prezent, l-a vorbit despre acest grup însă nu l-a denumit „MJ-12”.

El a spus că există un consiliu al acestui grup, care are un anumit număr de locuri.

Interesant, a spus că acest număr era 9. Desigur, el ne studiasse cu atenție, știa că suntem Baha’i și că numărul nostru sfânt este 9. Așadar, a spus că există nouă membri în consiliu, fiecare cu propriul său blazon - și un anumit Symbol - și care mi s-ar acorda și mie dacă mi-aș unii organizația cu a lor.

Dr. Carol Rosin

Dr. Carol Rosin a ocupat poziții de conducere în domeniul aerospațial și în domeniul apărării. A fost purtătoarea de cuvânt a lui Wernher von Braun și a lucrat ca și consultant pentru diverse organizații, companii, departamente guvernamentale și agenții de informații. A înființat în Washington, Institutul

pentru Securitate și Cooperare în Spațiul Cosmic și a depus mărturie de mai multe ori în fața Congresului în legătură cu armele spațiale.

Iar Emily, amabilă, a spus: „Par atât de drăguți și au spus atât de multe cuvinte frumoase la adresa ta. Da, dragă, observi însă ce urmăresc să facă?” În cele din urmă m-am dus la ei și le-am spus: „Să mă exprim mai clar. Voi fi independent până la capăt și îmi voi păstra operațiunile private, curate și conform cu scopurile intenționate. Nici un fel de muncă de lămurire sau oferte sau bani sau putere nu vor schimba această stare de fapt!”

Pentru că a venit vorba, generalul T.E. a fost implicat în aceste proiecte sub acoperire încă din tinerețe. Am confirmări legate de acest lucru din surse independente. Înainte de a „ieși la pensie”, a fost șeful serviciului de spionaj al armatei, deși spunea oamenilor că s-a retras. Acești oameni nu se retrag - decât atunci când sfârșesc într-un sicriu.

Am întâlnit un pilot militar care în anii 1960 a fost implicat într-o operațiune specială de urmărire și filmare a unor OZN-uri. El mi-a spus că odată ce un echipaj avea o asemenea întâlnire era dizolvat, iar membrii săi trimiși la posturi noi - însă întreaga informație mergea direct către un tip de care era convins că nu am auzit niciodată: generalul T.E! Atunci când mi-a spus această poveste am râs și i-am răspuns: „Îl cunosc foarte bine!” După ce am respins aceste avansuri din partea generalului, după 30 de zile întregul internet era plin de site-uri și mesaje către public care mă atacau. Ei au dat drumul tuturor câinilor din comunitățile civile de studiu al fenomenului OZN și din cadrul presei de pretutindeni. Am fost făcut în toate felurile, de la sectant până la simpatizant demonic cu forțele extraterestre sinistre și mincinoase.

Apoi, ei au lansat minciuna că nu sunt medic. Eu lucrez într-un spital, iar ei au afirmat că nici măcar nu sunt licențiat în practica medicinei. A trebuit să-mi public licența în medicină și diploma universitară pentru a arăta că sunt efectiv medic. Războiul psihologic și hărțuirea au fost intense - și continuă și astăzi. A fost o perioadă de 14 ani de atacuri, defăimări și jocuri murdare de toate tipurile.

Generalul T.E. mi-a spus câteva lucruri. De exemplu, a spus că există nave și instalații extraterestre sub suprafața planetei Marte și că proiecte secrete au obținut imagini ale acestora. De asemenea, mi-a spus în particular despre toate tipurile de obiecte de care depun programele secrete care presupun tehnologii avansate - până la nivelul a ceea ce dețin extraterestrii.

Am fost capabil să obțin destule informații bune datorită faptului că s-a încercat racolarea mea. Am aflat că această „celulă” specială constituia interfața dintre lumea civilă a OZN-urilor și lumea secretă. Ea se constituie într-un grup de legătură care a pătruns în multe proiecte civile referitoare la OZN-uri.

Punctul de trecere peste viteza luminii

În toamna lui 1993 am învățat rapid despre modul în care guvernul din umbră s-a infiltrat nu numai în lumea secretă, guverne și corporații, ci de asemenea și în mediile civile și comunitatea civilă a OZN-urilor. După întâlnirea de la Rockefeller și instructajele de la baza aeriană Wright-Patterson [septembrie 1993], m-am întâlnit din nou cu bărbatul care era prieten cu directorul CIA, Woolsey.

El era convins că aveam nevoie să obținem aceste informații prin intermediul unor canale provenind nu numai de la Președinte ci și de la alți funcționari cu rang înalt din administrație. Realizam acest lucru prin intermediul consilierului prezidențial în probleme științifice, [Laurance] Rockefeller, și un prieten al lui Bill Clinton care ne-a susținut în eforturile noastre. Fratele bărbatului lucra de asemenea la Casa Albă, fiind foarte apropiat de Bill Clinton.

Abordam subiectele cele mai palpabile într-un mod prietenesc, spunând: „Iată, a venit timpul pentru dezvăluiri. Războiul Rece s-a terminat. Există acum oportunitatea de a dezvălui publicului, într-un mod pozitiv, faptul că aceste vehicule extraterestre sunt reale și că există proiecte secrete care poate că au fost justificate în timpul presiunilor legate de Războiul Rece însă acum nu se mai justifică. Acum trebuie să se producă dezvăluirea. Avem șansa de a ne rupe de trecut.” De asemenea spuneam într-un glas: „Dacă tu nu o vei face, o vom face noi. Vom găsi un mod de a reuși adunând suficiente surse pentru a fi convingători.” Acesta este chiar proiectul Disclosure.

Cu aceste forțe proaspete ne-am decis că e necesar să cunoaștem mai bine operațiunile serviciilor de spionaj.

James Woolsey a fost numit și confirmat de Senat (ca director al CIA) în 1993, iar acum, în povestirea noastră, suntem în septembrie 1993, așadar el nu fusese numit de multă vreme. De la contactele noastre de la Casa Albă am descoperit că de fapt Președintele și directorul CIA urmăreau să afle prin diverse canale adevărul despre acest subiect. Ni s-a spus de asemenea că și ei sunt mințiți în față.

Am o scrisoare care mi-a fost trimisă prin FedEx de către acest prieten al directorului CIA în toamna lui 1993, în care se spune că directorul CIA, Woolsey, a făcut investigații în problema OZN-urilor fără a descoperi nimic și că acesta este mințit. Mai mult, el știa că erau mințiți! El mi-a comunicat că directorul CIA dorește ca eu să vin la Washington și că voi fi prima persoană care îl voi pune la curent pe directorul CIA în legătura cu acest subiect. M-am gândit că lucrurile au intrat în linie dreaptă. Îmi spuneam: Iată, sunt un doctor de țară din Carolina de Nord și voi merge în capitală pentru a mă întâlni cu directorul CIA. Chiar așa! Ca să fiu onest cu dumneavoastră, reacția mea inițială a fost că acest lucru trebuie să fie praf în ochi aruncat în mod deliberat.

Am considerat-o un pretext, pentru că mă gândeam că directorul CIA știa totul și dorea pur și simplu să afle ce știam noi și ce intenționăm să facem. După cum s-a dovedit, greșeam: Woolsey și Președintele erau într-adevăr în afara cercului de cunoștințe.

Pe 13 decembrie 1993 am plecat la Washington pentru a ne întâlni cu Woolsey. Pretextul era o cină acasă la prietenul său. Eram șase oameni: eu și soția mea, R. James ("Jim") Woolsey directorul CIA și soția acestuia (care din fericire era conducător operativ al

directorul CIA în timpul Președintelui Academiei Naționale de Știință, așadar am împușcat doi iepuri dintr-un foc), Clinton, între anii 1993 - 1995 prietenul său și soția sa. Gazda noastră nu a știut cine avea să vină la cină, aflând doar în ziua evenimentului. Vă puteți imagina? "Dragă, ghici cine vine la cină? Directorul CIA și expertul său în extraterestri, dr. Greer." Vă puteți

imagina venind acasă și spunându-i soției dumneavoastră acest lucru? Îmi aduc aminte că am ajuns împreună cu Emily după-amiaza târziu acasă la prietenul directorului CIA. Aveam o servietă plină cu materiale.

Am discutat despre ce aveam de făcut, însă nu aveam nici o idee despre cât de mult va dura această întâlnire. Știam cu toții că era o informare foarte serioasă pentru directorul CIA. El era mințit cu privire la cel mai important secret din istoria lumii. Soția lui Woolsey a ajuns prima și apoi a ajuns și directorul CIA, escortat de Serviciul Secret. După salutarile inițiale și după circa 10 minute de examinare a unora dintre materiale, fotografii, cazuri și așa mai departe, directorul CIA a spus: „Da, știu că acestea sunt reale.” S-a dovedit că el și soția lui au văzut efectiv unul din aceste OZN-uri cu mai mulți ani în urmă, în New Hampshire, astfel că el nu avea nici o îndoială că acestea existau. Ceea ce dorea el să știe era de ce nu i s-a comunicat nimic, dacă există proiecte în desfășurare legate de OZN-uri, de ce extraterestrii sunt aici și ce înseamnă toate acestea.

Oamenii cred că funcționarii de acest rang se distrează în secret pe marginea acestui subiect, însă nu a fost cazul. Omul era vizibil zdruncinat. Era extrem de deranjat de faptul că, deși este director CIA, un lucru atât de important îi era ascuns și lui și Președintelui. Era extrem de supărat din această cauză. La un moment dat, am crezut că era cât pe ce să cedeze și să plângă. Am considerat reacția sa ca pe un răspuns în întregime justificat, dată fiind gravitatea subiectului și speram într-un rezultat pozitiv al întâlnirii.

Întâlnirea despre care mă gândisem că va dura cam o jumătate de oră a continuat timp de aproape trei ore.

Am discutat despre tot ce dorea să știe. I-am spus de ce extraterestrii sunt aici și i-am explicat de ce acest lucru este ținut secret. Și i-am mai explicat exact ceea ce avea de făcut pentru rezolvarea problemei.

Am fost teribil de conștient că era o mare responsabilitate care trebuia asumată.

Am simțit gravitatea acestei situații. Aveam de-a face cu cineva care era printre cei mai puternici oameni din lume și descoperam că e complet pe dinafară! Descopăr că aceste informații se pierd în sistem și sunt refuzate oamenilor care conduc cea mai puternică țară din lume. Și atunci aflui că de fapt nu ei conduc țara și că există un guvern din umbră care în realitate trage toate sforile și acest lucru îmi este acum confirmat de către un director CIA în funcție.

Am trecut de la a fi complet sceptic - referitor la faptul că cineva la un asemenea nivel de putere și autoritate este în realitate lăsat pe dinafară - la a înțelege cât de în afară era... și nu numai directorul CIA, ci și Președintele. Tot atunci am realizat gravitatea disfuncției din cadrul a ceea ce noi gândim că este o republică constituțională și un tip de guvernare democratică - ajungându-se până la a minți pe față oamenii cu un asemenea nivel de responsabilitate și autoritate constituțională. Am avut dubii că directorul CIA, Președintele și alții cărora li s-a refuzat accesul la aceste proiecte erau mințiți. Acum însă, deoarece am avut întâlniri cu directorul în funcție al CIA și membri ai comisiei de informații din Senat, precum și funcționari de același rang din toată lumea și le-am văzut fețele, limbajul corporal și reacțiile vă pot asigura că lucrurile nu sunt așa cum vă spun mijloacele de comunicare în masă.

I-am comunicat lui Woolsey informația că aceste ființe extraterestre sunt aici în scopuri pașnice.

I-am explicat că multe OZN-uri semnalate sunt de fapt nave realizate prin intermediul unor programe secrete din Statele Unite și alte țări, tehnologiile care stau la baza acestor vehicule fiind foarte puternice și aflându-se în mâinile cui nu trebuie.

Mi-am exprimat de asemenea părerea că această chestiune trebuie adusă sub control constituțional și că acest lucru putea fi făcut doar de Președinte. Ca o măsură de siguranță și Congresul putea deschide o anchetă, însă, în realitate, din cauza structurii ramurilor executive, a superiorității și controlului imediat asupra lanțului de comandă, inițiativa trebuia să provină de la Președinte. Îmi amintesc că spre sfârșitul întâlnirii i-am furnizat un set de recomandări pe care ulterior le-a publicat.

Așadar, am furnizat dovezi unui director în funcție al CIA și am făcut recomandări cu privire la ceea ce trebuie făcut pentru dezvăluirea acestor informații, pentru anihilarea secretului și pentru a pune această problemă sub un control și o supraveghere adecvată. Speram în mod natural că vor urma acțiuni concrete, însă el m-a întrebat: „Cum vom dezvălui noi lucruri la care nu avem acces?” Dezamăgit, însă subliniind cauza, i-am răspuns: „Trebuie să obținem controlul asupra acestei probleme. Trebuie să insistăm asupra accesului”. El s-a uitat într-o parte. Știa ce l cruri implică asta.

În timpul cât am luat masa, directorul CIA s-a așezat vizavi de mine, iar soția sa era lângă el. Cu toții discutăm toate subiectele care au fost ridicate. În final, soția directorului CIA m-a întrebat: „Cum comunică aceste nave la distanțele enorme din spațiu?” I-am răspuns: „Aceste civilizații extraterestre au descoperit structura spațiului și timpului și a non-localizării.” „Viteza luminii este pur și simplu prea mică”, am continuat. Atunci când începi să vorbești despre distanțele interstelare, acest lucru nu mai reprezintă o metodă viabilă de comunicare sau călătorie. Să fim sinceri, dacă nu depășești viteza luminii e suficient pentru a călători chiar și prin propriul nostru sistem solar. Acest lucru înseamnă că orice civilizație care a ajuns aici a stăpânit acele științe și tehnologii care se ocupă cu tot ceea ce trece dincolo de viteza luminii, ceea ce eu numesc punctul de trecere peste viteza luminii. Dacă ei l-au stăpânit, atunci au descoperit legătura prin care electromagnetismul, materia, spațiul, timpul și conștiința se unesc. Este de fapt ca în cântecul lui Moody Blues: „Gândul este cel mai bun mijloc de călătorie.” Am explicat că aceste civilizații extraterestre dispun de sisteme conștiente asistate tehnologic și de tehnologie asistată conștient în care există o interfață între minte și gândire și o fizică și un electromagnetism specializate. Astfel, atunci când ei comunică, mesajul este transmis din punctul A, să zicem, de pe Pământ, înapoi către planeta mamă, în punctul B, care se află la o depărtare de 1000 de ani lumina în timp real. Aceasta deoarece comunicarea a ieșit din spațiul-timp liniar și a trecut în aspectul nelocalizat al universului. Aceasta implică o fizică foarte sofisticată și, de asemenea, cuprinde tărămurile gândului și ale conștiinței. Ei se pot gândi la un dispozitiv sau pot fi conectați cu un dispozitiv și instantaneu și cu precizie transmit acel semnal și acel mesaj în alt punct - și acest lucru se realizează tehnologic, nu doar telepatic. Informațiile și imaginile sunt transferate în afara spațiului, într-un alt punct al acestuia, aflat la o conțază ce distanță în timpul real. Este ca și cum două noduri ar rezona instantaneu.

Semnalul trece de la un nod la altul în afara spațiului-timp liniar.

Unii oameni cu care am colaborat și care au lucrat în firmele aerospațiale și de electronică care se ocupă cu acest subiect mi-au confirmat că s-au recuperat dispozitive de comunicare extraterestre care fac exact acest lucru: interferează cu gândul și conștiința și răspund la gând și conștiință. Ele sunt acordate pentru a fi capabile să facă acest lucru.

Orele petrecute cu directorul CIA și cu soția sa au fost cu siguranță vii și revelatoare.

Către sfârșitul serii am simțit cât de mult a apreciat informațiile și că era foarte interesat de domeniu. Am simțit de asemenea tragedia și amărăciunea sa în momentul în care m-a întrebat: „Cum vom dezvălui noi lucruri la care nu avem acces?” Am realizat apoi imensitatea provocării care ne stătea în față. Mi-am amintit de disfuncția de care am fost avertizați de către Eisenhower atunci când a spus să fim precauți față de complexul militar-industrial și de amenințarea pe care acesta o reprezintă pentru libertatea și securitatea noastră datorită exceselor sale. Avertismentul lui Eisenhower s-a maturizat într-un nivel de disfuncționalitate de proporții cu adevărat imense, iar eu am constatat în mod direct acest lucru. Când ne luam la revedere, am realizat că pe toată durata cât am fost înăuntru locul a fost monitorizat. Am văzut afară oameni ai Serviciului Secret. Desigur, aveau o camionetă SAG și gărzi înarmate care purtau căști în urechi și toate celelalte. Întâlnirea a fost traumatică pentru mine în multe moduri însă am fost recunoscător, deoarece am aflat adevărul.

„Suntem întotdeauna cu voi”

Câteva anecdote interesante vă vor da o idee despre tipurile de oameni pe care i-am întâlnit în timpul realizării acestei lucrări.

De exemplu, în 1992, în timp ce organizam conferința cu astronautul Brian O’Leary în Colorado, am fost abordat de o femeie care insistă să vină la întâlnirea specială destinată cercetătorilor. Aceasta era însoțitoarea colonelului M.K., acum soția sa, care pretindea că este jurnalist. Ea, împreună cu colonelul, făceau parte din diverse proiecte psiho-operaționale și psiho-militare ale căror specialități erau psihotronica, radionica, armele de control asupra minții și ceea ce incorect sunt denumite arme „non-letale”. Aceste arme sunt utilizate uneori pentru a omorî oameni, ele folosind așa-numitele unde electromagnetice scalare.

Cumva, ea a făcut rost de numărul meu de telefon. Eu eram plecat, așa că a discutat cu soția mea - o femeie minunată, care pune mare preț pe noblesse oblige și pe amabilitate. Această femeie i-a spus: „Cu cine mai exact ar trebui să mă culc pentru a avea acces la această întâlnire?” I-a spus așa ceva soției mele! Asta este tot ce aveți nevoie să știți despre calibrul unor asemenea oameni. Atunci când spun oamenilor că cei pe care îi întâlnesc în acest domeniu sunt unii dintre cei mai răi, dezgustători, venali și corupți oameni care trăiesc pe Pământ cred ceea ce spun. Am întâlnit cu toate acestea și unii oameni minunați. Unul dintre oamenii care au venit pentru a ține o prelegere a fost Dorothy Ives, soția actorului Burt Ives, câștigător al premiului Oscar. Domnul Ives a fost prieten cu familiile Nixon și Reagan și cu alți oameni politici și a fost mason cu gradul 32. Dorothy a venit la mine după prelegere, foarte emoționată și m-a rugat să merg la ea acasă pentru a mă întâlni cu Burt. Burt și cu mine ne-am împrietenit. Ne-am întâlnit de multe ori, discutând despre o mulțime de subiecte. „Știi, dintre toate persoanele nebune pe care mi le-ai prezentat, el este cel mai sănătos,” i-a spus el lui Dorothy, care întotdeauna întâlnea oameni interesați și excentrici. El a înțeles că ne confruntăm cu un aspect ce avea multe dimensiuni profunde și că abordarea noastră era foarte rațională și integră - dat fiind faptul că toate aceste lucruri sunt „foarte îndepărtate”. Dorothy nu știa inițial cine eram în realitate și gradul în care aveam contacte cu serviciile de spionaj și de securitate. În cele din urmă acest lucru a ieșit la iveală, iar eu i-am spus: „Există un om a cărui familie are legături profunde cu Agenția Națională de Securitate (NSA). Anumite persoane din familia sa sunt oameni importanți la NSA, iar ei îmi furnizează unele documente”. Unul din aceste documente este o copie mărîtă a unui document din 1962. Are pe el nume de cod cum ar fi „Proiectul MOON DUST” și „Proiectul 46” și este clasificat Top Secret - însă nu a fost declassificat. Mi-a fost înmănat pentru a-l putea da la rândul meu oamenilor potriviți. Acest document [CIA] este transcrierea unei înregistrări referitoare la ceea ce s-a aflat ascultând-o pe Marilyn Monroe...

Acest document descrie cum Marilyn Monroe, care se despărțise recent de frații Kennedy, supărată și rănită, l-a sunat pe Robert Kennedy și pe un socialist din New York, un vânzător de obiecte de artă, prieten de-al ei.

Marilyn Monroe spunea că va ține o conferință de presă în care va dezvălui publicului ceea ce i-a spus Jack Kennedy cu privire la obiectele din spațiu care s-au prăbușit și care au fost recuperate în New Mexico în anii ‘40. Președintele Kennedy i-a spus acestea deoarece a văzut nava extraterestră și resturile ei de la locul prăbușirii. Acest document este încă strict secret și este datat în ziua dinaintea nopții în care Marilyn Monroe a fost găsită moartă.

Am localizat de asemenea pe cineva care lucra în cadrul unității de spionaj a Departamentului de Poliție din Los Angeles care a ajutat la supravegherea lui Marilyn Monroe până în momentul morții ei și știa cum a fost asasinată. Nu există nici un dubiu că ea a fost ucisă de agenți ai serviciilor secrete ale Statelor Unite.

Important, acest document a fost semnat de James Angleton, legendarul și fanaticul vânător de agenți infiltrați și cel care a oprit scurgerile de informații din cadrul CIA. Acest document, în opinia mea, era un mandat pentru crimă pentru Marilyn Monroe, deoarece

rezuma ceea ce dorea ea să facă în mod iminent. Nu cred că știa în ce s-a băgat. Atunci când i-am spus lui Buri acest lucru, el a replicat: „Eu și Marilyn Monroe ne știam foarte bine și îți pot spune că toți care o cunoșteam și iam că a fost ucisă, însă nici până astăzi n-am știut de ce!”...

O altă zi în 1994 am fost invitat la un spectacol televizat cu Larry King. Show-ul era transmis în direct de lângă baza aeriană Nellis, Zona 51. Producătorul de la acea vreme a lui Larry King, un tip pe nume Farmer mi-a spus că a fost show-ul cel mai vizionat pe care l-au făcut vreodată.

A existat un moment în timpul interviului când Larry s-a întors către mine și m-a întrebat, „Ce credeți că știe Președintele despre acest lucru?” După cum știți acum, am predat documente pentru informarea Președintelui și a dr. Jack Gibbons, consilierul prezidențial pe probleme științifice și m-am întâlnit cu directorul CIA în luna decembrie a anului precedent.

Așadar, i-am răspuns: „Cred că ar trebui să puneți această întrebare Președintelui”. Și îmi amintesc că unii dintre invitați și Larry King au spus în același timp, „Ce vreți să spuneți?” Am răspuns: „Cred că ar fi mai bine dacă i-ați pune Președintelui această întrebare.” Am fost foarte criptic.

Ulterior, în timpul genericului de încheiere, eu și Larry King am avut o discuție privată, deoarece el știa că nu am spus totul. El m-a întrebat ce am vrut să spun atunci și i-am povestit neoficial despre contactele mele cu Președintele și despre faptul că deja l-am informat pe directorul CIA.

El m-a întrebat: „Doamne, de ce nu ai spus asta în direct? Asta ar fi fost o știre de prim rang!” I-am răspuns: „Deoarece încă mai lucrez cu acești oameni.” Oficial nu am spus nimănui despre întâlnirea cu directorul CIA decât după ce acesta a părăsit funcția, în '95 sau '96.

„Doamne, aceste lucruri sunt într-adevăr reale?” a întrebat Larry.

„Bineînțeles”, i-am răspuns, după care a urmat o conversație foarte interesantă.

Mai târziu, i-am spus, „Larry, de ce CNN și alte surse de știri vorbesc despre procesul lui OJ Simpson și alte nimicuri așa cum fac ziarele de scandal, 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână? Nu cunosc pe nimeni care sa fie interesat nici măcar pe departe de acest lucru. Toți s-au săturat să mai audă despre el”. „Ei bine, trebuie”, a răspuns el.

„Ce vrei să spui prin trebuie? Ești jurnalist, de ce nu relatezi despre știrile tari de actualitate? Aceasta este cea mai tare știre a secolului!” am exclamat eu.

„Ei bine, conducerea îmi spune că pentru a păstra ratingurile ridicate și a concura cu celelalte rețele trebuie să transmitem și acest tip de murdării, iar ei mă plătesc foarte bine. Totul e legat de rating, iar ratingul aduce dolari pentru reclamă, iar acești dolari îmi plătesc salariul meu cel mare.” Aici a fost foarte direct. I-am spus: „Da, însă cum rămâne cu integritatea jurnalistică și cu discreția editorială cu privire la ceea ce este important, la ceea ce merită a fi difuzat ca știre?” „Fii serios”, mi-a spus. „Asta e la suprafață și așa este de ani de zile. Totul se rezumă la bani și ratinguri.” Nu poți să crezi cât de jos se pot coborî trusturile de presă. Este cu adevărat o cursă în a te coborî cât mai jos cu putință, și reușesc să facă din ce în ce mai mult acest lucru, în fiecare an. Există de asemenea filtre ale organismelor de securitate națională care cenzurează știrile sensibile pentru securitatea națională. Corupția din mass-media este motivul central pentru care secretul poate fi menținut.

În 1995 am organizat prima întrunire a martorilor. Erau circa 18 colonei și oameni din aviație și de pe tot cuprinsul Statelor Unite și Rusiei. Ne-am adunat la Asilomar, un loc situat în Pacific Grove, California, în apropiere de Monterey. Laurance Rockefeller a susținut foarte mult această întrunire și erau acolo și oamenii săi, precum și unii din martorii inițiali, cum ar fi generalul de brigadă Stephen Lovekin. Totul a fost înregistrat video și

audio, însă oamenii cărora le-am încredințat această sarcină au luat toate casetele și le-au vândut pe ascuns grupului Rockefeller.

Așadar, nu mai avem nici un fel de înregistrări ale acelor mărturii. Și nici până astăzi nu le-am recuperat.

Uneori oamenii mă vor vedea ca fiind foarte fioros și atent cu oamenii și organizațiile; există un motiv foarte bun pentru asta: acest tip de furt și trădare s-a produs în mod repetat.

Către sfârșitul lui 1996/începutul lui 1997 am hotărât că este necesar să realizăm o informare de rutină în Washington DC la care să invităm toți informatorii guvernului, membri ai Congresului și alți oameni politici cu influență cu care am avut contacte. Înainte de această informare, Shari Adamiak, Neil Cunningham, editor de imagine pentru BBC Londra și cu mine am fost la un laborator din Phoenix controlat de serviciile secrete. Unul din conducătorii operativi a spus „Puteți folosi laboratoarele noastre digitale pentru a compila materialele video necesare pentru această întâlnire”.

Am strâns imagini video și fotografice ale OZN-urilor de pe tot cuprinsul lumii. Neil Cunningham urma să ne ajute să punem laolaltă cele mai bune imagini pe care le aveam pentru a le arăta Congresului. Desigur, știam cine era acest om.

Am zburat către Phoenix cu un zbor al US Airways și la aterizare am pus în aplicare protocolul CE-5. Am intrat într-o stare de conștiință expansionată și am început să Direcționez aparatele extraterestre către zona Phoenix. Le-am spus extratereștrilor: „Ar fi minunat dacă ați putea face ceva de netăgăduit cătă vreme suntem aici pentru a arăta materialul filmat Congresului, unde vom ține o informare peste câteva săptămâni.” Acest lucru avea loc pe data de 13 martie 1997, iar informarea congresului a avut loc la începutul lunii aprilie.

Laboratorul se găsește în Tempe, Arizona, și în timp ce lucram acolo cineva a intrat foarte agitat spunând: „Pe cer, deasupra Phoenix-ului, sunt OZN-uri enorme și sunt filmate!” Era vorba de „Luminile din Phoenix”! Acest eveniment a fost de categorie CE-5 (întâlnire apropiată de gradul 5).

Am aterizat în jurul orei 5,30 p.m., iar aceste evenimente au apărut în jurul orei 8,30. Unul dintre obiectele care s-au văzut cel mai mult timp a fost practic deasupra laboratorului! În acea noapte la știrile locale am văzut materialul filmat pe care îl puteam încorpora în filmul rezumat pe care apoi l-am dat spre vizionare Congresului!

Într-o seară, pe când eram în laborator, lucrând până târziu la aceste imagini digitale, și-a făcut apariția un general pensionat. Fusese pilot pe o linie aeriană particulară care desfășura operațiuni secrete și care transporta droguri pentru aceste proiecte din umbră. Acest general era terminat - era absolut ieșit din minți din cauza drogurilor. Intrând, a văzut o parte a materialului filmat despre OZN-uri pe care l-am primit dintr-o sursă militară. S-a uitat la mine și m-a întrebat:

„Cum naiba ai obținut asta? Este strict secret.” M-am uitat la el și i-am răspuns „Și crezi că am să-ți spun?” „Cine naiba ești?”, m-a întrebat, l-am răspuns, „Sunt dr. Greer.” Mi-a răspuns: „Da, știu cine ești.” Am fost în acest laborator zile întregi până târziu după miezul nopții. Personajele care s-au perindat pe acolo erau incredibile: agenți drogați, foști oameni din forțele aeriene și spionaj, oameni din cadrul operațiunilor „negre”, dependenți de droguri, oameni din domeniul înaltei tehnologii, întreaga gamă de personaje, toate acționând având ca bază acest laborator obscur din Tempe...

Un domn care m-a abordat la o conferință din Tennessee a spus că nu știa de ce nu eram mort și că eram urmărit în tot ceea ce făceam. Era un om care a fost implicat personal și care a văzut lansarea unei arme care a ținut și distrus vehicule extraterestre utilizând sisteme electronice avansate.

Desigur, acoperirea pentru „Războiul Stelelor” sau Inițiativa de Apărare Strategică (SDI) este că există niște particule radiante - cum sunt cele utilizate în programul SDI pentru a intercepta rachetele și lucrurile de acest tip. În realitate, acțiunea reală a fost

dintotdeauna în domeniul sistemelor de arme electromagnetice, a armelor cu impuls electromagnetic (EMP) și a armelor cu unde scalare. Atunci când o navă extraterestră se materializează în spațiu-timpul nostru, ea este vulnerabilă față de aceste arme electromagnetice avansate.

Avem martori la nivele ultrascrete care au fost prezenți imediat după aceste evenimente în care au văzut sau au recuperat nave prăbușite. Unul din martori, Jonathan Weygandt, se afla la granița dintre Bolivia și Peru când clica secretă a doborât una din aceste nave extraterestre la începutul anilor 1990. Avem oameni care au participat la întâlniri în care se plănuia doborârea navelor spațiale extraterestre. Avem și oameni care au participat la dezvoltarea acestor arme.

În 1997, la o întâlnire din Washington DC, a venit un martor pentru membrii Congresului, Casa Albă și funcționarii de la Pentagon, pe care l-am găzduit. Printre oamenii cheie prezenți la acest eveniment se afla și Congresmanul Dan Burton, care a fost președintele Casei Guvernamentale pentru Reformă și a Comitetului de Supraveghere. Unii dintre oamenii care au decis să rupă tăcerea urmau să spună lucruri mult dincolo de siguranța celui mai „prietenos” dintre membrii acestui grup de control. Acest martor special, G.A., a avut informații specifice și detaliate despre planurile ascunse ale Războiului Stelelor. El a participat la întâlniri comune cu NSA, CIA, NRO și unele programe corporaționiste unde a văzut aceste planuri, începând cu anii '70. A spus că acestea erau complet operaționale: există capacitatea secretă nu numai de a ținti și ataca vehicule extraterestre, ci, de asemenea, de a înscena un atac fals asupra Pământului, utilizând reproduceri ale vehiculelor extraterestre realizate de către om și alte arme ultrascrete. Intenția era de a utiliza aparate de figuratie pentru a înscena un atac extraterestru astfel încât omenirea să se unească în jurul „Fratelui mai mare” și al unei grupări corporaționiste militare. Operațiunile ar fi precum cele din Războiul Lumilor. Și acest lucru va lua prin surprindere Centrul Național Militar de Comandă, CIA-ul, Casa Albă și Congresul, ca să nu mai vorbim de mase și de organele de informare. Așa cum masele credule au înghițit poveștile cu răpiri și mutilări ca dovadă a extraterestrilor răi, vor mușca din nou această momeală a „Războiului Stelelor”. Am interviuat numeroși oameni care au luat parte la proiecte secrete și care au participat la brigăzile ce realizează aceste răpiri, înscenând răpiri și mutilări.

G.A. era foarte nervos când era vorba de a dezvălui lucrurile în care a fost implicat. El a avut încredere în mine pentru că a fost abordat de oameni cu care lucrase înainte: erau tovarăși care fuseseră în operațiuni cu adevărat speciale, iar unii din ei, în diverse situații, salvaseră viețile altora. Asemenea grupuri constituie o adevărată frăție. Ei nu au putut comunica între ei o lungă perioadă de timp însă știau ce se făcea în cadrul proiectului Disclosure. Cu siguranță supravegheau interacțiunile cu mine.

Ei l-au implorat pe G.A. să se întâlnească cu ei înainte de a spune ce avea de spus în fața oamenilor din Congres și de la Casa Albă. La această întâlnire era un bun prieten al lui Al Gore și Bill Clinton și știau că acolo urmau să fie kongresmeni puternici. Așadar a fost de acord să se întâlnească cu ei. În dimineața evenimentului, în aprilie 1997, ne-am adunat pentru o întâlnire privată a tuturor martorilor strict secreți. Era de asemenea acolo și astronautul Ed Mitchell. Chiar când eram gata de a obține mărturia lui G.A. am făcut o pauză. El a venit la mine și mi-a spus că trebuie să se întâlnească cu membrii celei din care a făcut parte - că ei au apărut și insistau să se întâlnească. Se simțea destul de loial față de ei și a fost de acord. Ei l-au dus într-un loc secret din Virginia și l-au ținut acolo până după miezul nopții, când întâlnirea noastră cu Congresul a luat sfârșit. Apoi l-au readus în Westin, iar el i-a strecurat un bilet sub ușă lui Shari Adamiak care era asistentul meu principal. În acest bilet scria: „Nu pot să vorbesc despre asta acum. Ei mă roagă să nu spun nimic despre lucrurile astea până când nu vor pune lucrurile sub control. Vor lucra la asta și au nevoie de timp.” G.A. mi-a spus că, din cauza proiectului Disclosure, starea de spirit din cadrul grupului secret era foarte proastă.

El a expus membrii ai acestui grup secret care s-au ocupat de falsificarea unui atac extraterestru asupra Pământului și toți erau panicați. Singura putere reală pe care o au ei

derivă din secretitudine, elementul surpriză și ignoranța celorlalți - iar noi am modificat această dinamică a lucrurilor prin revelarea planurilor lor. Numeroși oameni din interiorul acestor operațiuni, incluzând oameni din conducerea SAIC și un bărbat care a lucrat ani de zile cu toate companiile aerospațiale importante, mi-au comunicat că ceea ce făceam noi a aruncat în haos întregul așa-numit grup de control MJ-12. Ofeream informații majore oamenilor puternici din DC, precum și publicului. Au apărut astfel defecțiuni și o mulțime de controverse, iar acest grup, care nu fost niciodată omogen, devenea din ce în ce mai divizat datorită muncii noastre. Oamenii din umbră i-au spus lui G.A.: „Dă-ne timp pentru a aduce sub control acest lucru și dacă nu reușim, atunci poți să vorbești despre el.” într-un anumit sens sunt încurajat să cred că ei nu au jucat încă această carte, însă nu sunt convins că nu va fi jucată.

Pericolul constă în faptul că va fi păcălită aproape întreaga lume, inclusiv majoritatea oamenilor care cred că știu ce se întâmplă cu OZN-urile și programele secrete. Acest tip de efort este denumit „indiciu și avertisment înșelător” sau „I&Afals”, prin care înscenezi ceva ce pare a fi un atac din partea inamicului însă nu este. Este un eveniment înscenat, destinat să îndeplinească anumite obiective strategice, precum incidentul din Golful Tonkin. Pentru a extinde războiul din Vietnam și a mări fondurile și trupele am orchestrat ceea ce a părut a fi un atac asupra bunurilor noastre. Astfel eu numesc intenția lor „Planul Golfului Tonkin Cosmic”. Ar lua prin surprindere pe întreaga lume.

Acum, singurul mod prin care oamenii nu ar mai fi luați prin surprindere este ca ei să cunoască

adevărul, lată de ce am simțit că era atât de important pentru G.A. și pentru oameni ca el să iasă

din anonimat, să spună cum stau lucrurile, să dea nume și să v rească despre acest plan.

Wernher von Braun i-a spus lui Carol Rosin, când se afla aproape pe patul de moarte, că aceste programe secrete vor încerca să plaseze arme în spațiu și că vor falsifica evenimente extraterestre și vor înscena un atac. A prevenit-o că va fi un mare pericol pentru lume. A mai spus însă un lucru pe care eu l-am rugat pe Carol să nu-l dezvăluie în timpul evenimentelor proiectului Disclosure: von Braun a afirmat că există arme electronice care au capacitatea de a afecta comportamentul și deciziile. Aceste așa-numite arme psihotronice reprezintă cea mai mare amenințare. Aproximativ în această perioadă am avut o întrunire în Colorado. A fost prezentă o femeie care a lucrat într-o companie care se ocupa cu aceste tehnologii și a fost de față atunci când au fost utilizate. Operatorul acționa un buton și făcea, de exemplu, ca membrii unui consiliu director să ajungă la un acord în câteva minute sau, rotind butonul în cealaltă parte, putea determina certuri și ostilități care se terminau într-un haos total. Cunoșteam și alți oameni care au lucrat cu E-Systems, Raytheon, SAIC și EG&G care se ocupau cu asemenea dispozitive electronice sofisticate și au văzut la rândul lor versiuni ale acestor dispozitive de manipulare.

Uneori mă uit la lume și la unii oameni cu care trebuie să lucrez și sunt convins de faptul că au fost transformați în niște marionete deoarece este illogic ca oamenii să se comporte în anumite moduri; aparent ca după un scenariu prestabilit.

Unii oameni de știință care dispun de tehnologii free- energy au fost ținta unor sisteme de credințe și tipare comportamentale prestabilite care i-au împiedicat să facă publice aceste dispozitive. Toți par să aibă aceleași probleme de personalitate și comportamente cu oscilații instabile între speranță și paranoia.

Așadar tehnologiile vor rămâne întotdeauna ascunse - sau n vor fi niciodată terminate.

Vom vedea acest lucru repetându-se din nou și din nou...

Grupuri clandestine din interiorul guvernului global din umbră, cu interese financiare, geopolitice și religioase sunt implicate în proiecte „negre”, super secrete, unele dintre ele fiind centrate în jurul fenomenelor OZN și a extraterestrilor.

Măiestrie scenică

După 50 sau 60 de ani, cheltuieli ascunse de trilioane de dolari și prin munca unora dintre cele mai strălucite minți ale lumii, au apărut câteva progrese într-adevăr uimitoare în societatea din umbră. Sunt convins că nivelul maxim atins în prezent este extrem de avansat și în anumite privințe este aproape la egalitate cu unele dintre posibilitățile extraterestrilor.

Am observat de asemenea, că multe dintre răpiri s-au petrecut în jurul bazelor militare sau din interiorul familiilor militarilor. Am aflat de la unii oameni care au analizat aceste lucruri în perioada anilor 70-80 că există o relație foarte puternică între acestea și personalul militar, familiile acestora și zonele militare. Acest aspect a fost raportat în cadrul unor grupuri civile care se ocupă cu fenomenul OZN, dar oamenii care au încercat să aducă la suprafață această informativă au fost cenzurați la fiecare întrevvedere și nu au fost lăsați să vorbească despre acest lucru. Această informație a fost ținută secretă.

Asemenea lucruri te fac să te întrebi: cine conduce de fapt aceste grupuri care se ocupă cu fenomenul OZN? Directorul executiv al unuia dintre aceste grupuri civile care se ocupă de fenomenul răpirlor m-a sunat și mi-a spus că a auzit că am ajuns la această concluzie, că am perfectă dreptate și că există un mare număr dintre cazurile lor, despre care el știa că sunt răpiri de factură militară, dar că acest lucru a fost ținut ascuns de către fondatorul acestui grup și că oricine încerca să scoată la iveală această informație sau să vorbească despre o interacțiune pozitivă cu extraterestrii era pur și simplu îndepărtat.

În cursul investigațiilor făcute de noi în anii '90, am identificat câteva persoane care au făcut parte din aceste detașamente. Una dintre aceste persoane este un bărbat din afara Seattle-ului, Washington, iar alta este din Colorado, un fost ranger în armata Statelor Unite, care a fost introdus într-unul dintre aceste programe speciale. El a spus că se practicau tot felul de „scenarii”. Erai trimis într-o operațiune de răpire doar o singură dată după care erai separat. L-am rugat să facă public aceste lucruri dar este speriat și este sigur că va fi asasinat dacă o va face.

Acest bărbat a spus că aveau oameni care erau făcuți să arate ca niște extraterestri. Acest „scenariu” este foarte avansat și ar prosti aproape pe oricine, făcându-l să creadă că cel care efectua întreaga operațiune era de fapt un extraterestru. În cadrul acestor acțiuni în care răpeau oameni foloseau atât aparatură electronică cât și droguri. „Nu ai idee câte figuri politice importante și câte cadre militare importante sau membri ai familiilor acestora au fost răpiți de către noi, astfel încât să învețe să urască extraterestrii și să susțină eforturile gen „Războiul Stelelor”.

Eu i-am răspuns: „Da, cred acest lucru, pentru că m-am întâlnit cu Prince S. A. a cărui frate a fost răpit în timpul unei operațiuni paramilitare secrete tocmai pentru ca această importantă familie de bancheri să accepte că există o amenințare. Aceste operațiuni sunt extrem de bine organizate și foarte sofisticate în ce privește arta disimulării.”

Mai mulți oameni care au confirmat aceste lucruri și care au făcut parte din programe aparținând serviciilor secrete sau diferitelor corporații, mi-au relatat exact aceleași detalii în privința modalităților care sunt folosite și a scopului din spatele acestor operațiuni.

Aceste înscenări sunt săvârșite și în alte țări, scopul lor fiind acela de a face exact ce Wernher von Braun a avertizat: pregătirea oamenilor pentru o eventuală amenințare extraterestră falsă care „va uni lumea” în jurul unui nou nivel de putere militaro-

industrialo-economică centralizată ...
în afara grupării...

Când m-am întâlnit în Anglia cu lordul Hill-Norton - amiral cu cinci stele, „lord al mării” și fost sef al Statului Major al Apărării - el a vrut să știe de ce nu i s-a spus niciodată nimic despre OZN-uri. Auzise că am avut întrevederi cu directorul CIA și că am făcut prezentări oamenilor lui Clinton. Am mers la locuința sa din Hampshire. Era una dintre acele case mari și vechi - un loc frumos.

Am stat în living în niște fotolii. El stătea în dreapta mea și avea o bucătică de hârtie, punându-mi întrebări și luându-și cu eleganță notițe. Voia să știe tot ce știam eu. Lordul Hill-Norton era un om puternic, scund și cu niște ochi albaștri pătrunzători.

La un moment dat m-a întrebat: „De ce nu mi-au spus nimic despre toate acestea? Am fost șeful Statului Major al Apărării și de asemenea comandantul MI-5 și MI-6 și al tuturor operațiunilor «sensibile» din Marea Britanie. Am fost de asemenea șeful Comitetului Militar pentru NATO! Nu am aflat nimic despre aceste lucruri cât timp am fost în acele poziții. Am învățat despre ele doar mai târziu și am aflat despre aceste lucruri de la oameni ca lordul Mountbatten. De ce nu mi-au spus?” Se simțea ofensat că nu i s-a spus nimic despre aceste lucruri, la fel ca și amiralul Tom Wilson care a fost șeful Intelligence Joint Staff și ca James Woolsey director a CIA și așa mai departe.

De ce nu m-au spus nimic despre toate acestea? Am fost șeful Statului Major al Apărării și de asemenea comandantul MI-5 și MI-6 și al tuturor operațiunilor „sensibile” din Marea Britanie.

Eu am spus, „Ei bine, domnule, lăsați-mă să vă răspund la întrebare tot cu o întrebare. Ce ați fi făcut dacă ați fi aflat că există un grup transnațional care nu dă socoteală nici unui guvern din lume dar care s-a infiltrat în aproape toate guvernele importante ale lumii; care și-a atribuit prin acțiuni criminale și comportament inuman (inclusiv crime și asasinat) controlul ilegal, abuziv, asupra celor mai importante tehnologii descoperite vreodată, inclusiv tehnologii care ar face posibile călătoriile interstelare, tehnologii care ar putea scuti omenirea de la nevoia de a consuma combustibil fosil, salvând mediul înconjurător și punând capăt sărăciei din lume, acest grup având un total dispreț pentru lege și democrație, pentru libertatea și bunăstarea oamenilor și chiar și pentru viitorul Pământului? Ce ați fi făcut?”

El a exclamat: „Nu aș mai fi stat nici măcar o nenorocită de clipă”!

I-am spus: „De aceea nu v-au spus niciodată. V-ați dat singur răspunsul la întrebare”.

El a întrebat: „Ce vrei să spui?”

Eu am răspuns: „Pentru că dacă ați fi știut și acesta ar fi fost reacția dumneavoastră ați fi sfârșit ca Jack Kennedy sau ca lordul Mountbatten - aruncat în aer de o așa-zisă bombă IRA, care de fapt a fost plasată de către acest grup de ticăloși. Sau ați fi sfârșit ca Marilyn Monroe și Mary Meyer și toți ceilalți oameni care au fost uciși pentru că nu au vrut să păstreze secretul. Ați fi sfârșit ca toți ceilalți.” După care am adăugat: „Și din păcate la fel ca câțiva din grupul meu - ca fostul director CIA, Bill Colby”. El doar m-a privit, după are a mormăit ceva de genul: „Bastarzii ăia!”...

Noua Eră...

Când au început toate aceste proiecte super secrete? Adevărul este că există încă proiecte „negre” și materiale de la sfârșitul secolului trecut și din Primul Război Mondial care nu au fost încă declassificate! Motive pentru a păstra anumite lucruri secrete au existat într-un fel sau altul în societate de mii de ani. întotdeauna au existat carteluri.

Întotdeauna au existat societăți secrete care au încercat să dobândească o putere secretă. Și acestea au trecut prin diferite transformări, în funcție de exigențele timpului și locului, de circumstanțele politice și tehnologice. Cu siguranță că în secolul XX au existat programe secrete legate de importante interese industriale ce se refereau la aceste tehnologii - este vorba în special despre așa numitele sisteme electromagnetice de tip free energy (sau „energie gratuită”), care au fost descoperite de Tesla.

Chiar și Faraday a descoperit un efect supraunitar („over-unity effect”) în unele dintre experimentele pe care le-a efectuat în anii '1800.

Au existat motive pentru care aceste lucruri au fost suprimate și ținute sub tăcere pentru mult, mult timp.

În anii '1800 - era Vanderbilts, Rockefelleri și a Standard Oil - au existat interese puternice care au dorit să țină secrete descoperirile legate de astfel de sisteme de free energy.

La un moment dat Standard Oil avea un venit mai mare decât guvernul Statelor Unite. Atât de mare și de puternică a fost această corporație condusă de familia Rockefeller.

În acel context industrial monopolist, genii ca Tesla, T. Townsend, Brown și alții au venit cu

așa-zisele mașini ce funcționau pe baza „energiei punctului zero” și a „energiei gratuite” și cu sisteme antigravitaționale de voltaj înalt.

Au existat rapoarte referitoare la nave extraterestre încă din anii '1800 - cum ar fi faimoasa „aeronavă înspăimântătoare” a anului 1896. Am aflat dintr-o sursă excelentă că generalul MacArthur a fost implicat în anii '1930 în recuperarea unui obiect extraterestru din China.

Deci de mai bine de 100 de ani au existat programe de observare a chestiunii extraterestre și în același timp încercări de controlare a acestor tehnologii. Oricum, în cadrul acestor programe s-a realizat un salt major în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. În perioada în care am început să dobândim cunoștințe cu privire la armele termonucleare și să fim pe cale de a explora spațiul, existau deja programe ce investigau sisteme de propulsie ce arătau ca niște farfurii zburătoare.

Von Braun a fost implicat în așa ceva, așa cum a fost și Edward Teller, dr. Vannevar Bush și alții.

În 1936 și 1937 Goddard a dezvoltat o parte din munca lui Tesla. Ei au furat munca lui Tesla despre antigravitație și au vândut-o nazistilor pe la mijlocul anului 1930.

Dar odată ce am urcat de pe nivelul experimentelor și al dezvoltării pe cel în care am utilizat (pe ascuns) arme termonucleare și sisteme de propulsie antigravitaționale, extraterestrii, care au supravegheat Pământul timp de mii de ani, au devenit foarte îngrijorați.

Ei știau că există o foarte mică distanță din acel punct al dezvoltării tehnologice pe care noi îl atinsesem și până la abilitatea de a realiza călătorii interstelare.

Și iată, pe acest Pământ frumos, un grup de oameni, care în câteva decenii au trecut de la cai și trăsurii la antigravitație, arme electromagnetice și dispozitive termonucleare. Ei bine, ar trebui ca creierul tău să fie mort într-o manieră galactică ca să nu fii îngrijorat din această cauză!

În acea perioadă, în timpul și după cel de-Al Doilea Război Mondial, recunoașterile și

intervențiile limitate efectuate de extraterestrii s-au înmulțit. Extraterestrii încercau să încetinească viteza cu care avansam pe această traiectorie distructivă. Avem martori militari în Disclosure Project care descriu vehicule extraterestre ce au interceptat rachetele balistice intercontinentale lansate de la Baza Militară Aeriană Vandenburg și deasupra Atlanticului de Sud. Extraterestrii încercau să întârzie înaintarea noastră sălbatică înspre o distrugere sigură și totală.

Colonelul Diedrikson, care au lucrat cu Comisia Energiei Atomice, a observat că extraterestrii erau foarte preocupați de facilitățile noastre nucleare. El știa personal despre interceptarea unei rachete balistice intercontinentale care fusese în mod special proiectată astfel încât să explodeze pe Lună. Extraterestrii au interceptat-o înainte de a ieși din atmosferă. Prin anii '1940, am reușit să doborâm vehicule extraterestre lângă Roswell, New Mexico, care la acea oră era singura noastră bază nucleară. Avem un document FBI adresat lui J. Edgar Hoover care afirmă că un sistem radar configurat într-un mod special a fost responsabil de doborârea acelor nave extraterestre. Prin anii '1960 aveam „mijloacele de a călători până la stele” așa cum a afirmat Ben Rich (în prezent decedat), fostul șef al Lockheed Skunk Works.

În cadrul unor proiecte secrete, s-au dezvoltat sisteme electromagnetice care aveau abilitatea de a altera conștiința oamenilor și de a le face rău. Apropo, Tesla a realizat un experiment antivibrațional care a funcționat, având chiar și martori, înainte ca frații Wright să fi zburat!

Guvernul din umbră l-a lovit pe la spate pe Eisenhower, așa cum a mărturisit generalul (în retragere) Lovekin: „Eisenhower și-a dat seama de acest lucru... oricare ar fi fost acele lucruri cu care trebuia să ne confruntăm, nu aveau să ajungă pe mâini bune. Din câte îmi aduc aminte aceasta a fost expresia folosită «Nu au să ajungă în niște mâini bune». Aceasta era un real motiv de îngrijorare. Și s-a demonstrat că așa a fost.”

Am învățat de la oameni precum Catherine Austin Fitts că un număr enorm de fonduri este extras din fiecare agenție guvernamentală prin intermediul unor programe stupide...

Un moment important

Am învățat de la oameni precum Catherine Austin Fitts - care a lucrat în cadrul primei președinții Bush ca secretar asistent pentru Departamentul de Construcții și Dezvoltare Urbană - că un număr enorm de fonduri este extras din fiecare agenție guvernamentală prin intermediul unor programe stupide, pentru aceste proiecte „negre”. Când a descoperit acest lucru ei au alungat-o din oraș și au încercat să-i distrugă viața din punct de vedere financiar și profesional. Catherine este o persoană credibilă care a făcut parte din cele mai bune firme de investigații bancare din țară. Așa cum spun prietenii mei de la Pentagon: „Un miliard aici, un miliard acolo și foarte curând poți vorbi de bani adevărați”. Mii de angajați sunt implicați în numeroase proiecte, dar nu cunosc detalii despre munca pe care o efectuează. Cineva se poate ocupa cu un mic lucru aici, în interiorul unui departament care este parte a altui departament, care și el este parte a unui alt departament - lucrurile sunt ținute foarte strâns sub control. Grupul de control este alcătuit din 200-300 de persoane și este transnațional. Statele Unite nu reprezintă nici pe departe singurul centru important de activitate. În acest grup există reprezentanți importanți din China, America Latină, Vatican, Europa, Rusia.

De fapt, granițele naționale nu reprezintă nimic. Problemele naționale sunt irelevante. Nu este nici măcar vorba despre guvernare așa cum ne-am gândi noi. Este o acțiune centrată în jurul unor interese corporatiste, financiare, transnaționale și religioase.

Singura și cea mai puternică entitate din interiorul acestui grup, în zilele noastre este imperiul corporatist mormonic. Ierarhia mormonică deține un număr de holding-uri financiare și corporatiste aflate în legătură cu aceste programe sub acoperire, dar membri de rând nu au nici o legătură cu acestea.

Constrângeri...știți, întotdeauna le spun oamenilor, „Oh, CIA? Acei tipi sunt niște pisicuțe.” Cei în legătură cu care trebuie să vă faceți griji sunt indivizii care lucrează pentru Lockheed sau E-Systems sau aceia care lucrează pentru acest grup care este asociat cu cei care se numesc Discipolii Diavolului, o bandă de motocicliști. Este o subsecțiune a grupării Ingerii Iadului care este implicată în mod frecvent în sacrificii umane, tortură și vivisechii - când ești spintecat de viu - în vederea impunerii păstrării secretului în anumite circumstanțe...

Oamenii care sunt în aceste roluri cheie sunt de obicei în acele poziții pentru că le-au fost transmise de la o generație la alta.

L-am menționat de exemplu pe James Jesus Angleton, cel care a aprobat realizarea înregistrării convorbirilor telefonice are lui Marilyn Monroe. Am fost contactat de către un descendent al său care este enorm de bogat și care este implicat în acest grup ascuns, dar nu lucrează cu agenția (CIA). Tot ceea ce este important este în afara agenției, într-o lume privată. După evenimentul Disclosure Project acesta m-a sunat și a spus: „Ai grăbit aducerea la suprafață a acestei informații de către noi cu 6 până la 12 ani.” Eu am răspuns:

„Bine”. El a adăugat, „Noi verificăm acest material împreună cu NATO; există în Europa, un departament operațional în interiorul sediilor centrale NATO care se ocupă de așa ceva. Dar ceea ce plănuim noi să facem - și ne-ar place dacă tu ai coopera în această privință - este ca, în câțiva ani, să facem ca lideri politici, militari și religioși importanți ai lumii, să anunțe că extraterestrii au fost detectați și că avem certitudinea că nu suntem singuri și că există ființe extraterestre”, l-am spus: „Este puțin cam târziu pentru așa ceva, nu credeți?” El încerca să mă convingă să îmi amân dezvăluirile astfel încât acestea să se potrivească cu „orarul” lor. Bineînțeles că am mai fost abordat în acest mod și înainte - amintiți-vă de generalul T.E. Am spus: „Sunt îngrijorat de faptul că dacă întârziem această dezvăluire, acest lucru va fi o oportunitate pentru o viitoare consolidare a puterii în jurul unei agende (plan) ce este în directă contradicție cu direcția pe care Pământul ar trebui s-o urmeze.”

Membrii simpatizanți ai acestui grup - incluzându-l aici și pe acest domn, Angleton - sunt deschiși la a scoate această informație la suprafață mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

Există foarte mult spionaj sau spionaj în interiorul guvernului din umbră și există atât de multe facțiuni și alianțe mereu în schimbare. Este o situație extrem de dinamică. Oamenii autundența de a vedea acest grup secret de control ca fiind ceva fix, monolitic dar el nu este de fapt așa. Este foarte dinamic, chiar împărțit în mai multe facțiuni...

Monstrul unei puteri nestăpânite

Există un grup relativ mic de persoane care conduce de fapt programele secrete OZN. Acest grup de control nu are nimic de-a face din punct de vedere al cunoașterii, autorităților operaționale și executive cu președintele Statelor Unite sau cu Congresul. De fapt mi s-a comunicat direct de către un director executiv al E-Systems că această companie a fost puternic implicată în aceste domenii de activitate. El a spus: „Foarte puțini oameni care lucrează cu această corporație știu.” Banii pe care astfel de corporații îi primesc sunt trecuți prin câteva operațiuni sub acoperire și prin diferite agenții, sfârșind în aceste proiecte „negre” super secrete.

Există o întrepătrundere a structurilor de conducere a entităților corporatiste, instituționale, financiare și religioase. Acestea nu operează în conformitate cu nimic care să se asemece cu vreo lege sau în acord cu Constituția Statelor Unite sau a oricărei alte

țări. în interiorul acestei lumi ascunse există și elemente criminale care s-au detașat de operațiunea principală. Există câteva elemente criminale foarte puternice în această țară și în interiorul anumitor grupări secrete. Acestea au legături vagi cu grupul principal - dar pot acționa independent și uneori chiar împotriva planurilor grupării principale. Prin urmare totul este foarte complex.

Este ca și cu straturile unei cepe: crezi că ai ajuns la centru după care descoperi că mai sunt alte 20 de straturi de decojit. Decojesc aceste straturi de aproape 15 ani și mi-am făcut o idee destul de clară despre cine sunt acești oameni, cum sunt structurate lucrurile și care este agenda acestor organizații.

Există oameni în grupul central de control care au legături cu guvernul, dar care în realitate nu știu ce naiba se petrece în interiorul FEMA sau în interiorul imperiului corporatist mormonic și nu știu nimic despre planurile lor ascunse, bizare, cu privire la soluția lor escatologică la problema omenirii. La mijlocul lui 1990 am fost invitat la un „salon” în San Francisco, în Pacific Heights. O persoană mondenă, care este prietenă cu Gordon Getty, Willy Brown și Steven Bechtel (de la Bechtel Corporation), a dorit ca eu să prezint aceste probleme cercului ei de prieteni. (Apropo, Bechtel Corporation este un contractant al guvernului din umbră, iar George Schultz este asociat cu ei. Ei sunt toți părți ale acestui aparat al guvernului secret. Există o celulă foarte puternică implicându-i pe George Bush (tatăl), Frank Carlucci, Maurice Strong și alții asociați cu puternicul Grup Blackstone). Președintele AT&T a fost acolo, cât și fostul șef al Stanford Research International (SRI). Eram acolo pentru a le prezenta ce știam și pentru a discuta planurile noastre de viitor. Lângă mine stătea fostul șef a SRI. La un moment dat s-a aplecat către mine și

mi-a spus: „Știi n-am știut niciodată despre toate aceste lucruri, dar am știut că unele dintre acestea trebuie să se fi desfășurat în cadrul SRI. Dumneavoastră ce știți despre asta?” și așa mai departe.

Mi-a explicat că el, la fel ca și directorul CIA, doar a administrat lucrurile și nu era necesar ca el să fie informat în legătură cu astfel de subiecte, acestea fiindu-i ascunse. El a afirmat că „eu am fost practic un birocrat, omul cu punga, încercând să fac ca banii să continue să «curgă» în această imensă operațiune. Dar dacă DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency) a avut vreun proiect în desfășurare, eu nu cunosc detalii despre acesta. S-ar putea să fi auzit niște «șoapte» pe ici pe colo, însă acest tip de proiecte erau foarte strict controlate, neținându-se cont că eu sunt directorul SRI. Și modul în care am ajuns acolo a fost știind să nu pun prea multe întrebări! Prin urmare vreau să vă întreb pe dumneavoastră!” în timpul audierilor Iran-Contra, senatorul Inouye a afirmat că există un grup secret care are propria sa bază aeriană, propria bază maritimă, propriile sale mecanisme de finanțare și este dincolo de lege. Acest lucru este în mod special adevărat în domeniul tehnologiilor avansate secrete, a fenomenului OZN, a problemelor legate de extraterestri și a armelor acestora. Una dintre cele mai periculoase tendințe care a evoluat între anii '1960 și perioada actuală este aceea că acest guvern din umbră a devenit capabil de autofinanțare, acest lucru făcându-l atât de puternic.

Acum, lăsați-mă să vă explic. Dick D'Amato membru al Senate Appropriations Committee avea dreptate când afirma că există mai mult de 100 de miliarde de dolari în bugetul negru, ilegal. Dar „marea acțiune” se desfășoară în lumea financiară privată, corporatistă. Să presupunem că a-ți fi laboratoarele Bell din Murray Hill. Eu lucrez cu un martor care și-a desfășurat întreaga carieră la Bell Labs. El făcea parte dintr-o celulă care a realizat o mulțime de contracte secrete, sub acoperire, cu operațiuni militare care dețineau dispozitive și circuite extraterestre.

Dick D'Amato, membru al Senate Appropriations Committee, avea dreptate când afirma că există mai mult de 100 de miliarde de dolari în bugetul negru, ilegal.

Aceste laboratoare corporatiste au studiat aceste tehnologii și au descoperit cum funcționează și care ar putea fi posibilele lor utilizări. Ei au venit la suprafață cu inovația A sau X care a fost ulterior patentată și care s-a transformat apoi într-o industrie de sute de miliarde de dolari. Gândiți-vă la fibra optică, circuitele integrate, laserele și la alte astfel de lucruri. Acest mod de finanțare al guvernului sub acoperire este ca un cancer care a metastazat în nenumărate active financiare, tehnologice și corporatiste. Astfel că în acest moment lumea corporatistă secretă, deține tehnologii ce depășesc tot ce deține DIA, CIA sau oricare alte agenții guvernamentale.

Alt martor din sfera corporatistă pe care l-am intervievat a afirmat că în timp ce era la Bell Labs, a văzut 28 sau 29 de dispozitive de tip free energy pe care aceștia le obținuseră și pe care le țineau ascunse.

Acest martor a lucrat cu aceste tehnologii. Acum el este pensionar.

General Motors și alte mari companii dețin de asemenea astfel de tehnologii, care ar putea salva Pământul, dar nu le vor face cunoscute publicului. Deci aceste interese financiare și corporații multinaționale reprezintă o operațiune de multe trilioane de dolari, care are un atu asupra oricărei puteri cum ar fi Pentagonul sau guvernul Statelor Unite sau al oricărui alte națiuni de pe Pământ.

Este un monstru al unei puteri secrete, corupte, corporatiste și neverificate de nimeni, care este doar parțial guvernamentală. Prin urmare, din păcate, chiar dacă ai o persoană puternică în ceea ce oamenii numesc „guvern”, care ar vrea să facă cunoscut adevărul, el se simte copleșit de aceste alte „interese speciale”...

Unul dintre oamenii cu care eu am lucrat ani de zile este un membru operativ al unei astfel de corporații sub acoperire, implicat în astfel de operațiuni.

Când l-am cerut să iasă în față el mi-a spus: „Nu există nici o agenție sau guvern pe Pământ care să mă poată proteja de furia acestui grup, deoarece el este în afa puternic.” Acum, când este vorba de ceva atât de mare și de complex, există oameni implicați care au și interese comune cu cele ale grupului dar și interese separate. Și cu cât interesele devin mai separate, cu atât sunt mai mari șansele de a apare un grup rebel.

Cele mai violente operațiuni rebele sunt cele care sunt legate de ideologii, în opoziție cu cele legate doar de bani și își au rădăcinile în anumite viziuni ideologice și escatologice asupra lumii. Aceștia sunt oamenii care au o viziune distructivă asupra lumii și simt că singurul mod în care lisus va veni din nou este acela de a distruge lumea și de a ucide miliarde de oameni. Există un grup foarte puternic care are acest sistem de credințe. Dar ei de fapt se uită în oglinda retrovizoare. Ce așteaptă ei este deja de ordinul trecutului. Ei nu știu în ce ciclu ne aflăm deja, ne mai ținând cont de secolul în care ne aflăm. Deci ei sunt complet în afara liniei de evoluției rasei umane, dar nu-și dau seama de acest lucru. Ei conduc lumea într-o anumită direcție, pentru a se îndeplini interpretarea lor asupra unei profeții, care s-a petrecut deja.

De asemenea, poate fi o profeție care se auto-împlinește a Armagedon-ului, una pe care au creat-o prin ignoranță, superstiție și ură. Deci, în cele din urmă, problema este ignoranța și soluția este iluminarea, cunoașterea și spiritualitatea veritabilă...

Farsa unei amenințări venită din afara spațiului

După evenimentele de la 11 septembrie, o mulțime de persoane au început să se întrebe ce se întâmplă de fapt în spatele scenei. Nu îmi permit luxul de a pune deoparte toate aceste informații și de a mă gândi că este

o teorie a conspirației. Știu că sunt adevărate. Singura întrebare pe care am avut-o întotdeauna este: când am pus aceste elemente împreună și am încercat să le explic ca în acest fel să aibă sens pentru oameni - am sunat alarma, de ce nu vă treziți și vă lăsați înșelați?

Oamenii nu trebuie să fie cuprinși de frică față de extraterestrii și astfel să înceapă să susțină programul „Războiul Stelelor” împotriva civilizațiilor extraterestre. Aceste interese ascunse vor să unească și să controleze lumea prin intermediul fricii, și nu prin intermediul păcii și al speranței.

Aceasta este antiteza a ceea ce ar trebui să fim în acest moment al evoluției noastre. Astfel de eforturi sunt prin urmare în directă contradicție cu ceea ce ar susține viața și un viitor mai bun pentru această planetă.

Majoritatea oamenilor pot înțelege faptul că există proiecte secrete. Un număr mai mic de oameni înțeleg că există proiecte ultra-secrete, proiecte „negre”. Și există un anumit număr de persoane care înțeleg că unele dintre acestea sunt legate de proiecte care sunt ilegale, care își au originea în complexul militaro-industrial și cel corporatist, ce au de-a face cu sisteme energetice avansate și cu OZN-uri.

Mai există un grup și mai mic de oameni care înțeleg faptul că unele dintre aceste grupuri criminale, dețin nave complet operaționale care arată ca niște OZN-uri, au creat forme artificiale de viață care arată ca niște extraterestrii, au simulat „răpiri” și s-au angajat în mutilarea de vite și toate acestea datorită factorului frică pe care doar astfel îl pot sădi în conștiința publicului, în subcultura legată de OZN-uri, în mass-media, în producțiile Science fiction etc.

Și mai există un număr și mai mic de persoane care înțeleg că cei care trag sforile aparțin unui grup transnațional, de orientare fascistă, asemănător cu cei din grupul Thules, care s-au aflat în spatele apariției lui Hitler. Ceea ce nu au putut face pe față în timpul celui de-Al Treilea Reich, au făcut sub acoperire, pe ascuns. Și prin intermediul operațiunii Paperclip, noi i-am adus în SUA și am înșământat industria aerospațială și CIA.

Astfel că efortul socialist-fascist care nu s-a putut manifesta în mod deschis în cel de-Al Doilea Război Mondial, s-a desfășurat din acel moment la un nivel subteran.

Suntem pe cale de a vedea ieșirea acestuia la iveală, într-un mod mai larg, pe măsură ce încearcă să-și consolideze puterea în lume în jur l unei astfel de filozofii. Între timp, ei vorbesc de democrație, dar ei de fapt ei doresc o pseudo- democrație, a unei societăți controlate în mod ascuns de o structură a puterii neidentificată și nerecunoscută.

Acum, dacă toate acestea vi se par îngrijorătoare, e normal; așa și trebuie să vi se pară. Și singurul antidot la toate acestea este cunoașterea și adevărul și a face cât mai mulți oameni să vadă ce se petrece de fapt, astfel încât să nu fie păcăliți - deoarece cei care conduc toată această agendă ascunsă se bazează pe ignoranța noastră colectivă.

Ceea ce ei susțin este o combinație de proastă educație și dezinformare care a făcut ca toți să fie niște vaci consumatoare a unui sistem de credințe și a materialismului. Sistemele de credință false combinate cu diverse dependențe materiale creează otrava alegerii pentru mase.

Însă împărțind de la inimă la inimă, putem spune oamenilor adevărul și le putem arăta o altă viziune, aceea a unui viitor luminos, care așteaptă Pământul și copiii lui. Trăim în niște timpuri ale extremelor - foarte întunecate și foarte luminoase. Trăim într-o vreme a schimbărilor transformatoare. Majoritatea oamenilor care lucrează la Pentagon, la Casa Albă sau la CIA, nu știu nimic despre aceste agende ultra-secrete... Majoritatea sunt oameni de treabă care sunt prinși într-o mașinărie care nu a fost creată de ei și despre care au foarte puține cunoștințe. Este de datoria noastră să împărțăm această cunoaștere cu toată lumea, inclusiv cu cei din guvern sau cu cei din armată. De 12 ani facem acest lucru și mulți realizează că au fost înșelați. Și atunci susțin aceste dezvăluiri.

Imediat după evenimentele de la 11 septembrie, am ținut o conferință în Oregon. La final, a venit la mine un om care lucrase toată viața în cadrul armatei. Era acolo împreună cu un prieten, amândoi fiind foarte precauți. Când aproape toți au plecat, unul dintre voluntarii din cadrul Disclosure Project, Jordan Pease, mi-a spus că acest om dorește să vorbească puțin doar cu mine. Acest om, pe care îl voi numi R.J., lucrase în cadrul armatei încă din tinerețe, iar în anii '60 fusese implicat în aceste proiecte secrete. Unul dintre aceste proiecte a fost legat de abilitatea de a construi tehnologii de spionaj din spațiu, care erau atât de avansate încât puteai auzi oameni vorbind din spațiu și puteai vedea tot ce făceau ei. Și acest lucru se petrecea în 1960! Tehnologiile care există acolo sunt departe de orice a fost vreodată raportat la știri. De aceea răd când ei spun: „Vai, nu-l putem găsi pe Osama bin Laden.” Într-adevăr. Asta și alte basme de acest gen. Vă rog... Vreau să spun, cât de proști cred că suntem?

R.J. mi-a spus că din cauză calităților sale, a fost acceptat din ce în ce mai adânc în aceste proiecte și în cele din urmă a fost introdus și în proiectele legate de OZN-uri. El a spus: „Știți, mi-e teamă că nu veți înțelege ce sunt acele chestii despre care dumneavoastră credeți că sunt extraterestre”. I-am răspuns: „Aaa, vă referiți la formele de viață programate, create de către oameni?” El s-a tras înapoi de la masă. A întrebat: „Cum de ați aflat despre asta?” „Ohh, am o mulțime de martori care au lucrat la realizarea acestor creaturi pseudo- extraterestre”. Am continuat: „Dar dacă vorbesc prea mult despre aceste lucruri oamenii vor crede că mi-am pierdut mințile.” El mi-a răspuns: „Lăsați-mă să vă spun la ce am lucrat eu”. Și astfel a început să-mi povestească despre proiectele la care a participat atât în Statele Unite cât și în Australia.

„Am avut la dispoziție materiale de natură extraterestră pe care le-am studiat și după care am dezvoltat tehnologii foarte avansate, ceva de genul navelor antigravitaționale. Am asistat la manifestarea unor capacități trans-dimensionale, am văzut dispozitive care aveau abilitatea de a se deplasa înainte sau înapoi în timp - tot felul de lucruri”, a explicat el. (Avem un alt martor care a lucrat cu Boeing și McDonnell Douglas și care știa despre Proiectul Redlight și Operațiunea Looking Glass ce implicau acest tip de capacități).

Apoi R.J. a spus: „Știți, ceea ce majoritatea oamenilor nu realizează este faptul că eu am fost implicat în proiecte care efectuau ceea ce oamenii numesc „răpiri”. Noi am regizat multe dintre aceste răpiri despre care oamenii cred că sunt contacte cu extraterestri. Ei bine, în acest loc unde am lucrat - undeva sub pământ - se aflau toate aceste containere. Și existau și creaturi pe care le creșteam într-un mediu de cultură și care se aflau în diverse stadii de dezvoltare. Aceste creaturi arătau la fel ca ceea ce oamenii cred că sunt extraterestri.” R.J. a continuat să-mi povestească că au existat câteva generații de astfel de forme de viață artificiale. Ei încercau să perfecționeze creatura lor „extraterestră”, începând aceste experimente genetica încă din anii '40-50. Acești pseudo-extraterestri erau toți aliniați, aproape ca o arhivă. A spus că cel mai avansat dintre ei era foarte bine făcut și credibil.

„Bineînțeles, aveam aceste creaturi care erau ca niște automate, comandate de către oameni, aflate la bordul a ceea ce oamenii cred că sunt nave extraterestre.” R.J. nu știa că eu deja cunoșteam faptul că aceste farse se desfășoară și că erau foarte sofisticate. El credea că și eu am fost păcălit, ca majoritatea cercetătorilor în domeniul OZN. „Nu, eu știu despre aceste lucruri de foarte mult timp”, am spus eu. „Ei bine de ce nu ai vorbit despre asta?”, m-a întrebat el. „Pentru că, i-am explicat, încerc să fac oamenii să înțeleagă faptul că OZN-urile chiar există”. „Da, înțeleg poziția dumneavoastră” a spus el. „Sunt foarte încântat că știți de aceste lucruri. Dar vreți să știți altceva? Multe dintre aceste lucruri au fost plasate în facilități din întreaga lume, în jungla din Amazon, în Australia și în alte locuri îndepărtate. În cele din urmă am fost introdus la nivele din ce în ce mai profunde și înainte de a fi repartizat în acel loc din Australia, am fost introdus la un alt nivel al programului meu educațional”. Mi-a spus: „Nu știți ce se petrece cu adevărat de fapt” Mi-a explicat că a fost martor la un ritual satanic de inițiere. Cei prezenți au consumat sânge și au avut loc sacrificii și torturi. Era „îndopat” cu programe de adorație satanică, cu sacrificii satanice și cu plăcerea de a ucide ființe inocente. El ne-a spus că odată ce a ajuns la acest nivel a trebuit să facă un jurământ față de Lucifer. Și l-a făcut. Nu este prima persoană care mi-a povestit despre aceste programe. A fost transferat la

Pine Gap, Australia și mi-a dezvăluit că aceasta a fost cea mai neobișnuită experiență a sa. A fost dus la acea facilitate noaptea, cu elicopterul. Odată ce s-au apropiat de acel deal, ceea ce arăta ca o bucată obișnuită de pământ, s-a deschis. Era ca și cum ar fi fost vorba despre o hologramă. Când s-a apropiat, o parte a acestui deal s-a deschis și au zburat direct în interiorul pământului. Au intrat adânc în interior, unde erau niște OZN-uri enorme, construite de către oameni. Existau acolo și unele OZN-uri de formă triunghiulară.

El a afirmat: „Deținem baze ca acestea în întreaga lume.” Pe măsură ce îmi povestea aceste lucruri, se oprea periodic și îmi spunea: „Știu că ai să crezi că inventez toate aceste lucruri și știu că nu poți să crezi ceea ce îți povestesc.”

La finalul relatării sale, i-am spus: „Vreau să ști că am mulți martori ca tine - pe care nu-i cunoașteți, pentru că fiecare ați lucrat la proiecte diferite - care mi-au relatat realmente aceeși povești, desfășurate însă în locuri și perioade de timp diferite. De aceea nu am nici o îndoială că aceste lucruri s-au petrecut.” Bărbatul a tras aer în piept și apoi a expirat - un semn de imensă ușurare.

Una dintre cele mai sofisticate facilități de acest gen se află în Anglia. O mare parte dintre așa numiții „reptilienii”, creaturi despre care oamenii cred că sunt de origine extraterestră sunt forme de viață programate, biomașini și au fost creați acolo.

Acum, majoritatea oamenilor ar prefera să nu afle toate aceste detalii, să fiu sincer.

Dar este important pentru ei să înțeleagă manipularea cu care au de-a face. Unul dintre domnii cu care lucrez și care face parte dintr-o familie de multi-milionari, foarte implicați în operațiuni diplomatice și ale serviciilor secrete, a trecut prin acest gen de programare la un anumit institut de meditație, atingând nivelul 14 de antrenament.

A spus că până ce nu îți făceau un profil și să descopere că ești „de genul lui Genghis Khan”, în sensul de a fi la fel de violent și de distructiv, nu puteai trece peste acel nivel. Din moment ce el nu era extrem de violent și plin de ură, au încheiat implicarea lor cu el.

El mi-a povestit că aceștia vorbeau mult despre doctorul Greer și despre Disclosure Project și că erau foarte încântați că am făcut publice informații care arată că extraterestrii și OZN-urile sunt reale, dar că erau furioși și chiar mă urau deoarece am expus farsa pregătită de ei.

Ei sunt foarte devotați acestei ultime bătălii finale a acestui război interplanetar, care este chiar scopul principal al acestui secret extrem. Ei sunt foarte supărați pentru că eu nu urmez acest program și pentru că am descoperit planul lor secret de a pune la cale un fals atac extraterestru asupra Pământului și l-am dezvăluit celor de la Pentagon și altora. Mi-a spus chiar că mă vor mort. Ei nu vor să existe vreo persoană mai importantă care să afirme că prezența extraterestră nu numai că nu este malignă, dar este și de un foarte mare ajutor și chiar iluminatoare.

„Realizați cât de mult vă urăsc?” a întrebat el.

„Da”, am răspuns. „Însă acest lucru și amenințările lor nu ne vor împiedica niciodată să spunem adevărul.”

Pe măsură ce Disclosure Project avansa, am fost atenționat că dacă voi merge dincolo de ceea ce puteau ei controla prin intermediul mass-mediei, se vor declanșa evenimente care vor duce la închiderea lui. Mi s-a spus acest lucru foarte clar... Există programe care fac parte din alte programe care la rândul lor fac parte din alte programe și tot așa. Întrebarea este: cum scoatem la iveală suficient din această informație, pentru a fi de ajuns celor care dețin puterea și publicului, pentru a furniza cunoaștere și a aduce o lumină în aceste colțuri întunecate? În plus, trebuie să descriem în mod clar și o alternativă.

După 11 septembrie am hotărât să identificăm rapid și să facem cunoscute publicului aceste tehnologii noi, ce pot salva Pământul și în paralel să continuăm cu Disclosure

Project.

Trebuie să facem ceva pentru a dobândi suficientă susținere și finanțare pentru a ne putea opune cu succes acestei mașinării care funcționează de mai bine de 50 de ani. Era timpul pentru noi de a trece de la martorii din domeniul militar și documente, la tehnologia în sine. Când s-au petrecut evenimentele de la 11 septembrie am realizat că am intrat în joc foarte târziu.

La sfârșitul anului 2001 am înființat Space Energy Access Systems (SEAS) Inc. Un grup de oameni au băgat în acest proiect câteva sute de mii de dolari pentru ca împreună să putem cerceta ceea ce era disponibil deja în lume.

Am descoperit câteva tehnologii ce se află în stadiul în care pot dovedi principiul de bază, dar nu sunt atât de avansate încât să poată fi oferite publicului drept un sistem de free energy.

Acele dispozitive care sunt mult mai avansate - și am văzut câteva - sunt deținute de către oamenii de știință care au fost extrem de intimidati sau cărora „li s-a spălat creierul” pentru a păstra secretul. De exemplu, doctorul Loder și un inginer din echipa noastră au mers să viziteze unul dintre acești oameni de știință care fusese manipulat de către un fizician care-l îndoctrinase cu un sistem de credințe eshatologic. Acest individ, care se prefăcea a fi un om de știință, i-a spus inventatorului: „Nu lăsa în nici un fel tehnologia pe care ai creat-o să fie cunoscută de către societate până ce aceasta nu se va prăbuși și atunci, exact ca pasărea Phoenix, vei putea fi omul de știință care îi va salva pe toți, făcând cunoscută această tehnologie, doar atunci când toate celelalte «s-au dus naibii».” Așa că practic acestui om i s-a spălat creierul prin intermediul unor credințe escatologice, astfel încât el ține ascunsă această tehnologie, așteptând aceste evenimente cataclismice. Bineînțeles, este vorba despre o profecție care se auto-împlinește. Dacă nu avem ceva cu care să împiedicăm epuizarea rezervelor de petrol și distrugerea biosferei, aceste evenimente teribile se vor petrece. Deci este vorba despre un mod de gândire circular. Însă nu mai poți face mare lucru odată ce cuiva i s-a „spălat creierul” în acest mod. Am identificat de asemenea un sistem antigravitațional care se află în primele stadii de dezvoltare. Cu suficienți bani el ar putea fi transformat într-un sistem antigravitațional și un sistem bazat pe energie liberă. Lumea are nevoie cu disperare de aceste tehnologii.

Concluzie:

Umanitatea se află acum la un moment de răscruce. Fie vom continua să distrugem Pământul și pe toți locuitorii lui datorită ignoranței noastre, a războaielor și a conflictelor, fie vom atinge o stare de maturitate spirituală și socială ce ne va permite să cunoaștem starea noastră inerentă de unitate. Dacă nu, atunci aceste tehnologii puternice vor rămâne în mâinile unor oameni care sunt scufundați în ignoranță și superstiții. Experiența mea directă m-a făcut să înțeleg ceva important în legătură cu natura civilizațiilor extraterestre avansate: acestea au ales non-volența drept o etapă firească pe calea evoluției.

Cu alte cuvinte nivelul lor înalt de conștiință este incompatibil cu starea de separație și conflict. Altfel, cu incredibile tehnologii pe care le dețin, s-ar fi distrus de mult unii pe alții. Aceasta este o planetă a liberei voințe. Voința noastră liberă trebuie să fie folosită pentru ca această transformare să se petreacă. Aceasta este lecția pe care trebuie s-o învățăm. Și imediat ce ne vom mobiliza cu toții și ne vom utiliza voința pentru a face ca aceste lucruri să devină realitate, ele vor deveni realitate.

În cadrul sistemului nostru educațional și al societății suntem învățați pur și simplu să ne conformăm. Știți însă care este problema? Dacă ne conformăm unui sistem bolnav atunci avem o problemă, iar lumea din jur a devenit foarte alienată. Trebuie să vedem lumea așa cum este ea și să facem ca acel viitor bun, care stă așteptând, să se manifeste, să devină realitate. Pământul și umanitatea sunt gata să înflorească și nu este doar o primăvară a Pământului, ci a întregului cosmos.

Shambala

Ideea că sub pământ, în general, și sub munți în particular, s-ar afla un imperiu subteran există din „illo tempore”. O exprimare concretă a ei ar fi noțiunea Shambala venită din Orientul îndepărtat, dar care a interesat pe mulți europeni, printre care și români.

Shambala ar fi o țară mirifică, imprecis localizată, subterană. Primii europeni care au plecat în căutarea ei în Asia în anul 1627 au fost călugării ieziți Ștefan Cacella și Ioan Cabrai.

Pe teritoriul țării noastre, primii care s-au interesat de problema Shambalei au fost locuitorii din concavitatea primei curburi a Carpaților. Secuilor Kőrösi Csorna Sándor, născut în anul 1784 în satul Chiuruș din Covasna, care a viețuit între anii 1827 și 1830 în mănăstirile tibetane Zangla și Kanim, considera că Shambala există, fizic vorbind, și că este amplasată la nord de râul Sir Daria, între paralela 45o și 50o.

Pe de altă parte, celebrul doctor sas Hönigberger din Brașov, deși aprecia că țara miraculoasă este tot în nordul Indiei, totuși se apropia mai mult de adevăr, susținând că în ea nu pot intra decât cei inițiați. Doctorul Zerlendi din București, un personaj real al navelor lui Mircea Eliade, considera, ca și acesta, că Shambala este un spațiu calitativ deosebit de spațiul profan. Mircea Eliade ajunsese probabil la această concluzie după ce, aflându-se pe drumul sfânt al Badrinathului din Tibet, întrebase din eremit în eremit unde este intrarea în Shambala și nu aflase nimic.

Nimeni pe plan mondial, și au fost nenumărați cercetători, nu a găsit intrări în subteran, deși mari inițiați ca Apollonius din Tyana se zice că ar fi făcut-o. Oricum, ca factor comun al cercetărilor, a rezultat indicația că intrările în Shambala sunt amplasate în munți sau în păduri sfinte, cum ar fi cea din Morbihan (Franța), numită Brocelinde.

Când problema existenței Shambalei părea lămurită că aparține unui plan subtil paralel, iată că teoria pământului gol (sau cu mari caverne) reapare în Statele Unite în anul 1906 prin scriitorul William Reed, revigorată în anul 1959 de Amadeo Gianinni și ulterior de Ray Palmer (în revista Flying Saucers).

Dar evenimentul cel mai important se produce în anul 1947, când, respectabilul contraamiral Richard E. Byrd relatează cum pe neașteptate, zburând peste Polul Nord, a intrat în interiorul Terrei.

Fascinat de cele văzute acolo, s-a gândit să repete expediția, de data aceasta pe la Polul Sud, ceea ce a și făcut în anul 1956. Cine vrea să urmărească expunerea a celor văzute de R. E. Byrd poate citi cartea „O lume ascunsă” de Raymond Bernard, apărută la noi în anul 1994 în editura Savas Press.

Din sinteza diferitelor surse care s-au exprimat în problema viețuirii subterane, eventual organizată pe mai multe etaje în adâncime, reținem că pe Terra ar exista două zone privilegiate pentru aceasta, și anume Brazilia și Tibetul (poate chiar sub mănăstirea Lasha). Aceste două supercavități ar putea fi legate între ele printr-o rețea magistrală la care s-ar putea racorda rețele locale.

Alte puncte de acces ar mai exista pe planeta noastră. Interes din acest punct de vedere ridică muntele Shasta din California (a se vedea „Telos” în 3 volume de Aurelian Louise Jones, ed. For You) care deja este sfredelit de baze ultrasecrete de cercetări militare, eventuale camere subterane aflate sub piramida de la Gizeh „văzute” de clarvăzători, viziunea lui Jules Verne în „Călătorie spre centrul pământului” (viziuni care aproape toate, din celelalte romane, s-au și adevărit), imperiul subteran semnalat cert de Erich von Däniken în statul Ecuador în zona denumită Peștera Tayos (Los Tayos).

În anul 1976 a avut loc acolo o expediție formată din 65 persoane printre care și astronautul Neil Armstrong. Zona conține circa 400 peșteri Tayos având gura de intrare la cote înalte chiar și la cota 1000. S-a descoperit, în afară de o faună bogată mai multe cârți cu file aurite care ar conține marile secrete ale omenirii.

În Peru intrarea într-un regat subteran s-ar afla lângă orașul Tepica.

În Mexic în statul San-Louis-Potosi în subteran se intră prin peșteri aflate în păduri milenare. Pe de altă parte s-a semnalat la cota 2700 aflată în regiunea Csilitla o gură de ieșire din subteran . În apropierea vulcanilor Popocatepeti și Inlakiati se află alte guri de acest gen.

Chiar și în Grecia în sud-estul Peloponezului s-au descoperit cavități subterane imense denumite „Alepotripa”. Oamenii de știință Anna Petrocilos, B. Dairos și K. Kalatos au descoperit obiecte metalice, crani supradimensionate, scrieri necunoscute, etc.

Considerând ca foarte importantă locația Shasta se mai pot face unele precizări. Se pare că unul dintre tunelurile care pleacă de aici se îndreaptă spre sud și după circa 300 mile (483 km) debușează în peretele canionului Boynton care se află în statul Arizona lângă orașul sacru Sedona. Energia incredibilă de acolo este generată de 7 vortexuri magnetice vindecătoare. Este interesant de menționat că sunt doar extrem de puțini români spiritualizați care au ajuns acolo, printre aceștia fiind Elena Ignat din Deva și generalul Emil Străinu din București, amândoi având bogate materiale informative încă nevalorificate.

În continenul nord american există o vastă rețea de tunele subterane, o parte din ele rămase de la o civilizație necunoscută, o alta realizată în zilele noastre în scop tactic-militar. Cele două tipuri de tunele sunt interconectate, pe unele din ele putându-se circula cu trenuri speciale - care leagă circa 80 orașe subpământene. Schema acestei complexe rețele pentru vestul Statelor Unite, a fost publicată de William Hamilton.

În afară de asemenea locații celebre (într-un fel sau altul) arătate, nu poate să nu existe și alte puncte mai modeste, dar tocmai prin aceasta, posibil mai importante.

În cartea "India văzută și nevăzută" scriitorul spiritualizat Vasile Andru (născut în Bucovina cedată, la 22 mai 1942) arată că, stând de vorba cu un mistic din Ceylon, acesta i-ar fi spus că și în insula lui există o asemenea poartă secretă.

Ajungând în Noua Zeelandă Vasile Andru a constatat că și acolo există la Cap Treinga un loc sacru unde sunt proiectate canale de comunicare cu lumile exterioare dar și o intrare în Shambala.

În această situație apare ca legitimă întrebarea: de ce n-ar exista asemenea volume subterane și în țara unde a fost primul focar al civilizației și al culturii europene, adică în România? Aceasta cu atât mai mult cu cât toate basmele românești conțin și admit o lume subterană numită Tartar. Pe de altă parte Yan Van Helsing a auzit de existența unor căi de comunicare subterane în munții Carpați. În acest sens informațiile care există la noi sunt relativ reduse.

O informație concretă (pasibilă de a fi verificată) aparține doctorului inginer C. Cojocaru care consideră că actualele mari mănăstiri grupate pe zone, ar fi legate, și pe distanțe mari între ele, prin tuneluri subterane realizate în timpuri preistorice. Legătura era făcută, se înțelege, pentru alte obiective sacre dispărute care se aflau pe amplasamentul mănăstirilor și cetăților de azi.

Plecând de la constatarea diverselor studii de natură diferită făcute până în prezent, apare ca frecvența prezența unui munte acolo unde ne referim la volume subterane. Mergând pe această idee, din punct de vedere geologic, zona munților calcaroși din Bihor-Vlădeasa (munții Apuseni) ar părea cea mai propice pentru spații subterane.

Alți munți care au mai fost vizitați și cu ocazia localizării Kogaianonului (unde se retrăgea periodic în subteran Zalmoxis) sunt: Ceahlăul (muntele sfânt al țării), Călimanii (deși sunt vulcanici), Rarăul (dar și Giumalăul), peștera Polovragi, defileul Dunării, Godeanu (și chiar Retezatul) etc. Se observă că din această enumerare lipsește intenționat Bucegii, pentru că tocmai asupra lui vreau să mă ocup în mod special, din motive care vor fi arătate.

Munții Bucegi, dintre toți ceilalți ai României, au atras prin poziția lor, aproape de București dar și de alte două orașe mari, Ploiești și Brașov, numărul cel mai mare de turiști din țară și din străinătate, încă din secolul XVIII sunt consemnate impresii de călătorie și

cercetare ale unor montaniarzi îndrăzneți care, la vremea aceea, nu beneficiau nici de cabane, nici de trasee marcate.

Astfel, în anul 1785, botanistul Lerchenfeld vizitează schitul Peștera (din Peștera Ialomiței) pe care îl notează cu denumirea de "kloster skitt". Tot acolo ajunsese în anul 1840 John Paget și după el Schur. Nu insistăm asupra acestui istoric întrucât el însuși constituie un studiu separat; dar nu putem să nu menționăm și pe francezul J. A. Vaillant care, la Paris, în anul 1844, a tipărit cartea "La Românie" în care, în volumul al treilea, de 464 de pagini, descrie ascensiunea sa în Bucegi.

Prin împietruirea accesului, realizat de austrieci în anul 1739, pe Valea Prahovei, de către domnitorul Gheorghe Bibescu în anul 1846, inerent, aflulul de vizitatori din Țara Românească a crescut.

În primul an de domnie, la 5 august 1866, regele Carol I a și vizitat Mănăstirea Sinaia, după ce, încă înainte de această dată parcursese câteva trasee în Bucegi. Punându-se problema construirii unui palat regal, amplasamente inițiale ca cele de la actualul schit Cetățuia de lângă Mănăstirea Ciolanu, sau de pe valea Doftanei de la Glodeasa, au fost eliminate din diferite motive. Castelul trebuia să ajungă în Bucegi, unde a și fost inaugurat la 7 noiembrie 1883 (s.n.).

În el a locuit Regina Elisabeta - Carmen Sylva care, fiind dotată cu o sensibilitate deosebită, a fost atrasă de la început de misterele Bucegilor pe care i-a parcurs călare și pe jos, culegând de la localnici și ciobani legendele care se mai păstrasera.

Tocmai ea a fost persoana care a lansat ipoteza, pe baza acestor legende, că sub platoul Bucegilor ar putea exista domenii subterane. În cartea sa "Poveștile Peleşului", în capitolul intitulat Cetatea Babei, se referă la o cetate în inima Bucegilor care ar avea încăperi subterane în care erau depozitate sculuri de aur în vrafuri enorme, aur exploatat, tot în subteran, de pitici.

De atunci, legat de acest subiect, au circulat unele versiuni care nu au putut fi verificate. Personal, acum mulți ani în urmă, am căutat să stau de vorbă cu porteurul (cărător de mari greutate) pentru aprovizionarea cabanelor) Popa din Bușteni, dar n-am putut obține nici o informație fiind într-o stare de moment necooperant. Despre el se zvonea că, împreună cu alți doi tovarăși, ar fi intrat într-o încăpere subterană, unde ar fi văzut mult aur.

O informație de același gen provine din jurul anului 1716, cunoscută sub numele de "Comoara lui Varga". Acesta a fost un clujean care, murind de o boală misterioasă declanșată din senin, a lăsat un testament din care rezultă că, împreună cu alți doi tovarăși, a descoperit - într-un munte neprecizat - o încăpere subterană în care se găseau bogății de nedescris, comori greu de imaginat din aur, argint și pietre scumpe. Pe locurile precizate în testament ulterior au fost făcute săpături și cercetări fără rezultat.

Cele două situații din Bucegi și Apuseni (probabil) prin asemănarea lor pot reprezenta un scenariu din „illo tempore” sau cel din Bucegi să fie o pașă a celui mai vechi (din Apuseni).

Exemplele sunt neconcludente dar merită a fi menționate, ideatica lor găsindu-se și în alte „povestiri” asemănătoare din Tibet și din munții Anzi.

În anul 1936, în câteva numere din revista „Etudes Traditionnelles” de la Paris, a apărut studiul Dacia Hiperboreană, care, după ce a fost tradus și în limba italiană în anul 1984 și republicat în Franța în anul 1987, a apărut tradus și la noi în anul 1994, sub titlul "Dacia Hiperboreană" în editura Rosmarin. În această carte, la pagina treizeci și cinci, scrie: "În plus, Muntele Om este traversat de o groță imensă care este una din cele mai mari din lume, în sensul că nu i s-a dat încă de capăt. A fost exploatată pe vreo douăzeci de kilometri și atât."

Autorul studiului și a afirmației de mai sus este Vasile Lovinescu, suveranul "Print al Arcanelor", decedat la Fălticeni, la 14 iulie 1984. De unde știa Vasile Lovinescu de existența acestei grote imense cercetată deja, chiar parțial, nu rezultă de nicăieri. Având

însă în vedere profunzimea și seriozitatea operei sale, nu se poate neglija această senzațională informație care trebuie păstrată ca un punct de plecare.

În anii 1966-1968, arheologul Daniel Ruza din Peru venea în țara noastră și cerceta munții Bucegi în special, ajungând, se înțelege, și la Vârful Omul și zona lui adiacentă, cu care ocazie a condus realizarea unui film "Mistere în piatră" al Studioului Alexandru Sahia.

Întors în țara lui, și-a publicat constatările, care, pe ansamblu, au fost foarte favorabile țării noastre, judecând după formularea: "Carpații (românești) sunt într-o regiune a lumii în care se situa centrul european al celei mai vechi culturi cunoscute în ziua de azi."

În cele ce urmează voi prezenta textual pasajele inedite care ne interesează din cartea "La historia fantastica de un descubrimiento" publicată în editura Diana din Mexic, în traducerea inginer Silviu Câmpeanu.

"Era o veche carte poștală reproducând o fotografie a celei mai importante stânci din Carpați. Românii o numesc Omul, o denumire de mare semnificație. Deși mai puțin importantă ca operă sculpturală decât capul principal din Marcahuasi (Peru), reprezintă același lucru, adică pe omul acestei planete, și ar putea purta același nume pe care l-am dat și stâncii din Peru: Monumentul Omenirii. Privită dintr-o anumită direcție și iluminare, sculptura reprezintă un mare cap omenesc."

"... Excursiile la Omul - mai întâi cu cineștii întreprinderii române de stat (studioul Alexandru Sahia, n. n.), și apoi fără ei, au fost extrem de interesante. În Peru, Brazilia, Mexic, Anglia, Franța și Egipt, sculpturile protoistorice au rămas complet uitate. În România, însă, stâncile anterioare potopului dăinuiesc, legate prin legende de Hercules și alte personaje mitologice."

Nu am putut efectua lucrări mai îndelungate în România și asta ne-a împiedicat să descoperim munții și pădurile sfîșiate. Acestei misiuni trebuie să i se dedice persoanele care se interesează de studiile noastre în această regiune a lumii.

Suntem siguri că în tradițiile populare vor conduce până la munții sculptați. Studiind ceea ce am descoperit în puținele zile în Carpați se vor putea urmări urmele străvechi ale căror primi pași i-am lăsat însemnați.

Legende de muntele Omul vorbesc de personaje care veneau din cer. Deși monumentul de la Omul nu are coloane, cele trei mase de stâncă ale sale au fost denumite coloane (stâlpi), fiind identificate cu trei personaje mitologice: Uranus, Atlas și Titan. Un munte de alături este denumit cu numele Pleiadelor și altul se cheamă Bătrânele (Babele).

Trebuie să se stabilească originea acestor nume. Profesorul Vulcănescu (Romulus, n.n.) poate da lămuriri cercetărilor referitor la legende pietrelor, stâncilor și munților românești; în cartea de față, cu fotografii luate pe trei continente, le poate da siguranță ca atât sculpturile cât și miturile stau dinaintea potopului.

Omul este o stâncă cam de zece metri înălțime. Reprezintă un cap omenesc și seamănă bine cu o stâncă coplădită de pe podișul Marcahuasi. Se pot vedea în aceeași fotografie două fețe omenesti mult mai mici, una de negroid, mai jos, la dreapta, și alta de rasă albă, la stânga, din care se vede numai o jumătate, ca și cum ar privi de la marginea monumentului către stânga privitorului.

Se vede un ochi, nasul și o parte a gurii. Experiența noastră în alte locuri arată ce este vorba de o viză, adică de o linie ideală care pleacă de la acel ochi la punctul observat (la punctul pe care-l vizează, n. n.), situație care trebuie luată în considerație la ridicarea unui plan al regiunii. În partea opusă a monumentului, foarte erodată de vânturi, nu se mai poate vedea nici o figură. Date fiind cele trei rase diferite pe care le putem vedea astăzi, putem fi siguri că trebuie să fi fost reprezentată cel puțin încă o rasă pe această parte opusă. Există ceva mult mai interesant în această mică sculptură făcută la stânga jos; dacă rotim fotografia, în locul feței sculptate la mijloc, vom vedea un cap perfect de căine. Astfel, simbol veșnic al câinelui - credința și devotamentul - rămâne și aici legat de stâncă Omul și de peșterile Tezaurului care trebuie să existe în Carpați.

Este posibil ca "viza" la care ne-am referit să semnaleze prin ea însăși sau prin planul la a

căruia origine ar putea sta, poarta de intrare în acele peșteri. Magnific situat pe un vârf și vizibil de la mari distanțe, Omul reprezintă omenirea și confirmând cunoștințe foarte avansate, trebuie să fie un centru geodezic străvechi. Sculpturile de care ne vom ocupa și peșterile a căror existență este întotdeauna marcată de această calitate a sculpturilor, trebuie să se sfle într-un plan aerofotografic înscris în triangulația topografică a regiunii.

Am ajuns cu trenul la Sinaia și cu un jeep până în Bucegi la 25 iunie (1966 n. n.). Doream să vedem Sfinxul pe care-l prezintă turiștilor toate pliantele românești. Nu este nici un motiv de a-l numi Sfinx. Este vorba de un monument străvechi, distrus în partea din față. Văzut din spate, e format din trei capete omenеști cu coafuri diferite. Cea a celui de al treilea este mai alungită. Primul cap a păstrat doar profilul stâng și a pierdut nasul. A fost denumită Sfinx și nu este vorba de o sculptură care să reunească un cap omenesc cu un corp de animal. Pe aceeași înălțime mai sunt alte formații stâncoase prelucrate de om, însă care au suferit mult din cauza slabei calități a stâncilor. Numai una a dat în fotografie un cap omenesc acoperit cu un fel de cască cu un moț ascuțit: un războinic. În ziua următoare am pornit spre Omul și am ajuns la un punct din care se putea vedea la mare distanță.

Foarte aproape de noi, o stâncă arăta un cap omenesc, iar cam la cinci sute de metrii depărtare, se vedea un grup de doi lei. Toate aceste sculpturi și cele pe care le vom descrie se află pe stâncă și vederea lor perfectă cere un anumit punct. Lumina soarelui și umbrele ce le produce îmbunătățesc aceste imagini. Deci este vorba și aici de un fel de sculptură absolut originală, cunoscută pe toată planeta și care nu a mai fost repetată ulterior, în vremuri istorice. De la sumerieni, orice sculptură are trei dimensiuni și este făcută din blocuri de piatră extrase din cariere. Au trecut peste opt mii cinci sute de ani de când omul nu mai face sculpturi în stâncă naturală. Obişnuința cu sculpturile tridimensionale a împiedicat până astăzi descoperirea acestor lucrări sculpturale considerate capricii ale naturii. Când am pornit spre Omul, din acest punct al drumului nostru către el, spre stânga, am văzut un mare cap de om sau leu care ne privea de la înălțimea unui semerc asemănător cu bolta unei porți. Putem denumi leonin capul omenesc ce încununează poarta. Este în același timp un personaj și simbolul leului, paznicul peșterii și al tezaurului. Ca dovadă, altă fotografie ne arată acest monument văzut din profil. În ea se vede aceeași poartă și pe culmea ei, figura din profil a unui rege sau a unui sacerdot. Am mai spus că adevăratul tezaur este sângele omenirii. Peșterile din Carpați există, desigur, și sunt simbolizate de această falsă poartă. Desigur că în ele s-au salvat unele grupuri umane în vremea potopului lui Noe. Ca și la mormintele faraonilor, poarta falsă este un mesaj pentru cercetători și o cursă pentru cei ce nu au cunoștințele necesare. În Carpați se repovestesc basme despre mari tezaure amenajate de mari familii sau grupuri umane importante și ascunse în peșteri. După aceste povestiri, morți misterioase jalonează calea milenară a acestor bogății. Sunt acuzați de crime paznicii acestor tezaure care se succed din generație în generație sau blestemele magice care le apără intrările. Fapte istorice extraordinare se află legate cu aceste povestiri. Este posibil ca templarii să fi cunoscut secretul și să fi folosit peșterile protoistorice. ..."

"... Multe observații ne permit să asigurăm că în Carpați există centre religioase protoistorice, ca acelea pe care le-am descoperit în Peru, Mexic, Franța, Anglia și Egipt. Avem fotografii ale sculpturilor făcute în stâncă naturală, cu stiluri identice cu cele din acele locuri. Cunoaștem mitologia străveche care vine tot din protoistorie. Însă aici, în Carpați, se află ceva în plus: poarta teaurului care presupune un plan; urmându-l se pot găsi spațiile subterane. Ochiul care privește de la extremitatea peretelui sculptat al stâncii Omului, cu siguranță că semnalează una din direcțiile principale ale acestui plan. Am văzut problema teaurului și a peșterilor păzite de leu și de căine. Am întâlnit căinele Cerber cu trei capete în Peru și Mexic. Departe, tocmai la Omul, am găsit căinele. Rugăm cititorul să privească fotografia stâncii Omul față omenescă din partea de jos, la stânga. Am mai spus că, dacă întorcem fotografia și o așezăm în partea de sus, apare o magnifică sculptură a unui cap de căine. Această dublitate de expresie în aceeași sculptură și prezența căinelui, constituie o dovadă în plus care leagă Omul de statuile

protoistorice descoperite în Peru și Mexic.

Grupul de doi lei pe care l-am întâlnit pe drumul spre Omul prezintă pe aceștia privind în direcții diferite, la un unghi întrec priviri de 120°."

Am încheiat partea de text din cartea lui Daniel Ruzo care se referă la Vârful Omul, parte extrasă dintr-un capitol care se numește Poarta Comorii. Din cele expuse rezultă că Vârful Omul este un important centru al unei rețele geodezice sacre și că sculptura realizată pe stâncă ar permite aflarea unei direcții imaginare, la capătul căreia, să se găsească intrarea (sau una din ele) într-un imperiu subteran, intrare care a și sugerat titlul capitolului respectiv: "Poarta Comorii". Este evident că nu este vorba numai de o comoară materială, ci în special de una spirituală care să transmită informații de la un ciclu la altul al civilizațiilor care s-au dezvoltat pe Terra din timpuri ancestrale.

Din păcate, neavând originalul cărții “La historia fantastica de un descubrimiento”, nu putem studia fotografiile care însoțesc textul, respectiv cele trei rase reprezentate pe suprafața stâncii prin figuri mici. De asemenea, nu putem vedea câinele care apare o dată cu rotirea fotografiei. Indicațiile date de Daniel Ruzo sunt încă suficient de incitante pentru ca tinerii cercetători să facă un set de atâtea fotografii, inclusiv în infraroșu, și în nopțile senine cu o lună plină, până când vor găsi stația optimă și ora exactă care să permită o cunoaștere absolută a detaliilor acestor de fapt trei stânci. Până atunci pot să menționez că, dintre animalele găsite pe fotografiile stâncilor pe care le posed, câinii sunt cei mai numeroși, ceea ce, teoretic, de fiecare dată, înseamnă că ne aflăm în apropierea unei comori, unei porți de intrare în subteran.

Dacă Lobsang Rampa a lansat ideea unui depozit inițiativ subteran în munții Tibetului și Erich von Daniken pe cea a unui depozit asemănător în munții Ecuadorului, este acceptabil ca Daniel Ruzo să propună închiderea unei triade sacre de asemenea depozite, în munții Bucegi.

În sprijinirea ultimei locații converg mai multe argumente.

Întâi, personalitatea autorului, respectiv Daniel Ruzo. Aceasta n-a fost un intelectual de rând, chiar dacă avea atestări pluridisciplinare. Avea ceva în plus, și mult mai valoros. Era solid pregătit în domeniul științelor oculte, domeniu din care își apropiase multiple specialități. Cunoștea în primul rând baza acestui domeniu, adică Astrologia. Simbolistica îl preocupă deja de la vârsta de douăzeci de ani, când, în prefața cărții “Atriu lampadarelor”, publicată la Madrid, introduce o povestire simbolică.

Deja de la optsprezece ani se interesa și se documenta în Spiritism, pentru ca peste doi ani să ajungă la Teosofie. La douăzeci și trei de ani intră în domeniul Antropozofiei, iar la douăzeci și șapte de ani în cel al Profetțiilor. În scurt timp ajunge să posede cea mai vastă și completă bibliotecă din lume, specializată în Michel Nostradamus, bibliotecă care conținea circa o mie două sute de cărți citite efectiv, ceea ce se poate constata după adnotările făcute. Dar nu se mulțumește numai cu atât. La cincizeci și unu de ani, intrând în gruparea condusă de Rodney Collin în Mexic, începe să-i studieze pe Gurdjieff și Uspensky. La cincizeci și trei de ani cunoaște la Paris experiența și tehnicile lui Bo-Yin-Ră. La cincizeci și opt de ani, stă șase luni în Indonezia pentru a activa în cadrul mișcării Subud, după care a contribuit la înființarea unor centre ale acestei mișcări la Lima, Rio de Janeiro, Sao Paulo, Niteroi și Saigon.

Meritele cu totul ieșite din comun ale unei minți atât de geniale i-au fost recunoscute de masoneria din Peru care, la vârsta de treizeci și șapte de ani, i-au acordat un loc în Consiliul Suprem, având gradul 33.

Daniel Ruzo a fost o personalitate deosebit de complexă având în plus și alte titluri atestate de: jurist, etnolog, poet, arheolog. [Din poporul nostru se profila un asemenea geniu în persoana lui Alexandru Coșbuc, fiul marelui poet. Din păcate, el a trebuit să părăsească această viață în tinerețe, în urma unui accident de automobil în județul Gorj.]

Revenind la Daniel Ruzo, intuiția, cultura esoterică, clarvederea și recunoașterea terenului, fără a se bănuși că se inspirase din ce afirmase Vasile Lovinescu în anul 1936, îi puteau permite să amplaseze un tezaur inițiativ în munții Bucegi.

Al doilea argument este legat de denumirea OM, observând că tot interesul și l-a manifestat Daniel Ruzo pentru acest vârf și nu pentru alt obiectiv, ca de exemplu, stânca Saturn, Sfînxul sau Peștera Ialomitei.

Am arătat deja, din anul 1998, importanța pe care cuvântul OM o are în spiritualitatea Indiei, importanță prea bine cunoscută pentru a mai reveni asupra ei. Pe de altă parte, din articolul publicat în publicațiile “Munții Carpați” și “Al cincilea anotimp” (Oradea) în anul 1999, mai rezultă că nici în India, nici într-o altă țară din lume, toponimul OM nu se mai regăsește decât cu totul sporadic. În acest timp, la noi sunt cel puțin cinci din cele mai înalte vârfuri ale unor munți care au numele de OM (Piatra Craiului, Rodnei, Suhard, Cozia și binenteles, Bucegi cu 2504,9 m.), la care se adaugă patru cursuri de apă și alte forme de relief: poiană, deal, etc. Concluzia articolului era că deci, cuvântul OM nu venea din India, ci fusese preluat de aceștia de la noi, cu ocazia deplasărilor de populații prea

bine cunoscute.

Dacă OM desemnează pe însuși marele Zamolxe, în care în componența numelui chiar intră, se naște întrebarea care este, totuși, originea acestui cuvânt.
În anul 1993, Tom Kenyon din statul Washington, U.S.A., a fost contactat, în timpul unei meditații, de niște

871/901

ființe interdimensionale, cunoscute în mod colectiv sub numele de Hathori și care trăiesc în a patra dimensiune a Universului nostru, stăpâni ai sunetului și ai energiei. Elementele care alcătuiesc Terra sunt pământul, focul, apa și aerul, cărora le corespund niște stări subtile care sunt de fapt ființe conștiente. Conceptul acesta este mai greu de înțeles, dar se va ajunge în viitorul apropiat când va fi unanim acceptat, în ceea ce privește starea subtilă a aerului, în cultura Hathor, se numește pur și simplu OM.

În cartea scrisă de Tom Kenyon (împreună cu Virginia Essene) tradusă și în românește în editura For You, se dă o explicație mai largă și perfect credibilă a acestor concepte hathoriene.

Așa că OM, aerul și spațiul, au origine acum precizată. În plus, faptul că frecvența cuvântului este specifică teritoriului țării noastre indică și faptul că tocmai acesta a fost ales pentru contacte primordiale. OM, ca și celelalte nume ale celorlalte elemente (pământul EL, apa LEEM și focul KA) sunt niște nume-sunete. Aceasta înseamnă că abordarea secretelor vârfului (vârfurilor) OM trebuie făcută și prin canale sonore-muzicale, urmând a fi găsită cheia specifică.

Pe canal astrologie se poate constata o corespondență între OM aer, cu semnul Vărsătorului, care este un semn de aer, dar și semnul țării noastre - și astăzi de actualitate primordială, când omenirea iese din zodia Peștilor și intră în cea a Vărsătorului.

În ziua de 17 aprilie 1980, când împlinise șaptesprezece ani, Matei Ward din Statele Unite, a murit în mod neașteptat. Mama sa, Suzanne Ward, de la începutul anului 1944, a început să aibă legături telepatice cu fiul său, de la care primea diferite informații, tot așa după cum, deși într-o modalitate diferită, B.P. Hașdeu comunica cu sufletul fiicei sale, Iulia. Acest fenomen de intercomunicare prin tehnici diverse: scris, comunicare directă în stare de veghe sau de somn, spiritism, vizualizări, este prea bine cunoscut și acceptat pe plan mondial, pentru a ne mai pierde vremea de a-l susține și argumenta. Înrații materialisti, indiferent de poziția lor înaltă în societatea "științifică" și politică, n-au decât să nu citească asemenea "povești", căci și așa nu prea interesează persoana lor și puterea efemeră pe care încă o mai dețin.

Pe baza comunicărilor primite, Suzanne Ward a publicat o primă carte "Tei me about Heaven" în anul 2000, care peste doi ani a și fost tradusă în românește. În anul 2001 a apărut și volumul doi al acestei lucrări, care, în anul următor a și apărut în limba noastră în aceeași editură For You, având titlul "Cheia reînstaurării Paradisului pe Pământ". De menționat că în acest volum Suzanne Ward comunică și cu alte entități elevate, recomandate ca atare de fiul ei, Matei.

În ceea ce ne privește, vom folosi informațiile transmise de entitatea spirituală numită HUGO. Cităm:

"În ceea ce privește Pământul, știm că în laboratoarele subterane, în speță în sud - vestul Statelor Unite, ei (omuleții cenușii, n.n.)" utilizează materialul lor genetic pentru a se reproduce pe ei înșiși. Când au sosit pe Pământ, cu multe decenii în urmă, ei i-au învățat pe savanții aleși de guvernul vostru (al U.S.A., n.n.) tehnologia donării - și așa a fost introdusă donarea în civilizația voastră (adică a noastră). ... Ei n-au intenționat să rămână prea mult, dar au fost prinși în capcana densității Pământului și și-au dat seama că nu mai puteau să părăsească planeta deoarece sistemele lor nu mai erau la nivelul acelei densități înalte din care au venit.

Pentru a-și păstra puritatea rasei și pentru a fi siguri că sunt într-un număr suficient de mare pentru a supraviețui oricărei încercări de exterminare, ei s-au donat într-un ritm rapid. Nu, doamnă, ei nu formează chiar o armată. Sunt zone vaste în subteranele părților locuite ale Pământului pe care cetățenii le-ar considera incredibil de dacă s-ar afla că există. Ar fi la fel de uimiți dacă ar ști că ființe nepământene sunt locuitori permanenți ai planetei. ... De la sosirea lor, cu aproape jumătate de secol în urmă, acești "extraterestrii"

- după cum greșit s-a pus în ghilimele, nu au fost nicăieri, cu excepția imenselor orașe labirint de sub suprafața Pământului.” Comunicarea primită de la Hugo confirmă existența unor vaste încăperi subterane care există de mii de ani, chiar dacă nu au fost folosite în sud-vestul U.S.A., decât în ultimii zeci de ani, încăperi care în prezent, sau la un moment dat sunt sau au fost locuite de extraterestrii. La Beijing au fost studiate de oameni de știință 716 discuri care s-a crezut că sunt din gresie și care aveau gravată pe ele o scriere spiralată care pornea din centrul lor. S-a constatat că ele au o vechime de cel puțin 12000 de ani și că sunt confecționate din metale necunoscute pe Terra, având în compoziție 40% cobalt și 8% aluminiu. Partea care ne interesează este că discurile au fost găsite în niște enorme spații subterane în care nu se mai pătrunsese niciodată până atunci, în anul 1965.

Descoperirea a fost făcută de arheologul Tsum Um Nui în munții Baia Kara, unde mai trăiau câteva triburi Ham și Dropa, care erau urmașii unor extraterestrii ce își avariaseră navele cu care veniseră și care au rămas definitiv pe planeta noastră, după cum rezultă din descifrarea discurilor.

Ipozeza colonizării planetei Terra cu extraterestrii în diferite etape este astăzi admisă ca de bun simț și acceptată de cercetători evoluți pe plan mental și spiritual. Un pionier al acestei teorii ultrarevoluționare a fost, cum nu se poate produce nici o mirare, un român. În Revista de Filosofie numărul 2 din anul 1938, vâlceanul Dumitru Drăghicescu (4 mai 1875-25 august 1945) a publicat articolul “Reflexions sur l’origine et la destinée de l’homme”.

El admite că originea omului este legată de vizita unor extraterestrii care au aterizat în Asia sau în Atlantida. Aceștia au putut veni din planete diferite, de unde s-ar explica și rasele diferite de la noi. Contactul s-a stabilit pe vremea apariției omului de la Piltown, om care deja nu mai avea fruntea teșită, caracteristică omului din Neanderthal din Pleistocen. Dumitru Drăghicescu, doctor în Sociologie sub conducerea lui Emil Durkheim, conferențiar la Universitatea din București, senator și deputat de Vâlcea, colaborator apropiat al lui Nicolae Titulescu, ambasador al țării noastre în Mexic, deci incontestabil a fost o mare personalitate. În anul 1973, tânărul student Vlad Manoliu Furnică din București, pe bază de argumente de toponimie și orografie locală, lansează ipoteza că această primă aterizare s-ar fi realizat chiar pe platoul munților Bucegi. Reluând ipoteza propusă de Vasile Lovinescu și Daniel Ruzo asupra unor spații subterane în jurul Vârfului omul, vom adăuga unele considerații personale care ar putea contribui la elucidarea, măcar parțială, a problemei. Zona superioară a Văii Obârșiei (Ialomitei) este dominată de o stâncă denumită Biserica Trăsnită, sau banal, Piatra Trăsnită (Mecetul Turcesc), care apare insolită în peisaj, terminând brusc, ca un perete vertical, o coamă prelungită și acoperită de sol vegetal, ca un zid de sprijin al capătului acesteia înspre albie. Interesant este faptul că acest perete vertical bombat are la baza sa, de jur împrejur, o masă răspândită haotic de stânci sfărâmate de dimensiuni diferite. Această situație pare normală atât timp cât stâncă a fost trăznită la modul propriu. Dar observând că atâtea masive de stâncă au fost trăznite, dar nu s-au dezintegrat (vezi marea stâncă Baba Mare, nu departe de Sfinx), trebuie să admitem ipoteza că trăzneala a fost o justificare, o simplificare, o explicație de conjunctură sau de mascare.

Pe de altă parte, știind că Valea Obârșia Ialomitei este o vale glacială, s-ar putea spune că blocurile și bolovănișurile nu ar proveni decât din ghețarii care s-au oprit în scurgerea lor și s-au topit acolo.

Dar și această ipoteză este șubredă, căci depozite se află numai pe un versant al văii, și oricum, valea continuă a fi glacială, după forma ei, și mai aval.

În anul 1968, peruanul Daniel Ruzo, făcând excursia de documentare în munții Bucegi, și plecând de la Vârful Omul pe traseul turistic marcat cu bandă albastră, care se desfășoară pe malul stâng al Obârșiei Ialomiței, înainte de a ajunge la cascada Obârșiei, a remarcat pe malul celălalt, această stâncă care nu prezenta ceva deosebit, în comparație cu ce văzuse el până atunci, decât sculptura unui eventual cap bărbătesc văzut din față, la care se distingeau ochii și nasul.

Daniel Ruzo avea o mare experiență de teren în astfel de situații, în afară de faptul că poseda calități de percepții extrasenzoriale dezvoltate în mai multe școli de parapsihologie. A zăbovit mai mult în acest loc, și din fotografiile făcute atunci, rezultă că și inginer Doru Todericiu (ulterior devenit Pierre Carnac) și inginer Ionescu Vasile din Sinaia, și doamna Todericiu, care toți îl însoțeau acolo, au admirat stâncă în formă de promontoriu și fragmentele de piatră răspândite strict în jurul ei, fără ca acestea să ajungă măcar la marginea văii.

Pe de altă parte, în anul 2000, arh. Silvia Păun, publicând cartea "Absida altarului", reproduce trei fotografii de cea mai bună calitate a stâncii denumită de ciobani Biserica Trăznită, fotografii făcute de Maia Pârvulescu. Autoarea consideră că stâncă, absidată (crăbată) spre sud, are cavități subterane care așteaptă a fi investigate, bazându-se pe declarațiile unor cunoșcuți care, dormind sus pe stâncă, au fost urmăriți mai multe zile de memoria zgomotelor, ca produse de o apă curgătoare, pe care le auziseră toată noaptea ca venind din interiorul masivului pietros.

Față de aceste observații și de faptul că atât Daniel Ruzo, cât și Vasile Lovinescu au considerat, pe raționamente sau feelinguri diferite, că în zona Vârful Omul ar putea fi cavități și culoare subterane de ordinul kilometrilor, ar fi de luat în seamă și o ipoteză, după care, sfărâmurile de roci de la Biserica Trăznită ar reprezenta produsele rezultate de la excavarea unui asemenea culoar (galerie, cavitare).

Imperiul subteran bănuirilor de Ruzo și Lovinescu ar presupune o rețea complicată de galerii care ar trebui să aibă numeroase puncte de acces.

Se poate admite ipoteza noastră, că figurile văzute probabil de Ruzo (căci în fotografiile din cartea menționată, scrisă de Silvia Păun, s-ar mai putea distinge și altele) marchează tocmai verticala pe care se află la adâncime de circa doisprezece metri, o gură de intrare (ieșire) a acestei rețele subterane. Gura este acoperită tocmai de materialele sfărâmate rezultate de la execuție. Vechimea lucrării (ca și adâncimea de doisprezece metri) am stabilit-o prin mijloace radiestezice, la patruzeci și opt de mii de ani. Accesul în galerie s-ar putea face și printr-un puț vertical aflat pe platforma stâncii, care este ciudat de aplatizată.

Urmează ca, tot prin metode neconvenționale, să se verifice și de alcineva această ipoteză, lăsând la latitudinea generațiilor viitoare de a o transpune în teren, dacă ea ar rezulta ca viabilă.

Existența unei guri de intrare în subteran la Biserica Trăznită se pare că era cel puțin bănuirilor de inginerul Vasile Ionescu care fusese luat în echipa Ruzo tocmai în calitate de mare cunoscător al Bucegilor.

Daniel Ruzo întrebase dacă se știe ceva despre Bucegiul subteran și Vasile Ionescu tocmai de aceea îl dusesse la Biserica Trăznită unde au zăbovit mai mult și s-au fotografiat. Din păcate, arhiva fotografică a revistei Cutezători a dispărut, ea incluzând filmele făcute de domnul Grigore Prepeliță, fotograf al expediției.

Din fericire, am copiat în anul 1975 două clișee la Biserica Trăznită din aceste filme, la un format minim de 6x6 cm. (din motive economice), care pot fi prezentate acum mărite, cu pierderile de calitate inerente.

Mergând pe această idee, consider că este cazul de a fi prezentate câteva peșteri existente în Bucegi, care ar putea foarte bine să fie guri, bineînțeles astăzi astupate, de

comunicare cu exteriorul a unor spații subterane izolate sau legate între ele prin culoare.

Vor începe cu un obiectiv în acest sens, cel mai apropiat de Vârful Omul:

Peștera I din Bucșoiu - numită și peștera de pe Valea Pietrelor, se află pe versantul vestic al muntelui Bucșoiu, al cărui vârf are o cotă apropiată de cea a Omului, adică 2492 metri. Peștera are două intrări foarte apropiate, din care cea superioară se află la cota 2352 metri, adică la 140 metri sub înălțimea la care se află Vârful Bucșoiu.

Peșterii I s-a găsit până în prezent o lungime de 373 de metri, prezentând o denivelare de plus 56 de metri, ceea ce o aduce la cota 2406 metri, adică la cea mai mare înălțime la care se află o peșteră activă în România. Pe deasupra, este cea mai rece peșteră fără gheață din munții noștri, înregistrându-se temperatura de 0° în luna iulie.

Peștera a fost descoperită de Emilian Cristea care a exploatat-o prima dată în anul 1967, împreună cu geograful Vasile Sencu. Cunoașterea ei mai amănunțită, respectiv cartarea ei, s-a făcut prin nouă deplasări în intervalul de cinci ani cuprins între anii 1981 și 1986 de o echipă de zece speologi și alpiști conduși de Ică Giurgiu.

Pereții peșterii sunt uscați, cu excepția zonei terminale, unde sunt uzi și în plus apar două cascade, una de cinci metri și alta 11 metri înălțime.

Galeria principală a peșterii, care are de altfel câteva ramificații, are o înălțime medie de 2 metri, dar pe anumite porțiuni ajunge la 5 metri.

Trecând peste faptul că este foarte rece, peștera putea fi un adăpost temporar.

Cercetări serioase făcute cu ajutorul radiesteziei, ar putea constata că galeria principală de 373 de metri și cele secundare necartate ar putea constitui anticamera unor galerii care să ducă la o cavitate de mare amploare și la adâncime mai mare.

Peștera Rătei se află cel mai departe de Vârful Omul și este amplasată în masivul Lespezi care constituie capătul sudic al crestei de vest care delimitează platforma Bucegilor, creastă începută la nord cu masivul Doamnele, urmat apoi de masivele Bătrâna, Strungile, Tătaru, Deleanu și Lucăcilă.

Masivul terminal Lespezi este bine delimitat de Ialomița și de afluentul ei de dreapta Brăteiu, care, mai spre izvoare, se numește doar Răteiu. Vârful acestui masiv poartă același nume, Lespezi, și are cota 1685. Gura peșterii este, evident, pe malul stâng și are pragul gurii la cota 1080 m.

În timpurile noastre, peștera a fost descoperită în anul 1904 de Alexandru Oprescu, dar cel care a studiat-o cu interes a fost mai târziu, geologul Dan Patrulius. Peștera a fost cercetată de cercul speologic "Focul Viu", ajungându-se prin însumarea galeriilor polietajate la o lungime totală de 5160 metri.

Amănunte referitoare la peșteră pot fi găsite în lucrarea "Geologia Masivului Bucegi" scrisă de Dan Patrulius și în arhiva cercului speologic. Peștera Rătei este activă, având o rețea hidrografică complexă, cum de altfel, este și întreaga ei configurație, cu galerii meandrate, hornuri și stalactite și stalagmite roșii. Dintre denumirile care s-au încetățenit este de reținut cea de "Galeria cu Gururi" pe a cărei podea apar niște ornamente denumite "ziduri chinezești".

Din punct de vedere turistic, Peștera Rătei, de altfel greu de vizitat, prezintă ceva cu totul deosebit prin complexitatea și frumusețea ei.

Ceea ce prezintă un interes mai mare este remarca geologului Dan Patrulius, după care sistemul subteran al Peșterii Rătei ar putea fi foarte mare. Plecând de la această sugestie, cercetătorii geologi radiesteziști sau dublați de radiesteziști puri trebuie să stabilească dacă fundul galeriilor nu este fals și dacă lungimea acestora, sau a uneia din ele, să fie mult mai lungă pe sub întreaga ramă vestică a platoului Bucegi, chiar până la peștera Ialomiței. Acest tunel ar putea face parte dintr-un vast imperiu subteran realizat

de reprezentanții unei civilizații extraterestre în timpuri de mult uitate. Peștera Brătei ar putea să fie gura cea mai sudică a acestui imperiu. Printre primele descrieri de peșteri în Bucegi, figurează cele făcute de Mihai Haret în anul 1924 în lucrarea “Peștera Ialomiței și Casa Peștera”. Este vorba de Peștera Pustnicului, o nișă aflată în peretele vertical în care este săpată Peștera Ialomiței și aflată în imediata apropiere a intrării acesteia.

Mai în aval, în dreptul Cheilor Tătarului, Mihai Haret semnalează Peștera Ursului care are o sută de metri și este implantată în Colțul Tătarului, adică pe malul drept al Ialomiței. A doua peșteră semnalată de Mihai Haret, tot în Cheile Tătarului, avea două sute de metri lungime, dar intrarea nu se vedea.

Peștera Mică din Cheile Tătarului se află pe versantul stâng al Văii Tătarului, afluent de dreapta al Ialomiței, la sud de Cabana Padina. Peștera se află la cota 1548 de metri și are lungimea totală de 125 de metri. Ea are două intrări: prima cu o înălțime de 3 metri și a doua colmatată, și două încăperi în care s-au găsit urme de *Ursus spaeleus* și o piesă de silex din paleoliticul superior.

Peștera Ursului din Cheile Tătarului, în apropiere de cea anterioară, se află la aceeași altitudine, dar are numai o sută de metri lungime și o singură intrare de 1.60 metri înălțime. Peștera a fost descoperită în anul 1912, dar ulterior intrarea s-a colmatat integral până în anul 1957, când a fost curățată cu ocazia studiilor de teren hidroenergetice. Și aici, ca și în Peștera Mică, s-au făcut sondaje care au evidențiat urme de locuire a omului și resturi osoase de *Ursus Spaeleus*.

Peșterile prezentate până acum delimitează întreg platoul Bucegilor, de la Nord la Sud, începând de la Vârful Omul, ceea ce admite posibilitatea unei rețele subterane pe sub tot acest platou.

În această concepție maximală, menționarea și a altor peșteri n-ar mai prezenta interes în stadiul acesta de lansare a ipotezei. Este de bun simț a sesiza importanța magistrală a Peșterii Ialomiței (și nu fantezist, cum i se spune Ialomicioara) în angrenajul ipotezei subterane. Dar a vorbi în trecere despre un subiect atât de fastuos nu este posibil, căci el nu poate fi tratat decât separat. Totuși, în trecut, se poate arăta că Peștera Ialomiței a fost cercetată de dl. Grigore Albu zis Graal din București care, pe desenele parietale și inciziile descoperite, a ajuns la concluzia că ele sunt din anul 5041 î.H. și că strămoșii noștri care le-au făcut existau în anul 11393 î.H.

Ideile și informațiile prezentate pot constitui o incitare a spiritelor neconvenționale pentru începerea unor demersuri individuale sau colective, pentru precizarea sau completarea lor.

Dan Corneliu Brăneanu

Peștera de la Limanu: un oraș subteran ale cărui taine nu au fost descifrate

La numai câțiva kilometri de Mangalia, există o peșteră misterioasă în care cei mai mulți care au pășit acolo, nu s-au mai întors. Ascunsă în pânțele unui deal, o lume străveche și plină de mister încă nu se arată la față pentru a fi înțeleasă: Peștera de la Limanu. Locul de sub dealul de la marginea comunei Limanu nu a putut fi niciodată explorat în întregime, din cauza labirintului întortocheat de peșteri, în care mulți dintre cei care s-au aventurat mai mult decât trebuia s-au pierdut și nu au mai găsit drumul la întoarcere. Legende locale spun că peștera aceasta ciudată este o poartă către lumea de dincolo de moarte.

- O lume plină de istorie și mister

Puțini dintre turiștii care vin vara pe plajele înșorite ale Mării Negre de la Mangalia și Vama Veche, știu că un pic mai încolo de asfaltul șoselei pe care pășesc, drumul duce către o lume plină de istorie și abundă de mister încă nedeslușit de mințile înțelepte.

Intrarea în peșteră se face printr-o poartă metalică de la poalele dealului, mai jos de o pădure de pini și este străjuită de câteva pietre mari. Chipurile din piatră care se pot vedea la intrare au făcut ca peștera să primească și denumirea de „La Icoane”, figuri care se presupune că ar fi fost scrijelite în piatră pentru locul prin care se intră în pământ. „Icoana înseamnă în limba veche „chip”, „imagine”. Nu e vorba de icoane în sensul creștin. Acolo erau niște chipuri din piatră, chiar la intrare. Bolovanii de la intrare au fost sculptați, când am făcut eu cercetări se vedeau clar trăsăturile umane, ochii, nasul, gura. Acum sunt răsturnați, nu cred că se mai vede ceva. Deci erau niște capete de piatră care vegheau la intrarea în peșteră. De aceea sătenii au numit peștera „La Icoane”. Figurile astea au fost făcute probabil demult, în vremea dacilor, poate ca un semn de recunoaștere pentru locul prin care se intra sub pământ, ori cine știe din ce alte motive”, povestește profesorul Vasile Boroneant, expert în arheologia peșterilor.

Acesta vorbește cu tristețe de inscripțiile pe care le-a descoperit acum treizeci de ani și care acum nu mai există, fiind acoperite de mazăgălituri moderne. Întreaga peșteră este vandalizată, acoperită de sute de graffiti ale vizitatorilor inconștienți.

Totuși, la aproape 200 de metri de cum pășești în Peștera de la Limanu, se mai pot vedea și astăzi altare ale preoților daci și un cap de om sculptat în calcar. După ce se înalță tot mai mult în peșteră, drumurile se întretaie de mai multe ori. Uneori, chiar pământul se surpă, astupând intrarea deja folosită și deschide o alta de a cărei existență nu se știa.

Peștera are o lungime de aproape 4 kilometri și sute de galerii care șerpuiesc pe sub sat. Se spune că în această peșteră s-au adăpostit dacia împreună cu toate bunurile lor mai de preț, pentru că erau prizonieri de către romani. Tot aici s-au adăpostit mai apoi primii creștini, în căutarea înșingurării și a unui loc de rugăciune departe de zgomotul lumii de afară.

Pământul sacru al lui Zamolxis

De Peștera de la Limanu se leagă și o serie de descoperiri științifice, printre care cea mai amănunțită a fost făcută de profesorul Vasile Boroneant, expert în arheologia peșterilor (cel care a scris lucrarea „[Labirintul subteran de la Limanu](#)”!).

Deși descurajat de cei care auziseră că vrea să facă cercetări la Limanu, profesorul Boroneant a pornit, în anul 70, în mare descoperire. El a găsit aici ceramică, atât romană, cât și grecească, însă majoritatea era specific dacică, și, totodată, a mai descoperit desene rupestre, figuri de oameni și de animale.

Dintre ele se distinge, prin factura sa aparte, o figură umană, probabil un bărbat stând în picioare sau eventual pe un scaun. Capul este un pătrat umplut cu puncte, trunchiul un oval umplut tot cu puncte. Mâna dreaptă se sfârșește ca o pată neagră în formă circulară neregulată; în mâna stângă, personajul pare a ține un scut pătrat. Demn de reținut este faptul că, și la celelalte figuri umane, mâinile se termină cu câte o pată de culoare neagră, lăsând impresia unor obiecte ținute în palmă.

La aproximativ 35 m de la intrare se află și un bloc de piatră pe care sunt gravate trei figuri umane. Din păcate, reprezentarea a fost distrusă parțial.

Un interes deosebit prezintă figurile de călăreți; caii văzuți din profil sunt redați în galop, iar călăreții au chipurile privite din față. Ca siluete și mod de prezentare seamănă în mod izbitor călăreților daci de pe ceramica descoperită în multe așezări de pe aria locuită de traco-daci.

Celelalte desene - simbolurile religioase creștine, literele sau cuvintele în caractere chirilice - aparțin perioadei romano-bizantine și celei ulterioare, fiind o dovadă că peștera de la Limanu a constituit un adăpost pentru populația locală până târziu către sec. X-XI e.n.

Cele mai vechi desene aparțin însă foarte probabil perioadei de maximă înflorire a culturii geto-dacice (sec. I î.e.n.) de când datează, conform arheologilor, amenajarea peșterii.

În jurul acestui loc de mister s-au ținut, așa cum era de așteptat, câteva legende ale locului. Astfel că, se spune că peștera este străjuită de însuși Zamolxis, care păzește intrarea în tărâmul sacru până când strămoșii daci se vor întoarce. Localnicii povestesc că bătrânii satului spuneau că înlăntuirea de peșteri ar trece pe sub Dunăre până în apropiere de orașul bulgăresc Varna.

O altă legendă spune că aici se aud câteodată niște vaiete stranie și înspăimântătoare care vin din străfundurile pământului, iar cei care le aud sunt de-a dreptul hipnotizați de ele și pornesc în căutarea glasului. Se spune că acest glas ar fi al paznicului porții metalice de la intrare, care vrea să îi ademenească pe cei neinițiați și care, din curiozitate, pășesc cu blasfemie pe pământul sacru al lui Zamolxis.

Explicația științifică a acestor sunete ciudate, dată de speologi, este că vaietele sinistre sunt făcute de vântul care străbate numeroasele galerii de peșteri subterane de la Limanu, zgomot care, se pare, influențează psihicul omului.

Aici, în peștera de sub deal, s-a dezvoltat o faună bogată, datorită lipsei curenților de aer, care au făcut ca galeriile din sectorul doi al peșterii să fie populate de lilieci.

Atât cât a fost exploatată de speologi, peștera dă impresia unui oraș imens, organizat pe trei cartiere, în care galeriile seamănă cu niște străduțe care comunică între ele sau, din contră, se înfundă brusc.

Peștera de la Limanu seamănă cu Peștera Mamut din Statele Unite, care este cea mai lungă peșteră din lume. Unele reprezentatii ce se găsesc la Limanu sunt unice și tipice, fiind de fapt cel mai mare labirint subteran din România.

Datorită unicității ei, Peștera de la Limanu a fost declarată în anul 1959 rezervație speologică.

Interviu cu un extraterestru Traducere 1

Exista și un alt factor, adică ei se hrănesc cu energia, sunt vampiri.

0:07

R: Grupul Grey-lor din Zeta Reticuli? A: Greys, sunt vampiri.

0:11

R: De aici provin multe din legendele noastre despre vampiri?

0:14

A: Nu știu, nu știu dacă are ceva de-a face cu acest, sincer nu aș fi surprins.

0:23

Dar se hrănesc cu energia, pot să o tmbutelieze pentru a o utiliza într-un alt timp.

0:31

Ei fura și trupurile vitale ale ființelor umane, și le stochează.

0:37

Deci ei fac lucruri cu adevărat oribile aici, ca alte rase chiar nici ar fi conceput.

0:44

R: Ai familiaritate cu Freixedo Salvador?

0:46

A: Nu, n-am auzit niciodată de el. R: Ok, el este un ex iezuit care a propus ideea ca evenimente sportive ca în Coliseum sunt folosite pentru a vampiriza energiile mulțimii.

0:57

A: Eu nu aș fi deloc surprins, deloc.

0:59

R: El spunea că sacrificiul ființelor umane, în unele civilizații antice aici, pe pământ,

1:07

era o forma de sistem de credință stabilită astfel încât aceste ființe puteau să vampirizeze energia lor.

1:13

A: Nici acest m-ar surprinde. Războaiele, războaiele noastre aici, e exact același lucru 1:22 și la toți spectatorii tăi, va voi da ceva pe care să studiezi.

1:27

Ar trebui să citești neapărat cartea "Zeii Edenului" (The Gods of Eden), de William Bramley.

1:34

Este o carte interesantă, introductivă, care va aduce la curent cu ceea ce se întâmplă.

1:41

Informațiile sunt exacte pentru mai mult de 80%, și eu recomand ca oamenii să o citească. Este excelent.

1:50

R: Și cel 20% care nu este exact, la ce idei se referă ?

1:53

A: La sufletul și la ființa care cunoaștem sub numele de Isus, despre care nu voi vorbi.

2:00

R: Ok, acum cum... cum suntem cu timing, avem încă timp?

2:05

A: Ei bine, suntem aici de aproximativ o oră, putem continua.

2:08

R: Bine, spune-mă când ai nevoie de o pauză. A: Ok.

2:11

R: Cum reușesc Greys din Zeta Reticuli să manipuleze guvernelor Pământului într-o poziție de necesitate? 2:17

A: Simplu, partea aceea a fost ușoară. În primul rând, tehnologia lor este mult mai avansată decât a noastră cu 2500 de ani.

2:26

În al doilea rând, factorul nostru de lăcomie, anumite grupuri ale elitei la putere sunt în contact cu ei la un nivel fizic.

2:35

Ei bine, mulți dintre ei sunt implantați, ei sunt atât de implantați, care au devenit acum parte din grupul mental al Greyilor.

2:45

Și Andromedanii nu mai consideră că atare ființelor umane acestea, "Terras", așa se numesc.

2:49

Nu sunt nimic mai mult decât clone, pentru ceea ce doresc Grays. Dau ordine, spun altora ce să facă,

2:58

și, desigur, tipul de control pe care l-am instituit pe această planetă... este exact ceea ce se întâmplă.

3:02

Mai mult decât atât, având în vedere factorul de lăcomie, cei care sunt încă umani 3:07 cred, "Ei bine, ei sunt șefii, ne putem păstra încă privilegiul nostru în lume,

3:14

vom forma noi noua clasă a sacerdotilor, noi suntem puntea dintre muncitorii și zeii."

3:20

Așa cum am văzut în Babilonia, Asiria, Egipt... este istoria care se repetă din nou.

3:33

R: Deoarece există acest factor de control, ierarhia reprezintă modul de operare prin care aceste civilizații negative pastrează structura lor de putere...

3:42

A: Exact, și există, de asemenea, un alt factor, oamenii interesați la putere care vind propria rasă, ei vând aceia dintre noi care rămân,

3:55

Rasa Umana, pentru momentul lor de glorie, cu alte cuvinte, privilegiul lor de a fi cu zeii, care sunt extraterestri. 4:02
Asta e ceea ce este, pentru a avea tehnologia care ii aduce pe Luna, pe Marté, tehnologia pentru calatoria în timp.

4:13

Ei au vândut complet rasa noastra, istoria noastra, totul, pentru scurtul lor moment la soare.

4:20

.... ma enervează ...

4:25

R: Sunt sigur ca, atunci când se vor întoarce pe drumul lor... Presupun ca se vor pocăi pentru alegerile lor. 4:31

A: Nu știu ... Nu știu ...

4:36

R: Si cum ar trebui sa fie eliminați Grays din Zeta Reticuli?

4:40

A: Ei bine, daca vom fi capabili sa cream, daca umanitatea va fi în stare sa creeze un mediu de dragoste necondiționata,

4:48

și, pur și simplu refuza sa urasca, sa lupte, sa ucidă și de a distruge planeta noastra,

4:55

vor trebui sa plece, deoarece ei nu vor fi capabil sa gestioneze vibrațiile.

4:59

Daca nu vom reuși va fi necesar o intervenție externa pentru a ii arunca afara. Punct.

5:06

R: Greys din Zeta Reticuli încerca sa însele omenirea printr-un eveniment religios care este acum în curs de planificare?

5:12

A doua venire a lui Isus? A: Da, am fost avertizat sa fim atenti la acest lucru,

5:19

sunt destul de capabil de a organiza a doua venire, creând o dona,

5:25

care va asemena cu imaginea de pe Giulgiu din Torino, care printre altele a fost unul dintre afacerile lor,

5:33

ființa aceasta va avea amprente holografice, informații despre religiile lumii, nu va avea un suflet,

5:41

și, da, am fost aduși jos pe acest drum, "Cartea Revelației, acest este cuvântul lui Dumnezeu... asa se va întâmpla..."

5:49

Dar știți ceva? Dumnezeu nu a scris Biblia, omul a scris Biblia. Punct.

5:54

Extraterestrii nu au scris Biblia, dar unii dintre ei au spus la suflete acelea, la oameni aceia, ce sa scriu.

6:01

și am fost aduși jos pe acest drum, unde vom renunța complet la liberul arbitru pentru a deveni supusi.

6:08

și nu vreau sa apar nimeni, dar gândește-te, gândește-te la ceea ce am făcut și ceea ce a fost istoria noastra. 6:16

Am fost în acest loc atât de multe ori, și încă nu am înțeles, și nu vom înțelege până când nu vom acționa ca o rasa,

6:26

și vom taia tot putregaiul. Punct.

6:32

R: Acum, acest lucru ma duce la... voi sari peste o întrebare. Ei au un control total al mass-media?

6:40

A: Lacomia, lacomia are.

6:45

R: Multe programe... care ei fac... A: Nu știu daca ei le fac... ei bine, programarea o introduc ei 6:50

și este umanitatea care o prezintă la șefi.

6:53

R: Deci, sunt persoane acelea care se vând... A: Da, aceasta este noua clasa de sacerdoți.

6:58

Acolo zace responsabilitatea.

7:00

R: Care ar fi rezultatul daca Oamenii ar crede ca Greys sunt unica speranță a omenirii?

7:08

A: Vom cunoaște o tiranie și o robie dincolo de orice va puteti imagina.

7:14

Pe scurt am fi fi Nu vom mai fi niciodată liberi. Nu vom mai fi niciodată liberi.

7:26

Am fi blocați, pana nu ne va salva o forță externa. Noi înșine nu am fi capabili sa scăpăm de ei.

7:33

Acest este punctul. Si acum avem o oportunitate, o limita de timp Tn care vom putea sa ne eliberam,

7:43

și sa o facem singuri, pentru a face acest incredibil salt singuri, asa sa putem sa ne bucuram de beneficiul de a avea luat responsabilitate aceasta.

7:53

R: Acum pasiunea cu care vorbești, pasiunea aceea pe care trebuie sa o avem daca vrem sa ne eliberam, ar trebui sa se manifesteze Tn spiritul dragostei?

8:02

A: Da, acest este punctul-cheie. Fraternitatea, sa știm ca "Hei, suntem o rasa"

8:09

indiferent de culoarea pielii, suntem o rasa. Si ei ne rătăcesc rau.

8:16

Ne manipulează într-un mod groaznic, Tsi bat joc de noi gandindu-se la cat suntem prosti.

8:27

Când nu suntem deloc prosti, dar nimeni nu vrea sa spună adevărul, nimeni nu vrea sa iasa și sa spună:

8:33

"Hei, nici una dintre aceste lucruri este adevarata, nu asa ar trebui sa trăim."

8:39

și nu aveau dreptul sa vina aici sa ne deranjeze, asa cum au făcut.

8:44

Puterea noastra adevarata, Tn evoluția noastra permanenta ca rasa, va veni când ne vom ridica în picioare, vom lua o poziție, și vom spune:

8:56

"Stiti ceva? NU! Nu il vom face, nu ne vom distruge pe placul vostru, asa ca veți putea sa va hrăniți de noi,

9:04

nu aveți dreptul de a manipula guvernelor noastre, de a crea războaie, nimic dintre astea este drept, gata!"

9:14

Trebuie sa luam poziție ca rasa, sa exercitam voința noastra libera și sa spunem, "Stiti, noi nu vrem sa mai trăim în felul acest ".

9:20

Vrem sa cream un viitor adevarat in care copiii nostri vor avea posibilitatea de a fi ceea ce vor,
9:26
și de a trai într-un mediu mai curat, liber, în care vor avea apa de băut, în care vor putea ieși sa mănânce fructe,
9:35
în care pot juca cu pamant fara sa fie contaminați cu radiații... tot acest rau care ne facem.
9:42
R: Deci, oamenii înarmați, politia, armata, trebuie sa fie convinși sau trebuie sa se convingă ei înșiși ca pot sa depună armele lor,
9:53
ca nu trebuie sa le folosească împotriva altor ființe umane, ca pot sa Ti iubească și sa interactioneze cu ei, fara situații de violenta și de control...

Traducere 2

A: Eu nu spun ca nu exista ființe umane care au probleme, unii dintre ei le au,
0:13
dar ideea este ca, atunci când te uiți la tot scenariul și urmezi schema lucrurilor, noi nu suntem inamicul.
0:23
Inamicul nu este nici uman. Dar ei împing toate butoanele noastre asa ca suntem atât de ocupați sa ne criticam unul pe altul,
0:32
sa fim nevrotici unul pe altul, ca nu suntem atenti la adevarata realitate aici, adevarata cauza.
0:39
Adică ca o rasa, sau rase, care sunt aici, care se joaca cu noi, hranindu-se de energia noastra,
0:45
și spera ca ne vom distruge, asa de a se putea păstra planeta noastra pentru ei,
0:49
R: Ei bine, sa spunem din nou cine sunt, Grupul Orion... A: Sunt Grupul Orion și un grup care va veni aici de la Alpha Draconians,
0:57
Ei sunt adevaratii vinovați în toata povestea aceasta și ...
1:00
R: Alpha Draconians, Orion sau ambele? A: Alpha Draconians, ei sunt responsabili pentru tot ceea ce se intampla... R: Deasupra Grupului Orion?
1:08
A: Da, și apoi vine Orion, Grupul Orion, și apoi Greys.
1:15
R: Si unde intra în joc Intelligence de la Gizeh?
1:17
A: Ei sunt doar un grup, total independent, au venit aici și au făcut treburile lor.
1:22
Au fost considerați zei, au jucat acest rol, și au fost întemnițati în acest, în partea egoista a jocului...
1:30
"Noi suntem zei, avem toata tehnologia această ", și au jucat-o pentru valoarea care a avut-o.
1:37
și ca sa fiu sincer, nu mai sunt un factor atât de important, Intelligence de la Gizeh, deloc.
1:46
R: Ce ar trebui sa faca, o ființa umana, atunci când întâlnește un Grey din Zeta Reticuli?

Care ar fi sfatul tau? 1:53

A: Susții adevărul tau, în cazul în care nu poți scapa, susții adevărul tau, uita-te la ei 2:00
daca încearcă sa proiecteze gândurile lui în capul tau, sa fii ferm în ceea ce ești și spuni
“NU! Tu nu vei intra în capul meu,

2:10
nu ma vei domina și nu vei încălca voința mea libera! Nu-mi pasa cine ești. Lasa-ma în
pace!” Punct.

2:18
Pentru ca daca acestea sunt binevoitoare nu vor încerca sa o faca, nu vor încerca sa te
domine, nu vor pune putregaiul în capul tau sa se hraneasca cu temerile tale. Punct.

2:31
R: Ok, voi sari peste Intelligence de la Gizeh, pentru moment, trecem la cei din Alpha
Draconians...

2:37
A: Putem sa ne oprim pentru o scurta pauza? R: Desigur. A: Mulțumesc.

2:44
A: Știi Reeke, exista un alt lucru pe care as dori sa menționez, și pe aceasta Andromedanii
au insistat mult.

2:5

Nu exista nici o rasa mai buna decât a noastra. Doar pentru ca sunt diferiți și mai avansați, nu înseamnă ca sunt mai buni.

3:01

Suntem egali, poate nu suntem la fel de conștienți ca ei dar nu înseamnă ca orice rasa este mai buna sau nu. 3:09

De fapt, suntem cu toții egali. R: Deci nu trebuie sa ne închinam la nimeni.. A: Absolut nu, acest e modul în care ne am dat peste cap de la început.

3:18

Daca dorești sa te închini la cineva, închinat lui Dumnezeu care este în tine, și asta e tot. Nu te închina la nimeni altcineva.

3:25

Si daca trebuie sa existe un tiran în viața ta, faci sa o fie partea aceea din tine care este critica cu tine însuți, 3:32

lasa sa fie doar ea tiranul, nu da pe nimeni altcineva puterea, în afara de forma fizica ta, 3:37

de a fi un tiran, de a te controla sau de a te manipula în vreun fel. Fii tu însuți.

3:43

Pentru ca când esti pe tine însuși esti o parte a lui Dumnezeu, și partea aceea din tine știe ce sa faca, știe care este cel mai bun mod de a trai.

3:50

Si acest lucru este foarte interesant, deoarece avem moștenirea genetica pe care o avem, de 22 de rase diferite,

3:57

și tot ADN-ul și amintirile genetice și rasiale pe care le avem, pentru ca suntem spirit, știi, și acest este un lucru uimitor,

4:07

știi ca Andromedanii ne considera de fapt regali? Ei ne vad ca regali, desigur, noi nu acționam ca atari..

4:16

dar noi suntem singurii din galaxia noastră, care pot sa declare de a avea ADN-ul pe care o avem, și posibilitățile și capacitățile de a face ceea ce facem, ca o rasa.

4:26

Noi suntem singurii. Ei considera fiecare dintre noi, de fapt, regale. Acum gândește-te la asta.

4:36

R: Cred ca toate ființele care ar încerca sa fie mai spirituale și de a înalta spiritualitatea lor ar fi regali...

4:46

A: Da, presupun ca e adevarat.

4:51

R: Sa vorbim despre liderii tuturor acestor orchestrații de pe Pamant.

4:59

Potrivit surse Andromedane exista 22 de rase care au colonizat inițial Pamantul, prima dintre care aceea a Reptilienilor de la Alpha Draconians.

5:07

Care a fost natura coloniei lor aici?

5:10

A: Ei bine, ei sunt Hiperboreeni, sunt practic, exploratori și sunt ingineri genetici.

Colonizează, prelevează probe,

5:19

și ridică steagul lor spunând "Acest ne aparține", așa cum am făcut noi cu Luna, dar noi nu am fost primii acolo...

5:28

Exact ceea ce am făcut noi, sunt exploratori.

5:4

5:32

Merg intru-un loc, vad ce este acolo, explorează, daca au nevoie de minerale sau alte forme de viata, organisme, indiferent de ceea ce au nevoie, o ia-o, și atunci când au terminat merg mai de parte, continuând sa exploreze și sa extindă regatul lor, teritoriul lor.

5:50

R: Acum, tu ai spus ca au fost părăsiți aici...

5:52

A: Inițial da, pe Alpha Draconians nimeni nu știe exact de unde au venit, și din ceea ce am înțeles, și în istoria lor antica 6:01

nici ei nu știu exact de unde vin.

6:05

Dar au fost lasati pe Alpha Draconians pentru ca acest sistem le-a dat ceea mai mare sansa de supraviețuire, 6:12

și de acolo au creat navele spațiale, calatoria în timp... vreau sa spun, sunt magnifici în ceea ce au făcut,

6:18

și sunt de laudat pentru acest, dar faptul ca au nevoie de a controla, domina și manipula ...

6:25

iertati-ma... dar am ceva problema cu asta, ca și cealalta jumătate a galaxiei.

6:31

Sunt asa, sunt cei mai mari batausi, nimeni nu poate sa-i debaraseze sau sa-i elimineze, atunci nu au nici o motivație sa schimbe.

6:38

Deci, acest este spațiul pe care o au... știi Andromedanii ii considera de fapt ultimii războinici 6:46

ceea ce spune multe, indiferent de motivul.

6:53

R: Mare parte a bătaușilor termina cu auto-distrugerea...

6:55

A: Ei bine, e ceva care se va întâmpla, speram mai curând posibil, eu sper.

7:03

Pentru ca avem nevoie de a fi liberi, de a scapa de obstacolele care ne înconjoară, astfel încât sa putem evolua cu adevarat.

7:14

și știi ca am un potențial imens, Tntr-adevar. Noi, ca rasa, am trecut prin atât de multe aici,

7:20

avem asa de multa experienta, și pentru ca avem emoțiile noastre, care sunt Tntr-adevar puterea noastra, lucru

care ne diferențiază

7:28

de toate celelalte rase, chiar și de celelalte rase umane, avem o abilitate incredibila de a crea lucrurile.

7:35

Dar trebuie sa facem claritate cu privire la ceea ce este adevarat și ceea ce nu este.

7:40

trebuie și sa înțelegem faptul ca suntem capabili de a crea viitorul nostru, realitatea noastra,

7:45

fara ca exista cineva care spune, "Ei bine, pentru mine nu funcționează, trebuie sa faceți acest lucru,"

7:51

5:4

sa joace sa fie Dumnezeu, sau pe cineva care ne guvernează...

7:56

R: Simțul de responsabilitate este atât de important..

8:00

A: ..Asta-i drept, cu orice simt de putere sau cunoștința vine și responsabilitatea, așa este.

8:06

Si planul lui Dumnezeu este aceea a libertății, libertatea de exprimare, libertatea de exprimare....

8:13

nu este planul în care ei doresc sa ne implanteze, și sa ne spună: "Tu vei fi un muncitor, tu vei fi acest, tu vei fi acel"

8:21

îmi pare rau, nu privește acest.

8:23

și dacă cineva Tncearca sa iti forțeze lucrurile astea pe gât, lupta împotriva lui.

8:30

R: Ok, deci Andromedanii au spus ca Draconienii sunt acum aici, unde?

8:35

A: Exista 1833 dintre ei care trăiesc în subteran între 160 km și 320 km sub suprafața Pământului.

8:42

Unii dintre ei sunt aici de foarte mult timp, au o durata de viata de mii de ani.

8:51

Sunt carnivori, nu sunt binevoitori fata de umanitatea, cel puțin cei care sunt aici.

8:57

R: Carnivori, ceea ce Tnseamna ca mănâncă oameni? A: Da, și nu mananca oameni morți, trebuie sa fiu Tn viata la momentul uciderii.

9:05

Prefera copiii. Știi, ne-au spus, "Nu ar trebui sa vorbești despre asta", oamenii spun "Nu ar trebui sa vorbești despre Reptilienii", știi bine ...

9:16

Prostii, de ce nu? Conform Andromedanii sunt responsabili pentru dispariția a 31.712 copii Tn ultimii 25 de ani, în Statele Unite.

9:28

Acești copii au fost hrana! Si trebuie sa tac și sa nu spun nimic pentru ca oamenii nu vor sa știe?

9:34

Este greu de acceptat, dar e adevarat!

9:37

Județul Westchester, Tn ultimii cinci ani, 3000 de copii în județul Westchester, New York, au dispărut fara sa lase nicio urma.

9:43

Unde s-au dus? De ce permitem ca aceasta sa se întâmple? Si de ce oamenii doresc sa nege acest lucru? 9:51

R: Cum fac, cum reuesc sa o faca, de a ieși de sub pământ și sa faca acest? Sau au...

Traducere 3

A: Exista sisteme de tunel oriunde, sunt ajutati de către Greys și exista grupuri din interiorul Echelon", care ii ajuta în acest sens.

0:12

R: Oamenii răpesc copiii, ii înmânează la Grays, care ii dau apoi la Draconienii?

0:18

A: Exact. E o parte din afacerea. Nu vor veni aici sus, atâta timp cât le vom da sa mănânce acolo jos.

0:25

Ai înțeles? Este o chestiune de ființe umane care se vind pe ele însele. Atitudinea Echelon-ului este ca nevoile putinilor sunt mult mai importante decât cele ale Umanitatii.

0:33

Si îmi pare rau, acest nu este corect.

0:36

Dar trebuie sa fie umanitatea sa se rebeleze și sa ia o poziție. Trebuie sa opriți televizoarele, sa urcați în mașina,

0:44

trebuie sa concediați toti cei din Washington DC care sunt conștienți de acest lucru și nu fac nimic, și trebuie sa faca ceva!

0:50

Aceasta apatie trebuie sa se încheie, în caz contrar se va termina lumea în care trăim.

Punct.

0:57

Acesta este cel mai important lucru, și tu știi ca nu sunt un mânios, dar ma supera foarte mult apatia 1:02

și faptul ca, atunci când se fac conferințe și se vorbește despre acest, oamenii nu vor sa se ridice și sa lupte. 1:07

Uita-te la ceea ce se întâmpla Tn jurul nostru. Semnele sunt peste tot, peste tot.

1:13

Adevărul este acum un lucru întunecat, minciuna este norma. E ceva în neregula aici, "Ce se întâmpla greșit în aceasta situație?"

1:24

îmi pare rau, m-am las...

1:26

R: Nu, doar exprimi frustrarea ta... A: Da...

1:31

R: Tn afara de faptul de a fi carnivori, pentru ce altceva Draconienii sunt periculoși pentru umanitatea?

1:46

A: De ce nu-le plăcem lor. R: Si ce vor sa faca cu umanitatea?

1:51

A: Sa ne manance. Nu au nevoie de noi, uita-te unde suntem, uita-te la noi ca civilizație, ca societate.

2:02

Ei nu au nevoie de nimic, au toata tehnologia pe care o doresc, noi nu putem oferi nimic altceva, cu excepția, probabil, lucrul, sa lucram un puțin pentru ei,

2:11

dar nu au nevoie ca toti sa lucram pentru ei. Ei nu respecta viata umana în nici un fel.

2:16

Si acest lucru ne aduce înapoi la Lyra, de unde a avut naștere războiul. Când au ajuns la începutul pe Lyra au văzut aceasta rasa Umana,

2:28

care avea hrana în abundenta, care putea sa cultiveze hrana și sa faca toate aceste lucruri cu agricultura și 2:34

omul în natura sa, este de fapt un fermier, ca rasa, daca am fi lasati în pace, am trai în comunități tribale, cum ar fi cele din indienilor americani.

2:46

Aceasta este esența noastră adevarata, natura noastră...

2:56

Orașului și cultura în care trăim acum, au taiat complet legaturile noastre cu Pământul,

3:02

de la care deriveaza adevarata esența noastră, adica natura.

3:07

Am început "sa ne mancam" unul pe altul acum.

3:13

Este atât de bizar, nu reusesc sa... e ca și cum, atunci când vad Andromedanii și ei ma povestesc despre Pleadianii și vad modul în care acestea trăiesc și ...

3:22

și învăta, și trăiesc împreuna și se respecta reciproc, apoi măntoarc aici... e ca și cum... îmi aduce aminte de citatul din Abraham Lincoln, care a spus odata:

3:31

"Dacă ești deasupra Pământului și privești în jos ai putea sa fii ateu. Dar când sunt pe Pământ, și ma uit în sus spre cer știu ca exista un Dumnezeu."

3:42

E ca dualitatea, și cred ca mulți dintre noi, și chiar mai mulți, trebuie sa înceapa sa iau în considerare perspectiva ca ceea ce facem noi aici nu este corect.

3:53
Avem nevoie de a intra în contact cu ceea ce este afara, cu ideea de "Dumnezeu, cum am ajuns aici? Ce ma face sa fiu aici?"

4:05
În loc de a se întoarce de la munca, porni televizorul, de a te uita-te la el trei ore, a merge la culcare, a te trezi de dimineața, a merge la munca,

4:12
și de a face același lucru din nou și din nou și din nou... ca niște roboti.

4:16
Aruncați Tv-ul, aruncați-l pur și simplu!

4:22
R: Bine, ce caracteristici fizice au Draconienii? Cum sunt făcuți?

4:29
A: Uh... avem... poate estel în mașina. Sunt urați. Si ei gândesc același de noi.

4:38
Cred ca e un factor de perspectiva și sistemi de credința.

4:41
În sistemul meu de credința, și imi voi asuma responsabilitatea pentru acest, sunt urați.

4:45
Sunt înalți între 2,10 m și 6,5 m, pot sa cântareasca până la 363 kg. Sunt din specie Reptiliena. Cei care au cozile scurte, daca vedeți unul fara coada,

4:56
este din clasa de războinici sau lucratori. Mai lunga este coada, mai înalt este rangul.

5:05
Când vezi unul cu o coada lunga, cu anexe niște aripi, el este considerat un real.

5:12
Daca ai avea sa întâlnești vreodată unul ar trebui sa fugi, sa fugi ca dracu. Nu ar trebui sa te apropiezi sau sa il provoci, date la o parte pur și simplu, din calea lui, fugi.

5:23
Exista o modalitate de a le ucide, daca nu puteti taia capetele lor, ei au doua inimi, una aici sub axila, și una aici

5:34
sau daca nu puteti accesa aceste zone și trebuie sa-l încetinești, va trebui sa lovești deasupra zonei inghinale unde au un ficat foarte mare.

5:42
Trebuie sa o rănești acolo sa-l încetinești. Nu este ceva, ca o lupta om-om, ca poți sa gestionezi, deoarece se pare ca au puterea de 12/15 de oameni.

5:54
Ei sunt incredibil de rapizi, incredibil de psihici, știu ce vei face înaintea ce o vei face și...

5:58
daca vor sosi aici în masa, vom avea probleme serioase ... probleme serioase.

6:06
R: Andromedanii ce recomanda, la oamenii, daca întâlnesc un Draconian?

6:12
A: Sa fuga, sa paraseasca spațiul lui, sa își dea la o parte.

6:19
R: Ce se întâmpla daca nu pot?

6:21
A: Atuncia nu pot.

6:25
R: Si daca nu pot?

6:28
A: De obicei, vor fi uciși.

6:31
R: Si Andromedanii poate iti au vorbit despre ceea ce ar trebui sa faca un om în aceasta

poziție? Dintr-un punct de vedere karmic?

6:48

A: Uite, acest lucru nu este karmic. O mare parte din aceste lucruri metafizice... Știi, ca tu ai ales să fii aici... în anumite situații, este adevărat,

6:5
atunci când crezi realitatea ta și te afli în spațiul tau, dar când esti invadat, acest lucru nu este karmic,
7:01
este o încălcare a liberului arbitru.
7:05
R: Dacă voința ta liberă este Tncalcata, Alex, ce ar trebui să faci?
7:09
A: Ar trebui să ceri ajutor, faci o cerere la Dumnezeu, la cerurile, la Andromedanii, la Pleadiani, la oricine.
7:18
Cheama cineva și Tncearca să gestionezi situația... nu știi...
7:26
Este pur și simplu natura fiarei. Nu-i place de noi, suntem considerați doar o sursă de hrană pentru ei.
7:32
Suntem o sursă de hrană și pentru Greys, dar într-un mod complet diferit.
7:38
R: Ei ne au Tnvatat să fim carnivori, prin sistemele de credință? Ei ne au Tnvatat să mâncăm carne?
7:47
A: Da, scade vibrații ale corpului... Dacă organismul nostru vibrează la o frecvență mai înaltă vom evolua
spiritual
7:57
Tn ciuda la ceea ce ne Tnvata religiile noastre,
8:00
și ei nu Tsi pot permite, nu pot să accepte că am deveni liberi 8:03
și fără control, deoarece, atunci am fi noi responsabili pentru noi înșine.
8:07
R: Deci, dacă ne lasăm de la consumul de carne, spre felul vegetarian începem să ridicăm nivelul nostru vibrațional și rupem ciclul ...
8:19
A: Asta ajută. Nu toată lumea trebuie să nu mai consume carne, nu este o necesitate absolută, cu siguranță va ajuta.
8:27
Dar în sistemul de credință a unor oameni este că ei au nevoie de doar o bucată de carne.
8:31
și oricare ar fi motivul, e în regulă. Dacă vrei să mănânci carne e bine.
8:35
Dar să hrănești și mintea ta, hrănește duhul minții tale, de întrebări despre existența, despre ceea ce facem noi aici, de ce suntem aici,
8:43
ceea ce se întâmplă cu adevărat, pentru că am toate aceste lucruri materiale și sunt încă nemulțumit de viața mea.
8:50
R: Știu că sunt multe persoane care se întreabă unde să găsească răspunsuri adevărate, ai menționat cartea "The Gods of Eden", pe care te-ai atins într-un mod special,
8:59
care are alte surse simți că putem accesa, dincolo de Șinele nostru interior care probabil este cel mai bun loc pentru a începe căutarea,
9:10
dar există alte puncte de pornire de care ești conștient și pe care oamenii pot să le folosească?
9:19
A: Am menționat "The Gods of Eden", cărțile lui Charles Andrews "Extra-Terrestrials"

printre noi” exista o
mulțime de informații acolo care nu sunt numai despre ET, ci și despre
9:27
guvernul politic mondial care în acest moment este foarte periculos pentru Umanitatea,
9:32

pentru ca este o parte a planului Greys-lor, planul agresiv al extraterestrilor, sa ne tina în închisoare, sa nu ne dea drumul...

9:46

Doamne, m-am rătăcit, ajutor...

9:49

R: Bine, Tn timp ce vorbești despre ei includi-i Tntr-o conversație. A: Bine, ok.

Bucegii isi dezvăluie tainele 04 ianuarie 2009

Pentagonul spionează cu sateliți

Pentagonul are mai multe programe militare secrete și de spionaj geodezic, folosind mai mulți sateliți geostationari de înalta tehnologie. Unul dintre aceștia, care se bazează pe tehnologia bionica a undelor de forma, a reperat în anul 2002 o structura aparte într-o anumita zona a munților Bucegi.

În primul rând, spațiul gol identificat în interiorul muntelui nu avea corespondența cu exteriorul, ci începea direct din interiorul muntelui, la o anumită distanță de panta acestuia. În al doilea rând, avea forma unui tunel foarte regulat care cotea brusc spre centrul muntelui, sub un unghi de 26 de grade. Traseul tunelului era perfect plan. Cel de-al treilea element a pus pe gânduri echipa Pentagonului.

Scanarea din satelit a muntelui a evidențiat două blocaje majore ale structurii din interiorul solid de piatră care mărgineau începutul tunelului și sfârșitul lui și respingeau orice tip de sondare sau analiză, ca și cum ar fi protejat ceva în acel loc. Erau baraje energetice artificiale: primul era plan, drept ca un zid, ca un perete care bloca accesul în tunel. Al doilea era imens, ca o cupolă sau semisferă, care se afla la capătul opus tunelului, aproape de centrul muntelui.

Massini a recunoscut că acolo se afla ceva extrem de important și care era foarte bine protejat. Ansamblul tunel-semisferă se afla într-un plan paralel cu solul, iar barajul semisferic se afla pe verticală ce corespunde stâncilor de pe creasta numite Babele. De fapt, verticală ieșea la aproximativ 40 de metri între Babele și Sfinxul din Bucegi.

O structura similară în Irak

Echipa de la Pentagon a observat că barajul energetic semisferic are exact aceeași frecvența de vibrație și aceeași formă ca cel dintr-o altă structură subpamanteană foarte secretă pe care ei o descoperiseră înainte, în apropiere de Bagdad, în Irak. La scurt timp

după descoperirea din subsolul Irakului s-a declanșat războiul și după câteva luni americanii au avut acces, în cel mai mare secret, la zona respectiva, despre care irakienii nu știau absolut nimic. Oricât s-au străduit, nu au reușit să penetreze zidul energetic, iar întreaga operațiune era ținută în cel mai mare secret.

Trecutul misterios al planetei

Massini a mai precizat ca ceea ce se afla acolo avea legătură cu trecutul misterios al planetei dar și cu istoria organizației lor. Faptul ca Pentagonul a remarcat similitudinea datelor de investigare între structura subterana de langa Bagdad și cea interioara din munții Bucegi i-a agitat foarte mult pe cei din elita masonilor. Inițial aproape devenise panica generala. Panica era datorita faptului ca aceasta structura - mult mai mare și mai complexa decât cea din Irak - se afla pe teritoriul României. Corelând acest fapt cu unele aspecte referitoare la viitorul României ajungem la o viziune corecta a motivelor de îngrijorare pe care le au în prezent marii masoni. Oricât de mult ar dori ei să disimuleze aceasta, acțiunile și intențiile lor ne arata cu prisosință contrariul. O enigma foarte mare era felul în care reușiseră cei care l-au construit să realizeze structura și golurile direct în interiorul muntelui, fara nici-o corespondenta în afara lui. Massini a furnizat planul corect pentru a ajunge la tunel, așa cum a fost el calculat de specialiștii din Pentagon. Cea mai apropiata străpungere era posibila la 60- 70 de metri de primul baraj energetic, pe coasta muntelui. Venerabilul a garantat sprijinul tehnologic ultra sofisticat al armatei SUA pentru realizarea străpungerii spre primul baraj energetic. Era vorba de un dispozitiv foarte performant de forare în mare viteză a rocii care utiliza un jet de plasma puternic și un câmp magnetic rotitor. Massini a cerut însă respectarea cu strictețe a secretului și prezenta lui ferma în acel loc în momentul străpungerii muntelui.

Ziarul

Ziarul a publicat un amplu articol despre munții Bucegi și ciudățeniile semnalate în zona. Iata un extras semnificativ:

“Bușteni. Piscurile munților se cufunda în nori. Crucea de pe Caraiman împunge cerul cu semetie. Nicul n-ar prevesti ca liniștea seculară a naturii ar putea fi tulburată de evenimente neobișnuite. Traian Trufin știe însă ca totul e doar aparenta. Aici a trăit cele mai stranii intamplari.

Este convins ca sub Carpatii noștri exista o alta lume. Bucegii sunt considerați de către specialiști un punct energetic foarte puternic. S-au emis ipoteze asupra existentei unor galerii subterane, s-au făcut teste radiestezeice. Cercetările au demonstrat ca zona este incarcata energetic mai mult ca oricare alta din Romania. Traian Trufin, muzeograf conservator la Muzeul “Cezar Petrescu” din Bușteni, publicist și cercetător al fenomenelor stranii la care a fost martor, a încercat să gasească niște explicații.”

“În 1993, timp de doua saptamani, în partea de sud a orașului, oamenii aveau insomnii, indiferent de varsta. M- am gândit ca sunt emanații de noxe de la fabrica de hârtie. Nici vorba de așa ceva. Era ciudat ca, deși nu dormeau, oamenii nu se simțeau oboșiți. Mi-au confirmat acest lucru cel puțin 20 de persoane”, povestește muzeograful. Unii localnici au ajuns sa traiască adevărate stări de euforie. Manifestările aveau loc numai în timpul nopții. După ce au bagat în spărieți tot orașul, au încetat la fel de brusc cum aparusera.”

“Apoi au început cutremurele. Paradoxal, dar acestea n-au putut fi localizate în Bucegi și nici nu aveau vreo legătură cu sursa seismică din Vrancea. Seria de cutremure a început în 1994 și a ținut 3 ani. ” Se produceau la ore fixe: la ora 20 și la 3 noaptea. În fiecare zi, invariabil. Nu erau însă seisme propriu-zise. Se manifestau după alte legi. Aveau un areal redus: Azuga - Bușteni - Sinaia. Uneori cuprindeau doar un cartier din Bușteni. Se auzea din pamant un vuiet, ca și cum s-ar fi prăbușit sub picioarele tale tavanul unei grote. Nu apareau nici mișcări orizontale, nici verticale”, povestește Traian. Anumarat peste 100 de astfel de mișcări seismice.” “Aveam niște casti de radioamator. Recepționam în ele un program de radio.

Dar am observat ca numai în zona Buzeni. Ieșind din oraș, spre București sau Brașov, nu mai recepționam nimic. Cred ca există un puternic cimp energetic în zona care amplifică semnalele radio”, crede Traian. A mai observat și alte fenomene bizare. În jurul Crucii de pe Caraiman apar deseori aureole ciudate și chiar holograme.

“Traian crede ca toate anomaliile din Buzeni sunt cauzate de existenta unor galerii subterane în măruntăile munților. Aceste uriașe tunele subterane sunt de natura artificială și au fost sapate de civilizații nepamantene. Aici au loc experiențe, punctul fierbinte fiind în zona crucii de pe Caraiman. Așa se explica bubuiturile care însoțesc cutremurele. Sau recepționarea undelor radio, emise nu din eter, ci din aceste coridoare. Cine produce acele amplificări stranii, în ce scop, cui îi sunt destinate acele comunicări radio bizare, Traian nu poate răspunde. “Convingerea mea este ca există în subteran o alta lume. Extraterestrii cunosc totul despre lumea de la suprafață. Spectrul lor informațional este foarte larg. Dar nu știu ce fel de activitate desfășoară acolo și nici de ce nu vor sa comunice. Probabil pentru ca omenirea inca nu este pregătită sa înțeleaga niște lucruri”, conchide geologul. Spera ca fenomenele se vor intensifica și pana la urma vor deveni o cale de comunicare între cele doua civilizații. Oricum, e mai mult decât lipsa de explicații satisfactoare pe care au oferit-o pana acum oamenii de stiinta.”

“Vizionara Valentina, femeia oarba din Iași care poate pune diagnostice și prin telefon, susține ca a descoperit prin metode proprii ca un important șuvoi de energie, de aceeași calitate cu cea care alimentează complexul de la Gizeh, scalda și Sfinxul nostru din Bucegi. Iar subteranele nedescoperite ale acestuia comunica cu piramidele din Egipt. “Acolo e trecutul omenirii. Dar nu-i omenirea de acum doua mii de ani. E cu mult mai demult, tare mult inainte. Sfinxul din Bucegi este ocrotitorul pământului pe care locuim. De fapt, în Bucegi, la Sfinx vine un șuvoi foarte puternic de energie. Atunci când cu stiinta care va fi pe pamant va birui cineva sa ajunga sub Munții Bucegi, va da peste toate aceste inscripuri și documente însemnate și, după semnele acelea, va sti ce are de făcut. Dar asta se va întâmpla numai după ce șuvoiul de energie de deasupra va slabi”, spune clarvazatoarea care n-a fost niciodată în Bucegi.”

Adio secrete!

În ultimile zile ale lunii iulie 2003 a avut loc forarea în interiorul muntelui, insa totul s-a aflat la vârful puterii de stat: adio secret! Mașina a forat mai întâi după o ciudata deviație a câmpului magnetic, apoi insa s-a corectat traiectoria. Galeria semana cu un tunel de metrou, era perfect șlefuita și ducea pana la tunelul enigmatic descoperit din satelit. La câpătul apropiat al tunelului se afla o poarta imensa din piatra care se deplasase prin culisare spre stanga. Înaintea acestei porți uriașe se afla celebrul baraj energetic. Trei oameni din prima echipa de intervenție speciala s-au apropiat foarte mult de barajul invizibil și l-au atins imprudent, murind pe loc de stop cardiac. Orice obiect (roca, plastic, metal sau lemn) aruncat spre el se prefăcea imediat în praf fin. Doi generali de la Pentagon și consilierul prezidențial american erau acolo.

Marea Galerie

Massini știa cel mai mult despre originea acestei descoperiri și avea cunoștințe despre cel puțin un element care se gasea în sala cea mare semisferica. Dincolo de barajul energetic redutabil, care a cauzat moartea a trei oameni, se afla poarta imensa din roca solida. În peretele tunelului, în fata porții se afla o zona patrata cu latura de 20 cm perfect finisata pe care era trasat cu precizie un triunghi echilateral cu vârful în sus. Pătratul șlefuit se afla între imensa poarta de piatra și barajul energetic invizibil. Cezar a simțit ca exista o anumita compatibilitate între energia barajului și cea a lui, ceva în genul unei simpatii reciproce. Atingând ușor cu mana suprafața invizibila a barierei energetice, Cezar a simțit fine furnicături pe piele. A înaintat și a trecut cu totul prin barajul care nu avea mai mult de un centimetru grosime. Oficialii americani erau absolut uluiți.

Atingând triumful de pe pătratul de roca șlefuita, Cezar a deschis astfel poarta uriașă de piatra care a culisat silențios în perete. Aceasta comanda unica anula barajul energetic și deschidea totodată poarta de piatra. Marea Galerie care se arata acum în toata

splendoarea ei era luminata, fara sa contină totuși nici-o sursa de lumina. În mod straniu, imediat după dezactivarea primului baraj energetic de la intrarea în Marea Galerie, scutul semisferic uriaș de la celalalt capat al ei s-a activat brusc trecând la un nivel de vibrație superior și emițând o mare radiație luminoasa. La o analiza mai atenta, peretele Marii Galeriei era acoperit ce parea sintetic dar crea senzația ca are și o parte organica în el. Avea culoarea petrolului dar reflexiile erau verzi și chiar albastru închis. Nuanțele culorilor aveau un efect profund relaxant asupra psihicului și modificau sensibil aprecierea corecta a distantei. Materialul peretelui era oarecum aspru la pipăit dar nu putea fi nici zgariat și nici indoit. Rezista la orice tentativa de rupere, străpungere zgariere sau taiere. În mod straniu, flăcările focului erau absorbite înăuntrul sau: practic, focul nu putea subzista pe acel material. Americanii au recunoscut ca materialul este o stranie combinație între materia organica și cea anorganica. La 280 de metri galeria cotea brusc spre dreapta într-un unghi ascutit. La o distanta mult mai mare, în depărtare, se vedea o lumina albastra feerica, ce scânteia ca o stea. Înregistrările din satelit aratau existenta unui spațiu imens la capătul Marii Galeriei, dar acesta era și el protejat de un ecran energetic. Lumina albastra de la căpătui galeriei este doar reflexia unei porțiuni din scutul energetic protector al uriașei săli în forma de aula.

În subsolul Irakului

În ce privește structura similara din subsolul Irakului, ea a fost descoperita folosind indicațiile oferite de același satelit de spionaj militar care revelase și datele pentru structura din munții Bucegi. Consilierul american pe probleme de securitate naționala a primit un fax ultrasecret prin care era instiintat de faptul ca scutul energetic semisferic din subsolul Bagdadului se activase brusc, pulsând cu o mare frecventa. Informația uluitoare era aceea ca în fata lui aparuse o holograma a planetei care prezenta secvențial și progresiv continentul Europa, apoi zona de sud-est, apoi teritoriul României apoi munții Bucegi și în sfarsit localizarea structurii din interiorul lor aratand coridorul marii galerii și scutul energetic semisferic pulsând cu putere. Era evident ca cele doua scuturi energetice semisferice erau într-o directa dar misterioasa legătură astfel incat activarea unuia a dus la activarea și a celui alt. Poate exista chiar o rețea de astfel de structuri subpamantene în întreaga lume.

Deconspirarea operațiunilor

Vestea proasta era ca președinția SUA a fost instiintata și a contactat diplomația romana prin intermediul serviciilor secrete. În doar cateva zeci de minute, întreaga operațiune fusese deconspirata. Planul seniorului Massini se ducea de rapa. Inițial au vrut sa preia controlul la nivel politic, insa politicienii noștri care aveau dreptul sa fie avizați asupra acestor aspecte au intrat în panica și nu puteau face fata evenimentelor. Cezar s-a decis sa dezvăluie toate aspectele, intrigile și planurile care implicau legaturile cu Massini. Tensiunea diplomatica creștea din ce în ce mai mult deoarece presiunile Washingtonului cereau imperios comunicarea cu generalii de la Pentagon aflați la locul operațiunilor.

Ședința de urgenta a CSAT

Discuțiile de la București au avut succes, în sensul ca faptele au fost aduse la cunoștința unor persoane cu mare probitate morala și care sunt profund patriotice. O ședința de urgenta a Consiliului Suprem de Aparare al Tarii (CSAT) a creat un imens val de simpatie pentru Departamentul Zero. Cei mai mulți au fost cutremurați de ceea ce au aflat atunci. După decizia CSAT de a se continua cercetările sub conducerea Departamentului Zero, s-a inventariat tot ceea ce se gasea în uriașa Sala a Proiecțiilor. De la București, ordinele se succedau unele peste altele, se anulau reciproc, erau când vehemente, când evazive, și tradau o mare tensiune.

Membrii CSAT erau într-o ședința continua, menținând legătură cu baza din munții Bucegi. Ei au hotarat sa faca publica aceasta descoperire formidabila din munții României, după ce în prealabil au dezbătut problema pe toate fetele. Statul roman urma sa faca întregii lumi

o declarație oficială. Căiva membri CSAT s-au opus cu vehemență.

Declarația oficială a României

Când diplomația americană a fost informată că România va transmite un comunicat mondial de presă de o importanță crucială pentru omenire, totul a devenit un haos. Nimeni nu știa, dărtăci banuiau că se întâmplă ceva foarte grav și important. Președintele a fost chemat pentru o convorbire telefonică directă cu Casa Albă. În câteva ore fuseseră blocate toate tranzacțiile și înțelegerile statului român cu organisme financiare internaționale. Se aștepta din clipă în clipă ordinul de declarare a stării de urgență în zona montană și în capitală. Discuțiile dintre oficialii americani care sosiseră de urgență la București și partea română s-au făcut fără translator. Au fost atât de violente încât nu puțin au fost momentele de criză în care diplomații strigau unii la alții cât puteau de tare, proferând multiple amenințări cu represalii. Celelalte state ale lumii nu cunoșteau nimic din această problemă, iar americanii știau bine că existau oricând câteva țări foarte puternice care s-ar fi coalizat imediat cu România pentru susținerea declarației publice. Declarația ar fi cuprins principalele date ale descoperirii din munții Bucegi, punând la dispoziția întregii lumi dovezi, fotografii și alte elemente esențiale pentru clarificare. Ar fi fost invitați cei mai mari oameni de știință pentru studii și cercetări. Dar cel mai important aspect l-ar fi constituit dezvăluirile despre trecutul extrem de îndepărtat al omenirii și despre istoria reală care a fost aproape complet contrăfăcută.

“În nici-un caz!”

Americanii au reacționat cu vehemență pentru că acea declarație ar fi spulberat într-o clipă influența lor planetară, și poate ar fi aruncat în haos economia și societatea țării lor. Acesta a fost motivul principal invocat de ei, acela de a nu crea panică. Dar au uitat să recunoască că aceasta posibila stare de angoasă și perturbare socială ar fi apărut ca rezultat direct al minciunii și manipulării realizată deliberat de-a lungul secolelor de către francmasonerie. S-a primit și o intervenție specială a Papei care îndemna la o mare cumpănare înainte de acest pas fundamental pentru omenire. Papa a transmis chiar că va pune la dispoziția statului român anumite documente străvechi din arhiva secretă papală care sunt de o mare importanță pentru România și sprijină dovezile descoperirii din munți. După 24 de ore de discuții s-a ajuns la un acord final de colaborare romano-americană în niște termeni precisi. Poziția statului român a fost aceea de amănare a dezvăluirilor, de prezentare a lor în mod gradat omenirii.

Sala Proiecțiilor (sau arhiva Atlanta)

Marea Galerie se termina brusc în aula gigantică din interiorul muntelui care avea o înălțime de 30 de metri și o lungime de 100 metri. Sala Proiecțiilor este delimitată de scutul energetic și are dimensiuni mai mici decât aula din munte. Avansând spre scutul energetic, porțiunea de scut din fața este delimitată ca o ușă și devine străvezie și apoi dispare pentru a putea intra în Sala Proiecțiilor. Scutul are rolul de a proteja de diversele influențe nefaste din exterior. Odată intrat în Sala, scutul redevine compact. Din interior, scutul are o culoare alb-aurie. În partea din spate, scutul nu mai coboară până la nivelul solului, ci în zona din față: Sala Proiecțiilor avea jumătatea din spate acoperită de zidul de rocă. În acel masiv perete din piatră, înalt de circa 10-12 metri, sunt dispuse trei guri enorme de tunel: una drept în față, iar celelalte două - simetric, de o parte și de alta a acesteia și sunt luminate difuz, într-o nuanță verzuie. Accesul la aceste tunele este strict interzis, prin protocolul secret care a fost semnat între statul român și SUA.

Mese gigantice pentru uriași

Începând din față, de la intrare, Sala Proiecțiilor conține un sir de mese imense din piatră, dispuse de-a lungul peretelui din dreapta, urmând curbura acestuia.

Similar, exista un alt sir de-a lungul peretelui din stanga. Nici una dintre mese nu avea o inaltime mai mica de doi metri. Pe grosimea plăcii de deasupra sunt taiate în relief, cu precizie, semne diferite dintr-o scriere nemaivăzută care seamana cu caracterele cuneiforme din antichitate. Scrierea conține și simboluri mai generale, cum ar fi triunghiul și cercul. Deși semnele nu sunt vopsite, ele ies în evidenta printr-o ușoara radiație fosforescenta, în culori diferite de la o masa la alta.

Sunt cate cinci mese pe fiecare parte a sălii. Pe unele dintre ele exista diferite obiecte care par a fi instrumente tehnice. De la multe dintre ele coboara spre sol o mulțime de fire albe translucide care se aduna în cutii dreptunghiulare dintr-un material lucios, argintiu, aflate în afara mesei, direct pe sol.

Cablurile fine sunt extrem de flexibile și ușoare iar în interiorul lor se observa mici impulsuri luminoase care aluneca pe toata lungimea lor. La apropierea de oricare dintre mese, se activeaza simultan pe suprafata ei o proiecție holografica care prezintă aspecte dintr-un anumit domeniu științific. Imaginile tridimensionale sunt perfecte și foarte mari, cu o inaltime de aproape doi metri și jumătate. Pe suprafata dreptunghiulara a meselor din piatra șlefuita exista o fanta ingusta, lunga de cateva zeci de centimetri, paralela cu latura mare a mesei din care apar proiecțiile holografice. Proiecțiile ruleaza singure inasa în același timp ele sunt interactive și depend de cel care le urmărește și atinge suprafata mesei.

Combinatii genetice

Urcând pe un trepid adus special, se poate vedea ca suprafata meselor este acoperita cu o pelicula dintr-un material sticlos, întunecat. Pelicula e impartita în mai multe patrate mari delimitate prin linii drepte, care formează un fel de caroiaj. La una dintre mese domeniul proiecțiilor este biologia astfel ca se derulează imagini cu plante și animale, unele complet necunoscute. Atingând unul dintre patrate, holograma infatiseaza structura corpului uman a celui care dirijează proiecția. Se derulează imagini holografice ale diferitelor zone ale corpului care se rotesc mereu. Alte patrate arata proiecții ale altor ființe, de pe alte corpuri cerești. Atingând simultan doua patrate diferite se infatiseaza o analiza științifica complexa prezentând ADN-ul ființelor respective și posibilitățile de compatibilitate între ele. Pe lateral, apar linii verticale cu explicații în ciudata scriere iar în final apare forma mutanta cea mai probabila, ca o combinație între cele doua informații genetice.

Giganți adevarati

Cei care au construit întregul edificiu trebuie ca erau foarte înalți, altfel nu se pot explica dimensiunile gigantice ale tuturor obiectelor din Sala Proiecțiilor. O confirmare a existentei uriașilor pe teritoriul României o găsim în ziarul Ziarul. "Echipa de la Ziarul este insotita de cercetătorul Vasile Rudan, care a semnalat faptul ca

“poveștile” oamenilor din comuna Bozioru despre uriașii care au locuit pe acele meleaguri au și dovada concretă: o necropola cu schelete de uriași. Aceasta a fost descoperită întâmplător, în urma cu peste 20 de ani, când s-a hotărât ca în Scaieni să se planteze o livadă de meri. Săpând pe o colină, sătenii au descoperit schelete uriașe, măsurând în jur de 2,40 metri, chiar mai mult. Dragoi Mie, unul dintre cei care au lucrat atunci la livada de meri, ne duce la fata locului. Pana la “culmea” unde fuseseră plantați pomii, coboram în panta abruptă, pe o uliță înecată de noroi.

O data ajunși, nea Mie ne arată întreaga livadă, care acum nu mai rodește: “Peste tot sunt mormintele uriașilor. Faceam gropi, să plantăm puietii, când dau de o capatana de om, mare cât un dovleac de prasila. Nici ca mai văzusem așa ceva. Ne uitam totuși cruciți. Săp mai departe și dau și de niște oase de la picioare, cât arăcii de vie. O namila de om fusese raposatu”.

Există multe legende care amintesc despre vremurile când pe Pamant traiau uriași. Mitologiile sumeriană, egipteană, hitită, greacă au un întreg “capitol” despre războaiele purtate de zeii cei bătrâni cu generația titanica, ființe de dimensiuni gigantice, zămislite de zei. Pe atunci, spun legendele, pe Pamant traiau doar zeii. Giganții aveau și alte defecte în afara de statura colosală. Aveau mai multe brațe, capete sau fete, adesea doar un ochi în frunte, din care cauza erau numiți ciclopi, și erau cam tentalai. Buni de munca grea, dar să nu

te fi aflat în calea lor când se suparau. Aruncau cu stanei colosale de se cutremura pamantul. Fiii "normali" ai zeilor s-au folosit de giganți pentru a acapara puterea și a-i detrona pe zeii batrani. Fotografia alaturata infatiseaza un schelet uman urias găsit de

americani în Irak. Lucrurile incep sa se lege ...).

Nibiru - nebunia lui Sitchin 6

„Când mă uit în ochii tăi văd jumătatea mea, Na na na, na na na, na na na na,
Atâta nebunie e în inima mea,

As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea" (Simona Nae feat. Juju - „Doi nebuni”)

Nu obișnuiesc să fiu atent la versurile melodiilor pe care le ascult. Dacă vreau versuri, citesc poezii. Din acest motiv n-am fost atent nici la versurile melodiei Simonei Nae, „Doi nebuni”. Însă, într-o zi, pe când melodia rula la radio, mi-a atras atenția un vers: „As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea”. Ce caută Nibiru în melodia Simonei Nae? De ce Nibiru și nu Marte, Venus, Jupiter sau Saturn? Si ce e Nibiru?

Nibiru este o planetă inventată de masonul Zecharia Sitchin, popularizată prin seria sa de volume, „Cronicle Pământului”. Conform lui Sitchin, textele sumeriene susțin că zeii, Anunnaki, provin de pe planeta Nibiru, care se află mult dincolo de Pluto și care revine în sistemul nostru solar odată la 3.600 de ani. Acești Anunnaki au sosit pe Pământ pentru a extrage aur, pe care să îl împrăști în atmosfera planetei lor. Tot Sitchin este cel care consideră că Pământul, cometele și centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter s-au format din coliziunea planetei Nibiru cu o alta, Tiamat.

Bineînțeles că ipotezele lui Sitchin sunt atât de fanteziste, încât depășesc orice limită a logicii. Ca să nu mai

vorbim despre faptul că nici măcar un singur omi^^^SB de știință n-a fost atât de bătut în cap încât să-i dea dreptate. Însă masoneria a promovat intensiv cărțile lui Sitchin, implicând imaginara planetă Nibiru, din motive lesne de înțeles. Pentru a ne ține departe de adevăr, pentru a nu afla adevărata natură a zeilor precum și locul lor de proveniență, masoneria a lansat ipoteza extraterestră. Cum Sitchin le-a îndeplinit planul cu brio, planeta inventată de el a fost prezentată ca adevăr și promovată corespunzător, pentru a intoxica cât mai

surprinderea acestora, akkadianul „neberu” își are originea în Egiptul antic. „Nebheru” era unul dintre epitetele zeiței iubirii, Hathor, consoarta lui Horus. A fost tradus convențional prin „casa lui Horus”, deși se ignoră un amănunt foarte important: egiptenii antici foloseau același cuvânt pentru „casă” și „soție”. Prin urmare, „neberu” înseamnă „soția lui Horus”, ținând cont că acesta era rolul zeiței Hathor. Așa cum a observat și Sitchin, anticii echivalau zeii cu corpuri cerești. Pentru egipteni, Venus era planeta echivalentă cu zeița Hathor. În antichitate, Venus era considerată adeseori aducătoare de nenorociri, molime și distrugeri. Miturile egiptene susțin că Hathor/ Nebheru a încercat să distrugă omenirea de câteva ori, ceea ce poate fi privit ca un efect al planetei Venus.

Ar putea Venus să fie planeta Nibiru? În niciun caz. În astrologia babiloniană, Neberu este punctul cel mai înalt al eclipticii, iar în Enuma Elis este ori o stea, ori planetele Jupiter sau

Mercur, ori zeul Marduk. Nu există niciun motiv să considerăm Neberu / Nibiru a fi Venus. În plus, pentru a demonta complet minciuna lui Sitchin, pentru mesopotamienii, locul nașterii zeilor Anunna era Duku, care înseamnă „colina sfântă”. Care nu e nici planeta Venus, nici vreo planetă născută din imaginația lui Sitchin.

De ce vor masonii atât de mult să credem în existența planetei Nibiru? De ce este atât de importantă pentru ei? Din moment ce nu există, nu poate fi ^■j^Himportantă. Ceea ce înseamnă că nu planeta propriu-zisă e cea care contează, ci numele ei. Sau, mai exact, zeitatea pe care o reprezintă. Am arătat deja în Roșia Montană, între maidanezi și viituri că zeița evreilor sionisti (care conduc din umbră masoneria) este Istar, zeița iubirii la babilonieni, numită Hathor de către egipteni. Prin urmare, Nibiru nu este decât forma americanizată a lui „neberu”, transformat de akkadieni și babilonieni în „neberu”, epitetul zeiței masonilor. Promovarea intensivă a acestei inexistente planete nu reprezintă decât slăvirea intensivă a zeiței Istar / Hathor / Nebheru. Motivul e același ca în orice cult: atragerea binecuvântărilor și ajutorului respectivei divinități. Ca amănunt suplimentar, dacă la egipteni „neberu” era „casa zeului Horus”, pentru Sitchin și adepții săi Nibiru este casa zeilor Anunnaki. Coincidență?

Am ales să ignor tabla masonică de sah din videoclipul melodiei „Doi nebuni”, în care Simona Nae se afișează

ca un simplu pion, r^S^r12S^HS*ți însă am întrebat-o printr-un mesaj de ce a menționat Nibiru. Dându-i astfel ocazia de a demonstra ori că este doar o victimă a masonilor ce coordonează industria muzicală românească (puteau să i se impună acele versuri), ori că este perfect conștientă de faptele sale. Am așteptat mult și bine un răspuns pe care nimeni nu s-a oboșit să mi-l dea. Din fericire, și tăcerea e un răspuns...

Bibliografie

- Biblia
- Biblia hazlie - Leo Taxil
- Codul Bibliei - Michael Drosnin
- Manuscrisele de la Marea Moartă
- Evangheliile gnostice
- Cartea lui Enoh
- Zoharul - Shimon bar Yochai
- Mithra, Zoroastru și istoria ariană a creștinismului - Charles Autran
- Miracolele biblice. Încercări de interpretare parapsihologică - Milan Ryzl
- Viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos - Charles Dickens
- Sfânta taină a spovedaniei pe înțelesul tuturor - Ioachim Pârvulescu

- Moise și religia monoteistă. Trei eseuri - Sigmund Freud
- Străinul din Valea Regilor. O mumie egipteană misterioasă - Ahmed Osman
- Moise, Faraonul Egiptului - Ahmed Osman
- Din Egipt-Ahmed Osman
- Cartea egipteană a morților
- Despre Isis și Osiris - Plutarh
- Istoria Egiptului antic-Arthur Weigall
- Dicționarul zeilor și zeițelor Egiptului antic - George Hart
- Mitologia egipteană - Claude Helft
- Povestiri din țara faraonilor - Constantin Ionescu-Boeru
- Codul piramidelor. Științele secrete despre cosmos și nemurire la vechii egipteni - Horst Bergmann & Frank Rothe
- Coranul
- Tăblițele de argilă. Scrieri din Orientul antic
 - Dicționar de Mitologie a Orientului Apropiat Antic - Gwendolyn Leick
 - Divinități, simboluri și mistere orientale - Florentin Popescu
 - Babilon, orașul blestemat - Florentin Popescu
 - Mit și religie în Grecia antică - Jean-Pierre Vernant
 - Legendele Olimpului - Alexandru Mitru
 - Platon - Richard Mervin Hare
 - Aristotel - Jonathan Barnes
 - Povestiri romane - Doina Rodina-Hanu
 - Bhagavad-Gita - Vyasa
 - Mitologia indiană - Jean Charles Blanc
 - Cartea tibetană a morților - Padma Sambhava
 - Mitologia tibetană - Anne Tardy
 - Mituri și legende japoneze - Angela Hondru
 - Mitologia Nordică - Elena-Maria Morogan
 - Mitologia celtică - Michèle Mira Pons
 - Din mitologia tracilor - Gheorghe Mușu
 - Religia geto-dacilor: zei, credințe, practici religioase - Ion Iosif Rusu
 - Scrieri vechi pierdute atângătoare de Dacia - Alexandru Papadopol-Calimah
 - Basme - Petre Ispirescu
 - Legende populare istorice românești - Tony Brill
 - Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești - Vasile Lovinescu
 - Primele religii - Odon Vallet
 - Mitologia - Orientul apropiat, Egiptul, Grecia
 - Mitologia - Roma, Scandinavii, Celții, Americile
 - Mitologia - India, China, Japonia, Africa, Australia
- și Oceania -Aurul cruciaților - David Gibbins
 - A douăsprezecea planetă - Zecharia Sitchin
 - Regatele pierdute - Zecharia Sitchin
 - Războiul zeilor cu oamenii - Zecharia Sitchin
 - Întoarcerea la Geneză - Zecharia Sitchin
 - Amintiri despre viitor - Erich Von Däniken
 - Ipoteza extraterestră. Dovezile mele - Erich Von Däniken
 - Astralii în Orientul antic - Walter Raymond Drake
 - OZN, preistorie, monștri. Marea carte a faptelor senzaționale - Helmut Höfling
 - Contacte supratereestre 2. Iluzia cosmică - Jean Sider
 - Stăpânii noștri extraterestrii! - Jimmy Guieu
 - Dosarul Omega - Comander X-Branton
 - Conspirația Stargate - Lynn Picknett & Clive Prince
 - Protocoalele de la Toronto. Națiunile unite contra creștinismului - Serge Monaste
 - Mu - Continentul pierdut - James Churchward
 - Ultimul oraș al Atlantidei - Mihai Gheorghe Andrieș
 - Enigmele Terrei - volumul 1 - Horia Matei

- Enigmele Terrei - volumul 2 - Horia Matei
- Marile enigme - Eugen Delcea
- Secretele Terrei: Istoria începe în Carpați - volumul 3 - Eugen Delcea
- Civilizațiile extraterestre și a III-a conflagrație mondială - Cristian Negureanu
- Intraterestrii și Noua Ordine Mondială - Cristian Negureanu
- Sosirea zeilor - Cristian Negureanu
- Tainele religiilor și populațiile universului - Cristian Negureanu
- Supranaturalul de la mit la știință - Cristian Negureanu
- Strict Secret: Raportul Umno - Cătălin N. Turcu
- Extraterestri în Preistorie - Dan Apostol
- OZN-uri de pe celălalt tărâm - Dan D. Farcaș
- Răpiți de extraterestri - Dan D. Farcaș
- Dosarele imposibilului - Rodica Bretin
- Tunelul timpului - Rodica Bretin
- Statueta blestemată. Teorii și cercetări nonconvenționale - Emil Străinu
- Dialog cu cei de dincolo - James Pike
- Există viață dincolo de moarte? - Arthur Ford
- Spiritul după moarte - Luiza Textoris
- Șapte ani apocaliptici - Ion Țugui
- Profețiile inedite ale lui Nostradamus - Arthur Crockett
- Vrăjitoria se învață - Sandrine Cochevelou
- Cele mai eficiente vrăji de dragoste din vechime - Jacob Van Der Baas
- Forța vitală. Puterea vindecătoare a Universului - James Summers
- Atacul psihic - Don Hewitt
- Atlasul marilor descoperiri geografice - Elena Vologdina & Natalia Malofeeva

• Articole recente

237. Războaiele zeilor și oamenilor 2
 Nibiru - nebunia lui Sitchin 2
 Realitatea
 înălțării Domnului 2014 2
 Mă pis pe el de
 vot 2
 La trecutu-ti mare, mare viitor... 2
 The Secrets of the Gods 236. Hercule cel
 voinic și merele de aur 2
 Secretele zeilor
 în 2013 2
 Părintele Cleopa sau cum ajuna
 nebunii sfinți 235. Izvorul vieții 234. Zeii
 dacilor 2
 Spartacus 2
 Kabbalah
 2
 Roșia Montană. între maidanezi și
 viituri 233. Dacia, tărâmul zeilor 232.
 Pacea 231. Încrucșările zeilor 230.
 Apocalipsa
 2
 Foto: Castelul Limassol. locul cununiei lui Richard Inimă de
 Leu 2
 Foto: Biserica subterană Sfânta Solomonia, copacul
 magic și lacul sfânt 2
 Foto: Lumea prin ochii zeilor 229.
 Cronologia epocii lipsă 228. Arca lui Noe 227. Stargate 226.
 Potopul 225. Raqnarok

o	Fot	Ruinele castelului Saranta	politissa și stâlpul
o	Fot	Ruinele orașului Nea Patos	Antihrist? o 40. Geneza
o	Fot	Castelul Patos - între fort și	
o		21. Veaneonii	
o		20. Facerea omului	
o		19. Războiul ..stelelo	
o		17. Jurassic Park	
o		16. Adam și Eva	

oFoto: Petra Tou Romiou - Locul nașterii zeiței
Afrodita oApocalipsa lui Ezdra oLucifer în Biblie oAberațiile
lui Cristian Neaureanu oPosedarea lui Iisus oApocalipsa
mavasă • Categorii
o- Secretele Sionului (121) o-
Secretele Zeilor (36) o- Religie
(19)